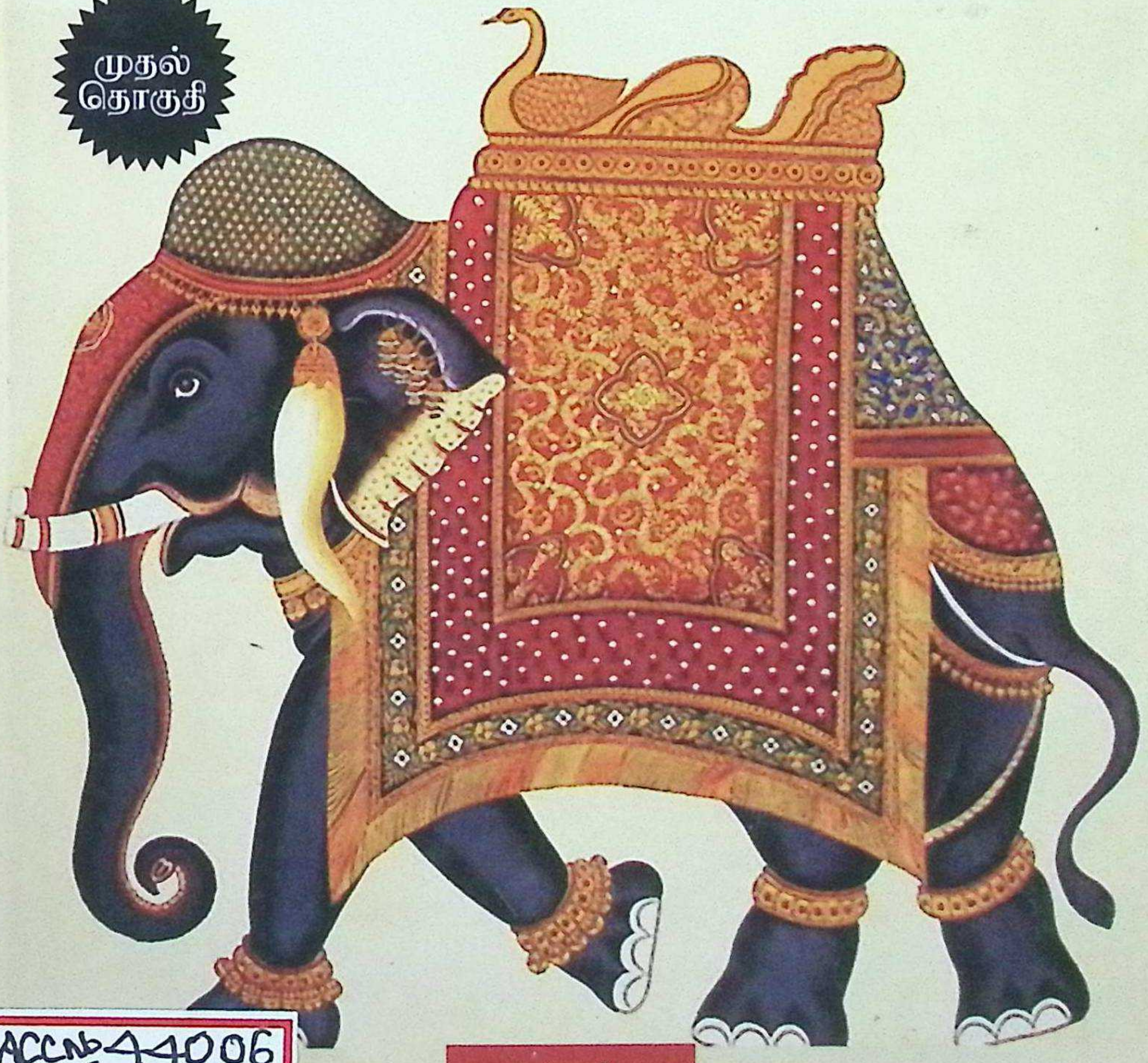
சீவக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்

முதல் தொகுதி

டாக்டர் உ.வே.சா
நூல் நிலையம்

திருத்தக்கதேவரியற்றிய

சீவகசிந்தாமணி

மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும்

தொகுதி - 1

இவை
உத்தமதானபுரம்
மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்யகலாநிதி
டாக்டர் வே. சாமிநாதையரவர்கள்
பல பிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து
நூதனமாக எழுதிய பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்
எண். 2, அருண்டேல் கடற்கரைச்சாலை, பெசன்ட் நகர்
சென்னை - 600090, தொலைபேசி : 044-24911697
மின்னஞ்சல்: druvslibrary@gmail.com

வெளியீட்டெண் 291

2022

600 படிகள்

முதற்பதிப்பு	-	1887	ஐந்தாம் பதிப்பு	-	1949
இரண்டாம் பதிப்பு	-	1907	ஆறாம் பதிப்பு	-	1957
மூன்றாம் பதிப்பு	-	1922	ஏழாம் பதிப்பு	-	1969
நான்காம் பதிப்பு	-	1942	**எட்டாம் பதிப்பு**	-	**2022**

பக்கங்கள்: ***1960***

விலை : ***ரூ.1800/-***

நிதியுதவி:

திரு. பி.சுப்பிரமணியம்-நிறுவனர் மற்றும் மேலாளர், இன்டர் நேஷனல் கிளியரிங் அண்ட் ஷிப்பிங் ஏஜென்சி, திருமதி டி.பவானி தேவி, பி.ஏ., சாகித்ய ரத்னா அவர்களின் புதல்வி டாக்டர் எஸ். ஸ்ரீபாலா, எம்.எஸ்ஸி., பி.எச்டி., சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் கணிதத்துறை இராமானுஜன் உயர்கணிதக் கல்வி நிறுவன மேனாள் இயக்குநர், தலைவர், ரீச் பவுண்டேஷன் உறுப்பினர் அவர்களின் நிதியுதவி பெற்று இந்நூல் வெளியிடப் படுகிறது.

அச்சிட்டோர்:

ஆர்.என்.ஆர். பிரிண்டர்ஸ் அண்டு பப்ளிசர்ஸ்
எண்.8, தாண்டவராயன்தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600005.
தொலைபேசி: 044-2844 7071, 2844 1856
மின்னஞ்சல்: rnrprintersch5@gmail.com

11/2

பதிப்புரை

சமணரின் தமிழ்த்தொண்டு

சமணத் தமிழறிஞர்கள் தமிழுக்குப் பெரும்பங்களிப்பைச் செய்தவர்கள் அவற்றுள் புகழ்பெற்ற இலக்கண நூல்களும் இலக்கியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும் எனப்பலவாகும். காப்பிய வகையினுள் சீவகசிந்தாமணி என்னும் நூல் புதிய வகையினதாய் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது.

நூலின் தன்மையாலும் சிந்தாமணி எனச் சீவகன் புனைந்துரைப்பதாலும் நூலின் பெயர் சீவக சிந்தாமணி எனப் போற்றப் பெற்றது.

சீவகன் வரலாறு குறித்தும் அவன் புரியும் திருமணங்கள் குறித்தும் மிகமிகச் சுவையோடு எடுத்துரைப்பதால் இந்நூலுக்கு மணநூல் என்றும் பெயர் உண்டு.

காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை விமலை, சுரமஞ்சரி, இலக்கணை என எண்மரை சீவகன் மணப்பதாக இந்நூலின் கதை அமைகின்றது. 'காமதிலகன்' என்று அவனுக்குச் சிறப்புப் பெயரையும் சூட்டி மகிழ்கிறார் ஆசிரியர். இந்நூல் 13 இலம்பகங்களையும் 3145 செய்யுட்களையும் கொண்டு விளங்குகின்றது. விருத்தப்பாவில் அமைந்த முதல் நூல் சிந்தாமணி.

கதை

ஏமாங்கத நாட்டின் மன்னன் சச்சந்தன் காம உணர்வால் எப்போதும் அந்தப்புரத்தில் அரசியிடமே இருந்தான். ஆட்சியை அமைச்சர் கட்டியங்காரனிடம் ஒப்படைத்தான். ஆனால் சூழ்ச்சி செய்து கட்டியங்காரன் அரசனைக் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்றினான். அரசி கணிப்பொறி மூலம் சுடுகாடடைந்து அங்கே சீவகனைப் பெற்றெடுக்கிறாள்.

கந்துகடன் என்பான் அக்குழந்தையை வளர்த்து ஆளாக்கி வீரனாக்குகிறான். சீவகன் எல்லாக் கலைகளையும் கற்றான். கட்டியங்காரனை வென்று அரசனாகின்றான். இறுதியில் துறவு பூண்டு முக்தி அடைகின்றான்.

பல்துறை

சீவகன் கதையை இலக்கிய நயமிக்க காப்பியமாக இயற்றுகிறார் திருத்தக்கதேவர். பல்துறை வல்லுநனாகச் சீவகனைப் படைத்துத் தன்னேரிலாத தலைவனாகக் காப்பியத்தில் சீவகனை உருவாக்கிறார்.

சிந்தாமணிக் காப்பியம் இசை, மருத்துவம், மந்திரம், சோதிடம் எனப் பல செய்திகளின் களஞ்சியமாகத் திகழ்கிறது.

சீவகன் சுடுகாட்டில் பிறந்த செய்தியை மிகுந்த அவலச் செய்தியோடு நயம் மிகப் பாடுகிறார் திருத்தக்கதேவர்.

வெவ்வாய் ஓரி முழவாக விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
ஒவ்வாச் சுடுகாட்டின் உயர் அரங்கின் நிழல்போல் நுடங்கிப் பேயாட
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்து இரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட
இவ்வா றாகிப் பிறப்பதோ இதுவோ மன்னர்க்கு இயல் வேந்தே.

என்னும் பாடல் சீவகன் பிறந்த சுடுகாட்டுச் சூழலை நன்கு விளக்கும்.

புதுமை

திருத்தக்கதேவர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு புதுமையைப் படைக்கின்றார். இவர்க்கு முன் பெரும்பாலும் அகவலாலும், வெண்பாவாலும் நூல்கள் அமைந்தன. ஆனால் விருத்தம் எனும் புதுவகைச் செய்யுளைப் பயன்படுத்திக் காப்பியம் முழுவதையும் முதன் முதலாக இயற்றினார். மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட செய்யுள்களைக் கொண்டு மிகுந்த இலக்கியச்சுவையுடன் சிந்தாமணியைப் படைத்தார் திருத்தக்கதேவர்.

விருத்தப்பா பலவகையிலும் எளிமையானது. விருத்தம் ஒரு அடியில் குறுகி ஒலிக்கலாம். மற்றொரு பாட்டில் நீண்டு ஒலிக்கலாம் சிறுசிறு சீர்கள் கொண்ட ஒரு விருத்தம் பரபரப்பாகவோ, துடிதுடிப் பாகவோ ஒலிக்கலாம். விருத்தம் நூற்றுக்கணக்கான ஓசை வேறுபாடு களைப் படைத்துக்காட்ட இடம் தந்தது. திருத்தக்கதேவர்க்குப் பின் வந்தவர் பலரும் விருத்த யாப்பைப் பயன்படுத்தி ஓசை வேறுபாடு களைப் படைத்துக் கவிதையைச் சுவையுடையதாக்கினர் என்பார் அறிஞர் மு.வ.அவர்கள்.

இலக்கிய வளர்ச்சி

'இந்த நூல் பிற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது என்பதை உணர்த்தும் கதையும் ஒன்றுண்டு. இராமாயணம் பாடிய கம்பர் என்னும் பெரும்புலவர், இந்தக் காப்பியத்திலிருந்து ஓர் அகப்பை முகந்து கொண்டதாக் கூறுவர். பிறகு வந்த புலவர்கள் சில இடங்களில் சிந்தாமணிக் காப்பியத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட தற்குப் பல சான்றுகளைக் காட்டலாம்.

நாடுநகரம் முதலியவற்றை வருணிக்கும் முறையிலும் ஐந்திணை நிலங்களின் இயற்கையழகினை விவரிக்கும் முறையிலும் இசை முதலிய கலைகளை விளக்கும் முறையிலும் இக்காப்பியம் சிறந்து

11/2

விளங்குகின்றது. சிந்தாமணிக் காப்பியத்தில் பல இடங்களில் காதல் சுவை மிகுந்திருந்த போதிலும் எண்வகைச் சுவையும் இக்காப்பியதில் சிறந்து விளங்குகின்றது.

ஜி.யு.போப்

திருக்குறள், திருவாசகம் முதலிய நூல்களைப் போற்றிய அறிஞர் போப் சிந்தாமணியைத் 'தமிழிலக்கிய இலியத் ஒடிசி' எனப் புகழ்ந்தார்.

திருக்குறளுக்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர் குறள் விளக்கத் திற்காகக் காட்டிய மேற்கோள்களுள் சிந்தாமணிப் பாட்டுகளே அதிகமாய் உள்ளன.

தமிழ் யாப்பில் ஏற்பட்ட யாப்பு மறுமலர்ச்சியால் உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு கவிதையின் நடையை மாற்றியமைக்கும் வடிவச் சிறப்பு மேன்மேலும் வளர்ந்து பெருகத் தொடங்கியது என்பர்.

சைன சமயக் கொள்கைகளையொட்டி எழுதப்பெற்ற சிந்தாமணியின் இறுதி இலம்பகம் முத்தியிலம்பகம் ஆகும். இதனால் சிந்தாமணியை முத்தி நூல் என்றும் கூறுவர்.

சிந்தாமணி ஏடு

உ.வே.சா.அவர்கள் தொடக்கத்தில் புராணங்கள், சிற்றிலக் கியங்கள் முதலானவற்றையே பதிப்பித்து வந்தார். கும்பகோணத்தில் தங்கியிருந்தபோது நீதிபதி சேலம் இராமசாமி முதலியார் அவர்களின் அறிமுகம் கிடைக்கிறது.

சேலம் இராமசாமி முதலியார் இவரிடம் உரையாடிச் கொண்டி ருக்கும்போது என்னென்ன நூல்களைநீங்கள் படித்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்க உ.வே.சா. புராணங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் எனப் பல நூல்களைப் பட்டியலிட்டார். திரு. இராமசாமி முதலியார் சிந்தாமணி நூலைக் கொடுத்து இந்நூலை ஆராய்ந்து பதிப்பாக்குங்கள் என்றார். உ.வே.சா. அந்நூலைப் பெற்று ஆராயத் தொடங்கியபோது பல செய்திகள் அவருக்குப் புதியனவாகத் தோன்றின.

சமண நூலாதலால் பல செய்திகளைக் கற்றும் கேட்டும் தெளிவுபட வேண்டியிருந்தது. சைன நண்பர்களைச் சந்தித்துப் பலவற்றையும் தெரிந்துகொண்டார்.

மூவா முதலா வுலகமொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பந் தலையாயது தன்னி னெய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவ னவன் சேவடி சேர்து மன்றே.

என்பது சிந்தாமணியிலுள்ள முதற்பாட்டு.

அரியமுயற்சி

பெரிதும் முயன்று 'மூவாவுலகம்' தொடருக்குப் பொருள் தெளிவு பெற்றார். சந்திரநாத செட்டியார் என்பார் சமண சமயத்தவர், நல்லறிஞர். பல செய்திகளை அவரால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. சமண இலக்கியத்திலும், தத்துவங்களிலும் பெரிதும் ஆழங்கால்பட்ட பெண்மணி ஒருவர் இவருக்கு எழுந்த ஐயங்களைப் போக்குகிறார். உ.வே.சா. பேசும் முறையறிந்து, அவர் தம் பண்பை உணர்ந்து, அவரைப் 'பவ்யஜீவன்' என்று பாராட்டுகின்றார்.

சிந்தாமணிப்பதிப்பின் போது அவர்பெற்ற அனுபவங்கள் நூலாராய்ச்சியில் மேலும் அவரை ஈடுபடத் தொடங்கியது. ஒரு புதிய நூலைப் பதிப்பிப்பதற்கு அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அவருடைய அயராத உழைப்பைக் காட்டும்.

பாடங்கள் தெரிவு

சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கும் போது ஏற்பட்ட பாடவேறுபாடுகளை ஆராய்ந்து தெளிவடையும் பதிப்புநெறி குறிப்பிடத்தக்கது. இருபத்துமூன்று சிந்தாமணிப் பிரதிகள் இவருக்கு ஆய்வில் துணை நின்றன. பாடபேதக் கடலுக்குக் கரை காணவே முடியவில்லை என்பார் உ.வே.சா.

'ஒரு பிரதியில் யானை நாகத்திற் றோற்றுதலின்' என்றிருந்தது யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தேன், யானைகளில் வனசரம், நதிசரம், கிரிசரம் என்று மூன்று வகையுண்டு என்று கேட்டிருக்கிறேன். 'நாகம்' என்பது மலையாக இருக்குமென்றும் கிரிசரமாகிய யானையைக் குறித்ததாகக் கொள்ளலாம் என்றும் தோற்றியது. ஒரு நண்பர் 'ஜைன சம்பிரதாயத்தில் நாகத்தின் வயிற்றில் யானை முதலில் பிறந்ததென்று இருக்கலாமோ' என்று ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பினார். 'அது நாகத்தில் பிறந்ததோ' அல்லது 'நரகத்தில் பிறந்ததோ, ஒன்றும் விளங்க வில்லையே' என்று சொல்லிச்சிரித்தேன்.

'யானை நாதத்தில் தோற்றுதலின் அதற்கு வணங்குதல் இயல்பு' என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதுகிறார். காந்தருவதத்தையோடு இசைபாடித் தோல்வியுற்றவர்களை நோக்கி,

இசையினி லிவட்குத் தோற்றாம் யானையால்
வேறு மென்னின் இசைவதொன் றன்று கண்டீர்

என்று வரும் சந்தர்ப்பத்தில் யானையால் வெல்லுதல் அரிது என்பதை விளக்குதல் பொருட்டு நச்சினார்க்கினியர் அந்த வாக்கியத்தை

எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே அங்கே இசையோடு சம்பந்தமுடைய விஷயம் இருந்தால்தான் பொருத்தமாக இருக்கும். இவற்றையெல்லாம் யோசிக்கையில் 'யானை நாதத்தின் தோற்றுதலின்' என்று இருக்க வேண்டும் என நிச்சியித்தேன். பல பிரதிகளில் தெளிவாக நாகத்தில் என்றே இருந்தது. ஒரு பிரதியில் மாத்திரம் 'நாதத்தில்' என்ற பாடம் காணப்பட்டது.

உ.வே.சா.அவர்கள் ஒவ்வொரு பாடவேறுபாட்டிற்கும் நுட்பமான கருத்துக்களை வைத்துப் பாடம் உறுதி செய்வார்.

சிந்தாமணிப்பதிப்பை அரிதாக உழைத்துப் பல செய்திகளை இணைத்து வெளியிட்டார். முதல் பதிப்பு 1887ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் சிந்தாமணி இருபகுதிகளாக வெளிவருகின்றன.

இந்நூல் உருவாவதற்கு காரணமாக அமைந்து நிதி நல்கிய திரு. பி.சுப்பிரமணியம்-நிறுவனர் மற்றும் மேலாளர், இன்டர் நேஷனல் கிளியரிங் அண்ட் ஷிப்பிங் ஏஜென்சி, திருமதி டி.பவானி தேவி, பி.ஏ., சாகித்ய ரத்னா அவர்களின் புதல்வி டாக்டர் எஸ். ஸ்ரீபாலா, எம்.எஸ்ஸி., பி.எச்டி., சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் கணிதத்துறை இராமானுஜன் உயர்கணிதக் கல்வி நிறுவன மேனாள் இயக்குநர், தலைவர், ரீச் பவுண்டேஷன் உறுப்பினர் அவர்கட்கு நன்றி.

சீவக சிந்தாமணி நூலை மறுபதிப்பாக வெளியிடுதற்கு இசைவு வழங்கிய டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையக்குழுத் தலைவர் டாக்டர் கோ.விசுவநாதன் அவர்களுக்கும் செயலர் டாக்டர் தி.சத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கும் பொருளாளர் திரு. ந.ஆவுடையப்பன் அவர்களுக்கும், இந்நூல் நிலைய ஆட்சிக்குழு, பொதுக்குழு உறுப்பினர்களாகிய அறிஞர் பெருமக்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றி.

நூற்பதிப்புப் பணிசிறக்க மெய்ப்பொப்பீடு செய்ததுடன் நூற்பணிக்கு உதவிய புலவர் மற்றும் காப்பாட்சியர் (கூ.பொ.) முனைவர் கோ.உத்திராடம், திரு.வெ.கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கட்கும் இந்நூலினைச் சிறப்பாக வடிவமைத்த கணினித் தட்டச்சர் திருமதி ச.சத்தியவாணி, திருமதி ம.சுஜிதா, திருமதி கு.துர்கா ஆகியோர்க்கும் நன்றி.

03.12.2022
சென்னை

இ. சுந்தரமூர்த்தி
துணைத்தலைவர்
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்

திருத்தக்கதேவரியற்றிய

சீவகசிந்தாமணிமூலமும்

மதுரையாசிரியர் - பாரத்துவாசி

நச்சினார்க்கினியருரையும்.

இவை

சேலம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ

இராமசுவாமிமுதலியாரவர்கள் விருப்பத்தின்படி

திருக்கைலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்து

ஸ்ரீலஸ்ரீ. சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள்

ஷை ஆதீனத்துமஹாவித்துவான்

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

ஆகிய இவர்கள் மாணாக்கரும்

கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்டு காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

உத்தமதானபுரம்

வே. சாமிநாதையரால்

பரிசோதித்து

சென்னை:

த. கோவிந்தஆசாரியாரது

திராவிடரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விஸ - நுபா அ.

1887.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூல்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி

அகநா, அகம் - அகநானூறு
அடி - அடிக்குறிப்பு
அடியார் - அடியார்க்குநல்லார், அடியார்க்குநல்லாருரை
அம்பிகா - அம்பிகாபதிக்கோவை
அரங்கக் - திருவரங்கக்கலம்பகம்
அரங்கத்தந் - திருவரங்கத்தந்தாதி
அரிச்சந்திர - அரிச்சந்திர புராணம்
அருங்கலச் - அருங்கலச்செப்பு
அரும், அரும்பத - அரும்பதவுரை; அரும்பதவுரையாசிரியர்
அழகர்கல - அழகர்கலம்பகம்
அறநெறி - அறநெறிச்சாரம்
ஆசாரக் - ஆசாரக்கோவை
ஆத்திரையன் - ஆத்திரையன் பேராசிரியன்
ஆனைக், ஆனைக்காப் - திருவானைக்காப் புராணம்
இ. கொ - இலக்கணக்கொத்து
இராசராச - இராசராசசோழனுலா
இராமா - இராமாயணம்
இலிங்க - இலிங்கபுராணம்
இ.வி. - இலக்கணவிளக்கம்
இ.வி.சூ - இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி
இளம் - இளம்பூரணம் ; இளம்பூரணர்
இறை - இறையனாரகப் பொருள்
உத்தர - உத்தரகாண்டம்
ஐங், ஐங்குறு - ஐங்குறுநூறு
ஐந். எழு. - ஐந்திணைஐம்பது
கச்சி. வண்டு - கச்சியானந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது
கண்டனலங் - கண்டனலங் காரம்
கந்த - கந்தபுராணம்
கந்தரலங் - கந்தரலங்காரம்
கம்ப - கம்பராமாயணம்
கல் - கல்லாடம், கல்லாடருரை
கலி - கலித்தொகை
கலிங்கத் - கலிங்கத்துப்பரணி
கழுக்குன்றப் - திருக்கழுக்குன்றப் புராணம்
காசிகா - காசிகாண்டம்
காஞ்சி, காஞ்சிப்-காஞ்சிப் புராணம்
காரி - காரிரத்ன கவிராயர்
காழிக்கோ - சீகாழிக்கோவை
குண்டல - குண்டலகேசி
குண-குணசாகரர்
குமர. பிரபந் - குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள்.
குலோத்துங்க - குலோததுங்க சோழன் கோவை
குற்றாலப் - திருக்குற்றாலப் புராணம்
குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந் - குறுந்தொகை
கூர்ம - கூர்ம புராணம்
கூவப் - திருக்கூவப் புராணம்
கோடீச் - கோடீச்சுரக்கோவை
சங், சங்கர - சங்கர நமச்சிவாயருரை
சடகோப - சடகோபரந்தாதி
சபா - காஞ்சீபுரம்சபாபதி முதலியார்

நாச்சியார் - நாச்சியார் திருமொழி
நால்வர் - நால்வர் நான்மணிமாலை
நாலடி - நாலடியார்
நான்மணி - நான்மணிக்கடிகை
நீதிநெறி - நீதிநெறிவிளக்கம்
நீல - நீலகேசி
நெடுநல் - நெடுநல்வாடை
நேமி - நேமிநாதம்
நைட - நைடதம்
ப, பக் - பக்கம்
பட், பட்டின, பட்டினப் - பட்டினப்பாலை
பதி - பதிகம்
பதிற் - பதிற்றுப்பத்து
பர - பரதம்
பரி - பரிபாடல், பரிமேலழகர்
பரிமேல் - பரிமேலழகருரை
பழ - பழமொழி
பழ. அந், பழமலை - பழமலையந்தாதி
பன்னிரு - பன்னிருபாட்டியல்
பா - பாகதம்
பாகவத - பாகவதம்
பாண்டிக் - பாண்டிக்கோவை
பி-ம் - பிரதிபேதம்
பிர, பிரயோக - பிரயோக விவேகம்
பிரபு - பிரபுலிங்கலீலை
பிரமோ, பிரமோத் - பிரமோத்தரகாண்டம்
பு.வெ. - புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
புறநா - புறநானூறு
பெரிய - பெரியபுராணம்
பெரி. திரு, பெரிய திரு - பெரியதிருமொழி
பெருங் - பெருங்கதை
பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறைப் புராணம்
பெருந். பார - பெருந்தேவனார் பாரதம்
பெரும் - பெரும்பொருள் விளக்கம்
பெரும்பாண் - பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேர் - பேராசிரியம், பேராசிரியர்
பேரூர்ப் - பேரூர்ப்புராணம்
பொருந - பொருநராற்றுப்படை
பொன்வண்ணத் - பொன்வண்ணத் தந்தாதி
மணி - மணிமேகலை
மதுரைக் - மதுரைக்காஞ்சி
மயில் - மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை
மயிலை - மயிலைநாதர், மயிலைநாதருரை
மலைபடு - மலைபடுகடாம்
மாறன் - மாறனலங்காரம்
மு - முற்றும்
முத், முத்தொள். - முத்தொள்ளாயிரம்
முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை
முல்லை - முல்லைப்பாட்டு
மூ - மூலம்
மேரு, மேருமாந்தர - மேருமந்தர புராணம்
மேற் - மேற்கோள்
யா. கா - யாப்பருங்கலக் காரிகை
யா. வி - யாப்பருங்கலவிருத்தி
வளையா - வளையாபதி
வாயுசங் - வாயுசங்கிதை
வி - விகாரம், விக்ஷேவுரை விருத்தியுரை
விக்கிரம. - விக்கிரம சோழனுலா
வி.பா. - வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் பாரதம்
விநாயக - விநாயக புராணம்
வீர - வீரசோழியம்
வெங். கோ - வெங்கைக்கோவை
வைத். - வைத்தியநாத தேசிகர்

முதற்பதிப்பின் முகவுரை

செந்தமிழ் மொழியிற் சிறந்துவிளங்கும் பழைய [1]காப்பிய மைந்தனுள் முந்தியதாகிய இந்தச் சீவகசிந்தாமணி என்பது திருத்தக்க தேவர் என்னுஞ் சைனமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது. இது பழைய இலக்கியவுரைகளிலும் இலக்கணவுரைகளிலும் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள பிரமாண நூல்களுள் ஒன்று; முற்காலத்து முதல் இடை கடை என்னும் முச்சங்கத்தும் எழுந்தருளி யிருந்து தமிழாராய்ந்த தெய்வப்புலவர்கள் அருளிச்செய்த இலக்கியங்கள் போன்று செந்தமிழ்நடையிற் சிறந்துள்ளது; வடமொழியில் வான்மீகம் போல எல்லாவருணனைகளும் தன்பால் அமையப் பெற்றிருத்தலின், மகாகாவியமென்று கூறப்பட்டிருத்தலன்றி, பிற்காலத்து அதிமதுரமான காப்பியங்களியற்றிய மகாகவிகள் பலர்க்கும் இன்ன இன்னவற்றை இன்ன இன்னவாறு வருணித்துப் பாடுகவென அவ்வான்மீகம்போல வழிகாட்டியதும் இந்நூலேயென்பர்.

இந்நூல் சீவகனென்னும் ஓரரசன் பிறந்ததுமுதல் வீடுபெற்றது இறுதியாகவுள்ள கதையைக் கூறும்.

இந்நூலில், அரசன் அமைச்சரைப் பலமுறை ஆராய்ந்து தெளியல் வேண்டுமென்பதும், பெண்வழிச்சேறல் பெருந்துயர் விளைக்குமென்பதும், தன்னாசிரியன் கட்டளைப்படியே எப்பொழுதும் ஒழுகல் வேண்டு மென்பதும், பகையை வெல்லக்கருதினோன் உரிய காலமும் இடமும் வாய்க்குமளவுந் தன்னெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தாதிருத்தல் வேண்டு மென்பதும், பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பம்வரின் உடனே தீர்த்தற்கு முயலல் வேண்டுமென்பதும், வருத்தும்படி நேரினுந் தனக்கு ஒருவாற்றானும் பகைவரல்லாதவரைச் சிறிதும் வருத்தலாகா தென்பதும், தந்தைதாயர் சொல்லைத் தலையாகக் கொள்ளல் வேண்டுமென்பதும், அறிவும் அன்புமுள்ள துணைவனிருந்தால் தானெண்ணியவற்றை யெல்லாம் எளிதில் முடித்துக் கொள்ளலாமென்பதும், தமக்கு இன்ப துன்பங்கள் வந்தவிடத்து முறையே மகிழ்தலும் வருந்துதலுமின்றி எல்லாம் ஊழ்வினைப் பயனென்றே எண்ணல் வேண்டுமென்பதும், எல்லாவுயிர் களிடத்தும் எப்பொழுதும் அருளுடையனாதல் வேண்டுமென்பதும், சற்பாத்திர மறிந்து தானஞ்செய்தல் வேண்டுமென்பதும், தீவழிச் செல்வோரைக் காணின் இரங்கி உடனே அவரை நல்வழிபடுத்த முயலல் வேண்டுமென்பதும், நன்றிமறவாதிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் இவை போல்வன பிறவும் நன்கு விளங்குகின்றன.

---

[1]காப்பியமைந்தாவன : சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பன.

இந்நூலாசிரியர் இச்சரிதத்தை இன்ன நூலிலிருந்தெடுத்து யாம் பாடுகின்றேம் என்று கூறாமையின், இதற்கு முதனூல் இன்னதென்று இந்நூலைக் கொண்டு நிச்சயிக்கக் கூடவில்லை; ஆயினும் வடமொழியில் சத்திர சூளாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, சீவந்தர நாடகம், சீவந்தரசம்பு என நான்கு நூல்கள் உள்ளன; அவைகளெல்லாம் இச்சீவகன் சரிதமே கூறுகின்றன. [1]மகாபுராணத்தின் ஓர் பாகத்தும், மணிப்பிரவாளமாகிய ஸ்ரீபுராணத்தின் ஓர் பாகத்தும் இச்சரிதங் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றிற்கும் இதற்கும் கதையில் வேறுபாடுகளுண்டு. அந்நூல்களுள் சத்திரசூடாமணி என்பதை இதற்கு முதனூலென்று சைனர் கூறுகின்றனர். தமிழிற் *சிந்தாமணிமாலை*யென்று ஒரு நூல் வழங்குகின்றது. அது சுத்தத் தமிழ் நடையுள்ளதன்று.

இந்நூல் முதலிற் கடவுள் வாழ்த்து முதலியனவும் கதையைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகிய பதிகமும் முறையே அமையப்பெற்று, பின்னர் நாமகளிலம்பக முதலிய பதின்மூன்று இலம்பகவுறுப்பாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது. இதன் செய்யுட்டொகை, *3145*; திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய செய்யுள் இரண்டாயிரத்தெழுநூறேயென்று "முந்நீர் வலம்புரி'' *(3143)* என்னுஞ் செய்யுளுரையில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருத்தலால், மற்றவைகள் பிறராற் செய்யப்பட்டனவென்று தோற்றுகின்றன.

இச்சீவகசிந்தாமணியை உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினிய ருரையுடன் பல பிரதிரூபங்களைக் கொண்டு நன்றாகப் பரிசோதித்து, எழுதுவோரால் நேர்ந்த வழுக்களை மாற்றி, பலர்க்கும் பயன்படும் வண்ணம் அச்சிடுவிக்க முயலும்படி சில வருடத்திற்குமுன், சேலம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ *இராமசாமி முதலியாரவர்கள்* பலமுறை வற்புறுத்திக் கூறி, எனக்குத் தம்பாலிருந்த கையெழுத்து பிரதியையுங் கொடுத்தார்கள்.

யான் அவ்வாறு செய்தற்கு அநருகனாயினும், உலோகோபகாரி களாகிய அவர்கள்சொல்லை மறுத்தற்கஞ்சியும், கல்விமான்களுக்குக் கருவூலம்போலும் இந்நூல் உரையுடனே நின்றுநிலவுதல் குறித்தும் ஒருவாறு அவ்வண்ணம் செய்யலாமென்று துணிந்து முயன்று வருகையில், இத்தமிழ்நாட்டுள்ள கல்வியறிவொழுக்கங்களான் ஆன்ற விவேகிகள் பலர் இம்முயற்சி இனிதுபயன்படும் வண்ணம் தம்பாலுள்ள பழைய கையெழுத்துப்பிரதிகளை அன்போடு கொடுத்தார்கள். அவை யனைத் தையும் கைக்கொண்டு ஒப்புநோக்கி வந்தேன்.

அப்பொழுது என்வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திருக்கைலாய பரம் பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து *ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக மூர்த்திகள்* தங்கள் புத்தகசாலையிலிருந்த புத்தகங்களுள் எனக்கு வேண்டுவனவற்றையும், திருநெல்வேலி முதலிய பிறவிடங்களிலிருந்து வருவித்த சிலபிரதிகளையுங் கட்டளையிட்டார்கள். இம்முயற்சியில்

---

[1] இம்மகாபுராணமும் ஸ்ரீபுராணமும் சைனசமயத்தாரியற்றிய பழைய நூல்கள்.

யான் மனந்தளராவண்ணம் இடையிடையே அவர்கள் செய்துவந்த பேருதவிகள்பல.

எழுத்துஞ் சொல்லும் மிகுந்துங் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும் பலவாறு வேறுபட்டுக் கிலமுற்றிருந்த இந்நூலுரைப் பழையபிரதிகள் பலவற்றையும் பலகால் ஒப்புநோக்கி இடையறாது பரிசோதனை செய்துவந்த பொழுது, கவிகளின் சுத்தவடிவத்தையும் உரையின் சுத்த வடிவத்தையும் கண்டு பிடித்தற்கும், உரையினுள் விசேடவுரை யின்னது பொழிப்புரையின்னதென்று பிரித்தறிதற்கும், மேற்கோள்களின் முதலிறுதி களைத் தெரிந்துகோடற்கும், பொழிப்புரையை மூலத்தோடும் இயைத்துப் பார்த்தற்கும், பிழையைப் பிழையென்று நிச்சயித்துப் பரிகரித்தற்கும், பொருள்கோடற்கும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியும் அடைந்த வருத்தமும் பல. அப்படியடைந்தும் சில விடத்துள்ள இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழின் பாகுபாடுகளும், மற்றுஞ் சில பாகமும் நன்றாக விளங்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவ்விசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ்நூல் முதலியவைகள் இக்காலத்துக் கிடையாமையே.

இந்நூலையும் இவ்வுரையையும் பின்னும் இரண்டொருமுறை பரிசோதித்தற்கு விருப்புடையனேனும், இவற்றை விரைவிற் பதிப்பித்துப் பிரகடனம் செய்யும்படி, யாழ்ப்பாணம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ *சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்* பலமுறை தூண்டினமையால் விரைந்து அச்சிடுவிக்கத் துணிந்தேன்.

ஆயினும் புராதனமான தமிழ்நூல்களும் உரைகளும் பண்டை வடிவம் குன்றாதிருத்தல் வேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாதலின், பிரதிகளில் இல்லாதவற்றைக் கூட்டியும், உள்ளவற்றை மாற்றியும், குறைத்தும் மனம் போனவாறே அஞ்சாது பதிப்பித்தேனல்லேன்; ஒருவகையாகப் பொருள்கொண்டு, பிரதிகளில் இருந்தவாறே பதிப்பித்தேன்; யானாக ஒன்றும் செய்திலேன்; பிரதிகளிற் சிலவிடத்து வடமொழிப் பதங்கள் கிரந்தவெழுத்தாலே எழுதப்பட்டிருந்தமையின், அவ்வாறே பதிப்பித்தேன்.

இந்நூலில் ஆங்காங்குள்ள ஆருகதசமயக் கோட்பாடுகளை வீடூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ *சந்திரநாத செட்டியாரவர்கள்* எனக்கு விளங்கச் செய்தார்கள்; அடிக்கடி யான் பார்த்துக்கொள்ளும்படி சில சைனநூல்களுங் கொடுத் தார்கள்.

புலவர் திலகர்களாற் பரிசோதித்தற்குரிய இந்நூலையும் இவ்வுரை யையும் என்சிற்றறிவிற்கு எட்டியமட்டுமே ஒருவாறு பரிசோதித்து, எழுதுவோரால் நேர்ந்த வழுக்களைக் களைந்து, இயன்றவரை திருத்த மாகப் பதிப்பித்தேனாதலின், இப்பதிப்பிற் காணப்படும் எழுத்துப் பிழை சொற்பிழை வாக்கியப்பிழை முதலியவற்றையும், அவற்றின் அவர்கள் பேருதவிசெய்ததாக வெண்ணி எழுமையும் மறவேனாகி

அவற்றைப் பின்பு அச்சிற் பதிப்பித்துப் பலர்க்கும் பயன்படும்படி செய்வேன். விளங்காத மேற்கோள்களுள் ஏதாவது இன்ன நூலின் இன்ன பாகத்துள்ளதென்று காணப்படின், அதனையும் தெரிவிக்குமாறு அவர்களை வேண்டுகின்றேன்.

இப்புத்தகத்தை அச்சிடுவிக்கும்பொழுது யான் பொருட் கவலை யடைந்து வருந்தாவண்ணம் கும்பகோணம், தஞ்சை, கோட்டூர், திரிசிர புரம், யாழ்ப்பாணம், சென்னபட்டணம், திருநெல்வேலி, ஊற்றுமலை, சோழன்மாளிகை முதலிய இடங்களிலுள்ள, செல்வப்பொருளோடு கல்விப்பொருளும் ஒருங்குடைய கனவான்கள் பலர் கையொப்பஞ் செய்து முற்பணமளித்தார்கள். இக்காலத்தில் அவர்கள் செய்த அவ்வுதவியை யான் எக்காலத்தும் மறவாதிருப்பதன்றி அவர்களுக்கு என்னாற் செய்தற்குரிய பிரதியுபகாரம் யாது?

யான் எழுதியனுப்பும் மேற்பிரதிக்கு அச்சுப்பிரதி வேறுபடா வண்ணம், சென்னைத் *திராவிட ரத்நாகர* அச்சுக்கூடத்திலிருந்து அவற்றைப் பலமுறை ஒப்புநோக்கிப் பேருதவி செய்து வந்த தேரழுந்தூர், ப்ரஹ்மஸ்ரீ *சக்ரவர்த்தி இராஜகோபாலாசாரியரையும்*, திருமானூர், ப்ரஹ்மஸ்ரீ *கிருஷ்ணையரையும்* ஒரு பொழுதும் மறவேன்.

ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேனை இம்முயற்சியிற் புகுத்தி நடாத்தி நிறைவேற்றியருளிய எம்பெருமானது திருவருளையும் குருவருளையும் எக்காலத்தும் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

எனக்குக் கிடைத்த பிரதிகளுள் நச்சினார்க்கினிய ருரையோடு கூடிய சீவகசிந்தாமணிப் பிரதிகளாவன:-

திருவாவடுதுறையாதீனத்து

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகமூர்த்திகள்	பிரதி 1

மேற்படி ஆதீனத்து மஹாவித்துவான்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்	பிரதி 1

திரிசிபுரம்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ சி.தியாகராச செட்டியாரவர்கள்	பிரதி 1

யாழ்ப்பாணம்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்	பிரதி 2

சென்னை

ம-ா-ா-ஸ்ரீ ம.மகாலிங்கையரவர்கள்	பிரதி 1
ம-ா-ா-ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம், சபாபதி முதலியாரவர்கள்	பிரதி 1

ம-m-m-ஸ்ரீ திரு.சின்னசாமி பிள்ளையவர்கள் பிரதி 1
ம-m-m-ஸ்ரீ சோ.சுப்பராய செட்டியாரவர்கள் பிரதி 1

சேலம்

ம-m-m-ஸ்ரீ இராமசாமி முதலியாரவர்கள் பிரதி 1

உடையூர்

ம-m-m-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பிரதி 1

திருநெல்வேலி

ம-m-m-ஸ்ரீ சாலிவாடீசுவர ஓதுவாரவர்கள் பிரதி 1
ம-m-m-ஸ்ரீ ஈசுவரமூர்த்திக் கவிராயவர்கள் பிரதி 1

தூத்துக்குடி

ம-m-m-ஸ்ரீ குமாரசாமி பிள்ளையவர்கள் பிரதி 1

சிதம்பரம்

ம-m-m-ஸ்ரீ தருமலிங்க செட்டியாரவர்கள் பிரதி 1

தஞ்சை

ம-m-m-ஸ்ரீ மருதமுத்து உபாத்தியாயரவர்கள் பிரதி 1
ம-m-m-ஸ்ரீ விருஷபதாச முதலியாரவர்கள் பிரதி 1

கூடலூர்

ம-m-m-ஸ்ரீ விசயபாலநயினாரவர்கள் பிரதி 1

வீடூர்

ம-m-m-ஸ்ரீ சந்திரநாத செட்டியாரவர்கள் பிரதி 1

ஆக உரைப்பிரதி - 19.

இவற்றுள் முழுதுமில்லாதனவும் விசேடவுரையில்லாதனவும் சில.

மூலப்பிரதிகள்:-

இராமநாதபுரம்

ம-m-m-ஸ்ரீ பொன்னுசாமித் தேவரவர்கள் பிரதி 1

சேலம்

ம-m-m-ஸ்ரீ இராமசாமி முதலியாரவர்கள் பிரதி 1

வீடூர்

ம-m-m-ஸ்ரீ சந்திரநாத செட்டியாரவர்கள் பிரதி 2

ஆக மூலப்பிரதி - 4.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்

ஃஃஃ

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

"ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியற் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே."

1887-ம் வருஷத்தில் இந்நூலும் உரையும் பதிப்பிக்கப்பெற்று நிறைவேறியபின்பு காலக்கிரமத்தில் எனக்குக்கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகள்-17; அவற்றாலும், செய்துவந்த பழையநூல்களின் ஆராய்ச்சி முதலிய வற்றாலும் இதன் மூலமுதலியன அடைந்த திருத்தங்கள் பல; முன்பு விளங்காமலிருந்த மேற்கோள்களிற் பெரும்பாலன பின்பு விளங்கின; இவையும் ஸ்ரீபுராணத்திலுள்ள சீவகசரித்திரமும், பிறநூல் களிலும் இந்நூலிலுமுள்ள ஒற்றுமைப் பகுதிகளைப் புலப்படுத்துவ தாகிய *சீவகசிந்தாமணி ஆராய்ச்சி விளக்*கமென்பதும், மூலத்திலும் உரையிலும் உள்ள கடினமான பாகங்களின் பொருள்களைப் பெரும்பாலும் புலப் படுத்தும் *விசேடக் குறிப்பும்*, அவ்விரண்டிலுமுள்ள அரும்பதங்கள், சிறந்த வாக்கியங்கள், விஷயங்கள், பழமொழிகள், அபிதானங்கள் முதலிய வற்றைத் தெரிவிப்பதாகிய *அரும்பத அகராதி முதலியன* என்னும் பகுதியும், பிறவும் இப்பதிப்பில் நூதனமாகச் சேர்க்கப்பெற்றவை.

தமிழில் நல்லபயிற்சியுள்ளவர்களுக்கு மிக்க இன்பத்தையும் படிப்பவர்களுக்கு நல்ல ஊக்கத்தையும் பயிற்சியையுமுண்டு பண்ணுவ தன்றிப் பண்டைக் காலத்திலிருந்த பெரியோர்களுடைய இயல்பையும் ஆராய்ச்சிவன்மையையும் மேற்கூறிய பகுதிகள் நன்கு புலப்படுத்தும்; தமிழ்ச்சுவையை நுகர்ந்து ஆனந்திப்பவர்களுக்கு இவை நல்விருந்தாக இருக்குமென்பது வெளிப்படை.

நூலும் உரையும் ஒருவருடத்திற்கு முன்பே பதிப்பிக்கப்பெற்று நிறைவேறியும், ஆராய்ச்சிவிளக்கம் முதலியவற்றைப் பதிப்பித்துச் சேர்த்தே புத்தகத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று வித்தியா விநோதர் களாகிய பாலைக்காட்டு ம-ா-ா-ஸ்ரீ ராவ்பகதூர் *பா.ஐ.சின்னசாமி பிள்ளையவர்களும்*, சென்னை, Senior Veterinary Assistant ஆகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ *வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களும்* இன்னும் சில அன்பர்களும் பலமுறை வற்புறுத்தினார்கள். அடிக்கடி நேர்ந்த தேக அஸௌக்கியத்தாலும் பலவகையான வேலைகளாலும் அவற்றை ஒருவாறு செய்துமுடித்தற்கு இதுகாறும் தாமதமாயிற்று.

சில கையெழுத்துப்பிரதிகளில் அதிகமாகக் காணப்பட்ட பாடல்கள் உரிய இடங்களில் தனித்தனியே சேர்க்கப்பெற்றன. சில பயன்கருதி, முதற்செய்யுள் முதல் எல்லாச்செய்யுட்களுக்கும் ஒன்று முதல் தொடர்ச்சி யான எண்கள் போடப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் முதற்பதிப்புப் புத்தகத்தையும் மேலே குறிப்பிட்ட ஏட்டுப்பிரதிகளுள் ஒவ்வொன்றையும் வைத்துக்கொண்டு அன்பர் களுடன் ஒப்புநோக்கி, பாடபேதங்களை உள்ளபடியே எழுதியும் எழுதுவித்தும் பேருதிவி செய்தவர் கும்பகோணம் நேடிவ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ *ம.வீ.இராமானுஜாசாரியரவர்கள்.*

இதனைப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கிய காலமுதல் உடனிருந்து மிக்க உதவி செய்தவர், மயிலாப்பூர் பி.எஸ். ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ *இ.வை.அநந்தராமையரவர்கள்.*

இதன் முதற்பதிப்புமுதல் சகாயஞ்செய்துவரும், சென்னை, நியூயிங்க்டன் ஸ்கூல் மதபோதகாசாரியராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ *தி.அ. கிருஷ்ணையரவர்களுடைய* உதவி இதற்கும் உண்டென்பதை நான் சொல்லவேண்டுவதில்லை.

ஜைனமத ஸம்பிரதாயமான அநேகவிஷயங்களை அன்புடன் விளங்கச் செய்தவர், ஜைனசாஸ்திரப்பண்டிதராகிய வீடூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ அப்பாசாமி நாயினாரவர்கள்.

இங்ஙனம் உதவிசெய்தவர்களையும் கையெழுத்துப்பிரதிகளை ஈந்தவர்களையும் எப்பொழுதும் மறவாதிருத்தலன்றி அவர்களுக்கு யான்செய்தற்குரிய கைம்மாறு யாதுளது?

பிரதிகளிற் காணப்பட்ட பாடபேதமுதலியனவும் இந்நூல் ஸம்பந்தமாக எழுதிவைத்திருக்கும் இன்னும் வேறு பலவகையான ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் இதன் பிரயோகவிளக்கமும் ஒழுங்குபடுத்தி எழுதப் பெறாமையால், இப்போது பதிப்பிக்கக் கூடவில்லை; காலம் வாய்க்குமாயின், அவற்றைத் தனிப்புத்தகமாகப் பின்பு வெளிப்படுத் தலாமென்பது எனது கருத்து.

இதிற்காணப்படும் தவறுகள் என்னுடைய மறதி முதலியவற்றால் நேர்ந்தனவென்றெண்ணிப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி பெரியோர்களை வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

தோன்றாத்துணையாய் நின்று இங்ஙனம் நடத்தியருளுகின்ற ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தரேசருடைய பெருங்கருணையைச் சிந்திக்கின்றனன்.

இப்பதிப்பிற்குக் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதிகள்

எண்	செய்யுளளவு		பிரிதிக்கு உரியவர்கள்	பிரதி கிடைக்கும்படி செய்தவர்கள்
	முதல்	இறுதி		
1.	1	3145	திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மஹாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவரர்கள்	கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த ஸ்ரீ சி.தியாகராச செட்டியாரவர்கள்.
2.	2907	''	கொழும்புத்துறை தி.குமார ஸாமி செட்டியாரவர்கள்	உரியவர்களே.
3.	2	1220	தருமபுர ஆதீனத்துத் தலைவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீம.வீ.இரா மானுஜாசாரிய ரவர்கள்.
4.	1428	2928	" "	"
5.	13	723	அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயரவர்கள், மிதிலைப்பட்டி	ம-ா-ா-ஸ்ரீ அப்பாப் பிள்ளையவர்கள் குன்றக்குடி.
6.	1412	2598	" "	"
7.	1963	3125	செங்கோட்டைக் கவிராஜ பண்டாரமவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ திரி கூடராஜப்பக் கவிராயரவர்கள் மேலகரம்.
8.	1342	1986	கடையநல்லூர, முத்து கிருஷ்ண வாத்தியாரவர்கள்	" "
9.	1	1556	சென்னை, பச்சையப்ப வாத்தியாரவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ முத்துக் குமாரஸாமி முதலியாரவர்கள், சென்னை.
10.	1	1554	வானமாமலைத்தாதர், கணக்கு, நாங்கூனேரி	உரியவரே.
11.	1412	2227	சேலம், அப்பாசாமி பிள்ளை யவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ குருஸாமி பிள்ளையவர்கள், சேலம்

12.	1	1412	திருநெல்வேலி, திருவம் பலத்தின்னமுதம்பிள்ளை யவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ விசுவநாத சாஸ்திரிகள், திருவல்லிக்கேணி.
13.	1	1335	திருநெல்வேலி, வண்ணார் பேட்டை, திருப்பாற் கடனாதன் கவிராயரவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ கவிராஜ நெல்லையப் பிள்ளையவர்கள் திருநெல்வேலி.
14.	2102	3145	ம-ா-ா-ஸ்ரீ, அப்பாஸாமி நயினாரவர்கள், வீடூர்	உரியவர்களே.
15.	1	,,	சேலம், இராமசாமி முதலியாரவர்கள்	உரியவர்களே.
16.	1	2421	சென்னை, பச்சையப்ப வாத்தியாரவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ முத்துக் குமாரஸாமி முதலி யாரவர்கள்.
17.	1	2380	திருநெல்வேலி, அம்பல வாண கவிராயரவர்கள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ கவிராஜ நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள்.

இவற்றுள், முதலாவது பிரதியும் பதின்மூன்றாவது பிரதியும் உரியவர்களாலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளவை; முதல் இரண்டு பிரதி களும் மூலமும் பொழிப்புரையும் உள்ளவை. 3-வது முதலிய பன்னிரண்டு பிரதிகளும், மூலமும் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையுமுள்ளவை; 15 -வதும் 16-வதும் மூலமட்டும் உள்ளவை; 17-ஆவது பிரதியில், முக்கியமான பாடல்கள் மட்டும் எழுதப் பெற்றிருந்தன; அதன் முதற் பக்கத்தில், 'சிந்தாமணித் தெரிவு' என்ற பெயர் வரையப் பட்டிருந்தது.

முதலாவது இரண்டாவது பிரதிகளின் இறுதியில், 'இவ்வுரை யாசிரியர் கருத்தறியாது இக்காலத்தார் வேண்டாதனவற்றிற்கு வேண்டு வனவாகக் கருதி எழுதிய இடைவாசகங்கள் முடிக்குஞ் சொல்லோடு முடியாமையயான் மிகையென்று விதப்புரைகளையும் நாட்டுவளங் களினும் நகரவளங்களினும் கதைகளினும் கூடிப் பாடியிட்ட பாட்டுக் களையும் சொல்வேறுபாட்டானும் பொருள் வேறுபாட்டானும் இலக்கண வழுவானும் வாய்பாட்டின் பேதங்களானும் கண்டு அவற்றைத் தள்ளி எழுதின சிந்தாமணியுரை நச்சினார்க்கினியம் முடிந்தது' என்னும் வாக்கியமும், 5-வது பிரதியினிறுதியில், 'சைவராஜ குருவேதுணை' என்பதும், 10-வது பிரதியினிறுதியில், '920-ம் ஆண்டு குரோதன வருஷம் சித்திரை மாஸம் 15-உ முதல், சிந்தாமணி, திருநெல்வேலி, தம்பாபிள்ளையன் அவர்கள் ஏடுபார்த்து எழுதின, ஸ்ரீவைகுண்டம், சிவசங்கரம்பிள்ளையவர்கள் ஏடுபார்த்து இராமாயணம்-திருவேங்கடம் எழுதுவித்து எழுதின ஏட்டின் படிக்கு முதற்புத்தகம் பிழைபார்த்து முடிந்தது' என்பதும், 12-ஆவது பிரதியினிறுதியில், '880-ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் காரிமாறன் எழுதி

முடிந்தது' என்பதும், 14-ஆவது பிரதியினிறுதியில், 'பிரமோதூத நாமஸம்வத்ஸரம் கார்த்திகை மாதம் 23-உ ஸௌமியவாரம் த்விதியை மிருகசீரிஷ நக்ஷத்ரங் கூடின சுபதினத்தில், செந்நாநல்லூரியில், ஆதிதீர்த்தேசுவர ஸ்வாமி ஸன்னிதியில், சிந்தாமணி முத்தியிலம்பகம் உரையெழுதி ஸம்பூர்ணம்' என்பதும், 15-வது பிரதியினிறுதியில், 'அர்த்தநாரிபண்டிதர் பாதபத்மந் துணை; ஆங்கீரஸ வருஷம் சித்திரை மாதம் 9-உ ஸோமவாரம், திருதியை உரோகிணி எழுத ஆரம்பம்; மேற்படி வருஷம் வைகாசி மாதம் 29-உ புதவாரமும் தசமியும் இரேவதி நக்ஷத்திரமும் பெற்ற சுபதினத்திலே திருச்சிராப்பள்ளியிலிருக்கும் குமாரஸாமி வாத்தியார் குமாரர் வேலாயுத வாத்தியார் சேலத்திலிருக்கும் அட்டாவதானச் சொக்கநாத முதலியாரவர்கள் (தஞ்சைவாணன் கோவையுரையாசிரியர்) மேலேடு பார்த்து எழுதியது' என்பதும், சிலபிரதிகளினிறுதியில்,

"ஓரா தெழுதினே னாயினு மொண்பொருளை
யாராய்ந்து கொள்க வறிவுடையார்-சீராய்ந்து
குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்''

என்னும் வெண்பாவும் எழுதப்பெற்றிருந்தன.

சென்னை. இங்ஙனம்
25-12-07. வே. சாமிநாதையன்

ஃஃஃ

மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரை

"ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும்-ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரோன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்."

இந்நூலின் இயல்பும் உரையின் இயல்பும் இதன்பின்புள்ள முகவுரைகள் முதலியவற்றால் நன்கு விளங்கும்.

இராமாயணத்தைக் *கம்பர்* அரங்கேற்றுகையில், "அள்ளிமீ துலகை வீசும்" (விபீடணன்.133) என்னும் பாடலிலுள்ள 'வெள்ளிவெண் கடலின்' என்ற பகுதியைக் கேட்ட புலவரொருவர், 'இது சிந்தாமணிப் பிரயோகமாக இருக்கிறது' என்று சொல்லியபோது *கம்பர்*, 'சிந்தாமணி யிலிருந்து ஓரகப்பை முகந்துகொண்டேன்' என்று விடை பகர்ந்தன ரென்று பழைய பிரதியொன்றில் எழுதிய குறிப்பால் தெரியவருகிறது. நாற்பொருளையுந் தெரிவித்தலின், இந்நூல் முடிபொருட் டொடர்நிலை என்று அடியார்க்குநல்லார் குறிப்பித்திருக்கின்றனர் (*சிலப்.2:3-11.*) பிரயோக விவேக நூலுடையார் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே சொற்களைத் தாம் தற்சமமாகக் கூறுவதற்குச் சிந்தாமணியை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறார் (*பிர. சூ.*20, 37-உரையைப் பார்க்க.) இவற்றாற் கம்பர் முதலியவர்களுக்கு இந்நூலிலுள்ள நன்கு மதிப்பு வெளியாகின்றது.

ஏட்டுப்புத்தகங்களைச் சோதித்தபொழுது இரண்டு பழம்பிரதி களில் "தெருளிற்பொருள் வானுலகு" (2872) என்ற செய்யுளின் உரைக்குப் பின் மூன்று செய்யுட்களின் உரைகள் மட்டும் மிகப் பிழைபட்ட வுருவத் துடன் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஒரு பிரதியில் தனித்தனியே செய்யுட்களுக்கு இடம்விட்டும் மற்றொன்றில் இடம்விடாமலும் அவ்வுரைகள் இருந்தன. அவ்வுரைகளுக்குரிய 3-பாடல்கள் வேறு எந்தப் பிரதியிலும் கிடைக்க வில்லை. திருத்தமாக அவைகளும் பாடல்களும் கிடைத்தபின் வெளியிடப் படும்.

1907-ஆம் வருஷத்தில் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்த பின்பு கிடைத்த சில கையெழுத்துப் பிரதிகளாலும் செய்துவந்த நூல்களின் ஆராய்ச்சிகளாலும் இந்நூலும் இவ்வுரை முதலியனவும் சிலசில திருத்தங்களையும் பொருட் பெருக்கத்தையும் விளக்கத்தையும் இப்போது அடைந்துள்ளன.

இரண்டாம் பதிப்பில் சீவகசிந்தாமணி யாராய்ச்சி விளக்கமென்ற பெயருடன் 41-பக்கங்களில் வெளியான பகுதி 'ஒப்புமைப் பகுதிகள்' என்ற பெயருடன் 113-பக்கங்கொண்டு இதில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. இப்படியே விசேடக்குறிப்பும், அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் இதிற் பெருக்கமடைந் திருக்கின்றன.

உரையாசிரியர்கள் அவ்வவ்விடங்களில் இந்நூலிலிருந்து மேற் கோளாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் பகுதியைப் புலப்படுத்தும் '*பிரயோக விளக்கம்*' என்பது இப்பதிப்பில் நூதனமாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

தமிழ்நூற் சுவையை நுகர்வோர்க்கு இவை நல்விருந்தாகுமென்பது வெளிப்படை.

நூலாராய்ச்சி விஷயத்திற் பொருட்கவலை யிராதபடி பல வருடங் களாக உபகரித்து வருபவர்களும் ஸ்ரீஸேது ஸம்ஸ்தானாதி பதிகளும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர்களும், சென்னைச் சட்ட நிரூபணசபை யங்கத்தினர்களுமான கௌரவம் பொருந்திய மஹாராஜராஜஸ்ரீ பா.இராஜராஜேசுவரஸேதுபதி மஹாராஜா அவர்களுடைய வண்மை தமிழகத்தால் ஒரு காலத்தும் மறக்கற்பாலதன்று.

இந்நூல் மூலமும் உரையும் இம்முறை பதிப்பிக்கப்பெறுங் காலத்தில் ஒப்புநோக்குதல் முதலிய அரிய உதவிகளைச் செய்துவந்த சென்னை, இராசதானிக் கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் பிரஹ்மஸ்ரீ *இ.வை.அநந்தராமையரவர்களுக்கும்*, மயிலாப்பூர் பி.எஸ். ஹைஸ்கூல் முதல் தமிழ்ப் பண்டிதர் சிஞ்சீவி *ம.வே.துரைசாமி* ஐயருக்கும், சென்னை இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிரஞ்சீவி, *கோ.சேஷாத்திரி* ஐயருக்கும் நன்றி செலுத்துகிறேன்.

இந்நூல் சம்பந்தமாகத் தாம் பல நாளாகத் தேடித் தொகுத்து வைத்திருந்த குறிப்புக்கள் பலவற்றை மேற்படி அநந்தராமையரவர்கள் அன்புடன் உதவினார்கள்; இவ்வரிய உதவி மிகவும் கொண்டாடத்தக்கது.

தமிழ்நூலாராய்ச்சியிலேயே பெரும்பாலும் பொழுதுபோக்கி வரும் நண்பர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ *வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியா*ரவர்கள் (Retired Superintendent, Veterinary Department) இந்நூலைப் படித்தபோது தாம் எழுதி வைத்திருந்த சில குறிப்புக்களை என் விருப்பத்தின்படி அனுப்பி யுதவினார்கள்.

இப்புஸ்தகத்தைத் திருத்தமாகவும், விரைவாகவும் அச்சிட்டுத் தந்த *கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடத்தா*ருடைய உதவி மிகவும் மெச்சத்தக்கது.

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி விவேகிகளை வேண்டுகிறேன்.

'தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த கல்வியுஞ் சொற்சுவைதோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள் வாய்வட நூற்கடலும்
தேக்கும் பசுந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர்செந் நாவினின்று
காக்குங் கருணைக் கடலே சகலகலாவல்லியே.''

திருவேட்டீசுவரம் பேட்டை, இங்ஙனம்
22-8-'22. வே. சாமிநாதையன்.

ஂஂஂ

கணபதி துணை

நான்காம் பதிப்பின் முகவுரை

திருச்சிற்றம்பலம்

"பல்லாடு தலைசடைமே லுடையான் றன்னைப்
பாய்புலித்தோ லுடையானைப் பகைவன் றன்னைச்
சொல்லோடு பொருளனைத்து மானான் றன்னைச்
சுடருருவி லென்பறாக் கோலத் தானை
அல்லாத காலனைமுன் னடர்த்தான் றன்னை
ஆலின்கீ ழிருந்தானை யமுதா னானைக்
கல்லாடை புனைந்தருளுங் காபா லியைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டே னானே."

(திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்)

என் தந்தையாராகிய மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் ஐயரவர்கள் தமிழ்ப்பணியில் ஈடுபடுவதற்கு முதற் காரணமாக இருந்தது *சீவகசிந்தாமணி*. பண்டைத் தமிழ் நூல்களை அவர்கள் தேடி ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கும் பணியை வாழ்க்கைப் பேறாக அமைத்துக் கொள்வதற்கு வழி காட்டியதும் இந்நூலே. இதன் முதற் பதிப்பு 1887-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் வெளிவந்தது. நான்காம் பதிப்பாகிய இதனை அவர்கள் 21-5-41-ல் ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தார்கள். முத்தியிலம்பகம் அச்சாகி வரும் பொழுது (28-4-42-இல்) அவர்கள் திருக்கழுக்குன்றத்தில் உலக வாழ்வை நீத்தார்கள். சீவகசிந்தாமணியில் தொடங்கிய அவர்களுடைய தமிழ்ப்பணி இப்பதிப்பிலேயே முடிவுற்றது. ஏறக்குறைய அறுபது வருஷங்களாக அவர்கள் செய்துவந்த தமிழ் நூலாராய்ச்சியும் நூற்பதிப்புக்களும் தமிழ்பயில்வாருக்கு இன்பத்தையும் பயனையும் அளித்துவந்த செய்தி தமிழுலகம் நன்கு அறிந்ததே.

இந்நூல் விஷயமாக மேற்கொண்ட உழைப்பு முதலியவற்றை அவர்கள் ஆனந்த விகடனில் எழுதிவந்த [1]சுய சரிதையின் 88 முதல் 102 வரையிலுள்ள அத்தியாயங்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

இப்பதிப்பைப்பற்றி என் தந்தையாரவர்கள் என்னிடம் கூறின சில செய்திகளை முதலில் தெரிவிக்கிறேன்:

---

[1] சுயசரிதையை என் தந்தையாரவர்கள் பத்திரிகையில் வெளியிடத் தொடங்குமுன் ஆரம்ப முதல் உள்ள முக்கியமான செய்திகளையும் பலவகையான குறிப்புக்களையும் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருந்தார்கள். முன்னதாகவே சரித்திர முழுவதையும் எழுதிமுடித்துப்பார்க்க வேண்டுமென்று அவர்கள் பலமுறை கருதியும் முயன்றும் அது நிறைவேறாமற்போயிற்று. அவர்கள் எண்ணம் திருவருளால் நிறைவேறுமென்று நம்பியிருக்கிறேன். எஞ்சிய பகுதி வெளியாவதற்குரிய முயற்சி நடந்து வருகிறது.

இந்நூலில் உள்ள அமைப்புக்களும் கருத்துக்களும் சொற்றொடர்களும் பிறவும் பெருங்கதையோடு பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளன.

சிந்தாமணி ஏட்டுப் பிரதிகளிற் காணப்படாத இரண்டு பாடல்கள் புறத்திரட்டில் உள்ளன. அவை வருமாறு:-

"மலங்கிமதி யின்றியயர் வெய்திமயல் கூர
நலங்கியறி யாதுதுய ரெய்திநனி வாடும்
விலங்குறு கடுந்துயர் விலங்குதல் விரும்பிற்
புலன்கொள்வழி பொய்யுரை புறத்திடுமி னென்றான்."

"உள்ளமொழி செய்கைகளி னொன்றியுல கேத்தும்
தள்ளரிய தன்மைவழி நிற்றலுறு நல்லீர்
எள்ளுநர்கள் தன்மையிது நிற்கவிடர் செய்யும்
கள்ளுமுணல் குற்றங் கடைப்பிடிமி னென்றான்."

(புறத்திரட்டு, 315, 1064)

இவ்விரண்டும் முத்தியிலம்பகத்தில் உள்ள 'பிறவிகள் அறவுரை' என்னும் பகுதியைச் சார்ந்தனவாக இருக்கலாம்.

சீவகசிந்தாமணி சம்பந்தமாக ஒரு தனிபாடல் ஒரு சுவடியில் காணப்படுவதாகத் திருக்கோணமலை *த.கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்* தெரிவித்து அதனை ஒரு கடிதத்தில் எழுதியனுப்பியிருந்தார்கள். அச்செய்யுள் வருமாறு:-

"பகைமாற்ற முன்னீராய்ப் பத்திலம்பத் தோடு
நகைமாற் றியதுறவி னோடும்-தொகையேற்றின்
மூவா யிரத்தோடு முந்நூற்று மூவைந்தே
கோவாய சீவகன்மேற் கூற்று."

இச்செய்யுளில் கூறப்பெறும் இலம்பகத்தொகையும் செய்யுட்டொகையும் இப்பொழுது காணப்படுவனவற்றிற்கு வேறுபாடாக உள்ளன.

இந்நூலின் "நெய்பருகி நீண்ட" (682) என்ற முதற்குறிப்புள்ள பாட்டிற்கு 'இதன் பொருள்' என்னும் பகுதி இந்நூற் பதிப்புக்குக் கிடைத்த எந்த ஏட்டுப் பிரதியிலும் இல்லை; குறிப்பு மட்டும் உள்ளது.

[1] *சீவகசிந்தாமணிச் சுருக்கம்* என்ற நூலொன்று பகழிக் கூத்தரென்னும் புலவரால் இயற்றப்பெற்றுத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்தது; பதினான்குசீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தப்பாவில் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளது.

---

[1] ம-ா-ா-ஸ்ரீ *ராவ்ஸாஹிப் மு.ராகவையங்காரவர்கள்* செந்தமிழ் 6-ஆம் பகுதியில் எழுதிய 'பகழிக் கூத்தர்' என்னும் கட்டுரையில் அந்நூல் சம்பந்தமான செய்திகளைவிரிவாகக்காணலாம்.

மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் மூன்று செய்யுட்களின் உரைகளுக்குரிய மூலம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. அவ்வுரைகள் மட்டும் பிரதியிலுள்ளபடி கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. ....பெறாமற் கள்ளுண்டார் தம்முள்ளே மறைக்கும் பொருளையும் ஈதென்று வெளியாக்குவர்; அவர்க்குத் தம்மாலெள்ளப் படுவாருந்தம்மையெள்ள நவையுமுண்டாம்; அதனை நுகரவேண்டில் உயிர்க்கொலையும் வேண்டும். ஆதலால் உணர்வழிக்குங் கள்ளுண்டலும் நுமக்கு வேண்டா; அதனை யிகழ்ந்து தவிர்க என்று கூறினானென்றா னென்க.

2. தான.....தான மிடைந்தவூனிற்சீர் - என்பை நிரைத்து நரம்பாற் பின்னின உடம்பின் கனம்; என்றது நிணநெய்யை. உருண்ட ஈக்கள் பரந்து, மாம்பூவின் மதுவையுஞ் சீரையும் ஒரு நிகராக ஈட்டி, அவையிற்றினின்று நுகராதே பறந்து போனபின்பு, கண்டு ஆய்வார் கொணர்ந்தோம்பிவைத்த, தேனை யுண்டலும் வேண்டா; அதன் தீங்கைத் தெரிந்தறியின்; என்று கூறினானென்றானென்க.

இழித ஈட்டியவை-இறால் இழித்ததல்.........

3. அழுந்திளையவர்-ஆடவர்; அழுத்திளையரென விகாரம்; என்றது ஊனை நுகர்தற்கு அழுந்தும் உணர்வில்லாதாரை. சார்தற்கு-நுகர்தற்கு. அரிகாயர்-ஐயவுடம்பினர்; என்றது மகளிரை. புல்லுதல்-சமைத்தல்; 'வெங்கருனை புல்லுதற்கு' என்றாற்போல.

அழுந்திளையர் அரிகாயராகியவவரை நோக்கி, இழிக்குந் தகைய வாகி ஈமொய்த்துப் புழுப்பயிலுதலையுடைத்தாகிய புண்ணாகிய பிணத்தை யாம் நகர்தற்கு இணையில்லாவாயுவக்கும் படி கறியாகச் சமையென்று கூற ....பட்டவூனை யுண்டலை உணர்ந்தவர்கள் தவிர்வீராக என்று கூறினானென்றானென்க.

இனி 'வழுத்திளையர்' என்று பாடமோதி, 'தம்மை யெப்பொழுதும் வழுத்து மடவார் நுகர்தற்குத் தசையை அரிகின்ற வுடம்பினை யுடையர்' என்று மகளிர்க்குப் பெயராக்கலு மொன்று. 'என்றான்' என்பதனை முன்னர்க் கவிகட்குங் கூட்டுக.

இந்நூல் 504ஆம் செய்யுளில் மேற்கோளாகக் காணப்படும் 'கழைபோய்வின் முத்தும்' என்னும் செய்யுட் பகுதி பாண்டிக் கோவையிலுள்ளதென்று இப்பாடல் தெரியவந்தது.

முந்திய பதிப்பில் ஒப்புமைப் பகுதி, விசேடக் குறிப்பு, பிரயோக விளக்கம் என்று தனித்தனியே அமைந்திருந்தவை படிப்பவர்கட்கு அனுகூலமாக இப்பதிப்பில் அவ்வப்பக்கத்தே அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. குறிப்புரை பெரும்பாலும் நச்சினார்க்கினியருரையையே தழுவியுள்ளது. சில இடங்களில் கொண்டு கூட்டாது மூலத்திற்கேற்றவாறு வேறு பொருள் வரையப் பெற்றுள்ளது.

என் தந்தையாரவர்களுடைய ஏட்டுச்சுவடிகளை நான் சில வாரங்களுக்கு முன்பு கவனித்தபொழுது 'நெடுந்தொகை, சிந்தாமணி'

என்ற பெயருள்ள சிறிய சுவடியொன்று கிடைத்தது. நெடுந்தொகையில் (அகநானூற்றில்) சில செய்யுட்களும், சீவகசிந்தாமணியில் பதிகம் முதல் இறுதி வரையில் உள்ள செய்யுட்களில் பல அரும்பதங்களும் அவற்றின் உரையும் அதில் வரையப்பெற்றிருந்தன. சிந்தாமணி சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவற்றுள் முக்கியமானவற்றை அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி என்னும் பகுதியிற் சேர்த்துள்ளேன்.

அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியிலுள்ள பதங்களும் சொற்றொடர்களும் செய்யுட்களிலேனும் அவற்றின் உரைகளிலேனும் காணப்படும்.

ஐயரவர்கள் எழுதி வைத்துள்ள பலவகையான நூற் குறிப்புக் களுள் இந்நூல் சம்பந்தமான சில புதிய குறிப்புக்கள் இப்பொழுது கிடைத்தன. அவற்றை இப்பதிப்பிற் சேர்க்க முடியாமையால் பின்பு உபயோகிக்க எண்ணியிருக்கிறேன்.

இப்பதிப்பைப்பற்றிய பிற செய்திகள் முந்திய பதிப்புக்களின் முகவுரைகளால் விளங்கும்.

இந்நூலாசிரியராகிய *திருத்தக்கதேவருடைய* உருவப்படம் சேர்க்கப் பெற்றிருப்பது இப்பதிப்பிற்கு ஒரு தனிச் சிறப்பாகும். இதனை வரைந்தவர் ஓவிய நிபுணர் ஸ்ரீமான் *S.பிரம்மா* அவர்களாவர். திருத்தக்கதேவருடைய வரலாறுகளை ஜைன நூல்களிற் கூறியுள்ளபடி சென்னை ஜீவரக்ஷா ப்ரசார சபையின் பிரசாரகராகிய ஸ்ரீமான் T.S. ஸ்ரீபால நயினாரவர்கள் எடுத்துக் கூற அவற்றை மனத்திற் கொண்டு தம்முடைய கலைத் திறமையால் ஸ்ரீமான் பிரம்மா அவர்கள் படைத்து உதவினார்கள். இதனை இச்சமயத்தில் எனக்கு அனுப்பி உதவி ஸ்ரீமான் ராவ்பகதூர் [1]*அ.சக்கரவர்த்தி நயினாரவர்களுடைய* அன்புடைமையை மிகவும் பாராட்டுகின்றேன்.

இக்காலத்தில் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பெருநிதி போல விளங்கு பவர்களும், சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தனித் தமிழ் வித்துவான் பரீட்சையில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெறுபவருக்கு வருஷந்தோறும் ரூ.1000/- பரிசு வழங்க மூலதனம் அளித்தவர்களும், துரைத்தனத்தார் பால் ஒரு லக்ஷம் ரூபாயைச் சேம நிதியாக வைத்து அத்தொகையிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயைத் தமிழ் பயில்வாருக்கு நிலையான ஊதியமாக அளிக்க வழிசெய்தவர்களும், முத்தமிழாராய்ச்சி நன்றாகப் பெருகிப் பரவும் வண்ணம் அண்ணாமலைச் சர்வகலா சாலையில் பதினான்கு வகைப் பரிசுகளை வழங்க மூலதனம் அமைத்தவர்களும், முத்தமிழ்ப் புலமையும் நிரம்பிய கொட்டையூர் ஸ்ரீசிவக்கொழுந்து தேசிகர் பரம்பரையில் உதித்தவர்களும், ஸ்ரீகுமரகுருபர ஸ்வாமிகள் மரபில்

---

[1] இவர்கள்என்தந்தையாரவர்களுக்குஜைனமதசம்பந்தமானபலவிஷயங்களை விளக்கிய ஜைன பண்டிதர் வீடூர் ஸ்ரீஅப்பாசாமி நயினாரவர்களுடைய குமாரர் ஆவார்கள்.

திருப்பனந்தாட் காசிமடத்து அதிபர்களாக விளங்குபவர்களும், அருங்கலை விநோதர்களுமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ *காசிவாசி சாமிநாத ஸ்வாமி* களவர்கள் என் தந்தையாரவர்கள்பால் பேரன்பு வைத்து அவர்களுக்கு நூற்பதிப்பு விஷயத்தில் பலவகையான உதவிகள் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழ்விடு தூதையும், சொக்கநாதருலாவையும், ஸ்ரீசிவக்கொழுந்து தேசிகர் பிரபந்தங்களையும், ஸ்ரீகுமரகுருபரர் பிரபந்தங்களையும் ஐயரவர்களைக் கொண்டு குறிப்புரைகளுடன் வெளியிடச் செய்ததுடன் அவர்களுடைய நூலாராய்ச்சிக்கு அவ்வப்போது தக்க உதவியும் புரிந்துள்ளார்கள். இந்த மகோபகாரிகள்பால் எங்கள் குடும்பம் என்றும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இளமை தொடங்கியே உடனிருந்து என் தந்தையாரவர்களுடைய நூற்பதிப்புகளுக்குத் தம்மாலியன்ற உதவியைச் செய்து வந்துள்ள என் சிறிய தகப்பனாராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ *வே.சுந்தரேசையரவர்கள்* இந்நூல் சம்பந்தமாகத் தாம் குறித்து வைத்திருந்த குறிப்புக்களையெல்லாம் இப்பதிப்புக்குப் பயன்படும்படி உதவினார்கள்.

இந்தப் பதிப்பு விஷயத்தில் எழுதுதல் ஒப்புநோக்குதல் முதலிய பேருதவிகளைச் செய்த சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழாசிரியர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ வித்துவான் வி.மு.சுப்பிரமணிய ஐயர், B.O.L.அவர்களுக்கும், சென்னைக் கலைமகள் ஆசிரியர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ வித்வான் கி.வா.ஜகந்நாதையர், B.O.L. அவர்களுக்கும், திருவல்லிக் கேணி நாஷனல் பெண் பாடசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் சிரஞ்சீவி வித்துவான் H. வைத்தியநாதையருக்கும், வரகூர் சிரஞ்சீவி வ.வேணு கோபால்ஐயருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இப்பதிப்பு 1760-பக்கஙளைக் கொண்டிருப்பதால் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது. எதிர்பாராமல் நேர்ந்த சில காரணங்களால் இப்பதிப்பில் சில பிழைகள் காணப்படலாம். அவற்றைக் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி அறிஞர்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

என் தந்தையாரவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு அளித்துள்ள செந்தமிழ்ச் செல்வம் மிக அரியது. அவர்களை நினைவில் இருத்தி வழிபட்டு அவர்கள் வழியைப் பின் பற்றியே நடப்பது என் கடமையாதலால் அவர்கள் செய்து வந்த பணியை அவர்களுடைய ஆசியையும் இறைவன் திருவருளையும் அன்பர்களுடைய துணையையும் தமிழ் நாட்டருடைய ஆதரவையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளத் துணி கின்றேன்.

'தியாகராஜ விலாசம்'
திருவேட்டீசுவரன் பேட்டை, இங்ஙனம்
20-10-1942. S.கலியாணசுந்தரையர்

நூலாசிரியர் வரலாறு

இந்நூலாசிரியராகிய திருத்தக்கதேவருடைய காலம், இடம், அவரை ஆதிரித்த பிரபுவின் பெயர் முதலியவற்றுள் யாதொன்றும் தமிழ் நூல்களால் வெளிப்படையாக விளங்கவில்லை. ஆனாலும், இந் நூலுரைத் தொடக்கத்தில் நச்சினார்க்கினியர், 'இத்தொடர்நிலைச் செய்யுளைத் தேவர்செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் அகத்தியமும் தொல் காப்பியமும்' என்று எழுதியிருத்தலால் இவருடைய [1]காலம் பழமை யானதென்றுமட்டும் ஒருவகையாகத் தெரிகிறது. [கடைச்சங்கத்தாருக்கு அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் இலக்கணமாயிருந்தன வென்பதை இறையனாரகப் பொருளுரை முதலியவற்றாலுணர்க.]

"முந்நீர்வலம்புரி" *(3143)* என்னும் ஓம்படைச்செய்யுளின் உரையில், இந்நூலாசிரியரை, 'சோழகுலமாகிய கடலிலே பிறந்த வலம்புரி' என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருத்தலால், இவர் சோழ குலத்திற் பிறந்தவரென்பதும் நச்சினார்க்கினியருரைச் சிறப்புப் பாயிரத் துள்ள, ''வண்பெரு வஞ்சிப், பொய்யா மொழிபுகழ் மையறு சீர்த்தித், திருத்தகு முனிவன்'' என்னும் வாக்கியத்தால், இவர் வஞ்சியென்னும் ஊரிலிருந்த பொய்யாமொழியென்பவராற் புகழப்பெற்றவ ரென்பதும் வெளியாகின்றன.

மேற்காட்டிய *3143*-ஆம் கவியாலும், ''மூவாமுதலா'' என்னும் கவியுரை யினிறுதியில் எழுதப்பெற்றுள்ள, 'செம்பொன்' என்பதை முதலிலே யுடைய வாக்கியத்தாலும் இவராசிரியர் இவரை மதித்திருந்தமை புலப்படுகின்றது.

இவர் திருத்தகுமுனிவர், திருத்தகுமகாமுனிவர், திருத்தக்க மகாமுனிகள், தேவரென்றும் வழங்கப் பெறுவர்.

ஒருவர் தம்மைக் குறிப்பால் இகழ்ந்துரைத்துக்கொண்ட பழைய செய்யுளாகிய,

"திருத்தக்க மாமுனிசிந் தாமணி கம்பர்
விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டே-முருத்தக்க
கொங்குவேண் மாக்கதையைக் கூறேங் குறளணுகேம்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கு"

என்பதனால், இவருடைய வாக்கின்பெருமை முதலியன விளங்கு கின்றன.

---

[1]இவருடைய காலம் கி.பி.*900* அல்லது கி.பி.*900*-த்துக்குப் பிந்தியதாக இருக்கலாமென்று *செந்தமிழில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ* து.அ.கோபிநாதராவ், M.A. அவர்களும், தஞ்சைத்தமிழகத்தில் பிரஹ்மஸ்ரீ *T.S.*குப்புசாமிசாஸ்திரிகளும் ஆராய்ந்து எழுதிவெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவை விரிவஞ்சி இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை: *(செந்தமிழ்*, தொகுதி - *5* பக்கம் - *95*; தமிழகம், தொகுதி - *1*, பக்கம் *130.)*

இத்தமிழ்நாட்டிலுள்ள சைனர்களுள், கர்ணபரம்பரையாக வழங்கும் இவருடைய சரித்திரம் வருமாறு:-

இந்நூலாசிரியராகிய *திருத்தக்கத்தேவர்* சோழர்குலத்திலே யுதித்து உரிய பிராயத்தே வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பெற்றுச் சிறிது கல்விகற்ற பின்பு, நல்லாசிரியர்பால் அகத்தியம் தொல்காப்பியமுதலிய இலக்கண நூல்களையும், பழைய சங்கச்செய்யுட்களையும், அக்காலத்து வழங்கிய மற்றைய நூல்களையும் ஐயந்திரிபற ஓதியுணர்ந்து, இப்படியே வடமொழி யிலும் வல்லராய்ப் பின்பு தாம் மேற்கொண்ட ஆருகதசமயத்திற்குரிய நூல்களெல்லாவற்றையுங் கற்று, அவற்றிலே அதிபாண்டித்திய முடையராய், அன்பு அருள் வாய்மை அடக்க முதலிய நற்குணங்களனைத்தும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, ஆண்டில் இளையராயினும் அறிவின் முதியராய் இளமைப்பருவத்தே துறவறம் பூண்டு, தம்மாசிரியரை விட்டுநீங்காது அவர்கருத்தின்வழி ஒழுகுதலே தமக்குப் பெரும் பயனாகக் கொண்டு, அவ்வாறு அன்போடொழுகுவாராயினர். சில நாட்சென்ற பின், ஆசிரியருடன் பாண்டிவள நாட்டிலேயுள்ள மதுராபுரியை யடைந்து அவ்விடத்தே சிலகாலம் அமர்ந்தனர்.

அங்ஙனம் அமரும்போது, திருத்தக்கதேவர், அம்மதுரைப் பதியிலேயிருந்த [1]சங்கப்புலவர்களின் புலமைகளை உணர்ந்து, அவர் களோடு கூடிப் பழகவிரும்பி, ஆசிரியர்பால் அநுமதிபெற்றுச் சென்று அவர்களோடு நாடோறும் பயிலுவாராய்த் தமிழ்மொழியிலுள்ள பழைய செய்யுட்களின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை அவர்கள் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டத் தாமின்புற்றும், தாமும் அவ்வாறே எடுத்து மொழிந்து அவர்களை இன்புறுவித்தும் "தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மையுடையார், இகலில ரெஃகுடையார் தம்முட்குழீஇ, நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத், தும்ப ருறைவார் பதி" என்றவாறே அவர்களோடு அளவளாவி அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து அவர்களால் நன்குமதிக்கப் பெற்றிருந்தனர்.

அப்படியிருக்கும் நாட்களிலே ஒருநாள், அங்கேயுள்ளவர்கள் திருத்தக்கதேவரைநோக்கி, "ஆருகதசமயத்தாரிற் பாடும்புலவர் பலரும் துறவினை வலியுறுத்திப்பாடத் தெரிந்துகொண்டாரேயன்றிக் காமச் சுவையைப் பாராட்டி பாடத் தெரிந்துகொண்டாரல்லர். இக்காலத்து வழங்குங் காமச் சுவையையுடைய நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒன்றேனும் அவர் இயற்றியதாகக் காணப்படாமையே அதற்குத் தக்க சான்றாம்" என்று சொல்ல, அதற்குத் திருத்தக்கதேவர், "இன்பச் சுவையைப்

---

[1] இச்சங்கம் கடைச்சங்கமன்றென்பர்; இதனை, "இனி, பலவடுக்கிப் பொருட்டொடராய் அறம்பொருளின்பம் வீடென்பன விராய்ப் பொருள் வேறுபடவந்ததரவுகொச்சகம், பின்னுள்ளோர்செய்த *சிந்தாமணி*முதலியனவாம்" (*தொல்.* செய். சூ.155-3.) என்பதும் வலியுறுத்துகின்றது.

பாராட்டுதலில் அவர் வெறுப்புற்றிருந்தாரல்லது பாடத் தெரியாதிருந் தாரல்லர்'' என்று கூற, அவர்கள், ''அப்படியானாற் காமச்சுவை முழுதும் விளங்க அமைத்து, தேவரே! ஒரு நூலியற்றுதிர்'' என்றார்கள்.

திருத்தக்கதேவர் அங்ஙனம்பாடத்துணிந்து, தம்மாசிரியர்பாற் சென்று வணங்கி, நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆசிரியர் அவ்வாறு பாடுதற் கண்ணே தம்மாணாக்கர் வல்லுநராயிருத்தலை நன்குணர்ந் திருந்தாராயினும், மாணாக்கர்கருத்தை அளந்தறிய ஆலோசித்திருக்கும் பொழுது, அவ்விருவருக்கும் எதிரிலே ஒரு நரியானது ஓட அதனைக் கண்ட ஆசிரியர், மாணாக்கரை நோக்கி, "இந்நரிச்சாதித் தன்மைய ஆதாரமாகக்கொண்டு உமக்குத் தோற்றியவாறே ஒருசிறிய நூல் இயற்றுதிர்" என்றுசொல்ல, திருத்தக்கதேவர் அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு, யாக்கை நிலையாமை செல்வநிலையாமை முதலியவைக ளெல்லாம் வெள்ளிடைமலைபோல் தெள்ளிதிற் புலப்படும்வண்ணம் விரைவில் [1]*நரிவிருத்தம்* என்னும் ஒருநூலியற்றி ஆசிரியருக்குக் காட்ட ஆசிரியர் பெரிதும் வியப்புற்றுத் தம்மாணாக்கர் கருத்துத் துறவின்கண்ணே உறுதி கொண்டிருத்தலை நோக்கிக் கழிபேருவகையுற்று மாணாக்கரைப் பார்த்து "சங்கப்புலவர்கள் கூறியவண்ணம் காமச்சுவை பெரிதும் விளங்கும்விதம் சீவகன் கதையை ஒரு பெருங்காப்பியமாக இயற்றுதிர்" என்றுகூறி, "அஃது இடையூரின்றி இனிதுமுடிக" என்று அருகக்கடவுளைப் பிரார்த்தித்து, "செம்பொன்வரைமேல்" (2) என்னுஞ் செய்யுளொன்றி யற்றி அதனால் அக்கடவுளைத்துதித்து, "இச்செய்யுளைக் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கொண்டு நீர் நூலியற்றுதிர்" என்று அக்கவியைத் திருத்தக்க தேவருக்கு அளித்தனர்.

திருத்தக்கதேவர் அச்செய்யுளையேற்றுச் சிரமேற்கொண்டு, தாம் "மூவாமுதலா" *(1)* என்னுங்கவியாற் சித்தனைத் துதியாநிற்க, அக்கவியை ஆசிரியர் கேட்டு, "யான்கூறிய கவியினும் நீர்கூறிய கவி செவ்விதா யிருத்தலால், அதனை முதலிலே நிறுத்துக" என்று சொல்ல, திருத்தக்க தேவர் தம்மாசிரியர் கட்டளையை மறுத்தற்கஞ்சித் தாம் கூறிய சித்த சரணமாகிய "மூவாமுதலா'' என்னுங் கவியை முன்னும் ஆசிரியர் கூறிய அருகசரணமாகிய "செம்பொன் வரைமேல்'' என்னுங்கவியைப் பின்னுமாக [2]வைத்துப்பாடத் தொடங்கி, இந்நூலை எட்டுநாளில் நிறைவேற்றி ஆசிரியருக்குக்காட்ட, ஆசிரியர் நோக்கிப் பெரிதும் வியந்து புகழ்ந்து, "இந்நூல் நின்றுநிலவுக" என்று ஆசிகூறி "முந்நீர் வலம்புரி" *(3143)* என்னுங் கவியால் ஓம்படை யுரைத்துத் தேவரை நோக்கி, "இனிச் சங்கப்புலவரிடஞ்சென்று அரங்கேற்றி வருதிர்" என்றனர்.

---

[1] இந்நூல், சென்னை லெக்ஸிகன் கமிட்டியில், பண்டிதராகவுள்ள ம-ா-ா-ஸ்ரீ மு.இராகவையங்காரவர்களால், செந்தமிழ்ப் பிரசுரம் 20-ஆவதாக அரும்பத வுரையுடன் பதிப்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

[2] இவ்வரலாறு, முதற்கவியுரையின் இறுதியில் உள்ளது.

உடனே திருத்தக்கதேவர் என்று பாண்டியராசனவைக்களத்திற் சங்கப்புலவர்களுடைய முன்பு இந்நூலை வாசித்துக்காட்ட, அவர்கள் கேட்டு, இந்நூல் சொல்வளம் சந்தவின்பம் செய்யுணடைமுதிர்ச்சி காமச்சுவை முதலியனவும் அலங்காரங்களுமுடைத்தாய், எவ்வெச் சாதியார்க்கும் காலம் இடம் முதலியவற்றிற்கும் ஏற்ற வருணனை முதலியன பெற்றிருத்தலைத் தெரிந்து வியப்புற்றுச் சிரந்துளக்கி, "இங்ஙனம் பாடுதல் யாவர்க்கும் அரிதரிது" என்று புகழ்ந்து நன்குமதித்து மிகப்பாராட்டிப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தனர்; அரசனும் அவ்வாறே புகழ்ந்து பாராட்டினன்; மற்றையோரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்.

அப்படி நிகழ்ந்தபொழுது, ஆங்குள்ளாரிற் சிலர் ஐயமுற்று, "இத்திருத்தக்கதேவர் இளமைப்பருவந்தொடங்கித் துறவு பூண்டிருத்தல் மெய்ம்மையாயின், மற்றச்சுவைகள்போலக் காமச்சுவையை இவ்வாறு பாராட்டிப்பாடுதல் இவர்க்கு இயலுவதன்று; இந்நூலின் கண்ணோ அச்சுவை அதிகரித்துள்ளது; ஆதலின், இவர் சிற்றின்ப அனுபவ முடையராதல் வேண்டும்" என்று தம்முட் பேசிக்கொண்டனர்.

அதனைத் தேவர்தெரிந்து அவ்வனைவரும் காணும்படி, திரண்ட இரும்பின்கட்டியைத் தழலிற் பழுக்கக்காய்ச்சி வருவித்து, "யான் [1]பால சந்நியாசியாகவிருத்தல் மெய்ம்மையாயின், இஃது என்னைச் சுடா தொழிக" என்று சூளுரைத்து, அக்கட்டியத் தம்கையினால் தழுவியும் நாவாற் பரிசித்தும் தாம் யாதொரு துன்பமும் அடையாது இன்புற்றிருந்தனர்.

தேவர் அங்ஙனமிருத்தலை முன்பு ஐயமுற்றுப் பேசினோர் கண்டு அஞ்சி, "யாம் என்னகாரியஞ்செய்தேம்! யாம் என்னகாரியஞ் செய்தேம்! என்று நடுநடுங்கி, அவரைவணங்கி, "யாங்கள் கருதிப் பேசிய பெருங் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்க" என்று பலமுறை இரத்து வேண்டிக் கொண்டனர். தேவர் அவர்களை நோக்கி, "நீவிர் எனது துறவொழுக் கத்தைப் பலரும் அறியச் செய்தீராதலின், எனக்குக் குற்றஞ் செய்தீரல்லிர்; இதுபற்றி நீவிர் அஞ்சன்மின்" என்ற பல இனிய மொழிகள் கூறி, அவர்களது அச்சத்தை அகற்றினர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சங்கப்புலவரும், பாண்டியராசனும் திருத்தக்கதேவரது துறவொழுக்கத்தையும், மற்ற மேம்பாடுகளையும் மிகவியந்து பாராட்டினார்கள்.

பின்பு தேவர் அவர்களிடத்து விடைபெற்றுச் சென்று தம்மாசிரியரிடத்தே அங்கு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறி உடனுறைவாராயினர்.

---

[1] இவர்பாலப்பிரமசாரியென்றும் வழங்கப்பெறுவர்.

நூலைப்பற்றிய சில குறிப்புக்கள்

சிந்தாமணியென்பது, இந்நூற்குத் தன்மையால்வந்த பெயரென்பர்; *நன்னூலில்*, ''முதனூல்'' என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், 'தன்மையாற் பெயர் பெற்றன சிந்தாமணி, சூளாமணி, நன்னூல் முதலாயின' என்று மயிலைநாத ரெழுதியிருத்தல்காண்க. பிறந்தவுடன் சீவகனை விசயை சிந்தாமணி *(311)* யென்று பாராட்டினமையால், சிந்தாமணியென்பது முதலில் அவனுக்கு பெயராய், அப்பால் அவன் சரித்திரமாகிய இந்நூலுக்காயிற்றென்று கூறுவதுமுண்டு: "முந்நீர் வலம்புரி" *(3143)* என்னும் செய்யுளில், இந்நூல், சிந்தாமணியென்னும் பெயரால் வழங்கப் பெற்றித்தல் காண்க. இப்பெயருள்ள நூல்கள் சில தமிழிலிருத்தலின், அவற்றினின்றும் வேறுபடுத்தித் தெரிவித்தற் பொருட்டே, 'சீவக' என்னும் அடைமொழியுடன் இந்நூற்பெயர் வழங்குவதாயிற்றென்று தெரிகின்றது. ஆனாலும் உரையாசிரியர்களாற் பெரும்பாலும் சிந்தாமணின்றே வழங்கப் படும். புலவர் சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் தருதலின், இது சிந்தாமணி யென்று பெயர்பெற்றதென்று சிலர் சொல்வதுமுண்டு.

இதற்கு *மணநூல்* என்றும் ஒருபெயர் வழங்குகின்றது; அதற்குக் காரணம், இதன் உறுப்பாகிய இலம்பகம் பதின்மூன்றனுள் 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 12 - இவற்றிற் சீவகன் காந்தருவதத்தை முதலிய மகளிரெண்மரைத் தனித்தனி மணஞ்செய்து கொண்டதும், 2-ஆம் இலம்பகத்தில் அவன் கோவிந்தையைத் தன்தோழனான பதுமுகனுக்கு மணஞ்செய்வித்ததும், 1, 10, 11, 13-இவ்விலம்பகங்களில் அவன் முறையே நாமகள், மண்மகள், பூமகள், முத்திமகளென்னுமிவரை மருவியதுமாக நூல்முழுவதும் மணங்களே கூறப்படுதல். இதனை,

368. "குழைமுக ஞான மென்னுங் குமரியைப் புணர்க்க லுற்றார்''

369. "திருந்துபொற் கண்ணி யாற்குச் செல்வியைச் சேர்த்தினாரே''

370. "நாமக ணலத்தை யெல்லா நயந்துடன் பருகி''

2326. "பூமிதேவி.........ஏக மாக நுகரிய வெய்தி னானே''

2368. "'பொருவில் பூமகட் புணர்ந்தனன்''

3117. "கேவல மடந்தை யென்னும்........பொன்னொரு பாக மாக''

என்பனவற்றாலும் இவற்றின் உரைகளாலும் அறிந்துகொள்க.

இந்நூல் சைனர்களாற் பூசித்துப் பாராயணஞ் செய்யப்பெற்று வருகின்றது. *புறத்திரட்டு* +முதலிய சில தொகைநூல்களில் இதன் செய்யுட்கள் இடத்திற்குத் தக்கபடி தெரிந்தெடுத்துச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இதனையும், இதற்காக மற்றச் சைன நூல்கள் சிலவற்றையும் ஆராய்ந்தபொழுது பல வடமொழிகளும் பிராகிருதமொழிகளும் தமிழில் விரவி வழங்குவதற்குக் காரணம் இதுவும், இந்நூல்களு மென்றே தோற்றியது.

ஒரேவிதமாகவன்றி எதுகை வேறுபட்டுவந்த செய்யுட்களும் இதிற் சில சில உள்ளன : *172, 191, 533, 840, 1121, 1320, 1359, 1946, 2253, 2307, 2309*-ஆம் கவிகளைப் பார்க்க.

நச்சினார்க்கினியத்திற்கு முன்பு இந்நூலுக்குப் பழையவுரை யொன்று இருந்ததாகச் சொல்லுவதுண்டு; இதனை, 'விளைகபொலிக ஒருவழக்கென்பாருமுளர்' *(260)* எனவும் 'இனி, தீர்த்தங்கரரில் ரிஷபஸ்வாமிமகன் பரதராச சக்கரவர்த்தியென்று முரைப்பர்' *(366)* எனவும், 'கண்டத்தினாவியா ரென்பதற்குக் கட்டிமுதலிய உறுப்பாற் புகைத்த அகிற்புகையையுடையரென்று முரைப்பர்' *(1434)* எனவும், 'இனி, அழுகுரலென்னுங் கவியில், உழிதருபெருநிதி யென்றதனைத் தோழராக்கி, இவரைக் கட்டியங்காரன் கந்துக்கடற்குக் கொடுத்தானென் பார்க்கு இக்கவியில் எங்கடமர் தோழரென வீந்தாரென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க' *(1793)* எனவும், 'இனி முழுமுற்றும் ஒரு சொல்லாக்கியு முரைப்ப' *(1870)* எனவும், 'இனி, நடந்தாரென்று, பாடமோதி........தான் நூற்றைவ ரோடும் போனானென்பாருமுளர்' *(1933)* எனவும், 'சாகர தத்தன் பெயரென்பாருமுளர்' *(2705)* எனவும் வருவனவற்றாலறிக.

இந்நூற்கதைகள் பழைய உரைகளிலும் நூல்களிலும் எடுத்தாளப் பட்டு வந்துள்ளன; அவற்றுட்சில வருமாறு:

(உரை)

'நாய்தேவனாயிற்று' *(தொல். சொல். சூ. 102. சே.)*

'தொழிலின் சிறப்புக்கு ஆசைப்பட்டுக் கட்டியங்காரனைப்போல் வேறுபடு மாந்தர் பலர்' *(திருக்குறள், 514,* பழையவுரை.)

'கட்டியங்காரன்போல அரசவின்பத்தினை வெஃகி விகாரப்படு வதல்லது அதனைக் குற்றமென்றொழிந்து தம்மியல்பில் நிற்பார் அரியராகலின், வேறாகுமாந்தர் பலர் என்றார்.'

'நம்பன்சிலைவாய்.........அரசும்மிலை *(809)* எனப் பதுமுகன் கூறினாற்போல, ஒருவீரன் தன்மறம் அரசன்மேல்வைத்துக் கூறியவாறு'

(திருக்குறள், 514, 771, பரிமேல்.)

(நூல்)

"சீவகன் மஞ்சரியைத் தாழ்த்துரைப்பச் சீறினளே
தூவாய்க் குணமாலை சோமேசா-ஆவகையே
தன்னை யுணர்த்தினுங் காயும் பிறர்க்குநீர்
இந்நீர ராகுதி ரென்று" *(சோமேசர்முதுமொழிவெண்பா, 132)*

"சச்சந் தனையழித்துக் கொண்டான் றனியமைச்சன்
வைச்ச வரசை வடமலையே-நிச்சம்
எனைவகையாற் றேறியக் கண்ணும் வினைவகையால்
வேறாகு மாந்தர் பலர்"

"தோழமை கொண்ட சுதஞ்சணனாற் சீவகனும்
வாழுமுயிர் பெற்றான் வடமலையே-தாழா
துடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதா நட்பு" *(வடமலைவெண்பா, 52, 79)*

"சுரமஞ் சரிவிடுத்த சுண்ணம் பழித்த
அருமந்த சீவகனும்" *(வருணகுலாதித்தனுலாமடல், கண்ணி, 134)*

"சீவகனுக் கன்றொருபெண் சிங்கமொரு கன்றீனும்
பாவனைபோ லேயெழுதிப் பக்கத்தில்-ஒவியமாக்
காரானை யொன்றெழுதிக் காட்டவரிக் கன்றுதுள்ளிப்
போராடிப் பாய்ந்தகதை பொய்யலவே"
(கூளப்பநாயகன் விறலிவிடுதூது, கண்ணி, 203-4)

"பாராளுஞ் சீவகர்கோன் பல்லவதே யத்தணுகச்
சீரால் விருந்தமைத்த சேவகனும்"
(சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனுலா.)

[1]"சீவகன் றந்தை முயற்சியை நீத்த செயலினன்றோ
பூவல யத்தைப் புரப்பது விண்டனன் பொற்கொடியே
தேவன் மயில்வெற்பிற் றம்வீடு காக்குந் திறமிலரூர்
காவல ரென்பதே னென்றோத னல்ல கருத்தல்லவே"
(மயூரகிரிக்கோவை, 492)

இந்நூற்பெயரைச் சிலேடைவகையில் அமைத்துப் பாராட்டிய நூல்கள் சில; அந்த நூற்பகுதிகள் வருமாறு:-

[2]"மந்தா கினியணி வேணிப் பிரான்வெங்கை மன்னவநீ
கொந்தார் குழன்மணி மேகலை நூனுட்பங் கொள்வதெங்ஙன்

---

[1] இது பாங்கி பிரிவுடம்படுத்தல்.

[2] இது பாங்கி தலைமளவயவத்தருமை சாற்றல்.

சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திக்கொளினும்
நந்தா வுரையை யெழுதலெவ் வாறு நவின் றருளே"

(வெங்கைக்கோவை, 107)

"வந்தென்றுஞ் சிந்தாமணியென் றிருந்தவுனைச்
சிந்தென்று சொல்லியநாச் சிந்துமே" (தமிழ்விடுதூது, 72)

"................................சிந்தா
மணிகொடையின் மிக்கதென்பார் வண்கொடையு முன்பேர்
அணியும் பெருமையினா லன்றோ" (தமிழ்விடு தூது, 85)

"...................................முந்தக்
குணமாலை ருக்குமணி கொண்டமயறீர
மணமாலைகிள்ளைதர வாழ்ந்தார்". (மான்விடுதூது, 56)

"...................................அடுபோர்
மறந்தரு சீவகனார் மங்கையரிற் றத்தை
சிறந்ததுநின் பேர்படைத்த சீரே". (அழகர்கிள்ளைவிடுதூது, 10)

"சிந்தா மணியாஞ் சிலப்பதிகா ரம்படைத்தான்
கந்தா மணிமே கலைபுனைந்தான்-நந்தா
வளையா பதிதருவான் வாசவனுக் கீந்தான்
திளையாத குண்டலகே சிக்கும்-வளையாழி".

(திருத்தணிகையுலா, 526-7)

இந்நூற் செய்யுணடையைப் *பரிமேலழகர்* திருக்குறளுரையில் அங்கங்கே வசனநடையாக அமைத்திருக்கின்றனர்; அவற்றுட் சில வருமாறு:-

[1](275) 'அதன்விளைவின்கண்அந்தோவினையேயென்றழுவராதலின்' (2625).

(320) 'உயிர்நிலத்துவினைவித்திட்டார்க்குவிளைவும்அதுவேயாகலின்(2762).

(407) 'உருவின்மிக்கதோருடம்பதுபெறுதலு மரிதாகலான்' (2752).

(450) 'மோதிமுள்ளொடு முட்பகை கண்டிடல், பேதுசெய்து
பிளந்திடலென்பவை' (1920).

(624) 'பகடு, மருங்கொற்றியும் மூக்கூன்றியும் தாடவழ்ந்தும்
அரிதுனுய்க்கு மாறுபோல' (2784)

(698) ஒளி-உறங்காநிற்கவும் தாம் உலகங்காக்கின்ற அவர்
கடவுட்டன்மை' (248).

---

[1] எண்கள் திருக்குறளைத் தெரிவிப்பவை.

மிக்க துறவியென்று புகழப்படும் திருத்தக்கதேவர் இந்நூலிற் பலவகைச் சுவைகளை அமைத்திருத்தலையும் முன்பு ஸ்ரீஅநபாய சோழ மகாராசா இந்நூலைக் கற்றும் கேட்டும் தம்முடைய சமயக் கொள்கையை முதலில் மறந்திருந்தாரென்பதையும் நோக்கும்பொழுது, சிறந்தகவிகள் தம்மவரன்றி ஏனையோரும் அறிந்து நடத்தற் பொருட்டுத் தங்கள் சமயக்கொள்கைகளை இடையிடையே விரவுவித்துப் பலவகை நயங்களுடன் நூலியற்றுவாரென்றும் அவற்றைப் படிப்போர்களிற் சிலர் தங்கள் சமயக்கொள்கைகளை மறந்தொழிந்து அவ்வழியே செல்லத் துணிவாரென்றும் பெரியோர்கள் கூறுதல் வலியுறுகின்றது; ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரியர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர்புராண வரலாற்றில், 10-ஆவது செய்யுளையும் பார்க்க.

நச்சினார்க்கினியரையன்றி அடியிற் குறிப்பிட்ட உரையாசிரியர்கள் இந்நூலை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்:-

அடியார்க்குநல்லார், உரையாசிரியர், குன்றத்தூர் அட்டாவதானம் சொக்கநாத முதலியார், சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர், தக்கயாக பரணி உரையாசிரியர், திருக்குருகூர்ச் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர், திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர், திருநூற்றந்தாதி யுரையாசிரியர், திருநெல்வேலிச் சங்கரநமச்சிவாயர், திருநெல்வேலி மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை, திருவாரூர் வைத்தியநாத நாவலர், திருவாவடு துறைச் சாமிநாததேசிகர், திருவாவடுதுறைச் சிவஞான முனிவர், தென்றிருப்பேரைக் காரிரத்தின கவிராயர், நாற்கவிராய நம்பியகப் பொருள் உரையாசிரியர், நீலகேசி விருத்தியுரையாசிரியர், நேமிநாத வுரையாசிரியர், பரிமேலழகர், புறநானூற்றுரையாசிரியர், மயிலை நாதர், யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை யாசிரியர், யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையாசிரியர்.

விசேடக் குறிப்பு

2. பொன் பிதிர்வு : "மணிமுடி யழகழிந்து பொற் பிதிர் பட வுதிர் பட" (*வி.பா. 13-ம் போர். 122.*) வெம்பல் - விரும்பல் ; *சீவக. 410, 1985.*

3. சொல்-புகழ்; *கம்ப.* மிதிலை. *105.* பகை நண்பொ டில்லான்: *குறள்.4.*

5. முந்நீர் : "மும்முறை நீர்" (*கம்ப.* அதிகாய. *21*)

7. வாடுதல்-குறைதல்; 'வாடிடா தோங்கு மலகில் வண்புகழ்' (*திருவால.* நகர. *1*)

11 : 4. (பி-ம்.) 'நஞ்சற்ற'.

40. தழங் குரல்; *சீவக. 378; நாலடி.339.*

45. தொழுது வித்துவார்: 'கழனி வாழ்கென வான்முளை வித்துநர்" (*நைடதம்,* நாடு. *5.*)

54. மீன்கணின் அளவு: "மீன்க ணற்றதன் சுனையே" (*புறநா. 109:10*) களிறுமாய் கழனி: *சீவக.1617.*

57. பாளைவாய் கமுகு : "பாளைவாய்க் கமுகின்றேனும்" (பால. நாடு. 9)

59. போர்பு=போர்வு-நெற்கதிர்ப் போர்; *ஐங்குறு.9; புறநா.209.*

111. அகிற்புகை இருள்: *திருவிளை.* நகரப். *87.*

120. பூத்தலை: "மின்னன் மாண்ட, கவிரலர் பூத்த சென்னி வாரணம்" (*கல். 27:8.*)

145. கொங்கு விம்மு கோதை: *நைடதம்,* கைக். *1*

171. வீற்றுத் தெய்வம் : 'முலைமேற் றோன்றும் வீற்றுத் தெய்வம்'.

179. ஏழடி வருதல் : *பொருந.166.* (*சிலப்.2:69-70.* அடியார்.)

234. எந்திர வூர்தி: என்றலு மவனு மாங்கோ ரெந்திர வெகின மூர்ந்து சென்றனன்" (*வி.பா.*முகூர்த். *4*)

288. இமைத்தல் அச்சக்குறி : "துணுக்கென விமைத்தனர் திசைகள் காப்பவர்" (*வி.பா.14-ம்* போர். *201.* "துமித்திருள் குருதியொள்வாள் சுடரெழ விதிர்ப்ப நோக்கி, இமைத்தலும் வளவர்கோனை வெருவனீ யேகுகென்றான்" (*நைடதம்,* போர்புரி. *43.*)

386. வலம்புரி.....மாமணி யீன்றதென்ன: "வலம்புரிமுத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்".

415. சேனையுள் நிமித்திகன் ; *கம்ப.* பரசுராம. *6.*

730. பருந்து நிழலும்: "பருந்தொடு நிழல்சென்றென்ன வியலிசைப் பயன்றுய்ப் பாரும்" (*கம்ப.* நாடு. *15.*)

745. இடை நைதல்: "அஞ்சன மெழுத லாற்றா தம்மவோ வென்று நையும், வஞ்சிநுண் ணிடையாய்" (*நைடதம்*, சுயம். *165*)

892. வண்டு சாதிகள்: கம்ப. உலாவியல். *21*; (*நைடதம்*, நாடு. *13.*)

894. வண்டு சுண்ணம் உண்ணுதல்: "வண்டுணக் கமழுஞ் சுண்ணம்" (*கம்ப.* நீர்விளை.*5.*)

932. மரகத வொளியை மான் புல்லென்று கறித்தல்: "மரகத மணியின், இழைத்தசெய் குன்றின் பைங்கதிர் பொன்னிலத் தெய்த..... மானினங்கள், தழைத்த புல்லென விரைவொடு தனித்தனிகறிக்கும்'' (*நைடதம்*, நகரப். *6.*)

968. குலிகநீரை வீசுதல்: "கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினில், ஊடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை" (*கலி. 72: 15-6.*)

1033. மருந்தின் சாயல்: *சீவக.8.*

1036. 1-2. ஒப்பு: "வாலி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி யுவுந்தளித்தா யாதியால்" (*நள.* சுயம். *50.*)

1327. மாலை வாடின.....தோளியே: "கண்ணிமைத்த லாலடிகள்" (*நள.* சுயம். *153.*)

1414. மைபட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை: "மைம் மெழுக் கெறிந்த முகத்திள மந்தி" (*கூர்ம.* சம்பு. *33.*)

1508. அரவு மணியிழந்து அலமரல்; "மணிபிரி யரவின் மாழ்கி'', "இழந்தமணி புற்றரவெதிர்ந்த தெனலானாள்" (*கம்ப.* தைல. *63*, உருக். *65.*)

1532. வெண்ணெய்க் குன் றெரியுறல்: "வெண்ணெயின் குன்றந் தீயால் வெதும்புகின்ற றதனோ டொத்தான்" (*சூளா.* கல்யாண. *194.*)

1651. குருதிக் காந்தள்: கூர்ம. பிலக்க.*16.*

1656. பாம்பு பைத்தாங் கனைய : பாம்பு பைத்தாவித் தென்ன (*கூர்ம.* பிலக்க. *52*)

1871. அசதியாடல்: *கம்ப.* உண்டாட்டு, *24.*

1896. ஒப்பு. *வி.பா.* வாரணாவத. *120.*

1988. மாலையால் யாத்தல்: *சீவக.2665*; "குறுகலென் றொள்ளிழை கோதைகோ லாக, இறுகிறுக யாத்துப் புடைப்ப" (*பரி.9:39-40.*)

2002. ஆசுமன் பிலாத புன்பெண் கூந்தல்யானணைவ லென்றான் "பல்லிருங் கூந்தன் மகளிர் ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென்றா'' *(புற,நா.73:13-4.)*

2020. குமரியாட: *வி.பா.* தீர்த்த. 22.

2026. தமிழ்-இனிமை; "வண்டுதமிழ்ப் பாட்டிசைக்குந் தாமரையே" *(கம்ப.* பம்பைப். 29.)

2286. அம்புபெய் தூணி யொத்தான்: "அகன் மார்புந் தோளுங் கொழுங்கனைத் தூணி யென்ன, எய்துவிற் சாம்பன் றிண்டோ ளெறுழ்வலி காட்டி னானே" *(கூர்ம.* கண்ணன்பூமி. 50.)

2478. சந்தால வட்டம் வீசிக் குளிர்ப்பித்தல்: *சீவக.2615; பெருங்.2. 18:109-15.*

2481. எய்த்து-அறிந்து; "கராமலை யத்தளர் கைக்கரி யெய்த்தே, அராவணை யிற்றுயில் வோயென'' *(கம்ப.* திருவவ. 118.)

2666. அந்துகி னனைதலின்: *நைடதம்,* புனல் விளை. 17.

2686. "செந்நெருப்புணு மெலிமயிர்க் கம்பலம்" *(கூர்ம.* சம்பு. 37.)

2845. சீவக.1436.

❀❀❀

இந்நூல் உரையாசிரியராகிய
நச்சினார்க்கினியர் வரலாறு

எவனால வாயிடைவந் தமுதவா யுடையனென வியம்பப்பெற்றோன்
எவன்பண்டைப் பனுவல்பல விறவாது நிலவவுரை யெழுதி யீந்தோன்
எவன்பரம வுபகாரி யெவனச்சி னார்க்கினிய னெனும்பே ராளன்
அவன்பாத விருபோது மெப்போது மலர்கவென தகத்து மன்னோ.

[1]"தொல்காப் பியத்திற் றொகுத்த பொருளனைத்தும்
எல்லார்க்கும் மொப்ப வினிதுரைத்தான்-சொல்லார்
மதுரைநச்சி னார்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
கதிரின் சுடரெறிப்பக் கண்டு.''

பாண்டிமண்டல சதகம்

[2]"கரைபெற்ற தோர்பஞ்ச லட்சண மானதொல் காப்பியமுந்
தரைமுற்றும் போற்றிய சிந்தா மணியுந் தமிழ்ச்சங்கத்தில்
நிரைபெற் றுயர்பத்துப் பாட்டும் விளங்க நிசவுரையை
வரைநச்சி னார்க்கினி யன்னையன் பாண்டிய மண்டலமே.''

இந்நூலின் உரையாசிரியராகிய ஆசிரியர் *நச்சினார்க்கினியர்* பாண்டி வளநாட்டுள்ள மதுராபுரியிற் பிராமணவருணத்திற் பாரத்து வாசகோத்திரத்திற் பிறந்தவர். தமிழ்பாஷையிலுள்ள பலவகையான எல்லா நூல்களிலும் அதிபாண்டித்தியமுடையவர்; சைவசமயத்தினர்; இவர் இன்னராதல், "வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனி, லெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான், பயின்ற கேள்விப் பாரத் துவாச, னான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய, தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர், தானே யாகிய தன்மை யாளன்" என்னும் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தால் விளங்கும். சிவதலங்களுட் சிறந்த சிதம்பரத்தினது திருநாமங்களாகிய, 'திருச்சிற்றம்பலம்', 'பெரும்பற்றப்புலியூர்' என்பவற்றை முறையே ஆறெழுத்தொருமொழிக்கும் ஏழெழுத்தொருமொழிக்கும் உதாரணமாக இவர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்து மொழிமரபில், "ஓரெழுத் தொருமொழி" (12) என்னுஞ் சூத்திரத்து விசேடவுரையிற் காட்டியிருத்தலாலும் சைவசமயத்துச் சிறந்த நூல்களாகிய திருவாசகம் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் [3]திருவுலாப்புற

---

[1] இன்னும் இவரைப்பற்றிய உரைச்சிறப்புப்பாயிரங்களாக உள்ள செய்யுட் களை; இப்புத்தகத்தின் 1720-ஆம் பக்கமுதலியவற்றிற் பார்க்க.

[2] இச்செய்யுளைத் தெரிவித்தவர் கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் முதல் தமிழ்ப்பண்டிதராக இருந்து காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் ஸ்ரீ அ.நாராயணசாமி ஐயரவர்கள்.

[3] ஆதியுலா.

முதலியவற்றினின்றும் தமது உரைகளிற் பலவிடங்களில் இலக்கிய இலக்கணப்பொருள்களுக்கன்றித் தத்துவப் பொருளுக்கும் மேற் கோள்கள் எடுத்துக்காட்டியிருத்தலாலும், அங்ஙனம் மேற்கோள் கொண்ட சிலவிடங்களில் எழுதியுள்ள விசேடவுரைகளாலும், இந்நூல் 362-ஆம் செய்யுளில், 'போகம் மீன்ற புண்ணியன்' என்பதற்கு எழுதிய விசேடவுரையாலும், திருமுருகாற்றுப்படையுரையிற் காட்டிய சில நயங்களாலும், மற்றுஞ் சிலவற்றாலும் இவர் சைவசமயியாதல் நன்குவெளியாகும்.

"கச்சைசே ரரவர் போலுங் கறையணி மிடற்றர் போலும்
பிச்சைகொண் டுண்பர் போலும் பேரரு ளாளர் போலும்
இச்சையான் மலர்க டூவி யிரவொடு பகலுந் தம்மை
நச்சுவார்க் கினியர் போலு நாகவீச் சரவ னாரே"
(திருநா. திருநாகேச்சரம்)

"பச்சிலை பழம்போ தேனும் பறித்திட்டுப் பத்தி செய்வோர்க்
கெச்சமி லிருமைப் பேறு மளித்தரு ளிறைவா போற்றி
முச்சக முதலே போற்றி முலைச்சுவட் டணியாய் போற்றி
நச்சினார்க் கினியாய் போற்றி யெனத்துதி நவிலுங் காலை"
(காஞ்சி. சத்ததான. 11)

என்பனவற்றில், முறையே 'நச்சுவார்க்கினியர்' என்றும் 'நச்சினார்க் கினியாய்' என்றும் வருவனவற்றை நோக்கும்போது, இவருடைய பெயர் சிவபெருமா னுடைய திருநாமமாகவே கருதப்படுகிறது.

இவ்வுரையாசிரியர், இந்நூலுக்கன்றிப் பத்துப்பாட்டிற்கும் தொல் காப்பியத்திற்கும் கலித்தொகைக்கும் குறுந்தொகையில் பேராசிரியர் பொருளெழுதா தொழிந்த இருபது செய்யுட்களுக்கும் உரைசெய்தருளினர். இன்னும் சிலநூல்களுக்கு இவர் உரையியற்றின ரென்பர்; அவை இவையென்று புலப்படவில்லை. இக்காலத்து வழங்கும் திருக்கோவை யாருரை பேராசிரியரால் செய்யப்பட்டதென்று தெரிகின்றமையாலும், இவர் அந்நூற்குச் செய்த வேறுரை கிடையாமையாலும் அதற்கும் திருக்குறள் முதலிய மற்றுஞ் சிலவற்றிற்கும் இவர் உரை செய்திருப்பதாக இவருடைய உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்திலேனும் வேறொன்றிலேனும் கூறப்படாமையாலும் அவைகள் இங்கே எழுதப்பட்டில.

இன்றியமையாத இடங்களில் மட்டும் பதப்பொருள், இலக்கணக் குறிப்பு முதலியன இவரால் எழுதப்படும்.

இவர் [1]பதசாரம் எழுதுதல் மிகப் பாராட்டற்பாலது.

[1] 47-ஆம் பக்க முதலியவற்றைபார்க்க.

மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டும் நூலின் பெயரையாவது நூலாசிரியரின் பெயரையாவது எடுத்துக்கூறுதல் பெரும்பாலும் இவருக்கு வழக்க மின்று.

வெளிப்படையாகக் கூறப்படாமலிருந்தும் சிலசில குறிப்பைக் கொண்டு மிக ஊகித்தறிந்து இன்னகாலத்தில் இன்னசெய்தி நிகழ்ந்தது, இன்னகாலத்தில் இன்னசெய்தி நிகழ்ந்ததென்று இந்நூலுள் அவ்வவ் விடத்து, கதை நிகழ்ந்த காலத்தை விளக்கிக்கொண்டே போவார்: *21, 413, 493, 590, 851, 1564, 2029, 2033, 2106, 2706*-ஆம் கவிகளின் உரைகளைப் பார்க்க.

விரிவிற்கஞ்சி ஒருவாக்கியத்தின் இறுதிச்சொல்லையேனும் அதன் முதற்சொல்லையேனும் எழுதி வாக்கியத்தைக் குறிப்பித்துவிட்டுப் பொருளெழுதுதலும் மேற்கூறிய யாதொன்றையும் எழுதாமலே பொருளெ ழுதுதலும்,

> "அறுவர்தந் நூலு மறிந்துணர்வு பற்றி
> மறுவரவு மாறான நீக்கி-மறுவரவின்
> மாசா ரியனா மறுதலைச்சொன் மாற்றுதலே
> ஆசா ரியன தமைவு" (*ஏலாதி*. 76)

என்றபடி நூலின் சமயத்தையும் நூலாசிரியருடைய கொள்கையையும் அவர் கருத்தையும் அறியவேண்டிய அளவு உழைத்தறிந்து அதற்கேற்பவே உரையெழுதுதலும் இவருக்கு இயல்பு; இவருரை விகற்பங்கள் இன்னும் பலவகை.

இவர் இந்நூலுக்கு முதன்முறை ஒருரையெழுதி, அக்காலத்திற் புகழ் பெற்றிருந்த சைனவித்துவான்கள் சிலருக்குக் காட்ட, மற்றைப் பகுதிகள் போலத் தங்கள் சமயக்கொள்கைகள் முறையே அறிந்து எழுதப்படவில்லையென்றுகூறி அவர்கள் அவ்வுரையை அங்கீகரிக்க வில்லை யென்றும்; அப்பால் இவர் ஆருகதநூல்கள் பலவற்றையும் அறிந்தோரிடம் முறையே கற்றறிந்து நலமுறை ஆராய்ந்து இரண்டா முறை இவ்வுரையை யெழுதி அவர்களுக்குக்காட்ட அவர்கள் உற்றுநோக்கி மகிழ்ந்து பாராட்டி இதனை அங்கீகரித்தார்களென்றும் சைனர்களுள்ளும் ஏனையோருள்ளும் கர்ணபரம்பரையில் ஒரு வரலாறு வழங்குகின்றது; "அகன்று பொருள் கிடப்பினும்" (*தொல்*. செய். சூ.210) என்பதனுரையில், 'இனிப் பல செய்யுட்கள் வருமாறு *சிந்தாமணி*யுள் யாங்கூறிய உரைகள் பலவற்றாலுமுணர்க' எனவும், "மாட்டுமெச்சமும்" (*தொல்*. செய்.சூ.211) என்பதனுரையில், 'மாட்டும் எச்சமுமின்றி உடனிலையாய் அமைந்தன பலவும் *சிந்தாமணி*யுள் யாங்கூறிய உரையான் உணர்க' எனவும் "இழுமென் மொழியான்" (*தொல்*. செய்.

சூ.238) என்பதனுரையில், இவைபொருட்டொடர்; அவை *சிந்தாமணி* முதலியன; அவை பாவிற்கு இனமாகிய துறையும் விருத்தமும்பற்றிச் செய்தனவென்பார்க்கு அப்புலவர் செய்யுள் செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் தொல்காப்பியமானவாறும் அவர் இனங்கொள்ளாதவாறும் அவ்வினங்கடாம் இலக்கணக் குறைபாடுடையவாறும் கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர் விளங்கக்கூறியவற்றைக் கொண்டு பின்பு செய்த நூல்கள் முன்புசெய்த செய்யுட்கு விதியாகாதவாறுங் கொண்டு மறுக்க'' எனவும் வருவன இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை செய்யு முன்னரே இந்நூலுக்கு உரைசெய்ததையும், இந்நூல் 72-ஆம் கவியுரையில், 'ஈங்குத் தன்மையை யுணர்த்துதல், செலவினும், வரவினும் என்னும் சூத்திரத்திற் கூறினாம், எனவும் 892-ஆம் கவியுரையில், 'ஆசிரியர் நண்டுந்தும்பியும் என்று தும்பியைப் பின்வைத்தது மேல்வருஞ் சூத்திரத்தில், மாவு மாக்களு மையறி வென்ப என்ற ஐயறிவு இதற்கும் ஏறுதற் கென்றுணர்க; இதனை வாராததனால் வந்தது முடித்தலென்னுந் தந்திரவுத்தியாற் கொள்க வென்று ஆண்டு உரை கூறிப்போந்தாம்' எனவும், 1913-ஆம் கவியுரையில், "சீவகசாமி யென்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, 'பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே' என்னும் சூத்திரத்தில் தன்னின முடித்த லென்பதனாற் சீவகசாமியாரென ஆரீறாய்ச் சீவகசாமி யீரேயென ஈரோடு ஏகாரம் பெற்றதெனக் கூறினாம்'' எனவும், 2690-ஆம் கவி யுரையில், 'வயாமரமென்பதூஉம் மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபன்றி வழக்கின் கண் அடிப்பட்டுச் செய்யுளின்பம் படவந்த மரபென்று மரபியலிற் பாதுகாத்தாம்' எனவும் வருவன அதற்கு உரை செய்தபின்னரே இவர் இதற்கு உரைசெய்ததையும் தெரிவித்து, இந்த இரண்டு பகுதியுள் முதற்பகுதி இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையியற்றுமுன் சிந்தாமணிக்கு முதன்முறை உரையியற்றியதையும், இரண்டாவது பகுதி இவர் அந்நூலுக்கு உரையி யற்றிய பின் இதற்கு இரண்டாமுறை உரையியற்றியதையும் ஒருவகை யாகப் புலப்படுத்தி மேற்கூறிய வரலாற்றை வலியுறுத்தி நிற்றல் காண்க.

பாஷாபிமானத்தையும் தமிழ்ப்பாஷையிலுள்ள நூலாராய்ச்சி யையும் நூலாசிரியரிடத்தேயுள்ள அன்புடைமையையும் ஒவ்வொன்றையும் நுணுகி நுணுகி ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து விளங்க எழுதுதலையும் மற்றக் குணவிசேடங்களையுமுடைய இவர் வடமொழியுரையாசிரியர்களுள் ஒருவராய்ச் சிறந்து விளங்கிய *ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி*யைப் போன்றவரென்று இருமொழியிலும் பாண்டித்தியமுடையவர்கள் சொல்வார்கள்.

நூலாசிரியருடைய ஆழ்ந்த கருத்தைவிளக்கி இவர் அவ்வவ்விடத்து எடுத்துக்காட்டும் நயங்கள் மிக்க இன்பத்தை அளிக்கும். அவற்றுட் சில வருமாறு:-

[குறிப்பிட்ட இடங்களில் அவற்றின் விசேடவுரைகளைப் பார்க்க]

2. வெம்புஞ்சுடர்
3. பகைநண்பொடில்லான்
6. மீனேறுயர்த்த சீவகசாமியென்பான்
8. வேந்தற்முதாய்
11. ஆங்கே
" வள்ளல்
" விஞ்சைக்கிறைவன்
" மகள் வீணையிற்றோற்றவாறு
" நாகரிற்றுய்த்தாவாறு
14. வென்றிக்களிற்றை
21. கண்ணிணை மாரிகற்ப
128. வம்புண்கோதையர்
141. மாகநீண் மணிம்முடி
163. பெண்ணணங்கரிய தேவரும்
164. கருங்குழல்கள்
165. வட்டமதிமுகம்
181. மெய்பெறாவெழுத் துயிர்க்கு மழலை
183. திருமகளிவளென... வைகும்
188. பொனங்கொடி... குன்றனான்
192. பளிக்கறை.....சாயல்
200. களிறனான்
" வெளிறிலா......கொண்டு
204. வலம்புரிபொறித்த வண்கை மத வலிவிடுப்ப
221. அத்தம்பெருமான்
222. தேனெனப்பாலெனச் சில்லமிர் தூற்றென.
249. யாவராயினு.....வையகம்
251. வாண்ஞமற்கு...ஆற்றலான்
252. பிழைப்பிலாட்புறந்தந்தானும்
268. அமிர்தமன்னாளையெய்தி
271. வண்டுமொய்த்தரற்றும் பிண்டி
" அனைய நீயும்
279. வேன்மிடைந்த...யரிந்து
" தேன்மிடைந்த...செங்களம்
280. உப்புடைய....தானையுள்
289. ஆண்டகைய விந்தான்
305. குருசிறந்த புதல்வனை
313. பணைசெய்
326. தன்னுடைமதி
332. உற்றது
336. நமரதுமற்றது நண்ணலமாகி
340. திருவிற்கைபோய்மெய்காப்ப
344. அணங்கு நுண்டுகில்
345. ஐயவோவென் றெழுந்தனன்
348. வாளுறைநெடுங்கணாளை தேளுற...றொக்கு
351. தொழுதேனும்.....துறந்து
352. நோக்கி நும்மை நோக்கான்
353. உரவோன்சிறுவன்
354. வனத்துறை தெய்வமானாள்
357. குறுகவம்மென
361. மாற்றம்மஞ்சும் மன்னிய கற்பு
362. போகம்மீன்ற...மதியன்னான்
364. எல்லார்
365. மாரியின்நல்கிக் கற்பக மொத்தான்
368. குழைமுக....குமரி
392. இன்னணம் விலக்கினானே
393. ஆண்டகைக்குரவிர்
396. மாடவீட்டகம்

400. அந்தணர் தொழிலே னானேன்
402. நலம்....நான்முகன்
406. நறவறமலர்ந்தகண்ணி
407. கைவரையன்றிநில்லா
419. ஆய்த்தியர் நலக்காசெறுணனான்
427. உய்த்திட்டனர் பூசல்
431. மிலேச்சனை... தெழித்தான்
439. திருநகர்ச்செல்வ
440. பொன்னிழை சுடருமேனி
453. மடவார்மனம்போல மாய்ந்தார்
455. நாளூற்றுலந்தான்
466. நாளைக்கனவினி லருளிவந்து
478. நம்படைதம்முள்
493. சாலவுடைநாய்கன்
506. கரைகடலமுவம்
563. குலம்புரிந்தனைய குன்றிற்கதிபதி
591. பொன்விளைகழனி
615. மதுகரவீட்டமொத்தார்
703. மனப்பொலி..... மத்திகை
712. ஈயின்றியிருந்ததீந்தேன்
737. வீழ்த்தனள்
747. தண்ணியசிறியவெய்ய தழற்சொல்
775. ஏழுயர்போதகம்
793. வான்புலங்காவல் கொண்டார்
796. அகில்கொண்ட.... வட்டம்
840. மகளிருட்டிருவனாளை
842. மரபினானோக்கு கின்றான்
856. தொழுவிற்....கிழவன்
881. மல்லிகைமாலைசேர்ந்து
882. இருந்தான்.....ஒத்தே
973. கடலென..... ஊழித்தீயென
1013. ஏவலாற்சேர்கலேன்
1096. புரவலனிதனைச் சொன்னான்
1154. என்னையிக்கிருமி கொன்று
1167. விழுச்சிறை
1169. பவித்திரகுமரன்
1200. மன்னுடைவேலினாய்
1219. இந்திரன் றன்னைநோக்கி
1226. உழுவையன்னாற்கு
1229. கடந்தான் காலிற் கழலானே
1258. வாக்கமையுருவின் மிக்கான்
1264. இறைவனுமெதிர்கொண்டு
1266. உருமிற்றோன்றி
1271. குறையரவு
1509. தீண்டுவந்து
1570. கண்டவன் கண்ணினோக்க
1573. பாவைபோன்று
1625. குன்றனான்சிந்திக்கின்றான்
1659. கன்னிப்பிணையினிலை கலங்கி
1661. திருந்துசோலைக் கருங்குயிலே
1693. வரையுடைமார்பன்
1841. குஞ்சரம்......இசைத்தன
1889. பருகுபைங்குழல்

1981. கட்டிலேறிய
1997. நன்குரங்கு
2382. தேனெய்மார்பகம்
2423. மலர்வீடுபெற்றன வின்றொடென்ன
2426. ஆவியம்புகை
2453. கரும்பேதேனே....மானே
2540. இடைகுழைந்துநின்றார்
2541. கனி.....ஒத்தார்
2542. துகிலிகைப்பாவை யொத்தார்
2552. பொய்ந்நங்கைமார்கள்
2554. முலைமுத....நம்பி
2558. முரல்....சேர்ப்ப
2602. இல்லை.....ஈந்தாள்
2606. திருவன்னாள்
2608. எங்கோபணியென்னா
2630. விளக்கிட்டன்னவள்
2631. கயனெடுந்தடங்கண்ணி
2639. பொற்குடம்...முன்னினார்
2651. பாவையன்னாள்
2655. கட்டியங்காரனாக
2707. வீநிறைகொடியனாரும்
2719. கடிமலர்.......ஒத்தான்
2720. இனந்திரியேறுபோல
2730. தளிர்கவரிவீச.....ஒத்தான்
2746. கோற்கடன்மன்னன்
2781. ஆர்கண்ணேநோக்குமே
2842. அடங்கலர்க்கீந்த
2917. பூவலர்கொடியனார்
3072. தேங்கொள்பங்கயப்பகை

தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றில் இவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ள மேற்கோள்கள் அமைந்த நூற்பெயர்கள் முதலியவற்றுள் இதுகாறும் விளங்கியவை வருமாறு:-

1. அகத்தியம்
2. அகநானூறு=நெடுந்தொகை
3. அணியியல்
4. அவிநயம்
5. அறநெறிச்சாரம்
6. ஆசாரக்கோவை
7. இராமாயண வெண்பா
8. இறையனாரகப்பொருள்
9. உதயணன்கதை
10. ஏலாதி
11. ஐங்குறுநூறு
12. ஐந்திணையெழுபது
13. ஐந்திணையைம்பது
14. ஔவையார் பாடல்
15. கடகண்டு
16. கலித்தொகை
17. களவழிநாற்பது
18. காக்கைபாடினியம்
19. கார்நாற்பது
20. காரைக்காற்பேயார் பாடல்
21. குணநாற்பது
22. குறிஞ்சிப்பாட்டு
23. குறுந்தொகை
24. கூத்தநூல்
25. கைந்நிலை
26. கொன்றைவேந்தன்
27. சிலப்பதிகாரம்
28. சிறுகாக்கைபாடினியம்
29. சிறுகுரீஇயுரை
30. சிறுபஞ்சமூலம்
31. சிறுபாணாற்றுப்படை
32. சினேந்திரமாலை
33. சீவகசிந்தாமணி
34. சூளாமணி

35. தகடூர்யாத்திரை
36. தந்திரவாக்கியம்
37. திணைமாலை நூற்றைம்பது
38. திணைமொழியைம்பது
39. திரிகடுகம்
40. திருக்குறள்
41. திருக்கோவையார்
42. திருப்பாட்டு
43. திருமுருகாற்றுப்படை
44. திருவாசகம்
45. திருவாய்மொழி
46. திருவுலாப்புறம்
47. தொல்காப்பியம்
48. நற்றிணைநானூறு
49. நாடகநூல்
50. நாலடியார்
51. நெடுநல்வாடை
52. பட்டினப்பாலை
53. பதிற்றுப்பத்து
54. பரிபாடல்
55. பல்காப்பியம்
56. பல்காயம்
57. பழமொழி
58. பன்னிருபடலம்
59. பாரதவெண்பா
60. புறநானூறு
61. புறப்பொருள்வெண்பா மாலை
62. பூதத்தாரவையடக்கு
63. பூதபுராணம்
64. பெரும்பாணாற்றுப்படை
65. பெரும்பொருள்விளக்கம்
66. பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதி
67. பொருநராற்றுப்படை
68. மணிமேகலை
69. மதுரைக்காஞ்சி
70. மலைபடுகடாம்
71. மாபுராணம்
72. முத்தொள்ளாயிரம்
73. முதுமொழிக்காஞ்சி
74. முல்லைப்பாட்டு
75. மூதுரை
76. மோதிரப்பாட்டு
77. யாப்பருங்கலம்
78. யாழ்நூல்
79. வசைக்கடம்
80. வசைக்கூத்து
81. வளையாபதி
82. விளக்கத்தார்கூத்து

தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றில் வேதம், வேதாங்கம் முதலிய பல நூல்களிலிருந்தும் அவற்றின் உரைகளிலிருந்தும் பற்பல அரிய விஷயங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி நன்கு விளக்கிப் போகின்றமையாலும் பிறவாற்றாலும் இவரை வடமொழியிற் பல வகையான கலைகளிலும் மிக்க பயிற்சியுள்ளவரென்று சொல்லுதற் கிடமுண்டு.

உரையாசிரியர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் இவருடைய உரையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருத்தலின், அவர்களுக்கு இவர் [1]காலத்தினாற் பிற்பட்டவரென்று தெரிகின்றது.

---

[1] இவர் கி.பி.14-வது நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவரல்லரென்று பிரஹ்மஸ்ரீ T.S. குப்புஸாமிசாஸ்திரிகள்எழுதியிருக்கிறார்கள்; தமிழகம். தொகுதி-I, பக்கம் 91. பார்க்க.

இவர் பழைய செய்யுட்களையேனும், அவற்றின் கருத்தையேனும் உரைநடையாக எழுதுவதுண்டு; அவற்றுட் சில வருமாறு:-

3. அருஞ்சுரத்தின் மரம்போல அடைந்தார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு *(புறநா.119; நாலடி.202)*

192. அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு *(திருக்குறள்.706)*

205. நன்மையுந் தீமையுங்கருதி *('' 511)*

214. இடித்துக்கூறல் அமைச்சர்க்கியல்பு *('' 638)*

252. அரசன் உவாத்தியாயன் தாய் தந்தை தம்முன் *(ஆசார.17)*

272. இருதலைக் கொள்ளியிடத்து எறும்புபோல் *(திருவா. நீத்தல்.9)*

547. சங்குசுட்டாலும் நிறங்கெடாது *(மூதுரை.4)*

799. குடிப்பிறந்து பழிநாணுவார்க்கு (1998) *(திருக்குறள்.794)*

1592. சென்ற விடத்தாற் செல்ல விடாதே *('' 422)*

1631. இருதலைப் புள்ளியின் ஓருயிரேம் *(கலி.89)*

1731. ஆடவர் குறுகா வருங்கடிவரைப்பு *(நெடுநல்.117)*

1813. இடிக்குந் துணையார்சொற் கொள்ளாதே *(திருக்குறள்.447)*

2353. தேவாசுரம் இராமாயணம் மாபாரதம் *(கலிங்கத்.களம்பாடினது,1)*

2384. மெய்புகுவன்ன முயக்கம் *(அகநானூறு.304)*

2802. மார்பிற்கோதை *(புறநானூறு.48)*

அமிழ்தினுமிய தமிழ்மடவரல் செய் அருந்தவத்தின் பெரும்பயனாக அவரித்தருளிய இம்மகோபகாரியின் அருமை பெருமைகள் விரிவஞ்சி இவ்வளவோடே நிறுத்தப்பெற்றன.

இக்காப்பியத் தலைவனாகிய

சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம்

1. நாமகளிலம்பகம்

இப்பரதகண்டத்தில் ஏமாங்கதநாட்டில் இராசமாபுரத்திற் குருகுலத்திலே உதித்துச் செங்கோல்செலுத்திய சச்சந்தனென்னுமரசன், தன்மாமனும் விதையதேயத்தரசனுமாகிய ஸ்ரீதத்தன்மகள் விசயையை மணந்து அவளது பேரழகுபற்றியெழுந்த வேட்கை மிகுதியால் அவளுடன் இடைவிடாமல் இருப்பக் கருதி, நிமித்திகன் முதலிய மந்திரிமார் கூறிய உறுதிமொழியைக் கொள்ளானாகி, கட்டியங்காரனென்னும் மந்திரி யொருவனை யழைத்து அவனை நோக்கி, "நீ இந்நாட்டைக் காத்துவருதி" என்று விதித்து அந்தப்புரம் புகுந்து தானெண்ணியவண்ணம் இன்புற்றிருந்தான்.

அவன் அப்படியிருக்கையில், விசயை கருப்பமுற்று ஒரு நாளிரவில் மூன்றுகனாக்கண்டு அவற்றின் பயன்களை அரசனாலுணர்ந்து அவற்றுள் ஒன்றால் வருத்தமுற்று அவன் தேற்றத் தேறியிருந்தனள்.

அப்பொழுது கட்டியங்காரன் அரசனைக்கொன்று இராச்சிய முழுவதையும் தானேயாளக்கருதி, அறிவுடையோர் சொற்கேளானாகி, தன் மைத்துனனாகிய மதனனோடு யோசித்து, பின்பு அரசனிருக்கும் அந்தப்புரத்தைச் சேனைகளோடும் வளைந்துகொண்டான். அதனை வாயில் காப்பாளனாலறிந்த அரசன் மனங்கலங்கிப் புலம்பிய விசயையைத் தேற்றி, அவளை முன்னமே தான் செய்வித்த மயிற்பொறி மேலேற்றி, மகப்பேற்றைக் கருதி ஆகாயவழியே வேறிடஞ்செல்ல விடுத்துத் தான் புறம்போந்து, கட்டியங்காரனோடும் அவன் படைவீரரோடும் போர் செய்து பின்பு அவனால் மாய்ந்தனன். அப்பாற் கட்டியங் காரன் வெற்றி முரசறைவித்து எல்லாவற்றையும் கவர்ந்துகொண்டனன்.

ஆகாயவழியே செல்லும் விசயை அம்முரசொலிகேட்டுக் கலங்கித் தான் ஊர்ந்துசெல்லும் மயிற்பொறியை முறுக்கிநடத்த மாட்டாமல் மூர்ச்சித்தமையால், அப்பொறி அப்பாற் செல்லாமல் அந்நகரத்தைச் சார்ந்த ஒரு மயானத்திடையே மெல்லவீழ்ந்தது. உடனே அவள் அவ்விடத்துச் சுபகாலத்தில் ஓர் ஆண்மகவைப்பெற்று ஒருவாறு கவலையொழிந்து, அக்குழந்தைக்குப் பாலூட்டி, அரசனிறந்ததற்கிரங்கி அப்பிள்ளையை நோக்கி, "வேந்தே! அரசன் பலபல சிறப்புச்செய்யப் பிறக்கும் நீ பாவியேன் காண இங்ஙனம் பிறப்பது தகுதியோ? உலகுடையாய்! நீ கிடக்கின்ற இடம் பகைவனிடமா யிருக்கின்றது; நினதுபாயல் சுடுகாடா யுள்ளது; யானும் உசாவுதற்கு ஒருதுணையுமில்லாத் தமியேனா யிருக்கிறேன்; நின்னைக் கொண்டு போகக்கருதின் இக்காலமோ போகவெண்ணாத இருளாயுள்ளது; மேல் நீ வளருமாறும் அறியேன். சிந்தாமணியே! நீ ஒன்றுமுரையாமற் கிடவாநின்றாய்; என் வருத்தத்தை

நீக்கப் பிறந்த நீ என்னிடத்துப் பிறந்த துன்பக்கடலை யான் நீந்தும் தெப்பமாகாத பொழுது என்னைக் காப்பவர் யாவர்? உரைக்கின்றிலை'' என்று கூறித் தனியேயிருந்து வருந்திப் புலம்பும் பொழுது, அம்மயானத் துள்ள தெய்வமொன்று மனமிரங்கி அவள் தோழியாகிய சண்பகமாலை வடிவங்கொண்டு அவள் முன்னே வந்து துயரந்தீரும்படி அவளுக்கு இனிய வார்த்தைகள் கூறி, அவளிடத்திருந்த (சச்சந்தன் பெயரெழுதப் பட்டுள்ள) மோதிரத்தைக் குழந்தைக்குச் சேர்த்தி அக்குழந்தையை ஒருபடுக்கைமீது கிடத்தி அவளை நோக்கி, "இனி இப்பிள்ளையை எடுத்துபோதற்கு ஒருவன் வருவான்; ஆதலால், யான் ஒளித்திருத்தல் நலம்" என்று கூற, உடனே அவள் விலகிச் சென்று மறைந்து நின்றனள்.

அவள் அப்படி நிற்கையில், மரித்த தன் குழந்தையைப் புதைத் தற்கு அங்கேவந்த கந்துக்கடனென்னும் வணிகனொருவன் யாருமின்றித் தனியே கிடந்த அக்குழந்தையைக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து அதன் கையிலிருந்த மோதிரத்தால் இராசவம்சத்துக் குழந்தையென் றறிந்து பிறரறிந்து கொள்ளாதபடி அம்மோதிரத்தை மறைத்துக் கொண்ட வனாகி அக்குழந்தையை அன்போடெடுப்ப அது தும்மிற்று. அப்பொழுது தெய்வம், 'சீவ' என்று வாழ்த்தியது. பின்பு கந்துக்கடன் அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்து சென்று இராசமாபுரத் திலுள்ள தன்வீட்டி னுள்ளே புகுந்து தன் மனைவியாகிய சுநந்தையை நோக்கி, "நின்மகன் சாதலில் நின்று தப்பினான்" என்று கூறிக் கொடுப்ப, அவள் தொழுது வாங்கிப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வளர்த்து வரும் நாளில் முன்னம் தெய்வம் சீவவென்று வாழ்தினமைபற்றி, அறிவுடையோர் அப்பிள்ளைக்குச் சீவகனென்று நாமகரணஞ் செய்தனர், பின்பு சுநந்தை நந்தட்டனென்னும் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். இது நிற்க;

மயானத்திருந்த விசயை தோழியாகவந்த தெய்வத்தோடும் தண்ட காரணியம்புகுந்து, தவவேடம் பூண்டு மகனுக்கு ஆக்கம் உண்டாகுக வென்று நோற்றனள். தெய்வம், "இராசமாபுரத்திற்சென்று நின்புதல்வன் செய்தியை அறிந்து வருவேன்" என்று கூறி விசயையிடத்து விடை பெற்றுப் போய்த் தானுறையும் புறங்காட்டைச் சேர்ந்திருந்தது. சீவகன் [1]தோழர்களோடும், தம்பிமாராகிய [2]நபுலவிபுலர்களோடும், நந்தட்ட னோடும் இனிது வளர்ந்து உரிய பருவத்தில் வித்தியாரம்பம் செய்விக்கப் பெற்று, கந்துக்கடன் கட்டளைப்படி அச்சணந்தியாசிரியரிடம் வில்வித்தை முதலியவற்றை எளிதிலே பயின்று சிலகாலத்துட் சகல வித்தியாபாரங்க தனாயினான்.

---

[1] சச்சந்தனிறந்தபின்பு, அவன் சுற்றத்தைக் கட்டியங்காரன் அழிப்பது தெரிந்து, சச்சந்தன்றோழர் தம்புதல்வர்களைக் கந்துக்கடனித்தே ஒப்பித்து வளர்த்துவரும் வண்ணம் வேண்டிக்கொள்ள, கந்துக்கடன் அவர்களைச் சீவகனோடு அன்போடு வளர்த்து வருவானாயினான். அதனால், அப்பிள்ளைகள் சீவகனுக்குத் தோழ ராயினர்.

[2] நபுலவிபுலர்-சச்சந்தனுடைய காமக்கிழத்தியர் புத்திரர்.

ஆசிரியர் சீவகனது புத்தியின் திறமும் கல்விமுதிர்ச்சியுங் கண்டு அளவில்லாத ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமுடையராகி, முதலில் அவனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்து பின்பு அவனைத் தனியிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தாம் ஓராசனத்திருந்து அவனை நோக்கி, ''இந்நகரத்தரசனா யிருந்த சச்சந்தனென்பவன் பூர்ண கருப்பிணியாகிய தன் மனைவி விசயையை மயிற்பொறிமேற்போக்கிப் பின்பு கட்டியங்காரனென்னும் மந்திரியாற் கொல்லப்பட்டான். அவ்விசயை மயானமடைந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். அப்பிள்ளையைக் கந்துக்கடனெடுத்து வந்து தன் மனைவியாகிய சுநந்தை கையிற் கொடுப்ப, அவள் அன்போடு வளர்த்து வருவாளாயினாள்'' என்று ஒரு கதைமுகத்தாலே கண்ணன் கன்னனுக்குப் பிறப்புணர்த்தியது போலக் கூற, அதுகேட்ட சீவகன், "அப்பிள்ளை யாவன்?'' என்று வினாவ, ஆசிரியர் "நீதான்" என்றவுடன் சீவகன் பதைபதைத்து மூர்ச்சித்து, அவர் தேற்றத் தேறிக் கட்டியங் காரனைக் கொல்லுதற்குச் சந்நத்தனாயெழுந்தான். ஆசிரியர் அவனைக் நோக்கி, "மைந்த! இது காலமன்று; இன்னும் ஒரு வருடம் சென்ற பின்னர், நீ எண்ணியது செய்க; இப்பொழுது உன்னை வெளிப்படுத்தா தொழிக; இது யான் வேண்டுவது'' என்று சொல்ல, சீவகன் ஆசிரியர் கட்டளையை மறுத்தற்கஞ்சி அங்ஙனமே செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டான்.

பின்பு ஆசிரியர் தம் வரலாறு கூறுவாராகி அவனை நோக்கி, ''யான் முன்னம் வெள்ளிமலையிலுள்ள வாரணவாசி என்னும் நகரத்தரசன்; உலோகமாபாலனென்னும் பெயருடையேன்; தவஞ்செய்தற்கெண்ணி மகனுக்கு அரசளித்துத் தவவேடம் புனைந்து நோன்பு புரிகையிற் பூர்வசன்ம பாவத்தால் எனக்கு யானைத் தீயென்னும் நோய் உண்டா கியது; அதனால், மிகவும் வருந்தி ஒருவாற்றானும் தீரப்பெற்றிலேனாகி இங்கு வந்து நின்னைக் கண்டவுடன் அந்நோய் தீரப் பெற்றேனாதலின் நின்பாற் பெருவிருப்புற்று நினக்குக் கல்வியறிவுறுத்தற்கே ஈண்டிருந்தேன். என் எண்ணம்முற்றியது. இனித் தவம் செய்தற்குச் செல்ல எண்ணு கின்றேன்; விடை கொடு'' எனவே, சீவகன் அவரைப் பிரிதற்குச் சிறிதும் கருத்திலனாயினும் அவர் தவஞ்செய்யப் போதலை மறுத்தற்கஞ்சி உடன்பட, அவர் [1]இருபத்துநான்காம் தீர்த்தங்கரராகிய ஸ்ரீவர்த்தமானருடைய சமவசரணமடைந்து நோன்பியற்றி முத்தியடைந்தார். சீவகன் இராசமா புரத்தே யிருந்தனன்.

2. கோவிந்தையாரிலம்பகம்

சில நாட்சென்றபின் ஒருநாள் அரசனுடைய பசுக்கள் சமீபத்தி லுள்ள ஒரு மலையையடைந்து மேய்கையில், அம்மலையிலுள்ள வேடர்

[1] தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வர்; அவர்கள் பெயர் வருமாறு:- (1) விருஷபர், (2) அஜிதர், (3) சம்பவர், (4) அபிநந்தனர், (5) சுமதி, (6) பத்மப்ரபை, (7) சுபார்ச்வர், (8) சந்திரப்ரபை, (9) புஷ்பதந்தர், (10) சீதளர், (11) சிரேயாம்சர், (12) வாசுபூஜ்யர், (13) விமலர், (14) அநந்தர், (15) தருமர், (16) சாந்தி, (17) குந்து, (18) அரர், (19) மல்லி, (20) முனிஸுவ்ரதர், (21) நமி, (22) நேமி, (23) பார்ச்வர், (24)ஸ்ரீவர்த்தமானர்.

அவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டுசெல்ல, அப்பசுக்களைப் புரக்குமிடையர் அவ்வேடர்களை ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் மறுகிச் சுழன்று விரைந் தோடித் சென்று கட்டியங்காரனிடத்து முறையிட்டார். உடனே அவன் அவ்வேடரைவென்று நிரைமீட்டு வரும்படி தன்புதல்வர் நூற்றுவருக்கும் தன்மைத்துனன் மதனனுக்கும் கட்டளையிட, அவர் படையுடனேசென்று பொருது, அவ்வேடராற்றோல்வியுற்று மீண்டார். இடையர் மீட்டும் வந்து அச்செய்தியைக் கட்டியங்காரனுக் கறிவிப்ப அவன் வாளா விருந்தனன். அதனை அவ்விடையர் தலைவனாகிய நந்தகோன் தெரிந்து வருத்தமடைந்து, "இந்நிரையை மீட்டுவரும் மைந்தற்குப் பேரழகுள்ள என்கன்னியாகிய கோவிந்தையைத் தருவேன்" என்று வீதிதோறும் முரசறைவித்தான். அதுகேட்டும் வேடருக்கஞ்சிப் பலரும் சும்மா விருந்தனர். அதனையுணர்ந்த சீவகன், சூளுரைத்துப் போர்க்கோலங் கொண்டுசென்று யுத்தஞ்செய்து, அவ்வேடர் ஐம்பத்தாறாயிரவரும் தனக்கு ஒருவாற்றானும், பகைவரன்மையின் அவர்களைக் கொல்லாமல் அச்சுறுத்தி நிறைமீட்டுவந்து, நந்தகோன் வேண்டுகோளின்படி அவன் மகளைத்தான் அப்பொழுது மணஞ்செய்த தன்குலத்திற்குப் பொருந்தா தென்றெண்ணி, தன்தோழனாகிய பதுமுகனுக்கு மணஞ் செய்வித்தனன்.

3. காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம்

அப்பால் வெள்ளிமலையிலுள்ள வித்தியாதரராசனாகிய கலுழவேக னென்பவன் தன்மகள் காந்தருவதத்தைக்கு இராசமாபுரத்தில் மண நிகழுமென்பதைச் சோதிடராலறிந்து அங்ஙனம் செய்விக்கத்துணிந்து அவ்விராசமாபுரத்து வணிகனாகிய ஸ்ரீதத்தனென்பான் ஒரு தீவிற் சென்று பெரும்பொருளீட்டி நகரடையவெண்ணிப் பரிசனங்களோடும் மரக்கல மூர்ந்து கடலிற் செல்வது தெரிந்து, அவனை அழைத்து வரும்படி தன்னிடத்துள்ள தரனெனும் வித்தியாதரனொருவனை யனுப்பினான். அத்தரன் போந்து சனங்களுடன் கப்பல் முழுகியது போலத் தன்வித்தை மகிமையால் ஸ்ரீதத்தனுக்குத் தோற்றுவிப்ப, ஸ்ரீதத்தன் அக்கப்பலி னின்றும் முறிந்துவிழுந்த ஒரு மரத்துண்டத்தைத் தழுவி மெல்லமெல்லச் சென்று கரையையடைந்து வருந்தியிருந்தனன்.

அப்பொழுது தரன் வழிச்செல்வான்போன்று அவனைச் சந்தித்துத் தேற்றி அவனை அழைத்துக்கொண்டு கலுழவேகனிடம் செல்லவே கலுழவேகன் ஸ்ரீதத்தனுக்கு மிக்க உபசாரங்கள் செய்து அளவளாவி யிருந்து பின்னர்க் காந்தருவதத்தையின் வரலாறுகளைக் கூறி, அவளை வீணாபதியென்னும் தோழியுடன் அவனிடமொப்பித்துப் பலபொருள் களுமுதவி அவனை நோக்கி, "இசையில் இவளை வெல்வான் எவனோ அவனுக்கு இவளை மணம்புரிவி" என்று சொல்லிவிடுப்ப, ஸ்ரீதத்தன் அவளோடும் புறப்பட்டு விமானமூர்ந்து போந்து பரிசனங்களுடன் முழுகிப் போனதாகத் தான் முன்னங்கருதி கப்பலைத் தரன் காட்டக் கண்டு

உவப்புற்று, அதிலுள்ள தனக்கினியவர் அனைவரும் தன்னைச் சூழ இராசமாபுரஞ்சார்ந்து தன் மனையை அடைந்து தன்மனைவியாகிய பதுமைக்கு நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறிக் காந்தருவதத்தையைக் கன்னி மாடத்தேயிருத்திக் கட்டியங்காரனைக்கண்டு அவனுடன் பாடுபெற்று ஒரு மண்டபஞ் செய்வித்து, 'இக்காந்தருவதத்தையை வீணையில் வெல்வோரே இவளை மணஞ்செய்தற்குரியர்" என்று பிரசித்தஞ் செய்தனன். அது தெரிந்த பலதேயத்தாரும் அவ்விடத்தே வந்து கூடினார்கள். பின்பு ஸ்ரீதத்தன் காந்தருவதத்தையை அழைத்துவந்து அம்மண்டபத்தியிருத்தி அவளை யாழ் வாசிக்கச் செய்தான். அதுகேட்ட பலரும் ஆச்சரியமுற்றனர். முதல் மூன்று வருணத்தாருள்ளே இசையில் வல்ல ஒவ்வொருவரும் தனித் தனியே வந்து பாடியும் யாழ்வாசித்தும் அவளை வெல்லும் வல்லமை இல்லாராய்த் தோல்வியுற்றனர். இப்படி ஆறுதினங்கள் சென்றன.

பின்பு இச்செய்தியையுணர்ந்த சீவகன் தன் கல்வியைத் தோற்று விக்க அங்கே செல்ல நினைந்து தன் தோழனாகிய புத்திசேனனாற் கந்துக்கடனுக்குத் தெரிவித்தான். கந்துக்கடன் அநங்கமாலையென்னும் பரத்தை நிமித்தம் சீவகனிடத்துக் கட்டியங்காரனுக்கு மிக்க சினமுண்டா யிருத்தலை நாகமாலையென்பவளால் அப்பொழுது அறிந்துகொண்ட மையால், ''படையமைத்து அவ்விடஞ் செல்க'' என்று சொல்லி விடுப்ப, சீவகன் அப்படியே போந்து அம்மண்டப மடைந்து தான் இசையில் வல்லனாதலைப் பலருக்கும் புலப்படுத்தி காந்தருவதத்தையை வென்றனன். உடனே அவள் அவனுக்கு மாலையிட்டனள்.

அதுகண்டு அழுக்காறுற்ற கட்டியங்காரன் மனம்புழுங்கி அங்கு வந்திருக்கும் அரசர்களைநோக்கிப் பொறாமை விளைத்தற்குரிய சில வார்த்தைகள் கூறி 'அரசர்களே! இச்சீவகனைவென்றோனே இக்காந்தருவ தத்தையை மணம் செய்தற்குரியன" என்று கூற, அரசர் ஒருங்கு திரண்டு வந்து சீவகனோடு போர்செய்து தோல்வியுற்றனர். பின்பு சீவகன் காந்தருவதத்தையைத் தன் மனைக்கு அழைத்துச்சென்று சுபமுகூர்த்தத்திலே அவளை விதிப்படி மணம் புரிந்து அவளோடும் வாழ்ந்திருந்தனன்.

4. குணமாலையாரிலம்பகம்

இப்படிச் சிலநாள் சென்றபின் இளவேனிற்காலம் வந்தது. அப்பொழுது நகர்ப்புறச்சோலையில் விளையாடுதற்குச் சென்ற இராசமாபுரத்தினருட் சுரமஞ்சரியும் குணமாலையும் [1]சுண்ணம் காரணமாகத் தம்முள் மாறுபட்டுத் தம் சுண்ணங்களுள் நல்லதை அறிஞரால் பலர்க்கும் அவற்றைக் காட்டினர். கண்ட அவர், "இவற்றைச் சீவகனுக்குக் காட்டும்" என்றனர். அம்மகளிர் அவன் மாட்டுச் சென்று அவற்றைக் காட்ட அவன் குணமாலை சுண்ணத்தை நல்ல தென்றான். அவர் மீண்டுசென்று அச்செய்தியைத் தம் தலைவியர்க் கறிவித்தனர்.

---

[1] சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி

அதனைச் சுரமஞ்சரி கேட்டு அவலமுற்று, "எனது சுண்ணத்தை யிகழ்ந்த சீவகன் பின்னர் வலிந்துவந்து என்னை விரும்பும்படி யான் நோற்பேன்" என்று குறிப்பாலுணர்த்திக் கன்னிமாடஞ்சென்று மற்றை ஆடவ ரொருவரையும் கருதாளாகிச் சீவகனையே கருதி நோன்பியற்றி யிருந்தனள்.

அவள் அப்படியிருக்க, அப்புறநகர்ச்சோலையிலே பிராமண ருடைய சோற்றுக்குவியலை நாயொன்று தீண்ட அதனை அப்பிராமணர் தடியால் மொத்தினர். அது பயந்து ஒருகுளத்தில் வீழ்ந்து நீந்தி வருந்தும் தருணத்தில் அதனைச் சீவகன் கண்டு மிகவும் மிரங்கிப் பஞ்சநமஸ்கார மென்னும் மந்திரத்தை அதன் செவியில் உபதேசித்தான். உடனே அந்நாய் அதனால் தன்னுடம்பை ஒழித்துத் தேவனாகி விண்ணிற் சென்றது. யாவருங் கண்டு வியப்புற்றனர்.

பின்பு அத்தேவன் சுதஞ்சணனென்னும் பெயருடையவனாகி மீண்டும் வந்து சீவகனை வணங்கி நிற்கவே சீவகன், "நீ யார்?" என்றனன். சுதஞ்சணன், "ஈங்குநின்றும் நின்னருளாற்சென்று இயக்கர் தலைவ னாகிச் சங்கவெண்மலையிற் சந்திரோதயமென்னும் நகரில் இருப்பேனா யினேன்; என் பெயர் சுதஞ்சணனென்பது; நினக்குப் பணிபுரியும் கருத் துடையேன்" என்று சொல்ல, சீவகன், "எனக்குப் பகைவரால் துன்பம் வரும்பொழுது வந்து உதவி செய்க; இப்பொழுது நின்னிடஞ்சென்று உறைக" என்றுவிடுப்ப, சுதஞ்சணன் விசும்பாறாகச் சென்று தன்னகர மடைந்தான்.

அவன் சென்றபின்பு சோலையிலிருந்தோர் யாவரும் தத்தம் ஊர்திகளிலேறி நகரிக்குச் செல்லுகையில் அசனிவேகமென்னும் பட்டத்துயானை செருக்குற்றுச் சங்கிலிபிணித்த கட்டுத்தறியை முறித்துப் பாகனுக்கடங்காமற் குணமாலைக்கெதிரே சென்று சினந்துநின்று அவளைக் கொல்லத்தொடங்கியது. அதனைச் சீவகன் கண்டு கட்டியங்காரன் பகைப்பானென்று கருதாமல் அந்த யானையின் செருக்கையடக்கி அதனை அப்பாற்செலுத்திக் குணமாலையைக் காத்தனன். முன்னரே சீவகன்மாட்டு விருப்புற்றிருந்த குணமாலை அவனை நேரிற்கண்ட மையால் அவனிடத்தே அதிமோகமுடையவளாகித் தன்மனையை யடைந்து தோழி முதலாயினார் மிக உபசரிக்கவும், உணவு முதலிய வற்றை வேண்டாமற் சோர்வுற்றுச் சீவகனிடம் தூதுசென்றுவந்த தன் கிள்ளையால் அவன் தன்னைவிரும்பியது தெரிந்து ஒருவாறு துயரந்தீரப் பெற்றிருந்தனள். அதனை அவளுடைய நற்றாயாகிய விநயமாமாலை யறிந்து தன் கணவனாகிய குபேரமித்திரனுக்குத் தெரிவித்தனள். அவன் சீவகனுக்குக் குணமாலையைக் கொடுத்தலில் மிக்க மகிழ்ச்சியுடைய வனாகித் தன் கருத்தை மொழிந்து சில முதியோரைக் கந்துக்கடனிடத்துத் தூதுவிடுத்தான். அம்முதியோர் அவனிடம் போய்ப்பேச அவனுடன் பட்டபின் விவாகத்திற்குரியவை ஈட்டப்பட்டன. அதன் பின்பு சீவகன் குணமாலையை மணம்புரிந்து அவளைப் பிரியாது மகிழ்ச்சியுற்றி ருந்தான்.

சீவகன் இப்படியிருக்கையில், முன்னர் அவனுக்குத் தோல்வியுற்ற யானை நாணிக் கவள முதலியன கொள்ளாமற் கோபத்தோடு நிற்றலைக் கட்டியங்காரன் அறிந்து, "இதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வின வினான். பாகன் சீவகனால் நிகழ்ந்ததைக்கூற உடனே அவன் சினந்து மதனனையும் சில வீரரையும் நோக்கி, "நீவிர் சென்று சீவகனாகிய செட்டி மகனை விரைவிற் கொணர்க" என்று கட்டளையிட அவர்கள் சென்று சீவகன் இருக்குமிடத்தை வளைந்து கொண்டார்கள். அதனை உள்ளே யிருந்த சீவகன் அறிந்து கோபங்கொண்டு யுத்த சந்நத்தனாகிப் புறம் போந்தும், 'இன்னும் ஒருவருடம்வரை கட்டியங்காரனிடத்துக் கோபங் கொள்ளாதிருப்பேன்'' என்று முன்னம் ஆசிரியரானைக்கிசையத் தான் கூறியதை நினைந்து கோபம் தணிந்து நின்றவளவிலே, கந்துக்கடனும் சுநந்தையும் வந்து, "மைந்த! அரசனுக்கு அடங்கியொழுகுதல் ஆண்மை'' என்றனர். அதனாலும் சீவகன் தன் வீரத்தை வெளிப்படுத்தானாகி மதனன் முதலியோர் சூழ்ந்துவரச் செல்லும்பொழுது அக்கொடுமையைக் கண்ட ஊரவர் யாவரும் பதைப்புற்று வருந்திப் புலம்பியழுதனர். அச்செய்தியைத் தோழரும் தம்பிமாரும் கேட்டுச்சினந்து மதனன் முதலியோரை வெல்லுதற்குரிய உபாயத்தை நாடிக்கொண்டு நின்றனர். காந்தருவதத்தை கேட்டுத் தன் கணவனைச் சிறைமீட்கக் கருதித் தன் தெய்வங்களை நினைப்ப உடனே அத்தெய்வங்கள் போந்து அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டன. அவற்றைத் தெரிந்த சீவகன், "இனிச் செய்வ தென்ன?" என்று ஆலோசித்துக் காந்தருவதத்தை தன் சிறைத்துயரை நீக்க முயன்றதற்கு நாணித் தன் உயிர்த்தோழனாகிய சுதஞ்சணனை நினைத்தான். நினைத்தவுடன் அச்சுதஞ்சணனுக்கு இடக்கண் ஆடியது; ஆடின அளவிலே அவன், "இதனால் நமக்குத் தீங்கு வருமோ?" என்று நோக்காது முதலிலே சீவகனை நினைத்தான். அப்போது அவனுற்ற துன்பத்தைத் தனது ஞானத்தாலறிந்து விரைந்து வந்து யுகமுடிவு வந்தது போலத் தோற்றும்படி அவ்விடத்தே காற்றும் மழையும் மிக்கு வரச்செய்து ஒருவருக்கும் தோற்றாமற் சீவகனை எடுத்து மார்போ டணைத்து ஏந்திச்சென்று தன்னகரமடைந்து அவன் பெருமையையும் அவன் தனக்குச் செய்த பேருதவியையும் தன் தேவியர்க்கு விளங்கக்கூறி அவளை மகிழ்வித்து அவனோடும் அவ்விடத்தே உறைந்தனன்.

இங்கே மதனன் சீவகனைக் காணாது திகைத்து, "கட்டியங் காரனிடத்து என்ன சொல்லுவோம்!'' என்றெண்ணி ஆங்குள்ளா னொருவனை வாளாற் பிளந்து உருத்தெரியாமற் புரட்டிவிட்டுக் கட்டியங்காரனிடம் சென்று, "நின் கட்டளைப்படியே சீவகனைப் பிடித்து வருகையில் மழையும் காற்றும் அதிகரித்தமையால் ஈண்டுக் கொணர் தற்குத் தடையுற்று அவ்விடத்திலேயே அவனைக் கொன்று விட்டேன்" என்றான். கட்டியங்காரன் பெரிதும் வியப்புற்று, "சீவகனைக் கொல்லுதல் மிகவுமரிது; அவனைக் கொன்ற நீ இவற்றைப் பெறுவாயாக" என்று மதனனுக்குப் பல சிறப்புக்களும் செய்து அவனை மகிழ்வித்தான்.

5. பதுமையாரிலம்பகம்

அங்கே சுதஞ்சணன் பல தேயங்களையும் ஆங்காங்குள்ள மலைகள் ஆறுகள் முதலியவற்றையும் காணுதற்குச் சீவகன் விருப்புற்றிருப்பதை அறிந்து அவற்றின் வழி முதலியவற்றைக்கூறிப் பின்னர் காமனும் விரும்பும் சாரீரத்தைக் கொடுப்பதும் விட முதலியவற்றைக் கெடுப்பதும் வேண்டிய உருவைத் தருவதுமாகிய மூன்று மந்திரங்களை அவனுக்கு மொழிந்து அவனை யேந்திக் கொண்டு தன் மலையினின்றும் இறங்கிப் பூமியில் விடுப்ப, சீவகன் அவன் முன்னர்க் கூறிய வழியே போய் மிருகங்களையும் பறவைகளையும் கொன்று தின்று திரியும் கொடிய வேடனொருவனைக் கண்டு அவனை நல்வழிப்படுத்த நினைந்து அவனுக்கு உறுதிமொழியுரைத்தனன்.

உரைத்துவிட்டு அப்பாற்சென்று காட்டுத் தீயால் வளைக்கப்பட்டு நின்ற யானைத்திரளின் வருத்தத்தை நீக்கினான்; பின்பு அரணபாத மென்னும் மலையை அடைந்து ஆங்குள்ள அருகக் கடவுளையும் சாரணரையும் வழிபட்டேத்தி அப்பாற் பல்லவ தேயத்துள்ள சந்திராப மென்னும் நகரை நண்ணி அந்நகரத்தரசனாகிய தனபதியின் மகன் உலோகபாலனோடு நட்புற்று அவன் சகோதரியாகிய பதுமையென்பவள் சோலையிற்சென்று பூக்கொய்து விளையாடுகையிற் பாம்பு கடித்த மையால் அவளுக்குண்டான விடவேகத்தைப் போக்கி அவளை மணம் புரிந்து அவளோடும் அவ்விடத்தே இரண்டு மாதங்கள் தங்கி இன்புற் றிருந்தான்; பின்பு வேறிடஞ்செல்ல விருப்புற்று ஒருநாளிரவினடுவில் ஒருவரோடும் சொல்லாது வேற்றுருக்கொண்டு அந்நகரினின்றும் நீங்கி அப்புறம் செல்வானாயினன்.

அப்போது பதுமை சீவகன் தன்னை நீங்கியது தெரிந்து துன்பக் கடலில் அழுந்தி அவனோடு கூடியிருக்கையில் இன்பம் விளைவித்த ஒவ்வொரு பொருளையும் கண்டு பலவாறு புலம்பித் தன் தோழிமாருள் அறிவுடையா ளொருத்தி தேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்தனள். அதனை யுணர்ந்த தனபதி மிகவும் கவலையுற்றுச் சீவகனை நாடிக் கொணரும் வண்ணம் சிலரையனுப்ப அவர் சீவகனைப் பலவிடத்துந் தேடியலைந்து பின்பு கண்டு, "நின்னைப் போன்றானொரு குருசிலைக் கண்டதுண்டாயிற் கூறுக" என்ன, சீவகன் அவரை நோக்கி, "அவனை ஒன்பதாம் திங்களிலே காண்பீர்; அதற்கு முன்னம் காணீர்; யான் கூறியது பொய்யுரையன்று; இச்செய்தியை நும்அரசனுக்குக் கூறுமின்?" என்று விடுப்ப அவர் போந்து அச்செய்தியைத் தனபதிக்குத் தெரிவித்தார். அவன் ஒருவாறு வருத்தமொழிந் திருந்தான். சீவகன் அப்பாற் சென்றான்.

6. கேமசரியாரிலம்பகம்

அப்படிச் சென்ற சீவகன் பலவிடங்களையும் கடந்து சித்திர கூட மென்னும் தவப்பள்ளியைச் சார்ந்து அதிலிருந்த தாபதர்களோடும் அளவளாவி அவர்களைத் திருத்திப் பின்பு தக்கநாட்டிலுள்ள கேமமாபுரத்தை யடைந்தான்.

முன்பு அந்நகரத்துள்ள வேதவணிகனாகிய சுபத்திரனென்பவன் தனக்குக் கேமசரியென்ற ஒரு புத்திரி பிறந்தபொழுது அவனுக்குச் சாதகங் கணித்தற்குப் போந்த கணிதரை நோக்கி, "இவளுக்குக் கணவன் யாவன்?" என்ன அவர், "நின் மகளுக்குக் கணவனல்லாதார் ஆடவராகத் தோன்றாராதலின், அவள் எவனைக் கண்டு நாணுகின்றாளோ அவனே அவளுக்குக் கணவனாவான்" என்றனர். அதுகேட்ட வணிகன் அது தொடங்கி நாடோறும் வருவோர் பலரையும் தன் மனைக்கழைத்துச் சென்று உபசரித்து விருந்தூட்டி ஒருவரையும் கண்டு அவள் நாணாமை தெரிந்து, "இவளுக்குக் கணவனாவான் வருங்காலம் உளதோ!" என்று கவலை யுற்றிருந்தான்.

அப்படியிருந்த சுபத்திரன் சீவகனைச் சந்தித்து அவன் வடிவழகு கண்டு மகிழ்ச்சியுற்று அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான், அப்பொழுது கேமசரி சீவகனைக் கண்டு நாணமடைந்து பின்னர் மோகமுற்று வருந்தினாள். அதனையறிந்த சுபத்திரன் சீவகனுக்கு அவளை மணம்புரிவிக்க அவன் அவளோடும் அவ்விடத்தே இரண்டு திங்கள் தங்கியிருந்து பின்பு வேறிடஞ் செல்லக் கருதி அவளிடத்துச் சொல்லாது பிரிந்துசென்று எதிர்ப்பட்டானொருவனுக்கு தருமோபதேசஞ் செய்து தன் அணிகலன்களை அவனுக்களித்து அப்பாற் செல்வானாயினான்.

கேமசரி சீவகனை காணாது திகைத்துப் பிரிவாற்றாது பலவாறு புலம்பித் தன் நற்றாயாகிய நிப்புதியென்பவள் தேற்ற ஒருவாறு துயரந் தீர்ந்திருந்தாள்.

7. கனகமாலையாரிலம்பகம்

பின்பு சீவகன் சிலவிடங்களைக் கடந்து சென்று மத்திம தேயத்துள்ள ஏமமாபுரமென்னும் நகரிக்குச் சமீபமாகிய ஒரு பூஞ்சோலையை யடைந்து ஆங்குள்ள அழகான ஒரு பொய்கையைக் கண்டு அதன் வளங்களை நோக்கிக் காந்தருவதத்தையும், குணமாலையையும் நினைந்து பலவாறு புலம்பி மிகுந்த வருத்தமடைந்து அப்பாற் செல்லாது அவ்விடத்தே யிருந்தான். அப்பொழுது அந்நகரத் தரசனாகிய தடமித்தன் புதல்வன் விசியனென்பவன் அச்சோலையை அடைந்து சீவகனைக் கண்டு, ''இவன் இவ்விடத்தானல்லன்'' என்றெண்ணித் தேய முதலியவற்றை வினாவ, சீவகனும் தானின்னானென்று புலப்படாவண்ணம் அவற்றைக் கூறி அவ்விடத்துப் பலமுறை முயன்றும் அவ்விசயன் எய்து வீழ்த்தமாட்டாத மாங்கனியொன்றைத் தான் ஓரம்பாலெய்து அவ்வம்புடன் அம்மாங்கனி தன் கையில் வரப்பெற்றுத் தான் வில்வித்தையில் வல்லனாதலை வெளிப்படுத்த அதனை அவ்விசயனறிந்து மகிழ்ந்து சீவகனை உடன் கொண்டு சென்று தன் தந்தையாகிய தடமித்தனுக்கறிவித்தான். அவன் சீவகனைக் கண்டு உவப்புற்று விசயன் முதலிய தன் புத்திரர் ஐவர்க்கும் வில்வித்தை முதலியன கற்பிக்கும்படி அவனை நியமிக்க, அவன் அவற்றை அவர்களுக்குக் கற்பித்து வருகையில், அவர்கள் அவ்வித்தை களில் மிகவும் வல்லுநராயினர். அதனை அரசன் அறிந்து அளவில்லாத மகிழ்ச்சியுற்று அவனைத் தன்னிடத்தே வைத்துக்கொள்ளக் கருதி தன்

புத்திரி கனகமாலையை அவனுக்கு மணம் புரிவிக்க, அவன் அவளோடுகூடி அவ்விடத்தேயிருந்தான்.

சீவகன் அங்ஙனமிருக்க, நந்தட்டன் அவன் இன்னவிடத்திலுள்ளா னென்பதை அறியானாகி நாடெங்குந் தேடியும் அவனைக் காணாது வருந்திக் காந்தருவதத்தையை வினவி அவள் செய்த வித்தை மகிமையாற் சீவகன் ஏமமாபுரத்திற் கனகமாலையோடிருத்தலை நேரிற்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து காந்தருவதத்தையை வணங்கி, "அடியேன் சீவகனை யடையும்படி அருள்புரிவாய்" என்று வேண்ட காந்தருவதத்தை தன் வித்தை விசேடத்தால் நந்தட்டனைச் சீவகனிருக்குமிடத்தையடையச் செய்தாள். அப்படியடைந்த நந்தட்டனைச் சீவகன் கண்டு ஆநந்தமுற்றுத் தழுவி எல்லாச் செய்திகளையும் வினவி அவனை மகிழ்வித்து அவனோடும் அந்நகரத்திருந்தான்.

அச்செய்தியையறியாத தோழன்மார் கவலைமிக்குக் காந்தருவ தத்தையை அடைந்து சீவகன் ஏமமாபுரத்தே இருத்தலையும், நந்தட்டன் அவனை அடைந்ததையும் அவளால் தெரிந்துகொண்டு தாமும் சீவக னிடஞ் செல்லக் கருதி அவளுக்குத் தெரிவித்து விடைபெற்றுப் பல வீரர்களோடும் புறப்பட்டு ஏமமாபுரம் செல்வாராகி விசயை தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் தவப்பள்ளியை யடைந்தனர். அப்பொழுது விசயை அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எங்குள்ளீர்? எங்குச் செல்கின்றீர்" என்று வினவ, தம் வரலாறு சொல்லுகையிற் சீவகன் வரலாறுஞ் சொல்லும்படி நேர, அதனைக் கூறாநின்ற தேவதத்தன், "கட்டியங்காரன் கட்டளையால் மதனன் முதலியோர் சீவகனைக் கொல்லக் கொலைக்களங் குறுகலும் ஒரு தெய்வம் வந்து காத்தது" என்று சொல்லவெண்ணி, "சீவகனைக் கொல்ல" என்றவளவில் விசயை பதைபதைத்து மூர்ச்சை யுற்றுப் பின்பு எழுந்து சீவகன் வரலாறுகளை வெளிப்படச் சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டுப்பிரலாபித்தழுகையில், தோழர் தம்முள் ஒருவரை யொருவர் நோக்கி மகிழ்ந்து அவளைச் சீவகன் நற்றாயென்றும், சீவகனை இராசகுமாரனென்றும் விளங்க அறிந்தவர்களாகிச் சீவகன் இறவா திருத்தலை அவளுக்குணர்த்த விசயை, "என்மீது வைத்த காதலாலே என் இறை இறந்தபின்பு யான் மிகுந்த துன்பமடைந்தேன்; இச்செய்தியை என் ஐயனுக்கு உணர்த்தி அவனை என்னிடத்து அழைத்து வாருங்கள்" என்று கூறவே தோழர் வணங்கி "தாயே! ஒரு மதிக்குள்ளே நும்பாற் சீவகனை அழைத்து வருவோம்; நீவிர் கவலைப்படவேண்டாம்" என்று சொல்லி விடைபெற்று ஏமமாபுரத்தைச் சார்ந்த ஒரு சோலையை யடைந்து அங்கிருந்து கொண்டு அந்நகரத்தில் நந்தட்டனோடு சீவகனிருத்தலை ஒற்றரால் அறிந்து அவனைக் காணுமாறு எங்ஙனமென்று ஆலோசித்து யுத்தஞ்செய்யவந்தவர்களைப் போலவே கோலங்கொண்டு அந்நகரை வளைந்து அரசன் பசுக்களைக் கவர்ந்தனர்.

அதனையறிந்து சினந்த அரசன் கட்டளையாற் பெரும்படை சூழத் தேர் மீதேறிப் போர் செய்தற்கு நந்தட்டனோடு வந்த சீவகனைக் கண்டு பதுமுகன், "அடியேம் நின்றிருவடி நிழலிலே உறையவேண்டிச் சச்சந்தன்

மகனாகிய நின்னைக் காணவந்தேம்" என்று எழுதியெய்த அம்புசென்று சீவகன்தேர் மீது மாறிவீழ்ந்தவளவிலே சீவகன், "இக்கணையை இவ்வாறு வீழும்படி எய்தவன் பதுமுகனே" என்றறிந்து போர்செய்யாதபடி தன்படையை விலக்கி நிற்கவே தோழர்சென்று அவனை வணங்கிப் பேரானந்தமுற்று அவனோடு நகரம் சென்று அரசனைப் பணிந்தனர். அரசன், "இவர்கள் யார்?" என்று வினவுகையில் சீவகன், "என் உயிர்த் தோழர்" என்றான். பின்பு சீவகன் தனியேயிருந்து தோழரை நோக்கி, ''என்னிலைமையை எங்குணர்ந்தீர்?" என்ன அவர், "சச்சந்தன் தேவி யாகிய விசயையைத் தண்டகாரணியத்தே கண்டு தெரிந்துகொண்டோம்'' என்றார். உடனே சீவகன் கண்ணீர்சொரிய உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, "மகா பாவியாகிய என்னைப்பெற்ற அடிகளும் உளரோ!'உளரோ!" என்று பன்முறை வினவி அவரிருக்கின்ற திசை எங்கே யெங்கேயென்று கேட்டு அத்திசையை நோக்கி விரையவணங்கி அங்கேசெல்லும் கருத்துடைய வனாகி விடை பெறுதற் பொருட்டுத் தடமித்தன்பாற் சென்றான்.

உடனே அவனும் தோழராற் சீவகன் வரலாறனைத்தும் தெரிந்து மகிழ்ந்து விடைகொடுக்கவே சீவகன் கனகமாலையை அவ்விடத்தே வைத்துவிட்டு எல்லாரோடும் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு சென்றான்.

8. விமலையாரிலம்பகம்

சென்ற சீவகன் தோழரோடும் தண்டகாரணியமடைந்து தன்வரவு நோக்கிக் கொண்டிருந்த விசயமாதேவியைத் தரிசித்து வணங்கிப் பேரானந்தமுற்றான். விசயையும் சீவகனை எடுத்துத்தழுவிப் பெரிதும் பாராட்டி அன்புறுவாளாயினள். இங்ஙனம் ஆறுதினங்கள் சென்றன. பின்பு விசயை தோழருட் சிலரை வேறேயழைத்துச் சில உபாயங் களைக்கூறிப் பின்பு சீவகனை நோக்கி, "நின்மாமனாகிய கோவிந்தனைக் கண்டு அவனேவலாற் பகையை வெல்லக்கடவை" எனவே சீவகன், "உமதுகட்டளைப்படியே செய்வேன்'' என்றுகூறி ஆங்கிருந்த சில தவமகளிரோடும் விசயையைமுன்னதாகத் தன்மாமனது நகரிற்கனுப்பி விட்டுத் தான்குதிரை யேறி எல்லாரோடும் ஏமாங்கத நாட்டைச்சார்ந்து இராசமாபுரத்தின் அருகேயுள்ள ஒரு சோலையில் தங்கி உண்டுறங்கியபின் மற்றைநாட் காலையில் தோழரை அவ்விடத்தே வைத்துவிட்டுத் தான் மகளிர் விரும்புதற்குரிய ஒரு வடிவங் கொண்டு அந்நகரத்து வீதியிற் சென்றான்.

அப்பொழுது தான் விளையாடிய பந்தினுளொன்று எழும்பிச்சென்று சீவகன் முன்னே வீழ அதனை எடுத்தற்கு வந்த விமலையென்பவள், அவனைக் கண்டு வேட்கையதிகரிக்கப்பெற்று நெஞ்சம்கலங்கி நாண மகன்று வருந்துவாளாயினள். சீவகனும் அவள் பேரழகை நோக்கி அதிகமோகங்கொண்டு அப்பாற் செல்லமாட்டாமல் அவள் தந்தை யாகிய சாகரதத்தனுடைய கடையிலே வருந்தியிருந்தான்.

சாகரதத்தன் தன்னிடத்துப் பலநாளாக விலையாகாமலிருந்த சரக்கையெல்லாம் அப்பொழுதுவிற்று மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து

சீவகனைச் சந்தித்து அவனைநோக்கி, ''நம்பனே! என்மனைவியாகிய கமலைபெற்ற விமலைக்குச் சாதகஞ் செய்யவந்த சோதிடரை நோக்கி, 'என்பண்டம் விலையாகாமைக்குக் காரணம் யாது?'' என்று வினவினேன்; அச்சோதிடருள் ஒருவன், 'நின்மகள் விமலைக்குரிய கணவன் நின்கடையில் வந்து தங்குவான்; அப்பொழுது எல்லாம் விலையாகும்' என்றான். அப்படியே நீவந்து தங்கியவுடன் எல்லாப் பண்டமும் விலையாயின; ஆதலால் நீயே விமலைகணவன்'' என்று கூறிச் சுபமுகூர்த்தத்திலே அவனுக்கு விமலையை மணஞ் செய்வித்தான். சீவகன் அவளோடும் அவ்விடத்தே இரண்டு தினங்கள் தங்கி மற்றைநாட் காலையில் எழுந்து சோலையிலுள்ள தோழரையடைந்தானன்.

9. சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம்

அப்பொழுது தோழர் சீவகனது மணக்கோலங்கண்டு மகிழ்ந்து, "நீ மணஞ்செய்த தையலின் பெயர் கூறுக'' எனவே சீவகன், "விமலை" என்றான். கேட்டதோழர் மிகவியப்புற்று, ''இவனே காமன்" என்று கூறினர். அவர் அங்ஙனம் கூறக்கேட்ட புத்திசேனன் சீவகனைநோக்கி, "இவர்களைப்போல யானும் நின்னை வியப்பேனல்லேன்; இந்நகரத்தின் கண்ணே ஒரு மடந்தை சுரமஞ்சரி யென்றுள்ளாள்; அவள் ஆடவர் தன் மனைக்கு அருகே செல்லினும் 'உயிரை விடுவேனெனக் கோபியா நிற்பள்; அவளை மயங்கச் செய்து இன்பநுகரின் நின்னை காமதிலக னென்பேன்" என்று கூறவே சீவகன் புத்திசேனனை நோக்கி, "நீ கூறிய அவளைக் கொணர்ந்து நாளையே காமன்கோட்டத்தில் மகிழ்விப்பேன்; நீ காமன்படிவத்தைச் சார்ந்து மறைந்திரு'' என்று சொல்லி உடனே அவ்விடம்விட்டுச் சுரமஞ்சரியிடத்து மிகுந்த காதலுடையவனாகி ஒரு வயோதிகப் பிராமண வடிவங்கொண்டு தண்டூன்றி மிக்க மெலிவைப் புலப்படுத்திக் கொண்டு கண்டோரிரங்க நடந்துசென்று அவளது கன்னி மாடத்தின் வாயில்முன் போயினன்.

அப்பொழுது சீவகன் தன்முதுமையைக்கண்டு அச்சுறுத்தற் கஞ்சிய அவ்வாயில்காக்கும் மகளிரைநோக்கி, "பசியால் மிக வருந்து கின்றேன்" என்றான். அம்மகளிர் விரைந்து சுரமஞ்சரியை அடைந்து," "ஊதப்பறக்குந்தன்மையனாகவும் மிகுந்த பசியாளனாகவும் ஒரு விருத்தப் பிராமணன் நம் மனை வாயிலில் நிற்கின்றான்; அவனிடத்து யாம் செய்வதறிந்திலேம்; விரைந்து கூறுதி" எனலும் சுரமஞ்சரி, "அம்மூப்புடை யானைப் பார்ப்பின் விரதம் குன்றுவதன்று" என்றெண்ணி மாடத்தினின்று மிறங்கி வந்து அம்முதியோனைநோக்கி, "நீர்வந்தது என்னகாரியத்தைக் கருதி?'' என்று வினவினள். அவன், "குமரியாட" என்றான். அவள், "அதனாற் பயனென்ன? என்று வினவ முதியோன், "இம்மூப்புப்போம்" என்றான். சுரமஞ்சரி கேட்டு நகைத்து "இவர் பித்தர்போலும்; இது நிற்க; இவர் பசியைத்தீர்ப்பது பேரறம்" என்றெண்ணி அம்முதியோனைத் தன்மாடத்தே அழைத்துச் சென்று ஸ்நானம் செய்வித்துப் பொற்கலத்தைப் பரப்பி அறுசுவையடிசிலூட்டி முகவாசமீந்து கட்டிலின்மீதுள்ள

பஞ்சணையிலே படுக்கச் செய்ய, அம்முதியோன் சிறிது நேரம் உறங்குவான்போற் கிடந்து பின்னர் ஒரு கீதத்தைப் பாடினான். கேட்ட மகளிர் விம்மிதமுற்றனர். சுரமஞ்சரி நாணி நகைத்துக் கேட்டு கொண்டு நின்றனள்.

அங்ஙனம் நின்ற சுரமஞ்சரி, "இப்பாட்டுச் சீவகன் பாட்டை ஒத்துளது" என்று தோழியர் வியந்து சொல்லக் கேட்டு, "நாளைத்தினம் சென்று காமனை வழிபட்டு, 'இப்பாட்டையுடைய சீவகனை விரை விற்றருக' என்று வேண்டிக் கொள்வேன்" என்று கூறி மற்றைநாளில் தன்னுயிர்த் தோழியுடனே அவ்வேதியனையும் அழைத்துக் கொண்டு சகடமூர்ந்து ஆடவர் காணாமற் காமன் கோட்டத்தை அடைந்து தான் பரவுகின்றது கேளாதபடி கூடவந்த அந்தணனை ஆங்குள்ள ஓரறையில் வைத்துவிட்டுச் சென்று காமனை வணங்கி "பூமலிமார்பனே! எனக்குச் சீவகனை விரைவிற்றரின் மகரக்கொடியும் அம்பும், கருப்புச்சிலையும், தேரும், ஊரும் தருவேன்" என்று வேண்ட ஒளித்திருந்த புத்திசேனன், "சீவகனை நீ பெற்றாய்; இனி விரைவிற் செல்" என்று சொல்ல, அதனை அவள் காமத்தெய்வம் வாய்விட்டுக் கூறியதாகவே யெண்ணிப் பின்னும் பரவி மீண்டும்வந்து அறையிடத்தே உரிய வடிவுகொண்டு நின்ற சீவகனை நெஞ்சு துணுக்கெனக் கண்டு நாணி நைந்து நிற்ப, சீவகன் மிக்க காதலுடையனாகிச் சுரமஞ்சரியைத் தழுவி, "நின்னை நாளை மணம் செய்வேன்" என்ற விடுப்ப அவள் தன் மனையை யடைந்தனள்.

தோழர் அச்செய்தியைப் புத்திசேனனால் அறிந்துகொண்டு சீவகனை 'காமதிலகன்' என்று புகழ்ந்தனர். நிகழ்ந்த அச்செய்தியைச் சுரமஞ்சரியின் தாயாகிய சுமதியும் தந்தையாகிய குபேரதத்தனும் கேட்டு மகிழ்ந்து சுற்றத்திற் கெல்லாமறிவித்துச் சீவகனுக்குச் சுரமஞ்சரியை மணம் செய்வித்தனர். சீவகன் அவளோடும் அன்று அவ்விடத்தே தங்கியிருந்து மற்றைநாளெழுந்து தோழர் சூழத் தன் மனையை அடைந்து தன் குதிரை முதலியவற்றை நோக்கித் தன்னையே நினைந்து அழுது புலம்பி உருகிக்கொண்டிருந்த சுநந்தையையும் கந்துக்கடனையும் கண்டு வணங்கி அவர்கள் வருத்தத்தைப் போக்கி மற்றையோரை மகிழ்வித்துக் காந்தருவதத்தையைக் கண்டு குணமாலையைத் தேற்றி மேல் முடியும் காரியங்களைக் கந்துக்கடனுக்குக் கூறி விடைபெற்றுக் குதிரைகொள்ளும் வாணிகன்போல வேடம்பூண்டு தோழர் சூழ ஏமாங்கத நாட்டைக் கடந்து சென்றான்.

10. மண்மகளிலம்பகம்

அங்ஙனம்சென்ற சீவகன் விதையநாட்டை யடைந்து நகரத்தார் எதிர்கொண்டு விரும்பச் சென்று தன் மாமகனாகிய கோவிந்தராசனை மகிழ்ந்து விருந்து செய்வித்துச்சீவகனுக்கு மேல் நடத்த வேண்டுவனவற்றை யெண்ணித் தன் மகனாகிய ஸ்ரீதத்தனுக்குச் சுபகாலத்திலே அரசளித்து எல்லாரோடுமிருக்கையில், தன்னை இராசமாபுரத்துக்கு வரும்படி வேண்டித் தன் கருத்தறிதற்பொருட்டு வணக்கமுடையவன் போலே

தனக்குக் கட்டியங்காரன் அனுப்பிய வஞ்சக வோலையை விரிசிக னென்பவன் படிப்பவறிந்து, "கட்டியங்காரனைக் கொல்லுதற்குரிய உபயம் இதுபோல வேறொன்றுமில்லை" என்று சீவகன் கூறக் கேட்டு நால்வகைச் சேனையோடும் புறப்பட்டு இராசமாபுரத்தின் பக்கத்தே வந்து தங்கினான். அப்பொழுது கட்டியங்காரனுக்குத் துர்நிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன.

அவை நிகழ்ந்தபின் கோவிந்தன் கட்டியங்காரனைக் கபடமாக வருவிக்க எண்ணித் திரிபன்றியந்திரமொன்று செய்வித்து, "இவ்யந்திரப் பன்றியை எய்து வீழ்த்துபவனே என்மகள் இலக்கணைக்குக் கணவ னாவான்" என்று பிரசித்தஞ் செய்தான். அது தெரிந்த கட்டடியங் காரனும் பல தேயத்தரசரும் அவ்விடத்தே வந்து கூடி அந்த யந்திரத்தை நோக்கி வியப்புற்றனர். பின்பு இலக்கணையை விரும்பிய அரசிளங் குமரர் தனித்தனியே வந்து வில்லை வளைத்து அம்பு தொடுத்து அப்பன்றியை எய்து வீழ்த்தமாட்டாதவராகி மெலிவடைந்தனர். அப்பொழுது சீவகன் யானைமேற் கொண்டு வெளிப்பட அவனை இறந்தானென்று கருதியிருந்த கட்டியங்காரன் கண்டு துணுக்குற்றுப் புலியைக் கண்ட மான்போலே அஞ்சிக் கலக்கமுற்றான். சீவகன் யானையினின்றுமிறங்கி அவ்யந்திரத்திலுள்ள சக்கரத்தின்மேல் ஏறி நின்று வில்லை வளைத்து அம்பு தொடுத்து அப்பன்றியை வீழ்த்தினன்.

அப்பொழுது கோவிந்தன் கட்டியங்காரனுக்கும் மற்றையோருக்கும் சீவகனை இன்னானென்று விளங்கக் கூறினன். அதன்பின்பு ஆகாயத் திடத்தே ஓர் இயக்கன் தோன்றி, "சீவகனாகிய சிங்கம் கட்டியங் காரனாகிய கரியினுயிரை விழுங்கும்" என்று கூறக்கேட்டுக் கட்டியங்காரன் மிகவும் சினந்து சீவகனை நோக்கி, "நினக்கு ஒருபொழுதும் அஞ்சுவே னல்லேன்; எனது ஆற்றலை நின் தந்தையறிவன்; நீ அறியாய்; நின்னையும் என்னைக் கபடமாக வருவித்துக் கொல்லத் துணிந்தநின் மாமனையும் வெல்லும் விருப்புடையேன்; போர் செய்தற்கு எழுக" என்று சொல்லித் தன் மக்கள் நூற்றுவரோடும் மற்றை அரசர்களோடுங்கூடி யுத்த சந்நத்தனாக, சீவகனும் தோழரோடும் தம்பிமாரோடும் மற்றை யரச ரோடும் புறப்பட, அவ்விருதிறத்தார் சேனையும் எதிர்த்து நின்று போர் செய்தன; சீவகன் படைவீரராற் கட்டியங்காரன் படைவீரரிற் சிலர் மாய்வுற்றனர்; சிலர் தோற்றோடினர். பின்பு சீவகன் கட்டியங்காரன் புதல்வர் நூற்றுவரையும், பதுமவியூகம் வகுத்து அதனுள்ளே யிருந்த அவனையும் கொன்று விளங்கினான். எல்லாரும் புகழ்ந்தனர். விசயை கேட்டு மகிழ்ந்தனள்.

11. பூமகளிலம்பகம்

பின்பு சீவகன் இராசமாபுரமடைந்து மாளிகை புகுந்து தன்னைக் கண்டு நடுங்கிய கட்டியங்காரன் பரிசனங்களுக்கு அபயமளித்து வேண்டும் பொருள்களும் விருத்தியுமுதவி அவர் விரும்பியபடி உரிய இடங் களுக்குப் போகச் செய்து பின்பு எல்லாவிடங்களையும் கண்ணுற்று

முத்திரை வைத்துக் காவலிட்டு யுத்தவீரர்களை இளைப்பாறச்செய்து மகிழ்வித்து வேத்தவைசார்ந்து சுபகாலத்திலே சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து மணிமுடி சூடி, கட்டியங்காரனால் துன்பமுற்ற யாவரையும் இன்பமுறு வித்து நீதிநெறியை நடாத்தி அரசியற்றுவனாயினான்.

12. இலக்கணையாரிலம்பகம்

பின்பு அவன் தன்னருகிலுள்ளாரை நோக்கி, “பதுமை முதலிய தேவியரை அழைத்துவருவீர்” என்ன அவர் உடனே அங்கங்கே சென்று அவர்களை அழைத்துவந்தார். வந்தமங்கையர் சீவகனைத் தொழுது வணங்கி, அவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியோடிருந்தனர்.

அப்பால் கோவிந்தராசன் இலக்கணையைச் சீவகனுக்கு மணஞ் செய்விக்கக் கருதிக் கணிதர்களால் விவாகமுகூர்த்தம் வரையறைசெய்து முரசறைவித்து நகரையலங்கரிப்பித்துக் குறித்த முகூர்த்தத்தில் விதிப்படி சீவகனுக்கு இலக்கணையை மணஞ் செய்வித்தான். பின்பு சீவகன் எல்லாருங்கண்டு மகிழும்படி நகர்வலமாகப் பவனிவந்து ஆலய மடைந்து அருகக்கடவுளை வலஞ்செய்து ஏத்தித்தொழுது அக்கடவுளுக்கு நூறு ஊர்கள் முதலியவற்றைச் சேர்ப்பித்துத் தன்மாளிகையையடைந்து சிங்காதனத்திலிருந்து செங்கோள் செலுத்தி அரசுபுரியலாயினான்.

அங்ஙனம் அரசுபுரிகின்ற சீவகன் தன்னை வருந்திவளர்த்த கந்துக்கடனுக்கு அதற்குமுன் இல்லாத அரசுரிமையையும் சுநந்தைக்குத் தேவிப்பட்டத்தையும் கொடுத்தான்; நந்தட்டனை இளவரசாக்கினான்; நபுலவிபுலர்க்குக் குறுநில மன்னர் மகளிரை மணஞ்செய்வித்து நாடு களையும் நல்கினான்; தன் தோழர்க்கு அரசையும், ஏனாதி மோதிரம் முதலியவற்றையும் ஈந்தான்; தன் நிமித்தம் வருந்திய பிறர்க்கு அமைச்சரைக்கொண்டு நிதியையும் நாட்டையும் கொடுப்பித்தான்; தன்னை வருந்திவளர்த்த செவிலித்தாயர்க்கு நாள்தோறும் ஆயிரம் பொன் இறை தண்டுதற்குரிய ஐந்து கிராமங்களைக் கொடுத்தான்; மாமனாகிய கோவிந்தனுக்குக் கட்டியங்காரனுடைய பொருள்களை யெல்லாம் உதவினான்; தனக்குப் பேருதவிபுரிந்த சுதஞ்சணனுக்குக் கோயில் சமைப்பித்து அவன் வடிவைப் பொன்னாலியற்றி ஓரூரையும் நிலைபெறுத்தி அவன் சரிதத்தை ஒரு நாடகமாகச் செய்து நடத்தினான். பின்னும் பெறாதார் யாரென்று சிந்தித்து, இளமைப் பருவத்தே தான் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஓர் ஆலமரத்துக்கு மாலையணிந்து பீடஞ்சேர்த்தி அதற்குப் புண்ணியம் சேருமாறு பசுக்கள் மேய்ந்து அதன் நிழலில் உறங்கும் வண்ணம் ஐந்தூரை அதற்கு இறையிலியாக விட்டான். மேலும் இவ்வாறு செய்யவேண்டுவனவெல்லாம் செய்து முடித்துத் தேவிமாரெண்மரோடுங் கூடி மகிழ்வுற்றுச் செங்கோல் செலுத்தி வருநாளில் உலகம் செழிப்புற்றது; யாவரும் இன்புற்றனர்; எல்லா உயிர்களும் மகிழ்வடைந்தன.

13. முத்தியிலம்பகம்

அப்படி நிகழும்பொழுது ஒருநாள் விசயை தவப்பள்ளியினின்றும் தனக்குத் துணையாகப்போந்த தவமகளிர்க்குக் கைம்மாறில்லையே யென்றெண்ணி அருகக்கடவுளுக்குக் கோயில் சமைப்பித்துப் பூசைசெய்து அப்பூசையின் பயனையெல்லாம் அவர்களுக்குக் கொடுத்தனள்; முன்பு சண்பகமாலைபோல் வந்து தன்னிடரைத் தீர்த்துத் தன்னைத் தாபதப் பள்ளியிலே சேர்த்துப் பாதுகாத்த தெய்வத்திற்கு அது தங்கும் புறங்காட்டிலே கோயில் சமைப்பித்தாள்; தன்னை யெடுத்துப்போந்த மயிற்பொறியைத் தான் எப்பொழுதும்காணும்படி தானுறையு மாடத்தே எழுதுவித்தாள்; சீவகன் பிறந்தவிடம் சுடுகாடாகக் கிடவாதபடி சாலையாக்கி அவ்விடத்தே ஐந்நூற்றைந்து பிள்ளைகளுக்கு நாள்தோறும் பாலும் அன்னமும் உண்பிக்கும்படி செய்வித்தாள்; சுநந்தைக்கு உபசார மொழி கூறி மேம்பாடுறுவித்தான்; தன்னை வணங்கிய காந்தருவத்தை முதலிய எண்மரையும் எடுத்துத்தழுவி, "உலகாளுஞ் சிறுவரைப் பெறக்கடவீர்" என்று பணித்தாள்.

இங்ஙனம் தான் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்து முடித்துப் பின்னர்ச் சீவகனையழைத்து அருகேயிருந்த அவனுக்குத் தருமோபதேசம் செய்து தான் துறக்கவெண்ணியதைத் தெரிவித்து உடன்பாடுபெற்றுச் சிவிகையேறிச் சுநந்தையோடும் துறக்க விரும்பிய மற்றை மகளிரோடும் சமீபத்துள்ள ஒரு தவப்பள்ளியைச் சார்ந்து அங்கே தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த பம்மையென்பவளைத் தொழுது, "அடிகளே! எம்மையெல்லாம் பிறவிக் கடலினின்றும் கரையேற்றுவீர்" என்று பிரார்த்தித்து அவள் கூறிய அறமொழி கேட்டுத் தீக்ஷை பெற்று விதிப்படி துறந்து அவ்விடத்தே தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அவ்வாறிருக்க, ஒருநாள் சீவகன் அத்தவப்பள்ளியைச் சார்ந்து விசயை சுநந்தை இருவரையும் தரிசித்து வந்து தேவிமாரெண்ம ரோடும் நீர் விளையாட்டை நிகழ்த்தி இளவேனில் முதலிய ஒவ்வொரு பருவத்திலும் அவர்களோடும் இன்பம் நுகர்ந்து செல்லா நிற்கையில், தேவியரெண்மரும் கருப்பமுற்றுத் தனித்தனியே ஒவ்வொரு புத்திரரைப் பெற்றார். காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, இலக்கணை யென்னும் தேவியர் புதல்வரெண் மருக்கும் முறையே சச்சந்தன், சுதஞ்சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தனென்று பெயர்களிடப்பட்டன. அப்புதல்வர் வளர்ந்து ஐந்தாவது பிராயத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பெற்று முறையே கலைகள் கற்றுப் படைக்கலம் பயின்று ஊர்திகளூர்ந்து மேன்மையடைந்தார். அப்பொழுது சீவகனுக்கு நாற்பத்தைந்தாவது பிராயம் நடந்தது.

பின்னர் ஒரு நாள் மல்லிகைமாலையென்பவள் வந்து சீவகனை வணங்கி, "அரசே! சோலை நிறையப் பூத்து அழகெய்தியது; அதனைக் கண்டருள்க" எனவே சீவகன் தேவியர் சூழ அச்சோலையையடைந்து

எல்லா வளங்களையும் தான் கண்டு தேவியர்க்குக் காட்டி ஒரு பலா மரத்தின் நீழலை யடைந்து ஒரு பக்கத்திருந்தான். அப்பொழுது அவ்விடத்தே ஓராண் குரங்கு தன்னோடு பிணங்கிய தன் காதன் மந்தியை மகிழ்விக்கும் பொருட்டுப் பலாப்பழ மொன்றையெடுத்துக் கீறிச் சுளைகளை அதற்குக் கொடாநிற்கையில் அச்சோலை காப்பானாகிய ஒருவன் வந்து அக்கனியைக் கவர்ந்து அக்கடுவனையும் மந்தியையும் ஓட்டித் தான் உண்டு மகிழ்ந்தான். அதனை ஆங்கிருந்த சீவகன் கண்டு செல்வத்தில் மிகவும் அருவருப்புற்று, “கைப்பழமிழந்த மந்தி அரசை யிழந்த கட்டியங்காரனை யொத்தது; இச் சிலதன் அக்கட்டியங்காரனைத் துறந்து அரசை யெய்திய என்னை யொத்தனன். வலியான் கவர்ந்து நுகர்தற்குரிய இச்செல்வத்தால் அடையும் பயனென்னை?” என்றெண்ணித் துறக்கும் சிந்தையனாகித் தன் மாளிகையை யடைந்து ஸ்நாநஞ் செய்து அறுசுவை யடிசிலுண்டு முகவாசங் கொண்டு தேவிமார்களோடும் கோயிலைச் சார்ந்து அருகக் கடவுள் வணங்கித் துதித்து வலமாக வந்தான்.

வந்தவன் அவ்விடத்து அசோக மரத்தின் கீழே பளிக்குக்கல் மேலே சாரணரிருவர் நிற்பக் கண்டு அவரைத் தரிசித்து வணங்கி வாழ்த்தி அவரை நோக்கி, “அடிகளே! பிறப்பினை யொழிக்கும் வழியறியாதேன் பல பிறப்புக்களிலும் செய்துகொண்ட தீவினை கெடும்படி தவஞ்செய்து ஞானத்தையடையுமாறு அருளுமின்” என்று பிரார்த்திக்க அவருள் இரத்தினப்பிரபை யென்பவர், “அரசனே! கேட்பாய்” என்று தவத்தாற் பெறுகின்ற மக்கள் யாக்கையையும், அந்த யாக்கை நூறியாண்டும் நிலைபெற்று நில்லாது கருப்ப முதலாக அழிகின்ற அழிவையும், நரககதி விலங்குகதி மக்கட்கதி தேவகதி யென்கின்ற நாற்கதித் துன்பத்தையும், துணியப்படும் பொருளையும், அப்பொருளைத் துணியும் துணைவையும், சீலத்தையும், தானத்தையும், அச்சீலத்தாலும் தானத்தாலும் பெறப்படும் பயன்களையும் வீட்டிலக்கணத்தையும் விளங்க விரித்துக் கூறினர். யாவற்றையும் சீவகன் விரும்பிக் கேட்டு, “சுவாமீ! அடியேனுடைய முற்பிறப்பையும், அப்பிறப்பிற் செய்த பாவத்தையும் அருளிச் செய்க” என்று கேட்க அவர் கூறுவாராயினர்:-

“தாதகியென்பதொரு நாட்டிற் பூமிமாதிலகமென்னும் நகரில் அரசன் பவணமாதேவ னென்பான்; அவன் மனைவி சயமதி யென்பாள்; அவர் புத்திரன் அசோதரனென்பான். அவனுக்குத் தந்தை தாயர் இலக்கணமமைந்த மகளிரை மணஞ்செய்விக்க அவ்வசோதரன் அம்மனைவிகளோடும் இன்புற்றொழுகும் நாட்களிலே ஒருநாள் அவன் அம்மனைவியரோடு நீர் விளையாடுதற்கு ஒரு தடாகத்தை அணுகிய பொழுது அவன் மனைவியர் ஆங்குள்ள தாமரை மலரில் ஒளித்திருக்கும் அன்னக்குஞ்சுகளைக் கண்டு, ‘இவற்றைப் பிடிப்பித்துத் தருக’ என்று அவனை வேண்ட அசோதரன் தன்னருகே நின்ற ஏவலாளனொருவனைக் கொண்டு அவற்றுளொன்றைப் பிடிப்பித்து அம்மாதர்களுக்குக் கொடுத்தனன். அவர்கள் அதற்குப் பாலூட்டித் தமது மார்போடணைத்துப் பாதுகாத்து வந்தார். இதனை ஒருநாள் பவணமாதேவன் கண்டு நடுநடுங்கி அசோதரனால்

விளைந்தமை தெரிந்துசினந்து அவனை வருவித்துநேரேயிருத்திப் பல அறம் போதித்து, 'மைந்தனே! பறவைகளையும், மிருகங்களையும் தம் கிளையினின்றும் பிரித்துக் காவல் செய்து வைத்தோர், மறுமையில் தாமும் தம் கிளையினின்றும் நீங்கிப் பிறராற் காவல் செய்யப்படுவர்' என்று கூற அசோதரன் கேட்டு மிகவும் அஞ்சி, அவ்வன்னப் பார்ப்பைத் தன் மனைவியரிடத்தினின்றும் விடுவித்து அன்று பிடித்த தடாகத்தே போகவிட்டுத் தந்தையைப் பணிந்து, 'அடியேன் துறந்து தவஞ்செய்வல்' என்ன அரசன், "மைந்தனே! உலகைக் காத்துப் பின்பு துறவினையடைதி' என்று வற்புறுத்திக் கூற, அதனை அவன் மனங்கொள்ளானாகித் தந்தையை உடன்படுவித்து விடைபெற்றுத் துறவிற் சென்றான். அவ்வசோதரன் நீயே" என்று கூறி மேற்செய்தி கூறுஞ் சாரணர், "அங்ஙனம் துறவிற் சென்ற நீ தவம் செய்து மறுமையில் ஸகஸ்ரார மென்னும் கற்பத்து இந்திரனாகி அரசுபுரிந்து இங்கே அவதரித்தாய்; அன்னப்பார்ப்பைக் கிளையி னின்றும் பிரித்துச் சிறைவைத்தமையால் நீயும் கிளையினின்றும் பிரிந்து சிறை கொள்ளப்பட்டாய்" என்று கூறக் கேட்டு அஞ்சிப் பதைபதைத்துத் துறக்கும் சிந்தையனாகிச் சீவகன் அவரை வணங்கித் துதித்தான். அப்பொழுது அச்சாரணரிருவரும் எழுந்து விசும்பாறாகத் தாம் குறித்தவிடம் சென்றார்.

உடனே சீவகன் தேவிமாரோடும் தன் மாளிகையையடைந்து தன் கருத்தை யாவருமறியக் கூறி நந்தட்டனை யழைத்து, "நீ இவ்வுலகாள்வாய்; நான் துறப்பேன்" என்ன அவன், "இவ்வற்ப வாழ்வை வேண்டேன்; நின் திருவடியை வழிபட்டு வாழும் வாழ்வன்றோ அடியன் வேண்டுவது" என்றான். பின்பு தன் புதல்வன் சச்சந்தனை யழைத்து அவனுக்கு இராச தருமங்கள் பலவற்றையும் கூறி மணிமுடி சூட்டி அவனை அரசாக்கி, தம்பிமார் புதல்வருக்கும் தோழர் புதல்வருக்கும் உரிய சிறப்புக்கள் இயற்றி, தான் துறத்தல் கேட்டுப் பிரிவாற்றாது, "யாமும் நின்னோடு துறப்பேம்" என்று கூறிய தேவிமாரெண்மரையும் விசயைபாற் சேர்த்துத் துறப்பித்துத் தன் பிரிவை எண்ணித் தேயத்தாரும், நகரத்தாரும், மற்றை யாரும் விம்மிவிம்மிப் பிரலாபித்து அழவும் தான் ஒருவரையும் நோக்கானாகித் தேவர்கள் தாங்கிச் செல்லும் சிவிகை ஊர்ந்து சமவசரண மடைந்து ஸ்ரீவர்த்தமானரைத் தரிசித்துச் சுதன்மரென்னும் கணதரரால் விதிப்படியே துறந்து விபுலகிரியில் தவஞ்செய்து கருமக்ஷயம் பண்ணி யாவருக்கும் தருமோபதேசஞ் செய்து எல்லா உலகத்திற்கும் உச்சியி லுள்ளதென்று கூறப்படும் ஸித்தக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து வீடுபெற்றான்.

பின்பு அவன் மேனி அக்கினியிந்திரனாற் கருப்பூரவிநாசம் போலே மறைந்தபின்பு எல்லா உலகத்தாரும் கூடிப் பஞ்சகல்யாணத்துள் ஒன்றாகிய பரிநிர்வாணமென்னும் கல்யாணத்தை விதிப்படி செய்தார்கள்.

தேவிமாரெண்மரும் தவஞ்செய்து மறுமையில் இந்திரராகி இன்புற்றனர். நந்தட்டனும் தோழரும் தவஞ்செய்து மறுமையில் தேவராகிச் சுவர்க்கம் பெற்றனர்.

சீவகன் சரித்திரச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபுராணத்தில் 24-ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய ஸ்ரீவர்த்தமானர் புராணத்துள்ள

சீவக சரித்திரம்

மற்றொருநாள், சிரேணிக மகாராஜன், ஸமவசரண மடைந்து, அசோகவனத்துள் அசோக விருக்ஷ மூலத்து ரூபயௌவந சுபலக்ஷண ஸஹிதராகித் தியாநாரூடராகியிருந்த ஜீவந்தரமுனிகளைக் கண்டு அத்தியந்தம் [1]விஸ்மிதனாகி ஸுதர்மகணதரரை அடைந்து, "பகவானே! [2]ஈதிருசலக்ஷண ஸஹிதராகிய இந்தத் தபோதனர் யார்?" என்று வினவ அவரும் அருளிச்செய்வார்:

"ஜம்பூத்வீப பரத க்ஷேத்திர ஹேமாங்கத [3]விஷய ராஜமஹாபுரத்து ராஜா ஸத்தியந்தரன்; தேவி விஜயை யென்பாள். இவன் மந்திரி காஷ்டாங்காரிகன்; புரோகிதன் ருத்திரதத்தனென்பான். ராஜா விஜயா தேவியுடன் அனவரதம் போகாபிலாஷி யாகையினால் மந்திரி பக்கலே ராஜ்யகாரிய நிர்வாஹத்தினை நீயோகித்து இஷ்டவிஷய காமபோகங் களை அனுபவித்துச் செல்லாநின்ற நாளகத்து ஒருநாள் விஜயை ஓர் அசோக விருக்ஷத்தினைப் [4]பரசுவினாற் சேதிக்க வீழ்ந்தபின், அதன் மூலத்தே ஒரு பாலாசோகம் அஷ்டமாலாலங்கிருதமாகித் தோற்றவும் ஸ்வப்நங் கண்டு இராஜாவுக்கு ஸ்வப்நத்தை நிவேதிப்ப இராஜாவும் சொல்லுவான்:- 'எட்டுக் கல்யாணத்தை உடையனாகி எனக்குப் பின் ஸகல புவன ராஜ்ய யோக்யனாயினானொரு புத்திரனைப் பெறுதி' என்றனன். அதன்பின், சுவர்க்கவாஸியாயினானொரு தேவன் ஸ்வஜீ விதாந்தத்து அவதரித்து விஜயாதேவி கருப்பத்தை யடைந்தனன். அந்நகரத்துக் கந்தோத்கடனென்பான் ஒரு வைசியன் மனோகரோத்தி யானத்து எழுந்தருளியிருந்த சீலகுப்தரென்னும் தபோதனரை நமஸ்கரித்து, 'பகவனே! எனக்கு இதற்குமுன் ஆயுஷ்ய ஹீனராகிய புத்திரரே ஜனித்தனர்; இனி ஆயுஷ்மானாகிய புத்திரன் உளனா குவனோ?' என்று வினவ, முனிவரனும் [5]அவதிஞானத்தாற் பார்த்து, 'இதன்மேல், ஆயுஷ்யமான்களாயினார் பல புத்திரரையும் பெறுவை; அதற்கு உபாயமும்; பிறந்து மிருதனாகிய புத்திரனை ஸ்மசான பூமியுள் ஸம்ஸ்கரித்தற்காகச் சென்றவிட்டத்து அங்கே ஒரு பிள்ளையைப்

---

[1] விஸ்மிதம் - ஆச்சரியம்.

[2] ஈதிருசலக்ஷண ஸஹிதர் - இத்தன்மையதாகிய இலக்கணத்தோடு கூடியவர்.

[3] விஷயம் - நாடு.

[4] பரசு - கோடரி.

[5] அவதி ஞானம் - முற்பிறப்பை யறியுமறிவு.

பெறுவை. அவனும் ஸகலபுவந ராஜாவாகித் தபப்பிரபா வத்தால் முக்தி பதமடைகுவன்' என்று அவர் அருளிச் செய்யக்கேட்டுப் போயினன். ஒரு [1]யக்ஷிதேவதை [2]சரமதேஹதரனொருவன் விசயா தேவிக்குப் புத்திரனாகுமென நினைத்து அவனுக்கு உபசாரஞ் செய்வே னென்று ராஜகிருஹயத்தில் ஒரு கருடயந்திரத்திலே ஸந்நிஹிதமாய் நின்றனள். மற்றொருநாள் [3]பிரபாத சமயத்து, ருத்திரதத்தன் ராஜகிருஹ மடைந்து அலங்காரஹீனையாகிய தேவியைக் கண்டு, 'தேவி! ஸ்வாமி எங்கே யெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்?' என்று கேட்ப அவளும், 'இப்போது பள்ளிகொண்டருளுகின்றனராதலிற் காணமுடியாது' என்று சொல்லக்கேட்டு, அவ்வசனம் துர்நிமித்தமென்று நிச்சயித்து மீண்டு போகிக் காஷ்டாங்காரிகனை யடைந்து ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுவான்: 'உனக்கு ஸகல புவன ராஜ்யமுண்டாகுமாதலின் அரசனை லோகாந்தர மடைவிப்பாயாக' என்று சொல்லக்கேட்ட காஷ்டாங்காரிகன் தனது கரங்களால் [4]சிரவணங்களைப் புதைத்து, 'முன்பு [5]காஷ்டபாரவாஹியாகிய எனக்கு ராஜ்யபாரம் பிரஸாதித்த ஸ்வாமிக்கு [6]ஈதிருச துஷ்கருமத்தைச் செய்க வென்று சொல்லிப் பிழை செய்தனையே' என, புரோஹிதனும், 'தத்புரத்திரனாலே உனக்கு மரணம் அவசியம் [7]பாவியாகு மாதலின் உனக்கு உறுவது செய்வாயாக' என்று சொல்லிப்போயினான். பின் ருத்திரதத்தனும் மூன்றாநாள் அஸாத்திய வியாதி பீடிதனாகி மரணமடைந்து நரகம் புக்கனன். அதற்பின், காஷ்டாங்காரிகன் தனது மரணபயத்தால் ராஜாவுக்கு மரணத்தைப் பண்ணுவேனென நிச்சயித்துப் பஹுவித ஸம்மானங் களால் இரண்டாயிரம் ராஜாக்களை ஸ்வவசராக்கி அவர்களோடுங்கூட7 ராஜபவனத்தை வளைய, ராஜாவும் அதனைக் கேட்டுத் தேவியைக் கருடயந்திரத்தின்மேற் போகவிட்டு யுத்த ஸன்னத்தனாகிப் புறப்பட்டு யுத்தம் பண்ணப் [8]பராஜயமெய்திய காஷ்டாங்காரிகன் காளாங்காரகனென்னும் தன் புத்திரனோடும் கூட வந்து யுத்தம்பண்ணி ராஜாவை லோகாந்தரமடைவித்து இராஜ்யத்தை அடைந்தனன். விஜயமா தேவியும் கருடயந்திரத்தின்மேற் போகி யக்ஷியின் பிரபாவத்தாற் சரீர பாதையின்றியே ஸ்மசாநப் பிரதேச மடைந்து ஸர்வாங்கோபாங் ஸுந்தரனாகிச் சந்திராதித்தரை அதிசயிக்கும் காந்திதீப்தியினையுடையனாகிய புத்திரனைப் பயந்தபின் யக்ஷிதேவதை

---

[1] யக்ஷிதேவதை - அருகனுக்குப் பணிசெய்வதொரு தெய்வம்.

[2] சரமதேஹதரன் - முடிவான தேகத்தைத் தரித்தவன்

[3] பிரபாதசமயம்-காலைவேளை

[4] சிரவணம்-காது

[5] காஷ்டபாரவாகி-விறகு கட்டைச்சுமப்பவன்.

[6] ஈதிருசதுஷ்கருமம்-இத்தன்மையதாய தீத்தொழில்

[7] பாவி - வரற்பாலது.

[8] பராஜயம்- தோல்வி

அநித்யத்துவாதி ஸம்ஸார ஸ்வபாவ வர்ணநபூர்வமாக, 'சரமதேஹியாகிய நின் புத்திரன் ஸகலபுவன ராஜ்யந் தாங்கித் தவப்பிர பாவத்தால் முத்திபதமடைகுவன்' என்று தேவிக்குச்சொல்லித் தத்கால யோக்கிய மாகிய தேவியது துக்கங்களை நீக்கியிருந்தபின், கந்தோத்கடன் மிருத னாகிய புத்திரனைக் கொடுவந்து தத்பிரதேசத்தே வைத்துத் தத்ஸமீபத்தே பிள்ளையது ஸ்வரத்தினைக் கேட்டு, 'ஜீவ' என்னும் ஆசீர்வாதஞ் சொல்லிப் பிள்ளையை யெடுப்ப, தேவியும் அதனைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்த பின்னை, பிள்ளையை அப்பிரகாசமாகக் கொண்டுபோகி ஸுநந்தை யென்னும் தன் பாரியையைக் குறுகி, 'ஸஜீவனாகிய பிள்ளைப் பரீக்ஷியாது தந்தனை' என்று [1]கிருத்திரிம கோபத்தாற் கொடுப்ப, அவளும் ஆனந்தத்துடன் வாங்கி வளர்ப்ப, வளர்கின்ற பிள்ளைக்கு ஜீவகனென்னும் நாமகரணம் பண்ணியதற் பின், ஸுநந்தை நந்தாட்டியனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றனள். விஜயமாதேவியும் யக்ஷிதேவியுடன் கூடக் கருடயந்திரத்தற்போகி ஒரு தாபஸாச்ரமத்தே வஸித்தனள். ஸத்தியந்தர மகாராஜனுக்குத் தேவிமார் பாமரதியும், அநங்கபதாகையுமென்பர் இருவருளர். அவர்கட்குப் புத்திரர் மதுரனும் வகுளனு மென்பார். அந்நகரத்து விஜயனென்னும் சேனாபதிக்கும் ஜயவதி யென்னும் பாரியைக்கும் புத்திரன் தேவஸேனன்; ஸாகரஸேன னென்னும் புரோஹிதனுக்கும் ஸ்ரீமதிக்கும் புத்திரன் புத்திஷேணன். தனபாலசிரேஷ்டிக்கும் ஸ்ரீதேவிக்கும் புத்திரன் வரதத்தன். மதிஸாகர மந்திரிக்கும் அனுபமைக்கும் புத்திரன் மதுமுகன். [2]ஸ்ராவக தருமஸஹி தராகிய மதுராதிகள் அறுவரும் ஜீவந்தரனுடன் வளர்ந்து மித்திரராகிச் செல்கின்ற நாளகத்து ஒரு நாள், நகரபாஹ்யோத்தியானத்து மித்திரருடன் [3]வனக்கிரீடை பண்ணாநின்ற குமாரனைக் குறுகிப் [4]பஸ்மகவியாதி பீடிதனாகிற் தாபஸ வேஷதாரியாயினான் ஒருவன், 'குமாரனே! ஸமீபமாக இவ்விடத்து நகரமுண்டோ?' என்றனன். குமாரனும் முறுவல் கொண்ட முகத்தனாகி, 'பாலராகிய எங்களைக் கண்டால் நகரம் [5]ஆஸந்நமே யென்பது [6]அநுபதேசமாகவே பிரஸித்தமாக இருப்ப இவ்வண்ணங் கேட்கின்றீர்; மோஹவியா குலசித்தத்தினீர்போலும்' என்று குமாரன்

---

[1] கிருத்திரிமம்-செயற்கை.

[2] ஸ்ராவகதருமம்-இல்லறநடை.

[3] வனக்கிரீடை-பொழில்விளையாட்டு.

[4] பஸ்மகவியாதி-பெரும்பசியையுண்டுபண்ணும் யானைத்தீயென்னும் நோய்.

[5] ஆஸந்நம்-ஸமீபத்திலுள்ளது.

[6] அநுபதேசம்-சொல்லாமை.

[7] பரிணதவசனம்-பக்குவமானமொழி.

சொன்ன [7]பரிணத வசனங்களைக் கேட்டு ராஜ்யார்ஹமாகிய சரீரகத சுபலக்ஷணாதிகளைக் கண்டு இவன் ராஜகுமாரனென நிச்சயித்து [1]க்ஷுத்பீடாபரவசனாகிய தாபஸன் போஜனார்த்தியாயினன். குமாரனும் அதனை [2]ஸம்வதித்து அவனுடனே போகிஸ்வபவந மடைந்து போஜனஸமயத்துக் குமாரன் ஸ்வஹஸ்தத்தால் தாபஸனுக்கு ஆஹாரம் கொடுப்பத் ததாஹாரபுக்தி க்ஷணத்திலே ரோக பீடையெல்லாம் போயின. அதற்பின் கந்தோத் கடஸமீபமடைந்து, 'மஹாவியாதி விநாச காரணனாகி மஹோபகாரியாகிய குமாரனுக்கு யான் சாஸ்திராப்பியாஸம் பண்ணப் பெறுவேனாக வேண்டும்' என்று சொல்ல, கந்தோத்கடனும், 'சாஸ்திர குருவாயினாற்கு நமஸ்காராதி விநயங்கள் செய்யவேண்டுமே; நீர் அந்ய லிங்கிளாகின்றீராதலின் அது ஸம்பவிப்பதன்று போலும்' என்று சொல்ல, தாபஸனும் சொல்லுவான்: ஸிஹ்மபுரமென்னும் நகரத்து ராஜா ஆர்யநந்தி யென்பேன். வீரநந்தி முனிவரன் சமீபத்தே தரும சிரவணாநந்தரம் த்ருதிஷேண புத்திரனுக்கு ராஜ்ய பதம் கொடுத்துத் தீக்ஷாப்ராப்தனாகியபின், காலாந்தரத்துப் பஸ்மக மென்பதொரு மஹாரோகம் தோன்றுதலின், தீக்ஷாப் ப்ரச்சுதனாகித் தாபஸவேஷ தாரியாகின்றேன்; யான் ஸம்யக் திருஷ்டியாதலின் உனக்கு ஸத்தர்மவானாகின்றேன்' சொல்லக் கேட்டு, கந்தோத்கடன் மிகவும் பிரீதனாகித் தரும வாத்ஸல்யத்தினாற் குமாரவிருத்தாந்தத்தினை ரஹஸ்யமாக அறிவித்துத் தாபஸஸமீபத்தே குமாரனைச் சாஸ்திராப் பியாசம் பண்ணவிட்டனன். குமாரனும் போதாதிசயத்தால் அல்பகாலத்தே ஸகல வியவஹயார சாஸ்திர பாரங்கதனாயினன். அதற்பின், ஆர்யநந்திகள் ஸம்யமத்தினைப் பிராபித்துத் தபப்பிரபா வத்தால் முக்தி பதமடைந் தருளினர்.

"குமாரனும் யௌவனாவஸ்தையினை அடைந்து செல்கின்ற காலத்துக் காளகூடனென்பான் ஒரு [3]வியாதபதி அந்நகரத்தே நிரை துரந்துகொண்டுபோக, அந்நிரைக்கு அதிபதியான கோபாலன் கோபேந்திர னென்பான்; இவன் பார்யை கோபஸ்ரீயென்பாள்; 'இவள் புத்திரியாகிய கோதாவரியினை இந்நிரை மீட்கவல்ல வீரபுருஷனுக்குக் கொடுத்தும்' என்று காஷ்டாங்காரிகன் நகரத்திலே [4]கோஷனை பண்ணு விப்ப, அதனைக் கேட்டு ஜீவந்தரன் மித்திரரோடு கூடப்போகி வியாத

---

[1] க்ஷுத்பீடை-பசித்துன்பம்

[2] ஸம்வதித்து-ஒத்துச்சொல்லி.

[3] வியாதபதி-வேடர்தலைவன்.

[4] கோஷணை-பறைமுழக்கம்.

[5] பலம்-சேனை.

[5]பலமடைந்து யுத்தம்பண்ணிஜயித்து மீட்டுக்கொண்டு வந்து நகர மடைந்து யுத்தமுகத்துப் பராக்கிரமம் பண்ணிய நந்தாட்டியனுக்குக் கோதாவரியினைக் கொடுப்பித்தனன்.

"இப்பால் ஜம்பூத்வீப பரதக்ஷேத்திரத்து விஜாயார்த்தபர்வத தக்ஷிண ஸ்ரேணியில், ககனவல்லபநகராதிபதி கருடவேகனென்னும் வித்யாதரன் தாயாதியாயினானொருவனாற் [1]பராஜிதனாகிப்போந்து ரத்நத்வீபத்து மனுஜோதயமென்னும் பர்வதத்து ரமணீயமென்பதொரு நகரம் பண்ணுவித்திருந்தனன். இவன் பார்யை தாரணியென்பாள்; இவர்கட்குப் புத்ரி கந்தர்வதத்தை யென்பாள். இவள் ஒருநாள் உபவாஸவிதியால் நோற்று முடிவின்கண் [2]ஜினபதி பூஜை பண்ணித் திவ்ய [3]சேஷை கொடுவந்து ராஜாவுக்குக் கொடுப்ப, அவனும் அதனை வாங்கிச் [4]சிரஸாவஹித்து உபவாஸ [5]பரிஸ்ராந்தையாகிய புத்ரியை, [6]'பாரணை பண்ணுவாயாக' என்று விடுத்தபின், 'பெண்பிள்ளையை யாவர்க்குக் கொடுத்தும்?' என்று மதிஸாகரனை வினவ அவனும் சொல்லுவான்: "ஒருநாள் மஹாமேருபர்வத நந்தனவனத்துப் பூர்வதிக் [7]ஜினபவனமடைந்து [8]ப்ரதக்ஷிணீகரண ப்ரணாம [9]ஸ்தவநாப்யர்ச்சனம் பண்ணியபின், அங்கே [10]ஸந்நிஹிதராகிய விபுலமதி சாரண தபோதனரை நமஸ்கரித்துத் [11]தர்மஸ்ரவணாநந்தரம், 'என் ஸ்வாமி புத்திரியாகிய கந்தர்வதத்தை யாவர்க்கு யோக்யை?' என்று யான் வினவ, அவரும் அவதிஞானத்தாற் பார்த்து அருளிச் செய்வார்: 'ஜம்பூத்வீப பரதக்ஷேத்ர ஹேமாங்கத விஷய ராஜமஹா நகரத்து ஸத்யந்தர மஹாராஜ புத்ரனுக்கு வீணா ஸ்வயம்வரத்தால் தேவியாகும்' என்று அருளிச்செய்தனர்'' என்று மந்திரி சொல்லக்கேட்டு ராஜாவும், "பூதலத் துள்ளாருடன் [12]அபூர்வமாகிய ஸம்பந்தத்தினை யாங்ஙனஞ் செய்தும்?" என்று வினவ மந்திரி சொல்லுவான்: 'ராஜமஹாபுரத்து வ்ருஷபதத்த [13]ஸ்ரேஷ்டிக்கும் பத்மாவதிக்கும் புத்திரன் ஜினதத்த னென்பான்; அவனால் நமது [14]அபிப்ரேதகார்யம் ஸித்திக்கும். அஃது எவ்வண்ணமென்னின், ராஜமஹாபுரஸமீபமாகிய [15]ப்ரீதிவர்த்தன மென்னும் [16]உத்யானத்து ஸாகரசேன [17]கேவலிகளுக்குக் கேவல பூஜார்த்தமாக நின்பிதாவினோடுங் கூடச்சென்று கேவல பூஜை பண்ணியபின்,

[1] பராஜிதன்-ஜயிக்கப்பட்டவன்.
[2] ஜினபதி-அருகன்.
[3] சேஷை-தெய்வப்ரஸாதம்.
[4] சிரஸா-தலையாலே.
[5] பரிஸ்ராந்தை-ஸ்ரீமத்தை அடைந்தவள்.
[6] பாரணை-உபவாஸவிரதத்தின் முடிவிற் செய்யும் உணவு.
[7] ஜினபவனம்-அருகன் கோயில்
[8] ப்ரதக்ஷிணீகரணம்-ப்ரதக்ஷிணம் செய்தல்; ப்ரணாமம்-வணக்கம்.
[9] ஸ்தவனம்-துதித்தல்; அப்யர்ச்சனம்-பூஜை
[10] ஸந்நிஹிதர்-ஸமீபத்திலிருப்பவர்.
[11] தர்மஸ்ரவணாநந்தரம்-தர்மத்தைக் கேட்ட பின்பு.
[12] அபூர்வம்-முன்னில்லாதது.
[13] ஸ்ரேஷ்டி-செட்டி.
[14] அபிப்ரேதகாரியம்-இச்சிக்கப்பெற்றகாரியம்.
[15] ப்ரீதிவர்த்தனம்-பிரீதியை விருத்தி பண்ணுவது.
[16] உத்யானம்-தோட்டம்.
[17] கேவலிகள்-முத்திபெற்றவர்.
[18] தர்மவாத்ஸல்யம்-தர்மத்திலுள்ள பிரீதி.
[19] பாந்தவம்-பந்துத்தன்மை ;

[18]தர்மவாத்ஸல்யத்தால் வ்ருஷபதத்த ஜினதத்தர்களோடு [19]பாந்தவமுண்டாயிற்று. அதன்பின் வருஷபதத்தன் புத்ரனுக்கு ஶ்ரேஷ்டிபதங் கொடுத்துக் குணபாலமுனி ஸமீபத்தே தீக்ஷித்தனன். பத்மாவதியும் ஸுவிர்தையென்னும் [1]ஆர்யாங்கனை பக்கல் தீக்ஷித்தனள். ஶ்ரேஷ்டிபதா ப்ராப்தனாகிய ஜினதத்தனும் வாணிஜ்யார்த்தமாக ஜலயாத்ரையால் இங்கே வருவன்' எனக்கேட்டு ராஜாவும் அவனை உபாயத்தாற் கொண்டு வருவதற்குப் பலாதிகனென்னும் வித்யாதரனையேவ, அவனும் ஸ்வவித்தையால் மரக்கலமுடைந்ததாகக் காட்டியபின், ஜினதத்தனும் ஒரு பலகை [2]அவலம்பனமாகப் போந்து ஸமுத்ரத்துள் ஒரு கரையினையடைந்து பின் பலாதிகனுடன் சென்று விநயபூர்வகமாக ராஜஸமீபமடைந்து பின் மாயையால் உடைவித்து மரக்கலத்தைக் காட்டி, மிகவும் [3]ஸம்ப்ரீதனாகிய ஜினதத்தனுக்குப் பூர்வவ்ருத்தாந்தத் தினையறிவித்து, கந்தர்வதத்தையைக் கொடுபோகி ராஜமஹாபுரத்து வீணா ஸ்வயம்வர கல்யாண வியாற் கொடுப்பாயாகவென்று பெண்பிள்ளையைக் கொடுப்ப, அவனும் கொண்டு போகித் தன்னகரமடைந்தபின் காஷ்டாங்காரிகனுக்கு ஸ்வயம்பர வ்ருத்தாந்தத்தினையறிவித்துச் சுபதிவஸத்து ஜினபதி பூஜாபுரஸ்ஸரமாக ஸ்வயம்வர கோஷணை பண்ணியபின், மனோஹரோத் யானத்து ஸ்வயம்வர மண்டபத்து [4]ஸமுதிதராகிய [5]த்ரைவர்ணீகரும் கந்தர்வதத்தைக்கு வீணையிற்றோற்றபின் ஜீவந்தர குமாரன் மித்ரரோடுங்கூட ஸ்வயம்வர மண்டப மடைந்தபின் இவனுக்கு வீணைகள் பலவுங் கொடுப்ப, அவற்றுள் நரம்பு முதலானவற்றுள் ரோம முதலான தோஷங்களைக் காட்டி வித்யாதர குலத்துட் பரம்பரையால் வருகின்ற ஸுகோஷணை யென்னும் வீணையைத் தருகவென்று வாங்கிக்கொண்டு மதுரமாக வாசித்தபின் வீணையிற் றோற்ற கந்தர்வதத்தை ஜீவந்தர குமாரன்மிசை மாலையிட்டனள். அதனைக்கண்டு காளாங்காரிகன் முதலான ராஜகுமாரர்கள் [6]அஸஹமானர்களாகி யுத்த ஸந்நத்தராகிய பின், ஜீவந்தர குமாரன் ஜயகிரியென்னும் [7]மதஹஸ்தியினையேறி மித்ரரோடும் பலாதிக வித்யாதரனோடும் சென்று யுத்தம் பண்ணி ஜயித்தபின், கந்தர்வ தத்தையைக் கல்யாண விதியால் விவாஹம் பண்ணி இஷ்டவிஷய காமபோகங்களை அனுபவித்துச் செல்லா நின்ற காலத்து ஒருநாள் வஸந்த காலத்து நகரஜனங்கள் வஸந்தவினோதார்த்தமாக ஸுரமலய மென்னும் உத்யானமடைந்து வஸந்தோத்ஸவமனுபவித்திருப்ப,

---

[1]ஆர்யாங்கனை-தவப்பெண்.

[2]அவலம்பனம்-பிடிப்பு

[3]ஸம்ப்ரீதன்-செவ்விய பிரீதியையுடையவன்.

[4] ஸமுதிதர்-கூடியவர்.

[5] த்ரைவர்ணீகர்-முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்கள்.

[6] அஸஹமானர்கள்-ஸஹியாதவர்கள்.

[7]மதஹஸ்தி-மதயானை.

அந்நகரத்து வைஶ்ரவணதத்தனென்னும் வைச்யனுக்கும் சூதமஞ்சரி யென்னும் பார்யைக்கும் புத்ரி ஸுரமஞ்சரியென்பாள்; குமாரதத்த னென்னும் வைச்யனுக்கும் விமலைக்கும் புத்ரி குணமாலை யென்பாள்; இவர்களிருவர் கன்யகைகளும் வஸந்த க்ரீடை பண்ணித் தமது [1]சூர்ணங்காட்டி, 'அதனில் இதுநன்று' என்று [2]பரஸ்பரவாத முண்டான விடத்து, ஸுரமஞ்சரி சந்த்ரோதயமென்னும் தனது சூர்ணத்தை ச்யாமலதை யென்னும் [3]சேடிகையிலும், குணமாலை ஸூர்யோதயமென்னும் தனது சூர்ணத்தை வித்யுர்லதை யென்னுஞ் சேடி கையிலும் கொடுத்துக் [4]கந்தயுக்தி நிபுணராயினார்க்குக் காட்டிக் கொடு வருகவென்று விடுப்ப அவர்களும் போகிப் பலரையுங் கேட்ப, பலரும் தர்சன ஸ்பர்சனகந் தங்களாற் பார்த்துச் சந்த்ரோதயத்தை ஸ்துதிப்பாரும் ஸூர்யோதயத்தை [5]ப்ரஸம்சிப்பாரும் ஸமானமென்பாரும் ஜீவககுமாரனே அறிவானென்பாரு மாயினபின் ஜீவந்தர குமாரனுக்குக் காட்ட, அவனும் சந்த்ரோதயத்தை அழகிது என்று சொல்லி அவர்களுக்கேற்ற யுக்தியினாற் காட்டுவான் வேண்டி அவ்விரண்டினையும் வாங்கி ஆகாசத்து வீச, அவற்றுள் சந்த்ரோதயத்தை வண்டுகள் சூழ்ந்துகொண்டன. இவ்வண்ணம் யுக்தியினால் [6]கந்தாதிசயத்தை அறிவித்தபின், ஸுரமஞ்சரி குணமாலைகள் பரஸ்பரம் மாத்ஸர்யத்தின் நீங்கினர். அங்கே அஞ்ஞானராகிய ஜனங்களால் [7]பாதிதமாகி ஓடி நீருள் வீழ்ந்து கண்டகதப்ராணனா யிற்றொரு [8]ச்வாவினைக் கண்டு ஜீவந்தர குமாரன் எடுப்பித்து அதன் செவியுள் பஞ்ச நமஸ்கார மங்கல பதங்களைச் சொல்ல, அதுவும் ஸாவதானமாகிக் கேட்டுச் சரீரம் விட்டு அதன் மாஹாத்மியத்தால் சந்த்ரோதய மென்னும் பர்வதத்துச் சுதர்சன னென்னும் யக்ஷனாயிற்று; ஸுதர்சனன் தற்காலத்து அவதிஞானத்தாற் பூர்வபவ ஸம்பந்தத்தினை யறிந்து இங்கு வந்து ஜீவந்தர குமாரனைக் கண்டு, 'குமாரனே! நின் [9]ப்ரபாவத்தால் [10]ஈத்ருசவிபவத்தைப் பெற்றேன்' என்று பூஜித்து [11]'வ்யஸநோத்ஸவ காலங்களில் என்னை நினைக்கப் பெறவேண்டும்' என்று சொல்லிப் போயினன். அதற்பின், வன [12]விஹரணம் பண்ணிப்போதுகின்ற நகரஜன கோலாஹலத்தினாற் ப்ரமித்து ஓடி வருகின்ற அசனிவேக

---

[1] சூர்ணம்-சுண்ணம்.

[2] பரஸ்பரம்-ஒருவருக்கொருவர்.

[3] சேடி-ஏவல் செய்பவள்.

[4] கந்தயுக்தி-கந்தத்தின்சேர்க்கை.

[5] ப்ரஸம்சித்தல்-துதித்தல்.

[6] கந்த அதிசயம்-கந்தத்தின்மேன்மை

[7] பாதிதமாகி-துன்புறுத்தப்பெற்று.

[8] ச்வா-நாய்.

[9] ப்ரபாவம்-மகிமை.

[10] ஈத்ருசவிபவம்-இத்தன்மையதாகிய செல்வம்.

[11] வ்யஸனம்உத்ஸவம்-துக்கம், மகிழ்ச்சி.

[12] விஹரணம்-ஸஞ்சாரம்.

[13] ப்ரஹரித்து-அடித்து.

[14] நிவாரித்து-விலக்கி

மென்னும் மதஹஸ்தி ஸுரமஞ்சரியேறிய ரதத்தினைக் குறுகுதலும் அதனைக் கண்டு குமாரன் கருணாபரவசனாகித் தனது பலப்ரபாவத்தினால் அதனை [13]ப்ரஹரித்து [14]நிவாரித்து மீண்டு நகரமடைந்தபின், ரூபயௌவன விஞ்ஞானாதி குணாலங்க்ருதனாகிய குமாரனை ஸுரமஞ்சரி [1]அனுராகித்தமையை இறங்கித சேஷ்டைகளா லறிந்து வைஜ்ரவணதத்தாதி பந்து ஜனங்கள் கந்தோத்கடனுக்கு அறிவிப்ப, அவனும் அதிப்ரீதனாகிச் சுபதிவஸத்து ஜீவந்தரகுமாரனுக்கு விவாஹ விதியால் ஸுரமஞ்சரியைக் கொடுத்தபின், அவளுடன் இஷ்டவிஷய காமபோகங்களால் இனிது செல்கின்ற காலத்து, குமாரபீடிதமாகி [2]க்ஷீணசக்திகமாகிய அசனிவேக மென்னும் மதஹஸ்தி கவளங்கொள்ளாது நின்றமையறிந்து காஷ்டாங் காரிகன் மிகவும் கோபித்து, 'வைச்யோசித மாகிய வாணிஜ்ய [3]வ்யாபார மின்றி ராஜபுத்ரா [4]அனுரூபமாக [5]ஆசரிக்கின்ற கர்விதனாகிய ஸ்ரேஷ்டி புத்ரனை [6]லோகாந்தரமடைவிக்க' என்று சண்டதண்டனென்னும் [7]தள வரனை [8]நியோகிப்ப, அவனும் [9]தத்ர பலஸஹிதனாகிச் சென்று குறுக, அதனையறிந்த குமாரன் புறப்பட்டு யுத்தம் பண்ணிச் சண்டதண்ட பலத்தையெல்லாம் [10]பங்கம் பண்ணி, 'காஷ்டாங்காரிகன் ஸந்நிஹிதனா கின்றிலன்; இந்த [11]க்ஷுத்ர ஜனங்களை வதிப்பது கர்மமன்று' என்று கருதி, ஸுதர்சனயக்ஷனை நினைந்தனன். அவனும் தத்க்ஷணத்திலே வந்து விஜயகிரியென்னும் மதஹஸ்தியிலேற்றிக் கொண்டு போகித் தனதிட மடைந்தனன். ஜீவந்தர குமாரன், யக்ஷநிர்மிதமாகிய பூஜாதிசயங்களை அனுபவித்திருந்தனன். ஜீவந்தர குமாரன், அபாயமின்றியிருந்ததைக் கந்தர்வதத்தை வித்யாப்ர பாவத்தாலறிந்து குமாரவ்ருத்தாந்தத்தினை யறியாது பயசலிதராகிய நந்தாட்யன் முதலாகிய பந்து ஜனங்களை உள்ள படியறிவித்தலின், அவர் பயத்தினீங்கனர். குமாரனும் [12]யக்ஷாவாஸத்தே சிலகாலங்கழித்தபின், அபூர்வதேசங்களைக் காண்பான்வேண்டிக் கமனோன் முகனாகிய பின், அவனுக்குக் காமரூபிணியென்னும் [13]முத்திரிகை முதலாயின கொடுத்து விடுப்ப, அநேக தேசங்களைக் கடந்துபோகிக் சந்த்ராபமென்னும் நகரங்குறுகுதலும், அந்நகரத்துத் தனபதியென்னும் ராஜாவுக்கும் திலோத்தமையென்னும் தேவிக்கும் புத்ரி பத்மோத்தமை; ராஜா ஆதித்ய முனிகளென்பாரொரு தபோதனரை நமஸ்கரித்து, 'இவள் யாவர்க்குப் பார்யையாகும்' என்றுவினவ அவரும், 'ஒருகாலத்தில்

---

[1] அனுராகித்தமை-ஆசையுற்றமை.

[2] க்ஷீணசக்திகம்-குறைந்தவன்மையுடையது.

[3] வ்யாபாரம்-செய்கை.

[4] அனுரூபம்-உரியது.

[5] ஆசாரிக்கின்ற-அனுஷ்டிக்கின்ற

[6] லோகாந்தரம்-வேறு உலகம்.

[7] தளவரன்-சேனைத்தலைவன்.

[8] நியோகிப்ப-ஏவ.

[9] தத்ர-அங்கே.

[10] பங்கம்பண்ணி-உடைத்து.

[11] க்ஷுத்ரம்-அற்பம்.

[12] யக்ஷஆவாஸம்-யக்ஷர்களின் இருப்பிடம்.

[13] முத்திரிகை-மோதிரம்

இவளுக்கு விஷஸ்பர்சனமுண்டாம்; அதனைத் தீர்க்குமவனுக்கு யோக்யை' என்றனர். இவளும் யௌவனாவஸ்தையினையடைந்து வனவிஹரணம் பண்ணுகின்றபொழுது, இவளை ஒரு ஸர்ப்பங்கடிப்ப மோஹித்தனள். இதனையறிந்து, [1]'விஷஹரணம் பண்ணினவனுக்குக் கந்யகையோடு கூட அர்த்தராஜ்யங்கொடுப்பன்' என்று அரசன் கோஷனை பண்ண, அதனைக்கேட்ட வித்யா நிபுணராகிய ஜனங்கள் விஷஹரணம் பண்ண மாட்டாது நீங்கியபின், விஷவித்யாநிபுணராயினாரைத் தேடித்திரிகின்ற பரிஜனங்கள் ஜீவந்தர குமாரனைக்குறுகி, 'பூஜ்யனே! உனக்கு விஷவித்யா [2]கௌசல்ய முண்டோ?' என்றுவினவ, குமாரனும், 'சிறிது உண்டுபோலும்' என, ஸந்துஷ்டாகிய ஜனங்கள் குமாரனைக் கொண்டுபோகி ராஜஸமீபமடைவிப்ப, குமாரனும் [3]யக்ஷோபதிஷ்ட [4]மந்த்ரானுஸ்மரணத்தால் விஷவிநாசம் பண்ணியபின், ராஜ்யார்ஹமாகிய லக்ஷண குணாதியங்களைக் கண்டு இவன் ராஜகுமாரனென நிச்சயித்துப் பத்மோத்தமையினைக் குமாரனுக்கு விவாஹவிதியாற் கொடுத்து அர்த்தராஜ்யத்தினையும் கொடுத்தபின், அவளுடன் இஷ்ட விஷய காமபோகங்களை அனுபவித்து லோகபாலன் முதலாகிய முப்பத்திருவர் மைத்துனரோடுங்கூட இனிது செல்கின்ற காலத்து, தேசாந்தர கமனோன் முகனாகி ஒருவருமறியாதபடி பல்லவதேசத்தைக் கடந்தபின் க்ஷேம விஷயத்து க்ஷேமபுரமென்பதொரு ஜினபவனத்தைக் குறுகினனாகத் தத்க்ஷணத்திலே ஜினபவனஸமீபமாகியதொரு சம்பக வ்ருக்ஷம் புஷ்பித்தது; உத்யான ஸகலகோகிலங்களும் கூவின; நகரஸமீபமாகிய மனோஹர மென்னும் உத்யானத்து ஸஹஸ்ரகூட மென்னும் தடாகமும் ஸலிலபரி பூர்ணமாயிற்று. [5]தத்கத ஸகலகுவலயாதி புஷ்பங்களும் மலர்நதன; ப்ரமரநிகரங்களும் [6]பரிப்ரமித்தன; ஜினபவன கோபுர கவாடங்கள் தாமேநீங்கின. அவ்வவ்வதிசயங்களைக் கண்டு விஸ்மிதனாகித் தடாகத்தை யடைந்து ஸ்நானபுரஸ்ஸரமாகிப் புஷ்பங்களைக் கைக் கொண்டு ஜினபதிஸமீப மடைந்து அர்ச்சனா புரஸ்ஸரமாக ஸ்துதித்திருந்தனன். தந்நகரஸ்ரேஷ்டி ஸுபத்ரனுக்கும் நிஸ்பருதியென்னும் பார்யைக்கு புத்ரி க்ஷேமஸுந்தரியென்பாள்; ஸுபத்ர ஸ்ரேஷ்டி விநயந்தரரென்னும் தபோதனரையடைந்து, 'க்ஷேமஸுந்தரி யாவர்க்குப்பார்யை யாகும்?' என்று வினவ அவரும் அருளிச் செய்வார்: 'கந்யகாயோக்கியனாகிய பர்த்தா ஸஹஸ்ரகூட ஜினபவனத்தையடைதலும் சம்பகவிகாஸமும் [7]கோகில

---

[1]விஷஹரணம்-விஷத்தைப் போக்கல்.

[2]கௌசல்யம்-திறமை.

[3] உபதிஷ்ட-உபதேசிக்கப் பெற்ற.

[4] அனுஸ்மரணம்-பின்நினைத்தல்.

[5] தத்கத-அதையடைந்த.

[6]பரிப்ரமித்தன-நாற்புறமும் சூழ்ந்தன

[7]கோகிலகோலாஹலம்-குயில்முழக்கம்

[8]கவாடவிகடனம்-கதவுதிறத்தல்

[9]ஆதேசித்தனர்-கட்டளையிட்டனர்

கோலாஹலமும் தடாகபூர்ணமும் தத்கத குமுதவிகாஸமும் மதுகரஸஞ் சாரமும் கோபுர [8]கவாடவிகடனமுமாகிய அதிசயங்களுளவாகும்' என்று [9]ஆதேசித்தனர். ஆதலின், தத்பரீக்ஷார்த்தமாக நாள்வழி பார்த்திருக்கின்ற ஸுபத்ரன்பரிஜனங்கள் ஜீவந்தரகுமாரனையும் அவ்வவ்வாச்சர்யங் களையும் கண்டு, [1]ஸம்ப்ரமத்துடன் சென்று ஶ்ரேஷ்டிக்கு அறிவிப்ப அவனும்வந்து குமாரனை எதிர்கொண்டு போற்றித் தனது [2]பவனமடைந்து சுபதிவஸத்துக் கல்யாண விதியாற் குமாரனுக்கு க்ஷேமஸுந்தரியைக் கொடுப்ப, அவளுடன் இனிது அனுபவித்துச் சிலகாலங் கழிந்தபின், முன்பு ஸத்யந்தரமஹாராஜனால் தனக்கு [3]ப்ரஸாதஞ் செய்யப்பட்ட சாபபாணங்களைக் குமாரனுக்கு யோக்யமென்று கொடுப்ப, அவற்றைக் கொண்டு அங்குநின்றும் அப்ரகாசமாகப் போந்து பலநாடுங் கடந்து ஸுஜனவிஷய ஹேமாப நகரத்து ஸமீபமாகிய மனோஹ ரோத்யான மடைந்தனனாக. தந்நகராதிபதி த்ருடமித்ர னென்னும் ராஜாவுக்குத்தேவி நளினியென்பாள்; இவளுக்குப் புத்ரி ஹேமாபை யென்பாள்; ராஜா தன்புத்ரியை யாவர்க்குக் கொடுத்துமென்று ஒரு [4]நைமித்திகனைக் கேட்ப அவனும், 'மனோஹரோத்யானத்து ஒரு [5]லக்ஷ்யத்தினை நோக்கி எய்தபின், யாவனது சரம் லக்ஷ்யத்திற் சென்று மீண்டு வந்துவிழுவதாகும், அவன் கந்யாபதியாகும்' என்றனன். அன்று தொடங்கி ராஜபுத்ரர்கள் அந்த உத்யானத்தே யந்த்ரத்திலே [6]தனுர் வியாயாமம் பண்ணுகின்றவிடத்தே ஜீவந்தரகுமாரனும் குறுக அவர்களும், 'குமாரனே! தனுர்வேத சிக்ஷையில் அப்யாஸமுண்டாயின் எவ்வாயாக' என்ன, குமாரனும் அவர்களுடைய சாபபாணங்களைக் கண்டு லக்ஷணஹீனங்கள் என்று தூஷித்து மத்யம லக்ஷணத்ததாகியதொரு பாணத்தினை வாங்கிக் கொண்டு எய்ய, அது லக்ஷ்யத்திற் செல்லாது மீண்டுவந்தது கண்டு விஸ்மிதராகி, 'குமாரனுக்கு தனுர்வேதாப்யாஸம் இப்பெற்றியதோ?' என்று [7]மித்தியாபஹாஸம் பண்ணியபின், குமாரனும் [8]லஜ்ஜிதனாகி ஸ்வஹஸ்தகத பாணத்தினால் எய்தவிடத்து லக்ஷ்யத்திலே வீழ்ந்தது. அதனைப் பரீக்ஷிப்பான் வேண்டி ராஜ [9]நியுக்தராகிய பரிஜனங்கள் ஸம்ப்ரமத்துடன் கொண்டுசென்று ராஜாவுக்குக்காட்ட, அவனும் இவனுடைய ராஜயோக்யமாஹாத்ம் யத்தினைக்கண்டு ராஜபுத்ரனென நிச்சயித்துக் கல்யாண விதியால்

[1] ஸம்ப்ரமம்-பரபரப்பு

[2]பவனம்-வீடு

[3] ப்ரஸாதம்செய்யப்பட்ட-கொடுக்கப்பட்ட

[4]நைமித்திகன்-சோதிடன்

[5] லக்ஷ்யம்-குறி

[6] தனுர்வியாயாமம்-விற்பயிற்சி

[7]மித்தியாபஹாஸம்-பொய்யாகிய பரிகாசச்சிரிப்பு

[8] லஜ்ஜிதனாகி-வெட்கமடைந்து

[9] நியுக்தர்-ஏவப்பட்டவர்

ஜீவந்தர குமாரனுக்கு ஹேமாபையைக் கொடுத்தனன். குணமித்ர பஹுமித்ரா தனமித்ர ஸுமித்ரர் முதலாகிய கந்யகாப்ராதாக்களைத் தனுர்வித்யாதி ஞானகுசலராகப் பண்ணிக் குமாரன் இனிதிருந்தனன். கந்தர்வதத்தை தனதுவித்தையால் அப்ரகாசமாக வந்து ஜீவந்தரகுமாரன் [1]குசலவ்ருத்தியினை யறிந்து தனதுவரவினை யறிவித்துச் செல்கின்ற காலத்து ஒருநாள் நந்தாட்யன் கந்தர்வதத்தா ஸமீபமடைந்து, ஸ்வாமினீ! அப்ரகாசமாகப் பலநாளும் போகின்ற தேசம்யாது?' என்று வினவ, அவளும் [2]மந்தஸ்மிதஞ்செய்து, 'குமாரனே! தத்ப்ரதேசமடைய வேண்டுதியாயின், ஸ்நானபவித்ரனாகி ஸ்மரதாங்கிணீ யென்னும் சயனதலத்து நின் ப்ராதாவினை ஸ்மரித்துச் சயனம் பண்ணத் தத்ஸமீபமடையலாகும்' என்றபின், நந்தாட்யனும் அவ்வண்ணம் செய்ய, கந்தர்வதத்தாநியோகத்தால் ஆபோகினீயென்ப தொருவித்யை சயனதலத்தோடுங் கொண்டுபோகி ஜீவந்தர குமார ஸமீபமடைவிப்ப அடைந்து ஜீவந்தர குமாரனை நமஸ்கரிப்ப, ஜீவந்தர குமாரனும் ஆனந்தத்தோடு நந்தாட்யனை ஆலிங்கனம் பண்ணியபின், கந்தோத் கடாதி பந்துஜனவ்ருத்தாந்தத்தினையுங்கேட்டுப் பரஸ்பரம் ப்ரீதரா யிருந்தனர். மற்றொன்று சொல்லுதும்:

"ஸுஜநவிஷய சோபாநகரத்து ராஜா த்ருடமித்ரனுக்கு ப்ராதா வாகிய ஸுமித்ரனுக்குத்தேவி வசுஸுந்தரை; இவர்கட்குப் புத்ரி ஸ்ரீசந்த்ரை யென்பாள். இவள் யௌவநாவஸ்தையினையடைந்தபின் ஒருநாள் தன்மாளிகையில் விளையாடுகின்ற [3]கபோதமிதுனங்களைக் கண்டு [4]ஜாதிஸ்மரணமுடையளாகி மூர்ச்சித்தனளாக, இவளைப் பரிஜனங்கள் சந்தனாதிகளால் தேற்றியபின் மாதாபிதாக்கள் அதனைக் கேட்டுப் பரவசராகித் திலகசந்திரிகை மகள் அநங்க ஸுந்தரியென்னும் சேடியை, 'பெண்பிள்ளையின் மூர்ச்சாகாரணத்தையறிந்து வருவாயாக' என்று போகவிட, அவளும் ஜாதிஸ்மரணத்தால் மூர்ச்சை வந்தமை கந்யகைபக்கல் கேட்டுவந்து சொல்லுவாள்: 'இதற்கு மூன்றாம்பவத்து ஹேமாங்கத விஷய ராஜமஹாபுரத்து வைச்யன் ரத்நதேஜனென்பான்; பார்யை ரத்ந மாலையென்பாள்; இவர்கட்குப் புத்திரி அநுபமை யென்பாள்; அந்நகரத்துக் கனகதேஜனென்னும் வைச்யனுக்கும் சந்த்ரமாலைக்கும் புத்ரன் ஸ்வர்ணதேஜன்; மைத்துனனாகிய இவனுக்கு அநுபமையைக் கொடுத்து மென்றிசைந்த மாதாபிதாக்கள் பின் அவனை அவமதித்து மணிகாரனென்னும் வைச்யபுத்ரனாகிய குணமித்திரனுக்குக் கொடுத்துச்செல்கின்ற காலத்து, அவன் அம்போநிதியென்னும் ஓராற்றின் சுழியுள் அகப்பட்டு மரித்தபின், அநுபமையும் பர்த்ருமரண துக்கிதை

---

[1] குசலவ்ருத்தி-க்ஷேமமாக இருத்தல்.

[2] மந்தஸ்மிதம்-புன்சிரிப்பு

[3] கபோதமிதுனம்-புறாவிரட்டை

[4] ஜாதிஸ்மரணம்-பழம்பிறப்புணர்ச்சி

[5] போதாதிசயம்-ஞானமிகுதி

யாகித் தத்ப்ரதேசத்தே வீழ்ந்து மரித்தனள்; பின்பு அவர்கள் இருவரும் அந்நகரத்து ஒரு வைச்யன் க்ருஹத்தே பவனவேகனும் ரதிவேகை யுமென்னும் கபோதமிதுனங்களாகப் பிறந்து [5]போதாதிசயத்தாற் பிறருபதேசிப்ப அக்ஷராப்யாஸ முதலாகிய ஸாமர்த்யத்தினையடைந்து ஶ்ராவகயோக்யாசாரங்களை ஆதரித்துப் பூர்வபவ ஸம்பந்தத்தினாற் பரஸ்பரம் அனுராகித்து வளர்கின்ற காலத்து, அநுபமைக்கு மைத்துன னாகிய ஸ்வர்ணதேஜன் மரித்து [1]மார்ஜாரமாகப் பிறந்தனன்; மார்ஜாரம் பூர்வ வைரத்தால் அநுபமையாகிய ரதிவேகையைப் பிடிப்பப் பவனவேகனென்னும் புறா, நக [2]துண்டங்களால் மார்ஜாரத்தைப் பாதித்துச் செல்லாநின்ற காலத்து, ஒருநாள் பர்வதபார்சவத்தே கபோதமிதுனங்கள் விளையாடப் போகியவிடத்து வலையிலே பவனவேகன் அகப்படக் கண்ட ரதிவேகை சோகத்தினோடு கூடவந்து ஶ்ரேஷ்டிக்குத் [3]தத்பர்த்ரு மரணத்தினை மூக்கினாலெழுதிக்காட்டி, சோகத்தால் மரித்து ஶ்ரீசந்த்ரையாகிப் பிறந்தது' என்று சேடி சொல்லக் கேட்டு ஶ்ரீசந்த்ரையுடைய பூர்வபர்த்தாவைத் தேடுவான் வேண்டி ஒருப்பட்டகன்று இவள் பூர்வவைபவங்களையெழுதுவித்து ரங்கதேஜ னென்னும் நர்த்தகனையும் மதனலதையென்னும் நர்த்தகியினையும் அழைத்து ஸம்மான பூர்வகமாக, [4]'ஏதத்வ்ருத் தாந்தத்தினை நாடகமாகப் பண்ணி அபிநயித்துப் பலதேசங்களிலும் ரங்கஸ்தானத்துப் [5]பட்டகத்தை விரித்துக் கூத்தாடுக' என்று சொல்லிவிடுத்தனர், அவர்களும் போகி அவ்வண்ணஞ் செய்கின்றகாலத்து ஒருநாள் ராஜா, புஷ்பவனமென்ப தோர் உத்யானத்து ஸமாதிகுப்தரென்னும் தபோதனரை நமஸ்கரித்துத் தர்ம ஶ்ரவணானந்தரம், 'என் புத்ரி பூர்வபவ பர்த்தாவைக் காணலாவது எங்கே?' என்று வினவ அவரும், 'இப்போது 'ஹேமாப நகரத்தில்' என்றருளிச்செய்யக் கேட்டு நர்த்தகரோடு கூடப்போகி ஹேமாபநகர மடைந்து ரங்கஸ்தானத்தே கூத்தாடுவிப்ப, தத்தர் சனார்த்தமாக நகரஜனங்களோடுவந்து நந்தாட்யன் கண்டு, ஜாதிஸ் மரணத்தினால் மூர்ச்சிப்ப, ஜீவந்தரகுமாரன் சீதக்கிரியைகளால் மூர்ச்சை நீக்கி, மூர்ச்சாகாரணம் என்னென்றுவினவ, அவனும் பட்டகத்து எழுதிய பூர்வபவஸம் பந்தத்தினையெல்லாஞ் சொல்லி, 'பூர்வபவத்து நின் மாளிகையிலே பவனவேகனென்னும் கபோதமாகி, [6]ஜீவிதாவஸானத்து நந்தாட்யனாயினேன்' என்று சொல்லக்கேட்டு அத்யந்தம் விஸ்மிதனாகி ஜீவந்தரகுமாரன் ஶ்ரீசந்த்ரா நந்தாட்யர்களுக்குக் கல்யாண விதியினைத் தொடங்குவானொருப்பட்டனன். மற்றொன்று சொல்லுதும்;

"ஹரிவிக்ரமனென்பானொரு வ்யாதபதி தன் தாயாதியாயினா னொருவனாற் பீடிதனாகிப்போந்து கபித்தவனஸமீபமாகியதொரு

---

[1]மார்ஜாரம்-பூனை

[2] துண்டம்-மூக்கு

[3] தத்பர்த்ரு-அதன்கணவன்

[4] ஏதத்வ்ருத்தாந்தம்-இந்த வரலாறு

[5]பட்டகம்-படம்

[6] ஜீவிதாவஸானம்-வாழ்நாள்முடிவு

[7]ஸாமந்தர்-சிற்றரசர்

பர்வத பார்ச்வத்தே ஒரு நகரம்பண்ணியிருந்தனன். இவனுக்கும் வனகிரியென்னும் பார்யைக்கும் புத்திரன் வனராஜனென்பான்; ஹரிவிக்ரமனுக்கு [7]ஸாமந்தர் அதிபலனும் வடவ்ருக்ஷனும் சித்ர ஸேனனும் ஸைந்தவனும் அரிஞ்சயனும் சரூமர்த்தனனும் என்பார். வனராஜனுக்கு ஸஹாயர் லோகஜங்கனும் ஸ்ரீஷேணனும் என்பாரிருவர். ஒருநாள், நகரசோபையென்னும் நகரமடைந்து ஓர் உத்யானத்து விளையாடாநின்ற ஸ்ரீசந்த்ரையது ரூப யௌவனஸௌந்தர்யாதிசயத் தினைக் கண்டு விஸ்மிதராகிப்போகின்றவர் ஸ்நானார்த்த மாகக் கொடுபோகின்ற ராஜவாஹனமாகிய ப்ரதானதுரகத்தினைப் பலத்தாற் பிடித்துக் கொண்டுபோகி ஹரிவிக்ரமனுக்குக் கொடுப்ப அவனும் அவர்களுக்கு ஸம்மானம் பண்ணியபின், வனராஜனுக்கு ஸ்ரீசந்த்ரையது ரூப ஸௌந்தர்யாதிசயத்தை யறிவிப்ப, அவனும் பூர்வபவ ஸ்நேஹானு பந்தத்தினால் மிகவும் [1]அனுரக்தனாகி அவளை யாதானும் ஒருபாயத்தாற் கொடுவந்து தரவேண்டுமென்று பஹுவிதஸம் மானங்களாலிரப்ப, அவர்களும் நகரமடைந்து [2]நிவாஸஸ்தானமறிந்து அதற்கு அநுரூபமாக நிலவறைபண்ணி அவளையுங்கொண்டு அங்கேகி, 'இன்னார் இவ் வண்ணஞ் செய்தனர்' எனறு ஓலையெழுதிவைத்துப் போனவிடத்து மற்றைநாள் பெண்பிள்ளையைக் காணாது பந்து ஜனங்கள் அதி துக்கிதராகிய பின், கின்னரமித்ரனும் யக்ஷமித்ரனுமென்னும் கந்யகா ப்ராதர்கள் அவ்வோலையை வாசித்து அவ்வழியே தொடர்ந்து சென்று யுத்தம் பண்ண, அவர்களும் இவர்களை ஜயித்துக்கொண்டுபோகி வனராஜனுக்குக் கொடுத்தனர். அவளும், 'என்னுடைய நகரத்து ஜினபவனம் நமஸ்கரித்தல்லது வார்த்தை பேசேன்' என்று மௌன விரதம் கைக்கொண்டனள். வனராஜனும் இவளது விரக்தசித்தமறிந்து, 'யாதானுமோருபாயத்தால் என்கண் அனுராகிப்பாளாகப் பண்ணவேணும்' என்று தன்பரிசாரக ஸ்திரீகளையேவ, அவர்களும் நாநாப்ரகாரத்தாற் பேதிப்பவும், அவள் முன்போலச் சலியாதிருந்தனள்; இந்தவ்ருத்தாந் தத்தினை ஹரிவிக்ரமன் கேட்டு, 'இவ்வண்ணஞ்செய்து பிழை செய்தனை' என்று வனராஜனை மிகவுங்கோபித்து ஸ்ரீசந்த்ரையினைத் தன்புத்ரிகளோடுகூட வர்த்திப்பாளாகப் பண்ணியபின், த்ருடமித்ரன் ஸுமித்ரன் முதலாகிய ஸகலபந்துஜனங்களோடுங்கூட ஜீவந்தர குமாரன் யுத்தஸன்னத்தனாகிச்சென்று ஹரிவிக்ரமனுடைய நகரத்தை வளைந்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கியபின், 'பஹுஜனவினாசகாரண மாகிய யுத்தஞ்செய்யுமது காரியமன்று' என்றுகருதி ஜீவந்தரகுமாரன் ஸுதர்சனயக்ஷனை நினைத்தனன்; அவனும் தத்க்ஷணத்திலே ஸ்ரீசந்த்ரை யைக்கொடு வந்துகொடுத்துப் பின்னும் யுத்தோன்முகனாகிய ஹரிவிக்ர மனையும் வனராஜனையும் கட்டிக்கொடுவந்து குமாரஸன்னி தானத்தில்

---

[1]அனுரக்தன்-பிரீதிகொண்டவன்

[2]நிவாஸஸ்தானம்-இருப்பிடம்

[3]சர்யை-பிக்ஷைகோடல்

[4]பஞ்சாச்சரியங்களாவன- தேவர்கள் மலர்மழை பொழிதல், பொன்மழை பொழிதல், தேவதுந்துபிமுழக்கல், தேவஸ்துதி, தென்றல் நறுமணம் வீசல்.

இட்டனன். தத்காலத்தே [3]சர்யாமார்க்கமெழுந்தருளினாரொரு சாரணரைக் கண்டு ஜீவந்தரகுமாரன், நவபுண்யக்ரமத்தா லெதிர்கொண்டு அமுது செய்வித்துப் [4]பஞ்சாச்சர்யமடைய, அதுகண்டு வனராஜன் ஜாதிஸ்ம்ருதி யடைந்து, 'யான்முன்பு ஸ்வர்ணதேஜனென்னும் வைச்யனாகிப்பிறந்து அதற்பின் மார்ஜாரபவத்துக்கபோதத்தினை யடர்த்துப் பிடித்தபின், மற்றொருநாள் ஒருதபோதனர் ஆக மாத்யயனம் பண்ணக் கேட்டிருந்து உபசமபாவத்தால் வைரானுபந்தத்தினீங்கி வனராஜனாயினேனாதலிற் பூர்வபவஸ்நேஹத்தால் இவ்வண்ணஞ் செய்தேன்; என்பலபராக்ரமத் தாலன்று' என்று சொல்லியபின், அவர்களைப் பந்தத்தினீக்கிப் போக விட்டபின் சோபாநகரமடைந்து கல்யாண விதியால் ஸ்ரீசந்த்ரையினை நந்தாட்யனுக்குக் கொடுத்தபின், ஹேமாபநகரத்து ஏறவருகின்றவன் ஒரு பொய்கைக்கரையில் விட்டிருந்த பொழுது அப்பொய்கையுள் ஸ்நான பானாதிகளைச் செய்கின்ற பரிஜனங்களைச் சில [1]மக்ஷிகங்கள் வந்து பாதிப்ப, 'இது [2]க்ருதகமாக விருந்தது' என்று அறிந்து, 'இதற்குக் காரணமென்ன?' என்று யக்ஷனை ஸ்மரிப்ப, அவனும் அதுபொழுதே வந்து அப்பொய்கையுள் ஒரு வித்யாதரன் செய்த அம்மாயத்தினை நீக்கி அவனைக் குமாரஸந்நி தானத்து வைப்ப அவனும், 'நீயார்?' என்று வினவச் சொல்லுவான்: "பூர்வபவத்து மாலாகாரனென்னும் வைச்யனுக்கும் குஸுமஸ்ரீயினுக்கும் புத்ரன் ஜாதபடனென்பேன்; தனதத்தனென்னும் வைச்யனுக்கும் நந்தியென்னும் பார்யைக்கும் புத்ரன் சந்த்ராப னென்னும் மித்ரனோடுங்கூட நின்கண்ணே ஸத்தர்மங்கேட்டு மதுமாம்ஸ் நிவ்ருத்திவ்ரதம் கைக்கொண்டு முடித்து வித்யாதரனாயினேன். ஒருநாள், ஸித்தகூடத்து ஸந்நிஹிதராகிய சாரணரை நமஸ்கரித்துப் பூர்வபவ ஸம்பந்தத்தினைக்கேட்டுப் [3]பவத் தர்சனார்த்தமாக வந்தேன். நின்பூர்வ பவஸம்பந்தமாவது; தாதகீஷண்ட பூர்வமந்தர பூர்வவிதேஹ புஷ்கலா வதீவிஷய புண்டரீகினீநகராதிபதி ஜயந்தரன்; தேவி ஜயதேவி; இவர்கட்குப் புத்ரன் ஜயத்ருடன். இவன் ஒருநாள் மனோஹாரோத்யான மடைந்து வனவிஹரணம்பண்ணி ஒரு பொய்கையுள் விளையாடா நின்றதொரு அன்னக் குஞ்சைக் கண்டு ஆதரித்து ஒரு [4]சேடகனை விடுத்துப் பிடிப்பித்துக்கொண்டுபோந்து வளராநிற்ப இதன் மாதாபிதா வாகிய அன்னங்கள் இதன் பின்தொடர்ந்து சென்று மாளிகையிலே அநவரதமும் சோகஸ்வரத்தால் அரற்றுகின்ற விவற்றுள், பிதாவாகிய அன்னத்தைச்சேடகன் எய்துவீழ்த்தினன்; ஜயதேவிகண்டு, 'இஃது ஏன்?' என்று வினவச் சேடகனும் உள்ள பெற்றிசொல்லியபின் குமாரனை நோக்கி, 'இந்தப்பாபக்கிரியை செய்து பிழைசெய்தனை; இனி இதனைத் தாயோடேகூடவிடுவாயாக' என்று சொல்ல அவனும், 'அஞ்ஞானனாகிய என்னால் இப்பாபக்கிரியை செய்யப்பட்டது' என்று ஆத்மநிந்தையோடும் கூடிப்பிரித்த பதினாறாநாளிற் கூட்டியபின், ஸம்ஸாரவிரக்த தபப்ரபா

---

[1]மக்ஷிகம்-ஈ [2]க்ருதகம்-செயற்கை
[3]பவத்தர்சனார்த்தமாக-உன்னைப்பார்க்க. [4] சேடகன்-ஏவலாள்

வத்தால் ஸஹஸ்ராரகல் பத்துத் தேவனாகி அஷ்டாதசா ஸகரோபமகாலம் திவ்யஸுக மனுபவித்துப் போந்து ஜீவந்தரகுமாரனாயினை. முன்பு சேடிகனாலெய்யப்பட்ட அன்னம் நின்சத்ருவாகிய காஷ்டாங்காரிக னாயிற்று. முன்பு அன்னக் குஞ்சைக் கிளையிற் பிரித்தனையாதலிற் பதினாறு ஸம்வத்ஸரம் நீயும் நின்கிளையிற் பிரிந்தனை" என்று இவ்வண்ணம் வித்யாதரன் சொல்லக் கேட்டு, அவனுக்கு ப்ரியவசனஞ் சொல்லிவிட்டு ஹேமாபநகரமடைந்து இஷ்டவிஷயங்களை யனுபவித்துச் செல்கின்ற காலத்து மற்றொன்று சொல்லுதும்:

"ராஜபுரத்துநின்றும் நந்தாட்யன் போகி ஜீவந்தரகுமாரனை யடைந்தபின் வகுளமதுராதிகள் கந்தர்வதத்தையைக் குறுகி விநயோப சாரஸஹிதமாக, 'ஸ்வாமியும் நந்தாட்யனும் எந்தத்தேசத்தை வர்த்திக் கின்றனர்?' என்று வினவ அவளும், 'ஸுஜனவிஷயஹேமாப நகரத்துள்ளார்' என்று சொல்லக்கேட்டு மிகவும் ப்ரீதராகி ஸ்வபந்து ஜனங்களுக்கு அறிவித்து ஹேமாபநகரத்து ஏறப்போகின்றவர்கள் தண்டகாரண்யத்துத் தாபஸாச்ரமத்துவிட்டனர்; அவ்விடத்து [1]யத்ருச்சையாய் விஜயமஹாதேவி அவர்களைக்கண்டு, 'நீங்கள் எங்குள்ளீர்? எங்குப் போகின்றீர்?' என்றுவினவ [2]யதாவ்ருத்தாந்த மறிவித்தபின், புத்ரவிரஹ துக்கபீடிதை யாகியதேவி சோகபாஷ்பம் வீழ்தர 'அப்பிள்ளையை இங்கேயும் கொண்டு வருவீராக' என்று சொல்லிவிடுத்தபின், அவர்களும், 'தேவியதுசோகா வஸ்தையினாலும் ரூப ஸாத்ருச்யத்தாலும் ஸ்வாமிக்குமாதாவே போலும்' என்று ஸந்தேஹமெய்திப்போகி ஹேமாபநகரமடைந்து சௌர்ய ப்ரகாசநபுரஸ்ஸரமாக ஸ்வாமியைக் காண்பான்வேண்டி ஒரு வ்யாதபதி யோடுங்கூடி [3]ஸார்த்தத்தினைச் சூறைகொண்டனர். ஸார்த்தத் துள்ளவர்கள் சிரோகதஹஸ்தராகி ஆக்ரோசபூர்வகம் ஜீவந்தரகுமாரனுக்கு அறிவிப்ப அவனும் வ்யாதபலத்தோடும் யுத்தம்பண்ணுகின்ற விடத்து வகுளாதிகளும் தமதுவீர்யப்ரகாச பூர்வமாக ஸ்வநாமாக்ஷர ஸஹிதமாகிய சரங்களைவிட அவற்றைக்கண்டு பந்துஜனங்களாவ தறிந்து அவர்களுடன்கூடிக் கந்தோத்கடாதி பந்துஜனவ்ருத்தாந்த [4]நிவேத நாநந்தரம் தண்டகாரண்ய வ்ருத்தாந்தத்தினை யறிவித்தபின் அப்போதே ராஜபுரகமனோன் முகனாகி த்ருகூடமித்ராதி பந்துஜனங்களுக்கறிவித்து, சாதுரங்கபல [5]விபூதியோடுங் கூடப்போகித் தண்டகாரண்யத்துத் தன் வரவுபார்த்திருந்த விஜயமஹாதேவியை நமஸ்கரித்திருப்ப, தத்க்ஷணத்தே ஸுதர்சனயக்ஷன் ஸந்நிஹிதனாகித் திவ்யாபரண வஸ்த்ரகந்த மால்ய போஜனாதிகளாற் பூஜித்து மதுர வசனங்களாற் குமாரமாதாக்களுடைய சோகதுக்கங்களைக்

[1]யத்ருச்சை-தற்செயல்

[2]யதாவ்ருத்தாந்தம்-உள்ளவரலாறு

[3]ஸார்த்தம்-பொருளோடு கூடியகூட்டம்

[4]நிவேதநாநந்தரம்-தெரிவித்தபின்

[5]விபூதி-செல்வம்

[6]பிரஸன்னையாகி-திருப்தியடைந்தவளாகி.

கெடுத்துப் போயினபின், குமாரனது புண்யமஹிமை யினைக்கண்டு மிகவும் [6]பிரஸன்னையாகி ரஹஸ்யமாகப் புத்திரனை நோக்கி, 'ஸ்வாமியை லோகாந்தரமடைவித்து நம் குலராஜதானியாகிய ராஜபுரத்தே ராஜ்ய பதமெய்தி வர்த்திக்கின்ற காஷ்டாங்காரிகண் நமக்குச் சத்ருவாயினன், தேஜஸ்வியாகிய உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்படுவானல்லன்' என்று சொல்ல, 'அவ்வண்ணம் செய்கிறேன்' என்று சொல்லி, 'காலானு ரூபமாக [1]அபிப்ரேதகார்யமுடிந்தபின் நந்தாட்யனோடேஎழுந்தருமளவும் இவ்வனப் பிரதேசத்தே இருந்தருளுவீராக' என்று சொல்லி மஹாதேவிக்கு ரக்ஷார்த்தமாகச் சில பரிஜனங்களையும் இருத்திப் போகி முன்பே பரிஜனங்களை யடைவித்து அப்ரகாசமாக ராஜமாபுரமடைந்து யக்ஷனாற் கொடுக்கப்பட்ட காமமுத்ரிகாப்ரபாவத்தினால் ஒரு வைச்ய வேஷங்கொண்டு போகி [2]ஆபணப்ரதேசத்திருப்ப, அந்தநகர ஶ்ரேஷ்டி ஸாகரதத்தன் பார்யை அமலையென்பாள்; புத்திரி விமலையென்பாள்; 'இவளை யாவர்க்குக் கொடுத்தும்?' என்று நைமித்திகனை வினவ, 'கன்யகாயோக்ய பர்த்தா ஸந்நிஹிதனாகிய பொழுது ஸ்வர்ணரஜதாதி ஸகல தனங்களும் அதிக லாபத்தவாகும்' என்று ஆதேசமுண்டாதலின், ஜீவந்தர குமாரன் ஸந்நிஹிதனாகியபொழுதே அவ்வண்ணமாகியபின் ஆனந்தத்துடன்கூடி ஜீவந்தரகுமாரனுக்கு விமலையை விவாஹ விதியாற் கொடுக்க அனுபவித்துச் சிலகாலங்கழித்தபின்பு [3]பரிவ்ராஜக வேஷங்கொண்டு போகிக் காஷ்டாங்காரிக ஸமீபமடைந்து, 'அதிதி யாகிய எனக்குப் போஜன தானம் பண்ண வேண்டும்' என்ன அவனும் உபசார ஸஹிதமாகப் போஜனம்பண்ணுவித்தபின், அதுவே காஷ்டாங் காரிகவிநாச நிமித்தமாகக் கொண்டு புறப்பட்டு ஒருவ்ருத்தப்ராஹ்மண வேஷங்கொண்டு போகி ராஜபுத்ராதிவிசிஷ்ட ஜனங்கள் இருந்த ஸபையையடைந்து, 'த்ருஷ்ட பலமாகிய வசீகரண சூர்ணாஞ்சனாதி ஔஷத வித்தைகள் உள; வேண்டுவீர்களாயின், உபதேசங்கொள் வீராமின்' என்ன அவர்களும், 'என்னே! இந்த வார்த்திக்யா நுரூபமா கின்றதில்லை இவன் வசனம்' என்று சொல்லி அபஹஸித்து 'இந்நகரத்தே குணமாலை யென்பாள் ஒரு வைச்ய புத்ரி சூர்ணத்தினை ஜீவந்தர குமாரன் ஸ்துதியாமையாற் புருஷத்வேஷியாகி வர்த்திக்கின்றனள்; அவனை வசீகரணம் பண்ண வல்லீராயிற் பின்பு யாங்களும் அப்யஸித்தும்' என்று சொல்லியபின் மாயாவ்ருத்தனும், 'அவ்வண்ணம் செய்குவன்' என்று ப்ரதிஞ்ஞை பண்ணிக்குணமாலை பவனமடைந்து, 'அதிதியாயினா னொருவன் வந்து நின்றனன்' என்று சேடி முகத்தாலறி வித்துக் குணமாலையின் அனுமதியாலடைவிக்க அடைந்து, [4]பத்ராஸனத்

---

[1]அபிப்ரேதகாரியம்-இச்சிக்கப்பெற்ற காரியம்

[2]ஆபணம்-கடைத்தெரு

[3]பரிவ்ராஜகவேஷம்-ஸந்யாஸவேஷம்

[4]பத்ராஸனம்-மங்களமான ஆஸனம்

[5]ஸ்கலிதம்-நழுவல்

திருப்ப, 'எங்கு நின்றும் வருகின்றீர்? எங்குப்போகின்றீர்?' என்று குணமாலை வினவ [5]ஸ்கலித் வசனத்தனாகி, 'பின்னின்றும் வருகின்றேன்; முன்னோக்கிப் போகின்றேன்' என்ற பரிஹாஸ வசனங்களைப் பரிஜனங்கள் அபஹஸித்தபின், 'வார்த்திக்யம் சித்த விகாரம் பண்ணுமென்பது தகுவதன்றோ' என்று அவர்களை நிவாரித்து, 'முன்னோக்கிப் போகின்ற தேசம் யாது?' என்று வினவ, 'ஜராவிநாச காரணமாகிய கந்யாதீர்த்தத்து ஏறப் போகின்றேன்' என்ன அவளும், 'என்னே! இவனது சரீரம் வார்த்திக்யாநுரூபமாயினும் வசனம் யௌவனாலங்கிருதமாகின்றவாறு' என நினைந்து உபசார ஸஹிதமாக அவனுக்குப் போஜனம் பண்ணுவித்தனள். அதற்பின், '[1]அபிலஷித தேசத்தேறப்போவீராமின்' என்ன அவனும், 'அவ்வண்ணஞ் செய்வேன்' என்று ஸ்கலிதவசனத்தனாகி அவனது சயனஸ்தலத்தை யடைய, குணமாலை பரிசாரக ஜனங்கள் அதனையறிந்து கரங்களைப் பற்றி யீர்க்கின்றவர்களை நிவாரித்து, 'சயனஸ்தலத் தேவஸிப்பிக்க' என்று நியோகித்தபின், இரவுவஸித்து [2]ப்ரபாத காலத்து அதிமதுரமாகப் பாடிய இவனது ஸ்வரத்தைக் கேட்டு, 'காந்தர்வதத்தா விவாஹ காலத்து ஜீவந்தர குமாரகீதமே போன்றிருந்தது' என்று விஸ்மிதையாகி, குணமாலை அவனை யடைந்து, 'என்ன என்ன வித்தைகள் அப்யஸித்தீர்?' என்று கேட்ப, 'தர்மார்த்தகாம சாஸ்த்ர பாரங்கதனாக்கின்றேன்; தர்மார்த்த பலங்களை ப்ரதிபாதிப்பது காமசாஸ்த்ரம்; அதன் பேதத்தனவாகிய ஸகல காலவித்தைகளும் அறிவேன்' என்ன அவளும் ஆதரித்து, 'கந்தயுக்தி முதலாகிய வித்தைகளை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து அப்யஸியாநின்றவிடத்து மற்றொரு நாள் வித்யாதி தேவதாபூஜா வ்யாஜத்தினால் ஓர் உத்யானமடைந்து ஏகாந்தமாகத் தனது ஸ்வபாவ ரூபத்தைக் காட்டிப் பின்னரும் [3]விச்வாஸார்த்தமாகச் சூர்ண விவாத வ்ருத்தாந்தத்தினையுஞ் சொல்லிக் கரதலஸ்பர்சன ஸுகமனு பவித்தபின், அவளும் லஜ்ஜாஸ்நேஹ பரவசையாகி நிற்ப, பின்னும் தனது வ்ருத்த வேஷங்கொண்டு வித்யாதேவதாபூஜை பண்ணியபின், இந்த வ்ருத்தாந்தத்தினைப் பந்து ஜனங்களறிந்து மிகவும் ப்ரீதராகி ஜீவந்தரகுமாரனுக்குக் குணமாலையை விவாஹவிதியாற் கொடுத்தபின், அவளுடன் இஷ்டவிஷய காமபோகங்களை யனுபவித்துச் சிலநாள் கழிந்தபின் ஒருநாள், ஸமஸ்தபந்து ஜனங்களோடும் சாதுரங்க [4]பலஸஹிதனாகி விஜயகிரியென்னும் மதஹஸ்தியினையேறி ராஜ [5]பரிச்சதம் புடைசூழ்தரக் கந்தோத்கடபவனத்தினையடைந்தனன். அதனைக் காஷ்டாங்காரிகன்

---

[1]அபிலஷிததேசம்-இச்சிக்கப்பெற்ற நாடு

[2]ப்ரபாதகாலம்-விடியற்காலம்

[3] விச்வாஸார்த்தம்-நம்பிக்கையின் பொருட்டு

[4]பலம்-சேனை

[5]பரிச்சதம்-பரிவாரம்

கேட்டு மிகவுங் கோபித்தவிடத்து ஆப்தராகிய மந்த்ரி ஜனங்கள், 'ஜீவந்தர குமாரன் மஹானுபாவனும் ஸுதர்சனய க்ஷமித்ரனும் வித்யாதரபல ஸஹிதனும் மதுரவகுளாதிஸஹாயனும் ஆதலின், அவன் அபேத்யபராக்ரமன்; அவனுடன் விரோதிக்குமது விநாசஹேதுவாகும்' என்று சொல்ல அடங்கினன்; மற்றொன்று சொல்லுதும்:

"விதேஹவிஷயத்து ராஜா கோபேந்திரன்; தேவி ப்ருத் வீஸுந்தரி; புத்ரி ரத்னவதி; 'இவள், சந்த்ரகவ்யதனமென்னும் யந்த்ரம் வீழ்தரச் சரந்துரந்திட்டவனுக்கு யோக்யை' என்று நியதியுண்டாதலின், ததர்த்த மாகக் கோபேந்த்ர மஹாராஜன் ராஜமஹாபுரமடைந்து ஸ்வயம்வர கோஷணா பூர்வகமாக ராஜாக்களை யழைப்பித்தபின், அவர்களும் [1]ஸமுதிதராகிவந்து யந்த்ரத்தி லெய்து அஸமர்த்தராகிய பின், ஜீவந்தர குமாரன் ஸித்தநமஸ்காரா நந்தரம் ஆசார்யராகிய ஆர்யநந்திகளை நமஸ்கரித்து யந்த்ரத்தை ஸ்கலிதமாக எய்தனன்; அதனைக் கண்டு ராஜவித்யாதரஜனங்கள் ஸாதுகார்முகராகி ஸ்துதிப்ப, ரத்னவதி ஜீவந்தர குமாரன்மிசை மாலையிட்டனள். காஷ்டாங்காரிகன் முதலிய ராஜாக்கள் கன்யாபஹரணம் பண்ணுவான் வேண்டி யுத்தந்தொடங்கு தலும், ஜீவந்தரகுமாரன் ஸத்யந்தரமஹாராஜ ஸாமந்தவர்க்கமாகியவர் களுக்குத் தூத முகத்தால் தனது வ்ருத்தாந்தத்தினையும் க்ருதக்னனாகிய காஷ்டாங்காரிகனது ஸ்வாமித்ரோஹத்தினையும் அறிவித்து ஸாம பேததான தண்டலக்ஷணத்தவாகிய சதுர்விதோபாயத்தினால் அவர்களை வசீகரித்து யுத்தோன்முகனாகி விஜயகிரியென்னும் மதஹஸ்தியேறி யுத்தரங்கங்குறுகுதலும் காஷ்டாங்காரிகள் அசனிவேக மென்னும் மதஹஸ்தியை மேற்கொண்டு குறுகி யுத்தம்பண்ண, அவனை ஜீவந்தர குமாரன் லோகாந்தரமடைவித்தனன். ததனந்தரம் ஸகலராஜபாலும் ஜீவந்தரஸ்வாமியைச் சரணமாக அடைந்தபின், ராஜ்யகோஷணா பூர்வகம் விஜயாதேவ்யாதி ஸகலபந்து ஸஹிதனாகி ஜினபதிபூஜாதி மங்கலக்ரியா பூர்வமாக ஸுதர்சன யக்ஷ வித்யாதரப்ரப்ருதிகள் ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணியபின் ரத்னவதி கல்யாணா னந்தாம் காந்தர்வ தத்தைக்கு மஹாதேவீ பட்டங்கொடுத்து, துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலன ப்ரகாரத்தினால், ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணி இஷ்டவிஷயகாம போகங்களை யனுபவித்துச் செல்கின்றகாலத்து, மற்றொருநாள் ஜீவந்தரமஹாராஜன் ஸுரமலயோத்யானத்துவர தர்மத போதனர் பார்ச்வத்தே தர்மச்ரவணானந்தரம் நந்தாட்யாதி பந்துஜனங்களோடு கூட ஸம்யக்தர்சன தான சீலோபவாஸ ஜினபூஜாதி வ்ரதங் களோடு கூடிச் செல்லாநிற்ப, ஒருநாள் அசோகவனமென்னும் உத்யானத்துப் பரஸ்பர

[1]ஸமுதிதராகி-மகிழ்ச்சியையுடையவர்களாகி

[2]நிர்விண்ணன்-ஒன்றும்தோன்றாதவன்

யுத்தம் பண்ணாநின்ற வானரஸமூஹத்தைக் கண்டு போக [2]நிர்விண்ணனாகித் தத்ரஸந்நிஹிதராகிய சாரணத போதனர் பார்ச்வத்தே தனது பூர்வபவ ஸம்பந்தத்தினைக் கேட்டு, ப்ரதிதிவஸம் ஜிநபதி பூஜாபராயணனாகின்றவன், ஸுரமலயோத் யானத்தே ஸ்ரீவர்த்தமான பட்டாரகர் ஸமவஸரணம் ஸந்நிஹித மானமைகேட்டு விபூதிஸிதம்போகி, ஸமவஸரணமடைந்து ஜினபதி பூஜா நந்தரம் கந்தர்வதத்தா புத்ரனாகிய வஸுந்தரபுத்ரனுக்கு ராஜ்ய பதங்கொடுத்து ஸத்யந்தரமஹாதேவியோடுங்கூடக் காந்தர்வதத்தாதி தேவிகளும் அவர்கள் மாதர்களும் சந்தனார்யை ஸமீபத்தே தீக்ஷித்தபின், ஜீவந்தரமஹாராஜனும்நந்தாட்ய மதுராதிஸஹாய மாதுலாதி மஹீபதிகளோடுகூட ஸர்வஸங்கப் பரித்யாக ரூபத்ததாகிய ஜினதீக்ஷையினை ப்ராபித்து ஜீவந்தர முனிவர்களும் தபப்ர பாவத்தால் சுருதகேவலீபத ப்ராப்தராகி விஹரித்து ஸ்ரீவர்த்தமானபட்டாரகர் பரிநிர்வாணானந்தரம் விபுலகிரிமிசை அகாதி கர்மக்ஷயம் செய்து முக்தி பதமடைகுவர்" என்று ஸுதர்மகணதரர் அருளிச்செய்யக்கேட்டு ஸ்ரேணிக மஹாராஜன் அதிஸந்துஷ்டனாகி நமஸ்கரித்துப்போகித் தனதுநகரமடைந்தனன்.

சீவகசரித்திரம் முற்றிற்று

உ

பரமபதிதுணை

சீவகசிந்தாமணி

நச்சினார்க்கினியருரை

கடவுள் வாழ்த்து

1. மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பந் தலையாயது தன்னி னெய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவ னவன்சேவடி சேர்து மன்றே.

என்பது. இத்தொடர்நிலைச்செய்யுள் தேவர் செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமாதலானும், "முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி" (*தொல். சிறப்பு.*) என்றதனால், அகத்தியத்தின் வழிநூல் தொல்காப்பியமாதலானும், பிறர்கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையானும், அந்நூலிற் கூறிய இலக்கணமே இதற்கிலக்கண மென்றுணர்க.

அவ்விலக்கணத்திற் செய்யுளியலின்கண்ணே ஆசிரியர் பா நான்கென்றும், அவற்றை [1]அறம்பொருளின்பத்தாற் கூறுகவென்றும் கூறிப் பின்பு [2]அம்மை முதலிய எட்டும் தொடர்நிலைச்செய்யுட்கு இலக்கணமென்று கூறுகின்றுழி, "இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்" (*தொல். செய்.238*) என்பதனால், மெல்லென்ற சொல்லான்

குறிப்புரை

1. உலகமென்னும் மங்கலமொழி அடைகொடுத்து இதிற் கூறப்பட்டது; "உலக முவப்ப" (*முருகு.1*) என்பதன் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க. தேவாதிதேவன் : *ஏலாதி.32; பெரியதிரு.3.2:8.* சேர்தும்- இடைவிடாது நினைப்போம் (*குறள்.3, பரிமேல்.*)

(மேற்கோளாட்சி.) *அடி.1:* நேமி. இடை.2; *கல்.* 'புயற்கார்ப்', 15, *மயில்.*; *பிரயோக.* திங்ங.5. *அடி, 4: தொல்.* இடை.48, *ந.*;46, *தெய்வச்.*; *சிலப்.9 :14-5, அடியார்.*; நன். இடை.22, *மயிலை.*, சங்.: *தஞ்சை.*386, சொக்க.; *கல்.* 'திங்கண்முடி' 32, *மயில்.*; இ-வி. இடை. 27. *முற்றும்:* தொல். செய்.149, *ந.*; *யா.வி.* ஒழிபு.2; *நேமி.* வினை.8; *தஞ்சை* .1. சொக்க.

(உரை) [1] *தொல்.செய்.106.* [2] *தொல்.செய்.236.*

அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள்பயப்பப் பழையதொரு கதைமேற் கொச்சகத்தாற் கூறின், அது தோல் என்று கூறினமையின், இச்செய்யுள் அங்ஙனம் கூறிய தோலாமென்றுணர்க.

இச்செய்யுள் [3]முன்னோர் கூறிய குறிப்பின்கண் வந்த செந்துறைப் பாடாண் பகுதியாம் (*தொல். புறத்திணை.27.*) இதனானே, "யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது" (*தொல். செய்.149*) என்பதற்குத் [4]தேவபாணியும் காமமுமேயன்றி வீடும் பொருளாமென்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று.

[5]முந்துநூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழியால் தொடர்நிலைச்செய்யுட்குப் பெயரின்மையும் இதற்குப்பின்பு கூறிய நூல்கள் இதற்கு விதியன்மையும் உணர்க.

இனி, இத்தொடர்நிலைச்செய்யுளை[6]இனமென்ப. [7]அந்நூல்கள் இனமென்று காட்டிய உதாரணங்கடாம் அவர் சேர்த்த அவ்வப்பாக் கட்கே இனமாகாது ஒழிந்த பாக்கட்கும் இனமாதற்கு ஏற்றலானும், துறையை விருத்தமாகவும் தாழிசையை விருத்த மாகவும் ஓதுதற்கு அவை ஏற்றமையானும், "மூவாமுதலா" என்னுங்கவி முதலியன தாழம் பட்டவோசையான் விருத்தமாயும் சீர்வரையறையானும் மிகத்துள்ளிய வோசையானும் துறையாயும் கிடத்தலின், இதனை [8]விருத்தக்கலித் துறையெனல்வேண்டும்; அது கூறவே துறையும் விருத்தமுமெனப் பகுத்தோதிய இலக்கணம் நிரம்பாதாமாகலானும்

(உரை) [3]முன்னோர் கூறிய குறிப்பென்றது அறம்பொருளின்பம் பயப்பச்செய்த செய்யுளைக் கேட்டோர்க்கும் அஃது உறுதிபயத்தலைக் குறித்துச்செய்தல். செந்துறைப் பாடாண்-விகாரவகையான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறுமுறை வாழ்த்தினைப் போலாது உலகினுள் இயற்கை வகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல்

[4]தேவபாணி-தேவரை வாழ்த்துவது; "தேவப் பிரணவமெனும் வடமொழியைத், தேவபாணியெனத்திரித்துவழங்கினரே" (*பன்னிரு.207.*)

[5] முந்துநூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழிப்பெயர் இன்றேனும் சொற்றொடர்நிலை, பொருட்டொடர் நிலையென்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்குக் காப்பியமென்னும் பெயர் கூறுதல் பொருந்துமென்பது அடியார்க்குநல்லார்கொள்கை (*தொல்.உரைப்பாயிரம்.*)

[6]இனம்-பாவினம்; தாழிசை, துறை, விருத்தமென்பன.

[7]அந்நூல்களென்றது யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றைப் போலும்.

[8]விருத்தக் கலித்துறையென ஒருவகைச் செய்யுட்களைப் பிற்காலத்தில் வழங்குவது உண்டு. இதனைக் காப்பியக் கலித்துறை என்பாரும் உளர் (*வீர. யாப்புப். 18, உரை.*)

இனமென்றல் பொருத்தமின்று. இச்செய்யுட்களின் ஓசைவேற்று மையும் மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவும் கலிக்கே யேற்றலிற் கொச்சகமென்றடங்கின.

"யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது" என்பதனால் இக்கவியும் மேலிற் கவியும் முன்னிலையன்றியும் தேவர்ப் பராயினவாம்.

இனி, [9]அளவியற்சந்தம், அளவழிச்சந்தம், அளவியற்றாண்டகம், அளவழித்தாண்டகம், சமசந்தத்தாண்டகம், சந்தத்தாண்டகம், தாண்டகச் சந்தமென அடக்குவார்க்கு அவற்றுள்ளும் சிலவன்றி முழுதுமடங்காமை யுணர்க.

மூவாமுதலாவென்பது, மூத்த முதலியவென்னும் [10]பெயரெச் சங்களின் எதிர்மறையடுக்கு; "எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா" (*தொல்.வினை.39*) என்பதனான், உலகமென்னும் வினை முதற் பொருளொடு முடிந்தது; "முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்" (*தொல்.மொழி.33*) என்பதனான், முதலுமென்பதொரு வினை உடன் பாட்டிற்கு உளதாம். ஆசிரியர், "காலமுலகம்" (*தொல். கிளவி.58*) என்றும், பிறாண்டும் சூத்திரஞ்செய்தலின் அது வடமொழியன்று. ஈண்டு உலகமென்றது [11]உயிர்க்கிழவனை; "உலக முவப்ப" (*முருகு.1*) என்றது போல. ஒருமூன்றுமென்ற குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு, "முதலீரெண்ணினொற்று ரகர மாகு, முகரம் வருத லாவயி னான" (*தொல். குற்றியலுகரப். 33*) என்னும் விதியும் பெற்று, "அளந்தறி கிளவியும்" (*தொல். குற்றியலுகரப்.41*) என்னும் சூத்திரத்து, "தோன்றுங் காலை" என்ற இலேசான் முடிந்தது. ஒருமூன்று மேத்த எய்தியென்க; உம்மை, "இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு வினைப்படு தொகுதியின்" (*தொல். கிளவி. 33*) வந்தது. உலகமென்னும் பெயர் மூன்றென்னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டு, அதுதான் ஏத்தவென்னும் வினைப்பயனிலை கொண்டது.

---

[9]இவற்றின் இலக்கண முதலியவற்றை *யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையிற்* (*சூ.95*) கண்டு கொள்க.

[10]"புரைதீரா மன்னா விளமை" (*நாலடி.11*), "இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்" (*குறள்.448*) என வேறிடங்களிலும் பெயரெச்சங்களின் எதிர்மறையடுக்கு வந்தன.

[11]உயிர்க்கிழவன்-ஆன்மா; 'மண்ணிடத்து வாழும் சீவான் மாக்களை உணர்த்திற்று' (*முருகு.1, ந.*)

வருத்தமாகிய குறிப்புணர்த்திய தாவென்னும் உரிச்சொல், வினைக்கு முதனிலையாய் தாவாதவெனப் பெயரெச்சமறையாய் இன்பமென்னும் பெயரொடு முடிந்தது. ஏத்தத் தாவாதவென்பது, "வினையெஞ்சுகிளவியும்...........வல்லெழுத்து மிகுமே" (*தொல்.* உயிர்மயங்கு. 2) என்பதனால், ஒற்று மிக்கது. தாவாத வின்ப மென்பது உடம்படுமெய்யாயிற்று; இன்பமென்னும் பெயர் தலையாயதென்னும் குறிப்புப்பெயரைக் கொண்டது; "அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத்தாகும்" (*தொல்.* புள்ளி.19) என்பதனான் மகரம் நகரமாயிற்று. தன்னினெய்தியென்ற இன், காரகவேதுப் பொருட்கண்வந்த ஐந்தாமுருபு. தன்னிலெய்தியென்று பாடமாயின், மணியினது ஒளியும் மலரினது நாற்றமும் போலத் தன்னுள்ளே பெற்றென்க. எய்தியென நின்ற செய்தெனெச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டாய், நின்றவென்னும் பெயரெச்ச வினையொடு முடிந்து, அது குணமென்னும்பொருட்பெயரொடுமுடிந்தது.

ஓவாதென்னும் எதிர்மறையெச்சமும் நின்றவென்பதனோடு முடியும். [12]குணமாவன தாவாத லின்பமென்பதனாற்பெற்ற அநந்தசுக மொழிந்த ஏழு குணங்களும்; அவை-அநந்தஞானம், அநந்தவீரியம், அநந்ததரிசனம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, அழியாவியல்பென்பன. அத்து: இரண்டாமுருபின் கண் வந்த சாரியை; ''அத்தே வற்றே யாயிரு மொழிமே, லொற்றுமெய் கெடுத றெற்றென் றற்றே'' (*தொல்.* புணரியல், 31) என்பதனான் மகரங் கெட்டு, ''அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை'' (மேற்படி மேற்படி. 23) என்பதனால் அகரம்கெட்டு முடிந்தது. ''குற்றியலுகரமுமற்று'' (மேற்படி மேற்படி. 3) என்பதனான் வருமொழியின் ஒகரமேறிற்று. ஒண்ணிதி: பண்புத்தொகை. ஒண்ணிதிச் செல்வன்-வீடாகிய விளங்கிய நிதியையுடைய செல்வன்; இகரவீற்று வேற்றுமைச்சொல்லாதலின் வல்லெழுத்து மிக்கது. செல்வனென்றார், அழியாத இன்பத்தை நுகர்தலின். என்பவென்னும் முற்றுச்சொல் [13]சாதுக்களென்னும் பெயர் தொக்கு நின்றதனொடு முடியும்; தோன்றா வெழுவாயுமாம். [14]தேவும் தெய்வத்துக்கு ஒரு பெயர்: நான்கனுருபு விரிக்க. ஆதியாகிய வென்க. சேவடி பண்பு மாத்திரையாய்க் குறைந்த சொல்லாதலின், [15]மருவின்பாத்தியதாய் (*தொல்.* குற்றியலுகரப். 77) நின்றது.

[12]எண்குணம்: *சீவக.*1469.

[13]துறந்தோரைச்சாதுக்களென்பது சைனநூன்மரபு.

[14]தேவு: ''தேவு மாதவற் றொழுது" (*கம்ப.* கையடை.24.)

[15]மருவி நடந்த வழக்கினது பகுதியை இலக்கணமாக உடையது.

சேவடிசேர்துமென ஒற்று இரட்டாது நின்றது, இரண்டாவதற் கோதிய திரிபில் அன்னபிறவால் (*தொல். தொகை. 15.*) சேர்தும்: பன்மைத் தன்மை ; ஈண்டு ஒருவரைக் கூறும் பன்மை. அன்று:அசை. ஏகாரம்:ஈற்றசை.

(இதன்பொருள்.) தேவர்களுக்கு ஆதியாகிய தேவனாவான், கெடாத இன்பம் தனக்கு ஒப்பற்றதனை [16]அந்தமுமாதியுமில்லாத [17]மூன்றுலகு மேத்தத் தன்னாற்பெறுகையினாலே தன்னை விட்டு நீங்காது நின்ற குணங்களையுடையனாகிய ஒண்ணிதிச்செல்வ னென்பர் சாதுக்கள்; ஆதலின், யாமும் இவ்விலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டு அவன் திருவடிகளை வணங்குவேமென்றா ரென்க.

இஃது [18]அருகசரணம் சித்தசரணம் சாதுசரணம் தன்மசரண மென்னும் நான்கினுள் சித்தசரணம்.

இனி, தான் மூவாமுதலாக வேண்டியென்றும், நாம் மூவா முதலாக வேண்டியென்றும் வினையெச்சமாக்குவாருமுளர்; அதற்கு எய்தியென்பதனொடு முடிக்க.

மேல்வரும் செய்யுட்கும் இவ்வாறுரைப்பின் உரை பெருகு மாதலின், இனி நல்லறிவுடையோர் உய்த்துணருமாறு சுருங்கவுரைக் கின்றாம்.

"செம்பொன்" (*சீவக.2*) என்னும் கவியாற் குருக்கள் அருகனை வணங்குதலின், தாம் சித்தனை வணங்கினார். குருக்கள் கூறுதலானும் அருகனை வணங்குதலானும் [19]அதனை முன்வைக்கவெனின், அவர், 'இது நன்று ; இதனை முன்னே வைக்க' என்றலின் முன்வைத்தார். (1)

---

[16]உலகம் நித்திய மென்பது சைனர்களுடைய கொள்கை.

[17]மூன்றுலகு:மேலுலகம், மத்திமலோகம். பவணலோகம் (நாக லோகம்)

[18]அருக சரணம்-அருகக்கடவுளை வணங்கும் வணக்கம். சித்த சரணம்-சித்தனை வணங்கும் வணக்கம் ; சித்தன்-காதி அகாதியென்னும் இருவகைக் கருமங்களையும் வென்று அக்கினியிந்திரனால் உடம்பைத் துறந்து பரிநிர்வாணம் பெற்று மூவுலகத்து உச்சியிலிருப்பவன்; "இருநால் வினைகெடுத்திட் டெண்குணனு மெய்தி, உருவாற் சிறிதொழிந்த வுண்மை-அருவாகி, நித்தராய் மூவுலகு மேத்த நிறைந்தபுகழ்ச், சித்தரா நந்தமக்கோர் சேர்வு" (*சீவசம்போதனை, 2*); "மூவுல கத்துச்சிச் சூளா மணிவிளக்குத், தேர்வகையிற் சித்தி யவர்" (*அருங்கலச் செப்பு, 159.*) சாது சரணம்-சாதுக்களை வணங்கும் வணக்கம். தன்மசரணம்-தருமத்தை வணங்கும் வணக்கம்.

[19]சித்தசரணத்தை அருகசரணத்தின் பின்வைத்தலே முறை.

2. செம்பொன் வரைமேற் பசும்பொன்னெழுத் திட்ட தேபோல்
அம்பொன் பிதிர்வின் மறுவாயிரத் தெட்ட ணிந்து
வெம்புஞ் சுடரிற் சுடருந்திரு மூர்த்தி விண்ணோர்
அம்பொன் முடிமே லடித்தாமரை சென்னி வைப்பாம்.

இன்: ஐந்தாமுருபு; [1]உவமப்பொரு. எழுத்திட்டதென்றது ஒற்றுமைப் படக் கிடந்ததற்கும், பிதிர்வென்றது சிறியவும் பெரியவுமாகிய வடி விற்கும் உவமை. மேல் வெம்புமென எதிர்கால நோக்கிற்று; எல்லாரும்[2] விரும்பும் சுடரென்று இளஞாயிறென்றலுமாம். இன்: [3]உறழ்பொரு. [4]வைத்தவென வருவிக்க.

(இ-ள்.) ஆயிரத்தெட்டு மறுவை எழுத்திட்டாற்போலப் பிதிர்வு போல அணிந்து இளஞாயிற்றினும் விளங்குமூர்த்தியுடைய, தேவர்கள் முடிமேல் வைத்த அடியை யாமும் சென்னியிலே வைப்பாமென்க.

[5]செம்மை பசுமை:தொடைமுரண்; ஈண்டு வண்ணவேறு பாடின்று. இஃது [6]அருகசரணம். (2)

---

2. பொன்பிதிர்வின் : "பொன்பிதிர்ந்த வாகத்து" (*சீவக. 2709*); எதுகை நோக்கி இயல்பாயிற்று; பத்மம், சங்கம், மத்ஸ்யம், ஸ்ரீவத்ஸம் முதலிய இரேகைகள்நூற்றெட்டும் மஸூரிகை முதலிய அடையாளங்கள் தொளாயிரமும் ஆக மறுக்கள் ஆயிரத்தெட்டென்று முநிஸுவ்ரத காவ்ய மென்னும் வடமொழிநூலிலும், ஸ்வஸ்திகம், நந்தியாவர்த்தம் முதலிய இரேகைகள் நூற்றெட்டும் மஸூரிகை முதலிய அடையாளங்கள் தொளாயிரமும் ஆக மறுக்கள் ஆயிரத்தெட்டென்று புருதேவசம்பு வென்னும் வடநூலிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன வென்பர். ஸ்ரீவர்த்தமானர் பொன்னிற முடையவராதலின், 'வெம்புஞ் சுடரிற் சுடருந் திருமூர்த்தி' என்றார்; இதனைத் திருக்கலம்பகக் காப்புச்செய்யுளின் உரையாலும் உணர்க. அருகன் மேனிக்குச் சூரியன்: "பருதியங் கடவுளன்னகோன்" (*சீவக.374*); "ஞாயிற்றுத்திகழொளி......அறிவன்" (*சிலப்.11:2-4.*)

(உரை) [1]உவமப்பொரு-ஒப்புமைபடக்கூறுதல். [2]*சீவக.410.* [3]உறழ்பொரு-ஒன்றனால் ஒன்றை மிகுத்தல். [4]முடிமேல்வைத்த அடித்தாமைரையென்க. [5]சொல்லும் சொல்லும் முரணிய தொடை.

[6]அருகன்-ஜிநன்; 'அருகனாவான் மூவுலகத்துச்சியிலுள்ள சித்தனைத் தியானித்து முத்தியடைந்தவன்' என்றும், 'அகமிந்திர லோகத்தின் அவதரித்து மத்திமலோகத்தில் சுவாமி, ஜீவன், கருமம், வேதம், உலகம், காலமென்னும் அறுபொருளின் குணங்களை விளக்கினவன்' என்றும் கூறுவர்திருக்கலம்பக உரையாசிரியர்.

3. பன்மாண் குணங்கட் கிடனாய்ப்பகை நண்பொ டில்லான்
தொன்மாண் பமைந்த புனைநல்லறந் துன்னி நின்ற
சொன்மாண் பமைந்த குழூவின்சரண் சென்று தொக்க
நன்மாண்பு பெற்றே னிதுநாட்டுதன் மாண்பு பெற்றேன்.

சொல். புகழ். குழு -[1]ஆசிரிய உபாத்தியாய சாதுக்கள்.

(இ-ள்.) உறவும் பகையுமில்லாதான் [2]கூறிய நற்குணங்கட்கு இருப்பிடனாய்ப் பழையதாகிய மாட்சிமையமைந்த [3]அறத்தையும், அதனைப் பொருந்திநின்ற குழுவினையும் சரணாகச் சென்றுசேர்ந்த நல்வினையுடையேனாதலின் இக்கதையை உலகிலே நிலை பெறுதத்துதற்குநல்வினையுடையேனெனத்[4]தெளிந்துகூறினாரென்க.

இறைவன் நண்பிலனாயினும் [5]அருஞ்சுரத்தின் மரம்போல் அடைந்தார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு. இல்லாவென்று பாடமாயின் இல்லாவறமென்க.

இனி, [6]குணங்கட்கிடனாய்ப் பகைநண்பில்லானெனின், பிறர்க் குள்ளது, இவற்கின்றென்றாகும்; "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி" (குறள். 29) என்றலின்.

இது தன்மசரணமும் சாதுசரணமும் கூறிற்று. (3)

அவையடக்கம்

4. கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுங்கழு வாது விட்டால்
நற்பா லழியு நகைவெண்மதி போனி றைந்த
சொற்பா லுமிழ்ந்த மறுவும்மதி யாற்க ழூஉவிப்
பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்.

---

3. பன்மாண்குணம்: எண்பத்துநான்கிலக்கம் குணவிரதம், நூறுகோடி மகாவிரதம், ஆயிரத்தெண்ணூறு சீலாசார மென்பர் (சீவக.1244, 2813, 3023-4.) இல்லா னென்றது அருகனை. சொல்-புகழ் (குறள்.56.)

(உரை) [1]இவர் பஞ்சபரமேஷ்டிகளைச் சார்ந்தவர். [2]'பன்' என்னும் சொல்லை நினைந்து 'கூறிய' என உரை எழுதினார். [3]அறம்-ஜிநதருமம். [4]பெற்றேனென இறந்த காலத்தாற் கூறினமையின், 'தெளிந்து கூறினார்' என்றார். [5] புறநா.119; நாலடி.202. [6]கிடந்தவாறே பொருள்கொள்ளும் முறையையும் கூறுகின்றார். பிறர்க்குள்ளதென்றது துறவியருக்கும் பகைமுதலிய குற்றம் உண்டென் பதைக் கூறியபடி. அவருக்கும் பகைக்குறிப்பாகிய வெகுளி உண்டென்பதை இக்குறள் வெளிப்படுத்துவதாதலின் இங்கே மேற்கோள் காட்டினார்; இப்பொருட்கு இல்லான்கூறிய அறமெனஒருசொல்வருவிக்க.

(இ-ள்.) கல்லின்பகுதியீன்ற மணியும் நிறைமதிபோற் கலை கணிறைந்த சொல்லின் பகுதியீன்ற மறுவும் கழுவாதொழிந்தால் நன்மை கெடும்; ஆதலிற் சான்றோர் தமது அறிவாலே கழுவி அழகாக அமைத்துக் கொளற்பாலராயிருந்தாரென்க.

எனவே யான் அத்தன்மையனல்லனென்பது சொல்லெச்சம்; "சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொளியற்கை, புல்லிய கிளவி யெச்சமாகும்" (*தொல்.செய்.* 206) என்றாராதலின். மறுவில்லாத மதிக்கு மறு அடுத்தாற்போலக் கலைநிறைந்த சொற்கு அடுத்த மறுவாவது வழுவமைக்குஞ் சொல்; அதனைச் [1]சங்கத்தார் ஆராய்ந்தமை கூறவே [2]அவையடக்க முணர்த்தியதாயிற்று. [3]மதிபோல் நிறைந்த மதியுமாம். (1)

5. முந்நீர்ப் பிறந்த பவழத்தொடு சங்கு முத்தும்
அந்நீ ருவர்க்கு மெனின்யாரவை நீக்கு கிற்பார்
இந்நீர வென்சொற் பழுதாயினுங் கொள்ப வன்றே
பொய்ந்நீர வல்லாப் பொருளால்விண் புகுது மென்பார்.

நிலத்தைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலுமாகிய மூன்று தொழிலுமுடைமையின்[1]முந்நீர்:ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) பவழமும் சங்கும் முத்தும் கடலிலே பிறந்தன; அவை பிறந்த அக்கடல் உவர்க்குமென்று கூறினும் அவற்றைக் கைவிடுவாரில்லை. அதுபோல மெய்யாகிய[2]புராணப்பொருளாலே வீடுபெறுவேமென்பார், எனது இவ்வாறு உவர்க்குந் தன்மையை யுடைய சொல் தீதாயினும், அச்சொற்பொதிந்த பொருளாலே அச்சொல்லைக் கொள்வரெனத்துணிந்து கூறினாரென்க. (2)

---

4. கற்பாலுமிழ்ந்தமணி: *சீவக.*9, 588; *பரி.*3:64; *நான்மணி.*5; *பெருங்.*1.51:9.

(மேற்.) *மு. தொல். செய்.* 113, *ந.*; *இ-வி. பாட்டியல்,* 128.

(உரை) [1]சங்கத்தார்-ஜைன சங்கத்தார். [2]அவைக்கு அடங்கியதை உணர்த்தினார். [3]'கலைநிறைதலின்திங்கள்உவமையாயிற்று' (*முருகு.*98, *ந.*)

5. பிறந்த : முற்று.

(உரை) [1]இது மூன்று நீர்மையையுடையதென்னும் பொருளினது. இங்கேகூறியபடியே நச்சினார்க்கினியர்பிறவிடங்களிலும் (*பெரும்பாண்.* 441, *மதுரைக்.* 75-6) எழுதுவர்; அடியார்க்குநல்லாரும் (*சிலப்.*7) இங்ஙனமே எழுதுவர்; ஆற்றுநீர்; ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் என்பாரும் உளர் (*புறநா.*9, *உரை.*). [2]புராணப் பொருள்-பழம் பொருள்.

பதிகம்

6. மீனே றுயர்த்த கொடிவேந்தனை வென்ற பொற்பிற்
றானே றனையா னுளன்சீவக சாமி யென்பான்
வானேற நீண்ட புகழான்சரி தம்மி தன்னைத்
தேனூற நின்று தெருண்டாரவை செப்ப லுற்றேன்.

ஏறுயர்த்த-ஏற்றை மேம்படுத்தின; "கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே"(*தொல். மரபு. 40*) என்றார். [1]சாமி:பாகதம்.

(இ-ள்.) காமனைவென்ற பொற்பினையுடைய ஏறனையான்றான் ஒருவனுளன்; அவன் யாரெனிற் சீவகசாமியென்பான்; அவனது ஒழுக்கம் கேட்டோர் நெஞ்சிடத்தே நின்று இனிமைமிகும்படி, தெளிந்தோர் அவையிலே இத்தொடர்நிலைச்செய்யுளைக் கூறலுற்றே னென்க.

புகழானென்னும்பெயர்சொல்லுவான்குறிப்பான்அவனென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாயிற்று; "நாணி நின்றோன்" (*அகநா.16*) என்றும், "அணங்கருங் கடவு ளன்னோள்" (*மேற்படி.16*) என்றும் *அகத்திற்*கூறினாற்போல. இது, "பொருளொடு புணராச்சுட்டுப்பெய ராயினும்"(*தொல். கிளவி. 37*) என்னுஞ் சூத்திரவிதி. மேல் இங்ஙனம் வருவனவற்றிற் கெல்லாமொக்கும். [2]சீவகனை முற்கூறினார் கதைக்கு நாயகனாதலின். *(1)*

7. கோடாத செங்கோற் குளிர்வெண்குடைக் கோதை வெள்வேல்
ஓடாத தானை யுருமுக்குர லோடை யானை
வாடாத வென்றி மிகுசச்சந்த னென்ப மன்னன்
வீடாத கற்பி னவன்றேவி விசயை யென்பாள்.

---

6. சீவகனுக்கு மன்மதன் உவமை : *சீவக.401. சீவகசாமி : 1913, 2310, 2609.* வானேற நீண்ட புகழ்: *சீவக.161; புறநா.11:6-7; பெருங்.3. 24: 3.* தேன்-இனிமை (*சீவக.15.*)

(மேற்.) அடி, *4: கல்.* 'தன்னுழை' 12, மயில். ; *நன். உரி.17*, சங்கர. *மு. நன். உரி. 17, மயிலை.*

(உரை) [1]ஸ்வாமி என்னும் வடசொல் பிராகிருதத்தில் சாமியெனச் சிதைந்து வரும். [2]"கண்ணகியென் பாண்மன்னோ" என்றவிடத்து, 'இவளை முற் கூறிற்று, கதைக்கு நாயகியாதலின்' (*சிலப். 1:29*) என்று அரும்பத வுரையாசிரியர் எழுதிய இங்கே ஒப்பு நோக்குகற்குரியது.

7. ஓடாத தானை : *பெரும்பாண். 102.* கோடாத செங்கோலும் ஓடாமையும்: *பெருங்.3. 18:11-2.* உருமுக்குரல் யானை : *பரி.8:17-8.* வாடாத-குறையாத.

(மேற்.) அடி, *1 : இ : கொ. ஒழிபு. 30.*

செங்கோல் [1]பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமாயினும் கோடாத வென்று அடையடுத்தலிற் கோலென்னுந் தன்மையாயிற்று. வெண்குடை: இயைபின்மை மாத்திரைநீக்கிய விசேடணம். உருமுக்குரல்போலுங் குரலையுடைய யானை. [2]வீடாத: விகாரம்.

(இ-ள்.) செங்கோல் முதலியவற்றையுடைய மன்னன் குறையாத வென்றிமிகு [3]சச்சந்தனென்பர்; அவன்தேவி விசயையென்று பெயர் கூறப்படுவாளென்க. (2)

8. சேந்தொத் தலர்ந்த செழுந்தாமரை யன்ன வாட்கட்
பூந்தொத் தலர்ந்த பசும்பொற்கொடி யன்ன பொற்பின்
ஏந்தொத் தலர்ந்த முலையின்னமிர் தன்ன சாயல்
வேந்தற் கமுதாய் விளையாடுதற் கேது வாமே.

(இ-ள்.) சிவந்து தம்மிலிணையொத்து அலர்ந்த தாமரையன்ன கண்ணினையும் பொற்பினையும் தம்மிலொத்து அடிபரந்த ஏந்து முலையினையுமுடைய சாயலாள் வேந்தனுக்கு அமுதமாய்ப் புணர்ச்சிக்குக் காரணமாமென்க.

அமிர்தம் கட்கினிதாகிய மென்மையும் [1]தன்னை நுகர்ந்தார் பிறிது நுகராமற்றடுக்கு மென்மையுமுடைமையின், 'அமிர்தன்ன சாயல்' என்றார்; "சாயன் மென்மை" (*தொல். உரி. 27*) என்று பொதுப்படச் சூத்திரஞ்செய்தது ஐம்பொறியாலும் நுகருமென்மை யெல்லாம் அடங்குதற்கு; "மயிலன்ன சாயல்" (*ஏலாதி,28*), "சாயன்மார்பு" (*கலி.65*) என ஒளிக்கும் ஊற்றிற்கும் வந்தன; பிறவும் காண்க; சாயல்: [2]ஆகுபெயர். மறுமையிற் சென்று பெறும் அமுதமும் இவளெனக் கொண்டு மயங்கினமை தோன்ற மீட்டும் 'அமுதாய்' என்றார். (3)

(உரை) [1]*தொல். பெயர். 28, ந. பார்க்க.* [2]விடாத வென்றது வீடாத வென நின்றமையின் விகாரமென்றார் (*சீவக.307, ந.*) [3]சச்சந்தன்: ஸத்யந்தரனென்னும் வடமொழிச்சிதைவு.

8. சேந்து: சிந்தென்பதன் மரூஉ. வாட்கண்: கண்ணென்னும் துணையாய் நின்றது; இவ்வாறு வருவனவற்றை உவமையும் உருபும் தொடர்ந்தவழி உவமேயப் பொருட்குஅடைபுணர்த்தலுண்டென்று கூறி அதன்கண் அடக்குவர் (*மாறன். 104, உரை.*) "வாளுற்ற கண்ணாள்" (*சீவக. 10.*) பூந்தொத்து-பூங்கொத்து; "அரும்பிவர் மென்முலை தொத்தா" (*பு.வெ.285.*) அமிர்தன்னசாயல்: *சீவக.1033.*

(மேற்.) அடி.1 : *தொல். எச்ச. 53, ந; கல். 'புயற்கார்ப்' 30, மயில். இ-வி. பொது. 76. அடி, 3: தொல்.உரி. 27, ந.*

(உரை) [1]"தொல். உரி. 27-ஆம் சூத்திரவுரையில் இவ்வுரையாசிரியர் இங்ஙனமே எழுதினார். [2]பண்புப்பெயர்பண்பியை உணர்த்திற்று.

9. கல்லார் மணிப்பூ ணவன்காமங் கனைந்து கன்றிச்
சொல்லாறு கேளா னனிசூழ்ச்சியிற் றோற்ற வாறும்
புல்லார் புகலப் பொறிமஞ்ஞையிற் றேவி போகிச்
செல்லா றிழுக்கிச் சுடுகாடவள் சேர்ந்த வாறும்.

நனி: விசேடித்த உரிச்சொல். பொறி-எந்திரம். செல்லாறிழுக்குதல்-வெற்றிமுரசு கேட்டுக் கலங்குதல். தேவி போகி இழுக்கிச் சேர்ந்தவாறுமென முடிவுழி, அவளென வேண்டாமையின், அது தேவியைச்சுட்டது, அங்ஙனம் [1]அமுதாயவள் இங்ஙனமாயினாளெனத் தேவரிரங்குதலின், முன்னிற்கவியை நோக்கித் தகுதிபற்றி வந்தது. இனி, 'சாத்தியவள்வந்தாள்' என்றாற்போலத் தேவியவளென [2]வினைக்கொருங்கியன்ற தென்பாருமுளர்; அது [3]வழக்கிலதென்று மறுக்க.

(இ-ள்.) பூணவன் வேட்கைசெறிந்து அதிலே அடிப்பட்டு அமைச்சர் சொல்வழியைக் கௌானாய்ப் பகைவர் மனமகிழ எண்ணத்திலே மிகத்தோற்றபடியும், தேவி போகி இழுக்கி அவள் சுடுகாட்டைச்சேர்ந்த படியுமென்க. *(4)*

10. நாளூற்று நம்பி பிறந்தான்றிசை பத்து நந்தத்
தோளூற்றொர் தெய்வந் துணையாய்த்துயர் தீர்த்த வாறும்
கோளூற்ற கோன்போ லவன்கொண்டு வளர்த்த வாறும்
வாளூற்ற கண்ணான் மகன்வாழ்கென நோற்ற வாறும்.

தோள்-கை. உற்று: உவமவாசகம்; "செப்புற்ற கொங்கை" (*சிற்.354*) என்றார்பிறரும். "ஒழியாது" (*தொல். தொகை. 15*) என்னும் இலேசாற் கோனையென்னும் உருபு தொக்கது. [1]அவனென்று [2]கந்துக்கடனைச்

---

9. கனைந்து கன்றி: சீவக.2769. புகல-விரும்ப, "நன்றெனப் புகன்று வந்தார்" (*கந்த. திருவவ.115.*)

(மேற்.) மு.: கல். 'ஈன்றவென்' 10, மயில்.

(உரை) [1]"சேந்தொத்தலர்ந்த.....அமுதாய்" (*சீவக.8.*). [2]இயற்பெயரும் சுட்டுப் பெயரும் ஒன்றனை ஒன்று கொள்ளாது இரண்டும் பிறிது வினைகோடல் (*தொல். கிளவி.38.*). [3]இவ்வாறு வழக்கிற் குண்டென்று சேனாவரையர் கூறுவர். இங்கே நச்சினார்க்கினியர் அதனை மறுக்கின்றார்போலும்.

10. தோள்-கை (*பெருங்.2. 13:43.*) உற்று-ஒத்து. கைபோலுதவல்: *குறள், 788.* வாளூற்ற கண்: *சீவக.8.*

(உரை) [1]நெஞ்சறிசுட்டெனலுமாம். [2]கந்தோத்கடசிரேஷ்டி என்று ஸ்ரீபுராணத்திற் கூறப்படுவான்.

சுட்டிற்று, கதையை உட்கொண்டு. அரசன் இறத்தற்கு ஏதுவாகலின், ஈண்டும் வாளுற்ற கண்ணென்றார். வாழ்க: வியங்கோள்; [3]விகாரம். நோன்பு வேட்கையுள்ளது.

(இ-ள்.) நம்பி, ஒன்பதுதிங்களும் நிறைந்து, திசைகளிற் பல்லுயிர்களும் வளர்தல் காரணமாகப் பிறந்தானாக, [4]ஒருதெய்வம் [5]கூனியது உருவாய்த் தன்கை தனக்கு உதவுமாறுபோலத் தேவிக்கு உதவித்துயர்தீர்த்தபடியும், கொலையுண்ட சச்சந்தன் வளர்க்குமாறு போலக் கந்துக்கடன் [6]உட்கொண்டு வளர்த்தபடியும், கண்ணாள் நோற்றபடியுமென்க.

நல்ல நாளுற்றென்றுமாம். (5)

11. நெஞ்சம் புணையாக் கலைமாக்கட் னீந்தி யாங்கே
வஞ்சம் மறவர் நிரைவள்ளல் விடுத்த வாறும்
விஞ்சைக் கிறைவன் மகள்வீணையிற் றோற்ற வாறும்
நஞ்சுற்ற காம நனிநாகரிற் றுய்த்த வாறும்.

(இ-ள்.) வள்ளல், தனது நெஞ்சு தெப்பமாகக் கலைகளாகிய கடலைக் கடந்து கரையேறி அப்பொழுதே மறவர்கொண்ட நிரையை மீட்டபடியும், தத்தை யாழ்ப்பாடலிலே தோற்றபடியும் [1]இருதலையுமொத்தகாமத்தைநாகரைப்போலநுகர்ந்தபடியுமென்க.

[2]கற்றபொழுதே பயன்கோடலருமையின் ஆங்கேயென்றார். [3]மறவரைக்கொல்லாது உயிரைவழங்குதலின் வள்ளலென்றார். விஞ்சை: குணப்பண்பு; பண்புடைப்பொருண்மேனின்ற ஆகுபெயர். ஒருமகளை வென்றானறல் இவன் தலைமைக்கு இழிவென்று அவள்செய்தியாகக்கூறினார். நாகரோடு உவமை, [4]ஒருடம்பாதலும் நீங்கல்வன்மையும் பற்றி. (6)

(உரை) [3]தொகுத்தல் விகாரம். [4]இது யக்ஷிதேவதை யென்று ஸ்ரீபுராணம்கூறும். [5]விசயையின்தோழியானசண்பகமாலை. [6]கட்டியங் காரனுக்குப்புலப்படாமல்வளர்த்தமைபற்றி இங்ஙனம் கூறினர்.

11. வள்ளல்: *சீவக.450, 797.* நிரைவிடுத்தது: *சீவக.1112.* விஞ்சைக் கிறைவன்-வித்தியாதரர்க்கு அரசனானகலுழவேகன்; விஞ்சைவித்தியா தரருக்கு ஆயிற்று; பண்பாகு பெயர். மகள்: காந்தருவதத்தை; இவள் தத்தை யென்றும் கூறப்படுவாள். நஞ்சுற்ற-நைந்துற்ற; போலி. நஞ்சுற்ற காமம்: *சிலப்.2:26-7*-ஆம் அடிகளின் உரையில் இதனை உரைநடையில் அடியார்க்குநல்லார் அமைத்தனர். நாகரிற்றுய்த்தல்: *சீவக.189, 217.* நாகர்-பவணதேவர்.

(உரை) [1]*குறள், 1196; பெருங்.1. 32:49.* [2]*சீவக.2554.* [3]மறவர். சீவகனுக்குப்பகைவர்அன்மை: *சீவக.2554,* உரை. [4]*சீவக.217,* ந.

12. முந்நீர்ப் படுசங் கலறம்முர சார்ப்ப மூதூர்ச்
செந்நீர்க் கடியின் விழவாட்டினுட் டேங்கொள் சுண்ணம்
மைந்நீர் நெடுங்க ணிருமங்கையர் தம்முண் மாறாய்
இந்நீர்ப் படியே மிவைதோற்றன மென்ற வாறும்.

அலற ஆர்ப்ப விளையாடும் விளையாட்டெனக. கடி-மிகுதி. தேங்கொள் சுண்ணம்-ஒளியும் நாற்றமும் ஊறும் இனிமைகொண்ட சுண்ணம். தோற்றனம் : [1]"மோயின ளுயிர்த்த காலை" (அகநா.5) என்றாற்போல வினையெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தது.

(இ-ள்.) மூதூரிற் புதுநீரால் உண்டான விழவிடத்தாடும் ஆட்டிலே இருவராகிய மங்கையர் சுண்ணத்தாலே மாறாய் இச்சுண்ணங் களைத் தோற்று இந்நீரிற் படியேமென்றபடியுமென்க. (7)

13. சுண்ணம் முடைந்து சுரமஞ்சரி சோர்ந்து தோழி
வண்ணந் நெடுங்கட் குணமாலையை வைது மாறிப்
புண்மேற் புடையிற் புகைந்தாணுரு வியாது நோக்காள்
கண்ணோக் குடைந்து கடிமாட மடைந்த வாறும்.

(இ-ள்.) சுரமஞ்சரி, சுண்ணந்தோற்றலாலே சோர்ந்து தோழியாகிய குணமாலையக் [1]கண்ணுற்றுச் சீவகனை [2]மழைவள்ளலென்று வைது நெஞ்சழன்று அழகுகெட்டு ஆண்மக்கள் வடிவை ஓவியத்தும் நோக்காளாய்[3]கன்னியாமாடத்தை அடைந்தபடியுமென்க.

மாறி வைதென மாறிற்று, "திங்களங்கதிர்" (சீவக.898), ''மாற்ற மொன்று'' (சீவக.899) என்னும் கவிகளை நோக்கி. (8)

14. பொன்றுஞ்சு மார்பன் புனலாட்டிடைப் புன்க ணெய்தி
நின்றெஞ்சு கின்ற ஞமலிக்கமிர் தீந்த வாறும்
அன்றைப் பகலே குணமாலையை யச்சு றுத்த
வென்றிக் களிற்றை விரிதாரவன் வென்ற வாறும்.

---

12. முந்நீர்ப்படு சங்கு: சீவக.சங்கும் முரசும்: முருகு.120-21. செந்நீர்-புதுநீர். இருமங்கையர்-குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும். சுண்ணம்-வாசனைப் பொடி.

(உரை) [1]மோயினள்-மோந்து.

13. புண்மேற்புடை-புண்ணினிடத்துள்ள துவாரம் சுரமஞ்சரி ஆண் உரு நோக்காமை: சீவக.907.

(உரை) [1]கண்ணுற்று-பார்த்து. [2]சீவக.899; மழைவள்ளலென்றது வேண்டுமிடம் வேண்டா இடம் பாராமல் மேகம் நீரைப் பொய்தலை நோக்கி. [3]சீவக.900.

அச்சம்: விகாரம். வென்றிக்களிறு-[1]முன்பு வெற்றியையுடைய களிறு. வரிதார்-மார்பின்விசேடத்தாலே உலகு புகழ்ந்த தார்.

(இ-ள்.) திருத்தங்கு மார்பன் புனலாட்டிலே உயிர்போகின்ற ஞமலிக்குத் தானும் வருந்திப்பார்த்நின்று [2]பஞ்சநமஸ்காரமாகிய மந்திரத்தைக் கொடுத்த படியும், அவன் அறஞ்செய்த அப்பகலே களிற்றை வென்றபடியுமென்க. (9)

15. தேனூறு தீஞ்சொற் குணமாலையைச் சேர்ந்த வாறும்
கோனூறு செய்வான் கருதிச்சிறை கொண்ட வாறும்
வானா றிழிந்து மழைமின்னென வந்தொர் தேவன்
ஊனா றொளிவே லுரவோற்கொண் டெழுந்த வாறும்.

செய்வான்: வினையெச்சம். கருதியென்பது கருதவென நின்றது; "உரற்கால் யானை யொடித்துண்டு" (குறுந்.232) என்னுஞ் செய்தெ னெச்சம் பிறவினை கொண்டாற்போல. சிறை-[1]அன்னப் பார்ப்பைச்சிறை செய்தது. ஒருதேவன்: விகாரம். மழை: அவனூர்தி [2]ஆசிரியன் கூற்றை உட்கோடலின், உரவோன் அறிவுடையோனா யிற்று.

(இ-ள்.) உரவோன் தேனினது இனிமை இடைவிடாது இனிய சொல்லையுடைய குணமாலையைச் சேர்ந்தபடியும்,

---

14. பொன்-திருமகள். மார்பன்-சீவகன். பொன்றுஞ்சு மார்பு: *சீவக.908, 1332, 1504, 1992; சிலப்.19:61; பெருங்.3. 6:21.* புன்கண்-துன்பம். ஞமலி-நாய். மரணத்தை நீக்குதலின் பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரம் அமிர்தமென்னப்பட்டது. அமிர்து: *சீவக.946.* அச்சுறுத்த-அச்சத்தை அடைவிக்க.

(மேற்.) *அடி, 3: மாறன்.* சொல்லணி. 20.

(உரை.) [1]"வென்றிசே ரிலங்கை யானை" (*கம்ப.* சிறப்புப்.) [2]அருகர், சித்தர், ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்களென்னும் பஞ்ச பரமேஷ்டிகளை வணங்குதற் குரியனவாகிய ஐந்து மந்திரங்கள்; அவை, 'ஓம்ணமோ அரஹந்தாணம், ஓம்ணமோ ஸிந்தாணம், ஓம்ணமோ ஆரியாணம், ஓம்ணமோ உவண்டாயாணம், ஓமணமோ ளோயேஸவ்வஸா ஹூணம்' என்பன. "மந்திரங்களைந்து மனத்தில்வரச் சொற்றார்கள், இந்திரர்க்கு மிந்திரரேயெண்"(*அருங்கல.150.*)

15. ஊறுதல்-இடைவிடாமை (*சீவக.152.*) கோன்-கட்டியங்காரன்; இச்சொல்காஷ்டாங்காரிகனென்பதன்சிதைவு. கொல்லுதலென்பதனைச் சொல்ல அஞ்சி, 'ஊறு செய்வான்' என்றார். மழை-மேகம்.

(உரை.) [1]*சீவக.2851,* முதலியன. [2]*சீவக.393.*

கட்டியங்காரன் கொல்லுதற்குக் கருத முற்பிறப்பிற் றீவினையாகிய சிறை வந்து அவனைக் கைக்கொண்டு போனபடியுமென்க.

[3]அவனெனச்சுட்டுவருவித்துஉரவோனச்சுட்டாக்கலுமொன்று. *(10)*

16. தேங்காத மள்ளர் திரடோளிணை சிக்க யாத்த
பூங்கச்சு நீக்கிப் பொறிமாண்கல நல்ல சேர்த்தி
நீங்காத காத லுடையாய்நினைக் கென்று பின்னும்
பாங்காய விஞ்சை பணித்தாங்கு விடுத்த வாறும்.

பூஞ்கச்சியாத்த கெடாத வீரர், தோளிணையையுடைய வீரர்; இவை [1]இகழ்ச்சி. கச்சு-சோலையின்மேற் கட்டினது. சிக்க-அகப்படக் கோல; திசைச்சொல். நீக்கி-அச்சிறையை நீக்கி. பின்னும் நினைக்க வென்றது, [2]இடர்வரினென்றதன்றி இன்பமுறுங்காலும் நினைக்க வென்றவாறு.

(இ-ள்.) மள்ளர் சீவகனைச் சிக்க, தேவன் அதனை நீக்கிக் கலத்தைச் சேர்த்தி, 'என்றும் நீங்காத காதலையுடையாய், பின்னும் நினைக்க' என்று தனக்குரிய விஞ்சைகளை அவனுக்கு நிறுத்தி அவ்விடத்துநின்று விடுத்தபடியுமென்க.

இது முற்கூறிய கவியிற் சிறைப்பாவத்தைத் தொடர்புபடுத் தெடுத்து விரியக்கூறிப் பின்பு அவற்குச் செய்த சிறப்புக்களும் கூறிற்று. [3]கட்டில்லாமை பின்னே உணர்க. *(11)*

17. பைந்நாகப் பள்ளி மணிவண்ணனிற் பாயல் கொண்டு
கைந்நாகந் துஞ்சுங் கமழ்காந்தளஞ் சாரல் போகி
மைந்நாக வேலி மலிபல்லவ தேய நண்ணிக்
கொய்ந்நாகச் சோலைக் கொடியநந்நகர் புக்க வாறும்.

மை-மேகம். கொய்ந்நாகம்-புன்னை. கொடிமாநகரும் பாடம். காந்தள்வடிவிற்கும் [1]நிறத்திற்கும் உவமம்.

(உரை.) [3]இப்பொருளேசிறப்புடையது.

16. சிக்க யாத்தல்: *வி.பா.* வாரணாவத. 5; சிக்கவென்பது குட நாட்டில் வழங்குகின்றது; "பொதிந்து சிக்க" *(சீவக.1890.)* நினைக் கென்று: *சீவக.959.*

(உரை.) [1]வீரரல்லாதாரை வீரரென்றமையின் இகழ்ச்சியாயிற்று. [2]"துயர்வரி னினைமின்றுயரிலீர் சொல்லினு நன்றாம்" *(பெரியதிரு.1.1: 10.)* [3]தோளிணை சிக்கயாத்த என்ற சொற்கிடக்கையினால் கட்டியதாகப் பொருள்கொள்ள நேருமாதலின் அதனைவிலக்கினார்.

17. (1-2) "காந்தளஞ் சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்குப், பாம்பணைப் பள்ளி யமர்ந்தோன்" *(பெரும்பாண்.372-3.)* நாகவேலி-சுரப்புன்னை யாகியவேலி. அந்நகரென்றது சந்திராபமென்னும்நகரத்தை *(சீவக. 1251.)*

(உரை.) [1]நிறமென்றது வெண்மை நிறத்தை. ஆதிசேடன் வெண்மைநிறத்தினன்.

(இ-ள்.) நாகப்படுக்கையிலே மாயோன் துயிலுமாறுபோலக் காந்தளைப் படுக்கையாகக்கொண்டு யானைதுயிலும் அழகிய சாரலைப் போய்ப் பல்லவ தேசத்தை நண்ணி அதன் நகரிலே புகுந்தபடியுமென்க. (12)

18. அத்தம் மனைய களிற்றந்நகர் மன்னன் மங்கை
முத்தம் முரிஞ்சு முகிழ்மென்முலை மின்ன னாளைப்
பைத்தங்கொர் நாகர் பனிமாமதி யென்று தீண்டச்
சித்தங் குழையற் கெனத்தீர்த்தவட் சேர்ந்த வாறும்.

அத்தகரியென்னும் வடமொழிச்சிதைவு விகாரமாயிற்று; "அத்தமென்னும் பொன்னஞ் சிலம்பு" (*பாண்டிக் கோவை*) என்றார் பிறரும். அங்கெனத் கதையை யுட்கொண்டு [1]சுட்டினார். குழையற்க: விகாரம்.

(இ-ள்.) களிற்றையுடைய முற்கூறிய நகரின் மன்னன் மகள் முகத்தைப் பொழிலிடத்தே ஒருநாகம் மதியென்று உட்கொண்டு படம்விரித்து அது மறுச்சேர்மதியன்மையின், அவளைக் கையிலே தீண்டுதலாலே சித்தம் வருந்தின [2]உலோகபாலனை வருந்தற்க வென்று கூறி, அச்சொற்கேற்பத் தீர்த்து அவளைச் சேர்ந்தபடியு மென்க. (13)

19. பொற்பூண் சுமந்த புணர்மென்முலைக் கோடு போழ
நற்பூங் கழலா னிருதிங்க ணயந்த வாறும்
கற்பா டழித்த கனமாமணித் தூண்செய் தோளான்
வெற்பூ டறுத்து விரைவின்னெறிக் கொண்ட வாறும்.

(இ-ள்.) கழலான், பூணாகிய கிம்புரியைச் சுமந்த முலையாகிய கோடு உழாநிற்க, அதனை இரண்டுதிங்கள்

---

18. அத்தகிரியை அத்தமென்றல் வழக்கு (*சீவக.1733.*) அத்தகிரி களிற்றுக்கு உவமை: *சீவக.2211*; வேறு மலையைக்கூறாது அத்தகிரியை உவமை கூறியது, அந்திச் செவ்வானம் சாரப்பெற்ற அம்மலை உத்தம இலக்கணமாகிய செம்புகரையுடைய நல்யானைக்கு ஏற்ற ஒப்பாமெனக் கருதி; 'குடவரை புகருக்குவமை' (*சீவக.980, ந.*) மன்னன் மங்கை: பதுமை. பைத்து-படம் விரித்து.

(மேற்.) *அடி, 1: மாறன்.* சொல்லணி. 10.

(உரை.) [1]இது நெஞ்சறி சுட்டு, [2]உலோகபாலன்: பதுமையின் சகோதரன்.

19. இருதிங்கள்: *சீவக.1359.* கற்பாடு-உலக்கல்லினது பெருமையை; "கற்பா டழித்த புயத்தரக்கன்" (*கூர்ம. இராவண. 11*); கற்பாடழித்த தோளான்: *சீவக. 690.*

விரும்பினபடியும், அவன் காரியத்தின் விரைவாலே மலையை ஊடறுத்து வழிக்கொண்ட படியுமென்க.

உலத்தின் பெருமையையுக் கெடுத்த கனத்த மணித்தூணை யொத்த தோளான். (14)

20. தள்ளாத சும்மை மிகுதக்கநன் னாடு நண்ணி
விள்ளா விழுச்சீர் வணிகன்மகள் வேற்க ணோக்கம்
உள்ளாவி வாட்ட வுயிரொன்றொத் தறைந்த வாறும்
கள்ளாவி நாறுங் கமழ்கோதையிற் போய வாறும்.

விள்ளா-நீங்கா. உள்-மனம். ஆவி-மணம். இன்: நீக்கம்

(இ-ள்.) இன்ன ஒலியென நீக்கலாகா ஒலிமிகுகின்ற தக்க நாட்டைப் பொருந்தி, அவ்விடத்து [1]நகரின் வணிகன்மகள் நோக்கம் மனத்துணின்று உயிரை வருத்துதலால் இருவருயிரும் ஒருயிரை யொத்து உறைந்தபடியும், அவளினின்றும் போனபடியுமென்க. (15)

21. இன்னீ ரமிர்தன் னவள்கண்ணிணை மாரி கற்பப்
பொன்னூர் கழலான் பொழிமாமழைக் காடு போகி
மின்னீர வெள்வே லவன்மத்திம தேய மன்னன்
கொன்னூர் கொடுவெஞ் சிலைகண்டெதிர் கொண்ட வாறும்.

'கண்ணிணையும்' என்னும் உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. [1]ஓடின பொன்கிடக்க நெகிழுமாதலின், 'ஊரும்' என்றார். கண்ணும் காடும் மழைபொழியப் போனானென்றதனால், காலம் காராயிற்று. 'மன்னீர வெள்வேல்' எனவும் பாடம். [2]சிலை: ஆகுபெயர்.

(மேற்.) *அடி, 3: சிவஞா.பா.8,* அவதாரிகை. *அடி, 2-4: தொல். சூ.வி.* பாயிரம். *மு.: தொல்.கிளவி.37, ந.; தஞ்சை.96,* சொக்க.; *இ-வி.* பொது.61.

20. (பி-ம்.) 'தக்கணநாடு'. 'தக்கணமென முப்பத்தைந்தாம் கூட்டெழுத்து ஈறுகெட்டு இரண்டு ககரமாயிற்று' என இப்பாடத்திற்கு விதி எழுதுவர் மயிலைநாதர் *(நன். 146.)* வணிகன்: சுபத்திரன்; அவன் மகள் கேமசரி; உயிரொன்றொத்தல்: 'இருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே' *(அகநா.12:5)*

(மேற்.) *அடி, 1: நேமி.* உரி. 2; *நன்.*உரி. 13, *மயிலை.* சங்கர.

(உரை.) [1]கேமமாபுரம்.

21. அமிர்தன்னவள்-கேமசரி *(சீவக.8,* அடிக்.) கண்மாரிகற்ப: "வேன் மலைந்தகண் மாரிகற்ப" *(பாகவதம், 10.17:53.)*

(உரை.) [1]ஓடின பொன்-உருக்கிய பொன். [2]சிலைத்தழும்புக்கு ஆயிற்று *(சீவக. 1645).*

(இ-ள்.) கழலான் அமிர்தன்னவள்கண்ணிணைகளும் மாறாது நீர்சொரியப் பழகும்படி காட்டிடைப் போகையினாலே, மின்னின் தன்மையையுடைய வேலவனாகிய [3]தடமித்தன் அச்சம் பரந்த சிலைத்தழும்பைக்கண்டு எதிர்கொண்டபடியுமென்க. (16)

22. திண்டே ரரசர் திறற்சிங்கங்கள் வில்லும் வாளும்
கண்டாங் குவந்து கடிபெய்திவட் காத்து மென்று
கொண்டார் குடங்கை யளவேயுள கண்ணி னாளைப்
புண்டாங் கெரிவே லிளையோற்குப் புணர்த்த வாறும்.

கொண்டார்-[1]ஏற்றார். பகைவர் புண்ணைத் தாங்குதற்குக் காரணமான வேல்; வினைத்தொகை; ஏதுப்பொருள் கருவிக்கண் அடங்கும்; "மற்றிந் நோய் தீரு மருந்து" (கலி.60) என்றாற்போல. அரசன்றிறலும் பாடம்.

(இ-ள்.) அவன் அரசர்சிங்கங்களினுடைய விற்றொழிலையும் வாட்டொழிலையும் கண்டு அப்பொழுதே உவந்து, இவ்விடத்தே இவனைக் காவலிட்டுக் காப்பேமென்று உட்கொண்டு கண்ணினாளை இளையோற்குப் புணர்த்த படியுமென்க. (17)

23. மதியங் கெடுத்த வயமீனெனத் தம்பி மாழாந்
துதிதற் குரியாள் பணியாலுட னாய வாறும்
நிதியின் னெறியி னவன்றோழர் நிரந்த வாறும்
பதியின் னகன்று பயந்தாளைப் பணிந்த வாறும்.

(இ-ள்.) [1]நந்தட்டன்திங்களைக் கெடுத்த உரோகிணி என்னும்படி மயங்கி உலகுவிளங்கத் தோற்றினவனுக்குரிய தத்தையேவலாலே அவனைக் கண்டபடியும், பொருள்தேடவேண்டுமென்னும் வழியாலே அவன் தோழர் அவனைத் தேடினபடியும், அவன் விசயையைக் கண்டபடியுமென்க.

(உரை.) [3]த்ருடமித்திரனென்பதன்சிதைவு.

22. சிங்கங்களென்றது தடமித்தன் புதல்வர்ஐவரையும், குடங்கை அளவே உள கண்: *சீவக. 342, 990, 1290, 2006, 2535, 3139.* இளையோன்-சீவகன்.

(உரை.) [1]ஏற்றார்-இரப்பவர். இரப்பவரது அகங்கை ஏற்கும்பொழுது அவரது அவாவிற்குத் தக்கபடி பரப்பப்படுதலால் அது பெரிய கண்களுக்கு ஏற்ற உவமையாயிற்று.

23. மதியங் கெடுத்த...மாழாந்து: *சீவக. 1215, 1695;* "வான்மதி யிழந்த மீனினம் போலப், பொலிவின் றாகி...விலாவித்தன்று" *(பெருங்.1. 47: 260-63)* தம்பி-சீவகன்தம்பி; கந்துக்கடன் புதல்வன்.

(மேற்.) *மு: யா-வி.* ஒழிபு. 2

(உரை.) [1]நந்தாட்யனென்பதன்சிதைவு.

வயமீன்களெனத் தோழர் நிரந்தபடியுமென்றுமாம். பதியினின்றும் நீங்கிப் பிள்ளையைப் பெற்றாளெனவே விசயையாம்; பதி-[2]இராசமா புரமுமாம்; ஏமமாபுரமுமாம். *(18)*

24. கண்வா ளறுக்குங் கமழ்தாரவன் றாயொ டெண்ணி
விண்வா ளறுக்கு நகர்வீதி புகுந்த வாறும்
மண்மேல் விளக்காய் வரத்திற்பிறந் தாளொர் கன்னிப்
பெண்ணா ரமிர்தின் பெருவாரியுட் பட்ட வாறும்.

மாலையைக் கண்ட கண் பிறிதொன்றிற்செல்லாமையின், கண் வாளறுக்குமென்றார். விண்-தேவருலகு. மண்ணுக்கு: உருபு மயக்கம். [1]கன்னிப் பெண்ணாரமிர்தின்பெருவாரி பலசொற்றொகையாயினும், [2]"கற்சுனைக் குவளையிதழ்"போல இரு சொற்றொகையாய் நின்றது.

(இ-ள்.) தாரவன் விசயையுடனேயெண்ணி இராசமாபுரத்திற் றெருவிலே புகுந்தபடியும், வரத்தோடே பிறந்தாளொரு கன்னிப் பெண்ணாகிய அமிர்தினது போகக்கடலிலே அகப்பட்ட படியுமென்க. *(19)*

25. துஞ்சா மணிப்பூட் சுரமஞ்சரி யென்னும் நாமத்
தஞ்சாயல் பூத்த வகிலார்துகி லாய்பொ னல்குல்
எஞ்சாத வின்பக் கொடிதாழ்த்ததும் பன்றி யெய்து
நஞ்சூறு வேலான் பகைநாமறக் கொன்ற வாறும்.

துகிலையும் மேகலையையும் உடைத்தாகிய அல்குலையுடைய கொடி; இன்பமாகிய கொடி, [1]பொன்: ஆகுபெயர். கொடியென்றலாதனும் [2]விரதத்தைநீங்குதலானும் தாழ்த்ததென்றார். நாம்-அச்சம்; நாமமாயின் விகாரமாம்.

(உரை.) [2]இராசமாபுரமாயின் அகலுதலை விசயையின் தொழிலாகவும், ஏமமாபுரமாயின்சீவகன்தொழிலாகவும் கொள்க.

24. கன்னிப்பெண்: விமலை.

(மேற்.) *அடி, 3-4: கல். 'திங்கண் முடி' 15, மயில்.*

(உரை.) [1]கன்னிப்பெண்ணாரமிர்தென்னும் தொடர் ஒரு சொற்போலவும், பெருவாரியென்னும் தொடர் ஒரு சொற்போலவும் நின்று பொருள்தருதலின் இருசொற்றொகையாய் நின்றதென்றார். [2]'கற்சுனைக் குவளையிதழ்' என்பதில் கற்சுனையென்னும் தொடரும் குவளையிதழ் என்பதும் அங்ஙனம் அமைந்தன; *தொல். எச்ச.24,* இளம்., ந. மேற்.

25. பன்றி-திரிபன்றி; 'அசுரமாவது வில்லேற்றினானாதல் திரிபன்றி யெய்தானாதல் கோடற்குரியனெனக் கூறிய வழி அது செய்தாற்குக்கொடுத்தல்' *(தொல். களவு. 1, இளம்.)*

(உரை.) [1]பொன்னென்றது மேகலையை. [2]ஆடவரைக் காணினும் அவர்பெயரைக் கேட்பினும் உண்ணேனென்று சுரமஞ்சரி பூண்ட விரதம் *(சீவக.902.)*

(இ-ள்.) வேலான் ஒளிமாறாத மணிப்பூணினையும் நாமத்தினையும் சாயலினையும் பூத்த கொடியை வளைத்தபடியும், [3]பன்றியையெய்து பகையைக் கொன்றபடியுமென்க. (20)

26. புண்டோய்த் தெடுத்த பொருவேலெனச் சேந்து நீண்ட
கண்போன்ற மாமன் மகள்கண்மணிப் பாவை யன்ன
பெண்பா லமிர்தி னலம்பெற்றதும் பொற்பச் செங்கோல்
தண்பான் மதிதோய் குடைதண்ணிழற் பாய வாறும்.

[1]தன் மாமனுடைய மகள், அவன் கண்போன்ற மகள், அவன் தேவி [2]புதவியுடைய வேலெனச் சேந்துநீண்ட கண்மணியிற் பாவை யன்ன பெண்; "உண்கண், மணிவாழ் பாவை" (*நற்.184*) என்றார் பிறரும்.

(இ-ள்.) அவளிடத்து அமிர்தையொத்த இனிய நலத்தைப் பெற்ற படியும், செங்கோல் பொலிவுபெறாநிற்பக் குடைநிழலைப் பரப்பினபடியுமென்க.

வேல் படும்பொழுதே புண்ணும் உடனே நிகழ்தலிற் புண்டோய்த் தென்றார். தோய்: உவமவாசகம். குடை: எழுவாய். குடைத்தண்ணிழலும் பாடம். (21)

27. திறைமன்ன ருய்ப்பத் திருநிற்பச்செங் கோன டப்பக்
குறைவின்றிக் கொற்ற முயரத்தெவ் வர்தேர் பணிய
உறைகின்ற காலத் தறங்கேட்டுரு முற்ற பாம்பின்
அறிவன் னடிக்கீ ழரசஞ்சித் துறந்த வாறும்.

உய்ப்ப-செலுத்த. நிற்ப-கெடாதுநிற்ப. குறைவின்றி: [1]மத்திமதீபம்.

(*உரை.*) [3]*சீவக.2177, 2200.*

26. மாமன்-கோவிந்தன்; அவன் மனைவி புதவி; அவர் மகள் இலக்கணை. பாயவாறும்: 'நாடுபாயிற்று' (*பெருங்.4:2.*). (*மேற்.*) அடி, 2: *சிலப்.16:15-7*, அடியார்.

(*உரை.*) [1]மாமன் மகளென்பதற்கு மாமன்மனைவியென்று பொருள் கொண்டார் அடியார்க்கு நல்லார் (*சிலப்.16:17*); "விஞ்சையன் மகள்வடிவாகி", "மனக்கினி யாற்குநீ மகளாயதூஉம்" (*மணி.பதி.70, 21: 30*) எனப் பிறவிடத்தும் மகளென்பது மனைவியென்னும் பொருளில் வருதல்காண்க. [2]பிருதவி சுந்தரியென்பதன்சிதைவு.

27. மன்னர் திறையை உய்ப்ப. சீவகன் அரசாட்சிக்கு மிக அஞ்சியதை2891-ஆம் பாட்டால் உணரலாகும். அறிவன்-ஸ்ரீவர்த்தமானர்; அடி-அவர் கோயிலாகிய சமவசரணம்; துறந்து தவஞ் செய்தற்குரிய இடம் அது; இப்படியே, "வீரன் றாணிழல் விளங்க நோற்றபின்" (409) என்பர் பின்னும். சமவசரணத்தின் இயல்பை, 3000-ஆம் பாடலின்

(இ-ள்.) உய்ப்ப, நிற்ப, நடப்ப, உயரும்படி தேர்பணிய வீற்றிருக்கின்ற காலத்தே அறத்தைக்கேட்டு, உருமேற்றின் ஓசைகேட்ட பாம்பு போல அரசாட்சியை அஞ்சி அறிவனடிக் கண்ணே துறந்தபடியுமென்க.

இவனதுதுறவுகூறவே[2]எல்லார்துறவும்உணர்த்தியதாயிற்று. (22)

28. கோனைக் களிற்றுக் கொடித்தெரிவு ளிக்க டல்சூழ்
வாண்மொய்த்த தானை யவன்றம்பியுந் தோழன் மாரும்
பூண்மொய்த்த பொம்மன் முலையாரும் புலந்து றப்ப
வீணைக் கிழவன் விருந்தார்கதிச் சென்ற வாறும்.

கோனை: ஐ, அசை.

(இ-ள்.) மாறுபாட்டினையுடைய களிறு முதலியவற்றைச் சூழ்ந்த காலாளையுடையவனுடைய தம்பியும் தோழர்நால்வரும் தேவியரெண்மரும் இந்நிலத்தை விட்டுச் சுவர்க்கம் பெற, தான் வீடுபெற்றபடியுமென்க.

இவனையொழிந்தோர்க்கு வீடுபெற நல்வினையின்று. ''தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய'' (*மதுரைக்.* 202) என்றாற்போலப் புலம் நிலமாம். "ஏசு பெண்ணொழித் திந்திரர்களாய்த், தூய ஞானமாய்த்துறக்கமெய்தினார்" (*சீவக.*3121) என்று தேவியரை முற்கூறி, "ஐவருந், திருவிறோற்றம் போற் றேவராயினார்'' (*சீவக.*3134) என்று பிற்கூறுவா ாதலான், முலையாரும் தம்பியும் தோழன்மாருமெனல்வேண்டு மாயினும், [1]ஆண்பால் சிறப்புடைமையின் முற்கூறினார். [2]பாட்டுக் காமத்தை

அடிக்குறிப்பால்அறியலாகும். மூப்புவருமுன்பேதுறத்தல்மரபாதலின், உய்ப்ப நடப்ப உயரப்பணிய உறைகின்ற காலத்தே அறங்கேட்டுச் சீவகன் துறந்தான்; "காமஞ் சான்ற" (*தொல்.* கற்பு, 51), "நரைவருமென்றெண்ணி", "மூப்புமேல் வாராமை முன்னே" (*நாலடி.* 11, 326) என வருபவற்றையும் புறநானூறு, 219-ஆம் செய்யுளின்விசேடவுரையையும் காண்க.

(உரை.) [1]மத்திமதீபம்: ஓரணி. [2]எல்லாருமென்றது தம்பியையும் தோழரையும்தேவியர்எண்மரையும் (*சீவக.* 28.)

28. இவுளிக்கடல்: "துரகமாக் கடல்கொள் காவலன்," (*கம்ப.* அவதார. 22.) வீணைக்கிழவன் : *சீவக.*411, 1002, 1021, 2598, விருந்தார் கதி-புதுமை பொருந்திய வீடு (*சீவக.*376, 381). (*மேற்.*) அடி. 1 : *கல்.* 'குங்கும', 22, *மயில்.*

(உரை.) [1]'அறிவு முதலாயவற்றான் ஆண்மகன் சிறந்தமையின் ஆடூஉ வறிசொல் முற்கூறப்பட்டது' (*தொல்.*கிளவி. 2, *சே.*) என்பதை ஒப்பு நோக்குக. [2]பாட்டுக்காமத்தை விளைத்தல்: "கிள்ளநரம் பிசையுங்

விளைத்தலின் அதிற்பற்றற்று விரைய வீடுபெற்றமை தோன்ற, 'வீணைக்கிழவன் விருந்தார்கதிச் சென்றுவாறும்' என்றார். (23)

29. தேன்வா யுமிழ்ந்த வமிர்துண்டவன் போன்று செல்வன்
வான்வாய் வணக்கு நலத்தார்முலைப் போகம் வேண்டான்
ஏனோரு மேத்த வவனெய்திய வின்ப வெள்ளம்
ஈனோர்க் குரைப்பாம் பதிகத்து ளியன்ற வாறே.

உமிழ்ந்தவமிர்து, "நிலம்பூத்த மரம்"(கலி. 27) போல நின்றது.

(இ-ள்.) அழியாத செல்வத்தையுடையவன் தேனை உமிழ்தற்குக் காரணமாகிய அமிர்தத்தையுண்டவனையொத்து, வானிடத்து மகளிரைஅழகால்வணக்கு நலத்தாருடைய போகத்தை வேண்டானாய், எல்லாருமேத்த அவன் அவ்வீட்டிலே [1]கேவலமடந்தையை நுகர்ந்த பேரின்பத்தையும் [2]பதிகத்தில் நடந்த நெறியே இவ்வுலகிலுள்ளோர்க்கு உரைப்பாமென்றாரென்க.

இன்பவெள்ளத்தையுமென்று உம்மையும் உருபும் விரித்து, ''நல்லார் மணி'' (*சீவக.* 9) என்னும் கவிமுதலியவற்றின் உம்மைகளுக்கும் இரண்டாவது விரித்து உரைப்பாமென்பதனொடு முடிக்க.

முற்கூறிய வீட்டை உட்கொண்டு கூறி அதிற் பயனும் கொண்டு கூறினார். (24)

ஸஸ

கூத்துங் கேழ்த்தெழுந் தீன்ற காம, விளைபயன்'' (*சீவக.* 2598); 'இசை நாடகம் காமத்தை விளைத்தலின்', 'இசையுங் கூத்தும் காமத்திற்கு உத்தீபனமாகலின்' (*சீவக.* 411, 2597, *ந.*); 'பாட்டுக் காமத்தை விளைவித்தலின்யாழை வாசித்து வீழ்துணைதழீஇ என்றார்' (*மதுரைக்.* 559-61, *ந.*); 'காமம் மிகுதற் பொருட்டு அவற்கு யாழிசையை ஆர்த்து மளவில்' (*பரி.*20:55-8, உரை); "ஊடு கின்றனர் கொழுநரை யுருகினர் நோக்கப், பாடுகின்றனகின்னரமிதுனங்கள்"(*கம்ப.* சித்திர .12.)

29. நலத்தார்-தேவியர் எண்மர். ஏனோர் : ஏனையோரென்பதன் விகாரம்; "ஏனோன் போல்'' (*கலி.* 26) என்பதன் உரையிற் காண்க. ஈனோர்: *சிலப்.* பதி.53, 23 : 176 ; *மணி.* 28 : 132 ; *சூளா.* மந்திரச். 78.

(உரை.) [1]கேவலமடந்தை - முத்தியாகிய மகள் (*சீவக.*3117.) [2]பதிகம்-பிரதீகமென்பதன்சிதைவு (*பிரயோக.* 3, உரை) ; ''பதிகக்கிளவி பல்வகைப்பொருளைத், தொகுதியாகச்சொல்லுதறானே'' (*நன்.* மேற்.)

முதலாவது
நாமகளிலம்பகம்

நாட்டுவளம்

30\. நாவீற் றிருந்த புலமாமக ளோடு நன்பொற்
பூவீற் றிருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்
பாவீற் றிருந்த கலைபாரறச் சென்ற கேள்விக்
கோவீற் றிருந்த குடிநாட்டணி கூற லுற்றேன்.

(இ-ள்.) பாவிலே வீற்றிருந்த கலைகள் [1]தட்டற நடந்த கேள்விக்கோ, தன்னை நாமகளோடு திருமகள் [2]வெறுப்பின்றி நாடோறும் புல்லும்படி தான் வீற்றிருத்தற்குக் காரணமான நாட்டழகைக்கூறுதலுற்றேனென்றாரென்க.

[3]'கேள்விக்கோ' எனவே, கல்வியும் செல்வமும் பெற்றன வேனும், அவை நாடோறும் புதியனவாக நிகழ்கின்றமை தோன்றப் பின்னும் 'புல்ல' என்றார்.

இனி, அவர்கள்நாட்டிலே புல்ல என்றுமாம். *(1)*

31\. காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகி னெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசி தறிவாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமென் றிசையாற்றிசை போய துண்டே.

---

30. வீற்றிருந்த-கவலையின்றியிருந்த; "வீற்றிருந்தவருங்கற்றார்" *(சீவக.1676)*; 'வருத்தமின்றி யிருந்த' என்பர் இவ்வுரையாசிரியர் *(முருகு. 70)*; வேறொருவர்க்கு இல்லாத பெருமையோடிருந்த வெனலுமாம் *(மலைபடு. 68. ந.)* புலம்-அறிவு. பார்-தட்டு; "பாரறு நோன்பு" *(கந்த. பாயிரம், 62.)*

(மேற்.) அடி, *1-2*; *தொல்.* வேற்றுமை. 12, ந.; *தன்.* பெயர். 40, *மயிலை, சங்கர.*; இ-வி. பெயர். 42.

(உரை.) [1]தட்டு-தடை. [2]"நாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து" *(நாலடி. 252)* என்பதை நினைந்து இங்ஙனம் எழுதினார். [3]கேள்வி யென்பதனாற் கல்வியும், கோவென்பதனாற் செல்வமும் பெறப்பட்டன.

31. தெங்கின்பழம்: *சீவக.40, 68.* நெற்றி-உச்சி *(சீவக.1198)* கமுகின் பழம் உதிர்த்தல்: *சீவக.1198 (1-2)*; *திருச்சிற்.100.* வருக்கை-பலா. ஏமாங்கதம்-ஹேமாங்கதமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு. இசையால்

'வீழ' என்னுமெச்சம் காரணகாரியப்பொருட்கண் இறந்தகால முணர்த்திற்று. ஒழிந்த எச்சம் ஈண்டுச் [1]செய்வதன்றொழின்மேலன. பூமாண்ட தீந்தேன்றொடை-பொலிவு மாட்சிமைப்பட்ட தேன் போல இனிய நீரையுடைய [2]தாறு; "தகைசெய் தீஞ்சேற் றின்னீர்ப் பசுங்காய்'' (*மதுரைக்.* 400) என்றார் பிறரும். இனித் தேனும் தொடையுமென உம்மை விரித்தலுமாம். வருக்கை: [3]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) பழம் விழுதலாலே கீறிப் போழ்ந்து சிதறிச் சிந்தும் ஏமாங்கதமென்று பெயர்கூறப்பட்டு, இசையாலே திசையெல்லாம் போயதொரு நாடுண்டென்க.

இனி வீழ அப்பழம் கீறிப் போழ்ந்து சிதறிச் சிந்துமெனச் [4]செய்விப் பதன் தொழிலுமாம்; [5]"விண்டு" (*திருச்சிற்.*24) என்பது போல. (2)

(வேறு)

32. இலங்க லாழியி னான்களிற் றீட்டம்போற்
கலங்கு தெண்டிரை மேய்ந்து கணமழை
பொலங்கொள் கொன்றையி னான்சடை போன்மின்னி
விலங்கல் சேர்ந்துவிண் ணேறிவிட் டார்த்தவே.

கலங்கு தெண்டிரை-மறுகுகின்ற தெண்டிரை; [1]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) கணமழை [2]சக்கரவர்த்தி களிற்றீட்டம்போல திரையைப் பருகிச்சூல் முதிருமளவும் மலையைச்சேர்ந்து பின்பு விண்ணிலேயேறிச் சடைபோல் மின்னி வாய்விட்டு ஆர்த்தனவென்க. (3)

திசை போயது: "செங்கோற் றென்னவர் காக்கு நாடென, எங்கணும் போகிய விசையோ பெரிதே'' (*சிலப்.*13 : 9-10) "எண்டிசை மருங்கினுந் தன்பெயர்பொறித்த...நகர்'' (*பெருங்.* 3. 3:115-6.)

(மேற்.) அடி, 1: *தொல்.* குற்றியலுகரப். 78, ந.; இ-வி. உயிரீற்றுப். 31. அடி, 1-3: *கல்.* 'கண்டகாட்சி', 14-5, மயில். அடி. 4: *நேமி.* இடை, 2. மு: *தொல்.* செய். 98, இளம்.; *யா-வி.* தொடை. 5; *யா-கா.* ஒழிபு. 6.

(உரை.) [1]தன்வினை. [2]தாறு-குலை. [3]பலாப்பழத்திற்கு ஆனமையின் ஆகுபெயர். [4]பிறவினை. [5]'விண்டென்பது பிளந்தென்பது போலச் செய்வதன் தொழிற்கும் செய்விப்பதன் தொழிற்கும் பொது' (*திருச்சிற்.*24, பேர்.)

32. கணமழை-கூட்டமாகிய மேகம். ஆழியினான் களிற்றீட்டம்: *சீவக.*3040.

(மேற்.) அடி, 1-2: *தக்க.*416, உரை.

(உரை.) [1]அலை நீருக்கு ஆனமையின் ஆகுபெயர். [2]*சீவக.*366, உரை; சூரியகுலத்திற் பிறந்த நாபி மஹாராஜாவின் பௌத்திரரும்,

33. தேனி ரைத்துயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேனி ரைத்து விசும்புற வெள்ளிவெண்
கோனி ரைத்தன போற்கொழுந் தாரைகள்
வானி ரைத்து மணந்து சொரிந்தவே.

(இ-ள்.) வான் ஒன்றின்மேலொன்றாக மேல்நிரைத்துத் தம்மிற் கூடித் [1]தேனிறால் நிரைத்துயர்ந்த வரைத்தலையிலே வெள்ளியாற் செய்த வெள்ளிய கோல்களை விசும்புற நிரைத்தாற் போலத்தாரைகளைநிரைத்துச்சொரிந்தனவென்க. *(4)*

34. குழவி வெண்மதிக் கோடுழக் கீண்டுதேன்
முழவி னின்றதிர் மொய்வரைச் சென்னியின்
இழியும் வெள்ளரு வித்திரள் யாவையும்
குழுவின் மாடத் துகிற்கொடி போன்றவே.

(இ-ள்.) வரைத்தலையினின்றிழியும் வெள்ளருவித்திரள் யாவையும், பிறைக்கோடு உழுதலின் இறால்கிழிந்து வரைத்தலை யினின்றிழியும் தேன் [1]திரள் யாவையும் திரட்சியையுடைய மாடங்களில்துகிற் கொடியை யொத்தனவென்க.

முழவு போல அதிர்தல்[2]இரண்டிற்குமேற்றுக. "வெண்டுகில்'' *(பரி. 10 : 80)* என்றும், "கோபத்தன்னதோயாப் பூந்துகில்" *(முருகு. 15)* என்றுங்கூறலின்,[3]துகில்வெண்மைசெம்மை இரண்டிற்கும்பொது. *(5)*

ஆதிதீர்த்தங் கரரான விருஷபஸ்வாமியின் புத்திரருமாகிய பரதேசுவர சக்கரவர்த்தி; என்றும் கூறப்படுவர்; இவர் 84 இலட்சம் யானைகளை உடையவரென்று மகா புராணம், ஸ்ரீபுராணம், புருதேவசம்பு முதலிய நூல்கள்கூறும்; இவர்பன்னிரண்டு மகாசக்கரவர்த்திகளுள்முதல்வர்.

33. வெள்ளி வெண்கோல்-மிக வெண்மையான கோல். மழைத் தாரைக்கு வெள்ளிக் கோல்கள்: "வான், வெள்ளி வீழிடை வீழ்த்தெனத் தாரைகள்" *(கம்ப. ஆற்று. 4.)* வான்-மேகம்.

(மேற்.) *அடி, 3: கல். 'உழைநின்றீரும்' 15, மயில்.*

(உரை.) [1]தேனிறால்-தேன்கூடு.

34. குழவிவெண்மதி-பிறைச்சந்திரன். கோடு-நுனி; "கோடு கூடு மதியம்" *(புறநா.67:4)* அருவிக்கு முழவு : *சீவக.1193; குறுந்.78:1-2; சிலப். 25:6* அருவித்திரளுக்குத் துகிற்கொடி : *பதிற். 47 : 34.*

[1]வெள்ளருவித்திரள் என்பதலிருந்து திரள் என்னும் சொல் தேனென்ப தோடு கூட்டி உரைக்கப்பட்டது. [2]வெள்ளருவித்திரள், தேனருவித்திரள். [3]"துகினூல்", "கண்கொளாத்துகிலள்ளி யேந்திய" *(சீவக.235, 2685.)*

35. இலங்கு நீண்முடி யிந்திரன் மார்பின்மேல்
விலங்கி வீழ்ந்தமுத் தாரமும் போன்றவை
நலங்கொள் பொன்னொடு நன்மணி சிந்தலாற்
கலன்பெய் பேழை கவிழ்த்தவும் போன்றவே.

விலங்கிவீழ்தல்-[1]பிணைத்திட்ட மாலைபோலே வீழ்தல். கவிழ்த்த:[2]தொழிற்பெயர். சிந்துதல்-உள்நிறைதலிற் றெறித்தல்.

(இ-ள்.) அவ்வருவிகள், தாமே விழுகின்றபொழுது இந்திரன் மார்பின் மேலே வீழ்ந்த முத்துவடத்தையுமொத்து, அவை பொன்னையும் மணியையுஞ் சிந்துதலின் [3]அவனாபரணப்பெட்டிதான் கவிழ்க்கப் பட்ட ஆபரணங்களையும் ஒத்தனவென்க.

இது நீரிற்குவமை கூறிற்று. (6)

36. வள்ளற் கைத்தல மாந்தரின் மால்வரைக்
கொள்ளை கொண்டகொ ழுநிதிக் குப்பையை
உள்ள மில்லவர்க் கூர்தொறு முய்த்துராய்
வெள்ள நாடும டுத்துவி ரைந்ததே.

உய்த்து-உய்ப்ப. உராய்-பெயர்ந்து.

(இ-ள்.) வெள்ளமானது வண்மையையுடைய கையினைத் தம்மிடத் தேயுடைய நன்மக்களைப்போலே நிதித்திரளை மடிந்திருப் பார்க்கு ஊர் தொறும் கொடுப்பதாக நாட்டிலே [1]முகஞ்செய்து விரைந்ததென்க. (7)

37. மையல் யானையின் மும்மத மார்ந்துதேன்
ஐய பொன்னசும் பாடிய ளைந்துராய்ச்
செய்ய சந்தனந் தீம்பழ மாதியா
நைய வாரிந டந்தது நன்றரோ.

---

35. இந்திரன் சைனர்களால் உயர்ந்த தெய்வமாகக் கொண்டாடப் படுவான்; *சீவக.1597*; *நாலடி. 346.* அருவிக்கு முத்தாரம் உவமை : *சிறுபாண்.2-3*, அடிக்.

[1]பிணைத்திட்ட-சேர்த்திட்ட. [2]வினையாலணையும் பெயர். [3]"ஆயிரங்கண்ணோனருங்கலச்செப்பு" *(சிலப்.14:68.)*

36. வள்ளல்-வண்மை. வெள்ளத்திற்கு வள்ளல்கள்; *பரி.16:1-4*; *கம்ப. ஆற்று. 4.* உள்ளம்-ஊக்கம்; "ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை" *(குறள். 971.)*

(உரை.) [1]முகஞ்செய்து-தோற்றஞ்செய்து.

37. பொன்அசும்பு-பொன்னினுடையதுளி.

(இ-ள்.) அவ்வெள்ளம் மூன்றுமதமும் உள்ளே நிறைந்து தேனைப்பூசிவியப்பையுடையபொன்னசும்பையளைந்துபெயர்ந்து, சந்தனம் பழமென்கின்றவை முதலாகப் பிறவற்றையும் இழந்தேமென்று[1]காடுவருந்தும்படி வாரிப்பெரிதாக நடந்ததென்க.

உண்டு பூசி அளைந்து செருக்கி நாட்டை நோக்கி நடந்ததென்றார்;[2]குறிப்பு.ஐய:[3]உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது. "நன்று பெரிதாகும்" *(தொல்.உரி.45.)* *(8)*

38. வீடில் பட்டினம் வெளவிய வேந்தெனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்துபோய்
மோடு கொள்புனன் மூரிநெ டுங்கடல்
நாடு முற்றிய தோவென நண்ணிற்றே.

[1]வீடு: விகாரம்.

(இ-ள்.) புனலானது, குடிநீங்குதலில்லாத பட்டினத்தைக் கொள்ளை கொண்ட வேந்தெனத் திரைகளாகிய கைகளாலே காட்டை யரித்தல் கொண்டு அப்பொருள்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டுபோய்க் கடல் நாட்டை வளைத்ததோவென்று மக்கள் வருந்தும்படி அந்நாட்டை நண்ணிற்றென்க. *(9)*

(வேறு)

39. திரைபொரு கனைகடற் செல்வன் சென்னிமேல்
நுரையெனு மாலையை நுகரச் சூட்டுவான்
சரையெனும் பெயருடைத் தடங்கொள் வெம்முலைக்
குரைபுனற் கன்னிகொண் டிழிந்த தென்பவே.

(மேற்.) அடி, 1: *தன்.*உரி.11, மயிலை. அடி, 2: *கல்.*'திங்கண்முடி' 40, மயில்.

[1]நைய என்பதற்கு எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. [2]உண்ணுதல் முதலிய மனிதர் செய்கைகள் முறையே தொனிக்கின்றமையின் குறிப்பென்றார். [3]*தொல்.*உரி.87.

38. வீடு-விடுதல், காடு கையரிக்கொண்டு: "வயிற்றினூடு கையரிக் கொண்டுபெய்யுங்கவந்தன்" *(கூர்ம.*இராமன்வனம்.63.) மோடு-பெருமை.

[1]முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர்.

39. கடற்செல்வன்-வருணன். சரை-சரயு. க்ஷத்திரிய சூளாமணி முதலிய வடநூல்களில் 'சரை' என்ற பெயருடைய நதியொன்று ஏமாங்கதத்தில் உண்டென்று கூறப்படவில்லை. *(பி.ம்.)* 'சரவெனும் பெயருடைய'. தடம்-மணற்குன்று. வெம்மை-விருப்பம்.

சரையென்னும் பெயரினையும் தடமாகிய விரும்பிய முலை யினையுமுடைய புனலாகிய கன்னி; தடம் [1]முலைபோற்சுரத்தலின் முலையாம். கொள்கன்னி: வினைத்தொகை. கன்னியென்னும் [2]விசேடிக்கப்படுஞ் சொல்லை நீர் விசேடித்து [3]அஃறிணை யாக்குதலின், இழிந்ததென்றார். என்ப: அசை; இது புறநடையாற் கொள்க (*தொல். இடை. 48*); இவ்விதி மேலுங்கொள்க.

(இ-ள்.) கடலாகிய தன்கணவன் நுகர்தற்கு முற்கூறிய பொருள் களை உள்ளடக்கிக்கொண்ட கன்னி அவனுக்குத் தன் தலைமேல் நுரையாகிய மாலையைக் கொண்டு இழிந்ததென்க. *(10)*

40. பழங்கொடெங் கிலையெனப் பரந்து பாய்புனல்
வழங்கமுன் னியற்றிய சுதைசெய் வாய்த்தலை
தழங்குரற் பம்பையிற் சாற்றி நாடெலாம்
முழங்குதீம் புனலக முரிய மொய்த்தவே.

பழங்கொடெங்கு-காய்த்த தெங்கு. இலை [1]நெருக்கத்திற்கு. இவை யெனப் பாய்புனல் பரந்து வழங்கும்படி நீர் [2]வரத்தறிந்து முன்னேபடுத்த வாய்த்தலை. [3]தழங்குகுரல்: விகாரம்.

(இ-ள்.) புனலாலே வாய்க்கால் உட்கரை முரிதலின், நாட்டி லுள்ளாரெல்லாரும் பறையினாலே சாற்றி வாய்த்தலையிலே மொய்த்தார், [4]படலிடுதற் கென்க. *(11)*

(மேற்.) அடி, 4: *தொல். இடை. 48, ந.*; *நன். உரி, 18, மயிலை.*; சங்கர. கல். 'கல்லுயர்', 9, *மயில்.*; இ-வி. இடை. 27.

[1] *புறநா. 68: 8-9*; *கம்ப. ஆற்று. 12.* [2] அடைகொளி. [3] *சீவக. 105*, உரை.

40. தெங்கிலை: புல்லினுள் ஒருசாரனவற்றிற்கு இலை யென்பது வரும் (*தொல். மரபு. 87, பேர்.*) புனலுக்குத் தென்னையோலை: "ஆறு, பணிவிலாப் பழங்கொ டெங்கி னிலையெனப் பரந்தது" (*மேரு. வைசயந்த. 11.*) சுதை-சுண்ணாம்பு. வாய்த்தலை-மதகு: இஃது இக்காலத்து வாத்தலை என்று வழங்கும். தழங்குரல்: *பெருங். 3:19:197.* பம்பை-கரைகாவலரை அழைக்கின்ற பறை; *பரி.10:7, பரிமேல்*; "சிலைக்கும் பம்மை" சீவக. 42.

(உரை.) தென்னையோலையின் மட்டை ஆற்றிற்கும் அதன் ஓலைகள் ஆற்றிலிருந்து பிரியும் மிகப் பலவான வாய்க்கால்களுக்கும் உவமை. [2]வரத்து-வரவு. [3]குலையலங்கு காந்தள், குலையலங்காந்தள் (*கலி. 40:12*) என்றானது போல விகாரப்பட்டது (*தொல். புணரியல். 17, ந.*) [4]படலிடுதல்-மூங்கில் முள்ளாற் செய்த படலை வெள்ளத்தின் வேகம் தணிதற் பொருட்டு வாய்க்கால் மதகுகளில் இடுதல்.

41. வெலற்கருங் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டெனத்
தலைத்தலை யவர்கதந் தவிர்ப்பத் தாழ்ந்துபோய்க்
குலத்தலை மகளிர்தங் கற்பிற் கோட்டகம்
நிலைப்படா நிறைந்தன பிறவு மென்பவே.

(இ-ள்.) [1]முன்பே வெலற்கருங்குஞ்சரம் பின்பு வேட்டம் பட்டால் அதனைப் [2]பரிக்கோற்காரர் குத்தி விலக்குமாறுபோல வாய்த் தலையிடந் தொறுமிடந்தொறும் நாட்டினுள்ளார் படலிட வாய்க் கால்கள் தணிந்துபோதலாலே மகளிர் கற்புப்போலே கோட்டகமும் பிறவும் நிலைப்படாவாய் நிறைந்தனவென்க.

குஞ்சரத்திற்கு வாய்க்கால் [3]உவமிக்கும்பொருள். [4]கோட்டகம்-பயிருடைத்தானநீர்நிலை. பிற-ஏரி முதலியன. (12)

42. கவ்வையுங் கடும்புன லொலியுங் காப்பவர்
செவ்வனூ றாயிரஞ் சிலைக்கும் பம்பையும்
எவ்வெலாத் திசைகளு மீண்டிக் காரொடு
பவ்வநின் றியம்புவ தொத்த வென்பவே.

செவ்வன்-நேரே.

(இ-ள்.) படலிட்டதினின்றும் குதித்து வழீஇய புனலொலியும் கரைகாப்பாருடைய கவ்வையும், பறையொலியும், எல்லா எல்லாத் திசைகளினும் ஈண்டிக் காரும் கடலும் மாறாமல் முழங்குவதொத்த வென்க. (13)

43. மாமனு மருகனும் போலு மன்பின
காமனுஞ் சாமனுங் கலந்த காட்சிய
பூமனு மரிசிப்புல் லார்ந்த மோட்டின
தாமின மமைந்துதந் தொழிலின் மிக்கவே.

---

41. வெள்ளத்திற்கு யானை உவமை; "கடுமான் கிள்ளி, மதில் கொல் யானையிற் கதழ்புநெறி வந்த, சிறையழி புதுப்புனல்" (ஐங். 78 : 1-ந.) குலமகளிருடைய அடங்கிய கற்பு வேகம் தணிந்த நீருக்கு உவமை.

(மேற்.) அடி, 1: கல். 'திங்கண்முடி,' 7, மயில்.

(உரை.) [1]சீவக.14, ந.[2]குத்துக்கோற்காரர். [3]உபமேயம். [4]"கோட்டகக் கழனிக்கொள்ளம் பூதூர்" (தே. திருஞா.)

42. கவ்வை-ஒலி. பம்பை: சீவக.40. என்ப: அசை. மேகத்தோடு கடல்ஒலித்தல்: "கடலெனக்காரெனவொலிக்குஞ்சும்மை" (மலைபடு.483.)

(மேற்.) மு: பிரயோக. காரக. 5.

43. காமன்-கண்ணபிரானுக்கு உருக்குமணியிடமாகத் தோற்றிய பிரத்தியும்னன். சாமன்: இவன் கண்ணபிரானுக்கு ஜாம்பவதியிடமாகத்

(இ-ள்.) தம் உழவுத்தொழிலிலே மிக்கனவாகிய எருமை முதலியன தாம் அன்பின, காட்சிய, [1]பூ மன்னும் [2]அரிசிப்புல் என்கின்றவற்றைத் தின்ற வயிற்றினவாய்த் திரளமைந்து நின்றன வென்க.

இதற்கு [3]ஒருசொல் வருவிக்க. ஒன்றுங்கொன்று பிறபடின், வருந்து மென்று அன்புகூறினார். சாமன்-காமன் றம்பி. "ஆவயிற் குறிப்பே யாக்க மொடு வருமே" (*தொல்.* எச்ச. 36) என்றதனான் [4]ஆக்கம் வருவிக்க. (14)

44. நெறிமருப் பெருமையி னொருத்த னீளினம்
செறிமருப் பேற்றினஞ் சிலம்பப் பண்ணுறீஇப்
பொறிவரி வராலின மிரியப் புக்குடன்
வெறிகமழ் கழனியு ளுழுநர் வெள்ளமே.

சிலம்ப-முழங்க. பொறி-விளக்கம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனநின்ற அறல் பட்ட கொம்பினையுடைய எருமைச் சாதியிற் கடாவாகிய பெரிய திரள், எருத்தினம் என்கின்றவற்றைப் பூட்டி வராலிரிய அவற்றுடனே இழிந்து கழனியிலே உழுவார்[1]வெள்ள மென்னும் எண்ணாயினாரென்க.

"ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்" (*தொல்.* மரபு. 37) என்பதனால் 'ஒருத்தல்' என்றார். (15)

45. சேறமை செறுவினுட் செம்நெல் வான்முளை
வீறொடு விளைகெனத் தொழுது வித்துவார்
நாறிது பதமெனப் பறித்து நாட்செய்வார்
கூறிய கடைசியர் குழாங்கொண் டேகுவார்.

தோற்றிய சாம்பன்; இவர்களுடைய வரலாறு பிரத்தியும்ன சரித மென்னும் சைன்நூலால் தெரிகிறது; காமனும் சாமனும்: *சீவக.*1715; *கலி.*26:3-4; *நாச்சியார்.*1:1; *இராமா.* அசுவமேத. 147. மோடு-வயிறு.

(உரை.) [1]பூ-குவளை, கழுநீர் முதலியன. [2]மத்தங்காய்ப்புல் : இம்மியெனவும் இது வழங்கப்படும்; *சீவக.* 495; *நாலடி.* 94. [3]நின்றன என்னும் சொல். [4]வயிற்றினவாய் என்பதிலுள்ள ஆய் என்பது.

44. நெறி மருப்பு: *பதிற்.* 67 : 15. நெறிமருப்பு எருமை : *ஐங்.*91:1. வெறி-பூக்களின்மணம்.

(மேற்.) அடி, 3: *கல்.* 'கண்ட காட்சி', 54, மயில்.

(உரை.) *தொல்.* புள்ளிமயங்கு. 98.

45. செறு-வயல். வான்முளையென்றார், நெல்லின்வித்தைமுன்னமே ஊறவைத்து விதைத்தலின். தொழுது-இந்திரனைவணங்கி யெனலுமாம்; "தெய்வநெறி யிந்திரன் முதற்பரவல் செய்து, கைவரு படைத்

(இ-ள்.) அங்ஙனம் உழுவார், நிலமகளைத்தொழுது சேறு சமைந்த செய்யிலே முளையை விளைகவென்று வித்துவார், இந்நாற்றுச் செவ்வி யென்று பறித்து அதிலே [1]நாட்கொண்டு வைப்பார், முன்னைநாளே எமக்கென்று கூறிவைத்த கடைசியர் திரளைக்கொண்டு ஏகுவாராயினாரென்க.

இத்துணைநிலத்திற்கு இத்துணைக் கடைசியரென்று கூறிய வென்றுமாம். *(16)*

46. முலைத்தடஞ் சேதகம் பொறிப்ப மற்றவர்
குலைத்துடன் பதித்தலிற் குதித்த வாட்கயல்
புலத்திடைக் கவரிகன் றூட்டப் போந்தபால்
நிலத்திடைப் பாய்ந்தவை பிறழு நீரவே.

மற்று: வினைமாற்று. [1]குறிஞ்சி நிலத்தே கவரி தன்கன்றை யூட்டுதலான் அதற்கு மிக்குச் சொரிந்த பால்மறைத்த நிலத்திடை யென்க. "கவரியுங் கராமு நிகரவற் றுள்ளே" *(தொல். மரபு. 17)* என்றதனால், 'கன்று' என்றார்.

(இ-ள்.) அக்கடைசியர் முலைப்பரப்பிலே சேறுதெறிப்ப முடியைக் குலைத்து எல்லாரும் நடுதலின் வெருவி, நடாத இடத்தே குதித்த கயல் அவர் நெருங்குதலிற் பானிலத்திடத்தே பாய்ந்து அவை அதிலே கிடந்து பிறழுநீர அந்நிலமென்க. *(17)*

தொழிலுடன் களமர் சென்றார்" *(குற்றாலப். திருநாட்டுச். 3.)* நென் முளையைக் கடைசியர் தொழுது வித்துதல்: "கழனியிற் செந்நெல் வியப்பொடும் வாழ்கென வித்தும்................கடைசியர்" *(கூர்ம. சூரியன்மரபு. 40.)* பதம்-காலம்.

(உரை.) [1] நாட்கொண்டு-முகூர்த்தங்கொண்டு.

46. தடம்-உயர்ந்த இடம். சேதகம்-சேறு. கடைசியர்சேறு தெறிப்ப நடுதல்: *சிலப். 10 : 127-30.* சேறுதெறிப்பதற்குக் காரணம் கடைசியர் களித்து ஒருவர்மேல் ஒருவர் சேற்றை இறைத்துக் கொள்ளுதல். கவரி கன்று ஊட்டப்போந்த பால்: "கன்றினைக் கவரி யூட்டிக் கழிந்தபால்" *(தணிகைப். வள்ளி. 74.)* இச்செய்யுள் திணைமயக்கங் கூறியது. இதனால் மருதநிலமும் குறிஞ்சிநிலமும் கலந்தமை கூறப்பட்டது.

[1]கவரி குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாதலின் புலமென்பதற்குக் குறிஞ்சிநிலமென்றார்; "கவிர்ததை சிலம்பிற் றுஞ்சுங் கவரி" *(பதிற். 11 : 21.)*

47. பாற்சுவை யறிந்தவை பழனத் தாமரை
மேற்செலப் பாய்தலின் வெரீஇய வண்டினம்
கோற்றொடி நுளைச்சியர் முத்தங் கோப்பவர்
ஏற்றிய மாலைத்தே னிரியப் பாய்ந்தவே.

(இ-ள்.) அக்கயல்கள் உண்டு பாற்சுவையை அறிந்து நீரன்மையின் தாமரைமேலே செல்லப் பாய்தலின், அதற்கு வெருவியெழுந்த வண்டினம் நுளைச்சியர் முத்தைக்கோப்பவர் சூடின மாலையில் தேனினம் கெடும்படி பாய்ந்தனவென்க.

'பாற்சுவை தெரிந்தன' எனவும் பாடம். (18)

48. இரிந்ததேன் குவளையி னெற்றி தைவர
முரிந்துபோ தவிழ்ந்துகொங் குயிர்க்கு முல்லையின்
அரும்புசேர்ந் தணிஞிமி றார்ப்ப வாய்பதம்
விருந்தெதிர் கொண்மெனத் தழுவி வீழ்ந்தவே.

(இ-ள்.) முல்லையின் அரும்பு போதாயவிழ்ந்து தேனைச் சொரியப்படுங் குவளையின் நெற்றியிலே முன்பு இரிந்த தேனினம் சேர்தலாலே, அதிலிருந்த ஞிமிறுகள் முரிந்து ஆர்ப்ப, அத்தேனினம் இவ்வழகிய உணவை நுமக்கு விருந்திடுகின்றேம்; இதனை ஏற்றுக் கொண்மினென்று கூறினாற் போல அவற்றைத் தைவர, அஞ்ஞிமிறுகள் அத்தேனினத்தைத்தழுவிஅதிலேவீழ்ந்தனவென்க.

கொண்மின்: [1]விகாரம். இவற்றால் [2]நிலமயக்கங் கூறினார். (19)

49. வளமுடி நடுபவர் வரம்பில் கம்பலை
இளமழை மழக்கென மஞ்ஞை யேங்கலின்
அளமரு குயிலின மழுங்கிப் பூம்பொழில்
உளமெலி மகளிரி னொடுங்கு மென்பவே.

---

47. அவை-கயல்மீன்கள். கோற்றொடி-திரண்ட வளைகள்; *சீவக. 209*; கோலம் கோலெனக் கடைக்குறையாகி வந்ததென்பர் மயிலைநாதர் (*நன். பெயர்.12.*) நுளைச்சியர்-நெய்தல் நிலத்து மகளிர். இச்செய்யுளால் மருதநிலமும் நெய்தல் நிலமும் கலந்தமை கூறப்பட்டது.

48. நெற்றி-உச்சி; *சீவக. 31.* முரிந்து-கெட்டு. போது-மலரும் பருவத்து அரும்பு. கொங்கு-தேன். ஞிமிறு-மிஞிறு என்பதன் போலியென்பர்; "மிஞிற் றீட்டங்காள்" (*சீவக.892.*) இச்செய்யுளால் முல்லைநிலமும் நெய்தல்நிலமும் மருதநிலமும் கலந்தமை கூறப்பட்டது.

(மேற்.) *அடி; 2: நன். பொது. 5, மயிலை.*

(உரை.) [1]தொகுத்தல் விகாரம். [2]ஐந்திணைகளும் ஒன்றோடொன்று கலத்தல்.

(இ-ள்.) நடுபவர்கம்பலையைக் [1]கார்செய்யத் தொடங்கின மழை முழக்கென்று உட்கொண்டு மயில் ஆரவாரித்தலின், அக்கம் பலையை மழையென்று அலமருகின்ற குயிலினம் உண்மையென்று வருந்திப் பிரிந்த மகளிரைப் போலே பொழிலிலே குவிந்திருக்கு மென்க. (20)

50. வளைக்கையாற் கடைசியர் மட்டு வாக்கலிற்
றிளைத்தவர் பருகிய தேற றேங்குழிக்
களிப்பவுண் டிளவனங் கன்னி நாரையைத்
திளைத்தலிற் பெடைமயி றெருட்டுஞ் செம்மற்றே.

[1]மீண்டும் நடவுத்தொழிலின் முதலாகக் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) கடைசியர் கையாலே மதுவை வார்த்தலின், தொழிலிலே இடைவிடாது பயின்றவர் உண்ட தேறல் மிக்குச் செறிந்த இடத்தே, காம வின்பம் அறிந்த அன்னம் அதனையுண்டு காமவின்ப நுகர்ந்தறியாத நாரையைப் புணர்தலின், அதனைக் கண்டு மயிற்பெடை தன்மயிலைத் தெருட்டுந்தலைமைத் தென்க.

[2]"திளையா வருமருவி" (*சிற்.294*) என்றார் பிறரும். பெடை யென்றும் மயிலென்றும் பிரிக்க. நீர் கள்ளுண்டு இதுபோல் மயங்கன்மினென்று தெருட்டிற்று. இனி மயிலைக்கண்டாற் கள்ளின் களிப்புத்தீருமென்றலின், [3]அது தெருட்டிற்றென்றுமாம். (21)

---

49. கம்பலை-குரவையின் ஆரவாரம். அளமருதல்=அலமருதல்-சுழலுதல்; எதுகைக்கேற்ப ஒற்றுமைபற்றி வடநூல் நியாயத்தால் லகரத்திற்கு ளகரம் போலியாக வந்தது; *சீவக. 841;* "அளமரு பொறிபோல்"(*திருவிளை. நாடு. 18.*)

(மேற்.) *அடி, 3: இ. கொ. ஒழிபு. 17. அடி, 3-4: நன். பொது. 5, மயிலை; பிரயோக. சமாச. 2.*

(உரை.) [1]*அகநா. 4 : 6.*

50. கடைசியர்- மருதநிலத்து மகளிர். திளைத்தவர்-இடைவிடாது பயின்ற மள்ளர்; திளைத்தல் : *சீவக.189. 519; வி-பா.13:167. (பி-ம்.)* 'திளைப்பவர் பருகிய தேற றேத்துழி.' கன்னி நாரை-இளைய நாரை. *(2-3)*, "சலஞ்சலம்..... ....அன்னம் பெடையெனத் தழுவி" (*சீவக.2103.*) பெடை: எழுவாய். தெருட்டும்-தெளியச்செய்யும்.

(மேற்.) *அடி, 2: சிலப். 5 : 198-9. அடியார்.*

[1]45-ஆம் பாடலில் நடவுத்தொழில் கூறப்பட்டது. [2]'திளைத்தல்-ஈண்டு இடைவிடாது அவ்விடத்தோடு பயிறல்' (*திருச்சிற். 294,* பேர்.) [3]அது-பெடைமயில்.

51. கண்ணெனக் குவளையுங் கட்ட லோம்பினார்
வண்ணவாண் முகமென மரையி னுள்புகார்
பண்ணெழுத் தியல்படப் பரப்பி யிட்டனர்
தண்வய லுழவர்தந் தன்மை யின்னதே.

குவளையும்:உம்மை,சிறப்பும்மை,ஓம்பினார்:வினையெச்சமுற்று. உள்புகார்: தொழிற்பெயர்.

(இ-ள்.) காதன்மகளிர் முகமென்று உட்கொண்டு தாமரை யாகிய களையின் அருகுசெல்லாதவர் அவர்கள் கண்ணென்று உட்கொண்டு சூடுதற்குப் பறிக்குங் குவளையையும் களை பறித்தலைப் பரிகரித்துப் பண்ணை எழுத்தின் வடிவுதோன்றப் பாடினார்; உழவர்தன்மை இப்படியிருந்ததென்க.

தாமரையை, "கடவுளொண்பூவடைதலோம்பி" (*பெரும்பாண். 290*) எனக் கூறுதலானும் அவர் பறியாராயிற்று. 'மரையினுள்' என்னும்உம்மையில்சொல்[1]எஞ்சுபொருட்கிளவியானசெஞ்சொலன்மை யுணர்க (*தொல். இடை. 36.*) முகமும் கண்ணும் [2]காதன்மையைத் தோற்றுவித்தலின், அதற் கேற்கப் பாடினாரென்க. (22)

52. நித்திலப் பந்துட னீன்று பாதிரி
ஒத்தபூ வுடற்றிய நாவி னாகினாற்
றத்துநீர் நாரைமே லெறியத் தண்கடற்
பைத்தெழு திரையெனப் பறவை யாலுமே.

---

51. கட்டல்-களைபறித்தல். மரை-தாமரை; முதற்குறை. பண்-நிறைந்த நரம்புகளையுடைய இராகம்; "நிறைநரம் பிற்றே பண்ணென லாகும்" (*திவாகரம்.*) ஏழு சுரங்களையுமுடைய இராக மென்றபடி; இது வடமொழியில் ஸம்பூர்ணராகமென்றும் ஜனகராக மென்றும் கூறப்படும்; எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தாக்களில் உள்ளவையெல்லாம் ஸம்பூர்ணராகங்களே; குறைந்த நரம்பையுடைய இராகம் திறம் எனப்படும்; "குறைநரம் பிற்றே திறமெனப் படுமே" (*திவாகரம்.*) இவற்றின் விகற்பமெல்லாம் இசைநூல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. பண்ணென்றது மருதப் பண்ணை, களைபறிப்போர் இங்கேஆடவரென்று தெரிகின்றது; "கண்கைக்கான் முகம்வாயொக்குங் களையலாற் களையி லாமை........ மள்ளர் களைகலா துலாவி நிற்பார்" (*கம்ப. நாடு.10.*)

(மேற்.) அடி, *3-4*: *கல்.* 'புயற்கார்', 24, மயில்.

(உரை.) [1]எச்சவும்மையால் தழுவப்படும் சொல்லான உம்மை யில்லாத சொல். [2]காதன்மை-காதலின்தன்மை.

நித்திலப்பந்து[1] உவமத்தொகையின்வந்த ஆகுபெயர்; [2]"கந்தருவ வழக்கம்"(இறை.1) என்றாற்போல. ஈன்று உடைய வென்க.

(இ-ள்.) தத்துநீர், முத்துப்பந்துபோலுஞ் சினையைச் சேரவீன்று தனது நாவிற்கு ஒத்த பாதிரியினது பூவைக்கெடுத்த நாவினை யுடைய நத்தையாலே நாரைமேலே எறிய, அப்பறவை திரையென மெல்ல வெழுந்து ஆலுமென்க.

இது வேண்டினவளவிலே நீர்பாய்கின்றமை கூறிற்று. (23)

53. சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் றோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்
செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்தநூற்
கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.

சொல்-நெல்.அரு-[1]சூலுண்டென்று சொல்லற்கரிய. மெல்ல-ஒழுக. தேர்ந்த-மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்த. "[2]தாறுபடுநெல்" என்றாற் போல, 'காய்த்த' என்றார்.

(இ-ள்.) நெல்லானவை கருத்தங்கி ஈன்று குடிப்பிறவாதார் செல்வமேபோல் தலையை நேரே நிறுத்திக் கல்விசேர் மாந்தரைப் போல மிகவும் வளைந்து விளைந்தனவென்க. (24)

54. மீன்கணி னளவும்வெற் றிடங்க ளின்மையாற்
றேன்கணக் கரும்பியல் காடுஞ் செந்நெலின்
வான்புகழ் களிறுமாய் கழனி யாக்கமும்
ஊன்கணார்க் குரைப்பரி தொல்லென் சும்மைத்தே.

---

52. நித்திலப்பந்து-முத்துப்பந்து; இங்கே அதனைப்போன்ற நத்தையின் முட்டைக்கு ஆயிற்று. உடற்றிய-அழித்த. பைத்து-விரிந்து. பறவையென்றது நாரையை. ஆலும்-ஒலிக்கும்.

(உரை.) [1]*சீவக.79*, உரை. [2]கந்தருவவழக்கத்தோடு ஒக்கும் வழக்கம்.

53. சொல்: எழுவாய். சூற்பசும் பாம்பு; "சினைப்பசும் பாம்பின் சூன்முதிர்ப் பன்ன" (*குறுந். 35 : 2.*) காய்த்த-விளைந்தன; "காய்த்த நெல்லிற் கழனி யூரன்" (*ஐங்.4.*) நெல் இறைஞ்சிக் காய்த்தல்: *பெருங். 1. 48:159.*

(மேற்.) *அடி, 1* : இ. கொ. வினை, 22. *அடி, 4* : நன். பொது. 59, *மயிலை*; சங்கர. ; இ-வி. அணி. 22. *அடி, 3-4* : நன். பொது 59, மயிலை. *மூ. நன்.* பொது. 4, *மயிலை*; சங்கர.

(உரை.) [1]"எய்யா விளஞ்சூல்" (*பொருந. 6.*) [2]தாறு-குலை.

(இ-ள்.) மீனினது கண்ணளவும் பாழ்நிலமின்மையான் மக்கட்குப் புகழ்தலரிதாய் வானிலுள்ளார் புகழ்கின்ற கழனியில் [1]தேனிறாலினது திரட்சியையுடைய கரும்புவளர்ந்த காடும் யானைநின்றால் மறையுஞ் செந்நெல்லினது முதிர்ச்சியும் ஒல்லென் கின்ற ஓசையையுடைத்தாயிற் றென்க.

[2]முன் விளைவுகூறி, இதனால்[3]முற்றினபடி கூறினார். மீன்கண் மிகவும் உருட்சியுடைமையின், இடங்குறித்தல் அரிது. (25)

55. ஆய்பிழி விருத்துவண் டயிற்றி யுண்டுதேன்
வாய்பொழி குவளைகள் சூடி மள்ளர்க
டேய்பிறை யிரும்புதம் வலக்கை சேர்த்தினார்
ஆய்செநெ லகன்றகா டரிகுற் றார்களே.

(இ-ள்.) உழவர்கள் பிழியை வண்டை யூட்டிப் பின்பு தாமுமுண்டு குவளையைச் சூடிப் பிறைபோலும் அரிவாளைத் தம் கையிலே எடுத்தார்; எடுத்துச்செந்நெற்காட்டை அரியலுற்றாரென்க.

குவளையை ஈண்டுக் [1]களிப்பாற் பறித்துச் சூடினார். காடு பெருமை கூறிற்று. எறிகுற்றாரும் பாடம். விருத்துவண்டு, "வன்றொடர் மொழியும்" (*தொல். குற்றியலுகரப். 9*) என்னும் சூத்திரத்தில், வல்லெழுத்திடை மிகும் என்னாது, 'ஒற்று' என்ற மிகுதியான், இயல்புகணத்துக்கண்ணும்மெல்லொற்றுத்திரிந்தது. (26)

---

54. மீன்கணின் அளவும்: இதுபோலவே "கயற்கணினளவும்" (*சீவக. 1393*) எனப் பின்னும் சிறுமைக்கு மீன்கண்ணை உவமையாகக் கூறுவர். கரும்பியல்காடு: "கரும்பலாற் காடொன்றில்லாக் கழனி" (*சீவக. 2902*); "கரும்பல்லது காடறியாப், பெருந்தண்பணை" (*புறநா.16:15-6*) நெல் களிற்றை மறைத்தல்: *சீவக.1617*; *மதுரைக்.247*. மாய்த்தல்-மறைத்தல். ஊன்கணார்-மனிதர்; *மணி.21:128*.

(உரை.) [1]*சீவக.712, 1936*. [2]*சீவக.53*. [3]'ஒல்லென் சும்மைத்து' என்றதனால் முற்றினபடி கூறப்பட்டது.

55. விருத்துவண்டு-விருந்தாக வந்த வண்டு. தேய்பிறை இரும்பு-தேய்ந்த பிறையைப்போன்று வளைந்த அரிவாளை; "கொடும்பிறை வடிவிற் செய்த கூனிரும் பங்கை வாங்கி" (*திருவிளை. நாடு. 27.*) வலக்கை சேர்த்தியது மங்கலக் குறிப்பு. செந்நெற்காடு: "செந்நெற் காடேறிச்சங்கீனும்" (*தே. திருஞா.*)

(உரை.) [1]"கண்ணெனக் குவளையுங் கட்ட லோம்பினார்" (*சீவக.51*) என்றமையால் இங்கே பறித்தற்குக் காரணங் கூறினார்; இது, "தாமரை மெலிவெய்த" (56) என்பதற்கும் ஒக்கும்.

56. வலியுடைக் கைகளான் மலர்ந்த தாமரை
மெலிவெய்தக் குவளைகள் வாடக் கம்பலம்
பொலிவெய்தப் பூம்பொய்கை சிலம்பிப் பார்ப்பெழ
மலைபட வரிந்துகூன் குயங்கை மாற்றினார்.

கம்பலம்: [1]உரிச்சொற்றிரிவு. 'பொய்கை பார்ப்பெழ' என [2]இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின் மேனின்றது. பட: உவமவுருபு.

(இ-ள்.) அந்நெல்லை அரிதற்குத் தக்க வலியுடைக்கைகளாலே வருந்த வாடக் கம்பலை பொலிவெய்துதலாற் பார்ப்புமுட்பட ஆரவாரித்தெழ அரிந்திட்டு வளைந்த அரிவாளை மாற்றினாரென்க.

[3]முன்களைபறியாதவற்றை ஈண்டுக்களிப்பினால் அரிந்தார். (27)

57. வாளையி னினந்தலை யிரிய வண்டலர்
தாளுடைத் தாமரை கிழிய வண்சுமை
கோளுடை யிளையவர் குழாங்கொண் டேகலிற்
பாளைவாய் கமுகினம் பழங்கள் சிந்துமே.

தலை-இடம். வண்டு அலர்-வண்டு துகைத்து அலர்ந்த. பாளைவாய்கமுகு-மடற்கமுகு.

(இ-ள்.) தொழிற் [1]கோட்பாட்டையுடைய இளையவர்குழாம், இரியக்கிழியச் சூட்டைச் சுமந்துபோதலின், அதுபட்டுக் கமுகினம் பழத்தைச்சிந்துமென்க. (28)

58. சோர்புயன் முகிறலை விலங்கித் தூநில
மார்புகொண் டார்ந்தது நரல வண்சுளை
ஆர்புறு பலாப்பழ மழிந்த நீள்களம்
போர்பினான் மலிந்துடன் பொலிந்த நீரவே.

---

56. கம்பலம்-கம்பலை; "ஏங்கு கம்பலத் தின்னிசை" (சீவக. 1197.) மலை : இங்கே அரிந்து குவிக்கப்பட்ட நெற்சூட்டிற்கு உவமை. கூன்குயம்-வளைந்த அரிவாள்.

(உரை.) [1]கம்பலை: கம்பலம் என வந்தது: [2]எழுதல் பார்ப்பின் தொழில்; அது பொய்கையின்மேல் நின்றது.

57. வண்டுஅலர்-வண்டின்பாட்டிற்குஅலர்ந்த. சுமை-நெற்சூட்டின் சுமை. கமுகு பழம் சிந்துதல்: சீவக.1198.

(உரை.) [1]கோட்பாடு - கொள்கை.

புயல்-நீர். விலங்கி: [1]விகாரம்; விலங்கவென்க. பழம்-களத்திற்கு அடை. நிலத்திற்குக்களம்சினையாம்.

(இ-ள்.) [2]முகிலைத் தலைசென்று தடுக்கும்படி நிலத்தின் மார்பை யெல்லாம் தமக்கு இடமாகக்கொண்டு நிற்கையினாலே அந்நிலம் பொறுக்கமாட்டேனென்று வாய்விடும்படி களங்க ளெல்லாம் போரால் மிக்குப் பொலிந்த நீரவென்க.

இனி, [3]நிலத்திலே முகிலை விலக்கிப் பழைய கூடுகள் நிறைதல் கொள்கையாலே அங்ஙனம் அவைநிறைந்த நிலம் இப்பொழுது இடுகின்ற போரைப் பொறேனென்று வாய்விடும்படி யென்றுமாம்; ஆர்பு கொண்டெனவே [4]கூடுகள்பெற்றாம். *(29)*

59. ஈடுசால் போர்பழித் தெருமைப் போத்தினால்
மாடுறத் தெழித்துவை களைந்து காலுறீஇச்
சேடுறக் கூப்பிய செந்நெற் குப்பைகள்
கோடுயர் கொழும்பொனின் குன்ற மொத்தவே.

(இ-ள்.) பெருமை நிறைந்தபோரைத் தலையைத்தள்ளிப் போத்தி னாற் பக்கத்தேயுற உரப்பி வைக்கோலைக் களைந்து தூற்றிக் குவிந்த [1]பொலிகன் குன்றமொத்தனவென்க.

ஈடு-இடுதலுமாம். "பெற்றமெருமைபுலிமரைபுல்வாய், மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே" (*தொல். மரபு. 41*) *(30)*

---

58. சோர்புயல் - சொரிகின்ற நீரையுடைய; புயல்-நீர்; "புயலன், றலர் சடையேற்றவன்" (*சிற். 240*); *சீவக. 571, 2476*, உரை. ஆர்ந்து அது எனப் பிரிக்க. ஆர்புறு-நிறையப்பெற்ற. அழிந்த-சிதைந்த. போர்பு-வைக் கோற்போர்; "மரம்பெறா, போர்பிற் குருகுறங்கும் பூம்புன னீர்நாட, மார்பிற் கிடந்த மறு" (*தொல். புறத். 5, ந. மேற்.*); *புறநா. 371:14, 373:25*; இது போர்வெனவும் வழங்கும்; *ஐங். 9:4, 58:1*.

(மேற்.) அடி, 1: கல். 'புயற்கார்', 1, மயில்.

(உரை.) [1]விலங்கவென்பது விலங்கியென்று ஆயிற்று. [2]இப் பொருளுக்கு நிலம் மார்பு கொண்டென்று பிரிக்க. [3] இப்பொருளுக்கு நிலம் ஆர்பு கொண்டென்று பிரிக்க. [4]கூடுகளென்னும் எழுவாய் அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது.

59. எருமைப்போத்து-எருமைக்கடா. காலுறீஇ-காற்றிற் பொருந்தச் செய்து; தூற்றி என்றபடி. சேடு-பெருமை. பொன்னின்குன்றம்-மேரு மலை; *பெரும்பாண். 237-41*.

(உரை.) [1]பொலி-நெற்குவியல்.

60. கரும்புகண் ணுடைப்பவ ராலை தோறெலாம்
விரும்பிவந் தடைந்தவர் பருகி விஞ்சிய
திருந்துசா றடுவுழிப் பிறந்த தீம்புகை
பரந்துவிண் புகுதலிற் பருதி சேந்ததே.

இனிக் கரும்பின்செய்தி கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) கரும்பைச் சாறுகொள்வாருடைய ஆலைதோறும் அடைந்து வந்தவரெல்லாம் பருகி மிக்க சாற்றைப் பாகுசெலுத்து மிடத்துப் பிறந்த புகை விண்ணிலே பரந்து சேறலிற் பருதி சிவந்த தென்க.

எல்லாமென்பது இருதிணைக்கும் பொது. பருகுதலிற் றிருந்திற்று.

இனி, இங்ஙனம் [1]ஒருக்கின பண்டங்களைக் கொண்டு போகின்றமை கூறுகின்றார். (31)

61. கிணைநிலைப் பொருநர்தஞ் செல்லல் கீழ்ப்படப்
பணைநிலை யாய்செநெற் பகரும் பண்டியும்
கணைநிலைக் கரும்பினிற் கவரும் பண்டியும்
மணநிலை மலர்பெய்து மறுகும் பண்டியும்.

இதுமுதல் மூன்றுகவியுமொருதொடர்.

உழவர் கிணைப்பொருநரது மிடிதீரக் கொடுத்து மிக்க நெல்லை விற்றற்குக் காரணமான பண்டியும், கரும்பினின்றும்

---

60. கண்-கணு. கருப்பஞ்சாற்றை வந்தவர்க்கு அளித்தல்: "விசய மடூஉம் புகைசூ ழாலைதொறும், கரும்பின் றீஞ்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின்" (*பெரும்பாண்.261-2.*) அடுவுழி-காய்ச்சுமிடத்து.

(உரை.) [1]ஓரிடத்திற் கூட்டின.

61. கிணைநிலைப்பொருநர்-கிணைநிலையையுடையபொருநர்; கிணைநிலை-வேளாளரைக்கிணைகொட்டுவோன்புகழ்ந்துபாடுவது; கிணை-தடாரிப்பறை. பொருநர் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோரென முப்பகுதியினராவர். இங்கே கூறிய பொருநர் ஏர்க்களம்பாடுவோர் (*சிலப்.10:138-9.*)

செல்லல்-துன்பம். பகர்தல்-விற்றல். பண்டி-வண்டி. கணை நிலை-திரண்ட நிலையையுடைய. கவரும்-விரும்பிக்கொள்ளும். மலர் பெய்த பண்டி: *கம்ப. நாட்டுப். 22.*

[1]பாகுமுதலியன கொண்டுபோம் பண்டியும், மலர்பெய்துபோம் பண்டியுமென்க. பண்ணை: [2]விகாரம். நிலை-நிலைபெறுதல். *(32)*

62. மல்லலந் தெங்கிள நீர்பெய் பண்டியு
மெல்லிலைப் பண்டியுங் கமுகின் மேதகு
பல்பழுக் காய்க்குலை பெய்த பண்டியும்
ஒல்குதீம் பண்டம்பெய் தொழுகும் பண்டியும்.

இளநீர் பெய்த பண்டியும், வெற்றிலை பெய்தபண்டியும், பழுக்காய் பெய்த பண்டியும், குழைந்த இனிய பழம்பெய்து இடைவிடாதுபோம் பண்டியுமென்க. மெல்லிலை: வினைத் தொகை. *(33)*

63. கருங்கடல் வளந்தரக் கரையும் பண்டியும்
நெருங்குபு முதிரையி னிறைந்த பண்டியும்
பெருங்கலிப் பண்டிகள் பிறவுஞ் செற்றுபு
திருந்தியெத் திசைகளுஞ் செறிந்த வென்பவே.

கடல்வளமாவன: "ஓர்க்கோலை சங்க மொளிர்பவளம் வெண்முத்த, நீர்ப்படு முப்பினோ டைந்து". நெருங்குபு: நிகழ்கால முணர்த்தும். பிறவும்: [1]உம்மை மாறுக. 'செற்றுபு' என்னுமெச்சம், 'ஒலியையுடைய' என்னும் விரியொடு கூடும்.

(இ-ள்.) முற்கூறிய பண்டிகளும், வளத்தை நகர்க்குத் தருதற்கு முழங்கும் பண்டியும், நெருங்கி முதிரையானிறைந்த பண்டியும், ஒழிந்த பண்டங்கள் செற்றி ஒலியையுடைய பண்டி களும் திருந்தி எத்திசைகளும் செறிந்தனவென்க.

நகர்க்கரையும் பாடமாயின், கரைதல் திசைச்சொல்லாய்க் கொண்டுபோமென்னும் பொருள்பயக்கும். *(34)*

(உரை.) [1]பாகு-தேம்பாகு. [2]பணை என்றானது.

62. மல்லல்-வளம். மெல்லிலை-மெல்லுதற்குரிய வெற்றிலை. பழுக்காய்-பாக்கு. பண்டம்-பழம்; திசைச்சொல்.

63. நெருங்குபு-நெருங்கி. முதிரை-அவரை துவரை முதலியன *(பதிற்.55:7, உரை.)* செற்றுபு - நெருங்கி.

(மேற்.) அடி, 3: *கல்.* 'திங்கண்முடி', 13, மயில்.

(உரை.) [1]உம்மையைப் பண்டிகளென்பதனோடு கூட்டுக.

64. கிளிவளர் பூமரு தணிந்து கேடிலா
வளவயல் வைகலு மின்ன தென்பதேன்
துளியொடு மதுத்துளி யறாத சோலைசூழ்
ஒளியமை யிருக்கையூ ருரைக்க நின்றவே.

கேடு: "[1]விட்டில் கிளிநால்வாய் வேற்றரசு தன்னரசு, நட்டம் பெரும் பெயல்கா லெட்டு." என்ப:அசை. தேன்-[2]வைத்ததேன். மது-பூவின் மது.

(இ-ள்.) மருதணியப்பட்டுக் கேடில்லாத வயல் நாடோறும் இத் தன்மைத்து; இனி, யான் கூறுதற்கு நின்றன, குடியிருப்பை யுடைய நாட்டி லூர்களென்க. (35)

(வேறு)

65. சேவலன்னந் தாமரையின் றோடவிழ்ந்தசெவ்விப்பூக்
காவிற்கூ டெடுக்கிய கவ்விக் கொண்டிருந்தன
தாவில்பொன் விளக்கமாத் தண்குயின் முழவமாத்
தூவிமஞ்ஞை நன்மணம்புகுத்துந் தும்பிக் கொம்பரோ.

எடுக்கிய-எடுத்தற்கு. தா-வலி. தூவி-சூட்டு. மணம்-பூவின் மணமும்கலியாணமும்.

---

64. கிளிவளர் மருது: கிளி மருதமரத்தில் இருத்தற்குரிய தென்பர்; "கிளி மருதமர் சேக்கைய மருதம்" (*பெரிய. திருக்குறிப். 10.*) கேடு: "மிக்கபெய லோடுபெய லின்மையெலி விட்டில்கிளி, அக்கணர சண்மையோ டாறு." இவற்றை வடநூலார் ஈதிகளென்ப (*குறள். 732, பரிமேல்.*) வைகலும்- நாள்தோறும். என்ப : அசை. தேனும் மதுவும் : *சீவக. 872.*

(மேற்.) *அடி - 2-3: மாறன்.* பொருளணி. 26.

(உரை.) [1]*பு.வெ.205, மேற்.* [2]தேனீக்களால் பூவிலிருந்துகொண்டு போய்க்கூட்டில்வைக்கப்பட்டது.

65. தோடு-இதழ். செவ்விப்பூ-அழகு குலைதலில்லாத பூ. கூடு எடுக்கிய- கூடு எடுத்தற் பொருட்டு. தாவில் பொன்-வன்மையில்லாத பொன். குயிலோசைக்கு முழவம்: *சீவக. 2691.* "இரங்கு குயில் முழவா" (*யா-வி. 76.* மேற்.) தூவிமஞ்ஞை: "மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே" (*தொல். மரபு.48.*) தாமரைமலரும் குயிலோசையும் இளவேனிற்குரியன.

(மு.) "தும்பிவாய் துளைக்கப் பட்ட கீசகம் வாயுத் தன்னால்
வம்பவாங் குழலி னேங்க மணியறை யரங்க மாக
உம்பர்வான்மேகசால மொலிமுழாக்கருவியாக
நம்பதேன்பாடமஞ்ஞைநாடகநவில்வகாணாய்" (சூளா.சீயவதை.194)

(இ-ள்.) தும்பியையுடைய கொம்புகள், சேவலாகிய அன்னம் பூவைக் கவ்வியிருந்தன; [1]அவ்வன்னம் விளக்காகக் குயில் முழவமாக மயிலை மணத்தே புகுத்திவிடு மென்க.

தாமரையானும் குயிலோசையானும் இளவேனிலென்று கருதி, மயில்பூம் [2]பொதும்பரின்மறைதலிற் கொம்பு புகுத்தும் என்றார்; பேடும் தோகையிலும் சேரவிருந்தனவென்க.

இனி, மயில் அன்னம்விளக்காகக் குயில்முழவமாகத் தும்பியைக் கொம்பிடத்தே மணம்புகுத்துமென்றுமாம்; கொம்பிலுலாவுமயில், விளக்காலும் முழவாலும் அக்கொம்பினின்றும் போந்து ஆடுதலின், அக்கொம்பிற் பூவின் மணத்தே தும்பியைப் புகுதவிட்டதாயிற்று. [3]மெல்லிய ஓசையன்மையின், குயிலோசையை முழவமாகக் கருதிற்று. இதற்கு [4]இக்கருத்து நிகழ்தல், "ஆடமைக் குயின்ற"(82) என்னும் *அகப்பாட்டிற்*காண்க. *(36)*

66\. கூடினார்கணம் மலர்க்கு வளையங் குழியிடை
வாடுவள்ளை மேலெலாம் வாளையேறப் பாய்வன
பாடுசால் கயிற்றிற் பாய்ந்து பல்கலனொ லிப்பப்போந்
தாடுகூத்தி யாடல்போன் றநாரைகாண்ப வொத்தவே.

(இ-ள்.) கண்போலும் செவ்விமலரையுடைய குவளையோடையில் நீர் தாழ்தலிற் சிறிது வாடின வள்ளை மேலேசெல்ல வாளைமீன்க

(மேற்.) அடி, 2, *கல்.* 'வற்றிய', 17-20, மயில். *அடி, 4* ; மேற்படி 'சலியா', 46-8, 'பொடித்தரும்', 15-7, மயில்.

(உரை.) [1]அன்னம்போன்ற வடிவமுள்ள விளக்கு: "யவனர், ஓதிம விளக்கின்" (*பெரும்பாண். 316-7.*) [2]பொதும்பர்-இளமரக்கா. [3]குயிலின் ஓசை பஞ்சமஸ்வ மென்று கூறப்படுமாதலின் இங்ஙனம் கூறினார்;கார்ப்பரு வத்திற் குயிலின் குரல் மெல்லிதாயிராதென்பது பற்றிக்கூறினாரெனினுமாம். [4]இக்கருத்தென்றது ஆடுதலை.

66\. கூடினார்-தம் கணவரோடு கூடின மகளிர்; கூடினாருடைய கண் மலருக்கு உவமை: "கழுநீ ராம்பல் கருங்கேழ்க் குவளையொடு, கொழு நகைக் குறும்போது குறிப்பிற் பிரியாப், புணர்ச்சி மகளிர் போகத்துக்கழுமித், துயிற்கண் டிறந்த தோற்றம் போல, நறவுவாய் திறந்து நாண்மதுக் கமழ" (*பெருங்.2. 15:20-24*) கூடினாருடைய கண்களை அர்த்த உன்மீலனம் உடையனவென்பர். வள்ளை-நீரில் தோன்றும் ஒருவகைக் கொடி. வாடு வள்ளை: சீவக. 168; *பெருங். 2. 15: 88-9.*

(மு.) "மாநீர் நெடுங்கயத்து வள்ளைக் கொடிமீது.....கழைக்கோதையரேய்க்கும்"(*நள. சுயம்வர. 148.*)

ளெல்லாம் பாய்கின்றவை,[1]கழாயினின்றும் இழிந்து பக்கத்தினமைந்த கயிற்றிலே குதித்துக் கலனொலிப்ப ஆடுங்கூத்தியது கூத்தை யொத்தன; கரையிலிருந்த நாரைகள் காண்பன போன்றனவென்க.

குவளைக் குழியில் நாட்டின [2]கழையும் அதிற்படர்ந்த கொடியும் அதிற் பாய்கின்ற மீனும், கழாயும் அதன் கீழிழிந்து ஆடுங்கயிறும் கூத்தியும் போன்றன; வடிவும் தொழிலும் உவமம். காண்ப: அகரவீற்றுப்பலவறிசொல்; [3]தொழிற்பெயராய்நின்றது (37)

67. காவியன்ன கண்ணினார் கயந்தலைக் குடைதலின்
ஆவியன்ன பூந்துகிலணிந் தவல்குற்பல்கலை
கோவையற்று திர்ந்தன கொள்ளுநீரரின்மையின்
வாவியாவும் பொன்னணிந்து வானம்பூத்ததொத்தவே.

(இ-ள்.) மகளிர் கயத்திடத்தே விளையாடுதலிற் பலகலைகள் வடமற்று உதிர்ந்தன; அவற்றை எடுப்பாரின்மையின், வாவிக ளெல்லாம் மேகலையை யணிந்து, வானம் மீனைப்பூத்த தன்மையை யொத்தனவென்க.

கயந்தலை: [1]விகாரம். பொன்: [2]ஆகுபெயர். மேகலைக் குறுப்பானவை அற்றுவீழ்ந்தன. (38)

68. பாசவல் லிடிப்பவ ருலக்கை வாழைப் பல்பழம்
ஆசினி வருக்கை மாத்தடிந்து தேங்கனி யுதிர்த்
தூச லாடு பைங்கமுகு தெங்கி னொண்ப ழம்பரீஇ
வாசத் தாழை சண்பகத்தின் வான்மலர் கணக்குமே.

(உரை.) [1]கழாய்-கூத்து ஆடுதற்கு நாட்டின மூங்கிற்கம்பம். [2]வள்ளைகொடி படருவதற்காக நீரில் மூங்கிலை நாட்டுவர். [3]காணுத லென்னும் பொருளதாய் நின்றது.

67. கயந்தலை-குளம்; "கயந்தலைக் குடைந்தபோது" (*திருவிளை. வெள்ளானை. 22*); தலை: அசைநிலை; "மரந்தலை" (*குறுந்.203:2; அகநா.169:1*) எனப் பிற இடங்களிலும் இங்ஙனம் அசைநிலையாக வருதல் காண்க. ஆவியன்ன பூந்துகில்-பாலாவியைப் போன்ற, பூத் தொழிலையுடைய ஆடை (*சீவக.873, 1094; பெருங்.1.36:64, 165; 1.40:228.*) குளத்தில் விழுந்த மணிகளுக்கு விண்மீன்கள் உவமை *பெருங்.2.5:54-6.*

(உரை.) [1]கயத்தலை எனவரற்பாலது மெலித்தல்விகாரம் பெற்றது. [2]பொன் அதனாற் செய்யப்பட்ட மேகலைக்கு ஆயிற்று.

68. பாசவல்-பச்சை நெல்லை இடித்து உண்டாக்கும் அவல்; இது வாசவல் என்றும் வழங்கும்; *சீவக.1562.* பாசவல் இடித்த உலக்கை:

(இ-ள்.) உலக்கை வாழைப்பழத்தை உதிர்த்து ஆசினி முதலிய வற்றை முறித்து அவற்றின் பழங்களையும் உதிர்த்துப் பின்னும் [1]அசைகின்ற கமுகின் பழத்தையும் தெங்கின்பழத்தையும் [2]பரிந்து தாழைமலரையும் சண்பகத்தின் மலரையும் நக்குமென்க.

எனவே ஏனையவும் பயன்றருமென நிலநன்மை கூறினார்.

இத்துணையும் சோலைகளும் அவற்றிற்கு[3]அங்கமானவாவிகளும் கூறினார். *(39)*

69. மன்ற னாறிலஞ்சி மேய்ந்து மாமுலை சுரந்தபால்
நின்ற தாரை யானில நனைப்ப வேகி நீண்மனைக்
கன்ற ருத்தி மங்கையர் கலந் நிறை பொழிதர
நின்ற மேதியாற் பொலிந்த நீர மாட மாலையே.

இலஞ்சி-மடு; [1]ஆகுபெயர். நிறை-சால்; ''பீரிவர்பு பரந்த நீரறு நிறை முதல்'' *(பதிற்.15)* என்றார் பிறரும். மாலை-ஒழுங்கு.

(இ-ள்.) மாட வொழுங்குகள், பூவை மேய்தலாற் சுரந்தபால் நிலத்தை நினைக்கும்படி மாறாதுநின்ற தாரையாலே கன்றை நினைத்துப்போய் அதனை அருத்தி மங்கையரெடுத்த கறவைக் கலமும் அதனினின்று பால்சொரியும் சாலும் வழியும்படி நின்ற மேதியாலே பொலிந்த தன்மையவென்க. *(40)*

70. வெள்ளிப்போழ்விலங்கவைத்தனையவாய்மணித்தலைக்
கொள்பவளங்கோத்தனையகாலகுன்றிச்செங்கண
வொள்ளகிற்புகைதிரண்டதொக்குமாமணிப்புறாக்
கிள்ளையோடுபாலுணுங்கேடில்பூவைபாடவே.

மா-கருமைநிறம். மணி-அழகு.

குறுந். 238; *அகநா.*141; *பெருங்.*2. 14:50; கூர்ம. பிலக்கமுத. 31, சம்புத்தீவு. 56. ஆசினி-ஈரப்பலா. ஊசலாடு பைங்கமுகு-மகளிர் ஊசலாடுதற்குரிய கமுகமரம் (*சீவக.*147, 922); "கமுக வார்நெடுங் கனக வூசலிற்" (*கம்ப.* ஆறுசெல். 22.) தெங்கின் ஒண்பழம் பரீஇ : *சீவக.* 92.

(உரை.) [1]ஊசல்-அசைதல்; "பூங்குழை யூசற் பொறைசால் காதின்" (*பொருந.*30.) [2]பரிந்து-நழுவச்செய்து. [3]சோலைகளை அடுத்து வாவிகள் இருத்தலின் இங்ஙனம் கூறினார்.

69. மன்றல்-மணம். இலஞ்சி-பொய்கையிலுள்ள கழுநீர் முதலிய பூக்களை; *சிறுபாண்.*42. பாலால் நிலம் நனைதல்: "கனைகுர னல்லாத்தன் கன்றுள்ளப் பாலால், நனைவது போலுநம் மூர்" (*தொல்.* புறத். 3, *ந.* மேற்.) கலநிறைபொழிதல்: *மணி.*12:93.

(உரை.) [1]இலஞ்சி பூவுக்கானமையின் ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) அம்மாடத்திலே வெள்ளித்தகட்டை [1]விலங்குதலாக வைத்தன்ன வாயினையும் தலையினையும் அகிற்புகை திரண்டதனை யொக்கும் நிறத்தினையுமுடைய புறா, காலவாய்க் கண்ணவாய்ப் பூவை பாடாநிற்கக் கிள்ளையோடே பாலுண்ணுமென்க.

கொள்ளுதல்-அறுத்துக்கொள்ளுதல். நடுவு பலவரையுண்மையின், 'கோத்தனைய' என்றார். ஒள்ளகில்: ஒண்மை, அகிற்குஅடை. [2]சிலர்பாடப் பிள்ளைகள் பாலுண்டாரென்பது தோன்றிற்று. *(41)*

71. காடியுண்ட பூந்துகில் கழும வூட்டும் பூம்புகை
மாட மாலை மனலார் மணிக் குழலின் மூழ்கலிற்
கோடு யர்ந்த குன்றின் மேற்குழீ இயமஞ்ஞை தஞ்சிற
காடு மஞ்சினுள் விரித் திருந்த வண்ண மன்னரே.

(இ-ள்.) காடியுண்ட துகில் புகையிலே மங்குதலாலே மாட வொழுங்கின் மேலிருக்கின்ற நல்லாருடைய குழலினூட்டும் புகையிலே அக்குழல் மறைதலின், அவர்கள் மலைமேற்றிரண்ட மயில்கள் தஞ்சிறகை அவ்விடத்து உலாவு மஞ்சினுள்ளே விரித்திருந்த தன்மையையொப்பாரென்க.

காடி-கஞ்சி. [1]சுட்டு வருவிக்க. 'அன்னது' என்ற பாடத்திற்கு மூழ்குதல் வண்ணம் என்னது அன்னதென்க. *(42)*

72. கண்ணுளார் நுங்காதல ரொழிக காம மீங்கென
உண்ணிலாய வேட்கையா லூடினாரை யாடவர்
வண்ண மேகலை களைப் பற்றவற்று திர்ந்தன
எண்ணில் பொன் சுடுநெருப் புக்கமுற்ற மொத்தவே.

---

70. போழ்-தகடு. புறாவின்காலுக்குப் பவளத்துண்டுகள்: *பெருங். 5.1:66-8.* குன்றி-குன்றிமணி. புறாவிற்கு அகிற்புகை: *பெருங்.5.1:66-8. கலிங்கத்.* பூவை- நாகணவாய்ப்புள்.

(உரை.) [1]விலங்குதலாக-வேறுவேறாக. [2]இவ்வாக்கியம் தொனிப்பொருள்.

71. காடியுண்ட பூந்துகில் : *மதுரைக். 721; நெடுநல். 134; அகநா. 387: 7-8.* துகிலுக்குப் புகை யூட்டுதல்: *மதுரைக். 554.* துகில்காடி யுண்ணுதலும் புகை ஊட்டப்பெறுதலும்: *பெருங். 1. 54 : 9-11.* மகளிர் கூந்தற்குக் கலாபம்: *சீவக.919; சிறுபாண்.14-6, 263-4; மலைபடு.44.* மாடங்களுக்குக் குன்றும் மகளிருக்கு மயிலும் பூம்புகைக்கு வெள்ளிய மேகமும் உவமைகள். பூம்புகையென்றாராயினும் அகிற்புகையையே கொள்க; "அகிலெழு கொழும்புகை மஞ்சி னாடவும்.....இகலினமலை யொடு மாட மென்பவே" *(சூளா. நகரச். 6.)*

(உரை.) [1]அக்குழல் என்பதிலுள்ள சுட்டு.

(இ-ள்) நும்மாற்காதலிக்கப்பட்ட மகளிர் நுங்கண்ணுள்ளார். ஈங்குக் காமத்தை யொழிகவென்றுகூறி உள்ளே நிலைபெற்ற விருப்பத்தாலே ஊடிப் போகின்றவரைக் கணவர் மேகலைகளைப் பிடிக்க, அவை அற்றுச் சிந்தனவை கிடந்த இடம் மாற்றற்ற பொன்னைச்சுடும் நெருப்புச்சிந்தின முற்றங்களை யொத்தனவென்க.

[1]இமையாது நோக்கலின், இங்ஙனம் ஊடினார். [2]'ஈங்கு' தன்மையை யுணர்த்துதல், "செலவினும் வரவினும்"(*தொல்*. கிளவி. 28) என்னும் சூத்திரத்திற் கூறினாம். பொன்னுக்கும் [3]மணிக்கும் தழலும்கரியுமுவமை. (43)

73. கோட்டிளந்தகர்களுங்கொய்ம்மலரதோன்றிபோற்
சூட்டுடையசேவலுந்தோணிக்கோழியாதியா
வட்டவற்றினூறுளார்வெருளிமாந்தர்போர்க்கொளீஇக்
காட்டியார்க்குங் கௌவை யுங்கடியுங் கௌவை கௌவையே.

(இ-ள்.) செல்வச்செருக்கினையுடைய மாந்தர், அவற்றினது புண்ணைக் கருதாராய்ப் பின்னும் போரைவிரும்பித் தகர்களையும் சூட்டுடைய தோணியில் வந்த கோழிமுதலாவுள்ள கோழிகளையும் [1]பூழ்முதலிய சேவல்களையும்காட்டிக்[2]கொளுத்தி ஆர்க்குங் கௌவையும் விலக்குங் கௌவையுமே அவ்விடத்திற்கு ஆரவாரமென்க. (44)

74. இறுநு சுப்பி னந்நலா ரேந்து வள்ளத் தேந்திய
நறவங் கொப்பு ளித்தலி னாகு புன்னை பூத்தன
சிறகர் வண்டு செவ்வழி பாடமாடத்தூடெலா
மிறைகொள் வானின் மீனென வரம்பை முலை யினிருந்தவே.

---

72. கண்ணுள்ளார் காதலர்: *குறள்*, 1123. பொன்சுடு நெருப்புக்க முற்றம் : *மதுரைக்*. 680-82.

(மேற்.) அடி, 1: கல். 'கண்டகாட்சி', 53, மயில்.

(உரை.) [1]அவர்கள் இமைத்து நோக்கின் கண்ணில் பிரதிபிம்பம் தோன்றாது; இமையாது நோக்கல் ஊடற்குக் காரணம்; *குறள்*.1320. [2]ஈங்கு தன்மையை உணர்த்துதல்: "யாவையீங் களிப்பன தேவர்கோன்" (*மணி*.14:48.) [3]மணி-நீலமணி.

73. தகர்-ஆட்டுக்கிடாய். சூட்டு-குடுமி; தோன்றிபோற் சூட்டுடைய சேவல்: *சீவக*.120; கல் 'பாய்திரை' 27-8. கிடாய்ச் சண்டையும் கோழிச் சண்டையும்: *பு.வெ*.348-9; *கம்ப*. நாடு. 16; *திருவிளை*. நகர. 79. தோணிக் கோழி-பிறநாட்டிலிருந்து கப்பலில் வந்தகோழி.

(உரை.) [1]பூழ்-குறும்பூழ். பூழ் முதலிய சேவல் என்றதனால் சிவல். கிளி, பூவை என்பனவும் கொள்ளப்படும். [2]கொளுத்தி-பொருத்தி.

'நாகுபுன்னை' வேற்றுமைத்தொகையாய், "ஒற்றிடையினமிகா மொழியும்" (*தொல்.* குற்றியலுகரப். 7) என்னுஞ்சூத்திரத்தான், ஒற்று அடாது நின்றது; "சொல்லியமரபின்" (*மேற்படி.* மரபு.26) என்னுஞ் சூத்திரத்தில், 'சொல்லுங்காலை' என்றதனால், நாகு பெண்மையே யன்றி, இளமையுமுணர்த் திற்று; [1]"நாகுமுதிர் நுணவம்" (*சிறுபாண்.51*) என்றார் பிறரும். இறை-தங்குதல். அரம்பை: [2]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) நல்லார் மணி[3]வட்டிலிலேஎடுத்தநறவத்தைக்கொப்புளித் தலிற் [4]புன்னைகள் மாடத்தூடெலாம் வண்டுபாடும்படி மீனென்னப் பூத்தன, அவர் [5]கொப்புளித்தலின் வாழை [6]முகை முலைபோலே இருந்தனவென்க. (45)

75. விலக்கில்சாலையாவர்க்கும்வெப்பின்முப்பழச்சுனைத்
தலைத்தணீர்மலரணிந்துசந்தனஞ்செய்பந்தரும்
கொலைத்தலையவேற்கணார்கூத்துமன்றியைம்பொறி
நிலத்தலையதுப்பெலாநிறைதுளும்புமூர்களே.

நோயறுத்தற்குக் கடு நெல்லி தான்றி சூழ வளர்ப்பார்கள். தலைய[1]இரண்டிடத்தும் வினைக்குறிப்பு.

---

74. இறுநுசுப்பு-ஒடிகின்ற இடை. அ-அழகு. வள்ளம்-கிண்ணம், நாகு புன்னை-இளைய புன்னைமரம். சிறகர்:போலி. செவ்வழி மாலைக்காலத்திற்குரிய பண். வானின் மீன் புன்னையரும்புக்கு உவமை. அரம்பை முலையினிருந்த: *பெருங்.4. 11 : 74-5*; "வாழை, வருமுகிழேய்க்கு முலை" (*யா-வி.84*, மேற்.)

(மேற்.) அடி,3: இ-வி. பொது. 18. அடி 3-4: நன். பொது.50, *மயிலை*;சங்கர.

(உரை.) [1]இங்ஙனமே அவ்விடத்தும் எழுதினர் இவ்வுரை யாசிரியர். [2]அரும்புக்கு ஆனமையின் ஆகுபெயர். [3]வட்டில்-கிண்ணம். [4]புன்னையும் வாழையும் மகளிரால் மலரும் மரங்களின் வகையைச் சார்ந்தவை. [5]கொப்புளித்தலென்பதை வாழை யோடுங் கூட்டினார். [6]முகை-அரும்பு.

75. சாலை-இங்கே; அன்ன சத்திரம். இதற்கு விடப்படும் இறையிலி நிலங்களுக்குச் சாலாபோகம் என்னும் பெயருண்மை இதனை விளக்கும். முப்பழம்-கடு, நெல்லி, தான்றி என்பவற்றின் பழங்கள்; *சீவக.2356*. மலர் மோந்து இன்புறுதற்கும் சந்தனம் பூசி இன்புறுதற்கும் வைக்கப்பட்டன. "முப்பழச்சுனை...பந்தர்" (*பெருங்.1.*

(இ-ள்.) நாட்டிலூர்கள், யாவர்க்கும் விலங்குதலில்லாத [2]அடிசிற் சாலை முதலியனவும் வெம்மை யில்லாத [3]சுனையிற் காலையிலெடுத்த தண்ணீரிலே பூவுமிட்டுச் சந்தனமுமிட்ட தண்ணீர் பந்தரும், கூத்தாடுமிடமு மொழிய ஐம்பொறி நிலத்திடத்தனவாகிய நுகரும்பொருள்களெல்லாம் நிறைந்து ததும்புமென்க.

இவை அரசனறம். *(46)*

76\. அடிசில்வைக லாயிர மறப்புற முமாயிரம்
கொடியனார் செய்கோலமும் வைகறோறு மாயிரம்
மடிவில் கம்மியர்களோடு மங்கலமு மாயிரம்
ஒடிவிலை வேறாயிர மோம்பு வாரி னோம்பவே.

[1]இல்லையும் வேறாயிரமும்: விகாரம். அறப்புறமென்பதற்கு [2]ஓதுவிக்குஞ்சாலையென்பதும் ஒன்று. ஓடிவு-தவிர்வு; ''ஒடியா விழவு'' *(அகநா.149)* என்றார் பிறரும்.

(இ-ள்.) அவ்வூர்களில் நாடோறும் காணப்பட்ட வைகுதலை யுடைய அடிசிற்சாலையும் ஆயிரம்; அறத்திற்குவிட்ட [3]இறையிலி நிலங்களும் ஆயிரம்; மகளிர் கோலஞ்செய்யுமிடமும் ஆயிரம்; தொழிலின்மடியாத கம்மியருமாயிரம்; கலியாணமுமாயிரம்; வெவ்வேறாகிய ஆயிரம் பாதுகாப்பாராற் காத்தலில் தவிர்தலில்லை யென்க. *(47)*

40:126; சூளா. நகரச். 14); "முப்பழம் பொதிந்த வாவி மூவகைத் தலைத்தெண் ணீரைத் தப்பற நறைகொண் டூட்டிச் சந்தனப் பந்த ரீட்டி, வெப்பொழி தரப்பெய் வாரும்" *(கழுக்குன்றப். நகர. 17.)* துப்பு-நுகரப் படும்பொருள். நிறை-நிறைந்து.

(மேற்.) *அடி, 1 : சிலப். 'உரைபெறு' 1,* அடியார். *அடி, 4 : கல். 'அமுதமுந்', 8,* மயில்.

(உரை.) [1]இரண்டிடமென்றது கொலைத்தலைய, நிலத்தலைய என்பவற்றை. [2]அன்னசத்திரம். [3]சுனை-குளம்.

76\. அடிசிற்சாலையும் அறப்புறமும்: *மணி.20:6-7.* ஆயிர மென்பது பல என்னும் பொருளில் வந்தது; இதனை அனந்தவாசி என்பர்; *தக்க.73,* உரை. கொடியனார்-மகளிர். கோலம்-அலங்காரம். மடிவு-சோம்பல். கம்மியர்-தொழில் செய்வோர்.

(உரை.) [1]இல்லை இலை என்றும், வேறாயிரம் வெறாயிரம் என்றும் ஆனமை. [2]வித்தியாசாலை. [3]வரியில்லாத நிலம்.

77. நற்றவஞ் செய்வார்க் கிடந்தவஞ் செய்வார்க்கு மஃதிடம்
நற்பொருள் செய்வார்க் கிடம்பொருள் செய்வார்க்கு மஃதிடம்
வற்றவின்பம் விழை விப்பான் விண்ணுவந்து வீழ்ந்தென
மற்ற நாடு வட்டமாக வைகுமற்ற நாடரோ.

(இ-ள்.) அவ்வேமாங்கதமென்னுநாடு வெற்றியையுடைய தனதின்பத்தை உலகை விரும்பப்பண்ணுதற்கு விண் மகிழ்ந்த தென்னும்படி தன்னையொழிந்த நாடு தனக்கு எல்லையாக வைகும். அது வீடுபெறத் தவஞ் செய்வார்க்கு இடம்; மறுமைகருதி இல்லற நடத்துவார்க்கும் இடம்; அது நற்பொருளைப்பயக்குங் கல்வியைக் கற்பார்க்கு இடம்; நிலையாத பொருளைத் தேடு வார்க்குமிடமென்க.

[1]உம்மையிரண்டும்இழிவுசிறப்பு. வெற்றம்-வெற்றி. வீழ்ந்ததென: விகாரம்.

"ஊருரைக்க நின்ற" *(சீவக.64)* என்ற கவிமுதலாக முடித்த வினை களைச் சேர்த்து, அவற்றையுடைய நாடு, விண்வீழ்ந்தென வைகும்; அஃது இவை செய்வார்க்கிடமென்க. *(48)*

நகர்வளம்

வேறு

78. கண்வலைக் காமுக ரென்னு மாபடுத்
தொண்ணிதித் தசைதழீஇ யுடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் பீடி னோங்கிய
வண்ணலங் கடிநக ரமைதி செப்புவாம்.

---

77. நற்றவம்-பிறப்பு அறுதற் பொருட்டுச் செய்யும் தவம். நற்றவமும் தவமும்: "ஆங்கவ னற்றவம் நோக்கி.....ஓங்குதவந்தனை நோக்கி வியந்து" *(கூர்ம. சூரியன்மரபு. 31.)* நற்பொருள்-கல்வி. வெற்றம்-வெற்றி; *மதுரைக். 73.* விண்வந்து வீழிந்ததொக்கும்: "பொன்னகர், இந்திர வுலகம்வந் திழிந்த தொக்குமே" *(சூளா. நகர. 15.)* மற்றநாடு வட்டமாக ஏமாங்கதம் இருத்தல்; "பற்பல நகரமெல்லாம் வட்டமாப் படைத்த காஞ்சி" *(காஞ்சிப். நகர. 121.)* நாட்டிற்குரிய நல்லிலக் கணங்கள்: *குறள்.731; மணி.14; 40-42; 26: 74-6; பெருங்.3.2: 41-54.*

(மேற்.) அடி, 1: *குறள், 731, பரிமேல்.* அடி, 2: *குறள், 739, பரிமேல்.* அடி, 4: *கல்.* 'வேற்றுப்பிடி', 26, மயில்.

(உரை.) [1]தவஞ்செய்வார்க்கும் பொருள் செய்வார்க்கும் என்பவற்றி லுள்ள உம்மைகள்.

(இ-ள்.) கண்ணாகிய வலையாலே காமுகரென்னும் விலங்கை அகப்படுத்தும் நிதியாகிய தசையைக் கைக்கொண்டு உடலைக் கைவிடும் பெண்ணினுடைய சூழ்ச்சியில் அகப்படாத முனிவருடைய தவப்பயன்போலே செல்வமோங்கிய இராசமாபுரத்தின் நிறைவு கூறுவாமென்க.

அம் : சாரியை. (49)

79. விண்புகு வியன்சினை மெலியப் பூத்தன
சண்பகத் தணிமலர் குடைந்து தாதுக
வண்சிறைக் குயிலொடு மயில்கண் மாறுகூய்க்
கண்சிறைப் படுநிழற் காவு சூழ்ந்தவே.

(இ-ள்.) குயில்கள், பூத்தனவாகிய சண்பகத்தின்மலரைத் தாதுகக் குடைந்து மயிலோடே மாறாகக் கூவி, நோக்கினார் கண்கள் மீளாத நிழலையுடைய கா அந்நகரைச் சூழ்ந்தனவென்க.

மெலிய-வளைய. [1]கார்காலத்து மயிலின் களிப்பைத் தான் உட்கோடலின் 'மாறு' என்றார். மயிலொடென மாறுக. செய்தெனெச்ச அடுக்கு, "அம்முக்கிளவியும்" (*தொல்.வினை. 34*) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பிறவினை கொள்ளுமென்றதனாற் பிறவினையாகிய [2]உடைய வென்னும் குறிப்பினைக் கொண்டது. [3]இகரவீறு திரிந்தது. இனி [4]மேலிற்கவிக்கும் பொருந்த மயிலை உவமத்தொகைக்கண் வந்த ஆகுபெயரென்று மகளிராக்கி, [5]மகளிர் குயிலொடுமாறு கூவினா ரென்றுரைப்பதும் ஒரு பொருள். இனிச் சண்பகத்தின் தேன் துளித்தலிற் காரென்று மயிலொடு மயிலும், வேனிலாதலிற் குயிலொடு குயிலும் கூவிற்றென்றுமாம்; சிறுபான்மை [6]மயில் கூவிற்றென்றலுமரபு. (50)

80. கைபுனை சாந்தமுங் கடிசெய் மாலையும்
மெய்புனை சுண்ணமும் புகையு மேவிய
நெய்யொடு குங்கும நிறைந்த நாணினாற்
பொய்கைகள் பூம்படாம் போர்த்த போன்றவே.

---

78. மா-விலங்கு. பீடு-பெருமை. அண்ணல்-தலைமை. கடிநகர்-காவலையுடைய இராசமாபுரம். முனிவருடைய தவப்பயன் நகருக்கு உவமை: சீவக.851.

79. வியன்சினை-அகன்ற கிளைகள். தாது-மகரந்தப்பொடி. கண் சிறைப்படும்-கண்களைத்தம்மிடத்தே தடுத்துக்கொள்ளும்.

(உரை.) [1]கார்காலத்து மயில் களிப்படையும். [2]நிழலையுடைய என்பதிலுள்ளது. [3]கூவி கூய் என்றானது. [4]முன்செய்யுள். [5]இறை.2, உரை. [6]"அலந்த மஞ்ஞை யாமங்கூவ" (பெருங். 1. 54 144)

மேவிய நெய்-பூசின புழுகு. குங்குமம்-குங்குமமும். இவை குளிப்பார் அணிந்தன.

(இ-ள்.) சாந்தமுதலியன நிறைந்த பொய்கைகள் நாணத்தாலே பொலிவினையுடைய படாம் போர்த்த தன்மையை ஒத்தனவென்க.

இனிப் பிறர்மாசு பட்டதென்னும் நாணாலே பூவாகிய படாம் போர்த்ததுவுமாம். (51)

81. (1) கடிநலக் கரும்பொடு காய்நெற் கற்றையின்
பிடிநலந் தழீஇவரும் பெருங்கைக் குஞ்சரம்
அடிநிலை யிருப்பெழு வமைந்த கன்மதிட்
புடைநிலை வாரிகள் பொலிந்த சூழ்ந்தவே.

82. (2) சலசல மும்மதஞ் சொரியத் தத்தமுட்
கொலைமருப் பிரட்டைகள் குளிப்பப் பாய்ந்திரு
மலைதிளைப் பனவென நாக மான்றபோர்
குலவிய நிலைக்களங் கோல மார்ந்தவே.

இவை யிரண்டும் ஒரு தொடர்.

1. இன்பிடி-கவளம். அடி [1]இளகாது நிற்றலையுடைய கணையம் அமைந்த வாரி.

2. தம்மிற்போர்செய்வன இரண்டுமலையென்னும்படி யானைகள் ஓசைபட மும்மதஞ்சொரிதலாலே இரண்டுகொம்பும் தைத்து மறையப் போர்செய்தற்கு வளைத்த நிலைபெற்ற களம்.

---

80. கடி-மணம். சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி. புகை-அகில் முதலிய வற்றின்புகை. நெய்-புழுகு; "நெய்யார்கருங்குழல்" (தஞ்சை. 3) பொய்கைமானிடராக்காத நீர்நிலை (சீவக. 337, ந.)

81. கடிநலக்கரும்பு-வரைந்து கொள்ளப்பட்ட நன்மையை யுடையகரும்பு. காய்நெற்கற்றை-காய்த்தநெல்லினது தொகுதி (புறநா. 44:2, 184:1, 337:14.) தழீஇ-விரும்பி. பெருங்கைக் குஞ்சரமென்றது தரையிலே தோயும் துதிக்கையை யுடைய யானை என்றபடி. எழு-கணைய மரம்; இது மதிலின் குறுக்கே கதவிற்குப் பாதுகாவலாகப் போடப்படுவது. மதிற்புடை-மதிலின் பக்கத்தில் வாரிகள்-யானைக்கூடங்கள். மதிலைச் சாரயானைக்கூட்டங்கள்இருத்தல்: சூளா. நகர. 4.

82. சலசல: ஒலிக்குறிப்பின் வந்த இரட்டைக்கிளவி. கொலை மருப்பு-கொலையைச் செய்யும் கொம்பு (சீவக. 2154.) நாகம்-யானை. மான்ற-மயங்கிய. குலவிய-வளைந்த. கோலம்ஆர்ந்த-அழகுநிறைந்தன.

(மேற்.) அடி, 1: நன். பொது 45, சங்கர. அடி, 1-2: நன். பொது. 45, மயிலை.

(உரை.) [1]இளகாது-தளராது.

(இ-ள்.) சூழ்ந்த கன்மதிலின் உட்புடைநிலையிலே கரும்பு முதலியவற்றின் நலத்தை விரும்பிவரும் குஞ்சரநிற்றலையுடைய கூடங்களும் பொலிந்த; அக்குஞ்சரம் போர்செய்தற்குச் சமைந்த களங்களும் கோலமார்ந்தன வென்க. *(52-53)*

83. முத்துடை வெண்மருப் பீர்ந்து மொய்கொளப்
பத்தியிற் குயிற்றிய மருங்கிற் பல்வினைச்
சித்திரக் கிம்புரி வைரஞ் சேர்த்துநர்
ஒத்திய லிடங்களு மொழுங்கு நீண்டவே.

பத்தி மருங்கிலே பலவினைகளைக் குயிற்றிய நல்ல கிம்புரி; இன்: அசை.

(இ-ள்.) மருப்பையறுத்துக்கூர்மையிட்டு அது வலிகொள்ளும்படி யிடும் கிம்புரியிலே வைரமிடுவார் தம்மிற் பொருந்தி நடக்குந் தெருவு களும் ஒழுங்கு நீண்டனவென்க.

இனி, கிம்புரிவைரம்-[1]கோளகையுமாம்; ஆகுபெயர். *(54)*

84. ஓடுதேர்ச் சாரிகை யுகுபொற் பூமியும்
ஆடக மாற்றுந்தார்ப் புரவி வட்டமும்
கேடக வாட்டொழி லிடமுங் கேடிலாக்
கோடுவெஞ் சிலைத்தொழி லிடமுங் கூடின்றே.

ஆடகத்தார்:வேற்றுமைத்தொகை. கோடுசிலை:வினைத்தொகை.

(இ-ள்.) தேரினது கதிவிசேடத்தாலே சிந்தும் பொன்னை யுடைய தேரேறுமிடமும், குதிரையேறுமிடமும், கேடகத்தோடு வாட்டொழில் செய்யுமிடமும், பயிற்றுதலிற் கெடுதலில்லாத விற்றொழில் செய்யுமிடமும் கூடிற்றென்க. *(55)*

85. புடைநகர்த் தொழிலிடங் கடந்து புக்கபின்
இடைநகர்ப் புறம்பணை யியம்பு மோசையோர்
கடலுடைந் ததுவெனக் கலந்த தக்கடல்
மடையடைத் தனையதம் மாக்க ளீட்டமே.

---

83. முத்துடைவெண்மருப்பு: *முருகு.304-5,* அடிக். மொய்-வன்மை. சித்திரம்-அழகு. கிம்புரி-யானைக்கொம்பிலிடும் பூண்.

(உரை.) [1]கோளகை-யானைத்தந்தப்பூண் *(சீவக.645, 2275, ந.)*; "மௌலி யிரண்டு மிருகோட்டுக், கோளகையா கக்கொண்ட கோக்களிறு" *(இராசராச.239.)*

84. சாரிகை-ஓட்டத்தால். ஆடகம்-நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று. தார்-கிண்கிணிமாலை. வட்டம்-வட்டமாக ஓடுமிடம் *(பெருங். 3.4:21.)* கோடுதல்-வளைதல்.

(இ-ள்.) [1]புறப்படைவீட்டில் தொழில்செய்வாரிடத்தை யான் ஒருவாற்றாற்கூறி இடைநகரினது தன்மைகூறத் தொடங்கின பின்பு, முற்கூறிய புடைநகர்ப்புறமாகிய மருதநிலத்தே சென்றொலிக்கும் இடைநகரினோசைகடலுடைந்ததென்னும்படி அவ்விடத்தே பொருந்திற்று; அவ்வோசை பிறத்தற்குக் காரணமாகிய மாக்களீட்டம் அதன் உடைப்பை உலகு குவிந்தடைக்குந் தன்மையையொத்தது; ஆதலால் என்னாற் கூறுதலரிதென்றாரென்க.

'கடந்து' என்றார், கூறுதலருமை பற்றி. புகுதல்-சொல்லப் புகுதல். அடைத்தனையது: [2]காலமயக்கம். (56)

86. சிந்துரப் பொடிகளுஞ் செம்பொற் சுண்ணமும்
சந்தன நீரொடு கலந்து தையலார்
பந்தொடு சிவிறியிற் சிதறப் பார்மிசை
இந்திர வில்லெனக் கிடந்த வீதியே.

(இ-ள்.) தையலார், சிந்துரப்பொடிகளையும் சுண்ணத்தையும் சந்தனத்தையும் பணிநீரோடே கலந்து [1]மட்டத்துருத்தியாலும் நெடுந்துருத்தியாலும் சிதற, அவை பாரிலே கிடந்த இந்திர வில்லென வீதியிலே கிடந்தனவென்க. (57)

87. பாத்தரும் பசும்பொனின் மாடத் துச்சிமேற்
றூத்திரண் மணிக்குட நிரைத்துத் தோன்றுவ
பூத்தன வேங்கைமேற் பொலிந்து கார்நினைந்
தேத்தரு மயிற்குழா மிருந்த போன்றவே.

---

85. புடைநகர்-கடைநகர். இடைநகர்-நகரினது இடைப்பாகம். புறம்பணை-புறம்பை அணைந்த இடம் (*சிலப்.9:12, அடியார்.*); நச்சினார்க்கினியர் புறம்பண்ணை எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்வர்;: *சீவக.91.*

(மேற்.) *அடி, 2: சிலப்.9:12,* அடியார். அடி. *4: கல்.* 'வள்ளியோர்', *1-2,* மயில்.

(உரை.) [1]படைவீடு-நகர். [2]இறந்தகாலத்தாற் கூறினமையால் காலமயக்கமாயிற்று.

86. சிந்துரப் பொடி-செந்நிறமுடைய பொடி. பொற் சுண்ணம்-பொற் பொடி. பந்தும் சிவிறியும் நீர்வீசு கருவிகள் (*சீவக. 966; சூளா. சுயம்வர. 123; பெருங்.1. 42:188.*) இந்திரவில்-வானவில்; இது பல நிறமுடைய பொடிகளுக்கு உவமை.

(உரை.) [1]மட்டத்துருத்தி, நெடுந்துருத்தி : *சீவக.968, 2657.*

87. பாத்தல்-பகுத்தல்; பாத்தரும் பசும்பொன்: *சீவக.398.* மணிக்குடம்-நீலமணியாற் செய்யப்பட்டதூபிகள். ஏ-மேல் நோக்குதல்; "காதிரண்டு மில்லாதா, ளேக்கழுத்தஞ் செய்தலும்" (*சிறுபஞ்ச.5.*)

(இ-ள்.) மாற்றற்ற பொன்மாடங்களின் உச்சியிலே நீலமணிக் குடங்கள் நிரைத்துத் தோன்றுவன, [1]பூத்தனவாகிய வேங்கையின் மேலே மேகத்தை நினைத்தலால் மேனோக்குதலைத் தருகின்ற மயிற்றிரள் பொலிந்திருந்தனவற்றை ஒத்தனவென்க.

"ஏக்கழுத்தம்" (*சீவக.496*) என்றார் பின்னும். (58)

88. நெடுங்கொடி நிழன்மதி நெற்றி தைவர
உடம்புவேர்த் தினமழை யுரறி நோக்கலின்
நடுங்குபு நல்வரை மாடத் துச்சியில்
அடங்கிவீழ்ந் தருவியி னழுவ போன்றவே.

(இ-ள்.) கொடி, மிக்குச் சென்று மதியின்றலையைத் தடவுதலின், நடுவு திரியுமேகம் உடம்பு புழுங்கி வேர்த்து இடித்து நோக்கிப் பெய்தலின், உளதாய அருவியின்தனத்தால் நடுங்கா நின்று மாடத்துச்சியிலே குவிந்து வீழ்ந்து அழுவனபோலே யிருந்தன வென்க.

[1]சிலர்கோபத்திற்கஞ்சிச் செருக்கடங்கியழுதனரென்பது போதரும். (59)

89. பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம்
நற்சிறா ரூர்தலி னங்கை மார்விரீஇ
உற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை
மற்றத்தே ருருள்கொடா வளமை சான்றவே.

(உரை.) [1]வேங்கைமரத்தின்மேல் மயிலிருத்தல்: "பூத்த வேங்கை வியன்சினையேறி, மயிலினமகவு நாடன்" (*பொருளியல்.*)

88. மதிநெற்றி-சந்திரனுடைய உச்சியை. தைவர-தடவ. நடுங்குபு-நடுங்கி. வரைமாடம்-மலைபோன்ற மாடம். அருவியை அழுகைக் கண்ணீராகக் கூறுதல்: *நற். 88: 8-9.*

(உரை.) [1]சிலர்கோபத்திற்கஞ்சி எனவரும் வாக்கியம் இச்செய்யுளில் தொனித்த குறிப்புப் பொருளை எடுத்துக்காட்டியது.

89. தேரின்மீது செய்துவைத்த யானைக்கன்றின்மேல் சிறுவர்களை ஏற்றுதல் : *மணி.3:141-3.* விரீஇ-நெல். குழையைக் கோழிமீது எறிதல் : *நன். 407, மயிலை; நன். 408, சிவஞா.*

மு. "நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவரும், கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை, பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டும், முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்" (*பட். 22-6.*)

[1]விரீகி விழிஇ ஆயிற்று. மற்று : அசை.

(இ-ள்.) நங்கைமார் நெல்லுப்பார்த்திருக்கின்றவர்கள் கோழி மேல் எறிந்த குழை, சிறார் தேர்மிசைப் போதகத்தையூர்தலின், அத்தேரைப் போதல் கொடாத செல்வம் நிறைந்தனவென்க. *(60)*

90. மாலையும் பசும்பொனு மயங்கி வார்கணைக்
கோலெயுங் குனிசிலை நுதலி னாரொடு
வேலிய லாடவர் விரவி விண்ணவர்
ஆலய மிதுவென வையஞ் செய்யுமே.

கணை-[1]அலகு.

(இ-ள்.) அவ்விடம், மாலையும் பூணும் மயங்கப்பட்டுச்சிலை போலும் நுதலினாரோடே ஆடவரும் கலக்கப்பட்டுத் தேவரிருப் பிடமிது வென்று ஐயந்தரு மென்க. *(61)*

91. கற்சுணஞ் செய்ததோண் மைந்தர் காதலால்
நற்சுணப் பட்டுடை பற்ற நாணினாற்
பொற்சுணத் தால்விளக் கவிப்பப் பொங்கிய
பொற்சுணம் புறம்பணை தவழும் பொற்பிற்றே.

கல்-உலம். சுண்ணப்பட்டு-சுண்ணமளைந்த பட்டு. சுண்ணத்தால் [1]உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி ஒன்றனிலைக் களத்து ஒன்று சென்றது. மகளிர்: தோன்றா எழுவாய்.

(இ-ள்.) மைந்தர், மகளிர் [2]புலந்துபோவுழித் தம் காதலால் அவருடையப் பிடிக்க, அதுநெகிழ்ந்த நாணாலே அவர் சுண்ணத்தைக்

(உரை.) [1]வ்ரீஹி என்ற வடசொல் விரீஇ என மருவியது.

90. பொன்-ஆபரணம்; ஆகுபெயர். குனிசிலை-வளைக்கப்பட்ட வில். வேல் இயல்-வேற்படையிற் பழகி ஒழுகுகின்ற. விரவி- கலக்கப் பட்டு. விண்ணவராலயம்-தேவர்இருக்குமிடம்.

(உரை.) [1]அலகு-கூர்மையுள்ள பாகம்; "அலகம்பையும்" *(கம்ப. கங்கைப். 3)*; "அலகம் பனகண்" *(தஞ்சை. 234.)*

91. கல்சுண்ணம்செய்த-உருண்டைக்கல்லைப் பொடியாகச்செய்த. சுண்ணப்பட்டு-வாசனைப் பொடியை அளைந்த பட்டு. பொற்பிற்று- பொலிவையுடையது.

(மேற்.) அடி, 3: கல். 'உழை நின்றீரும்' 12-3, மயில்.

(உரை.) [1]சுண்ணத்தால் என்பதிலுள்ள ஆலுருபு ஐயுருபாயும் அதன் பொருளாகிய கருவி செயப்படு பொருளாயும் வந்தன. *(தொல். வேற்றுமை மயங்கு. 18.)* [2]புலந்து-பிணங்கி.

கொண்டு விளக்கை அவிப்ப மிக்கெழுந்த சுண்ணம் புறம்பின் மருத நிலத்தே பரக்கும் பொற்பிற்று [3]அவ்விடமென்க.

காதலாரும் பாடம். (62)

92. நலத்தகு நானநின் றிடிக்கு நல்லவர்
உலக்கையா லுதிர்ந்தன தெங்கி னொண்பழம்
நிலத்தவை சொரிதலின் வெரீஇய மஞ்ஞைபோய்க்
கலத்துயர் கூம்பின்மே லாடுங் கௌவைத்தே.

நலத்தகு, 'வியத்தகு' என்றாற்போல நின்றது.

(இ-ள்.) விரும்பத்தருகின்ற சுண்ணத்தை நின்றிடிக்கும் மகளிர் உலக்கையாற் கழன்றனவாகிய பழத்தை அத்தெங்கு மடலிலே தாங்கி நிலத்தே சொரிதலின் வெரீஇய மயில்போய் அச்ச நீங்கிக் கூம்பின் மேலாடும் கௌவைத்து அவ்விடமென்க.

நானம்: [1]ஆகுபெயர், அதிலே நனைத்திடித்தலின். [2]புகாரினது ஆழத்தால் நகரளவும் கலம்வந்தது; [3]அரசன் விளையாடுதற்குச் சமைத்தனவுமாம். (63)

93. இட்டவெண் ணிலப்படா வகையி னீண்டிய
முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களாற்
புட்பயில் பழுமரப் பொலிவிற் றாகிய
மட்டிலா வளநகர் வண்ண மின்னதே.

---

[3]அவ்விடமென்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.

92. நலத்தகு=நலக்கத்தகு-விரும்பத்தக்க. நானம்-சுண்ணம். நல்லவர்-மகளிர். உலக்கையால் தெங்கின்பழம் உதிர்தல்: *சீவக.68.* வெரீஇய-அஞ்சிய. கலத்து உயர் கூம்பு-கப்பலில் உள்ள உயர்ந்த பாய் மரம். கௌவைத்து-முழக்கத்தையுடையது.

(உரை.) [1]நானம்-புழுகுநெய்; இஃது அதில் நனைத்து இடிக்கும் சுண்ணத்திற்கு ஆயிற்று. [2]இராசமாபுரம் கடற்கரையிலுள்ளதாகக் *கத்திய சிந்தாமணியிலும், ஜீவந்தர சம்புவிலும்* நகர வருணனையில் விளங்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. புகார்-கடற்றுறைமுகம் (*புறநா.* 30:10-12.) [3]நகரத்து அருகே கடல் கப்பல் முதலியவற்றைச் சமைப்பித்து விளையாடுதல் அரசர்க்கு இயல்பு.

93. எண்-எள்; எள்ளெனப் பிரித்தலுமாம். 'எள் போட்டால் விழாது' என்பது நெருக்கத்தைக் குறிப்பதற்கு வழங்கும் பழமொழி. ஈண்டிய-ஒன்று சேர்ந்த. முட்டு-குறைவு. மூவறு பாடைமாக்கள்: *சிலப். 5:11, 6:130; மணி.1:16; பெருங்.1. 57:65.* புட்பயில்-பலவகைப்

[1]மிலேச்சராதலின் [2]ஐயறிவிற்குரிய 'மாக்கள்' என்னும் பெயராற் கூறினார்.

(இ-ள்.) [3]போகட்ட எள்ளு நிலத்தில் வீழாததொரு கூற்றாலே திரண்ட குறைவற்ற பதினெட்டுப்பாடைமாக்களாலே பழுமரப் பொலி விற்றாகிய நகரின் செய்தி, எக்காலமும் யான் முற்கூறிய தன்மைத்தென்க.

இதனானே நெருக்கமும் ஓசைவேறுபாடும் பயன்கோடலும் கூறினார்.

"கடிநக ரமைதி செப்புவாம்" (*சீவக.78*) என்றதுமுதலாக நடுவு கூறிய வினைகளை, "புடைநகர்த் தொழிலிடங் கடந்து" (*சீவக.85*) என்பதனோடு முடித்து, அதுமுதல் இடைநகரிற் கூறிய வினைகளை, 'இன்னது' என்பதனோடு முடிக்க. (64)

94. தங்கொளி நித்திலத் தாமஞ் சூடிய
வெங்களி யிளமுலை வேற்கண் மாதரார்
பைங்கிளி முன்கைமேற் கொண்டு பார்ப்பெனும்
கொங்கலர் தாமரைக் கிடங்கு கூறுவாம்.

'சூடிய' என்றார், 'முலைமுடி சூடிற்று' என்றாற்போல. வெம்மை-விருப்பம். மேல் தாமரை கூறுதலின், பார்ப்பு அன்னப் பார்ப்பு.

(இ-ள்.) மாதரார், கிளியை முன்கையிலே கொண்டு பார்ப்பை அக்கிளிக்கு எண்ணிக்காட்டுதற்குக் காரணமாகிய கிடங்கினைக் கூறுவாமென்றாரென்க. (65)

பறவைகளும் உணவின் பொருட்டு நெருங்கிய. பழுமரப் பொலி விற்று-பழுத்த மரத்தைப்போன்ற பொலிவையுடையது; பழுமரம்-ஆலமர மெனினுமாம் புட்பயில்......பொலிவிற்று: *சீவக. 498, 828; புறநா. 173: 3-4; மணி. 14:26-7; கம்ப. பம்மை. 14.*

(மேற்.) *அடி, 2: பிரயோக. சமாசப். 1.*

(உரை.) [1]மிலேச்சர்-இலக்கணத் திருத்தமில்லாத சொற்களைச் சொல்லுவோர். [2]"மாவு மாக்களு மையறி வினவே" (*தொல். மரபு. 32*) ஐயறிவு-ஐம்பொறியுணர்ச்சி. [3]போகட்ட-இட்ட; "வண்டுபோகட்ட மலர் போன்மருண்மாலை, யுண்டுபோகட்ட வுயிர்க்கு" (*நள.சுயம்வர.119.*)

94. நித்திலத்தாமம்-முத்துமாலை. வெங்களி-விருப்பத்தை யுடைய களிப்பை விளைக்கும். கொங்கு-தேன். கிடங்கு-அகழி.

95. கோட்சுறா வினத்தொடு முதலைக் குப்பைகள்
ஆட்பெறா திரிதர வஞ்சிப் பாய்வன
மோட்டிறாப் பனிக்கிடங் குழக்க மொய்த்தெழுந்
தீட்டறாப் புள்ளின மிரற்று மென்பவே.

(இ-ள்.) சுறாவினத்தோடே முதலைத்திரள் கரையிலே வந்த ஆளை எதிர்ப்படப் பெறாவாய் உள்ளே திரிதருதலான், அதற்கஞ்சி விசைத்துப் பாய்வனவாகிய இறா உழக்குதலின் ஈட்ட மறாத புள்ளினம் எழுந்தரற்றுமென்க.

முன்னே [1]கழியணைந்தமை பெறுதலின், சுறவு கூறினார். [2]கரையில் அஞ்சி, ஆழத்திற்சென்றால் ஆளைக்கொல்லுதல் அவற்றிற்குத் தொழில். (66)

96. சிறையனப் பெடையினோ டூடிச் சேவல்போய்
அறுபத வண்டின மார்ப்பத் தாமரை
உறைவது குழுவினி னீங்கி யோகொடு
கறையற முயல்வதோர் கடவு ளொத்ததே.

(இ-ள்.) அன்னப்பெடையினோடே சேவலூடிப்போய் வண்டின மெழுந்தார்ப்பத் தாமரைப்பூவிலே குவிந்திருக்கின்றது, சுற்றத்தினின்றும் நீங்கிக் கறையறத் தீயிடைநின்ற யோகத்தோடு தவஞ்செய்வதொரு கடவுளையொத்ததென்க.

யோகம்: திரிந்தது. கறை-[1]மும்மலம். [2]எழுந்த வண்டு புகைக்கும், பூநெருப்பிற்கும் உவமம். (67)

---

95. கோட்சுறா-கொல்லுதலையுடைய சுறாமீன். முதலைக் குப்பைகள்-முதலையின்கூட்டங்கள். மோடு இறா-பெரிய இறாமீன்கள். இரற்றும்-ஒலிக்கும்.

(உரை.) [1]இந்நகரத்தருகே கழி அணைந்தமை, 92, 427-ஆம் செய்யுட்களாலும் பெறப்பட்டது. "கடல்வாழ் சுறவு" (*தொல். மரபு. 40*), "ஏம முந்நீ ரெறிசுறவு" (*பெருங்.1. 40:182*) என்பவற்றாலும் சுறாமீன் கடலில் உள்ளதென்பது பெறப்படும். [2]சுறாக்களின்தன்மையை 142-ஆம் பாடலானும் உணர்க.

96. சேவல்-ஆணன்னம். அறுபத வண்டினம்-ஆறு கால்களை யுடைய வண்டின் தொகுதி. உறைவது: எழுவாய். யோகு-யோகம். கடவுள்-முனிவர் (*மதுரைக். 41.*) மு. *ஆனைக்காப். நகர. 8.*

(உரை.) [1]மும்மலம்-காமம், வெகுளி, மயக்கம்; சங்கை முதல் பாஷண்டிமூடம் இறுதியாகிய மலங்கள் இருபத்தைந்தென்று கூறுவது முண்டு. [2]"புண்டரிகந் தீயெரிவ போல்விரியப் பூம்புகைபோல், வண்டிரியுந் தெண்ணீர்மகதையர்கோன்" (*நள. சுயம். 144.*)

97. அரும்பொனும் வெள்ளியு மணியு மல்லது
கருங்கலந் தோய்விலாக் காமர் பூந்துறை
குரும்பைமென் முலையின்மேற் குலாய குங்குமம்
விருந்துசெய் திடவெறி மேனி சேந்ததே.

(இ-ள்.) குளிப்பார்முலையிற் குங்குமம், [1]தன்னைப் புதுமை செய்தலாலே பொற்குடமுதலியன முகத்தலல்லது மட்குடமுகவாத துறை மேனி சிவந்தென்க.

பொன்முதலிய காரணப்பெயர் அவற்றான் இயன்ற காரியத்தின் மேல் நின்ற ஆகுபெயர். வெறி-மணம். *(68)*

98. பட்டவர்த் தப்பலிற் பரவை யேந்தல்குல்
அட்டொளி யரத்தவாய்க் கணிகை யல்லது
மட்டுடை மணமகண் மலர்ந்த போதினாற்
கட்டுடைக் காவலிற் காமர் கன்னியே.

அட்டு ஒளி அரத்தம்-உருக்கி ஒளியையுடை அரக்கு. மட்டு-காம பானம். கட்டு-[1]கற்பித்தல்.

(இ-ள்.) அகப்பட்டவரைக் கரையேறாமற் கோறலிற் பரத்தையை யொக்கும்; அதுவொழிய மலர்ந்த பூவினால் மணஞ்செய்த குலமகளை யொக்கும்; காவலாற் கன்னியையொக்குமென்க. *(69)*

99. நிரைகதிர் நித்திலங் கோத்து வைத்தபோல்
விரைகமழ் கமுகின்மேல் விரிந்த பாளையும்
குரைமதுக் குவளைகள் கிடங்கிற் பூத்தவும்
உரையினோ ரோசனை யுலாவி நாறுமே.

---

97. பொன் வெள்ளி யென்பன, அவற்றாற் செய்யப்பட்ட குடங் களுக்கு ஆயின. கருங்கலம்-இழிவான மட்கலம். காமர்: காமரு வென்பது கடைக் குறைந்து நின்றது; காமம் மருவுமென்பதன் விகார மென்பார் இவ்வுரையாசிரியர் *(கலி.4:14, உரை)*; காமம் வருமென்பதன் விகாரமென்பர் அடியார்க்கு நல்லார் *(சிலப்.4:40, உரை)*

(உரை.) [1]தன்னையென்றது அகழியை.

98. தப்பல்-கொல்லுதல்; ''பார்ப்பார்த் தப்பிய'' *(புறநா.34:3.)* பரவை-கடல். கணிகை-பரத்தை. கன்னி: *சீவக.1203; புறநா.337.* காவலாற் கன்னி: *கம்ப.* நகர. 9, 14.

(மேற்.) *மு.: நன்.* பொது. 59. மயிலை.

(உரை.) [1]தாய்தந்தையரால் கற்பிக்கப்படுதல் *(தொல்.* கற்பு. 1, *ந.)*

குரைமது: வினைத்தொகை. உரை-புகழ்; புகழால் எங்கும் உலாவி.

(இ-ள்.) நித்திலத்தைக்கோத்துவைத்தபோற் கரையிற் கமுகின்மேல் விரிந்த விரைகமழ் பாளையும், அகழிற்பூத்த குவளையும் உலாவி ஓரோசனை நாறுமென்க. (70)

100. தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவும்
மாமலை தழுவிய மஞ்சு போலவும்
ஆய்முகி றழீஇயசும் பறாத நெற்றிய
சேயுயர் மதில்வகை செப்பு கின்றதே.

(இ-ள்.) நீர்சுமந்திளைத்த மேகத்தைத் தன்னிடத்தே அணைத்தலாலே குழவியை அணைத்த தாயுடைய முலைபோலவும், மஞ்சைத் தன்னிடத்தே அணைத்த பெரியமலைபோலவும், அசும் பறாத தலையையுடைய மதிலின் கூறுபாடு இனிக் கூறுகின்றதென்றாரென்க. (71)

101. மாற்றவர் மறப்படை மலைந்துமதில் பற்றின்
நூற்றுவரைக் கொல்லியொடு நூக்கியெறி பொறியும்
தோற்றமுறு பேய்களிறு துற்றுபெரும் பாம்பும்
கூற்றமன கழுகுதொடர் குந்தமொடு கோண்மா.

இதுமுதலாக, "கரும்பொன்" (104) அளவும் ஒரு தொடர்.

---

99. நிரைகதிர்நித்திலம்-வரிசைப்படுத்திய கிரணங்களையுடைய முத்துக்கள். கோத்து வைத்த நித்திலம் விரிந்த பாளைக்கு உவமை. குரைமது-ஒலிக்கும் தேன். யோசனையின் அளவு பலவகைப்பட வழங்குகின்றது; நாற்காதந்தான் யோசனை என்பது சைனருடைய கொள்கை (*சீவக.1901, உரை.*) ஓசனைகமழு மென்றல் மரபு (*சீவக.953, 1901 ; பரி.12:25.*)

100. 1-2. பட்டினப். 95-6. மஞ்சு-வெண்மேகம். குழவி தழுவிய தாய் முலை போலவும், மஞ்சுதழுவிய மாமலை போலவும் என மாற்றி இயைத்துக் கொள்க. ஆய்முகில்-இளைத்த மேகம்; ஆய்: உரிச்சொல். அசும்பு-நீர்த்துளி. நெற்றிய- உச்சியையுடைய. சேயுயர் மதில் - நெடுந் தூரத்தே உயர்ந்த மதில்.

101. மாற்றவர்-பகைவர். மலைந்து-மாறுபட்டு. பொறி-யந்திரம். கூற்றம் அன்ன-யமனை ஒத்த. கோண்மா-கொலைசெய்தலையுடைய மிருகங்கள்.

(உரை.) [1]ஊர்களிலுள்ள அழகிய மங்கையர் தம்முடைய

நூற்றுவரைக்கொல்லி-சதக்கினி; நூறுபேரை ஒருகாற் கொல்வதொரு பொறி. நூக்கி-தள்ளி. எறிதல்-அடித்தல்; "[1]சேரியம் பெண்டிர் நெஞ்சத் தெறிய" (*நற். 171*) என்றாற்போல. தோற்றமுறு பேய்-[2]கட்புலனாகிய பேய். துற்றுதல்-விழுங்குதல். தொடர்-[3]துவக்குசங்கிலி. குந்தம்-[4]விட்டேறு. கோண்மா-புலிமுதலியன. [5]இவற்றிற்கு எண்ணும்மை விரிக்க. (72)

102. விற்பொறிகள் வெய்யவிடு குதிரைதொட ரயில்வாள்
கற்பொறிகள் பாவையன மாடமடு செந்தீக்
கொற்புனைசெய் கொள்ளிபெருங் கொக்கெழில்செய் கூகை
நற்றலைக டிருக்கும்வலி நெருக்குமர நிலையே.

விடுகுதிரை-பகைவர்மேலே விடுங் குதிரைப்பொறி. தொடர் வாள்-தானே தொடர்ந்து கொல்லும்வாள். கற்பொறிகள்-[1]இடங்கணி முதலியன. பாவையும் அன்னமும் மாடங்களும் அடப்படும் தீயும்; மாடம்-நாடகசாலை. கொல்-[2]கொற்சாதி. காய்ந்த இரும்புடன் கொளுத்தலின், 'கொள்ளி' என்றார். எழில்செய்: இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. தலைகளைத் திருகிக்கொள்ளும் வலியுடனே நெருக்குமரமாவது [3]ஐயவித்துலாம். [4]இவற்றிற்கும் எண்ணுமை விரிக்க. (73)

103. செம்புருகு வெங்களிக ளுமிழ்வதிரிந் தெங்கும்
வெம்புருகு வட்டுமிழ்வ வெந்நெய்முகந் துமிழ்வ
அம்புமிழ்வ வேலுமிழ்வ கல்லுமிழ்வ வாகித்
தம்புலங்க ளால்யவனர் தாட்படுத்த பொறியே.

எவ்விடத்துந் திரிந்து செம்புருகின நீரை உமிழ்வனவும், பகைவர் வேதற்குக் காரணமான உருகுவட்டை உமிழ்வனவும்,

---

மார்பில் அடித்துக் கொள்ள. [2]பேய்கள் அருவமுடையனவாதலின் கட்புலனாகிய பேய் என்கிறார். [3]தானேசென்று கட்டும் சங்கிலி: "துவக்கு சங்கிலியெறிந் திழுக்கும்" (*திருவிளை. நகரச். 27.*) [4]ஒருவகை ஆயுதம்; வேலுமாம். [5]பேய் முதலியவற்றுக்கு.

102. பாவை, அன்னம், மாடம் எனப் பிரிக்க.

(*உரை.*) [1]வந்தோர்மேல் கல்லை வீசும் பொறிகள்: 'கல்லிடு கூடை-இடங்கணிக்கல் வீசுங் கூடை' (*சிலப்.15:210, அரும்பத.*); 'இடங்கணிப் பொறிக்குக்கல்லிட்டுவைக்கும்கூடை' (*சிலப். அடியார்.*) [2]கொல்லச்சாதி. [3]கதவை அணுகாதபடி கற்கவி தொடங்கித் தொங்க விடப்படும் துலாம் (*பதிற்.16:4. 22:23; சிலப். 15 : 213.*) [4]விற்பொறிகள் முதலியவற்றிற்கு.

நெய்யை உமிழ்வனவுமாக யவனர் இயந்திரித்த பொறியும். [1]உம்மை விரிக்க. ஆகி-ஆக. புலம்-அறிவு. (74)

104. கரும்பொனியல் பன்றிகத நாகம்விடு சகடம்
குரங்குபொரு தகரினொடு கூர்ந்தரிவ நுண்ணூல்
பரந்தபசும் பொற்கொடி பதாகையொடு கொழிக்கும்
திருந்துமதி றெவ்வர்தலை பனிப்பத்திருந் தின்றே.

இரும்பான் இயன்ற பன்றி. நாகம்-விடவரவு. நூல்-[1]அரிகயிறு. பதாகை-பெருங்கொடி.

(இ-ள்.) பொற்கொடிகள் பதாகையொடு கொழிக்குந்திருந்து மதில், மாற்றவர் மறப்படை அகழைக் கடந்து தன்னைப்பற்றின், அத்தெவ்வர் தலைபனிக்கும்படி நூற்றுவரைக் கொல்லி முதல் மரநிலையீறாக வுள்ளவையும், செம்புருகு களிமுதலியவற்றை உமிழ்வனவாக யவனர் தாட்படுத்த பொறிகளும், பன்றிமுதல் நுண்ணூலீறாகவுள்ளவையும் திருந்திற்றென்க.

மதில் இன்னதுமின்னதும் திருந்திற்றெனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. [2]பற்றிற் [3]பனிப்பவென்க; இத்தொடர் நிலையிற் சொற்களைத்துணித்துப் பலவிடத்தினுமெடுத்துக்கூட்டியது, [4]செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறினும் மாட்டென்பது ஒருறுப்பாதலின்; "அகன்றுபொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினும், இயன்று

---

103. எங்கும் திரிந்து செம்புருகு வெங்களிகள் உமிழ்வ என மாறிக் கூட்டுக. களி-குழம்பு. உமிழ்வ-உமிழ்வனவாகிய பொறிகள். வட்டு-எஃகு ருண்டை. யவனர்-யவனதேசத்துத் தச்சர்; "யவனத் தச்சரும்" (*பெருங்.1.58:40; மணி.19:108.*) தாட்படுத்த-முயற்சியால் உண்டாக்கின.

(மேற்.) *அடி,4: இ-வி. எழுத். 27.*

(உரை.) [1]களிகளுமிழ்வ என்பன முதலியவற்றிற்கு உம்மை விரிக்க.

104. கரும்பொன்-இரும்பு. திருந்து மதில்-தொழில் திருந்திய மதில். பனிப்ப-நடுங்க. திருந்தின்று-திருந்தியது.

101-4. மதுரைக்.67; பதிற்.20; சிலப். 15 : 207-17 ; மணி. 28 : 23-4; பு.வெ. 112; திருவிளை. நகரச். 24-9.

(மேற்.) *மு.: சிலப். 15: 217, அடியார்.*

(உரை.) [1]*சிலப். 15:216, அடியார்.* [2]பற்றின் : *சீவக.101.* [3]பனிப்ப: *சீவக.104.* [4]*தொல். செய்.1.*

பொருண் முடியத் தந்தன ருரைத்தல், மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" (*தொல். செய்.210*) என்றும், "மாட்டு மெச்சமு நாட்ட லின்றி, உடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே" (*தொல். செய். 211*) என்றும் தொல்காப்பியனார் கூறினார். இதனால் நாடு முதலிய கவிகளில் மாட்டின்றி வந்தனவுங் கொள்க. இவ்விதி மேல்வருவனவற்றிற்குங் கொள்க. *(75)*

105. வயிரவவரை கண்விழிப்ப போன்றுமழை யுகளும்
வயிரமணித் தாழ்க்கதவு வாயின்முக மாக
வயிரமணி ஞாயின்முலை வான்பொற்கொடிக் கூந்தல்
வயிரக்கிடங் காடைமதிற் கன்னியது கவினே.

வரைகள் கண்விழிப்பனபோன்று கதவுடையவென வினைக் குறிப்பொடு முடிந்தது. மழையுகளும் வாயிலெனவே கோபுரமாம். ஞாயில்[1]ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்து மறையும்[2]சூட்டு. கவினது என மாறுக. 'அது' இடப் பொருளுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) முலையினையும் கூந்தலினையும் ஆடையினையு முடைய மதிற் கன்னி கதவினையுடைய நாலுவாயிலும் நாலுமுக மாகக் கவினிடத்ததாயிற் றென்க.

இனி, ஆகவென்பதை எங்குங் கூட்டி, மதில் இன்னது இன்னதாகக் கவினிடத்ததென்றுமாம். மதிலில் இன்னது இன்னதாகையினாலே அம் மதிற் கன்னியதாயிருக்கும் அழகென்றுமாம். *(76)*

106. செம்பொன்மழை போன்றடிதொ றாயிரங்கள் சிந்திப்
பைம்பொன்விளை தீவினிதி தடிந்துபலர்க் கார்த்தி
அம்பொனிலத் தேகுகுடி யகநகர மதுதான்
உம்பருல கொப்பததன் றன்மைசிறி துரைப்பாம்.

---

105. வயிரவவரை-வயிர மணிகளாலான மலை. உகளும்-தாவும். வரை கண் விழித்தாற் போன்ற கதவு: "கடவுண் மால்வரை கண்விடுத் தன்ன, அடையா வாயிலவ னருங்கடை" (*சிறுபாண். 205-6.*) வாயில்-வாயில் மாடம். முகம்-கோபுரம் (*சீவக.1444.*) ஞாயில்முலை: *சீவக.1444; பெருங்.3. 3:24.* கிடங்கு-அகழி. கிடங்கே ஆடை: *சீவக.1444;* மதிற் கன்னி: "புனற் கன்னி": *சீவக.39,* ந.) மதிலும் பொறி வகையும். *பெருங்.3. 3:17-38.*

(உரை.) [1]ஏப்புழை-பகைவர் மேலே அம்புகளை எய்யும் துவாரம்; இது ஞாயில், குருவித்தலை என்கிற உறுப்பென்றும் கூறப்படும் (*சிலப்.15.:217, அடியார்.,*); "மீன்பூத் தன்ன வுருவ ஞாயில்" (*புறநா.21*); "ஞாயிலிஞ்சி நகைமணி மேகலை" (*மணி.5:112*); ஏப்புழை ஞாயிலேந்து நிலையரணம்" *பு.வெ.86*); *தொல். புறத்.10,* ந. [2]சூட்டு-மதி லுறுப்புவிசேடம்.

(இ-ள்.) இனிக் கூறாநின்றது, பொன்விளைகின்ற தீவில் நிதியை வெட்டிப் பொன்னை மழைபோன்று அடிக்கடி சிந்திப் பலர்க்கும் பல ஆயிரங்களைக் கொடுத்துநிறைவித்ததனாலே மறுமையில் தேவருலகத்திலே செல்லுங்குடியையுடைய உள்நகரம்; அதுதான் நுகர்ச்சியான் உம்பருலகொப்ப தொன்றாயினும் அதன் தன்மை சிறிது கூறுவாமென்றாரென்க. (77)

வேறு

107. துப்புறழ் தொண்டைச் செவ்வாய்த் தோழியர் காமத் தூதின்
ஒப்பவொன் றாதி யாக வாயிரத் தோரெட் டீறாச்
செப்பித்தஞ் செம்பொ னல்கு னலம்வரை வின்றி விற்கும்
உப்பமை காமத் துப்பி னவரிட முரைத்து மன்றே.

(இ-ள்.) வேட்கையினை விளைவிக்குந் தோழியராகிய தூதாலே செம்பொன் ஒன்றாதியாக ஆயரித்தெண் [1]கழஞ்சு ஈறாக, வந்தவனுக்கு ஒப்ப விலை சொல்லித் தம்அல்குலை விற்கும் [2]உவர்ப்பில்லாத காம நுகர்ச்சியையுடைய பரத்தையரிடத்தைக் கூறுவாமென்க.

தொண்டை வாய்க்கு அடை. நலம் வரைவின்றி-ஒருவரிடத்தும் அன்பு நிலைபேறின்றி. "உப்புடைய முந்நீர்" (*சீவக.280*) என்றார் உவர்ப்பிற்கு; உப்பு-இனிமையுமாம். இனி உவமத்தொகையாக்கி,

---

106. பொன்மழை-பொன்னைப் பெய்யும் மேகம். அடிதோறும் ஆயிரம்சிந்துதல்: "ஏரேறு செம்பொனடிக்காயிரநல்கி" (*திருவாரூர்க்.475.*) பொன் விளைதீவு: *சீவக.503*. ஆர்த்தி-நிறையக் கொடுத்து. பொன்னிலம்-தேவருலகம். அகநகரம்-உள்நகரம்.

107. துப்பு உறழ் : பவளத்தைவென்ற. தொண்டைச் செவ்வாய்: செவ்வா யென்னும் மாத்திரையாய் நின்றது. துப்புறழ் தொண்டைச் செவ்வாய்: "துப்போடு கனிதொண்டை துயில்கொண்ட துவர்வாய்" (*குண்டல.*); *மேரு.* பத்திர. *4*; வச்சிராயுத. 56. ஒன்று முதல் ஆயிரத் தெட்டுக்கழஞ்சு பொன் பரிசம்: *சிலப்.3:164-6, 14:158-60; பெருங். 1. 35: 82-5.* உப்பு அமை-இனிமை அமைந்த. துப்பு-நுகர்தல்.

(மேற்.) அடி.1: *சிலப்.4:47-57*, 72-6, அடியார்.; *மாறன்.* பொருளணி. 19. அடி, 2-3: *சிலப்.14: 157-9*, அடியார்.

(உரை.) [1]கழஞ்சு-பன்னிரண்டு பணவெடை கொண்ட நிறை; "மாணி ழைக்கொரு கங்குலின் மருவுவா ரளிக்கும், ஆணி தீர்ந்தபொன் னாயிரங் கழஞ்சென வறைவர்" (*பிரமோ.* உருத்திராக்க.26.) [2]அமைதல்-இன்மை யாதல் (*சீவக.175; மணி. 3: 149*).

இதற்கு இஃது அளவென்று உப்பிடுமாறுபோலக் [3]கொடுக்கும் பொருளளவான அன்பென்றும் உரைப்ப. துப்பையொக்கும் தொண்டைபோலும் செவ்வாயென இரண்டு உவமையும் செவ்வாயை நோக்குதலின், [4]*அடுத்து வரலுவமையன்று.* (78)

108. குங்கும மெழுகிச் சார்வுந் திண்ணையுங் குயிற்றி யுள்ளாற்
றங்குமென் சாந்தத் தோடு தாமமுந் தாழ நாற்றி
எங்குநற் சுவர்க டோறு நாடக மெழுதி யேற்பப்
பொங்குமென் மலர்பெய் சேக்கை பொலிந்துவிண் புகற்சியுண்டே.

(இ-ள்) அச்சேரிப்புறமெங்கும் சார்ந்திருக்குமிடத்தையும் திண்ணையையும் பண்ணிக் குங்குமத்தாலே மெழுகி, உள்ளெல்லாம் மெழுகின சந்தனத்திலே மாலையையும் தாழநாற்றிச் சுவர்க டோறும் காமக்குறிப்புப்பட நாடக மெழுதிச் சேக்கை பொலிந்து விண்ணை விரும்பப்பண்ணு தலுடைத்தென்க. (79)

109. தூசுசூழ் பரவை யல்குல் சுமக்கலா தென்ன வீழ்த்த
காசுசூழ் கோவை முத்தங் கதிர்முலை திமிர்ந்த சாந்தம்
வாசநற் பொடிகண் மாலை வண்டுண வீழ்ந்த முற்றம்
ஆசைப்பட் டரசு வைக வருங்கடி கமழு மன்றே.

(இ-ள்.) தூசுசூழல்குலைச் சூழ்ந்த கோவை, இவ்வல்குல் நம்மைச்சுமக்கமாட்டாதென்று கருதினாற்போல வீழ்ந்த காசு முத்தம் சாந்தம் சுண்ணம் மாலை என்கின்றவை வீழ்ந்த முற்றம் அரசு விரும்பித் தங்கும்படிகமழுமென்க. (80)

110. அஞ்சிலம் பொலியோ டல்குற் கலையொலி யணிந்த முன்கைப்
பஞ்சிமெல் விரலிற் பாணி பண்ணொலி பவழச் செவ்வாய்
அஞ்சிநேர்ந் துயிர்க்குந் தேன்சோர் குழலொலி முழவினோசை
துஞ்சலி லோசை தம்மாற் றுறக்கமு நிகர்க்க லாதே.

---

[3]"நிதிவழி நேய நீட்டும், மன்றலங் கோதை மாதர் மனமெனப் போயிற் றம்மா" (*கம்ப. மாரீசன். 243.*) [4]"அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" (*தொல். உவம. 36.*)

108. சார்வு: "சார்வணை யேறி" (*பெருங். 1. 37:15.* உள்ளால்: ஆல், உருபு மயக்கம். நாற்றி-தொங்கக் கட்டி. சேக்கை-படுக்கை. புகற்சி-விருப்பம்.

109. தூசு-ஆடை. காசு-மணிகள். கோவை : எழுவாய். திமிர்ந்த : பூசிய. கடி-வாசனை. ஆசைப்பட்டு அரசு வைகும் : *சிலப். 14:147*-ஆம் அடியின் உரையில் இதனை அரும்பத வுரையாசிரியர் உரைநடையில் அமைத்தனர்.

(மேற்.) அடி, 4: *சிலப். 14:147.* அரும்பத.

முன்பு[1]சேடியர்கையாற் செம்பஞ்சணிந்த விரல். செவ்வாயை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக. வாயுறுத்தற்கு அஞ்சி உற்றபின் தன் தொழில் முடித்தற்கு நேர்ந்து ஊதுங் குழல்.

(இ-ள்.) சிலம்பொலியோடே கலையொலி யாழொலி பாட்டொலி குழலொலி முழவினொலியாகிய ஒழியா ஒலிகளாலே இச்சேரிக்குத் துறக்கமும் ஒவ்வாதென்க. (81)

111. தேனுலா மதுச்செய் கோதை தேம்புகை கமழ வூட்ட
வானுலாஞ் சுடர்கண் மூடி மாநக ரிரவு செய்யப்
பானிலாச் சொரிந்து நல்லா ரணிகலம் பகலைச் செய்ய
வேனிலான் விழைந்த சேரி மேலுல கனைய தொன்றே.

சுடரென்றது ஞாயிற்றினது சுடரையும் திங்களினது சுடரையுமாக்கிப் பானிலாவைத் திங்களின் சுடரிற்கேற்றுக.

(இ-ள்.) கோதையைப் புகைத்தலால் அப்புகை வானுலாஞ் சுடர்களை மறைத்து நகரைப் பகலே இரவையுண்டாக்க, அவ்விரவை நல்லாரணிகலத்தின் மாணிக்கங்கெடுத்துப் பகற்பொழுதைச்செய்ய இயல்பான இரவிலும் பானிலாச்சொரிந்து வானுலாவுந்திங்களின் சுடர்களை அம்மணிகள் மறைத்துப் பகற்பொழுதைச் செய்ய அச்சேரி மேலுலகையொப்பதொன்றே யாயிற்றென்க.

ஏகாரம்: தேற்றம். [1]இரவும்பகலுமின்மையின் துறக்கமொத்தது. இனி, பால்-பகுதி. நிலா-ஒளியென்று முரைப்ப; "நிலாத்தலைத் திகழும் பைம்பூண்" (*சீவக.1950*), "பணிநிலா வீசும் பைம்பொற் கொடி" (*சீவக. 2531*) என்றாற் போல. (82)

112. இட்டநூல் வழாமை யோடி யோசனை யெல்லை நீண்டு
மட்டுவார் மாலை வேய்ந்து சதுக்கங்கண் மலிந்த சும்மைப்
பட்டமும்பசும் பொற்பூணும் பரந்தொளி நிழற்றுந் தீந்தேன்
அட்டுந்தா ரணிந்த மார்ப ராவணங் கிளக்க லுற்றேன்.

---

110. கலை-மேகலை. குழல்-புல்லாங்குழல். துஞ்சல்-ஒழிதல். துறக்கம்-சுவர்க்கலோகம்.

(உரை.) [1]சேடியர்-தோழியர். செவ்வாயைப் பண் என்பதனோடும் கூட்டுக.

111. கோதை-மாலை. மாலைக்குப் புகையூட்டுதல்: *சிலப்.13 : 122-6*, அடியார். சுடர்கள்-சூரிய சந்திரர்கள். பால் நிலா-பாலைப் போன்ற வெள்ளியநிலா. வேனிலான்-மன்மதன். சேரி-பரத்தையர்சேரி. மேலுலகு-சுவர்க்க லோகம். மு. *கம்ப.* எழுச்சி. 56.

(உரை.) [1]*சீவக.135.*

(இ-ள்.) வலித்தநூற் செவ்வை தப்பாமற் கிடந்து நீண்டு வேயப்பட்டு நாற்சந்திகளிலே மிக்க ஒலியினையுடைய அங்காடித் தெருக்கூறுதலுற்றே னென்றாரென்க.

தம்தரத்திற்கேற்பப் பெற்றபட்டமும்பூணும் எங்கும் விளங்கு தற்குக்காரணமானவணிகர்[1]முதலாயினார். (83)

113\. மணிபுனை செம்பொற் கொட்டை வம்பணி முத்த மாலைக்
கணிபுனை பவழத் திண்காழ் கம்பலக் கிடுகி னூன்றி
அணிநில மெழுகிச் சாந்தி னகிற்புகைத் தம்பொற் போதிற்
றிணிநில மணிந்து தேங்கொ ளையவி சிதறி னாரே.

கணி-[1]நூல்போனவன்; அவன்புனைந்த காழ். திணிநிலம்-[2]படுத்த நிலம். தேங்கொள்ஐயவி-[3]தெய்வங்கள் இனிதாகக் கொண்ட ஐயவி.

112\. வழாமை-தவறாதபடி. மட்டு வார்-தேன் ஒழுகுகின்ற. சும்மை-ஒலி. பட்டம்-அரசராற் கொடுக்கப்படும் பட்டப் பெயர்கள்; அவை எட்டி, காவிதி என்பன; "எட்டி, காவிதிப் பட்டந் தாங்கி" (பெருங்.2. 3:144); பூண்-இங்கே அப்பட்டங்களுக்குரிய பொற்பூ முதலியன; "எட்டிப் பூப்பெற் றிருமுப் பதிற்றியாண், டொட்டிய செல்வத்துயர்ந்தோனாயினன்"(மணி.22:113-4); தொல். தொகைமரபு. 12, ந. நிழற்றும்-நிழலைச்செய்யும். தேன்அட்டும்-தேனைச்சொரியும். தார்-முல்லை மாலை; "தார்முல்லை மன்னாவோ வணிகர்குல மணியேயோ"(திருவிளை. வன்னியுங்கிணறும். 19.) ஆவணம்-கடைத் தெரு; சும்மையையுடைய ஆவணம் என இயைக்க.

(உரை.) [1]வணிகரிற் பட்டமும் பூணும் பெறாதோரும் உண்மையின் முதலாயினாரென்றார்.

113\. கொட்டை-உருண்டை வடிவமாகவுள்ளது (பெருங்.1. 57: 54-5) மாலைக்காழ்: பெருங்.1. 33:192. காழ்-சட்டக்கால் (மதுரைக்.621, ந.) கம்பலங்கிடுகு-கடைகளுக்கு முன்னாகப் பகலில் உயர்த்தி வைத்தற்கும் இரவில்:தாழ்த்தி வைத்தற்கும் உரித்தாகச் செய்யப் பட்டதும், கம்பலம் வேய்ந்ததுமானசட்டம்; கிடுகு-சட்டம் (திருவிளை. நகர. 61.) காழும் கிடுகும்: சீவக. 2975; பட்டினப். 167; அறநெறிச். 84; சூளா. கல்யாண. 22. ஐயவி-வெண்சிறு கடுகு.

(உரை.) [1]நூல்போனவன்-நூலில் தேர்ச்சியடைந்தவன். [2]கற்படுத்திய பூமி. [3]வெண்சிறு கடுகு தெய்வங்களுக்கு இனியது: "நெய்யோடையவி யப்பி"(முருகு.228), "ஐயவி யப்பிய நெய்யணிநெடுநிலை"(நெடுநல்.86)

(இ-ள்.) மணியழுத்தின பொன்னாற் செய்த கடைமணியை யுடையகச்சுத்தூக்கினபவழக்காம்பைக்கம்பலம்வேய்ந்தசட்டத்திலே [4]கொளுத்தி ஊன்றி மெழுகிப் புதைத்து அணிந்து சிதறினாரென்க.

முத்தமாலை புனைந்த கிடுகு. *(84)*

114. பொன்சொரி கதவு தாளிற் றிறந்துபொன் யவனப் பேழை
மின்சொரி மணியு முத்தும் வயிரமுங் குவித்துப் பின்னும்
மன்பெரும் பவழக் குப்பை வாலணி கலஞ்செய் குப்பை
நன்பக லிரவு செய்யு நன்கலங் கூப்பி னாரே.

(இ-ள்.) பொன் தானேசொரிதற்குக் காரணமான கதவைத் திறந்து பேழையிலிருந்த மணிமுதலியவற்றைக் குவித்துப் பின்னரும் பவளத்திரள்களையும் குறைப்பணிகளையும் [1]நீலமணிப் பூண்களையும் குவித்தாரென்க. நன்பகல்-[2]கடும்பகல். *(85)*

115. விழுக்கலஞ் சொரியச் சிந்திவீழ்ந்தவை யெடுத்துக் கொள்ளா
ஒழுக்கின ரவர்கள் செல்வ முரைப்பரி தொழிக வேண்டா
பழுக்குலைக் கமுகுந் தெங்கும்வாழையும் பசும்பொன்னாலும்
எழிற்பொலி மணியி னாலுங் கடைதொறு மியற்றி னாரே.

(இ-ள்.) கலத்தைச்சொரிதலாற்சிதறிவீழ்ந்தவற்றைக்கொள்ளா ஒழுக்கினர்; அதுவேயன்றி, அவர்க்கு நாடோறும் நடுதற்குக் கமுகு முதலியன தேடவேண்டா; அஃது என்னையெனின், அவற்றைப் பொன்னாலும் மணியாலும் இயற்றினாராதலான். அவர்கள் செல்வம் என்னாலுரைத்தலரிது; இனி நீரும் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை ஒழிவீராகவென்க.

இனி உரைப்பரிது, கேட்கவிரும்பவேண்டா, ஒழிக வென்றுமாம். *(86)*

என்பவற்றாலும் அவற்றின் உரையாலும் அறியப்படும். [4]கொளுத்தி-பொருத்தி.

114. தாள்-தாழைத் திறக்குங் கோல்; "இன்பப் புதாத்திறக்குந் தாளுடைய மூர்த்தி" *(சீவக.1549.)* யவனப் பேழை-யவனதேசத்திற் செய்யப்பட்டதானபொற்பெட்டி; *சீவக.557*; *பெருங்.3. 22:213.* நன்பகல்-எப்பொருளும்நுகர்தற்கு நன்றாகிய பகற்பொழுது *(முருகு. 130, ந.)*

(உரை.) [1]பகலை இரவாகச் செய்யும் பூணென்றதனால் நீலமணிப்பூணென்று பொருளுரைத்தார். [2]உச்சிப்பொழுது.

115. விழுக்கலம்-சிறந்த ஆபரணம். பழுக்குலை................ இயற்றினார்: *சூளா. இரத. 13, சுயம். 93.*

116\. மூசுதே னிறாலின் மூச மொய்திரை யியம்பி யாங்கும்
ஓசையென் றுணரி னல்லா லெழுத்துமெய் யுணர்த லாகாப்
பூசுசாந் தொருவர் பூசிற் றெழுவர்தம் மகலம் பூசி
மாசன மிடம்பெ றாது வண்கடை மலிந்த தன்றே.

இறாலின்மூசு தேன்போல மூச. உம்மை: சிறப்பு. ஓரோசையும் பாடம். பூசுசாந்து-நன்கு மதித்த சாந்து. பூசி-பூச.

(இ-ள்.) மாசனம் போக்கிடம்பெறாமல் ஒருவர் பூசிற்று எழுவர் தம் அகலம் பூசும்படி மூச ஆங்குப்பிறந்த ஓசையும் மொய்திரை போல இயம்பி ஓசையென்று உணர்தலன்றி எழுத்தின்வடிவு உணர்த லாகாத தாய்க்கடையிலே மலிந்ததென்க.

நான்குசாதியும் [1]அநுலோமப் [2]பிரதிலோமரும் [3]சங்கரசாதியும் பற்றி[4]எழுவர் என்றார். (87)

117\. மெய்யணி பசும்பொற் சுண்ண மேதகு நான நீரின்
ஐதுபட் டொழுதி யானை யழிமதங் கலந்து சேறாய்ச்
செய்யணி கலன்கள் சிந்தி மாலையு மதுவு மல்கி
வெய்தடி யிடுதற் காகா வீதிகள் விளம்ப லுற்றேன்.

அணிசுண்ணம், '[1]உண்டசோறு' போல் நின்றது; [2]மிச்சில் கவிழ்த்தல் மரபு. செய்யணிகலம்-அரிதிற்செய்தகலம். மாலையினும் கலத்தினுந் தீண்டுதற்கு அடிநாணிற்று, தமது நலத்தான்.

116\. இறால்-தேன்கூடு. மொய்திரை-கடல். எழுத்துமெய்-எழுத்தின் வடிவம்; எழுத்தின் வடிவம் உணர்தலாகா ஓசை: *கம்ப.* பம்பைப். 7; பூசுசாந்து......பூசி: *சிலப்.5:226.*

(மேற்.) *அடி. 3-4: சிலப். 5:224-34*, அடியார்.

(உரை.) [1]அனுலோமர்-உயர்குலத் தந்தைக்கும் இழிகுலத் தாய்க்கும் பிறந்தவர். [2]பிரதிலோமர்-இழிகுலத்தந்தைக்கும் உயர்குலத் தாய்க்கும் பிறந்தவர். [3]சங்கரசாதி-பலவகை வருணக் கலப்பால் பிறந்த சாதி. [4]எழுவர்: "உத்தம குலத்து நாற்பெருங் குடியு முயர்ந்தவு மிழிந்தவு மயங்க, வைத்தவு மானபுறக்குடி மூன்றும்"*(திருவிளை. நகரங்கண்ட. 45.)*

117\. நானநீர்-நானமும் பனிநீரும். அணிசுண்ணம்-அணியப் பட்டுமிக்கசுண்ணம். அழிமதம்-மிக்கமதம்.

(மேற்.) *அடி, 1-2: பிரயோக, காரகப். 5.*

(உரை.) [1]உண்டு மிக்க சோறு. [2]மிஞ்சிய பொருளைக் கொட்டி விடுதல்.

(இ-ள்.) அணிந்துமிக்க சுண்ணம் நானத்தாலும் பனிநீராலும் இளகுதல் பட்டு வீதியில் ஒழுகுதலின், அதனோடு மதமுங்கலந்து மதுவு மல்கிச் சேறாய்ச் சிந்தி விரைய அடியிடுதற்காகா வீதிகள் கூறலுற்றேனென்க.

இவை. [3]பீடிகைத்தெருவொழிந்தன. (88)

118. முழவணி முதுநகர் முரசொடு வளைவிம
விழவணி மகளிர்தம் விரைகம ழிளமுலை
இழையணி யொளியிள வெயில்செய விடுபுகை
மழையென மறையின பொலிவின தொருபால்.

(இ-ள்.) ஒருபால், முழவுநிரைத்த கோயில்களிலே முரசும் வளையும் விம்முதலால், அவ்விழவிற்கு [1]ஒப்பித்த மகளிருடைய முலையில்அணிந்த இழையில்ஒளி இளவெயிலை உண்டாக்கும்படி இடுகின்ற புகை மழையென ஞாயிற்றை மறைத்த பொலிவினை யுடைத்தாயிற்றென்க. (89)

119. குடையொடு குடைபல களிறொடு நெரிதர
உடைகட லொலியினொ டுறுவரர் பலிசெல
முடியொடு முடியுற மிடைதலின் விடுசுடர்
கொடியுடை மழைமினிற் குலவிய தொருபால்.

உடைகடலொலி-உடைகடலொலிபோலும் ஒலி.

(இ-ள்.) ஒருபால், அரசனைக் குடையும் குடையும் களிறுங் களிறும் பல நெருங்கிச் சேவித்தல் காரணமாகத் தேவருடைய பலிநடத்தலாலே, அதனைச் சேவிக்கும் அரசர் முடியுமுடியு நெருங்குதலின் விடுசுடர் மழையின் மின்போற் குலவியதென்க.

இது, செல்வமுண்டாதற்குப் பலிநடக்குமென்றார். இனிப் பலி நடத்தலிற் குடைமுதலியன நெரிதர முடி நெருங்கிற் றென்றுமாம். (90)

---

[3]கடைத்தெரு *(சிலப். 5:41.)*

118. வளை-சங்கு. முரசும் சங்கும்: *முருகு*.120-21. விம-விம்ம. இடுபுகை-கோயில்களிலே இட்ட புகை. மழை-மேகம். மறையின-மறைத்த.

(உரை.) [1]ஒப்பித்த-அலங்கரித்த.

119. நெரிதர-நெருங்க. உறுவரர்-தேவர். பலி-பூசை. கொடி-ஒழுங்கு.

120. பூத்தலை வாரணப் போர்த்தொழி லிளையவர்
நாத்தலை மடிவிளிக் கூத்தொடு குயிறரக்
காய்த்துறு தமனியத் துகளொடு கடிகமழ்
பூத்துகள் கழுமிய பொலிவின தொருபால்.

பூ-தோன்றிப்பூ-காய்த்துறு-காய்த்தலுற்ற.

(இ-ள்.) ஒருபால், கோழிப்போரின் வெற்றியைத் தமதாக வுடைய இளையவர் சீழ்க்கைக் கூத்தோடு நெருங்குதலான், அப்பொழுது சிந்தும் பொற்றுகளும் பூத்துகளும் மயங்கின பொலிவினதென்க. *(91)*

121. மைந்தரொ டூடிய மகளிரை யிளையவர்
அந்துகில் பற்றலிற் காசரிந் தணிகிளர்
சுந்தர நிலமிசைச் சொரிதலின் மின்னணிந்
திந்திர திருவிலி னெழிலின தொருபால்.

(இ-ள்.) ஒருபால், கணவரோடூடிய மகளிரை [1]அவர் துகில் பற்றலிற் காசு கோவையற்று நிலத்தே விசையோடே சிந்துதலின், ஒளியையணிந்து வானவில்லின் எழிலினதென்க.

சுந்தரம்-நன்மை. *(92)*

122. வளையறுத் தனையன வாலரி யமைபதம்
அளவறு நறுநெயொ டடுகறி யமைதுவை
விளைவமை தயிரொடு மிசைகுவிர் விரையுமின்
உளவணி கலமெனு முரையின தொருபால்.

---

120. பூத்தலை வாரணம்-தோன்றிப் பூவைப்போன்ற சூட்டையுடைய கோழி *(சீவக.73.)* கோழிப் போர்: *சீவக.73.* நாத்தலை மடிவிளி-நாவினது நுனியை மடித்துச் செய்யும் ஒலி; இது சீழ்க்கையெனவும் வீளையெனவும் வழங்கும் *(சீவக.447)*; "மடிவிடு வீளையர்" *(குறிஞ்சிப்.161)*; "வில்லுடை வீளையர்" *(குறுந்.272)*; "இடையன், மடிவிடு வீளை" *(அகநா.274)*; "வீளை யோட்டின் வெருவவெய்து" *(பெருங்.1.55:64.)* கழுமிய-மயங்கிய.

(மேற்.) அடி, 1: *கல்.* 'பாய்திரை', *28.9,* மயில்.

121. மைந்தர் ஊடிய மகளிர் துகிலைப் பற்றுதல்: *சீவக.91,* ந. காசு-பலநிறமுள்ள மணிகள்.

(உரை.) [1]அவர்-கணவர்.

122. வளைஅறுத்தனையன வாலரி-சங்கை அறுத்தாற் போன்றனவாகிய வெள்ளிய அரிசியால் *(கந்த. வில்-வதை. 12.)* பதம்-உணவு. நெய்யொடு-நெய்யால். துவை-துவையல். விளைவமைதயிர்: "பாறைபடுதயிர்" *(சீவக.426.)*

(இ-ள்.) ஒருபால், வளையை நுண்ணியதாக அறுத்தாற் போன்றனவாகிய வாலிய அரிசியாலமைத்த சோற்றையும் நெய்யால் அட்ட கறியையும் முற்றின தயிராலமைத்த துவையினையும் மிசைகுவீராக விரையுங்கோள்; உண்டால் தருதற்கு அணிகலமுள வெனும் உரையினதென்க.

ஒடு, எண்ணொடுவுமாம். வாலவிழும் பாடம். (93)

123. வரைநிரை யருவியின் மதமிசை சொரிவன
புரைநிரை களிறொடு புனைமணி யியறேர்
விரைநிரை யிவுளியொ டிளையவர் விரவுபு
குரைநிரை குளிர்புனல் யாற்றின தொருபால்.

(இ-ள்.) ஒருபால், [1]மலையொழுங்கின் அருவியைத் தம்மேலே சொரிந்து கொள்வனபோல மதத்தை மேலே சொரிவனவாகிய உயர்ச்சியையுடைய களிற்றோடும் தேரிற்பூண்டாற் செலவுவிரைந்த இவுளியோடும் இளையவர் விரவி நிரைத்த யாற்றினதென்க.

அருவிபோல்வீழ்கின்றமதமென்பாருமுளர். மிகையும்பாடம். (94)

124. வரிவளை யரவமு மணிமுழ வரவமும்
அரிவளர் கண்ணிய ரணிகல வரவமும்
புரிவளர் குழலொடு பொலிமலி கவினிய
திருவிழை கடிமனை திறவிதின் மொழிவாம்.

புரிவளர்குழல்-நரம்பிடத்து இசைவளர்தற்குக் காரணமாகிய குழல்; [1]"குழல்வழி யாழெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர், முழவியம்ப லாமந்திரிகை" (கூத்தநூல்.) புரி-விருப்பமுமாம்.

(இ-ள்.) குழலொடு வளையரவமும் முழவரவமும் கலவரவமும் [2]கவினிய மனைகளைச் செவ்விதாகக் கூறுவாமென்றாரென்க.

இஃது அரசற்குரியவர் இருப்பு. (95)

---

123. புரை-உயர்ச்சி. இயல் தேர்-செல்லுகின்ற தேர். விரவுபு-கலந்து. குரை-ஆரவாரிக்கின்ற.

(உரை.) [1]அருவிகளை யேற்று விளையாடுதல் யானைக்கு இயல்பு.

124. கண்ணியர்-மகளிர். திறவிதின்-செவ்விதாக.

(உரை.) [1]இறை. 40, மேற்; "குழல்வழி நின்றதி யாழே யாழ்வழித், தண்ணுமை நின்றது தகவே தண்ணுமைப், பின்வழி நின்றது முழவே முழவொடு, கூடி நின்றிசைத்த தாமந் திரிகை" (சிலப்.3:139-42) என்பதிலும் இம்முறை அமைந்துள்ளது. [2]கவினிய-அழகு பெற்ற.

வேறு

125. பாவை யன்னவர் பந்து புடைத்தலிற்
றூவி யன்னம் வெரீஇத்துணை யென்றுபோய்க்
கோவை நித்தில மாடக் குழாமிசை
மேவி வெண்மதி தன்னொ டிருக்குமே.

(இ-ள்.) மகளிர் பந்தடித்தலின் அன்னம் அவ்வோசைக்கு வெருவி மதியை இனமென்று கருதிக் கூடப்போய் மாடங்களின் மேலே அம்மதியோடே மேவியிருக்குமென்க.

[1]மதி இயங்குந்தோறும் தானும் இயங்கிற்று. *(96)*

126. திருவ நீணகர்ச் செம்பொனி னீடிய
உருவ வொண்கொடி யூழி னுடங்குவ
பரவை வெங்கதிர்ச் செல்வன பன்மயிர்ப்
புரவி பொங்கழ லாற்றுவ போன்றவே.

பரவை-பரத்தல்.

(இ-ள்.) அத்திருவையுடைய மனைகளில் நீடிய கொடி முறையால் அசைவன, செல்வனுடைய புரவியை அழலாற்றுவ போன்றனவென்க. *(97)*

127. இழைகொள் வெம்முலை யீர முலர்த்துவார்
விழைய வூட்டிய மேதகு தீம்புகை
குழைகொள் வாண்முகஞ் சூழ்குளி ரங்கதிர்
மழையுண் மாமதி போன்மெனத் தோன்றுமே.

---

125. பாவையன்னவர்-கொல்லிப் பாவையைப் போன்ற வடிவழகை யுடைய மகளிர். மகளிர் பந்தாடுதல்: *சீவக.150.* கோவை நித்தில மாடம்-முத்து மாலைகளைஅணிந்த மாளிகை.

(உரை.) [1]இது தாற்பரியம்.

126. திருவநீணகர்-செல்வத்தையுடைய நீண்ட வீடுகளில்; திருவம்: அம், அசை. ஊழின்-முறைப்படி. செல்வன என்றார் புரவிகள் ஏழாதலின்; "ஈசன சாந்து மெருக்கு மணிந்து" *(திருச்சிற்.74.)* அழலாற்றுவ-வெப்பத்தைத்தணிப்பன.

127. விழைய-கணவர் விரும்ப. குழை...............தோன்றும்: "ஒண்குழை திகழு மொளிகெழு திருமுகம்.........மழைமாய் மதியிற் றோன்றுபு மறைய" *(மதுரைக்.448-52.)* போன்ம்-போலும்.

இழை தான்விரும்பிக்கொண்ட வெவ்விய முலையிலே கணவர்பூசிய சந்தனமுதலியவற்றின் ஈரத்தை உலர்த்துவார்; தொழிற் பெயர்.

(இ-ள்.) கணவர் விழைய ஈரமுலர்த்துவாரூட்டிய புகைசூழ் முகம்மழையுட்[1]குளிரும்கதிர்மதிபோலுமெனத்தோன்றுமென்க. (98)

128. செம்பொற் கண்ணி சிறார்களைந் திட்டவும்
அம்பொன் மாலை யவிழ்ந்துடன் வீழ்ந்தவும்
தம்பொன் மேனி திமிர்ந்ததண் சாந்தமும்
வம்புண் கோதையர் மாற்று மயலரோ.

(இ-ள்.) மகளிர் தம்மேனி திமிர்ந்த சாந்தமும் மயிர்குலைந்து சோர வீழ்ந்த மாலையும் சிறார் களைந்த கண்ணியும் [1]சேடியர் மாற்றும்துராலென்க.

வண்டுகள்புதுமைய உண்ட பழமாலையைச்சூடுதலிற் சேடியரா யிற்று. "கண்டுகை விட்ட மயல்" (*நாலடி.43*) என்றார்பிறரும். (99)

129. வேரி யின்மெழுக் கார்ந்தமென் பூநிலத்
தாரி யாகவஞ் சாந்தந் தளித்தபின்
வாரி நித்திலம் வைப்பபொற் பூவொடு
சேரி தோறிது செல்வத் தியற்கையே.

அரி-ஐம்மை; [1]விகாரம். ஆரி-அழகென்றுமாம்; ஆரியாகமேலாக வென்றுமாம். மேலும், "தளித்த சுண்ணம்" (*சீவக.1330*) என்ப. வேரி-[2]இருவேரியுமாம்.

(இ-ள்.) நாற்றமும் தோற்றமும் இனியவற்றான் மெழுகிய மெழுக்கு ஆர்ந்த வேரியையுடைய பூநிலத்தே [3]ஐதாகத் தொழில்படச் சாந்தைப்பூசினபின்பு பொற்பூவொடு நித்திலத்தையும் வைப்பார்கள்; சேரிதோறும் செல்வத்தியற்கை இத்தன்மைத்தென்க. (100)

(உரை.) [1]குளிரும்-தங்கும் (*சீவக.494, ந.*)

128. கண்ணி-தலையிற்சூடும்மாலை. பொன்மேனி-பொன்னைப் போன்று ஒளிவிடும் மேனி. திமிர்ந்த-பூசிய. வம்பு-புதுமை. மயல்-குப்பை. *மு. பெருங்.2. 2:90-102.*

(உரை.) [1]சேடியர்-தோழியர். துரால்-செத்தை.

129. வேரி-வாசனை. தளித்த-பூசிய. வாரி நித்திலம்-கடலில் உண்டானமுத்து.

(மேற்.) அடி, 4: *நன்.* இடை. 2, மயிலை.; சங்கர.

(உரை.) [1]அரி ஆரியென்றானது. [2]வெட்டிவேர். [3]மெல்லிதாக.

130. கருனை வாசமுங் காரிரும் கூந்தலார்
அருமை சான்ற வகிற்புகை வாசமும்
செருமிச் சேந்துகண் ணீர்வரத் தேம்பொழில்
உரிமை கொண்டன வொண்புற வென்பவே.

கூந்தலிலார்ந்த புகையென வினைத்தொகை; கூந்தலார், பெயருமாம்.

(இ-ள்.) புறவுகள்பொரிக்கறியினது வாசப்புகையும் அகிலினது வாசப்புகையும் செருமிக் கண்ணீர் வருதலாலே பொழிலைத் தாம் இருத்தற்குரிய இடமாகக் கொண்டனவென்க. (101)

131. நறையு நானமு நாறு நறும்புகை
விறகின் வெள்ளி யடுப்பினம் பொற்கலம்
நிறைய வாக்கிய நெய்பயி லின்னமு
துறையு மாந்தர் விருந்தொடு முண்பவே.

நறை-[1]நறைக்கொடி. நானம்-தூவியெரிக்கும் புழுகு. நிறைய-[2]மடைநூல் விதியிற்குறையாமல். விருந்துபெறற்கருமையின், உம்மை சிறப்பும்மை.

(இ-ள்.) வெள்ளியடுப்பிலே நறையும் நானமும் நாறும் நறும்புகை விறகாலாக்கின அமுதை மாந்தர் பொற்கலத்தே விருந்தோடு முண்பரென்க.

விறகு-சந்தனமுதலியன. (102)

132. பாளை மென்கமு கின்பழ மெல்லிலை
நீள்வெண் மாடத்து நின்றுகொண் டந்நலார்
ஆளிய மொய்ம்பர்க் களித்தணி சண்பகம்
நாள்செய் மாலை நகைமுடிப் பெய்பவே.

---

130. வாசம்-வாசனை. கூந்தல் ஆர்-கூந்தலில் நிறைந்த. செருமி-நெருங்கி. புறவு-புறா. புறவு புகைக்கு அஞ்சி ஓடுதல்: *பட்டினப்.54-8.*

131. வாக்கிய-சொரிந்த.

(உரை.) [1]நறைக்கொடி: "குறவர் கொன்ற குறைக்கொடி நறைப்பவர்" (*நற்.5.*); "நறைக்கொடிகொண்டு" (*ஐங்.276.*) [2]மடைநூல்-பாகசாஸ்திரம்; "கந்துகக்கருத்து மடைநூற் செய்தியும்" (*மணி.2:22*).

132. மெல்லிலை-வெற்றிலை (*சீவக.62.*) ஆளிமொய்ம்பரென்றது. கணவரை; ஆளி-சிங்கம்.

(மேற்.) அடி, 4: *கல்.* 'நிணமுயிர்,' 23-4, மயில்.

மணமெல்லியபாளை. வெள்ளிலைபாடமாயின், [1]கொம்பிலே வெளுத்ததாம். நகைமுடி-முத்தமாலையையுடைய முடி.

(இ-ள்.) நல்லார் மாடத்தேநின்று பாக்கையும் வெற்றிலை யையும் பறித்துக்கொண்டு மொய்ம்பர்க்குக் கொடுத்து அவரணிந்த சண்பக மாலையை வாங்கி நாட்காலமன்றாயினும் வேட்கை மிகுதியால் தமது முடியிலே பெய்வரென்க.

இனி நாட்காலத்தே செய்த சண்பகமாலையணிந்த முடியிலே அக்காலத்திற்கு உரிய பூக்களைப் பெய்வரென்றுமாம். (103)

133. எழுது வாணெடுங் கண்ணிணை யந்நலார்
மெழுகு குங்கும மார்பிடை வெம்முலை
உழுது கோதையுஞ் சாந்து முவந்தவை
முழுதும் வித்தி விளைப்பர் திளைப்பவே.

மையெழுதுங்கண். குங்குமமெழுகும். திளைப்பன, கரணங்கள்.

(இ-ள்.) அம்மகளிர் கணவர்மார்பிலே முலையாலே உழுது கோதையையும் சாந்தையும் வித்தித் திளைப்பனவற்றில் தாங்கள் உவந்தனவற்றை முழுதும் விளைப்பரென்க. (104)

134. குஞ்சி மேலனிச் சம்மலர் கூட்டுணும்
அஞ்சி லோதிய ரம்மலர்ச் சீறடி
மஞ்சு தோய்மணி மாடத்து மல்குபூம்
பஞ்சி மேலும் பனிக்கும் பனிக்குமே.

கூட்டுணும்-கவரும்.

(இ-ள்.) ஓதியருடைய அனிச்சமலர் கூட்டுணுஞ் சீறடி ஆடவர்குஞ்சிமேலும் பனிக்கும்: பஞ்சிமேலும் பனிக்குமென்க.

(உரை.) [1]கொம்பிலே வெளுத்த வெற்றிலை சிறந்ததென்பர்.

133. எழுது-மை யெழுதிய. மார்பு, ஆடவருடையது. வித்தி-விதைத்து. திளைப்ப-இடைவிடாது அநுபவிப்பன.

134. குஞ்சிமேல்-கணவருடைய தலையின் மேலும். அனிச்சம் மலர் கூட்டுணும்-அனிச்சப்பூவினது மென்மைத்தன்மையைக் கொள்ளை கொள்ளும்; அம் சில் ஓதியர்-அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய மகளிர். பஞ்சி - பஞ்சு. இங்கேமெத்தையைக் குறித்தது.

கோபத்தாலும் கரணத்தாலும் நடுங்கிற்றென ஊடலுங்கூடலு முணர்த்திற்று; "கொல்புனற் றளிரி னடுங்குவன ணின்று" (பதிற்.52.) என்றார் பிறரும். [1]நகராதலின், ஊடற்குக் காரணார் கூறாராயினார். "எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற், பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்" (தொல். இடை. 36) என்பதனாற் குஞ்சிமேலுமென்று உம்மை கொடாராயினார். (105)

135. தூம மேக மழுந்துகிற் சேக்கைமேற்
காம மேநுகர் வார்தம காதலால்
யாம மும்பக லும்மறி யாமையாற்
பூமி மாநகர் பொன்னுல கொத்ததே.

ஏகாரம், தேற்றம். காமமே: ஏகாரம், பிரிநிலை. "யாமத்து மெல்லையும்" (கலி.139) என்றார் பிறரும். பூமியின். பூமென்மா நகரும் பாடம்; பூ: வடமொழி.

(இ-ள்.) சேக்கைமேல் நுகர்வார் தம்முடைய காதலால் இரவும் பகலும் அறியாமையின், அந்நகர் பொன்னுலகத்தை ஒத்ததென்க. (106)

136. அரவு கான்றிட்ட வங்கதிர் மாமணி
உரவு நீர்முத்து முள்ளுறுத் துள்ளன
இரவன் மாந்தர்க்கு மின்னவை யீவதோர்
புரவு பூண்டனர் பொன்னகர் மாந்தரே.

உரவுநீர்-உலாவுநீர். [1]உம்மை-இழிவுசிறப்பு.

(இ-ள்.) மணியுமுத்தும் உள்ளுறுத்து இன்னவை இரவன் மாந்தர்க்கும் உள்ளனவாதலாற் பொன்னகர்மாந்தரே புரவு பூண்டன ரென்க.

(உரை.) [1]ஊடலென்னும் உரிப்பொருளையுடைய மருதநிலத்துள்ள நகர் பரத்தையர்சேரியை உடையதாகலின் இங்ஙனம் உரை எழுதினார்.

135. தூமமே-அகில் முதலியவற்றின் புகைகளே. துகிற்சேக்கை - வெள்ளிய ஆடையையுடைய படுக்கை. யாமம்-இரவு; "இடையிருள் யாமம்" (மணி.16:19.) இரவும் பகலும் தெரியாமையால் நகரம் சுவர்க்கத்தைப் போலும்: சூளா. நகர. 15.

136. கான்றிட்ட-கக்கிய. உள்ளுறுத்து-உள்ளிட்டு. புரவு-பாது காத்தல். பொன்னகர்-இராசமாபுரம்.

(உரை.) [1]மாந்தர்க்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை.

இஃது இகழ்ச்சி, ஏகாரம், எதிர்மறை. இனி இன்னவை இரவன் மாந்தர்க்கும் உள்ளனவாயிருத்தலிற் பின் மாந்தரே புரவு பூண்டாரென்றது [2]உயிர் உறுப்புமுதலியன கொடுத்தற்குத் துணிந்தாரிவரேயென்றுமாம்; ஏகாரம், தேற்றம். (107)

137. முல்லை யங்குழ லார்முலைச் செல்வமும்
மல்லன் மாநகர்ச் செல்வமும் வார்கழற்
செல்வர் செல்வமுங் காணிய வென்பர்போல்
எல்லி யும்மிமை யாரிமை யாததே.

(இ-ள்.) இமையார்இமையாதிருந்த இருப்பு, [1]நீயிர்இம்மூன்று செல்வத்தையும் விடாமற்காண்டற்கு யாம் விழித்திருந்தேமென்று தம் கண்ணை நோக்கிக்கூறுவாரைப்போலே இருந்ததென்க.

மூன்றாவன: போகமும் செல்வமும் வீரமும். 'என்பவே' என்பது பாடமாயின், இமையார், நீயிர் இவை காண்டற்கு யாங்கள் இமையா திருந்ததென்று கண்ணிற்குக் கூறுவாரென்க. ஏகாரம் ஈற்றசை. (108)

138. முழவுஞ் சங்கமு முன்றின் முழங்குவ
விழவும் வேள்வும் விடுத்தலொன் றின்மையாற்
புகழ லாம்படித் தன்றிது பொன்னகர்
அகழ்தன் மாக்கட லன்னதொர் சும்மைத்தே.

வேள்வி-விசேடமான நாட்களில் நிகழ்வன; வேள்வென ஈறு திரிந்தது.

(இ-ள்.) விழவினும் வேள்வியினும் ஒன்றைக் கைவிடுதலின்மையான், முழவும் சங்கும் முழங்குவன, கடலன்னதொரு சும்மைத்தாதலான், இப்பொன்னகர்புகழலாம்படித்தன்றென்க. (109)

---

[2]உயிர் உறுப்பு முதலியன கொடுத்தலைத் ததீசி, சிபி, வலன், புத்தன் முதலியோரிடத்துக் காண்க. இந்நகரத்திற் பெற்றுக் கொள்வாரில்லையென்றபடி.

137. முல்லை, கற்பிற்குச் சூடுவது (*சீவக.624, 680, 2438, 2542, ந; சிறுபாண். 30, அடிக்.*) மல்லல்-வளம். காணிய-காண. எல்லி-இரவு. இமையார்-தேவர். தேவர்இமையாமை: *அறநெறிச்.*49.

(உரை.) [1]நீயிரென்றது. தம் கண்களை.

138. முழவு-மத்தளம். முன்றில்-முற்றம். வேள்வி-யாகம். விழவும் வேள்வும்: "விழவொலியும் வேள்வொலியு மானான்" (தே. திருநா.) *பெரியதிரு.6. 4:8;* பூசையை யாகமென்பர் சைனர். அகழ்தல் மாக்கடல்-தோண்டப்படுதலையுடைய பெரியகடல்.

139. திங்கண் முக்குடை யான்றிரு மாநகர்
எங்கு மெங்கு மிடந்தொறு முண்மையால்
அங்கண் மாநகர்க் காக்க மறாததோர்
சங்க நீணிதி யாற்றழைக் கின்றதே.

சங்கமென்னும் பேரெண்ணையுடைய தொன்றுபட்ட நிதியோடே.

(இ-ள்.) ஸ்ரீகோயில் தெருவிடமெங்கும் உண்டாகையினாலே, மாநகர்க்கு இடந்தோறும் நிதியோடே அறாததோராக்கம் தழையா நின்ற தென்க.

இனி, மாநகருண்மையால் நகர்க்கு ஆக்கமறாது; அவ்வாக்கம் ஒரு சங்க நிதியாலே தளிர்க்கின்றதென்றுமாம்; சங்கநதி-அரசன். (110)

(வேறு)

140. தேன்றலைத் துவலை மாலை பைந்துகில் செம்பொன் பூத்து
ஞான்றன வயிர மாலை நகுகதிர் முத்த மாலை
கான்றமிர் தேந்தி நின்ற கற்பகச் சோலை யார்க்கும்
ஈன்றருள் சுரந்த செல்வத் திராசமா புரம தாமே.

தேனைத் தலையிலே துவலையாகவுடைய மாலைமுதலிய வற்றைப்பூத்து, நான்றனவாகிய வயிரமாலை முதலியவற்றைத் தோற்று வித்து, அமிர்தையேந்தி நின்ற கற்பகச்சோலையென்று ஊரிற்கு ஒரு கூறிற்று; இதற்கும் அவை உண்மையின்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கூறிய ஊர், யார்க்கும் அருளையீன்று செல்வத்தைச்சுரந்த கற்பகச்சோலை; அஃது இராசமாபுரமென்னும் பெயரையுடைத்தாமென்க.

இனி, தான்சுரந்த அருளாலே யார்க்கும் மறுமையிற் கற்பகச் சோலையை யீன்று அச்சோலையிற் செல்வத்தைத் தன்னிடத்தே

---

139. திங்கள் முக்குடையான்: *சிலப்.11:1.* முக்குடைக ளாவன : சந்திராதித்தியம், நித்தியவிநோதம், சகலபாசனம் என்பன. நகர்-அருக தேவனுடைய கோயில். இராசமாபுரத்துள்ள சினாலய மொன்றில் 'யமதரர்' என்று பெயர்பெற்ற பெரிய சைனமுனிவர் ஒருவர் இருந்ததாக, *கத்திய சிந்தாமணி* முதலியவற்றால் தெரிகின்றது.

140. துவலை-திவலை. ஞான்றன-தொங்கின. கற்பகச் சோலை: கற்பகங்கள் பத்து வகைப்படுமென்றும் அவை மாலை முதலியவற்றை அளிக்குமென்றும் சைனநூல்கள் கூறுமாதலின் கற்பகச் சோலை என்றார்; *சீவக.365, 1716, 2841, 2997*-ஆம் பாடல்களையும் அவற்றின் உரைகளையும் 2997-ஆம் பாடலின் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

யுடையது இராசமாபுரமென்றுமாம்; என்றது: இதில் வாழ்வாரருளைக் கண்டு பிறர்க்கும் அருள் பிறந்து சுவர்க்கமெய்துவரென்றவாறு.

இத்துணையும் நகரின்சிறப்புக் கூறினார். *(111)*

கோயிற் சிறப்பு

(வேறு)

141. வேக யானை மீளிவேல் வெய்ய தானை யையகோன்
மாக நீண்ம ணிம்முடி மாரி வண்கை மாசில்சீர்
ஏக வாணை வெண்குடை யிந்ந கர்க்கு மன்னவன்
நாக நீர நன்னகர் நன்மை தன்னஞ் செப்புவாம்.

தானையென்றது [1]ஒழிந்த மூன்றுபடையை. ஐய-வியக்கத்தக்க. தேவர் புகழுமுடியென்று குலநன்மை கூறினார். சீர்-மிக்க புகழ். ஏகவாணை- பொதுவறவாளுதல்.

(இ-ள்.) யானை முதலியவற்றையுடைய மன்னவனது கோயிலின் நன்மையைச் சிறிது கூறுவாமென்றாரென்க. *(112)*

142. நீணி லம்வ குத்துநீர் நிரந்து வந்தி ழிதரச்
சேணி லத்தி யற்றிய சித்தி ரச்சு ருங்கைசேர்
கோணி லத்து வெய்யவாங் கொடுஞ்சுறத் தடங்கி டங்கு
பூணி லத்து வைத்ததோர் பொறற்பி னிற்பொ லிந்ததே.

---

141. வேகயானை...... தானை: *கம்ப.* திருவவ. 22. நீண்முடி: *சீவக.* 264, 286. ஏக ஆணை: "ஏகச்செங்கோலேயர்பெருமகன்" *(பெருங்.2. 8:3.)* நாக நீர நன்னகர். நாகம்-தேவருலகம்; பவண லோகமுமாம் *(சிலப்.1:21-2; பெருங்.4. 4:100.)* தன்னம்-சிறிது.

(மேற்.) *அடி, 1: கல்.* 'திங்கண்முடி' 40, மயில்.

(உரை.) [1]ஒழிந்த மூன்றுபடை: தேர், குதிரை, காலாள்.

142. நிரந்து-நிரம்பி. சேணிலத்து-புறத்தே உள்ள நிலத்திலிருந்து. சித்திரம்-அழகு. சுருங்கை: இது புறத்தேயுள்ள அகழியினின்றும் கோயில் அகழிக்கு நீர் வருதற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள கால்வாய்; வீதியிற் செல்லும் யானைகள் தன்னுள் விழாதிருத்தற் பொருட்டு இது மேலே மூடப் பட்டிருக்கும்; இது கரந்து படை எனவும் கரந்துறை எனவும் வழங்கும் *(பரி.20:104; சிலப்.14:63 5; மணி.12:79, 28:5-6, கம்ப.* ஊர்தேடு. *145.)* கோணிலத்து வெய்யவாம் கொடுஞ் சுறத்தடங்கிடங்கு- வந்தோரைக் கொல்லுதற்குரிய ஆழமான நீரில் மிக்க வேகத்தை யுடையனவாகிய கொடிய சுறாமீன்களையுடைய பெரிய அகழி. சுறாமீன் கரையில் வருவதற்கு அஞ்சி ஆழத்திற் சென்றால் ஆளைக் கொல்லுதல்: *சீவக.95.*

(இ-ள்.) நீர் நிரந்துவந்திழியும்படி, நீணிலத்தை வெட்டிப் [1]புறம்பில் அகழ்தொடங்கிப்படுத்த வழிசேர்ந்த [2]கிடங்கு நில மகளுக்குப்பூணிட்டதோர்அழகுபோலப்பொலிந்ததென்க.

சுற, புறனடையாற்கொள்க (*தொல். உயிர்மயங்கு. 32.*) சுருங்கை-[3]கரந்தகற்படை. *(113)*

143. இஞ்சி மாக நெஞ்சுபோழ்ந் தெல்லை காண வேகலின்
மஞ்சு சூழந்து கொண்டணிந்து மாக நீண்ட நாகமும்
அஞ்சு நின்னை யென்றலி னாண்டு நின்று நீண்டதன்
குஞ்சி மாண்கொ டிக்கையாற் கூவி விட்ட தொத்ததே.

(இ-ள்.) மதிலானது மாகத்தின் நடுவைப்பிளந்து நாகத்தின் எல்லையைக் காண ஏகுதலின், அதனை மஞ்சு முற்படப்போகா மற்றடுத்துப் பின்பு காலைக் கட்டிக்கொண்டு, ஆகாயத்தேயுயர்ந்த நாகமும் நின்னை அஞ்சுமென்றலின், தான் [1]மேகபதத்தள விலேநின்று தன் தலையினீண்ட கொடிக்கையாலே நம்மை வந்து காண்கவென்று கூவிவிட்ட தன்மையையொத்தது, அவை அசைந்த தன்மையென்க.

குஞ்சி-கொடிநாட்டுங்குழி; [2]கழையுமாம். *(114)*

144. முத்து மாலை முப்புரி மூரி மாம ணிக்கத
வொத்த நான்கு கோபுர மோங்கி நின்றொ ளிர்வன
சத்தி நெற்றி சூட்டிய தாம நீண்ம ணிவணன்
தத்தொ ளிம ணிம்முடித் தாம நால்வ போலுமே.

(இ-ள்.) மாமணிக்கதவையுடைய தம்மிலொத்த [1]நீலமணிக் கோபுரம் நான்கிலும் நின்று ஒளிர்வனவாகிய [2]சூலத்தினெற்றியிற்

(உரை.) [1]புறம்பில் அகழ்-நகரமதிற் புறத்தேயுள்ள அகழி. [2]கிடங்கு- அகழ்; இஃது அரசன் மனையைச் சூழ்ந்த மதிலின் புறத்தது. [3]மூடப்பட்டுள்ளகற்படுத்தியவழி.

143. மாகநெஞ்சுபோழ்ந்து-ஆகாயத்தின்நடுவிடத்தைப்பிளந்து. நாகம்-தேவருலகம். குஞ்சி-தலைஎன்றபொருள்சிறந்தது. கொடிக்கை-கொடியாகியகை.

(உரை.) [1]மேகபதம்-மேகங்கள்உள்ளஇடம். [2]கழை-மூங்கில்.

144. முப்புரிமுத்தமாலை-மூன்று வடமாகிய முத்து மாலைகள். சத்தி-சூலம். மணிவணன்-திருமால். நால்வ-தொங்குவன.

(உரை.) [1]திருமாலை உவமைகூறினமையால் நீலமணிக்கோபுர மென்றார். [2]சூலம்-இடி தாங்கி; “பிறையணி மாளிகை சூலத்தவாய்” (*திருச்சிற்.222.*)

சூட்டிய முப்புரியாகிய முத்தமாலை, [3]தாமத்தையுடைய உலகளந்த மாயோன்முடியில் தாமம் நால்வனபோலுமென்க.

போன்றவும் பாடம். முப்புரியாகிய முத்தமாலையையுடைய கதவுமாம். தத்துதல்-வீசுதல். *(115)*

145. சங்கு விம்மு நத்திலஞ் சாந்தொ டேந்து பூண்முலைக்
கொங்கு விம்மு கோதைதாழ் கூந்த லேந்து சாயலார்
இங்கி தக்க ளிப்பினா லெய்தி யாடும் பூம்பொழில்
செங்க கணிந்தி ரன்னகர்ச் செல்வ மென்ன தன்னதே.

சங்கு விம்மு நித்திலம்-சங்கு சூன்முற்றியீன்ற முத்து. செல்வம்: [1]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) நித்திலத்தைச் சாந்துடனேந்திய முலையினையும் கூந்தலினையுமுடைய சாயலார்காமக்குறிப்போடுகூடிய களிப்பாற் சென்று ஆடும்பொழில் இந்திரன் நகரிற் கற்பகச்சோலை என்ன தன்மைத்து, அன்னதன்மைத்தென்க. *(116)*

146. வெள்ளி யானை மென்பிடி மின்னி லங்கு பைம்பொனாற்
றுள்ளு மானொ ருத்தலுஞ் செம்பொ னம்பொன் மான்பிணை
உள்ளு காம முள்சுட வேந்த னாங்கு றைவதோர்
பள்ளி மாட மண்டபம் பசுங்க திர்ப்ப வண்ணமே.

(இ-ள்.) வெள்ளியாற்செய்த களிறும் பைம்பொனாற்செய்த பிடியும் செம்பொனாற்செய்த ஒருத்தலும் அம்பொனாற்செய்த பிணையும் ஒன்றையொன்று உள்ளுங்காமம் வேந்தனுள்ளத்தே வேட்கை மிகுப்ப அச்சோலையில் அவன் உறைவதொரு மண்டபத்திற் பள்ளிமாடம் நாகருலகையொக்குமென்க.

இனி, வெள்ளியாலேயானையும்பிடியும்செய்தவென்றுமாம். *(117)*

---

[3]தாமம்-ஒளி.

145. கொங்கு விம்மு கோதை-தேன் மிக்க மாலை. சாயலார்-மென்மையையுடைய மகளிர்.

(மேற்.) *அடி, 1-2: கல்.* 'கண்டகாட்சி', 48, மயில்.

(உரை.) [1]செல்வம் அதனையுடைய கற்பகத்திற்கு ஆயிற்று.

146. மானொருத்தல்-ஆண்மான். பிணை-பெண்மான். பள்ளி மாடம்: *பெருங்.1. 5:31, 3. 18 :110.* பவண்ணம்=பவணம்- நாகலோகம் (*சீவக.2853; பெருங்.3. 3:103.*) இது பலவகைப்பட்ட போகங்களிற் சிறப்புற்றதென்பர்; இது, *சிலப்.1:21-2*-ஆம் அடிகளாலும் அவற்றினுரையாலும் அறியப்படும்.

147. கோழ ரைம ணிம்மடற் கூந்த னெற்றி யேந்திய
மாழை யந்தி ரள்கனி மாம ணிம ரகதஞ்
சூழ்கு லைப்ப சுங்கமுகு சூலு பாளை வெண்பொனால்
ஊழ் திரண்ம ணிக்கயி றூசலாட விட்டதே.

(இ-ள்.) பொன்னாற்செய்த பழத்தினையும் மரகதமணியாற் செய்த குலையினையும் வெள்ளியாற்செய்த பாளையினையும், ஏந்திய கொழுவிய அரையினையும், நீலமணியாற்செய்த மடலினையுமுடைய [1]கூந்தற்கமுகின் நெற்றியில் [2]ஊசலாட விட்ட கயிறு முத்துவடமென்க. *(118)*

148. மென்றி னைப்பி றங்கலு மிளிர்ந்து வீழ ருவியும்
குன்ற யன்ம ணிச்சுனைக் குவளை கண்வி ழிப்பவும்
நின்று நோக்கு மான்பிணை நீல யானை மன்னவன்
கன்று காமம் வெஃகிய காமர் காம பூமியே.

காமர்காமபூமி-காமனுக்குவிருப்பஞ்செய்கின்றபூமி; "[1]காமரை வென்ற கண்ணோன்" *(சிற்.164)* போல.

(இ-ள்.) நீலயானைமன்னவன் தழும்பிய காமத்தாலே விரும்பிய பூமியிடத்துச்செய்குன்றில், தினையையும், அதினின்றும் குதித்து விழுகின்ற அருவியையும், மானும் பிணையும் அதன் அயலிற் சுனைக் குவளை காப்பார்கண்போல விழியாநிற்கவும், உண்பனவாக நின்று நோக்குமென்க.

பிறங்கல்-திரள். இவற்றைச் சித்திரமெனிற் [2]கோயிற்கு அங்கமாகிய[3]செய்குன்று கூறிற்றிலராவர். *(119)*

---

147. கோழரை-கொழுவிய அரை. மாழை-பொன்.

(உரை.) [1]கூந்தற் கமுகு-ஒருவகைக் கமுகு. [2]கமுகமரம் மகளிர் ஊசலாடுதற் குரியது *(சீவக.68; திருவாரூர்நான்மணிமாலை, 20.)*

148. பிறங்கல்-குவியல். மணிக்குவளை-நீலமணி போன்ற குவளைப்பூ. கண் விழிப்ப என்றது சமாதியென்னும் அணியாகும். மான் பிணை-மானும் பிணையும். நீலயானை-கரிய யானை; *சீவக.645, 2195; பெருங். 1. 32 : 55*; கருமையை நீலமென்றும் கூறுவர்; "நீலக் குஞ்சி" *(மணி.22:154.)* கன்றுகாமம்: *சீவக.210.*

(உரை.) [1]'காமரென்னும் ரகரவீறு இழிவின்கண் வந்தது' *(சிற்.164, பேர்.)* [2]*சீவக.1496-8; பெருங்.1. 46 : 265-286.* [3]கட்டுமலை.

149. தீங்கு யின்ம ணந்துதேன் றுஞ்ச வண்டு பாண்செய
வேங்கை நின்று பொன்னுகுக்கும் வெற்பு டுத்த சந்தனம்
ஓங்கு பிண்டி சண்பக மூழி நாறு நாகமும்
நீங்க நீங்கு மின்னுயிர் நினைப்பி னின்றி ளஃகுமே.

[1]ஊழ், ஊழியெனத் திரிந்தது; முறைமைப்பட அலர்ந்து நாறும்.

(இ-ள்.) குயிலாகிய [2]காளங்கூடித் [3]தேனாகிய யாழ் தங்க வண்டு பாட அவற்றிற்குப் பரிசிலாக வேங்கை பொன்னைச் சொரியும் முற்கூறிய செய்குன்றைச் சந்தன முதலியன சூழ்ந்தன; இக்குன்றையும் காவையும் நீங்க உயிர்நீங்கும்; நினைப்பின் உயிர் தளிர்க்குமென்க. *(120)*

150. முத்தம் வாய்பு ரித்தன மொய்க திர்ப்ப சும்பொனாற்
சித்தி ரத்தி யற்றிய செல்வ மல்கு பன்மணி
பத்தி யிற்கு யிற்றிவான் பதித்து வைத்த போல்வன
இத்தி றத்த பந்தெறிந் திளைய ராடு பூமியே.

(இ-ள்.) இளையர் பந்தாடுபூமிகள், முத்து விளிம்பிலே அழுத்தப் பட்டன; பொன்னாலே பண்ணப்பட்டன; மணி பத்தியிற் குயிற்றப்பட்டு வானை இவ்வுலகிலே இருத்தினாற்போல்வன வாகிய இத்திறத்தனவென்க. *(121)*

151. வைத்த பந்தெடுத்தலும் மாலை யுட்க ரத்தலும்
கைத்த லத்தி னோட்டலுங் கண்ணி நெற்றி தீட்டலும்
பத்தி யிற்பு டைத்தலும் பைய ரவ்வி னாடலும்
இத்தி றத்த பந்தினோ டின்ப மெல்லை யில்லையே.

---

149. மணந்து-சேரப்பெற்று. பாண்-பாட்டு. வேங்கை மலருக்குப் பொன். "பொன்னென மலர்ந்த வேங்கை" *(அகநா.188:8-9.)* பிண்டி-அசோகம். நாகம்-சுரபுன்னை; ஒருவகை மரமுமாம் *(பரி.12:4.)* இளஃகும்= இளரும்-தளிர்க்கும்; "இளகுகாடு" *(சீவக.1768)*

(உரை.) [1]ஊழ்-முறை. [2]காளம்-ஒருவகை வாத்தியம். [3]தேன்-ஒரு வகைவண்டு.

150. புரித்தன-பூரித்தன; "நன்மணி புரித்தன" *(சீவக.1203, ந.)* பக்தியின்-வரிசையாக. வான்-தேவருலகத்தை. இளையர்-மகளிர். இச்செய்யுட் பொருளோடு, *சீவக.1953-5*-ஆம் செய்யுட்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

151. மகளிர் பந்தாடல்: *பெருங்.4. 12:87-9; சூளா. சுயம்.201-4; பாகவத.8.5:10.*

(இ-ள்.) பந்தைக் கையாற்றொடாதே காலாலே தட்டி யெடுத்தலும் கரத்தலும் கையிலே கொள்ளலும் செல்ல ஓட்டுதலும் கண்ணியையுடைய நெற்றியிலே தீட்டுதலும் ஒருகாலைக்கு ஒருகாலுயரப் பத்தியாகப் புடைத்தலும் தாம் நிலையிலே நின்று அரவுபோலப் பரந்து உலாவுதலுண்டாம்படி புடைத்தலுமாகிய இக்கூற்றவாகிய அப்பந்தினோடுண்டான இன்பம் முடிவில்லை யென்க. *(122)*

152. கூற்ற மன்ன கூர்நுதிக் குருதி வான்ம ருப்பிடைச்
சீற்ற முற்ற மன்னர்தஞ் சென்னி பந்த டிப்பன
ஊற்றி ருந்த மும்மதத் தோடை யானை பீடுசால்
காற்றி யற்பு ரவிதேர் கலந்து கௌவை மல்கின்றே.

கூற்றம் யானைக்குவமை. சீற்றமுற்ற-அரசன் வெகுண்ட. ஊற்று இருந்த-இடைவிடாத.

(இ-ள்.) மருப்பிடையே மன்னர்தலையைப் பந்தடிப்பன வாகிய யானைபுரவிதேர் இவை கூடி ஒலிமிக்கது, அவ்விடமென்க.

இவை, [1]அரசன் ஏறுவனவாதலின் உள்நிற்றல் இயல்பு. *(123)*

153. கவ்வை யங்க ருவிசூழ்ந்து கண்ப டுக்கு மாடமும்
தெவ்வர் தந்த நீணிதி சேர்ந்த செம்பொன் மாடமும்
மவ்வ லங்கு ழலினார் மணிக்க லம்பெய் மாடமும்
இவ்வ லந்த வல்லவும் மிடங்க ளெல்லை யில்லையே.

150-51. பந்தாட்டத்தைத் தெரிவிப்பதில் இவற்றைப் போன்ற சந்தவின்ப முடையவை, ''பொன்னிலங்கு'' *(சிலப்.29)* முதலிய மூன்றும்; பந்தாடலைப் பற்றிய பலவகைச்செய்திகள், *பெருங்.* 'பந்தடி கண்டது' *(4:12)* என்னும் பகுதியால் தெரியவரும்.

152. கூர் நுதி-கூர்மையான நுனியை யுடைய சீற்றமுற்ற-சச்சந்த னுடைய கோபத்தை அடைந்த. மருப்பிடைச் சென்னி பந்தடிப்பன என்க. பீடுசால்-பெருமை மிக்க. காற்றியற் புரவி-காற்றைப்போல விரைந்து செல்லுதலையுடைய குதிரை. கௌவை-ஆரவாரம்.

(உரை.) [1]*சீவக.81-2*-ஆம் செய்யுட்களிற் புறநகரிலுள்ள யானைப் படைகூறப்பட்டது.

153. கருவி-இங்கே வீரருடைய தொகுதி. சூழ்ந்து-ஆராய்ந்து. தெவ்வர் தந்த நிதி-பகைவர் பணிந்து கொடுத்த திறை. மௌவல்-முல்லை. வலந்த-சொல்லப்பட்ட.

(இ-ள்.) மனச்செருக்கால் ஆரவாரமுடைய வீரர்திரள், அரசனது பகையை மனத்தானோக்கி யாமந்தோறும் காத்துத் துயில்கொள்ளு மாடமும், திறைகிடக்குமாடமும், கலம் இட்டு வைக்கு மாடமுமாகிய இக்கூறப்பட்ட இடங்களும், கூறாதொழிந்த ஆயுதசாலை முதலிய இடங்களும் முடிவில்லையென்க.

கருவி-தொகுதி; ஈண்டு[1] ஆகுபெயர்; பகைவர்க்குந்[2] கவ்வையைச் செய்தலையுடைய ஆயுதங்கள் சூழ்ந்து நோக்கினார்கண்ணை அகப் படுக்கும் ஆயுதசாலையுமென்ப. *(124)*

154. பூத்த கோங்கும் வேங்கையும் பொன்னி ணர்செய் கொன்றையும்
காய்த்து நின்று கண்டெறூஉங் காமர் வல்லி மாதரார்
கூத்த றாத பள்ளியுங் கொற்ற மன்ன மங்கையர்
ஏத்தல் சான்ற கோயிலு மிடைப்ப டுத்தி யன்றவே.

தமது கண்ணானது இளையோர்மெய்யை வெவ்விதாக்கி அவர்நெஞ்சிலே நின்று சுடுமாதராரெனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்ததென்க.

(இ-ள்.) மாதரார்நாடகசாலையும், [1]காவன்மகளிர் அரசற்கு வெற்றிநிலைபெறும்படி ஏத்தும் ஸ்ரீகோயிலும் கோங்கு முதலிய வற்றை நடுவேயாக்கிப் பண்ணினவென்க.

இதனால், [2]இரண்டும் தம்மில் இடைவிட்டிருக்குமென்றார்; மேலே "[3]வண்புகழ் மாலடி வந்தனை செய்தாள்" *(சீவக. 220)* என்ப. *(125)*

(உரை.) [1]தொகுதி வீரருடைய திரளுக்கு ஆயிற்று. [2]கவ்வை-துன்பம்.

154. பொன் இணர் செய்-பொன் போன்ற பூங்கொத்தை மலர்கின்ற; "கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்" *(அகநா. கடவுள்.1.)* காய்த்து-வெம்மையாகச்செய்து; "கைகாய்த்திய" *(பதிற்.82:9.)* தெறூஉம்-சுடுகின்ற. காமர்வல்லி-அழகிய பூங்கொடியைப் போன்ற. கூத்தறாத பள்ளி-நாடகசாலை *(பெருங்.13:147, 14:4; இறை.21, உரை.)* கோயில்-சினாலயம்.

(உரை.) [1]காவன் மகளிர்-பகைவர் மனையோராய்ப் பிடித்து வரப்பட்ட மகளிர்; கொல்லப்படாராதலின் இவர்களைக் கொண்டு கோயிற் காரியங்களைச் செய்வித்தல் மரபு; இதனை, *பட்.246*-ஆம் அடி முதலிய வற்றாலும், அவற்றின் உரையாலும் உணர்க. [2]இரண்டு: நாடக சாலை, ஸ்ரீகோயில். [3]இதனால் அரண்மனையில் ஸ்ரீகோயில் உண்டென்று விளக்கினார்.

155. கந்து மாம ணித்திரள் கடைந்து செம்பொ னீள்சுவர்ச்
சந்து போழ்ந்தி யற்றிய தட்டு வேய்ந்து வெண்பொனால்
இந்தி ரன்றி ருநக ருரிமை யோடு மிவ்வழி
வந்தி ருந்த வண்ணமே யண்ணல் கோயில் வண்ணமே.

(இ-ள்.) மாமணித்திரளைத் தூணாகக் கடையப்படுதலானும், பொற்சுவரிலே சந்தனத்தை அறுத்துப் பண்ணிவைத்த நெடுங் [1]கையை வெள்ளியாலே வேயப்படுதலானும், அண்ணல் கோயிலின் தன்மை, இந்திரனகர் இவ்வழி வந்திருந்த தன்மையேயாயிருந்ததென்க.

ஏகாரம் தேற்றம். (126)

156. ஆட லின்ன ரவ்வமு மங்கை கொட்டி நெஞ்சுணப்
பாட லின்ன ரவமும் பணைமு ழவ்வ ரவமும்
கூடு கோலத் தீஞ்சுவைக் கோல யாழ ரவமும்
வாட லில்ல வோசையால் வைக னாளும் வைகின்றே.

கொட்டி-[1]ஒக்கடித்து. ஒழிந்த கருவிகளோடு கூடும் அழகையும் சுவையையுமுடைய நரம்பையுடைய யாழ்.

(இ-ள்.) கூத்தின் அரவமும் பாட்டின் அரவமும் முழவின் அரவமும். யாழின் அரவமுமாகிய குறைதலில்லாத ஓசையாலே [2]அண்ணலுக்கு நாள்கடோறும் நாள் கழியாநின்றதென்க.

இனி, வைகவாயின், ஓசையோடு செல்ல நாளும் கழியாநின்ற தென்க. கோயிலின் சிறப்புக்கூறினார். (127)

சச்சந்தன் வரலாறு

(வேறு)

157. நச்சு நாகத்தி னாரழற் சீற்றத்தன்
அச்ச முற்றடைந் தார்க்கமிர் தன்னவன்
கச்சு லாமுலை யார்க்கணங் காகிய
சச்சந் தன்னெனுந் தாமரைச் செங்கணான்.

---

155. மணித்திரள் கந்து கடைந்து மாணிக்கத்திரளைத் தூணாகக் கடைந்து. சந்து-சந்தனமரம். தட்டு-கைம்மரம்.

(மேற்.) *அடி, 4: சிலப்.2:53-61, அடியார்.*; தொல். குற்றியலுகரப். 78, ந.

(உரை.) [1]கை-கைம்மரம்.

156. நெஞ்சுண-கேட்போர் நெஞ்சை உண்ணும்படி (*நற்.204; பெருங்.2. 9:39; சூளா. கலியாண. 287.*) பணை முழவு-பெருத்த முழவு. வாடல்-குறைதல்.

(மேற்.) அடி, 4: தொல். சூ-வி. எழுத். 1, சிவஞா.

(உரை.) [1]ஒக்கடித்து-சேரக்கூட்டி. [2]முன்பாட்டிலிருந்து வருவிக்கப் பட்டது.

இதுமுதல், "கோதை" (159) அளவும் ஒரு தொடர்.

நச்சு: நாகத்திற்கு அடை. அன்னவன்: தொழிற்பெயர். (128)

158. வண்கை யாற்கலி மாற்றிவை வேலினாற்
றிண்டி றற்றெவ்வர் தேர்த்தொகை மாற்றினான்
நுண்க லைக்கிட னாய்த்திரு மாமகள்
கண்க ளுக்கிட னாங்கடி மார்பனே.

நோக்கிய கண்கள் வேறுசெல்லாத புதிய மார்பன். (129)

159. கோதை நித்திலஞ் சூழ்குளிர் வெண்குடை
ஓத நீருல கொப்ப நிழற்றலாற்
றாதை யேயவன் றாணிழற் றங்கிய
காத லாற்களிக் கின்றதிவ் வையமே.

கோதைநித்திலம்: உம்மைத்தொகை. ஒப்ப-எல்லார்க்கும் ஒப்ப.

(இ-ள்.) சச்சந்த னென்னுஞ்செங்கணான், அடைந்தார்க்கு அமிர் தன்னவன், அடையாதார்க்கு [1]உயிர்போமளவும் சென்று கோபமாறும் நஞ்சுபோலுஞ் சீற்றத்தன், கடிமார்பன், கலைக்கு இடனாகிக்கையாலே கலியை மாற்றி வேலாலே தேர்த்திரளை மாற்றினான்; மாற்றிக் குடையாலே ஒப்ப நிழற்றலால் உலகிற்குத் தாதையே; ஆதலின், அவன் தாணிழலிலே தங்கவேண்டி இவ்வுலகம் அவன் மேல்வைத்த காதலாலே களியாநின்றதென்க.

இனி, [2]தாணிழற்றங்கிய வையம், அவன் உலகில் வைத்த காதலாலேகளிக்கின்றதென்றுமாம். இவற்றால், [3]தெறலும் அளிவும் அழகும்கொடையும்வீரமும்கல்வியும்முறைசெய்தலும்கூறினார். (130)

---

157. நச்சு நாகத்தின்-விடத்தையுடைய பாம்பைப்போல. ஆரழல் சீற்றம்-தீர்த்தற்கரிய விடத்தைப் போன்ற கோபம்; அழல்-விடம்; "அழல்வாய் நாகம்" (*சிலப்.* 5:124); "அழற்கண் ணாகம்" (*மணி.* 23 : 69.) அரசன்விடமும் அமுதமும் போல்வான்: *சீவக.* 250. அணங்கு - தெய்வம் (*பெருங்.*1.36:103-4.) சச்சந்தன்: *சீவக.* 7, அடிக்.

(மேற்.) *அடி, 1: கல்.* 'வேற்றுப்பிடி', 18-20, மயில்.

158. கலி-வறுமையை. திண்திறல்தெவ்வர்: இதுபழையநிலையைக் கூறியது. நுண்கலை-நுட்பமானபொருளையுடையகலை. கடி-வரைவு; "கண்ணாடி யன்னகடிமார்பன்" (*சீவக.* 2327, ந.)

159. கோதை நித்திலம்-பூமாலையும் முத்துமாலையும்; "தண்டரளப் பூத்தாம வெண்குடையான்" (*நள.*3:33.) நிழற்றல்-நிழலைச் செய்தல். தங்கிய-தங்கும்பொருட்டு; வினையெச்சம்.

(உரை.) [1]நஞ்சினியல்பு: *சீவக.*2345, ந. [2]இப்பொருளுக்குத்தங்கிய வென்பதைப் பெரெச்சமாகக் கொள்க. [3]சீற்றத்த னென்றதனால்

160. தருமன் றண்ணளி யாற்றன தீகையால்
வருணன் கூற்றுயிர் மாற்றலின் வாமனே
அருமை யாலழ கிற்கணை யைந்துடைத்
திரும கன்றிரு மாநில மன்னனே.

தருமன்-அறக்கடவுள். இதற்கு[1]உவமையும் உருபும் விரிக்க.

(இ-ள்.) அம்மன்னன் அமிர்தத்தையொத்தலும் உலகை நிழற்றலு மாகிய தண்ணளியால் தருமன்; கலிமாற்றின ஈகையால் வருணன்; தேர்த்தொகை மாற்றுமிடத்தால் அழற்சீற்றத்தனாய் உயிரை மாற்று தலிற் கூற்றம்; கலைக்கிடனாம் அருமையால் வாமன்; மகளிர்க்கு அணங்காகிய அழகாற்காமனென்று உவமை கூறுதற்குக் கொண்டு கூறினார். [2]கூறியது கூறல் அன்றென்க. (131)

161. ஏனை மன்னர்த மின்னுயிர் செற்றவேற்
றானை மன்னரிற் றானிமி லேறனான்
தேனை மாரியன் னான்றிசை காவலன்
வானந் தோய்புக ழான்மலி வெய்தினான்.

(இ-ள்.) ஒழிந்த பகைவர் உயிரைச்செற்ற தம் மரபிலுள்ளாரில் தான் செருக்கினால் ஏறனையான், மொழியால் தேன்மாரியனைய னாகிய காவலன் சுவர்க்கத்தே செறியும் புகழாலே மிகுதல்பெற்றா னென்க.

தேனை: ஐ, அசை. (132)

தெறலும், அமிர்தன்னவனென்றதனால் அளியும், கடிமார்ப் னென்ற தனால் அழகும், கலிமாற்றி யென்றதனாற் கொடையும், தேர்த்தொகை மாற்றினானென்றதனால் வீரமும், கலைக்கிடனா யென்றதனாற் கல்வியும், ஒப்பநிழற்றலாலென்றதனால் முறைசெய்தலுங் கூறப்பட்டன.

160. தண்ணளியால் தருமன் என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. வாமன்-அருகக்கடவுள்; "வாமன் கோயில்" (சீவக.2738.) திருமகன்-காமன்.

(மேற்.) மு:நன். பொது. 59, மயிலை., சங்கர; மாறன். பொருளணி. 37.

(உரை.) தருமனைப்போல்வான் என விரித்துப்பொருள் கொள்ளுதல். [2]இஃது ஒருவகைக் குற்றமாகும்.

157-60. பாகவதம், 4. 4:43-6 ஆம் செய்யுட்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

161. இமில் ஏறு-முசுப்பையுடைய இடபம். தேனை மாரி: "துளி விராவிய தேனைமாரியின்" (காஞ்சிப். நகரேற். 84.) வானந்தோய் புகழ்: சீவக.6, அடிக்.; பெருங்.3.24:3.

(மேற்.) அடி, 3: இ-வி. இடை. 27.

162\. (1) செல்வற் கின்னணஞ் சேறலிற் றீம்புனல்
மல்கு நீர்விதை யத்தர சன்மகள்
அல்லி சேரணங் கிற்கணங் கன்னவள்
வில்லி னீள்புரு வத்தெறி வேற்கணாள்.

163\. (2) உருவுஞ் சாயலு மொப்ப வுரைப்பதற்
கரிய வாயினு மவ்வளைத் தோளிகட்
பெருகு காரிகை பேசுவல் பெண்ணணங்
கரிய தேவரு மேத்தரு நீரளே.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

புனலினது வளப்பம் பொருந்திய நீர்மையையுடைய விதையம்; தண்ணீரும் விளைவிக்குநீருமாம். திருவிற்கு ஒரு திருவன்னவள்: இல்பொருள்.

(இ-ள்.) செல்வற்கு இன்னணம் நல்வினை நடத்தலாலே, இதற்கு ஏற்ப [1]விதையத்தரசன்மகள், இவ்வுலகிற் பெண்ணால் அணங்குதற்கரிய தேவரும் ஏத்தரும் நீர்மையுடையாளாயினாள்; அவ்வேற்கண்ணாளாகிய அணங்கன்னவளுடைய வடிவும் மென்மையும் இத்தன்மையவென்று உவமை கூறுவார்க்கு அரிய வாயினும், அவளிடத்துக்காரிகையைச்சிறிது கூறுவேனென்றாரென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். *(133-4)*

(வேறு)

164\. எண்ணெயு நானமு மிவைமூழ்கி யிருடிருக்கிட்
டொண்ணறுந் துகிற்கிழி பொதிந்துறை கழித்தனபோற்
கண்ணிருண்டு நெறிமல்கிக் கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்
வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வானாத் தகையவே.

162\. இன்னணம்: இன்னவண்ண மென்பதன் மரூஉ. நீர்-தன்மை. விதையம் - விதேகம்; "விதையக்கோன் செய்தான் விருந்து" *(நள. 3:79.)* அல்லி-அகவிதழ்; இங்கே தாமரைக்கு ஆயிற்று. அணங்கு-திருமகள். புருவத்திற்கு வில் உவமை.

163\. உரு-வடிவம். சாயல்-மென்மை. அ-அழகு. வளைத்தோளி-வளையை அணிந்த தோளையுடையவள். காரிகை-அழகு. அணங்கு-வருத்துதல்.

(உரை.) [1]இவ்வரசன் பெயர் அரிமர்த்தன னென்பது ஜீவந்தரசம்புவால் விளங்கு மென்பர்.

164\. நானம்-கஸ்தூரி. திருக்கிட்டு-முறுக்கி. துகிற்கிழி-துகிலாகிய கிழியிலே. கண் இருண்டு-பார்த்தவருடைய கண் இதன் கருமையால்

இருண்டு, இருளவென்க. குழல் மயிர்மாத்திரையாய் [1]ஐவகையையும் உணர்த்தலிற் பன்மை கூறினார்.

(இ-ள்.) எண்ணெயும் நானமுமென்கிற [2]இவையிற்றிலே மூழ்கிக் குழன்ற கரிய குழல்கள், இருளைப்பிடித்து நீளமுறுக்கி அறல்படப் பிடித்து உறையிலேயே பொதிந்து அதனை வாங்கப் பட்டவைபோல நோக்கினார்கண் இருளும்படி நெறிமல்கிச் சேடியர் போதைக்கொண்டு வழிபட்டாலும் வருந்துந்தன்மையவென்க.

கண்-இடமாக்கி, கருங்குழல்-கொடிய குழலென்றுமாம். குழன்றும் பாடம். (135)

165. குழவிக்கோட் டிளம்பிறையுங் குளிர்மதியுங் கூடினபோல்
அழகுகொள் சிறுநுதலு மணிவட்ட மதிமுகமும்
தொழுதாற்கு வரங்கொடுக்குந் தொண்டைவாய் தூமுறுவல்
ஒழுகுபொற் கொடிமூக்கு முருப்பசியை யுருக்குமே.

குழவிப்பருவத்து ஒருகலையையுடைத்தாய்ப் பின்பு இளமைப் பருவத்தே நின்ற பிறை. இளமை-ஈண்டுக் குழவிப்பருவ மொழிந்ததன் மேற்று; ''இளமையுந்தருவதோ'' (*கலி.15*) என்றார் பிறரும். "மாக்கடனடுவணெண்ணாட் பக்கத்துப், பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக் கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்'' (*குறுந்.129*) என்றார்

இருளும்படி; இருண்டு-இருள; எச்சத்திரிபு. நெறிமல்கி-நெளித்தல் மிக்கு. கடைகுழன்ற-நுனி சுருளுதல் பெற்ற. கருங்குழல்கள்: ஐம்பாலாதலின் பன்மையாற் கூறினார். குழல்கள்: *சீவக.989; மணி.22:130; கல். 'அமுதமும்'; "புயலுள வேமலர் சூழ்ந்திரு டூங்கிப் புரள்வனவே'' (சிற்.35.)* போது-பூ. மகிழ்வு ஆனா-மகிழ்தல் அமையாத.

இச்செய்யுள் முதல் 179-ஆம் செய்யுளளவும் விசயையின் கேசாதி பாதவருணனை. தெய்வ மகளிரைப் பாதாதி கேசாந்தமாகவும் மானிட மகளிரைக் கேசாதி பாதாந்தமாகவும் வருணித்தல் முறையாதலின் இந்நூலாசிரியர் விசயையின் அழகைக் கேசாதிபாதமாகக் கூறினார் (*பொருந.25-47, உரை.*) இம்முறை வேறுபட்டு வருவதும் உண்டு.

(மேற்.) *அடி, 3-4: கல். 'அமுதமுந்', 20, மயில்.*

(உரை.) [1]ஐவகையை, *சீவக.2437*-ஆம் செய்யுளின் விசேட உரையான் உணர்க. [2]இவையிற்றிலே-இவற்றிலே; இற்று : சாரியை.

165. கோடு-நுனி. தொண்டை-கொவ்வைக்கனி. தூ-தூய்மை. கொடி-நீட்சி: *ஐங்.14*, உரை. கொடிமூக்கு: *பெருங்.2.15:83, 5.8:106.*

பிறரும். வட்டமதிமுகம்-வட்டத்தையுடைய மதித்த முகம்; அடையுமாம். தான் தொழப்பட்ட கணவனுக்கு வரங்கொடுக்கும். வளருகின்ற பொலிவினையுடைய நீண்ட மூக்கும்.

(இ-ள்.) பிறையும் மதியும் கூடினபோல் அழகுகொண்ட நுதலும் முகமும் வாயும் முறுவலும் மூக்கும் உருப்பசியை உருக்கு மென்க.

உருக்குதல்-[1]நுகர்தற்கு அவளும் ஆண்பாலாக விரும்புதல். *(136)*

166. வண்சிலையை வனப்பழித்து வார்ந்தொழுகி நிலம்பெறா
நுண்கருமை கொண்டொசிந்து நுதலிவர்ந்து போந்துலாய்க்
கண்கூடா கடைபுடைத்துக் கைவல்லா னெழுதியபோற்
பண்பார்ந்த கொடும்புருவம் பழிச்சானாப் படியவே.

(இ-ள்.) எழுத்து ஒருமைப்படுதற்குத் [1]துகிலிகைக்கோலை உதறிக் [2]கைவல்லானெழுதியவைபோல் தமக்குரிய குணநிறைந்த கொடிய புருவம், வனப்பழித்துத் தாம்செல்லுமளவுஞ்சென்று மேற் செல்லாவாய்க் கூரிய கருமை கொண்டு வளைந்து நுதலின் தாம் சேறற்குரிய அளவுஞ்சென்று போந்து பரந்து தம்மிற்கூடாவாதலின், பழிச்சுதலமையாத தன்மையவென்க.

'வனப்பிகந்து வார்ந்தொழுக' என்பதூஉம் பாடம். *(137)*

167. சேலனைய சில்லரிய கடைசிவந்து கருமணியம்
பாலகத்துப் பதித்தன்ன படியவாய் முனிவரையும்
மாலுறுப்ப மகிழ்செய்வ மாண்பினஞ்சு மமிர்தமுமே
போல்குணத்த பொருகயற்கண் செவியுறப்போந் தகன்றனவே.

(உரை.) [1]*சீவக.2447.*

166. சிலை-வில். வார்ந்து ஒழுகி-மிக நீண்டு. கண்கூடா-தம்மில் இடம்கூடமாட்டா. கடைபுடைத்து-உதறி. கொடும்புருவம்-வளைந்த புருவம். பழிச்சுஆனா-புகழ்தல் அமையாத.

(உரை.) [1]துகிலிகை-எழுதுகோல். [2]எழுதிய புருவம்: *பெருங்.1. 35:179, 40:321, 5. 8:106.*

167. சில்லரிய-சிலவாகிய இரேகைகளையுடையன. கருமணி-திருமால்; *திருவாய்.8. 9:1.* படியவாய்-தன்மையையுடையனவாய். முனிவ ரையும் மாலுறுப்ப: *திருவிருத்தம்,66.* நஞ்சும் அமிர்தமும்: *குறள்.1091.* பொருகயற்கண்; பொருதல், கயற்கு அடை; *குறுந்.250:5.*

(மேற்.) அடி, 1-4: *மாறன்.* பொருணி. 10.

(இ-ள்.) சில அரியவாய்ச் சிவந்து மாயோனையும் பாற்கடலையும் முகத்தே வைத்தாற்போன்ற தன்மையவாய் மாலுறுப்பனவாய் மகிழ்ச்சி செய்வனவாய்த் துன்பத்தாலும் இன்பத்தாலும் நஞ்சும் அமுதும்போலும் குணத்தவாகிய கண், செவியுற நீண்டு அதற்கேற்ப அகன்றனவென்க.

[1]கன்னியாதலின், 'மாலுறுப்ப' என்றார். மகிழ்செய்வ-கணவனுக்கு மகிழ்செய்வ. மாண்பிலாநஞ்சு. கயல்போற் பிறழுங்கண். [2]கரு மணியைப் பாலிற் பதித்தாற் பால் நிறங்கெடுமென்றுணர்க. *(138)*

168. மயிரெறி கத்தரிகை யனையவாய் வள்ளைவா
டுயிர்செகுத்து முன்னொன்றிப் பின்பேரா துருவமைந்த
செயிர்மகர குண்டலமுந் திளைப்பானா வார்காதும்
வயிரவின் முகஞ்சூடி வண்ணம்வீற் றிருந்தனவே.

(இ-ள்.) கத்தரிகையனையவாய் வாடுவள்ளையின் அழகைக் கெடுத்துப் பின்மறியாது முன்னேபொருந்தி அழகமைந்த குண்டலமும் தோடும் அசைத லமையாத காதும் வயிரத்தினொளியை இடத்தே சூடி வீற்றிருந்தனவென்க.

வாட்டாயின், வாட்டின காதென்க. 'காதும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. *(139)*

169. ஈனாத விளங்கமுகின் மரகத மணிக்கண்ணும்
ஆனாதே யிருள்பருகு மருமணி கடைந்ததூஉம்
தானாகி யிருளொடோர் தாமரைப்பூச் சுமந்தன்ன
கானார்ந்த திரள்கழுத்துக் கவின்சிறைகொண் டிருந்ததே.

(உரை.) [1]கற்புடைய மங்கையர் பிறர்க்கு மயக்கத்தை உண்டு பண்ணார்; தம்மை நினைத்த பிறர் நெஞ்சையும் சுடுவார் என்பர்; இதனை "நிறையுடைப் பெண்டிர்தம்மே போலப், பிறர்நெஞ்சு சுடூஉம் பெற்றியு மில்லை" *(மணி.22:66-7)* என்பதனாலும், "தீதிலா வடமீன்" *(சிலப்.மங்கல.)* என்பதனுரையாலும் விளங்கும்; இது பற்றியே இங்ஙனம் பொருள்கூறினார். [2]*சீவக.1325.*

168. மயிரெறி கத்தரிகை காதுக்கு : *பொருந.29-30.* வள்ளைவாடு : *சீவக.66; பெருங்.2. 15:88-9.* செயிர்-கோபம்; இது மகரத்திற்கு அடை. குண்டலமும் என்ற உம்மையால் தோடு கொள்ளப்பட்டது. வண்ணம்-அழகு.

169. ஈனாதஇளங்கமுகு-தாறு உண்டாகாத இளைய கமுகமரம்; *கம்ப. உருக்காட்டு. 50.* மரக்கண்: "மரக்கண்ணோ மண்ணாள்வார்கண்" *(முத்.)* ஆனாது-அமையாமல். இருள்பருகுமணி: *புறநா.172.*

[1]கோட்புகாத கன்னிக்கமுகு வரையிற்கும் [2]நெய்ப்பிற்கும், மணி திரட்சிக்கும நிறத்திற்கும் உவமம். உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவி வீழ்ந்த [3]சிந்தூராகரத்திற் பதினாறுசதுர்யுகம் சிவப்பேறின முழு மாணிக்கம் இருளைக்கெடுத்தலின், 'இருள்பருகு மருமணி' என்றார். இருளும் தாமரையும், மயிர்க்கும் முகத்திற்கும் உவமம். கான்-மணம்.

(இ-ள்) கமுகினது மரகதமணிபோலுங் கண்ணும் இருளைக் கெடுக்கும் மாணிக்கங்கடைந்ததுவும் தானாய்ச் சுமந்தன்ன கழுத்து அழகு குடிகொண்டிருந்த தென்க. (140)

170. மணிமகரம் வாய்போழ்ந்து வாழ்முத்த வடஞ்சூழ்ந்தாங்
கணியரக்கார் செம்பஞ்சி யணையனைய வாடமைத்தோள்
துணிகதிர் வளைமுன்கைத் தொகுவிரல் செங்காந்தள்
மணியரும்பு மலரங்கை குலிகமார் வனப்பினவே.

பஞ்சணை நிறத்திற்கும் மென்மைக்கும் உவமம். அமை திரட்சிக்கும் நெய்ப்பிற்கும் உவமம். துணிதல்-தெளிதல்.

(இ-ள்.) அமைத்தோள், மகரம் வாய் அங்காத்தலாலே ஆங்கு வாழும் முத்தஞ்சூழப்பட்டுச் செம்பஞ்சணையை [1]அனைய. குவிந்த விரல்கள் காந்தளின் அழகையுடைய அரும்பையனைய. அகங்கை தாமரை மலரையனைய. இக்கைகள் குலிகமார்ந்த வனப்பினவென்க.

போழ்ந்தவும், வான்முத்தமும் பாடம். (141)

(உரை.) [1]கோட்புகாத-குலைவைக்கத் தொடங்காத. [2]நெய்ப்பு-பளபளப்பு. [3]சிந்தூராகரம்: *"செங்கே, மூாகரங் கடுக்கு மற்றோ ரணிமுடி" (கூவப். தாருகன். 200.)*

170. மணி மகரம்-அழகிய சுறாமீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்டுத் தோளிலணியும் ஆபரணம். போழ்ந்து-பிளந்து. மகரவாய்ப்பணியின் முத்தம்: *சீவக.351, 644; பெருங்.2. 19:136.* அரக்கு-செந்நிறம். அணை-மெத்தை. அமை-மூங்கில். பஞ்சியணையனைய ஆடமைத்தோள்: *பரி.7:55; கலி.14:1, 66:9; பெருங். 2. 15:72.* துணி கதிர்: தெளிந்த கிரணம்; 'துணி நீர்-தெளிந்த நீர்' *(மதுரைக்.283, ந.)* முன்கைத் தொகுவிரல்: *பெருங்.2. 15:75.* அங்கை-உள்ளங்கை. குலிகம்-இங்குலிகம்; முதற்குறை. உள்ளங்கைக்குச் சாதிலிங்கம்; *சீவக. 1670;* "மரைமலர் குலிகமொ டிகலிய வங்கை" *(நன்.268, மயிலை. மேற்.)*

(உரை.) [1]அனைய வென்பது முதனிலைத் தீவகம்.

171. தாமச்செப் பிணைமுகட்டுத் தண்கதிர் விடுநீல
மாமணிதா பித்தனபோன் மனம்பருகு கருங்கண்ண
ஏமுற வடிபரந் திளம்பிறை வடஞ்சூடி
ஆமணங்கு குடியிருந் தஞ்சுணங்கு பரந்தனவே.

(இ-ள்.) தாமத்தையுடைய முலையிரண்டும் தம்தலையிலே நீலமணியை அமுத்தினாற்போல நோக்கினார்மனத்தை உள்ளடக்கும் கரிய கண்ணவாய், கண்டார் மயக்கமுற அடிபரந்து சூடி, தம்மேலு றையும் [1]வீற்றுத்தெய்வம் இருப்பிடமாக இருக்கப்பட்டுச் சுணங்கு பரந்தனவென்க.

'தாமச்செப்பிணை' எனவே முலையாம். இனி, பூஞ்செப்பாக்கின், [2]சினையிற் கூறுமுதலறிகிளவியுமாம். ஆமணங்கு-மேல் ஆகக்கடவ வருத்தமுமாம். *(142)*

172. அங்கைபோல் வயிறணிந்த வலஞ்சுழி யமைகொப்பூழ்
கங்கையின் சுழியலைக்குங் கண்கொளா நுடங்கிடையை
உண்டெனத் தமர்மதிப்பர் நோக்கினார் பிறரெல்லாம்
உண்டில்லை யெனவைய மல்லதொன் றுணர்வரிதே.

(இ-ள்.) அகங்கை போலும் வயிற்றை அழகுபெறுத்தின கொப்பூழ் சுழியைவருத்தும். கட்புலனாக இடையைத் [1]தமர் பயிறலின் உண்டென்று கருதுவர்; பிறர் அதனைநோக்கினா ரெல்லாம் [2]அல்குலும் முலையு முண்மையின் உண்டென்றும் கட்புல னாகாமையின் இல்லையென்றும் ஐயுறுதலன்றி இரண்டிலொன்று துணிவார்க்கு அறிதலரிதென்க.

கங்கை, குலந்தூய்மைக்குக் கூறினார். *(143)*

---

171. தாமம்-மாலை. முகட்டு-உச்சியில். தாமச்செப்பிணை: "தாமச்செப் பெனப்பணைத்து" (*கூர்ம.* இரா-வன. 86.) மனம் பருகு-பார்த்தவர் மனத்தை விழுங்குகின்ற. ஏமுற-பித்து அடையும்படி. பிறைவடம்-சந்திரஹாரம் (*கூர்ம.* வயிரவன். 26.) சுணங்கு-தேமல்.

(மேற்.) அடி, *1: கல்.* 'வள்ளியோர்', 10, மயில். அடி, *1-2: கல்.* 'குங்கும', *16-21, மயில்.*

(உரை.) [1]வேறொன்றற்கில்லாத அழகைச் செய்யும் தெய்வம்; *சீவக.*411, 606. [2]பூ, மாலைக்கு ஆயினமையின்சினையாகு பெயர்.

172. அங்கை-உள்ளங்கை. வலஞ்சுழி-நந்தியாவட்டமலர்கொப்பூழுக்குப் புனற்சுழி: *பெருங்.*2. 15:68. கண்கொளா-கண்ணுக்குப் புலப்படாத. இடையை உண்டு இல்லை என்றல்: *கம்ப.* கோலங்காண். 12.

(உரை.) [1]"இட்டிடை............தொட்டவெற்குணரலாம்" (*கம்ப.* நாடவிட்ட. 83.) [2]*சிற்.* 4.

173. மன்னாக வினைப்படமுந் தேர்த்தட்டு மதிமயக்கிப்
பொன்னால வட்டமும்போற் கலையிமைக்கு மகலல்குல்
கொன்னிளம் பருதியுங் குறுமுயலின் குருதியும்போன்
றின்னரத்தப் பட்டசைத் திந்திரற்கும் புகழ்வரிதே.

மன்-பெருமை. இணைப்படம்-இரண்டுபுறமும் ஒத்த படம். கலை, அடை. கொன்-விடியற்காலம்; "கொன்வரல்வாழ்க்கை" (*புறநா. 379:11*) போல. உம்மை, சிறப்பு.

(இ-ள்.) படமும் தட்டும் ஆலவட்டமும்போலே வட்டமகன்ற அல்குல், பருதியும் குருதியும்போலே கண்ணுக்கு இனிய பட்டு உடுக்கப்பட்டு எல்லாரையும் மதிமயக்குதலின், இந்திரற்கும் புகழ் தலரிதென்க. (144)

174. வேழவெண் டிரடடக்கை வெருட்டிமற் றிளங்கன்னி
வாழைத்தண் டெனத்திரண்டு வாலரக்குண் செம்பஞ்சி
தோழமைகொண் டெனமென்மை யுடையவா யொளிதிகழ்ந்து
மாழைகொண் மணிமகரங் கௌவிவீற் றிருந்தனவே.

வெருட்டி:பெயர்.மற்று:வினைமாற்று.செம்பஞ்சி[1]பஞ்சிமாத்திரை. பொன்தன்னிடத்தே அடக்கினமணி. மகரம்:[2]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) ஒழுக நோக்குதலான் அயிராவதத்தின் கையை வெருட்டிய குறங்குகள், தண்டெனத் திரண்டு பஞ்சிதன்னுடனே தோழமை கொண்டு மென்மைபெற்றதெனத் தாம் மென்மை

---

173. நாகம்-பாம்பு; நாக இணைப்படம்: *கூர்ம. கண்ணனவ. 19.* ஆலவட்டம்: இது தாலபத்திர மென்பதன் சிதைவு. கலை-மேகலை. கொன்-எல்லாராலும் வணங்கப்படும் பெருமை யெனலுமாம். குருதி-இரத்தம். அரத்தப்பட்டு-செந்நிறப்பட்டு. இந்திரர் எனப்பாடங் கொண்டு தேவர் என்று பொருள் கொள்வர் அடியார்க்கு நல்லார்: "இந்திர ரமிழ்த மியைவ தாயினும்" (*புறநா.182*); "இந்திர குமரரின் யாங்காண்குவமோ" (*சிலப். 16:173.*)

(மேற்.) *அடி. 4: சிலப்.16:172-3,* அடியார்.

174. வேழம்-யானை. வெருட்டி-வெருட்டும் துடைகள். கன்னி வாழை-குலைஈனாதவாழை (*கந்த. மாயை: 56.*) வால்-தூய்மை. அரக்கு செந்நிறம். மாழை-பொன்.

(உரை.) [1]அரக்குண் என்ற அடை கொடுத்தமையால் இங்ஙனங் கூறினார். [2]மகரமீன் அதன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்திற்கு ஆயிற்று.

யுடையவாய்த் திகழ்ந்து [3]குறங்கு செறிகெளவி மேலாயிருந்தன வென்க.

'திரண்ட' பாடமாயின், பெயராம். (145)

175. பக்கத்தாற் கவிழியவாய் மேல்பிறங்காப் பாண்டிலா
ஒக்கநன் குணராமை பொருந்திய சந்தினவாய்
நெக்குப்பின் கூடாது நிகரமைந்த முழந்தாளும்
மக்களுக் கில்லாத மாட்சியின் மலிந்தனவே.

(இ-ள்.) மேற்பக்கத்திலே கவிழ்ச்சியையுடையவாய்ப் பேராத வட்டமாம்படி உள்ளே பொருந்திய சந்தினவாய் நெகிழ்ந்து பின்போகாமல் ஒப்பற்ற முழந்தாளும் மாட்சியினால் மிக்கனவென்க.

நன்மை இதற்கொப்ப வேறொன்றில் உணராதபடி பொருந்திய சந்து. (146)

176. ஆடுதசை பிறங்காது வற்றாது மயிரகன்று
நீடாது குறுகாது நிகரமைந்த வளவினவாய்ச்
சேடாவ நாழிகையிற் புடைதிரண்டு தேனெய்பெய்
வாடாத காம்பேபோற் கணைக்காலின் வனப்பினவே.

(இ-ள்.) கணைக்கால், தசைபேராதுமாய் வற்றாதுமாய் மயிர் மிக்கு நீடாமற் குறுகாமல் ஒப்பிலாத அளவினவாய் அம்பறாத் தூணிபோலே திரண்டு காம்புபோல் இனிய வனப்பினவென்க.

சேடு-பெருமை. [1]தேவிநிறத்திற்கு உவமை பதுமராகமா யினும், மயிர்கள் அகன்றதனால், காம்பு உவமையாயிற்று. இனிக் [2]கணைக்காலின்வனப்பு இன்னவென்றுமாம். (147)

---

[3]குறங்கு செறி-ஓர் ஆபரணம்; "குறங்கு செறிதிரள் குறங்கினிற் செறித்து" (*சிலப். 6:86.*)

175. பக்கத்தால்-பக்கத்தில். கவிழியவாய்-கவிழந்தனவாய். பாண்டில்-வட்டம். சந்து மூட்டுவாய். நிகர் அமைந்த-ஒப்பு இல்லாத; அமைதல்-இல்லையாதல்; (சீவக. 107, 176, ந.)

176. ஆடுதசை-கெண்டைத்தசை. சேடு-பெருமை. ஆவநாழிகை-அம்பு வைக்கும் புட்டில். தேன் நெய்-தேனாகிய நெய்; "தேனெய் பாலொடு கலந்தன" (சூளா. கலியாண. 54.) காம்பு-மூங்கில்; சீவக. 2694. மு. பெருங். 2. 15: 61-3.

(உரை.) [1]விசயையின் நிறத்திற்குப் பதுமராகம் ஒப்பென்பது முன்னும் பின்னும் முள்ள உவமைகளால் விளங்குகின்றது. [2]இன்: சாரியை.

177\. பசும்பொன்செய் கிண்கிணியும் பாடகமும் பாடலைப்ப
நயந்தெரி பொற்சிலம்பு முத்தரிபெய் தகநக
இயைந்தெழிலார் மணியாமை யிளம்பார்ப்பின் கூன்புறம்போல்
அசைந்துணர்வு மடிந்தொழியு மடியிணை புகழ்வார்க்கே.

(இ-ள்.) அரிபெய்யப்பட்டு, கிண்கிணியும் பாடகமும் தாங்கிக் கிடக்கின்ற இடத்தை வருத்துதலாலே, சிலம்பு சிறிதே சிரிப்ப அழகார்ந்த யாமைப்பார்ப்பின் புறம்போலும் அடியிணையைப் புகழ இயைந்து புகழ்வார்க்கு உணர்வுதுளங்கிக் கெட்டுப்போமென்க.

நயந்து-விரும்பி. "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை" (*தொல். மரபு. 4*); "தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன" (*தொல். மரபு.5*) என்றார். *(148)*

178\. அரக்கியல் செங்கழுநீ ரகவிதழ்போ லுகிர்சூடிப்
பரப்பின்றி நுதியுயர்ந்து பழிப்பறத் திரண்டுநீண்
டொருக்குற நெருங்கிப்பொன் னொளியாழி யகங்கௌவித்
திருக்கவின்கொண் மெல்விரல்க டேனார்க்குந் தகையவே.

(இ-ள்.) திருவினது விரலினழகைக்கொண்ட விரல்கள். நுதிபரப் பின்றித் தோன்றித் திரண்டு நீண்டு சேரநெருங்கி மோதிரம் கௌவப்பட்டுஅகவிதழ் போலும் உகிர்சூடிப் பூவென்று தேனார்க்குந் தகைமையவென்க.

குலிகமூட்டின இதழ், செம்பஞ்சு ஊட்டினதற்கு உவமம். *(149)*

179\. என்பொடு நரம்பின்றி யிலவம்பூ வடரனுக்கி
இன்புற வரம்புயர்ந் திருநில முறப்புல்லி
ஒன்பதின்சா ணடப்பினு மொருகாத மென்றஞ்சும்
மென்பஞ்சிச் சீறடியு மேதக்க விழைவினவே.

177\. பாடகம்-ஒருவகைக் காலணி; *சீவக.510*; பரடலைப்ப வென்று கொள்ளுதலும் பொருந்தும்; "செம்பொற் கிண்கிணி, பாடகக்குரலொடு பரடுபிறழ் தரற்ற" (*பெருங். 2. 19:185-6.*) முத்து அரிமுத்தாகிய பரல். யாமைப் பார்பின் கூன் புறம்: *சீவக.2755.* புறவடிக்கு ஆமைப் பார்ப்பு: *பெருங்.2. 15:57-8; கம்ப.நாடவிட்ட. 34.*

178\. அரக்கியல்-செந்நிறம் இயன்ற. அகவிதழ்-உள்ளிதழ். உகிழ்-செம்பஞ்சுஊட்டினநகம். நுதி-நுனி. ஒருக்குற-ஒருங்குதல் பெற. பொன் ஆழி-பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கால்மோதிரம். தேன் ஆர்க்கும்-பூ என்று மயங்கி வண்டுகள் ஒலிக்கும்.

179\. இலவம்பூஅடர்-இலவம்பூவின் இதழை. அனுக்கி-வருத்தி. பஞ்சிச் சீறடி-செம்பஞ்சு ஊட்டிய சிறிய அடி. மகளிர்க்கு அடி சிறுத்திருத்தல் உத்தம இலக்கணம்; "நுதலடி நுசுப்பெனமூவழிச்சிறுகி" (*கலி. 108:3.*)

(இ-ள்.) என்பும் நரம்புமின்றி இலவிதழைக் கெடுத்துக் கட்கினிய புறவெல்லை உயர்ந்து நிலத்தையுறப்புல்லி நடப்பினும் அஞ்சும்அடியும்பெருமைதக்க விழைவினவென்க.

[1]ஏழடியென்றல் மரபாயிருக்க, ஒருகாதமென்னுமெழுத்து நோக்கி 'ஒன்பதின்சாண்' என்றாரேனும் அடியிடுமளவில் ஏழாம். *(150)*

180. இவ்வுருவு நெஞ்சென்னுங் கிழியின்மே[2]லிருந்திலக்கித்
தவ்வுருவு நினைப்பென்னுந் துகிலிகையால் வருத்தித்துக்
கவ்வியத னோக்கினாற் கண்விடுத்துக் காதனீர்
செவ்விதிற் றெளித்தானாக் காமப்பூச் சிதறினான்.

(இ-ள்.) கூறிய இவ்வுருவை ஒருப்பட்டிருந்து நெஞ்சென்னும் படத்திலே குறித்து அதனை நினைவென்னுங்கோலாலே உறுப்பு விளங்க எழுதித்தான் கைக்கொண்ட தியானத்தாலே [1]நயனமோக்கம் பண்ணி மாமன் மகளாதலின், அன்பென்னும் நீரைச்சொரிந்து புணர்ச்சிவேட்கையாகிய அமையாத பூவைச்சிதறினானென்க.

இவன் எழுதிப்பிரதிட்டித்தான். இலக்கு-குறித்துப்பார்த்தல். [2]'இருந்திலேகித்து' என்பதும் பாடம். *(151)*

181. மெய்பெறா வெழுத்துயிர்க்கு மழலைவா யின்முறுவற்
றையலா ணெடுந்தடங்கண் வலைப்பட்டுச் சச்சந்தன்
ஐயுறா னணங்கெனவே யகத்தடக்கிச் செல்கின்றான்
மொய்யற்றாக் களியானை முழங்கித்தே னிமிர்தாரான்.

(உரை.) [1]தம்பால் வந்து மீளும் பெரியோர்களுடன் ஏழடியளவு செல்வோர், ஸப்த பயத்தினின்றும் நீங்கி, ஸப்த பரமஸ்தானத்தைப் பெறுவரென்பது சைனநூற் கொள்கை; "எழுமேழடி யூக்கி நடந்து செலா" *(சீவக.1384)*; "சேவடி, ஏழடி யிடுத லாற்றா தாயி னும்" *(பெருங்.1. 53:131-2)*.

180. நெஞ்சென்னுங்கிழி: "உள்ளக்கிழியினுருவெழுதி" *(தே. திருநா.)* இலக்கித்து-குறித்து வைத்து. கிழியில் உருவை எழுதல்: *பெருங்.3.22:144-8.* துகிலிகை-எழுதுகோல். வருத்தித்து-வளரச்செய்து. நோக்கு-இங்கே மனத்தால் நோக்கும் நோக்கம். கண் விடுத்தல்-சிற்பிகளால் செய்யப்படும் ஒருவகைக்கிரியை. காமம்-ஆனாப்பூ என மாறுக.

(உரை.) நயனமோக்கம்பண்ணி-கண்ணைத்திறந்து. [2]இலேகித்து-எழுதி.

181. எழுத்து மெய்பெறா-எழுத்துக்கள் வடிவம் பெற்று; பெறா-பெற்று; "யாழொடுங் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா, பொருளறி

எழுத்து வடிவுபெற்றுத் தோற்றும் இளைய வார்த்தையையும் முறுவலையுமுடைய தையலாள்; மழலை எக்காலத்திற்கும் கூறுப. மொய்-போர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்குறித்த தாரானாகிய சச்சந்தன், விசேடித்துத் தையலாள் கண்வலையிலே அகப்பட்டுக் கால் நிலந்தோய்தல் முதலியன கண்டு தெளிந்தும் அணங்கென்றே உட்கொண்டு செல்லா நின்றானென்க. (152)

(வேறு)

182. வண்டின முகபடா மணிந்து வார்மதம்
உண்டுகுத் திடுகளிற் றுழவன் றன்மகள்
பெண்டிர்தம் பெருநலங் கடந்து பெற்றபேர்
விண்டலர் கோதைக்கு விசயை யென்பவே.

(இ-ள்.) வண்டினமாகிய முகபடாத்தை அணிந்து மதத்தைத் தான் உண்டு சிந்தும் களிற்றுழவன்றன் மகள்பெயர் விசயை யென்பர்; அக்கோதைக்கு அப்பெயர் பெண்டிர்நலங்கடந்து பெற்ற காரணப் பெயரென்க.

பெயர்பேரென மருவிற்று. (153)

183. அருமணி மரகதத் தங்க ணாறிய
எரிநிறப் பொன்னித ழேந்து தாமரைத்
திருமக ளிவளெனத் திலக வெண்குடைப்
பெருமகன் கோயிலுட் பேதை வைகுமே.

வாரா வாயினுந் தந்தையர்க், கருள்வந் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை" (*புறநா.92.*) தையல்-இளமை. கண்வலை: *சீவக.78.* ஐயுறான்-மானிடமக ளென்றும் தெய்வமகளென்றும் ஐயம் அடையாதவனாகி. அணங்கு எனவே-தெய்வமக ளென்றே. மொய்-வன்மை எனினுமாம். தேனிமிர் தாரான்: அனைத்தும் ஒரு பெயராய் யானை யென்பதற்கு முடிபாயிற்று.

182. வண்டினம் முகபடாம்-வண்டின் கூட்டமாகிய முகத்தி லணியும் ஆடையை; வண்டுகள் மதத்தை உண்ணும் பொருட்டு மொய்த்தன. மதம் உண்டு உகுத்திடு களிறு; "வரிஞிமி றார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்து...... வயக்களிற் றொருத்தல்" (*அகநா.78:3-4.*).

நலம்கடந்து-அழகைவென்று. விசயை-வெற்றியையுடையவள்.

(மேற்.) *அடி, 3-4: கல் 'பழமை', 35, மயில்.*

(இ-ள்.) [1]இமவானில் மரகதப்பாறையிற் பதுமையென்னுங் கயத்தில் தோற்றிய பொற்றாமரையிற் றிருவென்ன விதையத்தரசன் கோயிலிலே பேதை வைகாநிற்குமென்க.

திலகம்-மேலாதல். திரு உவமம், வடிவிற்கும் நல்வினை யுடையோனிடத்து ஏகுந்துணையும் பொதுவாயிருத்தற்கும். (154)

184. கலம்புரி யகலல்குற் றாயர் தவ்வையர்
சிலம்புரி திருந்தடி பரவச் செல்பவள்
வலம்புரி சலஞ்சலம் வளைஇய தொத்தனள்
குலம்புரிந் தனையதோர் கொடியி னீர்மையாள்.

(இ-ள்.) குலம் கொடியினீர்மை புரிந்தனையதொரு நீர்மையாள், மேகலை விரும்பின அல்குலையுடைய [1]ஐவகைத்தாயரும் அவர் மக்களாய்த் தனக்கு மூத்தவர்களும் அடிபரவச் செல்பவள், வலம்புரி சலஞ்சலத்தை வளைத்த தன்மையை யொத்தாளென்க.

சிலம்புபுரி, விகாரம். (155)

185. இன்னகிற் கொழும்புகை யுயிர்க்கு மீர்ங்குழல்
மென்மலர்க் கோதைதன் முலைகள் வீங்கலின்
மின்னருக் குறுமிடை மெலிய மெல்லவே
கன்னிதன் றிருநலங் கனிந்த தென்பவே.

---

183. நாறிய-தோன்றிய. எரிநிறம்-நெருப்பைப் போன்ற நிறம். தாமரைத் திருமகள்: "தெய்வத் தாமரைத் திருமகள்" (பெருங்.1 34:149.) திலகவெண்குடை: சூளா. அரசியற். 266. பேதை: இங்கேவிசயை.

(மேற்.) அடி, 1: சிலப். 4:72-6, அடியார்.

(உரை.) [1]ஹிமவான், மஹாஹிமவான், நிஷதம், நீலி, ருக்மி என மலைகள் ஆறு உண்டென்பதும் அவற்றில் முறையே பத்மை, மஹாபத்மை, திங்கச்சை, கேசரி, புண்டரீகை, மஹாபுண்டரீகை என ஆறு பொய்கைகள் உள்ளன என்பதும் அப்பொய்கைகளில் முறையே ஸ்ரீ, ஹ்ரீ, த்ருதி, கீர்த்தி, புத்தி, லக்ஷ்மி என ஆறு தெய்வமங்கையர் தோற்றினாரென்பதும் சைனநூல் வழக்கு; சீவக. 1001, 2863.

184. கலம்புரி-மேகலை யென்னும் ஆபரணம் விரும்பிய. தாயர் தவ்வையர்: பெருங். 1. 33:187, 34:119; 4. 10:47; கம்ப. மிதிலைக். 51. சிலம்புரி= சிலம்புபுரி. அடிபரவ-அடிபோற்ற; சீவக. 2369; சிலப். 26:90; "நங்கையடி போற்றியெனநங்கைநடைகற்றாள்" (சூளா. கல்யாணச்35) கம்ப. மிதிலைக். 30. சலஞ்சலம்: ஆயிரம் வலம்புரிச் சங்குகளால் சூழப்படுவதொரு சங்கு. வலம்புரியும், சலஞ்சலமும்: சீவக. 2103.

(உரை.) [1]ஐவகைத்தாயர்: சீவக. 363, ந.

மின்னுருக்குறமிடை-மின் வடிவு கெடுதற்குக் காரணமான இடை. 'நடுங்குறும்' என்றும் பாடம்.

(இ-ள்.) குழலையுடைய கோதை தன்முலைகள், இடைமெலிய வீங்குதலாலே, அவள் நலம் முதிர்ந்ததென்க. (156)

186. முந்துநாங் கூறிய மூரித் தானையக்
கந்துகொல் கடாக்களி யானை மன்னவன்
பைந்தொடிப் பாசிழைப் பரவை யேந்தல்குல்
தந்தைமாட் டிசைத்தனன் றனது மாற்றமே.

(இ-ள்.) தானையையும் யானையையுமுடைய அச்சச்சந்தன் விசயையுடைய முந்துகூறிய [1]தந்தைமாட்டே தனது மாற்றத்தை இசைப்பித்தானென்க.

தனதுமாற்றம்-அவளைக்கொள்ளவேண்டுமென்னும்மாற்றம். (157)

187. மருமகன் வலந்தது மங்கை யாக்கமும்
அருமதிச் சூழ்ச்சியி னமைச்ச ரெண்ணிய
கருமமுங் கண்டவர் கலத்தற் பான்மையிற்
பெருமகற் சேர்த்தினார் பிணைய னாளையே.

. ஆக்கம் [1]கிளவியாக்கம்போல் நின்றது; அவள் முதிர்ச்சியுமாம் கருமம்-[2]கோவிந்தனுக்கு இவன் உதவியாதல்.

(இ-ள்.) [3]தந்தையும் தாயும், மருமகன் கூறியதனையும் மங்கை அவனிடத்து அன்பை அமைத்துக்கோடலையும் அமைச்சரெண்ணிய கருமத்தையும் பார்த்து, [4]மைத்துனமுறையானும் பிணையனாளைப் பெருமகற்குச்சேர்த்தினாரென்க.

---

185. புகை உயிர்க்கும்-புகையின் மணத்தை வீசுகின்ற. நலம்-பெண்மையழகு.

186. அகரச்சுட்டை மன்னவனோடு கூட்டுக. கந்து-யானையைக் கட்டும்கம்பம். தந்தை-விசயையின்தகப்பன்.

(உரை.) [1]விதையத்தரசன்: சீவக.162.

187. மருமகன்-சச்சந்தன். வலந்தது-சொல்லியது. ஆக்கம்-அமைத்துக் கோடல். சூழ்ச்சி-தந்திரம். பெருமகன்-சச்சந்தன்.

(உரை.) [1]தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் முதலாவது இயலின் பெயர்; இதற்குப் பொருள் சொற்களை அமைத்துக் கோடலென்பது. [2]விசயையின் சகோதரன். [3]விசயையின் தந்தையும் தாயும்; விசயையின் தந்தை சச்சந்தனுக்கு மாமன். [4]விவாகம் செய்து

"பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே" (*தொல். களவு.14*) என்பதனான் ஒப்பும் பெருந்திணைப்பாற்படுங் கந்தருவமாமாறு [5]பெரும்பொருளானுணர்க. *(158)*

(வேறு)

188. பொனங்கொடி யமிர்த னாளும்பொன்னெடுங் குன்ற னானும்
அனங்கனுக் கிலக்க மாகி யம்புகொண் டழுத்த விள்ளார்
இனந்தமகக் கெங்கு மில்லா ரியைந்தன ரென்ப முக்கட்
சினந்திகழ் விடையி னானுஞ் செல்வியுஞ்சேர்ந்த தொத்தே.

(இ-ள்.) குன்றனானும் கொடியாகிய அமிர்தனாளும், முன்பு இலக்கமாய் நின்று, பின்பு அவர், விடையினாலும் செல்வியும் சேர்ந்த தொத்து விள்ளாராய் ஒருடம்பாயினாரென்க.

கொடியென்றார், குன்றுமறையப் படர்ந்து கேடுபிறப் பித்தலின். அழுத்த இலக்கமாய். [1]காட்சியும் நிலையும் முயக்கமும் கூறி, அவற்றிற்கு உவமை மேற்கூறுகின்றார். *(159)*

189. காதலாற் காம பூமிக் கதிரொளி யவரு மொத்தார்
மாதருங் களிற னானு மாசுண மகிழ்ச்சி மன்றல்
ஆதரம் பெருகு கின்ற வன்பினா லன்ன மொத்தும்
தீதிலார் திளைப்பி னாமான் செல்வமே பெரிது மொத்தார்.

காதல்-எல்லாப்பொருளையும் நுகர்தற்குச் செல்லும் வேட்கை. காமபூமி-[1]தானப்பயனாற்பெறும் போகபூமி. [2]உம்மை:

கொள்ளுதற்குரிய முறைமை; *சீவக.1048*; *சூளா. சுயம்.275*. [5]பெரும் பொருளென்பது, பெரும்பொருள் விளக்கமென்னும் நூலாக இருத்தல் கூடுமோவென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது.

188. பொனங்கொடி-பொற்கொடி. அனங்கன்-மன்மதன். இலக்கம்-லக்ஷயம். அழுத்த இலக்கமாகி என மாறிக்கொள்க. விள்ளார்-நீங்கார். இனம்-ஒப்பு. விடையினான்-சிவபெருமான். செல்வி-உமாதேவியார்.

(உரை.) [1]அமிர்தனாளும், குன்றனானும் என்றதனால் காட்சியும், அனங்கனுக்கு இலக்கமாகி என்றதனால் நிலையும், இயைந்தனர் என்ற தனால் முயக்கமும் கூறப்பட்டன.

189. காமபூமி-போகபூமி. முயக்கத்தால் மாசுணம்; *சீவக.217*; *பெருங்.4. 4:100-101*; *கல். 'இரண்டுடல்' 1*. ஆதாரம்-ஆசை. அன்பினால் அன்னம்; *நெடுநல். 132-3, ந.*; *பெருங்.2. 7:167*. ஆமான்-காட்டுப்பசு.

(மேற்.) அடி, 1: *கல். 'இரண்டுடல்', 1*, மயில்.

(உரை.) [1]போகபூமி: *சீவக.2841*. [2]இறை. 2, *சிற்.9*, உரை.

சிறப்பு. ஆதரம் பெருகும் அன்பாவது-[3]புணர்வதன்முன்னும் பின்னும் ஒருதன்மைத்தாய்ச்செயற்கையால் மிகுமன்பு. அன்னம், புணர்ச்சியால் மெய்யுருகும் மென்மைக்கு உவமம். பலரும், "துணைபுணரன்னத் தின்றூவி" (*கலி.72; சிலப்.3:66*) என்று புணர்ச்சியால் தூவிக்கு மென்மை பிறக்குமென்றார். 'ஒத்தும்' என்பதனை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக. இவ்வெச்சத்தைக் தீதிலாரில் தீதின்மையோடு முடிக்க. தீதிலாத்திளைப்பிற் பாடமாயின் ஆமானையொத்தும் தீதிதலா மாதரும் களிறனானுமென்க. [4]ஆமான் நக்குங்காற் பிறக்கும் இனிமையே ஈண்டு உவமம். ஏகாரம் தேற்றம்.

(இ-ள்.) மாதரும் களிறனானும் மகிழ்ச்சியையுடைய முயக்கத்தால் மாசுணத்தையொத்தும், அன்பாலுளதாகிய மென்மையால் அன்னத்தையொத்தும், கண்முதலிய அவயவநுகர்ச்சியால் ஆமானையொத்தும், தீதிலாதவர்கள் இப்புணர்ச்சிக்கு முன்னர்ப் போகபூமியிலுள்ளார் செல்வமே பெரிதும் ஒத்தார்; இப்பொழுது காதலால் அவர்கள்தன்மையு மொத்தாரென்க. *(160)*

190. தன்னமர் காத லானுந் தையலு மணந்த போழ்திற்
பொன்னனா ளமிர்த மாகப் புகழ்வெய்யோன் பருகி யிட்டான்
மின்னவிர் பூணி னானை வேற்கணார்க் கியற்றப் பட்ட
மன்னிய மதுவின் வாங்கி மாதரும் பருகி யிட்டாள்.

(இ-ள்.) காதலானும் தையலும் முற்கூறியாங்குப் புணர்ந்த பொழுதிலே அவன் பொன்னனாளை அமிர்தமாகப் பருகினான்; அவன் பருகின தன்மையைத் தானுங்கண்டு பூணினானை அவளும் மதுப்போலே பருகினாளென்க.

மகளிர்க்குச் சமைத்த மது. வாங்கி-அவன்காட்டக் கண்டு. பருகியிடுதல்: ஒரு சொல். இதனால், அதரபானமும் அல்குற்பான முங்கூறி மேல்இவற்றிற்கு உவமை கூறுகின்றார். *(161)*

191. பவழவாய் பரவை யல்கு லென்றிவை பருகும் வேலான்
கவழமார் களிறு போன்றான் காதலி கரும்பை யொத்தாள்
தவழ்மதுக் கோதை மாதர் தாமரைப் பூவ தாக
உமிழ்நகை வேலி னானு மொண்சிறை மணிவண் டொத்தான்.

---

[3]அவரும் என்பதிலுள்ளது. [4]ஆமானுடைய நக்குதல் முதலில் இனிமையைத் தந்து அப்பால் உயிரை நீக்கும்; "ஆமாபோ னக்கி யவர்கைப்பொருள்கொண்டு" (*நாலடி.379*); "நாவின்புறநக்கிக், கொல்லுங் கவயமாப்போல்" (*நீதிநெறி.75.*)

190. தன்னமர்காதல்-தன்னை விரும்பும் காதல்; அமர்தல்-விரும்புதல்; *பெருங்.3. 6:39.* புகழ்வெய்யோன்-புகழை விரும்பிய சச்சந்தன் மங்கையர் காமபானம் பருகுதல்: *பட். 106-8.*

'இவை' என்றது, கரும்பையும் தாமரைப்பூவையும். கரும்புவமை, நெருக்கி நீர் நுகர்தற்கு. பூவதாக-பூவினது தன்மை எக்காலமு முண்டாக. இது, வேறுபாடின்மையின் [1]வேறுபடவந்த உவம மாயிற்று; எனவே [2]பதுமயோனியாம் 'வேலினானும்' என்றது, களிறு போலவன்மையுடை யோனு மென்றவாறு; உம்மை சிறப்பு.

(இ-ள்.) வாயும் அல்குலும் இவையென்று உட்கொண்டு, வேலான் பவழவாயைப் பருகிக் களிற்றையொத்தான்; அப்பொழுது அவள் கரும்பை யொத்தாள். அவ்வேலானும் அல்குலைப் பருகி மாதர் பூவாயிருக்கச் செவ்வி குலையாதிருக்க நுகர்வதோர் வண்டை யொத்தா னென்க.

செவ்வி குலையாதிருக்க நுகர்வதொரு வண்டு இல்பொரு ளுவமை. (162)

192. பளிக்கறைப் பவழப் பாவை பரிசெனத் திகழுஞ் சாயற்
களிக்கயல் பொருவ போன்று கடைசிவந் தகன்ற கண்ணாள்
ஒளிக்கவின் கொண்ட காமத் தூழுறு கனியை யொத்தாள்
அளித்தயில் கின்ற வேந்த னஞ்சிறைப் பறவை யொத்தான்.

(இ-ள்.) கண்ணாள் கனியையொத்தாள்; அவளுக்கு மேன் மேலும் விருப்பமுண்டாக்கி அயில்கின்ற வேந்தன் வாவலை யொத்தானென்க.

பளிக்குப்பாறையை அடுத்த பவழப்பாவை இவளது தன்மை யெனத் திகழும் சாயல், ஈண்டு ஒளியது மென்மை; இது செயற்கைநலம். இதற்கு அடுத்தது காட்டும் பளிங்கைப் (குறள், 700) பவழம் தன் தன்மை யாக்கினாற் போல, அடுத்த மகளிர் தன்மையனாம் அரசனை இவளும் தன்றன்மையே யாக்கிக் கொண்டாளெனக் கதை கருதிய நயமுமுண்டு. பொருவபோன்று

---

191. வேலான் களிறு போன்றான்; காதலி கரும்பை ஒத்தாள்; "கரும்பே யிவளவன் கைக்களிறே" (*குலோத்துங்க. 60.*) மாதரைத் தாமரைப் பூவாகக் கூறுதல்; *சீவக. 218.* தாமரையும் வண்டும்: *வி.பா. குருகுலச். 110.*

(உரை.) [1]*தொல். உவம. 32. 2. சீவக. 218, ந.*

192. பளிக்கறைப் பவழப்பாவை: *சீவக. 1166; மணி. 4:164; பெருங். 2. 15:52-3.* பரிசு-தன்மை. ஊழுறுகனி-முதிர்ந்தபழம். அளித்து-விருப்ப முண்டாக்கி. அயிலுதல்-உண்ணுதல். பறவை-வௌவால்.

பொருதென விரிக்க. கொண்ட கனி. அயிறல்-உண்டல்; "உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை, உண்டன போலக் கூறலு மரபே" (*தொல். பொருளியல், 19*); "தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்" (*கலி.23*) என்றார் பிறரும். பழமும் வாவலும் [1]வடுப்பட நுகர்தற்குவமை. *(163)*

(வேறு)

193. துறுமலர்ப் பிணையலுஞ் சூட்டுஞ் சுண்ணமும்
நறுமலர்க் கண்ணியு நாறு சாந்தமும்
அறுநிலத் தமிர்தமு மகிலு நாவியும்
பெறுநிலம் பிணித்திடப் பெரியர் வைகினார்.

பிணையல்-மலர்நெருங்குமார்பின்மாலை. சூட்டு-[1]நெற்றிக் கட்டு. கண்ணி-முடிக்குமாலை. அமிர்தம்-அடிசிலும் பானமுமுதலியன. இனி, அறுநிலத் தமிர்தம்-அறுசுவையுமாம்; [2]ஆறுகாலத்திற்குரிய பானமுமாம்.

(இ-ள்.) பெரியவர் புணர்ச்சியற்ற நிலத்தே பிணையல் முதலியன தம்மை நுகரும் இந்திரியங்களைப் பிணிப்ப வைகினாரென்க. *(164)*

194. துடித்தலைக் கருங்குழற் சுரும்புண் கோதைதன்
அடித்தலைச் சிலம்பினோ டரவ மேகலை
வடித்தலைக் கண்மலர் வளர்த்த நோக்கமோ
டடுத்துலப் பரிதவ ரூறி லின்பமே.

துடி-[1]ஏலம். வடித்தலைக்கண்-ஒப்பினால் வடுவகிரிடத்தே நிற்கும் கண்.

(இ-ள்.) அவரின்பம், கோதைதன்கண்மலர் ஊடலையும் கூடலையும் விளைவித்த நோக்கத்தானே அவளூடின காலத்து அடி அவன்றலையிற் படுதலிற் பிறந்த சிலம்பின் அரவத்தோடும் கூடின காலத்துப்பிறந்த மேகலையரவத்தோடும் அடுத்து முடிதல் அரிதாயிருந்ததென்க.

அவனும் பாடம். *(165)*

(உரை.) [1]*சீவக.2700, ந.*

193. துறுதல்-நெருங்குதல். சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி. நாவி-கஸ்தூரி.

(உரை.) [1]நெற்றியில் கட்டக் கூடிய பூமாலை. [2]இருதுநுகர்வு; *சீவக.2668-2700.*

194. மேகலை அரவம் என மாறுக. வடி-மாவடுவின் பிளவு; *திருச்சிற்.32*, பேர். ஊறு-இடையூறு.

(உரை.) [1]மயிர்ச்சாந்து.

195. இழைகிள ரிளமுலை யெழுது நுண்ணிடைத்
தழைவளர் மதுமலர் தயங்கு பூஞ்சிகைக்
குழைமுகக் கொடியொடு குருதி வேலினான்
மழைமுகின் மாரியின் வைகு மென்பவே.

பூண் விளங்குதற்குக் காரணமாய முலை. [1]ஓவியமெழுதுவார், இதன் தன்மை கருதி எழுதுதற்குக் காரணமான இடை. தழையிலே வளர்ந்த. சிகை-முடி. முலைமுதலியவற்றையுடைய கொடி: இல் பொருளுவமை.

(இ-ள்.) வேலினான், கொடியோடே மாரிக்காலத்து மழை முகில் போலே அருள்பொழிந்து தங்குமென்க. *(166)*

196. படுதிரைப் பவழவா யமுத மாந்தியும்
கொடிவளர் குவிமுலைத் தடத்துள் வைகியும்
இடியினுங் கொடியினு மயங்கி யாவதும்
கடிமணக் கிழமையோர் கடலின் மிக்கதே.

(இ-ள்.) மிக்க மணக்கிழமை, அமுதத்தையுண்டும் வைகியும் [1]மாவிடி போலவும் [2]நூழிற்கொடி போலவும் உணர்வும் உடம்பு மெல்லா மயங்கிக் கடலின் மிக்கதென்க. *(167)*

197. கப்புரப் பசுந்திரை கதிர்செய் மாமணிச்
செப்பொடு சிலதிய ரேந்தத் தீவிய
துப்புமிழ்ந் தலமருங் காம வல்லியும்
ஒப்பரும் பாவைபோன் றுறையு மென்பவே.

---

195. பூஞ்சிகை-பூவை அணிந்த முடி. குழை முகக்கொடி-காதணியைத் தன்னிடத்தேயுடைய கொடி போன்ற விசயை; கொடி என்பதற்கேற்பத்தளிரென்றும் ஒரு பொருள்தோற்றியது.

(உரை.) [1]சித்திரம்.

196. படுதிரை பவழத்திற்கு அடை. கொடி-தொய்யிற்கொடி. இடி-மா. இடியினும் கொடியினும் மயங்கி: *சிலப்.6:146, 30:58; பெருங்.1. 32:43.* கிழமை-உரிமை. கடல் காமத்திற்கு உவமை; *குறள். 1137.*

(உரை.) [1]இடிக்கப்படும் மா. [2]நூழிற்கொடி: "நூழில், விரையாற் கமழும் விறன்மலை நாடன்" *(பு.வெ.321.)*

197. கப்புரம்-கற்பூரமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு; இங்கே பச்சைக் கற்பூரம்; திரை-வெற்றிலை; *சீவக.1479, 2026.* தீவிய-இனிய. துப்பு-நுகரும் பொருள்கள். காமவல்லி-கற்பகத்திற் படரும் கொடி.

(இ-ள்.) கருப்பூர முதலியவற்றையுடைய [1]சுருளைச் சேடியர் செப்போடேந்த, அதனை நுகர்ந்து ஐம்பொறிக்குமினிய நுகர்ச்சி களைக் கணவனுக்குக் கொடுத்துப் புணர்தற்கு அலமரும் விசயையும் அவனுக்குக்[2]கொல்லிப் பாவைபோல் தங்குமென்க.

கப்புரம்:[3]பாகதம். உம்மை: சிறப்பு.[4]வேறுகருத்துச்செல்லாமல் தன்னையே கருதுவித்தலின், பாவையென்றார்.

இதற்குமுன்பு உலகியன்மணங்கூறி, மேற் காமமிகுதியாற் கெடுகின்றமை கூறுகின்றார். (168)

198. மண்ணகங் காவலின் வழுக்கி மன்னவன்
பெண்ணருங் கலத்தொடு பிணைந்த பேரருள்
விண்ணக மிருள்கொள விளங்கு வெண்மதி
ஒண்ணிற வுரோணியோ டொளித்த தொத்ததே.

இன்: நீக்கப்பொருட்டு. உரோகினி, [1]விகாரம். அவ்வுரோகிணி காரணத்தின்[2]இருடி சபிக்க மதி தேய்ந்ததொரு கதை.

(இ-ள்.) மன்னவன் மண்ணகம் இருள்கொள்ளும்படி காவலிற்றப்பிப் பெண்களுக்கு அருங்கலமானவளுடனே சேர்ந்த [3]கழிக்கண்ணோட்டம், மதி விண்ணகமிருள்கொள உரோகிணியோடு ஒளித்த தன்மையை யொத்ததென்க. (169)

199. குங்குமத் தோளி னானுங் கொழுங்கயற் கண்ணி னாளும்
தங்கிய காதல் வெள்ளத் தணப்பறப் பருகு நாளுட்
டிங்கள்வெண் குடையி னாற்குத் திருவிழுக் குற்ற வண்ணம்
பைங்கதிர் மதியிற் றெள்ளிப் பகர்ந்தெடுத் துரைத்து மன்றே.

(உரை.) [1]சுருள்-வெற்றிலை. [2]கொல்லி மலையிலுள்ள பாவை. [3]பாகதம்-பிராகிருதம். [4]*சீவக.192*, ந.

198. காவலின்வழுக்கி-காத்தலினின்றும்தவறி. மன்னவன்: சச்சந்தன். பெண்ணருங்கலம்: *சூளா. இரத.110*. பிணைந்த-சேர்ந்த. மதியும் உரோகிணியும்: *நெடுநல்.160-63; பெருங்.1. 47:212-3; 2. 9:167-8*. மதி உரோகிணியோடு ஒளித்தல்: *பெருங்.3.14:6-10*.

(உரை.) [1]உரோகிணி உரோணி என்றானது. [2]தக்கன். [3]அளவிறந்த உவகை; *குறள், 432, பரிமேல்; பதிற். 22:1*.

199. தணப்புஅற-நீங்குதல் இல்லாமல். திரு-செல்வம். இழுக்குறல்-கெட்டுப்போதல். மதியின் இழுக்குற்ற வண்ணமென மாறுக. தெள்ளி-தெரிந்து.

(மேற்.) அடி, 3-4: *பரி.12:4, பரிமேல்*.

(இ-ள்.) தோளினானும் கண்ணினாளும் வேட்கைப்பெருக் கத்தின் நீக்கமறப் பருகுநாளிலே, அவனுக்குச் செல்வம் மதிபோல் [1]ஒழுகக் குறைந்த தன்மையைத் தெரிந்துகூறிப் பின்பு [2]சீவகன் சரிதம் எடுத்துரைக்க லுற்றான்றா ரென்க.

இதன்கருத்து: இச்செய்யுட்கு [3]அங்கமாகிய வருணனைகள் கூறி, அதற்குரிய தலைவனை நாட்டுகின்றார், இத்துணையும் [4]அவன் தோன்றற் குக்காரணங்கூறி, அதற்கு முற்பிறப்பில் [5]அன்னப் பார்ப்பைப் பிரித்த தீவினை வந்து [6]குரவரைப் பிரித்தலும் கூற வேண்டுதலின், திருவிழுக்குற்றமை முற்கூறுகின்றாரென்றுணர்க. திருவிழுக்குறுதலாவது: [7]கட்டியங்காரற்கு அரசளித்தலும் [8]அமைச்ச சொற்கேளாமையும். *(170)*

200. களிறனா னமைச்சர் தம்முட் கட்டியங் கார னென்பான்
ஒளிறுவாட் டடக்கை யானுக் குயிரென வொழுகு நாளுட்
பிளிறுவார் முரசிற் சாற்றிப் பெருஞ்சிறப் பியற்றி வேந்தன்
வெளிறிலாக் கேள்வி யானை வேறுகொண் டிருந்து சொன்னான்.

(இ-ள்.) களிறனான், தன் அமைச்சரில் வெளிறிலாக் கேள்வி யையுடைய நிமித்திகனைத் தனக்கு வேறாகக்கொண்டு கட்டியங் காரனென் கின்றவனைத் தனக்கு உயிரெனக்கொண்டு ஒழுகு நாளிலே, வேந்தன் அத்தடக்கையானுக்கு முடியும் குடையு மொழிந்த சிறப்புக்களையுண்டாக்கி அதனை உலகறிய முரசாற் சாற்றி இருந்து இக்காரியத்தைக் கூறினானென்க.

(உரை) [1]ஒழுகக்குறைந்த-நீளக்கெட்ட. [2]'சீவகன் சரிதம்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. [3]நாட்டுவளம், நகரவளம், கோயிற்சிறப்பு முதலியன. [4]அவன்-சீவகன். [5]சீவகன் முற்பிறப்பில் அன்னப் பார்ப்பைப் பிரித்த வரலாற்றை, *சீவக.*2856-ஆம் பாடல் முதலியவற்றாலுணர்க. [6]குரவர்- தாய்தந்தையர். [7]கட்டியங்காரன்; சச்சந்தன் மந்திரிகளில் ஒருவன். [8]அமைச்சர்-நிமித்திகன் முதலானோர்.

200. களிறனான்-சச்சந்தன். தடக்கையான்-கட்டியங்காரன். தடக்கையானுக்குப் பெருஞ்சிறப்பியற்றி என மாறுக. பெருஞ்சிறப்பு-முடியும் குடையு மொழிந்த மற்ற எல்லாச் சிறப்புக்களையும் செய்தல்; "அருமுடி யொழிய வெல்லா வணிகளு மவனுக் கீந்தான்" (*சூளா. சுயம்.143.*) வேந்தன்- சச்சந்தன். வெளிறு-அறிவின்மை; *குறள், 503.* கேள்வியான்- நிமித்திகன் வெளிறிலாக் கேள்வியான்: *சீவக.1617*; *சூளா. மந்திர.65*; *கம்ப.* நாடு.63, வேள்விப்.29. வேறு கொண்டு-தனக்கு மாறுபட்டவனாகக் கொண்டு.

[1]மதச்செருக்காற் பாகன்[2]தோட்டியை[3]நீவுமாறுபோலக்காமக் களிப்பால் தன் அமைச்சர்கூற்றைக் கடத்தல்நோக்கி, 'களிறனான்' என்றார். நிமித்திகன் கருமமே கூறுதலும் கட்டியங்காரன் அரசன் கருத்திற்கேற்ப ஒழுகுதலும் இரண்டற்கும் காரணம். "கோதனான்" (*சீவக.240*) என்றும், "கரிமாலை நெஞ்சினான்" (*சீவக.294*) என்றும், "கல்லாமந்திரி" (*சீவக.385*) என்றும் மேற்கூறலின், கட்டியங்காரனை வெளிறிலாக் கேள்வியானெனலாகாது ; இனி இகழ்ச்சிக்குறிப்பென் பாருமுளர். (171)

201. அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத் தரிஞ்சயன் குலத்துட் டோன்றி
வசையிலாள் வரத்தின் வந்தாள் வான்சுவை யமிர்த மன்னாள்
விசையையைப் பிரித லாற்றேன் வேந்தனீ யாகி வையம்
இசைபடக் காத்தல் வேண்டு மிலங்குபூண் மார்பவென்றான்.

அரிஞ்சயன்-[1]தேவிபாட்டன். வசையிலாள்: வினையெச்சமுற்று. வேண்டுமென்பது உம்மீற்றான்வந்ததோர்ஏவல்கண்ணிய வியங்கோள்; "வாழ்தல் வேண்டுமிவண் வரைந்த வைகல்" (*புறநா.367*) என்றார் பிறரும்.

(இ-ள்.) பூண்மார்பனே, அமுதன்னாள், [2]அரிஞ்சயனது அசைவிலாக் குலத்துட்டோன்றி வசையின்றி முற்பவத்தில் என்து வேண்டுகோளாலே வந்தாள்; அவளைப்பிரிதலாற்றேன்; நீ இனி வேந்தனாய் உலகைஇசையுண்டாகக்காப்பாயாகவென்றானென்க. (172)

202. அண்ணறா னுரைப்பக் கேட்டே யடுகளிற் றெருத்தி னிட்ட
வண்ணப்பூந் தவிசு தன்னை ஞமலிமே லிட்ட தொக்கும்
கண்ணகன் ஞாலங் காத்த லெனக்கெனக் கமழுங் கண்ணி
மண்ணகம் வளருந் தோளான் மறுத்துநீ மொழிய லென்றாள்.

(மேற்.) அடி, 3: *நன். உரி.* 18, மயிலை. ; சங்கர.

(உரை.) [1]*கம்ப.* வரைக்காட்சி. 4. [2]தோட்டி-அங்குசம். [3]நீவுமாறு-நீக்குமாறு.

201. அசைவு-ஓய்வு. புரவி-குதிரை. அரிஞ்சயன்-விசயையின் பாட்டன். வரம்-வேண்டுகோள்; பிரார்த்தனை. நீ வேந்தனாகி என மாறுக. இசைபட-கீர்த்தியுண்டாகும்படி.

(மேற்.) அடி, 2: *கல்.* "பாய்திரை" 1-15, மயில்.

(உரை.) [1]தேவி:விசயை. [2]அரிஞ்சயன்மிகப்புகழ்பெற்றவனென்பது: *சீவக.* 1412, ந.

தவிசு-[1]கழுத்துமெத்தை. [2]மண்வளர்தற்குக் காரணமாகிய தோளான்-அரசன்; 'மண் [3]ணெழுவனையதோள்' பாடமாயின், பண்ணியவெழுவாம்; "[4]ஆவுதி மண்ணி" (*மதுரைக்.494*) என்றாற்போல. தோளாயும் பாடம்.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரன்தான்கருதியிருந்ததனைஅரசன்றானே கூறக்கேட்டு உண்மகிழ்ந்து, ஞாலங்காவல் எனக்குத் தவிசை ஞமலி மேலிட்ட தொக்குமென்று மறுப்ப, தோளான் என்காரியமாக நீ மறுத்து மொழியலென்றானென்க.

[5]வேறோரூர்தி கூறாது ஞமலியைக்கூறினான், [6]அவன்அயிராது தருதற்கு. (173)

203. எழுதரு பருதி மார்ப னிற்றென விசைத்த லோடும்
தொழுதடி பணிந்து சொல்லுந் துன்னலர்த் தொலைத்த வேலோய்
கழிபெருங் காத லாள்கட் கழிநலம் பெறுக வையம்
பழிபடா வகையிற் காக்கும் படுநுகம் பூண்ப லென்றான்.

[1]ஓடு: உடனிகழ்ச்சி. கழிபெரு: [2]ஒருபொருளிருசொற் பிரிவில்லாதது.

(இ-ள்.) அரசன் என்னிலை இற்றென இசைத்தவளவிலே, கட்டியங்காரன் தொழுது வணங்கிப் பகையென்று கூறப்படும்

---

202. அண்ணல்-சச்சந்தன். எருத்து-கழுத்து. வண்ணம்-அழகு. ஞமலி-நாய். நாய்மீது தவிசிடல்: *பழ.75*; *திருவா.* உயிருண்ணி. 2; ஏசறவு, 5. 'ஒக்கும் என' என்று மாறுக. மண்ணகம்-பூமி. மொழியல்-சொல்லாதே.

(மேற்.) அடி, 3: *கல்*, 'திங்கண்முடி', 6; 'பற்றலர்', 13, *மயில்*.

(உரை.) [1]யானையின் கழுத்து. [2]மண்வளர்தல்-பூமி எல்லா விதத்தும் சிறப்புற்று ஓங்கியிருத்தல். [3]எழு-கணையமரம். [4]ஆவுதி-ஆகுதி. [5]வேறோர் ஊர்தி-வேறொரு வாகனம். [6]அவன் அயிராது-சச்சந்தன்ஐயுறாமல்.

203. பருதிமார்பன்: *சீவக.1913*. இற்றென-இத்தன்மைத்தென்று. சொல்லும்-பகையென்று கூறப்படும். துன்னலர்-பகைவர். காதலாள் கண்-விசயைவிடத்து. கழிநலம்-மிக்க இன்பத்தை. வையம் காக்கும் நுகம் என மாறுக. படுநுகம்-பெரிய பாரம்; நுகம்-பாரம்; *சீவக.2794*; *சிறுபாண்.113*, ந. வையங்காக்கும் நுகம்: *சூளா.* மந்திர. 7.

(உரை.) [1]இசைத்தலோடும் என்பதில் உள்ளது. [2]*தொல்.* எச்ச. 64, ந.

பகைவரையெல்லாம் கொன்ற வேலோய், நீ நலம்பெறுக; யான் பழிபிறவாதபடி வையத்தைக் காக்கும் பெரிய பாரத்தைப் பூண்பே னென்றானென்க.

[3]தன் நினைவை அவன்காரியம்போற் கூறினான். (174)

204. வலம்புரி பொறித்த வண்கை மதவலி விடுப்ப வேகிக்
கலந்தனன் சேனை காவல் கட்டியங் கார னென்ன
உலந்தரு தோளி னாய்நீ யொருவன்மேற் கொற்றம் வைப்பின்
நிலந்திரு நீங்குமென்றோர் நிமித்திக னெறியிற் சொன்னான்.

'பொறித்த' எனப் பிறவினையாற்கூறினார், அயன்படைத்த னோக்கி. மத: [1]விசேடித்த உரிச்சொல். உலம் வளர்க்குந்தோள்.

(இ-ள்.) மதவலி, உபசாரமாகக் கையாலே காட்டிவிடுப்பக் கட்டியங்காரன்போய்ச் சேனையைக்காத்தலைக் கலந்தானென்று கூறக்கேட்டு, நிமித்திகனென்னுமமைச்சன், தோளினாய், ஒருவன் மேல் உனது கொற்றம்வைப்பின், நிலமும் திருவும் நின்னை நீங்கும்; இதனை நீயே ஓரென்று நீதியாற் கூறினானென்க. (175)

205. எனக்குயி ரென்னப் பட்டா னென்னலாற் பிறரை யில்லான்
முனைத்திற முருக்கி முன்னே மொய்யமர் பலவும் வென்றான்
தனக்கியான் செய்வ செய்தேன் றான்செய்வ செய்க வொன்றும்
மனக்கினா மொழிய வேண்டா வாழிய ரொழிக வென்றான்.

என்னலாற்பிறரையில்லான்-என்னை யொழியப் பிறரையில்லா தான்; [1]இன்மை உடைமைக்கு மறுதலை. முன்னே-சிறப்பிக்கு

---

[3]தன் என்றது கட்டியங்காரனை.

204. வலம்புரி-சங்கரேகை. வலம்புரி பொறித்த வண்கை: *முல்லைப்.2*; *சூளா.* குமார. 45. மதவலி-சச்சந்தன். உலம்-உருண்டைக் கல். கொற்றம்- அரசுரிமை; *சிலப். 19:20*; *பெருங்.1. 35:165*; வெற்றியுமாம். நிலம் திரு-நிலமும் திருவும். ஓர் என்று சொன்னான் எனமாறுக; ஓர்-உணர்வாய்.

(உரை.) [1]*தொல்.* உரி.79.

205. முனைத்திறம் முருக்கி-போர்க்களங்களின் கூறுபாட்டை அழித்து. முன்னே-பட்டங்களளித்துச் சிறப்பிக்கும் முன்னே. மனக்கு இனா-மனத்திற்குத் துன்பம் தருவனவற்றை; மனக்கு-மனத்துக்கு என்பதன்விகாரம்;இனா-இன்னா.வேண்டா:எதிர்மறைவியங்கோள்முற்று.

(உரை.) [1]*தொல்.* வினை. 17, *சே.*

முன்னே. வென்றானெனவே நடத்துதற்குரியனென்றான். நன்மையும் தீமையும் கருதிச்செய்வவெனப் பன்மையாற் கூறினான்.

(இ-ள்.) உயிரெனப்பட்டான், பிறரையில்லான், வென்றான்; அவன் றனக்கு யான்செய்வன செய்தேன்; அவன்றான் எனக்குச் செய்வன செய்க; நீ சிறிதும் பொறாமை கூறவேண்டா; நீயும் நின்னிலையிலே வாழ்வாயாக; இனி இக்கூற்றினைத் தவிர்வாயாக வென்றானென்க. *(176)*

206. காவல குறிப்பன் றேனுங் கருமமீ தருளிக் கேண்மோ
நாவலர் சொற்கொண் டார்க்கு நன்கலாற் றீங்கு வாரா
பூவலர் கொடிய னார்கட் போகமே கழுமி மேலும்
பாவமும் பழியு முற்றார் பற்பலர் கேளி தென்றான்.

நாவலர்-அமைச்சர். கழுமி-மயங்கி. இஃது [1]உலகியலாற் கூறினான். மேற் கூறுவனவெல்லாம் போகத்தையே நோக்குதலின், இதுவென ஒருமையாற் கூறினான்.

(இ-ள்.) காவல, நாவலர்சொற்கொண்டார்க்குத் தீங்கு வாரா; ஆதலால், திருவுள்ளமன்றேனும் அருளிக்கேண்மோ; ஒருவன்மேற் கொற்றம் வையாதிருக்கின்ற இது கருமமென்றான்; அதற்கு உடம் படாமையின், நின்னையொழியக் கழுமி முன்னும் இம்மையிற்பழியும் மறுமையிற்பாவமும் உற்றார் மிகப்பலர்; இதனைக் கேளென்றானென்க. *(177)*

207. பெரும்பெயர்ப் பிரம னென்னும் பீடினாற் பெரிய நீரான்
அரும்பிய முலையி னாளுக் கணிமுக நான்கு தோன்ற
விரும்பியாங் கவளை யெய்தான் விண்ணக மிழந்த தன்றித்
திருந்தினாற் கின்று காறுஞ் சிறுசொல்லாய் நின்ற தன்றே.

---

206. குறிப்பு-கருத்து. கருமம்-காரியம். அருளிக்கேண்மோ-கேட்டருளும். நாவலர்-மந்திரிகள்; "ஒருதலையாச் சொல்லலும், வல்லதமைச்சு" *(குறள்.634)* என்பதும் சொல்வன்மை யென்னும் அதிகாரம் அமைச்சியலில் அமைந்திருப்பதும் இதனை விளக்கும். பூ அலர் கொடியனார் பூக்கள்மலர்ந்த கொடிபோன்ற மகளிர்.

மு. 'பெண்ணி னாகிய பேரஞர்ப் பூமியுள், எண்ண மிக்கவ ரெண்ணினு மெண்ணிலார், பின்னி நின்ற பெருவினை மேல்வரும், என்னதாயினு மேதில்பெண் ணீக்குமின்" *(வளையா.)*

(உரை.) [1]பொதுவாகக்கூறல்: *சீவக.245, ந.*

207. பெரும்பெயர்ப் பிரமன்: "பெரும்பெயர் முருக", "பெரும் பெய ரியவுள்" *(முருகு.269, 274.)* முலையினாளுக்கு-முலையினை

(இ-ள்.) பிரமனென்னும் தவத்தாற் பெரிய நீரான், [1]திலோத்தமை பொருட்டு நான்குமுகம் தோன்றும்படி விரும்பி அவ்விடத்து அவளைப் பெறானாய் விண்ணகமிழந்ததேயன்றிப் பின் தவத்தாற் பாவந்தீர்ந்தவற்கு இன்றளவும் புறஞ்சொல்லாய் நின்றதல்லவோ வென்றானென்க.

பெயர்-புகழ். அன்றே: ஏகாரம், வினா. முறைசெய்யாமையிற் றன்னிலை யிழந்தான். தோற்றியும் பாடம். (178)

யுடையாள். பொருட்டு. பிரமனுக்குத் திலோத்தமை பொருட்டு நான்கு முகமுண்டானமை: *கந்த. மாயைப். 63.* சிறுசொல்-பழிச்சொல்; "சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை" (*புறநா.72*); "சீறினா னென்ற போழ்திற் சிறுசொலாய் நிற்கும்"(*சூளா. அரசியற். 317.*)

(உரை.) [1]திலோத்தமை-ஒரு தேவகணிகை; நான்கு முகமென்றது, இயற்கையாயுள்ள ஒருமுகத்தை யன்றி வேறு நான்கு முகங்களை. அந்நான்கு முகமுண்டான கதை வருமாறு: பிரமதேவர் முன்னொரு காலத்தில் காம மிகுதியால் தேவலோகம் சென்று ஆண்டுள்ள தேவமகளிரை அடைதற்கு முயன்று, தம்மை அவர்கள் மதியாமையால், அவர்களை எளிதிற் பெற்று அநுபவித்தற்குரிய இந்திரபதியை அடைய நிச்சயித்து மீண்டுவந்து ஓரிடத்தில் இருந்து மூன்றரைக் கோடி வருடம் குரூரமான தவம் செய்தார்; அதனை அறிந்து தன் பதவிக்குக் கேடுவருமோ என்று கவலையுற்ற இந்திரன், தேவகுருவின்பால் முறையிட்டு அவரது கட்டளையால் இவருடைய தவத்தை அழித் தற்காகத் திலோத்தமையை உண்டுபண்ணி அனுப்ப அவள் வந்து முன்னின்று வேட்கையை விளைவித்தற்குரிய ஆடல்பாடல்களைச் செய்தனள்; உடனே இவர் விழித்துப்பார்க்கத் தொடங்குகையில் அவள் வலப்புறத்தே சென்று அவற்றைச் செய்தனள்; இவர், திரும்பிப் பார்த்தால்கூட இருக்கும் முனிவர்கள் பழிப்பார்களேயென்று நினைத்துத் தாம் புரிந்து வந்த தவங்களுள் ஒருகோடி வருடத் தவத்தால் அந்தப்பக்கத்தே ஒருமுகத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு பார்க்க அவள் பின்புறத்தே சென்று அவற்றைச் செய்ய மற்றொரு கோடி வருடத் தவத்தால் அந்தப் பக்கத்தும் ஒரு முகத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு பார்த்தனர்; உடனே அவள் இடப்பக்கத்தே சென்று அவற்றைச் செய்தனள்; இவர் வேறொரு கோடி வருடத் தவத்தால் அந்தப்பக்கத்தும் ஒருமுகத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு பார்க்க அவள் ஆகாயத்தே சென்று அவ்வாடல்பாடல்களைச் செய்ய இவர் எஞ்சிய அரைக்கோடி வருடத் தவத்தால் மேலேயும் ஒருமுகத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு பார்த்தபோது அவள் மறைந்து போயினள். அப்பால் இவர் காமபரவசராகி ஆகாயவழியே செல்லும் தெய்வமங்கையர் பலரையும் வலிந்து

208. கைம்மலர்க் காந்தள் வேலிக் கணமலை யரையன் மங்கை
மைம்மலர்க் கோதை பாகங் கொண்டதே மறுவ தாகக்
கொய்ம்மலர்க் கொன்றை மாலைக் குளிர்மதிக் கண்ணி யாற்குப்
பெய்ம்மல ரலங்கன் மார்ப பெரும்பழி யாயிற் றன்றே.

கைமலர்-கைபோலுமலர். மலையரையன்-மலைகளுக்கரசன். மை மலர்க்கோதை-நீலமல்ராற்செய்த கோதை; [1]இறைவி; ஆகுபெயர். மாலை-[2]அடையாளப்பூ. கண்ணி-சூடும்பூ; "கண்ணியும் தாரு மெண்ணி னராண்டே" (*தொல்.மரபு.79*) என்றார்.

(இ-ள்.) இடப்பட்ட மாலைமார்பனே, மலையரையன் மனைவி யாகிய மேனை பெற்ற கோதையைப் பாகத்தேவைத்ததே மறுவையுடையதொன்றாகக் கொன்றையாற்செய்த மாலையினையும் மதியாகிய கண்ணியினையுமுடைய அரனுக்குப் பழியாயிற் றல்லவோ வென்றானென்க. (179)

209. நீனிற வண்ண னன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன்
பானிற வண்ண னோக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானை வேந்தே விரிபுனற் றொழுனை யாற்றுட்
கோனிற வளையி னார்க்குப் குருந்தவ னொசித்த தென்றான்.

வேனிறம்-வேலினது விளக்கம். கோல்-திரட்சி.

இழுத்துத் துன்புறுத்துவாராயினர்; அதனை அறிந்த தேவர்களுடைய வேண்டுகோளால் வந்த ஸதாசிவ மூர்த்தி, இவர் அத்தீச்செய்கையை நிகழ்த்தாதிருத்தற் பொருட்டு இவருடைய மேற்றலையைக் கிள்ளி யெறிய, அப்பால் இவர் எல்லாராலும் பழிக்கப்பட்டுத் தமது பதவி யையும் இழந்தனர். இது *தர்மபரீக்ஷ* என்னும் சைன நூலில் மூன்றாம் படலத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

208. கைம்மலர்க் காந்தள்: *பரி.19:76; பெருங்.4.11: 78-9; சூளா. நாட்டுச்.11, சீயவதைச். 217;* காந்தள் வேலிக் கணமலை: *குறுந்.76.* மதி-பிறை. கங்காதேவியை மணந்தது தெரிந்து ஊடிய உமாதேவியை மகிழ் வித்தற்பொருட்டுச்சிவபெருமான்தமது திருமேனியிற் பாதியைக் கொடுத்தருளினாரென்று *தர்மபரீக்ஷ*தெரிவிக்கின்றது.

(உரை.) [1]உமை. [2]காந்தட்பூவை முருகவேளுக்கு அடையாளப் பூவென்பர்; *முருகு.43-4,* ந.

209. நீல்-நீலம்; கடைக்குறை. நெடுமைபலவென்னும்பொருளில் வந்தது. தம்முன்-தமையன். பால்நிறவண்ணன்-பலராமன். தொழுனை-யமுனை; "தொழுனை யன்னோன் கருதுழி யொழுகிற் றன்றே" (*கூர்ம.*

(இ-ள்.) வேந்தே, [1]மாயோன் பலதுகிலைக் கவர்ந்து தம்முனாகிய பானிறவண்ணன் நோக்கிற் பழியுடைத்தென்றுகாண் தொழுனை யாற்றிலே [2]கோவியர்க்குக் குருந்தொசித்தது; இஃது அங்ஙனந் தீதென்றானென்க. (180)

210. காமமே கன்றி நின்ற கழுதைகண் டருளி னாலே
வாமனார் சென்று கூடி வருந்தினீ ரென்று வையத்
தீமஞ்சேர் மாலை போல விழித்திடப் பட்ட தன்றே
நாமவேற் றடக்கை வேந்தே நாமிது தெரியி னென்றான்.

காமமே: ஏகாரம், தேற்றம். என்று-என்ன. ஈமம்-சுடுகாடு.

(இ-ள்.) வேந்தே, நாம் இக்காமத்தைத் தெரியின், காமமே அடிப்பட்டு நின்ற ஆண்கழுதையைக்கண்டு, அருளாலே புத்தனார்

கண்ணன்பூமி. 34.) குருந்து-குருந்தமரம். கண்ணன் குருந்தொசித்தது: *அகநா.59*; *பழ.12*; *திரிகடுகம்*, கடவுள்; *சிலப்*. ஆய்ச்சி.; தே. திருஞா. புறம்பயம். 3; திருநா. அதிகை. 10; *நாச்சியார்.3:2*. கண்ணன் குருந் தொசித்த கதை:-ஒரு நாள் யமுனையாற்றிலே நீர்விளையாடிக் கொண்டிருந்த கோவியருடைய துகில்களை யெல்லாம் விளையாட்டு நிமித்தம் கவர்ந்து கொண்டு கரையிலுள்ள குருந்தமரத்தில் ஏறி நின்ற கண்ணபிரான் தம்முடைய முன்னோராகிய பலராமர் அங்கு வருதலை அறிந்து தமது செய்கையை அவர் காணின் தமக்கு மிக்க பழி உண்டாகு மென நினைந்து அக்குருந்த மரத்தை முறித்து யமுனையாற்றில் வீழச் செய்து தாம் கவர்ந்த துகில்களை நீரில்நின்ற அக்கோவியர் எளிதிற் பெறும்வண்ணம் செய்ததன்றித் தாமும் நீந்தி வேறிடம் சென்றாரென்று சைனர் கூறுவர்; 'ஒசித்தது' என்பதற்கு ஒளித்துக்கொண்ட தென்றும் அவர்களில் ஒருசாரார் பொருள்கூறுவது உண்டு.

(உரை.) [1]கரிய நிறமுடையோன்; *பரி.3:1*, பரிமேல். [2]கோவியர்-இடைச்சாதி மங்கையர்.

210. கன்றி-அடிப்பட்டு; *மணி.22:20*. வாமனார்-புத்தர். ஈமம்-சுடுகாடு. நாமம்-அச்சம்; உரிச்சொல் ஈறு திரிந்தது. நாம் முன்னிலைக் கண் வந்தது; "நாமரை யாமத்தென் னோவந்து வைகி நயந்ததுவே" (*சிற்.164*); உளப்பாட்டுத் தன்மையுமாம். புத்தன் இங்கே கூறிய செய்கையால் இழிவுபடுத்தப்பட்டதை *நீலகேசியில்* புத்தவாதச் சருக்கத்தில் "திரிவே தனைகளுந் தீரா நுமக்குள வாதலன்றே, கரிவே தனையவர் காமுறு காமங் கடிந்தது தான்" (கரி-பெட்டைக்கழுதை) என்னும் 43-ஆம் செய்யுளாலும், 'மூன்று வேதனைகளும் நுமக்கு

பெண்கழுதையாய்ச் சென்றுகூடி, இக்காமத்தாலே வருந்தினீரே யென்ன, [1]அது வையத்திலே ஈமத்திலே விழுந்த மாலைபோல இழித்திடப்பட்ட தல்லவோவென்றானென்க. *(181)*

211. படுபழி மறைக்க லாமோ பஞ்சவ ரன்று பெற்ற
வடுவுரை யாவர் பேர்ப்பார் வாய்ப்பறை யறைந்து தூற்றி
இடுவதே யன்றிப் பின்னு மிழுக்குடைத் தம்ம காமம்
நடுவுநின் றுலக மோம்ப னல்லதே போலு மென்றான்.

(இ-ள்.) கேட்பாயாக; காமத்தாற் பிறந்த பழியை மறைக்கலாமோ? பஞ்சவர் ஒருத்தியையே மனைவியாக்கலிற்பெற்ற வடுவுரையைப் போக்குவார் யார்? அது தூற்றியிடுதலேயன்றி மறுமையிலும் நரக முதலியவற்றைத் தரும்; ஆதலால், நடுவு நிலையிலே நின்று உலக மோம்புதலே நல்லதுபோலுமென்றானென்க.

போலும்: [1]ஒப்பில்போலி. *(182)*

212. ஆரறி விகழ்தல் செல்லா வாயிரஞ் செங்க ணானும்
கூரறி வுடைய நீரார் சொற்பொருள் கொண்டு செல்லும்
பேரறி வுடையை நீயும் பிணையனாட் கவலஞ் செய்யும்
ஓரறி வுடையை யென்றா னுருத்திர தத்த னென்பான்.

உண்மையினன்றேபெட்டைக்கழுதையைப்பெறாதுவேதனைப்படுகின்ற கழுதைகளோடு ஸங்கமிப்பீரா யினது' என்னும் அதனுரையாலும், *நீலகேசி*, மொக்கலவாதச்சருக்கத்துள்ள, "கல்லாது நீயுங் கழுதைக்கருள் செய்தி யென்றான்"(139) என்பதனாலும் தெளிக.

(மேற்.) அடி, 4: நேமி. உரி. 2.

(உரை.) [1]அது-அவ்வாறு புத்தன்வினாவியது; அச்செய்கையுமாம்.

211. பஞ்சவர்-பாண்டவரைவர். வாய்ப்பறை அறைந்து-வாயாகிய பறையை அடித்து. இழுக்கு-குற்றம். அம்ம: கேட்பித்தற்பொருளில் வரும் இடைச்சொல்.

(உரை.) [1] *தொல். இடை. 30.*

212. ஆரறிவு-நிறைந்த அறிவு. கூரறிவு-மிக்க அறிவு. பிணை-பெண்மான். அவலமென்பது யாக்கை நிலையாமையை. இந்திரன் அமைச்சர்சொல்வழி நடத்தல்: "இந்திர னிறைமையு மீரைஞ் ஞூற்றுவர், தந்திரக் கிழவர்க டாங்கச் செல்லுமே" (*சூளா.* இரத. 119); "ஆயிரங் கண்ணுடையமரர் கோனுமொர், ஆயிர மமைச்சர்சொல் வழியி னாயதே"*(சாந்திபுராணம்.)*

ஆரறிவிகழ்தல் செல்லா-பெரிய அறிவு பிறராலிகழப்படாத. அவலம்-அரசன்கொலையுண்டல்.

(இ-ள்.) அரசன் நிமித்திகன் கூற்றைக்கொள்ளாமை கண்டு, அருகிருந்த உருத்திரதத்தன், இந்திரனும் அமைச்சர் சொற்பொருளைக் குறிக் கொண்டு நடக்கும்; அவனைப்போல நீயும் அறிவுடையை; ஆயினும் இப்பொழுது இவன் சொல்லைக் கொள்ளாமையின், பிணையனாட்கு அவலஞ்செய்யும் ஓரறிவுடையையாயினாயென்றா னென்க. (183)

213. அளந்துதாங் கொண்டு காத்த வருந்தவ முடைய நீரார்க்
களந்தன போக மெல்லா மவரவர்க் கற்றை நாளே
அளந்தன வாழு நாளு மதுவெனக் குரைய லென்றான்
விளங்கொளி மணிகள் வேய்ந்து விடுசுட ரிமைக்கும் பூணான்.

(இ-ள்.) பூணான், வரைந்துகாத்த தவமுடையார்க்குக் [1]கருவாய்ப் பதிகின்ற பொழுதே போகமெல்லாம் அளந்தன; அவரவர்க்கு அப்பொழுதே வாழும் நாளும் அளந்தன; அஃது எனக்கு உரையலென்றானென்க.

போகமுமென்னும் உம்மை கூறிற்றிலர், செஞ்சொலாய் முற்படக் கிளத்தலின்; "நிலந்திரு நீங்கும்" (*சீவக.204*) என நிமித்திகன் கூறிய செல்வ நிலையாமையையும், உருத்திரதத்தன் கூறிய யாக்கை நிலையா மையையும் நிலையாமையென ஒருமை யாக்கி, 'அது' என்று ஒருமையாற் கூறினான். உரையலென்றான், நிமித்திகனைநோக்கி; அவன் உரிய னாதலின். (184)

214. மூரித்தேந் தாரி னாய்நீ முனியினு முறுதி நோக்கிப்
பாரித்தேன் றரும நுண்ணூல் வழக்கது வாதல் கண்டே
வேரித்தேங் கோதை மாதர் விருந்துனக் காக வின்பம்
பூரித்தேந் திளைய கொங்கை புணர்கயான் போவ லென்றான்.

(இ-ள்.) தாரினாய், நூல்வழக்கு [1]இடித்துக்கூறல் (*குறள்.638*) அமைச்சர்க்கு இயல்பென்றமைகண்டு, உறுதிநோக்கி இத்துணையும்

---

213. அளந்தனபோகம்: நாலடி. 103; பெருங்.2. 13:55.

(உரை.) [1]கருவாய்-கருவினிடத்தே.

214. மூரி-பெருமை. முனியினும் உறுதிகூறல்: *குறள்,*638; "அரைசர் சீறுவ ரேனு மடியவர், உரைசெ யாதொழி யார்க ளூறுதியே" (*கலிங்கத். 366.*) பாரித்தேன்-விரித்துக் கூறினேன்; "பயனில, பாரித் துரைக்கு முரை" (*குறள், 193.*) வேரி-தேன். இன்பம் பூரித்து-இன்பம் நிறைந்து. ஏந்து-மேல்நோக்கிய.

(உரை.) [1]தீயனகண்டால்நெருக்கிச்சொல்லுதல்.

பரக்கக் கூறினேன்; இனி மாதர்கொங்கையை நினக்கு எப்பொழுதும் விருந்தாகக் கொண்டு புணர்க; நீ என்னை முனியினும் நின் தவறு காணால் துறவிடத்தே போவேனென்றானென்க.

மூரி, பண்புமாத்திரமுணர்த்தாது பெயராதலின், வேற்றுமைத் தொகை. முனியினுமென்பது எதிர்காலமுணர்த்துமெச்சம்; உம்மை, ஐயம். 'இளைய கொங்கை' என்று இளமைநிலையாமை கூறினான். அரசன் போவென்னாமல் தானே போவேனென்றல் நீதியன்மையின், துறவு [2]உட்கோளாயிற்று. இதனான், "வெளிறிலாக் கேள்வியான்" (*சீவக.200*) என்றார்.

"களிறனான்" (*சீவக.200*) முதல் இத்துணையும் ஒருதொடர். *(185)*

(வேறு)

215. இனமா மென்றுரைப் பினுமே தமெணான்
முனமா கியபான் மைமுளைத் தெழலாற்
புனமா மலர்வேய் நறும்பூங் குழலாள்
மனமா நெறியோ டியமன் னவனே.

இனமாம்-நினது வேட்கையும் முற்கூறிய [1]தேவரது வேட்கைத் திரளிலே வைத்து எண்ணுவதொரு வேட்கையாம். குழலாள் மனமாம் மன்னவன்-குழலாள் மனக்கருத்தாய் நுகரும் மன்னவன்; நெறியோடிய மன்னவன்-அரசநீதி கெட்ட மன்னவன்.

(இ-ள்.) குழலாள் மனமாம் மன்னவன், முற்பிறப்பில் தீவினை முளைத்துத் தோன்றுதலாலே, இது முற்கூறிய இனத்தேயா மென்று பின்னும் கூறினும் தனக்குவரும் ஏதமெண்ணானா யினானென்க. *(186)*

216. கலையார் துகிலேந் தல்குலுங் கதிர்சூழ்
முலையார் தடமும் முனியா துபடிந்
துலையாத் திருவின் னமிர்துண் டொளிசேர்
மலையார் மணிமார் பன்மகிழ்ந் தனனே.

(உரை.) [2]உட்கோள்- எண்ணம்.

215. ஏதம்-துன்பம். ஏணான்-எண்ணான். முனமாகிய பான்மை-முற்பிறப்பிற் செய்ததாகிய தீவினை, முளைத்தெழல்-தோன்றி எழுதல். நெறி ஓடிய-நீதிகெட்ட; ஓடுதல்-கெடுதல்; *சீவக.2381, ந.; சிறுபாண்.214.* குழலாள்: விசயை. மன்னவன்: சச்சந்தன்.

(உரை.) [1]தேவரது-பிரமன்முதலிய தேவரது.

216. கலை-மேகலை. முனியாது-வெறுப்பில்லாமல். உலையா-கெடாத. திரு-விசயை. திருவின் உலையா அமிர்து உண்டு என மாறுக.

விசயையது கெடாத இளமைச்செவ்வியை நுகர்ந்து. [1]ஆர்தல்-ஒத்தல்.

(இ-ள்.) மார்பன், அவளல்குலாகிய இன்பக்கடலிலும் முலைத் தடத்தினும் வெறாதே படிந்து உண்டு வேறு மனக்கவற்சியின்றி மகிழ்ந்தானென்க. (187)

217. விரிமா மணிமா லைவிளங் குமுடித்
திருமா மணிசிந் துதிளைப் பினராய்
எரிமா மணிமார் பனுமேந் திழையும்
அருமா மணிநா கரினா யினரே.

(இ-ள்.) மார்பனும் ஏந்திழையும், மார்பிற்கிடந்த விரிந்த மாமணி மாலையும் [1]மணிபோலும் மயிர்முடியிற் கிடந்த [2]தெய்வவுத்தியும், சிந்தும் திளைப்பினராய் நாகரைப்போல் ஒன்றா யினாரென்க. (188)

218. நறவார்ந் ததொர்நா கிளந்தா மரைவாய்
உறவீழ்ந் ததொரொண் மணிபோன் றுரவோன்
அறவாக் கியவின் பமமர்ந் தவிருட்
கறைவேற் கணினாள் கனவுற் றனளே.

தேன் நிறைதலும் மிக்க இளமையுந் மாறாத தாமரையெனவே [1]பதுமயோனியாம். உரவோனுற-[2]பிள்ளையார் அவதரிக்க. அளவு: தொழிற் பெயர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நாகரைப்போல் அமர்ந்த இருட்கண்ணே தாமரை வாய் வீழ்ந்ததொரு [3]முத்துப்போன்று உரவோனுற, அப்பொழுதே இன்பம் அறுதலையாக்கிய கனவைக் கறைவேற் கண்ணினாள்கண்டாளென்க. (189)

(உரை.) [1]மலையார் மார்பன் என்பதில் உள்ளது.

217. முடிமணி-சூடாமணி; *சிலப்.6: 106-8, அடியார்.* மேற்; *கம்ப.* சூடாமணி.88. மணிமாலையும் மணிமுடித்திருவும் என உம்மை வருவிக்க. நாகர்-நாகலோகத்தவர். நாகரைப்போல்நுகர்தல்: *சீவக.11,1347.*

(உரை.) [1]நீலமணி; *பெருங்.2. 15:90-91.* [2]தெய்வவுத்தி-திருமகள் வடிவமாகச்செய்யப்பட்டதோர்ஆபரணம்; *முருகு.23.*

218. நறவு-தேன். ஆர்தல்-நிறைதல். நாகிளமை-மிக்க இளமை. மணி-முத்து. உரவோன்-சீவகன். உரவோன் உறஎன மாறுக. அறவு-அறுதல். ஆக்கியகனவு உற்றனள்என இயைக்க. கறைவேல்-விடம்பூசிய வேல்.

(உரை.) [1]*சீவக.191,* உரை. [2]பிள்ளையார் அவதரிக்க-சீவகன் தங்க. [3]*சீவக.379.*

(வேறு)

219\. பஞ்சி யடிப்பவ ளத்துவர் வாயவள்
துஞ்சு மிடைக்கன மூன்றவை தோன்றலின்
அஞ்சி நடுங்கின ளாயிழை யாயிடை
வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்ததை விடிந்ததை யன்றே.

(இ-ள்.) துவர்வாயினையுடையாள் துயிலிடைக் கண்ட கனா மூன்று; அவை பின்பு மனத்தே தோன்றலின், அவள் அஞ்சி நடுங்கினாள்; அக்காலத்தே விடிந்ததென்க.

எனவே [1]கடிதிற்பயக்குமாறாயின. இவை [2]பிற்பயக்கும் கனவாதலின், பின்னும் நெஞ்சிற்றோன்றின. *(190)*

220\. பண்கெழு மெல்விர லாற்பணைத் தோளிதன்
கண்கழூஉச் செய்து கலைநல தாங்கி
விண்பொழி பூமழை வெல்கதிர் நேமிய
வண்புகழ் மாலடி வந்தனை செய்தாள்.

பண்: [1]ஆகுபெயர்; யாழொடு பயின்ற [2]விரலும் ஆகுபெயர். கழூஉச் செய்து, "நல்ல மரூஉச் செய்து" *(நாலடி.246)* என்பதுபோல நின்றது. விண்: [3]ஆகுபெயர். தீவினையை வெல்லும் [4]அறவாழி.

219\. பஞ்சியடி-செம்பஞ்சு பூசிய அடி. துவர்வாய்-சிவந்தவாய். கன-கனவு வெஞ்சுடர்-சூரியன். விடிந்ததை: *சீவக.223.*

(மேற்.) *அடி, 3-4: சிலப்.15:95-106,* அடியார்.

(உரை.) [1]கனாமூன்றும் கடையாமத்திற் காணப்பட்டன வாதலால் இவ்விதம் கூறினார்; "படைத்தமுற் சாமாமொ ராண்டிற் பலிக்கும்பகரிரண்டே, கிடைத்தபிற் சாம மிகுதிங்க ளெட்டிற் கிடைக்கு மென்னும், இடைப்பட்ட சாமமொர் மூன்றினிற் றிங்களொர் மூன்றென்பவாற், கடைப்பட்ட சாமமு நாள்பத்தி லேபலன் கைபெறுமோ" (2) என்னும் *கனாநூற்* செய்யுளாலுணர்க. விடியற் காலக்கனா உடனே பலித்தல்: *சீவக.1909; சிலப்.15:105-6.* [2]பிற்பயக்கும்-பின்பு பலனைத்தரும்.

220\. பண்கெழுமெல்விரல்: *சீவக.239.* பணைத்தோளி-மூங்கில் போன்ற தோளினையுடையாள். கழூஉச்செய்து-கழுவுதலைச் செய்து: இடக்கரடக்கல். கண்கழுவிக்கடவுளை வணங்குதல்; *சீவக.1943; ஆசார.10; பெருங்.3. 8:7; 4.7:126.* மால்-அருகன்; *சீவக.961.*

(உரை.) [1]பண் யாழுக்கானமையின் ஆகுபெயர். [2]விரல் கைக்கு ஆயிற்று. [3]விண் அதில்வாழும் தேவர்களுக்கு ஆயிற்று. [4]தருமசக்கரம்.

(இ-ள்.) பணைத்தோளி, கண்கழுவித் தாங்கி அக்கோயிலின் மாலடியை வணங்கினாளென்க.

"[5]தெய்வமஞ்சல்" (*தொல். மெய்ப்பாடு. 24*) என்னும் மெய்ப் பாட்டியற் சூத்திரம், தன் குலதெய்வத்தை வணங்குதற்கு விதியா மாறுணர்க. *(191)*

221. இம்பரி லாநறும் பூவொடு சாந்துகொண்
டெம்பெரு மானடிக் கெய்துகென் றேத்தி
வெம்பரி மானெடுந் தேர்மிகு தானையத்
தம்பெரு மானடி சார்ந்தன ளன்றே.

(இ-ள்.) அவள், இவ்வுலகில் நிகரில்லாத பூவையும் சாந்தையும் கொண்டு, என்பெருமானே, நின்னடிக்கு இவை பொருந்துவன வாகவென்றேத்தி, தன் கணவனடியை வணங்கினாளென்க.

அ, [1]உலகறிபொருண்மேற்று. *(192)*

222. தானமர் காதலி தன்னொடு மாவலி
வானவர் போன்மகிழ் வுற்றபின் வார்நறுந்
தேனெனப் பாலெனச் சில்லமிர் தூற்றெனக்
கானமர் கோதை கனாமொழி கின்றாள்.

[1]தேவர் நோக்கத்தால் நுகர்ந்தாற்போல் இவனும் நோக்கத்தால் நுகர்ந்து மனமகிழ்ச்சியுற்றபின். கனவுமூன்றிற்கும் தேன்முதலிய மூன்றும் உவமம்: "பிண்டி....வீழ்ந்தது" (*சீவக.223*) என்னுமொழி, இவள்கூறுதலின்[2]இனிதாய்ப் பின்தீங்குவிளைத்தலிற் றேனுவமம்; "ஆர்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்கும்" (*குறுந்.354*)

---

[5]'தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அவர்க்கு ஆசிரியரான தாபதரும் இன்னோரென்பது அவனான் உணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினை அஞ்சி ஒழுகும் ஒழுக்கம்' (*தொல். மெய்ப்பாடு. 24, பேர்.*)

221. சாந்து-சந்தனம். அடிக்கு எய்துக என்று. தம்பெருமான்; "நங்காய் காணுன்பெருமானன்னகர்" (*பெருங்.2. 10:72.*)

(உரை.) [1]உலகறிசுட்டு.

222. தானமர்-தான் விரும்பிய. மாவலி-மிக்க வலியையுடைய சச்சந்தன். கான்-மணம்.

(உரை.) [1]*சீவக.352, ந; கந்த.* வள்ளி. 23. [2]'தேனுக்கு இன்சுவை நிகழ்ந்தகாலத்தே புளிச்சுவை நிகழுமாறு போல' (*சீவக.2382, ந.*)

என்றார் பிறரும், "எண், முத்தணிமாலை" (*சீவக.223*) என்ற சொல் குலந்தூய்மைகூறுதலிற் பாலுவமம். [3]இவன் ஆக்கத்திற்கு ஊறுமமிர்து உவமம்; இவனாக்கம் அமுதுபோல் உயிர்களைக் காத்தலின்.

(*இ-ள்.*) மாவலி, தான் மேவின காதலிதன்னோடே மகிழ்வுற்ற பின்பு, அவள் தேன்முதலியனவென்னும்படி கனாமொழியாநின்றா ளென்க. *(193)*

223. தொத்தணி பிண்டி தொலைந்தற வீழ்ந்ததெண்
முத்தணி மாலை முடிக்கிட னாக
ஒத்ததன் றாள்வழி யேமுளை யோங்குபு
வைத்தது போல வளர்ந்ததை யன்றே.

முத்தணிமாலை முத்தையொத்த மாலை; அணி, "மின்னணி நுண்ணிடை" (*சிற்.342*) போல் உவமவுருபு; என்றது, வெள்ளிய மாலையை. இது [1]குலந்தூய்மை கூறிற்று; "வெண்டா மரைமலர்த் தடங்கள்போலு, நங்குடி" (*சீவக.547*) என்பர் மேலும்; முத்தமாலை யெனின், மேல், "நறு மாலை" (மேற்படி 225), "எண்கோதைத் தொகை" (மேற்படி. 2607) என்றல் பொருந்தாது. வளர்ந்ததை, வினைத்திரிசொல்; "உரைத்ததை" (*கலி.76*) போல.

(*இ-ள்.*) ஒருபிண்டி, தான் அணிந்த தொத்துக்கள் ஒழுகக் கெட்டுப் பின்பு தானும் நேராகவீழ்ந்தது; அதன்வழியிலே ஒரு முளை அதனையொத்து எட்டுமாலையையுடையதொரு முடிக்கு இருப்பிடனாக நட்டு வைத்தாற்போலே ஓங்காநின்று வளர்ந்ததென மொழிந்தாளென்க.

---

[3]சீவகனுடைய ஆக்கம்.

223. தொத்து-பூங்கொத்து. பிண்டி-அசோகமரம். அசோகமரம் பரசுவினால் வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்ததாகக் கனாக்கண்டாளென்று *ஸ்ரீபுராணம்* கூறும். முடி-கிரீடம். தாள்வழி-வேரின்வழியே. முளை-அசோகங் கன்று; பாலாசோக மென்பர் *ஸ்ரீ புராணமுடையாரும்*, *க்ஷத்திரசூளாமணியுடையாரும்*.

அசோகமரமொன்று வீழவும் பொன்மௌலியையும் எட்டுப் பூமாலை களையும் உடையதான பாலாசோகமொன்று அதனடியில் முளைத்து வளரவும் விசயை கனாக்கண்டாளென்று *சீவந்தரசம்பு* தெரிவிக்கின்றது.

(*உரை.*) [1]குலத்தூய்மை *சீவக.547, 2413*-ஆம் கவிகளிலுள்ள உவமைகளாலும் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

மேலே, "துளும்புநலத்தாரோடு" (*சீவக.2889*) என்றலின், முத்தணி மாலையைக் கனவிற்கண்டாள்; அது காரணம். இதனால், சுற்றங் கெட்டபடியும் அரசன் கெட்டபடியும் கூறினார். அது கதையிற் காண்க. (194)

224. வார்குழை வில்லிட மாமுடி தூக்குபு
கார்கெழு குன்றனை யான்கன வின்னியல்
பார்கெழு நூல்விதி யாற்பயன் றான்றெரிந்
தேர்குழை யாம லெடுத்துரைக் கின்றான்.

(இ-ள்.) சலியாதவன், கனவின் இயல்பை, [1]கனாநூலின் விதியாலே பயனைத்தெரிந்து தான்பார்த்து முடிதுளக்கி அவற்றில் நல்லவற்றை எடுத்து அவள் அழகுகெடாமற் கூறாநின்றானென்க.

அஃது, அசோகு முறிந்தது கூறாமல் மாலையையும் முடியையும் இரண்டு கனவாகப் பிரித்தது. (195)

225. நன்முடி நின்மக னாநறு மாலைகள்
அன்னவ னாலம ரப்படுந் தேவியர்
நன்முளை நின்மக னாக்கம தாமெனப்
பின்னத னாற்பயன் பேசலன் விட்டான்.

(இ-ள்.) அவன் அவட்கு, முடி நின்மகனாம்; நறிய பூ மாலைகள் அந்நல் வினையுடையோனால் அமரப்படும் தேவிமார்; முளை நின் மகனாக்கமென மூன்றாக்கிக் கூறிய பின்பு இற்றதனாலுள்ள பயனைப் பேசலனாய் விட்டானென்க.

---

224. வில்லிட-ஒளிவீசு. பார்கெழு-பெருமை பொருந்திய. ஏர்; விசயையின் அழகு. துன்பச்செய்தியைப் பொறுக்கும் அளவில் பிறர்க்குக் கூறவேண்டுமென்பது இச்செய்யுளால் தெரிகின்றது; *சீவக.2343*-ஆம்பாடலும் இதனைவிளக்கும்.

(உரை.) [1]இப்பெயர்கொண்ட நூலொன்று தமிழில் உள்ளது.

225. நறுமாலைகள்-நல்ல மாலைகளெனினுமாம்; நறுமை-நன்மை; *புறநா.29:3*, உரை. அமரப்படும்-விரும்பப்படும். எண்மராதலின் தேவியரென்று பன்மையாற் கூறினார். *க்ஷத்திரசூளாமணியில்* ஸரஸ்வதீலம்பகத்தில், "பாலாசோகம் உன்மகனையும், அதன்மீது காணப்பட்ட மௌலிஅவனுடைய ஐசுவரியத்தையும் எட்டுமாலைகள் அவனுடைய தேவி மாரையும் சொல்லா நின்றன" என்று சச்சந்தன் விசயைக்குக் கனாப்பயன் தெரிவித்தானெனக் கூறப்பட்டிருத்தலின் இச்செய்யுளில் 'நன்முளை நின்மகன்' என்றும், 'நன்முடி நின்மகனாக்கம்' என்றும் பாடம் கொள்ளுதல்நேர்; கையெழுத்துப்பிரதிகளில்அவ்வாறுகாணப்படவில்லை.

"[1]குருதிக்கோட்டுக்குஞ்சரநநரம்" (*சீவக.2182*) போல் முத்த மாலையை மாலையென்னும்பெயர் கருதி நறுமாலையென்றலாகாமையுணர்க; மாலையென்னும்பெயர்பொதுவாகலின். (196)

226. இற்றத னாற்பய னென்னென வேந்திழை
உற்றதின் னேயிடை யூறெனக் கென்றலும்
மற்றுரை யாடல ளாய்மணி மாநிலத்
தற்றதொர் கோதையிற் பொற்றொடி சோர்ந்தாள்.

உற்றதென இறந்தகாலத்தாற் கூறினான், தெளிவுபற்றி; "[1]இல்லை, கனாமுந் துறாத வினை" (*பழ.2*) என்றலின். இன்னே, [2]உதாசீனம்போல்நின்றது.

(*இ-ள்.*) இற்றதனாற்பயன் என்னென்று தேவிகேட்ப, ஏந்திழாய், எனக்கு, இங்ஙனே ஓரிடையூறு வந்ததுகாணென்றவளவிலே, பின்பு உரையாடலளாய் மணிநிலத்தே தங்கியதொரு கோதைபோலேவீழ்ந்தாளென்க. (197)

227. காவி கடந்தகண் ணீரொடு காரிகை
ஆவி நடந்தது போன்றணி மாழ்கப்
பாவியெ னாவிவ ருத்துதி யோவெனத்
தேவியை யாண்டகை சென்றுமெய் சார்ந்தான்.

(*இ-ள்.*) காரிகை, கண்ணீருடனே ஆவிபோனாற்போல அழகு கெடுதலாலே, ஆண்டகை சென்று பாவியேனுடைய ஆவியை வருத்துகின்றாயோவெனக்கூறிஅவளைமெய்யைச்சார்ந்தானென்க.

தேவியை மெய்யையென்ற இரண்டுருபும், "தெள்ளிது" (*தொல்.வேற்றுமைமயங்கு.5*) என்றதனான்முடியும். (198)

228. தண்மலர் மார்புற வேதழீயி னானவள்
கண்மலர்த் தாள்கன வின்னியன் மெய்யெனும்
பெண்மய மோபெரி தேமட வாய்க்கெனப்
பண்ணுரை யாற்பர வித்துயர் தீர்த்தான்.

(*உரை.*) [1]அஸ்தினாபுரம்; கோடு, குஞ்சரத்திற்கு அடை.

226. ஏந்திழை: விளி. கோதையின்-மாலையைப் போல.

(*உரை.*) [1]கனாவுக்கு முற்பட்டுத் தோன்றாத பொருளில்லை. [2]விருப்புவெறுப்பில்லாமற் சொன்னதுபோல்.

227. கடந்த-வென்ற. மாழ்க-கெடுதலால். பாவியெனாவிவருத்து தியோ: *சீவக.1017.* ஆண்டகை-சச்சந்தன்.

(இ-ள்.) குளிர்ந்த அகன்ற மார்பிலேயுறத் தழீயினான்; அதனால் அவள் விழித்தாள். அப்பொழுது, நினக்குக் கனவின் றன்மையை மெய்யெனக் கருதும் பெண்டன்மை ஓ, பெரிதாயிருந்த தெனக் கூறிப் புனைந்துரையாற் பரவித்துயர்தீர்த்தானென்க.

ஏகாரம்: ஈற்றசை. ஓ: வியப்பு. (199)

229. காதலன் காதலி னாற்களித் தாய்மலர்க்
கோதையங் கொம்பனை யார்தங் குழாந்தொழத்
தாதுகு தாமம மணிந்தகில் விம்மிய
போதுகு மெல்லணைப் பூமகள் சேர்ந்தாள்.

(இ-ள்.) பூமகள், காதலன் கொண்டாட்டத்தாலே களித்துச் சேடியர் தொழத் தாமஞ்சூழ்ந்து அகில் விம்மிய அணையிலே சேர்ந்தாளென்க. (200)

230. பண்கனி யப்பரு கிப்பய னாடகம்
கண்கனி யக்கவர்ந் துண்டுசின் னாள்செல
விண்கனி யக்கவின் வித்திய வேற்கணி
மண்கனிப் பான்வள ரத்தளர் கின்றாள்.

விண்: [1]ஆகுபெயர். வித்திய-பரப்பிய. குழவிப்பருவத்தாலும் அரசநீதியாலும் வீடுபேற்றாலும் மண்ணையுருக்குமவன்.

(இ-ள்.) பண்ணைப் [2]பழுக்கக்கேட்டும் நாடகங்களைக் கண்ணுருக முகந்து நுகர்ந்தும் இருவர்க்கும் இங்ஙனம் சிலநாள் சென்றவளவிலே, வேற்கண்ணி பிள்ளை வளர்தலாலே தளரா நின்றாளென்க. (201)

(வேறு)

231. கரும்பார் தோண்முத்தங் கழன்று செவ்வாய்
விளர்த்துக் கண்பசலை பூத்த காமம்
விரும்பார் முலைக்கண் கரிந்து திங்கள் வெண்கதிர்கள்
பெய்திருந்த பொற்செப்பேபோல்

---

228. மலர்மார்பு-அகன்ற மார்பு. பண்ணுரை-உபசாரவார்த்தை.

229. ஆய்மலர்க் கோதை-ஆராயப்பட்ட மலராற்றொடுத்த மாலை. கொம்பனையார்; சேடியர். தாமம்-பூமாலை. அகில்-அகிற்புகை. பூமகள்: விசயை: *சீவக.* 162.

230. கவர்ந்து-விரும்பி. 1-2. *பட்.*113. விண்-தேவர்கள். கனிப்பான்-சீவகன்.

(உரை.) [1]விண் தேவர்க்காயிற்று. [2]முற்றக்கேட்டும்.

அரும்பால் பரந்து நுசுப்புங் கண்ணின்
புலனா யிற்றாய்ந்த வனிச்சமாலை
பெரும்பார மாய்ப்பெரிது நைந்துநற் சூற்சலஞ்சலம்
போனங் கைநலந் தொலைந்ததே.

(இ-ள்.) [1]வயாவிற்கு நங்கையுடைய தோள் மெலிந்து வாய் வெளுத்துக் கண்கள் பசலைபூத்தன; பின்பு [2]முதிர்கின்ற அளவிற்குக் காமத்தை விரும்புதற்குக் காரணமான முலைக்கண் கருகிப் பால்பரந்து நுசுப்பும் [3]கண்ணினது நுகர்ச்சிப் பொருளாயிற்று; பின்பு [4]முதிர்ந்த அளவிற்கு அனிச்சமாலை பாரமாய்ச் சலஞ்சலம்போல் நைந்து நலந்தொலைந்த தென்க. [5]உம்மை சிறப்பு. *(202)*

(வேறு)

232. தூம்புடை நெடுங்கை வேழந் துற்றிய வெள்ளி லேபோற்
றேம்புடை யலங்கள் மார்பிற் றிருமகன் றமிய னாக
ஓம்படை யொன்றுஞ் செப்பா டிருமக ளொளித்து நீங்க
ஆம்புடை தெரிந்துவேந்தற் கறிவெனு மமைச்சன்
சொன்னான்.

வேழம்-வெள்ளிலுக்கு வருவதொரு நோய்; "குருதிக்கோட்டுக் குஞ்சர நகரம்" *(சீவக.2182)* போல வேழத்திற்குக் கை அடை. தேம்புதலுடைய திருமகன்; தேம்புதல்-கெடுதல்; விகாரம்; "புட்டேம்பப் புயன்மாறி" *(பட்.4)* என்றார் பிறரும். தமியனாக-அரசவுரிமையை

---

231. கரும்பார் தோள்-கரும்பை ஒத்த தோள்; தொய்யிலாகிய கரும்பையுடைய தோள் என்றுமாம். தோள் முத்தம்-தோளிலணியும் மகர மீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தின் வாயினின்றும் தொங்கும் பல வடங்களாகிய முத்தின் தொகுதி; *சீவக.170, 351.* நுசுப்பு-இடை. அணிச்சமாலை பாரமாயிற்று: *சீவக.2701; பெருங்.1. 53:134.* சலஞ்சலம்: ஒருவகைச் சங்கு; வலம்புரி என்னும் சங்குகளாயிரத்தாற் சூழப்பெறுவது; பணிலமென்றுங் கூறப்படும். நலம் அழகு.

(மேற்.) *மு: தொல்.* பாயிரவிருத்தி, சிவஞா.

(உரை.) [1]வயா-கருப்பந்தங்கியபின் வருத்தமுற்று நுகரப்படும் பொருள்கள் மேற்செல்லும் வேட்கை. [2]முதிர்கின்ற-கருப்பம் முதிர்கின்ற. [3]இடைகண்ணுக்குத் தோற்றியது. [4]கருப்பம் முதிர்ந்த. [5]நுசுப்பும் என்பதி லுள்ளது.

232. தூம்பு-உள்துளை. நெடுங்கை-துதிக்கை. துற்றிய-உண்ட. வெள்ளில்-விளாம்பழம்; யானையுண்ட விளாங்கனி என்பது பழமொழி; *தஞ்சை. 56.* தேம்புடை அலங்கல்-தேனைத் தன்னிடத்தே

நீங்க. ஓம்படை ஒன்றும் செப்பாள்-தான் பரிகாரம் சிறிதும் கூறாளாய். [1]அவன் வஞ்சித்து அரசுவெளவுதலின், 'ஒளித்துநீங்க' என்றார். ஆம்புடை-[2]பிள்ளையார்பிழைப்ப தொரு கூறுபாடு.

(இ-ள்.) திருமகன் வெள்ளில்போலத் தமியனாகத் திருமக ணீங்கப் பின்பு அவனுக்குத் தன்னறிவென்னும் அமைச்சன் ஆம்புடைதெரிந்து கூறினானென்க. *(203)*

233. காதிவேன் மன்னர் தங்கள் கண்ணென வைக்கப் பட்ட
நீதிமேற் சேற றேற்றாய் நெறியலா நெறியைச் சேர்ந்து
கோதியல் காம மென்னு மதுவினிற் குளித்த ஞான்றே
ஓதிய பொறியற் றாயோ ரரும்பொறி புனைவி யென்றான்.

(இ-ள்.) [1]அவ்வறிவென்னுமமைச்சன், வேன்மன்னர் ஊனாகிய கண்ணைக் கண்ணென்பாருடனே காதித் தம்முடைய கண்ணென்று துணிந்து வைத்த நீதியிற்செல்லாயாய்த் தீநெறியைச் சேர்ந்து காமமென்னுங் கள்ளிலே அழுந்தின அன்றே நல்வினையற்றாய்; ஆதலால், இனி ஒரெந் திரத்தைப் புனைவியென்றான்க. *(204)*

(வேறு)

234. அந்தரத் தார்மய னேயென வையுறும்
தந்திரத் தாற்றம நூல்கரை கண்டவன்
வெந்திற லான்பெருந் தச்சனைக் கூவியொர்
எந்திர வூர்தி யியற்றுமி னென்றான்.

உடைய மாலை என்றுமாம். திருமகன்-சச்சந்தன். ஓம்படை- பாதுகாப்பு; *சீவக.1738.* ஆம்புடை-ஆகும் கூறுபாடு. அறிவெனுமமைச்சன் சொன்னான்-தன்னைப் பாதுகாத்தற்குரிய ஓரறிவு சச்சந்தனுக்கு உண்டாயிற்று; அவ்வறிவு உண்டானமைக்குக் காரணம் விசயையின் கனாக்காட்சியைக் கேட்டதே. அறிவெனும் அமைச்சன்: *கம்ப.* வாலிவதை. 124.

(மேற்.) அடி. 4: *மாறன்.* சொல்லணி. 18.

(உரை.) [1]அவன்-கட்டியங்காரன். [2]பிள்ளையார்-சீவகன்.

233. காதி-பொருது. மன்னர்தங்கள் கண்ணெனவைக்கப்பட்ட நீதி: *குறள், 581; பெருங்.4. 10:13-4.* கோது-குற்றம். ஞான்று-தினம். பொறி- நல்வினை, யந்திரம். ஒரு பொறி செய்விக்க வேண்டுமென்று சச்சந்தன்நிச்சயித்துக்கொண்டான்.

(மேற்.) அடி, 4: *மாறன்.* சொல்லணி. 18.

(உரை.) [1]அறிவென்னும் அமைச்சன் என்பது முன்பாடலி லிருந்து வருவிக்கப்பட்டது.

(இ-ள்.) [1]அரசன், தொழிலோடே நூலைக் கரைகண்டவனாகிய தச்சனைக் கூவி எந்திரமானதோரூர்தியை இயற்றுமினென்றானென்க.

தொழிலால் மயனேயெனத் துணிந்து வடிவால் ஐயமுறுந் தச்சன். இயற்றுமின், ஒருமைபன்மைமயக்கம். ஊர்தி-ஏறப்படுவது. (205)

235. பல்கிழி யும்பயி னுந்துகி னூலொடு
நல்லரக் கும்மெழு குந்நலஞ் சான்றன
அல்லன வும்மமைத் தாங்கெழு நாளிடைச்
செல்வதொர் மாமயில் செய்தன னன்றே.

கிழி-சீலை. பயின்- [1]பற்றுதற்குரியன. [2]துகினூல்-வெள்ளிய நூல்.

(இ-ள்.) நலஞ்சான்றனவாகிய கிழிமுதலியனவற்றையும் ஒழிந்தன வற்றையும் கூட்டி, [3]அவன் கூறியபடியே செல்வதொரு மயிலை ஏழு நாளிலே செய்தானென்க. (206)

236. பீலிநன் மாமயி லும்பிறி தாக்கிய
கோலநன் மாமயி லுங்கொடு சென்றவன்
ஞாலமெல் லாமுடை யானடி கைதொழு
தாலுமிம் மஞ்ஞைய றிந்தரு ளென்றான்.

---

234. அந்தரம்-ஆகாயம். மயன்: தெய்வத்தச்சன். மயனென்பது பெரும்பான்மை யாதலின் மயனே என ஐயுறு மென்று ஐயத்துள் ஒரு தலையேபற்றிக் கூறினார்; *திருச்சிற்.41*, பேர். தந்திரம்-தொழில். தமநூல்-தம்முடைய குலத்துக்குரிய சிற்பநூல்; அவை மயமதம் முதலியன. திறலானாகிய தச்சன்; இத்தச்சன் விச்சுவகருமனை ஒப்பானென்று *கத்தியசிந்தாமணியிற்* கூறப்பட்டுள்ளது. ஊர்தி-வாகனம். எந்திரவூர்தி: பெருங். 2. 8:187.

(மேற்.) அடி, 4: *நேமி.* எச்சமரபு, 10; *பிரயோக.* காரகப்.2.

(உரை.) [1]அரசன்-சச்சந்தன்.

235. பயின்-பிசின். நலம் சான்றன-நன்மை அமைந்தன. மயில்-யந்திரமயிலை. எழுநாளிடைச் செய்தனன் என இயைக்க. இது கருட யந்திரமென்று *ஸ்ரீபுராணத்தால்* தெரிகின்றது.

(உரை.) [1]பற்றுதற்குரியன-ஒட்டுதற்குரியன. [2]துகில் இங்கே வெண்மை நிறமுடையது; *சீவக.34, ந.* [3]அவன்-சச்சந்தன்.

(இ-ள்.) மயிலையும் பண்ணின மயிலையும் அவன்கொண்டு சென்று, அரசனை வணங்கி இம்மயில்களில் ஆலுமஞ்ஞையை அறிந்தருளென்றானென்க.

பீலி[1]இரண்டற்கும் எற்றுக. (207)

237. நன்னெறி நூனயந் தானன்று நன்றிது
கொன்னெறி யிற்பெரி யாயிது கொள்கென
மின்னெறி பல்கல மேதகப் பெய்ததொர்
பொன்னறை தான்கொடுத் தான்புகழ் வெய்யோன்.

(இ-ள்.) வெய்யோன், இம்மயில் நூலினுடைய நீதிதானாயிருந்தது; இது மிக நன்றெனக்கூறி, தான், கொற்றொழிலிற் பெரியாய், இதுகொள்கவென்று பொன்னறையைக் கொடுத்தானென்க.

மின்னெறி-மின்னைக்கெடுக்கும். இந்நூலின்நீதியென்றுமாம். (208)

238. ஆடியன் மாமயி லூர்தியை யவ்வழி
மாடமுங் காவும டுத்தொர்சின் னாள்செலப்
பாடலின் மேன்மேற் பயப்பயத் தான்றுரந்
தோடமு றுக்கியு ணர்த்தவு ணர்ந்தாள்.

(இ-ள்.) ஆடுதலியன்ற மயிலாகிய ஊர்தியைத் தேவிதான் பாட்டுப் போலே [1]பையப்பைய மேன்மேற்றுரந்து மாடத்திலும் காவிலு மடுத்துச் சின்னாள் சென்றவளவிலே, ஒருநாள் அங்ஙனம் [2]கற்பித்தவன் விசையுடன் ஓடும்படி முறுக்கியுணர்த்த அவள் அதுவுமுணர்ந்தாளென்க. (209)

---

236. பீலி-கலாவம். கோலம்-அழகு. நன்மாமயில்-உயிருடைய மயில். சென்றவன்-தச்சன். ஆலும்-அசைந்து ஒலிக்கும்; ஆலுமஞ்ஞை யென்றது உயிருடைய மயில் என்னும் பொருளில் வந்தது; *பரி.* 18:8.

(உரை.) [1]மயிலிரண்டற்கும்.

237. நயம்-நீதி. கொல்நெறி-கொற்றொழில். மின் எறி-ஒளிவீசுகின்ற என்றுமாம். கலம்-ஆபரணம். மேதக-மேன்மை பொருந்த. பொன்னறை-பொக்கிஷ அறை. புகழ் வெய்யோன்-புகழை விரும்பியவன்.

238. அவ்வழி-அவ்விடத்து. மடுத்து-சேர்த்து. பாடலின்-ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்து மற்றொரு ஸ்தானத்திற்குச்சென்று அங்கே ஆலாபனம் செய்து அதிலிருந்து மற்றொரு ஸ்தானத்திற்கு மெல்ல மெல்லச்செல்லும் இசைப்பாட்டைப்போல; *சீவக.* 730, ந. துரந்து-செலுத்தி.

(மேற்.) அடி, 1: கல். 'திங்கண்முடி', 10-11, மயில்.

(உரை.) [1]பையப்பைய-மெல்லமெல்ல. [2]கற்பித்தவன்-சச்சந்தன்.

(வேறு)

239. பண்டவழ் விரலிற் பாவை பொறிவலந் திரிப்பப் பொங்கி
விண்டவழ் மேகம் போழ்ந்து விசும்பிடைப் பறக்கும் வெய்ய
புண்டவழ் வேற்கட் பாவை பொறியிடந் திரிப்பத் தோகை
கண்டவர் மருள வீழ்ந்து கால்குவித் திருக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) கண்டவர் [1]மருளும்படி பாவை விரலாலே பொறியை வலத்தே திரிப்ப அது பொங்கிப் போழ்ந்து பறக்கும்; அவள் அதனை இடத்தே திரிப்ப அது வீழ்ந்து காலைக் குவித்திருக்குமென்க.

பகைவர்க்குப் புண்செல்லுதற்குக் காரணமான வேல். கால் பரப்பிற் பொறிகெடும். *(210)*

(வேறு)

240. காதி வேல்வல கட்டியங் காரனும்
நீதி யானிலங் கொண்டபி னீதிநூல்
ஓதி னார்தமை வேறுகொண் டோதினாள்
கோது செய்குணக் கோதினுட் கோதனான்.

காதிவேல்வல-பொருது வேலை வல்ல. [1]உம்மை: இழிவு சிறப்பு. [2]கோது செய்குணக்கோது-நூல்கள் பயனின்றாகக்கூறிய குணங்களிற் கோது; அஃதாவது [3]செய்ந்நன்றிக்கேடு; உட்கோதனான்-அதிலே நிற்கின்ற பயனில்லாததோன்; இனிப் பயனின்மை செய்கின்ற குணத்துக்கு ஓதின தீக்குணங்கட்குள்ளாகிய செய்ந்நன்றிக் கேடுதன்னை ஒப்பானென்றுமாம்.

(இ-ள்.) கோதனானாகிய கட்டியங்காரனும், அரசன்கொடுப்ப நிலத்தை அடிப்படுத்திய பின்பு தருமநூலோதினாரெல்லாரையும் தனக்கு மாறாகக் கொண்டு ஒருமொழி கூறினானென்க. *(211)*

---

239. பண்-பண்ணையுடைய யாழ்நரம்பு. பாவை: விசயை. பொறி-யந்திரத்தை. போழ்ந்து-பிளந்து. தோகை-மயிற்பொறி; *சீவக.300.* மருளு-மயங்கும்படி.

240. வேல்வல-வேற்போரில் வல்ல. ஓதினார்-தருமதத்தன் முதலாயினார்.

(உரை.) [1]கட்டியங்காரனும் என்பதில் உள்ளது. [2]பயனில்லாத கூறுகளைக் கோதென்றல் மரபு; *நாலடி.106.* [3]செய்ந்நன்றிக்கேடு-செய்நன்றி மறத்தல்; பயனில்லாதனவாகிய குணங்களுள்ளே பயனில்லாதது செய்ந்நன்றி மறத்தல்: *குறள்.110; புறநா 34:6; கம்ப. கிட்கிந்தை. 62.*

241. மன்ன வன்பகை யாயதொர் மாதெய்வம்
என்னை வந்திடங் கொண்டஃ திராப்பகற்
றுன்னி நின்று செகுத்திடு நீயெனும்
என்னை யான்செய்வ கூறுமி னென்னவே.

(இ-ள்.) மன்னவன் பகையாயதொரு தெய்வம் என்னை இருப் பிடமாகக் கொண்டுவந்து அத்தெய்வம் இரவும் பகலும் நெருங்கிநின்று நீ செகுத்திடு என்னாநிற்கும்; அதற்கு யான் செய்யத் தகுவன யாவை; அவற்றை நீர் கூறுவீராகவென்று கூறினானென்க.

'என்ன' என்பதனை, "உட்கினரா" (*சீவக.242*) என மேல்வரு கின்ற தனோடு முடிக்க. *(212)*

242. அருமை மாமணி நாக மழுங்கவோர்
உருமு வீழ்ந்தென வுட்கின ராவவன்
கருமங் காழ்த்தமை கண்டவர் தம்முளான்
தரும தத்தனென் பானிது சாற்றினான்.

(இ-ள்.) மணி அழுங்கும்படி நாகத்தின்மேலே இடிவீழ்ந்தாற் போலே அம்மொழியைக் கேட்டு அமைச்சர் உட்கினராக, அவர்களி னுள்ளானாகிய தருமதத்தனென்கின்றவன் கண்டு இதனைப் பலரறியக் கூறினானென்க.

மணி அரசனுக்கும், நாகம் அமைச்சர்க்கும், 'செகுத்திடு' என்ற சொல் இடிக்கும் உவமை. காழ்த்தமை-கொல்லத்துணிந்தமை. 'ஆயவன்' என்ற பாடத்திற்கு அரசனாலாயவனென்க. *(213)*

243. தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சீறடிக்
குவளை யேயள வுள்ள கொழுங்கணாள்
அவளை யேயமிர் தாகவவ் வண்ணலும்
உவள கந்தன தாகவொ டுங்கினான்.

---

241. செகுத்திடு-அரசனைக் கொல்வாய். இது முதலாக மேல் வருவனவற்றிலுள்ள செய்திகள் *கத்திய சிந்தாமணியை* ஒத்திருக்கின்றன.

242. நாகம்-பாம்பு. அழுங்க-அழிய; *புறநா.98.* உட்கினரா-அஞ்சினராக. கருமங்காழ்த்தமை: *பெருங்.2. 8:16.*

(மேற்.) அடி, 3-4: *தொல்.* எச்ச. 61, ந.

243. தவளைக் கிண்கிணி-தவளைக்குரல் போலும் ஒலியை யுடைய கிண்கிணி; *பெருங்.1. 40:18; 46:246; 3. 9:167-8;* தவளையினது வாய்போன்ற வாயையுடைய கிண்கிணியுமாம்; *சீவக.3126; குறுந்.148.* விசயை அமிர்தாதல்: *சீவக.8.*

(இ-ள்.) அவ்வண்ணலும் சீறடியையுடைய கண்ணாளாகிய அவளையே அமுதாகக்கொண்டு அந்தப்புரமொன்றுமே தனக்குரித்தாக ஒழிந்தவற்றில் வேட்கையின்றிச் சுருங்கினானென்றானென்க.

ஏகாரமிரண்டும் தேற்றம். உம்மை, சிறப்பு. உவளகம்-ஒரு பக்கமுமாம். *(214)*

244. விண்ணி னோடமிர் தம்விலைச் செல்வது
பெண்ணின் னின்பம் பெரிதெனத் தாழ்ந்தவன்
எண்ண மின்றி யிறங்கியிவ் வையகம்
தண்ணந் தாமரை யாளொடுந் தாழ்ந்ததே.

(இ-ள்.) விண்ணும் அமிர்தும் விலைபெறுவதொன்றா யிருக்கும் பெண்மை; அதிலும் நினது அரசினதின்பம் பெரிதுகா ணென்று காரியங் கூறுதலின், நின்னிற்றாழ்ந்த நிமித்திகன் செல்வம் வேண்டுதலின்றித் துறவிலே வீழ்தலாலே இவ்வையகம் திருமக ளுடனே கூடி நின்னிடத்தே தங்கிற்று; இனி நினக்கு வேறொரு மனக்கவற்சியின் றென்றானென்க.

'நின்னின்பம்' என்றது [1]அரசனைநோக்கி நிமித்திகன் கூறியது. 'பெண்ணி னின்ப மெனப்பெரி தாழ்ந்தவன்' என்பதும் பாடம். *(215)*

245. தன்னை யாக்கிய தார்ப்பொலி வேந்தனைப்
பின்னை வெளவிற் பிறழ்ந்திடும் பூமகள்
அன்ன வன்வழிச் செல்லினிம் மண்மிசைப்
பின்னைத் தன்குலம் பேர்க்குந ரில்லையே.

(இ-ள்.) தன்னை ஆக்கிய வேந்தனைப் பின்னைக் கொல்வனாயின், [1]தன் குலமும் திருவும் மண்மிசையினின்றும் பிறழும்; அவன் வழியே யொழுகின, தன்குலத்தையும் செல்வத்தையும் மண்மிசை யினின்றும் பெயர்ப்பாரில்லையென்றானென்க.

(மேற்.) அடி, 2-3: தொல். எச்ச. 61, ந.

244. விண்-சுவர்க்கலோகம். பெண் நின் இன்பம். பெரிதென-பெரிதென்று. தாழ்ந்தவன்: இங்கே நிமித்திகன். இறங்கி=இறங்க-துறவு மார்க்கத்தே தங்கினமையால். சச்சந்தனை நோக்கித் தான் கூறிய புத்தியை அவன் கேளாமையால் நிமித்திகனென்னும் மந்திரி துறக்க எண்ணியது; சீவக.214, உரை.

(உரை.) [1]அரசன்-சச்சந்தன்.

245. ஆக்கிய-மேன்மைப்படுத்திய; சீவக.254. தார்-மாலை. வெளவுதல்-கொல்லுதல்.

(உரை.) [1]பூமகள் என்பது பின்னும், இம்மண்மிசை, குலம் என்பன முன்னும் கூட்டப்பட்டன.

பூமகள்-[2]திரு. இஃது [3]உலகியலாற்கூறினான். தார்கெழு வேந்தனும் பாடம். (216)

246. திலக நீண்முடித் தேவரும் வேந்தரும்
உலக மாந்தர்க ளொப்பவென் றோதுப
குலவு தார்மன்னர்க் கியானிது கூறுவன்
பலவு மிக்கனர் தேவரிற் பார்த்திவர்.

(இ-ள்.) முடிகளுக்கு மேலாய முடியையுடைய தேவரில் அரசர் பல குணங்களால் மிக்காராயினும், உலகிலுள்ளார் தேவரும் வேந்தரும் ஒப்பரென்று கூறுவர்; அவர் அறியார்; யான் மன்னர்க் குள்ளதொரு விசேடங்கூறுவேன்; அதனைக் கேளென்றானென்க.

'கூறலென்' என்று பாடமாயின், ஒப்புக் கூறேனென்றா னென்க. இது முதல், "மன்ன வன்பகை யாயதொர் மாதெய்வம்" (*சீவக.* 241)[1]என்றதனைக் குறித்துக் கூறுகின்றான். (217)

247. அருளு மேலர சாக்குமன் காயுமேல்
வெருளச் சுட்டிடும் வேந்தெனு மாதெய்வம்
மருளி மற்றவை வாழ்த்தினும் வையினும்
அருளி யாக்க லழித்தலங் காபவோ.

மன்-மிகுதி. மருளி: இ, [1]பகுதிப்பொருள்விகுதி. மற்று-வினை மாற்று. "தாமினிநோயும்" (*பு.வெ.*187) என்றாற்போல [2]உம்மை மாற்றுக. ஆக்கல், அழித்தல்: காலந்தோன்றாத [3]வினைப்பெயர். ஆப: எதிர்காலத்திற்குரிய பகரத் தொடு அன் பெறாதுவந்த அகரவீற்றுப் பலவறிசொல். ஓகாரம்: எதிர்மறை.

---

[2]திரு-செல்வம். [3]பொதுவாகக்கூறினான்; *சீவக.*206.

246. திலகம்-மேலாதல். திலகநீண்முடித்தேவர்: *சூளா.* சுயம். 69. பலவும்- பலவகையிலும். தேவரின்-தேவரைக் காட்டிலும். தேவரைக் காட்டிலும்அரசர்சிறந்தவர்: *சூளா.* மந்திரசாலை. 29.

(உரை.) [1]என்றதனை-என்று கட்டியங்காரன்கூறியதை.

247. அருளுமேல்-அருள் செய்யுமேல். காயுமேல்-கோபம் கொண்டால். மருளி-மயக்கம்; *பெருங்.*1. 34:170.

(உரை.) [1]பகுதிப்பொருள் விகுதி-பகுதியின் பொருளை யன்றித் தனக்கென்று வேறு பொருளில்லாத விகுதி. [2]உம்மை மாற்றுதல்- வாழ்த்தின் ஆக்கலும், வையின் அழித்தலும் எனல். [3]வினைப்பெயர்- தொழிற்பெயர்.

(இ-ள்.) வேந்தெனுந்தெய்வம் அருளுமேல் அரசாக்கும்; காயுமேற் சுட்டிடும். மற்று மயக்கத்தையுடைய அத்தெய்வங்கள் தம்மை ஒருவன் வாழ்த்துவனாயின் அவனையருளியாக்கலும், தம்மையொருவன் வைவ னாயின் அவனை அருளாதழித்தலும் அவைகட்கு அப்பொழுதே ஆகாவே யென்றானென்க. *(218)*

248. உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்
இறங்கு கண்ணிமை யார்விழித் தேயிருந்
தறங்கள் வெளவ வதன்புறங் காக்கலார்.

இறங்கு கண்ணிமையார்-தெய்வத்தன்மை குலையுந் தேவரென்றது, மேலே, "எல்லைமூ வைந்து நாள்க ளுளவென விமைக்குங் கண்ணும்" (*சீவக.2810*) என்பராதலின்; கண்ணிமையார், தேவர்க்கு ஒருபெயர்.

(இ-ள்.) மன்னவன் உறங்குமாயினும் அவனொளி உலகைக் காவா நிற்கும்; தேவர் விழித்தேயிருந்தும் தம்மை நோக்கி உலகத்தார் செய்கின்ற அறங்களை [1]அசுரர்வெளவ அதனைப் பரிகரிக்க மாட்டாரென்றானென்க. *(219)*

249. யாவ ராயினு நால்வரைப் பின்னிடிற்
றேவ ரென்பது தேறுமிவ் வையகம்
காவன் மன்னவர் காய்வன சிந்தியார்
நாவி னும்முரை யார்நவை யஞ்சுவார்.

---

248. ஒளி-அரசர்பாலுள்ள கடவுட்டன்மை; புகழ்வடிவு. மன்னவன் ஒளி: *சீவக.272, 2377; புறநா.51, 309; மணி.19:128*; உலகைக் காவாநிற்கும்: *குறள்.698*, பரிமேல்; "உறங்கும் போதுந் தன்னருளாணையுலகெங்கும், அறங்குன்றாவாகாப்பதையென்ப"(*திருவிளை. பழியஞ்சின.18.*). அறங்கள்-யாகம் முதலியன.

(உரை.) அசுரர் வருவிக்கப்பட்டது.

249. யாவராயினும்; உம்மை: இழிவு சிறப்பு. நவை-தண்டனை. மன்னவர்காய்வனசிந்தியார், நாவினும்உரையார்; *பெருங்.1. 35:18-9.*

(உரை.) [1]பால்வரை தெய்வம்-இன்பதுன்பத்திற்குக் காரணமாகிய நல்வினைதீவினைகளைவகுக்கும்தெய்வம்; பால்-ஊழ்வினை. [2]உவமை கூறுமிடத்துக் கூறல்: "பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை" (*குறள்.481*) என்றாற் போல்வது.

(இ-ள்.) இழிந்தோராயினும் அவர் பின்னே நால்வரைத் திரியச் சொல்லு வராயின், அவரைப் [1]பால்வரை தெய்வமென்னுந் தன்மையை இவ்வையகந் தேறுமாதலான் மன்னவர்களான்வரும் நவையை அஞ்சுவார், அவர் காய்வனவற்றை [2]உவமைகூறு மிடத்தும் கூறார்; நினைப்பதுஞ் செய்யாரென்றானென்க. (220)

250. தீண்டி னார்தமைத் தீச்சுடுமன்னர்தீ
ஈண்டு தங்கிளை யோடு மெரித்திடும்
வேண்டி லின்னமிர் துந்நஞ்சு மாதலான்
மாண்ட தன்றுநின் வாய்மொழித் தெய்வமே.

(இ-ள்.) தீ தீண்டினாரையே சுடும்; அதுபோலன்றி மன்னருடைய கோபம் தீங்குசெய்தவர்களைத் திரண்ட சுற்றத் தோடுஞ்சுடும்; [1]அவரது அருள் அவரை விரும்புவாருண்டாயின் அமுதுபோல் உறுதிபயக்கும்; அவரது [2]செற்றம் அவரைவிரும்பா தார்க்கு நஞ்சுபோற் [3]கரந்துநின்று கொல்லும்; அங்ஙனமாதலால், நின்தெய்வம் [4]என்தெய்வம்போல மாண்டதன்றென்றானென்க.

இதனாற் [5]பகைவரையும் நட்டாரையும் தீ நட்பையுங் கூறினான். (221)

251. வேலின் மன்னனை விண்ணகங் காட்டியிஞ்
ஞால மாள்வது நன்றெனக் கென்றியேல்
வாலி தன்றெனக் கூறினன் வாண்ஞமற்
கோலை வைத்தன்ன வொண்டிற லாற்றலான்.

(இ-ள்.) வாள்வலியாலே ஞமனுக்கு வல்லவனாயின் வந்து பார்க்கவென்று ஓலைவைத்தாற்போன்ற திறலை நடத்துதலுடைய தருமதத்தன், மன்னனை வேலினால் விண்ணேற்றி, இவ்வுலகை

---

250. தீ-நெருப்பு; கோபம். கிளை-உறவினர். மன்னவன் அமிர்தும் நஞ்சும் போல்வான்: *சீவக.157, உரை.* மாண்டதன்று-மாட்சிமையுடைய தன்று.

(உரை.) [1]அவரது-அரசரது. [2]செற்றம்-கோபம். [3]கரந்து-மறைந்து. [4]என் தெய்வம்-சச்சந்தன். [5]எரித்திடுமென்றதனால் பகைவரையும் அமிர்துமென்றதனால் நட்டாரையும், நஞ்சுமென்றதனால் தீநட்பையும் கூறினார்; நட்டார்-நண்பர்.

251. மன்னனை-சச்சந்தனை. என்றியேல்-என்பாயாயின். வாலிதன்று- நல்லது அன்று. ஞமன்-நமன்; "தெரிகோன் ஞமன்ன போல" (*புறநா.6.*) ஓலைவைத்தன்ன; "நீலப்போதினுக் கோலை போக்கும்" (*பாகவத. கோவியரை மணந்த. 8.*) ஆற்றலான்-தருமதத்தன்.

யாள்வது எனக்கு நன்றென்றியேல், அது நினக்கு நன்றன்று என்றானென்க.

[1]இவன் முன்னின்று கூறிய அருமைநோக்கி, 'ஆற்றலான்' என்றார். (222)

(வேறு)

252. குழற்சிகைக் கோதை சூட்டிக் கொண்டவ னிருப்ப மற்றோர்
நிழற்றிகழ் வேலி னானை நேடிய நெடுங்க ணாளும்
பிழைப்பிலாட் புறந்தந் தானுங் குரவரைப் பேணல் செய்யா
திழுக்கினா ரிவர்கள் கண்டா யிடும்பைநோய்க் கிரைக ளாவார்.

(இ-ள்.) இடும்பைநோய்களுக்கு இரைகளாவார், தன் கணவனை யொழிய வேறொருவனைத் தேடியவளும், [1]தன்னைத் தப்பாத மனைவியை மனத்தாற் கொள்ளாது விட்டவனும், குரவரைப்பேணுதல்செய்யாதேதப்பினாருமாகிய இவர்கள்காணென் றானென்க.

தரவு, "செலவினும் வரவினும்" (தொல். கிளவி.28) என்னும் பொதுச் சூத்திரத்தான் முடிக்க. [2]குரவர்-அரசன், உவாத்தியாயன், தாய், தந்தை, தம்முன் எனஐவர். (223)

253. நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான் பிறர்மனை நலத்தைச் சேர்ந்தான்
கட்டழற் காமத் தீயிற் கன்னியைக் கலக்கி னானும்
அட்டுயி ருடலந் தின்றா னமைச்சனா யரசு கொன்றான்
குட்டநோய் நரகந் தம்முட் குளிப்பவ ரிவர்கள் கண்டாய்.

(இ-ள்.) நட்பிடத்து வஞ்சித்தவனும், பிறர்மனையாளைச் சேர்ந்தவனும், மிக்க அழல்போலும் காமத்தீயினாற் கன்னியை

(உரை.) [1]இவன்-கட்டியங்காரன்.

252. குழற்சிகை-மயிர்முடி. கோதை-மலர்மாலை. கொண்டவன்-தன் கணவன். நிழல்-ஒளி. நேடிய-தேடிய. புறந்தந்தான்-கொள்ளாது வெளியே போகவிட்டவன். பிழைப்பிலாட் பிரிதல்: *குறுந்.137; புறநா.71; திரி.86.* இழுக்கினார்-தவறியவர். இடும்பை-துன்பம்.

(உரை.) [1]தன்னை-கணவனை. [2]ஐந்துவகைக்குரவையும் பேணுதல் இன்றியமையாதது; *ஆசாரக்.17.*

253. குய்யம்-வஞ்சனை. கட்டழல்-மிக்க நெருப்பைப்போன்ற; கட்டு-மிகுதி; "கட்டணிவார்சடையோன்" (*சிற்.303.*) உயிரைஅட்டு என மாறுக.

அத்தன்மை குலைத்து [1]வரையாதவனும், உயிரை அட்டு உடலைத் தின்றவனும், கொன்றவனுமாகிய இவர்கள்காண், இம்மையிற் குட்டநோயினும் மறுமையில் நரகத்தினும் அழுந்துவ ரென்றானென்க.

கலக்குதல்-[2]கைக்கிளைவகையாகிய [3]இராக்கதமென்னும் மணத்தில்[4]தப்பியதாம். . (224)

254. பிறையது வளரத் தானும் வளர்ந்துடன் பெருகிப் பின்னாட்
குறைபடு மதியந் தேயக் குறுமுய றேய்வ தேபோல்
இறைவனாகத் தன்னை யாக்கி யவன்வழி யொழுகி னென்றும்
நிறைமதி யிருளைப் போழு நெடும்புகழ் விளைக்கும் மென்றான்.

(இ-ள்.) பிறைவளர அதுதானும் உடனேவளர்ந்து பெருத்துப் பின்பு குறைதலுண்டான மதிதேய முயலும் தேயுமாறுபோலத் தன்னை இறைவனாக ஆக்கினவன் வழியிலே அவனோடும்பெருகி அவனோடும் தேய்ந்தொழுகுவனாயின், அவ்வொழுக்கம் இருளை யோட்டுமதி போலப் பழியையோட்டும்; புகழை விளைக்குமென்றா னென்க. (225)

255. கோணிலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கண் மிஞ்சி
நீணில மாரி யின்றி விளைவஃகிப் பசியு நீடிப்
பூண்முலை மகளிர் பொற்பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி
ஆணையிவ் வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்றான்.

(இ-ள்.) அரசன் தான் நடத்து முறைமையிற் பிறழ்வனாயின், இவ்வுலகு, கோள் நிற்கும் நிலைகுலைந்து இராநாழிகை குறையப் பகற்பொழுதுகள் மிக்கு மாரியின்றாய் நிலம் விளைவுசுருங்கிப்

(உரை.) [1]மணம் புரிந்து கொள்ளாதவன். [2]ஒரு தலைக்காமம். [3]வலிதிற் கொள்ளுதல்; எண்வகை மணத்துள் ஒன்று. [4]தப்புதலாவது மணம் புரிந்து கொள்ளாமை.

254. அது-முயல். திங்களும் முயலும்: *சீவக.1334*; *நாலடி.176*. இறைவனாத் தன்னை ஆக்கியவன்; *சீவக.245*. போழும்: முற்று (*பி-ம்.*) 'விளைக்குமன்றே'.

(மேற்.) அடி, 2: *மாறன்*. பொருளணி. 10. 1-2: *கல்*. 'நீர்நிலை', 9, *மயில்*.

255. கோள் நிலை திரிந்து-கிரகங்கள் தாம் நிற்க வேண்டிய நல்ல நிலையினின்றும் மாறுபட்டு; *மணி.1:34; 7:8-10*. நாழி: நாழிகை யென்பதன் மரூஉ. மாரி-மழை. *மு. மதுரைக். 4-23*.

பசிமிக்கு மகளிர் கற்பழிந்து அறச்சாலைகளுமின்றிக் கெடும்; அரசனாணையே யென்றானென்க.

கட்டியங்காரன் கொலைகுறித்ததும் அரசன் அவற்கு அரசளித்ததும் உட்கொண்டு [1]இரண்டுகவியும் பொதுவாகக் கூறினான். [2]எச்சங்கள், செயப்படுபொருளன. *(226)*

256. தார்ப்பொலி தரும தத்தன் றக்கவா றுரைப்பக் குன்றிற்
கார்த்திகை விளக்கிட் டன்ன கடிகமழ் குவளைப் பைந்தார்
போர்த்ததன் னகல மெல்லாம் பொள்ளென வியர்த்துப் பொங்கி
நீர்க்கடன் மகரப் பேழ்வாய் மதனன்மற் றிதனைச் சொன்னான்.

குன்றிலே கார்த்திகை விளக்கிட்டன்னவாகக் குவளைத்தார் போர்த்த அகலம். மகரவாய்போலும் பெரிய வாய்.

(இ-ள்.) [1]வாகைத்தாராற்பொலிந்த தருமதத்தன், அமைச்சர்க்கும் அரசர்க்கும் தக்கபடியைக் கூறினானாக, மதனன், தன் அகல மெல்லாம்கடுகவியர்த்துப்பொங்கி இதனைக்கூறினானென்க. *(227)*

257. தோளினால் வலிய ராகித் தொக்கவர் தலைகள் பாற
வாளினாற் பேச லல்லால் வாயினாற் பேச றேற்றேன்
காளமே கங்கள் சொல்லிக் கருனையாற் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்தின் வழுவழுத் தொழியு மென்றான்.

(மேற்.) அடி, 1: கல். 'பாய்திரை', 7-9; 'வானவர்க்', 4, மயில். *மு.: சிலப்.15:9-10,* அடியார்.

(உரை.) [1]முன் பாட்டும் இப்பாட்டும். [2]திரிந்து முதலியன; திரியப்பட்டு என்று பொருள்கொள்க.

256. குன்றிற் கார்த்திகை விளக்கு: *சீவக.262; சூளா.* மந்திர.17. குவளை-செங்குவளை. அகலம்-மார்பு. பொள்ளெனவியர்த்து; *குறள்.487.* மதனன்-கட்டியங்காரன்மைத்துனன்.

(மேற்.) அடி, 3: *நன்.* இடை. 2, மயிலை.

(உரை.) [1]வெற்றி மாலை.

257. தொக்கவர்-ஒன்றுகூடிய பகைவர். வாளினால்...தேற்றேன்: *கம்ப.* கும்ப-வதை. 235. காளம்-கருமை. கருனையால்-பொரிக் கறியோடு; ஆல், ஓடு என்னும் பொருளில் வந்தது; "தூங்குகையா னோங்கு நடைய" *(புறநா.22:1)* என்புழிப்போல். கருனையாற் குழைக்குங்கைகள்: *புறநா.90; சூளா.* அரசியற். 254.

(இ-ள்.) பகைவரது தலைகள்சிதற வாளினால் [1]வஞ்சின முடித்தலல்லது வாயினாற் பேசுதலையறியேன்; தாங்கள் காள மேகங்கள் போல் இங்ஙனம் முழங்கக் கூறுதலாலே, கருனை யோடே சோற்றைத் திரட்டும் கைகள் அமர்க்கடலை நீந்தும் பொழுது மிக[2]வேர்த்து வாள்வழுக்கு மென்று கூறினானென்க.

தேற்றேன், "தேற்றாய் பெரும பொய்யே" (*புறநா.59*) என்றாற் போல்நின்றது. இக்கவி[3]முன்னிலைப்புறமொழி. (228)

258. நுண்முத்த மேற்றி யாங்கு மெய்யெலாம் வியர்த்து நொய்தின்
வண்முத்த நிரைகொ ணெற்றி வார்முரி புருவ மாக்கிக்
கண்ணெரி தவழ வண்கை மணிநகு கடக மெற்றா
வெண்ணகை வெகுண்டு நக்குக் கட்டியங் காரன் சொன்னான்.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரன், மெய்யெலாம் முத்தழுத்தினாற் போலக் கடிதின் வியர்த்து அவ்வியர்பு [1]நிரைத்த நெற்றியிலே புருவமாக்கிக் கண் எரிதவழாநிற்கக் கடகத்தை உடைத்து [2]வெடிசிரிப்பாக வெகுண்டு சிரித்து ஒருவார்த்தை கூறினானென்க.

வார்புருவம்-நெடிய புருவம். (229)

259. என்னலாற் பிறர்கள் யாரே யின்னவை பொறுக்கு நீரார்
உன்னலாற் பிறர்கள் யாரே யுற்றவற் குறாத சூழ்வார்
மன்னன்போய்த் துறக்க மாண்டு வானவர்க் கிறைவ னாக
பொன்னெலாம் விளைந்து பூமிபொலியயான் காப்ப லென்றான்.

உற்றவன்-சச்சந்தன். உறாத-பொன்னுலகாளாமல் மண்ணுல காளுதல். இனி, உற்றவன்-கட்டியங்காரனுமாம். விளைந்த பூமியும் பாடம்.

(மேற்.) அடி, 4: *தக்க.90*, உரை.

(உரை.) [1]சபதம். [2]வழுவழுத்து என்பதனால் வேர்த்தல் வருவிக்கப் பட்டது. [3]முன்னே நிற்பாரை நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறு போலக் கூறுதல்.

258. முத்து வியர்வைத்துளிக்கு உவமை. வார் முரிபுருவம்-நீண்ட வளைந்த புருவம். கடகம் எற்றா-கடகத்தை அறைந்தது.

(உரை.) வரிசைப்பட்ட. [2]*சிலப்.16:63-70*, அடியார்.

259. துறக்கம் ஆளுதல்-போரில் இறந்து வீர சுவர்க்கமடைந்து இன்பம் நுகர்தல். பூமி பொன்விளைதல்: *ஐங்.1*

(இ-ள்.) நீ கூறிய கடிய சொற்களைப்பொறுப்பார் என்னை யொழிய வேறுயார், அதற்குயானே; தன்னைச் செறிந்தவற்கு உறாத காரியங்களைச் சூழ்வார் உன்னையொழிய வேறுயார், அதற்கு நீயே; இனி அமைக; வேந்தன் தேவர்க்கிறைவனாக, யான் பூமி யெல்லாம்விளைந்து பொன்பொலியக்காப்பேனென்றானென்க. *(230)*

260. விளைக பொலிக வஃதே யுரைத்திலம் வெகுள வேண்டா
களைக மெழுக மின்னே காவலற் கூற்றங் கொல்லும்
வளைகய மடந்தை சொல்லுந் தான்செய்த பிழைப்புக் கொல்லும்
அளவறு நிதியங் கொல்லு மருள்கொல்லு மமைக வென்றான்.

(இ-ள்.) நீ கூறியவாறே [1]பூமியெல்லாம் விளைக; பொன்னும் பொலிக; நினதுநினைவே கூறிற்றிலேம்; [2]அவற்றிற்கு நீ வெகுள வேண்டா; இப்பொதே களைவேமாக எழுவேம்; இதற்குக் காரணம் யாதெனின், காவலனைக் கொல்லுங் கூற்றம், நிலமகளாய்க் கொல்லும்; பிழைப்பாய்க்கொல்லும்; நிதியாய்க்கொல்லும்; அருளாய்க்கொல்லும்; ஆதலால், அவனுக்கு அக்கொலை அமைவதாகவென்றானென்க.

இனி, 'அஃதேலுரைக்கிலம்' என்பது பாடமாயின், நின்கருத்து அதுவாயின், வேறு கூறுகின்றிலேமென்க. இனி, கூற்றமும் கய மடந்தை முதலியனவும் காவலனாகிய கட்டியங்காரனைக் கொல்லு மென்று [3]உட்கொண்டு, 'இனி வார்த்தையமைக' என்றானென்பாரு முளர். 'விளைகபொலிக' ஒரு [4]வழக்கென்பாருமுளர். *(231)*

261. நிலத்தலைத் திருவ னாட னீப்பருங் காதல் கூர
முலைத்தலைப் போக மூழ்கி முகிழ்நிலா முடிகொள் சென்னி
வெலற்கருந் தானை நீத்த வேந்தனை வெறுமை நோக்கிக்
குலத்தொடுங் கோற லெண்ணிக் கொடியவன் கடிய சூழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) திருவனாளிடத்தே தனதுகாதல் கூருதலின், அவளது முலைப் போகத்தே அழுந்தித் தானையை நீத்த சென்னியையுடைய

---

260. தான்செய்த பிழைப்புக்கொல்லுதல்: *சிலப்.20:76-8.*

(உரை.) [1]விளைக பொலிக என்பனவற்றால், 'பூமியெல்லாம், பொன்' என்பன முன் செய்யுளிலிருந்து வருவிக்கப்பட்டன. [2]கட்டியங் காரன் கருத்தின்படியே கூறாத குற்றங்களின் பொருட்டு. [3]கட்டியங் காரன்முன்னே கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லுதல் முறையன்மையின் இப்பொருள்உட்கோளாயிற்று. [4] *பரி.10:86; பெருங்.4. 13:143.*

261. நீப்பருங்காதல்-விடுவதற்கரிய அன்பு. கூர-மிகுதாலல். முகிழ் நிலா-அரும்புகின்ற ஒளி. வெறுமை-தனிமை. கருவுற்றிருக்கும் விசயை யையும் கொல்ல எண்ணினமையால் 'குலத்தொடும் கோறலெண்ணி' என்றார்; *சீவக.477.*

வேந்தனை வெறுமையைப் பார்த்துப் பிள்ளையுடனே கொல்லக் கருதி, அதற்குவேண்டும் கடிய தொழில்களைக் கொடியவன் சூழ்ந்தானென்க.

நிலத்தலைத்திரு: இல்பொருளுவமை. *(232)*

262. கோன்றமர் நிகள மூழ்கிக் கோட்டத்துக் குரங்கத் தன்கீழ்
ஏன்றநன் மாந்தர்க் கெல்லா மிருநிதி முகந்து நல்கி
ஊன்றிய நாட்டை யெல்லா மொருகுடை நீழல் செய்து
தோன்றினான் குன்றத் துச்சிச் சுடர்ப்பழி விளக்கிட் டன்றே.

(இ-ள்.) அரசன்சுற்றம் விலங்கிலே மூழ்கிச் சிறையிலே தாழத் தன் கீழ்மையையேற்ற மாந்தர்க்கெல்லாம் நிதியைநல்கி நாட்டையெல்லாம் குடையால் நீழல்செய்து ஊன்றுதற்குக் குன்றத் திலிட்ட விளக்குப்போலே பழியாகிய விளக்கையிட்டுத் தோன்றி னானென்க.

கீழ்-இடமுமாம். நன்மாந்தர்: [1]இகழ்ச்சி. ஊன்றிய: பெயரெச்ச முமாம். *(233)*

263. பருமித்த களிறு மாவும் பரந்திய றேரும் பண்ணித்
திருமிக்க சேனை மூதூர்த் தெருவுதொ றெங்கு மீண்டி
எரிமொய்த்த வாளும் வில்லு மிலங்கிலை வேலு மேந்திச்
செருமிக்க வேலி னான்றன் றிருநகர் வளைந்த தன்றே.

(இ-ள்.) சேனையானது, களிறு முதலியவற்றைப்பண்ணி, வாள் முதலியவற்றையேந்தி, தெருவுதோறும் ஈண்டி, வேலினானது நகரை எங்கும் வளைந்ததென்க.

[1]உள்நிற்கும் ஊர்திகளும் உட்பட வளைந்து அந்தப்புரத்தினுட் புகுதாது நின்றது கண்டு வாயிலோன் உணர்த்துகின்றமை மேற் கூறுகின்றார். *(234)*

---

262. நிகளம்-விலங்கு. கோட்டம்-சிறைக்கோட்டம். ஊன்றிய-ஊன்றும்பொருட்டு. குன்றத்துச்சி விளக்கு; *சீவக.*256; *பழ.*204; "வயிரக் குன்றிற் கொழுஞ்சுடர்விளக்கிட் டாங்கு" (*சூளா.*மந்திர.17.)

(உரை.) [1]தீய மாந்தரென்னும் பொருளதாதலின்இகழ்ச்சி என்றார்.

263. பருமித்த-அலங்கரித்த; *சீவக.*512; *வி-பா.*12-ஆம் போர். 64. பண்ணி- ஏறுதற்குரியவாக அமைத்து. இலைவேல்-இலைபோன்ற வடிவத்தையுடைய வேல். திருநகர்-அரண்மனை.

(உரை.) [1]*சீவக.*152, ந.

264. நீணில மன்ன போற்றி நெடுமுடிக் குருசில் போற்றி
பூணணி மார்ப போற்றி புண்ணிய வேந்தே போற்றி
கோணினைக் குறித்து வந்தான் கட்டியங் கார னென்று
சேணிலத் திறைஞ்சிச் சொன்னான் செய்யகோல் வெய்ய
சொல்லான்.

போற்றி, பரிகாரம், பூணணிமார்ப-பகைவர் கவசமணிவ தற்குக்காரணமான மார்ப; "அரும்பூணற வெறிந்தாங்கு" (*சீவக.2265*) என்பர்மேலும். போற்றி, [1]நான்குகூறியது நிலத்திற்கும் குலத்திற்கும் வீரத்திற்கும் தருமத்திற்கும் நின்னையொழிய இல்லையென்று இரங்கினான்.

(இ-ள்.) வெய்யசொல்லைக் கூறுதலுடைய வாயிலோன், போற்றியென்று கூறி இறைஞ்சி, கட்டியங்காரன் நின்னைக் கொலை குறித்து வந்தானென்று கூறினானென்க.

'கோண்' எனின் மாறுபாடாம். (235)

265. திண்ணிலைக் கதவ மெல்லாந் திருந்துதா ழுறுக்க வல்லே
பண்ணுக பசும்பொற் றேரும் படுமதக் களிறு மாவும்
கண்ணகன் புரிசை காக்குங் காவல ரடைக வென்றான்
விண்ணுரு மேறு போன்று வெடிபட முழங்குஞ் சொல்லான்.

வல்லேயென்றது, எவ்விடத்தும் கூட்டுக. வெடிபட-வெடித்த லுண்டாக.

---

264. போற்றி-பாதுகாத்தருளுக; இகரவீற்று வியங்கோள்; *சிலப்.13:92*, அடியார். வாயிலோன் போற்றி என்றது தான் சொல்லும் கொடுஞ்செய்தியை அரசன் பொறுத்தருளுதற் பொருட்டு; *சீவக.430.* நெடுமுடிக்குருசில்; *மணி.25: 96.* பூண்-கவசம். நின்னைக் கோள் குறித்து; கோள்-கொலை. சேண் நிலத்து- நெடுந்தூரத்தில்; "இருந்த மன்னவற் கெழுகோ லெல்லையுட், பொருந்தல் செல்லாது புக்கவ னிறைஞ்ச" (*பெருங்.1. 47:53-4.*) செய்ய கோல்: *பெருங்.1:37: 10; 3: 5: 99;* "ஊட்டரக்குண்டகோலர்" (*சூளா. சீயவதை. 78.*)

(மேற்.) *அடி, 1: சிலப்.20:30-33, அரும்பத.*

(உரை.) [1]*வணங்குந்தோறும் கூறினமையின் போற்றி பலவாயிற் றென்பர் (சிலப். 20:30-33, அரும்பத.)*

265. வல்லே-விரைய; இதனைத் தாழுறுக்க, பண்ணுக, அடைக என்பவற்றோடும் கூட்டுக. உருமேறு-இடி. வெடிபட-ஓசைஉண்டாக; "வெடிபடக்கடந்து" (*மதுரைக். 233.*)

(இ-ள்.) சொல்லான், கதவமெல்லாம் தாழிடுக; தேர் முதலிய வற்றைப் பண்ணுக; புரிசையிலே அதுகாக்கும் காவலரடைக வென்றானென்க.

இஃது [1]இராசதத்தாற் கூறினான். (236)

266. புலிப்பொறிப் போர்வை நீக்கிப் பொன்னணிந் திலங்கு கின்ற
ஒலிக்கழன் மன்ன ருட்கு முருச்சுடர் வாளை நோக்கிக்
கலிக்கிறை யாய நெஞ்சிற் கட்டியங் கார னம்மேல்
வலித்தது காண்டு மென்று வாளெயி றிலங்க நக்கான்.

(இ-ள்.) புலியினது வரியையுடைய கவசத்தைத் தவிர்த்து மன்ன ரஞ்சும் வாளைநோக்கி, வலித்ததுகாண்டுமென்று மிகச் சிரித்தானென்க.

இது [1]வீரத்தின்கண் எள்ளுதலாற் பிறந்த நகை. [2]ஊர்திகளின் மையின், கவசநீக்கினானென்க. போர்வை-[3]உறையுமென்ப. (237)

267. நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டு நன்பொருட் கிரங்கல் வேண்டா
கங்குனீ யன்று கண்ட கனவெலாம் விளைந்த வென்னக்
கொங்கலர் கோதை மாழ்கிக் குழைமுகம் புடைத்து வீழ்ந்து
செங்கயற் கண்ணி வெய்யா திருமகற் கவலஞ் செய்தாள்.

(உரை.) [1]தனக்கு யாதொரு துணையும் இல்லாதிருப்பவும் பழைய வழக்கத்தால் இவ்வாறு கூறினமையால் 'இராசதத்தால் கூறினான்' என்றார்; "என்னு மாத்திரத் தேந்திய கார்முகம், சின்ன மென்றுந் தனிமையுஞ்சிந்தியான், மன்னர்மன்னவன்செம்மன்மரபினால், பின்னுறத்தன்பெருங்கரநீட்டினான்" (*கம்ப.* கரன்வதை. 177)

266. புலிப்பொறிப் போர்வை-புலியின் தோலால் செய்யப்பட்ட வரிகளையுடைய கவசம்; *புறநா.*13:2. உட்கும்-அஞ்சுகின்ற. வாளை நோக்கிக்கூறல்; *பெருங்.*1.46:89-93. *சூளா.* அரசியற்.35; *கம்ப.* நிந்தனை. 73. கலி-தீய குணங்கள். இறை-தங்குமிடம். வலித்தது-துணிந்த காரியத்தை.

(உரை.) [1]'வீரத்தெழுந்த வெகுளிநகையும் எள்ளல்நகையென்றே அடக்கல் வேண்டும் ஈண்டென்பது' (*தொல்.* மெய்ப். 4, *பேர்.*) [2]வாகனம் ஏறாதவர் கவசம் பூணுதல் மரபன்று என்பர். [3]"எஃகம் புலியுறை கழிப்ப", "புலியுறைகழித்தபுலவுவாயெஃகம்" (*பதிற்.* 19, 24.)

267. கங்குல்-இரவு. விளைந்த-பயனையளித்தன. கொங்கு-தேன். கோதை மாழ்கி-மாலைபோல் மயங்கி. குழை-குண்டலம். திருமகன்-சீவகன். அவலம்-துன்பம். விசயை வயிற்றில் அடித்துக் கொண்ட மையால் 'திருமகற் கவலம் செய்தாள்' என்றார்.

வேண்டுமென்பது ஒருவியங்கோள்; "ஓஒதல்வேண்டும்" *(குறள்.653)* என்றாற்போல. நன்பொருள்-பிள்ளை. எல்லாமென்றான், [1]பிள்ளையார் ஆக்கங்கருதி [2]உயிர்நிற்றற்கு. தெளிவுபற்றி, 'விளைந்த' என்று இறந்த காலத்தாற் கூறினான்.

(இ-ள்.) நங்காய், நீ இரங்குதல்வேண்டா; பிள்ளைகாரணத்தாற் போவாயாக; அஃது என்னெனின், நீ அன்று கங்குலிற்கண்ட கனவெல்லாம் பயன்பட்டனகாண் என்றுகூற, கயற்கண்ணி, கோதை போல மாழ்கி வீழ்ந்து தன்பிள்ளைக்கு வருத்தஞ் செய்தானென்க. *(238)*

268. மல்லலைத் தெழுந்து வீங்கி மலைதிரண் டனைய தோளான்
அல்லலுற் றழுங்கி வீழ்ந்த வமிர்தமன் னாளை யெய்திப்
புல்லிக்கொண் டவல நீக்கிப் பொம்மல்வெம் முலையி னாட்குச்
சொல்லுவா னிவைகள் சொன்னான் சூழ்கழற் காலி னானே.

(இ-ள்.) மற்றொழிலை வருத்தி எழுந்து நீண்டு மலை திரண்டனைய தோளானாகிய கழற்காலினான், அல்லலுற்றுக் கெட்டு வீழ்ந்த அமிர்த மன்னாளைச் சேர்ந்து, தழுவி அவலத்தை நீக்கி அவளுக்கு: முன்பு [1]அன்பிற் றலைப் பிரியாதன கூறுகின்றவன் இப்பொழுது [2]அவ்வன்பிற்றலைப் பிரிந்தன கூறினானென்க.

அமுதயின்றார்க்கு [3]நாளுலந்தால், [4]அது வேறுபாடு தோற்றுவிக்குமாறு போல் இவற்கும் வேறுபாடு தோற்றுவித்தலின், 'அமிர்தமன்னாள்' என்றார். *(239)*

269. சாதலும் பிறத்த றானுந் தம்வினைப் பயத்தி னாகும்
ஆதலு மழிவு மெல்லா மவைபொருட் கியல்பு கண்டாய்
நோதலும் பரிவு மெல்லா நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே
பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத் தோளி யென்றான்

(உரை.) [1]பிள்ளையார்-சீவகன். [2]விசயையின் உயிர் நீற்றற் பொருட்டு.

268. மல் அலைத்து-மல்லர்களை வருத்தி. தோளான்: சச்சந்தன். அல்லல்-துன்பம். அழுங்கி-கெட்டு. புல்லி-தழுவி. அவலம்-வருத்தம். பொம்மல்-பெருமை; "பொம்மல் வெம்முலை" *(சீவக.1492, உரை.)*

(உரை.) [1]அன்பிற்றலைப் பிரியாதன-அன்பினின்றும் நீங்காத சொற்கள். [2]அன்பிற்றலைப் பிரிந்தன-பிரிவைப் புலப்படுத்தும் சொற்கள்[3]நாளுலந்தால்-வாழ்நாள் கெட்டால். [4]அது-அவ்வமிர்தம்.

269. அவை-அவ்வினைகள். நோதல்-வருந்துதல். பரிவு-அன்பு. தோளி: விளி. *மு. புறநா.192.*

(இ-ள்.) பேதாய், தோளி, சாதல்தானும் பிறத்தல்தானும் ஆதல்தானும் அழிதல்தானுமெல்லாம் தம்வினைகளின் பயத்தாலுண்டாம்; ஆண்டுச் சாதற்கும் அழிதற்கும் நோதலும், பிறத்தற்கும் ஆதற்கும் அன்புறுதலும் எல்லாம் அறிவின்மையன்றே; இங்ஙன மாதலின், நீ பெரிதும் அறிவிலியாயிருந்தாய்; அவ்வினையுறுதல் பொருட்கு இயல்புகாணென்றானென்க. (240)

270. தொல்லைநம் பிறவி யெண்ணிற் றொடுகடன் மணலு மாற்றா
எல்லைய வவற்று ளெல்லா மேதிலம் பிறந்து நீங்கிச்
செல்லுமக் கதிக டம்முட் சேரலஞ் சேர்ந்து நின்ற
இல்லினு ளிரண்டு நாளைச் சுற்றமே யிரங்கல் வேண்டா.

அவற்றுள் எல்லாம் பிறந்துமேதிலமென மாற்றுக. இரண்டு நாள்- சிறிது நாளென்னும்பொருட்டு.

(இ-ள்.) நம்முடைய பழைய மானிடப்பிறப்பை எண்ணின், வெண்மணலும் [1]உறையிடப்போதாத எல்லையுடைய; அப்பிறவியுளெல்லாம் பிறந்தும் வேறுபட்டேம்; இனி இவ்வுடம்பை நீங்கிச் செல்லுங்கதியிலும் சேரேம்; ஆதலின், இப்பொழுதுசேர்ந்துநின்ற இரண்டுநாளை உறவை உறவாகக் கருதி அதற்கு இரங்கவேண்டாவென்றானென்க. (241)

271. வண்டுமொய்த் தரற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த நுண்ணூல்
உண்டுவைத் தனைய நீயு முணர்விலா நீரை யாகி
விண்டுகண் ணருவி சோர விம்முயிர்த் தினையை யாதல்
ஒண்டொடி தகுவ தன்றா லொழிகநின் கவலை யென்றான்.

---

270. தொல்லை-பழமை. தொடுகடல்-தோண்டப்பட்ட கடல். கடல் மணலும் ஆற்றா எல்லைய: *மதுரைக்.235-7*; *திருவாய்.4. 1:4.* ஏதிலம்-வேறு பட்டோம். கதி- பிறப்பு. சுற்றம்-உறவு.

மு. வி-பா. 13-அம்போர். 172.

(மேற்.) அடி, 1: *கல்.* 'திங்கண் முடி' 23-5, *மயில்.*

(உரை.) [1]உறை-இலக்கக் குறிப்புள் ஒன்று; தானியங்களை அளக்குங்கால் ஐந்துகலத் தானியம் அளக்கப்பட்டவுடன் அவற்றை ஒன்ரென்று எண்ணி எடுத்துவைக்கும் ஒரு பிடிக்குப் பெயராக வழங்கப் படுகின்றது; *பதிற்.71.*

271. வண்டு மொய்த்தரற்றும் பிண்டிவாமன்: *சீவக.957*; பிண்டி- அசோகம்; வாமன்-அருகதேவன். வடித்த-சொல்லப்பட்ட. நீரையாகி- தன்மையயுடையையாகி. விண்டு-வேறுபட்டு.

[1]இறைவன் அருளால் வண்டுமொய்த்தது. நூல்: [2]ஆகுபெயர். அனைய நெஞ்சறிபொருண்மேற்று.

(இ-ள்.) ஒண்டொடி, வாமனாற் சொல்லப்பட்ட நூற்பொருளை உணர்ந்து வைத்து அவ்வாறுணர்வுடைய நீயும் உணர்வில்லாத தன்மையையாய் எனது மொழியை வேறுபட்டுக் கண்ணீர்வீழ விம்மியுயிர்த்து இத்தன்மையையாதல் தகாது; இவ்வருத்தத்தைத் தவிர்கவென்றானென்க. (242)

272. உரிமைமுன் போக்கி யல்லா லொளியுடை மன்னர் போகார்
கருமமீ தெனக்கு மூர்தி சமைந்தது கவல வேண்டா
புரிநரம் பிரங்குஞ் சொல்லாய் போவதே பொருண்மற் றென்றான்
எரிமுயங் கிலங்கு வாட்கை யேற்றிளஞ் சிங்க மன்னான்.

(இ-ள்.) வாளைப்பிடித்த கையினையுடைய [1]ஏறாகிய சிங்கத்தை யொப்பான் நரம்பு இரங்குதற்குக் காரணமான சொல்லாய், மன்னர் உரிமையை முன்னே போக்கியல்லது தாம்போகார்; ஆதலால், இப்போக்கு எனக்கும் கருமம்; உனக்கும் கருமம்; ஏறுதற்கு ஊர்தியுஞ் சமைந்தது; இனிக் கவல வேண்டா; போவதே கருமமென்றானென்க.

[2]பிள்ளையாற்கதிபெறுதலும் பகைவேறலுங்கருதி, இருவர்க்கும் கருமமென்றான். கவற்சி-[3]இருதலைக்கொள்ளியிடத்து எறும்புபோற் கணவனையும் புதல்வனையுநோக்கிக் கவலுதல். (243)

(உரை.) [1]பிண்டியின் நிழலில் அருகதேவன் வீற்றிருத்தலின், தெய்வத்தன்மை யுள்ளதாகிய அம்மரப் பூவில் வண்டுகள் மொய்யா வாயினும், இறைவனருளால் வண்டு மொய்த்தது என்றார்; கடவுட்குரிய பூவில் வண்டு மொய்யாது; *முருகு.43.* [2]நூற்பொருளுக்கு ஆனமையின் ஆகுபெயர்.

272. உரிமை முன் போக்கியல்லால் ஒளியுடை மன்னர் போகார்.; அரிச்சந்திர. நகர்நீங்கு. 1; உரிமை-மனைவி; *பெருங்.1 38:267.* ஒளி-புகழ். ஊர்தி-மயிற் பொறி. புரிநரம்பு-முறுக்கிய நரம்பு. நரம்பிரங்குதல்-நரம்பினிடத்துண்டாகும் பண் இரங்குதல்.

(மேற்.) அடி, 3: கல். 'பாய்திரை', 21-5, மயில்.

(உரை.) [1]ஏறாகிய சிங்கம்-ஆண் சிங்கம். [2]நற்கதி பெறுதல். சச்சந்தனுக்கும், பகையை வெல்லுகை விசயைக்கும் கருமம். [3]இருதலைக் கொள்ளியிடத்து எறும்பு: *பழ. 9; திருவா. நீத்தல். 9; பெரியதிரு: 11. 8:4.*

273. என்புநெக் குருகி யுள்ள மொழுகுபு சோர யாத்த
அன்புமிக் கவலித் தாற்றா வாருயிர்க் கிழத்தி தன்னை
இன்பமிக் குடைய சீர்த்தி யிறைவன தாணை கூறித்
துன்பமில் பறவை யூர்தி சேர்த்தினன் றுணைவி
சேர்ந்தாள்.

உருகி, உருக. அனந்தசுகமிகுதலாலே சீர்த்தியையுடைய அருகன். அவனாணை: "ஓம் ணமோ அரஹந்தாண்" (ஓம் ணமோ அரஹந்தாணம்) என்னும் மொழி. கூறி-கூற. துன்பமில் பறவை-தீதற்ற பறவை.

(இ-ள்.) என்புருகும்படி ஒழுகாநின்று சோரப் பிணித்த அன்பு மிகுதலால் ஆற்றாத உயிர்போலுங்கிழத்தியைப் பறவையாகிய ஊர்தியைச் சேர்த்தினான்; அத்துணைவியும் செயலற்று இறைவனது ஆணைகூறச் சேர்ந்தாளென்க. *(244)*

(வேறு)

274. நீரு டைக்கு வளையி னெடுங்க ணின்ற வெம்பனி
வாரு டைம்மு லைமுகந் நனைப்ப மாதர் சென்றபின்
சீரு டைக்கு ருசிலுஞ் சிவந்த ழன்றொர் தீத்திரள்
பாரு டைப்ப னிக்கடல் சுடுவ தொத்து லம்பினான்.

உடைம்முலை: மகரவொற்று வண்ணத்திற்கடுத்தது. பாரை அகத்தடக்கின கடலென்றது ஊழிக்காலத்துநீரை. [1]தான் உண்டாக்கின படையைத்தான் அழிக்கின்ற தன்மைபற்றி, நெருப்பும் நீரும் உவமைகூறினார்.

(இ-ள்.) மாதர், நீரறாததொரு குவளைபோல வெய்யநீர் இடையறாது நின்ற கண் வாருடைகின்ற முலைமுகத்தை நனைப்பப் போனபின்பு, குருசிலும் நெஞ்சு அழன்று கோபித்து [2]மடங்கற்றீகடலைச்சுடுவதொத்து முழங்கினானென்க. *(245)*

---

273. யாத்த-கட்டிய. ஆருயிர்க்கிழத்தி: விசயை. சீர்த்தி-மிகு புகழ். பறவையூர்தி-மயில்வடிவமானயந்திரம்.

(உரை.) [1]இது பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரத்துள் ஒன்று; இம்மந்திரம் வழித்துணை ஆகுகவெனக்கூறப்படுவதும் உண்டு; *சிலப்.10:100.*

274. வெம்பனி-துன்பத்தால் வருங்கண்ணீர் வெப்பமுடையது; *பெருங்.1. 33:123-4. 2. 10:124; 3. 24:101.* வார் உடை-கச்சை உடைக்கின்ற. சிவந்து-கோபங் கொண்டு. பாருடைப் பனிக்கடல்: பாராகிய நிலத்தையுடைய குளிர்ச்சியையுடைய கடலெனினுமாம்; *முருகு.45, ந;* பாகவதம் கருத்தமன். 50. உலம்பல்-முழங்குதல்; *பெருங்.1. 48:6.*

(உரை.) [1]நெருப்பிலிருந்து நீருண்டாயிற்று என்பர். [2]மடங்கற்றீ-ஊழித்தீ; *பதிற்.72:15.*

275. முழைமு கத்தி டியரி வளைத்த வன்ன மள்ளரிற்
குழைமு கப்பு ரிசையுட் குருசி றான கப்பட
இழைமு கத்தெ றிபடை யிலங்கு வாட்க டலிடை
மழைமு கத்த குஞ்சரம் வாரி யுள்வ ளைத்தவே.

குழைமுகமகளிர் காக்கும்புரிசையெனவே அந்தப்புரமாயிற்று; "ஆடவர் குறுகா வருங்கடி வரைப்பின்" (*நெடுநல்-107*) என்றார் பிறரும். இழைமுகத்தெறிதல்-நூல்பிளக்கவெறிதல். மழை-மதம்.

(இ-ள்.) முழையிடத்தே [1]அரியைவளைத்த குஞ்சரத்திரள் போலஅந்தப் புரத்தே குருசில் அகப்படும்படி வேலையும் வாளையுமுடைய மள்ளராகிய கடலினிடையிற் குஞ்சரங்கள் [2]செண்டு வெளியிலே வளைத்த வென்க.

அரிய யானைவளைத்தல், [3]இல்பொருளுவமம். *(246)*

276. அயிலி னிற்பு னைந்தவா ளழன்று ருத்து ரீஇயுடன்
பயில்க திர்ப்ப ருமணிப் பன்ம யிர்ச்செய் கேடகம்
வெயிலெ னத்தி ரித்துவிண் வழுக்கி வந்து வீழ்ந்ததோர்
கயில ணிக்க திர்நகைக் கடவு ளொத்து லம்பினான்.

---

275. முழை-குகை. அரி-சிங்கம். மள்ளர்-வீரர். குழை-குண்டலம். புரிசை-மதில். குழைமுகப்புரிசை-அந்தப்புரம்; *நெடுநல்.107; மணி.23:55.* குருசில்-சச்சந்தன். இழை முகத்தெறிபடை-வேல். வாலி-யானைக் கூடம்: இப்பெயர் செண்டு வெளிக்காயிற்று; *சீவக.277; பெருங்.1. 37:6.* குஞ்சரம், வளைத்த என்பத னோடுங் கூட்டப்பட்டது.

(உரை.) [1]அரி-சிங்கம். [2]செண்டு வெளி: யானைச் செண்டு, குதிரைச் செண்டு என்று சில விளையாட்டுக்கள் உண்டு; யானையின் மீதும், குதிரையின்மீதும் ஏறியிருந்து பந்தை ஆடுதற்குரிய இடம் செண்டு வெளி எனப்படும்; இங்கே யானைச் செண்டாடும் முற்றவெளியைத்தான் 'செண்டுவெளி' யென்றார்; *கம்ப.* நகர. 68-ஆம் பாடலில் குதிரைச் செண்டாடலைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. [3]அரியோடு பொருதற்கு யானை அஞ்சுமாதலின் இவ்விதம் கூறினார்.

276. அயில்-கூர்மை. உருத்து-கோபித்து, உரீஇ-உருவி. பயில் கதிர்ப்பருமணிப்பன்மயிர்செய்கேடகம்-தங்கப்பெற்றகதிர்களையுடைய பரிய மாணிக்கங்கள்அழுத்தியதும்கரடித்தோலாற் செய்யப்பட்டதுமாகிய கேடகம்; *சீவக.279.* வழுக்கி-தவறி. கடவுள்-சூரியன்.

[1]வினையுலர்ந்துவீழ்ந்ததொரு கடவுள் உவமையிற்று, இவனும் [2]இங்ஙனம் நிற்றலின். கயில்-மூட்டுவாய். நகை-முத்துவடம்.

(இ-ள்.) கூர்மையாற் புனைந்தவாளை, நெஞ்சழன்று கோபித்து உருவி அதனுடனே கேடகத்தையும் ஞாயிற்றைக் திரிக்குமாறு போலத் திரித்துக்கடவுளையொத்து முழங்கினானென்க. (247)

277. மாரி யிற்க டுங்கணை சொரிந்து மள்ள ரார்த்தபின்
வீரி யக்கு ருசிலும் விலக்கி வெங்க ணைமழை
வாரி யிற்க டிந்துட னகற்ற மற்ற வன்படைப்
பேரி யற்பெ ருங்களி றுபின்னி வந்த டைந்தவே.

(இ-ள்.) மள்ளர் கணையை மாரியிற்சொரிந்து ஆர்த்தபின்பு, குருசிலும் அக்கணைமழையை விலக்கிச் செண்டுவெளியில்நின்று நாற்படையையும் [1]சேரக்கெடுத்துப்போகப் பேரணியினின்ற பெருங்களிறுகள்[2]செற்றி வந்து சேர்ந்தனவென்க.

தம்பேர் உலகில் இயலுதலையுடைய பெரிய களிறு. (248)

278. சீற்ற மிக்க மன்னவன் சேர்ந்த குஞ்ச ரந்நுதற்
கூற்ற ருங்கு ருதிவாள் கோடு றவ ழுத்தலின்
ஊற்று டைநெ டுவரை யுருமு டன்றி டித்தென
மாற்ற ரும்ம தக்களி றுமத்த கம்பி ளந்தவே.

கூற்றரு-சொல்லுதற்கரிய. [1]ஊற்று-அசும்பு.

(இ-ள்.) சச்சந்தன், கோடுறத் தன்னைச்சேர்ந்த குஞ்சரங்களின் நுதலிலே வரைக்கண்[2]உருமிடித்தென வாளையழுத்தலின், அக்களிறுகள் மத்தகம் பிளந்தனவென்க. (249)

(உரை.) [1]வினையுலந்து-நல்வினைகெட்டு. [2]இங்ஙனம் நிற்றல்-துணையும் ஊர்தியும் இன்றி நிற்றல்.

277. மாரியின்-மழையைப்போல. அவன்-கட்டியங்காரன். உடன் கடிந்துஅகற்ற என மாறுக.

(உரை.) [1]சேரக்கெடுத்து-ஒருமிக்கக் கெடுத்து. [2]செற்றி-நெருங்கி.

278. நுதல்-நெற்றி. கோடு-யானைத்தந்தம். உடன்று-கோபித்து. மத்தகம்-யானைநெற்றி.

(உரை.) [1]மலையின் ஊற்று அசும்பென்று கூறப்படும். [2]உருமிடித்தென- இடி இடித்தாற்போல.

279. வேன்மி டைந்த வேலியும் பிளந்து வெங்கண் வீரரை
வான்ம யிர்ச்செய் கேடகத் திடித்து வாள்வ லையரிந்
தூனு டைக்கு ருதியுள் ளுழக்கு புதி ரிதிரத்
தேன்மி டைந்த தாரினான் செங்க ளஞ்சி றந்ததே.

வேலி, [1]ஆகுபெயராதலிற் பிரித்தென்னாது, 'பிளந்து' என்றார். தன்னை [2]ஒறுத்தவரைப் பரிசையாலிடித்து. வலையென்றார், தப்பாமற் சூழ்தலின்.

(இ-ள்.) பிளந்து இடித்து அரிந்து திரிதலால் தாரினான் களம் சிறந்த தென்க.

இத்துணையும்[3]இவன்வெற்றியாதலின்,இவன்களமென்றார். *(250)*

280. (1) உப்புடைய முந்நீ ருடன்றுகரை கொல்வ
தொப்புடைய தானையு ளொருதனிய னாகி
இப்படி யிறைமக னிருங்களிறு நூற
அப்படையு ளண்ணலு மழன்றுகளி றுந்தி.

281. (2) நீடக மிருந்தநிழ னேமிவல னேந்திக்
கேடக மறுப்பநடு வற்றரவு சேர்ந்தாங்
கோடுகதிர் வட்டமென வொய்யென வுலம்பிக்
காடுகவர் தீயின்மிகை சீறுபு வெகுண்டான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

---

279. வேல் மிடைந்த வேலி-வேற்படை வீரரின் சூழ்தல்; *குறுந்.245:4; பதிற்.33:7* மயிர்ச்செய் கேடகம்-கரடியின் மயிராற்செய்யப் பட்ட கேடகம். வாள்வலை-வாட்படை வீரரின் சூழ்தல். ஊன்-தசை. உழக்குபு-கலக்கி. தாரினான்:சச்சந்தன்.

(மேற்.) அடி, *4: சிலப்.28:104,* அரும்பத.

(உரை.) [1]வீரருக்கானமையின் ஆகுபெயர். [2]ஒறுத்தவர்-துன்புறுத் தியவர். [3]இவன்-சச்சந்தன்; வென்றோர்க் குரியது போர்க்களமென்பர்; *புறநா.53, 62; பு.வெ.180, 225.*

280. முந்நீர்-கடல். முந்நீர்கரையைக்கொல்வது: *பெருங்.1. 33:197.* ஒரு தனியனாகி; *மணி.4:9.* இறைமகன்-சச்சந்தன். நூற-அழிக்க. அண்ணல்-கட்டியங்காரன். உந்தி-செலுத்தி.

281. நீடு அகம் இருந்த-நீண்ட நாள் உள்ளேயிருந்த; *பெருங்.1. 38:206.* நேமி-சக்கரம். அரவு-இராகு வென்னும் பாம்பு. கதிர் வட்டம்-சூரியமண்டலம். ஒய்யென:ஒலிக்குறிப்பு. உலம்பி-முழங்கி. காடு கவர் தீ: காட்டுத்தீ. சீறுபு-சீறி.

(1) தனக்கு வேலியாகிய கரையைக் கடல் தானே கொல்லுகின்றாற் போலத் தமக்குக் காவலாகிய அரசனைப் படை தாமே கொல்லுகின்றதென்றார். ஒருதனி-ஒப்பிலாத தனி.

(2) நீடகமிருந்த நேமி-பகையின்மையின் நெடுநாள் உள்ளேயிருந்தசக்கரம். நடுவற்று-பாதியில்லையாய். சீறுதல்-செற்றம்.

(இ-ள்.) இறைவனாகிய மகன் தானையுள் தனியனாய் நின்று முற்கூறியவாறே களிற்றை நூற அதற்கு அழன்று கட்டியங்காரனும் களிற்றை உந்திச் சக்கரத்தையேந்தி, அரவுசேர்தலால் நடுவற்று விசும்பிலே ஓடுகின்ற கதிர்வட்டமெனக் கேடகத்தையறுத்தலிற் சச்சந்தன் உலம்பி அவன் [1]மிகையைச் சீறாநின்று தீப்போல வெகுண்டானென்க. (251-2)

282\. (1) நெய்ம்முக மணிந்துநிழ றங்கியழல் பொங்கி
வைம்முக மணிந்தநுதி வாளழல வீசி
மைம்முக மணிந்தமத யானைதவ நூறிக்
கைம்முத றுணிந்துகளி றாழவது நோனான்.

283\. (2) மாலைநுதி கொண்டுமழை மின்னென விமைக்கும்
வேலைவல னேந்திவிரி தாமமழ கழியச்
சோலைமயி லார்கடுணை வெம்முலைக டுஞ்சும்
கோலவரை மார்பினுறு கூற்றென வெறிந்தான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) நுதி-நுனை. கருமையை யுடைய முகத்தே பட்டமணிந்த மதயானை. தவ-மிக. முதல்-அடி.

(2) விரிதாமம் அழகழிய-இவன்சூடும் வாகைமாலை மேல் அழகுகெட்டுப் போக மயிலின்றன்மையாரென்ற பன்மையால், [1]தேவியர் பலராயிற்று. 'முலைகடுஞ்சுமார்பு' எனவே முன் தனக்கு நிகராக எறிவாரின்மை தோன்றிற்று; "மகளிர் மலைத்த லல்லது மள்ளர், மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப" (*புறநா.*10) என்றார்

(உரை.) [1]மிகை-மீதூர்ந்த நடை.

282\. நிழல்-ஒளி. வை-கூர்மை. நுதி-நுனி. மைம்முகமணிந்த மதயானை: *சீவக.*2434; *பெருங்.*2. 12:37; 3. 17:17, 22:199-200. கைம்முதல்-துதிக்கையின்அடியை ஆழ-கீழே விழ. நோனான்-பொறாதவனாகி.

283\. மாலை நுதி கொண்டு-பூமாலையை நுனியில் கொண்டு. மயிலார்கள்-மயிலின் தன்மை கொண்ட மகளிர். மகளிர் துஞ்சும் மார்பன்: *பதிற்.*63:4-5; *சிறுபாண்.* 232, ந.

(உரை.) [1]சச்சந்தனுக்குத் தேவியர் பலருண்டென்பதும், போக மங்கையர் ஐந்நூற்றுவர் என்பதும் க்ஷத்திரசூளாமணி முதலிய வடநூல்களால் அறியப்படும்.

பிறரும். வேல்வடிவுகொண்டு உறுவதொரு கூற்றென. [2]யானைவீழா நிற்க எறிந்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வெகுண்டு வாளை ஓச்சி யானையை வெட்டுதலாலே அது கைதுணிந்து வீழாநிற்க, அதனைக் கட்டியங்காரன் பொறானாய் வேலையேந்தி அழகு அழி அவன் மார்பிலே கூற்றென எறிந்தனென்க. (253-4)

284. புண்ணிடங் கொண்ட வெஃகம் பறித்தலிற் பொன்ன னார்தம்
கண்ணிடங் கொண்ட மார்பிற் றடாயின காது வெள்வேல்
மண்ணிடங் கொண்ட யானை மணிமருப் பிடையிட் டம்ம
விண்ணிட மள்ளர் கொள்ள மிறைக்கொளி திருத்தி னானே.

தடாயினவேல்; [1]தடாயின: பெயரெச்சம். அம்ம-அசை.

(இ-ள்.) மார்பிலே தைத்துநின்ற வேல் பறித்தலின், அம்மார்பிலே பொருதுவளைந்த அதனைப் பட்டுவீழ்ந்த யானையின் மருப்பிடையிலேயிட்டு மள்ளர் விண்ணிடங்கொள்ளும்படி அவ்வளைவுக்குண்டாகிய இளக்கத்தைப் போக்கினானென்க. (255)

285. ஏந்தல்வே றிருத்த யானை யிரிந்தன வெரிபொற் கண்ணி
நாந்தக வுழவர் நண்ணார் கூற்றென நடுங்கி மள்ளர்
சாய்ந்தபின் றறுக ணாண்மைக் கட்டியங் காரன் வேழம்
காய்ந்தனன் கடுக வுந்திக் கப்பணஞ் சிதறி னானே.

(இ-ள்.) ஏந்தல் வேலைத்திருத்துதலாலே மள்ளர் நடுங்கிச் சாய்ந்த பின், யானை இரிந்தன; உழவர் அணுகார்; அதுகண்டு கட்டியங் காரன் அவர்களைக் காய்ந்தனனாய் வேழத்தைச் செலுத்திக் கப்பணத்தைச் சிதறினானென்க.

---

[2]கட்டியங்காரனுடைய யானை; இது மேல் இரண்டு பாடல்களுக்கும் முடிவு.

284. எஃகம்-வேல்; புண்ணிடங்கொண்ட வேலைப்பறித்தல்: *குறள்.774.* கண்களைத் தன்னிடத்தே கொண்ட மார்பு. தடாயின-வளைந்த; தடவென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்தது. மள்ளர்-வீரர். மிறை-வளைவு; "*மிறைக்களச் சந்தி*" (*மணி.6:61.*) வேலின் வளைவை யானைக் கொம்பால் நிமிர்த்தல்: *புறநா.284.* மிறைக்கொளி திருத்தல்: *பு.வெ.175. மு. சீவக.2293.*

(உரை.) [1] *சீவக.2293.*

(மேற்.) அடி, 4: *கல். 'நீர்நிலை', 29-30, மயில்.*

நாந்தகம்-வாள். நண்ணார்: முற்று. கப்பணம்-இரும்பால் [1]ஆனை நெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணியது. இதனான், [2]இவன் வேறொருயானையை ஏறினமையுணர்க. (256)

286. குன்றமார் பரிந்து வெள்வேற் குடுமிமா மஞ்ஞை யூர்ந்து
நின்றமால் புருவம் போல நெரிமுரி புருவ மாக்கிக்
கொன்றவன் வேழம் வீழ்ப்ப மற்றுமோர் களிற்றிற் பாய்ந்து
நின்றமா மள்ளர்க் கெல்லா நீண்முடி யிலக்க மானான்.

ஊர்தல்-ஈண்டுப் போதன்மேற்று; "வானூர் மதியம்" (*நாலடி.125*) போல. மால் புருவம்போல. மால் புருவம் நெரித்தாற் போல. நீண்முடி: [1]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) வேலாலே குன்றினது மார்பைப்பிளந்து [2]மயில் போகப்பட்டு நின்ற முருகனைப்போலப் புருவமாக்கிக் கட்டியங் காரனது வேழத்தை முன்பு திருத்தின வேலாலே கொன்றுவீழ்ப்ப, அவன் மற்றும் ஒருகளிற்றிற் பாய்தலாலே மள்ளர்க்கெல்லாம் சச்சந்தன் இலக்காயினா னென்க. (257)

(வேறு)

287. நஞ்சுபதி கொண்டவள நாகணையி னான்றன்
நெஞ்சுபதி கொண்டுபடை மூழ்கநிலம் வீசு
மஞ்சுதவழ் குன்றனைய தோளொசிந்து மாத்தாட்
குஞ்சரங்க ணூறிக்கொலை வாளொடித்து நின்றான்.

---

285. ஏந்தல்-சச்சந்தன். வேல் திருத்த-வேலின் வளைவை நிமிர்த்தலால். கண்ணி-மாலை. உழவர்-வீரர். தறுகண்-அஞ்சத்தகுவனவற்றிற்கு அஞ்சாமை. கடுகு-விரைய.

(மேற்.) *அடி, 3-4: மதுரைக். 597-8,* ந.

(உரை.) [1]ஆனை நெருஞ்சி-ஒருவகை முட்புதல் [2]இவன்-கட்டியங்காரன்.

286. குன்றம்-கிரவுஞ்சகிரி. குடுமிமஞ்ஞை-உச்சிச் சூட்டையுடைய மயில். மால்-முருகன். புருவம் நெரி முரி ஆக்கி-புருவத்தை நெரித்து. அவன்-கட்டியங்காரன். வேழம் கொன்று எனமாறுக. பாய்ந்து= பாய-பாய்தலால். நீண்முடி-சச்சந்தன்; "நெடுமுடிக் குருசில்" (*சீவக.264.*)

(உரை.) [1]சச்சந்தனுக்கானமையின் ஆகுபெயர். [2]சச்சந்தனுக்கு வாகனமில்லாமையால் மயில் போகப்பட்டு நின்ற முருகனை உவமை கூறினார்.

நாகணையினான்-[1]சச்சந்தன். ஒசிந்து-ஒசிய.

(இ-ள்.) நாகணையினான்றன் நெஞ்சைப் பதியாகக்கொண்டு மள்ளர்படைகள்மூழ்காநிற்க,[2]தானும் குஞ்சரங்களைத்[3]தோளொசிய வெட்டி வாளை ஒடித்துநின்றானென்க.

நிலத்திலுள்ளார்க்குக் கொடுக்குந்தோள்: [4]ஆகுபெயர். இனி, 'மதி கொண்ட' என்பது பாடமாயின் திருமால் உட்கொண்ட சக்கர மென்க.

தோளசைந்தும் பாடம். *(258)*

288. ஆரமரு ளாண்டகையு மன்னவகை வீழும்
வீரரெறி வெம்படைகள் வீழவிமை யானாய்ப்
பேரமரு ளன்றுபெருந் தாதையொடும் பேராப்
போரமரு ணின்றவிளை யோனிற்பொலி வுற்றான்.

வீழும்-விரும்பும்.

(இ-ள்.) ஆண்டகையும் அமரிலே முற்கூறியவாறே விரும்பும் வீரரெறிகின்ற படைகள்வீழ இமையானாய், பாரதத்திற் புறங் கொடாமற் பொருகின்ற போரிலே கன்னனோடே மாறுபட்டுநின்ற அபிமன்னுவைப் போலே பொலிவுற்றானென்க.

இனி 'நீடும்' பாடமாயின், நெடும்பொழுதாம்; "நீடுநின்றனன்" என்றார் பிறரும். *(259)*

289. போழ்ந்துகதிர் நேமியொடு வேல்பொரு தழுந்தத்
தாழ்ந்துதறு கண்ணிணைக டீயழல விழியா
வீழ்ந்துநில மாமகடன் வெம்முலை ஞெமுங்க
ஆழ்ந்துபடு வெஞ்சுடரி னாண்டகை யவிந்தான்.

ஆழ்ந்து-மறைந்து. ஆண்டகைமை, குணப்பண்பு; "ஆண்டகைக் குரவிர்" *(சீவக.393)* போல, அவிதல்-குறைதல்; திரைபடவிய"

---

287. பதிகொண்ட-பதிதல் கொண்ட. நாகணையினான்-திருமால்; *திருவாய்.5 10:11; திருச்சந்த. 117.* மாந்ததாள்-பெரிய அடி. நூறி-அழித்து.

(உரை.) [1]திருமாலுக்குரிய பெயர்சச்சந்தனுக்காயிற்று.[2]சச்சந்தனும். [3]ஒசிய-முறிய.[4]தோள் கைக்கானமையின்ஆகுபெயர்.

288. ஆண்டகை-சச்சந்தன். இமைத்தல்-தோல்விக் குறி; *குறள்,775.* அமர்-பாரதப்போர். பெருந்தாதை-கன்னன்; இவன் அபிமனுக்குப் பெரியதந்தை. பேரா-பின்னிடாமல். இளையோன்-அபிமன். கன்னனுடன்பொருத அபிமன்உவமை: *பெருங்.1. 56:56-8.*

(*அகநா.260*) என்றாற்போல. [1]பண்பியாக்கிப் பட்டானென்னின், "பாலருவி"(*சீவக.291*) என்னுங்கவி வேண்டாவாம். இவன்பகைவர் [2]முகநோக்கி வீழ்ந்தமையின் [3]பிள்ளையார் பின்பு பகைவென்றார்.

(இ-ள்.) சக்கரத்தோடே வேலும் போழ்ந்து தம்மிற் பொருது அழுந்துதலாலே மெய்வலி குறைந்து தறுகண்மையையுடைய கண்கள் அழல விழித்து முலைஞெமுங்க வீழ்ந்து சுடர்போல் ஆண்டகைமை குறைந்தானென்க. (260)

(வேறு)

290. தோய்ந்த விசும்பென்னுந் தொன்னாட்டகந்
தொழுது புலம்பெய்தி மைந்தர் மாழ்க
ஏந்து முலையாரிணைந் திரங்கக்கொடுங்கோ
லிருள்பரப்பவே எபாவம்
ஆய்ந்த குருகுல மாமாழ்கடலினுண் முளைத்த
வறச்செங்கோலாய் கதிரினை
வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரி
மாநாகமுடன் விழுங்கிற் றன்றே.

கடலாங்குருகுலம், [1]சிறப்புநிலைக்களமாக [2]முதலொடு முதலே வந்த மெய்யுவமம். மந்திரிமாநாகம், [3]கிழக்கிடுபொருள்

---

289. போழ்ந்து-பிளந்து. தறுகண்: *பெருங்.2. 9. 152.* ஞெமுங்க-அழுந்த. வீழ்ந்து............அவிந்தான்: *சீவக.609.*

(உரை.) [1]ஆண்டகை யென்பதற்குச் சச்சந்தனென்று பொருள் கொண்டால் பண்பியாகும்; ஆண்டகைமை என்று கொள்ளின் பண்பாகும். [2]முகநோக்கிவீழ்தல் வீரக்குறிப்பு; *சீவக.2322*-ஆம் பாடலின்விசேடவுரைஇங்கே அறியற்பாலது. [3]பிள்ளையார்-சீவகன்.

290. மாழ்க-மயங்க. இனைந்து-வருந்தி. இக்ஷ்வாகுகுலம், ஹரிகுலம், குருகுலம், நாதகுலம், உக்கிரகுல மென்னும் குலங்கள் ஐந்தனுள் குருகுலத்திற் பிறந்தவன் சச்சந்தன். மந்திரி : கட்டியங்காரன். நாகம்-இங்கே, இராகுவென்னும் பாம்பு. சச்சந்தன் மந்திரியால் விழுங்கப்பட்டது; *சீவக.385*; *சீவக.2324*-ஆம் பாடலும் அதனுரையும் இப்பாடலின் இறுதியடிப்பொருளை விளங்க அறிதற்கு இன்றிய மையாதன.

(மேற்.) அடி, 3: *கல்.* 'குரவ', 12-5, மயில்.

(உரை.) [1]*தொல்.* உவம. 4. [2]முதற்பொருளோடு முதற்பொருள் வந்தமெய்யுவமம்; இஃது உவமவகை நான்கனுள் ஒன்று; *தொல்.* உவம. 1. [3]கிழானபொருள்; *தொல்.* உவம. 5.

நிலைக்களமாக முதலொடு முதலே வந்த வினையுவமம். தொல்காப்பியனார் சொல்லும்பொருளும் உடன் ஆராய்தலின், [4]உருவகவுவமையென்றே கூறினார். செங்கோலையுடைய கதிர்; இல்பொருளுவமம். உடன்விழுங் கிற்று-அரசவுரிமையெல்லாம் கொண்டான். நாகத்திற்கேற்ப 'விழுங்கிற்று' என்றார்.

(இ-ள்.) மக்கள்செறிந்த விசும்பென்று கூறும் ஏமாங்கதத்தே சான்றோர் மயங்க, கற்புடைமகளிர் இரங்க, கொடுங்கோலாகிய இருள்பரவ, பெருமானைச் சச்சந்தனைக் கடல்போலும் குரு குலத்தே முளைத்த கதிர்போல்வானை நாகம்போலும் மந்திரி விழுங்கினான் ஏஎபாவமென்க.

ஏஎ: [5]*குறிப்புமொழி.* இதனால், [6]அவன் ஆண்டகைமை குறைந்ததற்கு இரங்கினார். *(261)*

291. பாலருவிதத் திங்கடோய் முத்தமாலைப்
பழிப்பினெடுங் குடைக்கீழ்ப்பாய்பரி மான்றேர்க்
கோலருவிவெஞ் சிலையான்கூர் வாளோடு
மணிக்கேடகமு மறமுமாற்றி
வாலருவி வாமனடித் தாமரைமலர்
சூடிமந்திரமென் சாந்துபூசி
வேலருவிக் கண்ணி னார்மெய்காப் போம்ப
வேந்தன் போய்விண்ணோர்க்கு விருந்தாயினானே.

பாலருவி-பால்போலுங்கிரணம். தோய், உவமவுருபு; [1]புறனடையாற் கொள்க. வாலருவி-[2]சுக்கிலத்தியானம். வேலருவி-வேலொழுங்கு. கண்ணினார் காவற்றொழிலை ஈண்டுப் பேணப்போய்.

---

[4]தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டது உவம அணியொன்றே. [5]இரக்கக்குறிப்புமொழி [6]அவன்-சச்சந்தன்.

291. திங்கள் தோய்குடை-சந்திரனை ஒத்தகுடை; *சீவக.2588.* சிலையானாகிய வேந்தன் என்க. மறம்-வீரம். வாமன்-அருக தேவன். மெய்-உடலை. காப்போம்ப-காத்தலைச்செய்ய. விருந்து-புதுமை.

கட்டியங்காரனோடு போர் செய்தற்குச் சென்ற சச்சந்தன் சிறிது நேரம் போர் செய்து ஜீவஹிம்ஸையாகிற பாவத்துக்கு அஞ்சிச் சும்மா இருந்து வைராக்கியம் வந்தது உதவ அப்பாற் செய்த பாவனை விசேடத்தாலே மேலுலகம் பெற்றானென்று *க்ஷத்திரசூளாமணியிலும் கத்தியசிந்தாமணியிலும்* கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(உரை.) [1]*தொல். உவம. 17.* [2]சுக்கிலத்தியானம்-பரிசுத்தமான தியானம்; *சீவக.3081; குறள்.358, பரிமேல்.; திருநூற்றந்தாதி* 19-ஆம்

(இ-ள்.) குடைநிழற்கண்ணே தேர்மீதுநின்று கோல் இடை யறாமல் வழங்கும் சிலையானாகிய வேந்தன், அவை உதவா மையின், வாளும் கேடகமும் மறமும் துணையாகப்பொருது, அவற்றைப்போக்கி வாமனுடைய அருவியை [3]யாடிச் சாந்தைப்பூசி மலரையொத்த அடியைச்சூடிப் போய்த் தேவர்கள் வழிபடுதற்குப் புதியனாயினானென்க.

உயிர்நீங்குகின்ற பொழுது தியானம் வந்து உதவுதலின், வீடு பெற்றானென்க; சுவர்க்கமுமாம். (262)

292. செந்தீக் கருந்துளைய தீங்குழல் யாழ்தேந்தே
மென்னுமணி முழவமும்
தந்தாங் கிளையார் மெல்விரல்கடீண்டகத் தாந்தா
மென்றிரங்குந் தண்ணுமைகளும்
அந்தீங் கிளவி யாரைஞ்ஞூற்று வரவைதுறைபோயா
டலரம்பை யன்னார்
எந்தாய் வெறுநிலத்துச் சேர்தியோவென்றினைந்
திரங்கிப்பள்ளி படுத்தார்களே.

[1]செந்தீயாற் கருந்துளையவான குழல்கள். தேந்தேம், தாந்தாம்: [2]அநுகரணம். இளையார்-[3]நிருத்த கீத வாச்சியத்திற்குரிய மகளிர். 'கிளவி யாரைஞ்ஞூற்றுவர்' என்றார் [4]அகப்பரிவாரம் ஐஞ்ஞூற்றுவரே யென்றற்கு. மேலும் நால்வரையொழிந்த [5]தோழர் ஐஞ்ஞூற்றுவரும் அகப்பரிவார மென்றுணர்க. தமக்குரிய துறைகள் முற்றக்கற்று அவையிலே ஆடுதலுடைய அரம்பையன்னார்.

செய்யுளில் 'வெள்ளைவாள்' என்றதும் இத்தியானத்தையே என்பர்; அது பிரமத்வ விதர்க்க விசாரம், ஏகத்வ விதர்க்க விசாரம், சூக்ஷமக்கிரியாப் பிரதிபாதி, வ்யுபரதக் கிரியா நிவிர்த்தியென நால்வகைப்படுமென்பர். [3]ஆடியென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

292. குழல்-புல்லாங்குழல். இளையார்-மகளிர். தண்ணுமை-மத்தளம். துறை-ஆடல், பாடல்முதலியன. இனைந்து-வருந்தி.

(உரை.) [1]பெரும்பாண்.179. [2]அநுகரணம்-ஒன்றைப்போலவே ஒலித்தல். [3]பொருந.55, ந. [4]அகப்பரிவாரம்-அகச்சுற்றம்; அகப்பரிவாரம் புறப்பரிவாரம் என அரசச்சுற்றத்தாருடைய குழாங்கள் இருவகையின. [5]சீதத்தன், புத்திசேனன், பதுமுகன், தேவதத்தன் என்ற நால்வரும், அகப்பரிவார மகளிராகிய ஐந்நூற்றுவருடைய பிள்ளைகள் ஐந்நூற்று வரும்சீவகனுடைய தோழர்கள்.

(இ-ள்.) இளையார், குழல்முதலியவற்றை ஈமத்தே கொண்டுவந்து விரல்களால் வாசியாநிற்க, ஐஞ்ஞூற்றுவரும் அரம்பையன்னாரும் இரங்கிப் பள்ளிபடுத்தாரென்க.

"கோன்றமர் நிகளமூழ்கி" (சீவக.262) எனவே ஆடவரின்மை யுணர்க. (263)

293. மடையவிழ்ந்த வெள்ளிலை வேலம்புபாயமணிச்
செப்பகங் கடைகின்றவேபோற்
றொடையவிழ்ந்த மாலையுமுத்துந் தோய்ந்த துணைமுலையி
னுள்ளரங்கி மூழ்கக் காமன்
படையவிழ்ந்த கண்பனிநீர்பாய விம்மாப் பருமுத்த
நாமழலைக் கிண்கிணியினார்
புடையவிழ்ந்த கூந்தல் புலவுத் தோயப் பொழிமழையுண்
மின்னுப்போற் புலம்பி னாரே.

தொடை-முறுக்கு. தோய்ந்த-செறிந்த. காமன் படையவிழ்ந்த-காமன் அம்புதோற்ற. [1]முத்தமாகிய நா. புலவு-குருதி; [2]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) கிண்கிணியினார், மணிச்செப்பை உள்வாயைக் கடை கின்ற கருவிகள் அதனுள்ளே அழுந்துமாறுபோல, [3]மூட்டுக் கழன்ற வேலும் அம்பும் ஆண்டுப் பரந்துகிடக்கின்றவை முலையி னுள்ளே தைத்து அழுந்தும்படி புரண்டழுந்து, பின்பு பெய்கின்ற [4]மேகத்தினுள்ளே மின் தோன்றுமாறு போலக் கூந்தல் மெய்யை மறைத்து நிலத்தைத் தீண்ட, அதனுள்ளேயிருந்து அழுதாரென்க.

விம்மிப் புலம்பினாரென்க. (264)

294. (1) அரிமானோர் மெல்லணைமேன் மஞ்ஞை சூழக்
கிடந்தாங்கு வேந்தன் கிடந்தா னைத்தான்
கரிமாலை நெஞ்சினான் கண்டான் கண்டேகை
தொழுதான் கண்ணீர் கலுழ்ந்து குத்தபின்

---

293. மடை-மூட்டு. வெள்ளிலை வேல்-வெற்றிலைபோலும் கூர்மையுள்ள வேல்; சீவக.741, 1341. மணிச்செப்பு முலைக்குவமை. அரங்கி-அழுந்தி. விம்மா-விம்மி. மழலைக் கிண்கிணியினார்; பெருங்.3.4:175.

(உரை.) [1]சீவக.317. [2]குருதி-இரத்தம்; குருதியையுடைய நிலத்திற் கானமையின் ஆகுபெயர். [3]மூட்டு-பொருத்து. [4]மணி:9:6.

294. அரிமான்-சிங்கம்; சிங்கம் சச்சந்தனுக்கும் மயில்கள் மகளிருக்கும் உவமை. கரிமாலை நெஞ்சினான்: கட்டியங்காரன். கலுழ்ந்து-கலங்கி. ஈமம்-பிணம்சுடும் விறகடுக்கு; புறநா.231:2.

எரிமாலை யீமத்திழுதார்குட மேனைநூறு
மேற்பச்சொரிந் தலறியெம்
பெருமானே யெம்மை யொளித்தி யோவென்னாப்
பெரிய கண்ணீர்சொரிந்தலறுவார்.

295. (2) கையார் வளைகள்புடைத்திரங்குவார் கதிர்முலை
மேலாரம்பரிந் தலறுவார்
நெய்யார்கருங்குழன்மேன் மாலை சிந்தி
நிலத்திடுவார் நின்று திருவில் வீசும்
மையார்கடிப் பிணையும்வார் குழையுங்
களைந்திடுவார் கையால்வயிறதுக்குவார்
ஐயாவோ வென்றழுவார் வேந்தன்செய்த கொடுமை
கொடிதென்பார்கோல் வளையினார்.

296. (3) பானாட் பிறைமருப்பிற் பைங்கண்வேழம்
பகுவாயோர் பையணன்மா நாகம்வீழ்ப்பத்
தேனார் மலர்ச்சோலைச் செவ்வரை யின்மேற்
சிறுபிடிகள் போலத் துயருழந் துதாம்
ஆனா தடியேம்வந் தவ்வு லகினின் னடியடைது
மென்றழுது போயி னாரெம்
கோனார் பறிப்பநலம் பூத்தவிக் கொடியினிப்
பூவா பிறர்ப றிப்பவே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) கலுழ்ந்து-வழிப்பாட்டிறபடுதலின் மனம் தன்வழித் தன்றிக் கலங்கி. அழுதது [1]உவகைக்கலுழ்ச்சி; "விளிவில் கொள்கை"

---

295. வளைகள்புடைத்தல்; "மகளிர், வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற.......வெள்வேல் விடலை சென்றுமாய்ந் தனனே" *(புறநா.237: 10-14.)* ஆரம் பரிந்து-முத்து மாலையை அறுத்து. நெய்-புழுகு. திருவில்-இந்திரவில்லின் ஒளி. கடிப்பிணை, காதைப் பெருக்குவதற்கு இடப் படுவது; "வயிரக் கடிப்பிட்டு வார்காது தாழப் பெருக்கி" *(பெரியாழ். திருமொழி. 2. 3:4.)*

(மேற்.) அடி, *3: சிலப். 4:9. 12,* அடியார்.

296. பால்-வெள்ளை; பாதியுமாம். அணல்-கீழ்வாய். யானையைப் பாம்பு வீழ்த்துதல்: *குறுந்.119:1-2.* ஆனாது-அமையாமல். பிறர்பறிப்பப் பூவா வென்க.

(உரை.) [1] *தொல்.* மெய்ப்.5, பேர்.

(தொல். மெய்ப்பாடு. 5) என்றதனான், இதுவும் அழுகைப் பாற்படும். மாலை-இயல்பு. ஈமம்-விறகு. ஏனைநூறு-சந்தன முதலியன. ஒளித்தியோ-நின் மெய்யும் எரி நுகர்கின்றதோ.

(2) கதிரையுடைய ஆரம். திருவில்லை நின்று வீசுங்குழை. நீலக்கடிப்பிணை-குதம்பை போல்வதொரு[2]பணி. ஓ: இரக்கக் குறிப்பு. கொடிதென்றது, அரசற்குச் செய்யும் நீர்க்கடன் [3]மரபு செய்யாமை நோக்கி.

(3) வாயையும் பையையும் அணலையும் உடையதொருநாகம். 'சிறுபிடிகள்' எனவே அக்களிறு கூடுதற்குரிய குலத்திற் பிறந்த பிடிகளல்லவென்பது பெற்றாம். 'இக்கொடி' என்றார், தம்மைப் பிறர் போல. இவர்கள் அரசற்குக்[4]காமம் ஒழிந்த நுகர்ச்சி கொடுத்தற்குரிய மகளிர்.

(இ-ள்.) மயில் சூழ்ந்துகிடப்ப ஓர் அரிமான், [5]அணைமேற் கிடந்தாற் போலத் தேவியர் சூழ்ந்துகிடப்ப வேந்தன்கிடந்தவனைக் கரிந்த இயல்பினையுடைய நெஞ்சினான்றான் கண்டான்; கண்டு கலுழ்ந்து தொழுதான்; தொழுது கண்ணீர் உகுத்தபின்பு, அவன் [6]செற்றம் நீங்கினமை கண்டு, கோல் வளையினார், ஈமத்தே குடமும் ஏனையவும் அரசற்குப் பொருந்தச் சொரிந்து அலறி, பின்பு ஒளித்தியோவென்று நீர்சொரிந்து அலுறுவார், இரங்குவார், அலறுவார், இடுவார், களைந்திடுவார், அதுக்குவார், அழுவார், கொடிதென்பாராய்ச் செவ்விய வரைமேல் ஒரு நாகம் வேழத்தை வீழ்ப்ப அது காத்தற்குரிய பிடிகள் துயருழக்குமாறுபோலத் தாம் துயருழந்து எங்கோனார் நுகர அவருக்குக் கொடுத்த நலங்கள் பிறர்க்குக் கொடேம்! இனி அவ்வுலகிலே சென்று அடியடைவே மென்று ஆனாது அழுது போயினாரென்க. (265-7)

297. செங்கட் குறுநரியோர் சிங்க வேற்றைச் செகுத்தாங்
கதனிடத்தைச் சேர்ந்தா லொப்ப
வெங்கட் களியானை வேல்வேந் தனைவிறலெரியின்
வாய்ப்பெய் தவன்பெ யர்ந்துபோய்ப்

(உரை.) [2]ஆபரணம். [3]சந்ததி. [4]பொருந.85; சிறுபாண். 220, ந; காமம்-மெய்யுறு புணர்ச்சி. [5]படுக்கை. [6]வைரம்.

297. செகுத்து-கொன்று. தன் பெயரினாற் பறையறைந்தான்: சூளா. அரசியற். 350. பூமகளை எய்தினான்; பூமகள்-செல்வம்; பூமகளிலம்பக மென்னும் பெயரானும் இஃது அறியப்படும்.

பைங்கட் களிற்றின்மேற் றன்பெ யரினாற் பறையறைந்தாள்
வேன்மாரி பெய்தா லொப்ப
எங்க ணவருமி னைந்தி ரங்கினா ரிருண்மனத்தான்
பூமகளை யெய்தி னானே.

(இ-ள்.) நரி, நிகரில்லாத சிங்கவேற்றைச் செகுத்து அப் பொழுதே அதற்குரிய இடத்தைச் சேர்ந்தால் அச்சிங்கத்தின் றொழிலை நடத்தாது தன்றொழிலை நடத்துமாறுபோல, இருண் மனத்தனாகிய விறலவன், வேந்தனை எரிவாய்ப் பெய்துபோய்ப் பூமகளை எய்தினான்; அது வேயன்றித் தன் பெயராலே பறை சாற்றினான்; அதுகேட்டு வேல்மழை பெய்தால் அதற்கு இரங்குமாறு போல எவ்விடத்தவரும் இரங்கினாரென்க.

[1]அவன் கருத்தால் மகளிர்பெய்தலின், 'அவன் பெய்தான்' என்றார். விறலவனென்க; இஃது இகழ்ச்சி. இனைந்து-கெட்டு. (268)

சீவகன் பிறப்பு

(வேறு)

298. களிமுகச் சுரும்புண் கோதை கயிலெருத் தசைந்து சோர
வளிமுகச் சுடரி னில்லா மனத்தொடு மயங்கி யிப்பாற்
சுளிமுகக் களிற னான்றன் சொன்னய நெறியிற் போய
கிளிமுகக் கிளவிக் குற்ற திற்றெனக் கிளக்க லுற்றேன்.

களிமுகம்-களிக்கின்ற நெறி. கயில்: [1]ஆகுபெயர். அசைந்து சோர-குலைந்து வீழ. சுளித்தல்-கோபித்தல்.

(இ-ள்.) காற்றின்முன் நின்ற சுடர்போல ஒருவழி நில்லா மனத்தோடே [2]எருத்தத்திலே கோதை சோர மயங்கிக் களிறனானது வார்த்தையின் பயனை உட்கொண்டுபோன கிளிபோலுங் கிளவிக்கு இப்பாலுற்ற தீங்கு இத்தன்மைத்தென்று கூறுதலுற்றேனென்க. (269)

(உரை.) [1]கட்டியங்காரனுடைய எண்ணப்படி.

298. கோதை-கூந்தல். கயில்-ஆபரணத்தின்மூட்டுவாய். வளிமுகச் சுடரின்-காற்றின் முன்னுள்ள தீபம் போல. நில்லா மனத்தோடு-ஒரு வழியில் நில்லாத மனத்தோடு. சுளிமுகக் களிறு-குத்துக்கோலைக் கோபிக்கின்ற முகத்தையுடைய ஆண்யானை. கிளவிக்கு-சொற்களை யுடையவிசயைக்கு.

(உரை.) [1]ஆபரணத்துக்கானமையின்ஆகுபெயர். [2]எருத்தம்-கழுத்து.

299. எஃகென விளங்கு வாட்க ணெறிகட லமிர்த மன்னாள்
அஃகிய மதுகை தன்னா லாய்மயி லூரு மாங்கண்
வெஃகிய புகழி னான்றன் வென்றிவெம் முரச மார்ப்ப
எஃகெறி பிணையின் மாழ்கி யிறுகிமெய்ம்மறந்து சோர்ந்தாள்.

எஃகென-கூர்மைதான் இதன்வடிவென. ஆய்மயில்-விசை குறைந்த மயில். எஃநெறி-எஃகால் எறிந்த. மாழ்கி-மனமயங்கி. இறுகி-மூர்ச்சித்து. இது [1]கையாறாதலிற் [2]பொறி இடந்திரித்தலாற் றாமையுணர்க.

(இ-ள்.) அரசனுக்கு வாளின்றன்மையாகிய கண்ணையுடைய அமுதன்னாள், அவனை நீங்குதலாற் குறைந்த வலியாலே மயிலைச் செலுத்துகின்ற அவ்விசும்பிடத்தே புகழினானது கொடிய முரசார்ப்ப, அதுகேட்டு மாழ்கி மெய்ம்மறந்து இறுகிச்சோர்ந்தாளென்க.

வேந்தாந் தன்மையை விரும்பிய [3]புகழினான். *(270)*

300. மோடுடை நகரி னீங்கி முதுமரந் துவன்றி யுள்ளம்
பீடுடை யவரு முட்கப் பிணம்பல பிறங்கி யெங்கும்
காடுடை யளவை யெல்லாங் கழுகிருந் துறங்கு நீழற்
பாடுடை மயிலந் தோகை பைபய வீழ்ந்த தன்றே.

பீடுடையவரும் உள்ளம் உட்க எங்கும் பிணம் பெருத்து. துவன்றிப் பிறங்கித் தானுடைய எல்லையெல்லாம் கழுகு உறங்கும் நிழலையுடைய காடென்க. பாடு-ஈண்டு இடப்பக்கம். உடை மயில்-உடைகின்ற மயிலென வினைத்தொகை. பொறிக்கு, “ஓட முறுக்கி” *(சீவக.238)* என்னும் வாசகம் முன்னர் உளதாகலின், அதற்கேற்ப ‘உடைகின்றது’ என்றார். கையால் இடந்திரித்தாற் கடிதின் வீழ்கின்றது. ஈண்டுத் தானே இடந்திரிதலிற் பையப் பைய நிலத்திற்கு [1]அண்ணிதாக வீழ்ந்ததென்றார். வீழ்ந்தது, நிகழ்காலத் திற்றோன்றிய இறப்பு.

---

299. எஃகு-வேல். வாட்கண்-ஒளியையுடைய கண். எறிகடல்-அலைகளைஎறிகின்ற கடல். அஃகிய மதுகை-குறைந்த வன்மை. மயில்-மயிற்பொறி. எஃகு-வேல். பிணை-பெண்மான். எஃகெறிபிணை: *சீவக.715, 2344.* வென்றி முரசு ஆர்ப்ப...சோர்ந்தான்: *பெருங்.3. 24:62-5.*

(உரை.) [1]செயலறுதல். [2]யந்திரம். [3]கட்டியங்காரன்.

300. மோடு-பெருமை. பிறங்கி-மிக்கு. காடு-மயானம். பைபய-மெல்லமெல்ல.

(உரை.) [1]சமீபமாக.

(மேற்.) அடி, 4: கல். ‘புயற்கார்’, 11-2, மயில்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் மூர்ச்சிப்பதன் முன்பு வலத்திலே முறுக்கின விசைதானே கைவிட்டபின் இடத்தே திரிகின்ற தோகை மயில் அந்நகரினின்று நீங்கிச்சுடுகாட்டின்நேரே வீழ்ந்ததென்க. (271)

301. மஞ்சுசூழ் வதனை யொத்துப் பிணப்புகை மலிந்து பேயும்
அஞ்சுமம் மயானந் தன்னு ளகில்வயி றார்ந்த கோதை
பஞ்சிமேல் வீழ்வ தேபோற் பல்பொறிக் குடுமி நெற்றிக்
குஞ்சிமா மஞ்ஞை வீழ்ந்து கால்குவித் திருந்த தன்றே.

மேகம், புகைநிறத்திற்கு உவமம். பேயும்: உம்மை, சிறப்பு. அகில்:[1]ஆகுபெயர். குஞ்சி-மயிர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வீழ்ந்த அந்த மயில், புகை மலிந்து பேயும் அஞ்சும் மயானத்தே வீழ்கின்றபொழுது, மாலை பஞ்சின் மேல் வீழ்வது போல் மெல்லென வீழ்ந்து காலைக் குவித்திருந்த தென்க.

'இருக்கும்' என்றும் பாடம். இம்மயிற்பொறியைக் [2]கூனியது உருவாகிய [3]தெய்வம் மறைத்துக் கட்டியங்காரனும் [4]கோவிந்தனும் தேவியைத் தேடாமற்காத்ததென்று கொள்க. அது பின்பு, ''கனியார் மொழி யாட்குமயிற்குங் காமர்பதிநல்கி'' (*சீவக.2603*) எனச் சேரக் கூறியவாற்றானுமுணர்க. (272)

302. வார்தரு தடங்க ணீர்தன் வனமுலை நனைப்ப வேல்பெற்
றூர்கட லனைய காட்டு ளச்சமொன் றானு முள்ளாள்
ஏர்தரு மயிலஞ் சாய லிறைவனுக் கிரங்கி யேங்கிச்
சோர்துகி றிருத்த றேற்றா டுணைபிரி மகன்றி லொத்தாள்.

வார்தலைத்தருகின்ற. ஏல்-மனவெழுச்சி. தான் நிற்கின்ற நிலையிற் கலக்கத்தாலே பேய் முதலியவற்றிற்குச் சிறிதும்

---

301. மஞ்சு-வெண்மேகம். அகில்-அகிற்புகை. கோதை-மாலை. பஞ்சி-பஞ்சு. குடுமி நெற்றி-கொண்டையை உச்சியிலேஉடைய.

(உரை.) [1]அதில் அதன் புகைக்கு ஆயிற்று. [2]விசயையின் தோழியாகிய சண்பகமாலை. [3]யக்ஷி தேவதை; இதனை, *சீவக.314*-ஆம் செய்யுளால் உணர்க. [4]விசயையின்சகோதரன்.

302. வார்தல்-ஒழுகுதல். ஏல்பெற்று-எழுச்சிபெற்று. கடல், பரப்பிற்கு உவமை. ஏர்தரு-எழுச்சி பெற்ற. மயிலஞ்சாயல்-மயில் போன்ற அழகிய மென்மையையுடைய விசயை. இறைவன்:சச்சந்தன். சோர்துகில் திருத்தல்- நழுவுகின்ற ஆடையை உடுத்தல். துணைபிரி மகன்றில்: *சீவக.1250; குறுந்.57; பரி.8:44; பெருங்.1. 53:96-7.*

அஞ்சாளாய். யாதுசெய்வ லென்றிரங்கி. ஏங்கி-அழுது. தேற்றாள், தொழிற்பெயர். [1]அன்புமிகுதி யாற் கையாறு முற்படுதலின், 'இறுகி' (*சீவக.299*) எனக் கையாறுகூறி, இரங்கி யெனக் கவலைகூறி, ஏங்கியென அரற்றுக்கூறி, அச்சமுள்ளாளென அவலங்கூறினார். வருத்தந் தோன்றி நிற்றல், அவலம். வாய்விட்டழுதல், அரற்று. யாதுசெய்வ லென்றல், கவலை. மூர்ச்சித்தல், கையாறு.

(இ-ள்.) மயிலஞ்சாயல், திருத்தல்தேற்றாதவள், காட்டிலே உணர்வு பெற்று இறைவனுக்கு இரங்கிக் கண்ணீர் முலையை நனைப்ப ஏங்கி அச்சமுள்ளாளாய் மகன்றிலை ஒத்தாளென்க. *(273)*

303. உண்டென வுரையிற் கேட்பா ருயிருறு பாவ மெல்லாம்
கண்டினித் தெளிக வென்று காட்டுவாள் போல வாகி
விண்டொட நிவந்த கோயில் விண்ணவர் மகளிற் சென்றாள்
வெண்டலை பயின்ற காட்டுள் விளங்கிழை தமிய ளானாள்.

(இ-ள்.) விளங்கிழை, கோயிலிலே விண்ணவர்மகள்போல நல்வினையின் வண்ணமாய்நடந்தவள், இப்பொழுது, பல்லுயிர்களும் நுகரும் பாவமுண்டென்று நூலிலே கேட்பாரெல்லாம் இனி என்னைக் கண்டு தெளிவீராகவென்று உலகிற்குக் காட்டுவாள் போலத் தான் தீவினையின் வண்ணமாய்க் காட்டிலே தமியளானாளென்க.

மகப்பெறுங்காலத்திற்குத் துணையின்றி வருந்துதலிற் 'காட்டுவாள்போலவாகி' என்றார். *(274)*

304. இருள்கெட விகலி யெங்கும் மணிவிளக் கெரிய வேந்தி
அருளுடை மனத்த வாகி யணங்கெலாம் வணங்கி நிற்பப்
பொருகடற் பருதி போலப் பொன்னனான் பிறந்த போழ்தே
மருளுடை மாத ருற்ற மம்மர்நோய் மறைந்த தன்றே.

(உரை.) [1]முதலில் அவலமும் பின்பு அரற்றும் கவலையும் கையாறும் உண்டாதல் முறையாயினும் அன்புமிகுதியாற் கையாறு முற்படுமென்பர் (*சீவக.389, ந.*)

303. உரையில்-நூல்களில். உண்டென உரையிற் கேட்பார்: *பெருங்.1. 33:110.* வெண்டலை-இறந்தவருடைய வெள்ளிய தலை. பயின்ற-மிக்க.

304. மணிவிளக்கு-இரத்தின விளக்கு; (*பெருங்.2. 11:71.*) பருதி சூரியன். பொன்னனான்-சீவகன். மம்மர்நோய்-வருத்தமாகிய நோய்.

(இ-ள்.) பெறுதற்கரியோன், மணிவிளக்கு ஏந்தியெரிய அணங்குகள் வணங்கிநிற்பக் கடலிடத்துப் பருதிபோலப் பிறந்த பொழுதே, மயக்கமுடைய மாதருற்ற வருத்தநோய் மறைந்ததென்க.

இகலி-விளக்கோடு இகலி. ஏந்தி-மிக்கு. [1]இவன் வீடுபெறுவ னென்பது கருதித் தெய்வம் வணங்கிற்று. "கவாஅன் மகற்கண்டு தாய்மறந் தாஅங்கு" (*நாலடி.201*) என்றார் பிறரும். முன், "வெஞ்சுடரி னாண்டகை யவிந்தான்" (*சீவக.289*) எனக்கூறி, அச்சுடர் குழவியாய்த் தோன்றினமை கூறினார். ஞாயிறு தோற்றத்தில் இருளைப்போக்கிப் பின் மதியத்தைக் கெடுக்குமாறு போல, இவனும் பிறந்தபொழுதே தேவியிருளைப் போக்கிப் பின்பு பகைவெல்லுமென்பது கருத்து. இக்கருத்தால், "செய்யோன்செழும் பொற்சரம்" (*சீவக.2322*) என்றும், "மதிவீழ்வது போல வீழ்ந்தான்" (மேற்படி. மேற்படி.) என்றும் கூறினார். *(275)*

305. பூங்கழற் குருசி றந்த புதல்வனைப் புகன்று நோக்கித்
தேங்கம ழோதி திங்கள் வெண்கதிர் பொழிவ தேபோல்
வீங்கிள முலைகள் விம்மித் திறந்துபால் பிலிற்ற வாற்றாள்
வாங்குபு திலகஞ்சேர்த்தித் திலகனைத் திருந்த வைத்தாள்.

புதல்வன்பொருட்டு இவளைப்போக்குதலின், 'குருசிறந்த புதல்வனை' என்றார். முலைகள் திங்களின் கதிரைத் தாம் பொழிவது போலப் பால்சொரியும் பருவத்தளவும் பொறாளாய்ப் பாலை வலிய வாங்கியென்க; என்றது மகப்பயந்தோர்க்குப் பயந்த பொழுதே பால்சுரவாதாதலால்.

(இ-ள்.) ஓதி, புதல்வனை நோக்கிப் பிலிற்றுந் துணையும் ஆற்றாளாய் வாங்கித் திருந்தத் திலகமிட்டுத் திலகளை வைத்தா ளென்க. *(276)*

(வேறு)

306. (1) கறைபன் னீராண் டுடன்விடுமின் காமர்
சாலை தளிநிறுமின்
சிறைசெய் சிங்கம் போன்மடங்கிச் சேரா
மன்னர் சினமழுங்க

(உரை.) [1]உலகை ஆளுதலைப் புலப்படுத்தும் ஊர்நை என்னும் சுழியும், இரதரேகை, துவசரேகை, கலசரேகை முதலிய இராசசின்னங் களும் குழந்தையின்பாற் காணப்பட்டனவென்று *கத்தியசிந்தா மணியால்* தெரிகின்றது.

305. குருசில்: சச்சந்தன். குருசில் தந்த புதல்வன்: "உரவோன் சிறுவன்" (*சீவக.353.*) புகன்று-விரும்பி. தேங்கமழ் ஓதி: விசயை. பிலிற்ற- சுரக்க. வாங்குபு திலகம் சேர்த்தி-மண்பொட்டை அணிந்து (*பிரபு.* மாயையுற்பத்தி 46.) திலகன்-மேலானவன்.

உறையுங் கோட்ட முடன்சீமி னொண்பொற்
குன்றந் தலைதிறந்திட்
டிறைவன் சிறுவன் பிறந்தானென் றேற்பார்க்
கூர்தோ றுய்த்தீமின்.

307. (2) மாட மோங்கும் வளநகருள் வரம்பில்
பண்டந் தலைதிறந்திட்
டாடை செம்பொ னணிகலங்கள் யாவும்
யாருங் கவர்ந்தெழுநாள்
வீட லின்றிக் கொளப்பெறுவார் விலக்கல்
வேண்டா வீழ்ந்தீர்க்குக்
கோடி மூன்றோ டரைச்செம்பொன் கோமா
னல்கு மெனவறைமின்.

308. (3) அரும்பொற் பூணு மாரமு மிமைப்பக்
கணிக ளகன்கோயில்
ஒருங்கு கூடிச் சாதகஞ்செய் தோகை
யரசர்க் குடன்போக்கிக்
கருங்கைக் களிறுங் கம்பலமுங் காசுங்
கவிகள் கொளவீசி
விரும்பப் பிறப்பாய் வினைசெய்தேன் காண
விஃதோஓ பிறக்குமா.

309. (4) வெவ்வா யோரி முழவாக விளிந்தா
ரீமம் விளக்காக,
ஒவ்வாச் சுடுகாட் டுயரரங்கி னிழல்போ
னுடங்கிப் பேயாட

---

306. கறை-சிற்றரசர் கொடுக்கும் கப்பம். கறைவிடுதல்:*கம்ப. அவதார. 113.* சேராமன்னர்-பகையரசர். சினம் அழுங்க-சினம் கெடும்படி. கோட்டம்- சிறைக்கோட்டம். கோட்டம் சீமின்: *சூளா. சுயம்.163.* ஏற்பார்க்கு-இரப்பவர்க்கு. உய்த்தூஉமின்-கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்.

(மேற்.) அடி, 1: *சிலப்.4:9-12,* அடியார்.

307. வளநகர்-இராசமாபுரம். எழுநாள்-ஏழுநாள் (*சூளா. சுயம்.164.*) வீடலின்றி=விடலில்லாமல்-இடைவிடாமல். வீழ்ந்தீர்க்கு-விரும்பினீர்க்கு.

308. ஆரம்-முத்துமாலை.இமைப்ப-ஒளிவிட.கணிகள்-சோதிடர்கள். சாதகம்செய்து-சாதகத்தைக் கணித்து. ஓகை: உவகை என்பதன் மரூஉ; ஓகை போக்கி (*சீவக.1269; சூளா. சுயம். 170.*) காசு-பொற்காசு. கவிகள்-புலவர்கள். பிறக்குமா- பிறக்கும்விதம்.

எவ்வாய் மருங்கு மிருந்திரங்கிக் கூகை
குழறிப் பாராட்ட
இவ்வா றாகிப் பிறப்பதோ விதுவோ
மன்னர்க் கியல்வேந்தே.

இவைநான்கும் ஒருதொடர்.

(1) கறை-கடமை. [1]பாலக்கிரகாரிட்டம் பன்னீராண்டளவும் உண்டாகையினாலே அதற்குச் சாந்தியாகப் பன்னீராண்டு கடமை கொள்ளாதொழில் அரசியல்பென்று, 'பன்னீராண்டு' என்றாள். இனி, அரசர்க்குப் பதினொராண்டிலே உபநயனம்பண்ணிப் பன்னீராண்டிலே இல்லறக்[2]கிழமைபூண்டு அரசவுரிமையெய்துதல் இயல்பாகலின் பன்னீராண்டும் உலகத்தார்க்குத் தானமாகவிடுதல் இயல்பென்றலுமொன்று. உடன்-சேர. சாலை-அறச்சாலை. தனி-கோயில். நிறுமின்-இவையிற்றைப்படைமின். மன்னர் சிறைசெய் சிங்கம்போல் மடங்கிச் சினமழுங்கும்படி உறையும். சீமின்-இடித்துத் தூய்மை செய்மின். புதல்வற்பயந்தாற் சிறைவீடு செய்தல் பிதிரருடைய [3]தனிசு நீங்குதலாம். திறந்திட்டு-திறந்து போகட்டு. சிறுவன் பிறந்தானென்று மகிழ்ந்து ஏற்பார்க்கு. உய்த்து-கொண்டு சென்று. இதுதானம்.

(2) நகர்-கோயில். பண்டம்-நெல்லுமுதலியன. யாவும்-பிறவும். ஏழு பிறப்பினுமுள்ள தீவினை நீங்குதற்கு, 'ஏழுநாள், வீடலின்றிக் கொளப் பெறுவார்' என்றாள். [4]ஏழுபிறப்பாவன: "மக்கள் விலங்கு பறவை யூர்வன, நீருட் டிரிவன பருப்பதம் பாதவம், எனவிவை யெழுபிறப் பாகுமென்ப."வீடல்: [5]விகாரம். வீழ்ந்தீர்க்கு- உயர்ந்த தானத்தைப்பெற விரும்பினீர்க்கு. உடம்பிற்கு மூன்றரைக்கோடி மயிர் உளவாகலின், ஒரு மயிர்க்கு ஒரு பொன்னாக மூன்றரைக் கோடிபொன் நல்குமென்றாள். தலை திறந்து, பண்டங்களையும் ஆடை முதலியவற்றையும் பிறவற்றையும் கொள்ளை கொள்ளப் பெறுவாரையாரும் விலக்குதல் வேண்டாவென்க.

---

309. ஓரி-நரியின் குரல். விளிந்தார் ஈமம்-இறந்தவரைச் சுடுதற்குரிய விறகடுக்கு. அரங்கு-ஆடுமிடம். நுடங்கி-அசைந்து. கூகை-கோட்டான்.

(உரை.) [1]பாலர்களைப் பிடித்து வருத்தும் பேய்களால் உண்டாகும் தீங்கு. [2]உரிமை. [3]கடன். [4]தேவர், மனிதர், விலங்கு, நீர் வாழ்வன, பறவை, தாவரம், ஊர்வன என ஏழுவகையாகக் கூறுவதும் உண்டு (குறள்.62, பரிமேல்.) [5]விடல்வீடல்என்றாயிற்று. [6]தொல். புறத்.36.

(3) ஒருங்கு-சேர. செய்து-செய்ய. ஓகை-உவகை. கவிகள்-[6]பெரு மங்கலம் பாடுவார். பிறப்பாய்-பிறக்கும் நீ. இஃது-இத்தன்மைத்து. ஓஒ, இரக்கக்குறிப்பு. பிறக்குமா-பிறக்கும்படி யென்னும்பொருட்டு; மாறு, மாவென விகாரமுமாம்.

(4) வெவ்வாய்-கொடிய வாய். பிறப்பார்க்கு ஒவ்வாச்சுடு காடு. மருங்கு- பக்கம். ஓரி முழவாக ஈமம் விளக்காக அரங்கிலே பேய் ஆடவென்க. இவ்வாறென்றது, தந்தை விரும்பும்படி. நல்வினையுடைய தன்மையை. இது வென்றது செயலின்றித் தாய் வருந்தும்படி தீவினையுடைய தன்மையை.

(இ-ள்.) தேவி, புதல்வனைநோக்கி, கோமானானவன் கணிகள் சாதகஞ் செய்ய ஓகைபோக்கி வீசிக் கறைவிடுமின், நிறுமின், சீமின், ஈமின், விலக்கல் வேண்டா என அறைமின், வீழ்ந்தீர்க்கு நல்குமென அறைமினென்று விரும்பப் பிறக்கும் நீ ஓஒ தீவினை செய்தேன் காண்டற்காகப் பிறக்கும்படி இத்தன்மைத் தாயிருந்தது; வேந்தே, இவ்விரண்டிலும் இவ்வாறாகிப் பிறப்பது மன்னர்க்கு இயல்போ? பேயாடக் கூகை பாராட்ட இதுவாகிப் பிறப்பது மன்னர்க்கியல்போ? கூறுயென்றாளென்க.

ஓகாரமிரண்டும் வினா. என்றெனவும், கூறாயென்றாளெனவும் வருவிக்க. [7]ஆகி, இரண்டிடத்திற்கும் கூட்டுக. *(277-80)*

310. பற்றா மன்ன னகர்புறமாற் பாயல் பிணஞ்சூழ் சுடுகாடால்
உற்றா ரில்லாத் தமியேனா லொதுங்க லாகாத் தூங்கிருளால்
மற்றிஞ் ஞால முடையாய்நீ வளரு மாறு மறியேனால்
எற்றே யிதுகண் டேகாதே யிருத்தி யாலென் னின்னுயிரே.

(இ-ள்.) இஞ்ஞாலமுடையாய், நீ கிடக்கின்ற இடம் பகைவனிட மாயிரா நின்றது? நினது பாயல் சுடுகாடாயிராநின்றது; யானும் [1]உசாவுவதற்கு ஒரு துணையுமில்லாத் தமியேனாயிரா நின்றேன்; நின்னைக் கொண்டுபோகக் கருதிற் போகவொண்ணாத இருளாயிரா நின்றது; மேல் நீ வளருமாறும் அறியேனாயிரா நின்றேனென்று பிள்ளையை நோக்கிக்கூறி, இனி இதுவும் அறிந்தே

---

[7]இவ்வாறாகி என்பதிலுள்ள ஆகி என்பதை இது என்பதோடும் கூட்டுதல்.

310. பற்றா மன்னன்-பகைவனான அரசன் *(பெருங்.3. 25:101.)* பாயல்-படுக்கை: ஒதுங்கல்-நடத்தல். எற்று-என்ன.

(உரை.) [1]வினாவுதற்கு.

இச்செய்தி கண்டும் போகாதே, கொடிய வுயிரே, இராநின்றாய்; இதற்குக் காரணம் என்னென்று கூறினாளென்க.

மற்று: வினைமாற்று. (281)

311. பிறந்த நீயும் பூம்பிண்டிப்
பெருமா னடிகள் பேரறமும்
புறந்தந் தென்பாற் றுயர்க்கடலை
நீந்தும் புணைமற் றாகாக்காற்
சிறந்தா ருளரே லுரையாயாற்
சிந்தா மணியே கிடத்தியால்
மறங்கூர் நுங்கோன் சொற்செய்தேன்
மம்மர் நோயின் வருந்துகோ.

சொல்: [1]ஆகுபெயர். வருந்துகு: வருந்துவேனெனத் தனித் தன்மை.

(இ-ள்.) சிந்தாமணியே, நீ ஒன்றுமுரையாமற் கிடவா நின்றாய்; இனி எனது வருத்தம் நீக்கப்பிறந்த நீயும், பேரறத்தை யுடைய அடிகளும் புறந்தந்து என்னிடத்துப் பிறந்த துயர்க்கடலை யான் நீந்தும் புணையாகாத பொழுது மற்று நின்னினும் அவனினும் சிறந்தாருளரேல் உரைக்கின்றிலை; நுங்கோன் கூறிய காரியத்தைச் செய்த யான் வருந்தக்கடவேனோவென்று கூறினாளென்க. (282)

312. அந்தோ விசயை பட்டனகொண் டகங்கை புறங்கை யானாற்போற்
கந்தார் களிற்றுத் தங்கோமான் கழிய மயிலோர் மயிலூர்ந்து
வந்தாற் போலப் புறங்காட்டுள் வந்தா டமியே யெனமரங்கள்
சிந்தித் திரங்கி யழுவனபோற் பனிசேர் கண்ணீர் சொரிந்தனவே.

---

311. பிண்டிப்பெருமானடிகள்-அருகன்; பிண்டி-அசோகம். ‘நீயும் அடிகள் அருளிய பேரறமும்’ என்று சைனர் பொருள் கூறுவர். பேரறமும் புறந்தந்து; *சீவக.386*. புணை-தெப்பம். சிந்தாமணியென்றது பிள்ளையை நோக்கி. மறம்-வீரம். மம்மர்-மயக்கம். வருந்துகோ-வருந்துவேனோ.

(உரை.) [1]சொல்லிய காரியத்திற்கானமையின் ஆகுபெயர்.

312. அந்தோ-ஐயோ. அகங்கை புறங்கையானாற் போலென்றது விரைவு குறித்து நின்றது; *யா-வி. 37*, மேற். கந்து-கட்டுத்தறி. கழிய-இறக்க. மயில் ஊர்ந்து-மயிற்பொறியை ஊர்ந்து. புறங்காட்டுள்-சுடுகாட்டுள். கண்ணீர்: சிலேடையுமாம்.

(மேற்.) அடி, 1: *நன். இடை. 2, மயிலை.*; சங்கர.

(இ-ள்.) அகங்கைபோய்ப் புறங்கையான [1]கடுமைபோல விசயை கோமான் படாநிற்கப் புறங்காட்டுள் வந்தவள் தனியே பட்ட தீங்குகளை உட்கொண்டு அந்தோவென்ன இரங்கி அழுவன போல மரங்கள் தமக்கு அடுத்த பனியாகிய கண்ணீரைச் சொரிந்தனவென்க. (283)

313. அடற்பொற் பைம்பூ ணரசழிய வரும்பொற் புதல்வற் பெற்றிருந்த
இடர்கொ ணெஞ்சத் திறைவியு மிருங்கண் ஞாலத் திருள்பருகிச்
சுடர்போய் மறையத் துளங்கொளிய குழவி மதிபெற் றகங்குளிர்ந்த
படர்தீ ரந்தி யதுவொத்தாள் பணைசெய் கோட்டுப் படாமுலையாள்.

அடர்-தகடுமாம். உம்மை: சிறப்பு. படர்தீர்ந்த அதுவென்க. அந்தி சந்தியாதேவி. [1]பணைசெய்-[2]பிழைத்தலைச்செய்த.

(இ-ள்.) உலகில் தீங்கினை நீக்கின அரசுபடப் புதல்வனைப் பெற்றிருந்த படாமுலையாளாகிய இறைவியும், சிறிது இடர்தீர்ந்தமையால், இருளைப் பருகிச் சுடர்மறையக் குழவியாகிய மதியைப் பெற்றுச் சிறிது மனங்குளிர்ந்த அந்தி படர்தீர்ந்த அத்தன்மையை யொத்தாளென்க. (284)

(வேறு)

314. தேனமர் கோதை மாதர் திருமகன் றிறத்தை யோராள்
யானெவன் செய்வ லென்றே யவலியா விருந்த போழ்திற்
றானமர்ந் துழையி னீங்காச் சண்பக மாலை யென்னும்
கூனிய துருவங் கொண்டோர் தெய்வதங் குறுகிற் றன்றே.

(இ-ள்.) மாதர், திருமகன் நல்வினையோராளாய், யான் யாது செய்வலென்று வருந்தியிருந்தவளவிலே, ஒரு தெய்வந்தான்இவளிடத்து

(உரை.) [1]விரைவு.

313. பொன்அடர்-பொற்றகடு. பொற்புதல்வன்: *புறநா. 9:4.* புதல்வற் பெற்று; *சீவக.386.* இடர்கொள்-துன்பத்தைக்கொண்ட. இருங்கண் ஞாலத்து- பெரிய இடத்தையுடைய பூமியில். இருள் பருகி-இருளை அழித்து. சுடர்-சூரியன்; சச்சந்தனுக்கு உவமை; *சீவக.289.* குழவிமதி-பிறை. படா-சாயாத.

(உரை.) [1]தொல். உரி.41. [2]பிழைத்தலைச் செய்த என்றது தன் அழகால் சச்சந்தன் இறந்ததைக் குறித்தது.

314. ஓராள்-அறியாளாய். அவலியா-வருந்தி; *சீவக.273.* அமர்ந்து-விரும்பி. உழையின் நீங்கா-பக்கத்தினின்றும் நீங்காத. தெய்வதம்-யக்ஷி தேவதை;யக்ஷர்வியந்தரலோகவாசிகள்எண்மருள்ஒருவகையார்என்பர்.

நின்றும் நீங்காத சண்பகமாலையென்னும் கூனியது வடிவைக் கொண்டு அமர்ந்து குறுகிற்றென்க.

இவன் அரசன்மகனாதலின், ஆண்டுறையும் தெய்வம் வந்தது. தெய்வதம்: தைவதமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. (285)

315. விம்முறு விழும வெந்நோ யவணுறை தெய்வஞ் சேரக்
கொம்மென வுயிர்த்து நெஞ்சிற் கொட்புறு கவலை நீங்க
எம்மனை தமியை யாகி யிவ்விட ருற்ற தெல்லாம்
செம்மலர்த் திருவின் பாவா யான்செய்த பாவ மென்றாள்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்துறையுந் தெய்வமாகிய கூனி சேர, [1]பொருக்கென உயிர்த்து நெஞ்சிற்கவலை நீங்குதலாலே, அக்கூனி, அன்னாய், பாவாய், நீ இவ்விடருற்றதெல்லாம் யான்செய்த தீவினையாலே; இனி வருத்தம் நீங்கென்றாளென்க.

தேவியது விழுமத்தாலே நோயையுடையதாகிய தெய்வம். திருவின்: இன் அசை. தெய்வம் கூனியாய் நிற்றலின், உயர் திணையாற் கூறினார். (286)

316. பூவினுட் பிறந்த தோன்றற் புண்ணிய னனைய நம்பி
நாவினு ளுலக மெல்லா நடக்குமொன் றாது நின்ற
கோவினை யடர்க்க வந்து கொண்டுபோ மொருவ னின்னே
காவியங் கண்ணி னாயா மறைவது கரும மென்றாள்.

தோன்றல்-தலைமை. புண்ணியன்-முருகன். நா: [1]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) அவள், கண்ணினாய் நம்பி வார்த்தையிலே உலக மெல்லாம் நடக்கும்; அங்ஙனம் நடத்தற்குப் பொருந்தாதுநின்ற கட்டியங்காரனைக் கொல்லும்படி இவனை ஒருவன் இப்பொழுதே வந்து கொண்டுபோம்; ஆதலால், யாம் மறைந்துநிற்பது கரும மென்றாளென்க. (287)

---

315. அவண்-அவ்விடத்தில். கொம்மென-விரைய. கொட்புறு கவலை-சுழலுதற்குக்காரணமானகவலை. எம்மனை-தாய்; *சீவக.425; மணி.5:32.* திருவின் பாவாய்: *சிலப்.6:61 மணி.5:4.* தமியையாகி...... பாவம்; *சீவக. 391, 425.*

(உரை.) [1]விரைய.

316. பூ-இங்கே தாமரைமலர். முருகக்கடவுள் தாமரைமலரிற் பிறந்தமை *பரி.5*-ஆம் பாடலாலும், *கந்தபுராணத்*தாலும் அறியப்படும். நம்பி-பிள்ளை. ஒன்றறாது-பொருந்தாமல். கோஎன்றதுகட்டியங்காரனை.

(மேற்.) அடி, 2-3: *தொல். உருபு. 8, ந.; இ-வி. உருபு. 4.*

(உரை.) [1]நா சொல்லுக்காயிற்று.

317. *(1)* சின்மணி மழலை நாவிற் கிண்கிணி சிலம்பொ டேங்கப்
பன்மணி விளக்கி னீழ னம்பியைப் பள்ளி சேர்த்தி
மின்மணி மிளிரத் தேவி மெல்லவே யொதுங்கு கின்றாள்
நன்மணி யீன்று முந்நீர்ச் சலஞ்சலம்புகுவ தொத்தாள்.

318. *(2)* ஏதிலா ரிடர்பன் னூறு செய்யினுஞ் செய்த வெல்லாம்
தீதில வாக வென்று திருமுலைப் பான்ம டுத்துக்
காதலான் பெயர்சு மந்த கதிர்மணி யாழி சேர்த்திக்
கோதைதாழ் குழலி னாளைக் கொண்டுபோய்
மறைய நின்றாள்.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) மணியாகிய நா. பன்மணி-உயிர்நீத்தவர்பூண்ட மணி. நீழல்: விகாரம்; நிழலிடம்.

(2) ஏதிலார்-அயலார். தீதிலவாக-நன்றாக; காப்பாக. அவள் முலையைப் பிடித்துக்கூனிகொடுத்தாள். ஆழிசேர்த்திற்று, [1]அறிந்து வளர்த் தற்கு. சேர்த்தி: சேர்த்தவென்க.

(இ-ள்.) கூனி, நம்பியைப் பள்ளியிலேசேர்த்தித் தீதிலவாக வென்று முலைப்பாலை மடுத்து ஆழிசேர்த்தினாளாக; தேவி, கிண்கிணி சிலம்பொடேங்க மணிமிளிர ஒதுங்குகின்றவள், சலஞ்சலம் மணியையீன்று முந்நீரிலே புகுவதொத்தாள்; அங்ஙனம் போகின்ற அக்குழலி னாளைக் கூனி கொண்டுபோய் மறையநின்றா ளென்க.

தெய்வம், ஒருபள்ளியைத் தேவியறியாதபடி நிருமித்ததென் றுணர்க; அது, பின்பு ஆசிரியன், "பூந்தவிசினுச்சி" *(சீவக.386)* என்பத னாலும் பெற்றாம். *(288-9)*

---

317. சின்மணி-சிலவாகிய மணிகள். மழலைக் கிண்கிணி: *சீவக.293; பெருங்.1. 34:4, 175.* மணி நாவிற் கிண்கிணி: *சீவக.293.* நீழல்: நீட்டல் விகாரம். ஒதுங்குகின்றாள்-செல்கின்றாள். மணி-முத்துக்களை. முந்நீர்-கடலில். விசயைக்கு முத்தைப் பெற்றுக் கடலிற் செல்லும் சலஞ்சலம் உவமை; *சீவக.386.*

318. நூறு என்றது பல என்னும் பொருளில் வந்தது. காதலான்-சச்சந்தன். ஆழி-மோதிரம்; பெயர்சுமந்த ஆழி: *சீவக.1040;* "காதலன், பொறியாப் புறுத்த தமனிய வள்ளத்து" *(பெருங்.1. 40:161-2.)* கோதை-மாலை.

319. நல்வினை செய்தி லாதே னம்பிநீ தமியை யாகிக்
கொல்வினை மாக்கள் சூழக் கிடத்தியோ வென்று விம்மாப்
புல்லிய கொம்பு தானோர் கருவிளை பூத்த தேபோல்
ஒல்கியோர் கொம்பு பற்றி யொருகணா னோக்கி நின்றாள்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது அத்தேவி, நின்னைப்பெறுதற்கு நல்வினை செய்து, வளர்த்தற்கு நல்வினை செய்யாதேனுடைய நம்பி, நீ தனியை யாய்க் கொடிய விலங்குகள்சூழக் கிடத்தியோ வென்று அழுது, கொம்பைப் புல்லிய கருவிளை தான் ஒருபூவைப் பூத்ததுபோல ஒருகொம்பைப்பற்றி ஒதுங்கி ஒரு கண்ணாலே நோக்கி நின்றாளென்க. (290)

(வேறு)

320. நாளொடு நடப்பது வழுக்கி மின்னொடூர்
கோளொடு குளிர்மதி வந்து வீழ்ந்தெனக்
காளக வுடையினன் கந்து நாமனும்
வாளொடு கனையிருள் வந்து தோன்றினான்.

(இ-ள்.) அவள் அங்ஙனம்நிற்க, மதி நாளொடு நடக்கின்ற தனைத் தப்பி மின்னோடு செல்கின்ற மேகத்துடனே வந்துவீழ்ந்தாற் போல, கந்துக்கடனும் கருமையை இடத்தேயுடைய உடையின னாய்க் கனையிருளிலே வாளொடு வந்துதோன்றினானென்க.

[1]நடப்பது: தொழிற்பெயர். ஊர்கோள்: வினைத்தொகை; ஆகு பெயர். கோள்-பாம்புமாம்; இதற்கு உம்மை விரிக்க. நாமனும்: உம்மை, சிறப்பு. (291)

(உரை.) [1]சச்சந்தன் மகன் என்று அறிந்து வளர்த்தற்கு.

319. நம்பி: விளி. மாக்கள்-விலங்குகள். புல்லிய-தழுவிய. கருவிளை-ஒருவகைக் கொடி. கொம்பு புல்லிய கருவிளை எனமாறுக. ஒல்கி-ஒதுங்கி. கணால்-கண்ணால். ஏதாவது ஒன்றனைப்பற்றி நின்று பார்த்தல் நாணமுடைய மகளிர்க்கு இயல்பு; *புறநா.85:7, 86:1-2.*

320. நாளொடு-நட்சத்திரங்களோடு. வழுக்கி-தப்பி. காளக வுடை- கரிய உடை; காளகம்-கருமை; *சீவக.1230.* கந்து நாமன்-கந்துக் கடன்; இவன் சக்கரவர்த்தி வணிகனென்று கத்திய *சிந்தாமணியிற்* கூறப்படுகின்றான். கனைஇருள்-மிக்க இருள்.

(மேற்.) அடி, 4: நன். வினை. 25, மயிலை; சங்கர.

(உரை.) [1]நடப்பது-நடத்தல்.

321. வாள்கடைந் தழுத்திய கண்ணி னார்கடந்
தோள்கடைந் தழுத்திய மார்பன் றூங்கிருள்
நீள்சுடர் நிழன்மணி கிழிப்ப நோக்கினான்
ஆள்கடிந் தணங்கிய வணங்கு காட்டுளே.

அழுத்திய கண்-அழுத்தினாற்போலுங்கண். தோள்கடைதல்-புல்லுதல் விசேடம். அணங்குகள் ஆளைக்கடிந்து வருந்திய: காடென்றதற்கு அடை.

(இ-ள்.) கண்ணினார் தோளழுத்திய மார்பன் நாட்டிலே செறிந்த இருளைச்சுடரையுடைய மணிகிழித்தலாலே[1]பிள்ளையை நோக்கினானென்க. (292)

322. அருப்பிள முலையவர்க் களங்க னாகிய
மருப்பிளம் பிறைநுதன் மதர்வை வெங்கதிர்
பரப்புபு கிடந்தெனக் கிடந்த நம்பியை
விருப்புள் மிகுதியின் விரைவி னெய்தினான்.

அருப்பிளமுலை-அரும்புபோலுமுலை; [1]விகாரம். மருப்பு-[2]கோடு. மதர்வை-மயக்கம். பரப்புபு-கதிர் தனது கிரணங்களைப் பரப்பாநின்று கிடந்தன: [3]விகாரம்.

(இ-ள்.) பிறைபோலும் நுதலையுடைய முலையவர்க்கு அனங்களுதற்கு இப்பொழுது, உதயத்து இளஞாயிறு கிடந்ததெனக் கிடந்த நம்பியை, அவன் விருப்பத்தையுடைய மனச்செருக்காலே விரைவோடு சேர்ந்தானென்க. (293)

323. புனைகதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம்
வனைமலர்த் தாரினான் மறைத்து வண்கையாற்
றுனைகதிர் முகந்தென முகப்பத் தும்மினான்
சினைமறைந் தொருகுரல் சீவ வென்றதே.

---

321. மார்பன்-கந்துக்கடன். தூங்கிருள்-செறிந்த இருள். நிழல்-ஒளி. அணங்கிய-வருத்திய. அணங்கு-தீண்டி வருத்தும் தெய்வம். அணங்கு அணங்கிய காடு என மாறுக.

(மேற்.) அடி, 3: சிலப். 122-7, அடியார்.

(உரை.) [1]பிள்ளை-சீவகன்.

322. அருப்பு-அரும்பு. அனங்கள். மன்மதன். நுதல்-நெற்றி. பரப்புபு-பரப்பி. உளமிகுதி-மனச்செருக்கு.

(உரை.) [1]அரும்பு என்பது அருப்பு என வலித்தது. [2]கோடு-முனை; ஒருகலையுமாம். [3]'கிடந்ததென' என்பது கிடந்தெனஎன்று தொக்கது.

வளைதல்-[1]கைசெய்தல். துனைகதிர்-இருளைநீக்குதற்கு விரைகின்ற கதிர். எல்லாப்புலன்களுக்கும் விருப்பஞ்சேறலின், 'முகப்ப' என்றார்; "மன்னெயின் முகவை" (*புறநா.373*) என்றார் பிறரும். தும்முதல் நன்னிமித்தம். சீவ: வேண்டுகோளாகிய வியங்கோட்கண் வந்த[2]வடசொல்.

(இ-ள்.) தாரினான், மோதிரத்தைப் பிறரும் அறிவரென மறைத்துக் கையாலே இளஞாயிற்றை யெடுத்தாற்போல நம்பியை யெடுப்ப[3]அவன்தும்மினான்; அப்பொழுது அத்தெய்வம் சினையிலே மறைந்துநின்று சீவிப்பாயாகவென்று ஒருகுரல் வாழ்த்திற்றென்க.

தேவி அச்சத்தால் [4]தன்னுள்ளே வாழ்த்துதலின், 'ஒருகுரல்' என்றார். (294)

324. என்பெழுந் துருகுபு சோர வீண்டிய
அன்பெழுந் தரசனுக் கவலித் தையனை
நுன்பழம் பகைதவ நூறு வாயென
இன்பழக் கிளவியி னிறைஞ்சி யேத்தினாள்.

என்புக்குள்ளேயெழுந்து உடலுருகி [1]அவசமாக வளர்ந்த அன்பு. அரசனுக்குப் புத்திரமுகங்காணும் நல்வினையின்மைகண்டு வருந்தி. நுன்:[2]திசைச்சொல். தவ-மிக. [3]கிளையறநூறுவாயென்பது கருத்து.

---

323. தாரினான்: கந்துக்கடன். துனை-விரைவு. முகப்ப-எடுப்ப. சீவ-சீவித்திரு; தும்மியவுடன் 'ஜீவ நூறும் புகுக' என்றல் மரபு. 'ஜீவ, நந்த, வர்த்தஸ்வ' என்று ஆசி கூறுதல் சைனமுனிவர்களுடைய வழக்கம் என்பர்; இப்பிள்ளைக்குச் சீவகன் என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் இதுவே; தும்மியவுடன் 'சிவாய' என்றல் சைவருடைய வழக்கம்; *திருவால. 49:10.*

(உரை.) [1]கைசெய்தல்-கட்டுதல்; தொடுத்தல். [2]வடசொல்: ஜீவ-ஜீவித்திரு. [3]அவன்-சீவகன். [4]*சீவக.386*-ஆம்பாடலில் 'நல்லறங்காக்க' என்று விசயை கருதியதாகக் கூறியதும் தன்னுள்ளே வாழ்த்தினளென்று ஈண்டுக்கூறியதனைவலியுறுத்துகின்றது.

324. உருகுபு-உருகி. அரசனுக்கு-சச்சந்தனுக்கு. அவலித்து-வருந்தி. ஐயனை-பிள்ளையை. நுன்-உன்; "நொந்தா வொண்சுடரே நுனையே நினைந்திருந்தேன்" (தே. சுந்தர.); *பெருங்.1. 32:13.* நூறுவாய்-அழிப்பாய். பழக்கிளவி-பழத்தின்சுவை போன்ற சொல்.

(உரை.) [1]அவசம்-தன் வசமில்லாமை. [2]நுன் என்பது கன்னட பாஷையில் வழங்குகின்றது. [3]கிளை-சுற்றம்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது தேவி, கந்துகன் பிள்ளையையெடுத்து கண்டு பழைய அன்பு தோற்றி அவலித்து, பின்பு தெய்வத்தை வணங்கி, ஐயனைப் பகைதவநூறுவாயென வாழ்த்தினாளென்க. (295)

325. ஒழுக்கிய லருந்தவத் துடம்பு நீங்கினார்
அழிப்பரும் பொன்னுடம் படைந்த தொப்பவே
வழுக்கிய புதல்வனங் கொழிய மாமணி
விழுத்தகு மகனொடும் விரைவி னேகினான்.

(இ-ள்.) [1]கந்துகன், அருந்தவத்தேநின்ற உடம்பைவிட்டவர் மேலான உடம்பைப்பெற்ற நிலைமையையொப்ப, தன்புதல்வன் காட்டிலே கிடப்ப, மணிபோல [2]விழுத்தக்க மகனைக்கொண்டு விரைவோடே ஏகினானென்க.

ஒழுக்கத்தாலே இயன்ற தவம், அழிப்பருமருந்தவமென்க. தவவுடம்பை இவன் புதல்வனுக்கு உவமைகூறினார், [3]அவனாலே சீவகனைப் பெறுதலின். (296)

326. மின்னடு கனையிரு ணீந்தி மேதகு
பொன்னுடை வளநகர் பொலியப் புக்கபின்
தன்னுடை மதிசுடத் தளருந் தையலுங்
கின்னுடை யருண்மொழி யினிய செப்பினாள்.

பொலிய-துன்பம் நீங்கி இன்பம் நிகழ. தன்னுடைமதி-பெண் மதி. இன்மொழி, "புண்ணியற்பெறுதிர்" (சீவக.1130) என்றது.

325. ஒழுக்கு-ஒழுக்கம். தவத்தாற் சுவர்க்கம் பெறல்: சிறுபஞ்ச.36. தேவருடம்பைப் பொன்னுடம்பு என்பர் சைனர். வழுக்கிய-இறந்த. புதல்வன்-கந்துக் கடனுடைய புதல்வன். ஒழிய-நீங்க. மணி-முத்து; சீவக.317. மகன்-சீவகன்.

(உரை.) [1]கந்துகன் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. [2]விழுத்தக்க-சிறப்புப் பொருந்திய. [3]அவன்-கந்துகனுடைய பிள்ளை; தன்னுடைய மரித்த குழந்தையைக் கொண்டு வந்த கந்துகன் அக்குழந்தையை மயானத்தே போட்டுவிட்டுச் சீவகனை எடுத்துக்கொண்டு சென்ற மையின் இவ்வாறு கூறினார்.

326. கனையிருள்-மிக்க இருள். மேதகு-சிறந்த. நகர்-மனை. மதி-அறிவு. தையல்-கந்துக்கடனுடைய மனைவி. இன்னுடைய-இனிமை யையுடைய: "இன்வளரிளம்பிறை"(சீவக.1008.) அருள்மொழி- முனிவன் அருளிய மொழி; என்றது அப்பிள்ளை பின்பு அரசனாற் சிறை கொள்ளப் படுவானென்றதை.

அருளுடைமொழி, "பின்றையுநிகழ்வதுண்டு" (மேற்படி. மேற்படி) என்றது; எல்லார்க்கும் அருள் பிறத்தலிற் [1]சிறைகோடலை அருளென்றார்.

(இ-ள்.) அவன், இருளைநீந்தித் தன்மனையிலே புக்கபின், தையலுக்கு [2]முனிவன் கூறிய இரண்டுமொழியினும் இனிய மொழியைக்கூறினானென்க. (297)

327. (1) பொருந்திய வுலகினுட் புகழ்கண் கூடிய
அருந்ததி யகற்றிய வாசில் கற்பினாய்
திருந்திய நின்மகன் றீதி னீங்கினான்
வருந்தனீ யெம்மனை வருக வென்னவே.

328. (2) கள்ளலைத் திழிதருங் களிகொள் கோதைதன்
உள்ளலைத் தெழுதரு முவகை யூர்தர
வள்ளலை வல்விரைந் தெய்த நம்பியை
வெள்ளிலை வேலினான் விரகி னீட்டினான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) உலகிற்பொருந்திய புகழெல்லாம் கூடிய அருந்ததிக் கற்பை அகற்றியகற்பினாய். ஆசு-குற்றம். திருந்திய-நல்வினைதிருந்திய. வருந்தல்: அல்லீற்று வியங்கோள். எம்மனை-எம்மில்லாளே.

(உரை.) [1]சிறை கோடல்-கட்டியங்காரன் சிறை கொள்ளல். [2]முனிவன்கூறியமொழி: இதற்கு முன்பு பிள்ளைகள் பல பிறந்து பிறந்து இறந்து போக வருந்தியிருந்த கந்துக்கடனுடைய வீட்டிற்கு ஒரு முனிவர் பிக்ஷைக்கு வர அவரை வழிபட்டுத் தனது குறையைச் சொல்லிய பொழுது அவர் சிலநாளைக்குப்பின்பு உலகத்தையெல்லாம் ஆளுதற் குரிய ஒரு பிள்ளையைப் பெறுவானென்றும், வளர்ந்து கல்வி கற்று மேன்மையுற்று மணஞ்செய்து கொண்டபின் அவன் நகரத்தரசனாற் சிறைகொள்ளப்பட்டு அப்பால் அதனினின்றும் நீங்கச் சுகமுறுவா னென்றும்கந்துக்கடனுக்குச்சொல்லியதாக, சீவக.1122,1130-ஆம்பாடல்கள் தெரிவிக்கும்

327. தீது-மரணம்; சிலப்.19:12, மனை-இல்லாள்.

(மேற்.) அடி, 3: சிலப்.19:60-67, அடியார்.

328. கள்-தேன்.கோதை:விசயை.வள்ளல்-கந்துக்கடன்.வல்விரைந்து-மிகவிரைந்து. வெள்ளிலைவேலினான் சீவக.741. விரகு-உபாயம்.

(2) தேன் இதழை யலைத்து இழிதற்குக் காரணமான களிப்பு. உள்ளலைத்து-தன்நெஞ்சிலே [1]தரங்கித்து. "இதுமக வழியின் வாழேன்" (*சீவக.1124*) என்றவளுயிரையும் மேற்பொருள்களையும் கொடுத்தலின், 'வள்ளல்' என்றார். விரகு-தேவிசேர்த்தின[2]திலகத்தை மாற்றினது.

(இ-ள்.) கந்துகன் கற்பினாய், நின்மகன் சாதலினின்றுந் தப்பினானெச் செப்பினான்; செப்பி இனி வருந்தல்; எம்மில்லாளே, வருகவென, கோதை உவகை பரத்தலால் வள்ளலை மிகவிரைந் தெய்த, வேலினான் நம்பியை விரகால் நீட்டினானென்க. *(298-9)*

329. சுரிமுக வலம்புரி துவைத்த தூரியம்
விரிமுக விசும்புற வாய்விட் டார்த்தன
எரிமுக நித்தில மேந்திச் சேந்தபோற்
கரிமுக முலையினார் காய்பொன் சிந்தினார்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது வலம்புரி இசைத்தன; [1]நால்வகை வாச்சியங் களும் ஆர்த்தன; நித்திலமேந்துதலாற் கோபித்தனபோற் கரிந்தமுகத்தையுடைய முலையினார் எரிமுகத்தே காய்ந்த பொன்னைக் [2]கொள்ளையூட்டினாரென்க. *(300)*

330. அழுகுரன் மயங்கிய வல்ல லாவணத்
தெழுகிளை மகிழ்ந்தெம தரசு வேண்டினான்
கழிபெருங் காதலான் கந்து நாமனென்
றுழிதரு பெருநிதி யுவப்ப நல்கினான்.

(உரை.) [1]தரங்கித்து: *திருவரங்கத்.3.* [2]விசயை சீவகனுக்குத் திலக மிட்டதை, *சீவக. 305*-ஆம் பாடலால் அறிக.

329. சுரிமுகம்-சுழித்த முகம். துவைத்த-இசைத்தன. விரிமுக விசும்பு-விரிந்த இடத்தையுடைய ஆகாயம். எரி-நெருப்பு. நித்திலம்-முத்து. சேந்தபோல்- சிவந்தனபோல. இக்கவியால் கந்துக்கடனுடைய வீட்டிற் பிறந்தநாட் கொண்டாட்டம் நடைபெற்றமைகூறப்பட்டது.

(உரை.) [1]நால்வகை வாச்சியம்: தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்பன. [2]கொள்ளையூட்டினார்-கொள்ளை கொளக்கொடுத்தனர்.

330. அல்லல்-துன்பம். ஆவணம்-கடைத்தெரு. எழுகிளை மகிழ்ந்து எமதரசு வேண்டினான்; *பெருங்.1. 35:135*; கிளை-சுற்றம். கழி பெருங் காதல்-மிக்க பேரன்பு. கந்துநாமன்-கந்துக்கடன் என்னும் பெயரினோன். பிள்ளையைப் பெற்றமையால் கொண்டாடும்

அரசன்படுதலால் அழுகுரல். எழுகிளைமகிழ்ந்து-[1]எழுபிறப்பும் கிளைமையை விரும்பி; வளர்கின்ற கிளையுமாம். உழிதரு-ஓரிடத்தும் நில்லாது திரியும்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டுக் கட்டியங்காரன், அரசனிருப்பிற்குத் தொடர்ந்த பீடிகைத் தெருவிலே இருந்தும் கந்துகன் எமது அரசாட்சியை விரும்பினானாதலால் மிக்க காதலையுடையனென்று கொண்டு, அவன் உவப்ப நிதியை நல்கினானென்க. *(301)*

331. திருமகற் பெற்றெனச் செம்பொற் குன்றெனப்
பெருநல நிதிதலை திறந்து பீடுடை
இருநிலத் திரவலர்க் கார்த்தி யின்னணம்
செருநிலம் பயப்புறச் செல்வன் செல்லுமே.

பெற்றென ஆர்த்தி: எனவெனெச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டு; 'மருந்துதின்றெனப் பிணிநீங்கிற்று' என்றாற்போல. குன்றெனப் பெரிய. செருநிலம்பயப்புற-அரசன் போர்செய்த இந்நகர்தன்னிலே சீவகனும் போர் செய்து பிறந்த பயன் உறவேண்டி.

(இ-ள்.) செல்வன், திருமகனைப்பெறுதலாலே, கட்டியங் காரன் நல்கின பின்பு நிதியைப் பீடுடைய இரவலர்க்கு ஆர்த்தி, அம்மகன் போரிலே தன்பகையை வெல்லவேண்டி, மேலும் இங்ஙனம் கொடைக்கடன்பூண்டொழுகுமென்க.

"அருளிலர், கொடாமை வல்ல ராகுக" *(புறநா.27)* என்றார் பிறரும். [1]ஆழியாற் [2]குலனுணர்தலின், அதற்குரிய [3]தொழிலே கருதினான் கந்துகனும். *(302)*

கந்துக்கடனுடைய வீட்டி லுண்டான பிறந்தநாட் கொண்டாட்ட விழாவின் ஆரவாரத்தைத் தான் அரசாட்சிஎய்தியது பற்றி அவனும்அவன் கிளைகளும் மகிழ்வதாகக் கட்டியங் காரன் நினைந்து மகிழ்ந்து அளவற்ற நிதியைக்கந்துக்கடனுக்குக்கொடுத்தான்.

(உரை.) [1]எழுபிறப்பு: *சீவக.307*, அடிக்.

331. பொற்குன்று-மேருமலை. நிதிதலை திறந்து...... இரவலர்க்கு ஆர்த்தி; *சீவக.307.* பீடு-பெருமை. இரவலர்-யாசகர். ஆர்த்தி-நிரம்பக் கொடுத்து. செருநிலம்- போர் செய்யும் இடம். பயப்பு-பயன். செல்வன்-கந்துக்கடன்.

(உரை.) [1]ஆழி-சச்சந்தனுடைய மோதிரம்; இது சீவகன் கையில் அணிந்திருந்தமை, *சீவக.323*-ஆம்கவியாலறியப்படும். [2]குலன்-அரசகுலம். [3]தொழில்-போர்செய்து வெற்றியடைதற் பொருட்டுச்செய்யும் கொடைக் கடன்.

(வேறு)

332. நல்லுயிர் நீங்கலு நன்மாண் புடையதொர்
புல்லுயிர் தன்னொடு நின்றுழிப் புல்லுயிர்
கல்லுயிர் காட்டிற் கரப்பக் கலங்கவிழ்த்
தல்லலுற் றாளுற்ற தாற்ற வுரைப்பாம்.

நல்லுயிர்-சச்சந்தன். புல்லுயிர்-பிள்ளை. கரப்ப:[1]செய்விப்பதன் றொழில். கவிழ்த்த அல்லல்: இது காரணகாரியம்; கருவிக்கண் அடங்கும்; 'உண்ட எச்சில்' போல. 'உற்றது' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினார், கதையைஉட்கொண்டு.

(இ-ள்.) தேவி. [2]தனது நல்லுயிர் நீங்குதலாலே புல்லுயிருடனே நின்ற விடத்து, அதனைக் காட்டிலே விதி மறைத்தலாலே, ஒருவன் மரக் கலம் கவிழ்த்தலால் அவனுற்ற வருத்தத்தைத் தான் காட்டிடத்தே உற்றவள், மேல் உற்றதனை முடிவுபோக உரைப்பாமெனத் [3]தேவர் கூறினாரென்க. *(303)*

333. பொறியறு பாவையிற் பொம்மென விம்மி
வெறியுறு கோவை வெறுநில மெய்த
இறுமுறை யெழுச்சியி னெய்துவ தெல்லாம்
நெறிமையிற் கூற நினைவி னகன்றாள்.

பொறி-எந்திரம். பொம்மென-கடுக. 'எய்துவதெல்லாம்' என்றார், "ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி, பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே" (*தொல். எச்ச.65*) என்றதனால். நெறிமை: மை பகுதிப்பொருள்விகுதி.

---

332. மாண்பு-மாட்சிமை. புல்லுயிர்-சீவகன். கல்லுயிர் காடு-கல்லைப் பெற்ற மயானம். கரப்ப-மறைத்தலால். கலம்-மரக்கலம். கலங்கவிழ்த்த அல்லல்: *சீவக.572, 2793: பெருங்.2. 9:46-7; மேரு. பத்திர.96*; "கலங்கவிழ்த்த நாய்கன் போல்" (*யா.வி.மேற்.*) ஆற்ற-முடிவுவரை.

(உரை.) [1]விதியின் தொழிலானது பற்றிச் செய்விப்பதன் தொழிலென்றார். [2]தனது நல்லுயிர்-சச்சந்தன்.

(உரை.) [3]தேவர்:இந்நூலாசிரியராகிய திருத்தக்கதேவர்.

333. பொறியறு பாவையின்விம்மி: *சீவக.2886; பெருங்.1. 33:146; 36:60-61; உத்தர. அனுமப். 24.* விம்மி-அழுது. வெறி-வாசனை. கோதை: விசயை. இறுமுறை-இறுதி. எழுச்சி-தொடக்கம். எல்லாம்: முழுது மென்னும் பொருள்பட நிற்பதோர் உரிச்சொல்: *சிற்.351*, பேர். நினைவு-வருத்தம்; *சீவக.1880.*

(இ-ள்) கோதை, விம்மிப் பாவைபோலே நிலனெய்து தலாலே [1]கூனி, அந்தத்திலும் ஆதியிலுமெய்தும் காரியத்தை யெல்லாம் நெறியாலே கூற, அவள் வருத்தத்தில் நின்றும் நீங்கினா ளென்க.

கனவால்[2]ஆக்கமுமுளதென்றுகருதியதேவிமனங்கொள்ளும்படி கூனி தன் தெய்வத்தன்மையால் மேல்வருவன கூறலின் அதனை உட்கொண்டு 'நினைவின் அகன்றாள்' என்க. (304)

334. பெருமகற் காக்கம் பிறழ்வின்றிக் கேட்டே
திருமக டானினிச் செய்வதை யெல்லாம்
ஒருமனத் தன்னா யுரையென லோடும்
தெருமரு தெய்வதஞ் செப்பிய தன்றே.

[1]ஏகாரம்: ஈற்றசை. செய்வதை: வினைத்திரிசொல். [2]இருவர்க்கும் ஒருமனம். ஓடு: உடனிகழ்ச்சி. தெருமருதெய்வம்-[3]புதல்வன் அன்னப் பார்ப்பைப் பிரித்த தீவினையை உறுகின்ற தன்மையைத் தானோக்கி அதற்கு அவனை வேறோரிடத்து நீக்கித் தேவியைத் தனியே கொண்டு போகின்றதற்கு வருந்துகின்ற தெய்வம். செப்பியது-கணவனையிழந்தார்க்கு[4]நோன்புகடனாதலின், இயைவதொருகருமம் தேவிக்குக்கூறிற்று.

(இ-ள்.) மகனுக்கு ஆக்கம் பிறழ்வின்றாகக் கேட்டுத் தேவி தான், இனி யான் செய்யுங் காரியங்களெல்லாம், அன்னாய், உரையா யென்னுதலோடும், தெய்வம் துணிந்து செப்பிற்றென்க. (305)

335. மணியறைந் தன்ன வரியற லைம்பாற்
பணிவருங் கற்பிற் படைமலர்க் கண்ணாய்
துணியிருட் போர்வையிற் றுன்னுபு போகி
அணிமணற் பேர்யாற் றமரிகை சார்வாம்.

(உரை.) [1]கூனியென்பது வருவிக்கப்பட்டது; இவள்விசயையின் தோழி. [2]ஆக்கம்-விருத்தி.

334. பெருமகன்-சீவகன். திருமகள்: விசயை. தெருமரல்-சுழலுதல். தெய்வம்-விசயையின்தோழியாகிய தெய்வம்.

(உரை.) [1]கேட்டே என்பதிலுள்ளது. [2]விசயை. தெய்வம் என்ற இருவர். [3]புதல்வன்-சீவகன். [4]*புறநா.246: 4-10; மணி.2:47-8.*

335. அறல்-கருமணல். ஐம்பால்-ஐந்து பிரிவுடைய கூந்தல். மணியறைந்தன்ன கூந்தல்; *பெருங்.2. 4:140, 7:17.* பணி-ஏவல். அமரி

(இ-ள்.) நீலமணியிலே அறலையழுத்தியன்ன ஐம்பாலி னையும் உலகெல்லாம் நினது ஏவலிலே வருதற்குக்காரணமான கற்பினையுமுடைய படைபோலுங் கண்ணாய், இருளாகிய போர் வையிலே மறைந்து போய், அமரிகையென்னும் பேர்யாற்றில் அணிமணலிலே[1]அயாவுயிர்ப்பாம்; அதனைத்துணியென்றாளென்க.

பகைநிலத்தை இருளிலே கழிவாமென்றாள். (306)

336. (1) அமரிகைக் கோசனை யைம்பது சென்றாற்
குமரிக் கொடிமதிற் கோபுர மூதூர்
தமரிய லோம்புந் தரணி திலகம்
நமரது மற்றது நண்ணல மாகி.

337. (2) வண்டார் குவளைய வாவியும் பொய்கையும்
கண்டார் மனங்கவர் காவுங் கஞலிய
தண்டா ரணியத்துத் தாபதப் பள்ளியொன்
றுண்டாங் கதனு ளுறைகுவ மென்றாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) [1]ஓசனை: வடசொற்சிதைவு. குமரிமதில். உலகிற் கெல்லாம் தமராம் இயல்பை நடத்தும். தேவி நோற்றற்குத் தாபதப் பள்ளி வேண்டு தலானும், அரசனை அமரில் நீத்துப் புதல்வனைப் [2]புறங்காட்டில் நீத்துத் தமரிடத்துச் சேறல் ஆகாமையானும், [3]கூனி, 'நண்ணலமாகி' என்றாள்.

கையாறு: ஏமாங்கத நாட்டிற்கும் தண்டகாரணியத்திற்கும் இடை யிலுள்ள ஒரு நதி என்பர்.

(உரை.) [1]அயாவுயிர்ப்பாம்-சிரமபரிகாரம்செய்துகொள்ளுவோம்.

336. ஓசனை-யோசனை; "ஓசனை பல கடந்து" (*கம்ப. திருவவ.40.*) குமரி-அழிவின்மை. ஓம்பும்-பாதுகாக்கும். தரணிதிலகம்: இராசமாபுரத் திற்கும் தண்டகாரணியத்திற்கும் இடையே உள்ளதோர் ஊர். அது-அத்தரணிதிலகத்தை. நண்ணலமாகி-அடையேமாகி.

337. வாவியும் பொய்கையும்: *பெருங்.3. 3:5.* பொய்கை: *சிலப்.11: 96-103; மணி.11:4; வி-பா.11*-ஆம்போர். 68. கா-சோலை. கஞலிய-தழைந்த. தண்டாரணியத்துத் தாபதப்பள்ளி: *பெருங்.2. 12:5; 5. 4:144.* தாபதப்பள்ளி-தவஞ்செய்வோர்உறையுமிடம்.

(உரை.) [1]யோஜனா ஓசனை என்று சிதைவுற்றது. [2]புறங்காடு-சுடுகாடு. [3]கூனி: விசயையின்தோழியாகிய தெய்வம்.

(2) வாவி-யாற்றிலோடை. பொய்கை-மானிடராக்காத நீர்நிலை. ஆங்கு: உவமவுருபு.

(இ-ள்.) அந்த [4]அமரிகைக்கு ஐம்பது யோசனை போனால் தரணி திலகமென்னும் மூதூர் நமரது; அதனைச் சேரேமாய், மற்று வாவியும் பொய்கையும் காவும் நெருங்கிய தண்டகாரணியமென்கின்ற வனத்தே ஒரு தாபதப்பள்ளி உண்டு; அதனிடத்தே [5]அவர் உறைகின்றாற்போல உறைகுவமென்றளென்க. (307-8)

338. (1) பொருளுடை வாய்மொழி போற்றினள் கூற
மருளுடை மாதர் மதித்தன ளாகி
அருளுடை மாதவ ரத்திசை முன்னி
இருளிடை மின்னி னிலங்கிழை சென்றாள்.

(வேறு)

339. (2) உருவ மாமதி வாண்முகத் தோடிய
இருவி லும்மெறி மாமக ரக்குழைத்
திருவி லும்மிவை தேமொழி மாதரைப்
பொருவி னீளதர் போக்குவ போன்றவே.

(வேறு)

340. (3) சிலம்பிரங்கிப் போற்றிசைப்பத்
திருவிற்கைபோய் மெய்காப்ப
இலங்குபொற் கிண்கிணியுங்
கலையுமேங்க வெறிவேற்கண்
மலங்கமணி மலர்ந்த
பவளக்கொம்பு முழுமெய்யும்
சிலம்பிவலந் ததுபோற்போர்
வைபோர்த்துச் செல்லுற்றாள்.

---

[4]அமரிகை என்றயாறு. [5]அவர்-தாபதர்.

338. போற்றினள் கூற: *சீவக.361*. மாதர்-விசயை மாதவரத்திசை-தாபதரைக்கொண்டதண்டகாரணியம். முன்னி-நினைத்து.

339. உருவம்-அழகு. ஓடிய-கெட்ட. வில்-ஒளி. திருவில்-பல நிறத்தையுடையஒளி. அதர்-வழி.

340. கை-பக்கம். கலை-மேகலை. மலங்க-சுழல. சிலம்பி என்றது சிலம்பியினூலை. வலந்தது போல்-சூழ்ந்ததுபோல. சிலம்பிவலந்தது போற்போர்வை: *பதிற். 39:13*.

341. (4) பஞ்சியடரனிச்ச நெருஞ்சியீன்ற பழமாலென்
றஞ்சுமலரடி களரங்கண்டன்ன வருங்காட்டுட்
குஞ்சித்தசைந் தசைந்துகுருதிகான் றுவெய்துயிரா
வஞ்சியிடை நுடங்கமயில் கைவீசிநடந்ததே.

(வேறு)

342. (5) தடங்கொ டாமரைத் தாதுறை தேவியும்
குடங்கை போலுண்கட் கூனியுங் கூர்ம்பரற்
கடங்க ளும்மலை யுங்கடந் தார்புனல்
இடங்கொள் யாற்றக மெய்தின ரென்பவே.

இவை ஐந்தும் ஒருதொடர்.

(1) மருளுடைமாதர்-மயக்கந்தீர்ந்த மாதர். கேளிரைக்கண்டால் துன்பம் மிகுமாதலின், தமரிடைச் *(சீவக.336)* சேறலாகாதென்றும் நோற்பலென்றும் யான் கருதியதனையே கூறினாளென்னாது அவளே கூறினாளாகக் கொண்டமைதோன்ற, 'மதித்தனளாகி' என்றார். புதல்வற் பயந்த [1]புனிறு தீராது *(மணி.7:75.)* இராத்திரியிற் சேறலரிதென்று கருதித் தெய்வம் தன் தெய்வத்தன்மையாற் கொண்டுபோகின்ற விரைவு தோன்ற, 'மின்னின்' என்றார்.

(2) முன்பு நிறைமதிபோலும் முகத்தில் ஒளி, இப்பொழுது வருத்தத்தாற் கெட்ட கரிய வொளி; ''இருங்கண்யானை'' *(பதிற்.)* போல. பொருவில்-வெம்மையால் ஒப்பில்லாத. அதர்போக்குவ-வழி போக்குவ; விளக்கு: [2]ஆகுபெயர்.

(3) வில்லென்னும் பெயர்பற்றி, விற்படை பக்கத்தே காப்ப வென்றார் கண்மலங்க-தனியே போதற்கு அஞ்சிச்சுழல; வலம்புரி சலஞ்சலம் வளைஇய தொத்தவளாதலின் *(சீவக.184)* மணியைப் பூத்ததொரு பவளக்கொம்பைச் சிலம்பி சூழ்ந்ததுபோல ெ மூதும் போர்வையாலே மறைத்து.

---

341. அடர்-நெருக்கம். பஞ்சியடர்.........மலரடி: குறள், 1120; பெருங்.1. 53:162-3. குருதிகான்று-இரத்தத்தைக்கக்கி. வஞ்சியிடை-வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடை. மயில்: விசயை.

342. தேவி-திருமகள்; இங்கே விசயை. குடங்கை-உள்ளங்கை. குடங்கைபோலும் கண்: *சீவக.2535; சூளா. சுயம் 72.* பரல்-பருக்கைக்கல். கடம்-காடு. யாறு-அமரிகையாறு.

(உரை.) [1]புனிறு-ஈன்ற அணிமை. [2]விளக்கு அதன் ஒளிக்கு ஆயிற்று.

(4) 'ஈன்ற' என்றார், பழத்தின் [3]செருக்கால். அரம்-வாளரம். குஞ்சித்து- குந்தி. வெய்துயிரா மயில். நடந்ததே-நடந்ததன்மையே; ஏகாரம், தேற்றம். பஞ்சியடரையும் அனிச்சத்தையும் நெருஞ்சிப் பழமென்று கருதிக் குஞ்சித்து அசைந்தசைந்து குருதிகான்று அஞ்சும் மலரடியென்க. கைவீசியென்று வருந்தாமை கூறினார்.

(5) புனலிடங்கொண்ட-நீரறாத. என்ப: அசை.

(இ-ள்.) கூனி, மொழிகளை விரும்பினளாய்க்கூற, அதனை மாதர் மதித்தனளாய் மாதவரிருக்கின்ற அத்திசையைக்கருதிப் போர்வை போர்த்து அருங்காட்டிலே இடை [4]நுடங்கக் கையைவீசி நடைக்கு வருந்தாததொரு மயில் நடந்ததன்மையே மலரடிகளாலே செல்ல லுற்றாள்; அப்பொழுது, இருவிலும் திருவிலும் மாதரை இரவிடை வழி போக்கும் விளக்குப்போன்றன; அவ்விளக்கிலே கூனியொழிய வேறொருவரின்மையின், கண் [5]அலமருதலாற் சிலம்பு இசைப்பத் திருவிற்காப்பக் கிண்கிணியும் கலையும் ஏங்கக் கடங் களும் மலையுங் கடந்து அந்த இலங்கிழை மின்போலச் சென்றாள்; இங்ஙனஞ் சென்ற தாதுறை தேவியும் அவளுக்கு ஏற்பச் சென்ற கூனியும் பின்னர் யாற்றிடைக் குறையைச் சேர்ந்தாரென்க (309-13)

343. எல்லை யெய்திய வாயிரச் செங்கதிர்
மல்லன் மாக்கடற் றோன்றலும் வைகிருட்
டொல்லை நல்வினை முற்படத் தோன்றிய
அல்லல் வெவ்வினை போல வகன்றதே.

எய்திய எல்லை. மல்லல்-மணிமுதலிய வளன்.

(இ-ள்.) எய்தின அளவிலே, ஒருவர்க்கு நல்வினைவந்து தோன்ற அதற்கு முன்னே தோன்றிநின்ற தீவினை, அகலுமாறு போல, உலகம் பகற்பொழுதைப் பெறவேண்டிக் கதிர் கடலிற் றோன்றின அளவிலே இருள் அகன்றதென்க. (314)

344. நுணங்கு நுண்கொடி மின்னொர் மழைமிசை
மணங்கொள் வார்பொழில் வந்துகி டந்ததொத்
தணங்கு நுண்டுகின் மேலசைந் தாளரோ
நிணங்கொள் வைந்நுதி வேனெடுங் கண்ணினாள்.

---

[3]செருக்கு-செழுமை; "செருக்கற்ற பஞ்சிமலர்" (சீவக.2339.) [4]நுடங்க-அசைய. [5]அலமருதல்-சுழலுதல்.

343. எல்லை எய்திய-உலகம் பகற்பொழுதை அடையும்பொருட் டெனினுமாம். மல்லல்-வளப்பம். தொல்லை-பழமை. வெவ்வினை-பாவம். மு.நாலடி.51; பெருங்.1.53:156-7.

மிகவும்நுண்ணியஒழுங்குபட்டமின்.அணங்கும்-இழைதெரியாது வருந்தும்.

(இ-ள்.) கண்ணினான், அவ்வாற்றிடைக்குறையிற் பொழிலிலே வந்து, [1]மஞ்சிலே ஒருமின் கிடந்த தன்மையையொத்து, துகிலின் மேலேகிடந்தாளென்க. (315)

345. வைகிற் றெம்மனை வாழிய போழ்தெனக்
கையி னானடி தைவரக் கண்மலர்ந்
தைய வோவென் றெழுந்தன ளாய்மதி
மொய்கொள் பூமி முளைப்பது போலவே.

தெய்வம் கூனிவடிவாய்நிற்றலின் தன்றொழிற்கேற்ப அடி தை வந்தது. ஈண்டு அரசனைக் கனவிற்கண்டு அது நனவாகாமையின், 'ஐயவோ' என்றாள்; ஓ: இரக்கக்குறிப்பு. ஆய்மதி-[1]ஒளியற்ற மதி. அதுவும் உதயத்தே தோன்றும். மொய்கொள்-அணுச்செறிந்த.

(இ-ள்.) அப்பொழுது கூனி, எம்மன்னாய், வாழ்வாயாக; பொழுது வைகிற்றென்று அடியைத்தடவ, கண்ணைவிழித்து ஐயவோ வென்று மதி பூமியிலே முளைப்பதுபோல எழுந்தாளென்க.

முகமெடுத்தற்கு உவமை. அன்னை, ஈண்டு முறைப்பெயரன் மையின், "அன்னையென்னை" (தொல். பொருளியல், 52) என்னும் பொருளியற்[2]சூத்திரத்தாற்கொள்க. (316)

---

344. நுணங்கு-நுண்மை. கொடிமின்-கொடியைப்போன்ற மின்னல் எனினுமாம். மழை-மேகம். மழைமிசை கிடந்த தொத்து என இயைக்க. பொழில்-சோலை. கண்ணினாள்வந்து எனமாறுக. அணங்கு நுண்டுகில்: *பொருந.82-3.* கண்ணினாள்: விசயை.

(உரை.) [1]மஞ்சு-வெண்மேகம்.

345. வைகிற்று-கழிந்தது. எம்அனை-எம் அன்னாய். 'போழ்து வைகிற்றென' என்று மாறுக. தைவர-தடவ.

(மேற்.) அடி, 1-2: *பிரயோக. காரகப். 5.*

(உரை.) [1]*சீவக.339,* உரை. முகமெடுத்தற்கு மதி உவமை. [2]தோழி தலைவியை அன்னை என்றலும் தலைவி தோழியை அன்னை என்றலும் இவ்விருவரும் தலைவனை என்னை என்றலும் அச்சூத்திரத்தாற் கொள்ளப்பட்டன.

346. தூவி யஞ்சிறை யன்னமுந் தோகையும்
மேவி மென்புன மானின மாதியா
நாவி நாறெழின் மேனியைக் கண்டுகண்
டாவித் தாற்றுகி லாதழு திட்டவே.

(இ-ள்) [1]அதனைக்கண்டு மானினமுதலாக. [2]அன்னமும் தோகையும் மேவி எழின்மேனியைக் கண்டு கொட்டாவிகொண்டு ஆற்றாது அழுதிட்டனவே; தமக்கு இவை இயல்பாகக் காலையிற் செய்தனவல்லவென்க.

ஏகாரம்: தேற்றம். (317)

347. கொம்மை வெம்முலைப் போதிற் கொடியனாள்
உம்மை நின்றதொரு ரூழ்வினை யுண்மையால்
இம்மை யிவ்விட ருற்றன ளெய்தினாள்
செம்மை மாதவர் செய்தவப் பள்ளியே.

கொம்மை-பெருமை. செம்மை-செவ்வை.

(இ-ள்.) அவை வருந்தினபின், பால்சுரத்தற்கு வெவ்விதாகிய முலையினையுடைய திருவனாள், முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினை யுள்ளதாதலால் இப்பிறப்பில் இவ்வருத்தமுற்றாள்; அது நீங்குதலாலே மாதவர் தவஞ் செய்கின்ற பள்ளியைச் சேர்ந்தாளென்க. (318)

(வேறு)

348. வாளுறை நெடுங்க ணாளை மாதவ மகளி ரெல்லாம்
தோளுறப் புல்லு வார்போற் றொக்கெதிர் கொண்டு புக்குத்
தாளுறு வருத்த மோம்பித் தவநெறிப் படுக்க லூற்று
நாளுறத் திங்க ளூர நல்லணி நீக்கு கின்றார்.

---

346. தூவி-அன்னச்சிறகு. தோகை-மயில். மேவி-விசயையிருக்கு மிடம் அடைந்து. புனம்-கொல்லை. நாவி-கஸ்தூரி மணம். ஆவித்தல்-கொட்டாவி விடுதல். ஆற்றுகிலாது-பொறுக்கமாட்டாமல்.

(உரை.) [1]அதனை-விசயை எழுந்ததை. [2]அன்னம் முதலியன வற்றிற்கு காலையில் கொட்டாவி விடுதல் இயல்பு என்பது இதனா ணுணரப்படும்.

347. கொம்மை-பெருமை; "கொம்மைவருமுலை" (நெடுநல்.௬௯,ந.) போதிற் கொடியனாள்-தாமரைமலரிலுள்ளபூங்கொடி போன்றதிருமகள்; இங்கே விசயை. உம்மை-முற்பிறப்பு. ஊழ்வினை-தீவினை. மாதவர் செய்தவப்பள்ளி: *சீவக.359.*

[1]வாளின்றன்மை முன் தங்கிய கண்ணாளை. மாதவஞ் செய்வார்க்குப் புல்லலாகாமையின், 'புல்லுவார்போல்' என்றார். வருத்தம் தேவிக்கு இன்றென்பது உணராது இக்காட்டில் வருவார்க்கு வருத்தமுளதென்று தாம் கருதி ஓம்பினார். மேல் தவத்திற் சேறற்கு நெறியாகிய நோன்பை உண்டாக்கலுற்று. கணவனை இழந்ததற்கும் புதல்வன் வாழ்தற்கும் பொருந்திய நோன்பு. நல்ல நாள் வந்து பொருந்த. நாடோறும் திங்கள் ஒருகாலை ஏறாநிற்க.

(இ-ள்.) மகளிரெல்லாம் தொக்குக் கண்ணாளைப் புல்லுவாரைப் போல் எதிர்கொண்டு புக்கு ஓம்பி அவள் கருத்தறிந்து படுக்கலுற்று உற ஊர நீக்குகின்றாரென்க.

தேவி நீக்குகின்றவற்றை அவர்மேலேற்றினார், ஏவினாரைக் கருத்தாவாக; 'அரசரெடுத்த [2]தேவகுலம்' போல. *(319)*

(வேறு)

349. திருந்து தகரச் செந்நெருப்பிற்
றேன்றொய்த் தமிர்தங் கொளவுயிர்க்கும்
கருங்கா ழகிலி னுறும்புகையிற்
கழுமிக் கோதை கண்படுக்கும்
திருந்து நானக் குழம்புலம்பத்
தேனும் வண்டு மிசைப்புலம்ப
அரும்பொன் மாலை யலங்கலோ
டாரம் புலம்ப வகற்றினாள்.

தகரவிறகாலாக்கினநெருப்பிலேதேன்றோய்த்திட்டஅகிலினது இனிமைகொள்ள நாறும் புகையிலே மயங்கிக் கண்படுக்கும் கோதை.

(இ-ள்.) கோதை புலம்ப, தேனினமும் வண்டினமும் [1]தாதூதாமையின் இசைக்குப் புலம்ப, [2]பொன்னரிமாலையும் நெற்றி

---

348. புல்லுதல்-தழுவுதல். தொக்கு-கூடி. ஓம்பி-பரிகரித்து. நாள்-நல்லநாள். வளர்பிறையிலென்பார் 'திங்களூர' என்றார். அணி-ஆபரணம்.

(மேற்.) அடி, *4: கல். 'நீர்நிலை', 58-64, மயில்.*

(உரை.) [1]வாளின்தன்மை கூர்மை. [2]தேவகுலம்-தேவாலயம்.

349. தகரம்-ஒருவகை வாசனைமரம். தகரநெருப்பில் அமிர்தங் கொளவுயிர்க்குங் கருங்காழகிலின்புகை: *சீவக.2692; நெடுநல்.55-6.* கழுமி-மயங்கி. கண்படுக்கும்-உறங்கும். நானம்-கஸ்தூரி. தேன்-ஒரு வகை வண்டு.

(உரை.) [1]தாது ஊதாமையின்-பூந்தாதை உண்ணமுடியாமையினால்; ஊதல்-உண்ணல்; *கலி.66:7,* உரை. [2]பொன்னரிமாலை-பொன்னை அரிந்து தொடுத்த மாலை.

மாலையும் தலைக்கோலமாகிய முத்தும் புலம்ப, இவற்றைக் குழலி னின்று அகற்றினானென்க. (320)

350. திங்க ளுகிரிற் சொலிப்பதுபோற்
றிலகம் விரலிற் றானீக்கிப்
பைம்பொன் மகர குண்டலமும்
பாவை கழுத்தி னணிகலமும்
வெங்கண் வேந்தற் கமிர்தாகி
வேற்கட் பாவை பகையாய
அங்கண் முலையி னணிமுத்து
மரும்பொற் பூணு மகற்றினாள்.

சொலிப்பது-[1]இடப்பது. சிதைப்பதும் பாடம். இன்பத்தால் அவனைக் கெடுத்தலின், தனக்குப்பகையாய முலை.

(இ-ள்.) பாவைதான், திலகத்தை விரலாலே நீக்கி, [2]குழையையும் குண்டலத்தையும் கழுத்தின் அணிகலங்களையும் முலையில் அணிந்த முத்தையும் பூணையும் நீக்கினாளென்க. (321)

351. பஞ்சி யனைய வேய்மென்றோட்
பகுவாய் மகரங் கான்றிட்ட
துஞ்சாக் கதிர்கொ டுணைமுத்தந்
தொழுதே னும்மை யெனத்துறந்து
அஞ்சி வருத்து நுசுப்பினாள்
வளைகை யுடைத்து மணிக்காந்தள்
அஞ்சச் சிவந்த மெல்விரல்சூ
ழரும்பொ னாழி யகற்றினாள்.

[1]அங்காந்த வாயினையுடைய மகரங்கான்ற மாறாத கதிரை யுடைய பலவடம் சேர்ந்த முத்தம். அரசன் நீங்காமல் முயங்குதற்குக்

---

350. உதிர்-நகம். சொலிப்பது போல்-நீக்குவதுபோல்; *சிறுபாண்.236; புறநா.327:5, 383:10.* பைம்பொன்னையும் மகரகுண்டலத்தையும் என உம்மை விவரிக்க. பொன்: குழையை உணர்த்தினமையின் ஆகுபெயர். வேந்தற் கமிர்தாகி *சீவக.8.* பூண்-மற்றைய ஆபரணங்கள்.

(உரை.) [1]இடப்பது-பெயர்ப்பது. [2]குழை-இங்கே ஓலை போல்வ தொரு காதணி.

351. பஞ்சி அனைய-பஞ்சணையைப் போன்ற. மகரம் கான்றிட்ட முத்தம்; *சீவக.170.* வஞ்சி-வஞ்சிக்கொடி. நுசுப்பு-இடை. காந்தள்-காந்தளின் மலர். ஆழி-மோதிரம்.

(உரை.) [1]வாயைத் திறந்த.

காரணமாய்த் தன்னைக் கெடுத்தலின், 'தொழுதேன்' என்றாள். வளை கழற்றுதல் அரிதாதலிற் கையாலுடைத்தென்றார். மணி- அழகு.

(இ-ள்.) நுசுப்பினாள், நும்மைத் தொழுதேனென்று தோளின் முத்தத்தைத் துறந்து, வளையை உடைத்துப் பின்பு விரலைச் சூழ்ந்த ஆழியை அகற்றினாளென்க. (322)

352. பூப்பெய் செம்பொற் கோடிகமும்
பொன்னா ரால வட்டமும்
ஆக்கு மணிசெய் தேர்த்தட்டு
மரவின் பையு மடுமல்குல்
வீக்கி மின்னுங் கலையெல்லாம்
வேந்தன் போகி யரம்பையரை
நோக்கி நும்மை நோக்கானீர் நோவா
தொழிமி னெனத் துறந்தாள்.

'நோக்கி' என்றார், [1]மெய்யுறுபுணர்ச்சியின்றி நோக்கால் நுகர்தலின். நும்மைநோக்கான்-நும்மாலுள்ள பயனைக் கொள்ளான். இஃது [2]இரண்டன் மருங்கின்நோக்கனோக்கமாதலின், ஏதுவாயிற்று.

(இ-ள்.) தேவி, வேந்தன்போய் அரம்பையரை நுகர்தலாலே நும்மை நோக்கானாதலால் நீர் என்னைவெறாதே நீங்குவீராக வென்று சொல்லி, பூந்தட்டையும் ஆலவட்டத்தையும் தேர்த் தட்டையும் பையையும் அடுகின்ற அல்குலிலே வீக்கி இன்பத்தை யாக்குங் கலைகளெல்லா வற்றையும் துறந்தாளென்க. மணியாலே செய்தமைக்குத் தேருமாம். (323)

353. பிடிக்கை போலுந் திரள்குறங்கி
னணியு நீக்கிப் பிணையன்னாள்
அடிக்கிண் கிணியு மஞ்சிலம்பும்
விரன்மோ திரத்தோ டகற்றியபின்

---

352. கோடிகம்-தட்டு. ஆலவட்டம்: *சீவக.173.* வீக்கி-கட்டப்பட்டு. கலை-மேகலை.

(உரை.) [1]*சீவக.222,* ந. [2]*தொல்.* வேற்றுமைமயங்கு. 10; கண்ணால் நோக்கும் நோக்கமன்றி மனத்தால் நோக்கும் நோக்கம்.

353. பிடிக்கை-பெண்யானையின்துதிக்கை. குறங்கினணி-குறங்கு செறி என்னும் ஆபரணம்; *சீவக.174, 2695.* பிணை-பெண்மான். கிண் கிணியும் சிலம்பும்; *சீவக.177.* விரல் மோதிரம்-கால் விரலில் அணியும் மோதிரம். அணங்கு-கூனிவடிவமாகவந்ததெய்வம். கல்தோய்நுண்கலிங்கம்-

கொடிப்பூத் துதிர்ந்த தோற்றம்போற்
கொள்ளத் தோன்றி யணங்கலற
உடுத்தாள் கற்றோய் நுண்கலிங்க
முரவோன் சிறுவ னுயர்கெனவே.

கொடிப்பூத்துதிர்ந்த: ஒற்றுமையாற் [1]சினைவினைமுதன் மேலேற்றினார். அலற-வருந்த. கல்-நற்செங்கல். உரவோன்-அறிவுடையோன். 'உயர்க' என்றார், [2]நோன்பின்பயன் அதுவாகலின்.

(இ-ள்.) பிணையன்னாள், [3]குறங்கிற் செறிந்த அணியையும் நீக்கி, கிண்கிணியையும் சிலம்பையும் காலாழியுடன் அகற்றிய பின்பு, பூத்துதிர்ந்த தோற்றம்போல் தோன்றி, கூனி வருந்தச்சிறுவன் உயர்கவென்று கலிங்கத்தை உடுத்தாளென்க.

உரவோன் சிறுவனென்றாள், [4]பகையைவெல்லப் பிறந்தமை கருதி. *(324)*

(வேறு)

354. பாலுடை யமிர்தம் பைம்பொற் கலத்திடைப் பாவை யன்ன
நூலடு நுசுப்பி னல்லா ரேந்தவு நேர்ந்து நோக்காச்
சேலடு கண்ணி காந்தட் டிருமணித் துடுப்பு முன்கை
வாலட கருளிச் செய்ய வனத்துறை தெய்வ மானாள்.

அமிர்தம்-அடிசில். நேர்ந்தேந்தவும்-இவள் உணவொழிந்தாளென்று வலிய எடுக்கவும். உணவொழிந்து நுகர்ச்சியே நிகழ்ந்தமையின், நோக்காத என்றார். முன்பு திருமணியையுடைய கை. அருளி-அருள. செய்ய-சிவந்த.

(இ-ள்.) உடுத்தபின், நுசுப்பினையுடைய பாவையன்ன நல்லார் நேர்ந்து கலத்தே அமிர்தத்தை ஏந்தவும் நோக்காத கண்ணி, காந்தட்டுடுப்புப்போலும் தன்கை தானே அடகையருள

காவிக்கல்லில் தோய்த்த நுண்ணிய நூலாற் செய்யப்பட்ட புடைவை. உரவோன்-அறிவுடையவன். உரவோன்சிறுவன்: *சீவக.305.*

(உரை.) [1]பூத்தல் சினையாகிய மலரின் தொழில்; அது கொடியாகிய முதற்பொருளின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. [2]*சீவக.10.* [3]துடை. [4]பகையென்றது கட்டியங்காரனை.

354. பாவையன்ன-கொல்லிப்பாவையைப் போன்ற அழகுடைய. நூலடு-பஞ்சு நூலை வருத்துகின்ற. சேலடுகண்ணி: விசயை. வால் அடகு-தூய்மையான இலைகளை. வனத்து உறை தெய்வம்-வன தேவதை.

அதனைநுகர்ந்து [1]இல்லுறை தெய்வமன்றி வனத்தேயுறைவதொரு செய்ய தெய்வமானாளென்க. (325)

355. மெல்விரன் மெலியக் கொய்த குளநெல்லும் விளைந்த வாம்பல்
அல்லியு முணங்கு முன்றி லணில்விளித் திரிய வாமான்
புல்லிய குழவித் திங்கட் பொழிகதிர்க் குப்பை போலு
நல்லெழிற் கவரி யூட்ட நம்பியை நினைக்கு மன்றே.

மெலிய என்றார், தவமகளிர்கொய்தலின். விளித்திரிய-கத்திக் கெட. கதிர்க்குப்பைபோலும் எழிலென்றார், சாமரத்தால்.

(இ-ள்.) நெல்லும் அல்லியும் உணங்கும் முன்றிலிலே அணில் இரியும் படி ஆமான்குழவியைப் புல்லிய கவரிமா, அதற்கு முலையை ஊட்டத் தேவி, நம்பி பிறர்முலையை உண்டு வளர்கின்ற படியை நினைக்குமென்க.

"குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை" (தொல். மரபு.19) என்றதனுள், 'கொடை' என்றதனான், ஆமான்குழவியும் கொண்டவாறுணர்க. (326)

356. பெண்மைநாண் வனப்புச் சாயல் பெருமட மாது பேசின்
ஒண்மையி னொருங்கு கூடி யுருவுகொண் டனைய நங்கை
நண்ணிய நுங்கட் கெல்லா மடைக்கல மென்று நாடும்
கண்ணிய குலனுந் தெய்வங் கரந்துரைத் தெழுந்த தன்றே.

பெண்மை-அமைதித்தன்மை. மடம்-[1]கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை. மாது-காதல்; [2]உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது.

(உரை.) [1]*அகநா.282:18; சிலப். 9:1-4*, அடியார்; *மதுரைக்.164*, ந.

355. குளநெல்-ஒருவகைத் தானியம்; *சீவக.2491*; *புறநா.33:5*; இதனை நீவாரம் என்பர் வடநூலார். ஆம்பலல்லி: இருபெயரொட்டு; அல்லி-அல்லியரிசி; இஃது அல்லிப்பூவின் உட்கொட்டையில் உள்ளது. கைம்மை மகளிர் அல்லியரிசியை உணவாக்கொள்ளுதல்: *புறநா.248, 280.* உணங்கும்-உலரும். அணில்-அணிற்பிள்ளை. ஆமான்-காட்டுப்பசு. கதிர்க்குப்பை-கதிரின்கற்றை. கவரி-கவரி என்னும் மான்.

356. நாண்-நாணம். வனப்பு-அழகு. சாயல்-மென்மை. மாது-காதல்; *சீவக.463.* ஒண்மை-விளக்கம். கண்ணிய-கருதிய. தெய்வம்-கூனி. கரந்து மறைத்து.

(உரை.) [1]கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை-பிறர் உணர்த்திய வற்றை உட்கொண்டு தாம் முன்னமே உட்கொண்டவற்றை வெளிப் படுத்தாமை. [2]'மாதர்' என்னும் உரிச்சொல் மாது என்றான மையின் ஈறுதிரிந்த தென்றார்.

இவட்குள்ள அமைதித் தன்மை முதலியவற்றைக் கூற நினைந்தே மாயின், அவை தமக்கு விளக்கங் காரணமாகச்[3]சேரக்கூடி ஒருவடிவு கொண்டாற் போலும் நங்கை. எல்லாம் நண்ணிய நுங்கட்கு-நற்குண மெல்லாம் பொருந்திய நுமக்கு.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே தெய்வம், நங்கை நுங்கட்கு அடைக்கலம்; இவளைக் காத்தல் வேண்டுமென்றுகூறிப் பின்பு, [4]நாட்டையும் குலத்தையும் வேறுபெயர்படக் கூறிப்போதற்கு [5]ஒருப்பட்டதென்க. (327)

(வேறு)

357. உறுதி சூழ்ந்தவ ணோடலி னாயிடை
மறுவில் வெண்குடை மன்னவன் காதலஞ்
சிறுவன் றன்மையைச் சேர்ந்தறிந் திவ்வழிக்
குறுக வம்மெனக் கூனியைப் போக்கினான்.

ஆயிடை-இராசமாபுரத்திடை. [1]சேடியை வம்மென்று உயர்த்துக் கூறினாள், தான் நிற்கின்ற தவநிலைக்கேற்ப.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் போதற்கு ஒருப்பட்ட தெய்வத்தின் நெஞ்சம் இவ்விடத்து இவட்கு ஆம் உறுதிகளைச்சூழ்ந்து தான் உறைகின்ற இடத்தே [2]சேறலான் அதற்கேற்பத் தெய்வம் தன் தெய்வத்தன்மையால், தேவிக்கும் அக்கருத்தே பிறப்பிக்கத் தேவியும் ஆயிடைச்சேர்ந்து சிறுவன் செய்தியை அறிந்து இவ்விடத்தே[3]அணித் தாகவம்மென்று அத்தெய்வத்தைப் போகவிட்டாளென்க. (328)

358. நெஞ்சி னொத்தினி யாளையென் னீர்மையால்
வஞ்சித் தேனென வஞ்சியங் கொம்பனாள்
பஞ்சி மெல்லடிப் பல்கல னார்ப்பச்சென்
றிஞ்சி மாநகர்த் தன்னிட மெய்தினாள்.

---

[3]சேரக்கூடி-ஒருங்குகூடி. [4]விசயையின்நாட்டையும் குலத்தையும். [5]ஒருப்பட்டது-துணிந்தது.

357. உறுதி-நன்மை. ஓடல்-போதல். சிறுவன்-சீவகன். வம்மென-வாருமென்று; *பொருந.101.*

(உரை.) [1]சேடி-தோழி. [2]சேறலால்-செல்லுதலால். [3]அணித்தாக-விரைவாக.

358. நீர்மை-தெய்வத்தன்மை. கொம்பனாள்-கூனி. பஞ்சி-செம்பஞ்சு. கலன்-ஆபரணம். இஞ்சி-மதில்.

நெஞ்சினொத்து-யான் கருதியதே தானுங்கருதி. வஞ்சித்தல், அறிந்து வருகின்றேனென்றது.

(இ-ள்.) அப்பொழுது கொம்பனாள், இனியாளை எனது தெய்வத்தன்மையாலே வஞ்சித்தேனென்று வருந்தி, கலன்ஆர்ப்பச் சென்று இராசமாபுரத்திற் [1]புறங்காட்டைச்சேர்ந்தாளென்க. (329)

359. தானுந் தன்னுணர் விற்றளர்ந் தாற்றவும்
மானி னோக்கிவ ரும்வழி நோக்கிநின்
றானி யம்பல வாசையிற் செல்லுமே
தேனி யம்புமொர் தேம்பொழிற் பள்ளியே.

மானின்: இன்சாரியை.

(இ-ள்.) மானோக்கிதானும் தெய்வமென்றறியாத [1]பெண்ணுணர்வாலே மிகவும் தளர்ந்து, பள்ளியிடத்தே [2]அவள் வரும்வழியை நோக்கி நின்று பல இரவும் பகலும் இன்றுவரும் இன்றுவருமென்னும் ஆசையிலே நடவாநிற்குமென்க. (330)

(வேறு)

360. மட்டவிழ் கோதை வாளன வுண்கண் மயிலன்னாள்
கட்டழ லெவ்வங் கைம்மிக நீக்கிக் களிகூர
விட்டகல் வாற்றா வேட்கையி னோடும் பொழுதிப்பாற்
பட்டதை யெல்லாம் பல்லவர் கேட்கப் பகர்குற்றேன்.

அழல்போலெவ்வம். அகல்வு-அகற்சி. [1]இன் சாரியை. பகர்கு: [2]தன்மைச்சொல்.

(உரை.) [1]புறங்காடு-மயானம்; சுடுகாடு.

359. ஆற்றவும்-மிகவும். மானோக்கி: விசயை. பல ஆனியம்-பல நாள். தேன்-ஒருவகை வண்டு. பொழிற்பள்ளி-சோலையிலுள்ள பள்ளியிடம்; "பூம்பொழிற்பள்ளி" (நீல. அருக்க.4.)

(உரை.) [1]பெண்ணுணர்வு-பெண்ணறிவு. [2]அவள்-கூனி.

360. மட்டு-தேன். கட்டழல் எவ்வம்; "இணரெரி தோய்வன்ன வின்னா" (குறள். 308); "கட்டழ லெவ்வமொடு" (பெருங்.2. 11:150.) எவ்வம்-துன்பம். கூர-மிக. பட்டது-உண்டான செயல்; சீவக.1085. இப்பாற்பட்டதை.....பகர்குற்றேன்: பெருங்.2.8:5.

(உரை.) [1]வேட்கையின்என்பதிலுள்ளது. [2]பகர்கு-சொல்வேன்.

(இ-ள்.) [3]சுநந்தை, பிள்ளையையிழந்த துன்பத்தைச் சிறிதும் நில்லாதபடி போக்கிக் களிப்புமிகுதலாலே ஒழிந்தோர்க்கும் பிள்ளையை விட்டு நீங்க மாட்டாத வேட்கை நடக்கின்ற இராப் பொழுதிற்குப் பின்பு, பிள்ளையுற்ற காரியங்களையெல்லாம், பலருங் கேட்கும்படி கூறுவேனாகத் தொடங்கினேனென்றாரென்க.

என்றது, தம்மாற் சரிதங்கூறுதல் அரிதாகலின், இனி வேட்கையாற் [4]கடுகக்கழியும் பொழுதென்றுமாம். *(331)*

361. கூற்றம் மஞ்சுங் கொன்னுனை யெஃகின் னிளையானும்
மாற்றம் மஞ்சும் மன்னிய கற்பின் மடவாளும்
போற்றித் தந்த புண்ணியர் கூடிப் புகழோனைச்
சீற்றத் துப்பிற் சீவக னென்றே பெயரிட்டார்.

கொன்னுனை: வினைத்தொகை. சொல்லப்புகின், சொல்லும் அஞ்சும் கற்பு. சீவகன் சீவித்தலையுடையவனென்று [1]தெய்வம் வாழ்த்தினமையின் அப்பெயரேயாயிற்று.

(இ-ள்) இளையானும் மடவாளும் விரும்பிக் கொண்டுவந்த [2]பார்ப்பார் [3]சான்றோர் [4]உள்ளிட்டோருங்கூடிச் சீற்றத்துப்பிற் புகழோனைச்சீவகனென்றே பெயரிட்டாரென்க. *(332)*

362. மேகம் மீன்ற மின்னனை யாடன் மிளிர்பைம்பூண்
ஆகம் மீன்ற வம்முலை யின்பா லமிர்தேந்தப்
போகம் மீன்ற புண்ணிய னெய்த கணையேபோல்
மாகம் மீன்ற மாமதி யன்னான் வளர்கின்றான்.

முலை: எழுவாய். போகமீன்ற-தான் சத்தியுஞ் சிவனுமாய் உலகத்துக்கெல்லாம் போகத்தை உண்டாக்கின. [1]'புண்ணியன்' என்றார்.

---

[3]சுநந்தை-கந்துக்கடனுடைய மனைவி. [4]கடுக-விரைய.

361. கூற்றம்-யமன். கொன்னுனை-கொல்லுகின்ற நுனி. எஃகு-வேல். இளையான்-கந்துக்கடன். மாற்றம்-சொல். மன்னிய-நிலைபெற்ற. மடவாள்-சுநந்தை. புகழோன்-சீவகன். சீற்றத்துப்பு-கோபவன்மை.

(உரை.) [1]தெய்வம் வாழ்த்தியது என்பது *சீவக.323*-ஆம் பாடலால் அறியப்படும். [2]பார்ப்பார்-அந்தணர். [3]சான்றோர்-முற்ற உணர்ந்து ஐம்பொறி யையும் அடக்கினோர். [4]உள்ளிட்டோர்-இவர்கள் முதலியோர்.

362. மின்னனையாள்: சுநந்தை. ஆகம்-மார்பு. போகம்-இன்பம். புண்ணியன்-சிவபெருமான். கணை-அம்பு; இங்கே திருமால். மாகம்-ஆகாயம். மதிபோல் வளர்தல்: *சீவக.364, 387, 454, 882.*

(உரை.) புண்ணியன்: "போரார் புரங்கள் புரள நூறும் புண்ணி யனை" (*தே. திருநா.*); *புறநா.91.*

திரிபுரத்தை யழித்தும் நஞ்சுண்டும் பல்லுயிர்களையுங் காத்தலின். எய்த கணை-திருமால். கணை வளருமாறுபோல வளர்கின்றா னெனவே, அவன் [2]ஆய்ப்பாடியிலே [3]நந்தகோன்மனையிலே மறைய வளர்ந்ததுஉவமையாம்.

(இ-ள்.) [4]மதியன்னான், மின்னனையாளது ஆகமீன்ற முலை இனிய பாலமுதத்தையேந்தப் புண்ணியனெய்த கணை [5]நந்தகோன் மகனாய் வளருமாறு போலக் கந்துகன்மகனாய் வளர்கின்றானென்க.

மா-ஈண்டு அழகு. மதி-[6]பிறை. *(333)*

363. அம்பொற் கொம்பி னாயிழை யைவர் நலனோம்பப்
பைம்பொற் பூமிப் பல்கதிர் முத்தார் சகடம்மும்
செம்பொற் றேரும் வேழமு மூர்ந்து நிதிசிந்தி
நம்பன் செல்லு நாளினு நாளு நலமிக்கே.

ஐவர்: [1]ஆட்டுவாள், ஊட்டுவாள், ஓலுறுத்துவாள், நொடி பயிற்றுவாள், கைத்தாய். நிதிசிந்தி: [2]குழவிப்பருவத்தும் கொடை யியல்பு. நாளின்: இன் சாரியை.

(இ-ள்.) நம்பன், ஐவர் எல்லாநலத்தையும் பேணாநிற்க, அவ்விடத்தே சகடத்தையும் தேரையும் வேழத்தையும் தன் கையாற் செலுத்திச்சிந்தி நாடோறும் நலமிக்குச்செல்லுமென்க. *(334)*

364. பல்பூம் பொய்கைத் தாமரை போன்றும் பனிவானத்
தெல்லார் கண்ணு மின்புற வூரும் மதிபோன்றும்
கொல்லுஞ் சிங்கக் குட்டியும் போன்றிவ் வுலகேத்தச்
செல்லும் மன்னோ சீவகன் றெய்வப் பகைவென்றே.

---

[2]ஆய்ப்பாடி-திருவாய்ப்பாடி. [3]நந்தகோன்: கண்ண பிரானை எடுத்துவளர்த்த தந்தை. [4]மதியன்னான்-சீவகன். [5]கண்ணபிரான் சரிதம் 22-ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய நேமீசுவரரது புராணத்திலுள்ளது. [6]மதி-பிறை; "இருகோட் டொருமதி" (11-ஆம் திருமுறை. எழுகூற்.)

363. ஐவகைத்தாயர்; *மேரு. வைசயந்த. 50.* பூமி-பூமியில். சகடம்-வண்டி. நிதிசிந்தி நம்பன் செல்லும் (*பெருங்.5. 8:43.*) கம்பன்-விரும்பத் தக்கவன்.

(மேற்.) அடி, 1: *சிலப், 16:84-93*, அடியார்.

(உரை.) [1]ஆட்டுவாள்-பாராட்டுபவள். ஊட்டுவாள்-உண் பிப்பவள். ஓலுறுத்துவாள்-தாலாட்டுபவள். நொடிபயிற்றுவாள்-வார்த்தைகற்பிப்பவள். கைத்தாய்-கையிலேந்திவளர்க்குந்தாய். [2]குழந்தைப் பருவத்துங்கொடுத்தல் அரசர்க்கு இயல்பு.

[1]ஒழிந்தோரிற் சிறந்தமையின் தாமரையுவமம். வானிடத்துத் தேவர் முதலாயினாரிடத்தும் இன்பமுறப் பரக்கின்ற மதியாவது அறிவு; அதுதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போன்றும். "குட்டியும் பறழுங் கூற்றவண் வரையார்" (தொல். மரபு.10) என்றதனுள் 'கூற்று' என்றதனால், புலி முதலியவற்றிற்குக் கூறிய இளமைப் பெயர் சிங்கத்திற்குங்கொண்டார். தெய்வப்பகை-[2]வாலசிகிற்சையிற் கூறுகின்ற தெய்வப்பகை. ஓ:அசை.

(இ-ள்.) சீவகன் பகையை மிகவும் வென்று உலகேத்தும்படி தாமரைமுதலியனபோன்று செல்லுமென்க. (335)

365. மணியும் முத்தும் மாசறு பொன்னும் பவளம்மும்
அணியும் பெய்யும் மாரியி னேற்பார்க் கவைநல்கிக்
கணிதம் மில்லாக் கற்பகங் கந்துக் கடனொத்தான்
இணைவே லுண்க ணந்தையு மின்பக் கொடியொத்தாள்.

(இ-ள்.) தமக்கு வேண்டும் பொருள்களை வேண்டாமல் ஏற்பார்க்குஅப்பொருள்களைப்பெய்கின்றமாரிபோலநல்கிஓரளவிற் படாதகந்துகன்பின்பு, வேண்டியேற்பார்க்குநல்கிக்கற்பகமொத்தான்; சுநந்தையும்அதன்மேற்படர்ந்தகாமவல்லியையொத்தாளென்க.

[1]கார் வேண்டாமைக் கொடுத்தலும் [2]கற்பகம் வேண்டக் கொடுத்தலும் இயல்பு. நல்கி இல்லாவென்க. நந்தை: [3]தலைக்குறை.

---

364. பல்பூம் பொய்கை-பலபூக்களையுடைய பொய்கையில். எல்லார்-ஒளியையுடைய தேவர்; எல்-ஒளி. சிங்கக்குட்டி போன்றவன்: *சீவக.392,404.* தெய்வப்பகை-வாலக்கிரகங்களாகிய பகை.

(உரை.) [1]ஒழிந்தோரென்றது சீவகனுடைய தோழராகிய சீதத்தன், புத்தி சேனன், பதுமுகன், தேவதத்தனாகிய நால்வரும், சச்சந்தனுடையஅகப்பரிவாரமகளிர்ஐஞ்ஞூற்றுவருடையபிள்ளைகள் ஐஞ்ஞூற்றுவரும் ஆகிய ஐஞ்ஞூற்று நால்வரை (*சீவக.292*); சச்சந்தனுடைய அகப்பரிவாரமகளிர் ஐஞ்ஞூற்று வரும் தம்மையும் தம்மைச் சார்ந்தோரையும் கட்டியங்காரன் வருத்துத லறிந்து தங்கள் பிள்ளைகள் ஐஞ்ஞூற்றுவரையும் வளர்க்கும்படி கந்துக்கனிடத்தே கொடுக்க, அப்பிள்ளைகள் சீவகனோடு கூடி வளர்ந்து வந்தனராதலின் இவ்விதம் கூறினார். [2]வாலசிகிற்சை: குழந்தைகளுக்கு வரும் அரிஷ்ட நீக்கத்தைக் கூறுவதொருநூல்.

365. மணி-மாணிக்கம், அணி-ஆபரணம். மாரி-மேகம். நல்கி-கொடுத்து. கணிதம்-அளவு. இன்பக்கொடி-காமவல்லிக்கொடி. கற்பகமும் காமவல்லிக்கொடியும்: *சீவக.1129.*

(உரை.) [1]குறள்.211. [2]"உள்ளிய வுள்ளியாங் கீயு முயர்விற்றாம், கள்ளவிழ் பூஞ்சோலைக் கற்பகமும்" (*வீர. உரை. மேற்.*). [3]சுநந்தை

இது [4]சௌளத்திற்கு முன்புள்ள கருமங்களிலும் நாடோறும் நடத்துங் கருமங்களிலும் கொடைக்கடன்[5]அமர்ந்தமை கூறினார். (336)

366\. சாதிப் பைம்பொன் றன்னொளி வெளவித் தகைகுன்றா
நீதிச் செல்வம் மேன்மே னீந்தி நிறைவெய்திப்
போதிச் செல்வம் பூண்டவ ரேத்தும் பொலிவின்னால்
ஆதிக் காலத் தந்தணன் காதன் மகனொத்தான்.

சாதிப்பைம்பொன்றன்னொளி வெளவி: இதனால் [1]நிறம் பிறந்தமை கூறினார். நீதிச்செல்வம்-சௌளம். மேன்மேல் நிறை வெய்தி-முறையே [2]நாமகளைப் புணரும் பருவம் நிறைந்து. அந்தணன்மகன்-சுவாயம்பு மனு; [3]இயல்பான அறிவிற்குவமை. இனித் [4]தீர்த்தங்கரரில் [5]ரிஷபஸ்வாமி மகன் [6]பரதராச சக்கரவர்த்தி யென்றும் உரைப்பர்.

(இ-ள்.) ஒளியை வெளவிச் செல்வநீந்தி நிறைவெய்துதலின், அறிவாகிய செல்வத்தைப் பூண்டவரேத்தும் பொலிவாலே அந்தணன் மகனொத்தானென்க.

க்ஷத்திரியனுக்கு வைதிகம் வேண்டுதலின், சௌளத்திற்கு முன்புள்ள கன்மமும் சௌளமுங் கூறினமையான், மேலும் உபநயன முதலியனவும் விரியக் கூறாராயினும் அவ்விடங்களிலே குறிப்பா னுணர்க. (337)

நந்தையென்று முதற்குறைந்து வந்தது. [4]சௌளம்: இருது சங்கமனம் முதலிய பதினாறு கருமங்களுள் ஒன்று; அது குடுமி வைத்தலென்று இக்காலத்து வழங்கும். [5]அமர்ந்தமை-தங்கியதன்மை.

366\. சாதிப்பைம்பொன்-உயர்ந்த சாதிப்பொன். வெளவி-கைக் கொண்டு. தகை-பெருமை. போதி-ஞானம். அனுப்பிரேக்ஷை பன்னி ரண்டனுள் 'ஒன்றற்குப் போதிதுர்லபம்' என்று பெயருண்மை ஈண்டு உணர்க. பொலிவின்னால்=பொலிவினால்-விளக்கத்தால். ஆதிக்காலம்-அக்காலம் (*சீவக.2713.*) அந்தணன்-பிரமன்.

(உரை.) [1]நிறம் பிறந்தமை-சீவகனுக்குத் தேகத்திற் காந்தி யுண்டானமை. [2]நாமகளைப் புணரும் பருவம்-கல்விகற்கும் பருவம். [3]இயல்பான அறிவு-இயற்கை அறிவு; நூலுணர்ச்சிக்கு இஃது இன்றி யமையாதது (*குறள்.636.*) [4]தீர்த்தங்கரரில்-சைனர்களுள் ஆசிரியராகக் கூறப்படும் ரிஷபர் முதலிய இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்கரரில்; சைனா கமங்களை உண்டு பண்ணினவர்களானமையின் இவர்கள் இப்பெயர் பெற்றார்கள்; தீர்த்தம்-சைனாகமம் (*சீவக.1247.*) [5]ரிஷபஸ்வாமி: ரிஷபதீர்த்தங்கரர்; இவர் ஆதிதீர்த்தங்கரர் என்றும் கூறப்படுவர். [6]பரதேசுவர சக்கரவர்த்தி என்றும் சக்கரவர்த்தியென்றுங் கூறப்படுவர் (*சீவக.32, உரை.*)

(வேறு)

367. நனந்தலை யுலகின் மிக்க நன்னுதன் மகளிர் தங்கண்
மனந்தளை பரிய நின்ற மதலைமை யாடு கென்றே
பொனங்கொடி யிறைஞ்சி நின்று பூமகள் புலம்பி வைக
அனங்கனுக் கவலஞ் செய்யு மண்ணனற் றாயு ரைத்தாள்.

மிக்க மகளிராவார்-[1]விறன் மடந்தையும் புகழ்மடந்தையும். தளை- குவிதல். மனத்தினின்ற தளை பரிய-இவனைப் பெறுமாறு நினைந்து வருந்து கின்ற மனத்தினின்ற வருத்தம் நீங்க. நின்ற மையாடுக-முறையே நின்ற[2]மையோலை பிடிக்க.

(இ-ள்.) அண்ணல் நற்றாய், கொடிபோல இறைஞ்சி நின்று, மகளிர் தளைபரியத் திருமகள் சிறிதுநாள் தனித்து வைக மதலை மையாடுகவென்று உரைத்தாளென்க.

இது [3]தன்றொழிலாதலிற் கூறினாள். தளைபரிய மையாடுக வென்றது, பல நூல்களைக் கற்கவே வெற்றியும் புகழுமுண்டா மென்று. செல்வச்செருக்கின்றி வழிப்பாட்டோடு கற்றலின் 'பூமகள் புலம்ப' என்றார். (338)

368. முழவெனத் திரண்ட திண்டோண்
மூரிவெஞ் சிலை யினானும்
அழலெனக் கனலும் வாட்க
ணவ்வளைத் தோளி னாளும்
மழலையாழ் மருட்டுந் தீஞ்சொன்
மதலையை மயிலஞ் சாயற்
குழைமுக ஞான மென்னுங்
குமரியைப் புணர்க்க லுற்றார்.

யாழை மருட்டும் மழலைத்தீஞ்சொல், சாயற்குமரி; குழைமுகம், பூணையுந்தோற்றுவித்தும்; குழையப்பண்ணுகின்ற முகமுடைய

---

367. நனந்தலை உலகு-பரந்த இடத்தையுடைய பூமி. பரிய-நீங்க. மையாடல்: *சீவக.2706, 2756.* பொனங்கொடி-பொற்கொடி.

(உரை.) [1]விறல் மடந்தை-வீரலக்ஷ்மி. [2]மையோலை-மையிட்ட ஓலை. [3]தாயின்தொழில்.

368. மூரி-பெருமை. சிலையினான்: கந்துக்கடன். தோளினாள்: சுநந்தை. மதலை: சீவகன். தீஞ்சொல்-இனிய சொல். குமரி-கன்னி ஞானமென்னும் குமரி (*சீவக.370*) சீவகனுக்குக் கல்வி பயில்விக்க எண்ணினர் என்றவாறு.

ஞான மென்னுங் குமரி. வேறு தன்கருத்தறிவாரின்றி இவனே தன் கருத்தறியத்[1]தான் அழியாததிருத்தலின் 'குமரி' என்றார்.

(இ-ள்.) கந்துகனும் சுநந்தையும் மதலையை ஞானமென்னுங் குமரியைப் புணர்க்கக் கருதினாரென்க.

'சாத்தனை நூலைக் கற்பிக்கலுற்றார்' என்றாற்போல. *(339)*

369. அரும்பொனு மணியு முத்துங் காணமுங் குறுணி யாகப்
பரந்தெலாப் பிரப்பும் வைத்துப் பைம்பொன்செய் தவிசி னுச்சி
இருந்துபொன் னோலை செம்பொ னூசியா லெழுதி யேற்பத்
திருந்துபொற் கண்ணி யாற்குச் செல்வியைச் சேர்த்தி னாரே.

பரந்த : விகாரம். வைத்து-வைக்க.

(இ-ள்.) அவர்கள், பொன்முதலியன குறுணியென்கின்ற அளவாகப் பரந்த எல்லாப் பிரப்பரிசியையும் வைக்க, [1]உவாத்தி முதலியோர் தவிசின் மேலேயிருந்து கண்ணியாற்குச் செல்வியை, மகளிரைச்சேர்த்து மாறன்றியே பொன்னோலையிலே அவன் பொருந்தும்படி எழுத்தாணியாலெழுதிச்சேர்த்தினாரென்க. *(340)*

370. நாமக ணலத்தை யெல்லா நயந்துடன் பருகி நன்னூல்
ஏமுத லாய வெல்லாப் படைக்கலத் தொழிலு முற்றிக்
காமனுங் கனிய வைத்த புலங்கரை கண்டு கண்ணார்
பூமகள் பொலிந்த மார்பன் புவிமிசைத் திலக மொத்தான்.

சொல்லாற் கூறுவனவெல்லாம் அடங்குதற்கு 'எல்லாம்' என்றார். 'பருகி' எனவே தன் குலத்திற்குரிய வேதமும் அதிகரிக்க

(உரை.) [1]தானென்றது ஞானமென்னும் குமரியை.

369. காணம்-பொற்காசு. பிரப்பு: *முருகு.234; அகநா.98:9, 242: 9; பெருங்.1. 34:186.* கண்ணியாற்கு மாலையையுடைய சீவகனுக்கு. செல்வி- நாமகள்; நாமகளைச் செல்வியென்றார் கல்விச்செல்வத்தைக் கொடுப்பவளாதலின்; *குறள்.400, 411; நாலடி.251.* சீவகனைப் பள்ளியில் வைத்தபொழுது 'ஓம் ஸித்தந்நம:' என்று கூறி நெடுங் கணக்குத்துவக்கியதாகக் *கத்திய சிந்தாமணியால்* தெரிகின்றது.

(உரை.) [1]உவாத்தி-உபாத்தியாயன்.

370. நாமகள் நலம்-கல்வி நலம். ஏ-அம்பு. முற்றி-முற்றக்கற்று. காமன்-மன்மதன். புலம்-இசை நூல். மார்பன்-சீவகன். சீவகன் இசையில் வல்லவன்: *சீவக.28, 411, 2052;* இவன் யாழாசிரியனென்றும் வேய்ங்குழலாசிரியனென்றும் *கத்திய சிந்தாமணி* முதலியவற்றில் கூறப்படுகின்றான்.

வேண்டுதலின், ஈண்டே உபநயனமுங்கூறினார். இது, "[1]சாம கீத மற்று மொன்று சாமி நன்கு பாடினான்" (*சீவக.2038*) என்பதனானும் பிறவாற்றானுமுணர்க. ஏமுதலாய படைக்கலத் தொழிலும் முற்றி, எல்லாத்தொழிலும் முற்றியென்க. புலம் :[2]ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) மார்பன், நாமகள் நலத்தையெல்லாம் தான்விரும்பிச் சேரக் கற்று, தான் ஓதிய தனுவேதத்திற் கூறிய அம்பு முதலிய படைக் கலங்களின் தொழில்களையும் எல்லாத் தொழில்களையும் முடித்து, காமனும் மனமுருகும்படி அந்நூலிற் கூறிவைத்த பாட்டினையும் கரை கண்டு, மண்மகளுக்கு நெற்றியிலிட்ட திலகத்தை யொத்தா ளென்க.

இசைகூறவே கூத்தும் அடங்கும். முன் நூல்களைக் கற்றதற் கேற்பத் தொழில்களைக் கற்றானென்றார். *(341)*

371. மின்றெளித் தெழுதி யன்ன விளங்குநுண் ணுசுப்பி னல்லார்
பொன்றெளித் தெழுதி யன்ன பூம்புறப் பசலை மூழ்கிக்
குன்றொளித் தொழிய நின்ற குங்குமத் தோளி னாற்குக்
கன்றொளித் தகல வைத்த கறவையிற் கனிந்து நின்றார்.

மின்னை நிலைபெற நிற்கத் தெளிவித்து அதனிடத்தே மகளிர் அவயவங்களை எழுதியன்ன நல்லாரென்க; "தெளித்தசொற், றேறியார்க்கு" (*குறள்.1154*) என்றாற்போல. இனி மின்னைக் கரைத் தெழுதியன்ன நல்லாருமாம். புறம்-தம்மெய்யிடம். ஒளித்து ஒழிய- ஒளித்துப்போக. கன்றை மறைத்து முலையுண்ணாதபடி வைக்கப்பட்ட கறவை.

(இ-ள்.) தோளினாற்குத் தமது பூம்புறத்தில் தோன்றிய பொன்னைக் கரைத்தெழுதியன்ன பசலையிலே நல்லார் முழுகிக் கறவைபோல வேட்கை செறிந்து நின்றாரென்க.

இதனாற் [1]குலக்கன்னியரைக் கூறினார். *(342)*

(உரை.) [1]இது, சுரமஞ்சரிபால் விருத்த உருவங்கொண்டு சென்ற சீவகன் இசைபாடியதைப்பற்றிச் சிறப்பிக்கின்றது. [2]நூலிற் சொல்லப் பட்ட இசைக்கானமையின்ஆகுபெயர்.

371. தெளித்து-தெளிவித்து. நல்லார்-மங்கையர். பூம்புறம்-பொலிவு பெற்ற மெய்யிடம். பசலை-தேமல். ஒளித்து ஒழிய-இவனுடைய தோளைக் கண்டு மறைந்துபோக. கறவை-பசு.

(உரை.) [1]குலத்திற் பிறந்தவரும், விவாகம் ஆகாதவருமாகிய மகளிர்.

372. விலைபகர்ந் தல்குல் விற்கும் வேலினும் வெய்ய கண்ணார்
முலைமுகந் திளையர் மார்ப முரிவில ரெழுதி வாழும்
கலையிகந் தினிய சொல்லார் கங்குலும் பகலு மெல்லாம்
சிலையிகந் துயர்ந்த திண்டோட் சீவகற் கரற்றி யாற்றார்.

அல்குல் விற்கும் கண்-அல்குலைவிற்றற்குக் காரணமான கண்; களவு குடிகொள்ளுங் கண். இவர் பரத்தையரிற் கன்னியர். மார்பை முலையாலே முகந்து நீங்காது எழுதி வாழும் இனிய சொல்லார்; போக நுகரும் பரத்தையர். சிலையிகந்து-சிலைக்குக் கூறுகின்ற நிலையைக் கடத்தலானே.

(இ-ள்.) சீவகற்குக் கண்ணார், சொல்லார் எல்லாரும் இரவும் பகலும் அரற்றி ஆற்றாராயினாரென்க.

[1]இற்பரத்தையரும்[2]சேரிப்பரத்தையருமாம். *(343)*

373. வான்சுவை யமிர்த வெள்ளம்
வந்திவட் டொக்க தென்னத்
தான்சுவைக் கொண்ட தெல்லாந்
தணப்பறக் கொடுத்த பின்றைத்
தேன்சுவைத் தரற்றும் பைந்தார்ச்
சீவக குமர னென்ற
ஊன்சுவைத் தொளிறும் வேலாற்
குறுதியொன் றுரைக்க லுற்றான்.

கொண்டதெல்லாம்: ஒருமைபன்மை மயக்கம்.

(இ-ள்.) சீவககுமரனென்ற வேலாற்கு [1]ஆசிரியன் தான் நுகர்ந்த கலைகளையெல்லாம் [2]தட்டறக் கொடுத்தபின்பு,

---

372. இளையர்-சிறுவர். முரிவிலர்-நீங்கார். கலையிகந்து இனிய சொல்லார். *சீவக.2107*; *சூளா.* அரசியற். 124. சிலை-கல்; வில்லெனினுமாம்.

(உரை.) இளையர் மார்பை. [1]இற்பரத்தையர்: ஒருவனுக்கே உரிமை பூண்டவர்; காமக்கிழத்தியரென்றும் கூறப்படுவார் *(நம்பி.113)* [2]சேரிப் பரத்தையர்: ஒருவனுக்கே உரிமை பூணாமல் யாரையும் விரும்புவோர்; வரைவின் மகளிரென்றும், காதற் பரத்தைய ரென்றும் கூறப்படுவர் *(நம்பி.114)*

373. இவண் தொக்கது-இவ்விடத்தில் நிறைந்தது. தேன்-வண்டு, என்ற வேலானென இயைக்க.

(உரை.) [1]ஆசிரியன்-அச்சணந்தியாசிரியன். [2]தட்டற-தடையற.

வானிடத்தமிர்தக் கடல் வந்து நிறைந்ததென்னும்படி ஓர் உறுதி கூறலுற்றானென்றகக.

தொக்கதென்னக் கொடுத்த பின்றையென்றுமாம். (344)

374. நூனெறி வகையி னோக்கி நுண்ணிதி னுழைந்து தீமைப்
பானெறி பலவு நீக்கிப் பருதியங் கடவு ளன்ன
கோனெறி தழுவி நின்ற குணத்தொடு புணரின் மாதோ
நானெறி வகையி னின்ற நல்லுயிர்க் கமிர்த மென்றான்.

ஆகமங் கூறிய வழியினது கூறுபாட்டாலே நன்மைதீமையை ஆராய்ந்து. கூறிய பொருளிடத்தே நெஞ்சு சென்று. தீமைப்பானெறி- துன்மார்க்கம். நிறத்தாலும் இருணீக்கத்தாலும் ஞாயிறு உவமை. கோன்- அருகன். குணம்-[1]இரத்தினத்திரயம்; அவையாவன: [2]நன்ஞானம், [3]நற்காட்சி, [4]நல்லொழுக்கம். நானெறி-சதுர்க்கதி; அவையாவன: நரககதி, விலங்குகதி, மக்கட்கதி, தேவகதி. நல்லுயிர்-[5]பவ்வியசீவன்.

(இ-ள்.) அவன் நோக்கி நுழைந்து நீக்கிப் புணரின் நல்லுயிர்க்கு ஆக்கமென்றானென்க. (345)

375. அறிவினாற் பெரிய நீரா ரருவினை கழிய நின்ற
நெறியினைக் குறுகி யின்ப நிறைகட லகத்து நின்றார்
பொறியெனும் பெயர வைவாய்ப் பொங்கழ லரவின் கண்ணே
வெறிபுலங் கன்றி நின்றார் வேதனைக் கடலு ணின்றார்.

---

374. நூல்-இங்கே ஆகமம். பருதியங்கடவுளன்ன கோன்-அருகன்; "வெம்புஞ் சுடரிற் சுடருந்திரு மூர்த்தி" (*சீவக.2.*) குணம்-அருகனுடைய குணம். நால்நெறி-நான்கு கதி.

(உரை.) [1]இரத்தினத்திரயம்: இது பரத்திரயம் எனவும் வழங்கும்; ''பரத்திர யங்கள் பணித்தபிரான்'' (*திருநூற்.24*); இவை திரியோக மருந் தெனவும் வழங்கும் (*நீல.தரும.107.*) [2]நன்ஞானம்-பொருள்களின் தன்மையை உள்ளவாறே உணர்தல்; "பொருணின்ற பெற்றியைப் பொய்யின் றுணர்தல், மருளறு நன்ஞான மாண்பு" (*அருங்கலச். 57.*) [3]நற்காட்சி-ஐயமின்மை, அவாவின்மை, உவர்ப்பின்மை, மயக்கமின்மை, அறப்பழி நீக்கல், அழிந்தாரைத் தாங்கல், அறத்துக்கு அளவளவு, அறத்தை விளக்கல் என்னும் எட்டுறுப்பினையும் உடையது; "எட்டு வகையுறுப்பிற்றாகி யியன்றது, கட்டிய நற்காட்சிதான்"(*அருங்கலச்.13.*) [4]நல்லொழுக்கம்: அணுவிரதம், மஹாவிரதம் என இருவகைப்படும்; அணுவிரதம் இல்லறத்தார்க்குரியது; மஹாவிரதம் துறவறத்தார்க்கு உரியது; ஒவ்வொன்றும் மிகப்பலவாகும்; அவற்றின் பகுப்பை, அருங்கலச்செப்பு முதலியவற்றிற் கண்டுகொள்க. [5]பவ்விய சீவன்- முத்தியில் விருப்பமுள்ள ஆன்மா.

தீவினை கழியநின்ற நெறி-சன்மார்க்கம். இன்பநிறைகடல்-அனந்த சுகம். நிறைகடல் பாடமாயின், இன்பப்பெருக்கினை யுடையகடலென்க. வேட்கையாகிய நஞ்சையுடையஉடம்பென்னும் பாம்பிடத்திற் [1]பொறியென்னும் பெயரையுடையவாகிய ஐந்து வாயிடத்தே களிப்பைச் செய்கின்ற [2]விடயங்களிலே [3]அடிப்பட்டு நின்றார்.

(இ-ள்.) பெரிய நீரார் குறுகி இன்பக்கடலகத்தே நின்றார்; கன்றிநின்றார் துன்பக்கடலிலே நின்றாரென்க. *(346)*

376. கூற்றுவன் கொடிய னாகிக் கொலைத்தொழிற் கருவி சூழ்ந்து
மாற்றரும் வலையை வைத்தான் வைத்ததை யறிந்து நாமும்
நோற்றவன் வலையை நீங்கி நுகர்ச்சியி லுலக நோக்கி
ஆற்றுறப் போத றேற்றா மளியமோஓ பெரிய மேகாண்.

கருவி-[1]ஐயும் பித்தும் வளியுமாகிய [2]வார்கள். வலை-[3]ஆயுக் கன்மம். நுகர்ச்சியிலுகம்-இதற்குமுன்பு அனுபவியாத உலகம்; வீடு. ஓஒ பெரியம்: இகழ்ச்சி.

(இ-ள்.) கூற்றுவன் கொடியனாய்ச் சூழ்ந்து வலையை வீசி வைத்தான்; அதனை அறியத்தக்க நாமும் அறிந்து தவஞ்செய்து தப்பி உலகநோக்கி வழிப்படப்போதலைத் தெளிகிலேம்; பெரியேங்கா ணென்க. *(347)*

377. பேரஞ ரிடும்பை யெல்லாம் பிளந்திடும் பிறப்பு நீக்கும்
ஆரமிர் தரிதிற் பெற்றா மதன்பயன் கோட றேற்றாம்
ஒருமைம் பொறியு மோம்பி யுளபகல் கழிந்த பின்றைக்
கூரெரி கவரும் போழ்திற் கூடுமோ குறித்த வெல்லாம்.

---

375. நீரார்-தன்மையை யுடையார். வினை-தீவினை. அழல்-விடம். பொறி யெனும் ஐவாய்ப் பொங்கழலரவு: *சீவக.1292.* வெறி-களிப்பு. புலம்-விடயம்.

(உரை.) [1]பொறி: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன. [2]விடயங்கள்: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பன. [3]அடிப்பட்டு நின்றார்; எழுவாய்.

376. கூற்றுவன்-யமன். கருவியாற் சூழ்ந்து. மாற்றரும்-தடுத்தற் கரிய. நோற்று-தவம் செய்து. அவன்-யமன். நுகர்ச்சியில் உலகம்: *சீவக.381; திருநூற்.2.* ஆறு உறப்போதல்-நல்வழிப்படப்போதல்.

(உரை.) [1]ஐ-சிலேட்டுமம்; பித்து-பித்தம்; வளி-வாதம்; இம் மூன்றும் நோய்களென்று கூறப்படும்; *சீவக.3075, ந.* [2]வார்-வலையைக் கட்டுதற்குரியது. [3]ஆயுக்கன்மம்-வாழ்நாளைக் கொடுத்தற்குரிய வினை.

(இ-ள்.) இடும்பையெல்லாம் நீக்குதற்குக் காரணமான, பிறப்பறுக்கும் மக்கள் யாக்கையைத் தவப்பயனாற்பெற்றாம்; பெற்றுவைத்தும் அதன்பயனைக் கொள்ள அறிகின்றிலேம்; ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களாலே பேணி உள்ள நாள் சென்றால் எரிகவரும்பொழுது நினைத்த அறமெல்லாம் செய்யக்கூடுமோ! ஓர்ந்து பாருமென்க. (348)

378. தழங்குரன் முரசிற் சாற்றித் தத்துவந் தழூவல் வேண்டிச்
செழுங்களி யாளர் முன்ன ரிருளறச் செப்பி னாலும்
முழங்கழ னரகின் மூழ்கு முயற்சிய ராகி நின்ற
கொழுங்களி யுணர்வி னாரைக் குணவதங் கொளுத்த லாமோ.

தழங்குகுரல்: விகாரம். செழுங்களி-[1]தரிசன மோகனீயப் பிரகிருதி எழும். [2]குணவதம்; வதம்-விரதம்; இது பகுதிப்பொருள் விகுதி.

(இ-ள்.) எல்லாரும் தத்துவந்தழூவல்வேண்டிக் களியாளர் முன்னே முரசிற்சாற்றிச் செப்பினாலும் அதுகொள்ளாதபடி நரகின் மூழ்கும் பாவத்தினை முன்னே உடையராகி நின்ற உணர்வினாரைக் குணங்கொளுத்தலாமோவென்க. (349)

379. பவழவாய்ச் செறுவு தன்னு ணித்திலம் பயில வித்திக்
குழவிநா றெழுந்து காளைக் கொழுங்கதி ரீன்று பின்னாக்
கிழவுதான் விளைக்கும் பைங்கூழ் கேட்டிரேற் பிணிசெய் பன்மா
உழவிர்காண் மேயுஞ் சீல வேலியுய்த் திடுமி னென்றான்.

---

377. அஞர்-துன்பம்; அஞரிடும்பை: இருபெயரொட்டு. அமிர்து-உடம்பு; ஆக்கத்திற்குக் காரணமானமையின் மக்களுடம்பு 'அமிர்து' எனப்பட்டது. பகல்-நாள். எரி-நெருப்பு.

378. தழங்குரல்=தழங்கு குரல்-முழங்குகின்ற ஒலி. குணவதம்-குண விரதம்; வதம்: விரதமென்பதன் சிதைவு; *சீவக.* 2818, *ந.*; *சூளா.* இரத.86.

(உரை.) [1]தரிசன மோகனீயப் பிரகிருதிகள் ஏழாவன: அநந்தானு பந்திக்குரோதம், அநந்தானுபந்திமானம், அநந்தானுபந்திமாயை, அநந்தானு பந்திலோபம், மித்தியாத்துவம், ஸம்மியக்மித்தியாத்துவம், ஸம்மியக்துவப் பிரகிருதி என்பன. இவை நரககதியிற் செலுத்து மென்பர்; *சீவக.*3076; இவற்றின் இலக்கணமும், பெயர்க்காரணமும், இவற்றிற்குரிய உவமைகளும் *கருமஸ்வரூபம்* என்னும் நூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. [2]குணம், வதம் இரண்டற்கும் 'விரதம்' என்றே பொருள்.

பவழவாய்-கருத்தங்கும் பை. நித்திலம்போலுஞ்சுக்கிலம்.

(இ-ள்.) உழவிர்காள், கேட்பீராயின், பவழவாயாகிய [1]செய்யிலே நித்திலத்தை வித்துதலாலே முளைதோன்றிக் கதிரையீன்று பின்னே தான் மூப்பை விளைக்கும்; அப்பயிரை, நோயைச் செய்யும் தீவினைகளாகிய விலங்குகள் மேயும்; அவை மேயாதபடி சீலமாகிய வேலியைக் கொண்டு சென்றிடுவீராக வென்றானென்க. *(350)*

380. சூழ்கதிர் மதிய மன்ன சுடர்மணிப் பூணி னானும்
வீழ்தரு கதியி னீங்கி விளங்குபொன் னுலகத் துய்க்கும்
ஊழ்வினை துரத்த லானு முணர்வுசென் றெறித்த லானும்
ஆழ்கடற் புணையி னன்ன வறிவரன் சரண டைந்தான்.

சீவகனுக்கு மதியுவமை, [1]கலைகள் நிறைதலால்; [2]உம்மை: சிறப்பும்மை. வீழ்தருகதி-நரகத்தே விழுதற்குக் காரணமான தீவழி. [3]பொன்னெயில் வட்டத்திற்செலுத்தும் ஊழ்வினை-சாதுசரணா வதற்கு முன்செய்த நல்வினை. அத்தவத்தே பயின்றமையால், உணர்வு மீண்டும் அதன்மேற்சென்று பரத்தலானும்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டுப் பூணினானும், ஊழ்வினை செலுத்துத லானும் உணர்வு எறித்தலானும் கதியினீங்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்து தற்குத் தெப்பமன்ன[4]அறிவனைச் சரணாக அடைந்தானென்க. *(351)*

---

379. நித்திலம்-முத்து; *சீவக. 218.* வித்தி-விதைத்து. குழவி நாறு-குழவிப் பருவமாகிய நாற்று. காளைப் பருவமாகிய கதிர். கிழவு-மூப்புத்தன்மை; பைங்கூழ்-பயிர். மா-விலங்குகள். மாமேயும் என இயைக்க. *மு. பாகவதம், 3. 9:35.*

(மேற்.) அடி, 12: மாறன். பொருளணி. 35. *மு.* இ-வி. அணி.25.

(உரை.) [1]செய்-வயல்.

380. பூணினான்: சீவகன். கதி-நரககதி. ஊழ்வினை-நல்வினை. எறித்தல்- பரத்தல். 'ஊழ்வினை..... 'இருத்தலானும்' என்பது, ''தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்'' *(குறள். 262)* என்பதைத் தழுவியது. ஆழ்கடற் புணையினன்ன அறிவரன் சரண்: *குறள். 8, 10,* உரை; புணை-தெப்பம். சரண்-பாதம் என்றுமாம்.

(உரை.) [1]*முருகு.98; மதுரைக்.769,* ந. [2]பூணினானும் என்பதி லுள்ளது. [3]பொன்னெயில் வட்டம்-பொன் மதில் சூழ்ந்ததாகிய சமவ சரணமென்னும் சினாலயம்; *சீவக. 856, 1243; திருநூற்.18.* [4]அறிவன்-ஸ்ரீவர்த்தமானர்; *சீவக. 27.*

381. காட்சிநன் னிலையின் ஞானக் கதிர்மணிக் கதவு சேர்த்திப்
பூட்சிசா லொழுக்க மென்னும் வயிரத்தாழ் கொளுவிப் பொல்லா
மாட்சியில் கதிக ளெல்லா மடைத்தபின் வரம்பி லின்பத்
தாட்சியி லுலக மேறத் திறந்தன னலர்ந்த தாரான்.

நிலைபேறுடைமையின் நிலை. பொருள்களைக் காத்தற்கு உலாவு தலிற் கதவு. காட்சியையும் ஞானத்தையும் விட்டுநீங்காமல் தகைத்தலின், தாழ். மாட்சியில் பொல்லாக் கதி-பிறவி கெடுத லில்லாத தீக்கதி; மாட்சிமையுமாம். [1]ஆட்சியில் உலகம்- இதற்கு முன்பு ஆளாதவுலகம்; வீடு. அலர்ந்த-புகழாற் பரந்த.

(இ-ள்.) தாரான், காட்சியாகிய நிலையிலே ஞானமாகிய கதவைச்சேர்த்தி ஒழுக்கமாகிய தாழைக்[2]கொளுவிக்கதிகளெல்லாம் அடைத்தபின் வீட்டுலகத்தே செல்ல வழிதிறந்தானென்க. *(352)*

382. நல்லறத் திறைவ னாகி நால்வகைச் சரண மெய்தித்
தொல்லறக் கிழமை பூண்ட தொடுகழற் காலி னாற்குப்
புல்லற நெறிக்க ணின்று பொருள்வயிற் பிழைத்த வாறும்
இல்லறத் தியல்பு மெல்லா மிருளறக் கூறி யிட்டான்.

நால்வகைச்சரணம்: அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்ம சரணம். தொல்லறம்-தன்குலத்திற்கெல்லாம் உரிய அறம். புல்லறநெறிக்கணின்று பொருள்வயிற்பிழைத்தவாறும்-தீக்கதியி னின்றோர் தாம் நடாத்துகின்ற [1]புல்லிய இல்லறத்தினெறியிலே நிற்றலால் வீடுபேற்றில் தப்பியவாறும். இல்லறத்தியல்பும்-வீடுபேறு தப்பாதபடி இல்லறம் நடாத்துமியல்பும். எல்லாம்-ஒழிந்தனவும்.

---

381. காட்சி-நற்காட்சி. பூட்சி-பூணுதல்; மேற்கொள்ளுதல்; *சீவக. 1292.* வயிரத்தாழ்-வயிரத்தாலாகிய தாழ். காட்சி, ஞானம், ஒழுக்கம் என்பன இரத்தினத்திரயங்கள் எனப்படும்; *சீவக. 374,* அடிக். இரத்தினத் திரயங்கள் முறையே இதில் 'நிலை' முதலியனவாக உருவகிக்கப் பட்டன. மாட்சி-மாளுதல்; பெருமை யுமாம். தாரான்: சீவகன்.

(உரை.) [1]*சீவக. 376,* அடிக். [2]பொருத்தி.

382. நல்லறத்திறைவன்: "நல்லறங் காக்கவென்றாள்" *(சீவக. 386.)* சரணம்-பாதுகாப்பு. கிழமை-உரிமை. தொடுகழல்-இடப்பட்ட கழல். காலினாற்கு-சீவகனுக்கு. பொருள்-வீடுபேறு. இருள்-மயக்கம்.

(உரை.) [1]புல்லிய-புன்மையான.

(இ-ள்.) சரணமெய்திப் பூண்ட காலினானுக்கு உலகம் பிழைத்தபடியையும் நல்லோர் நடாத்தும் அறத்தியல்பையும் ஒழிந்தவற்றையும் மயக்கமறக் கூறினானென்க. (353)

383. எரிமுயங் கிலங்கு வைவே லிளையவர் குழாத்தி னீங்கித்
திருமுயங் கலங்கன் மார்பிற் சீவகற் கொண்டு வேறா
விரிமலர்க் கண்ணி கட்டி விழைதக வேய்ந்த போலும்
தெரிமலர்க் காவு சேர்ந்து பிறப்பினைத் தெருட்ட லுற்றான்.

இளையவர்-[1]தம்பிமாரும் [2]தோழன்மாரும். கொண்டுவேறா-வேறாகக் கொண்டு.

(இ-ள்.) ஆசிரியன், குழாத்தினின்றும் தானீங்கிச் சீவகனைத் தனியே கொண்டுபோய், கண்ணிகட்டி [3]விதானித்தபோலும் காவைச் சேர்ந்து, அவனுக்குப் பிறப்பினைத் தெளிவிக்கலுற்றானென்க. (354)

384. பூவையுங் கிளியு மன்ன ரொற்றெனப் புணர்க்குஞ் சாதி
யாவையு மின்மை யாராய்ந் தந்தளிர்ப் பிண்டி நீழற்
பூவியற் றவிசி னுச்சிப் பொலிவினோ டிருந்த போழ்தில்
ஏவியல் சிலையி னானை யிப்பொருள் கேண்மோ வென்றான்.

(இ-ள்.) ஆசிரியன், பிண்டிநிழலிடத்திட்ட தவிசின்மேல் இருந்த அளவிலே, பூவையும் கிளியுமுதலாகக் கொண்டு வேறும் அரசர்[1]ஒற்றாக விடும் சாதிகளெல்லாம் இல்லாதபடியை ஆராய்ந்து, சிலையினானை இக்கதையைக் கேட்பாயாகவென்றானென்க. (355)

---

383. குழாம்-கூட்டம். திரு-இலக்குமி. கண்ணி-மாலை. விழைதக-விரும்பும் வண்ணம். கா-சோலை. தெருட்டல்-தெளிவித்தல்.

(உரை.) [1]தம்பிமார்: சச்சந்தனுக்குக் காமக்கிழத்தியர்பாற் றோன்றிய நபுலன் விபுலன் என்ற இருவரும் கந்துக்கடன் புதல்வனாகிய நந்தட்டனும் சீவகனுக்குத் தம்பிமார்கள். [2]தோழன்மார்; ஐஞ்ஞூற்று நால்வர்; சீவக.292, 364, அடிக்: இவர்கள் சீவகனுடன் கல்வி பயின்றவர்கள். [3]விதானித்தபோலும் கா.மேற்கட்டி கட்டினாற்போலுஞ் சோலை.

384. பூவை-நாகணவாய்ப் பறவை. பிண்டி-அசோகமரம். அசோக மரத்தின் கீழுள்ள பீடத்திலிருத்தல் சாரணபரமேஷ்டிகளுக்குரிய விதி என்பர்; சிலப்.10:21-5, 160-63. ஏ-அம்பு. சிலையினான்-சீவகன். பொருள்-கதை.

(உரை.) [1]ஒற்றாக-ஒற்றியறிவனவாக.

385. வையக முடைய மன்னன் சச்சந்த னவற்குத் தேவி
பைவிரி பசும்பொ னல்குற் பைந்தொடி விசயை யென்பாள்
செய்கழன் மன்னன் றேர்ந்து தேவியைப் பொறியிற் போக்கி
மையல்கொ ணெஞ்சிற் கல்லா மந்திரி விழுங்கப் பட்டான்.

பொன்-மேகலை. தேர்ந்து-கனவிற்குப் பின்பு இவளைப் போகவிடுமாறு தேர்ந்து. மையல்-[1]தன்னை ஆக்கினவனைக் கொல்லுதல்.

(இ-ள்.) இவ்வையகமுடைய அரசன் சச்சந்தன்; அவனுக்குத் தேவி விசயை; அவன் தேர்ந்து அவளைப் போக்கி மந்திரியாலே கொல்லப்பட்டானென்க. (356)

386. புலம்பொடு தேவி போகிப் புகற்கருங் காடு நண்ணி
வலம்புரி யுலகம் விற்கு மாமணி யீன்ற தென்ன
இலங்கிழை சிறுவன் றன்னைப் பயந்துபூந் தவிசி னுச்சி
நலம்புரி நங்கை வைத்து நல்லறங் காக்க வென்றாள்.

வலம்புரி உவமை கூறவே [1]தேவி மறைந்தமையும் உணர்த்தினார். இலங்கிழை-தேவி; இது சுட்டு. நலம்புரி நங்கை-அறத்தை விரும்பிய கூனியாகிய தெய்வம். வைத்து-வைக்க. அறம்-நோன்பு.

(இ-ள்.) தேவி போய், நண்ணி, வலம்புரி மணியையீன்றாற் போலச் சிறுவனைப் [2]பயக்கையினாலே, அவனைத் தெய்வம் தவிசின்மேலே வைக்க, அத்தேவி, யான் மேற்செய்கின்ற அறம் நின்னைக் காக்கவென்று[3]உட்கொண்டாளென்க.

---

385. வையகம்-பூமி. தேர்ந்து-அறிவால் ஆராய்ந்து; "ஆம்புடை தெரிந்து வேந்தற் கறிவெனு மமைச்சன் சொன்னான்" (*சீவக. 232*) என்பது இங்கே அறியற்பாலது. பொறி-யந்திரமயில். மையல்-மயக்கம். மந்திரி விழுங்கப் பட்டான்: *சீவக. 290.*

(உரை.) [1]தன்னை என்றது கட்டியங்காரனை; ஆக்கினவன்-அரசனாகச் செய்தவன்; "தன்னை யாக்கிய தார்ப்பொலி வேந்தனை" (*சீவக. 245.*)

386. புலம்பு வருத்தம். புகற்கு-புகுதற்கு. காடு-மயானம். வலம்புரி-ஒருவகைச்சங்கு; மணி-முத்து. வலம்புரியீன்ற முத்து: *சீவக. 317; தொல். ஆத்திரை. பொதுப்.* சிறுவன்-சீவகன். நங்கை-கூனி.

(உரை.) [1]வலம்புரி: இஃது ஈன்றவுடன் மாயுமாதலின் இங்ஙனம் கூறினார். [2]பயக்கை-பெறுகை. [3]தேவி உட்கொண்டது: *சீவக. 323*, உரை; உட்கொண்டாள்-நினைத்தார். [4]அடிகளுமுளரோ-என் தாயாரும் உயிரோடு இருக்கின்றாரோ.

இத்தெய்வம் நம்பியைப் பள்ளிசேர்த்தினபொழுதே தேவி கருதிய தனை ஆசிரியன் உணர்ந்து ஈண்டுக் கூறினான். எனவே தேவி நோன்பிலேயிருந்தமை சீவகனுணர்ந்து, அது கருமமென்று உட் கொண்டான். பின்பு, [4]"அடிகளுமுளரோ" (*சீவக.1884*) என்றது, இதற்குப்பின்பு தீங்கின்றி யிருந்தமை கருதி. *(357)*

387. வானத்தின் வழுக்கித் திங்கட் கொழுந்துமீன் குழாங்கள் சூழக்
கானத்திற் கிடந்த தேபோற் கடலக முடைய நம்பி
தானத்து மணியுந் தானு மிரட்டுறத் தோன்றி னானே
ஊனத்திற் றீர்ந்த சீர்த்தி யுத்தரட் டாதி யானே.

கொழுந்தென்றார், நாடோறும் வளர்தலின். தானத்து மணி-சுடு காட்டு மணி. ஊனம்-[1]நாளுக்குள்ளதீங்கு.

(இ-ள்.) நம்பி, உத்தரட்டாதி நாட்பிறந்தவன், பிறை மீன் குழாங்கள் சூழக் கிடந்ததுபோலே மணியும் தானும் மாறுபடத் தோன்றினானென்க. *(358)*

388. (1) அருந்தவன் முந்து கூற வலங்கல்வே னாய்கன் சென்று
பொருந்துபு சிறுவற் கொண்டு பொலிவொடு புகன்று போகத்
திருந்திய நம்பி யாரத் தும்மினன் றெய்வம் வாழ்த்திற்
றரும்பொனாய் கொண்மோ வென்றா னலைகடல்
விருப்பிற் கொண்டாள்.

389. (2) கரியவன் கன்னற் கன்று பிறப்பினைத் தேற்றி யாங்க
பெரியவன் யாவ னென்ன நீயெனப் பேச லோடும்
சொரிமலர்த் தாரும் பூணு மாரமுங் குழையுஞ் சோரத்
திருமலர்க் கண்ணிசிந்தத் தெருமந்து மயங்கி வீழ்ந்தான்.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

---

387. வழுக்கி-தவறி. திங்கட்கொழுந்து-பிறைச்சந்திரன். கடலகம்-பூமி. இரட்டுற-மாறுபட. சீர்த்தி-மிக்க புகழ். சீவகன் உத்தரட்டாதி நட்சத்திரத்திற் பிறந்தவன்.

(உரை.) [1]நாள்-நட்சத்திரம்.

388. நாய்கன்-வைசிய குலத்தவனாகிய கந்துக்கடன். ஆர-நிறைய. தெய்வம்-கூனி. 'அரும்பொனாய்' என்றது கந்துக்கடன் மனைவியாகிய சுநந்தையை.

389. கரியவன்-கண்ணபிரான். கண்ணபிரான்கர்ணனுக்குப் பிறப் புணர்த்திய வரலாறு, *வி-பா.* கண்ணன் தூது, 218-ஆம் பாடல் முதலிய வற்றாலும், *ஸ்ரீபுராணத்தில்,* 22-ஆம் புராணத்தாலும் அறியலாகும். என்ன-என்று சீவகன் கேட்க. பேசலோடும்-முனிவன் கூறியவுடன். ஆரம்-முத்தமாலை.

(1) [1]முனிவன் நிகழும் பொருளெல்லாம் கந்துகற்குக் கூறலின், அது தப்பாதென்று கருதிச்சென்று. கொண்டு-கொள்ள. திருந்திய-தவம் திருந்திய. பொன்னாய்-திருவையுடையாய்.

(2) கரியவன்-கண்ணன். பெரியவன்-அறிவு பெரியவன். பேசலோடும்: உடனிகழ்ச்சி. தேன்சொரி மலர்.

(இ-ள்.) நாய்கன், அவ்[2]வொளி ஓடிய வழியே சென்று பொருந்தா நின்று சிறுவனையெடுக்க, அந்த நம்பி, நன்னிமித்தம் பெற்றேமென்று நாய்கன் மகிழ்ந்து போம்படி நிறையத் தும்மினான்; அப்பொழுது தெய்வம் வாழ்த்திற்று; அம்மகிழ்ச்சியுடனே போய், அரும்பொன்னாய், கொள்ளென்றான்; அவளும் கொண்டாளென்று ஒருகதைமுகத்தாலே, கரியவன் கன்னனுக்குப் பிறப்புணர்த்தியாங்கு உணர்த்தினானாக, அதுகேட்ட சீவகன், நீ கூறியவன் யாரென்பது கேட்ப, நீயெனக் கூறினா னாக, தார்முதலியன சோரச் சிந்தக் கலங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தானென்க.

[3]'என்று' எனவும், 'உணர்த்த' எனவும் வருவிக்க. [4]அன்புமிகுதியால் மூர்ச்சை முந்திற்று. (359-60)

390. கற்பகங் கலங்கி வீழ்ந்த வண்ணம்போற் காளை வீழச்
சொற்பகர் புலவன் வல்லே தோன்றலைச் சார்ந்து புல்லி
நற்பல குழீஇய தம்மா னவையறத் தேற்றத் தேறிக்
கற்புனை திணிதிண் டோளான் கவலைநீர்க் கடலுட் பட்டான்.

(இ-ள்.) காளை, கற்பகம் நிலைகுலைந்து விழுந்த தன்மை போல விழுதலாலே, சொல்லை [1]விரகாற் கூறிய ஆசிரியன், அத்தோன்றலை விரையச் சேர்ந்து தழுவிச் சந்தனாதிக் [2]கூட்டாற் செய்த குழம்பால் தேற்ற, அத்தோளான் தெளிந்து [3]கையாற்றை விட்டுச்சோகக்கடலிலே விழுந்தானென்க. (361)

(உரை.) [1]முனிவன்-கந்துக்கடன் வீட்டிற்கு வந்த ஒரு முனிவன்; *சீவக. 1124-1130.* [2]ஒளி-சீவகனுடைய தேக காந்தி (*சீவக.322.*) [3]கொண்டாள் என்பதற்குப் பின், 'என்று' எனவும், தேற்றியாங்கு என்பதன்பின் 'உணர்த்த' எனவும் வருவிக்க. [4]அன்பு மிகுதியால் மூர்ச்சை முற்படுதல்: *சீவக.302*, உரை.

390. கற்பகம் கலங்கி......வீழ: *மேரு. பூர்ண. 12.* காளை-சீவகன். புலவன்-அச்சணந்தியாசிரியன்.

(உரை.) [1]விரகு-தந்திரம். [2]கூட்டு-பலபொருள்கூடியது. [3]கையாறு-செயலுறுதல்; மூர்ச்சை.

391. இனையைநீ யாய தெல்லா மெம்மனோர் செய்த பாவம்
நினையனீ நம்பி யென்று நெடுங்கணீர் துடைத்து நீவிப்
புனையிழை மகளிர் போலப் புலம்பனின் பகைவ னின்றான்
நினைவெலா நீங்கு கென்ன நெடுந்தகை தேறி னானே.

புலம்பல்-அழுதல்; தொழிற்பெயர்.

(இ-ள்.) நம்பி, நீ இனையையாயதெல்லாம் எம்போல்வார் செய்த பாவம்; இனி, நின்பகைவன் நின்றானாதலின், மகளிர் போலப் புலம்பலை நீ நினையவென்று கண்ணீர் துடைத்துப் பின்பு உடம்பினைத் தடவி நினைவு நீங்குகவென்ன, அவன் தெளிந்தா னென்க.

'நீர்துடைத்து' என்றது [1]அரற்று. 'நினைவெல்லாம்' என்றது [2]அவலம். அவல முதலிய [3]நான்குங் கூறினார். [4]எம்மனோர் செய்த பாவம் நீங்குகை காரணமாக வென்றுமாம். (362)

392. மலைபக விடிக்குஞ் சிங்க மடங்கலின் முழங்கி மாநீர்
அலைகடற் றிரையிற் சீறி யவனுயிர் பருக லுற்றுச்
சிலையொடு பகழி யேந்திக் கூற்றெனச் சிவந்து தோன்றும்
இலையுடைக் கண்ணி யானை யின்னணம் விலக்கி னானே.

(இ-ள்.) அவனுயிரைப் பருகலுற்று, திரையின் முழங்கிச் சிங்கக் குட்டி போலச் சீறி வில்லோடும் பகழியேந்திக் கூற்றெனத் தோற்றுங் கண்ணி யானை விலக்கினானென்க.

---

391. இனையையாது-இத்தன்மையையுடையாய் ஆனமை; நீ இனையை யாயது எம்மனோர்பாவம்: *பெருங்.1. 36:146*; *மேரு. பூர்ண. 38.* நீவி-தடவி. புலம்பல்-புலம்பாதே. நினைவு-சென்றதை நினைத்தல். நெடுந்தகை-சீவகன்.

(உரை.) [1]அரற்று-யாது செய்வேனென்றல். [2]அவலம்-வருத்தம். [3]அவலம் முதலிய நான்கனுள் 'நினைவெலாம்' (*சீவக.391*) என்றதனால் அவலமும், 'நீர்துடைத்து' (*சீவக.391*) என்றதனால் அரற்றும், 'கவலை நீர்க் கடல்' (*சீவக.390*) என்றதனால் கவலையும் 'மயங்கி வீழ்ந்தான்' (*சீவக.389*) என்றதனால் கையாறும் கூறப்பட்டமை அறிக.

392. பக-பிளவுபட. சிங்கமடங்கல்: இருபெயரொட்டு. சீவகனுக்குச் சிங்கக்குட்டி உவமை: *சீவக.364, 404*; இளம்பிராயத்திற் பகையை வெல்லத் தொடங்கினமையின் இவ்விதம் கூறினார்; *பொருந.139-ஆம் அடி* முதலியன இங்கே அறியற்பாலன. மடங்கலிற் சீறி என்றும், திரையின் முழங்கி என்றும் மாறுக. அவன்-கட்டியங்காரன். பருகலுற்று-

தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொல்லாமை விலக்கல் அருமையின், மேற்கூறுகின்ற கூற்றான் விலக்கினமைதோன்ற 'இன்னணம்' என்றார். (363)

393. வேண்டுவ னம்பி யானோர் விழுப்பொரு ளென்று சொல்ல
ஆண்டகைக் குரவிர் கொண்மின் யாதுநீர் கருதிற் றென்ன
யாண்டுநே ரெல்லை யாக வவன்றிறத் தழற்சி யின்மை
வேண்டுவ லென்று சொன்னான் வில்வலா னதனை நேர்ந்தான்.

[1]வேண்டுவல்: அல்லீற்றுத் தன்மைச்சொல்; சந்தியால் னகரம் வந்தது. [2]இர் ஈறு, 'கேளிர் வாழியோ" (குறுந்.280) என நின்றாற் போல [3]இயல்பாய் நின்றது. ஆண்டகைமை கூறிற்று, கொலையை விலக்குவரோ வென்று அஞ்சிக் கற்பித்த முகத்தான்; [4]அரசனென்று ணர்ந்தான். திறம்- குலம். [5]வல்லான்: செய்யுளாய் மறையாகாது வழக்காய் உடன்பாடுணர்த்திற்று. இது மேலும் கொள்க.

(இ-ள்.) நம்பி, யான் ஓர் இடும்பையையுடையதொரு காரியத்தை வேண்டுவலென்று கூற, குரவிர், நீர் கருதிற்று யாது? அதனைக் கொண்மினென, [6]அவன்குலத்தளவில் ஓர்யாண்டிறுதி யளவாக அழற்சியின்மை வேண்டுவலென்று விலக்கிச் சொன்னான்; வில்வல்லானும் நேர்வரியதனை நேர்ந்தானென்க.

என்று கூறவும் பாடம். (364)

உண்ணத் தொடங்கி; என்றது உடனே கட்டியங்காரனைக் கொல்லுதற்கு யுத்தசன்னத்தனானான் என்றபடி. சிவந்து-கோபித்து. கண்ணியான்: சீவகன்.

393. சொல்ல-அச்சணந்தியாசிரியன் கூற. கருதிற்று-கருதியது. என்ன-என்று சீவகன் மறுமொழி கூற. அவன்-கட்டியங்காரன். அழற்சி யின்மை-கோபமில்லாமை. 'கட்டியங்காரனிடத்துக் கோபியாது ஒரு வருடம் பொறுத்திருத்தலைக் குருதட்சிணையாகக் கொடு என்று ஆசிரியர் சீவகனை இரந்தாரென்பது *க்ஷத்திர சூளாமணி* முதலிய நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(உரை.) [1]'வேண்டுவல்' என்பவற்றில் முதலிலுள்ளதை. [2]'குரவிர்' என்பதிலுள்ளது. [3]இயல்பாய்-விளியுருபை ஏலாமல். [4]சீவகன் தன்னாசிரியனை அரசனென்று உணர்ந்தான்; தன்பகையைக்கொல்ல ஒருவன் சேறலை விலக்குதற்கு அரச குலத்திற் பிறந்தவர் அஞ்சுவர். [5]வல்லான்: வல்லமையுள்ளவன், வல்லமையில்லாதவன் என இருபொருள்பட்டு, விதி, மறை என்னும் இரண்டிலும் வருவதாயினும் இங்கே விதிப்பொருள்பட்டு நின்றது. [6]அவன்-கட்டியங்காரன்.

394. வெவ்வினை வெகுண்டு சாரா விழுநிதி யமிர்த மின்னீர்
கவ்விய வெஃகி னின்ற கயக்கமி னிலைமை நோக்கி
அவ்விய மகன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி நீக்கி
இவ்விய லொருவற் குற்ற திற்றெனக் கிளக்க லுற்றான்.

வினையைத் தான் வெகுளுதலாலே அது சாரப்படாத அமிர்து ; [1]இரத்தினத்திரயம். கயக்கம்-கலக்கம். அவ்வியமகன்று-மனக் [2]கோட்டம் இன்றி. 'இவ்வியலொருவன்' என்று தன்னைப் பிறன் போற் [3]கூறினான், தன்மேலன்பால் வருந்துவனென்று.

(இ-ள்.) ஆசிரியன், சீவகனுக்கு எழுந்த வெய்தான கோபத்தைப் போக்கி, அவனுக்கு அமிர்தம் [4]இரும்புண்ட நீர்போல நின்ற நிலையை நோக்கி, ஒருவற்கு வந்த துன்பத்தை [5]இற்றெனச் செப்பாநின்றா னென்க.

[6]தான் மெய்யுணர்தலின், என்னை விலக்கானென்று இக்கதை கூறுகின்றான். *(365)*

395. *(1)* வானுறை வெள்ளி வெற்பின் வாரண வாசி மன்னன்
ஊனுறை பருதி வெள்வே லுலோகமா பால னென்பான்
தேனுறை திறந்து கண்ணிச் சிறுவனுக் கரசு நாட்டிப்
பானிறக் குருகி னாய்ந்து பண்ணவர் படிவங் கொண்டான்.

---

394. 1-2. சீவக.2830-31; நீல. தரும.97, உரை. இரும்புண்ட நீர்: *மேரு.* வைசயந்த.97. எஃகு-இரும்பு. இவ்வியல்-இத்தன்மை.

(மேற்.) *மு:பிரயோக.* காரகப்.5.

(உரை.) [1]இரத்தினத்திரயம்: *சீவக.374,* அடிக். [2]கோட்டம்-கோணல். [3]கூறியவன் ஆசிரியன்; அச்சணந்தியாசிரியன் தன் சரிதத்தை அந்யாப தேசமாகக் கூறினானென்று *கத்திய சிந்தாமணியிற்* கூறப்பட்டுள்ளது. [4]நெருப்பிற் பழுக்கக் காய்ந்த இரும்பு உண்டநீர் அவ்விரும்புள் அடங்கி யிருத்தல் போல இரத்தினத்திரயங்கள் சீவகனிடம் அடங்கி யிருத்தலை அறிந்து. [5]இற்று-இத்தன்மையது. [6]தான்-சீவகன்.

395. வான்-மேகம். வெள்ளி வெற்பு-வித்தியாதரர்களுக்கு உறைவிடம் என்று கூறப்படும் வெள்ளிமலை; அம்மலையில் தக்ஷிணசிரேணி, உத்தரசிரேணி என இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன என்றும் முதலாவதில் 50-பட்டணங்களும், இரண்டாவதில் 60-பட்டணங்களும் உள்ளன என்று *மேரு மந்தர புராணம்* கூறும். ஊன்: வேலுக்கு அடை. பால் நிறக்குருகு-அன்னப்பறவை. பண்ணவர்-முனிவர். ஒரு நாள் வெள்ளிமலையின்மீது தவழ்ந்த வெள்ளைமேகம் கறுத்துப் பின்பு மறைந்து போனதைக் கண்டு 'எல்லாம் நிலையா' என்றறிந்த உலோக பாலன் உடனே துறவு பூண்டா னென்ற செய்தி *கத்தியசிந்தாமணியிற்*-கூறப்பட்டுள்ளது.

396. (2) வெஞ்சினங் குறைந்து நீங்க விழுத்தவந் தொடங்கி நோற்கும்
வஞ்சமில் கொள்கை யாற்குப் பாவம்வந் தடைந்த தாகக்
குஞ்சர முழங்க தீயிற் கொள்கையின் மெலிந்திம் மூதூர்
மஞ்சுதோய் குன்ற மன்ன மாடவீட் டகம்பு குந்தான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) வெள்ளிமலையில் வாரணவாசியென்னும் ஊரின் மன்னன். பருதி போற் பகையாகிய இருளைக் கெடுக்கும் வேல். மா, [1]வியங் கோளசையன்றி இசைநிறைத்து நின்றது; [2]புறனடையால் வந்தது; "ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே" (*புறநா.193*) என்றார் போல. [3]அன்னம்போல நல்லன கொண்டு.

(2) கொள்கை-விரதம்.

(இ-ள்.) மன்னாகிய உலோகபாலனென்பான், புதல்வனுக்கு அரசை நிறுத்தி ஆய்ந்து தவவேடங் கொண்டான்; கொண்டு தவத்தைத் தொடங்கிச் சினம்போக நோற்குங் கொள்கையாற்குப் பாவம் வந்து சேர்ந்ததாக, யானைத் தீயாலே உணவிடத்தே வருந்தி இவ்வூரிலே மாடத்திரளித்தே புகுந்தானென்க. (366-7)

397. உரைவிளை யாமை மைந்தன் கேட்கிய வுவந்து நோக்கி
வரைவிளை யாடு மார்பன் யாரவன் வாழி யென்ன
விரைவிளை யாடுந் தாரோ யானென விரும்பித் தீம்பாற்
றிரைவிளை யமிர்த மன்ன கட்டுரை செல்க வென்றான்.

வரைதனக்கு நிகராகக் கருதி விளையாடும். விரைவிளையாடும்-விரையுலாவும்.

(இ-ள்.) மைந்தன், கதை முடிவதற்குமுன்னே கேட்டதற்கு மகிழ்ந்து நோக்கி, நீ கூறிய மார்பன் யார்? அவன்றான் வாழ்வானாக

---

396. கொள்கையான்-உலோகபால முனிவன். குஞ்சரமுழங்குதீ: எதனாலும் தணியாத பெரும்பசியை உண்டாக்கும் யானைத்தீ என்னும் நோய்; *சீவக.* 401, 403; *மணி.*பதிகம், 66; 17:7, 73; இதனை, 'பஸ்மகவியாதி' என்பர் ஸ்ரீ புராணமுடையார். மாடம் ஈடு அகம் எனக் பிரிக்க; ஈடு-திரள்.

(உரை.) [1]உலோகமா பாலன் என்பதிலுள்ள மா, இசை நிறைத்து நின்றது. [2]புறனடை: *தொல்.* இடை. 48. [3]பாலையும் நீரையும் கலந்து வைத்தால் நீரினின்றும் பிரித்துப் பாலை மட்டும் உண்ணுதல் அன்னத் தியல்பு.

397. கேட்கிய-கேட்க. வரை-மலை. மார்பன்-சீவகன். விரை வாசனை. என-என்று ஆசிரியன் கூற. பாற்றிரை-பாற்கடல்.

வெனக் கூற, அது கேட்டு, தாரோய், அவன் யானென்று ஆசிரியன் கூற, மேல் கேட்பதாக விரும்பி, அமிர்தமன்ன புனைந்துரை முடிவு போக[1]நடப்பதாகவென்றானென்க. (368)

398. பூத்தின்று புகன்று சேதாப் புணர்முலை பொழிந்த தீம்பால்
நீத்தறச் செல்ல வேவித் தட்டவின் னமிர்த முண்பான்
பாத்தரும் பசும்பொற் றாலம் பரப்பிய பைம்பொற் பூமி
ஏத்தருந் தவிசி னம்பி தோழரொ டேறி னானே.

சேதா: [1]பண்புத்தொகை. பால் பெருக்கறுதலாலே அந்நிலை யறிந்து அதிலிட்ட அரிசியைப் பால்செல்ல வேவப்பண்ணிச் சமைத்த பாலடிசில். ஓடினபொன்.

(இ-ள்.) கந்துகன், அமுதம் உண்ணவேண்டித் தாலம் பரப்பிய பூமியிலே தவிசின் மேலே தோழரோடு ஏறினானென்க. (369)

399. புடையிரு குழையு மின்னப் பூந்துகில் செறிந்த வல்குல்
நடையறி மகளி ரேந்த நல்லமிர் துண்ணும் போழ்தின்
இடைகழி நின்ற வென்னை நோக்கிப்போந் தேறு கென்றான்
கடல்கெழு பருதி யன்ன பொற்கலத் தெனக்கு மிட்டார்.

நடை-சோறிடு முறைமை.

(இ-ள்.) மகளிர், இருகுழையும் மின்னாநிற்க அமுதமேந்தத் [1]தான் அதனை உண்ணுங்காலத்தே, என்னைப் பார்த்து இங்ஙனே போந்து ஏறுவீராக வென்றான்; யான் ஏறினவளவிலே, பொற் கலத்தே எனக்கும் அமுத மிட்டாரென்க. (370)

(உரை.) [1]நடப்பதாக-சொல்லுக.

398. புகன்று-விரும்பி. சேதா-பசு; *சீவக.481.* வேவித்து-வேவச் செய்து. அமிர்தம்-பாலன்னம். பாத்தல்-பகுத்தல். பாத்தரும் பசும்பொன்; *சீவக.87.* தாலம்-உண்கலம். நம்பி-கந்துக்கடன்.

(உரை.) [1]செம்மையாகிய பசு.

399. புடை-பக்கம். மகளிர் அமுதேந்த என மாறுக. இடைகழி-வழிக்கு இடையே கழிந்துள்ள இடம்; ரேழி என வழங்கும் (*பட்.144; பெருங்.1. 33:16.*) பருதி-சூரியன். பருதியன்ன பொற்காலம்: *பெரும்பாண்.243-4.*

(உரை.) [1]தான்-கந்துக்கடன்.

400. கைகவி நறுநெய் பெய்து கன்னலங் குடங்கள் கூட்டிப்
பெய்பெயென் றுரைப்ப யானும் பெருங்கடல் வெள்ளிக்குன்றம்
பெய்துதூர்க் கின்ற வண்ணம் விலாப்புடை பெரிதும் வீங்க
ஐயன தருளி னால்யா னந்தணர் தொழிலே னானேன்.

விரைவின்கண்[1] இருகால் அடுக்குதல் இக்கால வழக்கு.

(இ-ள்.) இவற்குக் கைகவித்தற்குக் காரணமான நெய்யைப் பெய்து குடங்களையும் ஒன்றோடொன்று சேர்த்திப் பெய்பெய் யென்று கந்துகன்கூற, [2]அவர்சொரிதலின், யானும் வெள்ளிமலையைப் போகட்டுக் கடலைத்தூர்க்கின்ற வண்ணம் விலாப்புடை வீங்கத் [3]தூர்த்து உன்னருளாலே அறவோர் தொழிலனானேனென்க.

[4]திருத்தியை அடைந்தேனென்றான். (371)

401. சுரும்புடை யலங்கன் மாலைச் சுநந்தையுந் துணைவன் றானும்
விரும்பின ரெதிர்கொண் டோம்ப வேழவேந் தீயி னீங்கி
இருந்தனெ னேம முந்நீ ரெறிசுற வுயர்த்த தோன்றற்
கரும்புடைக் காளை யன்ன காளைநின் வலைப்பட் டென்றான்.

அலங்கன்மாலை-அசையும் மாலை. சுறவுயர்த்த-சுறவை மேம்படுத்தின.

(இ-ள்.) தலைமையையுடைய காமனையொத்த காளாய், நின்வலைப்படுதலாலே, சுநந்தையும்துணைவனும் விரும்பினராய்

---

400. கைகவி நறுநெய்-போதுமென்று கைகவித்தற்குக் காரணமான நல்ல நெய் ; *பொருந.158,* ந. கன்னல்-சருக்கரை. உரைப்ப-கந்துக்கடன் சொல்ல. கடல் தூர்க்கின்ற வண்ணம் என மாறுக. ஐயனதருளினால்-ஐயனாகிய உனது அருளினால். அந்தணர்இயல்பு: *பாகவதம், 8. 7:46.*

(உரை.) [1]"விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்" (*தொல். எச்ச.28*) என்பது பழைய வழக்கு. [2]அவர்-அம்மகளிர். [3]தூர்த்து என்பது வருவிக்கப்பட்டது ; விலாப்புடை வீங்கத்தூர்த்து என்றமையால் பெரும் பசிக்குக் காரணமான யானைத்தீ கெடும்படி நிரம்ப உண்டமை அறியலாகும். [4]திருத்தி-திருப்தி.

401. துணைவன்-கணவன் ; கந்துக்கடன். வேழவெந்தீ-யானைத் தீ. ஏமம்- இன்பம் ; பாதுகாப்புமாம். தோன்றல்-தலைமை (*சீவக.316.*) ஏமமுந்நீர்......காளை: ''ஏமமுந்நீ ரெறிசுற வுயர்த்த, காமன்'' (*பெருங்.1. 40:182*) கரும்புடைக் காளை- கரும்பாகிய வில்லையுடைய மன்மதன் ; மன்மதன் சுறாமீனைக் கொடியாக வுடையவன். காளை: விளி.

வழிபட்டுப் பேண, யானைத்தீயினின்றும் நீங்கியிருந்தேனென்றா னென்க.

பின்னர்ப் பசி தோன்றாதிருத்தலின் நீங்கியென்றான். இவன் நோய் தீர்த்த நிலையை வலையென்றான். இது விளக்கிக்போகக் கருதலிற் பட்டென்றான். *(372)*

402. நிலம்பொறுக் கலாத செம்பொ னீணிதி நுந்தை யில்லம்
நலம்பொறுக் கலாத பிண்டி நான்முகன் றமர்கட் கெல்லாம்
உலம்பொறுக் கலாத தோளா யாதலா லூடு புக்கேன்
கலம்பொறுக் கலாத சாய லவருழை நின்னைக் கண்டேன்.

நிதி-திரள். தன் நலம் தான் பொறுக்கமாட்டாத. [1]எல்லா மூர்த்தமும் இவனாதலின், 'நான்முகன்' என்றார்; "ஆதிவேதம் பயந் தோய்நீ" *(சீவக.242)*, "மலரேந்து சேவடிய மாலென்ப" *(சீவக.1610)* என்பமேலும்.

(இ-ள்.) தோளாய், நிதியையுடைய நுந்தையில்லம் துறந்தவர்க் கெல்லாம் இல்லமாதலால், உள்ளே சென்றேன்; மகளிரிடத்தே நின்னைக் கண்டேனென்றானென்க. *(373)*

403. ஐயனைக் கண்ணிற் காண யானைத்தீ யதகங் கண்ட
பையண னாகம் போல வட்கயான் பெரிது முட்கித்
தெய்வங் கொலென்று தேர்வேற் கமிர்துலாய் மிர்ந்ததேபோல்
மொய்குரன் முரச நாணுந் தழங்குரன் முழங்கக் கேட்டேன்.

---

402. நிலம்.....நீணிதி: *சீவக.495; மதுரைக். 215; மலைபடு.505: பெருங்.1. 32:62.* நிதி-பெரிய பொருள் *(சீவக.495.)* நுந்தை-உன் தந்தை; கந்துக்கடன். நான்முகன் தமர்-அருகதேவனுடைய அடியார்கள். நலம் பொறுக்கலாத நான்முகன்: *சிறுபாண்.127.* உலம்-உருண்டகல். 'நுந்தை யில்லம் தமர்கட்கெல்லாமாதலால்' என் இயைக்க. ஊடு-உள்ளே. கலம்-ஆபரணம்.

(உரை.) [1]ஐந்து தொழிற்கும் உரிய எல்லாக் கடவுளும் அருகன்: *நன். எழுத். சொல்.* கடவுள் வாழ்த்துக்களின் விசேடவுரைகள் இங்கே அறியற்பாலன. கருமங்கெட்ட பின்பு அருகதேவனுக்கு உண்டாகும் அதிசயங்கள் பத்தனுள் சதுரானனத்துவம் ஒன்றென்பர்.

403. அதகம்=அகதம்-மருந்து; எழுத்து நிலை மாறல்; "எரிதழல் விடத்தை, மலைமறை யதக மாற்றி யாங்கு" *(கல். 'நிணமுயிருண்ட' 8.)* அணல்-கீழ்வாய். வட்க-கெட. தழங்கு குரல், தழங்குரலென்றானது விகாரம்.

[1]நாகம்:ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) நின்னைக் கண்ணாற் கண்டேனாக, யானைத்தீ, மருந்து கண்ட நஞ்சு போலக்கெடுதலாலே, யான் அஞ்சித் தெய்வமோவென்று ஆராய்வேற்கு அமிர்து நிமிர்ந்ததேபோல் உலாவப்பட்டு முரசம் நாணும் வார்த்தை அவ்விடத்தே முழங்க அதனைக் கேட்டேனென்றானென்க.

'ஐயநிற்கண்ணின்' என்றும் பாடம். [2]இவனிருக்கின்ற மனை யாதலின் இவனைக் காண்பதற்கு முன்னே குறைந்து இவனைக் கண்டபின்[3]பொன்றக் கெட்டது. *(374)*

404. கோட்டிளந் திங்கள் சூழ்ந்து குலவிய திருவிற் போல
மோட்டொலி முத்தஞ் சூழ்ந்து முருகுகொப் புளிக்குந் தாரோய்
கேட்டளப் பரிய சொல்லுங் கிளரொளி வனப்பு நின்னைச்
சேட்டிளஞ் சிங்க மன்னாய் சாதகஞ் செய்த வென்றான்.

திங்களை வளைத்திட்ட விற்போல முத்தைச் சூழ்ந்து தேன் கொப்புளிக்கும்தார். சேடு-பெருமை.

(இ-ள்.) தாரோய், சிங்கமன்னாய், அங்ஙனம் கேட்டு அளவிடுதற்கரிய வார்த்தையும் வனப்பும் [1]நின்னைப் பிறப்பை அறிவித்தனவென்றானென்க. *(375)*

405. கோளியங் குழுவை யன்ன கொடுஞ்சிலை யுழவன் கேட்டே
தாளிய றவங்க டாயாத் தந்தைநீ யாகி யென்னை
வாளியங் குருவப் பூணோய் படைத்தனை வாழி யென்ன
மீளியங் களிற னாயான் மெய்ந்நெறி நிற்ப லென்றான்.

(உரை.) [1]நாகம் அதன் விடத்திற் கானமையின் ஆகுபெயர். [2]இவன்-சீவகன். [3]பொன்றக்கெட்டது-முற்றக்கெட்டது; சீவகன்கையா லெடுத்துக்கொடுத்த உணவை உண்டபின் உலோகபால முனிவனுக்குப் பசி அடியோடு கெட்டதென்று சில வடநூல்கூறும்.

404. கோட்டிளந்திங்கள்: *பெருங்.1. 33; 58;* கோடு-பிறையின் இரு பக்கத்தும் உள்ள முனை. திருவில்-இந்திரவில். மோடு-பெருமை. முருகு-வாசனையுமாம். முத்த மாலைக்குத் திங்களும், தாருக்கு இந்திர வில்லும் உவமைகள். வனப்பு-அழகு. சாதகம்-பிறப்பு.

(உரை.) [1]நின்பிறப்பை.

405. உழுவை-புலி. உழவன்-வீரன்; சீவகன். தாள்-முயற்சி. ஆசிரியன் ஞான பிதாவாதலின் 'தந்தை நீயாகி' என்றான். வாள்-ஒளி. என்னைப்படைத்தனைஎனஇயைக்க. மீளி-பெருமை.

கோளியங்கு-கொலைத்தொழிலிலே நடக்கின்ற.

(இ-ள்.) சீவகன், அதனைக்கேட்டு ஒளியியங்காநின்ற உருவமாகிய பூணையுடையோய், முயற்சியாற் பிறந்த தவங்கள் தாயாக, நீ தந்தையாகி என்னைப் படைத்தனையென்ன, ஆசிரியன் களிறனாய், யான் தவ நெறியிலே நிற்பேனென்றானென்க.

நல்வினையால், இக்கலைகளைக் கற்றுத் [1]தான் வேறொரு பிறப்பானமை கூறினான். (376)

406. மறுவற மனையி னீங்கி மாதவஞ் செய்வ லென்றாற்
பிறவற மல்ல பேசார் பேரறி வுடைய நீரார்
துறவறம் புணர்கவென்றே தோன்றறா டொழுது நின்றான்
நறவற மலர்ந்த கண்ணி நன்மணி வண்ண னன்னான்.

அறமல்லவாகிய பிற-விலக்குஞ்சொற்கள். நறவு அற-நறு நாற்றம் தன்னிடத்தே தங்க.

(இ-ள்.) மணிவண்ணனன்னான், அறிவுடையோர் இல்லறத்தி னின்று நீங்கி மறுவறத் தவஞ்செய்வலென்றாற் பிற பேசார் உலகத்தார்; ஆதலால், யானும் அதுவே கூறுவேன்; துறுவறத்தைக் கூடுகவென்று அவனுடைய தாளைத் தொழுது நின்றானென்க.

ஒருவன் துறப்பேனென்றால் அறிவுடையோர் விலக்காராதலின், [1]இவனும் அதற்கு உடன்பட்டானெனத் [2]தேவர்கூற்றுமாம். (377)

407. கைவரை யன்றி நில்லாக் கடுஞ்சின மடங்க லன்னான்
தெவ்வரைச் செகுக்கு நீதி மனத்தகத் தெழுதிச் செம்பொற்
பைவிரி யல்கு லாட்கும் படுகட னிதியின் வைகும்
மைவரை மார்பி னாற்கு மனமுறத் தேற்றி யிட்டான்.

கை வரையன்றி நில்லா-ஒழுக்கத்தின் எல்லைகடவாத; யானையை மாறுபட்டு நில்லாதவென்றுமாம். பைபோல விரிந்த. கடல்போல் நிதி.

(உரை.) [1]தான்-சீவகன்.

406. மறு-குற்றம். தோன்றல்-அச்சணந்தியாசிரியன். மணிவண்ணன் அன்னான்- திருமாலைப்போன்ற சீவகன்.

(உரை.) [1]இவன்-சீவகன். [2]தேவர்-இந்நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவர்; கவிக்கூற்றுமாம் என்றபடி.

407. கைவரை-ஒழுக்கத்தின் எல்லை; கை-ஒழுக்கம்; யானையுமாம். அன்னான்-ஆசிரியன். தெவ்-பகை.

(இ-ள்.) மடங்கலன்னான், தன்பகைவரைக் கொல்லுமுறைமையை[1] அவன்மனத்தேநிலைபெறுத்தி, சுநந்தைக்கும்கந்துகனுக்கும் சீவகன் கல்வியையும் [2]தீக்கையையும் தன்துறவையும் மனம் கொள்ளும்படி தெளிவித்தானென்க. (378)

408. அழலுறு வெண்ணெய் போல வகங்குழைந் துருகி யாற்றாள்
குழலுறு கிளவி சோர்ந்து குமரனைக் தமியனாக
நிழலுறு மதிய மன்னாய் நீத்தியோ வெனவு நில்லான்
பழவினை பரிய நோற்பான் விஞ்சையர் வேந்தன் சென்றான்.

(இ-ள்.) சுநந்தை ஆற்றாளாய்ச் சோர்ந்து, கலைகள் நிறைந்தவனே, குமரனைத் தமியனாம்படி நீத்தியோவென்று கூறவும் நில்லானாய், வேந்தன் பழவினை கெடும்படி தவஞ்செய்வதற்குச் சென்றனென்க.

இது [1]நாமகளைக்கூடின இலம்பகமென்க; [2]இலம்பகம் வடசொல். (379)

1-நாமகளிலம்பகம் முற்றிற்று.
ஆகக்கவி, 408.

(உரை.) [1]அவன்-சீவகன். [2]தீக்கை-தீக்ஷை; சைனர்க்கும் திக்ஷை உண்டென்பர்; அது ஜிநதீக்ஷை என்று சொல்லப்படும்.

408. குழல்-வேய்ங்குழல். குமரன்-சீவகன். நிழல்-ஒளி. நீத்தியோ-துறக்கின்றாயோ. எனவும்-என்று சுநந்தை கூறவும். பரிய-கெடும்படி. வேந்தன்-உலோகபாலன்; ஆசிரியன்.

(உரை.) [1]நாமகளைக் கூடின-கல்வி பயின்ற என்பது பொருள்; சீவக.370, உரை. [2]தண்டி. 7.

இரண்டாவது
கோவிந்தையாரிலம்பகம்

409. ஆர்வ வேரரிந் தச்ச ணந்திபோய்
வீரன் றாணிழல் விளங்க நோற்றபின்
மாரி மொக்குளின் மாய்ந்து விண்டொழச்
சோர்வில் கொள்கையான் றோற்ற நீங்கினான்.

ஆர்வ்வேர்-ஆசையென்கிற பிறவிவேர். அச்சணந்தி-[1]ஆரியநந்தி. வீரன் தாள்நிழல்-[2]ஸ்ரீவர்த்தமானஸ்வாமிகள் [3]சமவ சரணத்தே. மொக்குளின்மாய்தல்-வீடுபெறுங்கால்திருமேனியுடனேமறைதல்.

(இ-ள்.) அச்சணந்தி, இவ்விடத்துநின்றும் போய், தாள் நிழலிலே விளங்கும்படி வேரையரிந்து நோற்றபின்பு, அக்கொள் கையான், விண்டொழ மொக்குளின் மாய்ந்து பிறவி நீங்கினா னென்க. *(1)*

410. நம்ப னித்தலை நாக நன்னகர்ப்
பைம்பொ னோடைசூழ் பரும யானையும்
செம்பொ னீள்கொடித் தேரும் வாசியும்
வெம்ப வூர்ந்துலாம் வேனி லானினே.

(இ-ள்.) பிள்ளையார், இவ்வுலகில் நாகம்போலும் இராசமா புரத்தேயானைமுதலியவற்றைக்கண்டார்விரும்பஏறி, வேனிலானே போலமகளிர்க்குவேட்கைவிளைத்துநடக்குமென்க. *(2)*

---

409. ஆர்வம்-ஆசை. ஆர்வவேரரிந்து: *குறள், 361; பாகவதம், 1. 2:9.* வீரன்றாணிழல்: *சீவக.1087.* மொக்குள்-நீர்க்குமிழி. மாய்தல்-மறைதல்; *சீவக.54, 453, 1617; மதுரைக்.172; சிலப்.9:2.* மாரி மொக்குளின் மாய்ந்து: *நாலடி. 27; மேரு.* மன்னனும். 75; *கம்ப.* கிளை கண்டு. 79, இந்திரசித்துவதை. 9. விண்-விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவர்; ஆகுபெயர். கொள்கை-தவம். தோற்றம்-பிறவி.

(உரை.) [1]ஆரியநந்தி என்பது சீவகனுடைய ஆசிரியன் பெயர். [2]ஸ்ரீவர்த்தமான ஸ்வாமிகள்: ஜைன நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள தீர்த்தங்கரர்களுள் இருபத்து நான்காந் தீர்த்தங்கரர்; அவருக்கு வீரர் என்னும் பெயருமுண்டு; *சீவக.3012.* [3]சமவசரணம்-ஸ்ரீவர்த்தமான ஸ்வாமிகளுடைய ஆலயம்; *சீவக.27,* அடிக். அஃது அவருடைய தாள்நிழலாகக்கூறப்படும்; *சீவக.27.*

410. நம்பன்-நமக்குச் சிறந்தவன்; சீவகன். நாகம்-பவண லோகம்; பாம்புகளின் உலகம். ஓடை-யானையின் நெற்றிப்பட்டம். வெம்புதல்-விரும்புதல்; *சீவக.2.* வேனிலான்-மன்மதன்.

(வேறு)

411. கலையின தகலமுங் காட்சிக் கின்பமும்
சிலையின தகலமும் வீணைச் செல்வமும்
மலையினி னகலிய மார்ப னல்லதிவ்
வுலகினி லிலையென வொருவ னாயினான்.

இதனால், சீவகற்குப் பதினையாண்டு சென்றபின் நல்வினையாற் பிறக்கின்ற குணங்கள் கூறுகின்றார்.

கலையினதகலம்-கல்விகாரணமாகப் பிறப்பதொரு ஞானம். காட்சிக் கின்பம்-அப்பருவத்திலே பிறப்பதோர் அழகு. சிலையின தகலம்-படைக்கலம் பயின்றவாற்றால் அப்பருவத்துப் பிறக்கும் வீரம். வீணை-தாளத்தோடே கண்டத்திலே [1]கருவியிலும் பிறக்கும் பாட்டு; இசை நாடகம் காமத்தை விளைத்தலின், அவற்றாற் பிறக்குங்காமத்தை, 'வீணைச்செல்வம்' என்றார்.

(இ-ள்.) ஞானமும் அழகும் வீரமும் காமமுமாகின்றான் சீவகன்; இவனல்லாது இவ்வுலகில் ஞானமுதலியன இல்லையென்னும்படி தான் ஒருவனேயாயினானென்க.

அரசர்க்குச் சிறந்தன இந்நான்கென்றார்.

இனி, கலையினதகலம்-நாமகள்; காட்சிக்கின்பம்-[2]வீற்றுத் தெய்வம்; சிலையினதகலம்-[3]வீரமகள்; வீணைச்செல்வம்-[4] மாதங்கி. இவர்கள் தாம் இவனல்லது வேறு யாங்களென்று இல்லையென்னும்படி ஆயினானென்றுமாம். (3)

412. நாம வென்றிவே னகைகொண் மார்பனைக்
காம னேயெனக் கன்னி மங்கையர்
தாம ரைக்கணாற் பருகத் தாழ்ந்துலாம்
கோம கன்றிறத் துற்ற கூறுவாம்.

---

411. காட்சி-காணுதல். சிலை என்றது மற்றப் படைக்கலங்களுக்கும் உபலட்சணம். சீவகன் வீணையில் மிக்க பயிற்சியுள்ளவன்: *சீவக.28*, அடிக். மலையினின்: வேற்றுமையுருபு இன்சாரியையோடு வந்தது; "கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவி" (*அகநா.86:13*) என்புழிப் போல. அகலிய-அகன்ற.

(மேற்.) *மு:சிலப். 1:36-9*, அடியார்.

(உரை.) [1]கருவி-வீணைமுதலியன. [2]வீற்றுத்தெய்வம்-வேறொன்றற் கில்லாதஅழகைத்தருவதொருதெய்வம்; *சீவக.171, 606*, உரை; *சிலப்.2:69-70*, அடியார். [3]வீரமகள்-வீரலக்ஷ்மி. [4]மாதங்கி:சங்கீதத்தின் அதிதேவதை; வீணைக்குரிய தெய்வம் என்பர்; *சீவக. 550*; *பொருந. 20*, ந.

412. நாம்-அச்சம்; அம்:சாரியை. நகை-முத்தமாலை; *பெருங். 2. 6:96, 3. 5:52*. மார்பன்:சீவகன். இப்பாடல்கவிக் கூற்று.

நகை-முத்துவடம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஒருவனாகிய மார்பனை மங்கையர் காமனே யென்று தாழ்ந்து கண்ணாற் பருகும்படி நடக்கும் சீவகனிடத்துப் பிறந்த காரியங்களைக் கூறுவாமென்றாரென்க. (4)

413. சில்லம் போதின்மேற் றிரைந்து தேனுலாம்
முல்லை காரெனப் பூப்ப மொய்ந்நிரை
புல்லு கன்றுளிப் பொழிந்து பால்படும்
கல்லென் சும்மையோர் கடலின் மிக்கதே.

பின்பனிக்கு அழிகின்றமையின், சிலவான அழகிய போதின்மேலே தேனினம்சாய்ந்துலாவு முல்லையென்று அடைகூறியது. இப்பொழுது காரெனப் பூக்கும்படியாகவென்க. பால்படும் சும்மை-பசுக் கறக்கிற ஒலி.

(இ-ள்.) நிரை, தான் புல்லுங் கன்றை நினைத்து, முல்லை காரெனப் பூப்பத் தானே பாலைப்பொழிதலாற் படும் ஒலி ஒருகடலினு மிக்க தென்க. (5)

414. மிக்க நாளினால் வேழ மும்மதம்
உக்க தேனினோ டூறி வார்சுனை
ஒக்க வாய்நிறைந் தொழுகு குன்றின்மேல்
மக்க ளீண்டினார் மடங்கன் மொய்ம்பினார்.

உக்க தேனுடனே மும்மதம் ஊறுதலாலே சுனைகளெல்லாம் தம்மில் ஒக்க வாய் நிறைந்து ஒழுகுங்குன்று.

(இ-ள்.) இங்ஙனம் ஒலிமிக்க நாளிலே குன்றின்மேல் மொய்ம்பி னாராகிய வேடரெல்லாரும் வந்து தங்களிலே திரண்டாரென்க. (6)

415. மன்ன வன்னிரை வந்து கண்ணுறும்
இன்ன நாளினாற் கோடு நாமெனச்
சொன்ன வாயுளே யொருவன் புட்குரல்
முன்னங் கூறினான் முழுது ணர்வினான்.

இன்னநாள்-இளவேனிற்குரிய நாள்.

---

413. சில் அம் போது எனப்பிரிக்க. போது-மலரும் பருவத்து அரும்பு. தேன்-ஒருவகை வண்டு. கார் என-கார்காலமென்றெண்ணி. முல்லை கார்காலத்தில் மிகுதியாகப் பூக்கும்; *குறுந்.108.* நிரை-பசுக் கூட்டம். கன்று உள்ளி-கன்றை நினைத்து. சும்மை-ஒலி.

414. உக்க-சிந்திய. வேழத்தின் மும்மதம் உக்க தேன்; *சீவக. 37.* ஊறி- ஊறுதலால். ஒக்க-ஒன்றுசேர. மக்கள்: இங்கே வேடர்களைக் குறித்தது. மடங்கல்-சிங்கம்.

415. கண்ணுறும்-சேரும். ஒருவன்-ஒரு வேடன். புள்-இங்கே ஆந்தை; *சீவக. 450, ந.*

(இ-ள்.) அங்ஙனம் [1]ஈண்டினவர்கள், இத்தன்மைத்தாகிய நாளிலே நிரை வந்துசேரும்; அதனை நாம் கொள்ளுதுமெனக் கூறிய அப்பொழுதே, புட்கூறிய குரலின் குறிப்பை, நிமித்தமெல்லா வற்றிலும் அறிவுடையானொருவன் கூறினானென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (7)

416. (1) அடைது நாநிரை யடைந்த காலையே
குடையும் பிச்சமு மொழியக் கோன்படை
உடையும் பின்னரே யொருவன் றேரினால்
உடைதுஞ் சுடுவிற்றே னுடைந்த வண்ணமே.

417. (2) என்று கூறலு மேழை வேட்டுவீர்
ஒன்று தேரினா லொருவன் கூற்றமே
என்று கூறினு மொருவ னென்செயும்
இன்று கோடுநா மெழுகென் றேகினார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) பிச்சம்-[1]பீலியாற்கட்டுவன. சுடுவில்-சுடுவால்; சுடுத லென வினைமேனின்ற வினைப்பெயரன்றி வினைமாத்திரை யுணர்த்தி நின்று உருபேற்றது; தேனினம்போலக் கெடுதுமெனவே தமக்குப்[2]பாடின்மை கூறினான்.

(இ-ள்.) நாம் நிரையை அடிப்போம்; அடித்த பொழுதே அரசன் படைவந்துபொருது குடையும் பிச்சமும் அவ்விடத்தே கிடக்கத் தான்கெடும்; அது கெட்ட பின்பு சுடுதலால் தேனினம் கெட்டாற்போல ஒருவன் தேராற்கெடுவேமென்று [3]நிமித்திகன் கூறினான்; அவன் கூறினவளவிலே, அவனை வேட்டுவீரென இகழ்ந்து, ஒருவனைக் கூற்றமே யென்று உலகங் கூறினும், அவ்வொருவன் ஒருதேரால் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்; ஆகலின்,

---

(உரை.) [1]வேடர்கள்.

416. குடையும் பிச்சமும்: *பெருங். 1. 38:26; கம்ப.* மந்திரப். 26. பிச்சம்: பிஞ்சமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு. உடைதும்-தோற்றுப் போவோம். சுடுவில்-சுடுதலால். சுடுதலால் தேனினம் கெடல்: *சீகாளத்திப்.* நான்முக. 73.

417. என்றுகூறலும்-என்று நிமித்திகன்கூறுதலும். ஏழைவேட்டுவீர்: *பெருங்.1.56:16*; ஏழை-அறிவின்மை. தேர் ஒன்றினால் என மாறுக.

(மேற்.) *அடி,2: இ-வி.* உயிரீற்றுப். 54.

(உரை.) [1]பீலி-மயிலிறகு. [2]பாடின்மை-அழிவின்மை. [3]நிமித்திகன்-சகுனம் கூறுபவன்.

இன்று கொள்ளக்கடவேம்; எழுந்திருப்பீராகவென்று கூறி நிரைநிற்கிற இடம் நோக்கிப் போனாரென்க. (8-9)

418. வண்டு மூசறா நறவ மார்ந்தவர்
தொண்ட கப்பறை துடியொ டார்த்தெழ
விண்டு தெய்வதம் வணங்கி வெல்கென
மண்டி னார்நிரை மணந்த காலையே.

[1]மூசறா: விகாரம். தொண்டகபபறை-[2]ஆகோட்பறை. விண்டு-அரசனுடன்பகைத்து.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஏகினவர், நறவமார்ந்து, பறை துடியோடு ஆர்த்தெழ [3]முருகனைவணங்கி, விண்டு, நிரைவந்து கூடின அளவிலே வெல்கவெனக்கூறி மிக்குச்சென்றாரென்க. (10)

419. (1) பூத்த கோங்குபோற் பொன்சு மந்துளார்
ஆய்த்தி யர்நலக் காசெ றூணனான்
கோத்த நித்திலக் கோதை மார்பினான்
வாய்த்த வந்நிரை வள்ளு வன்சொனான்.

420. (2) பிள்ளை யுள்புகுந் தழித்த தாதலால்
எள்ளன் மின்னிரை யின்று நீரென
வெள்ளி வள்ளியின் விளங்கு தோணலார்
முள்கு மாயரும் மொய்ம்பொ டேகினார்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

415-7. மிதிலையிலிருந்து தசரதர் புறப்பட்டபொழுது அவருக்கு ஒருகணி நிமித்தம் சொன்னதாகத் தெரிகிறது; *கம்ப.* பரசுராமப். 6.

418. மூசு அறா-மொய்த்தல் நீங்காத. நறவம்-கள். தொண்டகப் பறை குறிஞ்சிநிலத்துக்குரியது. தெய்வதம் : இங்கே முருகக்கடவுள். மண்டினார்- மிக்குச்சென்றார். நிரைமணந்தகாலை-பசுநிரைகள்கூடிய சமயத்தில்.

(உரை.) [1]மூசுதல் என்பது மூசு என்றானது. [2]ஏறு கோட்பறை-பசுக் களைக் கொள்ளுதற்பொருட்டு அடிக்கும் வாத்தியம்; "சேக்கோ ளறையுந் தண்ணுமை" *(அகநா.63:18.)* [3]முருகக்கடவுள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தெய்வம்.

419. கோங்கு-ஒருவகை மரம்; அதன் பூக்கள் பொன்னிற முடையன. பூத்தகோங்குபோல் பொன்சுமந்துளார்: *பெருங்.* 4. 11:47-8; பொன்-ஆபரணம்; ஆகுபெயர். ஆய்த்தியர்-ஆய்ச்சியர். நலக்கு-நலத்துக்கு. வாய்த்த-நிமித்தம்கூறுதல்தப்பாத. வள்ளுவன்-வருங்காரியம் உரைப்பவனாகிய நிமித்திகன்.

(1) சுமந்திருப்பாராகியஆய்த்தியர். கோதை-பூமாலை. நித்திலத்தையுடைய மார்பினான்-நந்தகோன். வாய்த்த-தப்பாத.

(2) வெள்ளியாற்செய்த வளையினையுடைய தோள்.

(இ-ள்.) ஆய்த்தியர் நலஞ்சேர்தற்கு [1]ஆதீண்டு குற்றியை ஒப்பானாகிய நந்தகோனுடைய அந்நிரையிலே வாய்த்த நிமித்திகன், நிரைக்குள்ளே புகுந்து காரி [2]அழித்ததாகலால், இன்று நீர் நிரையைக் காவல் இகழாதொழியினெனச் சொன்னான்; அதுகேட்டுப் [3]புதுமணவாளப் பிள்ளைகளும் மொய்ம்புடனே காத்தற்கு ஏகினாரென்க. (11-12)

421. காய மீனெனக் கலந்து கானிரை
மேய வெந்தொழில் வேட ரார்த்துடன்
பாய மாரிபோற் பகழி சிந்தினார்
ஆயர் மத்தெறி தயிரி னாயினார்.

(இ-ள்.) ஆகாயமும் மீனுமென்னும்படி காட்டிலே கலந்து நிரைமேய்கிற அளவிலே, வேடர் ஆர்த்துப் பரந்த மழைப்போலப் பகழியை உடனே சிந்தினாராக, போரிற்கு ஆற்றாராய் ஆயர், மத்தாற்கடைந்த தயிர்போலச்சிதறினாரென்க. (13)

422. (1) குழலு நவியமு மொழியக் கோவலர்
கழலக் காடுபோய்க் கன்று தாம்பரிந்
துழலை பாய்ந்துலா முன்றிற் பள்ளியுள்
மழலைத் தீஞ்சொலார் மறுக வாய்விட்டார்.

---

420. பிள்ளை-காரியென்னும் பறவை; காரிப்புள் நிரைக்குள் புகுந்து அழித்தல்: *சீவக.1849*. வள்ளி-வளை. வெள்ளி வள்ளியின் வீங்கு தோணலார்: *நெடுநல். 36; பெருங். 2. 14:56*. முள்குதல்-முயங்குதல்; *சீவக.687, 1413, 1986*; "முள்குவார் போகம் வேண்டின்" *(தே. திருநா.)* மொய்ம்பு-வன்மை.

(உரை.) [1]ஆதீண்டு குற்றி-பசுக்கள் தம் தினவைப் போக்கிக் கொள்ளுதற் பொருட்டு உராய்ந்து கொள்ளுவதற்கு நாட்டப்பட்டுள்ள கட்டை; குற்றி-கட்டை. [2]அழித்தது-எழுந்தது; [3]புதுமணவாளப் பிள்ளைகள்போருக்குச்செல்லுதல் மரபன்று என்பர்.

421. காயமும் மீனும்; உம்மைத்தொகை; காயம்-ஆகாயம்; முதற்குறை; *பெருங்.1.42:76*. பசுக்களுக்கு விண்மீன்கள் உவமை: *புறநா. 399:30-31*. மத்தெறிதயிர்: *கம்ப. சடாயு. 23*.

(மேற்.) *அடி, 3-4: நன்.வினை.32*, மயிலை; சங்கர.

423. (2) மத்தம் புல்லிய கயிற்றின் மற்றவர்
அத்த லைவிடி னித்த லைவிடார்
உய்த்த னரென வுடைத யிர்ப்புளி
மொய்த்த தோணலார் முழுது மீண்டினார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) மற்று : அசை.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் சிதறின கோவலர், குழலும் கோடாலியும் அங்கே கிடக்கக் காட்டைக் கழலப்போய், இடைச்சேரியில் மகளிர் நின்று சுழலும்படி, அவ்வேடர் கயிறுபோல அத்தலையை நெகிழ விட்டாராயின் இத்தலையை நெகிழவிடார்; ஆதலால், இனி அந்நிரையைக் கொண்டே போயினாரென வாய்விட்டார்; அது கேட்டுத் தோள்முழுதும் தயிர்ப்புள்ளி செறிந்த நல்லார் திரண்டா ரென்க.

'உய்த்தனர்' எனஇறந்தகாலத்தாற்கூறினார், தெளிவுபற்றி. (14-15)

(வேறு)

424. வலைப்படு மானென மஞ்ஞையெ னத்தம்
முலைப்படு முத்தோடு மொய்குழல் வேய்ந்த
தலைப்படு தண்மலர் மாலைபி ணங்க
அலைத்த வயிற்றின ராயமு திட்டார்.

(இ-ள்.) அவர், முத்தோடே குழலிலே வேய்ந்த [1]தலையின் மாலை பிணங்கும்படி மயிர்குலைய அலைத்த வயிற்றினராய், வலைப்படு மானென வலைப்படு மயிலென வருந்தினாரென்க. (16)

---

422. குழல்-வேய்ங்குழல். நவியம்-கோடாலி; இஃது ஓடியெறி தற்குக் கொள்ளுவது ; *புறநா.224:14-5.* கோவலர்-இடையர். கழல-நீங்க. காடுகழலப்போய் எனமாறுக. கன்று தாம்பு அரிந்து - கன்றுகள் கயிற்றை அறுத்து. உழலை-தடைமரம் ; *சீவக.713, 1226.* உலாம்-உலாவும். பள்ளி- இடைச்சேரி; "பள்ளியாகுலமாக" *(சீவக.426.)* மழலைத் தீஞ்சொலார்- ஆய்ச்சியர். மறுக-மயங்கும்படி. வாய்விட்டார் என்பதை அடுத்த பாடலின்பயனிலையாகக் கொள்க.

423. மத்தம்-மத்து. மத்தம்........விடார்: *கலி.110:10-11; நள.* கலிதொடர்.103. அத்தலையென்றது பசுக்கள் இருக்கும் இடத்தை. இத்தலையென்றது இடையரிருக்கும் இடத்தை. புளி-புள்ளி. நலார்- மகளிர்.

424. வலைப்படுமான்; *திருவா. நீத்தல். 40.* வலைப்படு என்பதை, மயில் என்பதனோடும் கூட்டுக. வலைப்படுமயில்: *குறுந்.244:5,* ஒப்பு. மொய்குழல்-நெருங்கிய கூந்தல். பிணங்க-பின்னிக் கொள்ளும்படி. வயிற்றிலடித்து அழுதல்: *பெருங்.1.44:25.*

(உரை.) [1]தலையின் மாலை-தலையிற் சூடும் முல்லை மாலை.

425. எம்மனை மாரினி யெங்ஙனம் வாழ்குவிர்
நும்மனை மார்களை நோவ வதுக்கி
வெம்முனை வேட்டுவ ருய்த்தன ரோவெனத்
தம்மனைக் கன்றொடு தாம்புலம் புற்றார்.

(இ-ள்.) [1]அவர், பின்பும், வேட்டுவர் நும்முடைய தாய் மாரை நோம்படி அடித்துக் கொண்டு போயினார்; இனி எம்முடைய தாய்மார், எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வீர்? ஓஒவெனக் கூப்பிட்டுக் கன்றொடு புலம்புதலுற்றாரென்க.

உவப்பின்கண் அஃறிணையை [2]உயர்திணையாகக் கூறினார். (17)

426. (1) பாறை படுதயிர் பாலொடு நெய்பொரு
தாறு படப்பள்ளி யாகுல மாக
மாறு படமலைந் தாய்ப்படை நெக்கது
சேறு படுமலர் சிந்த விரைந்தே.

427. (2) புறவணி பூவிரி புன்புலம் போகி
நறவணி தாமரை நாட்டக நீந்திச்
சுறவணி சூழ்கிடங் காரெயின் மூதூர்
இறையணிக் கேட்கவுய்த் திட்டனர் பூசல்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) ஆய், 'வேடு' (*முல்லைப்.26*) போலச் சாதியையுணர்த்திற்று. சேறு-மது.

(2) புறவு-முல்லைநிலம்.

---

425. எம் அனைமார் என்றது கன்றுகளை நோக்கி; அண்மைவிளி. நோவ-வருந்தும்படி. அதுக்கி-அடித்து. அதுக்கி உய்த்தனர் என இயைக்க. ஓ: இரக்கக் குறிப்பு. புலம்புற்றார்-அரற்றினார்கள். *மு.முல்லைப்.12-6.*

(உரை.) [1]அவர்-இடைச்சியர். [2]காதல் பற்றியும் உவப்புப் பற்றியும் அஃறிணை உயர்திணையாக மயங்கியது; *முல்லைப்.15-6,* அடிக்.

426. பாறை-கல். பாறைபடுதயிர்: *கூர்ம.கண்ணனவ.111.* ஆகுலம்-வருத்தம். ஆய்-இடைச்சாதி. நெக்கது-கெட்டது. சேறு-தேன்.

427. புறவு-சிறுகாடு. புன்புலம்-முல்லைநிலம். சுறவு-சுறாமீன். கிடங்கு-அகழி. சுறவணி கிடங்கு; *சீவக.95, 142.* ஆரெயில்-அரிய மதில். இறை-அரசன்; கட்டியங்காரன்.-'இறையணிக் கேட்க' என்றதனால் வாயிலோனுக்குச்சொன்னமை பெறப்பட்டது.

(இ-ள்.) கற்போற்றோய்ந்த தயிரும் பாலும் நெய்யுடனே கலந்து ஆறுண்டாம்படி பள்ளியிலே வருத்தம் நிகழாநிற்க, கெடாது நின்ற ஆய்ப்படை மாறுபாடுண்டாகப் பொருது கெட்டது; கெட்ட பின்பு, ஆயர்மலர்சிந்தும்படி விரைந்து[1]புன்புலத்தைப்போய் நாட்டகத்தை நீந்தி மூதூரில் இறை [2]அணித்தாகக் கேட்கும்படி நிரையையடித்த பூசலைக் கொண்டுபோய்ப்[3]போகட்டாரென்க.

'இட்டனர்' என்றார், இப்பழியை அரசன்றலையிலே போகடுதலால்; உய்ந்திட்டனர்: ஒரு சொல்லுமாம். 'மூதூர்' எனவே [4]இது கேட்டறியாததென்பது கருத்து இதனால், வாயிலோனுக்கு இசைத்தமை கூறினார். *(18-9)*

(வேறு)

428. கொடுமர வெயின ரீண்டிக் கோட்டிமி லேறு சூழ்ந்த
படுமணி நிரையை வாரிப் பைந்துகி லருவி நெற்றி
நெடுமலை யத்தஞ் சென்றா ரென்றுநெய் பொதிந்த பித்தை
வடிமல ராயர் பூசல் வளநகர் பரப்பி னாரே.

துகில்போலருவி. நெய்யை வார்த்த மயிரிலே மலரையுடைய ஆயர்.

(இ-ள்.) மறவர் திரண்டு நிரையைச் சேரக் கைக்கொண்டு மலையில் அருஞ்சுரத்தே போயினாரென்று பூசலை நகரிலே பரப்பினாரென்க.

"பல்லாக் கொண்டா ரொல்லா ரென்னும், பூசல் கேட்டுக் கையது மாற்றி" (*பன்னிருபடலம்*) என்றும், "நிரைகோள் கேட்டுச் செய்தொழி லொழிய" (*பு-வெ.23*) என்றும் துறை கூறுதலின், [1]இவரும் கேட்டோ ரெல்லாம் சென்று மீட்பரெனக் கருதி நகர்க்குணர்த்தினார். *(20)*

(உரை.) [1]இங்கே 'புன்புலத்தைப்போய்' என்றதுபோல 'காதத்தை யோடி' (*சீவக.510*) என்பர்பின். [2]அணித்தாக-சமீபமாக. [3]போகட்டார்-போட்டார்; "வண்டுபோகட்ட மலர்போன் மருண் மாலை, யுண்டுபோகட்ட வுயிர்க்கு"(*நள.சுயம்.119.*)[4]இஃது இடையர்போட்ட பூசல்.

428. கொடுமரம்-வில். எயினர்-வேட்டுவர். கோடு-கொம்பு. இமில்-ஏற்றின்முசுப்பு. ஏறு சூழ்ந்த நிரை: *பு.வெ.1.* வாரி-கைக்கொண்டு. துகிலைப்போன்று வெள்ளிய அருவி (*குறிஞ்சிப்.55.*) நெற்றி-உச்சி. அத்தம்-வழி. பித்தை-தலைமயிர். பூசல்: வேட்டுவர் நிரைகொண்டாரென்பது.

(உரை.) [1]இவர்-இடையர்.

(வேறு)

429. காசின் மாமணிச் சாமரை கன்னியர்
வீச மாமக ரக்குழை வில்லிட
வாச வான்கழு நீர்பிடித் தாங்கரி
யாச னத்திருந் தானடன் மொய்ம்பினான்.

காசு-குற்றம். மொய்ம்பினான்: இகழ்ச்சி.

(இ-ள்.) மொய்ம்பினான், கன்னியர் சாமரை வீசுந்தோறும் மகரக்குழை வில்லிடக் கழுநீரைப் பிடித்து, சச்சந்தனிருந்த மண்டபத்தே அவனிருந்த சிங்காசனத்தே இருந்தானென்க. (21)

430. கொண்ட வாளொடுங் கோலொடுங் கூப்புபு
சண்ட மன்னனைத் தாடொழு தாயிடை
உண்டொர் பூசலென் றாற்குரை யாயெனக்
கொண்ட னர்நிரை போற்றெனக் கூறினான்.

(இ-ள்.) எடுத்த வாளொடும் பிரம்பொடும் கையைக் குவித்துக்கொடிய அரசனைத் தாளைத்தொழுது, அக்காட்டிலே ஒரு பூசலுண்டென்று கூறிய [1]ஆசாரவாசிக்கு, 'அதுயாது கூறாய்' என்று அரசன் கூற அவனும், 'யான் கூறுகின்றதனைத் [2]திருவுளம்பற்று; நிரையை அடித்துக்கொண்டார்' என்று கூறினானென்க. (22)

431. செங்கட் புன்மயிர்த் தோறிரை செம்முக
வெங்க ணோக்கிற்குப் பாயமி லேச்சனைச்
செங்கட் டீவிழி யாத்தெழித் தான்கையுள்
அங்கட் போதுபி சைந்தடு கூற்றனான்.

---

429. சாமரையைக் கன்னியர்வீசுதல்: *சீவக.541*; *மணி.18:49-50.* மகரக்குழை-மகரமீன்வடிவமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள குண்டலம். வில்லிட- ஒளிவீச. அரசர் கையிற் செங்கழுநீர் மலரைப் பிடித்திருத்தல் இயல்பு; *சீவக.1887, 2358*; *பெருங்.1. 38:308-9*; *3.5:87:8*; ''கார்நறு நீலங் கடிக்கயத்து வைகலும், நீர்நிலை நின்ற பயன்கொலோ-கூர்நுனைவேல், வண்டிருக்க நக்கதார் வாமான் வழுதியாற், கொண்டிருக்கப் பெற்ற குணம்'' (முத்தொள்ளாயிரம்.) மொய்ம்பினான்: கட்டியங்காரன்.

430. வாளொடுங் கோலொடுங் கூப்பி: *பெருங்.1.47:23.* கோல்: *சீவக.264.* கூப்புபு-குவித்து. சண்டம்-கொடுமை. ஆயிடை-அக்காட்டில். பூசல்-பெரும்போர். என-என்று கட்டியங்காரன்கூற.

(உரை.) [1]ஆசாரவாசி-வாயில்காப்போன். [2]திருவுளம்பற்று-உட்கொள்க.

431. தோல் திரை செம்முகம்-தோல் சுருங்கிய சிவந்த முகம். வெங்கண்- அஞ்சாமை; காவலாளர்க்குக் காய்ந்து நோக்குதல் இயல்பு:

(இ-ள்.) அடுகூற்றனான், அதனைக்கேட்டுப் பூவைப்பிசைந்து, கண் முதலியவற்றையுடைய மிலேச்சனைக் கண்ணாலே தீப்புறப் படவிழித்துக்கோபித்தானென்க.

[1]அவன்அரசனன்மையின், கோபம் எளியார்மேற்றாயிற்று. *(23)*

(வேறு)

432. கூற்றின் னிடிக்குங் கொலைவேலவன் கோவ லர்வாய்
மாற்றம் முணர்ந்து மறங்கூர்கடற் றானை நோக்கிக்
காற்றின் விரைந்து தொறுமீட்கெனக் காவன் மன்னன்
ஏற்றை யரிமா னிடிபோல வியம்பி னானே.

"ஏறுமேற்றையும்" (*தொல். மரபு.2*) என்றலின், ஏற்றையும்பெயர்.

(இ-ள்.) கூற்றுப்போற் கோபியாநின்ற வேலவனாகிய காவல் மன்னன், அக்கோபம் சிறிது தணிந்து, கோவலரையழைத்து அவர் கூறிய [1]கூற்றிற் பொருளையுணர்ந்து, தனது தானையைப்பார்த்து, காற்றினும் விரைந்துசென்று நிரையை மீட்பீராகவென்று அரிமானேறும் இடியும்போலஇயம்பினானென்க. *(24)*

(வேறு)

433. கார்விளை மேக மன்ன கவுளழி கடாத்த வேழம்
போர்விளை யிவுளித் திண்டேர் புனைமயிர்ப் புரவி காலாள்
வார்விளை முரசம் விம்ம வானுலாப் போந்த தேபோல்
நீர்விளை சுரிசங் கார்ப்ப நிலநெளி பரந்த வன்றே.

பெருங்.4. 10:38. குப்பாயம்-சட்டை. குப்பாய மிலேச்சன்: *முல்லைப். 66;* மிலேச்சர்கள் பண்டைக்காலத்தில் வாயில்காவலர்களாக இருப்பதுண்டென்று பழைய நூல்களால் தெரிகின்றது. தெழித்தல்- கோபித்தல். கூற்றனான் தெழித்தான் என இயைக்க.

(உரை.) [1]கட்டியங்காரன் முதலில் மந்திரியாயிருந்து பின்பு அரசனாகிய சச்சந்தனைக் கொன்று அரசாட்சி பெற்றவனாதலின் 'அவன் அரசனன்மையின்' என்றார்; நிகழ்ந்த செய்தி கூறிய வாயிலோனைக் கோபித்தல் இராசதருமம் அன்றென்பர்.

432. வேலவன்: கட்டியங்காரன். கோவலர்-இடையர். மறம்-வீரம். கடற்றானை-கடல்போன்ற சேனை. தொறு-பசுக்கூட்டம். 'மீட்க என' என்று பிரிக்க. அரிமானேறு-ஆண்சிங்கம்.

(மேற்.) *அடி, 4: நன். உரி. 17,* மயிலை; சங்கர.

(உரை.) [1]கூற்று-சொல்.

433. கவுள்-கன்னம். அழிதல்-மறைதல். இவுளிபூட்டிய தேர். வார்-முரசத்திற் கட்டிய தோற்கயிறு. வான்-மேகம். உலா-பவனி. சுரிசங்கு-முகம் சுழித்த சங்கு. நிலம் நெளியப் பரந்தபடை: *புறநா.23:15.*

கார்காலத்துண்டான மேகமன்ன கவுள்மறைந்த கடாம். போருண்டாதற்குக் காரணமான குதிரை. வார்விளை-வாருண்டான. யானையும் பரியும் முழக்கமுமுண்மையின், மேகம் உவமை.

(இ-ள்.) வேழமும் தேரும் புரவியும் காலாளும், முரசம் விம்மச் சங்கு ஆர்ப்ப வான் உலாப்போந்ததே போல் நிலம் நெளியப் பரந்தவென்க.

இனி, வானுலாப்போந்ததே போலும் நீராவது கடல்; அதில் விளைந்த சங்குமாம். நெளிய:[1]விகாரம். (25)

434. காலகம் புடைப்ப முந்நீர்க் கடல்கிளர்ந் தெழுந்த தேபோல்
வேலக மிடைந்த தானை வெஞ்சின வெயினர் தாக்க
வால்வளை யலற வாய்விட் டிரலையுந் துடியு மார்ப்பப்
பால்வளைந் திரவு செற்றுப் பகலொடு மலைவ தொத்தார்.

(இ-ள்.) காற்று உள்ளேயடித்தலாலே கடல் எழுந்ததே போலக் கிளர்ந்து வேல் மிடைந்த தானையும் எயினரும் வளையலற இரலையும் துடியும் வாய்விட்டு ஆர்ப்பத் தம்மில் தாக்குதலாலே கோவித்து ஒருபக்கத்திலே வந்து வளைந்து இரவும் பகலும் மலைவதொத்தாரென்க.

மூன்றுநீர்மையையுடைய கடல்; அது முற்கூறினாம் (*சீவக.5.*) [1]ஒடு: எண்ணொடு. வேடர் அரசர்க்கு எதிர்நிற்றலின், இரவும் பகலும் உவமை யாயின. வளை தானைக்கும், துத்தரிக்கொம்பும் துடியும் வேடர்க்கும் நிரனிறை. (26)

435. விற்பழுத் துமிழ்ந்த வெய்ய வெந்நுனைப் பகழி மைந்தர்
மற்பழுத் தகன்ற மார்பத் திடங்கொண்டு வைகச் செந்நாச்
சொற்பழுத் தவர்க்கு மாண்மை சொல்லலாந் தன்மைத் தன்றிக்
கொற்பழுத் தெரியும் வேலார் கொடுஞ்சிலை குழைவித் தாரே.

(உரை.) [1]நெளியவென்பது நெளியென்றாயிற்று.

434. கால்-காற்று. கிளர்ந்து-வளர்ந்து. தானையும் எயினரும் என உம்மை விரிக்க; தானை-கட்டியங்காரனுடைய சேனை. வளை-சங்கு. இரலை-துத்தரிக்கொம்பு; ஒருவகை ஊதுகொம்பு; *சீவக.447,* ந.; ''கொம்பு துத்தரிகொட்டு முறைமையன்'' (*கம்ப.* கங்கைப்.30.) பால்-பக்கம். கரியநிறத்தையுடைய வேடர்க்கு இரவும், கட்டியங்காரன் படைவீரர்க்குப் பகலும் உவமை.

(உரை.) [1]பகலொடு என்பதில் உள்ளது.

435. விற்பழுத்துமிழ்ந்த பகழி: *மலைபடு.226; பாகவதம்,* சராசந்த.13. நுனை-கூர்மை. பகழி-வேடருடைய அம்பு. செந்நாச்சொற்பழுத்தவர்-கவிஞர்.

பழுத்து-குழைந்து. [1]வெய்ய-விரும்பின. மற்பழுத்து-மற்றொழிலிலே முற்றுப்பெற்று. செவ்விய நாவிலே சொல்லெல்லாம் [2]கைவந்தவர்கள். [3]கொற்றொழிலிலே அடிப்பட்டு. மைந்தரும் வேலாரும் [4]அரசன்படை.

(இ-ள்.) வேடர்கையில் வில் வளைந்து [5]கான்ற பகழி மைந்தர் மார்பத்தே தங்குதலாலே கவிகளுக்கும் ஆண்மை கூறலாந் தன்மைத்தன்றாக எரியும் வேலார் அவ்வேடர்வில்லைக் கெடுத்தாரென்க.

இனி, வேலார் தமது வில்லை வளைத்தார்; அவ்வளவிலே வேடர்மைந்தரை [6]வீட்டினாரென்றுமாம். (27)

436. வாட்படை யனுங்க வேடர் வண்சிலை வளைய வாங்கிக்
கோட்புலி யினத்தின் மொய்த்தார் கொதிநுனைப் பகழி தம்மால்
வீட்டினார் மைந்தர் தம்மை விளிந்தமா கவிழ்ந்த திண்டேர்
பாட்டரும் பகடு வீழ்ந்த பனிவரை குனிவ தொத்தே.

(இ-ள்.) [1]தம்மைக்கெடுத்த வாட்படை கெடும்படி வேடர் வில்லை வளைத்துப் புலியினம்போல் எதிர்சென்று [2]மொய்த்தவர்கள், தம் பகழியாலே வீரரானவர்களை வீட்டினார்; அவ்வளவிலே மா வீழ்ந்தன; தேர் கவிழ்ந்தன; வரை குனிவதனையொத்துப் பகடு வீழ்ந்தனவென்க.

மொய்த்தார்: [3]தொழிற்பெயர். பட்டு: [4]விகாரம். (28)

437. வென்றிநாங் கோடு மின்னே வெள்ளிடைப் படுத்தென் றெண்ணி
ஒன்றியுள் வாங்கு கென்ன வொலிகட லுடைந்த தேபோற்
பொன்றவாழ் களிறு பாய்மா புனைமயிற் குஞ்சி பிச்சம்
மின்றவழ் கொடியொ டிட்டு வேற்படை யுடைந்த வன்றே.

(உரை.) [1]*சீவக.237.* [2]கைவந்தவர்-மிகத்தேர்ந்தவர். [3]கொற்றொழில்-கொல்லுதற்றொழில்: கொல்லன் றொழிலுமாம். [4]அரசன்- கட்டியங்காரன். [5]கான்ற-உமிழ்ந்த. [6]'வீட்டினார்' என்பது அடுத்த (*சீவக.436*) செய்யுளில் உள்ளது.

436. அனுங்க-கெடும்படி. கோள்-கொலை. வீட்டினார்- கொன்றார். மா-குதிரை. பகடு-யானை. ஒத்து வீழ்ந்த எனமாறுக.

(உரை.) [1]தம்மையென்றது வேடரை. [2]மொய்த்தவர்கள்-வேடர்கள். [3]தொழிற்பெயர்-வினையாலணையும்பெயர். [4]பட்டு என்பது பாட்டு என்றாயிற்று.

437. கோடும்-கொள்வோம். வெள்ளிடைப்படுத்து: *பெருங்.1.56:47.* உள்வாங்குக-பின்னேசெல்க. என்ன-என்று மைந்தர்கூற. உடைந்ததே

வேற்படை-காலாள். குஞ்சி-[1]சிற்றணுக்கன்.

(இ-ள்.) படாத மைந்தர், வேடரை வெளியிலே புறப்பட விட்டு, யாம் இப்பொழுதே வெற்றியைக்கொள்ளுதுமென்று எல்லாருமெண்ணி, அப்படையுடனே பொருந்தித் தள்ளிச் சிறிது குறைப்பீராகவென்று தம்படைக்குச் சொல்ல, களிறும் மாவும் வேற்படையும் குஞ்சத்தையும் பிச்சத்தையும் கொடியுடனே போகட்டுக்கடலுடைந்ததுபோல் உடைந்தவென்க. (29)

438. பல்லினாற் சுகிர்ந்த நாரிற் பனிமலர் பயிலப் பெய்த
முல்லையங் கண்ணி சிந்தக் கால்விசை முறுக்கி யாயர்
ஒல்லென வொலிப்ப வோடிப் படையுடைந் திட்ட தென்ன
அல்லலுற் றழுங்கி நெஞ்சிற் கட்டியங் கார னாழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) [1]படை கெட்டவளவிலே, ஆயர் கண்ணி சிந்தும்படி காலை விசையுண்டாக முறுக்கி ஓடி ஒல்லெனவொலிப்பப் படையுடைந்ததென்று கூற, அதுகேட்டுக் கட்டியங்காரன் நெஞ்சிலே ஒருவருத்தமுற்று இரங்கி அதிலே அழுந்தினானென்க.

பல்லாற்கிழித்த நாரிலே பூ நெருங்க வைத்துக் கட்டப்பட்ட முல்லைக் கண்ணி. [2]'என்றார்க்கு' பாடமாயின், என்று வருந்தினார்க்குத்தானும் எதிரே வருந்தினானென்க. (30)

439. வம்புகொண் டிருந்த மாதர் வனமுலை மாலைத் தேன்சோர்
கொம்புகொண் டன்ன நல்லார் கொழுங்கயற் றடங்கண் போலும்
அம்புகொண் டரசர் மீண்டா ராக்கொண்டு மறவர் போனார்
செம்புகொண் டன்ன விஞ்சித் திருநகர்ச் செல்வ வென்றார்.

போல்உடைந்த என இயைக்க. பிச்சம்-பீலிக்குடை. குஞ்சியும்பிச்சமும்: *சீவக.2170*. இக்கவியின் பொருளோடு, *சீவக.450*-ஆம் கவியின் பொருள் ஒருவாறு ஒற்றுமையுடையது.

(உரை.) [1]சிற்றணுக்கன்-ஒருவகை விருது; மிகவும் அருகிற் பிடித்தற்குரியது.

438. பல்-ஒருவகைக்கருவி; *பெரும்பாண்.217-8*. பல்லினாற்.........
......கண்ணி: *கூர்ம. பிலக்க. 43*. சுகிர்தல்-கிழித்தல். இடையர்க்கு முல்லைமாலை உரியது. விசை முறுக்கி-வேகம் மிக்கு. முறுக்கி ஓடி எனவும், ஒலிப்ப உடைந்திட்டது எனவும் இயைக்க. கட்டியங்காரன், நெஞ்சில் அழுங்கி, ஆழ்ந்தான் எனமாறுக.

(உரை.) [1]கட்டியங்காரனுடையபடை. [2]உடைந்திட்டதென்றார்க்கு என்றுகொள்க.

செம்பின் றன்மையைக் கொண்டாலொத்த மதில். உலகிற் கன்றி நகரிற்கு அரசனாகிய [1]ஸ்ரீமானேயென்றார் வெகுண்டு.

(இ-ள்.) நிரைபோனபின் வந்த ஆயர், செல்வனே, மாலையினது தேனொழுகுவதொரு கொம்பு கச்சைத் தம்மிடத்தே கொண்டு அடிபரந்த காதலையுடைய முலைகளைத் தனக்கு உறுப்பாகக் கொண்டாற்போலும் நல்லாருடைய கண்போலத் தப்பாத அம்பை எதிர்கொண்டு அரசர் மீண்டார்; மறவர் ஆவைக்கொண்டே போனாரென்றாரென்க.

அரசர்-[2]அவன்புதல்வரும் மதனனும். *(31)*

440. மன்னிரை பெயர்த்து மைந்தர் வந்தனர் கொள்க வாட்கட்
பொன்னிழை சுடரு மேனிப் பூங்கொடி யனைய பொற்பிற்
கன்னியைத் தருது மென்று கடிமுர சியம்பக் கொட்டி
நன்னகர் வீதி தோறு நந்தகோ னறைவித் தானே.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு [1]அரசன் [2]வாளாவிருத்தலின், நந்தகோன், கண் முதலியவற்றையுடைய கன்னியை மைந்தர் நிரைமீட்டு வந்தவர் கொள்வாராக; யாமும் தருவேமென நகர்வீதிதோறும் மிக்க முரசைமுழங்கக்கொட்டிச்சாற்றுவித்தானென்க.

மன்னிரை-பெரிய நிரை. பூண்விளங்குதற்குக் காரணமான மேனி. இரண்டுகுலத்தோரும் தாழ்வுயர்வு கருதாதிருத்தற்கு, 'கொள்க' என்றும், 'தருதும்' என்றுங்கூறினான். படைநான்கு மிகப் படைத்துப் பல்லுயிர்க்கும் அருள் புரிந்தோர் உண்மையானும், கன்னியை விரும்பு வாருண்மையானும் கொட்டி அறைவித்தானென்க. *(32)*

---

439. வம்பு-கச்சு. மாதர்-காதல்; *சீவக.356*, அடிக். சோர்தல்-ஒழுகுதல். கொம்பு முலைகொண்டன்ன எனமாறுக. நல்லார்.....தடங்கண்போலும் அம்பு: *சீவக.445*; *பு-வெ.84*. மறவர்-வேடர். செம்புகொண்டன்னஇஞ்சி; *மதுரைக்.485*; *நெடுநல்.112*; *அகநா.375*; *புறநா.37*, "செம்படுத்த செழும் புரிசை" *(தே.திருஞா.)* *கம்ப.* கும்ப-வதை.159.

(உரை.) [1]ஸ்ரீமானே யென்றது கட்டியங்காரனை. [2]அவன்-கட்டியங்காரன்.

440. மன்-பெருமை; *பட்.291*, ந. 'மைந்தர் பெயர்த்து வந்தனர், கன்னியைக்கொள்க' எனமாறுக. இழை-ஆபரணம். கன்னி-நந்தகோனுடைய மகளான கோவிந்தை. இயம்ப-முழங்கும்படி. வீதிதோறும் கொட்டி எனமாறுக. நந்தகோன்: பசுக்கூட்டத்தலைவன்.

(உரை.) [1]கட்டியங்காரன். [2]வாளாஇருத்தல்-சும்மாஇருத்தல்.

441. வெதிர்ங்குதைச் சாபங் கான்ற வெந்நுனைப் பகழி மூழ்க
உதிர்ந்தது சேனை யீட்டங் கூற்றொடு பொருது கொள்ளும்
கருந்தடங் கண்ணி யன்றிக் காயமா றாக வேகும்
அரும்பெற லவளு மாகென் றாடவர் தொழுது விட்டார்.

மூங்கிலாற்செய்த குதையையுடைய வில்.

(இ-ள்.) ஆடவர், சேனைத்திரள் வேடரது சாபங்கான்ற பகழி மூழ்குதலாலே கெட்டது; ஆதலால் , [1]இவளேயன்றி ஆகாயமே வழியாகச் செல்வாளொரு பெறுதற்கரிய தெய்வமகளுமாக, அவ்வேடராகிய கூற்றொடு பொருது கொள்ளுங் [2]கோளைவல்லார் இல்லையென்று தொழுதுவிட்டாரென்க.

[3]இது சொல்லெச்சம். (33)

442. கார்விரி மின்ன னார்மேற் காமுகர் நெஞ்சி னோடும்
தேர்பரி கடாவித் தேந்தார்ச் சீவக னருளிற் போகித்
தார்பொலி புரவி வட்டந் தான்புகக் காட்டு கின்றாற்
கூர்பரி வுற்ற தெல்லா மொருமக னுணர்த்தி னானே.

(இ-ள்.) சீவகன், மின்னையொக்குமகளிர்மேலே காமுகர் நெஞ்சு ஓடுமாறுபோல ஓடுந்தேரைச் செலவிலே கடாவிப் பின்பு புரவியை வட்டத்தே செல்லக் காட்டுகின்றவனுக்கு [1]அவனருளாலே ஒருமகன் போய்வந்து ஓர் பரிவுற்றதெல்லாம் உணர்த்தினானென்க.

வட்டம்-[2]வாளி. இனி, ஒருமகன் தேர்பரி கடாவிப்போய் வந்தென்றுமாம்.

இதன்பின், * "என்றவன்", "சேட்டிளம்" என இரண்டுகவி கூறுவாரும் உளர்; அவை பயிலவழங்கா. (34)

---

441. வெதிர்-மூங்கில். குதை-நாணைக் கட்டுதற்கு வில்லின் இரு பக்கத்தும் அமைந்துள்ள பள்ளம். சாபம்-வில். காயம்-ஆகாயம்; முதற் குறை. அவள்- தெய்வமகள்.

(உரை.) [1]இவள்-நந்தகோனுடைய மகள். [2]கோள்-கொள்ளுதல். [3]இது: 'கோளைவல்லார் இல்லை' என்றது.

442. கார்-மேகம். பரி-செலவு. சீவகன் கடாவி என மாறுக. காட்டு கின்றாற்கு-சீவகனுக்கு. பரிவுற்றது-துன்பமுற்றது. ஒருமகன், அருளிற் போகி உணர்த்தினான் என மாறுக.

(உரை.) [1]அவன்-சீவகன். [2]வாளி-வட்டமாய் ஓடுதல்.

*(1) என்றவ னுரைப்பக் கேட்டே யெரிமணிக் கடகக் கையால்
ஒன்றிய தோழர் கைம்மே லெறிந்துநக் குணர்வின் மிக்கான்
சென்றவற் கோகை யாகச் சிறப்பொடு செம்பொன் சிந்தி
நன்றிதே போல்வ தில்லை நாந்தொறு மீட்டு மென்றான்.

(2) சேட்டிளம் பருதி போலுந் திருமகிழ் மாலை மார்பன்
கேட்டலுங் கனன்று வல்லே கிளரொளி நந்த திண்டேர்
நீட்டமில் செய்கைதம் மாற் பண்ணெனநினைந்து சொன்னான்
தீட்டரும் பருதி யன்ன சீவக சாமி யன்றே.

443. தன்பான் மனையா ளயலான்றலைக் கண்டு பின்னும்
இன்பா லடிசிற் கிவர்கின்றகைப் பேடி போலா
நன்பால் பசுவே துறந்தார்பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பார்
என்பாரை யோம்பே னெனின்யானவ னாக வென்றான்.

தன்பகுதியாய்த்தங்கிய [1]வீரமகளை. 'போலா' என்பது, செய்யா வென்னும் எச்சப்பொருட்கண்வந்த உவமைச்சொல், நன்பால்-நல்லொழுக்கம்; "பலவயினானும்" (*தொல்.* கிளவி. 51) என்றதனால், சிலவயின்திணை விராயெண்ணி உயர்திணையான்முடிந்தன.

(இ-ள்.) நல்லொழுக்கம், பசு, துறந்தார், பெண்டிர், பாலர், பார்ப்பாரென்பாரை ஓம்போனெனின், யான் தன்வீரத்தை அயலாரிடத்தே கண்டு பொறுத்தான் ஆண்மகனன்மையிற் பேடியையொத்துப் பின்னும் பாலடிசிலுண்டற்கு மேற்கொள்கின்ற ஒழுக்கத்தை யுடைய கட்டியங் காரனா வேனென்றானென்க.

இஃது [2]உட்கோள். இனி, 'போலாம்' என மகரவீறாக்கிப் பேடி போலாம்அவனாகவென்றுமாம். 'போலா' என்றது எச்சப்பொருளுணர்த்தினமையின் ஒப்பில்போலியாகாமையுணர்க. *(35)*

444. போர்ப்பண் ணமைத்து நுகம்பூட்டிப் புரவி பண்ணித்
தேர்ப்பண் ணமைத்துச் சிலைகோலிப் பகழி யாய்ந்து
கார்க்கொண்மு மின்னி னிமிர்ந்தான்கலி மான்கு ளம்பிற்
பார்க்கண் ணெழுந்த துகளாற்பகன் மாய்ந்த தன்றே.

பண்ணமைத்தல்-சமைத்தல். [1]கொண்மு: விகாரம்.

---

443. மகள்-வீரமகள். தன்பால்மனையாள்..........பேடிபோலாம்: *சூளா.* அரசியல். 156; *வி-பா.*13-ஆம் போர். 184. பாலடிசில்- பாற்சோறு. ஓம்புதல்-பாதுகாத்தல். அவன்-கட்டியங்காரன்.

(மேற்.) *அடி*, 2: இ-வி. சூ. பெயர். 7, சிவஞா. *மு.:* நன். பொது. 27, மயிலை; சங்கர. இ-வி. பொது.4.

(உரை.) [1]வீரமகள்-வீரலக்ஷ்மி. [2]உட்கோள்-சீவகன்தன்மனத்தில் எண்ணியது.

444. பண்ணி-ஆயத்தம்செய்து. சிலைகோலி-வில்லை வளைத்து. கொண்மு-மேகம்; *திருவால.*12:13. நிமிர்ந்தான்-தேரைச்செலுத்தினான். கலி-முழக்கம்.

(உரை.) [1]கொண்மூ என்பது கொண்மு என்றானது.

(இ-ள்.) புரவியைப்பண்ணி, நுகத்தே பூட்டித் தேரைப் பண்ணமைத்துப் பின்தன்னைப் போருக்கு ஈடாகப்பண்ணமைத்துக் கோலி ஆய்ந்து மின்போலத் தேரைச் செலுத்தினான்; அப்பொழுது, குதிரைக்குரத்தாற் பாரிடத்து எழுந்த புழுதியாலே பகற்பொழுது கெட்டதென்க. (36)

445. இழுதொன்று வாட்க ணிளையாரிளை யார்க ணோக்கிற்
பழுதின்றி மூழ்கும் பகழித்தொழில் வல்ல காளை
முழுதொன்று திண்டேர் முகஞ்செய்தவன் றன்னொ டேற்கும்
பொழுதன்று போது மெனப்புண் மொழிந்தான் மொழிந்தான்.

(இ-ள்.) முன்பு [1]நிமித்தங் கூறினவன், அத்தேரைக்கண்டு, தோன்றின அவன், மகளிர்காமுகரிடத்து நோக்குகின்ற நோக்குப்போலத் தப்பின்றாகத் தைக்கும் அம்பாற்செய்யுந் தொழிலை வல்ல காளை, தேரொன்றே திசை முழுதும் முகஞ்செய்தற்குக் காரணமானவன் றன்னுடனேயாம் போரை எதிர்கொள்ளும் பருவமன்று; இப்பொழுது [2]போகக்கடவேமென்று கூறினானென்க. (37)

446. மோட்டும் முதுநீர் முதலைக்கு வலிய துண்டேற்
காட்டுண் ணமக்கு வலியாரையுங் காண்டு நாமென்
றேட்டைப் பசியி னிரைகவ்விய நாக மேபோல்
வேட்டந் நிரையை விடலின்றி விரைந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, வேட்டுவச்சாதி, பெரிய முதலைக்கு முதுநீரிடத்து வலியதொன்று உண்டாயின், நமக்குக் காட்டிடத்து வலியாரையும் காண்டுமென்று கூறி, இரைக்கு இடைந்த பசியால் இரையைக் கவ்விய நாகம் போல் அந்நிரையைக் கைவிடுதலின்றாய்ப் போரிற்கு விரைந்ததென்க. (38)

---

445. இழுது-நெய். இளையார்-மகளிர். இளையார்கண்-சிறுவரிடத்தே. பழுதின்றி-தப்புதவில்லாமல். காளை என்றது சீவகனை. ‘தேர் ஒன்று முழுதுமுகம் செய்தவன்’ என மாறுக. போதும்-போவோம். புள்மொழிந்தான்-புள்ளின்நிமித்தம் கூறியவன்; எழுவாய்.

(உரை.) [1]*சீவக.415-6.* [2]போகக்கடவேம்-மீள்வோம்.

446. மோட்டு முதலை என இயைக்க; மோடு-பெருமை. முதுநீர் முதலைக்கு வலியது: *குறள், 495.* நமக்குக் காட்டுள் என மாறுக. காண்டும்-காண்பேம். ஏட்டை-இளைப்பு; *நாலடி.358.* வேட்டு அந்நிரையை எனப் பிரிக்க; வேட்டு-வேட்டுவச்சாதி; எழுவாய்; வேட்டு என்னும் தொழில் அதனையுடைய வேடரைக் குறித்தது; *தொல். அகத்.21, ந.*

(வேறு)

447. கடற்படை யனுங்க வென்ற கானவ ரென்னுங் கூற்றத்
திடைப்படா தோடிப் போமி னுய்யவென் றிரலை வாய்வைத்
தெடுத்தனர் விளியுஞ் சங்கும் வீளையும் பறையுங் கோடும்
கடத்திடைமுழங்கக் காருங் கடலுமொத் தெழுந்த வன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் [1]விரைந்தவர், அரசன்படை கெடும்படி வென்ற வேடரென்னும் கூற்றத்திடையில் அகப்படாதே பிழைக்க [2]ஓடிப்போங்கோளென்று வார்த்தைகூறித் துத்தரிக்கொம்பையூதிக் கொக்கரிப்பையும் சீழ்க்கையையும் எழுப்பினார்; அதற்கு எதிரே பிள்ளையாருடைய சங்கும் பறையும் கொம்பும் காட்டிலே முழங்க. இரண்டுபடையில் ஒலியும் காரையும் கடலையு மொத்து எழுந்த வென்க.

"வில்லுடை வீளையர் கல்லிடு பெடுத்த" (குறுந்.272) என்றார் பிறரும். (39)

448. கைவிசை முறுக்கி வீசுங் கொள்ளியுங் கறங்கு மேய்ப்பச்
செய்கழற் குருசி றிண்டேர் விசையொடு திசைக ளெல்லாம்
ஐயென வளைப்ப வீர ரார்த்தன ரவரு மார்த்தார்
மொய்யமர் நாட்செய் தையன் முதல்விளை யாடி னானே.

விசையுண்டாகமுறுக்கி. ஐயென-விரைய. [1]பின்புசெய்யும்மொய்ய மருக்கு முதலே நாட்கொண்டு என்றது, தான் செய்யுந்தொழில்

---

447. படாது-அகப்படாது. உய்ய ஓடிப்போமின் என மாறுக. இரலை- ஊதுகொம்பு. விளியும் வீளையும் எடுத்தனர் எனமாறுக; விளி-கொக்கரிப்பு. வீளை-நாவினது நுனியை மடித்துச் செய்யும் ஒலி; *சீவக.120*, அடிக். விளியும் சங்கும் வீளையும்: "வீளைக்குரலும் விளிசங்கொலியும்" (*தே.திருஞா.*) கோடு-கொம்பு. கடம்-காடு. கார்-மேகம்-இரலையும், விளியும், வீளையும் வேடருடையன. சங்கும், பறையும், கோடும் சீவகனுடையன.

(உரை.) [1]விரைந்தவர்-வேடர். [2]ஓடிப்போங்கோள் என்பது ஓடிப்போங்களென்பதன் மரூஉ; *தொல்.* வினை. 26, கல்; "புறப்பற்றுத், தள்ளுங்கோ ளூரரவிற் றாமோ தரன்பள்ளி, கொள்ளுங்கோ ளூர்மருவுங் கோள்"(*நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி.*)

448. கொள்ளி: *சீவக.1771*. கறங்கு-காற்றாடி. தேர், கொள்ளியும் கறங்குமேய்ப்ப விசையொடு வளைப்பஎன மாறுக. குருசில்-சீவகன். வீரர்-சீவகனுடைய படைவீரர். அவர்-வேடர். மொய்யமர்.....முதல் விளையாடினானே: *கம்ப.தாடகை. 77*; மொய்த்தல்-நெருங்குதல்; முதலிற் செய்யும் போரைக் கன்னிப்போர் என்பர். நாட்செய்து-நாள்கொண்டு.

(உரை.) [1]பின்பு செய்யும் மொய்யமரென்றது கட்டியங்காரனோடு போர்செய்தலை.

நிகழ்த்துவதற்கு முன்பே அதனைத் தொடங்கிவைத்தலை. இது தம்மிற்றாம் படை வகுத்து விளையாடுந் தன்மைத்தென்று, 'விளை யாடினான்' என்றார். தனக்கு அவர் நிகரன்மையானும், அரசாட்சி யின்மையிற்பகையின்மையானும், தனது அருளும் வீரமும் மேம்படுத்து தற்குச் சென்றானாகலானும், அவரை அஞ்சப்பண்ணி நிரைமீட்டா னென்பதே தேவர்கருத்து ; அது மேற்காண்க.

(இ-ள்.) அவரெதிர்த்தலிற் குருசில் தேர் கொள்ளிவட்டத் தையும் காற்றாடியையு மொப்ப விசையோடே வளையாநிற்க, தன்வீரர் ஆர்த்தார்; அது கேட்டு வேடரும் ஆர்த்தார்; அப்பொழுது ஐயன் நாட் செய்து விளையாடினானென்க. (40)

449. ஆழியா னூர்திப் புள்ளி னஞ்சிற கொலியி னாகம்
மாழ்கிப்பை யவிந்த வண்ணம் வள்ளறேர் முழக்கி னானும்
சூழ்துகண் மயக்கத் தானும் புளிஞருள் சுருங்கிச் சேக்கைக்
கோழிபோற் குறைந்து நெஞ்சி னறமென மறமும் விட்டார்.

(இ-ள்.) திருமால் ஏறப்படுவதாகிய கருடனது சிறகொலி யினாலே பாம்பு மயங்கிப் படமொடுங்கினாற்போல, வள்ளல் தேரொலியாலும் தம்மைச்சூழ்ந்த துகளின் மயக்கத்தாலும், வேடர், மனவெழுச்சி சுருங்கி வலைப்பட்ட கோழிபோலே செயல்குறைந்து தமதுநெஞ்சில் [1]அறம் புகுதாமற் கைவிட்டாற் போல ஈண்டு மறத்தையும் கைவிட்டாரென்க.

[2]அவருயிரைக்கொடுத்தலின், 'வள்ளல்' என்றார். பொராதே தேரொலி யாலே அவரை அஞ்சுவித்து நிரைமீட்கின்றான். (41)

450. புள்ளொன்றே சொல்லு மென்றிப்
புன்றலை வேடன் பொய்த்தான்
வெள்ளந்தேர் வளைந்த நம்மை
வென்றியீங் கரிது வெய்தா

449. ஆழியான்-திருமால். பை-படம். கருடனுடைய சிறகொலிக்கு நாகம் அஞ்சுதல்; *பெருங்.* 1.46:23-4; *கம்ப.* நாகபாசப். 263. வள்ளல்-சீவகன்; *சீவக.*11, 450, 797. துகள்-புழுதி. புளிஞர்-வேடருள் ஒரு வகையார். உள்-மனம். சேக்கை-வலை.

(உரை.) [1]மறக்குடி அறஞ்செய்யக் கெடுமென்பது ஒரு பழமொழி. [2]அவர்-வேடர்.

450. புன்றலை: சிறிய தலை என்பது பொருள்; முனித்தலை என்றும் கூறுவதுண்டு; *சீவக.*2541; புறநா.250; "புறாத்தலையன்" (சிந்தாமணி மாலை.) நம்மைத் தேர்வெள்ளம் வளைந்த என மாறுக. வெய்தா-விரைவாக. நாம் வெய்தா உய்யப் போதும் என மாறுக. அப்புமாரி- அம்புமழை.

உள்ளம்போற் போது நாமோ
 ரெடுப்பெடுத் துய்ய வென்னா
வள்ளன்மே லப்பு மாரி
 யார்ப்பொடு சிதறி னாரே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் மறம்விட்ட வேடர், ஆந்தை ஒருதேர்வாரு மென்று சொல்லாநின்றதென்று நமக்குச்சொல்லி இந்தப்[1]புன்றலை வேடன் நிமித்தத்தைத் தப்பினான்; நம்மைத் தேர் வெள்ளமாக வளைந்தன; ஆகலான், இவ்விடத்து நிரைகோடலரிது; இனி நாம் கடிதாக ஒருகால் உற்றுப்பொருது தள்ளி உய்யப்போம்படி ஒரு வருள்ளம்போலே எல்லாரும் செல்லக்கடவேமென்று கூறிச் சென்று, வள்ளன்மேலே அப்புமாரியை சிதறினாரென்க.

[2]நீ நினைந்தாற்போலப் போவேமென்றுமாம். *(42)*

451. மால்வரைத் தொடுத்து வீழ்ந்த மணிநிற மாரி தன்னைக்
காலிரைத் தெழுந்து பாறக் கல்லெனப் புடைத்த தேபோல்
மேனிரைத் தெழுந்த வேடர் வெந்நுனை யப்பு மாரி
கோனிரைத் துமிழும் வில்லாற் கோமகன் விலக்கி னானே.

(இ-ள்.) மாரிதன்னைக் காற்று, கல்லென இரைத்தெழுந்து சிதற அடித்த தன்மைபோல, தன்மேல் நிரைத்தெழுந்த வேடருடைய அம்பாகிய மழையை, கோமகன் தன் கைவில்லால் தான்சொரிகின்ற கோலைஎதிரேநிரைத்து விலக்கினானென்க.

மால்-பெருமை. வரையிற்றொடுத்தென்றார், [1]காலமழையென்றுணர் தற்கு. காற்றுத் தான் வேண்டிய திசையே மழையைப் போக்குமாறு போல, இவனம்பு தன் விசையால் அவரம்பை [2]மீளவிட்டதென்க; "நாமுறக், கணைக்காற் றெடுத்த கண்ணகன் பாசறை" (*புறநா.373*) என்றார் பிறரும். இதனாற் கோமகனென்றார். *(43)*

452. கானவ ரிரிய வில்வாய்க்
 கடுங்கணை தொடுத்த லோடும்
ஆனிரை பெயர்ந்த வாய
 ரார்த்தன ரணிசெய் திண்டோள்

(உரை.) [1]புள்நிமித்தம் கூறியவன்; *சீவக.415.* [2]நீ என்றது நிமித்தம் கூறிய வேடனைநோக்கி.

451. மணிநிறம்-பளிங்கின்நிறம். கல்லெனஇரைத்து என மாறுக. பாற-சிதறும்படி. நிரைத்தெழுந்த-வரிசையாகித் தோன்றிய. கோல்-அம்பு. கணைக்கு மாரி: *சீவக.421; மதுரைக்.183; பரி.22:5-6; புறநா.287:3; பெருங்.3. 27:98-9.*

(உரை.) [1]கால மழை-பருவத்துப் பெய்யும் மழை; [2]மீளவிட்டது-திரும்பச்செய்தது.

தானொன்று முடங்கிற் றொன்று
நிமிர்ந்தது சரம்பெய் மாரி
போனின்ற வென்ப மற்றப்
பொருவரு சிலையி னார்க்கே.

(இ-ள்.) [1]தனது வில்வாய்க் கடுங்கணையை அங்ஙனந் தொடுத்த வுடனே நிரைமீண்டன; அதுகண்டு ஆயர் ஆர்த்தனர்; அதன்பின்பு, நிரையைவிட்டுக் குவிந்த கானவர் இரியும்படியாகத் தனது திண்டோள் தானொன்று முடங்கிற்று; ஒன்று நிமிர்ந்தது. அப்பொழுது அவ்வேடர்க்கு அம்புகள் பெய்மாரிபோலத் தாரையாய் நின்றவென்க.

அங்ஙனந்தொடுத்த [2]தொடைவிசேடங்கண்டு, இனிப் பொரலரி தென்று குறைந்து நிரையைக்கைவிடுதலால், 'தொடுத்தலோடு மானிரை பெயர்ந்த' என்றார். இது நிரைமீட்ட பின்பு, அவ்வேடர்திரள் குலைந்து போம்படியெய்த நிலைமைகூறிற்று. கொல்லாதிருத்தலின், 'மாரிபோல்'என்றார். *(44)*

(வேறு)

453. ஐந்நூறு நூறு தலையிட்டவா றாயி ரவர்
மெய்ந்நூறு நூறு நுதிவெங்கணை தூவி வேடர்
கைந்நூறு வில்லுங் கணையும்மறுத் தான்க ணத்தின்
மைந்நூறு வேற்கண் மடவார்மனம் போல மாய்ந்தார்.

தலையிட்ட-முதலிலேயிட்ட. வேடர் ஐம்பத்தாறாயிரவர். அவர் மெய்நூற்றை நூறவல்ல கணையை இப்பொழுது அங்ஙனம் நூறாதபடி சொரிந்து; தூவுதல்-மிகச்சொரிதல். மையாகிய நூறு-அஞ்சனம். இனி, [1]மையை அழித்தற்குக் காரணமான வேலென்றுமாம்.

---

452. பெயர்ந்த-மீண்டன. கானவர் இரிய, தோள் ஒன்று முடங் கிற்று, ஒன்று நிமிர்ந்தது என இயைக்க. தோள் முடங்கிற்று நிமிர்ந்தது என்றமையால் சீவகன் அம்புகளை விட்டான் என்பது அறிக; முடங் கிற்று-வளைந்தது. சிலையினார்-வேடர். சிலையினார்க்குச் சரம் மாரிபோல் நின்ற என மாறுக.

(மேற்.) *மு: நன். வினை. 32, மயிலை.; சங்கர; இ-கொ. ஒழிபு. 38; பிரயோக.திங்கு.5.*

(உரை.) [1]தனது-சீவகனுடைய. [2]தொடை-தொடுத்தல்.

453. ஐந்நூறு நூறுதலையிட்ட; "மூன்றுதலையிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்" *(தொல். புணரியல்,1.)* மெய்நூறு என்பதிலுள்ள நூறு என்பது பல என்னும் பொருளில் வந்தது; இதனை 'அநந்தவாசி' என்பர்; *தக்க.73.உரை.* நூறும்-அழிக்கும். மாய்தல்-மறைதல்; *சீவக.409,அடிக்.*

(உரை.) [1]"அடையலர் நேய மாதர்கண், மைதுடைத் துறைபுகும் வயங்கொள்வேலினாய்" *(கம்ப. நகர்நீங்கு. 159)*

நிலைநில்லாது கெடுதலின், மனம் உவமை. மாய்தல்-மறைதல்; "களிறுமாய்க்குங் கதிர்க்கழனி" (*மதுரைக்.247*) என்றாற்போல. தம் முயிர்க்கு ஊறுசெய்யாது எய்தமைகண்டு போகடுதலின், தூவுதலான் அறுத்தான் என்றார்; தூவித் துணித்தானென்றுமாம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பெய்மாரிபோல் நிற்கும்படி கணையைத் தூவி, வேடர் கையிற் பிறரை நூறுகின்ற வில்லையும் அம்பையும் அஞ்சிப்போகடப்பண்ணினான்; பின்பு அவர் மடவார்மனம்போலே ஒருகணத்திற் காட்டிலே மறைந்தாரென்க. *(45)*

454. வாள்வாயு மின்றி வடிவெங்கணை வாயு மின்றிக்
கோள்வாய் மதிய நெடியான்விடுத் தாங்கு மைந்தன்
தோள்வாய் சிலையி னொலியாற்றொறு மீட்டு மீள்வான்
நாள்வாய் நிறைந்த நகைவெண்மதி செல்வ தொத்தான்.

கோள்-இராகு. சிலையின் ஒலியால்-எய்கிற காலத்து விசையிற் பிறந்த ஒலியாலே. இது, "கோனிரைத் துமிழும் வில்லால்" (*சீவக.451*) என்றதனைக் கருதிக்கூறிற்று. நாடோறும் நிறைந்தமதி உலகறியக் [1]கலைநிரம்பினமை தோற்வித்தலின், உவமையாம். [2]மேல் [3]அரசர் தேற்றவுந்தேறாமற் பொருதுபட்டாரெனும், அவர் கட்டியங் காரனைப்போற் பகையன்மையிற் சிறிது பாவமுளதென்று, அதுதீர்த்தற்குப் பொன்னாற் [4]பண்ணவனுருவமாக்கி விழாச்செய்து [5]களத்துப்பாவம் போக்கினானென்று கூறிய தேவர், ஈண்டு வேடர் எம்முறையானும் கொல்லத்தகாதவராதலிற் கொலையின் றென்பது தோன்றக் களத்துப்பாவம் போக்கினானென்று கூறாரா யினாரென்க.

(இ-ள்.) கோள்வாய்மதியத்தைத் திருமால்விடுத்தாற்போல, மைந்தன் அவ்வேடர்மேல் வாட்டமும்புமின்றாக அம்புத்தமும்பு

---

454. வாள்வாய்-வாளாலுண்டாகிய வடு. கோள்-இராகு வென்னும் பாம்பு. கோள்வாய் மதியம் நெடியான் விடுத்தது: *பெரியதிரு. 1. 8:6, 6. 4:9, 11. 8:7; திருவாய்.3.8:3.* "பான்மதி விடுத்தனை" (*யா-வி.செய்.22. மேற்.*) இராகுவின் வாய்ப்பட்ட சந்திரனைத் திருமால் மீட்டனரென்பது ஜைனர்கள் கூறுவதொரு கதை என்பதும் உணரற்பாலது. பாம்பின் வாயினின்றும்மீண்ட மதி வேடர்கையினின்றும் மீண்ட நிரைக்கு உவமை; *புறநா.260.* நாள்வாய்..... மதி செல்வதொத்தான்: *மணி.4: 75-6.*

(உரை.) [1]கலை-கிரணம், வித்தை: *சீவக.380,* உரை. [2]மேல் என்றது காந்தருவதத்தையா ரிலம்பகத்தை. [3]அரசர்: கட்டியங்காரனுடைய கட்டளையால் அழுக்காறுற்றுப் போர் செய்வதற்கு வந்தவர்கள். [4]பண்ணவன்-அருகன்; பொன்னாற் பண்ணவனுருவமாக்கியது முதலிய வற்றை, *சீவக.820*-ஆம்பாடல்முதலியவற்றால் உணர்க. [5]களத்துப்பாவம்-போர்க்களத்துப் போர்செய்து பிறரைக் கொன்ற பாவம்.

மின்றாகச்சிலையினொலியால் நிரைமீட்டு மீள்வான், மதி போவதனை யொத்தானென்க. (46)

455. ஆளற்ற மின்றி யலர்தாரவன் றோழ ரோடும்
கோளுற்ற கோவ னிரைமீட்டன னென்று கூற
வாளுற்ற புண்ணுள் வடிவேலெறிந் திற்ற தேபோல்
நாளுற்று லந்தான் வெகுண்டானக ரார்த்த தன்றே.

தோழர்க்குப்போரின்றேனும்கூடநின்றநிலையால், 'தோழரோடும்' என்றார். கோளுற்ற-வேடராற்கொள்ளப்பட்ட. கோவன்-நந்தகோன்; அரசனுமாம். [1]தான் தோற்றதன்மேல் [2]இவன் வெற்றி நிலைநின்றது, புண்ணிலே வேல் எறியப்பட்டு அது முரிந்துநின்றாற் போன்றது. நிரைமீட்டற்கு வெகுண்டமையால், தேவர், 'நாளுற்றுலந்தான்' என்று ஒரு பெயரிட்டார்; சீவகன் அரசவுரிமை எய்துநாள் வந்துறு தலின், தனக்கிழைத்த நாளுற்றுலந் தவனென்றுமாம்.

(இ-ள்.) தாரவன், தோழருடனே இரண்டுபடையிலும் ஓராளுக்கும் குற்றமின்றாக நிரைமீட்டானென்று கூற, அதுகேட்டு நாளுற்றுலந்தவன் இற்றதுபோல வெகுண்டான்; நகர் உவந்து ஆர்த்ததென்க. (47)

(வேறு)

456. இரவிதோய் கொடிகொண் மாடத் திடுபுகை தவழச் சுண்ணம்
விரவிப்பூந் தாம நாற்றி விரைதெளித் தாரந் தாங்கி
அரவுயர் கொடியி னான்ற னகன்படை யனுங்க வென்ற
புரவித்தேர்க் காளை யன்ன காளையைப் பொலிக வென்றார்.

(இ-ள்.) [1]சீவகன் செல்லுகின்ற தெருவிலே கற்புடைமகளிர், மாடத்தே சுண்ணத்தோடே கலந்து புகைதவழாநிற்கத் தாமத்தை

---

455. ஆள்- வீரர்; *பு.வெ.28.* அற்றம்-அறுதல்; குறைபாடு. தாரவன்: சீவகன். தோழர்: சீதத்தன் முதலிய ஐந்நூற்று நால்வர்; *சீவக.364,* அடிக். ஆளற்ற மின்றி....கோளுற்ற கோவன்: *பெருங்.3. 18:3-4.* புண்ணுள் எறிந்த வேல்: *கலி. 83:30, 120:7; பெருங்.1. 33:95; 4. 13:130.* நாளுற்றுலந்தான்- கட்டியங்காரன்.

(உரை.) [1]தான்-கட்டியங்காரன். [2]இவன்-சீவகன்.

456. சுண்ணம்-வாசனைப் பொடி. சுண்ணம் விரவிப் புகைதவழ என மாறுக. தாமம்-மாலை. நாற்றி-தொங்கவிட்டு. விரை-வாசனை; என்றது சந்தனக் குழம்பை. தேர்க்காளை-அருச்சுனன். காளை-சீவகன். விராடபுரத்திலிருந்தபொழுது அருச்சுனன் நிரைமீட்ட செய்தி இங்கே அறியற்பாலது.

(உரை.) [1]'சீவகன் செல்லுகின்ற தெருவிலே கற்புடைமகளிர்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

நாலப்பண்ணி விரையை எங்குந்தெளித்து [2]அதனை இங்ஙனம் [3]கோடித்து, [4]தாமும் மங்கலமாக ஆரத்தையணிந்து, துரியோதனன் படைகெடும்படி வென்ற அருச்சுனனையொத்த காளையைப் பொலிகவென்றாரென்க.

[5]வில்லும் தேரும் நிரைமீட்டலும் உவமம். *(48)*

457. இன்னமு தனைய செவ்வா
 யிளங்கிளி மழலை யஞ்சொற்
பொன்னவிர் சுணங்கு பூத்த
 பொங்கிள முலையி னார்தம்
மின்னிவர் நுசுப்பு நோவ
 விடலையைக் காண வோடி
அன்னமு மயிலும் போல
 வணிநகர் வீதி கொண்டார்.

(இ-ள்.) செவ்வாயினையும் சொல்லினையுமுடைய, வளர்கின்ற இளைய முலையினையுடையார், விடலையைக் காண்பதாக நுசுப்பு நோவ ஓடி, அன்னமும் மயிலும் நின்றாற்போல நகரில் தெருவைக் கைக்கொண்டு நின்றாரென்க.

இது, [1]கற்புடை மகளிரொழிந்தோரைக் கூறிற்று. *(49)*

458. சில்லரிச் சிலம்பின் வள்வார்ச்
 சிறுபறை கறங்கச் செம்பொன்
அல்குற்றே ரணிந்து கொம்மை
 முலையெனும் புரவி பூட்டி

---

[2]அதனை-அம்மாடத்தை. [3]கோடித்து-அலங்காரம் செய்து. [4]தாமும் என்றது கற்புடை மகளிரை. [5]அருச்சுனனுடைய வில்லும் தேரும் சீவகனுடைய வில்லுக்கும் தேருக்கும், அவன் நிரைமீட்டது சீவகன் நிரைமீட்டதற்கும் உவமைகள்.

457. பொன் அவிர்-பொன்னைப்போல், விளங்குகின்ற. மின் இவர் நுசுப்பு-மின்னலின் தன்மை பொருந்திய இடை. விடலை: 16-பிராயத்திற்கு மேல் 30-ஆம் பிராயம் வரையிற் கூறப்படும் ஆண்பாற் பருவப்பெயர்; *(பன்னிரு.232.)*

(உரை.) [1]இங்குக்கூறிய மகளிர்கற்புடைய மகளிரல்லரென்பதை, *சீவக.458*-ஆம் பாடலாலுமறிக; *பெருங்.2. 7:52-6.*

458. சில அரி-சிலவாகிய பருக்கை. வள்வார்-சிறிய வார்; *பு.வெ.327.* அணிந்து-சமைத்து. கொம்மை-பெருமை. கோலி-வளைத்து. காமன்சேனை-மகளிர்: எழுவாய். செம்மல்: சீவகன்.

நல்லெழி னெடுங்க ணம்பாப்
புருவவில் லுருவக் கோலிச்
செல்வப்போர்க் காமன் சேனை
செம்மன்மே லெழுந்த தன்றே.

[1]இன்: அசை. 'முலையெனும்புரவி' என்றார், புரவியின்பின் தேர்செல்லுமாறுபோல முலைசென்று வசீகரித்த பின்பு அல்குற் பயன் கோடலின்.

(இ-ள்.) செல்வத்தே நின்று போர்செய்யும் காமன்சேனை, சிலம்பாகிய பறை கறங்காநிற்க அல்குலாகிய தேரைச்சமைத்து, முலையாகிய புரவியைப் பூட்டி, கண் அம்பாகக்கொண்டு, புருவமாகிய வில்லை முடிய வளைத்து, தலைவன்மேலே மறுபடையாக எழுந்ததென்க.

இதனால், [2]அவர்வேட்கைசெலுத்தினமைகூறினார். (50)

459. நூல்பொர வரிய நுண்மை
நுசுப்பினை யொசிய வீங்கிக்
கால்பரந் திருந்த வெங்கட்
கதிர்முலை கச்சின் வீக்கிக்
கோல்பொரச் சிவந்த கோல
மணிவிரற் கோதை தாங்கி
மேல்வரல் கருதி நின்றார்
விண்ணவர் மகளி ரொத்தார்.

நூலெதிர்த்தற்கரிய. இன்னும், ஐயும் அசைச்சொல். கோல்-[1]நரம்பு.

(இ-ள்.) இடை தளரும்படி வீங்கி அடிபரந்து தளராதிருந்த முலையைக் கச்சாற்கட்டி, விரலாற்கோதையைத் தாங்கி, சீவகன் வரவைக் கருதி, இமையாதே பார்த்து மேனிலத்து நின்றார் தெய்வ மகளிரையொத்தாரென்க. (51)

460. ஆகமு மிடையு மஃக வடிபரந் தெழுந்து வீங்கிப்
போகமும் பொருளு மீன்ற புணர்முலைத் தடங்க டோன்றப்
பாகமே மறைய நின்ற படைமலர்த் தடங்க ணல்லார்
நாகம்விட் டெழுந்து போந்த நாகர்தம் மகளி ரொத்தார்.

(உரை.) [1]சிலம்பின் என்பதிலுள்ளது. [2]அவர்-மகளிர்.

459. நுசுப்பினைஒசிய-இடை ஒடியும்படி. விரலிற் கோதையைத் தாங்கி; கோதை-விரற்கூடு.

(உரை.) [1]வீணையின் நரம்பு.

அஃக-சுருங்கும்படி. பொருள்-சுணங்கு. புணர்முலை-நெருங்கின முலை. வேல்போலும் கண். எழுந்து-உயர்ந்து.

(இ-ள்.) எழுந்து வீங்கி ஈன்ற முலைத்தடம், ஒருபாதியே தோன்ற ஒருபாதி மறைய, ஒருவர் பின்பு ஒருவர் நின்ற நல்லார், நாகருலகத்தை விட்டுப் போந்த நாகர்மகளிரை யொத்தாரென்க. *(52)*

461. வாளரந் துடைத்த வைவே லிரண்டுடன் மலைந்த வேபோல்
ஆள்வழக் கொழிய நீண்ட வணிமலர்த் தடங்க ணெல்லாம்
நீள்சுடர் நெறியை நோக்கு நிரையிதழ் நெருஞ்சிப் பூப்போற்
காளைதன் றேர்செல் வீதிகலந்துடன் றொக்க வன்றே.

வாளரம்-அரவிசேடம்.

(இ-ள்.) அராவின் வேல் இரண்டு தம்மின் மலைந்தனபோல் ஆள்வழக்கமற மலைந்து நீண்ட கண்ணெல்லாம், கொடுமைசெய்ய மாட்டாது தம்மிற் கலந்து, ஞாயிறுபோம் நெறியை நோக்கும் பூப்போலே காளைதேர் செல்கின்ற வீதியிலே சேரநெருங்கின வென்க. *(53)*

462. வடகமுந் துகிலுந் தோடு மாலையு மணியு முத்தும்
கடகமுங் குழையும் பூணுங் கதிரொளி கலந்து மூதூர்
இடவகை யெல்லை யெல்லா மின்னிரைத் திட்ட தேபோற்
படவர வல்கு லாரைப் பயந்தன மாட மெல்லாம்.

வடகம்-அத்தவாளம்; உடைவிசேடம். கதிரொளி-திங்களும் ஞாயிறும் போலும் ஒளி. கலந்து-கலப்ப. வகை-குறுந்தெரு. நிரைத் திட்டது:ஒருசொல்.

---

460. ஆகம்-மார்பு. வீங்கி-பெருத்து. முலைத்தடங்கள்: "தனகடங் கண்மிசை" (*கலிங்கத்.26*); தடம்-உயர்ந்த இடம் (*சிற்.4*, பேர்.) படை-இங்கே வேல்; கண்ணுக்கு உவமை. நாகம்-பவணலோகம்.

461. வாளரம் துடைத்த-அரத்தினால் அராவப்பட்ட; "வாளரம் பொருத வேலும்" (*கம்ப.மிதிலைக்14.*) மலைந்தபோல்-மாறுபட்டனபோல. ஆள் வழக்கு ஒழிய-ஆடவர்களின் நடைகெடும்படி. சுடர்-சூரியன். நிரை-வரிசை. சூரியனை நெருஞ்சிப்பூ நோக்குதல்: *குறுந்.315; அகநா.336; புறநா.155; பாண்டிக்.293.* சூரியனை நோக்கும் நெருஞ்சிப்பூ மகளிர்க்கு உவமை: *பெருங்.2.4:14-7.* காளை: சீவகன். தொக்க-கூடின.

462. வடகம்-மேற்போர்வை; "வடகப் போர்வையை வனப் பொடு திருத்தி" (*பெருங்.1. 45:10.*) தோடு-காதணி. பூண்-மற்றைய ஆபரணங்கள். மூதூர்-இராசமாபுரம். மின் நிரைத்திட்டதே போல்-மின்னலை வரிசையாக வைத்ததைப் போல. மாடமெல்லாம் பயந்தன என்க.

(இ-ள்.) வடகமுதலியன ஒளி தம்மிற் கலக்கும்படி சில மின்னை நிரைத்தாற்போல மூதூரிடத்தினது கூறுபாட்டின் எல்லை யெல்லாவற்றிலுமுள்ள மாடமெல்லாம் அல்குலாரைப் பெற்றன வென்க.

இனி, மூதூரெல்லையெல்லாம் வடகமுதலியன ஒளி தம்மிற் கலக்கும்படி சிலமின்நிரைத்தாற்போலவென்றுமாம். (54)

463. (1) மாதுகு மயிலி னல்லார் மங்கல மரபு கூறிப்
போதக நம்பி யென்பார் பூமியும் புணர்க வென்பார்
தோதக மாக வெங்குஞ் சுண்ணமேற் சொரிந்து தண்ணென்
றாதுகு பிணையல் வீசிச் சாந்துகொண் டெறிந்து நிற்பார்.

இதுமுதல், "வட்டுடை" (468) அளவும் ஒருதொடர்.

(1) காதலொழுகுகின்ற மயிலிற்காட்டின் நல்லார்-பரத்தையர். போதக-போதுக; "திருவே புகுதக" (சீவக.2121) என்றாற்போல. இவன் அரசனென் றறியாதிருந்தும் உலகங்காத்தற்குரியனென்று 'பூமியும் புணர்க' என்றார். தோதகமாக-வருத்தமாக. நல்லார், மங்கலங்கூறி, நம்பி, போதுகவென்பாரும், புணர்கவென்பாரும், எவ்விடமும் சொரிந்து வீசி எறிந்துநிற்பாரும்.

464. (2) கொடையுளு மொருவன் கொல்லுங்
கூற்றினுங் கொடிய வாட்போர்ப்
படையுளு மொருவ னென்று
பயங்கெழு பனுவ லுண்ணூல்
நடையுளார் சொல்லிற் றெல்லா
நம்பிசீ வகன்கட் கண்டாம்
தொடையலங் கோதை யென்று
சொல்லுபு தொழுது நிற்பார்.

---

463. மாது: மாதர் என்னும் உரிச்சொல்லின் விகாரம்; சீவக.356, ந. மங்கலத்தை முறைப்படியேகூறி. போதக-புகுக. போதகநம்பியென்பார்; சீவக.2122. தோதகம்-வருத்தம். சுண்ணம்-வாசனைப் பொடி. தாது-மகரந்தப்பொடி. பிணையல்-மாலை.

464. கூற்றினும்-யமனைக்காட்டிலும். வாட்போரையுடைய போரிலும். பயம்கெழு-பிரயோசனம் பொருந்திய. சொல்லிற் றெல்லாம்: ஒருமை பன்மை மயக்கம். தொடையலங்கோதை: அல்லும் அம்மும் வேண்டா வழிச்சாரியை எனலுமாம்; 'பிணையலங்கண்ணி-கட்டின கண்ணி; அல், அம்: சாரியை' (அகநா.44:14, உரை); "கூம்பலங்கைத் தலத்து' (சிற். 11, பேர்.) கோதை: விளி. சொல்லுபு-சொல்லி.

(2) [1]உம்மையிரண்டும் சிறப்பு. வாட்போரையுடைய போரென்று போரிற்கு விசேடம். பனுவல்-ஆராய்ச்சி. நடை-ஒழுக்கம். தொடையலங் கோதை-கட்டுதலையுடைய அழகிய மாலை. கோதாய், நுண்ணூல் வல்லார் கூறிற்று, கொடையிலும் ஒருவன் கொடுப்பான்; படையிலும் ஒருவன் கெடுப்பான்; இவ்விரண்டும் ஒருவனிடத்தே நில்லாவன்றே; ஆயினும், இவ்விரண்டும் சீவகனிடத்தே கண்டே மென்று தம்மிற்கூறி, அவனைத்தொழுது நிற்பாரும். [2]ஒன்றல்லவெல்லாம் பலவாதலின் இரண்டையும் 'எல்லாம்' என்றார். இவற்றிற்குக் கன்னனும் அருச்சுனனுங் கொள்க. இனி, [3]நிலையாமையை யுணர்ந்து கொடைக்கு நிகரில்லாதவன், அதனாற் படைக்கு நிகரிலனாவனென்று சொல்லிற்றுமாம்.

465. *(3)* செம்மலைப் பயந்த நற்றாய் செய்தவ முடைய ளென்பார்
எம்மலைத் தவஞ்செய் தாள்கொ லெய்துவம் யாமு மென்பார்
அம்முலை யமுத மன்னா ரகம்புலர்ந் தமர்ந்து நோக்கித்
தம்முறு விழும வெந்நோய் தந்துணைக் குரைத்து நிற்பார்.

(3) இவனைப் பயந்தமையால் தவமுடையளென்பாரும், [1]இவனைப்பெற விருக்கின்றவள் எம்மலையிலேநின்று தவஞ் செய்தாளோ! யாமும் அதனைச்சேர்வே மென்பாரும். [2]'தவஞ் செய்தார் கொல்' என்றும் பாடம். அகம் புலர்ந்து-நெஞ்சுலர்ந்து. தம்முடைய மிக்கசீரிய காமநோயைத் தம் தோழிக்குக்கூறிநிற்பாரும்.

466. *(4)* சினவுநர்க் கடந்த செல்வன் செம்மல ரகல நாளைக்
கனவினி லருளி வந்து கட்டியாங் காண வென்பார்
மணவிரி யல்கு லார்தம் மனத்தொடு மயங்கி யொன்றும்
வினவுந ரின்றி நின்று வேண்டுவ கூறு வாரும்.

(4) நாளையென்றார், இற்றைக்குக் காட்சியால் ஆற்றுதலின். காட்டி: இகரவீற்று வியங்கோள். செல்வனே, எம்மையருளி

(உரை.) [1]கொடையுளும் படையுளும் என்பவற்றிலுள்ள உம்மைகள். [2]'ஒன்றல்லவைபலதமிழ்நூல்' (*யா-கா.*மேற்.) [3]*சீவக.*331, ந.

465. நற்றாய்-விசைய. செய்தவம் உடையள்: *பெருங்.*4. 5:34; "என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொல்லோ விவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள், என்னும் வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா" (*பெரியாழ்.* 2.2:6.) மலையிற்றவம்செய்தல்: "மலையின்....பயின்றதவத்தால்-தலைமைசேர், அம்மாதர் புல்லு மபயன் புயம்புணர, எம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்" (*தண்டி.*57, மேற்.) அமர்ந்து நோக்கி-விரும்பிப் பார்த்து. விழும வெந்நோய்-துன்பத்தைத் தரும் கொடியகாமநோய். துணை-தோழி.

(உரை.) [1]இதுவருவிக்கப்பட்டது. [2]தேலியர் எண்மராதலின் இப்பாடம்சிறப்புடையது.

நாளைக் கனவிடத்தே வந்து நின் அகலத்தை யாம் காணக் காட்டுவாயாக வென்பாரும். மனவு-மணி. தாம் கூறுவன ஒன்றும் கேட்பாரின்றாகவும் மயங்கிநின்று தாம் இவனிடத்து விரும்பும் நுகர்ச்சிகளைத் தம்மனத்தோடு கூறுவாரும். அல்குலார், [1]இரண்டிடத்துங்கூட்டுக.

467. (5) விண்ணகத் துளர்கொன் மற்றிவ்
வென்றிவேற் குருசி லொப்பார்
மண்ணகத் திவர்க ளொவ்வார்
மழகளி றனைய தோன்றல்
பண்ணகத் துறையுஞ் சொல்லார்
நன்னலம் பருக வேண்டி
அண்ணலைத் தவத்திற் றந்தார்
யார்கொலோ வளிய ரென்பார்.

(5) மற்று: வினைமாற்று. தோன்றலை மண்ணிடத்து இம்மக்கள் ஒவ்வாராதலால், பின்னை இக்குருசிலையொப்பார் விண்ணகத் துளரோ? அஃது அறிகின்றிலேமென்பாரும்; இவ்வுலகின் மகளிர் ஈங்கில்லாததொரு நலத்தை நுகரவேண்டி இவ்வண்ணலைத் தாம்செய்த தவத்தாற்றந்தவர் தேவரோ? மக்களோ? அவர் யாவராயினும் எல்லாராலும் அளிக்கத்தக்காரென்பாரும்.

468. (6) வட்டுடைப் பொலிந்த தானை வள்ளலைக் கண்ட போழ்தே
பட்டுடை சூழ்ந்த காசு பஞ்சிமெல் லடியைச் சூழ
அட்டரக் கனைய செவ்வா யணிநலங் கருகிக் காமக்
கட்டழ லெறிப்ப நின்றார் கைவளை கழல நின்றார்.

(6) வட்டுடை-முழந்தாளளவாகவீரர்உடுக்கும்உடைவிசேடம். காசு-புறத்தின்மேகலை. அட்டஅரக்கு.

---

466. சினவுநர்-கோபிப்பவர்; பகைவர். கடந்த-வஞ்சியாது எதிர்நின்று வென்ற. செல்வன்: அண்மைவிளி. அகலம்-மார்பை. காட்டி-காட்டுக; வியங்கோள்; போற்றியென்பதுபோல. வினவுநர்-கேட்பவர்.

(உரை.) [1]காணவென்பார் என்பதோடுங் கூட்டுக.

467. குருசிலொப்பார் விண்ணகத்திலுளர் கொல் என்க. இவர்களென்றார் மனிதர் தம்நெஞ்சிற்கு அணியராதலின். மழகளிறு-இளங்களிறு. பண்அகத்து உறையும்-பண்ணின் இனிமைதன்னிடத்தேதங்கும். சொல்லார்: எழுவாய். அடி, 4: கம்ப. கார்முகப். 43.

468. வட்டுடை: சீவக. 767. தானை-சேனை. வள்ளலென்றது மறவரைக் கொல்லாது விடுத்தமையால். காசு-மேகலை. பஞ்சி-செம்பஞ்சு. அட்டரக்கு=அட்டஅரக்கு-உருக்கிய அரக்கு. காமக்கட்டழல்: சீவக. 253.

(இ-ள்.) [1]மயிலினல்லார், [2]அமுதமன்னார், [3]அல்குலாராகிய இவர்கள் என்பாரும் என்பாருமாய், வள்ளலைக் கண்டபொழுதே காமத்தீ யெரிய வாய் கருகிநின்றவர்கள், பின்பு மேகலை சூழ வளை கழல நின்றாரென்க. *(55-60)*

469. வார்செலச் செல்ல விம்மும் வனமுலை மகளிர் நோக்கி
ஏர்செலச் செல்ல வேத்தித் தொழுதுதோ டுக்க விப்பாற்
பார்செலச் செல்லச் சிந்திப் பைந்தொடி சொரிந்த நம்பன்
தேர்செலச் செல்லும் வீதி பீர்செலச் செல்லு மன்றே.

வார்செலச்செல்ல-கச்சுமேலேபோகப்போக. இப்பால்-பின்பு. நிலத்திலே செல்லும்படி சிதறிச் சொரிந்தன; [1]தொடி பலவாதலிற் கூறினார். செல்லுமென்பது நிகழ்காலமேயுணர்த்தும்.

(இ-ள்.) நம்பன்தேர் செல்லுதலாலே இப்பாலுள்ள மகளிர், மறையுமளவு நோக்கிநின்று, அழகு போகாநிற்கப் போகாநிற்க ஏத்தித் தொழுது தோளை [2]நாற்ற, அத்தோள்கள் செருகிக் காத்தற் குரிய தொடிகளையும் சொரிந்தன. பின்பு அவனதுதேர், செல்கின்ற வீதியின் மகளிர்க்குப் பசப்புப் பரக்கத் தான் செல்லாநிற்குமென்க.

"நீப்பநீங்காது வரின்வரை யமைந்து, தோட்பழி மறைக்குமுதவிப் போக்கில்பொலந்தொடி" *(நற்.136)* என்பர். முன்வளைகழலநின்றார்க்கு வருத்தமிகுதியால், தொடியும் கழன்றனவென்க. *(61)*

470. வாண்முகத் தலர்ந்த போலு மழைமலர் தடங்கண் கோட்டித்
தோண்முதற் பசலை தீரத் தோன்றலைப் பருகு வார்போல்
நாண்முதற் பாசந் தட்ப நடுங்கினார் நிற்ப நில்லான்
கோண்முகப் புலியொ டொப்பான் கொழுநிதிப் புரிசை புக்கான்.

ஒளியையுடைய முகத்தே பூத்த மலர்போலும் குளிர்ந்த கண். புரிசை-தன் மனையைச்சூழ்ந்த மதில்.

(உரை.) [1]*சீவக.463.* [2]*சீவக.465.* [3]*சீவக.466.*

469. வனம்-அழகு. தொடி-இங்கே தோளில் அணியப்படுவது. பைந்தொடி சொரிந்த: *நற்.23:1*; ''தொடிநடந் திழியச்சாஅய்த் தோளவர், கொடுமை கூறின வாயினும்'' (*தொல்.* களவு.20, ந. மேற்.)

(உரை.) [1]சொரிந்த வென்றதனால் பன்மையாற் கூறினாரென்றார். [2]நாற்ற-தொங்கவிட.

470. வாள்-ஒளி. கோட்டி-வளைத்து. தடங்கண்கோட்டி........ நிற்ப: *பெருங்.3.10:25.* தோள்முதற்பசலை-தோளினிடத்திலுள்ளபசலை. பருகுதல்போல் நோக்குதல்: *பொருந.77*; *பெருங்.1. 33 : 121-4; 3.7:80.* நாண்முதற்பாசம்-மகளிர்க்குரிய குணங்கள் நான்கனுள்ளே நாண்

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பசந்தவர், தம் தோளிற்பசலை தீரும்படி தோன்றலைப் பருகுவார்போலே கண்ணாலே வளைத்துப் பார்த்து நடுங்கினாராய் நாணாகிய [1]முதற்றளை தடுத்தலாலே செல்ல மாட்டாது நிற்ப, தான் நில்லானாய்க் கொல்லுமுகத்தையுடைய புலிபோல்வான் புரிசைக்குள்ளேபுக்கானென்க. (62)

471. பொன்னுகம் புரவி பூட்டு விட்டுடன் பந்தி புக்க
மன்னுக வென்றி யென்று மணிவள்ள நிறைய வாக்கி
இன்மதுப் பலியும் பூவுஞ் சாந்தமும் விளக்கு மேந்தி
மின்னுகு செம்பொற் கொட்டில் விளங்குதேர் புக்க தன்றே.

(இ-ள்.) புரவி, நுகம்பூட்டுதல்விட்டுப் பந்தியிலே புக்கன; பின்பு தேருக்கு மதுவை வட்டில் நிறைய வார்த்து, அம்மதுவாகிய பலி முதலியவற்றைவென்றி மன்னுகவென்று ஏந்த? அத்தேர் மகிழ்ந்துகொட்டிலிலேபுக்கதென்க. (63)

472. இட்டவுத் தரிய மெல்லென் றிடைசுவல் வருத்த வொல்கி
அட்டமங் கலமு மேந்தி யாயிரத் தெண்ம ரீண்டிப்
பட்டமுங் குழையு மின்னப் பல்கல னொலிப்பச் சூழ்ந்து
மட்டவிழ் கோதை மாதர் மைந்தனைக் கொண்டு புக்கார்.

ஒல்கி-எதிர்கொண்டு.

(இ-ள்.) மாதர் ஆயிரத்தெண்மர் ஈண்டி, எட்டுமங்கலத்தையும் ஏந்தி, மின்ன ஒலிப்ப உத்தரியம் இடையையும் சுவலையும் வருத்த எதிர்கொண்டுசூழ்ந்துமைந்தனைஉள்ளேகொண்டுபுக்காரென்க.

"சாமரை தீபந் தமனியப் பொற்குடம், காமர் [1]கயலி னிணை முதலாத் தேமருவு, கண்ணாடி [2]தோட்டி [3]கதலிகை வெண்முரசம், எண்ணிய மங்கலங்களெட்டு." (64)

முதலாவது; "பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப்பிரி யாத நாணும்" (*சீவக.1961*): நாணோ டுடன்பிறந்த நாண்" (*முத்தொள்ளாயிரம்.*) தட்ப-தடுப்ப; "புள்ளிடை தட்ப" (*புறநா.124:1.*) கோள்-கொல்லுதல். புரிசை-மதில்; இங்கேவீட்டைச்சூழ்ந்தது.

(உரை.) [1]நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பவற்றுள் நாண் முதலாவது.

471. பொன்னுகம் புரவி பூட்டு: *சீவக.2214; பெருங்.1. 48:15.* பந்தி-குதிரை கட்டும் சாலை. வாக்கி-வார்த்து. மதுப்பலி: *பெருங்.1. 33:86.* தேரினைவழிபடுதல் மரபு; *கம்ப.* தேரேறு.24.

472. உத்தரியம்-மேலாடை. இடையையும் சுவலையும் வருத்த; சுவல்-பிடர். அட்டமங்கலம்: *சீவக.2487.* ஆயிரத்தெண்மர்: இஃது ஒருவகை மரபுபோலும்; *சிலப். 5: 164-6; பெருங்.2. 5:9-10.* பட்டம்-நெற்றிப் பட்டம். மட்டு-மணம்.

(உரை.) [1]கயலின்இணை-இரட்டைக்கயல். [2]தோட்டி-அங்குசம். [3]கதலிகை-கொடி.

473. தாயுயர் மிக்க தந்தை வந்தெதிர் கொண்டு புக்குக்
காய்கதிர் மணிசெய் வெள்வேற் காளையைக் காவ லோம்பி
ஆய்கதி ருமிழும் பைம்பூ ணாயிரச் செங்க ணான்றன்
சேயுய ருலக மெய்தி யன்னதோர் செல்வ முற்றார்.

பிள்ளை உயர்ச்சிமிகுதற்குக் காரணமான தந்தை; "சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே" (*புறநா.312*) என்றார் பிறரும். காய்தல்-எறித்தல்.

(இ-ள்.) தாயும் தந்தையும் பிள்ளையை எதிர்கொண்டுபுக்கு, ஆலத்தி முதலியவற்றாலே பரிகரித்து, உலகைப் பெற்றாலொத்ததொரு செல்வத்தைத்தாமுற்றாரென்க. (65)

474. (1) தகைமதி யெழிலை வாட்டுந் தாமரைப் பூவி னங்கட்
புகைநுதி யழல வாட்கட் பொன்னனாள் புல்ல நீண்ட
வகைமலி வரைசெய் மார்பின் வள்ளலைக் கண்டு வண்டார்த்
தொகைமலி தொறுவை யாளுந் தோன்றன்மற் றின்ன கூறும்.

475. (2) கேட்டிது மறக்க நம்பி கேண்முதற் கேடு சூழ்ந்த
நாட்டிறை விசயை யென்னு நாறுபூங் கொம்ப னாளை
வேட்டிறைப் பார மெல்லாங் கட்டியங் காரன் றன்னைப்
பூட்டிமற் றவன்ற னாலே பொறிமுத லடர்க்கப் பட்டான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) தன்மதிக்குக் கெடாதே மதியைத்தான்கெடுக்கும் பொற்றாமரையில் திருப்பொருந்தும்படி பெருத்த மார்பினையுடைய வள்ளலைக் கண்டு சிலமொழிகளைக் கூறாநிற்கும் நிரையையாளும் வண்டாரையுடைய நந்தகோனென்க. மற்று, வினைமாற்று இன்ன-இத்தன்மையவாகிய மொழிகளை; இன்ன கேளென மேலே கூட்டுக.

(2) பொறிமுதல்-இருவினையும் செய்தற்குக் காரணமான உயிர்; "தொழின்முத னிலையே" (*தொல்.* வேற்றுமைமயங்கு.29) என்றாற்போல நின்றது.

---

473. தாய் உயர் மிக்க-தாயைக் காட்டிலும் உயர்ச்சி மிக்க. காளை: சீவகன். ஆயிரச் செங்கணான்-இந்திரன். சேய் உயர் உலகம்-மிக உயர்ந்த தேவருலகம்.

474. தகைமதி-பெருமையையுடைய சந்திரன். பொன்னனாள்-திருமகள். வரைசெய் மார்பு-மலையைப் போன்ற மார்பு; செய் : உவம உருபு: *சீவக.2490*, ந. வள்ளல்-சீவகன். தொகை-கூட்டம். தோன்றல்: கோவிந்தன்.

475. நம்பி: விளி. கேண்முதற் கேடு சூழ்ந்த-தன்சுற்றத்தாரிடத்திலே அழிவை ஆராய்ந்த. இறை: சச்சந்தன். வேட்டு-விரும்பி. இறைப்பாரம்-அரசபாரம். பொறி-இருவினை; "சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும்" (*நாலடி.110.*)

(இ-ள்.) வள்ளலைக்கண்டு கூறுந்தோன்றல், நம்பி, இதனைக் கேட்டு மறப்பாயாக; பின்னை இன்ன கேட்பாயாக; அவ்விரண்டும் யாவையெனின், கொம்பனாளை விரும்பிப் பல்லுயிரைக் காக்கின்ற பாரத்தையெல்லாம் கட்டியங்காரனைப் பூட்டித் தனக்குமுன்னே நாட்டிற்குக் கேடு சூழ்ந்த இறை அவனாலே உயிர் போக்கப்பட்டா னென்க. (66-7)

476. கோலிழுக் குற்ற ஞான்றே கொடுமுடி வரையொன் றேறிக்
காலிழுக் குற்று வீழ்ந்தே கருந்தலை களைய லுற்றேன்
மால்வழி யுளதன் றாயின் வாழ்வினை முடிப்ப லென்றே
ஆலம்வித் தனைய தெண்ணி யழிவினு ளகன்று நின்றேன்.

காலோடி வீழ்ந்தேனாக வீழ்ந்தென்றது கட்டியங்காரன் இவன் அரசனோடு இறந்தானென்று தன்சுற்றத்தையழிப்பனென்று கருதி.

(இ-ள்.) அவனால் உயிர் போக்கப்பட்ட அன்றே வரையேறி வீழ்ந்து உயிரைப்போக்கலுற்ற யான், மால்வழி ஆலம்வித்துப் போலத் தெறித்துப்போய் மறைந்தது பின் தோன்றினதில்லையாயின் உயிரைப் போக்குவலென்றே எண்ணி, வருத்தத்தே மிக்குநின்றே னென்றானென்க.

[1]தேவிக்குப் பிள்ளையுண்மையறிதலிற் கூறினானென்க. இது, 'கேட்டு மறக்க' என்ற மொழி. (68)

477. குலத்தொடு முடிந்த கோன்றன் குடிவழி வாரா நின்றேன்
நலத்தகு தொறுவி னுள்ளே னாமங்கோ விந்த னென்பேன்
இலக்கண மமைந்த கோதா வரியென விசையிற் போந்த
நலத்தகு மனைவி பெற்ற நங்கைகோ விந்தை யென்பாள்.

குலம்தோன்றுதலருமை பற்றிப் பின்னும் 'முடிந்த' என்றான். தன்குலமெல்லாம் இப்பொழுது தானாய்நிற்றலின் வாராநின்றே னென்றான். நலத்துக்குத் தக்க.

(மேற்.) *அடி, 1: இ-வி. வினை.13.*

476. கோலிழுக்குற்ற ஞான்று என்றது சச்சந்தனுடைய மரணத்தைக் குறித்தது; "கோலிளகிற் றன்றே" *(சீவக.2146.)* கொடுமுடி-சிகரம். வரைபாய்ந்து உயிர்விடுதல் ஒரு வழக்கம். மால்வழி-சச்சந்தனுடைய சந்ததி. ஆலம்வித்து-ஆலம்விதை.

(உரை.) [1]விசயை.

477. கோன்-சச்சந்தன். நலத்தகுதொறு-விரும்பத்தக்கபசு. இசையிற் போந்த-புகழால் எங்கும் பரவிய. நலத்தகு மனைவி-விரும்பத்தக்க மனைவி.

(இ-ள்.) யான் கோன்குடிவழி வாராநின்றேன்; இடையிடத்தேன்; பெயர் கோவிந்தனென்று கூறப்படுவேன்; கோதாவரி யென்று கூறிப் புகழால் எங்கும் பரந்த இலக்கணமமைந்த என்மனைவி பெற்ற நங்கை கோவிந்தையென்று பெயர் கூறப்படுவாளென்க. (69)

478. வம்புடை முலையி னாளென் மடமகண் மதர்வை நோக்கம்
அம்படி யிருத்தி நெஞ்சத் தழுத்தியிட் டனைய தொப்பக்
கொம்படு நுசுப்பி னாளைக் குறையிரந் துழந்து நின்ற
நம்படை தம்மு ளெல்லா நகைமுக மழிந்து நின்றேன்.

(இ-ள்.) முலையினளாகிய என்மகள்நோக்கம், எல்லார்க்கும் அம்பைத் தோளடியிலே செல்ல வலித்து நெஞ்சிலே அழுத்திய தன்மையை ஒத்தலாலே அந்நுசுப்பினாளைப் பெறவேண்டு மென்று வருந்தி நின்ற நம் ஆயரிடத் தெல்லாம் முகச்செவ்வியின்றி மறுத்து நின்றேனென்க.

தான்மகட்கொடுத்தலின்நம்படையென்றான். சீவகன்விரும்பிக் கோடற்கு மகளை இங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறினான். (70)

479. பாடகஞ் சுமந்த செம்பொற் சீறடிப் பரவை யல்குற்
சூடக மணிந்த முன்கைச் சுடர்மணிப் பூணி னாளை
ஆடகச் செம்பொற் பாவை யேழுடன் றருவ லைய
வாடலில் வதுவை கூடி மணமக னாக வென்றான்.

(இ-ள்.) ஐயனே, அடிமுதலியவற்றையுடைய கோவிந்தையைப் பாவை ஏழுடனே தருவேன்; குறைவற்ற மணம்பொருந்தி மணமகனா வாயாக வென்றானென்க.

இஃது இன்னவாகிய மொழியைக்கேளென்றது. 'என்றான்' என்பதனை, 'அகன்றுநின்றேன்' (*சீவக.476*) என்பதனோடும்கூட்டுக. (71)

480. (1) வெண்ணெய்போன் றூறினியண் மேம்பால்போற் றீஞ்சொல்லள்
உண்ண வுருக்கிய வானெய்போன் மேனியள்
வண்ண வனமுலை மாதர் மடநோக்கி
கண்ணுங் கருவிளம் போதிரண்டே கண்டாய்.

---

478. வம்பு-கச்சு. மதர்வை நோக்கம்-மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் பார்வை. கொம்பு அடு-பூங்கொம்பை வருத்துகின்ற. நம்படை என்றது ஆயர்களை. நகைமுகம் அழிந்து என்றது முகச்செவ்வி இல்லாதிருந்ததை; *சீவக.482*, உரை.

479. பாடகம்-ஒருவகைக்காலணி. சீறடி-சிறிய அடி. சூடகம்-கைவளை. ஆடகப்பொன்-நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று. பாவை ஏழு.: *சீவக.490*.

481. (2) சேதா நறுநெய்யுந் தீம்பால் சுமைத்தயிரும்
பாதால மெல்லா நிறைத்திடுவல் பைந்தாரோய்
போதார் புனைகோதை சூட்டுன் னடித்தியை
யாதாவ தெல்லா மறிந்தருளி யென்றான்.

482. (3) குலநினைய னம்பி கொழுங்கயற்கண் வள்ளி
நலனுகர்ந்தா னன்றே நறுந்தார் முருகன்
நிலமகட்குக் கேள்வனு நீணிரைநப் பின்னை
இலவலர்வா யின்னமிர்தம் மெய்தினா னன்றே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) மேம்பால்-உண்டற்கு [1]மேவும்பால்; ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டது. உண்ண-[2]தீய. உம்மை, [3]சிறப்பும்மை.

(2) சுமைத்தயிர்-ஆடைத்தயிர். யாதுஆவது-இத்தால் வரும் தீங்கென்?

(3) பின்னை, அவள்பெயர்; ந: சிறப்புப்பொரு ளுணர்த்துவ தோரிடைச் சொல்; [4]நச்செள்ளை, [5]நப்பாலத்தன், [6]நக்கீரன் என்றாற் போல; [7]நம்பின்னை: விகாரமுமாம்.

---

480. ஊறு-ஸ்பரிசம். மேம்பால்-மேவும்பால்; விகாரம். நோக்கி-நோக்கத்தையுடையாள்; இச்செய்யுளில்தன்சாதிக்கு ஏற்பத்தான்அறிந்த பொருள்களையே கோவிந்தைக்கு உவமையாகக் கூறியிருக்கும் நயம் பாராட்டற்குரியது.

481. சேதா-செம்மையாகிய பசு. தீம்பாலையும். பாதாலம்-பாதாளம். அறிந்தருளி உன் அடித்தியைக் கோதை சூட்டு; அடித்தி-அடியாள்; *பெருங்.1. 35:111.*

482. குலம் நினையல்-அரசர்க்குத் தாழ்ந்த இடையர்குலமென்று நினையாதே. வள்ளியின் நலனை. நறுந்தார் முருகன்-மணமுள்ள கடப்பமாலையை அணிந்த முருகக்கடவுள். நிலமகட்குக் கேள்வன்-திருமால். நப்பின்னை-நப்பின்னைப் பிராட்டியார்; இவர் கண்ண பிரானுடைய தேவிமார்களுள் ஒருவர்; “ஆயர்பாவை நப்பின்னைதனக் குரை” (*பெரிய திருமொழி,* 2.3:5.) இவரை நீளாதேயின் கூறென்பர். இப்பெயர்பின்னைஎனவும்வழங்கும். இலவலர்-இலவம்பூ.

(மேற்.) *அடி,3: சிலப்.17:* ‘எடுத்துக்காட்டு.’ பக்.455.

(உரை.) [1]மேவும்-விரும்பும். [2]தீய-வற்ற. [3]கண்ணும் என்பதி லுள்ளது. [4]நச்செள்ளை: இவர்பெண்பாற்புலவர்; செள்ளையார்என்றும், செள்ளை என்றும், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்றும் கூறப்படுவர்; இவர் பாடிய பாடல்கள்; *குறுந்.*210; *பதிற்.*6-ஆம் பத்து; *புறநா.*278. [5]நப்பாலத்தன்: இவர், *நற்றிணையில்,* 52, 240-ஆம் பாடல்கள் இயற்றியவர். [6]நக்கீரர்; இவர் *பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை* என்ற இருபாடல்களும், *நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு* என்ற நூல்களில் பல பாடல்களும் பாடியவர்; [7]நம்பின்னை என்பதையே பாடமாகக் கொண்டவர் *அடியார்க்கு நல்லார்; சிலப்.17:* பக். 451.

(இ-ள்.) பைந்தாரோய், நம்பி, முலையினையும் காதலினையுமுடைய மடநோக்கி, வெண்ணெய்போற்குழைந்து இனியள்; சொல்லள்; மேனியள்; அவையன்றி அவள் கண்களும் பூவிரண்டேகாண்; அவளை வரைந்தால் யாது ஆவது? யாமறிய முருகன் வள்ளிநலம் நுகர்ந்தானன்றே; திருமால் பின்னையைப் புணர்ந்தானன்றே; ஆதலால், குலத்தின் தாழ்வு கருதாதொழிக; இனியான் கூறினவெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்றி நின்னடித்தியைக் கோதை சூட்டுவாயாக; சூட்டுமிடத்துக் கலியாணஞ் செய்தற்குச் சிறியேனல்லேன்; நெய்யும் பாலும்தயிரும்பாதாளமெல்லாம்நிறைப்பே னென்றானென்க.

[8]மணமகனாகவென்றவிடத்து [9]முகச்செவ்வி காணாமையின், பின்இதுகூறி உடம்படுத்தினான். (72-4)

(வேறு)

483. கன்னியர் குலத்தின் மிக்கார் கதிர்முலைக் கன்னி மார்பம்
முன்னினர் முயங்கி னல்லான் முறிமிடை படலை மாலைப்
பொன்னிழை மகளி ரொவ்வா தவரைமுன் புணர்தல் செல்லார்
இன்னதான் முறைமை மாந்தர்க் கெனமனத் தெண்ணி னானே.

(இ-ள்.) நம் குலத்தோர், [1]வகைமாலையினையும் இழையினையுமுடைய மகளிரை வரையுமிடத்து, கன்னியரிற் குலத்தின் மிக்காருடைய அழியாத மார்பத்தை எதிர்ப்பட்டாராய் முயங்கினல்லது, தம் குலத்திற்கு ஒவ்வாதவரை முற்பட வரையார்; அதுவுமன்றித் [2]தேவரையொழிய மக்கட்கு முறைமை இத்தன்மையதாயிருந்தெனக் கருதி, பின்பு தன்மனத்தே [3]பதுமுகனுக்குக் கொடுப்பதாக வெண்ணினானென்க. (75)

---

[8]மணமகனாக என்ற இடம்; *சீவக.479*. [9]சீவகனிடத்துக் காணாமையின்.

483. முறி-தளிர். முறிமிடைபடலைமாலை: *சீவக.1889; பெரும்பாண்.60, 174; நெடுநல்.31; பெருங்.3. 25:175. சூளா.* துறவு. *23; பு-வெ. 6, 74, 136.* மாந்தர்க்கு முறைமை இன்னது எனமாறுக; ஆல்: அசை.

(உரை.) [1]வகைமாலை: மாலையின் விசேடம்; *கலி.57:16; பெருங்.4. 4:8.* [2]தேவரை என்பது வருவிக்கப்பட்டது. [3]பதுமுகன்: தனபாலனென்ற வணிகனுடைய மகன்; சீவகனுடைய தோழர் நால்வருள் ஒருவன்.

484. கோட்டிளங் களிறு போல்வா னந்தகோன் முகத்தை நோக்கி
மோட்டிள முலையி னாணின் மடமக ளெனக்கு மாமான்
சூட்டொடு கண்ணியன்றே யென்செய்வா னிவைகள் சொல்லி
நீட்டித்தல் குணமோ வென்று நெஞ்சகங் குளிர்ப்பச் சொன்னான்.

'சூட்டொடு கண்ணியன்றே' என்றது, இடுந்தன்மையன்றிச் சூட்டுந் தன்மையோடு கூடிய கண்ணியல்லவோவென்றும், நெற்றிச் சூட்டும் கண்ணியு மல்லவோவென்றும் இரண்டுபொருளுணர்த்தும்; உணர்த்தவே மார்பிற்கு மாலையிடுகவென்றும், தலைக்கு மாலை சூட்டுகவென்றும் பெரும்பான்மையும் வழக்கு நடத்தலின், தலை மேல் வைக்கப்படும் கண்ணியென்றானாக நந்தகோன் கருதி னானாம். [1]நெற்றிச்சூட்டு ஆடவர்க்காகாத தன்மையும், கண்ணி ஆடவர்க்கு ஆம்தன்மையும் போல, தன்குலத்திற்கு ஆகாமையிற் சூட்டின்தன்மையும், [2]பதுமுகன் குலத்திற்குச் சிறிது பொருந்துதலிற் கண்ணியின் தன்மையும் உடையளென்று சீவகன் கருதினானாம்; [3]கோபாலரினும் வாணிகஞ் செய்வாருளராதலின்.

(இ-ள்.) களிறுபோல்வான் நந்தகோன்முகத்தைப் பார்த்து, முலையினாளாகிய நின்மகள், மாமான், எனக்குச் சூட்டொடு கண்ணியல்லவோ, இவைகள் சொல்லி நீட்டித்தல் செய்வானேன்? இதுகுணமோவென்று நெஞ்சிடம் குளிரும்படி கூறினானென்க.

இனி, மாமான் எனக்குச் சூட்டொடுகண்ணியன்றேயென்றது: தனக்கு ஆகாமையிற்புலாலும், பதுமுகற்கு ஆதலிற் பூவுமாகக் கருதினா னென்றுமாம். இனி, ஆமான்சூட்டுமாம்; இனி, 'மா' வடசொல்லாக்கி ஆகாதென்றும் உரைப்பர். (76)

485. தேன்சொரி முல்லைக் கண்ணிச் செந்துவ ராடை யாயர்
கோன்பெரி துவந்து போகிக் குடைதயிர் குழுமப் புக்கு
மான்கறி கற்ற கூழை மௌவல்சூழ் மயிலைப் பந்தர்க்
கான்சொரி மல்லைத் தாரான் கடிவினை முடிக வென்றான்.

---

484. மாமான்: விளி; அம்மானே என்பது பொருள்; *திவ். திருப்பாவை. 9*; "தேர்வேந்தர் மாமான்" (*பெருந்-பார. உத்தியோக.*) "மாமான் மரபிற்" (*தக்க.187.*) சூட்டு புலாலுக்கும், கண்ணி பூவிற்கும் பெயராக வழங்கும்.

(உரை.) [1]நெற்றிச் சூட்டு மகளிர்க்குரித்து; *சீவக.624.* [2]பதுமுகன் வணிகர்குலத்திற் பிறந்தவன்; *சீவக.1791.* [3]கோபாலர்-இடையர்.

485. செந்துவராடை ஆயர்: *கலி.102:37*; "துவருண் ணாடைச்சாய் கோலிடையன்" (*யா-வி. மேற்.*) முல்லைத்தாரானாகிய ஆயர்கோன் என மாறுக. குழும-முழங்க; *சீவக.2078.* மான்கறி கற்றகூழை மௌவல்-

துவரூட்டின ஆடை. தயிர்முழங்கப்புகுதல் நன்னிமித்தம். கறிகற்ற-கடித்தலைக் கற்ற. மௌவல்-மல்லிகைவிசேடம். மயிலை-இருவாட்சி. கடிவினை-[1]சமாவர்த்தனம்.

(இ-ள்.) முல்லைத்தாரானாகிய ஆயர்கோன் உவந்துபோய்ப் புக்குப் பந்தரிலேகடிவினைமுடிவதாகவென்றானென்க. (77)

486. கனிவளர் கிளவி காமர் சிறுநுதல் புருவங் காமன்
குனிவளர் சிலையைக் கொன்ற குவளைக்கண் கயலைக் கொன்ற
இனியுள ரல்ல ராய ரெனச்சிலம் பரற்றத் தந்து
பனிவளர் கோதை மாதர் பாவையைப் பரவி வைத்தார்.

[1]குனிவு: விகாரம்.

(இ-ள்.) மாதர், கனிந்தமை தோற்றுகின்ற கிளவியையுடையாளுடைய நுதலும் புருவமும் சிலையைக்கெடுத்தன; கண் கயலைக் கெடுத்தன. இப்பருவங்கண்டு ஆயர் உயிர்கொண்டிருப்பாரல்லரென்று சிலம்பு ஒலியாநிற்கப் பாவையைத் தந்து பரவி வைத்தாரென்க. (78)

487. நாழியு ளிழுது நாகான் கன்றுதின் றொழிந்த புற்றோய்த்
தூழிதொ றாவுந் தோழும் போன்றுடன் மூக்க வென்று
தாழிருங் குழலி னாளை நெய்தலைப் பெய்து வாழ்த்தி
மூழைநீர் சொரிந்து மொய்கொ ளாய்த்திய ராட்டி னாரே.

கூர்ம. சம்புத். 76; மௌவல்-செம்முல்லை. மயிலை-இருள்வாசி (இருவாட்சி.) மௌவலும் மயிலையும்: *பெருங்.1.51:40.*

(உரை.) [1]சமாவர்த்தனம்-விவாகத்திற்கு முன்பு செய்யப்படும் ஒருவகைச்சடங்கு.

486. கிளவி-கோவிந்தை. நுதலும் புருவமும். குனிவளர்-குனிதல் வளர்கின்ற. குவளைபோன்ற கண். ஆயர் இனி உளரல்லர். மாதர்: எழுவாய். பாவையைத்தந்து; கோவிந்தை. பரவி-புகழ்ந்து.

(உரை.) [1]குனிவு என்பது குனி என்று வந்தது.

487. இழுது-நெய். நாகு ஆன்கன்று-இளமையையுடைய பசுவின் கன்று. புல்-அறுகம்புல். இழுது............புற்றோய்த்து.........வாழ்த்தி: *சீவக.2416, 2430; பெருங்.2. 5:67-70.* தோழ்-தொழுவம்; ஆவும் தொழுவும் போன்று மூக்க என இடையர்க்கேற்றபடி வாழ்த்துக் கூறியது அறிந்து இன்புறற்பாலது. மூக்க-மூத்திடுக. மூழை-அகப்பை. மொய்-நெருக்கம்.

(இ-ள்.) ஆய்ச்சியர் குழலினாளைப்பசுவும்தொழுவும்போன்று ஊழிதோறும் நீயும் [1]நின்கணவனும் சேர மூப்பீராகவென்று வாழ்த்தி, நாழியுளிருந்த நெய்யிழுதை நாகாகிய பசுவின்கன்று தின்றொழிந்த புல்லாலே தோய்த்து அந்நெய்யைத் தலையிலே வார்த்து மூழையாலே நீரைச்சொரிந்து ஆட்டினாரென்க. (79)

488. நெய்விலைப் பசும்பொற் றோடு நிழன்மணிக் குழையு நீவி
மைவிரி குழலி னாளை மங்கலக் கடிப்புச் சேர்த்திப்
பெய்தனர் பிணையன் மாலை யோரிலைச் சாந்து பூசிச்
செய்தனர் சிறுபுன் கோலந் தொறுத்தியர் திகைத்து நின்றார்.

(இ-ள்.) கருமை விரிந்த குழலினாளை, நெய்விலையா லுண்டான பொற்றோட்டையும் குழையையும் நீக்கி மங்கலமான கடிப்பிணையையிட்டு மாலையை இட்டனராய் ஓரிலையில் இடுவித்துவந்த சந்தனத்தையும் பூசிக் கோலஞ்செய்தார்; அதுகண்டு ஆய்ச்சியர் திகைத்து நின்றாரென்க. (80)

489. ஏறங்கோண் முழங்க வாய ரெடுத்துக்கொண் டேகி மூதூர்ச்
சாறெங்கு மயரப் புக்கு நந்தகோன் றன்கை யேந்தி
வீறுயர் கலச நன்னீர் சொரிந்தனன் வீர னேற்றான்
பாறுகொள் பருதி வைவேற் பதுமுக குமரற் கென்றே.

(இ-ள்.) ஆயர், ஏறுகோட்பறை முழங்காநிற்க அவளை எடுத்துக் கொண்டு மூதுரெங்கும் சாறயர ஏகிப் பின்பு கந்துகன் மனையிலே புகுதலின், நந்தகோன் தன்கையிலே கலசத்தையேந்தி நீரைச்சொரிந்தான்; வீரனும் பதுமுகனுக்கென்று கூறி ஏற்றானென்க.

வீறு-வேறொன்றற்கில்லா அழகு. மணஞ்செய்தமைகூறினார். (81)

(உரை.) [1]நின்கணவனும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

488. நெய்விலைப் பசும்பொன்: *பெரும்பாண்.164.* நிழல்-ஒளி. நீவி-நீக்கி. கடிப்பு-கடிப்பிணை; ஒருவகைக் காதணி; *சீவக.295, அடிக்.2091; பெருங்.1. 34:199.* பிணையன் மாலை: *சீவக.2177; அகநா.44:14.* தொறுத்தியர்-இடைச்சியர்.

489. ஏறங்கோள்-ஏறுகளைத்தழுவிக் கொள்ளுதற் பொருட்டு அடிக்கும் வாத்தியம்; முல்லை நிலத்திற்குரிய பறை; *இறை.1,* உரை; ஏறுகோள்; அம்முச்சாரியை பெற்றது. எடுத்துக்கொண்டு-கோவிந்தையை எடுத்துக்கொண்டு. மூதூர்-இராசமாபுரம். சாறு-விழா. அயர-கொண்டாட. மூதூர்ப்புக்கு என இயைக்க. தன்கைக் கலசமேந்தி நீர் சொரிந்தனன் என்க. வீரன்-சீவகன். பாறு-பருந்து. பாறுகொள் பருதிவேல்: *சீவக.395, 568.*

490. நலத்தகை யவட்கு நாகா னாயிரத் திரட்டி நன்பொன்
இலக்கணப் பாவை யேழுங் கொடுத்தனன் போக விப்பால்
அலைத்தது காமன் சேனை யருநுனை யம்பு மூழ்க
முலைக்குவட் டிடைப்பட் டாற்றான் முத்துக முயங்கி னானே.

நலத்தகை-நன்மையுடைய அழகு. காமன்சேனை-கண்ணும் முலையும். கொடுத்தனனாய் நந்தகோன்போக, இவ்விடத்தே பதுமுகனைக் காமன்சேனை வருத்திற்று; அவ்வளவிலே அவன் அம்பு தைத்தலாலே ஆற்றானாய் முலைச்சிகரங்களுக்கு நடுவே முத்துக் வீழ்ந்து முயங்கினானென்க. (82)

(வேறு)

491. கள்வாய் விரிந்த கழுநீர்பிணைந் தன்ன வாகி
வெள்வேன் மிளிர்ந்த நெடுங்கண்விரை நாறு கோதை
முள்வா யெயிற்றூ றமுதம்முனி யாது மாந்திக்
கொள்ளாத வின்பக் கடற்பட்டனன் கோதை வேலான்.

கள்வாய் விரிந்த-தேன்வாயிலே பரந்த.

(இ-ள்.) வேலான் இன்பத்தைச் செய்தலின் அலர்கின்ற கழுநீரிரண்டு சேர்ந்தாற்போன்ற தன்மையவாய்த் துன்பத்தைச் செய்தலின் வேல்போற் பிறழ்ந்த கண்ணினையுடைய மணந்தோற்று கின்ற கோதையுடைய எயிற்றின் மாறாத அமுதத்தை வெறாமல் உண்டு கரைபுரண்ட இன்பக்கடலிலே அழுந்தினானென்க. (83)

492. தீம்பாற் கடலைத் திரைபொங்கக் கடைந்து தேவர்
தாம்பாற் படுத்த வமிர்தோதட மாலை வேய்த்தோள்
ஆம்பாற் குடவர் மகளோவென் றரிவை நைய
ஓம்பா வொழுக்கத் துணர்வொன்றில னாயி னானே.

---

490. நாகு ஆன் எனப்பிரிக்க. இரட்டியும் என உம்மை விரிக்க. பாவை எழு: *சீவக.479*. பதுமுகனை அலைத்தது. காமன்சேனை: *சீவக.458*. மூழ்க ஆற்றான் என இயைக்க.

491. பிணைதல்-சேர்தல். கோதை-கோவிந்தை. முள்வாய் எயிற்றூறமுதம்: *கலி.4:13; மணி.18:71*. முனியாது-தெவிட்டாமல். வேலான்: பதுமுகன்.

492. தீம்பால்-இனியபால். குடவர்-இடையர். ஒழுக்கத்து அரிவை நைய. உணர்வு-அறிவு.

திரை, கடைகிற காலத்துப் பிறந்தது. [1]தாம்பால் ஆம்பால் இரண்டும் விகாரம்; இனி, ஆம்பால்-பெரும்பாலுமாம்.

(இ-ள்.) இவள் தேவர் கடலைக் கடைந்து தம்மிடத்தே அகப்படுத்த அமுதமோ! அன்றி அழகிய பாலையுடைய இடையர் மகளோ! என்று நயப்புரைத்துப் பின்னும் [2]பரிகரிக்கவொண்ணாத புணர்ச்சியொழுக்கத்திலே மாலையினையும் தோளினையுமுடைய அரிவை [3]அவசமாகத் தானும் அறிவு மயங்கினானென்க.

இவ்விலம்பகம் வீரமகளைச்சேர்ந்தமை கூறிற்று. (84)

2. கோவிந்தையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.
ஆகக்கவி, 492.

(உரை.) [1]தம்பால் என்பது தாம்பால் என்றும், அம்பால் என்பது ஆம்பாலென்றும் வந்தன; தம்பால்-தம்மிடம்; அம்பால்-அழகிய பால். [2]காக்க முடியாத. [3]அவசம்-மயக்கம்.

மூன்றாவது
காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம்

493. (1) இங்கிவர்க ளிவ்வா றிருந்தினிது வாழச்
சங்குதரு நீணிதியஞ் சாலவுடை நாய்கன்
பொங்குதிரை மீதுபொரு மால்களிறு போன்றோர்
வங்கமொடு போகிநிதி வந்துதர லுற்றான்

இவ்விடத்தே பிள்ளையாரும் சுற்றமும் இருந்து இனிதாக வாழா நிற்க, நாய்கன் பரிவுதீர்ந்து மட்டவிழ் [1]கோதையோடே மனையிலே மகிழ்ந்து புக்கானெனக்கூட்டி, "கட்டழல்" (*சீவக.583*) என்னும் கவியளவும் ஒரு தொடராக்குக. இதற்குக் காரணம் என்னையோவெனின், ஆசிரியன் "ஆண்டு நேரெல்லை"(*சீவக.393*) என்று கூறிய பின்பு சுதஞ்சணனும், "பன்னிரு மதியின்" (*சீவக.1220*) என்றும், "ஆறிருமதியின்" (*சீவக.1221*) என்றும் கூறினமையால், ஆசிரியன் முந்நூற்றறுபத்தைந்து நாள் ஓரியாண்டான சௌரமான பட்சம் பற்றிக் கூறினானென்றும், தேவன், 'மதியின்' என்று மதியைக் கருதிக் கூறினமையின், சாந்திரமான பட்சம்பற்றிக் கூறினானென்று முணர்க. அங்ஙனங் கூறுகின்றபொழுது, ஆசிரியன், மாசித்திங்களில் முதற்றேதியில் [2]அபரபட்சத்துத் தசமியிலே கூறினானென்றும், தேவன் பங்குனித் திங்களில் நாலாந்தேதியில் அபரபட்சத்துச் சதுர்த்தசியிலே கூறினானென்றுங் கொள்க. எனவே, ஆசிரியன், 'யாண்டு' என்றது முந்நூற்றறுபத்தைந்து நாளாதலானும் தேவன், 'பன்னிருமதியன்' என்றது மாசித்திங்களிற்றோன்றிய பங்குனிப் பிறைமுதலாக மேல்வருகின்ற மாசியிற் பங்குனிப் பிறையளவும் பன்னிருமதியா மாதலானும் இருவரும் இரண்டு திங்களிற் கூறினா ரேனும் ஓரியாண்டென்பது பெற்றாம். சௌரமான பட்சத்தாலே ஐந்து நாள் ஏறுகின்றதாதலின், ஆசிரியன் கூறியது அம்மாசியில் உவாவின்முன்கழிந்த தசமியிலெனக்கொள்க. இது, "நானக்கிடங்கு" (*சீவக.590*) என்னும் கவியானு முணர்க. மாசித் திங்களில் ஆறாந் தேதி அமாவாசை முதல் பங்குனித் திங்களில் ஐந்தாந் தேதிவரை சாந்திரமான பட்சத்தாற் பங்குனி யாகையாலே மண்டபமெடுத் தலும் விவாகங்களுமுரியவாயின. இவ்விடத்தில் சௌரமான பட்சத்தால் மாசித்திங்கள் கொள்ளார், சாந்திரமான பட்சம் சிறந்த தாகலின். இங்ஙனம் இருவரும் ஆண்டுக் கூறுகின்ற நாளிடையில்

---

493. இவர்கள்-சீவகன் முதலியவர்கள். சங்கு: ஒரு பேரெண்; *புறநா.18*, உரை. சால உடை-மிகவும் கெட்ட. நாய்கன்: ஸ்ரீதத்தன். திரை-கடல். கப்பலுக்குக் களிறு உவமை. *சீவக.501, 2793; பதிற்.52: 1-4.* கப்பலிற் சென்று நிதி கொணர்தல்: *சிலப்.2:7-8.*

(உரை.) [1]கோதை: காந்தருவதத்தை. [2]தேய்பிறை.

நடந்த சரிதமாகிய நிரைமீட்டலும், தத்தையையும் குணமாலையையும் வரைதலும், சிறைவிடுத்தலும் நிகழ்ந்தன மாசியிலும் பங்குனியிலே சிறிது நாளிலுமென்பது உணர்தற்கு மேலே "பங்குனிப் பருவஞ்செய்தான்" (*சீவக.851*) என்றார். மேலேதோழர், பிள்ளையார்க்குத் தத்தையது ஓலை கொடுத்ததிலே, "ஐந்துமதி யெல்லையினையாண்டுடையனாகி" (*சீவக.1875*) எனவே இவ்வோலை எழுதுவதற்கு முன்னே ஏழுதிங்கள் சென்றனவென்றாராதலின், இராசமாபுரத்தே முப்பத்தைந்து நாளும், "இங்ஙன மிரண்டு திங்களேகலும்" (*சீவக.1359*) என்றும், "கழிந்தன விரண்டு திங்கள்" (*சீவக.1496*) என்றுங் கூறுதலால், பதுமையாரிடத்தும் கேமசரியாரிடத்தும் பங்குனி முதலாக நான்கு திங்களும், இவ்வோலை எழுதுதற்குமுன்னேகனகமாலையாரிடத்து இரண்டு திங்களும், ஆக ஏழுதிங்களும் சென்றனவென்று தேவர் திங்களைப் பகுத்துக் கூறுதலின், ஈண்டு ஸ்ரீதத்தனுக்கு, "அணங்கனாரோ டறுமதி கழிந்த பின்றை" (*சீவக.505*) என்றல் பொருந்தாதென்பது பற்றி, முன் நிகழ்ந்ததொரு கதை தேவர் கூறுகின்றாரென்றே பொருளுரைத்தல் வேண்டிற்றென்று கொள்க.

"சங்குதரு"முதலாக, "மடவார்கள்கடனென்றெழுந்துபோந்தான்" (*சீவக.498*) இறுதியளவும் ஒரு தொடர்.

(1) உடைநாய்கன்: வினைத்தொகை; சங்கமென்னும்இலக்கத்தை மேன்மேலே தருகின்ற பெரிய பொருள் மிகவும்கெட்ட நாய்கன். "கலத்தினுங் காலினுந் தருவன ரீட்டக், குலத்திற் குன்றாக் கொழுங்குடிச் செல்வர்" (*சிலப்.2:7-8*) என்று இளங்கோவடிகளும் கூறினமையின், பொருளுடையவன்றான் இருந்து பொருள்தேடுதலும் பொருளில்லாதவன்றான் கலத்திற் சென்று பொருள்தேடுதலும் வேண்டுதலின், இவனையும், 'ஓர்வங்கமொடு போகிநிதி வந்துதரலுற்றான்' என்றும், "ஊனமெனு மின்றியினி தோடுகவி தென்றான்" (*சீவக.500*) என்றும் ஒருவங்கமேயுளதாகத் தேவர் கூறினமையால், பொருளின்றித்தான் செல்கின்றானென்றுணர்க.

பொருமால் களிறுபோன்று பொங்கு திரைமீதே ஒருவங்கத் தோடு போய் வந்து நிதிதரலுற்றானென்க.

494. (2) மின்னொழுகு சாயன்மிகு பூட்பதுமை கேள்வன்
கொன்னொழுகு வேலியவ தத்தன்குளிர் தூங்கும்
தன்வழிய காளைசீ தத்தனவன் றன்போற்
பொன்னொழுகு குன்றிலுறை போர்ப்புலியொ டொப்பான்.

---

494. பதுமைகேள்வன்: ஸ்ரீதத்தன்: இவன்இராசமாபுரத்துள்ள ஒரு வணிகன்; சீவகனுடைய தோழன். யவதத்தன்: ஸ்ரீதத்தனுடைய முன்னோன். குளிர்தல்-தங்குதல்; *சீவக.1782, 1973*. அவன்றன்போற் காளை எனமாறுக.

(2) மின்னொழுகு சாயல்-ஒளிபரக்கும் சாயல். சாயலினையும் பூணினையுமுடைய பதுமைகேள்வன்; பதுமை-ஸ்ரீதத்தன் மனையாள். கொன் ஒழுகுவேல்-அச்சம் பரக்கின்ற வேல். குளிர்: திசைச்சொல்; குளிருமென்னும் வினைச்சொல் குளிரெனத் தொழின்மேனின்றது; இருப்பென்றவாறு; செப்புப் போல. இப்பொழுது மனையிடத்து இருப்புச்செறியும் யவதத்தன்வழியில் ஸ்ரீதத்தன். [1]அ:அசைச்சொல். அவன்றன்போற்காளை-தந்தையையொக்குங்காளை. பொன் [2]அசும்பாக ஒழுகும் குன்றிலே தங்கும் புலியோடொப்பான்.

495. (3) இம்மியன நுண்பொருள்க ளீட்டிநிதி யாக்கிக்
கம்மியரு மூர்வர்களி றோடைநுதல் சூட்டி
அம்மிமிதந் தாழ்ந்துசுரை வீழ்ந்ததறஞ் சால்கென்
றும்மைவினை நொந்துபுலந் தூடலுணர் வன்றே.

(3) இம்மி-மத்தங்காய்ப்புல்லரிசி; குறைந்ததோர் எண்ணுமாம். பிறர் தொழில் செய்வாரும் சிறிய பொருள்களைத் தேடிப் பெரிய பொருளாக்கி, அதனானே களிற்றின் நுதலிலே பட்டத்தைக் கட்டி அதனை ஏறுவர். இதனால், நெடுங்காலமாகப் பொருள்தேடுமாறு கூறினான். ஆழ்தற்குரிய அம்மி மிதந்து மிதத்தற்குரிய சுரை ஆழ்ந்து வீழ்ந்த தென்றது, உயர்ந்தோர் வாழாதே தாழ்ந்தோர் வாழ்ந்ததனை.

496. (4) உள்ளமுடை யான்முயற்சி செய்யவொரு நாளே
வெள்ளநிதி வீழும்விளை யாததனி னில்லை
தொள்ளையுணர் வின்னவர்கள் சொல்லின்மடி கிற்பின்
எள்ளுநர்கட் கேக்கழுத்தம் போலவினி தன்றே.

(4) முயலுமுள்ளமுடையான். வருந்தாமல் ஒருநாளே வெள்ள மென்னும் எண்ணையுடைய பெரும்பொருள் திரளும். இதனால்,

---

(உரை.) [1]வழிய என்பதிலுள்ளது. [2]அசும்பு-ஊற்று; "அசும்பு பொன்" *(சீவக.533.)*

495. இம்மியரிசி மிகவும் சிறியது; *சீவக.43*, அடிக். நிதி-பெரிய பொருட்டிரள்: *சீவக.402*, உரை. கம்மியர்=கர்மியர்-பிறர் தொழில் செய்வோர்; *சீவக.76*; கம்மகாரரர் என்றும் சொல்லப்படுவர்: *சீவக.501*, ந. அம்மி மிதந் தாழ்ந்து சுரை வீழ்ந்தது: "சுரையாழ வம்மி மிதப்ப" *(பழ.125.)* உம்மை வினை-பழவினை. ஊடல்-கோபித்தல்.

496. உள்ளம்-பொருள் திரட்டுதலில் முயற்சி செய்கின்ற மனம். செய்ய-செய்தால். வீழும்-உண்டாகும். அதனின் விளையாத இல்லை என மாறுக; அதனின்-அம்முயற்சியால். தொள்ளை யுணர்வு-குற்றம் பட்ட அறிவு; ''தொள்ளை சேருணர் வெய்தி'' *(சீகாழிப். பூந்தராய்.10.)* சொல்லின்-வருவது தங்காது என்ற சொல்லினால். மடிகிற்பின்-சோம்பியிருந்தால். எள்ளுநர்- இகழ்பவர். ஏக்கழுத்தம்-தலைநிமிர்தல்: *சீவக.87*; *கலி.27:9*, உரை.

ஒருநாளை முயற்சியிலும் வருமென்றான், முயற்சியின் பெருமை கூறுதலின். இனி, நல்வினை வந்துதவுவது ஒருநாளிலேயென்றுமாம். ஏக்கழுத்தம்-தலையெடுப்பு; "ஏபெற்றாகும்" (*தொல்.உரி.7*) என்றார்.

497. (5) செய்கபொருள் யாருஞ்செறு வாரைச்செறு கிற்கும்
எஃகுபிறி தில்லையிருந் தேயுயிரு முண்ணும்
ஐயமிலை யின்பமற னோடவையு மாக்கும்
பொய்யில்பொரு ளேபொருண்மற் றல்லபிற பொருளே.

(5) செறுவார்-செறப்படுவார். 'எவையும்' என்றும் பாடம். மற்று: அசைநிலை.

498. (6) தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன
ஓங்குகுல நையவத னுட்பிறந்த வீரர்
தாங்கல்கட னாகுந்தலை சாய்க்கவரு தீச்சொல்
நீங்கன்மட வார்கள்கட னென்றெழுந்து போந்தான்.

(6) வாவலுறையுமரம்-ஆல். தான்கெட விழுதுதாங்கினாற்போல தீச்சொல்-இவன்பிறந்து இக்குடி கெட்டதென்னுஞ்சொல். நீங்கல்-தாங்காது போதல்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீதத்தன், காளை, புலியொடொப்பான், பதுமை கேள்வன், அவன் நிதியங்கெட்ட [1]நாய்கனாதலால், தான்போய்ப் பொருள்தரக் கருதினான்; அங்ஙனங்கருதி, கம்மியரும் களிறேறுவர்; ஆதலால், முயற்சியே நன்றென்று கருதாதே, வாழாதார் வாழக் காண்டலின் முயற்சிவேண்டா; அறமே அமையுமென்று கருதி முற் பிறப்பில் நல்வினைசெய்யப் பெற்றிலேமென்று நொந்து அம் முயற்சியை வெறுத்துக் [2]கலாய்த்திருத்தல் ஒருவர்க்கு அறிவன்று;

---

497. பொருள்செய்க-பொருளைத்தேடுக; *கலி.5:4; 14:14.* யாரும் பொருள் செய்க என்று மாறுக. செறுவார்-பகைவர். செறுதல்-கொல்லுதல். எஃகு-ஆயுதம். பிறிது இல்லை-அப்பொருள்செய்தலைக் காட்டிலும் வேறு இல்லை. இருந்தேயும்- அப்பகைவரிடத்துத் தான் இருந்தும். இன்பத்திற்கு ஐயமிலை என்க. பிறபொருள் பொருளல்ல. *மு.குறள்.759.*

498. தூங்குசிறைவாவல்-தொங்குகின்றசிறகையுடையவௌவால்; *பெருங்.1. 52:71.* தொன்மரம்-ஆலமரம். தொன்மரங்கள்.....தாங்கல் கடன்: *குறள், 1030; நாலடி. 197;* கம்ப. சேதுபந்.53; *உத்தர.* இலவணன் வதைப்.43. தீச்சொல் இன்றித்தாங்கல் வீரர்கடன் என்க. நீங்கல்-தம்குலத்தைத் தாங்காது போதல். மடவார்கள்-அறிவில்லாதவர்.

(மேற்.) மு. குறள்.1030, பரிமேல்.

(உரை.) [1]நாய்கன்-வணிகன். [2]கலாய்த்திருத்தல்-கோபித்திருத்தல்.

அதுவேயுமன்றி உள்ளமுடையான் முயற்சியைச்செய்ய ஒருநாளே நிதி திரளும்; அந்நிதியாலே எல்லாத் [3]துப்புரவுகளும் உளவாம்; அங்ஙனம் எல்லாமாகின்ற முயற்சியைவிட்டுப் புரைபட்ட உணர் வினவர்கள், வருவது இடைத் தங்காதென்னுஞ் சொல்லான் மடிந்திருப்பின், அவ்விருப்புப் பகைவர்க்கு ஒரு தலையெடுப்புப் பெற்றாற்போல இனிதாயிருக்கும்; அங்ஙனம் அவர் தலையெடாத படி எல்லாரும் பொருளைத்தேடுக; தேடினாற் பகைவரைக் கொல்லும்படை அதனையொழிய இல்லை; [4]தான் அவரிடத்து இருந்தேயும் பகைவரைக் கொல்லும்; அதுவன்றித் தான் உளவாக இன்பத்திற்கு ஐயமில்லை; ஆதலின், அறத்தோடே [5]முற்கூறிய வற்றையும் உண்டாக்கும்மெய்யாகிய பொருளே நன்குமதிக்கும் பொருள்; ஒழிந்த பொருள் நன்குமதிக்கும் பொருளல்ல; ஆதலின், இப்பொருளைக்கொண்டு தம்குலம் நைகிறவளவிலே ஆலமரத்தின் வீழ்போலத் தீச்சொற் பிறவாமைத் தங்குலத் தைத்தாங்கல் அதனுட் பிறந்தவருடைய கடனாகும். தங்குலத்தைத் தாங்காதுபோதல் பேதையரது கடனாகும்; ஆதலால், யானும் முயன்று பொருள்தேடி என்குலத்தைத் தாங்குவேனென்று கூறி எழுந்திருந்து பண்டசாலை யேறப் போந்தானென்க.

இதையெல்லாம், தன்பொருட்குறைபாட்டாற் [6]கூறினான். *(1-6)*

499. மோதுபடு பண்டமுனி யாதுபெரி தேற்றி
மாதுபடு நோக்கினவர் வாட்கண்வடு வுற்ற
தாதுபடு தார்கெழிய தங்குவரை மார்பன்
கோதுபட லில்லகுறிக் கொண்டெழுந்து போந்தான்.

மாதுபடு-பெருமைபட்ட. வடு உற்ற கண் தங்குமார்பு-வடுவகிரையொத்த கண் தங்கும் மார்பு; வரைபோலும் மார்பு; தார்கொழிய மார்பு. கண்ணொளி மழுங்குதற்குக் காரணமான தாருமாம்.

(இ-ள்.) மார்பன், பண்டத்தைப் பெரிதாக ஏற்றிக் குற்றமற்ற [1]நன்முகூர்த்தத்தையும் கைக்கொண்டு பண்டசாலையினின்றும் கடற்கரையேறப் போந்தானென்க. *(7)*

---

[3]துப்புரவு-நுகர்தற்குரிய பொருள்கள். [4]தானென்றது பொருளினை. [5]முற்கூறியவை-செறுதல் முதலியன. [6]கூறியவன் ஸ்ரீதத்தன்.

499. மோதுபடு-மோதுதல்படுகின்ற. மாது-பெருமை; காதலுமாம்; *சீவக.1666*; நோக்கினவர்-மகளிர். வடு-மாவடு. வாளையும் வடுவையும் போன்ற கண்; கண்தங்குவதும், தார்கெழியதும், வரைபோன்றதுமாகிய மார்பு; கெழிய-பொருந்திய. கோது-குற்றம். குறிக்கொண்டு-கைக்கொண்டு.

(உரை.) [1]நன்முகூர்த்தமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

500. வானமுற நீண்டபுகழ் மாரிமழை வள்ளல்
தானமென வேண்டுநர்கள் வேண்டுவன நல்கி
நானமிக நாறுகமழ் குஞ்சியவ னேறி
ஊனமெனு மின்றியினி தோடுகவி தென்றான்.

(இ-ள்.) குஞ்சியவனாகிய [1]வள்ளல், தானமென்று ஒரு பெயரையிட்டு வேண்டுவார் வேண்டுவனகொடுத்து [2]மரக்கலத்தேறித் தெய்வத்தை நோக்கி இக்கலம் தீங்கு சிறிதுமின்றி நன்றாக ஓடுவதாக வென்றா னென்க.

மாரிமழை-மாரிக்காலத்து மழை. கமழ் குஞ்சி-[3]இயல்பான மணம் கமழ்குஞ்சி. [4]இதனால், முன்பு பலகலங்களும் தீங்குற்றன வென்பதுபெற்றாம். (8)

501. ஆடுகொடி யுச்சியணி கூம்பினுயர் பாய்மூன்
றீடுபடச் செய்திளையே ரேத்தவிமிழ் முந்நீர்க்
கோடுபறை யார்ப்பக்கொழுந் தாட்பவழங் கொல்லா
ஓடுகளி றொப்பவினி தோடியதை யன்றே.

(இ-ள்.) கொடியணிந்த கூம்பிலே மூன்றுபாய் காற்று முகக்கும் படி குழையக் கட்டுதலாலே, முந்நீரிற்பிறந்த சங்கும் [1]பறையும் முழங்காநிற்கப் பவளக்கொடியை அறுத்து ஓடுகின்ற களிறுபோலக் [2]கம்மகாரர் கொண்டாடும்படி நன்றாக ஓடிற்றென்க.

இதனால், காற்றுமுகந்தபொழுது ஓடின[3]விசைகூறினார். (9)

---

500. வானமுற நீண்ட புகழ்: *சீவக.6*, அடிக். மாரி-மழைக்காலம். குஞ்சியவனாகிய வள்ளல் என மாறுக. என-என்று. நானம்-கஸ்தூரி. நாறுவதும், கமழ்வதுமாகிய குஞ்சி. ஊனம்-தீங்கு. எனும்=என்னும்-சிறிதும்; *சீவக.1688, 2014*; ''வழுவெனும் பாரேன்'' (*சிலப்.16:69.*) இது-இக்கப்பல்.

(உரை.) [1]வள்ளல்-ஸ்ரீதத்தன் [2]மரக்கல மென்பது, தெய்வத்தை நோக்கி என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. [3]குஞ்சியின் இயற்கைமணம்; *குறுந்.2:4-5*, ஒப்பு. [4]இதனால்-இக்கலம் தீங்கின்றி ஓடுவதாக என்றதனால்.

501 கூம்பு-பாய் மரம். ஈடுபட-குழையும்படி. இளையர்-கம்மியர். கோடு-சங்கு; *அகநா.350:12*. கொல்லா-கொன்று. கப்பலில் முரசம் முழங்குதல்; *மதுரைக்.80-83*. கப்பலுக்குக் களிறு: *சீவக.493*, அடிக்.

(உரை.) [1]நாவாய்ப்பறை; *இறை.1*, உரை. [2]கம்மகாரர்-கம்மியர்; *சீவக.495*, அடிக். [3]விசை-வேகம்.

502. திரைகடருஞ் சங்குகலந் தாக்கித்திரண் முத்தம்
கரைகடலுட் காலக்கணை பின்னொழிய முந்நீர்
வரைகிடந்து கீண்டதெனக் கீறிவளர் தீவின்
நிரையிடறிப் பாய்ந்திரிய வேகியது மாதோ.

முந்நீரை ஒருமலை நில்லாதே கிடந்து கிழித்ததென்னும்படி கிழித்து; இஃது இல்பொருளுவமை.

(இ-ள்.) அக்கலம், சங்கு தன்னைத் தாக்குதலாலே அச்சங்கு ஒலிக்கிற கடலிலே முத்தைச்சொரிய அம்முந்நீரைக் கீறித் தீவின் ஒழுங்கை இடறிக் குதித்துத் தன்மேலிருந்தெய்த அம்பு பின்னே கழியப் போயிற்றென்க.

இதனால், கடுகினவிசைகூறினார். (10)

503. மின்னுமிளிர் பூங்கொடியு மென்மலரு மொப்பார்
அன்னமொடுந் தோகைநடை சாயலமிர் தன்னார்
துன்னியினி தாகவுறை துப்புரவின் மிக்க
கன்மையுடை நன்பொன்விளை தீவமடைந் தஃதே.

(இ-ள்.) விளக்கத்தால் மின்னையும் நுடக்கத்தாற் கொடியையும், மென்மையால் மலரையுமொப்பார்; நடையும் சாயலும் அன்னத்தையும் மயிலையுமொப்பார். இத்தன்மையார் இனிதாக இருக்கிற துப்புரவுகளாலே மிக்க நன்மையுடைய தீவத்தை அக்கலம் சேர்ந்த தென்க. (11)

(வேறு)

504. (1) தீவினு ளிழிந்து தேந்தார்ச் செம்மலுந் திருமுத் தாரம்
கோவினைக் குறிப்பிற் கண்டு கொடுத்தருள் சுமந்து செம்பொற்
பூவினுள் ளவளை யன்ன பொங்கிள முலையி னார்தம்
நாவினு ளமிர்தங் கேட்டு நாடக நயந்து சின்னாள்.

இதுமுதல், “ஆடகம்” (510) அளவும் ஒருதொடர்.

(1) திரு முத்து ஆரம்-திருமகள் சேரும் ஆரம்; “கழைபோய் விண்முத்தும்” என்றாற்போல; உம்மைத்தொகையுமாம்; முத்து

502. கலம், திரைகள் தரும் சங்கைத்தாக்கி என்க. தாக்கி-தாக்குலால். கரைதல்-ஒலித்தல். கால-ஈன. நிரை-ஒழுங்கு, வரிசை. இடறி-கெடுத்து. கணைபின்னொழிய ஏகியது என்க.

503. அமிர்தன்னார்: சீவக.8, உரை. துன்னி-பொருந்தி. தீவம்-தீவு. அடைந்தஃது: ஆய்தம் விரித்தல்விகாரம்.

504. செம்மல்: ஸ்ரீதத்தன். கோவினை-அத்தீவுக்கு அரசனை. செம்மலும் இழிந்து முத்தாரம் கொடுத்துக் கோவினைக்கண்டு எனமாறுக. பூவினுள்ளவள்-இலக்குமி. நாவினுள்-இலக்குமி. நாவினுள் அமிர்தம்-பாட்டு.

வடமுமாம்; 'சுமந்து' என்றார், மிகுதிதோன்ற. உள்ளவள்-உண்டானவள்; ஒருசொல்.

505. (2) புணர்ந்தவர் பிரித லாற்றாப்
போகமீன் றளிக்குஞ் சாயல்
அணங்கினுக் கணங்க னாரோ
டறுமதி கழிந்த பின்றைக்
கொணர்ந்தன பண்டம் விற்ற
கொழுநிதிக் குப்பை யெல்லாம்
உணர்ந்துதன் மதலை யேற்றி
யொருப்படுத் தூர்க்கு மீள்வான்.

(2) தெய்வங்களுக்கும் தாம் தெய்வமன்னார். 'எல்லாமுணர்ந்து' என்றார், சரக்கின் பெருமையால் உணரவரிதாகலின்.

506. (3) அரசனைக் கண்டு கண்ணுற்
றவர்களை விடுத்து நன்னாள்
இரைவதி வியாழ வோரை
யிருஞ்சிலை முளைப்ப வேறிக்
கரைகட லழுவ நீந்திக்
காற்றினுங் கடுகி யைஞ்ஞூ
றுரையுடைக் காத மோடி
யோசனை யெல்லை சார்ந்தே.

(3) ஏறி-ஏற. கரைகிற கடலழுவம் கரை அண்ணிதான கடற் பரப்பு. சார்ந்து-சார. இனி, [1]இரண்டெச்சமும் திரியாமல் மரக் கலத்தின்தொழிலை மக்கண்மேலேற்றுப; 'மரக்கலமோடினான்' என்றாற்போல.

507. (4) களித்தலை மயங்கி யிப்பா லிருத்தலுங் கலந்தோர் காற்றிற்
றுளித்தலை முகில்க ளீண்டித் தூங்கிருண் மயங்கி யொன்று

---

505. சின்னாட் புணர்ந்தவர் என முன்பாடலோடு இயைக்க. போகம்-இன்பம். அணங்கு-தெய்வம். அணங்கனார்: மகளிர். அறுமதி-ஆறுமாதங்கள். நிதிக்குப்பை-நிதியின் தொகுதி. மதலை-கப்பல்; ஒருவகைத்தோணியுமாம்; *சீவக.512*. ஒருப்படுத்து-ஒருவழிப்படுத்தி; *சீவக.2922*, உரை.

506. அவர்களை-தான்பழகியவர்களை. ஓரை-முகூர்த்தம். சிலை-தனுர்லக்கினம். ஏறி-கப்பலில் ஏற. கரைகடல்-ஒலிக்கின்ற கடல். அழுவம்-பரப்பு.

விளிப்பது போல மின்னி வெடிபட
முழங்கிக் கூற்றும்
ஒளித்துலைந் தொழிய வெம்பி யுரறிநின்
றிடிப்ப நாய்கன்.

(4) முற்படக் கூற்றும் உலைந்து ஒளித்துப்போம்படி வெம்பி வெடித்தல்பட முழங்கிப் பின்னைச்சிறிதே முழங்கிநின்று இடிப்ப.

508. (5) எண்டிசை வளியு மீண்டி
யெதிரெதிர் லாவிப் பவ்வம்
கொண்டுமே லெழுவ தொப்பக்
குளிறிநின் றதிர்ந்து மேகம்
தண்டுளி பளிக்குக் கோல்போற்
றாரையாய்ச் சொரிந்து தெய்வம்
கொண்டதோர் செற்றம் போலுங்
குலுங்கன்மி னென்று கூறும்.

(5) [1]சொரிந்து-சொரிய.

509. (6) இடுக்கண்வந் துற்ற காலை
யெரிகின்ற விளக்குப் போல
நடுக்கமொன் றானு மின்றி
நகுகதா நக்க போழ்தவ்
விடுக்கணை யரியு மெஃகா
மிருந்தழு தியாவ ருய்ந்தார்
வடுப்படுத் தென்னை யாண்மை
வருபவந் துறுங்க ளன்றே.

(6) எரிகின்ற விளக்குப் போல நடுங்கும் நடுக்கம். கள்: சசை.

(உரை.) [1]ஏறி, சார்ந்து என்ற இரண்டெச்சமும்.

507. கலந்து-பரந்து. ஈண்டி-நெருங்கி. வெடிபட முழங்கி: *பாகவதம், 7. 2:84.* உலைந்து-தொலைந்து. உரறி-முழங்கி. கூற்றும் உலைந்தொழிய வெம்பி வெடிபட முழங்கி, உரறி நின்றிடிப்ப எனமாறுக. நாய்கன்:ஸ்ரீதத்தன்.

508. வளி-காற்று. கலாவி-கலந்து. பவ்வம்-கடல். குளிறி-முழங்கி. எண்டிசைவளி..........எழுவதொப்ப: *பெருங்.1.43:102-3.* கோல்-அம்பு. செற்றம்-கோபம். குலுங்கன்மின்-அசையாதீர்.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

509. இடுக்கண்...........நகுக: "இடுக்கண் வருங்கா னகுக" *(குறள், 621.)* எஃகுஆம்-ஆயுதமாகும். வடுப்படுத்து-குற்றப்படுத்தி. ஆண்மையை வடுப்படுத்தென்னை என்பதை அடுத்த பாடலின் பின் இயைத்துக் கொள்க. வருப வந்துறும்: *நாலடி.109.*

510. (7) ஆடகச் செம்பொற் கிண்ணத்
தேந்திய வலங்கற் றெண்ணீர்
கூடகங் கொண்ட வாழ்நா
ளுலந்ததேற் கொல்லும் பவ்வத்
தூடகம் புக்கு முந்நீ
ரழுந்தினு முய்வர் நல்லார்
பாடகம் போலச் சூழ்ந்த
பழவினைப் பயத்தி னென்றான்.

(7) அலங்கற்றெண்ணீர்-துளங்குகிறதெண்ணீர். கூடு அகங் கொண்ட- உடம்பு உள்ளேகொண்ட. [1]மகளிர் காலிற் பாடகம் ஒரு கம்பியாய்ப் பலமுடக்காலே போக்கும் வரவுமுண்டானாற்போலத் தோன்றிக் காலை விடாதே கிடந்தாற் போலப் பழவினையென ஒன்றேயாயது நல்வினை தீவினையென இரண்டுபோல் தோன்றி இவனைச் சூழ்ந்து கிடக்குமென்க. இனி, பாடு- பக்கமாக்கி, மகளிரிடத்து நெஞ்சுபோலே சூழ்ந்தவென்றுமாம்; நல்லாருய்வ ரென்றுமாம்.

(இ-ள்.) செம்மலும் தீவினுள்ளே இழிந்து ஆரங்கொடுத்து அரசனை அவன் குறிப்புடனே கண்டு அவன் தலையளியைச்சுமந்து திருவையொத்த மகளிரது பாட்டைக்கேட்டு அவர்கள் நாடகத் தையும் விரும்பி, சிலநாட் கூடினவர்கள் பலநாளாகப் பிரிய வொண்ணாததொரு போகத்தை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் அவ்வணங்க னாருடனே அங்ஙனம் ஆறுதிங்கள் சென்றபின்பு நிதிக் குப்பையெல்லாம் உணர்ந்து அதனை மரக்கலத்தே ஏற்றி அங்குள்ள காரியத்தை ஒருப்படுத்தித் தன்னூர்க்கு வரவேண்டி, மீண்டும் அரசனைக்கண்டு தான்செறிந்தவர்களைப்போக்கி நன்னாளாகிய இரேவதியிலே வியாழ ஓரையிலே தனு உதயமாக மரக்கலத்தையேற, அஃது அழுவத்தைக் கடந்து கடுகி ஐஞ்ஞூறென்கிற வார்த்தையை யுடைய காதத்தை ஓடித் தான்போன கரை ஓரோசனையெல்லை யெனச் சேருதலாலே, தாம் களியிடத்தே மயங்கியிருந்த வளவிலே, அவ்விடத்திலே இருள்போன்று எங்கும் பரந்து ஒருகாற்றாலே அதனைக்கண்டு சிலமொழி கூறும் நாய்கன்: எண்டிசையிற் காற்றும் ஈண்டி ஒரு காற்றுக்கெதிரே ஒருகாற்றுக்கலந்து கடலைக்கொண்டு

---

510. கூடு-உடம்பு. உலந்ததேல்-முடிந்ததாயின். கூடகம் கொண்ட தெண்ணீர் கொல்லும் எனமாறுக. முந்நீர் அழுந்தினும்- கடலினுள் அழுந்தினாலும். நல்லார்-மகளிர். பாடகம்-காலில் அணியும் ஒருவகை அணி. பாடகம்போலச்சூழ்ந்தபழவினை: கல். "உயிர்புகு" 1-2; *பாகவதம், 12.9:10.*

(மேற்.) *அடி, 4: கல். 'உயிர்புகு', 1-2, மயில்.*

(உரை.) [1]இப்பொருள்சிறப்புடையது.

மேலேயெழும் ஊழியிறுதியை ஒவ்வாநிற்க மேகமும் நின்று அதிர்ந்து துளியைச் சொரியும்படி நம்முடனே தெய்வங்கொண்டதொரு செற்றம்போலேயிருந்தது; இதற்கு நீங்கள் அசையாதொழிமினென்று கூறி, பின்னும் கட்புலனாம்படி இடுக்கண் வந்துற்றபொழுது நடுக்கம் சிறிதுமின்றித் தாம் நகுவாராக; அங்ஙனம் நக்கபொழுது அவ்விடுக்கணை அரியும் வாளாம்; அங்ஙனம் நகாதிருந்து அழுது பிழைத்தார் ஒருவருமில்லை; ஆதலால், அழவேண்டா; வரும் தீங்கும் நன்றும் வந்தே சேரும்; அவை வந்துசேருமிடத்தும் பாடகம்போலச் சூழ்ந்த பழவினையில் நல்வினைப்பயத்தாலே வாழுநாள் உலந்ததில்லையாயின், கடலுக்கு நடுவே புக்கு அந்நடுக்கடலிலே அழுந்தினும் பிழைப்பர்; தீவினைப்பயத்தாலே வாழும் நாள் உலந்ததாயின், உயிர்க்குக் காவலாகிய சிறிது தண்ணீரும் கட்புலனாகாமற் கொல்லும்; ஆதலால், ஈண்டு ஆண்மையை வடுப்படுத்திப் பெறுவது என்னையென்றானென்க. *(12-8)*

511. வினையது விளைவின் வந்த வீவருந் துன்ப முன்னீர்க்
கனைகட லழுவ நீந்திக் கண்கனிந் திரங்கல் வேண்டா
நனைமலர்ப் பிண்டி நாத னலங்கிளர் பாத மூலம்
நினையுமி னீவி ரெல்லா நீங்குமி னச்ச மென்றான்.

(இ-ள்.) தீவினையின் பயனாகிவந்த துன்பமாகிய [1]பழைய நீரையுடைய கடற்பரப்பை நீந்திக் கண்குழைந்து வருந்தல்வேண்டா; நீவிரெல்லாம் நாதன் பாதமூலத்தை நினையுமின்; அச்சம் நீங்குமினென்றானென்க.

பாதமாகிய, துன்பநீங்குதற்குக் [2]காரணமாயதனை. [3]கலம் படுதலும் அவர் வருத்தமுமாக [4]இவனுக்குத் தோன்றியதன்றி [5]அவர்க்கு இவையின்மை, "நாடக நாங்க ளூற்றது" *(சீவக.582)* என்றதனானும் பிற வாற்றானும் உணர்க. *(19)*

512. பருமித்த களிற னானும் பையெனக் கவிழ்ந்து நிற்பக்
குருமித்து மதலை பொங்கிக் கூம்பிறப் பாய்ந்து வல்லே
நிருமித்த வகையி னோடி நீர்நிறைந் தாழ்ந்த போதில்
உருமிடித் திட்ட தொப்ப வுள்ளவ ரொருங்கு மாய்ந்தார்.

---

511. வீவருந்துன்பம்-அழிவில்லாத துன்பம். கனைகடல்-ஒலிக்கின்ற கடல். கனிந்து-குழைந்து. நனை-தேன். பிண்டிநாதன்-அருகதேவன். நீவிரெல்லாம் நாதன் பாதமூலம் நினையுமின்; அச்சம் நீங்குமின் எனமாறுக.

(உரை.) [1]*புறநா.9:10,* உரை. [2]பாதமூலத்தை. [3]கலம் படுதல்-கப்பல் உடைதல். [4]இவன்-ஸ்ரீதத்தன். [5]அவர்-ஸ்ரீதத்தனுடன்வந்தவர்கள்.

512. பருமித்த-பலதிறப்பட அலங்கரித்த. குருமித்து-முழங்கி; *வி-பா.*16-ஆம் *போர்.*71. மதலை-கப்பல். மதலை குருமித்துப் பொங்கி நிருமித்தவகையின் ஓடிக் கூம்பிறப் பாய்ந்து எனமாறுக; கூம்பு-

(இ-ள்.) [1]பண்ணின களிறனானும் மெல்லெனத் தலைசாய்த்து நிற்ப, மதலை முழங்கிப் பொங்கித் தான் நினைத்த கூற்றிலே ஓடிக் கூம்பு முறியப் பாய்ந்து நீர் நிறைந்து ஊருமிடித்த தன்மையை யொப்ப அழுந்தின பொழுதிலே அங்குள்ளவரெல்லாம் சேர மறைந் தாரென்க. (20)

(வேறு)

513. ஓம்பிப் படைத்த பொருளும்முறு காத லாரும்
வேம்புற்ற முந்நீர் விழுங்கவ்விரை யாது நின்றான்
கூம்பிற்ற துண்டந் தழுவிக்கிடந் தான்கொ ழித்துக்
தேம்பெற்ற பைந்தா ரவனைத்திரை யுய்த்த தன்றே.

(இ-ள்.) பாவம் வாராமற் [1]பரிகரித்துத் தேடின பொருளையும் காதலாரையும் உவர்த்தலுற்ற நீர் விழுங்காநிற்க, கலங்காமல் [2]நின்றவன் துண்டந் தழுவிக்கிடந்தான்; அத்தாரவனைத் திரை கொழித்துக்கரையிலே செலுத்திற்றென்க. (21)

514. நாவா யிழந்து நடுவாருமி லியாம நீந்திப்
போவாய் தமியே பொருளைப் பொருளென்று கொண்டாய்
வீவா யெனமுன் படையாய்படைத் தாய்வி னையென்
பாவா யெனப்போய்ப் படுவெண்மணற் றிட்டைசேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) வினையே, முன் படைக்கிற பொழுதே பொருளைப் பொருளென்று கொண்ட நீ வீவாயெனப் படையாய், நாவாயிழந்து ஆருமில்லாத நடுயாமத்தே கடலே நீந்தி தனியே போவாயெனப் படைத்தாய்; நீ இனி எத்தை செய்யாதொழிவாயென்று கூறிப் போய்க் கொழிக்கின்ற மணற்றிட்டையிலே சேர்ந்தானென்க.

'என' என்பதை [1]இரண்டிடத்தும் கூட்டுக. (22)

பாய்மரம்; நிருமித்த-நினைத்த. நீர்நிறைந்து உருமிடித்திட்ட தொப்ப ஆழ்ந்த போதில் என மாறுக.

513. பொருளையும் காதலாரையும் என உருபுவிரிக்க. வேம்பு-உவர்ப்பு. விரையாது-கலங்காமல். கூம்பிற்ற துண்டம்......... திரை யுய்த்தது: *மணி.16:14.* தாரவனைத் திரைகொழித்து உய்த்தது என மாறுக.

(உரை.) [1]பரிகரித்து-பாதுகாத்து. [2]நின்றவன்: ஸ்ரீதத்தன்.

514. தமியே-தனியே. வீவாய்-அழிவாய். வினை:விளி. 'வினையே, பொருளைப் பொருளென்று கொண்டான், வீவாயெனப் படையாய்; ஆருமில் நடுயாமத்து நீந்தித்தமியே போவாயெனப் படைத்தாய்' எனமாறுக. என்பாவாய்-நீஎதைச்செய்யமாட்டாய். படுதல்-கொழித்தல்.

(உரை.) [1]போவாய், வீவாய் என்ற இரண்டிடம்.

(வேறு)

515. பொரியரை ஞாழலும் புன்னையும் பூத்து
வரிதரு வண்டொடு தேனின மார்க்கும்
திருவிரி பூம்பொழிற் செவ்வனஞ் சேர்ந்தாங்
கருவரை மார்ப னவலித் திருந்தான்.

(இ-ள்.) மார்பன், ஞாழலும் புன்னையும் பூத்தலால் இசையைத் தருகின்ற வண்டும் தேனும் ஆர்க்கின்ற பொழிலிலே நேரே சென்று சேர்ந்து வருந்தியிருந்தானென்க.

அம்: அசை. *(23)*

516. ஓடுந் திரைக ளுதைப்ப வுருண்டுருண்
டாடு மலவனை யன்ன மருள்செய
நீடிய நெய்தலங் கான னெடுந்தகை
வாடி யிருந்தான் வருங்கல நோக்கா.

(இ-ள்.) நெடுந்தகை, நெய்தனிலத்திற் கானலிலே அலவனை அன்னம் அருளுதலாலே, அது தனக்கு நன்னிமித்தமாகக் கருதி நாம் போம்படி இவ்விடத்து வரும்கலமுளதோலென்றுநோக்கி அதுகாணாமையின் வருந்தியிருந்தானென்க.

அன்னம் கொல்லாதிருந்த தன்மை, தான்பற்றுக்கோடாக வாழ்வாரைக் காலான் உதைத்துக் கடல் நம்முன்னே தள்ளவும் போக்கற்றுப் பின்னும் [1]அதனிடத்தே செல்லாநின்றதென்று நோக்கி [2]அதற்குஅருளினாற்போலேயிருந்ததென்க. *(24)*

517. ஆளிய மொய்ம்ப னிருந்தவப் பூம்பொழிற்
றாள்வலி யானோர் மகனைத் தலைப்பட்டுக்
கேளி ரெனக்குற்ற கேண்மின் னீரெனத்
தோள்வலி மிக்கான் றொடர்ந்துரைக் கின்றான்.

---

515. பொரியரைஞாழல்-பொரிந்த அரையை உடைய புலிநகக் கொன்றை. வரி-பாட்டு; *சீவக.2581*, ந. தேன்-ஒருவகை வண்டு. திரு-அழகு. செவ்வனம்-நேரே; அம்: அசை; *மணி.16:95*; *பெருங்.3. 22:222.* அவலித்து-வருந்தி.

516. உதைப்ப-செலுத்த; திரையுதைத்தல்: ''ஊர்திரையுதைப்ப'' *(மணி.16:14.)* அலவன்-நண்டு. 'கானலில்அலவனைஅன்னம்அருள்செய' எனமாறுக. நெடுந்தகை-ஸ்ரீதத்தன்.

(உரை.) [1]கடலினிடத்தே. [2]அலவனுக்கு.

(இ-ள்.) ஆளி மொய்ம்பனாகிய அத்தோள்வலிமிக்கான், தானிருந்த அப்பொழிலிலே முயற்சிவலியான் ஒருமகனைச்சென்று பொருந்தி, கேளிரே, எனக்குற்ற வருத்தத்தை நீர் கேண்மினென்று இடைவிடாது கூறுகின்றானென்க.

இதனை, 'மொழிந்தான்' (*சீவக.518*) என்பதனோடு முடிக்க. தரன்வழிப்போவாரைப்போலே வந்தான். [1]அ: அசை. (25)

518. கருங்கடற் போயிற்றுங் காற்றிற் கவிழ்ந்து
திருந்திய தன்பொரு டீதுற்ற வாறும்
அரும்புணை சார்வா வவனுய்ந்த வாறும்
இருந்தவற் கெல்லா மெடுத்து மொழிந்தான்.

(இ-ள்.) பொருளின்மையின் அதுதேடுதற்குக் கடலிற்போன செய்தியும், நல்வழியால் தேடிய தன்பொருள் காற்றாற் கலங்கவிழ்தலாலே தீதுற்றபடியும், தெப்பஞ்சார்வாகத் தான் அங்கே உய்ந்தபடியும் எல்லாம் தானிருந்து அத்தரனுக்கு உயர்த்துக் கூறினானென்க. (26)

519. மானு மரனு மிரங்க மதவலி
தானுற்ற துன்பந் தரனுக் குரைத்தபின்
தேனு மமிழ்துந் திளைத்தாங் கினியன
ஊனமில் கட்டுரைக் குள்ளங் குளிர்ந்தான்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீதத்தன், மானும் மரனும் இரங்கும்படி தானுற்ற துன்பத்தை அங்ஙனம் தரனுக்குரைத்த பின்பு, [1]அவன் யான்

---

517. ஆளியமொய்ம்பன்: *சீவக.132; பட்டினப்.298-9.* தாள்வலி-முயற்சிவன்மை. ஓர்மகன்-தரன்என்பவன். தொடர்ந்து-இடைவிடாது.

(மேற்.) *அடி, 1:கல்.* 'குங்கும' 24. மயில்.

(உரை.) [1]ஆளிய என்பதிலுள்ளது.

518. போயிற்றும்-சென்ற தன்மையும். கவிழ்ந்து-கவிழ்தலால். திருந்திய-குற்றமில்லாத. அவன்-ஸ்ரீதத்தன். (தான்) உய்ந்தவாறும்எல்லாம் இருந்து அவற்கு எடுத்து மொழிந்தான்என்க; அவற்கு-தரனுக்கு. எடுத்து-உயர்த்தி.

519. மதவலி-மிக்கவலியையுடையவன்; மத: விசேடித்தஉரிச்சொல்; *சீவக.204.* ஊனம்-குறைபாடு.

(உரை.) [1]அவன்-ஸ்ரீதத்தன்.

இழந்ததற்கெல்லாம் நின்னைப் பெற்றேனேயென்று கூறியவுரைக்கு அத்தரன் உள்ளங் குளிர்ந்தானென்க.

[2]இவனாற்பெறுதல் கருதுதலின் ஊனமிலுரையாயிற்று. திளைத்தல்-அறா தொழுகுதல். 'உரைத்தலின்' என்ற பாடத்திற்குத் தரன்கூறியதற்கு ஸ்ரீதத்தன் மகிழ்ந்தானென்க. (27)

520. விஞ்சைகள் வல்லேன் விளிந்தநின் றோழரொ
டெஞ்சிய வான்பொரு ளெல்லா மிமைப்பினுள்
வஞ்சமொன் றின்றி மறித்தே தருகுவன்
நெஞ்சிற் குழைந்து நினையன்மி- னென்றான்.

(இ-ள்.) விஞ்சைபலவும் வல்லேன்; ஆதலாற் கெட்ட நின் தோழருடனே நின்னை நீங்கிய நீதியாலுண்டான பொருளெல்லாம் ஒருமாத்திரையில் வஞ்சனை சிறிதும் இன்றாகக் கெடுதியை நீக்கித் தருவேன். இனி நீயிர்கெட்டு நெஞ்சிற் பலகால் நினையாதொழி வீராக வென்றானென்க.

நினையன்மின்: ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. (28)

521. உரையகங் கொள்ள வுணர்த்தின னாகி
வரையக மேற வலிமின மென்னா
விரைசெலல் வெம்பரி மேழக மேற்றிக்
குரைகழன் மைந்தனைக் கொண்டு பறந்தான்.

(இ-ள்.) தருகுவனென்ற உரையை மனங்கொள்ளும்படி மைந்தனை உணர்த்தினனாய் இவ்வரையிடத்தே ஏறும்படி துணி வீராகவென்று கூறித்தான் [1]நிருமித்த பரிபோலும் செலவினை யுடைய மேழகத்தையேற்றித் தான்கொண்டு பறந்தானென்க.

[2]அம்: அசை. (29)

522. விசும்பிவர் மேகம் விரைவினர் போழ்ந்து
பசும்புயற் றண்டுளி பக்க நனைப்ப
நயந்தனர் போகி நறுமலர்ச் சோலை
அசும்பிவர் சார லருவரை சார்ந்தார்.

---

[2]இவனால்-தரனால்.

520. விஞ்சைகள்-வித்தைகள். எஞ்சிய-நீங்கிய. வான்பொருள்-சிறந்தபொருள். மறித்து-மீட்டு. குழைந்து-வருந்தி.

(மேற்.) *மு: சிலப்.* 15:28-37, அடியார்.

521. வலிமின்-துணிவுகொள்வீராக. பரி-குதிரை. மேழகம்-ஆட்டுக் கிடாய்; *சீவக*.1230; *பு-வெ*.244, (பி-ம்.) மைந்தன்-ஸ்ரீதத்தன்.

(உரை.) [1]நிருமித்த-செய்த. [2]வலிமினம் என்பதிலுள்ளது.

(இ-ள்.) [1]பசும்புயற்றுளி பக்கத்தை நனைப்ப அதனை நயந்தனராய் அம்மேகத்தைப் பிளந்து விரைவினராய்ப் போய்ச் சோலையினையும் சாரலினையுமுடைய மலையைச்சேர்ந்தாரென்க.

அசும்பு-நீர்ப்பொசிவு. (30)

523. கண்டா வினியன காண்டற் கரியன
தண்டா மரையவ டாழுந் தகையன
கொண்டான் கொழுங்கனி கோட்டிடைத் தூங்குவ
உண்டா னமிழ்தொத் துடம்பு குளிர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அவன், அம்மலையிலே உலகிற் காண்டற்கு அரியனவாய்க் கண்டாற் கண்ணுக்கு இனியனவாய்த் திரு விரும்பும் தன்மையவாய்க் கோட்டிடையிலே அமிர்தொத்துத் தூங்குவனவாகிய கனியைக் கொண்டான்; கொண்டு உண்டான்; உண்டு உடம்பு குளிர்ந்தானென்க. (31)

524. மழைதவழ் சோலை மலைமிசை நீண்ட
குழைதவழ் குங்குமங் கோழரை நாகம்
தழைதவழ் சந்தனச் சோலையி னோக்கி
இழைதவழ் மார்ப னினிதி னுவந்தான்.

நான்கடியும்: [1]தவழ்தல்-பரத்தல்.

(இ-ள்.) இழை ஒளிபரத்தற்குக் காரணமான மார்பன், நீண்ட அம்மலைமிசையிற் குங்குமத்தையும் நாகத்தையும் சந்தனச்சோலையோடே நோக்கிக்கட்கு இனிமையினாலே மனமகிழ்ந்தானென்க. (32)

525. கோதை யருவிக் குளிர்வரை மேனின்று
காதங் கடந்தபின் கன்னிக் கொடிமதில்
நாத னுறைவதோர் நன்னக ருண்டங்குப்
போது மெழுகெனப் போயினர் சார்ந்தார்.

---

522. போழ்ந்து-பிளந்து. புயல்-மேகம். அசும்பு-ஊற்று. அசும்பிவர் சாரலருவரை: *சீவக.533.*

523. தாமரையவள்-இலக்குமி. தாழும்-விரும்பும். கோட்டிடை அமிழ்தொத்துத் தூங்குவ கொழுங்கனி கொண்டான் உண்டான் என மாறுக. தூங்குவ-தொங்குவனவாகிய.

524. மழை-மேகம். சோலையையுடைய மலையின்மேல். நீண்ட மலைமிசைஎனமாறுக. கோழரைநாகம்-கொழுவிய அரையையுடைய சுரபுன்னை. சோலையின்-சோலையோடு. இழை-ஆபரணம். மார்பன்: எழுவாய்.

(உரை.) [1]தவழ்தல்-பரத்தல்: *சீவக.1095.*

(இ-ள்.) மாலைபோலும் அருவியையுடைய அம்மலையிலே தரன் நின்று, அம்மலையிலே காதங்கடந்த பின்பு நாதன் உறைவதொரு கொடிமதில் நகருண்டு; அங்குப் போகக்கடவோம்; அதற்கு எழுந்திருப்பாயாகவெனக் கூற, அவரும் போயினராய் அந்நகரைச் சேர்ந்தாரென்க.

முன் [1]வரையளவென்றிருந்தவனை, இது கூறி, 'எழுக' என்றான். நகர்-[2]ஸ்ரீகோயிலென்று கருதினான். (33)

(வேறு)

526. மேகமே மிடைந்து தாழ விருள்கொண்ட வெள்ளிக் குன்றம்
மாகத்து விளங்கித் தோன்றும் வனப்புநாம் வகுக்க லுற்றால்
நாகந்தான் கரிய தொன்று கீழ்நின்று நடுங்கக் கவ்விப்
பாகமே விழுங்கப் பட்ட பான்மதி போன்ற தன்றே.

(இ-ள்.) தாழ்வரையெல்லாம் மேகமே நெருங்கியிருத்தலாலே ஒன்று பாதி [1]இருட்சிகொண்ட வெள்ளிமலை ஆகாயத்தே தோன்றுகின்ற அழகை நாம் வகுத்துக்கூறத் தொடங்கினால், கரியதொரு நாகந்தான் கீழே நின்று அது வருந்தும்படி முதற்கவ்விப் பின்பு ஒன்று பாதியே விழுங்கப்பட்ட மதிபோன்ற தென்று கூறலாம்; வேறு அரிதென்க.

ஏகாரம்: தேற்றம். (34)

527. துளுங்குபொன் னகரின் றன்மை சொல்லலாஞ் சிறிதோர் தேவன்
விளங்குபொன் னுலகத் துள்ள துப்புர விடங்க ளெல்லாம்
அளந்துகொண் டின்பம் பூரித் தணிநக ராக்கி மேலால்
இளங்கதிர்ப் பருதி சூட்டி யியற்றிய தென்ன லாமே.

---

525. கோதை-மாலை. கோதை யருவிக் குளிர்வரை: *சீவக.2378; பரி. 15: 20-21, 18:46; நாலடி.71;* அருவிக்கு மாலை: *பெருங்.1. 48:61-3.* கன்னிக் கொடி மதில் நகர் என இயைக்க. போதும்-போவோம். எழுகென-எழுக வென்று தரன் கூற.

(மேற்.) அடி, 1: சிலப். 5: 191-5, அடியார்.

(உரை.) [1]ஸ்ரீதத்தனை. [2]ஸ்ரீகோயில்-சினாலயம்.

526. மிடைந்து-நெருங்கி. மாகம்-ஆகாயம். வனப்பு-அழகு. கரியதொன்று நாகம்தான் எனமாறுக. கவ்வி-முழுதும் கவ்வி. பாகம்-பாதி. இருளுக்கு நாகமும், வெள்ளிக் குன்றுக்கு மதியமும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]இருட்சி-இருளுதல்.

527. சிறிது சொல்லலாம். துப்புரவு-நுகரும் பொருள். அளந்து-ஆராய்ந்து. பூரித்து-நிறைத்து. மேலால்-மலையின்மேலிடத்தில்.

பருதி-வட்டம்;[1]ஆகுபெயர்; என்றது பொன்மதிலை; "அத்தேர்ப், பருதி சுமந்தெழுந்த யானை" (*களவழி.4*) என்றார் பிறரும்.

(இ-ள்.) நகரின்தன்மை நமக்குச் சிறிது கூறலாம்; எங்ஙன மென்னின், ஒருதேவன் அம்மதிபோலும் மலைத்தலையிலே ஞாயிறு போலும் மதிலைச் சூட்டி அதனுள்ளே நகராக்கி அந்நகரிடங்க ளெல்லாம் பொன்னுலகில் இன்பத்தையுடைய நுகர்பொருள்களை ஆராய்ந்துகொண்டு நிரைத்து இங்ஙனம் செய்ததொரு நகரியென்று கூறலாமென்றாரென்க. *(35)*

(வேறு)

528. பொங்கி யாயிரந் தாமரை பூத்தபோற்
செங்க ணாயிரஞ் சேர்ந்தவன் பொன்னகர்
கொங்கு தோய்குழ லாரொடுங் குன்றின்மேல்
தங்கு கின்றது போற்றகை சான்றதே.

தாமரை மிக்கு ஆயிரம்பூவைப் பூத்தனபோலுங் கண்கள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கூறலின், அந்நகர் இந்திரன் அமராவதி தெய்வ மகளிரோடே வந்து வெள்ளிமலைமேல் தங்குகின்ற தன்மை போலஅழகமைந்த தென்க. *(36)*

529. கிடங்கு சூழ்மதிற் கேழ்கிளர் பூங்கொடி
மடங்க னோக்கியர் வாண்முகம் போலுமென்
றுடங்கு வெண்மதி யுள்குளி ரத்தம
குடங்கை யாற்கொம்மை கொட்டுவ போன்றவே.

(இ-ள்.) மதிலிற்கொடிகள், மதியைத் தீண்டுகின்றபொழுது, இம்மதி மகளிர் முகத்தையொக்கும்; இதற்கு நாம் அருளவேண்டு மென்று கருதி அவையெல்லாம் சேர அம்மதியின் மனங்குளிரும்படி தம்முடைய குடங்கைகளாலே, 'நீ முகத்தையொப்பை; நல்லை நல்லை' என்று அதன்புறத்தைத் தட்டுவன போலேயிருந்தனவென்க. *(37)*

(உரை.) [1]மதிலுக்கானமையின் ஆகுபெயர்.

528. தாமரை பொங்கி ஆயிரம்பூத்தபோற் செங்கண் எனமாறுக. பொன்னகர்-அமராவதி. கொங்கு-வாசனை. குழலார்: தெய்வமகளிர். தகை-அழகு. *மு.பெருங்.1.37:96-7.*

529. கிடங்கு-அகழி. கேழ்-நிறம். மடங்கல் நோக்கு-முன்னும் பின்னும் பார்க்கும் சிங்கத்தின் பார்வை; அரிமா நோக்கம் என்றும் கூறப்படும்; *சீவக.1569.* உடங்கு-சேர. தம-தம்முடைய. குடங்கை-உள்ளங்கை. கொம்மை-புறம்.

530. திருவ மேகலை தெள்ளரிக் கிண்கிணி
பரவை யாழ்குழல் பண்ணமை மென்முழா
உருவம் யாருடை யாரென் றொளிர்நகர்
அரவம் வாய்திறந் தார்ப்பது போன்றதே.

திருவ; அ: அசை.

(இ-ள்.) மேகலை, கிண்கிணி, பேரியாழ், பண்ணையுடைய குழல், முழா என்கின்ற இவற்றின் அரவம் எங்ஙனமிருந்ததென்னின், இவ்வுலகில் என்னிற் காட்டில் உருவுடையார் யாரென்று நகர்தான் வாய்விட்டு ஆர்க்குந் தன்மை போலேயிருந்ததென்க. (38)

531. செம்பொன் மாடங்கள் சென்னி யழுத்திய
அம்பொற் றிண்ணிலை யாய்மணித் தூவிகள்
வெம்பு நீள்சுடர் வீழ்ந்து சுடுதலிற்
பைம்பொற் கொப்புள் பரந்தன போன்றவே.

(இ-ள்.) தம் தலையிலழுத்திய மணித்தூவிகளையுடைய மாடங்கள், ஞாயிறு தாழ்ந்து சுடுதலினாலே பொன் உருகிக் கொப்புள் பரந்தனபோன்றன வென்க.

பொன்னால் திண்ணிய நிலையுண்டாகக் கட்டினதூவி. (39)

532. உருளி மாமதி யோட்டொழித் தோங்கிய
வெருளி மாடங்கண் மேற்றுயி லெய்தலின்
மருளி மான்பிணை நோக்கினல் லார்முகத்
தருளி னாலழ லாற்றுவ போன்றவே.

(இ-ள்.) மதியைச் செலவைத் தவிர்த்துமேலே ஓங்கிய வெருட்சியை யுடைய மாடங்களின்மேலே ஞாயிற்றின்றேர் பூண்ட

---

530. தெள்ளரி-தெள்ளிய பரலாகிய மணிகளையுடைய; *மதுரைக். 444; கலி.69:8.* பரவையாழ்-பேரியாழ். பண்ணமைகுழல் என மாறுக; பண்-இராகம். முழா: *பெருங்.1. 34:140.* அரவம்-மேகலை முதலிய வற்றின் ஒலி.

531. தூவிகள் சென்னியழுத்திய மாடங்கள் எனமாறுக; தூவி-ஸ்தூபி; மாடங்களின் உச்சியில் அமைப்பது. வெம்பும் சுடர்-சுடுகின்ற சூரியன்; *சீவக.2.* பைம்பொற் கொப்புள் பரந்தன போன்றவே: *நள. சுயம்.104.*

532. உருள்மதி-உருளுதலையுடைய மதி. ஓட்டொழித்து-ஓடுதலைத் தடை செய்து. மருளி; இ: பகுதிப்பொருள் விகுதி. மான்பிணை மருள்

[1]மாக்கள்துயிலைப் பெறுதலாலே, அவை நல்லார்முகத்தின்அருளால் தம்வெம்மையை ஆற்றுவன போன்றவென்க.

உருளி, வெருளி; இ: பகுதிப்பொருள் விகுதி. [2]சோதிடநூலார் இங்ஙனங் கூறுப. (40)

533. அசும்பு பொன்வரை யாய்மணிப் பூண்களும்
பசும்பொன் மாலையும் பட்டுழிப் பட்டவை
நயந்து கொள்பவ ரின்மையி னன்னகர்
விசும்பு பூத்தது போன்றன வீதியே.

(இ-ள்.) பொன் இடையறாது ஒழுகுகின்ற வரையிற் பிறந்த மணியாற் செய்த பூண்களும் மாலையும் விழுந்த இடத்தே கிடக்கின்றவற்றை எடுப்பா ரின்மையின், நன்னகர் வீதிகள் ஆகாயம் மீனைப்பூத்த தன்மையை ஒத்தனவென்க. (41)

534. தேக்க ணின்னகி றேனோடு கூட்டமைத்
தாக்கப் பட்ட வளவில் கொழும்புகை
வீக்கி மாடந் திறந்திட மெல்லவே
ஊக்கி வாய்விட் டுயிர்ப்பன போன்றவே.

(இ-ள்.) நெய்யை இடத்தேயுடைய நாற்றமினிய அகிலையும் ஒழிந்த கூட்டையும் தேனோடே பிசைந்திட்டு உண்டாக்கின புகையை மாடங்களிற் சாளரங்களை அடைத்து நிறைத்து அவற்றைத் திறக்க, அம்மாடம் புகையைப் பொறுக்கமாட்டாது வலிய வாய் அங்காந்து மெல்லெனக் காலுவன போன்றன வென்க.

கூட்டாவன; [1]"நேர்கட்டி செந்தே னிரியாசங் கற்பூரம், ஆர மகிலுறுப்போரைந்து." [2]நிரியாசம்-பிசின். அது குங்குலிய முதலியன. (42)

நோக்கு-பெண்மான் போலும் மருண்ட நோக்கு; "மான்வயி றார்ந்து நோக்கும் வெருவுறு மருளி னோக்கின்.........கண்கள்" (*சீவக.2290.*)

(உரை.) [1]மாக்கள்-குதிரைகள். [2]சந்திரமண்டலம் சூரியமண்டலத்திற்குக்கீழேயுள்ளதென்பது சோதிடநூலாருடைய கொள்கை.

533. அசும்பு வரை: *சீவக.522.* பட்டுழி-விழுந்த இடம். நயந்து-விரும்பி. பூண்களும்.................கொள்பவரின்மை: *சீவக.115.* பூத்தது-நட்சத்திரத்தைப் பூத்தது.

534. தேன்கண் இன்னகில்-நெய்யைத் தன்னிடத்தேயுடைய இனிய மணமுடைய அகில்; *சீவக.2495.* கூட்டுதேனோடு அமைத்து என மாறுக. அகில் தேனொடு.......புகை: *சீவக.1855; பெருங்.3. 9:60.* மாடம் வீக்கித் திறந்திட எனமாறுக; வீக்கி-நிறைத்து. ஊக்கி-வலிய முயன்று; *சீவக.1384. 1384.* உயிர்ப்பன- சொரிவன.

535. தப்பில் வாய்மொழித் தானவர் வைகிய
ஒப்பின் மாநக ரொண்மைமற் றியாதெனிற்
கப்பத் திந்திரன் காமுறு மாமணிச்
செப்பு வாய்திறந் தன்னதொர் செம்மற்றே.

(இ-ள்.) தானவர் தங்கிய நகரின் விளக்கம் பின்னை எங்ஙன மிருந்ததென்னின், இக்கப்பத்துக்குரிய இந்திரன்விரும்பியபூண்தங்கும் மணிச்செப்பைவாய்திறந்தாற்போலும்தலைமைத்தென்க. *(43)*

(வேறு)

536. நன்னகர் நோக்கி நாய்க னாகங்கொல் புகுந்த தென்னப்
பொன்னகர் பொலியப் புக்குப் பொங்குமா மழைக டங்கும்
மின்னவிர் செம்பொன் மாடத் திருவரு மிழிந்து புக்குப்
பின்னவன் விருந்து பேணிப் பேசினன் பிறங்கு தாரான்.

மழை தங்குமிருவரென்றது தரனையும் ஸ்ரீதத்தனையும்; தரன் கதியாற்றங்குதலும் ஸ்ரீதத்தன் கொடையாற்றங்குதலும் கொள்க. இனி, வெள்ளிமலை மேகபதத்துக்கு மேலென்றாரேனும் மேகம் எங்குமுள தென்று வைத்து, மழைகள்தங்குமாடமென்றுமாம்.

(இ-ள்.) நாய்கன் நகரைநோக்கி நாம் புகுந்தது நாகமோவென்று கருதும்படி, பொன்னகரிலே புக்குப் பின்பு இருவரும் இழிந்து தரனுடைய மனையிலே செல்லுதலாலே அத்தரன் விருந்திட்டுப் பின்பு அவன் ஒருமொழி கூறினானென்க. *(44)*

537. *(1)* மாடியந் தானை மன்னர் மாமணி நாக மாகக்
கேடில்சீர்க் கலுழ னாய கலுழவே கற்குத் தேவி
தோடலர் கோதைத் தொல்சீர்த் தாரணி சுரும்புண் கண்ணி
ஆடவ ரறிவு போழு மணிமுலை யணங்கி னன்னாள்.

(உரை.) [1]"நேர்கட்டி செந்தே னிரியாசம் பச்சிலை, யாரமகிலுறுப் போடாறு" எனக்காட்டுவர் அடியார்க்கு நல்லார்; *சிலப்.5:14.* [2]நிரியாசம்: வாசனைவகையுள் ஒன்று என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; *சிலப்.14:108.*

535. தானவர்-வித்தியாதரர்; "சாமமார்ந்த திலங்கு மேனித் தானவ னொருவன்" *(மேரு. சஞ்சயந்தன்.6.)* ஒண்மை-விளக்கம். கப்பத்திந்திரன்: *சிலப்.11:154*; கற்பம் கப்பமென நின்றது; பிராகிருதம் *(சிலப்.11:154, அரும்பத.)* நகருக்குச்செப்பு: *சீவக.35*, அடிக். செம்மற்று தலைமையை யுடையது.

536. நாகம்-பவணலோகம். நன்னகர்.......நாகம்: *கம்ப.* மந்திரப். 2. மழைகள்-மேகங்கள். மின் அவிர்-மின்னலைப்போல ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற. இழிந்து-இறங்கி.

537. மாடியந்தானை: *பெருங்.3. 26:19.* மாடியம் என்பதற்கு, *'தலைச்சீரா'* என்று பொருள் கூறுவர் சைனர். கலுழன்-கருடன். தோடு அலர்-இதழ்கள் அலர்ந்த. அறிவு போழும்-அறிவைப் பிளக்கும்.

538. (2) விண்ணகம் வணங்க வெண்கோட்
டிளம்பிறை முளைத்த தேபோற்
பண்ணகத் தினிய சொல்லாள்
பாவையைப் பயந்த ஞான்றே
எண்ணிட மின்றி மன்ன
ரிம்மலை யிறைகொண் டீண்டி
அண்ணலங் களிற்றி னுச்சி
யருங்கல வெறுக்கை யீந்தார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மன்னர் நாகமாகத் தான் அவர்களுக்குக் கருடனாகிய கலுழ வேகற்குத் தேவியாகிய தாரணி, அணங்கினன்னாளுமாய், இனிய சொல்லாளுமாயிருக்கிற பாவையை விண்ணிடத்தே பிறை தோன்றினாற்போல எல்லாரும் வணங்கும்படி பெற்ற அற்றை நாளே, எள்ளிட இடமின்றாக இம்மலையில் மன்னரெல்லாம் ஈண்டித் தங்குதல் கொண்டு களிற்றின் உச்சியிலே கலமாகிய செல்வத்தைக் கொடுத்தாரென்க.

மாடியம்[1] உடம்புக்கீடு. அன்றே பேசினாரென்க. (45-6)

539. மந்திரத் தரசன் வல்லே நிமித்திகன் வருக வென்றாற்
கந்தரத் தோடு கோளிற் சாதக மவனுஞ் செய்தான்
இந்திர திருவி லேய்ப்பக் குலவிய புருவத் தாட்கு
வந்தடை பான்மை மண்மே லிராசமா புரத்த தென்றான்.

மந்திரம்:[1] ஆகுபெயர்.

---

538. பிறை குழந்தைக்கு உவமை; *சீவக.362.* சொல்லாள்: தாரணி. பயந்த ஞான்றே-பெற்ற அன்றைக்கே. எண்ணிடமின்றி மன்னர்....... ஈண்டி: *சீவக.635; சூளா.* அரசியல் 262. எண்ணிடமின்றி-எள்ளுப்போட இடம் இல்லாமல்; *சீவக.93,* அடிக். இறைகொண்டு-தங்குதல் கொண்டு. அண்ணல்-தலைமை. அருங்கல வெறுக்கை-அரிய ஆபரணங்களாகிய செல்வங்கள்; "பொலங்கல வெறுக்கைதருமார்" (*அகநா.1:9.*)

(உரை.) [1]உடம்புக்கு இடப்படுவது; கவசம்.

539. மந்திரத்தரசன்-வித்தியாதர உலகத்து அரசன்; *சீவக.545.* வல்லே-விரைய. நிமித்திகன்-சோதிடன்; விளி. அந்தரத்து-ஆகாயத்தில். கோளின்-கிரகங்களால். இந்திரதிருவில்: *சீவக.121.* குலவிய-வளைந்த பான்மை-ஊழ்வினை: *சீவக.553.*

(உரை.) [1]மந்திரம் அதனாற் சிறப்புற்ற உலகத்திற்காயிற்று.

(இ-ள்.) விச்சாதரலோகத்தின்கண் அரசன், கணி, கடுகச் சாதகம் செய்து வருகவென்றவனுக்கு அவனும் கோளாலே எண்ணிச் சாதகஞ் செய்தான்; அங்ஙனஞ்செய்தவன் தத்தைக்கு வந்துசேரும் நல்வினைப் பயனெல்லாம் மண்மேல் இராசமாபுரத்தே வந்துசேருமென்று கூறினா னென்க. (47)

540. அவனுரை தெளிந்து வேந்த னாசையு ளரசர் நிற்பக்
கவணங்கொள் புரவிக் கொட்பிற் காதலுங் கரந்து வைத்தான்
அவனதே கருதிற் றாங்கொ லன்றுகொ லறிய லாகா
திவணது மறிது மென்று கோயிலுக் கேகி னானே.

(இ-ள்.) அரசர் எமக்குத் தருமென்னும் ஆசையிலே நிற்ப, கணி, தான் கூறியவுரையைத் தெளிந்து அங்கே கொடுக்குமென்று நிற்ப, வேந்தன் இடமும் வலமும் பாய்கின்ற கதிவிசேடத்தைக் கொண்ட குதிரையினது மனத்திற் சுழற்சிபோலே தன்காதலையும் இரண்டிடத்துக்கும் ஏற்பக் கூறி மறைத்து வைத்தான்; ஆதலால், அவன் கருதிய காரியம், அக்கணி கூறியதேயாயிருக்கின்றதோ, அன்றி அரசர் கருதியதேயோ, இரண்டும் இதற்குமுன் அறிய முடியாது; இனி நீ வந்த படியாலே இப்பொழுது அவன் கருதியதும் விளங்க அறியக்கடவேமென்று கூறிப் பின்பு ஸ்ரீதத்தனையுங் கொண்டு கோயிலுக்குஏகினானென்க.

அதுவும்: [1]விகாரம். அரசனது கருத்துத் தெள்ளிதின் உணரலா காமையின், இவற்கு ஈண்டும் உண்மைகூறாது காரிய முடிந்து போகின்றபொழுதுகூறினான். (48)

541. (1) பால்பரந் தன்ன பட்டார்
பூவணை பசும்பொற் கட்டிற்
கால்பரந் திருந்த வெங்கட்
கதிர்முலை கச்சின் வீக்கி

---

540. கவனம்-முன்னில் இரண்டடிகளை ஒக்கவைத்துப் பாயும் பாய்ச்சல் (தக்க.103, உரை.) இவணதும்-இப்பொழுது அவன் நினைத்ததையும். அறிதும்- அறிவோம். கோயில்-கலுழவேகனுடைய அரண்மனை.

(உரை.) [1]இவணதும் என்பதிலுள்ளது.

541. பட்டு: வெண்பட்டு. பூ அணை-பூக்கள் சேர்ந்த. கட்டில்-கட்டிலில். கால்-அடி. கற்றை-தொகுதி. மகளிர்கவரிவீசுதல்: சீவக.429, அடிக்.

வேல்பரந் தனைய கண்ணார்
வெண்மதிக் கதிர்பெய் கற்றை
போலிவர் கவரி வீச
மன்னவ னிருந்த போழ்தின்.

542. (2) என்வர விசைக்க வென்ன
வாயிலோ னிசைப்ப வேகி
மன்னர்த முடிகள் வேய்ந்த
வயிரம்போழ்ந் துழுது சேந்த
பொன்னவிர் கழல்கொள் பாதம்
பொழிமழைத் தடக்கை கூப்ப
இன்னுரை முகமன் கூறித்
தானத்தி லிருக்க வென்றான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) பாலாவி பரந்தன்ன பட்டு. கச்சாற்கட்டி அடிபரந்து தளரா திருந்த முலையினையுடைய வேல் கொலையிலே பரந்தாற்போலும் கண்ணார். மதியின் கதிர்களைச் சொரிந்த திரள்போலும் கவரி.

(2) என்வரவு-ஸ்ரீதத்தனைக் கொண்டுவந்த வரவு. பிளந்து உழுதலாலே சிவந்து.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஏகின தரன், கண்ணார் கவரிவீசக் கட்டிலிற் பூவணையிலே மன்னவன் இருந்தவளவிலே, என்வரவு இசைக்க வென்ன, வாயிலோனும் இசைப்ப, ஸ்ரீதத்தன்போய்ப் பாதத்தை வணங்க, மன்னவன் உபசாரங் கூறி அரசரிருத்தற்குரிய இடத்தே இருக்கவென்றானென்க. (49-50)

543. முதிர்பெயன் மூரி வான முழங்கிவாய் விட்ட தொப்ப
அதிர்குரன் முரச நாண வமிர்துபெய் மாரி யேய்ப்பக்
கதிர்விரி பூணி னாற்குத் தந்தைதாய் தாரங் காதல்
மதுரமா மக்கள் சுற்றம் வினவிமற் றிதுவுஞ் சொன்னான்.

---

542. இசைக்க-சொல்லுக. வாயிலோன்-வாயில்காப்பவன். வேய்ந்த வயிரம்-சூடிய வயிரமணி. உழுது-உழ; எச்சத்திரிபு. சேந்த-சிவந்த. கூப்ப-குவித்து வணங்க. இன்னுரைமுகமன்-இனிய வார்த்தைகளோடு கூடிய உபசாரம். தானத்தில்-உரிய இடத்தில்.

543. முதிர்பெயல்-மிக்கபெய்தலையுடைய. மூரிவானம்-வன்மையையுடைய மேகம். அமிர்து-நீர். ஏய்ப்ப-ஒப்ப. பூணினாற்குத் தந்தை: உயர்திணைக்கண் நான்கனுருபு வந்தது. தாரம்-மனைவி.

வான் சத்தத்திற்கும், முரசு முழக்கத்திற்கும், மாரி கேட்டற்கு இனிமைக்கும் உவமை.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கூறிய அரசன், ஒப்ப நாண ஏய்ப்ப அவனுடைய தந்தை முதலியவர்களை வினவிப் பின்பு அந்த ஸ்ரீதத்தனுக்கு இதுவுங் கூறினானென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (51)

544. இன்றைய தன்று கேண்மை யெமர்நும ரெழுவர் காறும்
நின்றது கிழமை நீங்கா வச்சிர யாப்பி னூழால்
அன்றியு மறனு மொன்றே யரசன்யான் வணிக னீயே
என்றிரண் டில்லை கண்டா யிதுநின தில்ல மென்றான்.

வச்சிரயாப்பு-வச்சிரத்தால் தலையிலிட்ட எழுத்து; "வச்சிர நுதியினிட்ட, எழுத்தனான்" (*சீவக.1534*) என்ப மேலும்.

(இ-ள்.) கேண்மை இன்று உளதாயதன்று; வச்சிரயாப்பின் நீங்காத விதியினாலே எமரெழுவர்நுமரெழுவரளவும்[1] ஏழுகிழமையும் போல [2]ஏற்றிழிவின்றி நின்றது அக்கேண்மை; அன்றியும் சமயமும் ஒன்றே; ஆதலின் யான் அரசன், நீ வணிகனென்று இரண்டுசாதி யில்லைகாண்; இது நின்மனை காணென்றானென்க.

கிழமை-உரிமையுமாம். (52)

545. (1) மந்திர மன்னன் சொன்னீர்
மாரியால் வற்றி நின்ற
சந்தனந் தளிர்த்த தேபோற்
சீதத்தன் றளிர்த்து நோக்கி
எந்தைக்குத் தந்தை சொன்னா
னின்னண மென்று கேட்ப
முந்தைத்தான் கேட்ட வாறே
முழுதெடுத் தியம்பு கின்றான்.

---

544. கேண்மை-நட்பு. எழுவர்காறும் நின்றதென்றது ஏழு தலை முறையாக உள்ளது என்றபடி. ஊழ்-விதி. அறம்-ஜினதருமம். இது நினது இல்லம்: *வி-பா.கண்ணன்தூது.108.*

(உரை.) [1]வாரத்திலுள்ள ஏழு நாட்களை ஏழு தலைமுறைக்கு உவமையாகக்கூறினார். [2]ஏற்றிழிவு-உயர்வுதாழ்வு.

545. மந்திரமன்னன்: *சீவக.539.* மாரி..........தளிர்த்தது: 'கோடையால் தெறப்பட்டு வாடிநின்ற சந்தனம் மழைபெற்றுத் தளிர்த்தாற் போல' (*இறை-3, உரை.*) தந்தை என்றது ஸ்ரீதத்தன் பாட்டனை. இன்னணம்-இன்னவண்ணம். கேட்ப-கலுழவேகன்கேட்கும்படி. முந்தை-முன்பு.

546. (2) வெள்ளிவே தண்டத் தங்கண்
வீவிறென் சேடிப் பாலிற்
கள்ளவிழ் கைதை வேலிக்
காசில்காந் தார நாட்டுப்
புள்ளணி கிடங்கின் விச்சா
லோகமா நகரிற் போகா
வெள்ளிவேற் கலுழ வேகன்
வேதண்ட வேந்தர் வேந்தன்.

547. (3) சங்குடைந் தனைய வெண்டா
மரைமலர்த் தடங்கள் போலும்
நங்குடித் தெய்வங் கண்டீர்
நமரங்கா ளறிமி னென்னக்
கொங்குடை முல்லைப் பைம்போ
திருவடங் கிடந்த மார்ப
இங்கடி பிழைப்ப தன்றா
லெங்குல மென்று சொன்னான்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(3) தடங்களிலே உடைந்த தன்மையவாகிய [1]மலரும் சங்கும் போலும் நங்குடி. இது [2]தூய்மைக்கு உவமை; இனி, [3]சங்கு சுட்டாலுங் நிறங்கெடாதது போலக் கெட்டாலும் தன்தன்மை கெடாத குடியுமாம்; "நத்தம்போற் கேடும்" (*குறள்.235*) என்ப. [4]அரசமுல்லையும்[5]காவன்முல்லையுங்கருதி 'இருவடம்' என்றார்.

---

546. வெள்ளி வேதண்டம்-வித்தியாதரர் வாழும் வெள்ளிமலை. வீவில்-அழிவில்லாத. தென் சேடிப்பாலில்-தட்சிண சிரேணியின் பக்கத்தில்; *சிலப்.6:1.* கைதை வேலி-தாழையாகிய வேலியையுடைய. காசு இல்-குற்றமில்லாத. புள்ளணி கிடங்கு: *சீவக.95.* போகா-நீங்காத.

547. உடைந்தனைய-உடைந்தாற் போன்ற. வெண்டாமரைமலர் கூறியது குலத்தூய்மைக்கு; *சீவக.223.* சங்கு.....குடி: *பெருங்.2. 5:65-6; வெ.185.* நமரங்காள்: *சீவக.2623-4; கம்ப.* களங்காண். 6. கொங்கு-தேன். இருவடம்-இரண்டு மாலை. அடிபிழைப்பது: *பெருங்.1. 58:91-2.*

(உரை.) [1]கிடந்தவாறே பொருள் கொள்ளின் உவமைக்கு உவமை என்னும் குற்றம் தங்கும். [2]குலத்தூய்மைக்கு உவமை; *சீவக.2413.* [3]"சங்கு, சுட்டாலும் வெண்மை தரும்" (*மூதுரை.*) [4]அரசமுல்லை-அரசனுடைய இயல்பின் மிகுதி (*பு-வெ.171.*) [5]காவல் முல்லை-அரசன் உலகத்தைக் காத்தலின் மிகுதி (*பு-வெ.179.*) இவ்விரண்டற்கும் அறிகுறியாக முல்லைமாலைசூடுதல் மரபு.

(இ-ள்.) மாரியின்மையின் வற்றி நின்ற சந்தனம் அது பெற்றுத் தளிர்த்தாற்போல மன்னனது சொன்னீராலே ஸ்ரீதத்தன் தளிர்த்து மன்னனை நோக்கி, யான்கேட்டிருப்ப என்னுடைய தந்தைக்கு அவன்றன்னுடைய தந்தை தான் முன்புகேட்டிருந்த படியே இன்னணமென்று முழுதெடுத்தியம்புகின்றவன், நமரங்காள், வேதண்டமலையில் தென்சேடிக்கூற்றிற் காந்தாரநாட்டில் விச்சாதர லோக மாநகரில் நின்று நீங்காத கழலுவேகன் வேந்தன்; அவன், நங்குடித் தெய்வங் [6]காணுங்கோள்; அதனை அறிந்திருப்பீராக வென்று சொன்னான்; ஆதலால், மார்பனே, எங்குலம் இவ்விடத்து உன்னடியைப் பிழைப்பதன்றாயிருந்தென்று சொன்னானென்க.

மன்னனைநோக்கி, பிழைப்பதன்றால் எங்குலமென்று சொன்னா னெனக் கூட்டுக. தந்தை இயம்புகின்றவன், நமரங்காள் அறிமி னென்னச்சொன்னானென்றது, [7]'மந்திரம்' என்னும் கவியிற் சொன்னா னென்றதனை. தந்தை-பாட்டன். *(53-5)*

548. *(1)* பெருந்தகைக் குருசி றோழன்
பெருவிலைக் கடக முன்கை
திருந்துபு வணங்கப் பற்றிச்
சென்றுதன் னுரிமை காட்டப்
பொருந்துபு பொற்ப வோம்பிப்
பொன்னிழை சுடர நின்ற
கருங்கண்ணி திறத்து வேறாக்
கட்டுரை பயிற்று கின்றான்.

549. *(2)* எரிமணிப் பளிக்கு மாடத்
தெழுந்ததோர் காம வல்லி
அருமணிக் கொடிகொன் மின்கொ
லமரர்கோ னெழுதி வைத்த
ஒருமணி குயின்ற பாவை
யொன்றுகொ லென்று நாய்கன்
திருமணிக் கொடியை யோரான்
றெருமர மன்னன் சொன்னான்.

---

[6]காணுங்கள் என்பதன் மரூஉ. [7]'மந்திரம்' என்னும் கவி; *சீவக.545.*

548. குருசில்-கலுழவேகன். தோழன்-ஸ்ரீதத்தன். முன்கையைப் பற்றி என இயைக்க. உரிமை-மனைவியை. பொருந்துபு-மனம் பொருந்தி. கருங்கண்ணி: காந்தருவதத்தை.

549. எரிமணிப் பளிக்கு மாடம்: *சீவக.594; மணி.4:87.* காமவல்லி யாகிய அரிய மணிக்கொடி. மணிகுயின்ற-மணியாற் செய்யப்பட்ட. நாய்கன்: ஸ்ரீதத்தன். திருமணிக் கொடி: காந்தருவதத்தை. ஓரான்-இன்ன தென்று தெரியாதவனாகி. தெருமர-மனம்சுழல.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) திருந்துபு-மனம் திருந்தாநின்று. ஓம்பி-ஓம்ப. திறம்-குலம். பயிற்றுகின்றான்: எதிர்காலமுணர்த்திய நிகழ்காலம்.

(2) காமவல்லியாகிய மணிக்கொடி. இந்திரன் தன்மனத்தே எழுதி வைத்த ஒப்பில்லாத மணியென்று மணிக்கு விசேடங்கூறுக. மணியைப் பூத்தகொடி-தத்தை.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு, குருசில் தோழன் தொழாநிற்க, அவன் முன்கையைப் பிடித்துச்சென்று தன் உரிமையைக்காட்டினானாக, அவளும் மனம் பொருந்தாநின்று உபசரியாநிற்ப, நாய்கன் அவ்விடத்து நின்ற மணிக்கொடியை அச்சநிகழ்ந்தமையால் மகளென்று ஓரானாய், கொடியோ! மின்னோ! மணியாற் செய்த பாவையோ! என்று சுழலாநிற்க, அவனுக்கு மன்னன் அக்கருங் கண்ணியைத் தன்குலமன்றி ஸ்ரீதத்தன் குலமாகவே மேற்றொட்டும் கூறுதலைப் பயிற்றுகின்றவன் ஒருகாரியம் சொன்னானென்க.

அது, "நின்மகளிவள்" *(சீவக.552)*, "ஆணையிராமின்" *(சீவக.556)* என்ற வற்றாற்கொள்க. *(56-7)*

550. *(1)* தூசுலாய்க் கிடந்த வல்குற்
றுப்புறழ் தொண்டைச் செவ்வாய்
வாசவான் குழலின் மின்போல்
வருமுலைச் சாந்து நக்கி
ஊசல்பாய்ந் தாடிக் காதிற்
குண்டல மிலங்க நின்றாள்
காசில்யாழ்க் கணங்கொ டெய்வக்
காந்தர்வ தத்தை யென்பாள்.

551. *(2)* விளங்கினா ளுலக மெல்லாம்
வீணையின் வனப்பி னாலே
அளந்துணர் வரிய நங்கைக்
கருமணி முகிழ்த்த வேபோல்

---

550. தூசு-ஆடை. துப்புறழ் தொண்டைச்செவ்வாய்: *சீவக.107,* ந; துப்பு-பவளம். குழலின் மின்போல்-கூந்தலாகிய மேகத்தையுடைய மின்னலைப் போல. ஊசல்-அசைதல். யாழ்த்தெய்வம்-மாதங்கி; *சீவக.411,* அடிக்.

551. வீணையினாலும், வனப்பினாலும் விளங்கினாள் என்க. வனப்பு-திரண்ட அழகு. முகிழ்த்த-அரும்பியன. ஆகத்து இடம் கொண்டு-மார்பின் இடத்தைத் தம்முடையனவாகக் கொண்டு. மின்னின்-

இளங்கதிர் முலையு மாகத்
திடங்கொண்டு பரந்த மின்னிற்
றுளங்குநுண் ணுசுப்புந் தோன்றா
துருவரு வென்ன வுண்டே.

552. (3) நின்மக ளிவளை நீயே
நின்பதி கொண்டு போகி
இன்னிசை பொருது வெல்வான்
யாவனே யானு மாக
அன்னவற் குரிய ளென்ன
வடிப்பணி செய்வ லென்றான்
தன்னமர் தேவி கேட்டுத்
தத்தைக்கே தக்க தென்றான்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) உலாய்-சூழ்ந்து. [1]நாணால் இறைஞ்சி நிற்றலிற் குண்டலம் சாந்தைத் தீண்டிப் போக்கு வரவுடைத்தாய் அசைந்து இலங்க நின்றாள். யாழ்விச்சைத் தொகுதி கொண்ட தெய்வம்- மாதங்கி.

(2) குணங்கள் அளந்துணர்வரிய.

(3) போகி: போகவென வியங்கோளுமாம். யாவன்-மூன்று வருணத்திலும் யாவன்; "இறைவராதி மூவகைக் குலத்து ளார்க்கும்" *(சீவக.608)* என்றார் மேலும்; தன்னில் இழிந்த வணிகரையுங் கூட்டினான், அக்குலத்தில் தான்செய்த நல்வினையின் நிலைமையை எய்துவித்தலின். 'உரியள்' எனவே கொடைப் பொருட்டாம். அடிமைப் பணி: விகாரமாம்.

(இ-ள்.) அல்குல் முதலியவற்றையுடையதொரு மின்போல நாணி நின்றவள், தெய்வமாகிய காந்தருவதத்தையென்னும் பெயரையுடையாள்; இவள் தான் வீணையாலும் வனப்பினாலும் உலகமெல்லாம் விளங்கினாள்; இவட்கு அதுவுமன்றி முலையும் மணிமுகிழ்த்தபோற் றோன்றிப் பின்பு ஆகத்தே பரந்தன; முன்பு மின்போல் துளங்கு நுசுப்பும் இப்பொழுது உண்டு இல்லையென்ன

மின்னலைப் போல. துளங்கு நுண் நுசுப்பும்-அசைகின்ற நுண்ணிய இடையும். உருஎன்பவர் பழகியவர்; அரு என்பவர் அயலார் *(சீவக. 172, ந.)*

552. பதி-இராசமாபுரம். இன்னிசை பொருது-இனிய இசையால் வாதம் செய்து. 'அடிப்பணி செய்வல்' என்றது சீதத்தன் கூற்று. தன்னமர் தேவி-தன்னை விரும்பிய தேவி; என்றது தாரணியை. தத்தை- காந்தருவதத்தை.

(உரை.) [1]"நாணடச்சாய்ந்த நலங்கினரெருத்தின்" *(பொருந.31.)*

ஐயம் நிகழ உண்டாயிற்று; இத்தன்மையுடைய நின்மகளாகிய இவளை நீயே நின்பதியேறக் கொண்டுபோய் இசையாற்பொருது வெல்வான் யாவனாயினுமாக, அங்ஙனம் வென்றவனுக்குக் கொடுப்பா யென்று கூறினானாக, நாய்கனும் அடிமைப் பணிசெய்வேனென்றான்; அதனைத் தாரணி கேட்டு இவ்விழிவு இவளுக்கே தக்கதென்று வெறுத்துக்கூறினாளென்க. (58-60)

553. (1) முனிவரும் போக பூமிப்
போகமுட் டாது பெற்றும்
தனியவ ராகி வாழ்தல்
சாதுய ரதனி னில்லை
கனிபடு கிளவி யார்தங்
காதலர் கவானிற் றுஞ்சிற்
பனியிரு விசும்பிற் றேவர்
பான்மையிற் றென்று சொன்னான்.

554. (2) நூற்படு புலவன் சொன்ன
நுண்பொரு ளுழைந்தி யானும்
வேற்கடற் றானை வேந்தர்
வீழ்ந்திரந் தாலு நேரேன்
சேற்கடை மதர்வை நோக்கிற்
சில்லரித் தடங்க ணங்கை
பாற்படு காலம் வந்தாற்
பான்மையார் விலக்கு நிற்பார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) வேற்றானை. சேலின் கடை போன்ற கடையினையும் நோக்கினையும் அரியினைமுடைய கண்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு மன்னன், இனிமைதோன்றினகிளவியார் வெறுத்தற்கரிய இப்போகபூமியிற் போகத்தைக் குறையாமற் பெற்று வைத்தும் தனித்து வாழ்கின்ற தொழிலதனிற்காட்டில் அவர்க்கு

---

553. முனிவு-வெறுத்தல். போகபூமி-வித்தியாதரவுலகம். முட்டாது-குறையாமல். வாழ்தலதனின்சாதுயரில்லை எனமாறியியைக்க. கனிபடு கிளவியார்-பழத்தின் சுவை உண்டாகின்ற சொற்களையுடைய மகளிர். கவான்-துடை. பான்மையிற்று-தன்மையை யுடையது.

554. நூற்படு புலவன்-சோதிடன்; நூல்-சோதிடநூல். நுழைந்து-கூர்ந்து சென்று. கடல் போன்ற வேற்றானை என்க. வீழ்ந்து-விரும்பி. நேரேன்-உடன்படேன். மதர்வை நோக்கின்-மயக்கத்தைத்தரும் பார்வையையுடைய. பான்மை-ஊழ்வினை. விலக்குகிற்பார்-தடுக்கும் ஆற்றலுடையவர்.

இறந்துபடும் வருத்தம் வேறில்லை; அவர் தங்கணவர் குறங்கிலே துஞ்சப்பெறின், அவ்வின்பம் தேவரின்பத்தின் பகுதியையுடைத்து; அதனை அறிந்துவைத்து, நங்கை இந்நாளளவும் சாந்துயரெய்தி நிற்கவும் ஒருவன் பகுதியிலே படுங்காலம் வாராமையினாலே யானும் சோதிட நூலிலேயுளனாகிய கணி கூறிய பொருளிலே சென்று மன்னரிரந்தாலும் நேரேனாயினேன்; ஈண்டு அவள் ஒருவன்பாற் படுங்காலம் வந்தால், அவ்விதியை யாவரானும் விலக்கலரிது; அதற்கு நேர்ந்தேனென்று சொன்னானென்க.

'வாராமையின்' என்றும், 'ஆதலினதற்கு நேர்ந்தேன்' என்றும் வருவித்துரைக்க. *(61-2)*

555. படைப்பருங் கற்பி னாடன் பாவையைப் பரிவு நீக்கிக்
கொடைக்குரிப் பால வெல்லாங் கொடுத்தபின் கூற்று முட்கும்
விடைப்பருந் தானை வேந்தன் வேண்டுவ வெறுப்ப நல்கித்
தொடுத்தலர் கோதை வீணா பதிக்கிது சொல்லி னானே.

கணவன் கருத்தே தன்கருத்தாதலின், பிறர் படைத்தற்கரிய கற்பாயிற்று. உரிப்பால: வினைத்தொகை. வேறுபடுத்தற்கரிய தானை.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தாரணி, தத்தையை, தம்மைநீங்குதலாற் பிறந்த பரிவை நீக்கித் தான் கொடுத்தற்குரியனவெல்லாம் கொடுத்த பின்பு, வேந்தனும் அவள் வேண்டுவனவெல்லாம் மிகக்கொடுத்து வீணாபதி யென்னும் பேடிக்கு இதனைக் கூறினானென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். *(63)*

556. உடம்பினொ டுயிரிற் பின்னி யொருவயி னீங்கல் செல்லா
நெடுங்கணுந் தோளும் போலு நேரிழை யரிவை நீநின்
தடங்கணி தனிமை நீங்கத் தந்தையுந் தாயு மாகி
அடங்கல ரட்ட வேலா னாணையி ராமி னென்றான்.

உதவியாற் கண்ணும் தோளும் போலும் அரிவாய். ஆகி: வியங்கோள்; எச்சமாக்கி ஒருமைபன்மை மயக்கமுமென்ப.

---

555. படைப்பருங்கற்பு-பிறரால் உண்டாக்குதற்கரிய கற்பு. பாவை: காந்தருவதத்தை. பரிவு-துன்பம். கொடைக்கு உரிப்பால-கொடுத்தற்குரிய பகுதிகளையுடைய பொருள்கள். உட்கும்-அஞ்சும். வெறுப்ப-மிக; உரிச்சொல். கோதை-மாலை.

556. உயிரின் பின்னி-உயிரைப்போலச் சேர்ந்து. தோள்-கை. அரிவை: விளி. தடங்கணி: காந்தருவதத்தை. தனிமை கலுழவேகனையும் தாரணியையும் பிரிந்ததனாலுண்டாயது. அடங்கலர் அட்ட-பகைவரைக் கொன்ற. ஆணையிராமின்: "முன்னையிராமின்" *(பெருங்.2. 9:262.)*

(இ-ள்.) உடம்பினோடு உயிர் பின்னுமாறுபோற் பின்னி ஒன்றாய் ஓரிடத்தும் இவளை நீங்காத அரிவாய், நின் தடங்கண்ணி எம்மைப்பிரிந்த தனிமை போம்படி இவளுக்குத் தந்தையும் தாயுமா வாயாக; அங்ஙனமாய்ப் பின் இருவீரும் நம்முடைய ஆணையை விட்டு ஸ்ரீதத்தனது ஆணையையுடையீராவீராக வென்றானென்க.(64)

557. அருமணி வயிரம் வேய்ந்த வருங்கலப் பேழை யைஞ்ஞூ
றெரிமணி செம்பொ னார்ந்த விராயிரம் யவனப் பேழை
திருமணிப் பூணி னாற்குச் சினந்தலை மழுங்க லின்றிக்
குருமணி முடியிற் றேய்த்த தரன்றமர் கொள்க வென்றான்.

பூணினாற்குப் பகைவர்மேற்செற்றம் தலைகெடுதலின்றா கலின், அவர் முடியின் மணியை அவனடியிலே தேய்ப்பித்த தரன்.

(இ-ள்.) மன்னன் அருங்கலம் வைத்தற்குச் சமைத்த மணி யாகிய வயிரம் வேய்ந்த பெட்டி ஐஞ்ஞூறும் மணியும் பொன்னும் ஆர்ந்த யவனதேசத்திற்பெட்டி இரண்டாயிரமும், தரனுடைய சுற்றமும் நீ கொள்வாயாக வென்றானென்க. (65)

558. பல்வினைப் பவளப் பாய்காற் பசுமணி யிழிகை வம்பார்
நல்லகில் விம்மு கட்டிற் றவிசொடு நிலைக்கண் ணாடி
மெல்லிய தூப முட்டி மேதகு நானச் செப்போ
டல்லவுங் கொள்க வென்றா னணங்குடை நிணங்கெள் வேலான்.

(இ-ள்.) வேலான், பரந்த காலினையும் [1]கைச்சுரிகையினையு முடைய கச்சார்ந்த கட்டிலும் தவிசும் கண்ணாடியும் [2]இந்தளமும் செப்பும் ஒழிந்தனவும் நீ கொள்கவென்றானென்க.

ஓடு:[3]எண்ணொடு. (66)

---

557. அருங்கலப்பேழை-அரிய ஆபரணங்களை வைத்தற்குரிய பெட்டி. மணியும் செம்பொன்னும் ஆர்ந்த; ஆர்ந்த-நிறைந்த. யவனப் பேழை; *பெருங்.3. 22:213*. மழுங்கல்-கெடுதல். குரு-நிறம். தரன் தமர்-தரனுடைய சுற்றத்தாரையும்.

558. பல்வினைப்பவழப்......கட்டில்: *பெருங்.1. 47:177-8; 3. 14:56-7*. தவிசு-ஆதனம். நானச்செப்பு-புழுகுவைக்கும்செப்பு; *சீவக.2475*. அணங்கு-கொற்றவை; *சிறுபாண்.94*, ந.

(உரை.) [1]கைச்சுரிகை-கைக்கத்தி; கட்டிலினுடைய மேற்கால் களில் உட்டுளையமைத்து அவற்றிற் கத்தியைச் செருகி வைத்திருத்தல் அரசர்க்கு மரபு. [2]"வீதியிந்த ளத்தகிலின் வீசுபுகை வாசமெழும்" (*நூற்றெட்டுத்.22*) [3]தவிசொடு என்பதிலுள்ளது.

559. விளக்கழ லுறுத்த போலும் விசியுறு போர்வைத் தீந்தேன்
துளக்கற வொழுகி யன்ன துய்யறத் திரண்ட திண்கோல்
கொளத்தகு திவவுத் திங்கட் கோணிரைத் தனைய வாணி
அளப்பருஞ் சுவைகொ ணல்யா ழாயிர மமைக வென்றான்.

(இ-ள்.) இனிமைகொண்ட நல்யாழாயிரம், விளக்கை அழலைச் சேர்த்தினாற்போலும் நிறத்தவாய்த் தெரியாமற்போர்த்த போர்வை யினையும் தேன் அசைவற ஒழுகினாற்போன்ற [1]சிம்பறத்திரண்ட நரம்பு தன்னிடத்தே கொள்ளத்தக்க வார்க்கட்டினையுமுடையவாய்க் கோள்நிரைத்தனைய எண்ணாட்டிங்களைப்போல அமைகவென்றா னென்க.

கோள் நிரைத்த திங்கள் பத்தரில் தோலைச் சூழ முடுக்கின ஆணிக்கு உவமம்; "விளக்கழ லுருவின் விசியுறு பச்சை" (*பொருந.5*); ''உருக்கியன்ன பொருத்துறு போர்வை" (*பெரும்பாண்.9*), ''தொடித்திரி வன்ன தொண்டுபடு திவவிற், கடிப்பகை யனைத்துங் கேள்வி போகாக், குரலோர்த்துத் தொடுத்த சுகிர்புரி நரம்பின்'' (*மலைபடு.21-3*), "துளைவாய் தூர்ந்த துரப்பமை யாணி, எண்ணாட் டிங்கள்வடிவிற் றாகி" (*பொருந.10-11*) என்றார் பிறரும். (67)

560. அரக்கெறி குவளை வாட்க ணவ்வளைத் தோளி னாளைப்
பரப்பமை காதற் றாயர் பற்பல்காற் புல்லிக் கொண்டு
திருப்புறக் கொடுத்த செம்பொற் றாமரை போன்று கோயில்
புரிக்குழன் மடந்தை போகப் புலம்பொடு மடிந்த தன்றே.

"தொடர லிறுதி தம்முற் றாம்வரின், லகரம் றகரவொற் றாகலு முரித்தே" (*தொல். உயிர்மயங்கு.12*) என்பதனால், "பற்பல்கால்" என்றார்; [1]கொண்டு-கொள்ள.

(இ-ள்.) தமரைப்பிரிதற்கு அழுதுசிவத்தலின், இங்குலிகம் ஊட்டின குவளைபோலுங் கண்ணையுடைய தத்தையைத் தாயர் பற்பல்கால் தழுவிக் கொள்ள, அம்மடந்தை போகையினாலே, கோயில், திருமகளைப் போகவிட்ட தாமரைபோன்று புலம்பொடு மடிந்ததென்க.

---

559. விசியுறு-கட்டுதலுற்ற. விளக்கழலுறுத்த.........போர்வை: *பொருந.5*. தேன் துளக்கற.......கோல்: *கந்த. தாரகன். 69*. துய்யறத் திரண்ட: *பெருங்.4. 16:8*.

(உரை.) [1]சிம்பு-தும்பு; *சீவக.666*; ''மயிர் தும்பு" (*சீவக.721, ந.மேற்.*)

560. அரக்கு-இங்குலிகம். சிவப்பால் குவளையையும் கூர்மையால் வாளையும் போன்ற கண். பரப்பமை காதல்-பரவுதல் அமைந்த அன்பு டைய. தாயர்-நற்றாய் முதலிய அறுவகைத்தாயர். புல்லி-தழுவி. திருபுறக் கொடுத்த-இலக்குமியைப் போகவிட்ட; புறக்கொடுத்த: *அகநா.4:5*.

"ஒழியாது" (தொல்.தொகை.15) என்றதனால், [2]இரண்டாவது விரித்துத் தாரணியையும் அல்லாத தாயரையும் புல்லிக்கொண்டு போகவென்றுமாம். (68)

561. காம்புபொன் செய்த பிச்சங் கதிர்மணிக் குடையொ டேந்தித்
தாம்பலர் கவரி வீசக் கிண்கிணி ததும்ப நாகப்
பாம்புபைத் தனைய வல்குற் பல்கலை மிழற்ற வேகி
ஆம்பனா றமுதச் செவ்வா யரசனைத் தொழுது நின்றாள்.

(இ-ள்.) ஆம்பல் போல மணக்கின்ற செவ்வாயினையுடையாள், பலர் தாம் பிச்சத்தையும் குடையையுமேந்தக் கவரிவீசத் ததும்ப மிழற்றத் தாயரிடத்து நின்றும் போந்து அரசனைக் கண்ட பொழுதே கையாற்றொழுது நின்றாளென்க.

[1]ஏந்தி-ஏந்த. பலர்தாம் கவரியை வீச வென்றுமாம். நாறுதல்-தோற்றுதலுமாம். (69)

562. அடிக்கல மரற்ற வேகி யரும்பெறற் றாதை பாதம்
முடிக்கலஞ் சொரியச் சென்னி யிறைஞ்சலு முரிந்து மின்னுக்
கொடிப்பல நுடங்கி யாங்குத் தோழியர் குழாத்து ணிற்ப
அடுத்தனன் புல்லி வேந்த னாற்றுகி லாது சொன்னான்.

மின்னுக்கொடியெனப்பொருட்பெயர்க்கும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதல்[1]இலேசாற்கொள்க. புல்லி-புல்ல.

(இ-ள்.) தத்தை அங்ஙனந்தொழுதுநின்ற இடத்தினின்றும் சிலம்பு முதலியன ஒலிப்பச் சென்று தந்தைபாதத்தே சென்னியால்

கோயில்-கலுழவேக னுடைய அரண்மனை. மடந்தை: காந்தருவதத்தை. போக-போதலால்.புலம்பு-வருத்தம்.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு. [2]இப்பொருளுக்குத் தாயர்ப் பறப்பல் கால் என ஒற்று விரித்துக்கொள்க.

561. காம்பு பொன் செய்த பிச்சம்-பொன்னாற் செய்த காம்பை யுடைய பிச்சம். பிச்சமும் குடையும்: *சீவக.416*, அடிக். பலர்-மகளிர் பலரும். மகளிர் கவரி வீசுதல்: *சீவக.429*, அடிக். பைத்தனைய-படம் விரித்தாற்போன்ற. கலை-மேகலை. மிழற்ற- ஒலிக்க. செவ்வாய்: காந்தருவதத்தை;ஆகுபெயர்.அரசன்-கலுழவேகன்.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

562. அடிக்கலம்-பாதத்தில் அணிந்த ஆபரணங்கள். தாதை-கலுழ வேகன். முடிக்கலம்-தலையிலணிந்த ஆபரணங்கள். இறைஞ்சலும் வேந்தன் ஆற்றுகிலாது அடுத்தனன் புல்லி என மாறியியைக்க; இறைஞ்சலும்-காந்தருவதத்தை வணங்கியவுடன். புல்லி-அரசன்புல்ல; எச்சத்திரிபு. மின்னுக்கொடி-மின்னலைப் போன்ற கொடி; உகரம்

முரிந்து வணங்கின அளவிலே, அவன் ஆற்றுகிலாதே பல்காற் புல்ல, அவள்போய் மின்னுக்கொடி பலவும்நுடங்கியாங்குநுடங்கும் தோழியர் திரளிடத்தேநிற்க, வேந்தன்ஒருமொழிகூறினானென்க. *(70)*

563. வலம்புரி யீன்ற முத்த மண்மிசை யவர்கட் கல்லால்
வலம்புரி பயத்தை யெய்தா தனையரே மகளி ரென்ன
நலம்புரிந் தனைய காதற் றேவிதன் னவையை நீங்கக்
குலம்புரிந் தனைய குன்றிற் கதிபதி கூறி னானே.

குலம் வடிவு கொண்டனைய அதிபதி.

(இ-ள்.) நலம் வடிவுகொண்டனைய தேவி தனது வருத்தத்தை நீங்கும் படி, வலம்புரியீன்ற முத்தம் மண்மிசையவர்கட்குப் பயன் கொடுப்பதன்றி அதனால் வலம்புரி பயனை எய்தாது; தாயருக்கு அத்தன்மையரேயென்றுகூறினானென்க. *(71)*

564. இன்சுவை யாழொ டன்ன மிளங்கிளி மழலை மஞ்ஞை
பொன்புனை யூக மந்தி பொறிமயிர்ப் புறவம் பொன்னார்
மென்புன மருளின் னோக்கின் மானின மாதி யாகத்
தன்புறஞ் சூழப்போகித் தளிரியல் விமானஞ் சேர்ந்தாள்.

உம்மைவிரிக்க. மழலையிளங்கிளி. வளர்த்தலிற் பூண் அணிந்த கருங்குரங்கு. மந்தி: பெண்பெயர்; "குரங்கு முசுவு மூகமு மந்தி" (*தொல். மரபு.67*) என்றார். புறவம்-சித்திரப்புறா. மருண்ட இனிய நோக்கு.

(இ-ள்.) தளிரியல், மானினமுதலாக எண்ணியவெல்லாம் தன் பக்கத்தேசூழ்ந்துசெல்லப்போய்விமானத்தைச்சேர்ந்தாளென்க. *(72)*

சாரியை. நுடங்கி யாங்கு-அசைந்தாற்போல. தோழியர் குழாத்திற்கு மின்னற்கொடிஉவமை. நிற்ப-காந்தருவதத்தைநிற்க. வேந்தன்சொன்னான் எனஇயைக்க.

(உரை.) [1] *தொல். புள்ளிமயங்கு. 59, ந.*

563. வலம்புரி........மகளிர்: *கலி.9:15-7; பெருங்.1. 47:253-5; பாண்டிக்.201-2; குலோத்துங்க. 392.* தேவி-தாரணி. நவை-வருத்தம். அதிபதி-கலுழவேகன்.

564. மழலையிளங்கிளி என மாறுக. பொன்-பொன்னாலாகிய ஆபரணம். ஊகம்-கருங்குரங்கு. மந்தி-பெண்குரங்கு. பொறிப்புறவம்: *பெருங்.3.1:162.* மருள்இன்நோக்கு எனப்பிரிக்க. போக-செல்ல. தளிரியல்-தளிரைப்போன்ற மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த காந்தருவதத்தை. *மு. பெருங்.4. 10:41-81.*

(வேறு)

565. வெற்றிவேன் மணிமுடிக், கொற்றவன் னொருமகள்
அற்றமில் பெரும்படைச், சுற்றமோ டியங்கினாள்.

(இ-ள்.) வெற்றியையுடைய வேலினையும் முடியினையுமுடைய கொற்றவன் மகள் படையாகிய சுற்றத்தோடே போயினாளென்க.

அதன் எல்லை மேற்கூறுகின்றார். (73)

566. கண்ணயற் களிப்பன, அண்ணல்யானை யாயிரம்
விண்ணகத் தியங்குதேர், எண்ணவற் றிரட்டியே.

(இ-ள்.) கண்ணருகே மதமுடையனவாகிய யானை ஆயிரம்; தேரினுடைய எண் இரண்டாயிரமென்க. (74)

567. விற்படை விலக்குவ, பொற்படைப் புரவியும்
முற்படக் கிளந்தவற்றின், நற்புடைய நாற்றியே.

(இ-ள்.) அம்பைத் தம்விசையாலே விலக்குவனவாகிய பக்கரை யுடைய குதிரைகளும் முற்கூறிய யானையின் நான்மடங்குற்ற பக்கத்தனவென்க. (75)

568. பாறுடைப் பருதிவேல், வீறுடை யிளையரும்
ஆறிரட்டி யாயிரர், கூறுதற் கரியரே.

பாற்றினஞ்சூழ்ந்த வேல். வீறு-தம் வீரம் பிறர்க்கின்மை.

(இ-ள்.) பருதிபோறப்பகைவரைச் கெடுக்கும் வேலையுடைய இளைஞரும் பன்னீராயிரம் பெயர்; அவர்தாம் பகைவர் வஞ்சினங் கூறுதற்கு அரியரென்க. (76)

569. மாகநீள் விசும்பிடை, மேகநின் றிடித்தலின்
நாகநின் றதிர்ந்தவர்க், கேகலாவ தில்லையே.

---

565. கொற்றவன்-கலுழவேகன். அற்றமில் படை-இடைவிடாத சேனை. உறுதிச்சுற்றங்களுள் ஒன்றாதலின் படையைச்சுற்றமென்றார். இயங்கினாள்- போயினாள்.

566. விண்ணகத்து-ஆகாயத்தில்.

567. விற்படை விலக்குவ.......புரவி: *சீவக.701*; *பெருங்.1. 48:8.* பொற்படைப்புரவி: *மலைபடு.574.* நாற்றி-நான்கு மடங்கு.

568. பாறு-பருந்து. இளையர்-வீரர்.

569. மாகவிசும்பு-'திக்குகளையுடைய ஆகாயம்' என்பர் (*மதுரைக். 454, ந.*); பூமிக்கும் சுவர்க்கத்துக்கும் நடுவண் உள்ளது மாகம் என்பர் (*பரி.1:47. பரிமேல்.*); *அகநா.141:6, 253:24*; *புறநா.35:18*; *பெருங்.2. 9:184.* நாகம்-யானை. அதிர்ந்து-அதிர்தலால்.

மாகம்-திக்கு; மஞ்சுமாம். அதிர்ந்து-அதிர.

(இ-ள்.) விசும்பிலே மேகம் மழைபெய்தற்கு இடித்தலின், அதனைத் தன் பகையானையாகக் கருதி யானைகள் போகாது நின்று அதிர்தலாலே அவர்க்குப் போகலாவதோர் உபாயமில்லையாயிற் றென்க. (77)

570. வெஞ்சின வெகுளியிற், குஞ்சர முழங்கலின்
மஞ்சுதம் வயிறழிந், தஞ்சிநீ ருகுத்தவே.

(இ-ள்.) குஞ்சரம் அங்ஙனம் வெகுளியோடே முழங்குதலால், அது கேட்டு மேகம் அஞ்சிக் கருக் கலங்கி நீரையுகுத்தன போன்றன வென்க.

இடித்த மேகம் பின்பு பெய்தது. (78)

571. வேழமும் மதத்தொடு, தாழ்புயல் கலந்துடன்
ஆழ்கட லகம்புறம், வீழ்தர விரைந்ததே.

புயல்: [1]ஆகுபெயர். கலந்து-கலக்க.

(இ-ள்.) கடல்நடுவு கரைக்குப்புறம்பே விழும்படி மும்மதங் களோடே புயலுக்குத்த நீரும் கடலிடத்தே கலத்தலாலே மேகத் தாலும் நாகத்தாலும் [2]தகைவின்றி விமானம் படையுடனே மரக் கலமிருக்கின்ற இடத்தே விரைந்து சென்றதென்க. (79)

572. மல்லன்மாக் கடலிடைக், கல்லெனக் கலங்கவிழ்த்
தல்லலுற் றழுங்கிய, செல்வனுற்ற செப்புவாம்.

(இ-ள்.) கடலிடத்தே கலங்கவிழ்த்து வருத்தமுற்றுக் கெட்ட ஸ்ரீதத்தன் பெற்ற இலாபம் இனிக் கூறுவாமென்க. (80)

---

570. சின வெகுளி:இருபெயரொட்டு. குஞ்சரம்-யானை. மஞ்சு-மேகம்.வயிறு அழிந்து-கருப்பங்கலங்கி.

571. கலந்து-கலத்தலால். கடலகம்-கடலின்நடு இடம். விரைந்தது-படையானது விரைந்து சென்றது. கடலகம் புறம் வீழ்தர வேழ மும்மதத் தொடு தாழ்புயல்கலந்து விரைந்தது என மாறியியைக்க.

(உரை.) புயல் அதனிடத்துண்டாகிய நீருக்கானமையின் ஆகு பெயர்; *சீவக.58*, அடிக். [2]தகைவு-தடை.

572. மல்லல்-வளப்பம். கலம்-கப்பல். கலம் கவிழ்த்த அல்லல்: *சீவக.332*, ந. அழுங்கிய-வருத்தமுற்றுக் கெட்ட. செல்வன்-சீதத்தன்.

573. (1) பானிறப் பனிவரை, மேனிற மிகுத்தன
நீனிற நிழன்மணி, தானிரைத் தகமெலாம்.

இதுமுதல், "பீழை" (*சீவக.580*) அளவும் ஒருதொடர்.

(1) வெள்ளிமலையில், 'நிறமிகுத்தன' என்றது, நீலமொழிந்த மணிகளை. நீலநிறத்தையுடைய ஒளிமணி.

574. (2) வஞ்சமின் மனத்தினான், நெஞ்சகம் புகன்றுக
விஞ்சையம் பெருமகன், வஞ்சமென் றுணர்த்தினான்.

(2) வஞ்சமில் மனத்தினான்-ஸ்ரீதத்தன். புகன்று உக-உவந்து உவகையொழுக. பெருமகன்-தரன்.

575. (3) நங்கைதன் னலத்தினான், மங்குல்வெள்ளி மால்வரை
எங்குமன்ன ரீண்டினார், சங்குவிம்மு தானையார்.

(3) மங்குல்-மேகம். மால்வரையில் மன்னர் தானையாராய் எவ்விடத்தும் ஈண்டினார்.

576. (4) ஈரலங்க லேந்துவேல், ஆரலங்கன் மார்பினான்
கார்கலந்த கைக்கணி, சீர்கலந்து செப்பினான்.

(4) ஈரும் வேல், மார்பினான்-அரசன்.

577. (5) மாதர்வாழ்வு மண்ணதே, ஆதலா லலங்கலந்
தாதவிழ்ந்த மார்பநின், காதலன் கடலுளான்.

(5) அவிழ்தற்குக் காரணமான மார்பு. 'அழைப்பி' என்பது சொல்லெச்சம்.

---

573. நீனிற நிழன்மணி: "நீனிற நிருதர்" (*கம்ப. வாலிவதை.151.*) நிழல்-ஒளி.

574. வஞ்சமென்று-தன்னுடைய சூழ்ச்சியென்று.

575. நங்கை: காந்தருவதத்தை. தானையாராய் ஈண்டினார் எனமாறுக.

576. அலங்கல்-மாலை. ஈரும் வேல், அலங்கல் ஏந்தியவேல் எனத்தனித்தனிக் கூட்டுக. மார்பினான்: கலுழவேகன். கணி-சோதிடன். மார்பினானுடைய கணி, செப்பினான்.

577. மாதர் வாழ்வு மண்ணது: *சீவக.563.* மண்ணது-பூமியின் கண்ணுள்ளது. அலங்கல்-பூமாலை. காதலன்-தோழன்.

578. (6) என்றுகூற வென்னையே, துன்றுகாதற் றோழனைச்
சென்றுநீ கொணர்கென, அன்றுவந்த வண்ணமே.

(6) அழைப்பியென்றென முன்னே கூட்டுக.

579. (7) துன்பமுற் றவர்க்கலால், இன்பமில்லை யாதலின்
அன்பமற்றி யானினைத், துன்பத்தாற் றொடக்கினேன்.

(7) தொடக்கினேன்-பிணித்தேன்.

580. (8) பீழைசெய்து பெற்றனன், வாழியென்று மாக்கடல்
ஆழ்வித்திட்ட வம்பியைத், தோழர்ச் சுட்டிக்காட்டினான்.

(8) பீழை-துன்பம். ஸ்ரீதத்தனுக்கு ஆழ்வித்தானாகப்பண்ணின. சுட்டி-இது கலம், இவர் தோழரென்று சுட்டி.

(இ-ள்.) [1]விஞ்சையம்பெருமகன், நங்கைநலத்தாலே மன்னர் ஈண்டினார்; அதுகண்டு [2]மார்பினானுடைய கணி, மாதர்வாழ்வு மண்ணிடத்ததே; ஆதலால், அவளைக்கொண்டுபோதற்கு மார்பனே, நின்றோழன் கடலிடத்தான்; அவனை அழைப்பியென்று சீர்கலந்து செப்பினான்; அதுகேட்டு மன்னன் நீ சென்று என்காதற்றோழனைக் கொணர்கவென என்னையே நோக்கிக் கூற, யான் அன்றுவந்த செய்தி ஒருவஞ்சனைகாணென்று கூறி, அவ்வஞ்சனையை, அன்பனே, துன்பமுற்றார்க்கல்லது இன்பமில்லையென்று உலகு கூறலின், யான் நின்னையொழிந்தோர்க்கு இன்பஞ்செய்து நின்னையொரு வனையும் துன்பத்தாற் பிணித்தேனென்று உணர்த்தினான்; உணர்த்தி யான் அங்ஙனம் பீழைசெய்து நின்நட்பைப்பெற்றேன்; இனி நீ வாழ்வாயாகவென்று முகமன்கூறி, மறைத்த அம்பியின், அகமெல்லாம் நிறமிகுத்தனவற்றையும் மணிகளையும் நிறைத்து,

---

578. என்று கூற-என்று சோதிடன் சொல்ல. கொணர்கென-கொண்டுவருகவென்றுகலுழவேகன்கூற.

579. துன்பமுற்றவர்க்கலால்இன்பமில்லை: "துன்புளதெனினன்றோ சுகமுளது" (கம்ப.கங்கைப்.69.)

(மேற்.) மு: நன். உரி. 11, மயிலை.

580. பெற்றனன்-உன் அன்பைப் பெற்றேன். அம்பி-கப்பல்; ஒருவகை ஓடமுமாம். அம்பியையும் தோழரையும்.

(மேற்.) அடி, 1-2: கல். 'பாய்திரை', 63, மயில்.

(உரை.) [1]விஞ்சையம் பெருமகன்-தரன். [2]மார்பினான்: கலுழ வேகன்.

வஞ்சமின் [3]மனத்தினான் அகம் புகன்றுருகும்படி, அவ்வம்பியையும் தோழரையுங் காட்டினானென்க.

எனவே இலாபமே கூறினான். காரியம் [4]கடைப்படுதலின், ஈண்டு உண்மை கூறினான். "வெற்றிவேல்" (*சீவக.565*) முதல், இத்துணையும் குறளடி நான்காய்வந்த கொச்சகவொருபோகு; [5]"நெய்யோடு தீயொக்கச், செய்யானைச் சேர்வார்க்குப், பொய்யாதவுள்ளமே, மெய்யாதல் வேண்டுமே" என்றாற்போல யாப்பின் வேறுபட்டன. *(81-8)*

(வேறு)

581. தேன்றரு மாரி போன்று திவ்விய கிளவி தம்மால்
ஊன்றரு குருதி வேலா னுள்ளகங் குளிர்ந்து விஞ்சைக்
கோன்றரு துன்ப மற்றென் குலத்தொடு முடிக வென்றான்
கான்றுவில் வயிரம் வீசுங் கனமணிக் குழையி னானே.

தேனைச்சொரிவதொரு மாரி. ஊன்சொரிவதொரு குருதி.

(இ-ள்.) வயிரம் ஒளியைக் கான்று பரப்பும் குழையினானாகிய வேலான், தரனது இனிய மொழியாலே குளிர்ந்து கலுழவேகன் தந்த இத்தன்மையைதான துன்பம் என்குலமுள்ள அளவும் நடப்பதாக வென்று உவந்து கூறினானென்க. *(89)*

582. தோடலர் தெரிய லான்றன் றோழரைக் கண்டு காதல்
ஊடலர்ந் தெழுந்து பொங்க வுருவத்தார் குழையப் புல்லிப்
பாடிரும் பெளவ முந்நீர்ப் பட்டது பகர்த லோடும்
நாடக நாங்க ளுற்ற தென்றுகை யெறிந்து நக்கார்.

---

[3]மனத்தினான்-ஸ்ரீதத்தன். [4]கடைப்படுதல்-முற்றுப்பெறுதல். [5]*தொல்.செய்.149, பேர்.ந.மேற்.*

581. திவ்வியம்-இனிமை. கிளவிதம்மால்-தரனுடையசொற்களால்; தம்: சாரியை. ஊன்-தசை. வேலான்: ஸ்ரீதத்தன். விஞ்சைக்கோன்-கலுழவேகன்; துன்பம்-இன்பத்தைக்கொடுக்கும்துன்பம். முடிக-நடப்பதாக. வயிரம் வில்கான்று வீசும் எனமாறி இயைக்க; வில்-ஒளி. கனமணிக் குழை-கனவிய மணியையுடைய குண்டலம்; "கனங்குழை" (*குறள்.1081.*) குழையினானாகிய வேலான் எனமாறுக.

582. தெரியலான்: ஸ்ரீதத்தன். ஊடு-மனத்தினுள்ளே. உருவத்தார்-அழகிய மாலை. தார்குழையப் புல்லியது அன்பின் மிகுதியைக் குறித்தது. பாடு இரும்பெளவம்-ஒலித்தலையுடைய பெரிய கடல்; பாடு-ஒலித்தல்; *சீவக.2173*, ந. பட்டது-தான் உற்றது. நாங்களுற்றது நாடகம் எனமாறுக. கையெறிந்து நகுதல்: *பெருங்.1.46:314.*

(இ-ள்.) ஸ்ரீதத்தன் தோழரைக்கண்டு காதல் நெஞ்சிலே விரிந்தெழுந்து மிகுதலாலே தார்குழையத் தழுவி முந்நீர்ப்பௌவத்திலே, தான் உற்றதெல்லாங் கூறியவளவிலே, நாங்கள் கண்டது நாடகம்; இது கண்டிலேமென்று கைதட்டிச் சிரித்தாரென்க.

இவர்க்கு இங்ஙனம்[1] நிருமித்தான். (90)

583. கட்டழற் கதிய புண்ணிற் கருவரை யருவி யாரம்
பட்டது போன்று நாய்கன் பரிவுதீர்ந் தினியர் சூழ
மட்டவிழ் கோதை யோடு மண்கணை மழவ மூதூர்க்
கட்டவிழ் தாரி னான்றன் கடிமனை மகிழ்ந்து புக்கான்.

(இ-ள்.) முகையவிழ்ந்து தாரானாகிய நாய்கன், அழலாற் கதுவிய புண்ணிலே அருவியும் ஆரமும் பட்டதுபோன்று பரிவு தீர்ந்து, தனக்கினியவரெல்லாரும் தன்னைச்சூழ மகிழ்ந்து தத்தையோடே இராசமாபுரத்தில் தன் மனையிலே புக்கானென்க.

கதிய:[1] விகாரம். (91)

584. பெருமனை குறுக லோடும் பிறையென விலங்கித் தோன்றும்
திருநுதன் மனைவி செம்பொற் கொடியென விறைஞ்சி நிற்ப
வருமுலை பொதிர்ப்ப வாங்கி வண்டின மிரியப் புல்லிக்
கதிர்நகை முறுவன் மாதர் கண்ணுறு கவலை தீர்த்தான்.

(இ-ள்.) தன்மனைவியிருக்கின்ற இடத்தைச்சேர்ந்தவளவிலே அவள் இறைஞ்சிநிற்ப, தன்மேல் வண்டினங்கெடும்படி அவளை யணைத்து முலை புடைகொள்ளும்படி தழுவி, எயிற்றினையும் மகிழ்ச்சியையுமுடைய அம்மாதரிடத்து நின்று வருத்தத்தைத் தீர்த்தானென்க. (92)

(உரை.) [1]நிருமித்தவன் தரன்.

583. கட்டழற்.......பட்டதுபோன்று: "செந்தீக் கதீஇய வெந்தழற் புண்ணினுட், சந்தனச் சாந்திட் டன்ன தண்மையொடு" (பெருங்.3. 7:108-9.) ஆரம்-சந்தனச்சாந்து. கட்டவிழ்தாரினானாகிய நாய்கன்; நாய்கன்-ஸ்ரீதத்தன். பரிவு-துன்பம். மட்டு-தேன். கோதை-காந்தருவ தத்தை. மண்கணை முழவம்: சீவக.628, அடிக். கட்டு-அரும்பின் முறுக்கு.

(உரை.) [1]கதுவிய என்பது கதிய என்றாயிற்று.

584. மனைவி-பதுமை என்பவள். இறைஞ்சி-வணங்கி. பொதிர்ப்ப-வீங்கும்படி. வாங்கி-தழுவி. புல்லி-அணைத்து. வண்டினம் இரிய வாங்கி, வருமுலை பொதிர்ப்பப் புல்லி எனமாறுக. மாதர்-பதுமை.

585. சந்திர காந்த மென்னுந் தண்மணி நிலத்தி னங்கண்
வெந்தெரி பசும்பொன் வெள்ளி பளிங்கொடு பவளம் பாய்த்திக்
கந்தெரி மணியிற் செய்த கன்னியா மாட மெய்திப்
பைந்தொடிப் பாவை யொன்றும் பரிவிலள் வைகி னாளே.

(இ-ள்.) பாவை, சந்திரகாந்தமென்னும் மணியாற்செய்த நிலத்திடத்தே ஓடவைத்து விளங்குகின்ற பொன்னாற் சுவரமைத்து மணியாற் கந்துநாட்டிப் [1]பளிக்குக் கையலகோடே பவளத்தைப் பூட்டாகப் பரப்பி அதிலே வெள்ளியாலே வேய்ந்துசெய்த கன்னியா மாடத்தைச்சேர்ந்து சிறிதும் வருத்தமின்றி வைகினாளென்க. (93)

586. பாசிழை பரவை யல்குற் பசுங்கதிர்க் கலாபம் வீங்கக்
காசுகண் பரிய வைகிக் கடன்றலைக் கழிந்த பின்னாத்
தூசணி பரவை யல்குற் றுளங்குநுண் ணுசுப்பிற் பாவை
ஆசறு வரவுந் தந்தை வலித்தது மறியச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) பதுமையது அல்குற்கலாபம் விம்முதலால் அதில் மணிகளற்று விழும்படி புணர்ந்து அவளிடத்து நிகழ்த்து முறைமை யெல்லாம் அவ்விடத்தே கழிந்த பின்பு, தத்தையது குற்றமற்ற வரவையும் அவள் தந்தையாழ் வென்றானுக்குக் கொடுக்கவென்று துணிந்ததனையும் அவளறியக் கூறினானென்க. (94)

587. வண்டுண மலர்ந்த கோதை வாயொருப் பட்டு நேரத்
தெண்கட லமிர்தம் பெய்த செப்பெனச் செறிந்து வீங்கிப்
பெண்டிரு மாண்மை வெஃகிப் பேதுறு முலையி னாளைக்
கண்டவர் மருள நாளைக் கடிவினை முடித்து மென்றான்.

(இ-ள்.) அது கேட்ட பதுமை நெஞ்சாலே துணிந்து உடன்படு தலாலே ஸ்ரீதத்தனும் நாளை முலையினாளைக் கடிவினைமுடிப்பே மென்றானென்க.

---

585. பாய்த்தி-பரப்பி. கந்து-தூண். எரிமணியிற் கந்து என மாறுக. வெந்தெரி பசும்பொன்......கன்னியாமாடம்: *சீவக.598.* பாவை: காந்தருவ தத்தை. ஒன்றும்-சிறிதும். பாவை எய்தி வைகினாள் என இயைக்க.

(உரை.) பளிக்குக் கையலகு; *சீவக.593.*

586. வீங்க-இறுகுதலால். காசு-மணி. பரிய-அற்றுவிழ. கடன்-நிகழ்த்தும் முறைமை. பின்னா-பின்னாக. துளங்கு-அசைகின்ற. பாவை: காந்தருவதத்தை. தந்தை-தத்தையின் தந்தையாகிய கலுழவேகன். வலித்தது-துணிந்தது; *சீவக.266.* அறிய-பதுமை அறியும்படி.

(மேற்.) *அடி: நன். பத.9,* மயிலை; *நேமி. எழுத்.19.*

587. கோதை-பதுமை. ஒருப்பட்டு-துணிந்து; *பெருங்.3. 22:37.* நேர- உடன்படுதலால். பெண்டிரும் ஆண்மை வெஃகல்: *சீவக.165,*

செறிந்து-நெருங்கி. மகளிருமுட்பட நுகர்தற்கு ஆண்மையை விரும்பி மயங்குதற்குக் காரணமான முலை. கட்டியங்காரன் உடன்படவே கடிவினை முடிதலின், அவனை நாளை உடன்படு விப்பேனெனத் துணிந்து கூறினான். (95)

588. மால்வரை வயிறு போழ்ந்து வல்லவர் மதியிற் றந்த
பால்வரை மணியும் பொன்னும் பற்பல கொண்டு புக்குக்
கால்பொரு கழலி னானுங் காவலற் கண்டு சொன்னான்
வேல்பொரு தானை யானும் வேண்டுவ விதியி னேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீதத்தனும், நூல்வல்லவர் தமதறிவாலே வரையின் வயிற்றைப் பிளந்து தந்த, பாலாலே நன்மையாராய்ந்து கொண்ட மணியும் பொன்னும் பலபல கொண்டுபுக்கு அரசனைக் கண்டு தன் குறையைக் கூறினான்; அரசனும் அவன் விரும்பினவற்றை விதியாலே உடன்பட்டானென்க.

குறை-மண்டபஞ் சமைத்தலும் மூன்றுவருணத்தாரும் வரச் சாற்றுதலுமுதலியன. சுயம்வரத்திற்கு அரசர் உடன்படவே வேண்டுதலின், 'விதியின்' என்றார். (96)

(வேறு)

589. மையன்மத யானைநிரை மன்னன்மகிழ்ந் தானாப்
பொய்யில்புகழ் நாய்கன்மத வொளியினொடு போகி
நொய்தின்மனை யெய்தியிது செய்கென நொடித்தான்
மொய்கொண் முலை பாயமுகை விண்டலர்ந்த தாரான்.

மையல்-[1]செல்வச்செருக்கு.

அடிக்.; *மதுரைக்.555,* ந.; *கம்ப.*சூர்ப்பனகைப்.*60;* 'இவளழகு எமக்குங்கூட வியப்பாயிற்று; இனி இவருக்குச் சொல்ல வேண்டுமோ' *(பரி.20:22, பரிமேல்.)* முடித்தும்-முடிப்போம்.

588. வல்லவர் மதியின் போழ்ந்து தந்த மணி, பால் வரை மணி என்க. மதியின்-அறிவால். பால்வரைமணி-பாலால் நன்மையை ஆராய்ந்து கொள்ளப்பட்ட நீலமணி; நீலமணியின் தன்மையைப் பாலால் ஆராய்ந்து கொள்ளுதல்; *சீவக.1325.* கழலினான்: ஸ்ரீதத்தன். காவலன்-கட்டியங்காரன். கழலினான் புக்குக் காவலற்கண்டு சொன்னான் என மாறுக.

589. மையல் மதயானை: *சீவக.37;* மன்னன் மகிழ்ந்து-கட்டியங் காரன் மகிழ்ந்ததனால். தாரானாகிய நாய்கன் என மாறுக. மத ஒளி-மிக்க ஒளி; மத: மிகுதிப் பொருள்தரும் உரிச்சொல் *(தொல். உரி.80.)* நொய்தின்-விரைவாக. நொடித்தான்-சொன்னான். பாய-பாய்தலால். முலைபாய அலர்ந்ததார்: *சீவக.612.*

(உரை.) [1] *மணி.23:103.*

(இ-ள்.) பாய்கையினால் அலர்ந்த தாரானாகிய நாய்கன் மன்னன் மகிழ்ந்தவளலிலே மிக்க ஒளியோடே போய் மனையைச் சேர்ந்து இத்தொழிலைக் கடிதாகச் செய்கவென்று கூறினானென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (97)

590. நானக்கிடங் காடைநகர் நாகத்திடை நன்பொன்
வானக்கிடு மாட்சியதொர் மண்டபஞ்செய் கென்ன
மீனத்திடை நாள்கிழமை வெள்ளிசயை பக்கம்
கானத்திடை வேங்கையெழக் கண்ணினர்க ளன்றே.

(இ-ள்.) நானக்கிடங்கை ஆடையாகவுடைய நகராகிய சுவர்க்கத் தினடுவே பொன்னையுடைய வானைச் சிரித்திடும் அழகினை யுடையதொரு மண்டபத்தைச் செய்கவென்று கூறினானாக; கணிகள், வெள்ளிக்கிழமையும் திருதியையும் பெற்ற உத்தரட்டாதி நாள்சிங்கம் உதயமாக முகூர்த்தங் குறித்தாரென்க.

நானம்-புழுகு; குளித்தலிற் புழுகுடைத்தாயிற்று. வானைத் தீண்டுமென்றுமாம். பூரட்டாதியின் நாலாங்காலும் உத்தரட்டா தியும் இரேவதியும் மீனராசியாதலால், உத்தரட்டாதி நடுநாளா தலின், 'மீனத்திடைநாள்' என்றார். திருதியை, அட்டமி, திரயோதசி யென்பவற்றில் திருதியை சிறத்தலின் 'சயைபக்கம்' என்றார். மேடத்தின் முற்கூறு மேடராசியின் கூறு; இரண்டாங்கூறு சிங்க ராசியின்கூறு; மூன்றாங்கூறு தனுராசியின்கூறு; ஆதலால், மேடத்தின் நடுக்கூற்றைச் சிங்கத்தின் உதயமாக விதித்தார். இது கூறிற்று, சிங்கத்தே பிருகஸ்பதியாதலின். வெள்ளி முதல் வியாழமீறாகக் கிழமை ஏழாயவாறும், உத்தரட்டாதி முதல் உரோகிணியீறாக நாள் ஆறாயவாறும் கூடுமாறென்னையெனின், இத்திங்களிற் சதயமுதல் ஆயிலியத்தளவும் சந்திரன் வர்த்தித்து வருதலின், வியாழக்கிழமைக்கு உரோகிணி கூடிற்று. இதனானே மேல், "ஒண்ணிற வுரோணி யூர்ந்த வொளிமதி யொண்பொனாட்சி" (*சீவக.620*) என்று வியாழக்கிழமை யிலும் சிறிது நாழிகை உரோகிணியாகக் கூறினார். (98)

591. நட்புப்பகை யுட்கினொடு நன்பொன்விளை கழனி
பட்டினொடு பஞ்சுதுகில் பைம்பொனொடு காணம்
அட்டசுவை வல்சியினொ டியாதுமொழி யாமல்
ஒட்டிப்பதி னாயிரவ ருற்றுமுயல் கின்றார்.

---

590. நாகம். சுவர்க்கலோகம். வான் நக்கிடும் எனப்பிரிக்க. நகுதல்-சிரித்தல். சயை-திருதியை, அஷ்டமி, திரயோதசியென்னும் திதிகள். கண்ணினர்-கணித்தார்கள்.

பொன் இட்டால் விளையுமென்று அக்கழனியின் சிறப்புக் கூறிற்று; பொன் உண்டாதற்குக் காரணமான கழனியுமாம். பஞ்சு-படாம். ஒடு: எண்ணொடு. காணம்-பழங்காசு. வல்சி-[1]பகற்சோறு. [2]உருபுவிரிக்க.

(இ-ள்.) பதினாயிரம்பெயர், கழனி முதலியவற்றையும் ஏனையவற்றையும் ஒழியாமல் அறுதியிட்டுத் தம்மிற் கூடியும் மாறுபட்டும் [3]இவனுக்கு அஞ்சுதலுடனே கடிதின் முடிக்குங் கருத்தினராய் முயலா நின்றாரென்க. (99)

592. வண்டுபடு தேறனற வாய்விடொடு பருகிக்
கண்டதொழிற் கணிச்சிகளிற் கயம்படநன் கிடித்தாங்
கெண்டிசையு மேற்பப்படுத் தேற்றியதன் மேலாற்
கண்டுருகு பொன்னினிலங் காமுறுவ புனைந்தார்.

(இ-ள்.) அவர்கள், தேறலையும் நறவையும் வாய்விடுதலோடே பருகித்தொழில் செய்தற்கென்று கண்ட [1]குந்தாலிகளாலே ஆழம்பட வெட்டிப்பின்பு அவ்விடத்தே எண்டிசையும் பொருந்தும்படி தல மிசைத்து உயர்த்தி அதன்மேலே இஃது உயரத்திற்களவென்றறிந்து காமுறுவனவாகிய பொன்னாலே நிலத்தைப் புனைந்தாரென்க.

வாய்விடுதல்-[2]வஞ்சினம்;ஆரவாரமுமாம்.[3]ஒடு:உடனிகழ்ச்சி.(100)

---

591. உட்கினொடும்-அச்சத்தோடும்; *சீவக.403.* நட்புடனும் பகையுடனும் உட்கினொடும் பதினாயிரவர் உற்று முயல்கின்றார் என்க. அட்ட-சமைத்த. யாதும்-எதுவும். ஒட்டி-முடிவுசெய்து.

(உரை.) [1]சைனர் இரவில் உண்ணாராதலின், 'வல்சி' என்பதற்குப் பகற்சோறென்று பொருள் கூறினர்; *சீவக.1939.* [2]கழனி, பஞ்சு, துகில், காணம், யாதும் என்பவற்றின் பின் இரண்டன் உருபு விரிக்க. [3]இவன்-ஸ்ரீதத்தன்.

592. வண்டுபடுதேறல்-வண்டுகளால் ஓரிடத்துச் சேமித்து வைக்கப்பட்ட தேன்; வைத்த தேன் என்பர்; *சீவக.64, ந.*; நறவு-பூவாலாக்கின தேன்; *சீவக.64, ந.*; "பூநறவு" (*சீவக.939.*) வாய்விடொடு-வாய்விடுதலோடு. தொழிற் கண்ட எனமாறுக. கயம்பட-ஆழமுண்டாக; கயம்-ஆழம்; "கயம்பல கெழீஇ யியங்குதுறை" (*பெருங்.1. 51:77.*) இடித்து-வெட்டி. ஏற்றி-உயர்த்தி. கண்டு-அறிந்து. பொன்னின்-பொன்னால். காமுறுவ-விரும்பத்தக்க. காமுறுவ பொன்னால் புனைந்தார் எனமாறுக.

(உரை.) [1]குந்தாலி: கூந்தாலி எனவும் வழங்கும். [2]வஞ்சினம்-சபதம். [3]வாய்விடொடு என்பதிலுள்ளது.

593. பொன்செய்குடங் கோத்தனைய வெருத்திற்பொலிபொற்றூண்
மின்செய்பசும் பொன்னிலத்து வீறுபெற நாட்டி
மன்பவள மேனவின்று பளிக்கலகு பரப்பி
நன்செய்வெளி வேய்ந்துசுவர் தமனியத்தி னமைத்தார்.

மன்-பெருமை. நவின்று-[1]நவில. வெள்ளி:[2]விகாரம்.

(இ-ள்.) அப்பொன்னிடத்தே தங்கழுத்திற் குடதாடியாலே பொற்குடத்தைக் கோத்தாலொத்த தூணைப் பெருமைபெற நாட்டி மேலே பவளமாகிய உத்தரமுதலியன [3]பயில அவற்றின்மேலே பளிக்குக் கையலகாலே கைபரப்பி, வெள்ளியாலே வேய்ந்து சுவரைப் பொன்னான் அமைத்தாரென்க.

குடதாடி-தூணுக்கும் உத்தரத்துக்கும் நடுவே வைக்கப்பட்டது. (101)

594. பாவையவ ளிருக்குமிடம் பளிக்குச்சுவ ரியற்றிக்
கோவைகுளிர் முத்தினியல் கோதையொடு கொழும்பொன்
மாலையொடு மாலைதலை மணந்துவர நாற்றி
ஆலையமி தோவியர்கட் கென்னவணி யமைத்தார்.

(இ-ள்.) பாவையாகிய அவளிருக்குமிடத்தைப் பளிங்காலே சுவர்செய்து முத்தினியல் கோவையோடே பூமாலையும் பொன் மாலையுடனே மாணிக்க மாலை முதலியனவும் தம்மில் தலை யொத்து வர நாலப்பண்ணி, இவ்விடம் சித்திரகாரர்கட்கு இருப்பிட மென்னும்படி சித்திரத்தை யெழுதினாரென்க.

[1]இவை சித்திரத்தின்மாலை. ஓவியங்கட்கும் பாடம். (102)

---

593. எருத்து-கழுத்து. 'பொன்னிலத்து எருத்திற் பொன்செய்குடம் கோத்தனைய பொற்றூண் வீறுபெற நாட்டி' எனமாறி யியைக்க. வீறு-பெருமை. வெளி-வெள்ளியால். தமனியம்-பொன். *மு. சீவக.585.*

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு. [2]வெள்ளியென்பது வெளியென்றாயிற்று. [3]பயில-பொருந்த.

594. பாவையவள்: காந்தருவதத்தை. பாவை.......பளிக்குச்சுவரி யற்றி: *சீவக.549, 585.* கோவை-பூமாலை. முத்தினியல் கோவையொடு கோதை என மாறுக. மாலை-மாணிக்கமாலை. தலைமணந்து-கலந்து. நாற்றி-தொங்கவிட்டு. ஆலையம்-இருப்பிடம். ஓவியர்-சித்திரகாரர். அணி-சித்திரம். இஃது ஓவியர்கட்கு ஆலயமென்ன அணி அமைத்தார் எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]இவை: இப்பாடலிற் கூறிய முத்துமாலை முதலிய மாலைகள்.

595. ஆயிதழ பொன்னலங்கல் காலசைப்ப வொல்கி
வாயருகு வந்தொசிந்து மறியமழை மின்போற்
சேயவர்க்குந் தோன்றியதொர் திலகமெனுந் தகைத்தாய்ப்
பாயதிரை முத்தமணல் பரந்துபயின் றுளதே.

(இ-ள்.) அழகிய இதழையுடைய பொன்னாற்செய்த [1]தூக்கு மாலைகள் காற்று அசைத்தலாலே ஒதுங்கி விளிம்பருகே வந்து சாய்ந்து மீளுதலாலே மின்போற்றோன்றப்பட்ட மண்டபந்தான் மண்டபங்களுக்குத் திலகமென்னும் தகைமைத்தாய் முத்தமாகிய மணல் எங்கும் நெருங்கிப் பரந்துளதென்க.

இதனாற் பிறவும் கூறினார். *(103)*

596. காமர்களி றும்பிடியுங் கன்றுங்கலை மானும்
தாமரைய வாவிகளும் புள்ளுந்தகை நலத்தின்
ஏமுறுவ பாவையினொ டியக்கிநிலை யெழுதி
ஆமொரையங் காண்பவர்க்கி தகம்புறமி தெனவே.

கலையும் மானும். இயக்கிநிலையெழுதி-அதிதெய்வமாக இயக்கியது நிலையையும் எழுதி. இயக்கநிலை பாடமாயின், இவை இயக்கமும் நிலையுமாக எழுதியென்க. எழுதி-எழுத.

(இ-ள்.) பாவையோடே களிறு முதலியவற்றைப் பளிக்குச் சுவரிலேயெழுத, அச்சுவரின்[1]பாடத்தால் வந்து காண்பார்க்கு அகமிது புறமிதுவெனத் தெரியாததோர் ஐயம் நிகழாநின்றதென்க. *(104)*

---

595. ஆய்-அழகு; *சீவக.48, 2395,* ந.; *கலி.46:4,* ந. கால்-காற்று. அசைப்ப-அசைத்தலால். ஒல்கி-ஒதுங்கி. வாய்-விளிம்பு. ஒசிந்து-சாய்ந்து. மறிய-மீளுதலால். சேயவர்க்கும்-சேய்மைக்கண் உள்ளவர்களுக்கும். சேயவர்க்கும் மின்போல் தோன்றியது என மாறியியைக்க. தோன்றியது-தோன்றப்பட்டதாகிய மண்டபம். பாய-பரவிய. முத்தமணல்: *பெரும்பாண்.335.*

(உரை.) [1]*மதுரைக்.713,* ந.

596. காமர்களிறு-விருப்பம் மருவின ஆண்யானை. பிடி-பெண் யானை. கலையும் மானும் என உம்மை விரிக்க. ஏமுறுவ-மயக்க முண்டாவன; ஏமுறல்-மயக்கமுறுதல்; *சீவக.754, 2001, 2459.* இயக்கி-யக்ஷி. எழுதி-எழுத. களிறு முதலியவற்றைச் சித்திரத்தில் எழுதுதல்: *சீவக.148,* ந. காண்பவர்க்கு இஃது அகம் இது புறம் எனவே ஐயம் ஆம் எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]பாடம்-ஒளிவிடுதல்.

597. உழந்தவரு நோக்கிமகிழ் தூங்கவொளி வாய்ந்து
விழுங்குமெனப் பறவைகளும் பிறவிலங்கு மடையா
முழங்குதிரை வேலியினி னில்லையென மொய்கொண்
டெழுந்துகொடி யாடுமிதவ் வெழினகரி னியல்பே.

(இ-ள்.) பலநாள் இதிலே பழகின சித்திரகாரரும் பார்த்து வியந்து மகிழ்ச்சி செறியும்படி ஒரு விளக்கம் வாய்ந்து, இதில் எழுதின பறவைக்கும் விலங்குக்கும் பகையாகிய பறவைகளும் விலங்குகளும் இவை நம்மை விழுங்குமென்றஞ்சி அடையாவாக, உலகினில் தனக்கு நிகரில்லையென்னும்படி கொடி ஆடாநிற்கும்; அம்மண்டபத்தினியல்பு இத்தன்மைத்தென்க. (105)

598. ஓடுமுகில் கீறியொளிர் திங்கள்சிகை வைத்தே
மாடமது வார்சடைய வள்ளலையு மொக்கும்
நாடிமுக நான்கதனி னான்முகனை யொக்கும்
நேடிநிமிர் தன்மையினி னேமியையு மொக்கும்.

(இ-ள்.) அந்த மாடமாகிய அது முகிலைக்கிழித்துப் பிறையைத் தலையிலே வைத்தலாலே அரனையொக்கும்; முகநான்காகிய அதனானே எங்கும் நாடுதலாலே அயனையொக்கும்; மேலெல்லையைத் தேடி நிமிர்ந்த தன்மையாலே அரியையுமொக்குமென்க.

நாடி-[1]நாசியென்பாருமுளர். இன்: அசை. (106)

599. கண்டவர்கள் காமுறலிற் காமனையு மொக்கும்
கொண்டுலக மேத்தலினக் கொற்றவனை யொக்கும்
வண்டெரிய லாரமுலை மாதர்மகி ழமுதம்
உண்டவர்க ளெவ்வகைய ரவ்வகைய தொன்றே.

---

597. உழந்தவர்-பழகியவர்; இங்கே சித்திரகாரர். இல்லை-தனக்கு ஒப்பு இல்லை. மொய்-வலி. இல்லையெனக் கொடியாடும் என இயைக்க. நகரின் இயல்பு இது. இது-இத்தன்மைத்து.

598. சிகை-தலை. மாடமது திங்கள் சிகைவைத்து என மாறுக; அது: பகுதிப்பொருள் விகுதியெனலுமாம். வைத்து-வைத்தலால். வள்ளல்: சிவபெருமான். திங்களைச் சிகையில் வைத்தலால் மாடத்திற்குச் சிவபெருமான் உவமை; *திருச்சிற்.222.* முகநான்கதனின் நாடி என மாறுக. நாடி-நாடுதலால். நேடி-தேடி. நேமி-திருமால்; *கம்ப. பிணிவீட்டு. 70.* நேடி நிமிர் தன்மையால் நேமி என்று உவமை கூறியது திருமால் கொண்ட விசுவரூபத்தால்.

(மேற்.) *அடி, 2: தொல். சூ. வி. எழுத் 1, சிவஞா.*

(உரை.) [1]நாசி: வீட்டின் ஒருறுப்பு; *பெருங். 1. 40:14, 42:37; 2. 6:57; 598:* நாசி: *கலிங்கத்துப். 102. பெரிய. திருஞான. 12.* [2]தன்மையினின் என்பதிலுள்ளது.

(இ-ள்.) அது, காமுறலிற் காமனையொக்கும்; உலகங் கொண் டேத்தலிற் சச்சந்தனையுமொக்கும்; அதுவன்றி, மாதராகிய அமுதத் தையுண்டவர்கள்எத்தன்மையர்அத்தன்மையதொன்றென்க.

[1]நீங்கலாகாமை கூறினார். *(107)*

(வேறு)

600. முகிற்றலை மதிய மன்ன முழுமணி மாடத் திட்ட
அகிற்புகை தவழ்ந்து வானத் தருவிசும் பறுத்து நீண்டு
பகற்கதிர்ப் பரப்பிற் றாகிப் பஞ்சவர் விமான முட்டிப்
புகற்கரு மமரர் கற்பம் புக்கயா வுயிர்த்த தன்றே.

(இ-ள்.) மதிபோன்ற நிறைமணிகளையுடைய முகிற்றலை மாடத்திட்ட புகை தவழ்ந்துசென்று வானத்து மேகத்தை ஊடுருவி நீண்டு பகலைச்செய்கின்ற கதிரிடத்தே பரத்தலையுடைத்தாய்ச் சோதிட்கரது விமானத்தை முட்டி அமரர் கற்பத்திலும் புக்கு அயாவுயிர்த்ததென்க. *(108)*

(வேறு)

601. (1) அரைசன தருளினொ டகன்மனை யவனெய்தி
உரைசெலல் வகையினொ டுலகமு மறிவுற
முரைசதி ரிமிழிசை முதுநக ரறைகென
விரைசெலல் லிளையரை வியவரின் விடவே.

---

599. காமுறலின்-விரும்புதலால். உலகம் கொண்டு ஏத்தலின் என மாறுக. கொற்றவன்-இங்கேசச்சந்தன். தெரியல்-பூமாலை. மாதல் மகிழ் அமுதம். *சீவக.266.* அவ்வகையது-அத்தன்மையது

(உரை.) [1] *சீவக.505.*

600. முகிற்றலைமாடம், மதியமன்ன முழுமணி மாடம் என்க. வானம்-ஆகாயம். விசும்பு-மேகம். அறுத்து-ஊடுருவிச்சென்று. கதிர்-சூரியன். பரப்பிற்றாகி-பரவுதலையுடையதாய். பஞ்சவர்:சந்திரன், சூரியன், மற்றைக் கோள்கள், 27-நட்சத்திரங்கள், தாரகைகள் என ஐந்து வகையினர்; *சூளா.* துறவு. 206; *நீல.* தருமவுரை. 80; இவர்கள் சோதிடர் என்றும் சோதிட்கர் என்றும் கூறப்படுவர்; அகிற்புகை.........விமான முட்டி; *பெருங்.2. 18:49-51.* புகற்கரும்-புகுதற்கரிய. அயாவுயிர்த்தது-இளைப்பாறியது; *சீவக.2108.*

601. அரைசன்-அரசன். அவன்-சீதத்தன். உலகமும் அறிவுற உரை செலல் வகையின் எனமாறுக. முரைசு-முரசு. அதிர்-அதிர்தலால். இமிழிசை முரசு எனமாறுக. வியவர்-ஏவல் செய்வார்; வியம்-ஏவல்; "வினைகடைக்கூட்ட வியங்கொண்டான்" *(சிலப்.9:* இறுதி வெண்பா.)

602. (2) விடுகணை விசையொடு வெருவரு தகையவர்
படுபணை யவருறை பதியது குறுகி
நெடுமதி யகடுற நிழறவழ் கொடியுயர்
கடிநக ரிடிமுர சறைமின மெனவே.

603. (3) மங்கல வணியினர் மலர்கதிர் மதியன
புங்கவ னறநெறி பொலிவொடு மலிகென
அங்கதிர் மணிநகை யலமரு முலைவளர்
கொங்கணி குழலவள் கோடணை யறைவாம்.

604. (4) வான்றரு வளத்த தாகி வையகம் பிணிற் றீர்க
தேன்றரு கிளவி யாருங் கற்பினிற் றிரித லின்றி
ஊன்றுக வூழி தோறு முலகினுண் மாந்த ரெல்லாம்
ஈன்றவர் வயத்த ராகி யில்லறம் புணர்க நாளும்.

605. (5) தவம்புரிந் தடக்கி நோற்குந்
தத்துவர்த் தலைப்பட் டோம்பிப்
பவம்பரி கெமக்கு மென்று
பணிந்தவ ருவப்ப வீமின்

---

602. வெருவரு-அஞ்சத்தக்க. தகையவர்-ஏவலாளர். படுபணையவர்-ஒலித்தலையுடைய முரசறைபவர். பதியது-பதியை; அது: பகுதிப் பொருள் விகுதி. அகடு உற-நடு இடத்தைப் பொருந்த. நிழல்-ஒளி. உயர்கொடியையுடைய கடிநகர் என்க. நகர்-நகரிடத்தே. அறைமினம்-அறையுங்கள்; அம்: அசைநிலை.

603. மங்கல அணியினர்-வெள்ளணி யணிந்தவர்; *சீவக.614*, உரை; மங்கல அணியினராய் முரசறைதல்; *சீவக.2388*. கதிர் மதி அன-சூரியனையும் சந்திரனையும் ஒத்த. புங்கவன்-அருகதேவன். பொலிவு-வளர்ச்சி. மலிக-மிகுக. என-என்று கூறி. மணி நகை-மணி மாலையும் முத்து மாலையும்; நகை-முத்தமாலை; *சீவக.132*, ந. அலமருதல்-சுழலுதல்; அசைதலுமாம். குழலவள்: காந்தருவதத்தை. கோடணை-முழக்கம்; *சீவக.3013, 3065*. அறைவாம் என அறநெறி மலிக என்று மாறித்தீர்க என்பது முதலாக மேற்பாடல்களில் வரும் வியங்கோட்களோடு இயைத்துக் கொள்க.

604. வான்தருவளம்-மழை தருகின்ற வளப்பம். தேன்தருகிளவி-தேனைப் போன்ற இனிய சொல். திரிதலின்றி-மாறுபடாமல். ஊன்றுக-நிலைபெறுக. ஊழிதோறும் என்பதை, வையகம், கிளவியார், மாந்தர் என்பவைகளுக்கு முன்கூட்டுக. வயத்தராகி-அடங்கினவர்களாகி. நாளும் இல்லறம் புணர்க என்று மாறுக.

605. அடக்கி-ஐம்புலன்களையும் அடக்கி. தத்துவர்-உண்மை யறிவுடையவர். தலைப்பட்டு-எதிர்ப்பட்டு; *சீவக.1592*. பவம்-பிறவி.

அவம்புரிந் துடம்பு நீங்கா
தருந்தவ முயன்மின் யாரும்
சிவம்புரி நெறியைச் சேரச்
செப்புமிப் பொருளுங் கேண்மின்.

606. (6) அம்மலர ளிச்சத் தம்போ
தல்லியோ டணியி னொந்து
விம்முறு நுசுப்பு நைய
வீற்றிருந் தணங்கு சேர்ந்த
வெம்முலைப் பரவை யல்குன்
மிடைமணிக் கலாபம் வேய்த்தோட்
செம்மலர்த் திருவின் சாயற்
றேமொழி தத்தை யென்பாள்.

607. (7) மற்றவ டந்தை நாய்கன்
வண்கைச்சீ தத்த னென்பான்
கொற்றவன் குலத்தின் வந்தான்
கூறிய பொருளி தாகும்
முற்றவ முடைய ளாகி
மூரிநூற் கலைக ளெல்லாம்
கற்றவள் கணங்கொ ணல்யா
ழனங்கனைக் கனிக்கு நீராள்.

பரிக-கெடுக. அவர்-தத்துவர். அவம்-வீணானதொழில். உடம்பு அவம் புரிந்து நீங்காது சிவம் புரி நெறியைச் சேர அருந்தவம் முயன்மின் என மாறியி யைக்க. சிவம்-நன்மை; மங்களம். நெறி- வீடுபேறு. பொருள்-காரியம்.

606. அம்மலர் அல்லி என இயைக்க; அம்-அழகிய. அணி-மற்றைய ஆபரணங்கள். நைய-வருந்தும்படி. அணங்கு-வீற்றுத்தெய்வம். நகிலில் அணங்கு உறைதல்; *சீவக.171*, செம்மலர்த்திருவின்-செந்தா மரையில்உறையும் இலக்குமியினது. மொழி-மொழியினைஉடையவள்.

607. அவள்: காந்தருவதத்தை. தந்தையாகிய சீதத்தனென்பான் கொற்றவன் குலத்தில் வந்தான் என இயைக்க. கொற்றவன்-கலுழ வேகன். கூறிய-சீதத்தன் சொல்லிய. நூற்கலைகள்-இசைநூலிற் கூறப்பட்ட கலைகள். கலைகளெல்லாம் கற்றவன்: *சீவக.657*. கணம்-இசைத்தொகுதி. யாழ்-வீணையால். கனிக்கும்-உருக்கும்; *சீவக.657*. அனங்கன்இசையறிவில்சிறந்தவன்: *சீவக.729, 2037*.

608. (8) தீந்தொடை மகர வீணைத்
தெள்விளி யெடுப்பித் தேற்றிப்
பூந்தொடி யரிவை தன்னிற்
புலமிகுத் துடைய நம்பிக்
கீந்திடு மிறைவ ராதி
மூவகைக் குலத்து ளார்க்கும்
வேந்தடு குருதி வேற்கண்
விளங்கிழை தாதை யென்றான்.

609. (9) மண்ணக மடந்தை யாக
மார்புற முயங்கி நின்ற
அண்ணலை யாதி யாக
வருங்கடி நகரை வாழ்த்தி
விண்ணக முழக்கி னேய்ப்ப
வீதிதொ றெருக்கி யெங்கும்
கண்ணொளிர் கடிப்பி னோச்சிக்
கடிமுர சறைந்த காலை.

இவை ஒன்பதும் ஒரு தொடர்.

(1) உரை செலல் வகை-முற்கூறிச் சாற்றும் முறைமை; புகழுமாம். கண் நடுங்குதலால் இமிழ்கின்ற ஓசையையுடைய முரசு. வியவர்-ஏவல் செய்வார்; 'வியங்கோள்' போல. என்றது முரசறைவிப்பாரை.

(2) தகையவர்-அவ் வியவர். பதியாகிய அதனை. [1]அம்: அசை.

(3) மங்கலவணி-வெள்ளணி. எவ்வுயிர்க்கும் தண்ணளி செய்தலின், மதி உவமை. நகை-முத்து. மணியும் நகையும். முலை வளர்கின்ற தத்தை.

---

608. தொடை-நரம்பு. தீந்தொடையாழ்: *பெருங்.1.52:85.* தேற்றி-எல்லார்க்கும் தெளிவித்து. அரிவைதன்னின்-காந்தருவதத்தையைக் காட்டிலும். புலம்-அறிவு. நம்பிக்கு-சிறந்த ஒருவனுக்கு. ஈந்திடும்: முற்று. இறைவர்-அரசர். தாதை-கலுழவேகன். தாதை, மூவகைக் குலத்துளார்க்கும் எடுப்பி, மிகுத்துத் தேற்றி உடைய நம்பிக்கு ஈந்திடும் என்றான் என்க.

609. அண்ணல்-கட்டியங்காரன். விண்ணக முழக்கு-மேகத்தின் முழக்கம். எருக்கி-தாக்கி. கடிப்பு-குறுந்தடி.

(உரை.) [1]அறைமினம் என்பதில் உள்ளது.

(4) கற்பினின்; இன்: அசை.

(5) தவத்திலே மிக்கு ஐம்புலனும் அடக்கி நோற்கும் தத்துவ வுணர்வினோரை எதிர்ப்பட்டு எமக்கும் பிறப்பறுகவென்று வணங்கி ஓம்பி அவர் உவப்பனவற்றை ஈமின். யாவரும் உடம்பி அவமே புரிந்து நீங்காமல் அவ்வுடம்பால் நன்மை புரிந்த வீட்டைச் சேரும்படி அருந்தவத்தை முயன்மின்.

(6) அனிச்சப்போதை அழகிய மலர்களின் அல்லியோடே அணியின் நொந்து வருந்தும் நுசுப்பு நோம்படி வீற்றிருந்து வீற்றுத் தெய்வஞ் சேர்ந்த முலை முதலியவற்றையுடைய தேமொழி பெயர் தத்தை.

(7) [2]மற்று: வினைமாற்று. கலுழவேகன் குலத்தேடே [3]போந்தான். இசைநூலிற் கூறிய கலைகள். யாழாலே காமனையும் உருக்குநீராள்.

(8) தொடை-நரம்பு. பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியா ழென்னும் [4]நான்கினும் பத்தொன்பது நரம்பு கட்டின மகரயாழ் இவள் வாசிக்கின்றதென்பது தோன்ற, 'மகர வீணை' என்றார்; [5]"ஒன்று மிருபது மொன்பதும் பத்துடனே, நின்ற பதினான்கும் பின்னேழுங்-குன்றாத, நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே, மேல்வகைய நூலோர் விதி." முறையே 21-19-14-7 என்க. விளி-ஓசை. எடுப்பி-எழுப்பி. அரசர் அந்தணர் வணிகரென்னும் மூவகைக் குலத்துளாரிலுமென்க; உருபு மயக்கம். இவள் தான் அரச குலமாதலின், அரசரை முற்கூறினார்.

(9) தன் மார்பிலேயுற, எருக்கி-தாக்கி. எங்கும்-எவ்விடத்தும்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் மண்டபம் சமைத்தவளவிலே, ஸ்ரீதத்தன், அவ்விடத்து [6]அரசனுக்கு அறிவித்து அவனருளோடே தன்மனையைச் சேர்ந்து உலகமும் அறிவுறும்படி இந்நகரிலே உரைநடத்தலின் கூறுபாட்டோடே முரசை அறைவார்களாகவெனக் கூறித் தன்னி ளையரை வியவரிடத்தேவிட, அவ்வியவரும் கணைபோலும் விசையுடன் சென்று முரசறைவார் உறைபதியதனைக் குறுகி முரசறைமினெனக் கூற, அதுகேட்டு அவரும் குழலவளுடைய யாழ்

(உரை.) [2]மற்றவள் என்பதில் உள்ளது. [3]போந்தவன் சீதத்தன். [4]யாழ் நால்வகைப்படும் "பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன், சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினார்" (சிலப். 3:26, அடியார். மேற்.) [5]சிலப்.3:26. அடியார். மேற். [6]கட்டியங்காரனுக்கு.

[7]வாசினையை அறைவாமெனக் கூறி அணியினராய்ப் புங்க வனறநெறி வளர்ச்சியோடே மிகுக; ஊழிதோறும் இவ்வையகம் மழைதருவளத்தையுடைத்தாய்ப் பிணியினின்றும் நீங்குக; கிளவியாரும் கற்பினில் திரியாது நிலைபெறுக; மாந்த ரெல்லாம் [8]இருமுதுகுரவர் சொற்கேட்டு நாளும் இல்லறம் புணர்க என உலகைவாழ்த்தி, பின்பு கட்டியங்காரன் முதலாக நகரையும் வாழ்த்தி, நீங்கள் தானஞ்செய்மின்; தவம்செய்மின்; யான் செப்பு கின்ற இக்காரியத்தையுங் கேண்மின்; தேமொழி, தத்தையென்பாள்; அவள் தந்தையாகிய நாய்கன் ஸ்ரீதத்தனென்பான்; குலத்தின் வந்தான்; ஆதலால் அவன் கூறிய காரியம் இதுவாகும்; அஃது யாதெனின், கற்றவள், நீராள், விளங்கிழை, அவள் தாதையாகிய கலுழவேகன் மூவகைக் குலத்துளாரிலும் மகர யாழினது விளியை யெடுப்பிமிகுத்து எல்லார்க்கும் தெளிவித்து அவ்வரிவையிற்காட்டில் அறிவுடைய நம்பிக்கு அவளைக்கொடுமென்று கூறினானென்ப தென்று வீதிதோறும் கடிப்பினோச்சித் தாக்கி எங்கும் முழக்கின் ஏய்ப்ப முரசறைந்த பொழுதிலேயென்க.[9] *(109-17)*

610. வணக்கருந் தானை மன்னர் மத்தகம் பிளந்து வாய்த்த
நிணக்கொழுங் குருதி வாட்கை நிலம்புடை பெயர்க்கு மாற்றல்
அணைப்பருங் களிகொள் வேழத் தத்தின புரத்து வேந்தன்
கணைக்கவி னழித்த வுண்கட் கன்னியைக் கருதி வந்தான்.

நிணத்தையுடைய குருதி.

(இ-ள்.) மன்னருடைய வேழத்தினது மத்தகத்தைப் பிளந்து தப்பாத வாளையுடைய கையினையும், மெய்வலியினையுமுடைய அத்தினபுரத்தினரசன் கன்னியைக் கொள்ளக் கருதி வந்தானென்க.*(118)*

(உரை.) [7]வாசினை-வாசித்தல்; *சீவக.1079*, ந. [8]இருமுதுகுரவர்-தாய்தந்தையர்; *சிலப்.16:67.*

[9]இதன்பின்,

"இசைபடவறைந்த வோசையெண்டிசைவேந்து மல்லால்
விசையுடை யெவரு மீண்டி வெறுநில நெளியத்தோற்றிப்
பசைபடு மாறு வந்தார் பான்மையும் பண்பு மெல்லாம்
நசைபட நல்ல நாட்டி நாஞ்சிறிதுரைத்து மன்றே"

என ஒருசெய்யுள் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

610. மத்தகம்-யானையின் நெற்றி. வாய்த்த-தப்பாத. அணைப் பரும்களி-தடுத்தற்கரிய மதம். வேழத்து-யானையையுடைய. அத்தின புரம்: *சீவக.2182.* கையையும், ஆறறலையும் உடைய வேந்தன் என்க. கணைகவின்அழித்த உண்கண்-அம்பினது அழகைக் கெடுத்த மையுண்ட கண். கன்னி: காந்தருவதத்தை.

611. சிதைப்பருஞ் சீற்றத் துப்பிற் செய்கழ னரல வீக்கி
மதக்களி றடர்த்துக் குன்ற மணிவட்டி னுருட்டு மாற்றற்
கதக்களி யொளிறு வைவேற் காம்பிலிக் காவன் மன்னன்
பதைப்பரும் பரும யானைப் பாலமா குமரன் வந்தான்.

கதக்களியாற் பகைக்கு அஞ்சிப் பதைத்து ஓடுதலரிய யானை. பாலமா; மா, ஈண்டு வியங்கோளன்றி இசைநிறைத்தது.

(இ-ள்.) பகைவராற் சிதைத்தற்கரிய துப்பாலே வீரக் கழலைக் கட்டிக் களிற்றை அடர்த்துக் குன்றை வட்டுப்போல் உருட்டும் மெய்வலியினையும், வேலினையும், யானையினையுமுடைய காம்பிலி நாட்டுக்கு மன்னனாகிய பாலகுமரன் வந்தானென்க. *(119)*

612. இலைபொர வெழுதி யன்ன வெரிமணிக் கடக முன்கைச்
சிலைபொரத் திரண்ட திண்டோட் சில்லரிச் சிலம்பி னார்தம்
முலைபொர வுடைந்த தண்டார் மொய்ம்மதுத் துளிப்ப வந்தான்
மலைபொர வரிய மார்பின் வாரண வாசி மன்னன்.

இட்ட இலைத்தொழில் திருந்த நெருங்க எழுதினாற்போன்ற முலை.

(இ-ள்.) முன்கையினையும், தோளினையும், மலை ஒத்தற் கரிய மார்பினையுமுடைய மன்னன் முலைபொருதலால் அலர்ந்த தாரின் மதுத்துளிப்ப வந்தானென்க. *(120)*

---

611. சீற்றத்துப்பின்-கோபத்தையுடைய வன்மையால்; *சீவக.361.* செய்கழல்-தொழிலழகு பெற்ற வீரக்கழல்; *பு-வெ.267,* உரை. நரல-ஒலிக்கும்படி. குன்றம்-மலையை. வட்டு-விளையாட்டிற்குரிய ஒருவகை உருண்டை; "வல்லானாடிய மணிவட் டேய்ப்ப" *(சீவக.983.)* குன்றை வட்டுப் போல் உருட்டல்; "வடகரை பிடுங்கி வட்டென வுருட்டும்" *(இலிங்க. தீவுகளின்.10.)* கதம்-கோபம். காம்பிலி: ஒரு தேசம்; *சீவக.2183, 2253.* பதைப்பரும்-பதைத்து ஓடுதல் அரிய. பாலமா குமரன்-பாலகுமரன்; இசைநிறைத்து நின்றது; உலோகமா பாலன் என்பதுபோல: *சீவக.396,* அடிக்.

612. சிலை பொர-வில் பொருதலால். சில்லரிச் சிலம்பு-சில வாகிய பரல்களையுடைய சிலம்பு. சிலம்பினார் தம் இலை பொர எழுதியன்ன முலை பொருதலால் உடைந்த தார் எனமாறியியைக்க. முலை பொர உடைந்த தார்: "மொய்கொண்முலை பாயமுகை விண்டலர்ந்த தாரான்" *(சீவக.589)*; உடைந்த-அலர்ந்த. வாரணவாசி: ஒரு நகரம்; *சீவக.395, 2188.*

613. கதிர்முடி மன்னர் சூழ்ந்து கைதொழு திறைஞ்சி மாலைத்
திருமுடி வயிர வில்லாற் சேவடி திளைப்ப வேத்தி
அருமுடி யணிந்த கொற்றத் தவந்தியன் முரச மார்ப்ப
ஒருபிடி நுசுப்பி னாளை யுள்ளுபு வந்து விட்டான்.

[1]ஏத்தி-ஏத்த.

(இ-ள்.) மன்னர் சூழ்ந்து கையாற்றொழுது தமதுமுடியின் வயிரத்தினது ஒளியாலே அவன்சேவடி ஒளி இடையறாதிருக்கும்படி இறைஞ்சியேத்த, முடியணிந்த அவந்தியன், ஆர்ப்ப ஒருபிடியின் அடங்குநுசுப்பினாளைக்கொள்ளக்கருதி வந்துவிட்டானென்க. (121)

614. வெள்ளணி யணிந்த ஞான்றே வேந்தர்தம் முடியிற் கொண்ட
கள்ளணி மாலை மோந்து கனைகழ லிலங்கு நோன்றாட்
புள்ளணி கொடியி னானிற் போர்பல தொலைத்த வாற்றல்
அள்ளிலை யணிந்த வைவே லயோத்திய ரிறையும் வந்தான்.

வெள்ளணி-பிறந்தநாளில்[1]ஒப்பனை. அள்ளுதல்-செறிதல்.

(இ-ள்.) ஒப்பனையை அணிந்தவன்றே மாலையை மோந்து கழலிலங்கு காலினையும் கருடக்கொடியோனைப்போலப் பல போரைத் தொலைத்த ஆற்றலையும் வேலினையுமுடைய அயோத்தியர்க்கிறையும் வந்தானென்க. (122)

615. நீணிதி வணிக ரீறா நிலமிசை யவர்க ளெல்லாம்
வீணையிற் பொருது வெல்வான் விரைவினர் துவன்றி மூதூர்க்
கோணமு மறுகு மெல்லாங் குச்சென நிரைத்தம் மாந்தர்
மாண்மது நசையின் மொய்த்த மதுகர வீட்ட மொத்தார்.

---

613. மாலையையணிந்த திருமுடி. வயிரவில்லால்-வயிரத்தினது ஒளியால். சேவடி-அவந்தியனுடைய பாதம். சேவடி திளைப்ப இறைஞ்சி ஏத்தி என மாறியியைக்க. கொற்றம்-வெற்றி. அவந்தியன்-அவந்தி நாட்டு மன்னன்: *சீவக.2185.* ஒருபிடி நுசுப்பினாள்-ஒரு பிடியில் அடங்கும் இடையையுடையவள். ஒரு பிடி நுசுப்பு: *சீவக.2085, 2458; பெருங்.2.2:216.* உள்ளுபு-நினைந்து.

(மேற்.) *அடி, 4: மாறன்.* பொருளணி. 16.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

614. பிறந்தநாளில்வெள்ளணிஅணிதல்மரபாதலின், 'வெள்ளணி யணிந்த ஞான்றே' என்பது பிறந்த நாளைப் புலப்படுத்தி நின்றது; *சீவக.603, 2388, 2431; சூளா. சுயம்.212; பு-வெ.212.* கள்-தேன். கனை கழல்-ஒலிக்கின்ற கழல். புள்ளணி கொடியினான்-திருமால்; புள்: கருடன். அள்ளிலைவேல்: *சீவக.1341.* அள்-செறிவு; *சீவக.1191,* ந.

(உரை.) [1]ஒப்பனை-அலங்காரம்.

(இ-ள்.) கடிமுரசறைந்த காலையிலே, வணிகரீறாக நிலமிசையவர்களாகிய இவர்களும் ஒழிந்த அரசரும் அந்தணரும் எல்லாரும் வீணையிற் பொருது வெல்லவேண்டி விரைவினராய் நெருங்கி மூதூரிற் குறுந்தெருவிலும் நெடுந்தெருவிலும் பாவாற்றியென நிரைத்தலாலே, அம்மாந்தர் மதுநசையால் மொய்த்த தேனீயின் திரட்சியை ஒத்தாரென்க.

[1]இது, மதுகரம் வருந்தத் தேனை ஒருவன் கொண்டுபோமாறு போல்[2]இவர்வருந்தச் சீவகன் கொண்டுபோதல் கருதிற்று. *(123)*

616. (1) உருக்கமைந் தெரியுஞ் செம்பொ
னோரைவில் லகல மாகத்
திருக்குழன் மடந்தை செல்லத்
திருநிலந் திருத்திப் பின்னர்
விரைத்தகு நான நீரால்
வெண்ணிறப் பொடியை மாற்றிப்
பரப்பினர் படுவண் டார்ப்பப்
பன்மலர் பக்க மெல்லாம்.

617. (2) விலைவரம் பறித லில்லா
வெண்டுகி லடுத்து வீதி
அலர்தலை யனிச்சத் தம்போ
தைம்முழ வகல மாகப்

---

615. வெல்வான்-வெல்லவேண்டி. துவன்றி-நெருங்கி. கோணம்-குறுந்தெரு. மறுகு-நெடுந்தெரு. குச்சு-பாவாற்றி; நெய்வோர்க்குரிய ஒரு கருவி என்பர். குச்சென நிரைத்தல்: *சீவக.1153: கந்த.* நாட்டுப். 7. நிரைத்தல்-இடைவிடாது மொய்த்தல். நசையின்-விருப்பத்தால். மதுகரம்-தேனீக்கள்.

(உரை.) [1]இக்கருத்தோடு "துன்றி வைத்ததன் டேனுணா திழந்து சூழ்ந் தெடுப்ப, ஒன்று மற்றவ ரானுயி ருலந்தமை யுணர்ந்து" (*பாகவதம்,* 11.4:25) என்பது ஒப்பிடற் குரியது. [2]இவர்-மற்றைய அரசர்கள்.

616. உருக்கமைந்து எரியும் செம்பொன்-ஓட்டமைந்து விளங்கும் பொன்னால்; *சீவக.585.* ஓர் ஐவில் அகலம்-ஓர் ஐந்து விற்கிடை அகலம்; *சீவக.1704.* எட்டுச்சாண் கொண்டது ஒருவில் அளவு; இவ்வளவுப் பெயரின் விகற்பத்தைச் சைன நூலிற்பரக்கக் காணலாம். மடந்தை செல்ல-காந்தருவதத்தை செல்லும்படி. மடந்தை செல்லும்படி திருநிலத்தைப் பொன்னால் ஐந்துவில் அகலமாகத்திருத்தி என்க. விரைத்தகு-நறுமணத்திற்குத் தக்க. நானத்தாலும் நீராலும் மாற்றி. பொடி-நிலத்தினின்று மேலே எழுந்ததுகள். பக்கமெல்லாம் பன்மலர்பரப்பினர் என்க.

பலபடப் பரப்பிப் பாவை
மெல்லடிப் பரிவு தீர
நிலவரைத் தன்ன னாரை
நிதியினால் வறுமை செய்தான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) அடுத்து: சேர்த்து.

(இ-ள்.) மடந்தைசெல்லும்படி, வீதியில் திருநிலத்தை ஒட்டமைந்து எரியும் பொன்னாலே ஓரைந்து விற்கிடை அகலமாக எங்குந்திருத்திப் பின்பு நாற்றத்திற்குத் தக்க புழுகாலும் பனிநீராலும், எழுந்த பொடியை மாற்றிப் பக்கமெல்லாம் வண்டார்க்கும்படி மலரைப் பரப்பினார்; அங்ஙனம் பரப்பிப் பாவையது அடியிற் பரிவு தீரும்படி அம்பொன்னிலத்தே வெண்டுகிலைப் பல படச் சேர்த்து அதன்மேலே அனிச்சப்பூவை ஐம்முழவகலமாகப் பரப்புதலாலே, நிலத்தெல்லையில் தன்னையொப்பாரை நிதியாலே மிடியராக்கினானென்க. *(124-5)*

618. மண்டல நிறைந்த மாசின் மதிப்புடை வியாழம் போன்றோர்
குண்டல மிலங்க நின்ற கொடியினைக் குறுகித் தோழி
விண்டலர் கோதை விம்மும் விரைக்குழ றொழுது நீவிப்
பண்டியன் மணங்க ளெல்லாம் பரிவறப் பணிந்து சொன்னாள்.

(இ-ள்.) வட்டம் நிறைந்த மறுவில்லாத மதியின்பக்கத்து நின்ற வியாழம்போன்று முகத்தருகே ஒருகுண்டலம் இலங்கும்படி நின்ற கொடியினை வீணாபதி தொழுது குறுகி விரைக்குழலைக் கோதி அவட்கு நாணால் வரும் பரிவு அறப் பண்டு உலகிலியலும் மணங்களையெல்லாம் தாழ்ந்து கூறினாளென்க.

விரைகுழல்: [1]விகாரம். *(126)*

---

617. விலை வரம்பு அறிதலில்லாத்துகில்-விலையின் எல்லை அறியமுடியாத உயர்ந்த நடைப்பாவாடை; "பையர வுரியி னன்ன நடைப்படாம் பரப்பிப் பெய்த, கொய்யவிழ் போதி னீத்தங் குரைகழலடிந னைப்ப" (*திருவிளை. திருமணப்.147.*) அடுத்து-சேர்த்து. ஐம்முழ அகலம்-ஐந்து முழ அளவு அகலம். பாவை: காந்தருவதத்தை. நிலவரை-நிலத்தின் எல்லையில். தன் அனார்-தன்னை ஒப்பவர்.

618. மண்டலம்-வட்டம். குண்டலத்திற்கு வியாழமும் முகத்திற்கு மதியும் உவமைகள்: *பெருங்.2. 19:92-6*; *முருகு.86-8*, ந, கொடி: காந்தருவதத்தை. கோதை-மாலையின் மணம். விரைகுழல்-இயற்கை மணத்தையுடைய கூந்தலை. விரைக்குழல் தொழுது நீவி: *பெருங்.1. 36:85.* மணங்களென்றது பிரமம் முதலிய எண்வகை மணங்களை. பரிவு-துன்பம்.

(உரை.) [1]விரைக்குழல் விரைகுழலென்றானது.

619. எரிமணி நெற்றி வேய்ந்த விளம்பிறை யிதுகொ லென்னப்
புரிமணி சுமந்த பொற்பூண் பொறுக்கலா நுசுப்பிற் பாவை
திருமணி வீணைக் குன்றத் திழிந்ததீம் பாலை நீத்தத்
தருமுடி யரச ராழ்வ ரம்மனை யறிவ லென்றாள்.

புரி-முத்துவடம். பாலையாவன-[1]செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும்பாலை, கோடிப்பாலை, மேற்செம் பாலை, விளரிப்பாலையென வேழும். அம்மனை-தாய்; "அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே, தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினும், தோன்றா மரபின வென்மனார் புலவர்" (*தொல். பொருளியல், 52*) என்பது விதி.

(இ-ள்.) வீணாபதி, இது மணியை இரண்டுதலையிலும் அழுத்தியதொரு பிறையோவென்ன முத்துவடங்கள் இரண்டு தலையிலும் மணியைச் சுமந்த பூணைப் பொறுக்கலாத நுசுப்பினை யுடைய பாவாய், அம்மனாய், நினது மகர யாழாகிய மலையி னின்றும் குதித்த பாலையென்கின்ற பண்ணாகிய நீர்ப் பெருக்கத்திலே அரசர் அழுந்துவர்; அதனை யான் அறிவேனென்றாளென்க.

இதனால், வருவது கூறினாள். *(127)*

620. *(1)* மண்ணிட மலிர வெங்கு
மாந்தரும் வந்து தொக்கார்
ஒண்ணிற வுரோணி யூர்ந்த
வொளிமதி யொண்பொ னாட்சித்
தெண்ணிற விசும்பி னின்ற
தெளிமதி முகத்து நங்கை
கண்ணிய வீணை வாட்போர்க்
கலாமின்று காண்டு மென்றே.

---

619. மணியை நெற்றியிலே வேய்ந்த. முத்துவடத்திற்குப் பிறை. நுசுப்பு-இடை. அம்மனை: விளி.

(உரை.) [1] *சிலப்.3:71*, உரை.

620. மலிர-நிறைய; "வரைசெறிந் தனைய செம்பொன் மஞ்சங் கண் மலிரத் தோன்றி" (*சூளா. சுயம்.240.*) தொக்கார்-கூடினார். உரோணி-ராகிணி என்பதன் சிதைவு; *சீவக.198*. பொன் ஆட்சி- வியாழக்கிழமை; ஆட்சி-கிழமை. மதி உரோகிணியோடு நாள் கலியாணத்திற்குச் சிறந்தது; *அகநா.136: 4-5*. வீணையாகிய வாட்போர்; "யாழ்ப்படை பொருது" (*சீவக.628*). கலாம்-கலகம்.

621. (2) பசுங்கதிர்க் கடவுள் யோகம்
பழிப்பற நுனித்து வல்லான்
விசும்பிவர் கடவு ளொப்பான்
விரிச்சிக னறிந்து கூற
அசும்புதே னலங்க லைம்பா
லரிவையொ டாய்ந்து நாய்கன்
விசும்புபோன் மாந்த ரார
விழுநிதி சிதறி னானே.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) 'ஈண்டி' பாடமாயின், தம்மில் திரண்டென்க. கண்ணிய-உலகம் மதித்த.

(2) விரிச்சிகன்-கணி; காரணப்பெயர். அசும்புதேன்-இடையறாது ஒழுகுந்தேன்.

(இ-ள்.) *சந்திராபரண*மென்னும் நூலிற் கூர்த்துவல்லான், பிருகஸ்பதியை ஒப்பானாகிய விரிச்சிகன்றான் அறிந்து, மாந்தரும் வந்து மண்ணகம் நிறைய எங்கும் தொக்கார்; ஆதலின், உரோகிணியூர்ந்த மதியையுடைய வியாழக்கிழமையிலே நங்கையது வீணையாகிய வாட்போரின் மாறுபாட்டைக் காண்பேமென்று ஸ்ரீதத்தனுக்குக் கூற, அவனும் பதுமையுடனே இது நடத்து முறைமையை ஆராய்ந்து விழுநிதியை மாந்தர் ஆரும்படி மழைபோலச் சிதறினானென்க. *(228-9)*

622. வாசநெய் வண்டு மூச மாந்தளிர் விரல்கள் சேப்பப்
பூசிவெள் ளிலோத்தி ரத்தின் பூம்பொருக் கரைத்த சாந்தின்
காசறு குவளைக் காம ரகவிதழ் பயில மட்டித்
தாசறத் திமிர்ந்து மாத ரணிநலந் திகழ்வித் தாரே.

---

621. பசுங்கதிர்க் கடவுள்-சந்திரன். யோகம்-நூல்: இது சைனநூல் மரபு. விசும்பிவர் கடவுள்-வியாழபகவான். ஒப்பானாகிய விரிச்சிகன். அலங்கல் ஐம்பால்-மாலையை யணிந்த கூந்தல். நாய்கன்: சீதத்தன். ஆர-நிறையக் கொள்ளும்படி. விழுநிதி-சிறந்த செல்வத்தை. விசும்புபோல் சிதறினான் என்க; விசும்பு-மேகம்.

622. வாச நெய்-வாசனையெண்ணெய். மூச-மொய்ப்ப. வெள்ளிலோத்திரம்-மணமுள்ள ஒரு வகைமலர்: *சீவக.2685; ஐங்.301;* சூளா. இரதநூபுர. 16; "தேறு வெள்ளி லோத்திரப்பூம் பொருக்கரைத்த சாந்தும்" *(விநாயக.* திருமண. 121); பூம்பொருக்கு-பூவின் உலர்தல் சோற்றுப் பொருக்கு என்பதனாலும் பொருக்கின் பொருள் புலப்படும். சாந்தின்............ மட்டித்து: *சீவக.2423.* மட்டித்து-பூசி. ஆசு அற-குற்றம் கெட. திமிர்ந்து-பூசி.

(இ-ள்.) மாதர், மெய்யிலே வண்டு மூசவிரல்சிவப்ப நெய்யைப் பூசி வெள்ளிலோத்திரத்தினது பூவுலர்தலை அரைத்த குழம்பாலே குற்றமறத் திமிர்ந்து நலத்தை விளக்கினாரென்க.

குவளையினதுஉள்ளிதழின்தடிப்பதெனப்பூசித்திமிர்ந்தென்க. *(130)*

623. கங்கையின் களிற்றி னுச்சிக் கதிர்மணிக் குடத்திற் றந்த
மங்கல வாச நன்னீர் மணிநிறங் கழீஇய தொப்ப
நங்கையை நயப்ப வெல்லாம் விரையொடு துவருஞ் சேர்த்தி
அங்கர வல்கு லாளை யாட்டினா ரரம்பை யன்னார்.

(இ-ள்.) அரம்பையன்னார், மணியை [1]ஒப்பமிட்ட தன்மை யொப்ப, நங்கையை நயக்கப்படுவனவாகிய [2]ஓமாலிகைகளெல்லா வற்றையும் [3]விரையையும் [4]துவரையுஞ்சேர்த்தி, பின்பு அவனைக் களிற்றின் உச்சியிலே குடத்தாற்றந்த மங்கலமாகிய கங்கையி னீராலே ஆட்டினாரென்க.

ஓமாலிகைகளாவன:- "[5]இலவங்கம் பச்சிலைகச் சோலமிரு வேரி, மலையிரு வேரி வகுளஞ் சுரபுன்னை, ஏலந்தக் கோல மதாவரிசி சாதிக்காய், நாகணமஞ் சட்டி நறும்பிசின் குக்குலு, மாஞ்சிகண் டில்வெண்ணெய் தீம்பு நன்னாரி, அடவிக்கச் சோல மரத்தை சரளம், புழுகா ரியக்கொட்டங் கொட்டந் தகரம், அதிமதுர முத்தக்கா சாய்ந்தவிலா மிச்சம், சயிலேக நாகப்பூச் சண்பகமொட் டென்று, முழுதுணர்ந்தோ ரோதிய முப்பத் திரண்டே, விதிவகை யோமாலிகை". நயப்ப: பெயர். *விரை:* "சந்தன மகிலொடு கருப்பூரங் கத்தூரி, குங்கும மென்றிவை யைந்தும் விரையே." துவர்: "நாற்பான் மரமாநாவறிரிபலை, வன்கருங்காலி பத்துந்துவரே" எனவிவை. *(131)*

---

623. களிற்றின் உச்சியிற் குடத்திற் றந்த மங்கலக் கங்கையின் வாச நன்னீரால் ஆட்டினார் எனமாறியியைக்க. கழீஇயதொப்ப-சாணை பிடித்ததைஒப்ப. மகளிர்க்கு மணி: *கம்ப.* நீர்விளையாட்டு 22. நங்கையை- காந்தருவதத்தையை. கங்கையின்களிற்றினுச்சி..... ஆட்டினர்: *பெருங்.*3. 22:199-200. கங்கையின்.......மணிநிறங் கழீஇயதொப்ப ஆட்டினர்: *பிரமோ.*சோம.112.

(உரை.) [1]ஒப்பமிடல்-சாணைபிடித்தல். [2]ஓமாலிகை-ஓமாலி காதிரவியம் என வழங்கும்: இது முப்பத்திரண்டு வகைப்படும்; *சிலப்.*6; 76-9; *பெரு.* 1. 41:127; 2. 5:32. [3]விரை: இது ஐந்து வகைப்படும்; "கொட்டந் துருக்கந் தகர மகிலார, மொட்டிய வைந்தும் விரை" *(சிலப்.5:14, அடியார். மேற்.)* [4]துவர்-இது பத்து வகைப்படும்; "பூவந்தி திரிபலை புணர்கருங் காலி, நாவ லோடு நாற்பான் மரமே" *(சிலப்.6:76-9, அடியார். மேற்.)* [5]இம்மேற்கோள், முற்றும் வேறுபாட்டுடன்அடியார்க்கு நல்லாரால்எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது; *சிலப்.*6:76.9, உரை.

624. வெண்ணிற மழையின் மின்போல்
வெண்டுகிற் கலாபம் வீக்கிக்
கண்ணிற முலையுந் தோளுஞ்
சந்தனத் தேய்வை கொட்டித்
தெண்ணிறச் சிலம்பு செம்பொற்
கிண்கிணி பாதஞ் சேர்த்திப்
பண்ணிறச் சுரும்பு சூழும்
பனிமுல்லைச் சூட்டு வேய்ந்தார்.

(இ-ள்.) வெண்மேகத்தினுட்கிடந்த மின்னுப்போல் துகிலுக்குள்ளே கலாபத்தை வீக்கி, கண்ணையும் நிறத்தையுமுடைய முலையினும், தோளினும் சந்தனக்குழம்பைப் பூசி, சிலம்பையும் கிண்கிணியையும் பாதத்தே சேர்த்தி, பண்ணையும் நிறத்தையுமுடைய சுரும்பு சூழும் முல்லைச்சூட்டைக் கற்பிற்குத் தலையிலே சூட்டினாரென்க. (132)

625. எரிமணிச் சுண்ண மின்னு மிருஞ்சிலை முத்தஞ் சேர்த்தித்
திருமணி முலையி னெற்றிச் சிறுபுறஞ் செறியத் தீட்டிப்
புரிமணி யாகத் தைதா விரனுதி கொண்டு பூசி
விரிமணி வியப்ப மேனி யொளிவிட்டு விளங்கிற் றன்றே.

புரி-வடம். பூசி-பூச.

(இ-ள்.) அவர், வானவிற்போலும் முத்துவடத்தை முலைத் தலையிலே சேர்த்தி, மணிச்சுண்ணத்தை முதுகிலே செறியத் தீட்டி, அதனை ஆகத்தே விரனுதியைக்கொண்டு ஐதாகப்பூச, மேனிதான் மணிவியக்கும்படி விளங்கிற்றென்க.[1] (133)

---

624. மழை-மேகம். கண்ணையும் நிறத்தையும் உடைய என்க. சந்தனத் தேய்வை-சந்தனக்குழம்பு. கொட்டி-பூசி. சிலம்பையும் கிண் கிணியையும் சேர்த்தி. பண்ணையும் நிறத்தையும் உடைய. முல்லைச் சூட்டைக் கற்பிற்குச் சூடுதல்: *சீவக.2438, ந; சிறுபாண்.30; ஐங்.408; தக்க.119.*

625. சிலை-இந்திரவில். முத்துவடத்திற்கு இந்திரவில் உவமை; *சீவக.2476; பெருங்.1. 49:82.* நெற்றி-உச்சி. சிறுபுறம்-முதுகு. முத்தத்தை முலையின்நெற்றி சேர்த்தி எனவும், மணிச்சுண்ணத்தைச்சிறுபுறம்தீட்டி எனவும் மாறி இயைக்க. புரி- முத்துவடம்; *சீவக.619.* ஆகம்-மார்பு. ஐதா-மெல்லிதாக. நுதி-நுனி. மணி-மாணிக்கம். மேனி மணிவியப்ப ஒளிவிட்டு விளங்கிற்று என்க; வியப்ப: உவமவுருபு.

[1] இதன்பின்,

"இதுமெயென் றின்றுந் தேறா ரிருநிலத் துறையு மாந்தர்
புதுமையைப் பொருளி தென்னார் பழமையைப் பொருளி தென்பர்
மதுமய மாலைத் தோழி பழமையைப் பழித்து மாதோ
புதுமையே பொருளி தாதல் பூங்கண்ணி னுணர்த்தி னாளே"

என ஒருசெய்யுள் சில கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

626. அருங்கயம் விசும்பிற் பார்க்கு மணிச்சிறு சிரலை யஞ்சி
இருங்கயந் துறந்து திங்க ளிடங்கொண்டு கிடந்த நீல
நெருங்கிய மணிவிற் காப்ப நீண்டுலாய்ப் பிறழ்வ செங்கேழ்க்
கருங்கய லல்ல கண்ணே யெனக்கரி போக்கி னாரே.

(இ-ள்.) நீண்டு உலாய்ப் பிறழ்கின்ற இவை, ஆழ்ந்த கயத்தை விசும்பிலே நின்று பார்த்துத் தன்னையெடுக்குஞ் [1]சிச்சிலிக்கு அஞ்சி அதனைத் துறந்து நீலமணியாகிய நெருங்கிய விற்காப்பத் திங்களை இடங்கொண்டு கிடந்த கயமல்ல; கண்ணேயென்று பிறர்கருதும்படி மையையெழுதினாரென்க.

[2]'கரி' என்றார், சான்று போலவுந்தோன்ற. 'கிடந்து' என்றும் பாடம். *(134)*

627. பொருந்துபொற் றூண்க ணான்கிற்
பொலிந்து நூற்புலவர் செந்நா
வருந்தியும் புகழ்த லாகா
மரகத மணிசெய் கூடத்
திருந்திளை யார்கள் கோல
மிந்திர னிருமித் தாற்போற்
றிருந்தச்செய் ததற்பி னங்கை
திருவிற்கோர் திலக மொத்தாள்.

(இ-ள்.) தூண் நான்காற்பொலிந்து நூற்புலவர் புகழ்தலாகாத மணியாற் செய்த, [1]ஒப்பித்தற்குப் பொருந்துங் கூடத்தே ஒப்பிக்குமகளிரிருந்து கோலத்தை இந்திரன் நிருமித்தாற்போற்செய்தபின், நங்கை திருமகட்கிட்டதொரு திலகத்தையொத்தாளென்க. *(135)*

---

626. கயம்-குளம். சிரலுக்கு அஞ்சித்திங்களைத் தனக்குரிய இடமாகக் கொண்டு. நீலமணி நெருங்கிய விற்காப்ப, திங்கள் இடங்கொண்டு கிடந்த கயலல்ல என மாறுக. வில்-இந்திரவில். உலாய்ப் பிறழ்வ-உலாவிப் பிறழ்கின்றனவாகிய இவை; என்றது கண்களை. என-என்று கூறும்படி. கரி-மை. போக்கினார்-எழுதினார். *மு.நாலடி.395.*

(உரை.) [1]சிச்சிலி-மீன் கொத்துங்குருவி. [2]கரி-சாட்சி: இப்பொருள் தொனி.

627. நான்கின்-நான்கால். வருந்தியும்-மிகமுயன்றும். ஆகா-இயலாத. இளையார்கள்-மகளிர். கோலம்-அலங்காரம். செய்ததற் பின்-செய்த பின்பு. நங்கை: காந்தருவதத்தை. திருவிற்கு-இலக்குமிக்கு.

(உரை.) [1]ஒப்பித்தல்-அலங்கரித்தல்.

628. மண்கனை முழவம் விம்ம
வரிவளை துவைப்ப வள்வார்க்
கண்களைந் திடியின் வெம்பிக்
கடலென முரச மார்ப்ப
விண்கனிந் துருகு நீர்மை
வெள்வளைத் தோளி போந்தாள்
பண்கனிந் துருகு நல்யாழ்ப்
படைபொரு துடைக்க லுற்றே.

மண்-மார்ச்சனை. பண்முற்றுப்பெறுதலிற் கேட்டோர்நெஞ்சுருகு தற்குக் காரணமான யாழ்.

(இ-ள்.) தேவர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்துருகுந் தன்மையையுடைய வளைத்தோளி, யாழையுடைய மூன்றுவருணத்துப் படையையுங் கெடுக்கலுற்று முழவு விம்ம வளையொலிப்ப வள்வார்முரசம் கண்ணொலித்து இடியின்வெம்பிக்கடலெனஆர்ப்பபோந்தாளென்க. (136)

629. பரந்தொளி யுமிழும் பைம்பொற்
கண்ணடி பதாகை தோட்டி
விரிந்திருண் மேயுஞ் செம்பொன்
விளக்குவெண் முரசு கும்பம்
சுரந்தவெண் மதியைச் சூன்று
கதிர்கொண்டு தொகுத்த போலும்
பொருந்துபொற் கதிர்பெய் கற்றை
புணர்கயல் போந்த வன்றே.

[1]கண்ணடி: விகாரம். ஒளிபரந்து இருளைக் கெடுக்கும் விளக்கு. அமுதைச் சுரந்த மதியைச் சூன்று கிரணங்களை வாங்கிக்கொண்டு

---

628. மண்கனை முழவம்-மார்ச்சனை அமைந்த திரண்ட முழவம்; *சிலப்.10:139; மணி.6:119.* வளை-சங்கம். வள்வார்-சிறிய வார்; *சீவக.458,* அடிக்.; 2152. வள்வார் முரசம் கண்களைந்து இடியின் வெம்பி ஆர்ப்ப என மாறியியைக்க. சங்கும் முரசமும்: *சீவக.2152; பெருங்.2. 5:18-9;* 3. 19:195. விண்-தேவர்; ஆகுபெயர். தோளி: காந்தருவதத்தை. பண்-இராகம். வீணை வாசித்துப் பிறரோடு வாதம் செய்து பொருதலின், 'யாழ்ப்படை பொருது' என்றார்; "வீணைவாட் போர்க்கலாம்" (*சீவக.620*) என்றார் முன்னும்.

629. பதாகை-பெருங்கொடி. ஒளி பரந்து இருளைமேயும் விளக்கு எனமாறுக; மேயும்-கெடுக்கும். சூன்று-தோண்டி. கற்றை-தொகுதி; என்றது கவரியை.

(உரை.) [1]கண்ணாடி கண்ணடி என்றானது.

சேர்த்த போலும் கற்றை; பொற்காம்பாற் கதிரைப்பெய்கின்ற கற்றை. புணர்கயல்- இரட்டைக்கயல்.

(இ-ள்.) கண்ணாடி முதலிய [2]அட்டமங்கலங்களாகிய இவை முன்னே போந்தனவென்க. *(137)*

630. வென்றவ னகலம் பூட்ட விளங்கொளி மணிசெய் செப்பின்
நின்றெரி பசும்பொன் மாலை போந்தது நெறியிற் பின்னர்
ஒன்றிய மணிசெய் நல்யாழ் போந்தன வுருவ மாலை
தின்றுதே னிசைகள் பாடத் திருநகர்ச் சுடர வன்றே.

தின்று-உள்ளடக்கி. யாழின துருவை மாலை மறைத்துக்கிடத்தலின், அம்மாலையில் தேன்பாட. தேன் மாலையைத் தின்றென்று மிகுதியாற் கூறுவாருமுளர். 'தின்றுதேன்றிசைகள்பாட' என்றும் பாடம்.

(இ-ள்.) உலகு நடக்குநெறியாலே, வென்றவன் அகலத்தே பூட்டுதற்குச் செப்பிலே பொன்மாலை போந்தது; அதன்பின்னே பாட விளங்க யாழ் போந்தன வென்க. *(138)*

(வேறு)

631. ஆரந் துயல்வர வந்துகில் சோர்தர
வீரம் படக்கையை மெய்வழி வீசித்
தேரை நடப்பன போற்குறள் சிந்தினொ
டோரு நடந்தன வொண்டொடி முன்னே.

(இ-ள்.) குறள் சிந்துடனே ஆரமசையத் துகில் நெகிழாநிற்க வீரமுண்டாக விலாப்புடைக்குள்ளே கையை வீசித் தேரைகள் நடக்குமவை போல ஒண்டொடி முன்னே நடந்தனவென்க. *(139)*

---

[2]அட்டமங்கலம்: *சீவக.472*, அடிக்.

630. வென்றவன்-காந்தருவதத்தையை வீணையில் வென்றவனுடைய. மணிச்செப்பு: *சீவக.197, 2474, 2736.* செப்பில் மாலை வைத்தல்: *சீவக.2474.* உருவம்-யாழின்வடிவை. மாலை-பூமாலை. தேன்-ஒருவகைவண்டு.

631. துயல்வர-அசைய. கையை மெய்வழி வீசல்; *கலி.94:31*, ந. தேரை நடப்பனபோல்.......நடந்தன: *சூளா.* சுயம் 124; கம்ப. கோலங் காண். 23. ஒண்டொடி-காந்தருவதத்தை. குறள் சிந்துடனே ஒண்டொடி முன்னே நடந்தன. ஓரும்: அசை. இரண்டடி உயரமுள்ளவனைக் குறளன் என்றும், மூன்றடி உயர முள்ளவனைச் சிந்தன் என்றும் கூறுவது மரபு; *தொல்.செய்.40*, பேர்.

632. வட்டச் சூரையர் வார்முலைக் கச்சினர்
பட்டு வீக்கிய வல்குலர் பல்கணை
விட்ட தூணியர் வில்லினர் வாளினர்
ஒட்டி யாயிரத் தோரெண்மர் முன்னினார்.

(இ-ள்.) வட்டமான [1]பனிச்சையர், வாராற்கட்டின கச்சினர், சேலை கட்டின அல்குலர், தூணியர், வில்லினர், வாளினராய் வஞ்சினங்கூறி ஆயிரத்தெண்மர் முற்படச்சென்றாரென்க. (140)

633. வம்பு வீக்கி வருமுலை யுட்கரந்
தம்பி னொய்யவ ராணுடைத் தானையர்
பைம்பொற் கேடகம் வாளொடு பற்றுபு
செம்பொற் பாவையைச் சேவித்து முன்னினார்.

(இ-ள்.) ஓடுங்கால் அம்பினுங்கடியவர், வருமுலை உட்கரந்து கச்சுவீக்கி ஆணுடையாக வுடுத்த தானையராய்க் கேடகத்தையும் வாளையும் பிடித்துப் பாவையைச் சேவித்து முற்படச் சென்றாரென்க.

இங்ஙனஞ்சேவித்தல் மகளிர்க்கியல்பு. (141)

634. (1) ஆணை யாணை யகலுமி னீரென
வேணுக் கோலின் மிடைந்தவ ரொற்றலின்
ஆணை யின்றெம தேயென் றணிநகர்
காணுங் காதலிற் கண்ணெருக் குற்றவே.

---

632. சூரை: சல்லடமென்பாரும் உளர். பட்டு-வெண்பட்டு. கணைவிட்ட தூணியர்-அம்புகள் நிறைந்த தூணியையுடையவர்; தூணி-அம்பறாத்தூணி. *அடி. 3: திருவிளை.5:8.* ஒட்டி-துணிந்து, அறுதியிட்டு; *சீவக.591, 2143,* ந. முன்னினார்-முன் சென்றார்கள்; இவர்கள் ஆண்கோலம் பூண்ட மகளிர்; *சீவக.633.*

(உரை.) பனிச்சை-மகளிர் கூந்தலின் ஐம்பால்களுள் ஒன்று; முன்னுச்சி மயிர்; *சிறுபாண்.21-2,* ந.; தக்க. 25, உரை.

633. வம்பு-கச்சு. அம்பின் நொய்யவர்-அம்பைக் காட்டிலும் விரைவாகச்செல்லுபவர்; *சீவக.1993;* நொய்ம்மை-விரைவு; *சீவக.2265,* ந. பற்றுபு-பற்றி. பாவை: காந்தருவதத்தை.

634. வேணுக்கோலின்-மூங்கிற்கோலினால். மிடைந்தவர்-நெருங்கினவர்களை. ஒற்றல்-அடித்தல்; தள்ளுதலுமாம். ஆணையானை.... ஆணையின்றெமதே யென்று: *பெருங்.1.38:22-3.* நகர்-நகரிலுள்ளவர்கள். காதலின்-காதலால். நெருக்குற்ற-நெருங்கின.

635. (2) கண்ணி னோடு பிறந்தது காரிகை
வண்ணங் காண்டற்கன் றோவென்று வைதவர்
விண்ணு மண்ணும் விருந்துசெய் தாலொப்ப
எண்ணி னெண்ணிட மின்றி நெருங்கினார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) காவற்குரியவர்கள் மிடைந்தவரைமுற்படவைது அவர் நீங்காமையின், ஆணை ஆணை, அகலுமினெனக்கூறி ஒற்றுதலால், அவர் விண்ணில் விச்சாதரரும் மண்ணிலுள்ளாரும் எள்ளிட இடமின்றி நெருங்கினார், காரிகைவண்ணங் காண்டற்கன்றோ! ஆதலால், விசாரித்துப்பார்க்கின், யாமும் கண்ணினோடு பிறந்தது வண்ணங் காண்டற்காயிருக்குமெனக் கூறிப் பின்னும் எங்கட்கு நீர் விருந்து செய்தாற்போல இன்று எம்முடைய ஆணையே ஆணை யாகக் கொண்மினெனவுங் கூறி நகரிலுள்ளார் காதலாற் காணுங் கண்கள் நெருக்குற்றவென்க.

வேணுங்கோல்-[1]மூங்கிற்பிளிச்சு. [2]ஐயுருபு விரிக்க. நகர், [3]ஆகுபெயர். காவற்குரியவர்களென்றும் முற்படவென்றும் நீங்கா மையினென்றும் யாமுமென்றும் வண்ணங்காண்டற்காயிருக்கு மென்றும் பின்னுமென்றும் எங்கட்கென்றும் ஆகக்கொண்மி னென்றும் வருவித்துரைக்க. *(142-3)*

(வேறு)

636. (1) இனஞ்சே ராவாகி யிளையா
ருயிரின்மே லெண்ணங் கொள்வான்
புனஞ்சேர் கொடிமுல்லை பூம்பவளத்
துள்புக்குப் பூத்த போலும்

---

635. கண்ணினோடு நாம் பிறந்தது. காரிகை வண்ணம்-காந்தருவ தத்தையின் அழகை. வைது அவர் எனப்பிரிக்க. விண்-விச்சாதர லோகத்தவர். எண்ணின்-ஆராய்ந்தால். எண்ணிடமின்றி-எள்ளுப்போட இடம்இல்லாமல்; *சீவக.93, அடிக்.; சீவக.538, அடிக்.*

(உரை.) [1]மூங்கிற் பிளாச்சு என்பது இக்காலத்து வழக்கு. [2]மிடைந் தவர் என்பதற்கு ஐயுருபு விரிக்க. [3]நகரிலுள்ளவர்களுக்கு ஆனமையின் ஆகுபெயர்.

636. இனம்-தம்இனத்தை. இளையார்-சிறுவர்களுடைய. கொள்வான்-கொள்ளவேண்டி. முல்லை பூத்த போலும். வனம்-அழகு. துவரைப் பூசிய செவ்வாய். வாளெயிறு-ஒளியையுடைய பற்கள். பற்களுக்கு முல்லையும், சிவந்த வாய்க்குப் பவளமும் உவமை. வனையலாகா-

வனஞ்சேர் துவர்ச்செவ்வாய் வாளெயிறுங்
கண்மலரும் வனைய லாகாக்
கனஞ்சேர் கதிர்முலையுங் கண்டார்கள்
வீட்டுலகங் காணார் போலும்.

637. (2) மீன்சேர் குழாமனைய மேகலையும்
வெம்முலையுங் கூற்றங் கூற்றம்
ஊன்சே ருயிருய்யக் கொண்டோடிப்
போமின்க ளுரைத்தே மென்று
கான்சேர் கமழ்கோதை காறொடர்ந்து
கைவிடா தரற்று கின்ற
தேன்சேர் திருவடிமேற் கிண்கிணிபொன்
னாவதற்கே தக்க தென்பார்.

638. (3) கள்வாய்ப் பெயப்பட்ட மாலைக்
கருங்குழல்கள் கண்டார் நைய
உள்வாய்ப் பெயப்பட்ட வெம்மதுச்செப்
போரிணை மெல்லாக மீன்ற
புள்வாய் மணிமழலைப் பொற்சிலம்பி
னிக்கொடியை யீன்றாள் போலும்
கொள்வா னுலகுக்கோர் கூற்றீன்றா
ளம்மவோ கொடிய வாறே.

செய்யமுடியாத. கதிர்முலையும் காணாதவர் போலும் வீட்டுலகங் கண்டார்கள் என்க.

637. மீன் சேர் குழாம் அனைய மேகலை-நட்சத்திரங்களின் கூட்டத்தை ஒத்த மணிகள் கட்டிய மேகலாபரணம். கூற்றம்-யமன். ஊன்-தசை. உய்யக்கொண்டு-பிழைக்கப்பெற்று. போமின்கள்-போங்கள். கான்சேர் கமழ்கோதை-வாசனை சேர்ந்த கமழ்கின்ற மாலை போல் வாள். கைவிடாது-இடைவிடாமல். தேன்-வண்டு. கோதைகால்தொடர்ந்து-காந்தருவ தத்தையிடம் கட்டுப்பட்டு. கோதையின் கால் தொடர்ந்து, முலையுங்கூற்றம். கூற்றம் போமின்கள்; உரைத்தேம் என்று அரற்று கின்ற கிண்கிணியும், மேகலையும் பொன்னாவதற்கே தக்கது என்பார் என்க.

638. கள்-தேன். வெம்மது உள்பெய்யப்பட்ட செப்பு என மாறுக. வெம்மது - விருப்பமாகிய தேனை. வெம்மை-விருப்பம்; *சீவக.4, அடிக்.* செப்பு-முலை. ஆகம்-மார்பு. புள்-அன்னப்பறவை. மணி-சிலம்பிற்கு நாவாகிய மணி. மணியாகிய நாக்கையும் புள்வாய்போன்ற மழலை யையும் உடைய சிலம்பு. மழலைப் பொற்சிலம்பு: *பெருங்.1.34:4, 175.*

(வேறு)

639. (4) செய்ய தாமரை மேற்றிரு வேகொலோ
வெய்ய நோக்கின்விச் சாதரி யேகொலோ
மையில் வானவர் தம்மக ளேகொலென்
றைய முற்றலர் தார்மன்னர் கூறினார்.

இவை நான்கும் ஒருதொடர்.

(1) முல்லைஇளையாருயிரிடத்துஅறிவைக்கொள்ளவேண்டித் தம்மினத்தைச் சேராவாய்ப் பவளத்துள்ளே புக்குப் பூத்தபோலும் செவ்வாயையும் எயிற்றையும் கண்மலரையும் பண்ணமுடியாத முலையையும் காணாதவர்கள் போலேயிருந்தது, முன்பு வீட்டுல கத்தைக் கண்டவர்களென்பாரும். [1]இவையிற்றைக் கண்டவர்கள் பின்னை இவையே காண்பார்களென்று கூறினாரென்றுமாம். துவர்ச்செவ்வாய்: பெயர்மாத்திரை.

(2) முலையும்: உம்மை, சிறப்பு. கூற்றம் கூற்றம், [2]விரைவு. ஊன்சேருயிர்-மானிடயாக்கை. பூவென்று தேனினஞ்சேரும் அடி. ஆவதற்கே: ஏகாரம் எதிர்மறை. கோதைபோல்வாளிடத்தே கட்டுப் பட்டு, முலையும் கூற்றங்கூற்றம்; நுமதுயிர் ஊன்சேருயிராதலின் அதனைப் பிழைக்கக் கொண்டு [3]ஓடிப்போங்கோள்; எம்மேல் [4]தாழ்வறவுரைத்தேமென்று மாறாது அரற்றுகின்ற திருவடிமேற் கிண்கிணியும் அல்குலின் மேகலையும் பொன்னாவதற்கோ தக்க; இவனிடத்தே தங்குதற்குத் தக்கனவல்லவோவென்பாரும்.

(3) மாலைக்கருங்குழலும் பாடம். [5]பன்மை: ஐம்பாற்பகுதி. விருப்பமாகிய மதுவை நெஞ்சுகளிலே பெயப்பட்ட செப்பாவது

சிலம்பின் இக்கொடி-சிலம்பையுடைய காந்தருவதத்தை. ஆகமீன்ற செப்போரிணையையும் கருங்குழல்களையும் கண்டார் நைய. இக்கொடியை ஈன்றாள் போலும் கூற்றை ஈன்றாள்; அம்ம ஓ கொடிது என்க.

639. திரு-இலக்குமி. விச்சாதரி-வித்தியாதர உலகத்துப்பெண். மை இல்-குற்றம் இல்லாத. மன்னர்ஐயமுற்றுக்கூறினார் என்க.

(உரை.) [1]இக்கருத்தோடு, "தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமல மன்ன, தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கைகண் டாருமஃதே.....யாரேவடிவினைமுடியக்கண்டார்" (கம்ப. உலாவியற். 19) என்ற பாடல் ஒப்பிடற்குரியது. [2]கூற்றம் என்பது விரைவு குறித்து இருமுறை அடுக்கிவந்தது. [3]ஓடிப்போங்கள் என்பதன் சிதைவு. [4]தாழ்வுஅற-இகழ்ச்சி நீங்க. [5]கருங்குழல்கள் என்பதில், 'குழல், மயிர்

முலை; மதுப்பெய்த செப்புமாம். மணியாகிய நாவால் அன்னத்தின் வாய்போல மழலைவார்த்தை கூறுஞ்சிலம்பு. கொள்வான்-உயிரைக் கொள்ளுதற்கு. கேட்பீராக; ஆக மீன்ற செப்பிணையையும் கள்வாய் மாலை வேயப்பட்ட குழல்களையும் கண்டார் வருந்தும்படி இக்கொடியை யீன்றவள்போலேயிருந்தது, முன்பு உலகத்திற்குக் கூற்றுவனையீன்றவள்; ஓ ஒருத்தி கொடிய படி என்னென்பாரு மென்க. பெண்ணும் ஆணும் இவ்வாறு[6]பேதுறுதலின், ஓவென்றார்.

(4) கொல், ஐயம்; [7]ஓகாரம், அசை. வெய்ய-கொடிய.

(இ-ள்.) மன்னர், என்பாரும் என்பாருமாய்ப் பின்னும் திருவோ! விச்சாதரியோ! மகளோ! என்று ஐயுற்றுக்கூறினாரென்க. *(144-7)*

640. வீணை வென்றிவள் வெம்முலைப் பூந்தடம்
ஆணை தோய்வதல் லாற்பிறன் வெளவுமேற்
கோணைப் போரிற் குளிக்குவ மன்றெனின்
மாண நற்றவஞ் செய்குவ மென்மரும்.

(இ-ள்.) இவள் முலைத்தடத்தை யாழைவென்று தோய்வ தன்றி ஒருவன் வலிதிற் கொள்ளக்கருதின், ஆணையே, போரிற் குளிக்குவம்; இவடான் வெல்லின் இவளைப்பெறுதற்கு நல்வினை யுண்டாம்படிதவஞ்செய்குவமென்பாருமென்க.ஆணை-வஞ்சினம். (148)

641. குலிகச் செப்பன கொம்மை வரிமுலை
நலியு மெம்மையென் பார்நல்ல கண்களால்
வலிய வாங்கியெய் தாளெம்மை வாழ்கலேம்
மெலிய வாவி விடுக்குமற் றென்மரும்.

மாத்திரையாய் ஐவகையையும் உணர்த்தலிற் பன்மை கூறினார்' (*சீவக.164, ந.*); ஐம்பாற்பகுதி: குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை என்பன; *சீவக.2437*, ந. [6]பேதுறல்-மயக்கமுறுதல். [7]கொலோ என்பதில் உள்ளது.

640. வீணைவென்று-யாழ் வாசித்தலில் வென்று. முலைத்தடத்தை வீணைவென்று தோய்வதல்லால் எனமாறி இயைக்க. பிறன்-ஒருவன். வெளவுமேல்-கொள்ளக் கருதினால். பிறன் வெளவுமேல் ஆணை என மாறுக. கோணைப் போர்-மாறுபாட்டையுடைய போர்; ஐ: சாரியை (*சீவக.816, ந.*) அன்றெனின்-காந்தருவதத்தை வென்றால். மாண-இவளை நாம்பெற நல்வினை உண்டாகும்படி.

641. கொங்கைக்குக் குலிகச் செப்பு: "கொங்கை செம்பொன் செய்குலிகச் செப்பு" (*கம்ப. மாரீச.68.*) கொம்மை-பெருமை. எம்மை நலியும், வாழ்கலேம் என்பார் எனமாறி இயைக்க. வலிய வாங்கி-நிரம்ப

நலிதல்: பிறவினை. [1]மெலிய: விகாரம்.

(இ-ள்.) முலை எம்மைவருத்தும்; இனி வாழ்கலேமென்பாரும்; நிரம்ப வலித்துக் கண்ணாகிய அம்பாலே எம்மை எய்தாள்; அதனாற் றேய்ந்த ஆவிபோமென்பாருமென்க. (149)

642. ஊட்டி யன்ன வுருக்கரக் காரடி
நீட்டி மென்மலர் மேல்வந்து நின்னலம்
காட்டி யெம்மைக்கொன் றாயெனக் கைதொழு
தோட்டை நெஞ்சின ராயுழல் வார்களும்.

(இ-ள்.) இயல்பானசிவப்பால் அரக்கூட்டியன்னநிறத்தோடு பொருந்திய அடிநீட்டப் பொறாததனை நீட்டி வந்து நலத்தைக் காட்டி வருத்தினாயென்று கூறித் தொழுது [1]அறைபோய நெஞ்சினராய் வருந்துவார்களுமென்க. (150)

(வேறு)

643. திங்கண் மதிமுகத்த சேலும்
பவளமுஞ் சிலையு முத்தும்
கொங்குண் குழலாண்மெல் லாகத்த
கோங்கரும்புங் கொழிப்பில் பொன்னும்
அங்கை குழியா வரக்கீத்த
செந்தளிர்நெய் தோய்த்த போலும்
மங்கை மலரடியுந் தாமரையே
யாமறியே மணங்கே யென்பார்.

வலித்து. வாங்கிக் கண்களால் எம்மை எய்தாள் எனமாறுக. மெலிய= மெல்லிய-தேய்ந்த. விடுக்கும்-போம்.

(உரை.) [1]மெல்லிய என்பது மெலிய என்றாயிற்று.

642. ஊட்டியன்ன உருக்கரக்காரடி: *அகநா.68* உருக்கரக்கு ஊட்டி யன்ன ஆரடி நீட்டி என மாறியியைக்க. மலர்மேல் வந்து-நிலத்தின் மீது பரப்பப்பட்ட அனிச்ச மலரின்மீது நடந்துவந்து. நலம்-அழகு. கொன்றாய்- வருந்தினாய். ஓட்டை நெஞ்சினர்: *பரி.12:51*; *நள.சுயம்.64.*

(உரை.) [1]அறைபோய-ஓட்டையான, கீழற்றுப்போகிய; "அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து" (*சிலப்.20:25.*)

643. திங்கள்-இங்கே பிறை. பவளம்-வாய். சிலை-வில்; என்றது புருவத்தை. கோங்கரும்பென்றது நகில்களை. அங்கை-உள்ளங்கை. குழியா- குழியாதனவாய். அரக்கு ஈத்த-செந்நிறம் ஊட்டப்பட்ட. நெய் தோய்த்ததளிர்; "புதலிவ ரீங்கை, நெய்த்தோய்த் தன்னநீர்நனை யந்தளிர்"

[1]பிறையையுடையதொரு மதி, இல்பொருளுவமை; திங்கள் மதித்த முகமுமாம். 'முகத்த', 'ஆகத்த' என்பன அவ்வவ்வுறுப்புக் களையுணர்த்தும்.

(இ-ள்.) குழலாளது முகத்திடத்தனவாகிய கண்ணும் வாயும் புருவமும் எயிறும், சேல் முதலியவற்றையொக்கும்; ஆகத்திடத்தன வாகிய முலையும் சுணங்கும், அரும்பையும் ஓட்டற்ற பொன்னையு மொக்கும்; அகங்கை குழியாவாய்த் தளிர் நெய்தோய்த்தவற்றை யொக்கும்; மங்கையடியும்தாமரைமலரையொக்கும். இவைவருத்தும் வருத்தமொன்றுமே இத்தன்மைத்தென்று யாம் அறியா திருக்கின்றே மென்பாருமென்க.

இவற்றில் நம்மை வருத்துகின்றது இஃதென்று யாமறியே மென்றுமாம். அணங்கேயென்னுமேகாரம் தேற்றம். (151)

644. பொன்மகரம் வாய்போழ்ந்த முத்தநூ
றோள்யாப்பிற் பொலிந்த வாறும்
மின்மகரங் கூத்தாடி வில்லிட்
டிருங்குழைக்கீ ழிலங்கு மாறும்
மன்மகர வெல்கொடியான் மால்கொள்ளக்
கால்கொண்ட முலையி னாளை
என்னரம்பை யென்னாவா றென்பா
ரிமைக்குங்க ணிவையோ வென்பார்.

மகரம் தன்வாய் அங்காத்தலிற்றோன்றிய முத்து. மகரம் அசைதலால் ஒளியை வீசி விளங்குகிறபடியும். மன்-பெருமை.

(இ-ள்.) முலையினாளை அரம்பையென்னாதபடி மாறுபட்டு இம்முத்து வடம் தோட்கட்டிற்பொலிந்தவாறும், இக்குழை காதில் இலங்குமாறும் என்னென்பாரும், கண் இமைக்குமென்பார்க்கு, இம்மானிடமகளிர்கண்களோ இக்கண்களென்பாருமென்க.

(அகநா.294 : 6-7) போலும் என்பதைச்சேல் முதலியவற்றோடு தனித் தனியேகூட்டுக.

(மேற்.) *அடி, 1: கல்.* 'திங்கண்முடி,' 1, மயில்.

(உரை.) [1] *சீவக.165.*

644. மகரம்-சுறாமீன் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட ஆபரணம்; *சீவக.170.* போழ்ந்த-பிளந்த. கூத்தாடி-கூத்தாடுதலால். வில்லிட்டு-ஒளியை வீசி. மகரவெல் கொடியான்-காமன். மால்-மயக்கம். கால் கொண்ட-இடங்கொண்ட. என்னாவாறு-என்று சொல்லாதபடி. என் என்பதைப் பொலிந்தவாறும், இலங்குமாறும் என்பவற்றோடு கூட்டுக.

ஓகாரம்: எதிர்மறை, இப்பூண்கள் கந்தருவர்செய்தனவாகலின், இவள் தெய்வமன்றென்று தெளிவித்தவென்றும், கண் இமையா நிற்கவும் மானிடரில் விசேடமுண்டென்றும் கூறினார்; இது, "[1]வண்டே யிழையே வள்ளிபூவே" (*தொல்.* களவு. 4) என்னும் சூத்திர விதி. *(152)*

645. கோள்வயிர நீளருவிக் குன்றிவர்ந்த
செஞ்சுடர்போற் கொலைவேன் மன்னர்
நீள்வயிர வெண்மருப்பி னீலக்
களிற்றின்மே னிரைத்தார் பொங்கத்
தோள்வயிரந் தோன்றத் தொழுவா
ரழுதுநைவார் தொக்கோர் கோடி
வாள்வயிரம் விற்கு மடநோக்கி
யார்கொலோ பெறுவா ரென்பார்.

கோட்பாட்டையுடைய வயிரம். நீள்வயிரம்; ஆகுபெயராற் கோளகை. நிரைத்தார்-வாகைத்தார்; யாழ்வென்று சூடுதலின். பொங்க-மிகுத்துக்காட்ட. தோள்வயிரம் தோன்ற-தோள்வலி உலகெங்கும் பரக்க; இவளைப் பெறவே எல்லாவற்றானும் தோள்வலியுண்டா மென்றார். அது, "திருமகளிவளைச் சேர்ந்தான்" (*சீவக.* 744) என்னுங் கவியானுமுணர்க. தொழுவார்க்கு இவர்ந்த செஞ்சுடரென்க. அழுது நைவாரென்றது அவலம்; "இளிவே யிழவே" (*தொல்.* மெய்ப்பாடு. 5) என்னுஞ்சூத்திரத்தில் அசைவாவது பழைய தன்மைகெட்டு வேறொருவாறாய் வருந்துதலாதலின், இவரும் அத்தன்மையெய்தி அவலமுற்றாரென்க. இது தம் அசைவிற் றோன்றிய அவலம். கோடி-அநேகர். வாள் தனது செற்றத்தைக் கைவிடுதற்குக் காரணமான நோக்கி. [1]ஒருவனென்று துணியலாகாமையிற் பன்மையாற் கூறினார்.

(இ-ள்.) மன்னர் குன்றிலே தொழுவார்க்கு இவர்ந்து சுடர் போல இருந்து அழுது நைவாராய்த் தொக்கு ஒரு கோடியா யிருந்தவர்களில் இம்மடநோக்கியைத் தார்பொங்கத் தோள்வயிரம்

(உரை.) [1]'பயின்றதன் மேல் அல்லது செல்லாத தாதூதும் வண்டு, ஒருவரால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலங்கள், முலையினும் தோளினும் எழுதும் தொய்யிற் கொடி, கைக்கொண்டு மோந்து உயிர்க்கும் கழுநீர்ப்பூ' (*தொல்.* களவு. 4, ந.)

645. கோள்-கொள்கை. வயிரமணியையுடைய அருவி. குன்று-உதயகிரி. செஞ்சுடர்-சூரியன். வயிரம்-கோளகை; *சீவக.*83, உரை. நீலக்களிறு, *சீவக.*148, அடிக். கோடி பலரென்னும் பொருளில் வந்தது. நோக்கி-நோக்கத்தையுடையாளை.

(உரை.) [1]*சீவக.*754, ந.

தோன்றப் பெறவிருக்கின்ற நல்வினையுடையார் யாரென்பாரு மென்க. (153)

646. பைம்பொ னிமிர்கொடி பாவை
வனப்பென்னுந் தளிரை யீன்று
செம்பொன் மலர்ந்திளையார் கண்ணென்னுஞ்
சீர்மணிவண் டுழலச் சில்லென்
றம்பொற் சிலம்பரற்ற வன்னம்போன்
மெல்லவே யொதுங்கி யம்பூஞ்
செம்பொற் புரிசை யடைந்தாள்செந்
தாமரைமேற் றிருவொ டொப்பாள்.

வனப்பென்னுந் தளிரையீன்று பொன்னைப் பூத்துக் கண்ணென்னும் வண்டுழலும்படி பொன்னாய் வளர்ந்தொரு கொடியென்று ஒரு பெயர். [1]ஒடு: எண்ணொடு.

(இ-ள்.) அலர்தார்மன்னர் அங்ஙனங்கூறி, பின்பு, அவரும் ஒழிந்தோரும் என்மரும் உழல்வாரும் என்பாருமாகா நிற்ப, கொடியையும் பாவையையும் திருவையுமொப்பாள், சிலம்பரற்ற அன்னம் போல நடந்துசென்று புரிசையைச்சேர்ந்தாளென்க. (154)

647. பட்டியன்ற கண்டத் திரைவளைத்துப்
பன்மலர்நன் மாலை நாற்றி
விட்டகலாச் சாந்தி னிலமெழுகி
மென்மலர்கள் சிதறித் தூமம்
இட்டிளைய ரேத்த விமையார்
மடமகள்போ லிருந்து நல்யாழ்
தொட்டெழீஇப் பண்ணெறிந்தாள் கின்னரரு
மெய்ம்மறந்து சோர்ந்தா ரன்றே.

---

646. கொடி பாவை ஒப்பாள்-கொடியையும் பாவையையும் போன்றவள். வனப்பு-பல உறுப்பும் திரண்டவழிப்பெறுவதோர் அழகு (*தொல். செய். 235, பேர்.*) செம்பொன் என்றது சுணங்கை. இளையார்-இளைய ஆடவர். மணிவண்டு-நீலமணியைப் போன்ற வண்டு. ஒதுங்கி-நடந்து. புரிசை-மண்டபத்தின்மதில்.

647. பட்டு இயன்ற-பட்டினாற் செய்யப்பட்ட. கண்டத்திரை-பல நிறத்தால்கூறுபட்டதிரை(*முல்லைப்.44, ந.*) ; *சீவக.873: பெருங்.1.37:103; 40:115.* நாற்றி-தொங்கவிட்டு. அகலாவென்பதற்கு நாற்றம் என்னும் எழுவாயை வருவிக்க. இளையர்-இளைய மகளிர், இமையார்-தேவர். எழீஇ-எழுப்பி. பண்-பண்ணையுடைய நரம்பு; ஆகுபெயர். கின்னரர்-தேவகணத்துள் ஒருவகையினர்; இசையறிவிற் சிறந்தோர்.

நாற்றம் விட்டகலாத. [1]தூமம் : ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) பல்வண்ணத்திரையை வளைத்து நாற்றி மெழுகிச் சிதறி அகிலைப் புகைத்து இளையரேத்தாநிற்க, இமையார்மடமகள் போலே இருந்து யாழை யெடுத்துப் பண்ணியெழுப்பி நரம்பைத் தெறித்தாள் : அப்பொழுது கின்னரரும் சோர்ந்தாரென்க.

யாழ்மண்டபத்தேயிருந்து [2]அவைப்பரிசாரமாகப் பாடுகின்றமை கூறுகின்றார். கண்டத்திரை-கண்டமாகிய திரை. *(155)*

(வேறு)

648. புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கிளியெனக்கண்
டன்புகொண் மடப்பெடை யலமந்தாங் ககல்வதனை
என்புருகு குரலழைஇ யிருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்துத்
தன்பெடையைக் குயிறழுவத் தலைவந்த திளவேனில்.

(இ-ள்.) தாதிலே தன்புறம் புதைதலாலே பெடை அதனைக் கண்டு கிளியென்று அலமந்து அவ்விடத்துநின்றும் போகின்றவதனைத் தன்குரலாலே யழைத்துச் சிறகையசைத்துத் தாதை உதிர்த்துக் குயில் பெடையைத்தழுவும்படி இளவேனில்அவ்விடத்தே வந்ததென்க. *(156)*

649. தண்காஞ்சித் தாதாடித் தன்னிறங் கரந்ததனைக்
கண்டானா மடப்பெடை கிளியெனப்போய்க் கையகல
நுண்டுவி யிளஞ்சேவ னோக்கோடு விளிபயிற்றித்
தன்சிறகாற் பெடைதழுவத் தலைவந்த திளவேனில்.

(இ-ள்.) தாதையளைந்து தன்னிறம் கரந்த சேவலைக்கண்டு அமையாத பெடை கிளியெனக்கருதிக் கைவிட்டு நீங்குதலாலே சேவல் இங்கிதமான நோக்கோடே அழைத்தலைப் பலகால் நிகழ்த்திப் பெடையைச் சிறகாற்றழுவும்படி இளவேனில் அவ்விடத்தே வந்த தென்க. *(157)*

(உரை.) [1]தூமம் அகிலுக்கு ஆயிற்று. [2]*சீவக.651, ந.*; ''அவைப் பரிசாரங் கடத்துளிப் போக்கி'' (*பெருங்.1 37:111*). அவைப்பரிசாரம்-சபையை வணங்கல்; ஸபாஸ்தவம், விநயப்ரசாரம் என்றும் கூறப்படும்.

648. புறம்புதைய-முதுகை மறைத்தலால். அலமந்து-மனம் சுழன்று. பெடையாகிய அகல்வதனை. என்பு உருகு குரல்-என்பும் உருகுதற்கு காரணமான குரலால். அழைஇ-அழைத்து. உகுத்து-காஞ்சித் தாதை உதிர்த்து. குயில்-ஆண்குயில்.

649. தாதுஆடி-தாதை அளைந்து. தன்நிறம்-கரியநிறம். கரந்த தனை-மறைந்த சேவலை. ஆனா-அன்பு அமையாத. நோக்கு-பார்வை. விளி-அழைத்தல்.

650. குறுந்தாட் குயிற்சேவல் கொழுங்காஞ்சித் தாதாடி
வெறுத்தாங்கே மடப்பெடை விழைவகன்று நடப்பதனை
மறுத்தாங்கே சிறகுளர்ந்து மகிழ்வானாக் கொளத்தேற்றி
உறுப்பினா லடிபணியத் தலைவந்த திளவேனில்.

(இ-ள்.) சேவல் தாதையாடுதலாலே பெடை கிளியென்று அப்பொழுதே வெறுத்து வேட்கைநீங்கிப் போகின்றதனைப் போக்கைத் தவிர்த்து உளர்ந்து தேற்றித் தலையால் வணங்கும்படி இளவேனில் அவ்விடத்தே வந்ததென்க.

பங்குனியிலும் சிறிது இளவேனில் தோன்றுதலின், இதுகூறினார். வேட்கை விளைகின்ற பருவத்தாளாதலின் இது கூறினார்.

இம்மூன்றும் (648-650) ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கித் [1]தாழம் பட்ட ஓசைபெற்றுவந்த [2]கொச்சகவொருபோகு. ஒருபோகென்பது [3]பண்புத்தொகைப் புறத்தன்மொழி. இது, "தரவின்றாகி" (தொல். செய்.149) என்னுஞ் சூத்திரவிதி. [4]இசைநூலோர், முகம் நிலை முரியென்பனவற்றில் நிலையென்ப இதனை. (158)

651. தளையவிழ் கோதை பாடித் தானமர்ந் திருப்பத் தோழி
விளைமதுக் கண்ணி வீணா பதியெனும் பேடி வேற்கண்
இளையவள் பாட வீர ரெழால்வகை தொடங்க லன்றேல்
வளையவ ளெழாலின் மைந்தர் பாடுக வல்லை யென்றாள்.

(இ-ள்.) கோதை அவைப்பரிசாரத்தைப் பாடி யாழ்வாசித்தற்குச் சமைந்திராநிற்க, அவள் தோழியாகிய வீணாபதியென்னும் பேடி இளையவள் பாட வீரரெல்லாரும் அதற்கேற்ப யாழின் கூறுபாட்டை யெல்லாம் வாசிக்கத் தொடங்குக; அதற்கு இயையீராயின், வளையவளது யாழ்வாசினை போலே மைந்தர் விரையப் பாடுவீராக வென்றாளென்க.

---

650. குறுத்தாள்: வலித்தல் விகாரம். விழைவு அகன்று-அன்பு நீங்கி. ஆனாக்கொள-அமையாமல் கொள்ளும்படி. தேற்றி-தான் ஆண் குயிலென்பதைத் தெளியச்செய்து.

648-50. காஞ்சிமலர்த்தாது நீலநிறத்தது; "மீனேற்றுக்கொடியோன் போன் மிஞிறார்க்குங் காஞ்சி" (கலி.26:3.) இக்கவிகளின் பொருள், "குறுஞ்சினைப் புன்னை நறுந்தாதாடி" (பெருங்.3. 6:9.) என்பது முதலிய அடிகளில் ஒருவகையாக அமைந்திருத்தல்காண்க.

(உரை.) [1]தாழம்-தாழ்தல்; "தாழம் பறை" (பெருங்.1.56:189) [2]கொச்சகம் இழத்தலிற் கொச்சக ஒரு போகாயிற்று. (தொல். செய். 148, பேர்.) [3](தொல். செய். 148, ந.) [4]'இனி இசைநூலாரும் இத்தரவு முதலாயின வற்றை முகம், நிலை, கொச்சகம், முரி எனவேண்டுப. கூத்தநூலார்

தொடங்கல்: அல்லீற்று வியங்கோள்; "இற்றெனக்கிளத்தல்" (தொல்.கிளவி. 19) போல. இதற்கு [1]உத்தரங்கூறலாற்றாது அவளுடனே நகையாடுகின்றார். (159)

(வேறு)

652. வேயே திரண்மென்றோள் வில்லே கொடும்புருவம்
வாயே வளர்பவள மாந்தளிரே மாமேனி
நோயே முலைசுமப்ப தென்றார்க் கருகிருந்தார்
ஏயே யிவளொருத்தி பேடியோ வென்றார்
எரிமணிப்பூண் மேகலையாள் பேடியோ வென்றார்.

(இ-ள்.) தோள் வேயே; புருவம் வில்லே; வாய் பவளமே; மேனி தளிரே; இவை இத்தன்மையவாகவும் முலைகண்டிலேம்; இவட்கு முலை சுமத்தல் நோயோவென்று ஐயுற்று வினாயினார்க்கு அருகிருந்தவரும் முலைகாணாமையால் என்னே என்னே இவளொருத்தி பேடியோவென்று ஐயுற்றார்; அதுகேட்டுச்சிலர்தத்தையுடன்வந்தா ளென்று யாம் கேட்டிருந்த பேடி இவளோவென்றாரென்க. (160)

653. பலிகொண்டு பேராத பாச மிவள்கண்
ஒலிகொண் டுயிருண்ணுங் கூற்றமென் றெல்லே
கலிகொண்டு தேவர் முலைகரந்து வைத்தார்
இலைகொண்ட பூணினீ ரென்றெழினி சேர்ந்தாள்
இலங்குபொற் கிண்கிணியா ணக்கெழினி சேர்ந்தாள்.

கொண்டு-கொள்ள. ஒலி-தழைத்தல்; "ஒலிதெங்கு"(பதிற்.13) போல. எல்லே-வெளியே. கலி-ஆரவாரம்.

(இ-ள்.) அவள் அதுகேட்டு, பூணினீர், பிரமனார் படைக்கின்ற பொழுதே இவள்கண் உயிர்ப்பலிகொள்ளுதலாலே தன் கொலைத் தொழிலின் மீளாத காலபாசம், இவடான் எல்லே சென்று

கொச்சகம் உள்வழி அதனைநிலைபெற அடக்கி முகம், நிலை, முரியென மூன்றாக வேண்டுப' (தொல். செய். 132, பேர்.); 'இனி இசைத்தமிழில் வருங்கால் முகநிலை, கொச்சகம், முரியென்ப ஒருசாராசிரியர்' (சிலப். 6:35, அடியார்.)

651. கோதை-காந்தருவதத்தை. தோழியாகியவீணாபதி. இளையவள்: காந்தருவதத்தை. பாட-மிடற்றுப்பாடலைப் பாட. எழால் வகை-யாழின்கூறுபாட்டை. தொடங்கல்: வியங்கோள்; "ஆக்கமொடு கூறல்" (தொல். கிளவி. 20) என்பது போல. எழாலின்-யாழ்வாசித்தலைப் போல.

(உரை.) [1]உத்தரம்-விடை.

உயிரையுண் ணுங்கூற்றமென்று கருதி, எனக்கு முலையை மறைத்து வைத்தாரென்று கூறிப்போய்த்திரையைச் சேர்ந்தாள்; அக்கலியை உட்கொண்டு தத்தையும் நக்கு இருந்தவிடத்தினின்றும் வந்து திரையைச்சேர்ந்தாளென்க.

"[1]கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்ந்த பச்சைப், பாடமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரமன், இடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை, விடாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தோன், மெய்யுறு நோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை, ஐயுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை" என நான்கடிச் செய்யுள் முடியவும் ஈற்றடி இரண்டுமிக்கு வேறுபட வந்த கொச்சகமென்று கூறி, ஒழிந்தனவும் பிற வேறுபாட்டான் வருவனவும் வந்துழிகாண்க[2]வென்றமையின், இக்கவியிரண்டும் (652-3) ஒரோவோரடிமிக்கு வேறுபட வந்த கொச்சகவொரு போகாம். (161)

654. நுண்டுகி லகலல்கு னோசித்த வெம்முலை
உண்டிவ ணுசுப்பென வுரைப்பி னல்லது
கண்டறி கிலாவிடைக் காம வல்லியாழ்
கொண்டவர் குழாத்திடைக் கொடியி னொல்கினாள்.

(இ-ள்.) அல்குலும் முலையும் இவட்கு இடையுண்டெனக் கூறுமது வொழிந்து கட்புலனாகாத இடையையுடைய தத்தை, யாழையெடுத்துத் தோழியர் குழாத்திடையே கொடியைப் போல ஒதுங்கினாளென்க.

---

652. வேய்-மூங்கில். கொடும்புருவம்-வளைந்தபுருவம். மாமேனி-மாமை நிறத்தையுடைய மேனி. நோய்-வருத்தம். ஏ, ஏ: இசைநிறை. மேகலையாள்: காந்தருவதத்தையினுடைய.

(மேற்.) *அடி, 4: தொல்.* புணரியல். 38, இடை. 34, ந; *தொல்.* புணரியல். 23, தெய்வச்; *தொல்.* செய். 149. ந. *நன்.* உயிரீற்றுப். 12, இடை. 3, *மயிலை; சங்கர;* இ-வி. உயிரீற்றுப். 16, இடை. 28; மு. இ-வி. சூ. பெயர். 7, *சிவஞா.*

653. பேராத-நீங்காத. பலிகொண்டு பேராத பாசம்: *பதிற்.*71. கண்ணுக்குப் பாசமும் வீணாபதிக்குக் கூற்றமும் உவமைகள். எல்லே; இரக்கக் குறிப்பு இடைச்சொல்லுமாம்; "எல்லே யிளங்கிளியே" (*திருப்பாவை.* 15.) இலைகொண்ட-இலையின்வடிவத்தைக்கொண்ட. கிண்கிணியாள்: காந்தருவதத்தை. நக்கு-சிரித்து எழினி-திரை.

(மேற்.) *மு.இ-வி. சூ. பெயர். 7, சிவஞா.*

(உரை.) [1]*தொல். செய். 149,* பேர். ந. மேற். [2]என்றமையினென்று இங்கேசுட்டியது பேராசிரியருரையை.

இதனால், திரையருகினின்றும் யாழ்வாசிக்கின்றவிடத்து ஏறப்போகின்றா ளென்றார். நொசித்தமுலை-நோக்கினார் நெஞ்சை வருத்தினமுலை. (162)

655. பளிக்கொளி மணிச்சுவ ரெழினி பையவே
கிளிச்சொலி னினியவர் நீக்கக் கிண்கிணி
ஒளிக்குமின் றாடவ ருயிர்க ளென்னநொந்
தளித்தவை யிரங்கச்சென் றணையி லேறினாள்.

(இ-ள்.) அவள், கிளிச்சொல்லிற்காட்டில் இனிய சொல்லை யுடையார் பளிங்காகிய ஒளிமாணியாற்செய்த சுவரை மறைய வீழ்த்த திரையைப் பையவே நீக்காநிற்க, கிண்கிணி, இன்று ஆடவருயி ரெல்லாம் போமென்றுநொந்து அருள்பண்ணி அவையிரங்க, நடந்து சென்று அணையிலே ஏறினாளென்க. (163)

656. உறைகழித் திலங்குவா ளுடற்றுங் கண்ணினாள்
மறையொளி மணிச்சுவ ரிடையிட் டித்தலை
இறைவளை யாழ்தழீஇ யிருப்ப வத்தலைக்
கறைகெழு வேலினார் கண்ணி தீந்தவே.

(இ-ள்.) கண்ணினாள், தன்னைமறைத்தற்குச் சமைத்த பளிக்குச் சுவரை நடுவேயிட்டு, வளைந்த யாழைக் கையாலே தழீஇ உள்ளே யிருப்ப, அவளைக் கண்டு புறத்திருந்த வேலினார் கண்ணி காமத் தீயால் தீந்தனவென்க.

பளிங்கிற்கு இரண்டுபுறத்தோரும் தோன்றுவர். இறை: [1]ஆகுபெயர். "பதுமம் வீரஞ் சிங்கம் பிரமரம், பாத விலக்கண

---

654. நுண்துகில்-நுண்ணிய இழையாலான ஆடை. அல்குலும் முலையும். நுண்டுகில்.....உண்டிவணுசுப்பு: *சிற்.4.* காமவல்லி: காந்தருவ தத்தை. யாழ்கொண்டு. அவரென்றது தோழியரை.

655. சுவரெழினி-சுவரைமறைத்ததிரை. பைய-மெல்ல. கிண்கிணி யிரங்கவென இயைக்க. இரங்க-ஒலிப்ப; வருந்த என்று வேறொரு பொருளும்தோற்றியது.

656. வாள் உடற்றும்-வாளோடு மாறுபடும். கண்ணினாள்: காந்தருவ தத்தை. இறை-கை. வளையாழ்தழீஇ-வளைந்த கோட்டையுடைய யாழைத் தழுவி; "வணர்கோட்டுச் சீறியாழ் வாடுபுடைத் தழீஇ" (*புறநா.155:1.*) கறை-இரத்தம். வேலினார்-வேலையுடைய அரசர். கண்ணி-முடியிற் சூடும் மாலை. தீந்த-கரிந்தன.

(மேற்.) *அடி, 3: கல்.* 'நெருப்பு', 10, மயில்.

(உரை.) [1]இறை-கையிலுள்ள கோடு; கைக்கு ஆனமையின் ஆகுபெயர்.

மஞ்சானு மண்டிதம், விதியுறு பங்கோற் பவஞ்சுக மண்டிலம், மேலோர் விரும்பு மெய்யா சனமே." இவ்வொன்பதினும் இவள் பதுமாசனத்தேயிருந்தாள்; "நேரிருந்து காலடி கண் மாற்றிக் குதி மேலாப், பாரிருத்தல் பத்மா சனம்", "ஒன்பான் விருத்தியுட் டலைக் கண் விருத்தி, நன்பா லமைந்த விருக்கையள்" (*சிலப்.8:25-6*) என்றார் பிறரும். (164)

657\. சிலைத்தொழிற் சிறுநுத றெய்வப் பாவைபோற்
கலைத்தொழில் படவெழீஇப் பாடி னாள்கனிந்
திலைப்பொழில் குரங்கின வீன்ற தூண்டளிர்
நிலத்திடைப் பறவைமெய்ம் மறந்து வீழந்தவே.

[1]ஏறிட்ட விற்போலும் நுதல். தெய்வத்தாற்செய்த கொல்லிப் பாவை; "பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை" (*நற்.192*) என்றார்பிறரும். கலைத் தொழிலாவன: "[2]பண்ணல் பரிவட்டணை யாராய்த லைவரல், கண்ணிய செலவு விளையாட்டுக் கையூழ், நண்ணிய குறும்போக்கு" (*சிலப். 7:1*) என்ற எட்டும். பண்ணல்-பாட நினைத்த பண்ணுக்கு இணை கிளை பகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந் தன்மை மாத்திரையறிந்து வீக்குதல். பரிவட்டணை-அவ்வீக்கின நரம்பை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் கரணஞ்செய்து தடவிப் பார்த்தல். ஆராய்தல்-ஆரோகண அவரோகண வகையால் இசையைத் தெரிவது. அநுசுருதியேற்றுதல், தைவரல், ஆளத்தியிலே நிரம்பப்பாடுதல், செலவு. பாடநினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், விளையாட்டு. வண்ணத்திற்செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப் பாடுதல், கையூழ், குடகச்செலவும்துள்ளற் செலவும் பாடுதல், குறும்போக்கு.

(இ-ள்.) சிறுநுதல், பாவைபோலிருந்து யாழைவாசித்து அதற்கேற்பப் பாடினாளாக; பொழில் உருகி வளைந்தன; தூண் தளிரையீன்றன; [3]கின்னர மிதுனங்கள் மெய்ம்மறந்து வீழ்ந்தன வென்க. (165)

657\. சிலைத்தொழில்-வில்லின் தொழிலையுடைய. சிறுநுதல்: காந்தருவதத்தை; அன்மொழித்தொகை. கலை-இசைக்கலை. எழீஇ-யாழை வாசித்து. குரங்கின-வளைந்தன. பொழில் குரங்கின: *பெருங்.3. 14:282-3.* தூண்கள் தளிரையீன்றன: *பாகவதம், 2. 2:2; 10. 8:32.* பறவை-கின்னரப் பறவை: இஃது இசையறிவிற் சிறந்தது; *சீவக.723,* உரை; *பதிற்.43:21,* உரை.

(மேற்.) *அடி, 2-3: நன். வினை. 32, மயிலை. பிரயோக.* திங்கு.5.

(உரை.) [1]*சீவக.2070,* ந. [2]இவற்றிற்குரிய இலக்கணச்சூத்திரங்கள் அரும்பதவுரையிற் காணப்படும். [3]கின்னர மிதுனங்கள்-ஒன்றை யொன்று பிரியாதனவும் இசையறிவிற் சிறந்தனவுமான ஆணும் பெண்ணுமாகிய. இரட்டைப் பறவைகள்; "மன்னரஞ்சுமது சூதுனன்

(வேறு)

658. கருங்கொடிப் புருவ மேறா கயனெடுங் கண்ணு மாடா
வருங்கடி மிடறும் விம்மா தணிமணி யெயிறுந் தோன்றா
இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்திவள் பாடி னாளோ
நரம்பொடு வீணை நாவி னவின்றதோ வென்று நைந்தார்.

கொடி-ஒழுங்கு. கடி-விளக்கம்.

(இ-ள்.) அரசர் முதலாயினார், புருவம் ஏறா; கண்ணும் ஆடா; மிடறும் வீங்காது; எயிறும் தோன்றா; ஆதலால், இவள் வாய்திறந்து பாடினாளோ! அன்றி யாழ்தான் தனக்குரிய நரம்போடே [1]சாரீரவீணைக்குரிய நாவாலும் பாடிற்றோவென்று வருந்தினாரென்க.

இது பதினொருவகையிலும் உள்ளாளப்பாட்டுப் பாடுங்கால் இடை பிங்கலையை இயக்கமறுத்து [2]மூலாதாரமுதல் பிரமரந்திர மளவும்இயக்கமாக்கி நடுவு தொழில்வரப் பாடுதலென்றறிக: "உள்ளாளம் விந்துவுட னாத மொலியுருட்டுத், தள்ளாத தூக்கெடுத்த றான்படுத்தன்-மெள்ளக், கருதி நலிதல்கம் பித்தல் குடிலம், ஒருபதின்மே லொன்றென் றுரை", "கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொடிறசையா, பண்ணளவும் வாய்தோன்றா பற்றெரியா-வெண் ணிலிவை, கள்ளார் நறுந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர், உள்ளாளப் பாட லுணர்" (இசைமரபு.) (166)

(வேறு)

659. இசைத்திறத் தனங்கனே யனைய நீரினார்
வசைத்திற மிலாதவர் வான்பொன் யாழெழீஇ
யிசைத்தவர் பாடலின் வெருவிப் புள்ளெலாம்
அசிப்பபோன் றிருவிசும் படைந்த வென்பவே.

வாயிற் குழலி னோசைசெவி யைப்பற்றி வாங்க, நன்ன ரம்புடைய தும்புரு வோடு நாரத னுந்தந்தம் வீணை மறந்து, சின்னர மிதுனங்களுந் தந்தங் கின்னரந் தொடுகின்றி லோமென் றனரே" (*பெரியாழ்.3. 6:5.*); "கிஞ்ஞர மிதுனங்கள் கிளர்ந்து தோன்றுமே" (*சூளா.* துறவு. 60); "பாடுகின்றனகின்னர மிதுனங்கள்பாராய்' (*கம்ப.* சித்திர. 12.)

658. கருங்கொடிப் புருவம்: *மணி.3:119.* கொடி-ஒழுங்கு; "ஆய் கரும்பின் கொடிக்கூரை" (*புறநா.22:15.*) விம்மாது-வீங்காது. மணி-முத்து. கருங்கொடி.... தோன்றா: *திருவிளை.* விறகுவிற்ற. 29. செவ்வாய்திறந்து..... நவின்றதோ; *மதுரைக்.* 217; *மலைபடு.* 534-6. *மு: பெருங்.1.37:118-22.*

(மேற்.) *அடி, 4: மதுரைக்.* 217-8, ந.

(உரை.) [1]சரீரத்தை வீணையாகக் கூறுவர் இசை நூலார்; *சிலப்.3 :* 24-ஆம் அடியில் 'மிடறும்' என்பதன் உரையைப் பார்க்க; *தக்க.*610, உரை. [2]*சீவக.*735, ந.

(இ-ள்.) முன் மெய்ம்மறந்து வீழ்ந்த புள்ளெல்லாம், காமனை யொத்த நீராராகிய வசையிலாதோர் யாழைவாசித்து உச்சத்தே பாடுதலின், அதற்கு வெருவி அவரைச் சிரிப்பனபோல விசும்பைச் சேர்ந்தனவென்க. (167)

அசிப்ப:[1]வடசொற்றிரிபு.

660. மாதர்யாழ் தடவர வந்த மைந்தர்கைக்
கீதத்தான் மீண்டன கேள்விக் கின்னரம்
போதரப் பாடினாள் புகுந்த போயின
தாதலர் தாரினார் தாங்கள் பாடவே.

(இ-ள்.) மாதர் யாழை வாசித்தலாலே வந்த அறிவையுடைய கின்னரம், மைந்தர் யாழ்வாசினையாலே மீண்டுபோயின; அவை உள்ளே வந்து புகுதும்படி கண்டத்தாற் பாடினாள்; அப்பொழுது புகுந்தன; தாரினார்தாம் கண்டத்தாற் பாட மீண்டும் அவை போயின வென்க. (168)

661. சுரும்பெழுந் திருந்துணுந் தொங்கல் வார்குழல்
அரும்பெற லவட்கிசை யரசர் தோற்றபின்
நரம்புறு தெள்விளி நவின்ற நான்மறை
வரம்பெறு நெறியவர் மலைதன் மேயினார்.

எழுந்திருந்துண்ணும்: "நறுந்தா தூதுந் தும்பி, கையாடு வட்டிற் றோன்றும்" (அகநா.108) என்றார்பிறரும். வரம்-வேண்டுவகோடல்.

(இ-ள்.) குழலையுடைய பெறுதற்கரியவட்கு அரசர் இசையைத் தோற்ற பின்பு நரம்போடுசேர்ந்த பாட்டிலே பயின்ற அந்தணர் வாசித்தலைப் பொருந்தினாரென்க.

'சுரும்பெறிந்திருந்து' என்றும் பாடம். (169)

---

659. அனங்கன்-மன்மதன்; இவன் இசையறிவிற் சிறந்தவன்; *சீவக.*607, 664, 729; *பெருங்.*3. 14:287-8. நீரினாராகிய வசைத்திறம் இல்லாதவர்; வசைத்திறம்-பழிப்பின் கூறுபாடு. வெருவி-அஞ்சி. புள்-கின்னரப்பறவை. அடைந்த-அடைந்தன.

(உரை.) [1]ஹஸிப்ப என்பதன் திரிபு.

660. மாதர்: காந்தருவதத்தை. வந்த கின்னரம் என்க. மீண்டன-திரும்பிச்சென்றன. போதர-மண்டபத்தின் உள்ளே வர. கின்னரமும் இசையும்: *சூளா.* கல்யாண. 10; *கம்ப.* வரைக். 39. தாரினார் பாடப் போயின என்க; தாரினார்:அரசர்கள்.

661. உண்ணும்-தாதை உண்ணும். தொங்கல் வார்குழல்-மாலையை யணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய. அரசர் இசை தோற்றபின் எனமாறுக.

(வேறு)

662. திருமலர்க் கமலத் தங்கட் டேனின முரல்வ தொப்ப
விரிமலர்க் கோதை பாட வெழால்வகை வீரர் தோற்றார்
எரிமலர்ப் பவளச் செவ்வா யின்னரம் புளர மைந்தர்
புரிநரம் பிசைகொள் பாட லுடைந்தனர் பொன்ன னாட்கே.

(இ-ள்.) கோதை, தாமரைப்பூவிலே தேனினம் பாடுந் தன்மையை யொப்பக் கண்டத்தாற் பாட அந்தணர் அதற்கேற்ப யாழைவாசித் தலைத் தோற்றார்; முருக்கிதழ்போலும் செவ்வாயினையுடையாள் நரம்பைத் தடவ மைந்தர் அந்நரம்பினிசையைக் கொண்ட கண்டப் பாடலை அவட்குத் தோற்றாரென்க.

"அந்த ணாளர்க் கரசு வரைவின்றே" (தொல். மரபு.82) என்றதனால் 'வீரர்' என்றார். (170)

663. வாலரக் கெறிந்த காந்தண் மணியரும் பனைய வாகிக்
கோல்பொரச் சிவந்த கோலக் குவிவிரன் மடந்தை வீணை
நூல்பொரப் புகுந்த நுண்ணூல் வணிகருந் தொலைந்து மாதோ
கால்பொரக் கரிந்த காமர் பங்கயப் பழன மொத்தார்.

(இ-ள்.) நரம்பைத் தடவுதலாலே அரத்தமூட்டின அரும்பையனையவாகிச் சிவந்த விரலையுடைய மடந்தைக்கு யாழை இசைநூலோடே வாசிக்கத் தொடங்கிய பூணுநூலையுடைய வணிகருந்தோற்றுக்கரிந்ததாமரைப் பழனத்தையொத்தாரென்க. (171)

நரம்புறு தெள்விளி-வீணையில் பொருந்திய தெளிந்த ஓசை. வரம்பெறு-மேன்மையைப் பெற்ற. நெறியவர்: அந்தணர்.

662. திருமலர்க் கமலத்....கோதைபாட: "திருமலர்த் தாமரைத் தேன்முரன் றதுபோல்....இன்குர லெழுவ" (பெருங்.1.37:120-22.) தேனினம்-வண்டின் கூட்டம். கோதை:காந்தருவதத்தை. பாட-கண்டத்தால் பாட. எழால்வகை-யாழின் கூறுபாடு. வீரர்-அந்தணர். எரிமலர்-முருக்கம்பூ. எரிமலர்ச் செவ்வாய்: பெருங்.1. 37:119. செவ்வாய்: காந்தருவதத்தை. நரம்பு உளர-யாழின் நரம்பைத்தடவ. மைந்தர்: அந்தணர். நரம்பிசை கொள்பாடல்-நரம்பின் இசையைக் கொண்ட கண்டப்பாடலை. பொன்னனாட்கு உடைந்தனர் என்க.

663. கோல்-யாழ் நரம்பு. கோலக் குவிவிரல்-அழகையுடைய குவிந்த விரல். விரலுக்குக் காந்தள்: பொருந.33; குறுந்.167:1. மடந்தை-காந்தருவதத்தைக்கு. வீணை நூல் பொர-வீணையை இசைநூல்வழியே வாசிக்க. மாது, ஓ; அசை, கால்பொரக் கரிந்த-வாடைக்காற்றுப் பொருத லாலேகருகிப்போன.

664. தேனுயர் மகர வீணைத் தீஞ்சுவை யிவளை வெல்வான்
வானுயர் மதுகை வாட்டும் வார்சிலைக் காம னாகும்
ஊனுயர் நுதிகொள் வேலீ ரொழிகவீங் கில்லை யென்றான்
கானுய ரலங்கன் மாலைக் கட்டியங் கார னன்றே.

தேனினமிக்க வார்சிலை.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரன், தசைமிக்க முனைகொண்ட வேலிவீர், இவளை மகரயாழின் இனிமையை வெல்வான், வானிலுள்ளாரது அறிவைக் கெடுக்குங் காமனாயிருக்கும்; இவ்வுலகில் இல்லை யல்லவோ? ஆதலின் இவ்வியாழ் வாசினை இனி ஒழிவதாக வென்றானென்க. (172)

665. (1) மறுமுயற் கிவர்ந்த வேக மாசுண மடையப் பட்ட
நிறைமதி போன்று மன்ன ரொளிகுறைந் துருகி நைய
அறுபகல் கழிந்த பின்றை யந்நகர்க் காதி நாய்கன்
சிறுவனோர் சிங்க வேற்றை சீவக சாமி யென்பான்.

666. (2) தம்பியுந் தோழன் மாருந் தானுமற் றெண்ணிச் சூழ்ந்து
வெம்பிய வீணைப் போருட் செல்குவம் யாமு முன்னே
தும்பறப் புத்தி சேன சொல்லிது குரவற் கென்னக்
கந்துகற் கவனுஞ் சொன்னா னவனிது விளம்பி னானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) முயலைக்காத்தற்பொருட்டாகத் தன்னிடத்தே மறுப் பரந்த நிறைமதி தன்னை அடைந்த மாசுணத்தினது வேகத்தாலே ஒளிகுறையுமாறு போன்று மன்னர் ஒளி குறைந்து நையாநிற்க

---

664. தேன் உயர்-வண்டுகள் மிக்க. வான்-வானிலுள்ள தேவர்; ஆகுபெயர். மதுகை-இங்கே அறிவு. தேனுயர் வார்சிலை என இயைக்க. காமனுடைய வில்லின் நாண் வண்டுகளாகக் கூறப்படுமாதலின் தேனுயர் வார்சிலை என்றார். ஊன்-தசை. வேலீர், இங்கில்லையன்றே ஒழிக என்றான் என்க; இங்கில்லையன்றே-காந்தருவதத்தையை வெல்பவர் இவ்வுலகில் இல்லையல்லவா. ஒழிக-(ஆதலின்) இனியாழ் வாசித்தல் நீங்குவதாக. கான்-வாசனை.

665. முயற்கு-முயலைக் காத்தற்பொருட்டு; மறு இவர்ந்த நிறைமதி அடையப் பட்ட மாசுணவேகம் போன்று என மாறியியைக்க. நிறைமதி-பூரண சந்திரன். மாசுணவேகம்போன்று-பாம்பினது விட வேகத்தாலே ஒளி குறைதல் போன்று; மாசுணம்-இராகுவென்னும் பாம்பு. நாய்கனுடைய சிறுவன்; நாய்கன்-கந்துக்கடன். சிங்க ஏற்றை-ஆண்சிங்கம்; *சீவக.432, ந.*

666. சூழ்ந்து வெம்பிய-அரசர் முதலியோர் ஆராய்ந்து மனம் வெதும்பிய. வீணைப்போருள் முன்னே யாமும் செல்குவம் என்று

ஆறுநாள் சென்ற பின்பு, நாய்கன் சிறுவன், ஏற்றை, சீவகசாமி யென்பான்; அவன் தானும் தம்பியும் தோழன் மாருமாகவிருந்து, அரசர் முதலாயினார் சூழ்ந்து மாறுபட்ட யாழ்ப்போரிலே இத்திரள் குலைவதற்குமுன்னே யாமும் செல்வேமென்றெண்ணி, இக்காரியத் தைப் புத்திசேனனே, நீசென்று கன்னியிடத்து வேட்கையாற் செல்கின்றானல்லன்; [1]கல்விதோற்றுவித்தற்குச் செல்கின்றானென்று கொள்ளும்படி குரவற்குக் கூறென்று கூற, கந்துகனுக்குப் புத்திசேனனும் கூறினானாக, கந்துகன் இவ்வார்த்தையைக் கூறினானென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார் [2]ஆறுநாள் ஒருமரபு. [3]தும்பற-சிம்பற. *(173-4)*

667. *(1)* ஐயனுக் கமைந்த நீரா ரறுபத்து நால்வ ரம்பொன்
வையகத் தமிர்ம மன்னார் வாக்கமை பாவை யொப்பார்
எய்திய விளமை மிக்கா ரியைந்தன ரென்று பின்னும்
கையமை சிலையி னாற்குக் கந்துக னிதுவுங் கூறும்.

இதுமுதல் "இன்னன்" *(சீவக.693)* என்னுமளவும் ஒருதொடர்.

668. *(2)* மறைவல்லாற் குரைக்கும் போழ்திற்
கோயிலு ணின்று மாலைப்
பிறைவெல்லு நுதலி னாளோர்
பெண்கொடி வந்து கூந்தல்
உறைசெல நீக்கிப் பைந்தா
ளொண்மணிக் குவளை நீட்ட
நறைவெல்லு நாக மாலை
நோக்கொடு பூக்கொண் டானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) அறுபத்துநால்வரென்றது கலைகளை. வாக்கு-திருத்தம். சிலையினான்-சீவகன். இதுவும் கூறும்-உலகம். இவன்

எண்ணியெனவியைக்க. தும்பற-சிக்கற. புத்திசேனன்:இவன் சீவகன் தோழர்நால்வருள் ஒருவன். இது-இக்காரியத்தை. புத்திசேன, தும்பறக் குரவற்கு 'இது சொல் என்ன' எனமாறி இயைக்க. குரவற்கு-கந்துகனுக்கு. என்ன-என்று சீவகன்கூற.

(உரை.) [1]இசைக்கல்வி. [2]*சீவக.1917, 2193, 2393.* [3]*சீவக.559*, அடிக்.

667. ஐயன்-சீவகன். பாவை-கொல்லிப்பாவை. சிலையினாற்கு இதுவும்-சீவகனுக்குள்ளசிறிது தாழ்வும்.

668. மறை வல்லான்-புத்திசேனன்; இவன் அந்தண வருணத்தவன்; *சீவக.671.* கூந்தலாகிய உறையை. தாள் ஒண்மணிக்குவளை-தாளை யுடைய நீலமணிபோலும் குவளைப்பூ. நீட்ட-நீட்டிக்கொடுக்க. நறை-தேன். நாகமாலை:இவள் சச்சந்தனுடைய அகப்பரிவார மகளிருள்

மிகுதிப்பாடு கூறும்; உம்மை, சிறப்பு; மிகுதியாவது, உலம் ஏந்துதலானும் [1]கல்லேந்தி நீக்குதலானும் [2]நிரைமீட்டலானும் உளதாய மிகுதி; இதற்குக் கட்டியங்காரன் பொறாததே குறை யென்றான். இது, மேலே "விலங்கல்" (சீவக. 689) என்னும் கவி முதலியவற்றாற் காண்க.

(2) நுதலினாளாகிய பொன்கொடி. மாலையென்றதற்கேற்ப நறைகூறினார். நோக்கு-[3]நோக்கனோக்கம்.

(இ-ள்.) இன்பத்தால் அமுதன்னாராய் நீங்கலாகாமையிற் கொல்லியம் பாவையன்னாராய் மூப்பிலாதாராய் அமைந்த நீரார் அறுபத்துநால்வர் ஐயனுக்கு முன்பே இயைந்தாராதலால் யாழ் வாசிக்கச்சேறற்குக் குறையில்லையென்று விளம்பினான்; விளம்பிப் பின்னும் கந்துகன் சிலையினானுக்கு ஆண்டுச் சேறற்கு உலகங் கூறுமிகுதியாற் சிறிதுகுறையுண்டென்று மறைவல்லாற்குக் கூறுகின்ற காலத்தே கோயிலினின்றும் ஒருபெண்கொடி வந்து கூந்தலாகிய உறையை அகல நீக்கித் தாளினையுடைய மணிபோலுங் குவளையை நீட்ட அதனை மயிரிலே வைத்த பூவென்று இகழாதே இவளை வரவிட்ட நாகமாலை குறிப்பாலே ஒருகாரியமுண்டென்று கருதிப் பூவைக் கைக்கொண்டானென்க.

[4]'என்று' என்பதை இரண்டிடத்தும் கூட்டுக. (175-6)

669. (1) நல்லவ ணோக்க நாய்கன்
றேர்ந்துபூங் குவளைப் போதின்
அல்லியுட் கிடந்த வோலை
தாளது சலாகை யாதல்
சொல்லுமென் றாய்ந்து கொண்டு
துகிலிகைக் கணக்கு நோக்கி
வல்லிதிற் சலாகை சுற்றி
யோலையை வாசிக் கின்றான்.

ஒருத்தி. நோக்கொடு-குறிப்பாலே. பூ-நாகமாலை கொடுத்தனுப்பிய குவளைப்பூவை.

(உரை.) [1]கல்லேந்தி நீக்கியதை, சீவக.690-ஆம் பாடலாலுணர்க. [2]நிரைமீட்டதைக் கோவிந்தையாரிலம்பகத்தான் உணர்க. [3]நோக்கல் நோக்கம்; சீவக.352, அடிக். [4]இயைந்தனரென்று என்பதிலுள்ள 'என்று' என்பதை, 'இதுவும்' என்பதன் பின்னும், 'பூ' என்பதன் பின்னும் கூட்டுக.

669. நல்லவள்நோக்கம்-நாகமாலையின்குறிப்பு. நாய்கன்-கந்துக் கடன். நாய்கன் நல்லவள் நோக்கம் தேர்ந்து என மாறியியைக்க. அல்லி-அகவிதழ். குவளைப்போதின் அல்லியுட்கிடந்த ஓலை என மாறியி

670. (2) நம்பனை நகரி னீக்கிச்
சேமத்தால் வைக்க தீயுட்
செம்பொன்போற் பெரிதுஞ் சேந்து
செகுத்திட லுற்று நின்றான்
வெம்பினான் காரி யுண்டிக்
கடவுளிற் கனன்று வேந்தன்
இம்பரின் றெனக்குச் சொன்னா
னிதுபட்ட தடிக ளென்றாள்.

671. (3) ஓலையை யவட்கு நீட்டி
யொண்மணிக் குழையு முத்தும்
மாலையும் படுசொ லொற்றி
வம்மென மறைய நல்கி
வேலைநெய் பெய்த திங்கள்
விரவிய பெயரி னாற்கு
மேலைநாட் பட்ட தொன்று
விளம்புவல் கேளி தென்றான்.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அப்பூவை வாங்கின நாய்கன், நாகமாலை குறிப்பை விசாரித்துப் பின்பு குவளைப்போதினது தாள்தானே தனது அல்லியுட் கிடந்த ஓலையைச் சுற்றி வாசித்தற்குச் சலாகையாதலைச் சொல்லா நின்றதென்று ஆராய்ந்து கொண்டு துகிலிகைக் கணக்காலெழுதின எழுத்தைப் பார்த்துத்தாளாகிய சலாகையிலே வரி ஏற்றிழிவு படாதபடி சுற்றி ஓலையை வாசிக்கின்றவன், வேந்தன் தீயுட்பொன் போல வெம்பினான்; அங்ஙனம் வெம்பி நஞ்சையுண்ட கடவுள்போல

யைக்க. சலாகை-இரும்புக்கம்பி. தாள் சலாகையாதலைச் சொல்லும் என இயைக்க. துகிலிகை-எழுதுகோல். சலாகை-தாளாகிய சலாகை.

670. நம்பனை-சீவகனை. சேமத்தால்-பாதுகாப்புள்ள இடத்தில். சேந்து- சிவந்து. சேந்து வெம்பினான் என இயைக்க. காரி-விடம். காரி யுண்டிக் கடவுள்- சிவபெருமான்; மலைபடு.83. வேந்தன்-கட்டியங் காரன். இம்பர்-இப்பொழுது. கனன்று இன்று இம்பர் எனக்குச் சொன்னான் என மாறி இயைக்க. இதுபட்டது என்பதன் பின், மேற் பாடலில் உள்ள 'மேலை நாட் பட்டதொன்று விளம்புவல்' என்பதை இயைத்து, அடிகளென்றாள் என்பதன்பின் கேளிது என்றானென்பதைக் கூட்டி முடிக்க. பட்டது-நிகழ்ந்தது.

671. அவட்கு-நாகமாலையால் அனுப்பட்ட பெண்ணிடம். முத்தும் மாலையும் மறைய நல்கிப் படுசொல் ஒற்றி வம்மென என்று

எரிந்து இன்று இப்பொழுது எனக்குச் சொல்லுவதுஞ் செய்தான்; ஆதலாற் செகுத்திடலுற்றே நின்றான். இனி நம்பனை நகரினின்றும் போக்கி ஒரு சேமத்திடத்தே வைக்கவென்று வாசித்தானென்க.

[1]வாசிக்கின்றான், பெயர். [2]சேமத்தால், உருபுமயக்கம். கார்நஞ்சு. இக்கவியில் (670) 'இது பட்டதடிகளென்றாள்' என்னுமிடத்து, 'அடிகளென்றாள்' என்பதனை 'மேலைநாட் பட்டதொன்றுவிளம்புவலடிக ளென்றாள்' என அதனோடு கூட்டி, ஓலைகொண்டுவந்தவள் வார்த்தையாக்குக, 'கேளிதென்றாள்' என்பதனை அது கேட்ட கந்துகன், திங்கள் விரவிய பெயரினாற்கு இவள் கூறுகின்ற இதனை நீ கேளென்றா னென்க. "இன்னன்" (*சீவக.* 693) என்னுங் கவியில், 'சூழ்ச்சிதன்னுளான்' என்பதன்பின்னே, 'இதுபட்டதென்றாள்' என்று ஓலை கொண்டுவந்தவள் கந்துகன் சிறைப்புறமாகப் புத்திசேனனுக்குச் செய்தி கூறினாளாக்கி முடித்து, "ஓலையை" என்னுங் கவியில், 'மறையநல்கி' என்பதளவாக அதன்பின்னே கூட்டி, 'படையமைத்தெழுமின்' என்பதனை அதன் பின்னே கூட்டுக. 'என்றாள்' இரண்டிடத்தும் கூட்டுக. இங்ஙனங்கூறாது, 'இதுபட்டதடிகள்' என்று கந்துகனுக்கு அவள் கூற அவன் புத்தி சேனனுக்குக் கூறினானென்று கூறின், புதல்வன் செய்தியைத் தந்தை கூறுமுறையாற் கூறாது இடக்கர்முதலிய கூற்றாற் கூறினானாகத் தேவர் கூறாரென்றுணர்க. வேலை போல நெய்யை யோமம்பண்ணிய. திங்கள்-மதி: [3]மதியெனவே புத்திசேன னாம்; [4]"தீத்தீண்டு கையார்" (*திணைமாலை நூற்.* 5) என்றது வேங்கையை யுணர்த்தினாற்போல. (177-9)

மாறியியைக்க. என-என்று கந்துக்கடன் கூற. 'ஓலையை' என்பது முதல், 'படுசொலொற்றிவம்மென' என்பது வரையில் உள்ளதை, *சீவக.*693-ஆம் பாடலின் பின் இயைத்துக்கொள்க. வேலைபோல நெய்யைத் தீயில் ஓமம் பண்ணிய; "நீர்நாண நெய்வழங்கியும்" (*புறநா.*166:21.) திங்கள் விரவிய பெயரினான்-புத்திசேனன்; இது லக்ஷிதலக்ஷணை எனப்படும்; அஃதாவது, ஒரு சொல் தனது பரியாய நாமமாகிய ஒன்றைக் குறிப்பிட அது தன் பொருளினால் ஒன்றைக் குறிப்பிடுதல்; 'எட்டினோடிரண்டு-பத்து; பத்தி' என்றாற் போல்வது.

(மேற்.) அடி, 3: இ-வி. பெயர். 12.

(உரை.) [1]வாசிக்கின்றவன். [2]சேமத்தால்-சேமத்திடத்தில்; மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள் தந்தது. [3]மதி என்பதற்குப் புத்தி என்பது பொருள். [4]தீத்தீண்டு கை-வேம் கை; வேங்கை.

672. கடியரங் கணிந்து மூதூர்க்
கடல்கிளர்ந் தனைய தொப்ப
நடையறி புலவ ரீண்டி
நாடக நயந்து காண்பான்
குடையுடை யவனொ் டெண்ணிச்
சீவகற் கொணர்மி னென்னத்
தொடையல்சூழ் வேலி னானுந்
தோழருங் காணச் சென்றார்.

கடி-விளக்கம்; விளக்கமாவது [1]எழுகோல் அகலத்தினையும், எண்கோல் நீளத்தினையும், ஒருகோல் குறட்டுயரத்தினையும், வாய்தலிரண்டினையுமுடைத்தாதல். அணிந்து-[2]பார்பனப்பூத முதலிய [3]நால்வகைப்பூதங்களையும் ஒழிந்தவற்றையுமியற்றி; "[4]கூறிய வுறுப்பிற் குறியொடு புணர்ந்தாங், காடுநர்க் கியற்று மரங்கி னெற்றிமிசை, வழுவில் பூத நான்கு முறைப்பட, எழுதின ரியற்ற லியல்புணர்ந் தோரே." நடையறி புலவராவார்: இயலாசிரியனும், யாழாசிரியனும், இசையாசிரியனும், குழலோனும், தண்ணுமை முதல்வனு முதலாயினார். ஈண்டு [5]இவர் தன்மையுரைப்பிற் பெருகும், "கூத்தின் வகையுங் குறைவற நோக்கின், ஏத்தும் வகையா னிருவகைப் படுமே", "[6]அவைதாம், சாந்திக் கூத்தே விநோதக் கூத்தென், றாய்ந்துற வகுத்தன னகத்தியன் றானே", "சாந்திக் கூத்தே தலைவ னின்பம், ஏந்திநின் றாடிய வீரிரு நடமவை, சொக்க மெய்யே யவிநய நாடகம், என்றிப் பாற்படூஉ மென்மனார் புலவர்." [7]சொக்கமாவது சுத்தநிருத்தம்: அது நூற்றெட்டுக் கரணமுடைத்து.

---

672. அரங்கு-நாடக அரங்கு. மூதூர்-இராசமாபுரம். கிளர்தல்-பொங்குதல். நடையறி புலவர்-இயல் இசை நாடகங்களின் முறைமை தெரிந்த புலவர்கள். மூதூரில் நடையறி புலவர் கடல் கிளர்ந்தனைய தொப்ப ஈண்டி நாடகம் நயந்து காண்பான் கடியரங்கணிந்து என மாறியியைக்க. காண்பான்-காணவேண்டி. குடையுடையவன்-கட்டியங் காரன். எண்ணி-எண்ணுதலால். சீவகனைக் கொணர்மின் என்ன. என்ன-என்று கட்டியங்காரன்கூற. வேலினான்-சீவகன்.

(உரை.) [1]நாடக அரங்கின் அளவு: "எழுகோ லகலத் தெண்கோ னீளத் தொருகோ லுயரத் துறுப்பின தாகி.....ஏற்ற வாயி லிரண்டுடன் பொலிய"(*சிலப்.3:101-5*)[2]பூதமியற்றல்: "தோற்றிய வரங்கிற் றொழுதன ரேத்தப், பூதரையெழுதி" (*சிலப்.106-7.*) [3] நால்வகைப் பூதங்கள்: வச்சிரதேகன், வச்சிரதந்தன், வருணன், இரத்தகேசுவரன் என்பவர்கள். [4]*சிலப்.3:106-7*, அடியார். மேற். [5]இவர்கள்தன்மையை, *சிலப்.3:1-94*-ஆம் அடிகளிற் காண்க. [6]*சிலப்.3:12*, அடியார். மேற். இங்கு கூறுகின்ற விசேடவுரையோடு, *சிலப்.3:12*-ஆம் அடிக்கு, அடியார்க்குநல்லார் எழுதிய உரைப் பகுதிகள் ஒப்பிடற்குரியன. [8]*சிலப்.3:12*, அடியார். மேற்.

மெய்க்கூத்தாவது-தேசி, வடுகு, சிங்களம்; இவை மெய்த்தொழிற் கூத்தாதலிற் காரணப்பெயர்; சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமென்னும் அகச்சுவைபற்றியாடுதலின், அகமார்க்க மெனப்படும்; [8]அகத்தெழு சுவையயா னகமெனப் படுமே'' (சயந்தம்.). அவிநயமாவது-கதை தழுவாதே பாட்டுக்களின் பொருள்தோன்றக் கைகாட்டி யவிநயிப்பது. நாடகமாவது-கதைதழுவி வருங்கூத்து. ஈண்டுக் காண்கின்ற அது நாடகம்.

(இ-ள்.) மூதூரில் நடையறிபுலவர் கடல்கிளர்ந்தனைய தொப்ப ஈண்டி நாடகங்காண்டதற்கு அரங்கையணிந்து அரசனோ டெண்ணுதலாலே சீவகற் கொணர்மினென்ன, வேலினானும் தோழரும் காணச்சென்றாரென்று ஓலை கொண்டுவந்தவள் புத்தி சேனனுக்குச் செய்திகூறுகின்றாளென்க.

இதுமுதல் ஓலைகொண்டுவந்தவள் கூற்று. "செலவினும்" (தொல்.கிளவி.28) என்னும்பொதுவிதியால், 'சென்றார்' என்றாள். (180)

673. நிலமறிந் தணிக வையன் சீவக னெறியி னென்ன
நலநுதற் பட்டங் கட்டி நகைமுடிக் கோதை சூட்டி
அலர்முலைக் குருதிச் சாந்து மாரமும் பூணுஞ் சேர்த்திக்
குலவிய குருதிப் பட்டிற் கலைநலங் கொளுத்தி யிட்டான்.

(இ-ள்) நடையறிபுலவர், ஐயனாகிய சீவகன், நூனெறியால் அணி வாயாவெனக்கூற, அவனும் கட்டிச் சூட்டிச் சேர்த்திச் செம்பட்டோடே கலையினலத்தைப் பொருத்தியிட்டானென்க.

வளர்கின்ற முலையெனவே [1]பன்னிரண்டாமாண்டாயிற்று; [2]"வட்டணையுந் தூசியு மண்டலமும் பண்ணமைய, எட்டுட

---

673. ஐயனாகிய சீவகனை நெறியின் அணிக என்ன என்று மாறி யியைக்க. நெறியின்-நூல்முறைப்படி. அணிக என்ன-அரங்கில்ஆடுதற்கு வந்த கூத்திற்கு அலங்காரம் செய்க என்று நடையறி புலவர் கூற. நுதற் பட்டம்-நெற்றிப்பட்டம். நகைமுடி-ஒளிவீசுகின்ற முடியின்மீது. முடியில் கோதையைச் சூட்டி. அலர்முலை-வளர்கின்ற முலை. குருதி- சிவப்பு. முலையிடத்துச் சேர்த்தி. குருதிப்பட்டு-சிவப்புப்பட்டு. கலைநலம்- ஆடையின்அழகு. கொளுத்தி-பொருத்தி.

(உரை.) [1]பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் அரங்கிலேறியாடுதல் மரபு; "ஈரா றாண்டிற், சூழ்கழன் மன்னற்குக் காட்டல் வேண்டி" (சிலப்.3: 10-11.) [2]சிலப்.3: 10:11.) [2]சிலப்.3:10-11, அடியார். மேற்; "நன்னர் விருப்புடையயோ ணற்குணமு மிக்குயர்ந்தோள், சொன்னகுலத் தாலமைந்த தொன்மையளாய்ப்-பன்னிரண்டாண், டேய்ந்ததற்பி

ணிரிரண்டாண் டெய்திய பின்-கட்டளைய, கீதக் குறிப்பு மலங்கார முங்கிளரச், சோதித் தரங்கேறச் சூழ்" (*பரதசேனாபதீயம்.*) குருதிச் சாந்து-குங்குமச்சாந்து. *(181)*

674. திருவிலே சொரிந்து மின்னுங்
குண்டலஞ் செம்பொ னோலை
உருவுகொண் மதிய மன்ன
வொளிமுகஞ் சுடர வாக்கிப்
பரியகஞ் சிலம்பு செம்பொற்
கிண்கிணி பாதஞ் சேர்த்தி
அரிவையை யரம்பை நாண
வணிந்தன னனங்க னன்னான்.

(இ-ள்) அனங்கனன்னான், குண்டலத்தையும் ஓலையையும் நிறைமதிபோலும் முகம் விளங்கும்படி ஆக்கி, காற்சரி முதலியவற்றைப் பாதத்தே சேர்த்தி, அரம்பை நாண அரிவையை அணிந்தானென்க.

ஆக்குதல்-சமைத்தல். [1]இவளைத்தீண்டவும் வேட்கை நிகழாமையின், அனங்கனன்னானென்றார்; "சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினான்" (*கலி.143*) என்றார் பிறரும். அவன் தீண்டுதலிற் றனக்கு வேட்கைநிகழவும் அவற்கு வேட்கை நிகழாமைகண்டு இவளும் இனிக் கூத்தினால் இவனைப் பிணிப்பேமென்றுட்கொண்டு ஆடுகின்றாளாம். ஈண்டு இவட்கு வேட்கையின்றேல், "ஆடவர் மனங்கள்"(*சீவக.683*) என்னுங்கவியிற் றோழியை விட்டாளென்றல் பொருந்தாதாம்; இதனானே இவள் நடிக்கின்ற நாடகம் ஒருவன் மேலே ஒருத்தி வேட்கையுற்றதொரு கதையேயாம். *(182)*

னாடலுடன் பாடலழ கிம்மூன்றும், வாய்ந்தவரங் கேற்றல் வழக்கு" (*சிலப்.3:10-11, அடியார். மேற்.*) என்பதும் ஈண்டு அறியற்பாலது.

674. திருவில்-இந்திரவில். குண்டலத்தையும் ஓலையையும். உருவு கொள்மதியம்-பூரணசந்திரன். சுடர-விளங்கும்படி. ஆக்கி-அணிந்து. பரியகம்-காற்சரியென்னும் ஆபரணம். பரியகம், சிலம்பு, கிண்கிணி: *சீவக.2079.* அரிவை-கூத்தி. அன்னான்-சீவகன். 'அநங்கன்' என்றார் அங்கமில்லாதவனாகிய சித்தன் என்னுங் குறிப்பும் தோன்ற; "அருவாய்ப்போத லழகிதோ" (*சீவக.3021*) என்பர்பின்; இப்பொருள் சைனரில் கன்னபரம்பரையில் வழங்குகின்றது.

(உரை.) [1]மன்மதன் பிறமகளிரை விரும்பாத மனத்திண்மையன் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது; "காமனும் விழையுங் காமர் காரிகை" (*பெருங்.1.40:183.*)

675. தோற்பொலி முழவும் யாழுந்
துளைபயில் குழலு மேங்கக்
காற்கொசி கொம்பு போலப்
போந்துகைத் தலங்கள் காட்டி
மேற்பட வெருவி நோக்கித்
தானையை விட்டிட் டொல்கித்
தோற்றினாண் முகஞ்செய் கோலந்
துளக்கினாண் மனத்தை யெல்லாம்.

மார்ச்சனை முதலியவுமுளதாய், "இடக்கணிளியாய் வலக்கண் குரலாய், நடப்பது தோலியற் கருவி யாகும்" என்ற ஓசையு முடைத்தாய், [1]கஞ்சத்தாற் செய்ததென்பது தோன்றப் பொலிதல் கூறினார். "கருங்காலி செங்காலி வேம்புபலாக் கஞ்சம், நெருங்கிய சீர்க்குரா மண்ணாம்-[2]பொருந்தவே, ஊனமிலவா யுயர்நிலத்திற் றோன்றிலா, மானின் விழிமடவாய் வைப்பு." துளைபயில் குழல்-துளையிடத்தே வாச்சியமும் யாழ்ப்பாடலும் கண்டப் பாடலும் பயிலப்பட்ட முதல் வங்கியமும் வழிவங்கியமும். [3]"ஓங்கிய மூங்கி [4]லுயர்சந்து வெண்கலமே, பாங்குறுசெங் காலி கருங்காலி-பூங் குழலாய், கண்ண னுவந்த கழைக்கிவைக ளாமென்றார், பண்ண மைந்த நூல்வல்லோர் பார்த்து." ஏங்க-இவை மூன்றுங் கூடியிசைப்ப. இவை ஆமந்திரிகையாம், [5]"குழல்வழி யாழெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர், முழவியம்ப லாமந் திரிகை." போந்து-வலக்கால் முன் மிதித்தேறி வலத்தூணைச் சேர்ந்து. கைத்தலங் காட்டுதல், [6]கமல வர்த்தனை. மேற்படவெருவிநோக்கி-தெய்வத்தை நோக்குதலின் மேலேயெழ வெருவிப்பார்த்து. தானை-[7]கரந்துவர லெழினி;

675. முழவும் யாழும் குழலும் ஏங்க: *சீவக. 2596*; ஏங்க-ஒலிப்ப. காற்கொசி கொம்புபோல-காற்று வீசுதலால் அசைந்து சாய்கின்ற பூங்கொடியைப்போல. கைத்தலம் காட்டல்-அரங்கிலேறிய நாடக மகளிர் முதன்முறை கையைக் காட்டல்; "வகைதெரி மாக்கட்கு வட்டணை காட்டி" (*மணி. 7:43.*) வெருவி நோக்கி-அஞ்சிப் பார்த்து. தானை என்றது இங்கே திரைச் சீலையை. விட்டிட்டு; *சீவக.860.* கோலம்-அலங்காரத் தோற்றத்துடன். தானையை விட்டிட்டுக் கைத்தலங்கள் காட்டி வெருவி நோக்கி ஒல்கித் தோற்றினாள் என மாறியியைக்க. துளக்கினாள்- வருந்தினாள்; *சீவக.1560*, ந.

(உரை.) [1]கஞ்சம்-வெண்கலம். [2](*பி-ம்.*) பொருந்திய. *சிலப்.3:26*, அடியார். மேற். ([4]*பி-ம்.*) உயர்சந்தம் வெண்கலமும் பாங்குடைச் [5]*சீவக.124*, அடிக். [6]கமலவர்த்தனை:கைத்தலம், தாமரைமலர் போன்ற நிலையையுடைமையின் இப்பெயர்பெற்றது; கமவட்டணை எனவும் வழங்கும்; *பரி.16:11*, *பரிமேல்.* [7]கரந்துவரலெழினி-மேற்கட்டுந்திரை;

"வழுவில் கேள்வி நன்னூ லுணர்ந்தோர், எழினி தானே மூன்றென மொழிப", "அவைதாம், ஒருமுக வெழினியும் பொருமுக வெழினியும், கரந்துவர லெழினியு மெனமூ வகையே"; இராசதானியிலும், அரங்கிலும், கோலமறைத்துவரும் இடத்திலும் இட்ட திரைகள். முகஞ்செய்கோலம்-கூத்திற்கு முகமாகிய தோற்றம்.

(இ-ள்.) முழவுமுதலியன ஏங்கக் கொம்புபோலப் போந்து விட்டிட்டுக்காட்டி நோக்கி ஒல்கிக் கோலத்தே தோற்றினாள்; அப் பொழுதே பார்ப்பவர் மனத்தையெல்லாம் துளக்கினாளென்க. *(183)*

676. தெண்மட்டுத் துவலை மாலை
தேனொடு துளிப்பத் திங்கள்
உண்ணட்ட குவலை போலு
முருவக்கண் வெருவி யாட
விண்விட்டுக் கடவுள் வீழ
நுடங்கின புருவ நெஞ்சம்
பண்விட்ட திருந்து காணும்
பன்மணிக் கழலி னார்க்கே.

ஆடுகின்ற விசையாலே மாலை மதுத்துவலையைத் தேனினத் தோடேதுளிப்ப. திங்களோடே நட்புப்பண்ணின குவளை.

(இ-ள்.) துளிப்பக் கண் நடிப்பிற்கேற்பப் பிறழ்ந்தாட அதற் கேற்பப் புருவம் அசைந்தன; அப்பொழுது இருந்துகாண்பார்க்கு நெஞ்சு நிலைகுலைந்த தென்க. *(184)*

677. செங்கதிர்ச் சிலம்பு செம்பொற்
கிண்கிணி சிலம்பக் கோதை
பொங்கப்பொன் னோலை வட்டம்
பொழிந்துமின் னுகுப்பப் போர்த்த

எழினி-திரைச்சீலை; "ஒருமுக வெழினியும் பொருமுக வெழினியுங், கரந்துவர லெழினியும் புரிந்துடன் வகுத்தாங்கு" *(சிலப்.3:109-10)* என்பதும் ஈண்டு அறியற்பாலது.

676. தெண் மட்டுத்துவலை-தெளிவுள்ள தேனின் துளியை. தேன்- வண்டு. மாலை துவலையைத் தேனோடு துளிப்ப என மாறியியைக்க. திங்களுள் நட்ட-சந்திரனிடத்தே நடப்பட்ட. உருவம்- அழகு. முகத்துக்குச்சந்திரனும், கண்களுக்குக் குவளையும் உவமைகள். வெருவி-பிறழ்ந்து. விண்-ஆகாயம். கடவுள்-தெய்வங்கள். வீழ-கீழே விழும்படி. நுடங்கின-வளைந்தன. புருவம் கடவுள் வீழ நுடங்கின என மாறுக. பண்விட்டது-நிலைகுலைந்தது. கழலினார்க்கு நெஞ்சம் பண்விட்டது எனமாறியியைக்க.

குங்குமச் சாந்து வேய்ந்து
குண்டலந் திருவில் வீச
அங்கதி ரார மின்ன
வரிவைகூத் தாடு கின்றாள்.

(இ-ள்.) அரிவை, சிலம்புமுதலியன சிலம்பக் கோதை விசையால் எழுந்துநிற்ப ஒலை மின்னை வட்டமாகச் சொரிந்து சிந்தக் குண்டலம் மேனியை மறைத்த சாந்தைத் தீண்டி வீச ஆரம் மின்ன ஆடாநின்றாளென்க. (185)

678. மருங்குலு மொன்று தாய்க்கு
மொருமக ளாத லோர்ந்தும்
இரும்பினா லியன்ற நெஞ்சத்
திவர்களோ விருந்து காண்க
அரங்கின்மே லிவளைத் தந்த
தாய்கொலோ கயத்தி யன்றேற்
சுரும்புசூழ் கண்ணி சூட்டி
யவர்கொலோ கயவர் சொல்லீர்.

(இ-ள்.) இடையும் ஒன்றே; வேறு சேமவிடையுமில்லை, இதுமுரிந்தால்; இவள் ஒருதாய்க்குமொருபிள்ளையே, வேறில்லை; இதனையறிந்தும் அருளின்றாக இரும்பாற்செய்த நெஞ்சினை யுடைய இக்கொடியோர் இருந்து காண்க; இவர் இதுமுடிவுபோகக் காண்டலறிந்தும் அரங்கின்மேல் இவளைவிட்ட தாய் கொடியளோ? அன்றாயிற் கண்ணிசூட்டியவர் கொடியரோ? இருவரினும் கொடிய வரைக் கூறிக் காணீரென்பாருமென்க.

இவர்களோ: ஓ, இரக்கக்குறிப்பு. (186)

---

677. சிலம்பும் கிண்கிணியும் சிலம்ப; சிலம்ப-ஒலிக்க. கோதை பொங்க-நாட்டியம் ஆடுகின்ற வேகத்தால் கூந்தலானது நிமிர்ந்து நிற்க; பொங்க- எழுந்துநிற்ப; மிகுத்துக் காட்ட என்பர்; *சீவக.645*, ந. ஒலை மின்னைவட்ட மாகப் பொழிந்து உகுப்ப என மாறியியைக்க. மின்-ஒளி. உகுப்ப-சிந்த. ஒளியை வட்டமாகச் சொரிதல்: *சீவக.860*. சாந்து வேய்ந்து-சாந்தை அணிந்து. திருவில்வீச-இந்திர வில்லைப்போல் ஒளி வீச. குண்டலம் சாந்தை வேய்ந்து திருவில்வீச எனமாறியியைக்க.

678. மருங்குலும் ஒன்று : *பெருங்.1. 40:215*. தாய்க்கும் ஒருமகள்; "ஈன்றாட் கொருபெண் ணிவள்" (*பரி.8:58.*) ஒருதாய்க்கு ஒருபிள்ளை என்பது பழமொழி. ஓர்ந்தும்-இதையறிந்தும். 'இரும்பினாலியன்ற நெஞ்சத்திவர்' என்றது இரக்கமில்லாத மனமுடையவரென்பதைத் தெரிவித்தற்கு. இவளை-நாட்டியமாடும் அனங்கமாலையை. கயத்தி-கொடியவள். கண்ணி-பூமாலை. கயவர்-கொடியவர்.

(வேறு)

679. அகிலார் புகையலாற் சாந்தணியாள்
பூச்சாரச் செல்லாள் செல்லிற்
பகலே பகைவளர்த்த பாவை
சிறுநுசுப்பொன் றுண்டே பாவம்
இகலேந் திளமுலைமேற் சாந்தெழுதி
முத்தணிந்து பூவுஞ் சூட்ட
முகிலேந்து மின்மருங்குன் மொய்குழற்றா
யிதுகண்டு முளளே பாவம்.

உண்டே: ஏகாரம், எதிர்மறை. ஒருபாவம் இருந்தபடி.

(இ-ள்.) இவள்அகிற்புகையணிதலன்றிச்சந்தனமுமணியாள்; பூவின் அருகும் செல்லாள்; சென்றாளாயின் அதனைத் தாங்குதற்கு முலையாகிய பகையை வெளியாகச் சுமந்துவளர்த்த நுசுப்பென்ப தொன்று பாவைக்கில்லை; இத்தன்மையறிந்தும் இவள் தாயானவள் இடையுடனே மாறுபடுதலை மேற்கொண்ட முலைமேலே எழுதி அணிந்து சூட்ட, இதனைக்கண்டும் உயிருடனேயிருந்தாள்; என்னே! ஈதொருபாவமிருந்தபடி என்னென்பாருமென்க. (187)

680. தேந்தாமஞ் செம்பவளத் தாமஞ் செம்பொ
னெரிதாம மின்னுத் திரடா மங்கள்
தாந்தா மெனத்தாழ்ந்த பொன்மே கலைத்தாம
வரங்கின்மேற் றாதார் முல்லைப்
பூந்தாமக் கொம்பாடக் கண்டா ரெல்லாம்
புனமயிலே யன்னமே பொன்னங் கொம்பே
ஆந்தா மரைமகளே யல்ல ளாயி
னமரர்மக ளென்பாரு மாயி னாரே.

---

679. அகிற்புகையை யன்றிச்சாந்தை அணியமாட்டாள். பூச்சாரச் செல்லாள்-பூவின் பக்கத்தும் செல்லாள். பகைபகலே வளர்த்த நுசுப்பு-பகையாகிய முலையை வெளிப்படும்படி வளர்த்த இடை. இடை பாவைக்கு உண்டே; உண்டே-இல்லையென்றபடி. இகல்-மாறுபாடு. முகிலையேந்திய மின்னலைப்போல் குழலையேந்திய மருங்குலை யுடைய தாய் என்க; கூந்தலுக்கு மேகமும் இடைக்கு மின்னலும் உவமை. முலைமேல் சூட்ட இது கண்டும் தாய் உளளே, பாவம் என மாறியியைக்க.

680. தேந்தாமம்-தேனையுடைய பூமாலை. பொன் எரி தாமம்-பொன் விளங்குகின்ற மாலை. மின்னுத்திரள் தாமங்கள்-நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் போன்ற மணிகளாலாய மாலை. தாம்தாம்: ஒலிக்குறிப்பு. தாழ்ந்த-அவ்விடத்தே தங்கிய. தாழ்தல்-தங்குதல்; *சீவக.1314*, ந.

பூமாலைதாம், பவளத்தாமந்தாம், பொற்றாமந்தாம், மணித்தாமந்தாமென்று கண்டார் கூறும்படி அவ்விடத்தே பொருந்திய மேகலையையுடைய தாமமென்று [1]தோரியமடந்தையர்க்கு வெளிப்படையாக்கி அவர்களையுடைய அரங்கின் மேலே கொம்புபோல்வாள் ஆடவென்க; தோரியமடந்தையர்-[2]பற்றுப்படுவார்.

(இ-ள்.) மயிலேயாம், அன்னமேயாம், பொன்னங்கொம்பேயாம், திருமகளேயாம்; அல்லளாயின் தேவர்மகளேயாமென்பாருமென்க.

[3]'என்பாரும்' என்பதனை முன்னும் பின்னுங்கூட்டுக. 'ஆயினார்' என்பதனை, "நெய்பருகி" (*சீவக.682*) என்னுங்கவியிற் பின்னேகூட்டுக. [4]முல்லை கற்பிற்குச் சூட்டிற்று; "தானுடை முல்லை யெல்லாம்" (*சீவக.686*) என்ப மேலும். இனி இவையே மாலையென்று கண்டார் வியக்கும்படி பூமாலை முதலிய தாழ்ந்த தாமவரங்கின்மேலே மேகலையையும் முல்லைத்தாமத்தையுமுடைய கொம்புபோல்வாள் ஆடவென்றுமாம். (188)

681\. கொடியார் குளிர்முத்தஞ் சூட்டி வைத்தார்
கொல்வானே குங்குமச்சே றாட்டி னார்கள்
அடிசார்ந்து வாழ்வாரை யம்முலைக டாமே
யழித்திடுமேற் றாமே யழித்திடுகவென்
றொடியாத மாத்திரையா லுண்டே நுசுப்பிருந்து
காண்பாரு முளரே செங்கண்
நெடியான் மகன்சிலையு மம்பும் வைத்த
நிழன்மதியோ வாண்முகமோ நோக்கிக் காணீர்.

மேகலையையுடைய தாமம். தாதார்முல்லைப் பூந்தாமக்கொம்பு-தாதுக்களையுடைய முல்லைப் பூமாலையை யணிந்த பூங்கொம்பு போன்ற அனங்கமாலை. பொன்னங் கொம்பு-பொற்கொம்பு; அம்: சாரியை. தாமரைமகள்- இலக்குமி. அமரர்மகள்-தேவகன்னிகை.

(உரை.) [1]தோரியமடந்தையர்-ஆடிமுதிர்ந்தவர் என்பர் (*சிலப். 3:133-4*, அடியார்.); 'ஒருபாட்டினைப் பிறகூறு சொல்வார்' (*தொல். மரபு.107*, பேர்.) [2]பற்றுப்பாடுவார்-வாரம்பாடுபவர்; "வாரம் பாடுந் தோரிய மடந்தையும்" (*சிலப்.14:155.*) [3]என்பாரும் என்பதை, மயிலே, அன்னமே பொற்கொம்பே, தாமரைமகளே, அமரர்மகளே என்பவைகளுக்குப் பின்னும், மேற்கவியில், காண்பாரும் உளரே, நோக்கிக்காணீர் என்பவைகளுக்குப் பின்னும் கூட்டுக. [4]முல்லை கற்பிற்குச் சூடுதல்: *சீவக.624*, அடிக்.

681\. கொடியார்-கொடியவர். கொல்வானே சூட்டிவைத்தார் என மாறுக. அடிசார்ந்து வாழ்வாரைத் தாமே அழித்திடுமேல் முலைகள்

(இ-ள்.) நம்மைக்கொல்வதற்கே சூட்டுவதுஞ் செய்தார், ஆட்டுவதுஞ்செய்தார்; ஆதலால் கொடியராயிருந்தார்; என்றும் தம் காற்கீழ் வாழ்வார் சிலரை உலகம் தாமேயழிக்குமாயின் அம்முலைகளுந்தாமே நம்மை யழிக்க அமையுமென்று கருதித் தான்முறியாத மாத்திரையாலே இடையும் உண்டென்னு மளவாயிருந்தது; இப் [1]பாதகத்தைக் கண்டு வைத்தும் இருந்துகாண்பாரும் உளராயிருந்தாரென்பாரும், காமனது வில்லும் அம்பும் வைத்ததொரு மதியோ! முகமோ! நோக்கிக் காணீரென்பாருமென்க. (189)

682. நெய்பருகி நீண்ட விருட்கற்றை போலுங்
குழற்கற்றை கண்டு நிறைக லங்குவார்
மைபருகி நீண்டு மதர்த்த வுண்கண்
வாளேறு பெற்றுநைவார் மாநா கத்தின்
பைபருகு மல்கு லிலயம் பற்றிப்
பதனமைத்த பாவை நிருத்த நோக்கி
மெய்யுருகிக் கண்ணுருகி நெஞ்சுருகிக் காம
வெயில்வெண்ணெய்ப் பாவைபோன் மெலிகின் றாரே.

[1]கற்றை-பற்றம். கண்ணாகிய வாளேறு. படத்தின்றன்மையைக் கைக் கொள்ளுமல்குல். இலயம்-கூத்தில். தாளவறுதியைத் தொடங்கிக் காலமைத்த கூத்து. கண்ணுருகுதல்-நீர்வார்தல். மெலிதல்-உடம் புணுகுதல். (190)

தாமே அழித்திடுகவென்று எனமாறியியைக்க. செங்கண் நெடியான் மகன்-திருமாலின் புதல்வனாகிய மன்மதனுடைய. நிழல்-ஒளி. புருவத்திற்கு வில்லும், கண்களுக்கும் அம்பும், முகத்திற்குச் சந்திரனும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]பாதகம்-பெரும்பாவம்.

682. நெய்பருகிய குழற்கற்றை, இருட்கற்றைபோலும் குழற்கற்றை என்க. கற்றை-தொகுதி. மதர்த்த-மயக்கங்கொண்ட. வாளேறு-வாள்வெட்டு. அல்குலையுடைய பாவையின்நிருத்தத்தைநோக்கி என்க. இலயம்-தாளவறுதிகள்; *சீவக.1258*, ந. பதனமைத்த நிருத்தம்-காலமைத்தகூத்து. காமமாகிய வெயிலிலே வெண்ணெயாற் செய்துவைக்கப் பட்டபாவையைப் போல.

(உரை.) [1]கற்றை-பற்றம்; *சீவக.1707, 2820*, ந.; கொத்து; *கலி. 72:29, 93:22*, ந.

(வேறு)

683. ஆடவர் மனங்க ளென்னு மரங்கின்மே லனங்க மாலை
ஆடினாண் முறுவ லென்னுந் தோழியை யையன் காண
ஓடரி நெடுங்க ணென்னு மோலையை யெழுதி விட்டாள்
வாடிய வாறு நோயு முரைத்துவார் கொடிய னாளே.

கொடியனாள்: சுட்டு.

(இ-ள்.) அனங்கமாலை, மனங்களென்னும் அரங்கின்மேலே யாடினாள்; ஆடியவள் தன்மேனி வாடியவாறும் நோயுமுரைத்துக் கண்ணென்னும் ஓலையையெழுதி அதனை முறுவலென்னும் தோழி கையிலே கொடுத்துச்சீவகன் காணப் போகவிட்டாளென்க.

தன் கூத்தினால் அவற்கு வேட்கை நிகழ்ந்ததோவென்றறிதற்கு நோக்குகின்றவள் தான்குறித்தன கொள்வானாக நோக்கினமையை உருவகமாகக் கூறினார். அதனை அவன்கொள்ளாமை கண்டு நாடக மகளாதலின், தன்னெஞ்சு வருந்தாதபடி அதனைத் தேற்றுகின்றாளாக மேலிற்கவி கூறுகின்றார்; மாதவி, "மாலைவாராராயினு மாணிழை, காலை காண்குவம்" (*சிலப்.8:115-6*) என்றாற் போல. (191)

684. (1) வளமல ரணியப் பெற்றேன்
வால்வளை திருத்தப் பெற்றேன்
களனெனக் கரையு மல்குல்
கையினாற் றீண்டப் பெற்றேன்
இளமுலை சுமந்து பெற்ற
வருத்தமு மின்று தீர்ந்தேன்
உளமெலி மகளி ரெய்து
மின்பமு மின்று பெற்றேன்.

---

683. முறுவல்-புன்சிரிப்பு. ஐயன் காண-சீவகன் காணும்படி. நோய்-காமநோய். கொடியனாள்தான் வாடியவாறும் நோயும் உரைத்துக் கண் என்னும் ஓலையை எழுதி முறுவல் என்னும் தோழியிடம் ஐயன்காண விட்டாள் என்க; கொடியனாள்-அனங்கமாலை. இப்பாடல் உருவகம்.

684. வளப்பம் பொருந்திய மலர். வால்வளை-வெள்ளிய வளைகளை. திருத்தல்-தக்கவாறு அழகுபட அமைத்தல். களனென: ஒலிக்குறிப்பு. கரையும்- ஒலிக்கும். உளம் மெலிமகளிர்-ஊடலால் மனம் மெலிந்து மகளிர். இன்பம்-ஊடல் தீர்ந்த இன்பம். அனங்க மாலைக்குச்சீவகன் அலங்காரம் செய்தமை: *சீவக.673-4.*

685. (2) என்றவ ளரசன் றன்னை
நோக்கல ளிவன்க ணார்வம்
சென்றமை குறிப்பிற் றேறிக்
கூத்தெலா மிறந்த பின்றை
நின்றது மனத்திற் செற்ற
நீங்கித்தன் கோயில் புக்கான்
மன்றல மடந்தை தன்னை
வலிதிற்கொண் டொலிகொ டாரான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) [1]நகைமுடிக்கோதை சூட்டுதலின், 'மலரணியப் பெற்றேன்' என்றாள். வளைதிருத்தல் ஈண்டுக் கூறவே ஆண்டு அணிதல் பெற்றாம். மேகலைக்குக் களனென்னுமோசை இயல்பு. பட்டிற் [2]கலைநலங் கொளுத்துதலின், 'அல்குறீண்டப் பெற்றேன்' என்றாள். [தலைவனுடன் ஊடலான தலைவியூடறீர்ப்ப அவள் காலைத் தலைவன்பிடிக்க அவளூடல்போய் இன்பமாந்தன்மையவான தன்காலையும் இவன் தீண்டப் பெற்றேனென்றாள்.] குருதிச்சாந்து முதலியன சேர்த்துதலின், 'முலை சுமந்துபெற்ற வருத்தமுமின்று தீர்ந்தேன்' என்றாள். [3]பரியகம் முதலியன பாதத்தே சேர்த்துதலின் தான்விரும்பி ஊடற்காலத்திற் காறீண்டி ஊடறீர்த்தற்குரிய மகளிர் பெறுமின்பமும் பெற்றேனென்றாள்.

(இ-ள்.) தன்னை அவன் விரும்பாமையுணர்தலின், தான் இவை யெல்லாம் [4]இவன் நிகழ்த்தப்பெற்றேன்; இனி யான் பெறாதது

---

685. என்றவள்-என்று இவ்வாறு எண்ணிய அனங்கமாலை. அரசன்-கட்டியங்காரன். இவன்கண்-சீவகனிடத்து. ஆர்வம் சென்றமை-அனங்கமாலைக்கு ஆசை நிகழ்ந்தமையை. கூத்து-நாடகம். மனத்தில்-கட்டியங்காரன் மனத்தில். செற்றம்-சீவகனைக் கொல்ல வேண்டுமென்னும் கோபம். கோயில்-அரண்மனை. மன்றல் மடந்தை தன்னை-மணத்திற்குரிய அனங்கமாலையை; அ: அசை. வலிதின்-வன்மையால். தாரான்: கட்டியங்காரன். தாரான், கூத்தெலாம் இறந்தபின்றை இவன்கண் ஆர்வம் சென்றமை தேறி, மடந்தை தன்னை வலிதிற் கொண்டு கோயில் புக்கான்; மனத்தில் செற்றம் நின்றது என்க.

(உரை.) [1]நகைமுடிக் கோதை-தலையின் அணியும் ஒருவகை முத்து மாலை; *சீவக.673.* [2]கலை-மேகலை. [3]பரியகம்-பாதத்திலணியும் 'காற்சரி' என்னும் ஆபரணம்; *சீவக.674,* அடிக்.; பாதசாலம் என்றும், காற்சவடியென்றும் கூறுவர்; "பரியக நூபுரம் பாடகஞ் சதங்கை, அரியகங் காலுக் கமைவுற வணிந்து" *(சிலப்.6 : 84-5,* அடியார். மேற்.) [4]இவன்: சீவகன்.

ஏதென்று உட்கொண்டு தன்மனத்தைத் தேற்றிப் பின்பும் அவள் அரசன்றன்னை நோக்காளாயினாள்; ஆதலால் கட்டியங் காரன் கூத்தெல்லா முடிந்த பின்னை அவனிடத்து அவட்கு ஆர்வ நிகழ்ந்தமையை அவள்தன் குறிப்பாற்றெளிந்து அம்மடந்தையை வலிதிற்கொண்டு நீங்கித் தன்கோயிலிலே புக்கான்; புக்கபின் அவன் மனத்தே இவனைக் கொல்லவேண்டுமென்னுஞ் செற்றம் நின்றதென்க. (192-3)

686. தேனுடைந் தொழுகுஞ் செவ்வித்
தாமரைப் போது புல்லி
ஊனுடை யுருவக் காக்கை
யிதழுகக் குடைந்திட் டாங்குக்
கானுடை மாலை தன்னைக்
கட்டியங் காரன் சூழ்ந்து
தானுடை முல்லை யெல்லாந்
தாதுகப் பறித்திட் டானே.

முகைவிரிந்து தேனொழுகும். ஊனுடைந்த உருவம்: வினைத் தொகை; ஊனையுடைக்கும் உருவமுமாம். மாலைக்கேற்பக் கான் கூறினார். சீவகனையே கூடுவனென்றலின், முல்லை-கற்பு. முல்லைக் கேற்பத் தாது கூறினார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் செற்றம் நிகழாநிற்கக் கட்டியங்காரன் மாலையைப் போகாமற்றடுத்துப் பிணத்திலிருக்குங் காக்கை போதைப் புல்லிக் குடைந்தாற்போலத் தானுடைய முல்லையெல்லாம் பறித்தா னென்க.

இதனால், புணரும் நெறியறியாமை கூறினார். (194)

---

686. உடைந்து-இதழ்விரிந்து. செவ்வி-அழகு. உடைந்து தேனொழுகும் தாமரைப் போது என மாறியியைக்க. ஊனுடையுருவம்-பிணம். இதழுக- தாமரைப் பூவின் இதழ் உதிரும்படி. காக்கை தாமரைப்போது புல்லி இதழுகக் குடைந்திட்டாங்கு எனமாறியியைக்க. கான்-வாசனை. மாலை தன்னை-அனங்கமாலையை. சூழ்ந்து-சீவகனிடம் அவள் போகாதபடி தடுத்து. தானுடைய-அனங்கமாலையினுடைய. தாது-மகரந்தப்பொடி. உக-சிந்தும்படி. முல்லை பறித்திட்டான் என்றது புணர்ந்தான் என்பதை உணர்த்தியது. கட்டியங்காரன் மாலைதன்னைச் சூழ்ந்து காக்கைபோது குடைந்திட்டாங்குத் தானுடை முல்லையைப் பறித்தான் என்க. கட்டியங்காரனுக்குப் பிணத்திலிருக்குங் காக்கையும் அனங்கமாலைக்குத்தாமரையும் உவமை.

687. கலையினிற் கன்னி நீக்கித் தாமரைக் கண்க டம்மால்
முலையினி லெழுதிச் செவ்வாய் பயந்ததேன் பருகி முள்கும்
சிலைவலாய் புல்லு நம்பி சீவக சாமி யோவென்
றலைகடற் புலம்பி னோவா தரற்றுமா லணங்கி னன்னாள்.

'சிலைவலாய்' எனவே இத்துன்பம் நீக்குதற்குரியாயென்றாள். [1]உருவு வெளிப்படுதலிற் புல்லென்றாள். ஓ:இரக்கக்குறிப்பு.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் புணர்ந்தவளவிலே, அணங்கினன்னாள் மேகலையிடத்து அழிவின்மையை நீக்கிக் கண்ணால் முலையிலே யெழுதிப் பருகி இங்ஙனம் முறைமையறிந்து முள்குஞ் சிலை வலாய், நம்பி, நீவந்து புல்லு வாயாகவென்று கடலொலிபோல அரற்றா நிற்குமென்க.[2] (195)

688. பிறனல மரற்றக் கேட்டும் பீடினாற் கனிந்த காம
நறுமல ரணிந்த மாலை நாற்றக்கோர் நான்கு காதம்
உறநடந் தறித லில்லா னொண்டொடிக் குருகிப் பின்னும்
திறனல தமர்க்குச் செப்புந் தீயுமிழ்ந் திலங்கும் வேலான்.

---

687. கலை-மேகலை. கன்னி-அழிவின்மை. கண்களால் முலையில் எழுதி முள்கல்; "முலைகொள் கண்கள் கண்ணினெழுதி முள்கு மொய்ம்பன்" (*சீவக.1413*); முள்கல்-முயங்குதல்; *சீவக.420*, அடிக். சிலை வலாய், நம்பி, சீவகசாமி என்பன விளி. அடுக்கிய விளிகளாற் காதற் சிறப்புவிளங்கும். ஓவாது-இடைவிடாமல், அணங்கினன்னாள்அரற்றும் என்க.

(உரை.) [1]சீவகனுடைய உருவெளித்தோற்றம்.

[2]இதன்பின்,

"இந்நகர் தனக்கு மன்னன் யாரெனக் கியம்பு மாதே
மன்னிய வணிகன் மைந்தன் சீவகன் றானோ வென்னே
உன்னிய நெஞ்சுங் கண்ணு மொருங்குட னவனுக் கானாய்
என்னைநீ மனத்துள் வையாக் காரணம் யாதோ வென்றான்"

என்னும் செய்யுள் சில ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

688. பிறன் நலம்-சீவகனுடைய நன்மையை. அரற்ற-அனங்க மாலை கூற. பீடு-பெருமை. காமமாகிய நறுமலரால். அணிந்த மாலை-அலங்கரிக்கப்பட்ட அனங்கமாலையினது. மாலை என்பதற்கேற்ப நாற்றம் கூறினார். நாற்றக்கு-மணத்திற்கு. அறிதலில்லான்: கட்டியங் காரன். ஒண்டொடி-அனங்கமாலை. திறனல-நீதியல்லாத மொழிகளை. செப்பும்-சொல்லுவான். வேலானாகிய அறிதலில்லான் ஒண்டொடி பிறன்நலம் அரற்றக் கேட்டும் பின்னும் உருகித் தமர்க்குத் செப்பும் என மாறியியைக்க.

(இ-ள்.) வேலான், பீடினாற்கனிந்த காமமாகிய நறுமலராலே [1]பண்ணின பெண்ணாகிய மாலையினது நாற்றத்திற்கு ஒருநாற்காத வழியளவும் அணுக வந்தறியாதவன், ஒண்டொடி, தன்னருகே யிருந்து வேறொருவன் நன்மையை அங்ஙனங் கூறக்கேட்டும் பின்னும் அவட்கு உருகித் தன் அமைச்சர்க்கு நெறியல்லாமொழிகளைக் கூறா நிற்குமென்க.

அவை மேற்கூறுகின்றார். (196)

689. விலங்க லன்ன வேக வேழ நான்கு வெல்லு மாற்றலன்
கலங்க லந்தி லங்கு மார்பிற் கந்து கன்ம கன்னென
நலங்க லந்து ரைக்கு மாலிந் நன்ன கர்க்கு மன்னனோ
உலங்க லந்த தோளி னீரு ரைமி னீவி ரென்னவே.

(இ-ள்.) தோளினீர், கந்துகன் மகன் ஆற்றலனென்று உலக மெல்லாம் கூடி அவனலத்தைக் கூறாநிற்கும்; இந்நகர்க்கு அவனோ பெருமான்? நீங்கள்கூறுவீராக வென்னாநிற்கவென்க.

கோபத்தால் இங்ஙனங் கூறினான். மார்பின் மகன். (197)

690. மட்ட விழ்ந்த தாரி னானிம் மாந கர்க்கு ளாயிரர்
தொட்டெ டுக்க லாவு லம்மொர் தோளி னேந்தி யாடினான்
ஒட்டி நாக மோரி ரண்டெ டுக்க லாத கல்லினை
விட்ட லர்ந்த போது போல வேந்த லேந்தி நீக்கினான்.

தொட்டு-தீண்டி. ஒட்டி-வஞ்சினங்கூறி.

(இ-ள்.) தாரினான் உலமேந்தியாடினான்; பின் அந்த ஏந்தல் யானையால் எடுத்தலாற்றாத ஓரிரண்டு கல்லினையும் இரண்டு கையிலும் போதுபோலேந்தி நீக்கினானென்க. (198)

(உரை.) [1]பண்ணின-அலங்கரித்த.

689. விலங்கல்-மலை. வேழம்நான்கு வெல்லும்ஆற்றலன்-நான்கு யானைகளை வெல்லக் கூடிய வன்மையுடையவன். கலம்-ஆபரணம். கலங்கலந்திலங்கு மார்பினையுடைய மகன், கந்துகன்மகன் எனப் பிரித்துக்கூட்டுக. நலம்-சீவகனுடைய சிறப்பு. உரைக்கும்-உலகங்கூறும் மன்னனோ- சீவகன் அரசனோ? உலம்-உருண்டைக்கல். என்ன-என்று கட்டியங்காரன் கூற. தோளினீர், கந்துகன் மகன் ஆற்றலன் என (உலகம்) நலம் கலந்து உரைக்கும்; இந்நகர்க்கு (அவன்) மன்னனோ? நீவிர் உரைமின் என்ன என்று மாறியியைக்க.

690. மட்டு-தேன். தாரினான்-சீவகன். எடுக்கலா-எடுக்கமுடியாத. உலம்-உருண்டைக்கல்லை. ஒட்டி, வஞ்சினம் கூறி; *சீவக.632*, அடிக். நாகம்-யானை. இரண்டுகல்லினை. விட்டு-விண்டு; வலித்தல்விகாரம். போதுபோல-பூக்களைப் போல. ஏந்தல்-சீவகன். ஏந்தல் நாகமெடுக் கலாத இரண்டு கல்லினைப் போதுபோல ஏந்தி நீக்கினான் என மாறி யியைக்க. இது முதல் மூன்றுபாடல்களும் அமைச்சர்கூற்று.

691. வெஞ்சி லையின் வேடர் வெள்ள மப்பு மாரி தூவலின்
எஞ்ச லின்றி நம்ப டையி ருமு றையு டைந்தபின்
மஞ்சு சூழ்க ணைம்ம ழைபொ ழிந்து மாநி ரைபெயர்த்
தஞ்சி லோதி யார்பு னைந்த செஞ்சொன் மாலை சூடினான்.

(இ-ள்.) வேடர் சிலையாலே வெள்ளமாம்படி அப்புமாரியை ஒழிவின்றாகத்தூவலின், நம்படை இருகால் உடைந்தபின், மஞ்சுசூழ் மழைபோலக் கணையைப்பொழிந்து நிரையைப் பெயர்த்துப் புகழ் மாலையைச் சூடினானென்க. *(199)*

692. தீம்ப யறி யன்ற சோறு செப்பி னாயி ரம்மிடா
நீங்க லாந றுநெய் வெள்ளங் கன்ன லாயி ரங்குடம்
ஏந்து வித்து நாமி சைய வந்து தந்து நீக்கினான்
ஆங்கு நாம்ப சித்த சைந்த காலை யன்ற வண்ணலே.

(இ-ள்.) சொல்லின், அவ்வண்ணல், அன்று அவ்விடத்தே நாம்பசித்து இளைத்த பொழுதிலே, பருப்புச்சோறு ஆயிரமிடாவும், நறுநெய்வெள்ளமும் கன்னலும் நீங்கலாத ஆயிரமாயிரங்குடமும் ஏந்து வித்து வந்து நாம் உண்ணும்படி தந்து பசியைப் போக்கினா னென்க. *(200)*

693. இன்ன னென்ன வின்பு றானி ழந்த னன்ன ரசென
என்னை வௌவும் வாயிறா னென்னுஞ் சூழ்ச்சி தன்னுளான்
அன்ன தால றிறப வறிந்து கூத்தி கூறினாள்
இன்ன தாற்ப டையமைத் தெழுமி னென்றி யம்பினான்.

---

691. சிலையின்-வில்லால். அப்புமாரி-அம்புமழையை. எஞ்சலின்றி-இடையறாமல். வேடர் சிலையால் வெள்ளமாகும்படி அப்புமாரியை எஞ்சலின்றித் தூவலின் என மாறியியைக்க. உடைந்த-பின்தோற்ற பின்பு. மஞ்சு-வெண்மேகம். மழைக்கணை என மாறுக. மாநிரை-பெரிய பசுக்கூட்டத்தை. பெயர்த்து-வேடரிடமிருந்து மீட்டு. அம் சில் ஓதியார்-அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய மகளிர். புனைந்த-புகந்து கூறிய. இப்பாடலிற் கூறிய செய்தி கோவிந்தையாரிலம்பகத்தால் விளங்கும்.

692. தீம்பயறு இயன்ற சோறு-இனிய பருப்போடு கலந்த சோறு. செப்பின்-கூறினால். மிடா-பானை. மிடாச்சோறு: *குறிஞ்சிப்.201.* மிசைய-உண்ணும்படி. நீக்கினான்-பசியை யகற்றினான். அசைந்தகாலை-இளைப் படைந்த போது. அண்ணல்-சீவகன்.

693. இன்னன் என்ன-சீவகன் இத்தன்மையன் என்று அமைச்சர் கூற. இன்புறான் அரசு இழந்தனன் என-அதற்கு மகிழாதவனாகி 'அரசு இழந்தேன்' என்ற கட்டியங்காரன் நினைந்து. வௌவும் வாயில்தான்

(இ-ள்.) அவன் வலியனுமாய் நமக்கு உதவியுஞ் செய்தானென்று அவர்கூற, அதற்கு மகிழானாய் [1]இவர் கருத்தாலும் அவன் வலியாலும் இனி அரசும் இழந்தேனல்லனோவென்று உட்கொண்டு இவனைக் கொல்லும் வழிதான் எங்ஙனே யென்னும் சூழ்ச்சி தன்னிடத்தே நின்றானென்க.

அன்னதால்-அவன்கருத்து அப்படியாயிருத்தலை; [2]ஆதல், விகாரம். இன்னது-இக்காரியம் இத்தன்மைத்தாயிருந்தது; என்றது, [3]தோற்றவர்களும் கட்டியங்காரனும் பகைப்பார்போலேயிருந்த தென்றவாறு.

[4]அவன் விளம்பியதியாதென்னின், [5]ஐயனுக்கு முன்பே அறுபத்துநால்வர் இயைந்தாராதலின், தாழ்வில்லையென்று விளம்பினான்; விளம்பிப் பின்னும் கந்துகன் அச்சிலையினானுக்கு ஆண்டுச் சேறற்குச் சிறிது தாழ்வுண்டென்றும் [6]மறைவல்லாற்கு உரைக்கும் பொழுதிலே, பெண்கொடி வந்து குவளை நீட்ட அதனைக் கொண்டான்; கொண்டு வாசிக்கின்றவன், சேமத்தே வைக்க வென்று வாசித்தான்; வாசித்து ஓலைகொண்டுவந்தவளைப் பார்க்க, அவள் மேலை நாட்பட்டதொன்று விளம்புவல் அடிகளென்றாள்; அதுகேட்ட கந்துகன் திங்கள் விரவிய பெயரினாற்கு இவள் கூறுகின்ற இதனை நீ கேளென்றான்; அப்பொழுது புத்திசேனன் கேட்டிருப்பத் தான் கண்ட செய்தி கூறுகின்றாள்; சீவகற்கொணர்மினென்ன, வேலினானும் தோழரும் காணச்சென்றார்; அப்பொழுது அவரும் சீவகன் அணிகவென்ன, அவனும் கொளுத்தியிட்டான், கொளுத்தி அரிவையை யணிந்தான்; அணிந்த பின்பு

என்னை என்னும்-சீவகனைக் கொல்லும் வழிதான் எவ்விதம் என்கின்ற. சூழ்ச்சி-எண்ணம் (*சீவக.9, ந.*) அன்னதால்-கட்டியங்காரன் எண்ணம் அவ்விதமிருத்தலை. அரில்தப-குற்றம் நீங்க. கூத்தி-நாகமாலை. சூழ்ச்சி தன்னுளான் என்று கூத்தி கூறினாள் என்க. சூழ்ச்சி தன்னுளாள் என்பதன்பின், 'இது பட்டதென்றாள்' (*சீவக.670-71*) என்ற ஓலை கொண்டுவந்தவள் கந்துகன் சிறைப்புறமாகப் புத்திசேனனுக்குச் செய்தி கூறினாளாக்கி முடித்து, அதன் பின்னே கந்துகன் 'ஓலையை அவட்கு நீட்டி யொண்மணிக் குழையுமுத்து, மாலையும் படுசொலொற்றி வம்மென மறையநல்கி' (*சீவக.671*) என்பதைக்கூட்டி, அதன்பின், ''இன்னதாற் படையமைத்தெழுமின்'' என்று இயம்பினான் என முடிக்க.

(உரை.) [1]இவர்-அமைச்சர். [2]ஆதல் என்பது ஆல் என்று வந்தது. [3]தோற்றவர்கள் என்றது அரசர்களை. [4]அவன்-கந்துக் கடன்; இங்கே கூறுவது *சீவக.667*-ஆம்பாடல் முதல் *693*-ஆம் பாடல் வரையில் உள்ள கதைத் தொடர்பு. [5]ஐயன்-சீவகன். [6]மறைவல்லான்-புத்திசேனன்.

அவள் காண்பார் மனத்தையெல்லாம் முற்படத் துளக்கினான். துளக்கின பின்பு அவர் நெஞ்சம் பண்விட்டது; அங்ஙனம் பண் விடும்படி கூத்தாடா நின்றாள்; அங்ஙனம் தாமவரங்கின்மேல் கொம்பு ஆடக் கண்டாரெல்லாம், கயவர் சொல்லீரென்பாரும்; நோக்கிக் காணீரென் பாரும் நிறைகலங்குவாரும், நைவாரும், மெலிகின்றாருமாயினார்; அங்ஙனமாம்படி அனங்கமாலை அவர்மனமென்னும் அரங்கின் மேலே ஆடினாள்; ஆடி ஓலையை ஐயன்காணவிட்டாள்; விட்டும்அவனுக்குவிருப்பங்காணாமையின், இவைபெற்றேன்; யான் பெறாதது ஏதென்று உட்கொண்டு தன் மனத்தைத் தேற்றி அரசனை நோக்காளாயினாள்; ஆதலால், தான் வலிதிற்கொண்டு நீங்கிக் கோயில்புக்கான்; புக்க பின்னும் மனத்தே செற்றம் நின்றது; அதுநிற்க மாலையைச் சூழ்ந்து பறித்திட்டான் அங்ஙனம் பறித்த வளவிலே அவள் ஓவாதரற்றும்; அங்ஙனம் பிறனலம் அரற்றக் கேட்டும் உருகித் தமர்க்குத் திறனல செப்பா நிற்கும்; அங்ஙனஞ் செப்புகின்றவன், உரைமின் நீவிரென்னா நிற்க, அவரும், ஆடினான், நீக்கினான், சூடினான், நீக்கினான், ஆதலால் இன்னனென்ன, அதற்கு இன்புறானாய் என்னரசும் இழந்தேனென்று உட்கொண்டு இவனைக் கொல்லுமாறு எங்ஙனேயென்னுஞ் சூழ்ச்சி தன்னிடத்தே நின்றான்; இதுபட்டதென்றாள்; அதனை யுணர்ந்து கந்துகனும் ஓலையை நீட்டி அவட்கு மாலைக்காலத் திலும் அங்குப்பிறந்த சொல்லை ஒற்றிவாவெனக்கூறிக் குழை முதலியனவற்றை மறையநல்கி அவளைப் போக்கி, புத்திசேனனை நோக்கி, அவன்கருத்து அன்னதாதலை ஐயமறவறிந்து நாகமாலை கூறினாள்; அது யான் ஓலை வாசகத்தே விளங்கினேன்; இனிக் காரியம் இன்னதாயிருந்தது; ஆதலாற் படையமைத்துப் போவீராகவென்றியம் பினானென்க.

செய்தி கூறுகின்றாள், இதுபட்டதென்றாளென்க. *(201)*

(வேறு)

694. தாதைதா னுரைத்த வெல்லாந் தன்னுயிர்த் தோழன் கூறக்
கோதைமுத் தணிந்த மார்பன் கூரெயி றிலங்க நக்காங்
கேதமொன் றில்லை சேறு மென்றலு மிலங்கு வாட்கைப்
போதுலாங் கண்ணி மைந்தர் போர்ப்புலிக் குழாத்திற் சூழ்ந்தார்.

---

694. தாதை:கந்துக்கடன். தோழன்:புத்திசேனன். கோதை முத்து-பூமாலையையும், முத்துமாலையையும். மார்பன்-சீவகன். நக்கு-சிரித்து. ஏதம்-தீங்கு. சேறும்-செல்வோம். மைந்தர்-தோழர். புலிக்குழாத்தின்-புலிக்கூட்டத்தைப்போல.

(இ-ள்.) மார்பன், கந்துகன் கூறிய காரியங்களையும் சேடி கூறியவற்றையும் தோழன் கூறக்கேட்டு நக்கு, அவ்விடத்து நமக்கு வருவதொரு தீங்கு சிறிதுமில்லை; சேறுமென்ற அளவிலே, தோழர் அதற்குடன்பட்டுப் புலித்திரள்போலச் சூழ்ந்தாரென்க.

சேடிகூற்றிற்கு நக்கான்; கந்துகன் கூற்றிற்கு ஏதமின்றென்றான். உலாம்-[1]அலமரும். (202)

695. (1) கண்ணுதற் கடவுள் சீறக்
கனலெரி குளித்தா காமன்
மண்மிசைத் தோன்றி யன்ன
வகைநல முடைய காளை
தெண்மணி யார மார்பன்
றிருநுதன் மகளிர் நெஞ்சத்
துண்ணிறை பருகும் வண்டா
ருருவமை திருவின் மிக்கான்.

696. (2) கருநெறி பயின்ற குஞ்சிக்
காழகில் கமழ வூட்டி
வரிநிற வண்ண மாலை
வலம்பட மிலைச்சி வாளார்
திருநிற முகத்திற் கேற்பச்
செம்பொனோ ரோலை சேர்த்தி
எரிநிறக் குழையயோர் காதிற்
கிருளறச் சுடர வைத்தான்.

(உரை.) [1]அலமரும்-அசைகின்ற.

695. கடவுள்-சிவபெருமான். சீற-கோபித்தலால். கனலெரி: இருபெயரொட்டு; வினைத்தொகையுமாம். வகைநலம்-அவயவஅழகு. தெண்மணி யாரம்தெள்ளிய முத்துமாலை. தார்-பூமாலை. தாரினையும் மணியாரத்தினையுமுடைய மார்பன் எனமாறியியைக்க. திருநுதல்-அழகிய நெற்றி. மகளிர் நெஞ்சத்து நிறையப் பருகும்படியான உருவமைந்த என இயைக்க. உருவமை-செயற்கையழகு அமைந்த. திருவின்மிக்கான்- செல்வத்தாற் சிறந்தவன்.

696. கருநெறிபயின்ற குஞ்சி; *சீவக.738,* ந. அகில்-அகிற்புகை; ஆகுபெயர். குஞ்சியில்அகிலைக்கமழ ஊட்டி என்க. வரி-பாட்டு; *சீவக. 1066, 2581.* நிறம்-பாட்டின் ஒருவகைக் கூறுபாடு; வண்ணம் என்று கூறுவர் (*சிலப்.3:63.*) வண்ணம்-அழகு. வரிநிற மாலையை வண்ணம் படக் குஞ்சிவலம் மிலைச்சி எனமாறியியைக்க; வலம்-இடம். வாள்ஆர்-ஒளி பொருந்திய. ஓரோலை சேர்த்திக் குழையோர்காதிற்கு.... வைத்தான்: *சீவக.1009, 2060;* ''தோடு பெய்தொரு காதினிற் குழைதூங்க'' (*தே.சுந்தர.பனையூர்,1.*) ஓலை-தோடு. குழை-குண்டலம்.

697\. (3) தென்வரைப் பொதியிற் றந்த
சந்தனத் தேய்வை தேங்கொண்
மன்வரை யகலத் தப்பி
வலம்புரி யாரந் தாங்கி
மின்விரித் தனைய தொத்து
விலைவரம் பறிய லாகா
இன்னுரைக் கலிங்க மேற்ப
மருங்குலுக் கெழுதி வைத்தான்.

698\. (4) இரும்பறக் கழுவி யெஃகி
னிருளற வடிக்கப் பட்ட
அரும்பெறற் சுரிகை யம்பூங்
கச்சிடைக் கோத்து வாங்கிப்
பெருந்தகைக் குருசில் கொண்டு
பெருவலஞ் சுடர வீக்கித்
திருந்திழை மகளிர் வெஃகுந்
தேவிளங் குமர னொத்தான்.

இவை நான்கும் ஒரு தொடர்.

(1) திருவின்மிக்கான், பெயருமாம்.

(2) வலம்-இடம், வண்டினது பாட்டின் நிறத்தையுடைய மாலையைக் குஞ்சியிடத்தே வண்ணம்பெறச் சூட்டி.

(3) தெற்கிடத்து எல்லையாகிய பொதியில்; வரைப்பொதியில்: இரு பெயரொட்டாகாது. மன்-பெருமை. மின்னை அகல விரித்த தன்மையை ஒத்து. நுரைபோலும் கலிங்கம்.

(4) கழுவி-[1]வட்டாகவுருக்கி. அதனாலே இருளறப் பண்ணப் பட்ட சுரிகையைச் கையாற் பிடித்துக் கச்சை இடையிலே கோத்து வாங்கி வெற்றி விளங்க வீக்கியென்க; "சுரிகை நுழைந்த சுற்றுவீங்கு செறிவுடை"(*பெரும்பாண்.73*) என்றார் பிறரும். தேவாகிய குமரன்.

697\. பொதியில்-பொதியமலை. சந்தனத்தேய்வை-சந்தனக்குழம்பு. தேம் கொள்-கண்ணிற்கு இனிமை கொண்ட; *சீவக.1559*, ந. அகலம்-மார்பு. தேம்கொள் அகலம், மன்வரை அகலம் எனப்பிரித்துக் கூட்டுக. வலம்புரியாரம்-வலம்புரி முத்தின்மாலை. நுரைக்கலிங்கம்-நுரைபோன்ற வெண்மையையுடைய ஆடையை; *சீவக.699*. எழுதிவைத்தான்-சித்திரத்தில் எழுதினாற்போல உடுத்தான்.

698\. கழுவி-உருக்கி. எஃகின்-இரும்பால். வடிக்கப்பட்ட-பண்ணப் பட்ட; *சீவக.1773*. சுரிகை-உடைவாள். சுரிகையைக் கச்சிடைக்கோத்து வாங்கி என இயைக்க. சுரிகைகோத்த கச்சு: "கதிர்வாட் கச்சையர்",

(இ-ள்.) கடவுள் சீறுதலின் எரியிலே மூழ்கிய காமன் மீண்டும் தோன்றினாலொத்த அவயவ அழகையுடைய காளை, தாரினையும் ஆரத்தினையுமுடைய மார்பன், குருசில், அவன் குஞ்சியிலே புகையை யூட்டி மாலையை மிலைச்சி முகத்திற்கேற்ப ஓரோலையை ஒரு காதிற்குச் சேர்த்தி ஒரு குழையை யொருகாதிற் கிட்டான்; இட்டுக் குழம்பை அகலத்தே அப்பித் தாங்கிக் கலிங்கத்தை எழுதினாற்போல வுடுத்தான்; ஊடுத்துச் சுரிகையை வீக்கி மகளிர் நெஞ்சின் நிறையை வாங்குதற்குக் காரணமான செயற்கையழகு பொருந்தின இச்செல்வத்தால் மிக்கான்; அப்பொழுது முருகனை யொத்தானென்க. *(203-6)*

699. வரைவிழித் திமைப்ப தொக்கும்
வாளொளி யார மார்பின்
விரைவழித் திளைய ரெல்லாம்
விழுமணிக் கலங்க டாங்கி
நுரைகிழித் தனைய நொய்ம்மை
நுண்டுகின் மருங்குல் சேர்த்தி
உரைகிழித் துணரு மொப்பி
னோவியப் பாவை யொத்தார்.

(இ-ள்.) இளையரெல்லாம், மார்பிலே விரையைப்பூசிக் கலங்களை யணிந்து துகிலையுடுத்து வாக்காற்புகழ்தலரிதாய் மனத்தாலுணரு மொப்பாற் பாவையையொத்தாரென்க.

"பத்திரச்சுரிகையும், பத்திக் கச்சினொடொத்தவை பிறவும்" *(பெருங்.1. 37:7; 2. 5:143-4.)* குருசில்-சீவகன். வலம்சுடர- வெற்றிவிளங்க. வாங்கி வலஞ்சுடர வீக்கி என இயைக்க. வீக்கி-கட்டி. தேவிளங் குமரன்-தேவாகிய முருகனை. இப்பாடலோடு, "சித்திரப் பிணையலும் பத்திரச் சுரிகையும், பத்திக் கச்சினொ டொத்தவை பிறவும், ஆரணங் காகிய பேரணி கலங்களும், உழைப்பெருஞ் சிலதியர் பிழைப்பிலர் நீட்ட, அருவரை பிளந்த வஞ்சுவரு நெடுவேல், ஒருவலத் துயரிய பொருவில் புட்கொடித், தளையவிழ் நறுந்தார்த் தனக்கிணை யில்லா, இளையவன் படிவ மேற்ப வியல்புறீஇ" *(பெருங்.2. 5:143-50)* என்பது ஒருவாறு ஒப்பிடற்குரியது.

(உரை.) வட்டு-எஃகுருண்டை.

699. வரை-மலை; மார்புக்கு மலை உவமை. விரை-சந்தனம் முதலிய வாசனைப்பொருள்கள்; *சீவக.623*, அடிக். வழித்து-பூசி. இளையர்-சீவகனுடைய தோழர். இளையரெல்லாம் விரைவழித்து எனமாறுக. கலம்-ஆபரணம். நொய்ம்மை-மென்மை; *(மதுரைக்.40-42, ந.)* துகிலுக்கு நுரை: *சீவக.697*. ஒப்பின்-ஒப்பால். ஓவியப் பாவை-சித்திரத்தில் எழுதிய பாவை.

இமைத்து விழிப்பதென்றார், அசைவின்கட்[1]பாடஞ்செய்தலின். பாவை இருபாற்கும் பொதுவாதல், "கைபுனை பாவை யெல்லாங் கதிர்முலையாக்கினான்"(*சீவக.907*) என்றதனானுங்கொள்க. *(207)*

700. அரக்குநீ ரெறியப் பட்ட வஞ்சனக் குன்ற மன்ன
திருக்கிள ரோடை சூழ்ந்த செம்புகர் நெற்றித் தாகி
உருக்கியூ னுண்ணும் வேகத் துறுபுலி யனைய நாகம்
அருக்கனோர் குன்றஞ் சேர்ந்தாங் கண்ணறா னேறி னானே.

ஊனையுருக்கி.

(இ-ள்.) செம்புகர் நெற்றித்தாதலின், அரக்குநீரெறியப்பட்ட குன்ற மன்ன நாகத்தை, அருக்கன் ஒருமலையைச் சேர்ந்தாற் போலப் புலியனைய அண்ணறான் ஏறினானென்க. *(208)*

701. விடுகணை விசையின் வெய்ய விளங்கொளி யிவுளித் திண்டேர்
கடுநடைக் கவரி நெற்றிக் காலியற் புரவி காய்ந்து
வடிநுனை யொளிறு மாலை வாட்படை மறவர் சூழ
அடுதிரைச் சங்க மார்ப்ப வணிநகர் முன்னி னானே.

காய்ந்து வடித்த நுனையொளிறுகின்ற வாளாகிய படை. கரையை அடுகின்ற திரை. மங்கலத்திற்குச் சங்கு கூறினார்.

(இ-ள்.) தேர்முதலியன சூழ ஆர்ப்பச் சென்று யாழ்மண்டபத்தை அணுகினானென்க. *(209)*

(உரை.) [1]பாடம்-ஒளி; *சீவக. 596, 2086,* ந.

700. அரக்கு நீர்-இங்குலிகம் கரைத்தநீர்; *சீவக.2657,* ந. செம்புகர் நெற்றித்தாகி அஞ்சனக்குன்ற மன்ன நாகம் என இயைக்க. திரு கிளர்-அழகு விளங்குகின்ற. ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். செம்புகர்-சிவந்த புள்ளி. நெற்றித்தாகி-நெற்றியை யுடையதாகி. ஊனை உருக்கி எனமாறுக. புலியனைய அண்ணல் என இயைக்க. நாகம்-யானை. அருக்கன்-சூரியன். அண்ணல்-சீவகன். அஞ்சனக் குன்றமன்ன நாகத்தை அருக்கன் குன்றம் சேர்ந்தாங்குப் புலியனைய அண்ணல் ஏறினான் என முடிக்க.

701. விசையின்-வேகத்தால். வெய்ய-விரும்பத்தக்க. இவுளி-குதிரை. குதிரையின் வேகத்திற்குக் கணையின் விசை: *சீவக.567,* அடிக். இவுளி, தேருக்கு அடை. கவரிநெற்றிப் புரவி: "கவரி வேய்ந்த கலினமா", "மரைமயி ரணிந்தன மானமா" (*சூளா.* அரசியல் *236, 266.*) காலியற் புரவி-காற்றைப் போன்ற செலவுடைய குதிரை. நுனை-கூர்மை. ஒளிறும்-விளங்குகின்ற. மாலைவாட்படை-பூமாலையை அணிந்த வாளாகிய படை; மாலைபோன்ற வாளையுடைய படையுமாம். மாலைக்கு வாள்: "தூமலர் மாலை வாளா" (*சீவக.2656*); "தார்புரிந்

702. தோற்றனண் மடந்தை நல்யாழ் தோன்றலுக் கென்று நிற்பார்
நோற்றன ணங்கை மைந்த னிளநல னுகர்தற் கென்பார்
கோற்றொடி மகளிர் செம்பொற் கோதையுங் குழையு மின்ன
ஏற்றன சொல்லி நிற்பா ரெங்கணு மாயி னாரே.

(இ-ள்.) மகளிர் கோதையும் குழையுமின்னாநிற்க, மடந்தை தோன்றலுக்கு யாழைத் தோற்றாளென்பார்; நங்கை மைந்தனலனுகர்தற்கு நோற்றாளென்பார்; தம்மனத்துக்கேற்றன சொல்லி நிற்பாராயினார், எவ்விடத்துமென்க.

இவன் கல்வி உணர்தலிற் றெளிவுபற்றி, 'தோற்றனள்' என்று [1]இறப்பாற் கூறினார். *(210)*

(வேறு)

703. சுறாநி றக்கொ டுங்குழை சுழன்றெ ருத்த லைத்தர
அறாம லர்த்தெ ரியலா னழன்று நோக்கி யையெனப்
பொறாம னப்பொ லிவெனு மணிக்கை மத்தி கையினால்
அறாவி வந்து தோன்றினா னனங்க னன்ன வண்ணலே.

[1]மனப்பொலிவு, விகாரம்.

தன்னவாள்" *(பதிற்.66:13.)* மறவர்-வீரர். நகர்: இங்கே யாழ் மண்டபம். தேரும், புரவியும், மறவரும் சூழ எனஉம்மை விரிக்க.

702. மடந்தை-காந்தருவதத்தை. தோன்றல்-சீவகன். மடந்தை தோன்றலுக்கு யாழில் தோற்றனள் என்று நிற்பார் என மாறியியைக்க. நோற்றனள்-தவம்செய்தாள். இளநலம்-இளமையின்பத்தை. நங்கை மைந்தன் நலம் நுகர்தற்கு நோற்றனள் என்பார் என மாறியியைக்க. கோற்றொடி-திரண்ட வளையல்களையுடைய. பொற்கோதை-பொன்னாலாகிய மாலை. ஏற்றன சொல்லி-பொருந்தியவற்றைக் கூறி. மகளிர் கோதையும் குழையும் மின்ன நிற்பாராய், என்பாராய் எங்கணும் நிற்பாராயினாரென்க.

(உரை.) [1]இறப்பால்-இறந்த காலத்தால்.

703. சுறா-மகரமீன். சுறாக்குழை-மகரகுண்டலம். சுழன்று-அசைந்து. எருத்து அலைத்தர-கழுத்தில் விழும்படி. அறா-கோபம் நீங்காத. தெரியலான்-கட்டியங்காரன். அழன்று-கோபித்து. தெரியலான் அலைத்தர நோக்கி என மாறியியைக்க. ஐ:வியப்பை உணர்த்தும் உரிச்சொல் *(தொல்.உரி.87.)* பொறா மனம்: தன்னைக் கண்டு பொறாத கட்டியங்காரன் மனத்தை. பொலிவு-அழகு. மத்திகை-குதிரைச் சம்மட்டி. அறாவி- அடித்து. அண்ணல்-சீவகன். தெரியலான் ஐயென, அண்ணல் தோன்றினான் என்க.

(உரை.) [1]மனம் பொலிவு என்பது மனப்பொலிவு என வலித்தல் விகாரம் பெற்றது.

(இ-ள்.) செற்றமறாத கட்டியங்காரன், தனது மகரக்குழை அசைந்து கழுத்திலே விழும்படி எரிந்து பார்த்து வியவாநிற்க, அவனது பொறாத மனத்தை அண்ணல் தனது பொலிவென்கின்ற மத்திகையாலே அடித்து வந்து தோன்றினானென்க.

எனவே பொலிவு [2]அவன் மனத்தைக் கேடுசெய்ததென்க. மத்திகையென்றலின், கையிலிருக்குமென்று அடைகூறினார். (211)

704. குனிகொள் பாக வெண்மதிக் கூரி ரும்பு தானுறீஇப்
பனிகொண் மால்வ ரையெனப் படும தக்க ளிறிரீஇ
இனிதி ழிந்தி ளைய ரேத்த வின்னகிற் கொழும்புகை
முனிய வுண்ட குஞ்சியான் முரண்கொண் மாட முன்னினான்.

[1]குனி, விகாரம். பனி, [2]கடாத்திற்கு உவமம். முனிய-வெறுக்க.

(இ-ள்.) குஞ்சியான் வளைவுகொண்ட வெண்மதிப்பாகம் போலும் தோட்டியை யழுத்திக் களிற்றையிருத்தி இளையர் இனிதாக ஏத்த இழிந்து யாழால் மாறுபாடு கொண்ட மாடத்தைச் சேர்ந்தானென்க. (212)

705. புதிதி னிட்ட பூந்தவிசி னுச்சி மேன டந்தவட்
புதிதி னிட்ட மெல்லணைப் பொலிந்த வண்ணம் போகுயர்
மதிய தேறி வெஞ்சுடர் வெம்மை நீங்க மன்னிய
உதய மென்னு மால்வரை யுவந்தி ருந்த தொத்ததே.

[1]இன், அசை. போகுயர் மதி-உயர்ந்த மதி. [2]மலையும்

(உரை.) [2]அவன்-கட்டியங்காரன்.

704. குனிகொள்-வளைவுகொண்ட. கூரிரும்பு-அங்குசம். அங்குசத்திற்குப் பிறைச்சந்திரன் உவமை; "அரைமதி யிரும்பொடு" (*பெருங்.1. 32:96.*) உறீஇ-அழுத்தி. பனிவரை-இமயமலை. களிறு இழீஇ-யானையை இருத்தி. இழிந்து-இறங்கி. அகிற்புகையை முனிய உண்ட குஞ்சியை உடையவன் என்றது சீவகனை. முன்னினான்-சேர்ந்தான். குஞ்சியான், கூரிரும்பு உறீஇ, களிறு இரீஇ இளையர்இனிது ஏத்த இழிந்துமாடம் முன்னினான் என மாறிமுடிக்க.

(உரை.) [1]குனிவு என்பது குனி எனவந்தது. [2]கடாம்-மதம்.

705. புதிதின்-புதிதாக. பூந்தவிசின் உச்சிமேல் நடந்து: *சீவக.617, அடிக்.* அணைப் பொலிந்த வண்ணம்-அணையின்மேல் பொலிவுடன் அமர்ந்த தன்மை. போகுயர்-மிக உயர்ந்த; "போகுயர் சனியின் மண்டலம்" (*கூர்ம. மண்டல.12.*) மதியத்தின் மீது ஏறி. வெஞ்சுடர்-சூரியன். வெஞ்சுடர் மதியதேறி மன்னிய வெம்மை நீங்க உதயமால் வரையிருந்ததொத்தது என்க. சந்திரமண்டலத்துக்குமேல்சூரியமண்டலம் உள்ளது; *சீவக.532, அடிக்.*

மதியமும் சுடரும், மண்டபத்திற்கும் அணைக்கும் சீவகனுக்கும் உவமம்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்துப் புதிதாகவிட்ட தவிசின்மேலே நடந்து சென்று புதிதாகவிட்ட வட்டவணைமேற் பொலிவு பெற்றிருந்த தன்மை, வெஞ்சுடர் மதியத்தையேறித் தன்னிடத்து மன்னிய வெம்மை நீங்கும்படி உதயவரையிலே உவந்திருந்த தன்மையை ஒத்ததென்க. *(213)*

706. முருகு விம்மு கோதையார் மொய்ய லங்கல் வண்டுபோற்
பருகு வானி வணலம் பாரித் திட்ட விந்நகர்
உருகு மைங்க ணையொழித் துருவி னைய காமனார்
கருதி வந்த தென்றுதங் கண்கள் கொண்டு நோக்கினார்.

(இ-ள்.) உருவினால் வியப்பையுடைய காமனார், இவள் நலம் பரந்த இந்த நகர்க்கண்ணே இவள்நலத்தை, அலங்கலை வண்டு பருகுமாறுபோலப் பருகுவான்கருதி ஐங்கணையை ஒழித்து வந்ததொரு தன்மையென்று நினைத்துக் கோதையார் தம் கண் களைக்கொண்டு அவனைநோக்கினாரென்க.

ஐங்கணை இரண்டு: "[1]அந்த ணரவிந்த மாம்பூ வசோகப்பூப், பைந்தளிர் முல்லை பனிநீலம்-ஐந்துமே, வீரவேன் மைந்தரையும் வேனெடுங்கண் மாதரையும், மாரவே ளெய்யு மலர்"; இவை திரவிய பாணம்; இங்கிதம், மதனம், வசீகரணம், மோகனம், சந்தாபம்; இவை பாவபாணம். *(214)*

707. *(1)* முனைத்தி றத்து மிக்கசீர் முனைவர் தம்மு னைவனார்
வனப்பு மிக்க வர்களின் வனப்பு மிக்கி னியனா
நினைத்தி ருந்தி யற்றிய நிருமி தம கனிவன்
கனைத்து வண்டு ளர்ந்ததார்க் காளை சீவ கன்னரோ.

(உரை.) [1]புதிதின் என்பவற்றில் உள்ளவை. [1]முறையே நிரனிறை யாகப் பொருள்கொள்க.

706. முருகு-வாசனை. தோகையார்-மகளிர். அலங்கல் வண்டு போல்-பூமாலையிலுள்ள தேனை வண்டு உண்ணுவது போல; இவள் நலம்-காந்தருவதத்தையின்நலம். பாரித்திட்ட-பரந்த. நகர்-இந்நகரிடத்தே. உருவின் ஐய-உருவத்தால் வியப்பையுடைய; ஐ-வியப்பு; *சீவக.703,* அடிக். காமனார், இந்நகரில் இவள் நலத்தை அலங்கல் வண்டு போல் பருகுவான் கருதி ஐங்கணையை ஒழித்து வந்ததென்று, கோதையார்தம் கண்கள் கொண்டு நோக்கினார் என்க. சீவகனைக் காமனாக எண்ணினர்.

(உரை.) [1]"மாம்பூ வசோகப்பூத் தாமரைப்பூ முல்லைப்பூ, தேம் பாய் தருகுவளைச் செவ்விப்பூ-மேம்பட்ட, மைந்துபூண் மார்ப மதனன் கணையான, ஐந்துபூ வாகு மவை" *(தக்க. 71, மேற்.)*

இதுமுதல், "இனைய" (*சீவக.709*) அளவும் ஒரு தொடர்.

தவக்கூற்றின்மிக்க இருடிகள்தம் முனைவனாவான்-அயன். இவனென்பதனை, 'மார்பம்' (*சீவக.708*) என்பதனோடு கூட்டுக. உளர்ந்த-சிதறின. *(215)*

708. *(2)* பொன்னை விட்ட சாயலாள்
புணர்மு லைத்த டத்தினால்
மின்னை விட்டி லங்குபூண்
விரைசெய் மார்ப மோலையா
என்னை பட்ட வாறரோ
வெழுதி நங்கை யாட்கொள்வான்
மன்னும் வந்து பட்டனன்
மணிசெய் வீணை வாரியே.

திருவைக் கடந்த. மன்னும்-மிகவும்; தப்பாமலென்றவாறு. வாரி-யானையை அகப்படுத்துமிடம். [1]'என்று' என வருமிக்க.

709. *(3)* இனைய கூறி மற்றவ டோழி மாரு மின்புற
வனைய லாம்ப டித்தலா வடிவிற் கெல்லை யாகிய
கனைவண் டோதி கைதொழுங் கடவுள் கண்ணிற் கண்டவர்
எனைய தெனைய தெய்தினா ரனைய தனைய தாயினார்.

தோழிமாரும்: உம்மை சிறப்பு. எழுதலாந்தன்மையுடைத்தல்லாத. ஓதி: தத்தை. கடவுள்-காமன்.

---

707. முனைத்திறந்து மிக்க சீர் முனைவர்-தவம் செய்த திறத்தால் மிக்க சிறப்பையுடைய முனிவர்கள்; முனை-தவம். முனைவனார்-பிரமன். இனியனா நினைத்திருந்து-கண்ணிற்கு இனியனாக ஒருவனைப் படைக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்து. நிருமித மியற்றிய-'சங்கற்பத்தால் சிருட்டித்த; நிருமிதம்-சங்கற்பம். வண்டு கனைத்து உளர்ந்த தார்- வண்டுக்கள் ஒலித்துச் சிதறின பூமாலை. இது முதல் இரண்டு பாடல்களும் காந்தருவதத்தையின் தோழியர் கூற்று.

708. பொன்-இலக்குமி. சாயலாள்-காந்தருவதத்தை. மின்-ஒளி; ஐ, சாரியை. மார்பம்-சீவகனுடைய மார்பத்தை. பட்டவாறு என்னை-இந்நல்வினை உண்டாகிய விதம் எங்ஙனம்; ஆச்சரியக்குறிப்பு. நங்கை-காந்தருவ தத்தை. (சீவகன்) மார்பம் ஓலையாக, சாயலாளாகிய நங்கை முலைத் தடத்தினால் எழுதி ஆட்கொள்வான் (வேண்டி) வீணை வாரியில் வந்து பட்டனன் எனமாறி முடிக்க. 'என்னைபட்டவாறு' என்பதனை 'இனைய கூறி' (*சீவக.709*) என்பதனோடு இயைத்துக் கொள்க.

(உரை.) [1]என்னை பட்டவாறு என்பதன் பின் 'என்று' என்பதைக் கூட்டுக.

(இ-ள்.) அயன் தான்படைத்த வனப்புமிக்கரெல்லாரிலும் வனப்புமிக்குக் கட்கினியனாக ஒருவனை யான் படைக்கவேண்டு மென்று நெடுநாள் நினைத்திருந்து நிருமிதத்தாலியற்றிய மகன் இச்சீவகன்; இவன் விரைசெய் மார்பம் ஓலையாகக்கொண்டு சாயலாளாகிய நங்கை தன் முலைத்தடத்தினாலே எழுதி அடிமை கொள்ளும்படி வீணைவாரியிலே வந்து தப்பாமல் அகப்பட்டான்; ஈதொரு நல்வினையுண்டாயவாறு எங்ஙனமிருந்ததென்று இத்தன்மை யவான மொழிகளைக்கூறி அவள் தோழிமாரும் இன்புறாநிற்க, ஒழிந்தோரும் காமனைக் கண்ணாற்கண்டவர் எவ்வளவெவ்வள வாகிய இன்பத்தையுற்றார் அவ்வளவவ்வளவாகிய இன்பதின் வடிவு தாமாயினாரென்க.

[1]ஒருவனைப் படைக்கவேண்டுமென்றெனவும், கொண்டெனவும், ஈதொருநல்வினையெனவும், ஒழிந்தோருமெனவும்வருவிக்க. *(216-7)*

(வேறு)

710. (1) குட்டநீர்க் குவளை யெல்லாங்
கூடிமுன் னிற்க லாற்றாக்
கட்டழ கமைந்த கண்ணா
ணிறையெனுஞ் சிறையைக் கைபோய்
இட்டநாண் வேலி யுந்திக்
கடலென வெழுந்த வேட்கை
விட்டெரி கொளுவ நின்றா
ளெரியுறு மெழுகி னின்றாள்.

---

709. இனையகூறி-இத்தன்மையவானமொழிகளைக்கூறி; கூறியவர் காந்தருவதத்தையின்தோழியர். வனைதல்-எழுதுதல். கனைவண்டு ஒதி-ஒலிக்கின்ற வண்டுகள் பொருந்திய கூந்தலையுடையவள்; காந்தருவ தத்தை. கடவுளைக்கண்ணிற்கண்டவர். எனையது-எவ்வளவு. அனையது-அவ்வளவு. சீவகனைக் கண்டவர்கள் காமனைக் கண்களாற் கண்டது போன்ற இன்பத்தையுற்றார்கள் என்றவாறு.

(உரை.) [1]இவற்றை முறையே, 'வனப்புமிக்கினியனா' *(சீவக.707)* என்பதன் பின்னும் 'மார்பமோலையா' *(சீவக..708)* என்பதன் பின்னும் 'என்னை' *(சீவக. 708)* என்பதன்பின்னும், 'இன்புற' *(சீவக.709)* என்பதன் பின்னும் வருவிக்க.

710. குட்டம்-ஆழம். கட்டழகு-மிக்க அழகு. கண்ணாள்-காந்தருவதத்தை. நிறையெனும்சிறையைக் கைபோய்-நிறையென்கிற தடையை நீங்கி; நிறை- நெஞ்சைக் கற்புநெறியில் நிறுத்தல் *(குறள்.57, பரிமேல்.)* நாண்வேலி உந்தி-நாணாகிற வேலியைப் பாய்ந்து; *குறள்.1016.* வேட்கையெரி கொளுவ-காமத்தீ யெரியும்படி. அவள் உள்ளம் சோர்ந்தமைக்கு எரியுறு மெழுகு உவமை; ''எரியுறு மெழுகி னுள்ளஞ் சோர"*(பெருங்.1.46:249.)*

711. (2) நலத்தைமத் தாக நாட்டி
நல்வலி யிளமை வாராக்
குலப்பிறப் பென்னுங் கையாற்
கோலப்பா சங்கொ ளூத்திக்
கலக்கியின் காமம் பொங்கக்
கடைந்திடு கின்ற காளை
இலைப்பொலி யலங்கன் மார்ப
மியைவதென் றாகுங் கொல்லோ.

712. (3) தீங்கரும் பெருத்திற் றூங்கி
யீயின்றி யிருந்த தீந்தேன்
நாங்கணாற் பருகி யிட்டு
நலனுணப் பட்ட நம்பி
பூங்குழன் மகளிர் முன்னர்ப்
புலம்பனீ நெஞ்சே யென்றாள்
வீங்கிய காமம் வென்றார்
விளைத்தவின் பத்தோ டொப்பாள்.

713. (4) கண்ணெனும் வலையி னுள்ளான்
கையகப் பட்டி ருந்தான்
பெண்ணெனு முழலை பாயும்
பெருவனப் புடைய நம்பி

---

711. நலம்-வடிவழகு. வலி இளமை வாரா-வன்மையையும், இளமையையும் மத்தின் இருபக்கத்தும் பூட்டும் கயிறாகக் கொண்டு. குலம்-தாய்குலம், தந்தைகுலம். கையால்-இருகைகளால். கோலப் பாசம்-அலங்கரித்துக் கொண்டதனாலாய அழகென்னும் கடை கயிற்றை. கொளுத்தி-மத்திற்பூட்டி. காளை-சீவகன். காளையினுடைய மார்பத்தை. இயைவது-யான் பொருந்துவது. *மு:* "ஆருயி ரன்னவென் னற்புவார் கொளீஇக், காரிகை மத்தினென் கடுவலி கடையும், வார் வளைத் தோளி" (*பெருங்.3. 10:21-3*) என்பதன் கருத்து இப்பாடலோடு ஒருவகையாக ஒப்பிடற்குரியது.

712. தீங்கரும்பு-இனிய கரும்பு. எருத்து-கழுத்து. ஈ-தேனீ. கரும்பிலுள்ள தேனடை: *பெருங்.1. 48:146-7*, சிவகனுக்குத் தேன் உவமை. நாம் கண்ணாலே பருகி என்க. பருகியிட்டு-பருகி; ஒரு சொல். நலன்-சீவகனுடைய வடிவழகை. தேன் என்றதற்கேற்பப் பருகி என்றார். நாம் கண்ணால் பருகி உண்ணப்பட்ட நம்பி . நெஞ்சே, நீ மகளிர் முன்னர்ப் புலம்பாதே. என்றாள்-என்று காந்தருவதத்தை தன் நெஞ்சொடு கூறினாள். வீங்கிய-மிக்க. காமம் வென்றார்-மெய்யுறு புணர்ச்சியை வென்றதேவர்கள்.

எண்ணின்மற் றியாவ னாங்கொ
லென்னிதற் படுத்த வேந்தல்
ஒண்ணிற வுருவச் செந்தீ
யுருவுகொண் டனைய வேலான்.

714. (5) யாவனே யானு மாக
வருநிறைக் கதவ நீக்கிக்
காவலென் னெஞ்ச மென்னுங்
கன்னிமா டம்பு குந்து
நோவவென் னுள்ளம் யாத்தாய்
நின்னையு மாலை யாலே
தேவரிற் செறிய யாப்பன்
சிறிதிடைப் படுக வென்றாள்.

715. (6) கழித்தவே லேறு பெற்ற
கடத்திடைப் பிணையின் மாழ்கி
விழித்துவெய் துயிர்த்து மெல்ல
நடுங்கித்தன் றோழி கூந்தல்
இழுக்கிவண் டிரியச் சேர்ந்தோர்
கொடிப்புல்லுங் கொடியிற் புல்லி
எழிற்றகை மார்பற் கின்யா
ழிதுவுய்த்துக் கொடுமோ வென்றாள்.

---

713. கண்-ஞானக்கண். கையகப்பட்டு-என்னால் முற்றும் உணரப்பட்டு. உழலை-தடைமரம்; *சீவக.422.* நம்பி, வலையி னுள்ளான், கையகப்பட்டிருந்தான் என்க. எண்ணின்-ஆராய்ந்தால். என்னிதற் படுத்த ஏந்தல்- என்னை இவ்வருத்தத்தில் அகப்படுத்திய சீவகன்; ''எம்மிதற் படுத்தும் வெவ்வினை'' *(மணி.8:40)*; ''என்னிதற் படுத்த நன்னுதன் மாதரை" *(பெருங்.1. 34:93.)* வேலானாகிய ஏந்தல் யாவன்ஆங்கொல்எனமாறியியைக்க.

714. நிறைக்கதவம்-நிறையாகிய கதவு; "நிறையெனுஞ்சிறை" *(சீவக.710)* என்றார் முன். *அடி:1-2:* "யாவ னாயினு மாக மற்றென், காவ னெஞ்சங் கட்டழித் தனனென" *(பெருங்.3. 6:74-5.)* நெஞ்சில் ஒருவரும் புகாமை தோன்றக் கன்னிமாடம் என்றார். என் உள்ளம் நோவயாத்தாய் என மாறியியைக்க. *அடி: 1-3:* "நிறைத்தாழ் பறித்தென் னெஞ்சகம் புகுந்து, கள்வன் கொண்ட வுள்ளம்" *(பெருங்.1. 33:150-51, அடிக்.)* மாலையால் யாத்தல்: 'கோதைகளி லியாத்திவனை நீர்கொணர்மின்" *(சூளா. சுயம்.61.)* தேவரின்-தேவரைப்போல். நீயும் இமையா நாட்டம் பெறும்படி. செறிய-நெருங்க. யாப்பல்-கட்டுவேன். சிறிது இடைப்படுக- சிறிதுநேரம்தாமதிக்க.

இவை ஆறும் ஒரு தொடர்.

(1) குட்டம்-ஆழம். கடலெனத் [1]தரங்கித்து எழுந்த வேட்கை யாகிய எரி கொழுந்துபட்டு எரியநின்றாள். இது [2]கைம்மிகலென்னும் மெய்ப்பாடு.

(2) தனது வடிவழகை மத்தாக நாட்டி வலியும் இளமையும் அம்மத்தினது இரண்டுதலையிலும் பூட்டும் வாராகக்கொண்டு ஒப்பனை யழகாகிய கடை கயிற்றை அம்மத்திலே பூட்டித் தாய்குலனும் தந்தை குலனுமென்கின்ற கைகளாலே காமமென்கிற கடலைப் பொங்கும்படி கலக்கிக் கடைந்திடுகின்ற காளையது மார்பம் இயையும் நல்வினை எந்நாளிலே உண்டாவதென்று ஐயமுற்று மற்றைநாளில் விடியற் காலத்தே இயையுமென்பதனைத் தனது ஞானத்தாலுணர்ந்தாளென்க. 'என்றாகும்' என்பது [3]விரைவென்னு மெய்ப்பாடு.

(3) 'கரும்பெருத்திற்றூங்கி' என்று எளிமைகூறினாள். இதற்கு முன்பு ஒருமகளிரும் இவனைநுகராதிருந்தமையுணர்ந்து, 'ஈயின்றியிருந்த தீந்தேன்' என்றாள்; எனவே பிரமசரியங்கூறினார். நாம் கண்ணாலே நலத்தைஉள்ளடக்கி நுகரப்பட்ட நம்பி. 'புலம்பல்' என்பது [4]சிதைவு பிறர்க்கின்மை யென்னுமெய்ப்பாடு. இன்பம்-சுவர்க்கத்தின்பம்.

(4) ஞானக்கண்ணென்கின்ற வலையை வீசிக் குலமுதலிய வெல்லாம் நோக்கும்படி அவ்வலையினுள்ளேயிருந்தான்; "இருகணும் புதைத்து வைக்கும்" (*சீவக.1578*) என்றாற்போல; அந்தஞானத்தா லெல்லாமுணர்தலின், 'கையகப் பட்டிருந்தான்' என்றாள். தன்மேல்

---

715. கழித்த-உறையினின்றும்எடுத்த. வேலேறுபெற்றபிணையின்-வேல் ஏறுதலைப்பெற்ற பெண்மானைப்போல்; "வேலேறு பெற்ற பிணையின் னனிமாழ்கி" (*சீவக.2344.*) கடம்-காடு. மாழ்கி-மயங்கி. வெய்துயிர்த்து-பெருமூச்செறிந்து. தோழி-வீணாபதி. தோழியின் கூந்தலில் வண்டு இழுக்கி இரியச்சேர்ந்து என்க; இழுக்கி இரிய-தப்பிக் கெடும்படி. ஓர் கொடிப்புல்லும் கொடியிற் புல்லி-ஒரு பூங்கொடியைத் தழுவும் வேறொரு பூங்கொடியைப் போலத் தோழியைத் தழுவி. மார்பற்கு-சீவகனுக்கு. இன்யாழ்-இனியயாழ். உய்த்து-செலுத்தி. கொடுமோ-கொடுப்பாயாக; மோ: முன்னிலையசை.

(உரை.) [1]தரங்கித்து-அலைவீசி; *சீவக.328,* அடிக்.; "அகந்தரங்கித்து" (*அரங்கத்தந்.21.*) [2]'கைம்மிகலென்பது ஒழுக்கக் கேடு; அது சாதித் தருமத்தினை நீங்கினமை தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியானே பிறர் அறியு மாற்றால் ஒழுகுதல்' (*தொல். மெய்ப்.12, பேர்.*). [3]'விரைவென்பது இயற்கை வகையானன்றி ஒரு பொருட்கண் விரைவுதொழில்பட உள்ள நிகழுங் கருத்து' (*தொல். மெய்ப்.12, பேர்.*) [4]'சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது, அங்ஙனம் நகுநயம் மறைத்த வழியும் உள்ளம் சிதைந்து

வேட்கைசெல்லாமையின், 'பெண்ணெனு முழலைபாயும்' என்றாள்; யாழ்வென்ற பின் அல்லது அவற்கு வேட்கை நிகழாமை மேலே காண்க. யாவனாங்கொல்-தேவனோ மகனோ; இஃது [5]ஐயமென்னு மெய்ப்பாடு; "சிறந்துழி யையஞ் சிறந்த தென்ப, இழிந்துழி யிழிபே சுட்ட லான" (தொல். களவு.3) என்பதனால். தலைவிக்கு ஐயம் நிகழாதேனும் ஈண்டுக் களவன்மையானும் தனது ஞானத்தால் ஐயந்தீர்தல் வன்மையானும் ஐயம் நிகழ்ந்தது. மக்களால் தன்னை வருத்தலாகாமை முன்னே காண்டலின், என்னை இவ்வருத்தத்திலே அகப்படுத்தின ஏந்தலென்றாள். [6]உருவச்செந்தீ; உருவம் அடை. தீ வேலின்வடிவைக் கொண்டாற் போலும் வேலான்.

(5) தேவனாயினுமாக, மகனாயினுமாக, இஃது [7]ஆராய்ச்சி யென்னு மெய்ப்பாடு. காவலாகிய நிறைக்கதவைத் திறந்து. யாத்தாய், [8]எதிர்பெய்து பரிதலென்னு மெய்ப்பாடு. மாலையாலே-எனது இயல்பாலே; மேல் மாலையாற் பிணித்தலுந் தோன்ற. தேவரிற் செறிய யாப்பன்-தேவரைப்போலே இமையாநாட்டமாக நோக்கும்படி செறியப் பிணிப்பேன்.

(6) உறைகழித்த [9]வேலேற்றை மருமத்தே தப்பாமற்பெற்ற கடத்திடைப் பிணையென்றார், பரிகாரமின்மையான். மாழ்கி விழித்து உயிர்த்தென்பவை [10]இடுக்க ணென்னுமெய்ப்பாடு, நடுங்கி: இது [11]நடுக்கமென்னும் மெய்ப்பாடு-'மெல்லவழுக்கி' என்பது பாடமாயின், அவ்விடத்து நீங்கியென்க. தன்தோழி கூந்தலில் வண்டு கெடும்படி அவளைச்சேர்ந்து. இது [12]கையாறென்னு மெய்ப்பாடு.

நிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினை நிறுத்தலும் என்றவாறு' (தொல். மெய்ப்.13, பேர்.) [5]'ஐயமென்பது ஒரு பொருள் மேல் இரு பொருட்டன்மை கருதி வரும் மனத்தடுமாற்றம்' (தொல் மெய்ப்.12, பேர்.) [6]உருவம் என்பது பொருளின்றிச்செந்தீ என்பதற்கு அடைமொழியாக வந்தது. [7]'ஆராய்ச்சி என்பது ஒரு பொருளை நன்றுதீதென்று ஆராய்தல்' (தொல். மெய்ப்.12, பேர்.) [8]'எதிர்பெய்து பரிதலென்பது உருவு வெளிப்பாடு; அது தலை மகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையும் தன்னெதிர்பெய்து கொண்டு பரிந்து கையறுதல்' (தொல். மெய்ப்.22, பேர்.) [9]வேலேற்றை-வேல் ஏறுதலை. [10]'இடுக்க ணென்பது மலர்ந்த நோக்க மின்றி மையல் நோக்கம்பட வரும் இரக்கம்' (தொல். மெய்ப்.12, பேர்.) [11]'நடுக்க மென்பது அன்பும் அச்சமும் முதலாயின உடம்பிற் புலப்படு மாற்றான் உள்ளம் நடுங்குதல். புதல்வர்க்குப் பிணி இல்வழியும் எவனாங்கொல் என்று நடுங்குதல் அன்பான் நடுங்குதல்-அச்சமென்னுஞ் சுவை பிறந்த பின்னர் அதன் வழித்தோன்றிய நடுக்கம் அச்சத்தாற் றோன்றிய நடுக்கம்' (தொல். மெய்ப். 12, பேர்.) ஈண்டு அச்சத்தாற் றோன்றிய நடுக்கம்.

எழிற்றகை மார்பனுக்கு இனிய யாழ் இந்த யாழாயினும் அவன் கல்வியறிதற்குப் பலயாழையுஞ்செலுத்திப் பின்பு இந்த யாழைக் கொடுப்பாயாகவென்றாளென்க.

(இ-ள்.) மிக்க அழகுடை கண்ணாள். இன்பத்தோடொப்பாள், அவள் வேலான், வனப்புடைய நம்பி, என்னிதற்படுத்த ஏந்தல், இவன் ஆராய்ந்தால் யாவனாங்கொலென ஐயுற்று, யாவனேயா யினுமாக; நமது ஞானக்கண்ணிடத் தான்; அதனால், யானோக்கின விடத்துக் கையகப்பட்டேயிருந்தான்; அங்ஙனமிருந்து கடைந்திடுகின்ற காளையது மார்பு இயைவது என்றாவது கொல்லோவென்று ஐயுற்று நோக்கி அக்காலம் சிறிதுநீட்டித்தலின், அதற்கு ஆற்றாது சிறையைக் கைபோய் நாண்வேலியைப் பாய்ந்து காமத்தீயெரிய நின்றாள்; அப்பொழுது எரியுறுமெழுகின் நின்றாள்; அங்ஙனம் நின்று மாழ்கிவிழித்து உயிர்த்து நடுங்கி மெல்லத் தோழிமேலே வீழ்ந்து அவளைப்புல்லி அங்ஙனம் கையாறுற்றுவிடத்துத் தன்மனத்து நின்ற தலைவனைநோக்கி, நீக்கி மாடம் புகுந்து யான்நோம்படி என்னுள்ளத்தைப் பிணித்தாய்; நின்னையும் பிணிப்பேன்; சிறிது பொழுது கழிகவென்றாள்; என்ற பின்பு தன்னெஞ்சினை நோக்கி, நெஞ்சே, நலனுண்ணப்பட்ட நம்பி ஈயின்றியிருந்த தீந்தேனாதலால், மகளிர் முன்னே புலம்பாதொழிக வென்று ஆற்றுவித்துத் தேற்றிப் பின்பு தோழியை நோக்கி, இனிய யாழிது உய்த்துக்கொடுமோ வென்றாளென்க. *(218-23)*

716. (1) தடங்க ணாள்ப ணியினாற்
றானவ் வீணை யொன்றினை
நெடுங்க ணாளெ ழினியை
நீக்கி யுய்த்து நீட்டினாள்
மடங்க லன்ன மொய்ம்பினான்
வருக வென்று கொண்டுதன்
கிடந்த ஞானத் தெல்லையைக்
கிளக்க லுற்று நோக்கினான்.

[12] 'கையாறென்பது அவ்வுயிர்ப்புமின்றி வினையொழிந்தயர்தல்' (*தொல். மெய்ப்.12, பேர்.*)

716. தடங்கணாள்-காந்தருவதத்தை. நெடுங்கணாள்தான் எழினியவ் வீணை யொன்றினை நீக்கி உய்த்து என மாறியியைக்க. நெடுங்கணாள்-வீணாபதி. எழினியவ்வீணை ஒன்றினை நீக்கி-உறை யிலிடப்பட்ட உயர்ந்த தாகிய அவ்வீணையொன்றை மட்டிலும் நீக்கிவைத்து, உய்த்து-குற்றமுடைய வேறு பல வீணைகளைச் செலுத்தி. மொய்ம்பினான்: சீவகன். கொண்டு-வீணைகளைக் கைக்கொண்டு. கிடந்த-பரந்துகிடந்த. கிளக்கலுற்று-அறிவிக்க எண்ணி.

(வேறு)

717. (2) சுரந்து வானஞ் சூன்முதிர்ந்து
மெந்நொந் தீன்ற துளியேபோற்
பரந்த கேள்வித் துறைபோய
பைந்தர் மார்பன் பசும்பொன்யாழ்
நரம்பு தேனார்த் தெனத்தீண்டி
நல்லாள் வீணை பொல்லாமை
இருந்த முலையா ணின்றாளை
நோக்கி யிசையி னிதுசொன்னான்.

718. (3) நீர்நின் றிளகிற் றிதுவேண்டா
நீரின் வந்த திதுபோக
வார்நின் றிளகு முலையினாய்
வாட்புண் ணுற்ற திதுநடக்க
ஒரு முருமே றிதுவுண்ட
தொழிக வெண்பொ னுகுகொடியே
சீர்சால் கணிகை சிறுவன்போற்
சிறப்பின் றம்ம விதுவென்றான்.

719. (4) கல்சேர் பூண்கொள் கதிர்முலையாய்
காமத் தீயால் வெந்தவர்போற்
கொல்லை யுழவர் சுடப்பட்டுக்
குரங்கி வெந்த திதுகளிறு

---

717. வானம்-மேகம். சூல்முதிர்ந்து-கருப்பமுற்றி. துளி-பெருமழை. வானம் சூல் முதிர்ந்த மெய்ந் நொந்து சுரந்தீன்ற துளியே போல் எனமாறி யியைக்க. கேள்வித் துறைபோகிய-நூற் கேள்விகளுக்குரிய மார்பன்-சீவகன். யாழ்நரம்பு தேனார்த்தெனத் தீண்டி-யாழின் நரம்பை வண்டு ஒலித்தாற்போல் தெறித்து. நல்லாள்-காந்தருவதத்தையினுடைய. வீணை பொல்லாமை-வீணைகளின்குற்றத்தை. இருந்தமுலை-உள்ளடங்கியமுலை. நின்றாளை- வீணாபதியை.

718. இளகிற்று-மெலிவடைந்த; *சீவக.2146*. இது-இவ்வீணை. இது நீரின் வந்தது-இவ்வீணையின் மரம் அழுகியது. வார்-கச்சு. முலையினாய்: விளி; என்றது வீணாபதியை. இது வாட்புண்ணுற்றது-இவ்வீணையின் மரம் வாளால் வெட்டுப்பட்டது. ஒரும்: அசை; *சீவக.631*. இஃது உருமேறு உண்டது. ஒண்பொன் உகு கொடியே-ஒள்ளிய பொன்போன்ற தாதுக்களைச் சிந்தும் பூங்கொடி போல்வாய்; என்றது வீணாபதியை நோக்கி விளித்தது. கணிகை-வேசை. போக, நடக்க, ஒழிக என்பன வியங்கோள்.

புல்ல முரிந்த தெனப்போக்கித்
தூம மார்ந்த துகிலுறையுள்
நல்யாழ் நீட்ட வதுகொண்டு
நங்கை நலத்த திதுவென்றான்.

இவைநான்கும் ஒருதொடர்.

(1) நெடுங்கண்ணாள் தானென்க. அவ்வீணை-தத்தை முற்கூறிய வீணை. எழினி-உறை.

(2) வானம் சூல்முற்றி மெய்ந்நொந்து சுரந்தீன்ற பெருமழை எத்துறையுஞ்சென்று பயன்பட்டாற்போலப் பரந்த நூற்கேள்விக ளெல்லாம் முற்றக் கற்றுப் பயன்படுமார்பன். எழாது உள்ளடங்கிய முலை. பொல்லாமை இதுவென்றானென்க; பொல்லாங்கு பல வற்றையும் சாதியொருமையான் 'இது' என்றான். நரம்பினிசையாற் பிறந்த பொல்லாமையாவன: [1]"செம்பகை யார்ப்புக் கூட மதிர்வு", "செம்பகையென்பது பண்ணோடுளரா, இன்பமிலோசையென்மனார் புலவர்", "ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந் திசைக்கும்", "கூட மென்பது குறியுற விளம்பின், வாய்வதின் வராது மழுங்கி யிசைப் பதுவே", "அதிர்வெனப் படுவ திழுமென லின்றிச், சிதறியுரைக்குந ருச்சரிப் பிசையே" என்பன. இவை மரக்குற்றத்தாற்பிறக்கும்; "நீரிலே நிற்ற லழுகுதல்வேத னிலமயக்குப், பாரிலே நிற்ற லிடிவீழ்த னோய்மரப் பாற்படல்கோ, ணேரிலே செம்பகை யார்ப்பொடு கூட மதிர்வு நிற்றல், சேரினேர் பண்க ணிறமயக் கப்படுஞ் சிற்றிடையே.''

(3) இளகிற்று-மெல்கிற்று. கட்ட ஆதாரமின்மையின், வார் இளகுறுமுலை. புண்ணுறுதல்-வெட்டுப்பட்டு நிற்றல். கணிகை சிறுவன் போலென்றது, நிலமயங்கினவிடத்தே நிற்றலின். வேண்டா, போக, நடக்க, ஒழிக என்றன இகழ்ச்சி.

(4) கல்சேர் முலையாய்: இகழ்ச்சி. குரங்கி-தாழ்ந்து. [2]'இது' என்பது இரண்டற்குங் கூட்டுக. நங்கைநலத்தது-நங்கையின் குலமுதலிய நலத்தைத் [3]தானுமுடைத்து. [4]அந்நலமாவன: "சொல்லிய

---

719. வீணாபதி பேடியாதலின், 'கல்சேர் முலையாய்' என்று இகழ்ச்சி தோன்றக் கூறினான். கொல்லை-முல்லைநிலம். உழவரால் சுடப்பட்டு. குரங்கல்-தாழ்தல்; *சீவக.262,657.* புல்ல-தழுவ. போக்கி - போக்குதலால். தூமம்-அகிற்புகை. நீட்ட-வீணாபதிகொடுக்க. இது நங்கை நலத்தது-இவ்வீணை காந்தருவதத்தையின் சிறந்த நலத்தை யுடையது; உயர்ந்தது என்றபடி; *பொருந.19; சிலப்.7:2-4.*

(உரை.) [1]இங்குக் காட்டும் மேற்கோட் பாடல்கள் *சிலப்பதி காரம், 8:29-30,* அடியார்க்குநல்லார் உரையிற் காணப்படுகின்றன. [2]'இது' என்பதை வெந்தது என்பதனோடும் முரிந்தது என்பதனோடும்

கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு, நல்ல குமிழுந் தணக் குடனே-மெல்லியலாய், உத்தம மான மரங்க ளிவை யென்றார், வித்தக யாழோர் விதி", "தளமாய்ச்சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கும், உளதா யொருங்கூன மின்றி-யளவு, முதிரா திளகாது மூன்றாங் கூறாய, அது வாகில் வீணைத்தண் டாம்", "கோடே பத்த ராணி நரம்பே, மாடகமெனவரும் வகையினவாகும்", "பதுமங்கழல்குடந் தாடியொ டுள்ளிபண் பூண்டுநின்ற, விதியமர் தண்டு குடையே குடுமிமெய்க் கோட்டுறுப்பு, மதியமர் போதிகை புட்டின் முகஞ் சுவர் மன்னெருத்தம், விதியமர் பத்தர்க் குறுப்பென் றுரைத்தனர் மின்னிடையே'' என இவையும் பிறவும்.

(இ-ள்.) தத்தையது ஏவலாலே அவ்வீணாபதிதான் அவ்வெழி னியையுடைய வீணையொன்றினையும் நீக்கிவைத்து ஒழிந்த வீணை களைச் செலுத்திக் கொடுத்தாள்; அப்பொழுது மொய்ம்பினானும் இங்ஙனே வருகவென்றுகூறி அவற்றைக் கைக்கொண்டு தனது பரந்துகிடந்த ஞானத்தினளவை அறிவிக்க லுற்றுநோக்கினான்; நோக்கி அம்மார்பன், அவற்றின் நரம்பைத் தேனார்த்தெனத் தெறித்து அவற்றினிசையாலே அவள் வீணைகளின் பொல்லாமை இதுவென்று வீணாபதி நின்றவளை நோக்கிச் சொன்னான்; எங்ஙனமெனின், முலையினாய், இந்தமரம் மெல்கிற்றாதலின், இவ்வியாழ் வேண்டா; இந்தமரம் அழுகின தாதலால், இவ்வியாழ் போக; இந்தமரம் புண்ணுற்றதாதலால், இவ்வியாழ் நடப்பதாக; இந்தமரம் உருமேறுண்டதாதலால், இவ்வியாழ் ஒழிவதாக: இந்தமரம் சிறப்பின்றாதலால், இவ்வியாழ் ஒழிவதாகவென்று சொன்னான்; அங்ஙனங்கூறிய பின்னும் கதிர் முலையாய், இம்மரம் வெந்தது; இம்மரம் முரிந்ததென்று ஒழிந்த யாழ்களையும் போக்குதலால், நல்ல யாழை நீட்ட, அதனை வாங்கிக்கொண்டு நங்கைநலத்தது இதுவென்றானென்க. (224-7)

(வேறு)

720. இருநில மடந்தை யீன்ற திருவிசும் பென்னுங் கைத்தாய்
திருநல மின்னுப் பொன்ஞாண் முகின்முலை மாரித் தீம்பால்
ஒருநலங் கவினி யூட்ட வுண்டுநோய் நான்கு நீங்கி
அருநலங் கவினி வாள்வா யரிந்திது வந்த தென்றான்.

கூட்டுக. [3]தானு மென்றது வீணையை. [4]அந்நலம் என்றது வீணையின் நலத்தை.

720. நிலமடந்தை-பூமிதேவியால். ஈன்றது - பெறப்பட்டதாகிய இம்மரம். விசும்பென்னும்கைத்தாய்-ஆகாயமாகியசெவிலித்தாயினுடைய.

(இ-ள்.) மண்மகளீனப்பட்ட மரம், விசும்பென்னும் செவிலித் தாய் அழகிய நலத்தையுடைய மின்னாகிய பொன்னா ணினை யுடைய முகிலாகிய முலையின் மாரியாகிய இனிய பாலை முழு வலன்போடே ஊட்ட உண்டு நோய் நீங்கி வளர்ந்து வாளின் வாயால் அரிந்துவந்தது, இவ்வியாழென்றானென்க.

ஈன்றது பெயர்; சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. நற்றாயன்பு செவிலிக்குப் பிறந்து வளர்த்தமைதோன்ற, 'ஒருநலம்' என்றார்; நான்காவன: வெயிலும் காற்றும் நீரும் நிழலுமிகுதல். (228)

721. தீந்தொடை நரம்பின் றீமை சிறிதலாப் பொழுது மோதிப்
பூந்தொடை யரிவை காணப் புரிநெகிழ்த் துரோமங் காட்டத்
தேங்கம ழோதி தோற்றாள் செல்வனுக் கென்ன மைந்தன்
வாங்குபு நபுலன் கையுள் வார்புரி நரம்பு கொண்டான்.

(இ-ள்.) மைந்தன், நரம்பின்தீமையை நெடும்பொழுதெல்லாம் ஆராய்ந்து கூறி அதற்கேற்ப அரிவைகாணும்படி முறுக்கையுடைத்து அதிற் கிடந்த மயிரைக் காட்டுதலின், அவையுள்ளோர் ஓதி இனிச் செல்வனுக்குத் தோற்றாளென்னாநிற்க, அவன் நபுலன் கையி னரம்பை வாங்கிக் கொண்டானென்க.

தனக்குச் சேமமாக வந்தவற்றில் நரம்பையே வாங்கினான், யாழ் நன்றாதலின். கந்துகன் படையமைத்தெழுமினென்றதனால் [1]நந்தட்டனும் பதுமுகன்முதலாயினாரும் போர்க்கோலத்தோடும் புறத்துநின்றாரென்பது தோன்ற, நபுலன்கையில் நரம்பிருந்ததென்றார்; அதுமேல், "பண்ணியல் யானைமேலான்பதுமுகன்" (*சீவக.747*) என்பதனா லுணர்க. "கொடும்புரி மயிர்தும்பு முறுக்கிவை நான்கும், நடுங்கா மரபிற் பகையெனமொழிப" என்றார். (229)

முகில்முலை-மேகமாகிய முலையின். மாரித்தீம்பால்-மழையாகிய இனிய பாலை. ஒரு நலம்- ஒப்பற்ற அன்பு. நோய் நான்கு; 'ஆதவ, வாத, பய, சாயை என்பன' (*சிலப்.7:1*, அரும்பத.) நலம் கவினி-வளர்ந்து. வாளின் வாயால். அரிந்து-வெட்டப்பட்டு. இது-மடந்தையீன்றது. கைத்தாய் ஊட்ட உண்டு வந்தது என்றான் என்க.

(மேற்.) *அடி. 3: சிலப்.7:1*, அரும்பத.

721. சிறிதலாப் பொழுது-நீண்ட நேரம். ஓதி-ஆராய்ந்து கூறி. அரிவை-காந்தருவதத்தை. புரி-நரம்பின் முறுக்கு. உரோமம்-நரம் பினுள் இருந்த மயிர்; புரிநெகிழ்த்து உரோமங் காட்டல்: "தலைமயிர் தழிஇ, மணலகம் பொதிந்த துகளுடைத்தாதலும், பொன்னே காணெனப் புரிமுறை நெகிழ்த்துத், துன்னார்க் கடந்தோன் றோன்றக் காட்ட" (*பெருங்.3. 15:44-7.*) காட்ட-காட்டுதலாலே. ஓதி-காந்தருவதத்தை.

722. பணிவரும் பைம்பொற் பத்தர் பல்வினைப் பவள வாணி
மணிகடை மருப்பின் வாளார் மாடக வயிரத் தீந்தேன்
அணிபெற வொழுகி யன்ன வமிழ்துறழ் நரம்பி னல்யாழ்
கணிபுகழ் காளை கொண்டு கடலகம் வளைக்க லுற்றான்.

பணிவரும்-வாசித்தற்றொழிலிலே வரும். வயிரமாடகம்-நால் விரலளவான பாலிகைவடிவாய் நரம்பை வலித்தல் மெலித்தல் செய்யும் கருவி; "இடக்கை நால்விரன் மாடகந் தழீஇ" (*சிலப்.8:28*) என்றார் பிறரும். பொன்முதலியன அழகிற்கு இட்டன.

(இ-ள்.) [1]நூல்போனவன் புகழப்படுங்காளை, பத்தர் முதலிய வற்றையுடைய யாழைக்கொண்டு உலகினை வளைக்கலுற்றானென்க. (230)

723. குரல்குர லாகப் பண்ணிக் கோதைதாழ் குஞ்சி யான்றன்
விரல்கவர்ந் தெடுத்த கீத மிடறெனத் தெரித றேற்றார்
சுரரொடு மக்கள் வீழ்ந்தார் சோர்ந்தன புள்ளு மாவும்
உருகின மரமுங் கல்லு மோர்த்தெழீஇப் பாடு கின்றான்.

(இ-ள்.) குஞ்சியான், செம்பாலையைப் பண்ணித் தன் விரலாலே கவர்ந்தெடுத்த பாட்டைக் கண்டமென்று கருவியென்று தெளிதலை யறியாராய்த் தேவருமக்களும் தம்மில் வாசியின்றி வீழ்ந்தார்; கின்னரமும் அசுணமும் சோர்ந்தன; மரமும் அசுணமும் சோர்ந்தன; மரமும் கல்லும் உருகின; அங்ஙனம் வாசித்த நிலையைக் குறித்து அதற்கேற்ப ஆளாபஞ் செய்து பாடாநின்றானென்க.

செல்வனுக்கு-சீவகனுக்கு. செல்வனுக்குத் தோற்றாள் என்ன என்று மாறுக. என்ன-என்று சபையிலுள்ளார் கூற. மைந்தன்-சீவகன். வாங்குபு கொண்டான்- வாங்கிக் கொண்டான். நபுலன்: சீவகனுடையதம்பி.

(உரை.) [1]இவர்கள்சீவகனுடைய தோழர்கள்.

722. பத்தர்-யாழின் ஓர் உறுப்பு. பவளத்தாலாகிய ஆணி. வாளார்-ஒளிபொருந்திய. வயிரமாடகம் என மாறுக. மாடகம்-வீக்குங்கருவி; "மாடகமென்பது வகுக்குங் காலைக், கருவிளங் காழ்ப்பினை நால்விரல் கொண்டு, திருவியல் பாலிகை வடிவாக் கடைந்து, சதுரமூன் றாகத் துளையிடற் குரித்தே" (*சிலப்.8:27-8, அரும்பத. மேற்.*) தீந்தேன் ஒழுகியன்ன... ...நல்யாழ்: *சிறுபாண்.226-7; புறநா.70:1;* "ஆசில் பாட லமிழ்துறழ் நல்யாழ்" (*பெருங்.1.37:150*) கணிபுகழ்-நூலிற்றேர்ச்சி பெற்றவனாற் புகழ்ப்படுகின்ற. காளை -சீவகன். யாழைக்கொண்டு. கடலகம்-பூமி.

(உரை.) [1]நூல் போனவன்-நூல்வல்லான்.

723. குரல் குரலாக வாசித்தல் "குரன்முத லாகவுங் குரலீறாகவும்" "குரல்குர லாக வருமுறை பாலையிற்" (*சிலப்.8:38, 28:33.*) குஞ்சியான்:

"ஆழியு மாரும்போற் கீறி யதனருகே, ஊறி யொரோவொன் றுடன்கீறி-வாழி, எருதாதி கீழ்த்திசைகொண் டீராறு மெண்ணிக், கருதாய் நிலக்கயிற்றைக் கண்டு" (*சினேந்திர. காண்ட. ஆரூடச் சக்கரம், 1.*) இப்பாலைத் திரிவிலே பத்தொன்பது நரம்பையுடைய மகரயாழ்குரல்குரலாமாறுகாண்க. (231)

(வேறு)

724. (1) கன்னி நாகங் கலங்க மலங்கி
மின்னு மிரங்கு மழையென் கோயான்
மின்னு மழையின் மெலியு மரிவை
பொன்னாண் பொருத முலையென் கோயான்.

725. (2) கருவி வானங் கான்ற புயலின்
அருவி யரற்று மலையென் கோயான்
அருவி யரற்று மலைகண் டழுங்கும்
மருவார் சாயன் மனமென் கோயான்.

726. (3) வான மீனி னரும்பி மலர்ந்து
கானம் பூத்த காரென் கோயான்
கானம் பூத்த கார்கண் டழுங்கும்
தேனார் கோதை பரிந்தென் கோயான்.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

எழுவாய். விரல் கவர்ந்தெடுத்த கீதம்-விரலால் கவர்ந்தெடுத்த யாழ்ப் பாடலை. மிடறென-கண்டப்பாடலென்று எண்ணி. தெரிதல் தேற்றார்-கருவிப் பாடலென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுதலை அறியாதவராய். புள்ளும் மாவும் சோர்ந்தன-கின்னரப்பறவையும் அசுணமாவும் சோர்ந்தன. கின்னரம் இசையறிவிற் சிறந்தது; *சீவக.657, அடிக்.*; 659. 660. அசுணமாஇசையறிவிற் சிறந்தது; *சீவக.1402*; *பெருங்.1. 47:241-2*; *சூளா. நாட்டு.28*; *மேரு. வைசயந்த. 44*; *கம்ப.* பாயிர 8. ஓர்த்து-யாழ் வாசித்த நிலையைஓர்ந்து. எழீஇ-ஆலாபனம் செய்து.

724. நாகம்-பாம்பு. மலங்கிக் கலங்க எனமாறுக. மலங்கி-கெட்டு. இரங்கும்-ஒலிக்கும். மழை, மின்னும் இரங்கும் என மாறி யியைக்க. மின்னும் மழையின்-மின்னுகின்ற மழையால். யான் முலையையுடைய அரிவை மெலியும் என்கோ எனமாறியியைக்க. பொன்னாண் முலை: *சீவக.720.*

725. கருவிவானம்-மின்முதலிய தொகுதியையுடைய மேகம். கான்ற-சொரிந்த. புயல்-நீர். மலையைக்கண்டு. அழுங்கும்-வருந்தும். சாயல்-சாயலையுடையவள்; ஆகுபெயர். யான் மலைகண்டு மருவார்சாயல் மனம் அழுங்கும் என்கோ என்று மாறியியைக்க.

இம்மூன்று கவியும் கூதிர்ப்பருவங்குறித்துப் பிரியக் கருதிய தலைவற்குத் தோழி அதற்கு முன் நிகழ்கின்ற காரின்றன்மையும், அது தலைவியை வருத்துந் தன்மையும் யான்கூறவேண்டுமோ? நீயே அறிதியன்றோவெனக் கூறிச் செலவழுங்கு வித்தனவாக்குக. இள வேனில் நிகழ்ச்சிக்கண்ணே கார்கூற வேண்டிற்று; [1]யாழ் வென்ற பின் அல்லது தன்மனத்தில் வேட்கை தோன்றாதாதலின், அதனைக் கூறவே வேட்கை தோன்றிற்றாகப் புலப்படுமென்பது கருதி.

1. (இ-ள்.) யான் கன்னியாகிய பாம்பு மலங்கிக் கலங்கும்படி மழை மின்னா நிற்கும், இரங்காநிற்குமென்கோ; யான் முலை யினையுடைய அரிவை அம்மழையால் மெலியுமென்கோவென்க.

2. (இ-ள்.) யான் புயலால் அருவியரற்றுமலையென்கோ; யான் அதனைக் கண்டு மருவுதல் நிறைந்த சாயல் மனமழுங்கு மென்கோவென்க.

3. (இ-ள்.) யான் காரினாலே கானம் பூத்தனவென்கோ; யான் அதனைக்கண்டு கோதைபோல்வாள் பரிந்து அழுங்குமென்கோ வென்க.

இத்தாழிசைக்கொச்சகவொருபோகுகள் [2]கந்தருவமார்க்கத் தான்இடைமடக்கின. இதுமேல்வருவனவற்றிற்கும்ஒக்கும். (232-4)

(வேறு)

727. அண்ணலியாழ் நரம்பை யாய்ந்து மணிவிர றவழ்ந்த வாறும்
பண்ணிய விலயம் பற்றிப் பாடிய வனப்பு நோக்கி
விண்ணவர் வீணை வீழ்த்தார் விஞ்சையர் கனிந்து சோர்ந்தார்
மண்ணவர் மருளின் மாய்ந்தார் சித்தரு மனத்துள் வைத்தார்.

(இ-ள்.) தலைவனது விரல் நரம்பை ஆய்ந்து வாசித்த படியும், அதில்தான் பண்ணிய செலவைக்குறிக்கொண்டு மிடற்றாற் பாடிய வனப்பையுமுட் கொண்டு, கின்னரர் வீணையைக் கைவிட்டார்;

---

726. வானமீனின்-ஆகாயத்தில் உண்டாகிய நட்சத்திரங்களைப் போல; செந்நிலத்துக்குச்செவ்வானமும், முல்லைப் பூக்களுக்கு மீனும் உவமை; *குறுந்.108:3-4.* கானம்-காடு. கார்-கார்காலத்தால். யான், காரினால் கானம் பூத்தன என் கோ. அழுங்குதல்-அழிதல்; *சீவக.242.* கோதை-பூமாலை போல்வாள். பரிந்து-வருந்தி. யான்கார்கண்டு கோதை பரிந்து அழுங்கும் என்கோ.

(உரை.) [1]*சீவக.713,* ந. [2]கந்தருவ மார்க்கத்தான் இடைமடக்கி வந்த செய்யுட்கள்; *சீவக.1247, 1611, 2563, 2739* முதலியன; ஐ. செய்.149, ந. கந்தருவ மார்க்கம்-இசைப்பாட்டின்முறை.

விஞ்சையர் நெஞ்சுருகி மெய் சோர்ந்தார்; மக்கள் தாம் அறியாதது கேட்ட மயக்கத்தாலே அறிவுகெட்டார்; இருடிகளும் இதுவும் பேரின்பமாயிருந்ததென்று உட்கொண்டாரென்க.

இதனால், முன்பு யாழ்வாசித்த தன்மையையும் அதற்கேற்பப் பாடினதன்மையையும் கேட்டோர்வியந்தபடி கூறினார். (235)

728. வீழ்மணி வண்டு பாய்ந்து மிதித்திடக் கிழிந்த மாலை
சூழ்மணிக் கோட்டு வீணைச் சுகிர்புரி நரம்பு நம்பி
ஊழ்மணி மிடறு மொன்றாய்ப் பணிசெய்த வாறு நோக்கித்
தாழ்மணித் தாம மார்பிற் கின்னரர் சாம்பி னாரே.

(இ-ள்.) மதுவை விரும்பிய வண்டு குதித்து மிதித்தலால் அலர்ந்த மாலையினையும் கோட்டினையுமுடைய வீணையிற் சீவி முறுக்கின நரம்பும் நம்பி ஏவல்செய்தபடியையுட்கொண்டு, கின்னரர்மேனி வாடினாரென்க.

இதனால், கருவியும் கண்டமும் உடனிகழ்த்தினமையைக் கேட்டோர்வியந்தபடி கூறினார். (236)

729. விண்ணவர் வியப்ப விஞ்சை வீரர்கள் விரும்பிய யேத்த
மண்ணவர் மகிழ வான்கட் பறவைமெய்ம் மறந்து சோர
அண்ணறா னனங்க னாணப் பாடினா னரச ரெல்லாம்
பண்ணமைத் தெழுதப் பட்ட பாவைபோ லாயி னாரே.

---

727. அண்ணல்-சீவகன். விரல்தவழ்ந்தவாறும்-விரலால் வாசித்த படியும். இலயம்-பண்ணின் செலவு; தாளஅறுதி என்பர்; சீவக.682, 1258, ந.; "பேசிய விலயம் பிழையாமரபிற், பாடன்மகளிர்பாணியளப்பவும்" (*பெருங்.4.12:189-90.*) விண்ணவர்-கின்னரர். வீணைவீழ்த்தார்-வீணையைக் கைவிட்டார். விஞ்சையர்-வித்தியாதரர். கனிந்து-மன முருகி. மருளின் மாய்ந்தார்-மயக்கத்தால் அறிவழிந்தனர். சித்தர்-முனிவர்.

728. வீழ்வண்டு-தேனைவிரும்பியவண்டு; வீழ்தல்-விரும்புதல். மணிவண்டு-நீலமணிபோலும் வண்டு. மிதித்திட-மிதித்தலால். கோடு-வீணையின் மருப்பு. மாலையினையும் கோட்டையுமுடைய வீணை. சுகிர்புரி நரம்பு-சீவிமுறுக்கின நரம்பு; *மலைபடு.23; புறநா.109:15.* நம்பி-சீவகன். ஊழ்-முறைப்பட. மணிமிடறு-அழகிய கழுத்து. வீணையின்நரம்புப்பாடலும், நம்பியின் மிடற்றுப்பாடலும் ஒன்றாய்ப் பணி செய்தன: "மிடறு நரம்பு மிடைதெரி வின்றி" (*பெருங்.3. 14:275.*) சாம்பினார்-மேனிவாடினார்கள்.

729. விண்ணவர்-கின்னரர். விஞ்சைவீரர்கள்-வித்தியாதரர். பறவை-கின்னர மிதுனங்கள். பறவை மெய்ம்மறந்து சோர்தல்:

(இ-ள்.) அண்ணல்தான், வியப்ப ஏத்த மகிழச் சோர நாணப் பாடினான்; அது கேட்ட அரசரெல்லாம் எழுதும்படி சமைத்து எழுதப்பட்ட பாவை போலாயினாரென்க.

இதனால், [1]கருவியை நீக்கி மிடற்றாற்பாடக் [2]கேட்டோர் வியந்தபடி கூறினார். (237)

(வேறு)

730. (1) பருந்து நிழலும்போற் பாட்டு மெழாலும்
திருந்துதார்ச் சீவகற்கே சேர்ந்தனவென் றெண்ணி
விருந்தாக யாழ்பண்ணி வீணைதான் றோற்பான்
இருந்தா ளிளமயில்போ லேந்திலைவேற் கண்ணாள்.

731. (2) கோதை புறந்தாழக் குண்டலமும் பொற்றோடும்
காதி னொளிர்ந்திலங்கக் காமர் நுதல்வியர்ப்ப
மாத ரெருத்த மிடங்கோட்டி மாமதுர
கீதங் கிடையிலாள் பாடத் தொடங்கினாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) [1]பருந்து பறக்குமிடத்து முறையே உயர்ந்து அந்நிலத்தின் கண் நின்று ஆய்ந்து பின்னும் அம்முறையே மேன்மேல் உயர்

பெருங்.3. 14:277-81. அண்ணல்-சீவகன். அனங்கன் நாணப் பாடினான்: *சீவக.607*, அடிக். பண்ணமைத்து-பண்ணுதற்கு அமைத்து. பாவை ஆண்பாலுக்கும் வருதல்; *சீவக. 699*, அடிக்.

(உரை.) [1]கருவி-யாழ். [2]*சிறுபஞ்ச.9.*

730. பருந்தும் அதனுடைய நிழலும்: *சிலப்.* அடியார். உரைப் பாயிரம்; *பெருங்.3. 14:275-6.* பாட்டு-கண்டப்பாடல். எழால்-வீணைப் பாடல். அடி.1: *பெருங்.3. 14:275-6; சிலப்.3:143*, அரும்பத; *கந்த. திருக்கல்யாண.1. (பி-ம்.)* அதனிழலும். சீவகற்கே என்றது வேறொருவ ரிடத்து இல்லை யென்றபடி. விருந்தாகச் சேர்ந்தன என இயைக்க. தோற்பான் இருந்தாள் என்று தத்தையின் வினையாகக் கூறினார்; *சீவக.11*, ந.

(மேற்.) அடி, 1: *சிலப்.8:41-4*, அரும்பத.

731. கோதை-கூந்தல். புறந்தாழ-முதுகினிடத்தே தங்க. குண்டலமும் பொற்றோடும்: *சீவக.740, 1009.* காமர்-அழகிய. மாதர்: காந்தருவதத்தை. எருத்தம்-கழுத்தை. கோட்டி-வளைத்து-கிடை-ஒப்பு.

(உரை.) [1]*சீவக.238.*

கின்றாற் போலப் பாட வேண்டுதலின், அஃது உவமையாயிற்று; [2]"சிச்சிலி பூனை குடமுழக்கஞ் செம்மைத்தாம், உச்சிமலை நீர் விழுக்கா டொண்பருந்து-பச்சைநிற, வேயினிலை வீழ்ச்சியுடன் வெங்கா னிழற்பறவை, ஏயுங்கா லோசை யியல்பு" என்றார். 'விருந்தாகச் சேர்ந்தன' என்றாள், இதற்கு முன்பு பிறரிடத்தில்லாது இவனிடத்தே காண்டலின். 'வீணை' என்றது யாழையும் பாட்டையும். மயில் காரினைக் கருதியிருந்தாற்போல இவளும் புணரும் நாளினைக் கருதியிருத்தலின், மயில்போலென்றார். இளமயில்; இளமை-குணம்.

(2) [3]உட்கும் நாணும் ஒருங்கு வருதலின், 'நுதல்வியர்ப்ப' என்றார். அது தன்னை அவனோக்கியவழிப் பிறந்த மெய்ப்பாடு; அது, "புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்"(*தொல். மெய்ப்.13*) என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க. காதலையுடைய எருத்தம். கிடை-ஒப்பு.

(இ-ள்.) மயில்போலிருந்தாள், கண்ணாள், அவள்தான் யாழையும் பாட்டையும் யான் தோற்றற்குப் பருந்தும் அதன் நிழலும்போற் பாட்டும் யாழ்வாசினையும் சீவகற்கே விருந்தாகச் சேர்ந்தனவென்று கருதி யாழைப் பண்ணி வாசித்து மதுரகீதத்தில் அவனையொத்தி லளாய்க் கோதை தாழ இலங்க வியர்ப்பக் கோட்டி அம்மதுரகீதத்தைப் பாடத் தொடங்கினாளென்க.

[4]யானென்றும், அம்மதுரகீதமென்றும் வருவிக்க. *(238-9)*

(வேறு)

732\. *(1)* இலையா ரெரிமணிப்பூ ணேந்து முலையும்
சிலையார் திருநுதலுஞ் செம்பசலை மூழ்க
மலையா ரிலங்கருவி வாள்போல மின்னும்
கலையார்தீஞ் சொல்லினாய் காணார்கொல் கேள்வர்.

---

[2]*திருவால. திருவிளை. 54:9.* [3] *பெருங்.3. 6:87; 4. 13:100.* [4]யான் என்பதை தோற்பான் (*சீவக.730.*) என்பதன்முன்னும், அம்மதுரகீதம் என்பதனைப் பாடத்தொடங்கினாள் (*சீவக.731*) என்பதன் முன்னுங் கூட்டுக.

732\. இலையார்பூண்-இலையின்வடிவம் பொருந்திய ஆபரணம். எரிமணிப்பூண்-மாணிக்கமணிகளாற் செய்த ஆபரணம். சிலை ஆர்-வில்லைப்போன்ற. மலைஆர்-மலையிலேபொருந்திய. அருவிக்கு வாள் உவமை; "வாள்வனப் புற்ற வருவிக்......குன்றே" (*ஐங்.312*); "வாணிறங் கொண்ட வருவித்தே நம்மருளா, நாணிலி நாட்டு மலை'' (*கலி.42:11-2*); *அகநா.278:7.* கலை-இசைக்கலை. கேள்வர்-கணவர்.

733. (2) பிறையார் திருநுதலும் பேரமருண் கண்ணும்
பொறையார் வனமுலையும் பூம்பசலை மூழ்க
நிறைவா ளிலங்கருவி நீள்வரைமேன் மின்னும்
கறைவேலுண் கண்ணினாய் காணார்கொல் கேள்வர்.

734. (3) அரும்பேர் வனமுலையு மாடமைமென் றோளும்
திருந்தேர் பிறைநுதலுஞ் செம்பசலை மூழ்க
நெருங்கார் மணியருவி நீள்வரைமேன் மின்னும்
கரும்பார்தீஞ் சொல்லினாய் காணார்கொல் கேள்வர்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

இம்மூன்று தாழிசைக்கொச்சகமும் இளவேனில் வருகின்றமை கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைவி தோழிக்குரைத்தனவாகக் கூறினாள், வேட்கையும் சிறிது புலப்பட்டு நிற்றலின்.

1. (இ-ள்.) இசைக்கலை நிறைந்த சொல்லினாய், முலையும் நுதலும் பசலையிலே மூழ்கும்படி ஒளிநிறைந்த வாள்போலிலங்கும் அருவி மலைமேலே மின்னும்; இதனைக் கேள்வர் காணாரோ வென்க.

2. (இ-ள்.) கண்ணினாய், நுதல் முதலியன பசலையிலே மூழ்கும்படி ஒளிநிறைந்த வாள்போலிலங்குமருவி மலைமேலே மின்னும்;இதனைக்கேள்வர் காணாரோவென்க.

3. (இ-ள்.) சொல்லினாய், முலைமுதலியன பசலையிலே மூழ்கும்படி முத்துவடம் போலுமருவி மலைமேலே மின்னும்; இதனைக்கேள்வர்காணாரோவென்க.

[1]அருவி தெளிந்ததெனவே காலம் வேனிலாயிற்று. (240-42)

---

733. பிறை ஆர்-பிறைச்சந்திரனை ஒத்த. பேரமர் உண்கண்-பெரிய அமர் செய்யும் மையுண்ட கண்; *கலி.60:16; 108:16; 146:7*, ந. பொறையார்முலை- சுமையாகப் பொருந்திய முலை. வாள் இலங்கு அருவி-வாள்போன்று விளங்கும் அருவி. கறை-விடம்.

734. அரும்பேர்முலை-அரும்பை ஒத்த முலை. ஆடமை மென்றோள்-அசைகின்ற மூங்கில்போலும் மெல்லிய தோள். நெருங்கார்மணி அருவி-நெருக்கம் பொருந்திய முத்துவடம் போலும் அருவி. அருவிக்குமுத்துவடம்: *சீவக.35; பரி.18:46; பெருங்.1.48:61-3.*

(உரை.) [1]வாளையும், முத்துவடத்தையும் உவமை கூறினமை யால்அருவி தெளிந்ததென்பது பெறப்பட்டது.

(வேறு)

735. பண்ணொன்று பாட லதுவொன்று பல்வளைக்கை
மண்ணொன்று மெல்விரலும் வாணரம்பின் மேனடவா
விண்ணின் றியங்கி மிடறு நடுநடுங்கி
எண்ணின்றி மாத ரிசைதோற் றிருந்தனளே.

'அதுவொன்று' என்றது, அவன் பாடின பாட்டையும் யாழையும். [1]மண்ணுதல்-பண்ணுதல்; ''ஆவுதி மண்ணி'' (*மதுரைக்.494*) என்றார் பிறரும். 'விரலும்' என்ற உம்மை எச்சவும்மையாதலின், [2]பாட்டுமென்று கொள்க. விண்ணென்றது, [3]முற்கூறிய [4]உள்ளாளத் திற்குரிய மூலாதாரந் தொடங்கிப் பிரமரந் திரத்தளவு நின்ற வெளியை. 'நடுநடுங்கி' என்றது கம்பிதப்பாட்டை; ''எடுத்தல் பாட் டுச்சமா மெண்படுத்தன் மந்தம், தடுத்து நலிதல் சமமாந்-தொடுத்தி யன்ற, தள்ளாத கம்பிதந் தானடுக்க னற்குடிலம், உள்வாங்கிப் பாட லுணர்'' எனவே உள்ளாளத்திலே கம்பிதங்கலத்தலிற் குறையாயிற்று.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்பாடத் தொடங்கினவள் பாடின பாட்டும் அதற்கேற்ற யாழும் ஒருதிறமாயிருந்தன; அவன்பாடின பாட்டும் யாழும் வேறொரு திறமாயிருந்தன. பின்பு உடனிகழ்ச்சியில் யாழைப்பண்ணி வாசித்தலைப் பொருந்தும் பல்வளைக்கையின் விரலும் அதற்கேற்கும் பாட்டுகளும் நரம்புடன் நடவாவாயின; பின்பு [5]கருவியொழிந்த பாட்டும் விண்ணிலே நின்றியங்கி அக்காலத்தே கம்பித்தலைச்சேர்தலாலே வாதிற்கு எடுத்த கீதத்திற் சிறிது குறைந்து மாதர் இசைதோற்றாளென்க.

"சிலைத்தொழில்'', ''கருங்கொடி'' (*சீவக.657-8*) என்னும் கவி களால் தெய்வத்தன்மையான பாட்டுடையளென்று கூறிவைத்து ஈண்டுக்[6]கற்றடிப்படுத்தாதாரைக்கூறுமாறுபோல, ''விருந்தாக யாழ் பண்ணி'' (*சீவக.730*) என்றதற்கு யாழ் பண்ணுமுறைமையன்றி யென்றும், 'பண்ணென்று பாடலதுவொன்று' என்றதற்கு யாழுமிடறும் வேறுபட்டைதென்றும், 'விண்ணின்றியங்கி' என்றதற்கு அந்தரவோசை

---

735. ஒன்று-ஒருதிறமாயிருந்தன. மண் ஒன்று பல்வளைக்கை மெல்விரல்என மாறியியைக்க. மண் ஒன்று-யாழைப்பண்ணி வாசித்தலைப் பொருந்தும். நரம்பின்மேல்-யாழ்நரம்புடன். மிடறும் விண் நின்று இயங்கி நடுநடுங்கி என மாறியியைக்க. நடுங்கி-நடுங்கு தலால். மாதர்: காந்தருவதத்தை.

(உரை.) [1]மண்ணுதல்-பண்ணுதல்; *சீவக.202, 1808*, ந. [2]கண்டப் பாட்டு. [3]*சீவக.658*, ந. [4]உள்ளாளம்-உள்ளாளப்பாட்டு. [5]கருவி-யாழ். [6]கற்றடிப்படுத்தல்; *சீவக.1285*.

யென்றும் கூறுதல் தேவர் கருத்தன்மையுணர்க. காமத்தாற்கலங்கி இவள் தோற்றாளென்னிற் சீவகற்கு [7]இசைவென்றியின்மையுமுணர்க. (243)

736. மையார் நெடுங்கண்ணாண் மாமணியாழ் தானுடைந்து
நையா நடுநடுங்கா நனிநாண மீதூராப்
பொய்யாதோர் குன்றெடுப்பாள் போன்மெலிந்து பொன்மாலை
பெய்பூங் கழலாற்குப் பெண்ணரசி யேந்தினளே.

நைந்துநடுங்குதல் [1]இழவென்னுமெய்ப்பாடு, வெற்றியையிழத்தலின், நாணுள்ளம் பிறர்க்கு வெளிப்பட நிகழ்தலின் [2]நாணென்னு மெய்ப்பாடு. தோல்விதோன்ற மாலையிடுதலின் மேல் [3]இளிவரவென்னு மெய்ப்பாடு.

(இ-ள்.) கண்ணாளாகிய பெண்ணரசிதான், அங்ஙனம் யாழ் தோற்றலின் நமக்குத் தோல்வியுளதாயிற் றென்றுநைந்து நிலை தளர்ந்து அவையிற் செல்ல வேண்டுதலின் நாணமீதூர்தலான் மெய்யாகவே ஒரு குன்றையெடுப்பாள்போலே குறைந்து பொன் மாலையைக்கழாலாற்கு ஏந்தினாளென்க. (244)

737. மெல்லென் சிலம்பரற்ற மேகலைகண் மின்னுமிழ
நல்ல பெடையன்ன நாண வடியொதுங்கி
ஒல்லென் னுயர்தவமே செய்ம்மி னுலகத்தீர்
எல்லீரு மென்பாள்போ லேந்தன்மேல் வீழ்த்தனளே.

(உரை.) [7]*பு.வெ.357, 360.*

736. கண்ணாளாகிய பெண்ணரசி: காந்தருவதத்தை. யாழ் உடைந்து யாழ்வாசித்தலில் தோற்று, நையா-நைந்து. நடுங்கா-நடுங்கி. மீதூரா- மீதூர்தலால். கழலாற்கு: சீவகனுக்கு. பெண்ணரசி, குன்றை எடுப்பாள்போல் மலையை ஏந்தினாள்.

(மேற்.) அடி. 4: *தொல்.* கிளவி. 57, ந.

(உரை.) [1]'இழவென்பது தந்தையுந்தாயும் முதலாகிய சுற்றத் தாரையும், இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல்' *(தொல்.* மெய்ப்.5, பேர்.) [2]'இளிவரலென்பது இழிபு; தானிளி வந்து பிறிதோர்பொருளைவியப்பது' *(தொல்.* மெய்ப்.3, பேர்.)

737. மெல்லென்-மெல்லென்ற. மின் உமிழ-ஒளிவீச. நாண-நாணும் படி. ஒதுங்கி-நடந்துசென்று; *சீவக.*646, ந. உலகத்தீரெல்லீரும் உயர்தவமே செய்ம்மின் என்பாள்போல் என மாறியியைக்க. எந்தல்மேல்-சீவகன்மீது. வீழ்த்தனள்-மாலையைப் போட்டனள்.

(இ-ள்.) அங்ஙன மேந்தினவள், அரற்ற உமிழ நாண அடியால் நடந்து சென்று, உலகிலுள்ளீரெல்லீரும் ஒல்லென்னு மோசைபடப் புகழ்கின்ற உயர்தவமே செய்மினென்று கூறுவாளைப்போல ஏந்தல் கழுத்திலே அதனைவீழ்த்தாளென்க.

[1]குன்றென்றதற்கேற்ப, 'வீழ்த்தனள்' என்றார். [2]இங்ஙனமெய்து தற்குத் தவஞ்செய்யுங்கருத்து எல்லார்க்கும் இவள் பிறப்பித்தலின், 'என்பாள்போல்' என்றார். ஒல்லென-வெளியாகவென்றுமாம். (245)

(வேறு)

738. நாகத்துப் படங்கொ ளல்கு னலங்கிளர் செம்பொன் மாலை
மேகத்துப் பிறந்தோர் மின்னு மணிவரை வீழ்ந்த தேபோல்
ஆகத்துப் பூட்டி மைந்த னடிதொழு திறைஞ்சி நின்றாள்
போகத்து நெறியைக் காட்டும் பூமகள் புணர்ந்த தொப்பாள்.

(இ-ள்.) போகத்தின் வழியைக்காட்டுந் திரு வந்து கூடிய தன்மையை யொப்பாள், அல்குலவள், ஒருமின் மேகத்தே பிறந்து மணிவரையிலே வீழ்ந்ததுபோல பொன்மாலையைக் கணவன் ஆகத்தேபூட்டி அவனைத்தொழுது இறைஞ்சி நின்றாளென்க.

மாலை, அவனது முடிகூடாத கருநெறிபயின்ற குஞ்சி [1]எருத்தத்து அலைந்து கிடந்ததன்மேலே முதல்வீழ்ந்து பின்பு கழுத்திலே விழுந்தமை தோன்ற மேகமுவமை கூறினார். வீழ்வது பாடமாயின், காலமயக்கம். (246)

739. செம்மல ரடியு நோக்கித் திருமணி யல்கு னோக்கி
வெம்முலைத் தடமு நோக்கி விரிமதி முகமு நோக்கி
விம்மிதப் பட்டு மாதோ விழுங்குவான் போல வாகி
மைம்மலர்த் தடங்கை ணங்கை மரைமலர்த் தேவி யென்றான்.

(உரை.) [1]குன்று என்றது முன்கவியில் உள்ளதனை. [2]"வீணை வென்றிவள் வெம்முலைப் பூந்தடம், ஆணை தோய்வதல் லால்..... மாண நற்றவஞ் செய்குவ மென்மரும்" (*சீவக.640*) என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

738. நாகத்துப் படங்கொள்-பாம்பின் படத்தைப் போன்ற. அல்குல்-காந்தருவதத்தை; ஆகுபெயர். நலம்-அழகு. சீவகனுடைய குஞ்சிக்கு மேகமும், மார்பிற்கு மலையும், பொன்மாலைக்கு மின்னலும் உவமைகள். மைந்தன்:சீவகன். பூமகள்-இலக்குமி. ஒப்பாள்:காந்தருவதத்தை.

(உரை.) [1]எருத்தம்-பிடரி.

739. மணி-மேகலையிற் கட்டிய மணி. வெம்முலை-விரும்பத் தக்க முலை; வெம்மை-விருப்பம். மாது, ஓ:அசை. விழுங்குவான்

(இ-ள்.) அங்ஙனம்நின்றமையால், விம்மிதப்பட்டுவிழுங்குவான் போலேயாய்ப் பின்பு குறித்துநோக்கி ஐயம் நீக்குவதற்குரிய கருவிகளாகிய அடி முதலியவற்றைக்கண்டு ஐயம் நீங்கியும் நுகர்தற் குரிய மாதரைத் திருவென்றே கருதினானென்க.

அடி நிலந்தீண்டியும், ஆடை மாசேறியும், மாலை வாடியும், கண் இமைத்தும் ஐயம் நீக்கும். விம்மிதம்-வியப்பு; அஃதாவது பிறர் கட்டோன்றிய புதுமையாற் பிறந்த [1]மருட்கையென்னு மெய்ப்பாடு. இது, தனக்கே பான்மை யாயினமையின், [2]தன்கண் மறைந்துநின்ற வேட்கை புலப்பட்டு மனத்தினையும் கண்ணினையும் அடிதொட்டு முடிகாறுஞ் செலுத்தினமை கூறிற்று. இவன் இங்ஙனங்கருதி வீணையொழிந்து அயர்தலாகிய [3]கையாறுற்றிருந்தமை மேலே, "தார்ப்பொலி மார்ப னோர்த்து" (*சீவக.758*) என்றதனானுணர்க. (247)

740. கோதையுந் தோடு மின்னக் குண்டலந் திருவில் வீச
மாதரம் பாவை நாணி மழைமினி னொசிந்து நிற்பக்
காதலந் தோழி மார்கள் கருங்கயற் கண்ணி னாளை
ஏதமொன் றின்றிப் பூம்பட் டெந்திர வெழினி வீழ்த்தார்.

தோட்டினொளி கோதையிலே ஏறிப்பநிற்றலின், 'கோதையுந்தோடு மின்ன' என்றார்.

(இ-ள்.) பாவை, அவையிலே நிற்றலின் நாணி மின்ன வீச நிலநோக்கி மின்போல் நுடங்கிநிற்க, தோழியர் அவட்கு நாணத்

போலவாகி- பருகுவான்போலப் பார்த்து; *சீவக.1765; பொருந.77; அகநா.399:4; பெருங்.3. 7:80; "பருகுவ னன்னவார்வத்த னாகி" (நன்.40.)* மைம்மலர்-நீலோற்பல மலர்; *சீவக.208.* நங்கை-காந்தருவ தத்தையை. மரை-தாமரை; முதற்குறை. தேவி-இலக்குமி. *மு. சீவக.1327.* என்றான்-என்று எண்ணினான். விழுங்குவான் போலவாகி நோக்கி நங்கையை மரைமலர்த்தேவி என்றான் எனமுடிக்க.

(உரை.) [1]'மருட்கை யென்பது வியப்பு; அற்புதமெனினும் அமையும்' (*தொல். மெய்ப்.3,* பேர்.) [2]தன் என்றது சீவகனை. [3]செயலற்றிருந்தமை.

740. கோதை-கூந்தல். திருவில்வீச-இந்திர வில்லைப்போல ஒளி வீச. கோதையும், தோடும், குண்டலமும்: *சீவக.731, அடிக்.* மாதரம் பாவை: காந்தருவதத்தை. மழைமினின்-மேகத்திடத்து மின்னலைப் போல. ஒசிந்து-அசைந்து. பாவை நாணி, கோதையும் தோடும் மின்ன, குண்டலம் திருவில்வீச, மழைமினின் ஒசிந்து நிற்ப என மாறியியைக்க. காதல்-அன்புடைய; அம்:அசை. கண்ணி னாளை-காந்தருவதத்தைக்கு. ஏதம்- குற்றம். பூம்பட்டெழினி-பூக்கள் எழுதிய பட்டா லாகிய திரை; "பூம்பட் டெந்திரவெழினி" (*சீவக.838.*)

தால் வரும் இறந்து பாடின்றாகச் சூழ வீழ்வதொரு திரையை வீழ்த்தா ரென்க. (248)

கண்ணினாளை:[1]உருபுமயக்கம்.

741. வெள்ளிலை வேற்க ணாளைச் சீவகன் வீணை வென்றான்
ஒள்ளிய னென்று மாந்த ருவாக்கடன் மெலிய வார்ப்பக்
கள்ளராற் புலியை வேறு காணிய காவன் மன்னன்
உள்ளகம் புழுங்கி மாதோ வுரைத்தனன் மன்னர்க் கெல்லாம்.

(இ-ள்.) சீவகன் தத்தையை யாழும் பாட்டும்வென்றான், நல்லனென்று மாந்தர் ஆர்ப்ப, அது பொறாதே கட்டியங்காரன் மனம்புழுங்கி அரசரைக் கொண்டு சீவகனைப் போர்காணவேண்டி அரசர்க்கெல்லாம் சில தீமொழிகளைக் கூறினானென்க. (249)

அது மேற்கூறுகின்றார். [1]ஒள்ளியன்:திசைச்சொல்.

742. வடதிசைக் குன்ற மன்ன வான்குல மாசு செய்தீர்
விடுகதிர்ப் பருதி முன்னர் மின்மினி விளக்க மொத்தீர்
வடுவுரை யென்று மாயும் வாளம ரஞ்சி னீரேல்
முடிதுறந் தளியிர் போகி முனிவனம் புகுமி னென்றான்.

(இ-ள்.) வணிகன் மகளை அரசன்கோடலன்றி அரசன் மகளைவணிகனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கின்றமையால், மேருப்போல் நிலை குலையாத நுங்குலத்திற்கெல்லாம் வடுவுண்டாக்கிக்கொண்டீர்;

(உரை.) [1]கண்ணினாளை-கண்ணினாட்கு; இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு நான்காம் வேற்றுமையுருபாக மயங்கியது.

741. வெள்ளிலைவேல்-வெற்றிலைபோலும் கூரியவேல். வேற்கணாள்: காந்தருவதத்தை; ஒள்ளியன்-நல்லன்; "ஒள்ளியனொரு மகன்" (சீவக.2931.) உவா-பௌர்ணிமை; உவாநாளில் கடல் மிகுதி யாகப்பொங்கி ஆர்க்கும் என்பது உணர்க. மாந்தர் மிகுதியாக ஆர்த்தமை தோன்ற உவாக்கடலைக் கூறினார்; நைட. போர்.1. வேறு காணிய-வேறுபடுதலைக் காணவேண்டி. 'கள்ளாவா, புலியைக் குத்து' என்பது ஒரு பழமொழி. மற்றைய அரசர்க்குக் கள்ளரும், சீவகனுக்குப் புலியும் உவமை. மன்னன்-கட்டியங்காரன். அகம்-மனம். மாது, ஓ:அசை. மன்னன் அகம்புழுங்கிக், கள்ளராற் புலியை வேறு காணிய மன்னர்க்கெல்லாம் உரைத்தனன் என்க.

(உரை.) [1]ஒள்ளியன்:கன்னடமொழியில் நல்லன் என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது.

742. வடதிசைக்குன்றம்-மேருமலை. வான்குலம்.உயர்ந்த குலத்தை. மாசு-குற்றம். கதிர்விடுபருதி என மாறியியைக்க. விளக்கம்-ஒளி. வடு உரை-பழிச்சொல். வாளமர்-வாட்போரை. அளியிர்,

இதுவுமன்றி, இவன் முன்னர் நுமது ஒளியுங்குறைந்தீர்; இவ்வடுவுரை ஒருகாலத்தும் மாயாது. இதனை மாய்விக்கும் வாட்போரை அஞ்சினீராயின் அளிக்கத்தக்கீர். அரசைவிட்டுப் போய் முனிகளாய்க் காட்டிலே சென்மினென்றானென்க.

கலுழவேகனும் அரசனாதலான் இவரைநோக்கி நுங்குல மென்றான். (250)

743. முல்லைப்பூம் பந்து தன்னை மும்மதக் களிற்று வேலிக்
கொல்லைப்பூங் குன்றஞ் செய்தீர் குங்குமக் குழங்கன் மாலை
மல்லுப்பூத் தகன்ற மார்பீர் புகழெனும் போர்வை போர்த்துச்
செல்வப்பூ மகளு நாளை யவனுழைச் மென்றான்.

(இ-ள்.) அதுவேயன்றிப் பின்னும், மாப்பினையுடையீர், கையாற் பிசைந்து போகடுவதொரு முல்லைப்பந்தைக் களிற்றை வேலியாகவுடைய கொல்லையிற் குன்றாக்கினீர்; இனி நும் முடைய நிலமகளும் புகழாகிய போர்வையைப் போர்த்து நாளை அவனிடத்தே செல்லுமென்றானென்க.

நீர் போரிற்கஞ்சிக் கலுழவேகன்மகளைக் கொடுக்கின்ற மையின், யான் நினைத்ததளவாய் [1]என்கீழ் வாழ்கின்றவனை எனக்கு நிலைகுலைத்தலரிதாக்கினீரென்றானென்க. (251)

744. திருமக ளிவளைச் சேர்ந்தான் றெண்டிரை யாடை வேலி
இருநில மகட்குஞ் செம்பொ னேமிக்கு மிறைவ னாகும்
செருநிலத் திவனை வென்றீர் திருவினுக் குரியீ ரென்றான்
கருமன நச்சு வெஞ்சொற் கட்டியங் கார னன்றே.

(இ-ள்.) கொடிய மனத்தினையும் நஞ்சாகிய கடுஞ்சொல்லினையு முடைய கட்டியங்காரன், இவளிலக்கணமிருந்தபடியால் திருமகளாகிய

முடிதுறந்து போகி முனிவனம் புகுமின் என்றான் என்க. முனிவனம் புகுமின்-முனிவர்களாகிக்காட்டிற்குச்செல்லுங்கள்.

743. களிற்றுவேலி: நாட்டிற்கு எல்லையாக யானைகளை நிறுவுதல் மரபாதலின் இங்ஙனம் கூறினார்; "தன்மத வாரணம், திசைதொறு நிறுவிய திறலுறு தொல்சீர்" (நன். சிறப்புப்.) கொல்லை-கொல்லையில். குழங்கல் மாலை: சீவக.863, 1494, 2037; குழங்கல்-மணம். குங்குமத்தையும் குழங்கல் மாலையினையும் உடைய மார்பீர்; மல்லுப்பூத்தகன்ற மார்பீர் எனப்பிரிக்க. மல்-மற்போர்:உகரம் சாரியை. பூமகளும், புகழெனும் போர்வை போர்த்து நாளை அவனுழைச் செல்லும் எனமாறியைக்க; அவன்-சீவகன்.

(உரை.) [1]சீவகனை.

744. திருமகள் இவளை-இலக்குமிபோன்ற இக்காந்தருவதத்தையை. சேர்ந்தான்-சேர்ந்தவன். திரை-கடல்; ஆகுபெயர். நிலமகட்கும்-பூமி

இவளைச் சேர்ந்தவனொருவன் தெண்டிரை வேலியை ஆடையாக வுடைய நிலமகட்கும் சக்கரவாளத்திற்கும் இறைவனாமாதலாற் போரிடத்து இவனைவென்று இவளைப் பெற்றீர், இப்பெருஞ் செல்வத்தை நுகர்தற்குரியீராலீரென்றானென்க. (252)

745. அனிச்சம்பூங் கோதை சூட்டி
நம்மனை யோவென் றஞ்சிப்
பனிக்குநுண் ணுசுப்பிற் பாவை
யொருத்திநாம் பலரென் றெண்ணித்
துனித்துநீர் துளங்கல் வேண்டா
தூமணிச் சிவிறி நீர்தூய்த்
தனிக்கயத் துழக்கி வென்றீர்
தையலைச் சார்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) இவனை வென்றாலும் பாவையொருத்தி நாம் பலராதலால் இவளைப்பெறுதற்குப் பின்னும் நம்மிற் போர்செய்ய வேண்டுமென்று கருதி வெறுத்து மனந்துளங்கல் வேண்டா; நுமது உயிர் போகாதபடி கயத்திலே சிவிறியாலே நீரைத் தூவித் தனித்தனியே பொருதுவென்றவர்கள் அவளைச்சேரக்கடவீரென்றானென்க.

[1]துணியலாகாமையிற் பன்மையாற் கூறினான். அம்மனையோ-[2]அம்மையோ. (253)

746. வெந்திற லாளன் கூற வேகமோ டுரறி மன்னர்
பந்தணி விரலி னாடன் படாமுலைப் போகம் வேண்டிக்
கந்தெனத் திரண்ட திண்டோட் கந்துகன் சிறுவன் காயும்
ஐந்தலை யரவின் சீற்றத் தாரழல் குளிக்க லுற்றார்.

தேவிக்கும். நேமிக்கும்-சக்கரவாளகிரிக்கும். இறைவனாகும்-அரசனாவான். அடி.1-2:*கம்ப.* மாரீசன். 75. செருநிலத்து- போர்க்களத்தில். இவனை-சீவகனை. திருவினுக்கு-காந்தருவ தத்தைக்கு. கருமனம்-கொடிய மனம்.

741-4. *மு: நைட.*போர்புரி.1-5.

745. கோதை-மாலையை. சூட்டின்-சூட்டினால். அம்மனையோ; "அம்மனையோ வெனா" (*சீவக.*760.) பனிக்கும்-நடுங்குகின்ற. நுசுப்பிற் பாவை-இடையையுடைய காந்தருவதத்தை. துனித்து-வெறுத்து; *கலி.* 122:4, ந. துளங்கல்-வருந்துதல்; *சீவக.*1747, ந. சிவிறி-நீர்வீசுந் துருத்தி. சிவிறியால் நீர்தூவல்: *பெருங்.*1. 42:188. கயம்-குளம். கயத்துச்சிவிறிநீர் தூய் உழக்கி என மாறியியைக்க; உழக்கி-பொருது. வென்றீர்-வென்றவர்கள். தையலை-காந்தருவதத்தையை.

(உரை.) [1]*சீவக.*645 ந. [2]'அம்மையோவென ஒரு வியப்பு' (*கலி.* 85:29, ந.)

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கட்டியங்காரன் கூற, அதுகேட்டு மன்னர் தத்தையது முலைப்போகத்தை விரும்பிக் கோபத்தோடே முழங்கிக் கந்துகன்பிள்ளையாகிய ஐந்தலைநாகத்தினது கோபமாகிய நஞ்சிலே அழுந்துத லுற்றாரென்க.

[1]தானும் நந்தட்டனுமொருதலையும், [2]பதுமுகனொழிந்த தோழர் மூவரும் மூன்றுதலையும், நபுலனும் விபுலனுமொருதலையு மாகப் படைவகுத்தெழுதலின், 'ஐந்தலையரவு' என்றார். அது, "சதுமுக மாகச் சேனை நமர்தலைப் பெய்க" (சீவக.766.) என்பதனா னுணர்க. (254)

747. பண்ணியல் யானை மேலான் பதுமுகன் பரவைத் தானை
கண்ணிய துணர்ந்து கல்லாக் கட்டியங் கார னெஞ்சில்
எண்ணிய தெண்ணி மன்ன ரிகன்மலைந் தெழுந்த போழ்தில்
தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்.

(இ-ள்.) பண்ணிலே பயின்ற யானைமேலானாகிய பதுமுகன், அரசர் தானை போர்குறித்தமையுமறிந்து கட்டியங்காரன் கள்ளராற் புலியை வேறு காண (சீவக. 741) எண்ணியதனையு மெண்ணி, அரசர் இகலிலே மாறுபட்டெழுந்த அளவிலே தகண்ணிய சிறிய வெய்ய வாகிய சொற்களாலும் தழல்போலுஞ் சொல்லாலும் சாற்றாநின்றா னென்க.

---

746. திறலாளன்-கட்டியங்காரன். கூற-இவ்விதம்கூறவே. உரறி-முழங்கி. மன்னர், விரலினாள் போகம்வேண்டி, வேகமோடு உரறி என மாறியியைக்க. பந்தணிவிரலினாள்-பந்தை ஆடுதலைக் கொண்ட விரலையுடையவள்; காந்தருவதத்தை; "பந்தட்ட விரலினாள்" (சீவக. 2648.) படா-சாயாத. போகம்-இன்பம். கந்து-தூண். கந்துகன் சிறுவன்-சீவகன். காயும்-கோபிக்கின்ற. சிறுவனாகிய அரவின்சீற்றத்து அழல் என்க. சீற்றத்தாரழல்-கோபமாகிய விடத்தில்; அழல்-விடம்; "நச்சு நாகத்தி னாரழற் சீற்றத்தன்" (சீவக.157, அடிக்.) மன்னர் குளிக்க லுற்றார் என முடிக்க.

(உரை.) [1]தானும் என்றது சீவகனை; நந்தட்டன்-கந்துக்கட னுடைய மகன். [2]பதுமுகன் ஒழிந்த தோழர் மூவர்: சீதத்தன், புத்திசேனன், தேவதத்தன் என்பவர்கள்; சீவக.292, அடிக்.

747. பண்-இராகம். தானை-அரசர்களுடைய சேனை. கண்ணியது-சீவகனோடு போர்செய்ய எண்ணியதை. கல்லா-கல்விபயிலாத. கண்ணியதும், எண்ணியதும் என உம்மைவிரிக்க. எண்ணி-தான் ஆராய்ந்து. இகல் மலைந்து-போரிலே மாறுபட்டு. தண்ணிய-குளிர்ந்த. வெய்ய-விரும்பத்தக்க. தழல்போலும் சொல். பதுமுகன் சாற்றுகின்றான் என்க.

அவை [1]சாம பேத தான தண்டம். சாமம்-இனிதாகக்கூறுதல்; அது குளிர்ந்திருத்தலின், 'தண்ணிய' என்றார். பேதம்-மென்மையானும் வன்மையானும் மனத்தினைப் பேதித்தல்; அது பொய்யு மெய்யுங் கூறிப் பேதித்தலின், 'சிறிய' என்றார். தானம்-பகைவர் மனமகிழக்கொடுத்தல்; அஃது அவர்விரும்பப்படுதலின், 'வெய்ய' என விருப்பத்தாற் கூறினார்; "நின்வெய்யனாயின்" (கலி.107) என்றாற்போல. தண்டம்-பின்பு அவராகாமல் அழித்தேவிடுதல்; அதுதழல்போலிருத்தலின், 'தழல் என்றார். (255)

748. இசையினி லிவட்குத் தோற்றாம் யானையால் வேறு மென்னின்
இசைவதொன் றன்று கண்டீ ரிதனையா னிரந்து சொன்னேன்
வசையுடைத் தரசர்க் கெல்லாம் வழிமுறை வந்துவாறே
திசைமுகம் படர்க வல்லே தீத்தொட்டாற் சுடுவ தன்றே.

(இ-ள்.) இவட்கு இசையாற் தோற்ற நாம் [1]இசைக்கு வணங்கும் யானையால் வெல்லுது மென்று கருதிற் பொருந்துவதொன்றன்று; அதுவும் வசையுடைத்துக்கண்டீர்; அதுவேயுமன்றித் தீண்டினாற்சுடுவ தன்றே தீயென்பது; இப்பிறர்மனைநயக்கின்ற தீவினையாகிய தீ நினைப்பினும் சுடுவதொன்று கண்டீர்; ஆதலால் இங்ஙனம் பழியும் பாவமுமாய் நீரே அறிதற்குரிய இக்காரியத்தினை நுமக்கு மாறாய யான் இரந்துகொண்டு நுங்கட்கெல்லாங் கூறினேன்; இனி, அடைவே வந்தவழியே திக்கிடங்களிலே கடுகப் போவீராக வென்றா னென்க.

[2]விலங்கினதறிவும் நுமக்கின்றென்றான். [3]யானை நாதத்திற் றோற்றுதலின் அதற்கு வணங்குதலியல்பு. (256)

(உரை.) [1]'அது, கொடுத்தல், இன்சொற் சொல்லல், வேறு படுத்தல், ஒறுத்தல் என நால்வகைப்படும்; இவற்றை வடநூலார் தான சாமபேததண்டமென்ப' (குறள்.467, பரிமேல்.)

748. இசையினில்-சங்கீதத்தால். இவட்கு-காந்தருவதத்தைக்கு. வேறும்-வெல்வோம். என்னின்-என்றுநீர்கருதினால். வசை-பழிமொழி. வந்தவாறே-வந்த வழியே. திசைமுகம்-திக்கிடம். வல்லே படர்க-விரைவிற் போவீராக. அரசர்க்கெல்லாம் வசையுடைத்துக் கண்டீர்; தொட்டாற் சுடுவதன்றே தீ! யான் இரந்து சொன்னேன் வந்தவாறே படர்க எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]யானை இசைக்கு வணங்கல்; "காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல், யாழ்வரைத் தங்கியாங்கு" (கலி.2: 26-7); (பெருங்.1. 35:100-101; 1-44: 61-3; 114-5; 4. 3; 66-93); "ஐம்புல வேழத்தின் வெந்தொழில் வீயக், கருணை வீணை காமுறத் தழீஇ" (ஞானாமிர்தம்); மேருமந்தர. வச்சிராயுத. 31. [2]விலங்கென்றது. இங்கே

749. தோளினான் மிடைந்து புல்லுந்
தொண்டைவா யமிர்தம் வேட்டோர்
வாளினான் மலைந்து கொள்ளின்
வாழ்கநுங் கலையு மாதோ
கோளுலாஞ் சிங்க மன்னான்
கொடியினை யெய்தப் பெற்றீர்
தாளினா னொய்யீ ராகித்
தரணிதா விடுமி னென்றான்.

(இ-ள்.) இன்பத்தைவேட்டோர் தோளாற் புல்லிப்பெறுகின்ற அமிர்தத்தை நீர் வாளாற்பொருது வலிதிற்கொள்ளின், நுங்கலை நூறும் புகுவதாக; அதுவுமன்றிச் சிங்கமன்னான் ஒரு மகளைப் புணர நுமது நல்வினையால் தரணியைப் புணரப்பெற்று நின்றீர். இனிமுடியாத முயற்சியால் நொய்யீராகி அதனாற்பிறக்கின்ற வருத்தத்தைக் கைவிடுவீராகவென்றானென்க.

தா-ஈண்டு வருத்தம். இவை இரண்டுகவியும் [1]சாமம். வலிந்து கொள்கின்ற [2]இராக்கதம், ''முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே'' (*தொல்*. களவு. 14) என்பதனால், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையாய் அது புணர்ச்சிக்குச் சிறப்பின்மையுணர்ந்திலீராதலின். நீர்கற்ற [3]இயலும் கெடுவென்றான். (257)

750. நாறுமும் மதத்தி னாலே நாகத்தை யிரிக்கு நாகம்
ஆறிய சினத்த தன்றி யதிங்கத்தின் கவளங் கொண்டால்
வேறுநீர் நினைந்து காணீர் யாவர்க்கும் விடுக்க லாகா
தூறித்தே னொழுகுங் கோதை நம்பிக்கு மன்ன னென்றான்.

யானையைக் குறித்தது. [3]யானை நாதத்திற் றோன்றினமை: "வத்தவர் பெருமகன் படிவ விரதமொடு பயிற்றிய நல்யாழ், கடிமிகு கானத்துப் பிடிமிசை வழுக்கி..... பிறப்புணர் பவைபோ லிறப்பவு நிற்ப....வேழ மெலாம், சோர்ந்து கடுங்கதஞ் சுருங்குபு நீங்க" (*பெருங்.4.3:80-90*)

749. மிடைந்து-நெருங்கி. தொண்டைவாய் அமிர்தம்-தொண்டைக் கனி போன்ற வாயிடத்துள்ள அமிர்தத்தை. வேட்டோர்-இன்பத்தை விரும்பினவர்கள். 'வேட்டோர், தோளினாற் புல்லும் அமிர்தத்தை வாளினால் மலைந்துகொள்ளின்' என மாறி இயைக்க. கலை-காமநூல். நுங்கலை வாழ்க என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. கோள்-கொலை. சிங்க மன்னான்-சீவகன். கொடியினை-காந்தருவதத்தையை. கரணி பெற்றீர்-நீர்பூமியைப்பெற்றீர். தாளினால்-முடியாத முயற்சியால். நொய்யீராகி-மெலிவுடையீராகி. தா-வருத்தத்தை; *தொல்.* உரி.46.

(உரை.) [1]சாமம்-சாமோபாயம். [2]இராக்கதமணம். [3]இயல்-இயற்றமிழ்.

(இ-ள்.) தன்மதத்தாலே ஒழிந்த நாகங்களைக் கெடுப்பதொரு நாகம், மிக்க சினத்தையுடைத்தாய் அதிமதுரத்தின் குளகைக் கையிலே கொண்டால், அக்குளகை யாவர்க்கும் விடுவித்தலரிது; கோதை நம்பிக்கும் அக்குளகின் தன்மையள்; தனித்து ஆராய்ந்து காணீரென்றா னென்க.

[1]குளகுபோல்[2]மதத்தை விளைப்பவன் இவளுமாதலால், விடுத்தலரிதென்றான். (258)

751. இளவள நாகு புல்லி யினத்திடை யேறு நின்றால்
உளவளங் கருதி யூக்க லுழப்பெரு துடைய தாமே
தளவள முகைகொள் பல்லாட் சீவகன் றழுவி நின்றாற்
கொளவுளைந் தெழுவ தல்லாற் கூடுத னுங்கட் காமோ.

(இ-ள்.) அழகையுடைய இளநாகைப் புல்லித் தன்னினத்திலே ஏறு நின்றால் அதற்குள்ள அழகைத் தான் நுகரக் கருதி முயறலை உழுமெருது உடையதாமோ? அதுபோலத் தத்தையைச் சீவகன் தழுவிநின்றார் கோடற்கு வருந்திப்போவதல்லது நுங்கட்குக் கூடுதல்கூடுமோவென்றானென்க.

ஏறுபோல் எருதுநுகராமையின், அதனோடு அரசரை உவமித்தான். (259)

---

750. நாகம்-யானை. அதிங்கம்-அதிமதுரம்; *பெருங்.2. 18:46.* அதிமதுரத்தழை யானைக்கு விருப்பமுடையது; மதத்தை மிகுதி பண்ணுவது; *முல்லைப்.33,* ந; "அதிங்கத்தின், மரங்கொலு மதவேழ மதர்த்தெழு மயக்கத்தால்" (*தணிகைப். வீராட்ட. 63.*) வேறுநினைந்து-தனித்து ஆராய்ந்து. விடுக்கலாகாது: முற்று. கோதை-காந்தருவதத்தை. நம்பி: சீவகன். சீவகனுக்கு யானையும், காந்தருவதத்தைக்கு அதிமதுரமும் உவமைகள். நாகம் அதிங்கத்தின் கவளங்கொண்டால் யாவர்க்கும் விடுக்கலாகாது; கோதை நம்பிக்கு அன்னள்; வேறுநீர் நினைந்துகாணீர் என மாறியியைக்க. இது முதல் ஐந்துகவியும் பேதோபாயம்.

(உரை.) [1]குளகு-தழை. இஃது இலைகளையுண்ணும் விலங்கினுணவுஎன்பர்; இங்கேயானையின் உணவாகிய அதிமதுரத்தழையைக் குறித்தது; *முல்லைப்.33* ந; *கலி. 42:2;43:20; அகநா.392:2-3.* [2] *குறுந்.136:3.*

751. வளம்-அழகு. நாகு-பசு. நாகு புல்லிய ஏறு: *சீவக.2062; ஐங்.445; நள. சுயம்.156.* உளவளம் கருதி-நாகிற்குள்ள அழகைத்தான் நுகர எண்ணி. ஊக்கல்-முயற்சிசெய்தல். உழப்பு எருது-உழுதலைச் செய்யும் எருது. தளவள முகைகொள்-முல்லையின் அழகுபொருந்திய அரும்பைப்போன்ற. பல்லாள்-காந்தருவதத்தையை. கொளஉளைந்து-கொள்ளுதற்கு முடியாமல் வருந்தி. எழுவதல்லால்-போவ தல்லது. ஆமோ-அவளைப் பெற முடியுமோ. சீவகனுக்கு ஏறும், தத்தைக்கு நாகும், மற்றைய அரசர்க்கு எருதும் உவமைகள்.

752. எழுந்துவிண் படருஞ் சிங்கம்
பெட்டைமே லிவர்ந்து நின்றால்
மழுங்கமேற் சென்று பாய்தன்
மறப்புலி தனக்கு மாமோ
கொழுங்கயற் கண்ணி னாளைச்
சீவக குமரன் சூழ்ந்தால்
அழுங்கச்சென் றணைதல் பேய்கா
ளநங்கற்கு மாவ துண்டோ.

(இ-ள்.) பேய்காள், சிங்கம் பெட்டைமேலே மேவிநின்றால், மேற்சென்று அதுகெடும்படி பாய்தல் புலிக்கும் கூடாதாகலின், நீர்கருதுகின்றதும் அத் தன்மைத்து ; இனி அதுவுமன்றித் தத்தையைச் சீவகன் தழுவிநின்றாற் காமனுக்கும் அவ்விடத்து ஆவதொரு காரியமில்லையென்றானென்க.

இதனால் [1]உழப்பெருதென்றற்கு வெறுத்தமை கண்டு [2]உயர்த்துக் கூறியும் விடுவித்தலரிதென்றான். "ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரையிவை, பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய"(தொல். மரபு.52) என்பதனுள், 'கொடை' என்றதனாற் சிங்கத்துக்கும் பெட்டை கொண்டவாறு காண்க. தண்டித்து விடுக்கவேண்டுதலின், 'பேய்காள்' என்றான். (260)

753. மந்திரிப் புடைய நாகம் வாய்வழி கடாத்த தாகி
உத்தமப் பிடிக்க ணின்றா லுடற்றுதல் களபக் காமே
பத்தினிப் பாவை நம்பி சீவகன் பால ளானால்
அத்திறங் கருதி யூக்க லரசிர்கா ணுங்கட் காமோ.

(இ-ள்.) அரசிர்காள், செற்றத்தையுடைய நாகம் மதத்ததாய்ப் பிடிக்கண் நின்றால் அதனைக் கெடுத்தல் யானைக்கன்றிற்குக்

---

752. படரும்-தாவுகின்ற.பெட்டை-பெண்சிங்கம்.மழுங்க-கெடும்படி மேற்சென்று-அச்சிங்கத்தின்மீது சென்று. மறப்புலி-வீரத்தையுடைய புலி. கண்ணினாள்-காந்தருவதத்தை. சூழ்ந்தால்-தழுவி நின்றால். அழுங்க- சீவகன்கெடும்படி. பேய்காள்என்றது அரசரைநோக்கி; விளி. அநங்கற்கு- மன்மதனுக்கும்.

(உரை.) [1]சீவக.751.[2]புலிஎன்று உயர்த்திக்கூறியது.

753. மந்திரிப்பு-கோபம். நாகம்-யானை. கடாம்-மதம். பிடி-பெண்யானை. உடற்றுதல்-நாகத்தினிடமிருந்து பிடியைப் பிரித்தல். களபக்கு-யானைக்கன்றிற்கு;களபம்-யானைக்கன்று. ஆமே-முடியுமோ. பாவை: காந்தருவதத்தை. நம்பியாகிய சீவகன். அத்திறம்-தத்தையைப் பெறும்அவ்வகையை. ஊக்கல்-முயலுதல்.

கூடுமோ? அதுபோலப் பாவை சீவகன் பாலளானால் அவளைப் பெறுந் திறத்தை நீர் கருதி முயறல் நுமக்குக் கூடுமோவென்றானென்க.

அரசராதலின், இவளைப் பெறுதற்குரியீராயினும் கலைகளானும் ஆண்மை முதலியவற்றானும் குறைபாடுடைமையிற் பெறலரிதென்றான். (261)

754. தூமத்தாற் கெழீஇய கோதை
தோட்டுணை பிரித்தல் விண்மேற்
றாமத்தாற் கெழீஇய மார்ப
னிந்திரன் றனக்கு மாகா
தேமுற்றீ ரின்னுங் கேண்மி
னிரதியைப் புணர்து மென்று
காமத்தாற் கெழுமி னார்க்குக்
காமனிற் பிரிக்க லாமே.

(இ-ள்.) மயக்கமுற்றீர், கோதையது தோட்டுணையாகிய சீவகனைப் பிரித்தல் இந்திரனுக்குங்கூடாது; இங்ஙனம் இவனைப் பிரித்தலேயன்றி, இன்னுமுங்கேண்மின்; இரதியைக்கூடுவேமென்று வேட்கையாற் பொருந்தினார்க்கு அவளைக் காமனிடத்து நின்றும் பிரித்தல் கூடுமோவென்றானென்க.

தெய்வத்தாலும் பிரித்தலரிதென்று கூறி, பின் இவள் தன்னைப் பிரித்தலும் அரிதென்றான். இவை ஐந்துகவியும் பேதம். (262)

755. எம்மைநீர் வெல்லப் பெற்றீர் வென்றபி னிருந்த வேந்தன்
நும்மையும் வேறு செய்து நும்முளே பொருது வீந்தால்
வெம்மைசெய் துலக மெல்லா மாண்டிட விளைக்கு நீதி
அம்மமற் றதனை யோரீ ரவன்கருத் தன்ன தென்றான்.

---

754. தூமம்-அகிற்புகை. கெழீஇய-பொருந்திய. கோதை-பூமாலையையுடைய காந்தருவதத்தையினது. மாலைக்குப் புகையூட்டுதல். *சீவக.111*, அடிக். தோள்துணை-தோளிற்குத் துணையாகிய சீவகனை. தாமம்-கற்பக மாலை. மார்பனாகிய இந்திரன். பிரித்தல் ஆகாது. ஏமுற்றீர்-மயக்கங் கொண்டீர்; *சீவக.2001, 2459, 2841, 2956*. இரதி-மன்மதனுடைய மனைவி. கெழுமுதல்-பொருந்துதல்; *(பி-ம்.)* 'கெழுமினார்க்கு', 'கழுமினார்க்கு'. காமனிற் பிரிக்கலாமே-மன்மதனிடமிருந்து இரதியைப் பிரிக்கமுடியுமோ.

755. வெல்லப் பெற்றீர்-வென்றுவிடுவதாக எண்ணினீரானாலும். வேந்தன்-கட்டியங்காரன். வேறு செய்து-வேறுபடச் செய்து. வீந்தால்-நீங்கள் இறந்தால். வெம்மை-கொடுமை. உலகமெல்லாம்-நும்

(இ-ள்.) நீர் எம்மை ஒருவாற்றான் வெல்லப்பற்றீராகப் பாரும்; அங்ஙனம் வென்றபின்பு கட்டியங்காரன் நும்மையும் பகைப்பித்து நும்மிலே நீர் பொருது பட்டால் நும்முலகெல்லாம் தான் ஆளுதற்கு ஒரு முறைமை உண்டாக்காநிற்கும்; அவனை என்னையொழிய வேறே ஆராய்ந்து பாரீர்; இவன் கருத்து [1]முன்பு அத்தன்மைத்துக் காணுங்கோளென்றானென்க.

அம்ம:அசை. அரசருலகினைக் கட்டியங்காரன் கொள்ளாமல் அவரேபெறும்படிகூறினமையால், இக்கவிதானம். (263)

756. சொற்றிற லன்றி மன்னீர் தொக்குநீர் காண்மி னெங்கள்
விற்றிற லென்று வில்வாய் வெங்கணை தொடுத்து வாங்கிக்
கற்றிரள் கழிந்து மண்ணுட் கரந்தது குளிப்ப வெய்திட்
டிற்றெமர் கல்வி யென்றா னிடியுரு மேற்றொ டொப்பான்.

(இ-ள்.) உருமேற்றொடொப்பான், மன்னீர், எங்கள் சொல் வன்மையன்றி வில்வன்மையும் திரண்டு நீர் காண்பீராகவென்று கூறி, வில்வாயிலே கணையைத்தொடுத்து நிரம்ப வாங்குதலாலே தன்னுள்ளேகரந்த அவ்வம்புகற்றிரளைக்கழிந்து மண்ணுட்குளிப்ப வெய்து, எமர்கள்கல்வியெல்லாம் இத்தன்மைத்தென்றானென்க.(264)

757. ஆழியங் கழனி தன்னு ளம்பொடு கணையம் வித்திச்
சூழ்குடர்ப் பிணங்கண் மல்க விளைத்தபின் றொழுதிப் பல்பேய்க்
கூழ்படு குருதி நெய்யி னிறைச்சிச்சோ றூட்டி வென்றி
வீழ்தர வேட்டு நின்றா ரெய்துப வெகுளல் வேண்டா.

உலகமெல்லாவற்றையும். நீதி விளைக்கும்-ஒரு முறைமையை உண்டாக்கிக் கொள்வான். ஓரீர்-உணர்ந்துபாருங்கள். அவன்-கட்டியங் காரன்.

(உரை.) [1]முன்பும் என்றது சச்சந்தனுடைய அரசைக் கைப் பற்றினமையைக்குறித்தது.

756. சொற்றிறல்-சொல் வன்மை. மன்னீர்-அரசர்களே. "ஏமாரு மன்னீ ரெயிறிறமின்" (*தொல்.* புறத். 36, ந. மேற்.) தொக்கு-ஒன்றுகூடி. எங்கள் சொற்றிறலன்றி, விற்றிறலையும் தொக்கு நீர் காண்மின். கற்றிரள்-கல்லின் தொகுதியை. கழிந்து-துளைத்து நீங்கி. குளிப்ப-மூழ்கும்படி. கரந்தது, கற்றிரள் கழிந்து மண்ணுள் குளிப்ப எய்திட்டு எனமாறியியைக்க; *பெருங்.1. 55:142-3; சிற்.101; கம்ப.* குலமுறை.26. எய்திட்டு-எய்து; ஒருசொல். எமர் கல்வி இற்று; இற்று-இத் தன்மை யையுடையது. ஒப்பான்-பதுமுகன். இதுமுதல் இரண்டுபாடலும் தண்டோபாயம்.

(இ-ள்.) [1]சக்கரவியூகமாக வகுத்த படையாகிய விளை நிலத்தே அம்பையும் தண்டாயுதத்தையும் விசையாக விதைத்துப் பிணமாகிய நெல்லை விளைவித்த பின்பு குருதியாகிய நெய்யுடனே இறைச்சியாகிய ஊழ்படுசோற்றைப் பல்பேய்க்கு ஊட்டி விசய மகள்விரும்பும்படி களம்வேட்டு நின்றவர்கள் இவளைப் பெறுகின் றார்கள்; ஒரு பயனின்றி வெகுளல்வேண்டாவென்றானென்க.

இவை இரண்டும் தண்டம். *(265)*

758. போர்ப்பறை முழங்கி யெங்கும்
பொருவளி புடைக்கப் பட்ட
கார்க்கடல் போன்று சேனை
கலக்கமோ டுரறி யார்ப்பத்
தார்ப்பொலி மார்ப னோர்த்துத்
தன்கையில் வீணை நீக்கி
வார்ப்பொலி முலையி னாட்கு
வாய்திறந் திதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) காற்றடித்த கடல்போல் எங்கும் பறைமுழங்கிச் சேனை ஆர்ப்ப அதனை மார்பன் ஓர்ந்து நீக்கித் தத்தைக்கு இதனை வாய்விட்டுக் கூறினானென்க.

கலக்கம்-முன்னின்று நிலைகுலைதல். உரறி-முழங்கி. [1]கையா றுற்றிருந்தவன் ஆரவாரமுண்டென்று செவிகொடுத்துணர்ந்தான். [2]ஓர்ந்து: விகாரம். [3]வீரத்தாற் காமங்கெட்டதென்று இரண்டன்சிறப்புங் கூறினார். *(266)*

---

757. ஆழியம் கழனி-சக்கர வியூகமாகிய வயல்; *பு-வெ.159.* கணையம்-தண்டாயுதம்; *பெருங்.3.20:36.* அம்பும் கணையமும் வித்துதல்: *புறநா.369:13.* தொழுதி-கூட்டமான. ஊழ்படு-முதிர்ந்த. குருதியாகிய நெய். இறைச்சி-மாமிசம். குருதிநெய்யுடன் இறைச்சியாகிய ஊழ்படு சோற்றைப் பல்பேய்க்கு ஊட்டி என மாறியியைக்க. வென்றி-வெற்றியைத் தரும் துர்க்கை. வீழ்தர-விரும்பும்படி. வேட்டு-களவேள் வியைச்செய்து. எய்துப-பெறுவார்கள்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* சக்கரயூகம்.

758. போர்ப்பறை-போர்முரசம். வளி-காற்றினால். கார்-கருமை. கடல்போன்று சேனை ஆர்ப்ப. கலக்கம்-நிலைகுலைதல், உரறி-முழங்கி. மார்பன்-சீவகன். ஓர்த்து-அதனை அறிந்து. முலையினாட்கு-காந்தருவதத்தைக்கு.

(உரை.) [1]சீவகன் கையாறுற்றிருந்தமை; *சீவக.739,* ந. [2] ஓர்ந்து என்பது ஓர்த்து என வலித்தல் விகாரம் பெற்றது; *சீவக.723; மலைபடு. 23; பெருங்.3. 14:266.* [3]ஒன்பது சுவைகளுள் ஒன்று அதிகரித்தபொழுது மற்றொன்று கெடுமாதலின், இங்கே, 'வீரத்தாற் காமங்கெட்டது'

(வேறு)

759. தேய்ந்து நுண்ணிடை நைந்துகச் செப்பினைக்
காய்ந்த வெம்முலை யாய்நின கண்கள்போல்
ஆய்ந்த வம்பினுக் காரிரை யாகிய
வேந்தர் வேண்டிநின் றார்விம்ம னீயென்றான்.

(இ-ள்.) இடை குறைந்து கெடும்படி செப்பினைக் கெடுத்த முலையாய், நின்னுடைய கண்கள்போல் தப்பாதென்று ஆய்ந்த அம்பிற்கு இரையாவதற்கு வேந்தர் விரும்பிநின்றார்; நீ வருந்தா தொழிகவென்றானென்க. (267)

760. அண்ணல் கூறலு மம்மனை யோவெனாத்
துண்ணெ னெஞ்சின ளாய்த்துடித் தாயிழை
கண்ணி னீர்முலை பாயக் கலங்கினாள்
வண்ண மாக்கவின் சொல்லொடு மாய்ந்ததே.

(இ-ள்.) தலைவன் அதனைக் கூறினானாக, ஆயிழை, அம்மையோவென்னாத் துணுக்கென்ற நெஞ்சினளாய் மெய்ந் நடுங்கி அழுது கலங்கினாள்; அப்பொழுது அவளது கவின், கூறிய கூற்றுடனே[1]பொன்றக்கெட்டதென்க. (268)

761. மேவி நம்பிக்கு வெம்பகை யாக்கிய
பாவி யேனுயிர் பாழுடல் பற்றவிட்
டாவி யோநட வாயென் றழுதுதன்
காவி வாட்கண் கலங்க வதுக்கினாள்.

என்றார்; இப்படியே ஒருசுவை மற்றொரு சுவையைக் கெடுத்ததாகக் கம்பரும் கூறுவர்; "காமன், தன்றி றத்தையுங் கடந்தது சீற்றத்தின் றகைமை", "சீற்றமென் றொன்று தானே மேனிமிர் செலவிற் றாகித், தோற்றியதுன்ப நோயையுள்ளூறத்துரந்ததம்மா" (*கம்ப. நிந்தனைப். 60; பாசப். 23.*)

759. நைந்து-குறைந்து. முலைக்குச் செப்பு உவமை. வெம்மை-விருப்பம். 'முலையாய்' என்றது தத்தையை நோக்கி; விளி. நின-நின்னுடைய. மகளிர்கண்கள் போன்ற அம்பு: *சீவக. 439,* அடிக். *பெருங். 1. 41:72.* இரையாகிய-இரையாவதற்கு. வேண்டி-விரும்பி. விம்மல்-வருந்தாதே.

760. அண்ணல்: சீவகன். அம்மனையோ; *சீவக. 745,* அடிக். துண்ணென்- துணுக்கென்னும். ஆயிழை-காந்தருவதத்தை. முலையிற் பாய. கண்ணீர்முலை பாய்தல்: *சீவக. 2049; கலி. 77:4, 146:7-8; புறநா. 143: 13-4.* வண்ணம்-நிறம். கவின்-தத்தையின் அழகு. சொல்லொடு-சீவகன் கூறிய சொல்லுடனே. கவின்மாய்ந்தது.

(உரை.) [1]பொன்றக்கெட்டது-முற்றக்கெட்டது: *சீவக. 403,* ந.

(இ-ள்.) உறவாயிருந்து நம்பிக்குக்கடிய பகையை விளைவித்த பாவியேனது உயிரே, நீ பாழுடலைக் கைவிட்டுப் போகின்றிலை; இங்ஙனம் போகாத நீயும் ஓராவியோவென்றழுது தன் கண்கலங்க அடித்துக்கொண்டாளென்க.

பாவியேனது பாழுடலும் பாடம். (269)

762. பாழி நம்படை மேலதிப் பாரெலாம்
நூழி லாட்டி நுடக்கிக் குடித்திடும்
வாழி நங்கைகண் டாயென்று வாட்கணீர்
தோழி தூத்துகிற் றோகையி னீக்கினாள்.

(இ-ள்.) தோழி, நங்காய், வலியையுடைய நம்படை மேலே நின்றது; இஃது இவர்களையேயன்றி இப்பாரிலுள்ளோரெல்லா ரையும் கொன்று குவித்து ஒன்றாகக் கரைத்துக் குடித்துவிடுங்கா ணென்றுகூறிக் கண்ணீரை முன்றானையாலே துடைத்தாளென்க. (270)

763. எங்கள் பெண்மையு மீர்மலர்த் தார்மன்னர்
தங்க ளாண்மையுஞ் சால்வது காண்டுமென்
றிங்கு வார்முர லுங்கலை யேந்தல்குல்
நங்கை வாட்படை நங்கையைச் சூழ்ந்ததே.

தங்குகின்ற நீண்ட கலை.

(இ-ள்.) நங்கை வாட்படை, எங்கள்பெண்தன்மையிலும் மன்னராண்தன்மையிலும் அமைவதொன்று காணக்கடவேமென்று கூறிநங்கையைச்சூழ்ந்ததென்க. (271)

---

761. நம்பிக்கு-சீவகனுக்கு. வெம்பகை-கொடிய பகையை. ஆக்கிய- உண்டாக்கிய. பாவியேன் உயிர்-பாவியாகிய என்னுடைய உயிரே. 'பற்று விட்டு நடவாய் (நீ) ஆவியோ என்று' எனமாறியியைக்க நடவாய்-போகவில்லை. காவி-நீலோற்பலம். காவியை ஒத்த நிறத்தையும், வாளை ஒத்த கூர்மையையும் உடைய கண். அதுக்கினாள்- அடித்துக்கொண்டாள். வருத்தத்தாற் கண்ணை அதுக்குதல்: *வி-பா.* சூது போர்.221.

762. பாழி-வன்மை. இப்பாரெலாம்-இப்பூமியிலுள்ளோர் ரெல்லாரையும். நூழிலாட்டி-கொன்றுகுவித்து; *மதுரை.*257; *மலைபடு.*86-7. நுடக்கி-ஒன்றாகக் கரைத்து. வாழி:அசை. நங்கை: காந்தருவதத்தை; விளி. தோழி:வீணாபதி. துகிலினது தோகையின். தோகை-முன்றானை; கண்ணீரைத் தோகையின் நீக்கினாள் என்க.

763. பெண்மை-பெண்தன்மை. ஆண்மை-ஆண்தன்மை. சால்வது-பொருந்துவ தொன்றை. காண்டும்-காண்போம். இங்கு-தங்கு கின்ற; இங்குதல்-தங்குதல்; *சீவக.* 1083. 2025. ந; *புறநா.*283:8; *பெருங்.*1. 55:143. வார்-நீண்ட. கலை-மேகலை. இங்கு கலை, வார்கலை, முரலுங்கலை எனத் தனித்தனிக் கூட்டுக. நங்கைப்படை-பெண்படை; *சீவக.*632-3. நங்கயை-காந்தருவதத்தையை.

(வேறு)

764. கூன்களுங் குறளு மஞ்சிக் குடர்வெந்து கொழும்பொற் பேழை
தான்கொளப் பாய வோடிச் சாந்துக்கோய் புகிய செல்வ
தேன்கொள்பூ மாலை சூடித் தாமமாய்த் திரண்டு நிற்ப
வான்பளிங் குருவத் தூணே மறைபவு மாய வன்றே.

(இ-ள்.) படையெழுச்சி கண்டு, கூன்களும் குறளும் அஞ்சி வெந்து பொற்பெட்டிதான் தங்களை உள்ளடக்கிக் கொள்வதாகக் கருதி அதனுள்ளே பாய்கைக்கும் சாந்திருந்த பரணிகளிலே புகுகைக்கும் ஓடிச்செல்வனவும் சூடித் திரண்டு நிற்பனவும், உருவத்தையுடைய பளிக்குத்தூணிலே மறைவனவு மாயினவென்க. *(272)*

765. இங்கித நிலைமை நோக்கி முறுவலித் தெரிபொன் மார்பன்
நங்கையைக் காக்கும் வண்ண நகாநின்று மொழிந்து பேழ்வாய்ச்
சிங்கந்தான் கடிய தாங்கோர் செழுஞ்சிங்க முழக்கிற் சீறிப்
பொங்கிமேற் செல்வ தேபோற் பொலங்கழ னரலச் சென்றான்.

இங்கிதம்-குறிப்பின்றன்மை; அவை படையெழுச்சியும் அதற்கு இவை அஞ்சினமையும். இங்கிதனிலைமையும் பாடம். செழுமை-கொழுப்பு.

(இ-ள்.) பொன்மார்பன், நிலைமைநோக்கி முறுவலித்து நங்கையைப் பதுமுகன் காப்பானாகத் தான்கருதி அதனை அவளுக்கு நகாநின்று கூறிக் கடியதொரு சிங்கந்தான் அவ்விடத்திற் சிங்கங்களின் முழக்காலே சீறிக் கோபித்து அவற்றின்மேற் செல்வது போலே கழல் நரலப் பதுமுகன் நிற்கின்றவிடத்தே சென்றானென்க. *(273)*

---

764. கூன்-வளைந்தவடிவமுடையது. குறள்-மிகக்குறுகியவடிவமுடையது; இவ்விரண்டும் சேர்த்தே வழங்கப்படும்; *சிலப்.20:17; 27:214; 28:58; பெருங்.1. 38:178, 46:256-63.* அஞ்சி-போரைக் கண்டு பயந்து. பேழை-பெட்டி. பாய-பாய்வதற்கும். சாந்துக்கோய்-சாந்து வைத்த பரணி; "சாத்துக்கோயும்", "கோலக் கோயுட் கொண்டுநிறை யமைத்த, சூடமை சாந்தும்" *(பெருங்.3. 5:78, 9:43-4.)* புகிய-புகுவதற்கும். பாய, புகிய, ஓடிச்செல்வ என்க. செல்வ-செல்வனவும். தாமமாய்-மாலைவடிவமாகி. நிற்ப-நிற்பனவும். வான் உருவப் பளிங்குத் தூண் எனமாறியியைக்க. வான்-வெள்ளிய. தூண்-தூணில்.

765. இங்கிதம்-குறிப்பு. முறுவலித்து-புன்னகைசெய்து. எரிபொன்-ஓட்டற்ற பொன்னாலாகிய ஆபரணம்; பொன்ஃஆகுபெயர். மார்பன்-சீவகன். மார்பன் நோக்கி முறுவலித்து எனமாறியியைக்க. நங்கையை-காந்தருவதத்தையை. நகாநின்று மொழிந்து-கூனும் குறளும் செய்வன

766. பதுமுக குமரன் மற்றிப் பாவையைக் காவ லோம்பி
மதுமுக மாலை நெற்றி மதகளி றுந்தி நிற்ப
நுதிமுக வாளும் வில்லு நுண்ணிலை வேலு மேந்திச்
சதுமுக மாகச் சேனை நமர்தலைப் பெய்க வென்றான்.

(இ-ள்.) பதுமுகன், வேறாக இப்பாவையைக் காத்தலைப் பேணிக் களிற்றை மண்டபத்தின் வாயிலளவும் செலுத்தி அதிலே நிற்க, நம்முடைய சுற்றத்தார், வாள்முதலியவற்றையேந்தி நம் சேனையை நான்கு கையாக அவர் வகுத்தவிடத்தே நிறுத்துக வென்றானென்க.

[1]பதுமுகனையொழிந்த தோழர்மூவரும் மூன்று கையும், நபுலவிபுலர்ஒருகையும் ஆக நான்குகை. *(274)*

767. வட்டுடை மருங்குல் சேர்த்தி வாளிரு புடையும் வீக்கித்
தட்டுடைப் பொலிந்த திண்டேர் தனஞ்சயன் போல வேறிக்
கட்டளைப் புரவி சூழ்ந்து கால்புடை காப்ப வேவி
அட்டுயிர் பருகுங் கூற்றங் கோளெழுந் தனைய தொத்தான்.

(இ-ள்.) அவரை அங்ஙனம் ஏவித்தான் சேர்த்தி வீக்கித் தேரை ஏறிப் பண்ணினையுடைய புரவியைப் பக்கத்தே சூழ்ந்து [1]கால்காப்பச்

வற்றைப் பரிகசித்து நின்று கூறி. பேழ்வாய்- பெரியவாய். கடியது-விரைவுடையது. முழக்கின்-முழக்கத்தாலே. பொங்கி-கோபித்து. மேல்-அச்சிங்கங்களின்மீது. பொலங்கழல்-பொன்னாலாகிய வீரக்கழல்-நரல-ஒலிக்க. சென்றான்-பதுமுகனிருக்குமிடம் சென்றான்.

766. பாவையை-காந்தருவதத்தையை. காவலோம்பி-காத்தலைச் செய்து; *சீவக.473*, ந. மாலையை நெற்றியிலேயுடைய களிற்றை. உந்தி-செலுத்தி. நுதி-கூர்மை. நுண்ணிலை வேல்-நுட்பமான கூரிய இலை போன்றவேல். சதுமுகமாக-நான்கு வகையாக; சதுர்முகமென்பது சதுமுகமென்று வந்தது. தலைப்பெய்க-இடத்தே நிறுத்துக. சேனையைச்சதுமுகமாகத் தலைப்பெய்க எனமாறியியைக்க. என்றான்-என்று சீவகன் கூறினான்.

(உரை.) [1]*சீவக.746*, அடிக்.

767. வட்டுடை-முழந்தாளளவாகவீரர் உடுக்கும் உடை விசேடம்; *சீவக.468. 2263.* ந.; *மணி.3:122*; *பெருங்.2. 4:122.* புடை-பக்கம். வீக்கி-கட்டி. தட்டு-தேரின்தட்டு. தனஞ்சயன்-அருச்சுனன். தேரில் தனஞ்சயன் போலஏறி. கட்டளைப்புரவி-பண்ணினையுடைய குதிரை. கால்-தேரின் ஆரக்காலை. அட்டு-கொன்று. கூற்றம்-யமன். கோள் எழுந்தனையது-கொல்லுதற்கு எழுந்த தன்மையை.

(உரை.) [1]தேர்ச்சக்கரத்தை வீரர் காத்துச் செல்லல்: *கம்ப.* நாக பாசப்.25.

சிலரை ஏவிக் கூற்றம் கொல்லுகைக்கெழுந்த தன்மையை யொத்தா னென்க.

வாள்-உடைவாள். (275)

768. புள்ளிரைப் பன்ன பொற்றார்ப்
புரவித்தே ரிரவி போலா
உள்ளுருத் தெழுந்து பொங்கி
யுடல்சினங் கடவ நோக்கி
முள்ளெயி றிலங்க நக்கு
முடிக்குழா மன்னர் கேட்பக்
கள்ளவி ழலங்கன் மார்பன்
கார்மழை முழக்கிற் சொன்னான்.

புள்ளிரைப்பன்ன-பறவையின் ஒலியையொத்த.

(இ-ள்.) அம்மார்பன், தேரிலே இரவிபோலேயிருந்து சினம் வெவ்விதாய் மனத்தே தோற்றி மிக்கு உடம்பினைச் செலுத்தாநிற்க, மன்னரை நோக்கி மிக நக்கு அவர்கேட்ப மழைமுழக்கம்போலே கூறினானென்க. (276)

769. முருகுலா முல்லை மாலை மூப்பிலா முலையி னார்நும்
அருகுலாம் புலவி நோக்கத் தமிர்தமின் றுகுப்ப கொல்லோ
கருதலாம் படிய தன்றிக் கலதியம் பிவையுங் காய்ந்த
பொருதுலாம் புகழை வேட்டிவ் வெஃகமும் புகைந்த வென்றான்.

(இ-ள்.) போர்செய்தலாலுண்டாம் புகழைவிரும்பி நினைக் கலாம்படியதன்றாகக் கேட்டினைச்செய்தலுடைய அம்பாகிய

---

768. புள்-பறவை. இரைப்பு-ஒலி. பொற்றார்ப்புரவி-பொன்னாற் செய்த கிண்கிணி மாலையையுடைய குதிரைகள். தாரின் ஒலிக்குப் புள்ளொலி உவமை. சீவகனுக்கு இரவி உவமை. இரவி-சூரியன். உள் உருத்து-மனத்தே தோன்றி, சினம் பொங்கி, உள்உருத்து எழுந்து உடலைக் கடவ நோக்கி என மாறியியைக்க. எழுந்து-மிக்கு. கடவ-செலுத்த. முள்ளெயிறு: *சீவக.1099, 2732.* இலங்க-விளங்கும்படி. நக்கு-சிரித்து. முடியையுடைய குழாமன்னர். கள்-தேன். மார்பன்: சீவகன்.

769. முருகு-வசனை. மாலையினையுடைய முலையினார்; மூப்பிலா முலையினார்; என்றது, பகையரசருடைய மனைவியரை. மூப்பு-தளர்வு. 'நும்' என்றது பகையரசரை. புலவிநோக்கத்து-(நீங்கள் பிரிந்து வந்தமையால் நும்மனைவிமாருக்கு நும்மீது உண்டான) ஊடலையுடைய பார்வையால். அமிர்தம்-பின்பு பெறக்கூடிய புணர்ச்சி யின்பத்தை. உகுப்ப கொல்லோ-நும்மனைவியர்இழப்பரோ; ஓ:அசை. கலதி அம்பு-தீமையைச் செய்யும் அம்பு; கலதிமை-தீமை; *சீவக.2932.* அம்பாகிய இவையும். காய்ந்த- கோபித்தன. வேட்டு-விரும்பி. எஃகம் புகைந்தன, (ஆதலால்) முலையினார்அமிர்தம் இன்ற உகுப்பகொல் என மாறிமுடிக்க. இக்கவி சீவகன்கூற்று.

இவையும் காய்ந்தன; இவ்வெஃமும் புகைந்தன; ஆதலால், முலையினார் நீர் யாழ்வாசிக்கப் போந்தீரென்பதனால் நும்மிடத்தே பிறந்த புலவிநோக்கத்தாற் பின்பு தாம்பெறுகின்ற புணர்ச்சியின் பத்தைப்பாழேயுகுப்பர்கொல்லோவென்றானென்க.

'அமிர்தமென்றுகுப்ப' என்றும் பாடம். (277)

770. வாணிக மொன்றுந் தேற்றாய் முதலொடுங் கேடு வந்தால்
ஊணிகந் தீட்டப் பட்ட வூதிய வொழுக்கி னெஞ்சத்
தேணிகந் திலேசு நோக்கி யிருமுதல் கெடாமை கொள்வார்
சேணிகந் துய்யப் போநின் செறிதொடி யொழிய வென்றார்.

(இ-ள்.) ஊணைக் கைவிட்டு திரட்டப்பட்ட முதலோடே ஊதியத்திற்கும் ஒருகேடுவந்தால் அவ்விரண்டினும் ஊதியமாகிய நடப்பின்மேலே நெஞ்சத்து நடக்கின்ற திண்மையைக் கைவிட்டு இரண்டையும் இழப்பதில் முதல் பெறுகையும் ஊதியமென்று பார்த்துப் பெரிய முதல் கெடாதபடி அதனைக்கொள்வார் நின் குலத்தோர்; நீயும் அதுசெய்யாது போர்குறித்தெழுதலின், நினக்குரிய வாணிகமொன்றும் அறியாய்; இனி நின் செறிதொடியாகிய ஊதியத் தைக் கைவிட்டு நின்னுடம்பாகிய முதலைக்கொண்டு பிழைக்கப் போவென்றாரென்க.

தேற்றாய், "தேற்றாய் பெரும பொய்யே" (*புறநா.59*) [1]என்றது போல்நின்றது. இலேசு-சிறுமையாகிய ஊதியம். (278)

---

770. தேற்றாய்-அறியாய். ஊண் இகந்து ஈட்டப்பட்ட முதலொடு ஊதியத்திற்கும் கேடுவந்தால் என மாறுக. ஊண்-உணவை. இகந்து-கைவிட்டு. ஈட்டப்பட்ட-சேர்க்கப்பட்ட. ஊதியம்-இலாபம். ஒழுக்கின்-ஒழுக்கத்தையுடைய. நெஞ்சத்து ஏண்-மனத்திண்மையை. இகந்து-கைவிட்டு. இலேசு-சிறிய இலாபம். நோக்கி-ஊதியத்தைக் காட்டிலும் முதலே பெரிதென்று பார்த்து. இருமுதல்-பெரிய முதல்தொகையை. ஊதியநெஞ்சத்து... கொள்வார்: *குறள்.463.* சேண் இகந்து-நெடுந் தூரத்தே நீங்கி. உய்யப்போ-பிழைக்கப்போ. தொடி-காந்தருவதத்தையை; ஆகுபெயர். ஒழிய-நீங்க. தொடியொழிய உய்யப்போ என்றார் என மாறியியைக்க. சீவகனுக்கு முதலும், காந்தருவதத்தைக்கு ஊதியமும் உவமை.இக்கவிபகையரசர்கூற்று.

(மேற்.) அடி. 1: *சிவ. பா.9.* அதி. 2, *சிவஞா.*

(உரை.) [1]தேற்றாயென்றது தேறாயெனத் தன்வினையாய் நின்றது (*புறநா.59:4,* உரை.)

771. தம்முடையப் பண்டந் தன்னைக்
கொடுத்தவ ருடைமை கோடல்
எம்முடை யவர்கள் வாழ்க்கை
யெமக்குமஃ தொக்கு மன்றே
அம்மடி யரசிர்க் கெல்லா
மென்கையி லம்பு தந்து
நும்முடைத் திருவுந் தேசு
நோக்குமின் கொள்வ லென்றான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டுத் தம்முடைய பண்டத்தைப் பிறர்க்குக் கொடுத்த அவர்களுடைமைகளை வாங்கிக்கோடல் எம் குலத்தோர் வாழ்வாதலின், அஃது எமக்குமொக்குமல்லவோ? இனி யான் நுங்கட்கெல்லாம் என் கையிலம்பைத் தந்து நும்முடைய [1]வீரஸ்ரீயையும் புகழையும் இப்பொழுதே கொள்வேன்; வல்லீராயின் அவற்றைக் காப்பீராகவென்றானென்க. (279)

772. மட்டுலாந் தாரி னாய்நின் வனப்பினோ டிளமை கல்வி
கெட்டுலாய்ச் சிலம்பு செம்பொற் கிண்கிணி மகளிர் கோங்க
மொட்டுலா முலைகள் பாய்ந்த வகலத்துச் சரங்கண் மூழ்கப்
பட்டுலாய்க் கிடக்க லுற்றா யென்சொலாய் பாவி யென்றார்.

(இ-ள்.) தாரினாய், சிலம்பு முதலியவற்றையுடைய மகளிரது கோங்கரும்பு தோற்றுப்போம் முலைகள் உலாய்ப்பாய்ந்த அகலத்தே சரங்கள் உலாய்ப் பாய்கையினாலே பட்டு நின்வனப்பு முதலியன கெட்டுக் கீழ்க் கிடக்கலுற்ற பாவி, நீ எதுசொல்லாயென்றாரென்க.

இஃது அரசர்கூற்று. (280)

---

771. கொடுத்து அவர் உடைமையைக்கோடல் எனப்பிரிக்க. உடைமை-உடைமைப்பொருளை. கோடல்-கொள்ளுதல். எம்முடையவர்-எம்குலத்தவர்களுடைய; என்றது வணிககுலத்தை. ஒக்கும்-பொருந்தும். அம்முடி-அழகிய கிரீடம். அரசிர்க்கெல்லாம்-அரசராகிய உங்கட்கெல்லாம். திரு-வீரமகள். தேசு-புகழ். இக்கவி சீவகன்கூற்று.

(உரை.) [1] வீரலக்ஷ்மி.

772. மட்டு-வாசனை. கோங்கமொட்டு உலாம்-கோங்கரும்பு தோற்றுப் போம்படியான. அகலத்து-மார்பில். சரங்கள் உலாய் மூழ்க-அம்புகள் உலாவி மூழ்குதலாலே. தாரினாய், மகளிர் முலைகள் பாய்ந்த அகலத்துச் சரங்கள் உலாய் மூழ்கப்பட்டு, வனப்பினோடு இளமையும் கல்வியும் கெட்டு உலாய்க் கீழ்க்கிடக்கலுற்ற பாவி என்சொலாய் என மாறியியைக்க.

773. எரிசுடர்ப் பருதி முன்ன ரிருளென வுடைந்து நீங்கப்
பொருபடை மன்னர் நுங்கள் புறக்கொடை கண்டு மற்றிம்
முருகுடைக் குழலி னாடன் முகிழ்முலை கலப்ப லன்றேல்
இருசுடர் வழங்கும் வையத் தென்பெயர் கெடுக வென்றான்.

(இ-ள்.) பருதிமுன்னர் இருள்கெடுமாறுபோல நீர் எனது தோற்றங் கண்டுபோக நுமது புறங்கண்டு பின்பு குழலினாளை முலையைக் கலப்பேன்; அது செய்திலேனாயின், என்புகழ் ஞாயிறும் திங்களும் வழங்குகின்ற உலகெங்கும் நடவாது கெடுவதாக வென்றானென்க.

இது சீவகன் வஞ்சினம். இது, முன் இளமை முதலியவற்றை அவ்வரசர்கொன்று கூறலின்,[1] அக்கொலைபொருளாகப்பிறந்தவெகுளி யென்னும்மெய்ப்பாடு. இது, "நகுதக்கனரே"(72) என்னும் *புறப்பாட்டி* னுட்கண்டுகொள்க. (281)

(வேறு)

774. ஆண்மர வாணிலத் தப்பு வேல்செய்முள்
காண்வரு காட்டினக் களிற்று நீள்வரை
நீணில வேந்தெனும் வேழப் பேரினம்
பூண்முலைப் பிடிக்கவாய்ப் போர்செய் குற்றவே.

---

773. சுடர்-கிரணம். உடைந்து-தோற்று. மன்னராகிய நுங்ககளது. புறக்கொடை-புறம்கொடுத்து ஓடுதலை; ''அழிகுநர்புறக்கொடை'' (*பு.வெ.*55.) முருகு-வாசனை. குழலினாள்:காந்தருவதத்தை. கலப்பல்-கலப்பேன். இரு சுடர்-சூரியனும், சந்திரனும். இப்பாடல் 'வஞ்சினக் காஞ்சி' என்னும்துறையின்பாற்படும்; *பு-வெ.*69.

(உரை.) [1]"கொலையென்பது, அறிவும் புகழும் முதலாயின வற்றைக் கொன்றுரைத்தல்; 'உறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச், சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை' (*புறநா.*72) என்பது கொலை பொருளாக வெகுளிச் சுவை பிறந்தது; என்னை? சிறுசொற் சொல்லுதலென்பது புகழ்கொன்றுரைத்தலாகலின்"(*தொல்.* மெய்ப்.10, பேர்.)

774. ஆளாகிய மரம். ஆள்-வீரர். அப்பு-அம்பு; வலித்தல் விகாரம். அம்பாலும் வேலாலும் செய்த முள். காட்டு-காட்டில். முள்ளையுடைய காட்டில், காண்வரு காட்டில் என்க. காண்வரு-எல்லாரும் காணுதலை யுடைய. களிற்றுவரை-களிறாகிய மலையின்மேலே. வேழப் பேரினம்-யானைகளின் பெரிய கூட்டம். பூண்-ஆபரணங்கள். முலைப்பிடிக்கு-காந்தருவதத்தையாகிய பெண்யானையின்பொருட்டு. அவாய்-விரும்பி. வேழப்பேரினம் போர்செய்குற்ற என்க.

(இ-ள்.) ஆளாகிய மரத்தையுடைய வாளாகிய நிலத்தே அம்புவேலாற் செய்த இடுமுள்ளையுடைய எல்லாரும் காண்ட லுடைய காட்டில் இனக்களிறாகிய வரைமேலே வேந்தராகிய வேழத்திரள் தத்தையென்கிற பிடிக்கு அவாவிப் போர்செய்தலுற்றன வென்க.

பூண்முலை:வெளிப்படை. (282)

775. தாழிருந் தடக்கையு மருப்புந் தம்பியர்
தோழர்தன் றாள்களாச் சொரியு மும்மதம்
ஆழ்கடற் சுற்றமா வழன்று சீவக
ஏழுயர் போதக மினத்தொ டேற்றதே.

(இ-ள்.) [1]இசையேழினாலுமுயர்ந்த சீவகனாகிய யானை, கை நந்தட்டனாக, மருப்பு நபுலவிபுலராக, தோழர்நால்வரும் தாளாக, மும்மதம் தேரும் குதிரையும் காலாளுமாக, அரசராகிய ஆனைத்திரளுடனே போர்செய்யத் தொடங்கிற்றென்க.

[2]தன்னை யானையாக உருவகங்கூறலிற் கடற்சுற்றம் அதனை யொழிந்த மூன்று படையுமாம். யானைக்கு உத்தமவிலக்கணம் ஏழு முழவுயரம். இவன் விணைவென்றமையின், ஏழுயர் போதக மென்றார். (283)

776. குடையுடை வேந்தெனுங் குழாங்கொ ணாகமும்
கொடியெனும் பிடியுடைக் குமர வேழமும்
வெடிபடு போர்த்தொழில் காண விஞ்சையர்
இடியுடை யினமழை நெற்றி யேறினார்.

(மேற்.) அடி. *4:கல். 'பூமணி'*, 25, மயில்.

775. தாழிருந்தடக்கை-தாழ்ந்த பெரிய வளைந்த துதிக்கை. தடக்கையும், மருப்பும் தம்பியராக. தம்பியர்-நந்தட்டனும் நபுலவி புலரும். தோழர்-சீதத்தன், புத்திசேனன், பதுமுகன், தேவதத்தன் என்பவர்கள். தாள்களா- நான்கு கால்களாகவும். மும்மதம்-கன்னமதம், கபோலமதம், பீஜமதம் என்பவை. கடற்சுற்றமா-தேர், குதிரை, காலாள் என்பவைகளாகவும். ஏழுயர்சீவகபோதகம்எனமாறியியைக்க. போதகம்-யானை. ஏழுயர் போதகம்: *பாகவதம்*, சராசந்த. 32; *வி.பா.* இந்திர.6. இனம்-யானைக்கூட்டம்.

(மேற்.) *மு:நன்.பொது.59, மயிலை; சங்கர.*

(உரை.) [1]இசை ஏழு-குரல்முதலான சுரங்கள் ஏழு. [2]தன்னை என்றது சீவகனை.

776. வேந்தெனும் நாகமும்-வேந்தராகிய யானைகளும். குழாம்-கூட்டம். கொடியெனும்பிடி-பூங்கொடிபோன்ற காந்தருவதத்தையாகிய

(இ-ள்.) வேந்தராகிய யானைகளும் தத்தையாகிய பிடியை யுடைய சீவக குமாரனாகிய யானையும் தம்மிற் பகைத்தலுண்டாகிய போர்த் தொழிலைக் காண்டற்கு விஞ்சையர் மழை நெற்றியிலே யேறினாரென்க. (284)

வெடி-முழக்கமுமாம்.

777. கரைபொரு கடலொடு கார்க ணுற்றென
முரைசொடு வரிவளை முழங்கி யார்த்தன
அரைசரு மமர்மலைந் தரணம் வீசினார்
குரைகடற் றானைபோர்க் கோலஞ் செய்தவே.

(இ-ள்.) கடலொலியோடே வான்முழக்கம் சேர்ந்ததென்னும் படி முரசும் வளையும் முழங்கி ஆர்த்தன; அப்பொழுது அரசரும் போரை[1] ஏறட்டுக் கொண்டு கவசத்தையணிந்தார்; அவர்தானையும் போர்க்கோலங்கொண்டனவென்க. (285)

778. தெய்வதம் வணங்குபு செம்பொன் வாயுளிட்
டெய்கணைப் படுமழை சிதறி யெங்கணும்
மொய்யமர் மலைந்தனர் முருகு விம்முதார்ச்
செய்கழற் சீவகன் வாழ்க வென்னவே.

பெண் யானை. குமரவேழம்-சீவககுமரனாகிய ஆண்யானை. வெடிபடு-பகைத்தல் உண்டாகிய. விஞ்சையர்-வித்தியாதரர். மழை நெற்றி-மேகத்தின் உச்சியிலே. இச்செய்யுட் கருத்தோடு, "குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றாற் றன்கைத்தொன், றுண்டாகச் செய்வான் வினை" (குறள்.758) என்பது ஒருவாறு ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

777. கடலொடு-கடலொலியுடன். கார்கண் உற்றென-மேக முழக்கமும் சேர்ந்தாற்போல. வளை-சங்கு. அரைசர்-அரசர். அமர்-போர். அரணம் வீசினார்-கவசத்தையணிந்தார்; ''அரணம் வீசினார்'' (*சீவக.1847.*) அரணம்-கவசம்; *பெருங்.1, 46:11.* குரைகடல்-ஒலிக்கின்ற கடல். போர்க்கோலம் செய்த-போருக்கு உரிய அலங்காரத்தைச் செய்து கொண்டன.

(உரை.) [1]ஏறட்டுக்கொண்டு-மேற்கொண்டு.

778. வணங்குபு-வணங்கி. பொன்-பொற்றகடு. பொற்றகட்டை வாயுள் இட்டுப் போர் செய்தல்: "காஞ்சனத் தளிவம் வாய்க்கிட்டச்சுற முழங்கி" (*சீவக.2303*); இதனை லோகாபிஸாரம் என்பர் வடநூலார். கணையை மழைபோற்சிதறி. செய்கழல்-தொழிலழகு பெற்ற வீரக்கழல்; *சீவக.611,*அடிக். தலைவனை வாழ்த்திப் போர் தொடங்கல்: *பெருங்.1. 43:42, 113; 3. 17:229.* (தோழர்) சீவகன் வாழ்கவென்ன,

(இ-ள்.) சீவகன்றோழரும் சீவகன் வாழ்கவென்று கூறாநிற்கத் தெய்வத்தை வணங்கிப் [1]பாடுகுறித்துப் பொற்றகடு தம்வாயுளிட்டு எவ்விடமும் பெய்கின்ற மழைபோலக் கணையைச் சிதறப் போரை மேற்கொண்டாரென்க.

[2]சிதறி, சிதறவென்க. (286)

779. கலந்தது பெரும்படை கணைபெய்ம் மாரிதூய்
இலங்கின வாட்குழா மிவுளி யேற்றன
விலங்கின தேர்த்தொகை வேழங் காய்ந்தன
சிலம்பின வியமரந் தொழித்த சங்கமே.

(இ-ள்.) அரசர்பெரும்படை கணையைப் பெய்மாரி போலத் தூவி இதனோடு கலந்தது; அப்பொழுது இரண்டுபடையில் வாட் குழாமும் இலங்கின; குதிரையும் ஒன்றையொன்று ஏற்றன; தேரும் ஒன்றையொன்று தடுத்தன; வேழமும் ஒன்றையொன்று காய்ந்தன; இயமரமும் இயம்பின; சங்கும் ஒலித்தனவென்க.

இதனால், இரண்டுபடையும் கலந்தபடி கூறினார். (287)

780. சுற்றணி கொடுஞ்சிலை மேகந் தூவிய
முற்றணி பிறையெயிற் றம்பு மூழ்கலின்
அற்றுவீழ் குழைமுக மலர்ந்த தாமரை
மற்றவை சொரிவதோர் மாரி யொத்தவே.

தெய்வதம் வணங்குபு செம்பொன் வாயுளிட்டுக் கணைசிதறி அமர் மலைந்தனர் என்க.

(உரை.) [1]பாடு-இறத்தல். [2]எச்சத்திரிபு.

779. படை கணையை மாரிபோல் தூய்க் கலந்தது; தூய்-தூவி. வாட் குழாம் இலங்கின; இலங்கின-விளங்கின. இவுளி-குதிரை. ஏற்றன- பொருதன. தேர்த்தொகை விலங்கின எனமாறுக. தொகை-கூட்டம். விலங்கின-தடுத்தன. காய்ந்தன-கோபித்தன. இயமரம் சிலம்பின என மாறுக. இயமரம்-ஒருவகை வாத்தியம்; ஊதுகொம்பு என்றும் கூறுவர்; *பெருங்.3. 27:102;5. 6:63, 7:14; சூளா. சுயம். 229, 280; நள. சுயம். 88.* சங்கம் தெழித்த- சங்குகள் ஒலித்தன.

780. சுற்றணி-சுற்றிலும் அணியப்பட்ட. சிலையாகிய மேகம். சிலை-வில். தூவிய அம்பு, பிறையெயிற்றம்பு என்க. முற்ற அணி-நிரம்ப வலித்தல் பொருந்தின. எயிற்றம்பு: *வி.பா.*1-ஆம் போர்.28, 16-ஆம் போர். 31, 55. பிறைபோலும் எயிற்றம்பு. மூழ்கலின்-மூழ்குதலால். குழைமுகம்-குண்டலத்தோடு கூடிய முகம். முகம் அவை-முகமாகிய

(இ-ள்.) சிலையாகிய மேகந்தூவிய நிரம்ப வலித்தல் பொருந்தின அம்பு மூழ்குதலால் அற்றுவீழ்கின்ற முகமாகிய அவை மலர்ந்த தாமரைப்பூவைச் சொரிவதொரு மாரியையொத்தனவென்க.

எயிற்றம்பு-[1]அலகம்பு. மற்று:அசை. *(288)*

781. மறப்படை பசித்தன வயிறின் றார்கெனக்
குறைத்தனர் குஞ்சரங் கூந்தன் மாத்துணித்
திறக்கின ரோடுதேர் மைந்த ரின்னுயிர்
துறக்கம்போய்ப் புகுகெனத் துணிய நூறினார்.

(இ-ள்.) மறப்படை முன்பு வயிறுபசித்தன, அவை இன்று வயிறு நிறைகவென்று கூறிக் குஞ்சரத்தைக் குறைத்தார்; மாவைத் துணித்துத் தேரை இறக்கினார்; இன்னுயிர்போய்த் துறக்கம் புகுகவெனக்கூறி மைந்தரைத்துணிய வீசினாரென்க. *(289)*

(வேறு)

782. *(1)* ஆற்றுவீர் வம்மி னெம்மோ
டாண்மைமேம் படீஇய வென்பார்
ஏற்றவர் மார்பத் தல்லா
லிரும்புமேல் விடாது நிற்பார்
கூற்றம்போற் கொடிய யானைக்
கோடுழு தகன்ற மார்பம்
கீற்றுப்பட் டழகி தாகக்
கிடக்கெனக் கொடுத்து நிற்பார்.

அவை. முகமவை தாமரையைச் சொரிவதொரு மாரியை ஒத்த என்க. மாரி-மழை.

(உரை.) [1]அலகம்பு: "அஞ்சம்பையு மையன்றன தலகம்பையு மளவா" *(கம்ப. கங்கைப்.3.)*

781. மறப்படை-வீரம்பொருந்திய ஆயுதம். வயிறு-படையின் வயிறு. ஆர்க-நிறைக. குஞ்சரம் குறைத்தனர்-யானையை வெட்டினர். கூந்தல்-பிடரிமயிர்; "கூந்தன்மா கொன்று" *(முத்.)* மா-குதிரை. இறக்கினர்: முற்று. மாவைத்துணித்து ஓடுகின்ற தேரை இறக்கினர் என்க. மைந்தர்-வீரர். துறக்கம்-வீரசுவர்க்கம். நூறினார்-கொன்றார்.

782. ஆற்றுவீர்-செய்வீர். வம்மின்-வாருங்கள். ஆண்மை மேம்படீஇய-நுமது ஆண்மையை மேம்படுத்தும் பொருட்டு. மேம்படீஇய ஆற்றுவீர் வம்மின் என்பார் என மாறியியைக்க. ஏற்றவர்-எதிர்பொருத வருடைய இரும்பு-இரும்பாலாகிய வேலை; ஆகுபெயர். மேல்-எதிர் பொறாதவரின் மார்பின்மீது. விடாது-கைவிடாமல். கீற்றுப்பட்டு-

783. (2) கழித்துவா ளமலை யாடிக்
காட்டுவார் கண்கள் செந்தீ
விழித்துமேற் சென்ற வேழம்
வேலினால் விலக்கி நிற்பார்
தெழித்துத்தேர்க் கயிறு வாளா
லரிந்திட்டுப் புரவி போக்கிப்
பழிப்பில கொணர்ந்து பூட்டு
பாகநீ யென்று நிற்பார்.

784. (3) ஐங்கதிக் கலினப் பாய்மாச்
சிறிதுபோர் களையீ தென்பார்
வெங்கதிர் வேலிற் சுட்டி
வேந்தெதிர் கொண்டு நிற்பார்
நங்கைகல் யாண நன்றே
நமக்கென நக்கு நிற்பார்
சிங்கமும் புலியும் போன்றார்
சீவகன் றோழன் மாரே.

கூறுபட்டு. அழகிதாக-அழகுடையதாக. கிடக்கென அகன்ற மார்பம் கொடுத்து நிற்பார் என இயைக்க. யானைக்கோடு.......நிற்பார்: "அண்ணல் யானை, இலங்குவான் மருப்பி னுதிமடுத் தூன்றினும், ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்" (*புறநா.287:5-7.*)

783. கழித்து-உறையினின்றும் எடுத்து. வாளமலை: போர்க்களத்து வீரர், வாளை அசைத்து ஆடுங்கூத்து; *பதிற்.56:4-8*; இது வாளமலை யென்னும் துறையின்பாற்படும்; *பு-வெ.147.* தீப்புறப்பட விழித்து என்க. வேழம்-யானையை. விலக்கி-தடுத்து. வேழத்தை வேலினால் விலக்கி நிற்றல்: "கைவேல் களிற்றொடு போக்கி" (*குறள்.774*); "புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த வெஃகம்" (*தகடூர்.* 'வாதுவல்'.) தெழித்து-கோபித்து. தேரிற் கட்டிய கயிற்றை. அரிந்திட்டு-அறுத்து. போக்கி-துரத்தி விட்டு. பழிப்பில-நல்ல குதிரைகளை. பாக: விளி.

784. ஐங்கதிப்பாய்மா-ஐந்துகதியையுடைய குதிரை. கலினம்-கடிவாளம். பாய்மாப்போர் சிறிது; ஈதுகளை என்பார் என மாறி யியைக்க. ஈதுகளை-இதைவிட்டு நீக்கு. வேலின்-வேலால். வேலால் வேந்தைச் சுட்டி எதிர்கொண்டு நிற்பார் என மாறியியைக்க. வேந்து-வேந்தரை. நங்கை: காந்தருவதத்தையினுடைய. நக்கு-இகழ்ந்து சிரித்து. தோழன்மார்: எழுவாய்; இவர்கள் பதுமுகன் முதலான தோழரல்லர்; 782 முதல், 785 முடிய இவர்களுடைய செயல்களே கூறப்பட்டன; தோழன்மார் என்பதை 'இன்னண மாயினாரே' (785) என்பதனுடன் இயைத்துக்கொள்க.

785. (4) ஒருங்கவன் பிறந்த ஞான்றே
பிறந்தவ ருதயத் துச்சி
இரும்பினாற் பின்னி யன்ன
வெறுழ்வலி முழவுத் தோளார்
விரும்புவார் வேழ வேற்போர்
நூற்றுவர் நூறு கோடிக்
கிருந்தனம் வருக வென்பா
ரின்னண மாயி னாரே.

இவை நான்கும் ஒருதொடர்.

(1) எம்முடனே நுமதாண்மை மேம்படுத்துதற்குப் போரிற்கு ஆற்றுவீர் வாருங்கோளென்பார்; எதிர்ந்தவர் மார்பிலல்லாது எதிராதார் மார்பில் இரும்பினைக் கைவிடாது நிற்பார்; யானைக் கோடுழுது கீற்றுப்பட்டுக் கிடக்க வென்று மார்பை யானை குத்தக்கொடுத்து நிற்பாரென்க.

(2) உறையைக்கழித்து வாட்கூத்தாடிக் காட்டுவார். செந்தீ விழித்து-நெருப்புப் புறப்பட விழித்து. பாகனைக் கோபித்துக் கயிற்றையறுத்துப் புரவிகளைப் போக்கி, பாகனே, நீ நல்ல புரவி களைக் கொணர்ந்து பூட்டென்று நிற்பார்.

(3) ஐங்கதி: "விக்கிதம் வற்கிதம் வெல்லு முபகண்ட, மத்திமஞ் சாரியோடைந்து." கலினம் கடிவாளம். பாய்மாப்போர் சிறிது, இதனைக் களைவேந்தரை இவனெனக்கு இவனெனக் கென்று வேலாலே சுட்டி எதிர்கொண்டு நிற்பார். [1]நன்றென்றது [2]பூசல் பெற்ற உவகையால்.

(4) உதயத்து உச்சியை இரும்பினாற் கட்டினாலொத்த தோள். எறுழ்வலி-மிக்க வலி. வேழத்தோடே வேலாலே பொருதலை விரும்புவர். நூறுகோடி படைக்குப் போர்செய்யவிருந்தேம்.

---

785. ஒருங்கு-ஒன்றாக. அவன்-சீவகன். பிறந்தவர்-தோழன்மார். உதயத்து உச்சி-உதயகிரியின் சிகரத்தை. எறுழ்வலி-மிக்கவலி; "எறுழ் முன்பு" (*புறநா.7:6, உரை.*) இரும்பினாற் பின்னியன்னதோள், முழவுத்தோள் எனப் பிரிக்க. வேழவேற்போர்விரும்புவார்-யானையோடு வேலால் போர்செய்தலை விரும்புவார். நூற்றுவராகிய யாம்; நூறு கோடிக்கு இருந்தனம்-நூறுகோடி யளவான படையுடன் போர்செய்ய இருந்தோம்.

(உரை.) [1]நன்று: *சீவக.784.* [2]பூசல்-போர்.

(இ-ள்.) சீவகன் றோழன்மார், அவன் பிறந்தவன்றே கூடப் பிறந்தவர், தோளார், விரும்புவார், வருகவென்பார், அவர்கள்தாம் இப்போரில் இன்னண மாயினார்; அஃது எங்ஙனேயென்னின், என்பார், விடாதுநிற்பார், கொடுத்துநிற்பார், காட்டுவார், விலக்கி நிற்பார், பூட்டென்றுநிற்பார், களையென்பார், எதிர்கொண்டு நிற்பார், நக்கு நிற்பாராய்ச்சிங்கத்தையும் புலியையுமொத்தாரென்க.

[3]இவை நான்கு கையிலும் நின்ற படைத்தலைவரல்லாத் தோழர்பொருதபடிகூறின. *(290-93)*

786. கூட்டுற முறுக்கி விட்ட குயமகன் றிகிரி போல
வாட்டிறற் றேவ தத்தன் கலினமா மாலை வெள்வேல்
ஈட்டம்போழ்ந் தியானை நெற்றி யிருங்குளம் பழுத்தி மன்னர்
சூட்டொடு கண்ணி சூளா மணிசிந்தித் திரியு மன்றே.

இக்கவிமுதல் நான்கு கவியாற் படைத்தலைவராய் நின்ற தோழர்மூவரும் நபுலவிபுலரும் பொருதபடி கூறுகின்றார்.

கூட்டு-[1]மட்டிரள். உற-அதுவந்து சேருதலாலே. முறுக்கிவிட்ட-திரித்துவிட்ட; "பசுமட் குரூஉத்திரன்" (*புறநா.32*) என்றார் பிறரும். இனி [2]உசவுற வென்றுமாம்; அது கரியுமெண்ணெயும். சூட்டு-போர்ப்பூ. சூளாமணி-முடியின்மணி.

(இ-ள்.) தேவதத்தனது மா போழ்ந்து அழுத்திச் சிந்தித் திகிரி போற்றிரியுமென்க. *(294)*

787. பாய்ந்தது கலின மாவோ பறவையோ வென்ன வுட்கி
வேந்தர்தம் வயிறு வேவ நபுலமா விபுல ரென்பார்
காய்ந்துதம் புரவிக் காமர் குளம்பினாற் களிற்றி னோடை
தேய்ந்துகச் சேர்த்தி மாலைத் திருமுடித் திலகங் கொண்டார்.

---

[3]இவை-இப்பாடல்கள்.

786. முறுக்கிவிட்ட-சுற்றிவிட்ட. குயமகன்-குயவன். திகிரி-சக்கரம்; "கொட்புறு கலினப் பாய்மா குலான்மகன் முடுக்கி விட்ட, மட்கலத் திகிரி போல வாளியின் வருவ" (*கம்ப. மிதிலைக்.13.*) வாட்டிறல்-வாள் வலியையுடைய. தேவதத்தன்: சீவகன் தோழர் நால்வருள் ஒருவன். மா-குதிரை. வேல் ஈட்டம் போழ்ந்து-வேற்படையின் கூட்டத்தைப் பிளந்து. நெற்றியில் குளம்பை அழுத்தி. கண்ணி-முடியிலணியும்பூமாலை; அடையாளப்பூ. மன்னருடைய சூட்டையும் கண்ணியையும், சூளாமணியையும் சிந்தி. தேவதத்தனுடைய கலினமா, குயமகன்திகிரிபோலத் திரியும் என்க.

(உரை.) [1]மண்ணாகிய திரள். [2]உசவு: *சீவக.3076, ந.*

மா, முற்கூறியவாறே கொள்க.

(இ-ள்.) நபுவலிபுலரென்று கூறுகின்றவர்கள், தம்புரவியினது குளம்பாலே பட்டம் தேய்ந்துகும்படி களிற்றினுதலிலே மாவோ பறவையோ பாய்ந்ததென்ன அப்புரவியைச் சேர்த்தி, அவற்றின் மேலிருந்த வேந்தர் உட்கி வயிறு வேம்படி அவர் முடியிற் சூட்டு மணிகளைவாங்கிக்கொண்டாரென்க. (295)

788. காயத்தின் குழம்பு தீற்றிக் காரிரும் பெறிய மேகம்
தோயுமுள் ளிலவின் கூன்காய் சினைதொறு முதிர்வ வேபோல்
மாயங்கொன் மறவர் மாலைப் பைந்தலை யுதிர்ந்த செங்கட்
சேயனான் றிருவின் பேரான் செழுஞ்சிலைப் பகழி யாலே.

(இ-ள்.) இரும்பிலே பெருங்காயத்தினது குழம்பைப்பூசி அதனாலே இலவினைவெட்ட அதன்காய் உதிர்வனபோல முருகனை யொப்பான் ஸ்ரீதத்தன் வில்லிற் றோன்றிய பகழியாலே மறவருடைய செவ்விமாலைத் தலைகள் உதிர்ந்தன; இது மாயமோவென்க. (296)

789. நீனிறப் பௌவ மேய்ந்து சூன்முற்றி நீல மேகம்
வானிற விசும்பி னின்ற மாரியின் மறைவ லாளன்
போனிறப் புத்தி சேனன் பொன்னணி பகழி சிந்தி
வேனிற மன்னர் சேனை கூற்றிற்கு விருந்து செய்தான்.

---

787. உட்கி-பயந்து. வேவ-வெந்துபோம்படி. நபுலவிபுலர்: சீவகன் தம்பியர்; மா:இசைநிறைத்து நின்றது; *சீவக.395, அடிக்.* காய்ந்து-கோபித்து. புரவியின் குளம்பினால். காமர்-அழகிய. ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். உக- கெடும்படி. அரசரது மாலையையுடைய திரு முடியில் உள்ளதிலகம். முடித்திலகம்-முடிமணி; நபுலவிபுலர், புரவிக் குளம்பினாற் களிற்றினோடை தேய்ந்துக, மாவோ, பறவையோ, பாய்ந்தது என்னச் சேர்த்தி, வேந்தர் உட்கி வயிறுவேவ (அவரது) திருமுடித்திலகம் கொண்டார் என்க.

788. காயம்-பெருங்காயம். தீற்றி-பூசி; *சீவக.1081.* இரும்பில் குழம்பு தீற்றி என மாறுக. இரும்பு-இரும்பாலாகிய வாள்; ஆகுபெயர். எறிய-இலவமரத்தை வெட்ட. மாயம்கொல்-இது மாயமோ? மறவர்-வீரர். மாலையையுடையதலை. உதிர்ந்த-உதிர்ந்தன. சேயனான்-முருகனை ஒப்பவனாகிய. திருவின் பேரான்-ஸ்ரீதத்தன். பகழி-அம்பு. இரும்பாலெறிய இலவின்காய் உதிர்வவேபோல், திருவின்பேரான் சிலைப்பகழியால் மறவர் தலை உதிர்ந்த; மாயங்கொல்! எனமாறி யியைக்க.

789. நீனிறப்பௌவம்-நீலநிறமுடைய கடலை. சூல் முற்றி-கருப்பம்முற்றுதலாலே. மாரியின்-மழையைப்போல. மறைவலாளனாகிய பொன்னிறத்தையுடைய புத்திசேனன். புத்திசேனன் அந்தணன்:

பொன்னிறம் போனிறமென விகாரம். 'போர்நிறம்' பாட மாயிற் போரொளியாம். நிறவேலையடைய மன்னர்.

(இ-ள்.) பௌவத்தை மேய்ந்து சூல் முற்றுதலாலே நீலமேகம் விசும்பிலே மாறாது நின்ற காலமழைபோல அந்தணனாகிய புத்தி சேனன் பகழியைச் சிந்திச் சேனையைக் கூற்றிற்கு விருந்தாக்கினா னென்க. (297)

(வேறு)

790. வீரவே லுடம்பெலாஞ் சூழ வெம்புலால்
சோருஞ்செங் குருதியுண் மைந்தர் தோன்றுவார்
ஓருமே லொண்மணிச் சூட்டு வைக்கிய
ஆரமே யமைந்ததேர்க் குழிசி யாயினார்.

(இ-ள்.) புலாலையுடைத்தாய்ச் சோருங்குருதி விட்டுச்சொரி யாது உள்ளே நிற்கின்ற மைந்தர் வேல் உடம்பெலாஞ்சூழத் தோன்றுவார், சூட்டுமேல் வைத்தற்குப் பல ஆரும் தைத்து நிறைந்த தேர்க்[1]குறடாயினாரென்க.

ஓரும் : அசை. (298)

791. பொன்னனாள் புணர்முலைப் போகம் வேண்டிய
மன்னரோ டிளையவர் மறலி வாளமர்
இன்னண மித்தலை மயங்க வத்தலைக்
கொன்னவில் வேலினா னிலைமை கூறுவாம்.

சீவக..668, அடிக். நிறவேல் மன்னர் என மாறுக. சேனையைக் கூற்றிற்கு விருந்து செய்தான்.

790. புலால்-மாமிசத்தையுடையதாய். சோரும் குருதி-ஒழுகு கின்ற இரத்தம். மைந்தர்-வீரர். மைந்தர் வீரவேல் உடம்பெலாம் சூழத் தோன்றுவார் எனமாறி யியைக்க. ஓரும்:அசை; *சீவக.631.* ஒண் மணிச் சூட்டுமேல் வைக்கிய என மாறியியைக்க. சூட்டு-ஆரக்காலைச் சூழ்ந் திருக்கும் வட்டை. வைக்கிய-வைத்தற்கு. ஆரம்-ஆரக்கல். குழிசி-வண்டியுருளையின் குடம்; "காழமை குழிசிக் கதிர்த்த வாரத்துச், சூழ்பொற் சூட்டிற் சுடர்மணிப் புளகத்து" (*பெருங்.1. 48:18-9*); வேற்படைகளால் தைப்புண்ட வீரருக்கு ஆரக்கால் சூழ்ந்த குழிசி உவமை; "நோன் குறட் டன்ன வூன்சாய் மார்பின்" (*மதுரைக்.742*); "ஆர்சூழ் குறட்டின் வேனிறத் திங்க", "தச்சன், அடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய்ந்தனனே" (*புறநா.283:8, 290:4-5.*)

(உரை.) [1]குறடு-குடம்.

791. பொன்னனாள்:காந்தருவதத்தை. இளையவர்-சீவகனுடைய தோழர். மறலி-மாறுபடுதலாலே. வாளமர்மயங்க. அத்தலை-அவ்விடத்தே.

(இ-ள்.) தத்தையது முலைப்போகத்தைவிரும்பியமன்னரோடே தோழர்மாறுபடுதலாலே வாட்போர் இப்படி இவ்விடத்தே மயங்கா நிற்க, ஈண்டு வாராது ஆண்டு நின்ற வேலினான் றன்மை இனிக் கூறுவாமென்க. (299)

792. தம்பியைச் சீவக னோக்கிச் சாமரை
வெம்பரி மான்செவி வீர மந்திரம்
இம்பர்நம் மிடர்கெட விரண்டும் வல்லையாய்
நம்பிநீ மொழிகென நயந்து கூறினான்.

சாமரையினையும் செலவினையுமுடைய மான். [1]இரண்டும்-பறப்பிக்குமதுவும், வேண்டுமிடத்தே நிறுத்துவிக்குமதுவும்.

(இ-ள்.) சீவகன், நந்தட்டனைநோக்கி இவ்விடத்தில் நமதிடர் கெடும்படி வீரமந்திரமிரண்டையும் நீ கற்று மானினது செவியிலே மொழிவாயாகவென்று சொல்லி அவற்றை அவனுக்கு விரும்பிக் கூறினானென்க. (300)

(வேறு)

793. மந்திரங் கேட்டு நான்கும் வானெட்டிப் புகுவ வேபோல்
அந்தரத் திவர்ந்த வாழிக் கானிலம் விட்ட மாலைச்
சுந்தரச் சுண்ண மேனி மகளிர்தங் கண்ணு ளிட்ட
மைந்தரு மிரும்பு மொவ்வா வான்புலங் காவல்கொண்டார்.

கொன்னவில்வேலினான்-கொலைத்தொழிலிற் பழகிய வேலையுடைய சீவகன்.

792. தம்பி-நத்தட்டன். வெம்பரி-கொடிய செலவினையுடைய. மான்-குதிரை. இம்பர்-இவ்விடத்தில். வல்லையாய்-நீ கற்றறிந்தாயாகி. நம்பி:விளி. நயந்து-விரும்பி. சீவகன், தம்பியை நோக்கி, நம்பி, இம்பர் நம் இடர்கெட வீரமந்திரம் இரண்டும் வல்லையாய் மான்செவியில் மொழிகெனக்கூறினான் என்க.

(உரை.) [1]வீரமந்திரம் இரண்டும்.

793. நான்கும்-தேரிற் பூட்டிய நான்கு குதிரையும். "நால்குப் பண்ணினர் நால்வரு மேறினார்" (*சீவக.1774*); "பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி" (*பொருந.165.*) வான்-ஆகாயத்தை. அந்தரம்-சுவர்க்கத்திற்கு பூமிக்கும் இடையிலுள்ள இடம். இவர்ந்த-பறந்தன. ஆழிக்கால்-வட்டமான உருள். விட்ட-விட்டுநீங்கின. சுந்தரம்-அழகு. மாலையையுடைய சுந்தரமேனி மகளிர், சுண்ணம் பூசிய மேனி மகளிர் எனத்தனித் தனியியைக்க. சுண்ணம்- வாசனைப்பொடி. கண்ணுள் இட்ட-கண்ணிடத்துக் கொண்ட. மைந்தர்: சீவகனும் நந்தட்டனும். வான்புலம்-உண்மையறிவு. காவல்-கவசம்.

மந்திரம்-[1]காண்டமந்திரம். வான்புலம்-உண்மையறிவு; அதுவே எல்லா வெற்றியுந்தருவதென்று உட்கொண்டு. காவல்-கவசம்.

(இ-ள்.) அம்மந்திரத்தை நந்தட்டன் கூறக்கேட்டு நான்கு புரவியும் அந்தரத்தே பாய்ந்தன; வட்டத்தையுடைய உருள்நிலத்தை விட்டன; ஆழகால் மகளிர் தம் கண்ணில் வைத்துக்கொண்டிருக் கின்ற சீவகனும் நந்தட்டனும் வான்புலத்தை இரும்புமொவ்வாத காவலாகக் கைக் கொண்டாரென்க. (301)

794. வடிகயி றாய்ந்து முட்கோல் வலக்கையாற் றாங்கி வென்றி
முடிகெனப் புரவி முள்ளா லுறுத்தினான் மொழித றேற்றேன்
கடுகிய வண்ண மாவின் றாரொலி காமர் பொற்றேர்
படையது செவியுங் கண்ணும் பற்றிநின் றிட்ட வன்றே.

(இ-ள்.) குதிரையைத் தொழிலிலே பயிற்றும் வாய்க்கயிற்றை ஆய்ந்து [1]தாற்றுக்கோலையெடுத்து நமக்கு வெற்றியுண்டாவதாக வென்று புரவியை அம்முள்ளாலேயுறுத்திச் செலுத்தினான்; அவை கடுகிய தன்மையைச் சொல்லுதலறியேன்; மாவின்றாரொலி படையினது செவியிலும் தேர் அதன் கண்ணிலும் விடாதே நின்றவென்க. (302)

795. அண்ணறேர் பறவை யென்பா ரருவமே யுருவ மென்பார்
மண்ணதே வான தென்பார் மனத்ததே முகத்த தென்பார்
கண்ணதே செவிய தென்பார் கலங்கநூல் கழிய நோக்கிப்
பண்ணிய வீதி பற்றி மண்டலம் பயிற்றி னானே.

என்பாரை எங்குங்கூட்டுக. அருவமென்றது, எங்கும் கலத்தலின்.

(இ-ள்.) தலைவன்றேரைச் சிலர் இப்படிக் கூறுவார் இப்படிக் கூறுவாராய்க் கலங்காநிற்க, நூலைக் கூர்க்கப்பார்த்து அதிற்

(உரை.) [1]குதிரைகளைவிரைவிற் செலுத்தும் மந்திரம்.

794. வடிகயிறு-குதிரையின் வாய்க்கயிறு. முட்கோல்-தாற்றுக் கோல். முடிகென-உண்டாவதாக என்று. புரவியை முள்ளால் உறுத்தி னான்; உறுத்தினான்-அழுத்தினான். (புரவி) கடுகியவண்ணம் மொழிதல் தேற்றேன்; தேற்றேன்-அறியேன். மா-குதிரை. தார்-கிண் கிணிமாலை. படை: பகைவர் சேனை. மாவின் தாரொலி படையது செவியிலும், பொற்றேர் (படையது) கண்ணிலும் பற்றி நின்றிட்ட என்க. பற்றி-விடாமல். மாவும் தேரும் சீவகனுடையன.

795. அண்ணல்: சீவகன். தேருக்குப் பறவை: சீவக.787 "கடும்பரிக் கதழ்சிற ககைப்பநீ, நெடுந்தே ரோட்டிய" (பதிற்.25:12.) எங்கும் சுற்றுகின்ற கதியால் அருவம் என்றனர். மண்ணதே-பூமியிடத்ததே.

பண்ணின வீதியைத் தொடங்கி மண்டலமென்கிற கதியைப் பயிற்றினானென்க. (303)

796. அகில்கொண்ட கொள்ளி வட்ட மாருயிர் மேயு நேமி
முகில்கொண்ட மின்னுத் தோற்ப முறுகிய விசையிற் றாகி
மிகல்கொண்ட விகலைத் தானே விழுங்கிய சிறகர்த் தோற்றிப்
பகல்கொண்டு பறக்குந் தேரோற் காளைதன் பைம்பொற் றேரே.

(இ-ள்.) காளைதன்றேர், அகில் தன்னிடத்தே கொண்ட கொள்ளி வட்டமும் காலசக்கரமும் மின்னும் தோற்கும்படி கடுகிய விசை யிற்றாகி மாறுபாடுகொண்ட போரினைத் தானேவிழுங்கு தற்கு ஒரு சிறகுதோற்றிப் பகலைக் கொண்டு பறப்பதொரு தேரா யிருந்ததென்க.

அகில்கூறிற்று, நெய்யால் ஒளிமிகுத்தலின். மின் வீதிக்கும், ஒழிந்தனவட்டத்திற்கு உவமை. (304)

797. காலற்ற வயிர மாலை வெண்குடை கவிழ்ந்த பிச்சம்
மேலற்ற கவசம் வீழ்ந்த சாமரை யற்ற வின்ஞாண்
மாலுற்ற மன்னர் தங்கண் மனங்கையற் றொழிந்த வள்ளல்
கோலொற்றக் குனிந்த வாறே சிலைகுனிந் தொழிந்த தன்றே.

என்பராய்க்கலங்க. கழிய-முடிய. வீதி, மண்டலம் என்பனகதிவகைகள். வீதியும் மண்டலம்: *சீவக.1839.* இப்பாடலோடு, "முன்னேயுளன் பின்னேயுளன் முகத்தேயுள னகத்தின், தன்னேயுளன் மருங்கேயுளன் றலைமேலுளன் மலைமேற், கொன்னேயுள னிலத்தேயுளன் விசும் பேயுளன் கொடியோர், என்னேயொரு கடுப்பென்றிட விருஞ்சாரிகை திரிந்தான்" (*கம்ப. மூலபல.115*) என்பது ஒப்பிடற்குரியது.

796. அகிலைத்தன்னிடத்தே கொண்ட கொள்ளிவட்டம். தேரின் வேகத்திற்குக் கொள்ளிவட்டம்: *சீவக.448,* அடிக். ஆருயிர்மேயும் நேமி-காலசக்கரம்; "வாழுயிர்மேற்செலும், கனைகடுங் கதழ்பரிக் கால சக்கரமும்போல்" (*சீவக.1839.*) கொள்ளிவட்டமும், திகிரியும் மண்டல கதிக்கும், மின்னல் வீதி என்ற கதிக்கும் உவமைகள். முறுகிய-விரைந்த. மிகல்-மாறுபாடு. இகல்-போர். விழுங்கிய-விழுங்குதற்கு. சிறகர்-சிறகு; போலி. பகல்-சூரியன். தேர்: பயனிலை. ஆல்:அசை. காளை-சீவகன். காளை தன்தேர்:எழுவாய்.

797. வயிரமாலையையுடைய வெண்குடை காலற்றன; கால்-காம்பு. பிச்சம் கவிழ்ந்த. கவசம் மேலற்ற. சாமரை வீழ்ந்தன. வில்லின் ஞாண் அற்ற; ஞாண்-நாண். மாலுற்ற மன்னர்-காந்தருவதத்தையிடம் மயக்கம் கொண்ட அரசர். கையற்று ஒழிந்த-செயலற்றுக் குறைந்தன. வள்ளல்-சீவகன். கோலெற்ற-அம்பு தொடுத்தற்கு. சிலை குனிந்தவாறே குனிந்தொழிந்தது என மாறியியைக்க.

[1]வள்ளலென்றார், கடுகக்கொல்லாதே அவரை அஞ்சுவித்தலின்

(இ-ள்.) வள்ளல் கோல்தொடுத்தற்கு வில் ஒருகால்வளைந்த படியே முழுக்க வளைந்தேநின்றது; அப்பொழுது மாலைவெண் குடைகள் காம்பற்றன; பிச்சம் கவிழ்ந்தன; கவசம் அற்றன; சாமரை வீழ்ந்தன; வில் நாணற்றன; இவைகண்டு மன்னர்மனம் செயலற்றுக் குறைந்தனவென்க. (305)

798. நுங்களை வீணை வென்ற நூபுர வடியி னாடன்
வெங்களித் தடங்கண் கண்டீர் விருந்தெதிர் கொண்மி னென்னா
அங்களி யரசர்க் கெல்லா மோரொன்று மிரண்டு மாகச்
செங்களிப் பகழி யொப்பித் துள்ளவா றூட்டி னானே.

(இ-ள்.) இவை பகழியல்ல; உங்களையாழ்வென்றதத்தையது கண் காணுங்கோள்; நீங்கள் விருந்தாய் வந்து இவற்றை எதிர் கொண்மினென்று கூறி அரசர்க்கெல்லாம் ஒன்றுமிரண்டுமாகப் பகழியை விழுக்காடிட்டுத்[1]தரங்களிலே அழுத்தினானென்க.

'விருந்து' என்றதற்கு ஏற்ப, 'ஊட்டினான்' என்றார். இதனால், மனங் குறைந்தும் போகாது நின்றவர்க்கு அவள் கண்ணைப் பெறுமாறு இங்ஙனமல்ல தில்லையென்று கூறி அவரை [2]நோவித்த படி கூறினார். (306)

799. நன்மன வேந்தர் தங்க ணகைமணி மார்ப நக்கிப்
புன்மன வேந்தர் தங்கள் பொன்னணி கவசங் கீறி
இன்னுயிர் கவர்ந்து தீமை யினிக்கொள்ளு முடம்பி னாலும்
துன்னன்மி னென்ப வேபோற் சுடுசரம் பரந்த வன்றே.

(உரை.) [1]வள்ளல்: *சீவக.449*, ந.

798. நூபுரம்-சிலம்பு. அடியினாள்:காந்தருவதத்தை. களி-களிப்பு. கண் என்றது அம்புகளை; *சீவக.439*. விருந்தாக எதிர்கொண்மின் என்னா என்க. ஓரொன்று-ஒவ்வொன்று. ஒப்பித்து-விழுக்காடிட்டு. ஊட்டினான்-உண்பித்தான்.

(உரை.) [1]தரம்-வரிசை. [2]வருத்தியபடி.

799. வேந்தர் தங்கள் நகை-நற்குடியிற் பிறந்த அரசர்க்கு நகைப் பைத்தருவதாகிய. நக்கி-தீண்டி. தீமை-பிறர்மனையை விரும்புதலை; *சீவக.815*, ந. இனிக் கொள்ளும் உடம்பினாலும்- மறுபிறப்பிற் கொள்ளுகின்ற உடம்பினாலும். துன்னன்மின்-பொருந் தாதீர். சுடுசரம்-கொதிக்கின்ற அம்பு. வேந்தர்தம் நகையாகிய தீமையை இனிக் கொள்ளும்

(இ-ள்.) நன்மனவேந்தர்தம் நகையாகிய பிறர்மனைநயத் தலை இனிக் கொள்ளுமுடம்பிலும் துன்னன்மினென்பனபோலச் சுடுசரங்கள் இப்புன் மனவேந்தருடைய கவசத்தைக் கீறி மணி மார்பைத் தீண்டி இன்னுயிரைக் கவர்ந்து பரந்தனவென்க.

'குடிப்பிறந்து பழிநாணுவார்க்கு' (குறள்.794) நகையென்றார். தீமை-பிறர்மனைநயத்தல். இதனால், நொந்தும் போகாதவர்களிலே சிலருயிரைப் போக்கினமை கூறினார். (307)

800. மீனெறி தூண்டில் போன்ற வெஞ்சிலை நாண்க ளற்ற
தேனெறி குன்ற மொத்த திண்கச்சை துணிந்த வேழம்
மானெறி காட்டுந் திண்டேர் கயிறற்று மறிய வேந்தர்
ஊனெறி யாழி யேந்தி யொய்யென வுலம்பி யார்த்தார்.

(இ-ள்.) அவரேறினதேர்கள்கயிறற்று மறியாநிற்க, அவரேறின வேழங்கள் கச்சை துணிந்தவை குன்றமொத்தன; அவர்கையில் நாணற்ற சிலைகள் தூண்டில்போன்றன; இவை கண்டும் வேந்தர் பகைவர் மேலெறியும் ஆழியையேந்தி விரைய முழங்கியார்த்தா ரென்க.

[1]ஊன்:ஆகுபெயர். இதனால், படாதுநின்ற அவரை அஞ்சு விக்க அவர் பின்னும் போர்குறித்தெழுந்தமை கூறினார். (308)

801. ஆர்ப்பெதிர் மாரி பெய்யு மணிநெடுங் குன்றம் போலப்
போர்க்கெதிர்ந் தவரு மார்த்தா ரார்த்தலும் பூண்ட வல்விற்
கார்க்கெதிர் மேகம் போலக் கணைமழை கான்ற திப்பால்
ஈர்த்தது குருதி வெள்ள மிறைச்சிக்குன் றாக்கி னானே.

உடம்பினாலும் துன்னன்மின் என்பவேபோல் சுடுசரம் புன்மனவேந்தர் கவசம்கீறி மார்பம் நக்கி இன்னுயிர் கவர்ந்து பரந்த என்க.

800. மீனெறி தூண்டில்: *குறுந்.54:4; ஐங்.278:3.* மீனெறி தூண்டில் போலச்சிலை நாண்களற்ற; "வடிநா னுதிகெள வியவா ளையொடும், விடுமீ னெறிதூண் டில்விசைத் தனபோ, னடுநா ணிடையே றியவம் பினொடும், நெடுநா ணறவிற் கணிமிர்ந் தனவே" (*சூளா. அரசியல்.109.*) தேனெறி குன்றம்-வண்டுகள் மதத்தை விரும்பிப் பரத்தலையுடைய குன்றம்; என்றது யானையை; யானையைக் கூறினமையின் 'தேனெறி குன்ற'மென்றார். கச்சை-யானையின்கீழ்வயிற்றிற் கட்டப்படும் கயிறு; "கச்சையானை" (*சிலப்.5:142.*) வேழம் குன்றமொத்த. மான்-குதிரை. நெறி-வழி. மறிய-சாய. ஊன்-பகைவருடம்பு. ஆழி-சக்கரம். ஒய்யென: ஒலிக்குறிப்பு; *சீவக.1838.* உலம்பி-முழங்கி.

(உரை.) [1]ஊனையுடைய பகைவருக்கானமையின் ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) மாரிபெய்யுங்குன்று எதிரொலியெழுமாறுபோல அரசரார வாரத்திற்கு எதிரே சீவகன் படையிலுள்ளாரும் ஆர்த்தார்; அங்ஙனம் இரண்டும் ஆர்த்தவளவிலே சீவகனது கொலைத் தொழிலைப் பூண்ட வில் மேகத்தின் மழைபோல அம்பைக் கான்றது; அதனாற்பிறந்த குருதிவெள்ளம் முன்பு அற்றுவீழ்ந்த வற்றைக் களத்திற்குப் புறம்பேயிழுத்தது; முடிவில் அவரை இறைச்சிக் குன்றாக்கிவிட்டானென்க. (309)

இதனால் அவர்படை பட்டபடி கூறினார்.

802. மன்னர்கள் வெகுண்டு விட்ட மறப்படை யழுவ மாரி
கொன்னுனை யெஃகி னீக்கிக் குனிந்துவிற் பகழி கான்ற
மின்னவி ரிலங்கு மொள்வாள் விழித்துயிர் விழுங்க வின்ன
தன்மையாற் றானை நீந்தித் தான்விளை யாடு கின்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஆர்த்தவரசர் விட்ட படையாகிய பெரு மழையை இமையாதே விழித்துப்பார்த்து அம்பின் நெருக்கத்தாலே நீக்கி வில் குனிந்து கான்ற பகழி வாள் இவையிரண்டும் தானை யினுயிரை விழுங்கும்படி தான் இம்முறையானே படைக்கடலைநீந்தி விளையாடாநின்றானென்க. (310)

803. வேழவெண் கோட்டு மெல்கோ றின்றுகூன் குருதி வாளால்
ஆழநா வழித்து நெய்த்தோர் கொப்புளித் தழிந்த மாவின்
சூழ்குடர்க் கண்ணி சூடி நிணத்துகி லுடுத்து வெள்ளென்
பூழ்பெற வணிந்து சூற்பே யாடக்கண் டுவந்து நக்கான்.

---

801. ஆர்ப்பெதிர்-பகையரசருடைய ஆர்ப்பிற்கு எதிரே. எதிர்ந்த வரும்-சீவகன் படையினுள்ளவரும். பூண்ட-கொலைத்தொழிலை மேற்கொண்ட. வல்வில்-சீவகனுடைய வில். கார்க்கெதிர்மேகம்போல-கார்காலத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மேகத்தைப் போல. கணையாகிய மழையை. குருதிவெள்ளம் ஈர்த்தது. ஈர்த்தது-அற்று வீழ்ந்து கிடப் பவைகளை இழுத்துச்சென்றது. அரசரைஇறைச்சிக் குன்றாக்கினான்.

802. அழுவமாரி-பெருமழையை. அழுவமாரியை விழித்து என மாறி இயைக்க; விழித்து-இமையாது பார்த்து. கொல் நுனை எஃகின்-கொல்லுகின்ற கூரிய முனையையுடைய அம்பினால். எஃகு: ஆயுதப் பொதுப் பெயர். வில் குனிந்து கான்ற பகழி என மாறியைக்க. குனிந்து-வளைந்து. வில்லும், வாளும் (பகைவருடைய) உயிரைவிழுங்க. அமரில் விளையாடல்: *சீவக.448.* அடிக்.

803. கோட்டு மெல்கோல்-தந்தமாகிய மெல்கின்ற கோலாலே. தின்று-பல்தேய்த்து. கூன்வாள், குருதிவாள் எனத்தனித்தனிக் கூட்டுக. கூன்-வளைந்த. வாளால்-வாளாகிய நாவழியால். ஆழ-ஆழம்பட.

மெல்கோல்:வினைத்தொகை.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்விளையாடுகின்றவன், சூற்பேய்கள்கோடாகிய கோலாலே பற்சீவி வளைந்த வாளாகிய நாவழியாலே நாவழித்துக் குருதியாகிய நீரைக்கொப்புளித்துக் குடராகிய கண்ணியைச் சூடி நிணமாகிய துகிலையுடுத்து என்பாகிய பூணை முறைபெறவணிந்து ஆடக்கண்டு நக்கானென்க. (311)

804. வெளிற்றுடற் குருதி வெள்ள நிலையிது வென்ப வேபோற்
களிற்றுகிர்ப் பிறழ்பற் பேய்கள் கைகளை யுச்சிக் கூப்பி
அளித்தவை பாடி யாடக் குறுநரி நக்கு வேழம்
விளித்தன கழுகும் பாறும் விலாவிற்றுக் கிடந்த வன்றே.

(இ-ள்.) அவன் நக்கவளவிலே களிற்றுகிர்போலும் முறை குலைந்த பற்களையுடைய பேய்கள் அளிக்கத்தக்கவை பாடி, உதிரம் நீங்கின பிணத்தையுடைய குருதிப்பெருக்கை இது நிலை யென்று காட்டுவனபோலே கைகளைத் தம் தலைமேலே கூப்பி யாட, வேழங்களைத்தின்ற நரிகள் கூப்பிட்டவை அதனைக் கண்டு நக்குக் கூப்பிட்டாற்போன்றன; [1]அதனைத்தின்று செருக்கிக் கிடந்த கழுகும் பாறும் அதற்குச்[2]சிரித்து விலாமுறிந்து கிடந்தனபோன்றன வென்க. (312)

805. கடல்விளை யமுதங் கண்ட பொழுதினெய் கனிந்த தீஞ்சோற்
றடிசிலஞ் சுவைமிக் காங்கு மண்ணலங் குமர னொன்னார்
உடலின்மேற் றிரியுந் திண்டேர் காண்டலு மைந்தர் நெஞ்சத்
திடல்பிளந் திட்ட வெஃகஞ் சுமந்தமர்த் திறத்தின் மிக்கார்.

நெய்த்தோர்- இரத்தமாகிய நீரை. அழிந்த-இறந்த. குடராகிய கண்ணி. பேய்கள்குடரைக்கண்ணியாகச்சூடிக்கொள்ளுதல்; *தக்க.743; பு.வெ.77.* நிணமாகிய துகிலை உடுத்து. என்பு ஊழ்பெற அணிந்து-எலும்பை ஆபரணமாக முறைப்பட அணிந்துகொண்டு. பேயாடுதல்: *முருகு.51-6;* 'பேய்க்குரவை' (*பு-வெ.145.*) இப்பாடற்பொருளோடு பரணிநூல்களில் வரும்கூழடுதல்என்னும்பகுதி ஒப்பிடற்பாலது.

804. வெளிற்றுடல்-இரத்தம் நீங்கினபிணம். வெள்ளநிலை...... கூப்பி; "தோடாழ் குளத்த கோடுகாத் திருக்கும்" (*பெரும்பாண். 273.*) களிற்றுகிர்ப் பிறழ்பற் பேய்கள்; *சிறுபாண்.197-200; குறுந்.180:1-2.* பேய்கள்;அளித்தவை பாடி வெள்ளத்தை இது நிலை என்பவேபோல் கைகளை உச்சிக் கூப்பி ஆட என மாறியியைக்க. வேழம் குறுநரி நக்கு விளித்தன- யானையைத்தின்ற நரிகள்சிரித்துக்கூப்பிட்டாற் போன்றன. பாறு-பருந்து. விலாஇற்றுக்கிடந்தவன்றே-சிரித்து விலாமுறிந்து கிடந்தன போன்றன.

(இ-ள்.) உப்பினைக் கண்ட காலத்தில் அடிசில் ஒழிந்த சுவைகள் மிக்காற்போலப் பகைவருடலின்மேலே திரிகின்ற குமரன்றேரைக் கண்டவளவிலே தோழர், பகைவரது நெஞ்சாகிய திடலைப் பிளந்து போகட்ட வேலை யெடுத்துப் போர்த்திறத்தே மிக்காரென்க.

மிக்காங்கும்: உம்மை இசைநிறை. இதனால் சீவகனைக் கண்டபின்தோழர்களிப்புமிக்கமை கூறினார். (313)

806. கடாந்திறந் திட்டு வானிற் களகள முழங்கும் வேழம்
படாந்திறந் தூழித் தீயிற் பதுமுகன் காட்டி யிட்டான்
தடாம்பிறை மருப்புத் திண்கை யபரகாத் திரங்க டம்மாற்
கொடாம்பிற குமரிப் போருட் பிறர்க்கெனக் கொன்ற தன்றே.

வரகாத்திரமென்பதனைத் தலையென்றும், அவரகாத்திர மென்பதனைக் காலென்றும் வடநூலார் கூறுவராதலின், தேவர் அதனைச் சிதைத்து, 'அபர காத்திரம்' என்றார்; ஐராவதம் [1]ஐராபத

(மேற்.) அடி, 1-3: பெரும்பாண்.272-3, ந.

(உரை.) [1]அதனை-பிணத்தை.[2]சிரித்துவிலாவொடிதல்; "கையர்விலா வொடி யாக்கினாரால்" (திருவால. திருவிளை.33:48.)

805. கடல்விளை அமுதம்-உப்பு. அடிசில் சுவைமிக்காங்கு-உணவு ஒழிந்த சுவைகள் மிக்காற்போல; அம்: அசை; உம்மை, இசை நிறைத்து நின்றது. அண்ணலங்குமரன்-சீவகன். ஒன்னார்-பகைவர். குமரனுடைய தேரைக் காண்டலும். மைந்தர்-சீவகனுடைய தோழர். நெஞ்சத்திடல்- பகைவரது மார்பாகிய திடரை. மைந்தர் எஃகம் சுமந்து மிக்கார். மிக்கார்- களிப்பை மிகுதியாகக் கொண்டனர்.

806. கடாம்-மதம். வானின்-மழையைப்போல. வானின்கடாந் திறந்திட்டு என மாறுக. களகள:ஒலிக்குறிப்பு. படாம்-யானையின் முகபடாம். பதுமுகன்வேழத்தை ஊழித்தீயைப்போலக்காட்டியிட்டான்; காட்டியிட்டான்-காட்டினான்; ஒருசொல். தடாம்பிறை மருப்பு-வளைந்த பிறைச்சந்திரன் போன்ற தந்தம். கை-துதிக்கை. அபரகாத்திரம்-கால்; முன்கால்களைப் பரகாத்திரமென்றும், பின்கால்களை அபரகாத்திர மென்றும் கூறுவது முண்டு; காத்திரம் என்பது கால் என்ற பொருளிலும் வந்துள்ளது; கம்ப. வரைக்காட்சி. 6. கொடாம்-கொடுக்கமாட்டோம். குமரிப்போருள்-காந்தருவதத்தையின் காரணமாக உண்டாய போரில். போருள் பிறர்க்குக் கொலைத்தொழிலைக் கொடாம் எனக் கொன்றது என மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]"பாழியயிரா பதப்பகடு" (விக்கிரம. உலா); அரங்கத்.47.

மென்றாற் போல; எனவே அவரகாத்திரமென்றது கால்களை; இனி, [2]பின்கால் முன்காலென்பாருமுளர். [3]பிற: இடைச்சொல்.

(இ-ள்.) பதுமுகன், வான்போலக் கடாந்திறந்திட்டுக் களகள வென்னும் ஓசைபட முழங்குகின்ற வேழத்தை ஊழித்தீப்போலக் கொண்டு வந்து காட்டினான்; அது வளைந்த பிறைபோலுமருப்புக் கை கால்களென்கின்றவற்றாலே தத்தை காரணத்தாற் பிறந்த போரிற் பிறர்க்குக் கொலைத் தொழிலைக் கொடேமென்று கொன்றதென்க.

குமரிப்போர்-[4]கன்னிப்போருமாம்.

இக்கவிமுதல் தத்தையைக் காத்துநின்ற பதுமுகன் பகைவர் தலைசாய்ந்தமைகண்டு பொருகின்றமை கூறுகின்றார். *(314)*

807. மருப்பினால் வேழம் வீழா மன்னரை வாலிற் சீறா
முருக்கித்தேர் தடக்கை தன்னான் முழங்கிப்பாய் மாக்கள் காலின்
நெரித்திடாக் கண்ணுட் டீயாற் சுட்டுநீ றாக்கி நெய்த்தோர்
ஒருக்கிப்பேய் பாடி யாட வுறுசிலை யுடன்று கொண்டான்.

(இ-ள்.) அஃது எங்ஙனங்கொன்றதென்னின் மருப்பாலே வேழத்தை வீழ்த்து, வாலினால் மன்னரைச் சீறி, கையினால் தேரைமுறித்து, காலால் மாவைநெரித்து, கண்ணிற் கோபத்தீயால் நெய்த்தோரை நீறாக்கிக் கொன்றது; அதன்கொலையோடே அவனும் கொல்லக் கருதிப் பேய் பாடியாடும்படி சிலையை வாங்கிக் கொண்டானென்க. *(315)*

(வேறு)

808. (1) கொண்டான் பகழி தொடுத்தான்சிலை கால்கு னிந்த
தொண்டேர் மிசையு முருவக்களிற் றுச்சி மேலும்
வண்டார்ப் புரவி நிறத்தும்மற மன்னர் மேலும்
கண்டான் சொரிந்தான் கணைமாரி கலந்த தன்றே.

---

[2] *சீவக.2154,* ந. [3]கொடாம்பிற என்பதிலுள்ளது. [4] *சீவக.448,* அடிக்.

807. வேழம்-வேறு யானைகளை. வீழா-வீழ்த்து. வாலினால் மன்னரைச்சீறா; சீறா-கோபித்து. தடக்கையால் தேரைமுருக்கி. முருக்கி-அழித்து. பாய்மா-குதிரை. காலினால் பாய்மாக்களை நெரித்து. கண்ணுட் டீயால்- கண்ணில் உள்ள கோபத்தீயால். தீயால் நெய்த்தோரைச் சுட்டு நீறாக்கி. கண்ணுட்டீயால் சுடல்: "சுடுநோக்கு" *(சிலப்.5:84.)* ஒருக்கி-ஒரு சேர ஆக்கி; "ஒருக்கி நிரல்பொரூஉம்" *(பெருங்.3.20:95.)* ஆட-ஆடும்படி. உடன்று-கோபித்து. கொண்டவன்: பதுமுகன்.

(மேற்.) அடி. *3: சிலப்.5:76-88,* அடியார்.

809. (2) பைம்பொற் புளகப் பருமக்களி
யானை யீட்டம்
செம்பொன் னெடுந்தேர்த் தொகைமாக்கடல்
சேனை வெள்ளம்
நம்பன் சிலைவாய் நடக்குங்கணை
மிச்சி லல்லால்
அம்பொன் மணிப்பூ ணரசும்மிலை
யென்று நக்கான்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) கணைமாரி, "மன்னர்கள்வெகுண்டு" (சீவக.802.) என்னும் கவியிற் கூறிய கணைமாரி.

(2) புளகம்-யானையின் பருமத்திற்றைத்த கண்ணாடி. மாக் கடல்-புரவிக்கடல்.

(இ-ள்.) வில்லைக்கொண்டவன் அம்பைத் தொடுத்தான்; அப்பொழுது அது கால்வளைந்து கான்ற அவ்வம்பை மிசையிலும், உச்சிமேலும், நிறத்தும், மேலும் அழுந்துவனவாகச் சொரிந்தான்; அங்ஙனம் சொரிந்தவன் முன் பொருகின்ற சீவகன் வேறொரு முகத்தே நின்று எய்கின்ற கணைமாரி இதனோடு கலந்ததனைக் கண்டான்; கண்டு, இம்மாரியால் யானையீட்டம் தேர்த்தொகை கடல் வெள்ளமென்கின்றவையும் அரசும் நம்பன் கணைமிச் சிலல்லால் இல்லையாயிருந்தவென்று வியந்து யாம் இனி எங்ஙனம் பொருவேமென்று கருதி நக்கானென்க.

---

808. கொண்டான்-வில்லைக் கையில் கொண்டவன். குனிந்தது-வளைந்து நின்றது. தார்-கிண்கிணிமாலை. நிறம்-உயிர்நிலை. கணைமாரி-சீவகன் எய்கின்ற அம்புமழை. கலந்தது-தான் எய்த அம்புகளோடு கலந்து சென்றதை. அன்று, ஏ:அசைகள். கணைமாரிகலந்ததைக்கண்டான் எனமாறுக. இது பதுமுகனுடைய தொழில்.

809. பைம்பொற் புளகப் பருமக்களி யானை-பசுமையான பொன்னாலாகிய, கண்ணாடியைக் கொண்ட பருமத்தையுடைய யானை; சீவக.1867; பெருங்.1. 45:14; சூளா. கல்யாணை.105. தொகை-கூட்டம். வெள்ளம்-பெருக்கு. மா-குதிரை. நம்பன்-சீவகனுடைய. சிலைவாய் நடக்கும் கணைமிச்சில் அல்லால்-வில்லிலிருந்து செல்லும் அம்பினால் எச்சிலாக்கப் பெறுதலல்லாமல். கணை எச்சில்: சீவக.2661, 2353. அரசும்-பிற அரசர்களும். இலை-இல்லை. யானையீட்டமும், தேர்த்தொகையும், மாக்கடலும், சேனை வெள்ளமும், அரசும் நம்ப னுடைய கணைமிச் சிலல்லாமல் இல்லை என்று நக்கான் என்க. ஒரு வீரன் தன் வீரத்தைத் தலைவன்மேல் வைத்துக் கூறுதல் மரபு; குறள்.771.

இனி, நான்குபடையிலும் [1]தான்சொரிந்தான்; சொரிந்தபின், அவன் கணைமாரி முன்பே கலந்ததனைக் கண்டானென்றுமாம். இதற்கு முன்பே அம்பாற்குறைந்த படைமேற்றைத்த அம்பினைக் கையுணர்ந்ததென்க. (316-7)

(வேறு)

810. ஒருவனே சிலையு மொன்றே
யுடையதோர் களிற்றின் மேலான்
அருவரை மார்பிற் சென்ற
தறிந்தில னெஃக மின்னும்
பொருவரோ மன்ன ரென்றான்
பொருசிலை மடக்கி யிட்டார்
வருகளி யானை மீட்டார்
வாட்படை வாங்கிக் கொண்டார்.

(இ-ள்.) இங்ஙனம் நக்க பதுமுகன்றான் துணையுமிலன், தனக்குச்சேமவில்லுமில்லை, ஒருகளிற்றின் மேலான்; இவன்றான் பகைவரெறிந்த வேல் மார்பிற்றைத்ததும் அறிந்திலன்; பின்னும் மேற்சென்று மன்னர்பொருவரோவென்று இகழ்ந்தான்; இவன் நொந்தானென்று போர்செய்ய வாள்வாங்கிக் கொண்ட மன்ன ரெல்லாம் இதுகேட்டு மேல்வருகின்ற யானையை மீட்டார்; அது கண்டு சீவகனும் தோழரும் இனி இவரை எய்யவேண்டுவதில்லை யென்றுதம் கையில் வில்லை மடக்கினாரென்க.

இன்னும்-எல்லாரும்[1]கணைமிச்சிலாய பின்னும். (318)

811. செங்கண்மா றெழிக்கப் பட்ட வலம்புரித் துருவங் கொண்ட
சங்குவாய் வைத்து நம்பன் றெழித்தலுந் தறுக ணாளி
பொங்கிய முழக்கின் வேழப் பேரினம் புலம்பி னாற்போல்
தங்குதார் மன்ன ரெல்லாந் தளர்ந்துகண் சாம்பி னாரே.

(மேற்.) அடி, 3-4: குறள், 771, பரிமேல்.

(உரை.) [1]தான்என்றது பதுமுகனை.

810. ஒருவனே-போர்செய்பவனும் தானொருவனே. உடைய தோர் களிற்றின் மேலான்-வீரமுடையதாகிய ஒருயானையின் மீதுள்ளான். எஃகம்மார்பிற் சென்றது அறிந்திலன். சிலை மடக்கி யிட்டவர்சீவகனும் அவன்தோழரும்; மீட்டவரும் கொண்டவரும் பகையரசர்.

(உரை.) [1]கணையால் எச்சிலாக்கப்பட்ட பின்பும்.

811. செங்கண்மால்-கண்ணபிரான். தெழிக்கப்பட்ட-முழக்கிய வலம்புரித் துருவம்-சங்கின் ஒப்பை; துருவம்-ஒப்பு. நம்பன்:சீவகன்.

(இ-ள்.) கண்ணன் பாரதப்போரிலே முழக்கின வலம்புரியின் ஒப்பைக்கொண்ட சங்கை வாய்வைத்து நம்பன் முழக்கினானாக, அதுகேட்டு யாளி முழக்கினாலே வேழத்திரள் வருந்தினாற்போல மன்னர்குறைந்து கண்ணொளி மழுங்கினாரென்க.

அவரஞ்சினமை கண்டு சங்கு வாய்வைத்தான். [1]துருவம்-ஒப்பு. (319)

812. அருவரை நாகஞ் சுற்றி யாழியான் கடைய வன்று
கருவரை குடையப் பட்ட கடலெனக் கலங்கி வேந்தர்
திருவரை மார்பன் றிண்டேர் மஞ்ஞையே முருகன் றானென்
றொருவரோ டொருவர் கூடா வண்ணமே யுடைய லுற்றார்.

(இ-ள்.) ஆழியான் [1]மந்தரத்திலே பாம்பைச் சுற்றிக் கடைதலாலே அம்மலை கலக்கின கடலென்னும்படி வேந்தர் கலங்கி, மார்பன்றேர் மயிலே யென்றும், அவன்றான் முருகனோயென்றுங் கருதி, ஒருவரோடொருவர் கூடாத தன்மையாலே கெடுதல் மிக்காரென்க.

கருமை-[2]பெருமை. அவன் [3]பல கைகளாற் படைவழங்கினாற் போல இவனும் படைவழங்குதலாலும் வடிவாலும் முருகனே. (320)

813. முளிமரக் காடு மேய்ந்த முழங்கழல் போன்று மைந்தன்
தெளிநலக் குமரர் கூற்றிற் றெழித்தனர் பகழி சிந்தி
ஒளிநல வுப்புக் குன்ற மூர்புனற் குடைந்த தேபோற்
களிநல மன்னர் தங்கள் கடற்படை யுடைந்த தன்றே.

தறுகண்-கடுகக் கொல்லுதலையுடைய; *சிறுபாண்.140*, ந. ஆளி-சிங்கம். பொங்கிய-மிகுந்த. ஆளியின் முழக்கினால். வேழப்பேரினம்-யானைக் கூட்டம். புலம்புதல்-வருந்துதல். தார் தங்கிய மன்னர்; தார்-மாலை. தளர்ந்து-குறைந்து. கண் சாம்பினார்-கண்ணொளி குறைந்தனர்.

(உரை.) [1]துருவம்: த்ருவம் என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு.

812. வரை-மந்தரமலை. நாகம்-வாசுகியென்னும் பாம்பு. ஆழியான்-திருமால். ஆழியான் வரையில் நாகத்தைச்சுற்றிக்கடைய. கடைய-கடைதலால். குடையப்பட்ட-கலக்கப்பட்ட. கலங்கி- மனம்கலங்கி. கடலெனவேந்தர்கலங்கி என்க. மார்பன்: சீவகன். மார்பன் முருகன்றான், (அவனது) தேர் மஞ்ஞையே என்று எனமாறி யியைக்க. என்று-என்று அவ்வரசர் எண்ணி. கூடாவண்ணம்-சேராத தன்மையாலே. உடைய லுற்றார்- தோற்று ஓடலுற்றார்.

(உரை.) [1]*சீவக.963*, ந. [2]*சிலப்.5:204*, அடியார், [3]*முருகு.104-6*, ந.

813. முளிமரக்காடு-உலர்ந்த மரத்தையுடைய காடு; முளிதல்-உலர்தல்; *சீவக.2279*, ந. மேய்ந்த-உண்ட. முளிமரக்காடுமேய்ந்தமுழங்கழல் போல் போர் செய்தமை; ''முனையழன் முளிபுற்கான மேய்ந்தென

(இ-ள்.) காட்டை மேய்ந்த அழல்போலப் போரில் தெளிந்து நின்ற நலத்தையுடைய மைந்தனும் குமரரும் மன்னர் கெடுகின்றமை கண்டு கூற்றுப்போல ஆர்த்தார்; அதுகேட்டு அவர்படை, கையில் அம்பையும் போகட்டும் உப்புமலை ஓடுநீர்க்கு உடைந்தாற்போல உடைந்ததென்க. *(321)*

814. உறுபடை மன்னர் தம்மை யுடற்றியொன் றானு மின்றிச்
சிறுபடை யவர்கள் வென்று செகுப்பவோ வென்ன வேண்டா
செறியெயிற் றாளி வேழப் பேரினஞ் செகுத்த தன்றே.
உறுபுலி யொன்று தானே கலையின் முடற்றிற் றன்றே.

(இ-ள்.) சிறுபடையாளர் மிக்க படையினையுடைய அரசரை வருத்தித் தமக்கு ஓரேதமுமின்றி வென்று போக்குபவோவென்று உலகத்தீர், கருதவேண்டா; விலங்கேயாயினும் யாளி வேழத்திரளைக் கெடுத்ததன்றே! இவற்றைக்கண்டு தெளிவீராகவென்றாரென்க.

பின்னிலிரண்டடியும் எடுத்துக்காட்டுவமை. இதுவும் மேலிற் கவியும் உலகந் தேறுதற்குத் தேவர் கூறினார். *(322)*

நீந்தினானே" *(சீவக.2279.)* தெளிநல மைந்தனும் குமரரும் என மாறியியைக்க. மைந்தன்-சீவகன். குமரர்-தோழர். கூற்றின்தெழித்தனர்-யமனைப்போல முழங்கினர். ஊர்புனல்-ஓடும்நீர். உப்புக்குன்றம் ஊர்புனற்கு உடைதல்: *கலி.138:16; அகநா.206:14-5, 208:18-9; திரி.83.* உப்புக்குன்றம் பகைவர்படைக்கு: "கடும்புன னெருங்க வுடைந்துநிலை யாற்றா, உப்புச் சிறைபோ லுண்ணெகிழ்ந் துருகி, வெப்ப மன்னர் விக்கஞ் சாய, உடைந்துகை யகல" *(பெருங்.3.20:120-23.)* மன்னருடைய படை பகழி சிந்தி, உப்புக்குன்றம் புனற்குடைந்தது போல் உடைந்தது எனமாறியியைக்க.

814. உறுபடைமன்னர்-பெரும்படையையுடைய பகையரசர். உடற்றி-வருத்தி. ஒன்றானும்-ஒருகுற்றமேனும். செகுப்பவோ-அழிப்பார்களோ. சிறுபடையவர்கள் உறுபடை மன்னரை உடற்றிச் செகுப்பவோ எனமாறியியைக்க; "சிறுபடையான் செல்லிடஞ் சேரி னுறுபடையான், ஊக்க மழிந்து விடும்" *(குறள்.498.)* செறி எயிறு-நெருங்கிய பற்களையுடைய. ஆளி: அத்தியாளி. ஆளி வேழத்தின் இனத்தைச் செகுத்தல்: "அணங்குடை யாளி தாக்கலிற் பலவுடன், கணஞ்சால் வேழங் கதழ்வுற் றாஅங்கு" *(பெரும்பாண்.258-9)*; "ஆளி கண்ட வானை யினம்போல்.... வயவர்நீங்க" *(பெருங்.1. 56:44-5.)* கலையினம்-மான்கூட்டம். புலி மான்கூட்டத்தை உடற்றல்: "மறப்புலி யுடலின் மான்கண முளவோ" *(புறநா.90:3)*; "பாயும், புலிமுன்னர்ப் புல்வாய்க்குப் போக்கில்" *(பழ.234.)* இப்பாடலும் அடுத்த பாடலும் கவிக்கூற்று.

815. நல்லவை புரியு மாந்தர் நாந்தகம் பிழைத்து வீழா
அல்லவை புரியு மாந்தர்க் கத்திர மொன்றும் வாயா
வெல்வதோ குணத்தின் மிக்கார் வெற்றிலை விடினும் வேலாம்
இல்லையே வென்றி தீமை யிடங்கொண்ட மனத்தி னார்க்கே.

இருவர்க்கும் வெற்றி தோல்வியுளவாய காரணங்கூறினார். அல்லவை புரியுமாந்தர்க்கு நல்லவை புரியுமாந்தர்-தமக்குத் தீங்கு செய்ய விரும்புவார்க்கு நன்மைசெய்ய விரும்புவார்; என்றது, தத்தையை வலிதிற்கோடற்கு [1]ஒருப்பட்டவர்க்குப் பதுமுகன் உறுதி கூறியதனை; அது, "எம்மைநீர் வெல்லப் பெற்றீர்" (*சீவக.755*) என்னுங் கவி. குணத்தின் மிக்காரென்று நல்லவை புரிவார்க்கு வேறொரு பெயர் கூறினார்; அது சுட்டு. [2]தீமை-பிறர்மனை நயத்தல்.

(இ-ள்.) ஒருவரையொருவர் வெல்லுந்தன்மையைக் கேட்கின் றீராயின், அல்லவைபுரிவார்க்கு நல்லவைபுரிவார்கையில் வாள் தப்பி வீழா; அவர்க்கு அதுவும் மிகை; வெற்றிலையை விடினும் அது தான் வேலாய்விழும். தீமை இடங்கொண்ட மனத்தினார்க்கு அத்திரம்பெறினும் சிறிதும் பயன்கொடா; ஆதலால், அத்தீயோர்க்கு ஒருகாலும் வென்றியேயில்லை யென்றாரென்க.

இனி வேறும் பொருள்தருமேனும் அதற்கு இயைபின்று. (*323*)

816. குழையுடை முகத்தி னாள்கட்
கோணைப்போர் செய்த மன்னர்
மழையிடை மின்னி னொய்தா
மறைந்தனர் விஞ்சை வேந்தர்
முழையிடைச் சிங்க மன்னான்
மொய்யம ரேத்தி யார்த்தார்
விழவுடை வீதி மூதூர்
விருப்பொடு மலிந்த தன்றே.

---

815. நாந்தகம்-வாள். பிழைத்து-தப்பி. அல்லவை-தீமை. அல்லவை புரியு மாந்தர்க்கு நல்லவை புரியு-மாந்தரது நாந்தகம் பிழைத்துவீழா. வெற்றிலை விடினும் வேலாம் என மாறியியைக்க. குணத்தின் மிக்கார்-நல்லவை புரியுமாந்தரைச் சுட்டியது. தீமையிடங்கொண்ட மனத்தி னார்க்கு அத்திரமொன்று வாயா; வென்றியே இல்லை என மாறியி யைக்க. வாயா-பயன்கொடா; நல்லவை புரியுமாந்தரென்றது சீவகன் முதலியோரையும், தீமையிடங்கொண்ட மனத்தினாரென்றது கட்டியங் காரன்முதலியோரையும் குறித்தன.

(உரை.) [1]ஒருப்பட்டவர்-துணிந்தவர். [2]*சீவக.799*, ந.

816. குழை-குண்டலம். முகத்தினாள்:காந்தருவதத்தை. கோணைப் போர்-மாறுபாட்டையுடைய போர்; ஐ:சாரியை; *சீவக.28, 640*. மழை-

(இ-ள்.) தத்தை காரணமாக மாறுபாட்டையுடைய போரைச் செய்த மன்னர் மின்போலப் புக்கவிடமறியாமற் கடுகப்போனார்; [1]மேகத்தினின்ற விச்சாதரர் சிங்கமன்னான் அமரை ஏத்தி ஆர்த்தார்; மூதூர் இவனைக்காண்டல் விருப்பத்தோடே மிக்கதென்க. (324)

முழை இல்லறம்பூண்டதற்குக்கூறிற்று.

817. பார்மிசை யுலக மேத்தும்
படுகளங் கண்டு பற்றார்
போர்முகக் களிற்று வெண்கோ
டுழுதசெஞ் சால்கொண் மார்பிற்
சீர்முகத் தோழர் சூழச்
சீவகன் றிருவின் சாயல்
வார்முக முலையி னாளை
மனைவயிற் கொண்டு புக்கான்.

(இ-ள்.) சீவகன், யானைக்கோடுழுத சாலைகொண்ட மார்பிற்றோழர் சூழ்ந்துசெல்ல, பாரில் உயர்ந்தோரேத்தும் களத்தைக் கண்டு [1]வேள்விமுடித்துத் தத்தையைத் தன்மனையிலே கொண்டு புக்கானென்க. (325)

818. நெய்க்கிழி வைக்கப் பட்டார்
நெய்ப்பத்தற் கிடத்தப் பட்டார்
புக்குழி யெஃக நாடி
யிரும்பினாற் போழப் பட்டார்
மைக்கிழிந் தொழுகுங் கண்ணீர்
மாநிலத் துகுக்கப் பட்டார்
கைக்கிழி கொடுக்கப் பட்டார்
கலம்பல நல்கப் பட்டார்.

மேகம். நொய்தா-விரைய. முழை-குகை. சிங்கமன்னான்:சீவகன். மூதூர்: இராசமாபுரம்.

817. களம்-போர்க்களம். களங்காணுதல் ஒருமரபு; கம்ப. களங் காண் படலம் பார்க்க. பற்றார்-பகைவர். சால்:உழவுத்தொழிலின் மரபுச்சொல். மார்பையுடைய தோழர். திரு-இலக்குமி. சாயலையுடைய முலையினாளென்றது காந்தருவதத்தையை. சீவகம் தோழர்சூழ, படுகளம் கண்டு முலையினாளை மனைவயிற் கொண்டு புக்கான் என்க.

(உரை.) [1]வேள்வி-களவேள்வி; என்றது பேய்வயிறார உண்பித்ததை (பு.வெ.160.).

818. நெய்க்கிழி-நெய்யில்தோய்த்ததுணி. நெய்ப்பத்தல்-நெய்யைக் கொண்டசாலில். போரினாலுண்டாய புண் ஆறுவதற்கு நெய்க்கிழியில் வைக்கப்படுதலும், நெய்ப்பத்தலிற் கிடத்தப்படுதலும் இயல்பு. புக்குழி-

(இ-ள்.) நெய்க்கிழி வைக்கப்பட்டாரும், கிடத்தப்பட்டாரும், எஃகம்புக் குழி நாடி இரும்பால் அறுத்து வாங்கப்பட்டாரும் சீவகனாற் கலம்பல நல்கப்பட்டார்; சுற்றமழும்படி பட்டா ரெல்லாரும் கைக்கிழிகொடுக்கப்பட்டாரென்க. (326)

819. முதுமரப் பொந்து போல முழுமெயும் புண்க ளூற்றார்க்
கிதுமருந் தென்ன நல்லா ரிழுதுசேர் கவளம் வைத்துப்
பதுமுகன் பரவை மார்பி னெய்க்கிழி பயிலச் சேர்த்தி
நுதிமயிர்த் துகிற்குப் பாயம் புகுகென நூக்கி னானே.

வைத்து-வைப்ப. நல்லானிழுதும் பாடம்.

(இ-ள்.) மரப்பொந்துபோலப் புண்ணூற்றார்க்கு மருத்துவர், இது மருந்தென்று கவளம் வையாநிற்க, தான் பதுமுகன் மார்பிலே கிழியைச் சேர்த்திக் காற்றுப்படாதபடி உள்ளே சீலையடைசின எலி மயிர்ப் [1]படத்தாற்செய்த சட்டையிலே புகுகவென்று கூறிப் [2]பரிகாரித் தானென்க. (327)

புகுந்த இடத்தை. எஃகம் புக்குழிநாடி என மாறியியைக்க. இரும்பு-வாள். போழ்தல்-அறுத்தல். மைக்கு-மையுடன்; உருபுமயக்கம். உகுக்க-சுற்றத்தவர் உகுத்து அழும்படி. பட்டார்-போரில் இறந்தவர்களும். கைக்கிழி. கையோலை; அஃதாவது இன்னாரின்னவை பெறுக என்று ஓலையிலெழுதிக் கொடுத்து மானியம் விடுதல்; *புறநா.287:9-10; 297:8-10; பெருங்.* 'விருத்திவகுத்தது' கலம்-ஆபரணங்கள். நெய்க்கிழி வைக்கப்பட்டார் முதலிய மூவரும் கலம்பலநல்கப்பட்டாரென்றும், கண்ணீருகுக்கப்பட்டவர் கைக்கிழி கொடுக்கப்பட்டாரென்றும் மாறியியைக்க.

819. முழு மெயும்-மெய் முழுவதும்; மார்பம் முழுவதும் எனலுமாம்; *சிலப்.5:226.* மரப்பொந்து மேனியிற் புண்களுக்கு: "முழைபடு முதுமரம் போலெவ் வாயும், மடைநுழைந் தறுத்த விடனுடை விழுப்புண்'' (*தகடூர்*): "மொய்சமத் தெதிர்ந்தோர் மேனி முதுமரப் பொந்திற் றோன்றும்" (*கூர்ம. சந்திர. 92.*) நல்லார்-மருத்துவர். நல்லார் இது மருந்தென்ன என்று மாறுக. இழுது-நெய். வைத்து-வைப்ப. பரவை-பரத்தல். பயில-மிக. சேர்த்தி-வைத்து. நுதிமயிர்த்துகிற்குப் பாயம்-எலியினது கூர்மையையுடைய மயிராற்செய்த ஆடையால் ஆகிய சட்டை. எலிமயிராற் செய்த ஆடை மிகுந்த வெப்பமுடையதென்பதும், குளிரை நீக்குவதென்பதும், பனிக்காலத்தில் அதை அணிவதுண்டென்பதும், அது கிடைத்தற்கரியதென்பதும் பின்வரும் பாடல்களால் தெரிகின்றன; *சீவக.1874, 2471, 2680, 2686.* நூக்கினான்-காத்தான்.

(மேற்.) அடி, *1:சிலப்.5:224-34,* அடியார்.

(உரை.) [1]படம்-ஆடை. [2]பரிகரித்தல்-தீங்கினின்றும் காத்தல்; *சீவக.473,* ந.

820. பார்கெழு பைம்பொன் றன்னாற் பண்ணவ னுருவ மாக்கி
ஊர்கெழு விழவு செய்தாங் குறுபொரு ளுவப்ப நல்கித்
தார்கெழு மின்னு வீசித் தனிவடந் திளைக்கு மார்பன்
போர்கெழு களத்துப் பாவம் புலம்பொடு போக்கி னானே.

(இ-ள்.) வடம் மின்னுவீசித் திளைக்கும் தார்கெழுமார்பன், பாரிற் பிறந்த பொன்னால் உருவமாக்கிச் செய்து தானமும் பண்ணிப் பாவத்தையும் புலம்பையும் போக்கினானென்க.

செற்றவர்ச்செகுத்தல் அறமேயாயினும், இவர் [1]ஆதியாய பகையன்மையிற் பாவமென்றார். புலம்பு-என்னகாரியத்தைச் செய்தேமென்னும் வெறுப்பு. (328)

821. செய்தவப் பாவ மெல்லாந் தீர்த்திடுந் தீர்த்தன் பாதம்
எய்திய சேடங் கூவித் திறைஞ்சுபு தொழுது வாழ்த்தி
மையறு மணியிற் செய்த வலம்புரி யதனீர் கொண்டான்
வையக மளிக்க நீண்ட வலம்புரித் தடக்கை யானே.

பலபிறப்பிற் செய்த பாவத்தைத் தீர்க்குந்தீர்த்தன். [1]கூவுவித்து: விகாரம். [2]வலம்புரிகையிற் கிடத்தல் உத்தம விலக்கணம்.

(இ-ள்.) தடக்கையான், தீர்த்தன்பாதமெய்திய சேடத்தையும் வலம்புரி யதனில் தீர்த்தநீரையும் கூவுவித்துத் தொழுது துதித்து அவற்றைக் கொண்டானென்க. (329)

---

820. பார்கெழு-பாறையிற் பொருந்திய. பண்ணவன்-அருகதேவன். உருவமாக்கி-வடிவம்செய்து. விழவு-உற்சவம். உறுபொருள்-மிக்க பொருளை. மின்னு-ஒளி; உகரம் சாரியை. தனிவடம்-ஒற்றைவடமான முத்துமாலை. மார்பன்-சீவகன். வடம் மின்னு வீசித்திளைக்கும் தார்கெழுமார்பன் எனமாறியியைக்க. களத்துப் பாவம்-போர்க்களத்துப் பிறரைக் கொன்றதனால் உண்டான பாவம். புலம்பு-வெறுப்பு. பாவத்தையும் புலம்பையும் போக்கினான். 'அரசர், தேற்றவும் தேறாமற் பொருதுபட்டாரேனும், அவர் கட்டியங்காரனைப்போற் பகையன் மையிற் சிறிது பாவமுளதென்று, அது தீர்த்தற்குப் பொன்னாற் பண்ணவ னுருவமாக்கி விழாச்செய்து களத்துப் பாவம் போக்கினான்' (*சீவக.454, ந.*) என்று எழுதியிருப்பது ஈண்டு அறியற்பாலது. இங்ஙனம் பரிகாரம் செய்தல்ஸ்ராவகாசாரநூல் விதி என்பர்.

(உரை.) [1]ஆதியாய பகையென்றது இங்கே கட்டியங்காரனை உணர்த்தியது; *சீவக.1920.*

821. செய்த அப்பாவமெல்லாம் எனப்பிரிக்க. தீர்த்தன்-அருகதேவன். பாத மெய்திய சேடம்-பாதத்தில் தரித்துச் சேஷப்பட்ட மலர்கள்; *சிலப்.26:62-3.* இறைஞ்சுபு. வணங்கி. மையறு-குற்றமற்ற. வலம்புரி-வலம்புரிச் சங்கின் வடிவமாக உலோகத்தாற் செய்யப்பெற்ற ஒரு

(வேறு)

822. கருமணி யழுத்திய காமர் செங்கதிர்த்
திருமணிச் செப்பெனச் செறிந்த வெம்முலை
அருமணி யலம்வரு மம்பொற் கொம்பனாள்
பெருமணக் கிழமையாம் பேசு கின்றதே.

(இ-ள்.) நீலமணியையழுத்தினமாணிக்கச்செப்பெனச்செறிந்த மணி அலமரு முலையினையுடைய கொம்பனாளிடத்துச் சீவகற்கு முற்பட்ட மணமாகின்ற உரிமை இனிக் கூறுகின்றதென்றாரென்க.

பெருமணமாங்கிழமையென்று மாறுக. மேல், மணமாதற்குக் காரணமாகின்ற உரிமையென்றது [1]சமாவர்த்தனத்தை. *(330)*

(வேறு)

823. நான்குநூ றாயிரங் குடத்து நல்லன
ஆன்றயிர் பானெயோ டழுகி தாநிறைத்
தூன்றிகழ் வேலினான் வேள்விக் கூர்மருள்
கோன்றொறுக் காவலன் கொண்டு முன்னினான்.

பாத்திரம்; சங்கமன்று என்பர். "ஆடுவ துன்னடி வாரப் புனலடி யேன்றலைமேற், சூடுவ துன்னடிச் சேட மலர்" *(திருக்கலம்.45.)* வலம்புரித்தடக்கை-சங்கரேகை யமைந்த பெரிய கை; *சீவக.204,* அடிக்; தடக்கையான்:சீவகன்.

(உரை.) [1]கூவுவித்து என்பது கூவித்து என விகாரம் பெற்றது. *சீவக.204.*

822. கருமணி-நீலமணி. காமர்-அழகிய. செங்கதிர்த் திருமணி-சிவந்தகிரணங்களைவீசுகின்ற மாணிக்கம். முலைக்குச்செப்பு: *சீவக.759.* செறிந்த- நெருங்கிய. செறிந்த அருமணி அலம்வரும் முலையெனமாறுக; அலம்வரும்-அசைகின்ற. முலையையுடைய கொம்பனாள்: காந்தருவ தத்தையினிடத்து. மணக்கிழமை-மணவுரிமை; "கடிமணக் கிழமை" *(சீவக.196.)* இப்பாடல்கவிக்கூற்று.

(உரை.) [1]சமாவர்த்தனம்:பிரமசரியத்தை முடித்தற்குச் செய்யும் கிரியை;485, ந.

823. குடத்து-குடத்தில். நல்லனவாகிய தயிரும், பாலும் நெய் யொடு நிறைத்து. ஊன்-மாமிசம். வேலினான்:சீவகன். வேள்வி- மணம். ஊர் மருள்-ஊரார் வியக்கத்தக்க. வேலினானுடைய வேள்வி, ஊர்மருள் வேள்வி எனப்பிரிக்க. கோன்-இடையன். தொறுக்காவலன்-பசுக் கூட்டத்தைக் காவல் செய்பவன். கோனாகிய தொறுக்காவலன்

இதுமுதல் சமாவர்த்தனம் நடவாநிற்கப் [1]பச்சைபுகுந்தபடி கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) இடையனாகிய தொறுக் காவலன், வேலினானது ஊர் மருள்வேள்விக்குக் குடத்திலே தயிரும் பாலும் நெய்யும் நிறைத்துக் கொண்டு முன்னினானென்க.

இனி இழந்தேமென்று ஊரார் மருளும் [2]சச்சந்தன் தொறுக்காவலனுமாம். (331)

824. வளைநிற வார்செநெ லரிசிப் பண்டியோ
டளவறு சருக்கரைப் பண்டி யார்ந்தன
பிளவியல் பயறுபெய் பண்டி யுப்புநீர்
விளைவமை பண்டியின் வெறுத்த தாங்கொர்பால்.

நீர்விளைவமை உப்பு.

(இ-ள்.) சங்குநிறத்தையுடைய அரிசிப்பண்டியும், சருக்கரைப் பண்டியும் நிறைந்தன; பருப்புப்பெய்த பண்டியும் உப்பமைந்த பண்டியோடே செறிந்தது அம்மனையில் ஒரு பக்கமெல்லாமென்க. (332)

825. சினைத்துணர் முழவன பலவின் றீங்கனி
கனைத்துவண் டுழல்வன வாழை மாங்கனி
எனைத்துள கிழங்குகாய் குருகொ டேந்திய
சனத்தினாற் றகைத்திடம் பெறாது தானொர்பால்.

வேலினானுடைய வேள்விக்குக் குடத்துத் தயிர் முதலியன நிறைத்துக் கொண்டு முன்னினான் என்க; முன்னினான்-சென்றான்.

(உரை.) [1]பச்சைபுகுதல்-கலியாணத்திற்கு வரிசைபுகுதல். [2]நந்தகோன்.

824. வளை-சங்கு. செந்நெல்: அரிசிக்கு அடை. அரிசிக்குச் சங்கு உவமை; "வளையறுத் தனையன வாலரி" (*சீவக.122*); "வளைவாலரிசி" (*பெருங்.1. 40:133*); பண்டி-வண்டி. ஆர்ந்தன-நிறைந்தன. பிளவியல் பயறு-பிளத்தல் இயன்ற பயறு. நீர்விளை உப்பு அமை பண்டி எனமாறுக. நீர்-கடல். பண்டியின்-வண்டியோடு. வெறுத்தது-செறிந்தது. ஆங்கு-அம்மனையில்.

825. பலவின் சினைத்துணர் முழவன தீங்கனி. துணருடைய தீங்கனி, முழவன தீங்கனி எனப்பிரிக்க. துணர்-கொத்து. பலாப் பழத்திற்கு முழவு உவமை; "கானப் பலவின் முழவுமருள் பெரும்பழம்" (*மலைபடு.511.*) கனைத்து-செறிந்து; ஒலித்துமாம். உழல்வனவாகிய வாழைக்கனி, மாங்கனி. குருகு-குருத்து. எனைத்துள ஏந்திய-எவ்வளவுள்ளனவோ அவ்வளவு ஏந்திய. சனம்-நகரமாந்தர். தகைத்து-நெருங்கி. ஓர்பால் இடம் பெறாது.

(இ-ள்.) பலவின்சினையிற் கொத்தினையுடைய முழவன்ன கனியும் செறிந்து வண்டு உழல்வனவாகிய வாழைக்கனியும் மாங்கனியும் கிழங்கும் காயும் குருகும் எவ்வளவுள அவ்வள வெல்லாமேந்திய சனங்களாலே நெருங்கி ஒருபக்கந்தான் இடம் பெறாதென்க. (333)

826. மரகத மணிப்பசுங் காய்கொள் வான்குலை
கவர்பழுக் காய்க்குலை கனியக் கவுறீஇ
இவர்தரு மெல்லிலைக் காவு மேந்திய
உவரியாய்ச் சொரிந்திடம் பெறாது தானொர்பால்.

(இ-ள்.) பசுங்காய்க்குலையையும் பழுக்காய்க்குலையையும் பரத்தலைத்தரும் வெற்றிலைப் [1]படலிகையையும் முற்றக் [2]காவி வந்து சொரிதலாலே வெள்ளமாய் ஒருபக்கந்தான்இடம்பெறாதென்க.

ஏந்திய-உயர்ந்த. வேண்டியவும்பாடம். (334)

827. சண்பகந் தமனகந் தமால மல்லிகை
தண்கழு நீரொடு குவளை தாமரை
வண்டின மிசைகொள வாசப் பூச்சுமை
கொண்டவர் குழாம்பொலி வுற்ற தாங்கொர்பால்.

(இ-ள்.) சண்பகமும் தமநகக்கொழுந்தும் பச்சிலையும் மல்லி கையும் கழுநீரும் குவளையும் தாமரையுமாகிய வாசப்பூச்சுமையை வண்டினம் மேலே மொய்க்கக் கொண்டவர் திரள் அவ்விடத்து ஒருபக்கம் பொலிவுற்றதென்க. (335)

---

826. மரகதமணி-பச்சை இரத்தினம். கவர்-விரும்பத்தக்க. கனிய-முற்ற. காவுறீஇ-காடியிற் சுமந்துவந்து. இவர்தரும்-பரத்தலைத்தருகின்ற. மெல்லிலைக்கா-வெற்றிலையை வைத்த கா. கா-தோளில் சுமக்கும் காவடி. இங்கே அதில் வைத்த பெட்டியைக் குறித்தது. உவரியாய்-வெள்ளமாய். சொரிந்து-சொரிதலால். பசுங்காய்க்குலையும், பழுக் காய்க்குலையும், மெல்லிலைக்காவும் கனியக் காவுறீஇச் சொரிந்து, ஓர்பால் இடம்பெறாது என்க.

(உரை.) [1]படலிகை-பெட்டி; சீவக. 2707. ந. [2]காவி-சுமந்து.

827. தமநகம்-மரு. தமாலம்-பச்சிலை. மிசைகொள-மேலே மொக்கும்படி. வாசப்பூவின் சுமையை வண்டினம் மிசைகொளக் கொண்டவர் குழாம் என மாறியியைக்க. குழாம்-கூட்டம்.

828. ஆர்கெழு குறடுசூட் டாழி போன்றவன்
சீர்கெழு வளமனை திளைத்து மாசனம்
கார்கெழு கடலெனக் கலந்த வல்லதூஉம்
பார்கெழு பழுமரப் பறவை யொத்தவே.

[1]அச்சுக் கோக்குங் குறடு மாளிகைக்கும், நடுவுபோக்கும்ஆர் தெருவுகளுக்கும், விளிம்பிற்சூட்டு மதிலுக்குவமை.

(இ-ள்.) அவனுடைய உருளைபோன்று சீர்கெழுமின வள மனையிலே மாசனம் நெருங்கி ஒலியாற் கடலெனக் கலந்தன; அஃதொழிந்தும் அம்மாசனம் [2]பயன்கொள்ளுமுறைமையாற் பழுமரத்திற் பறவையு மொத்தனவென்க.

மனையைச்சூழப் [3]பச்சைநிரைத்தலின், [4]ஆழி போன்றென் றுமாம். *(336)*

829. (1) கையுறை யெழுதினர் கைந்நொந் தேடறுத்
தையென விருப்பமற் றன்ன தாதலான்
வையக மருங்கினின் வாழ்நர் மற்றிவன்
செய்தவ நமக்கிசை கென்னச் சென்றதே.

---

828. ஆர்கெழுகுறடுசூட்டாழி: *சீவக.790*, அடிக். ஆழி-சக்கரம். அவன்-சீவகன். அவனுடைய மனை, ஆழிபோன்று சீர்கெழுமின மனை எனத் தனித்தனி இயைக்க. மனையில் மாசனம் திளைத்துக் கலந்த என மாறியியைக்க. திளைத்து-இடைவிடாமல் நெருங்கி. கடலெனக்கலந்த- ஒலித்தலாற் கடல் என்று கூறும்படி கலந்தன. அல்லதூஉம்-அது வல்லா மலும். பழுமரப்பறவை-ஆலமரத்தின்கட் செல்லும் பறவை; பழுத்த மரத்தின்கட் செல்லும் பறவையுமாம். சனங்கள் அடைந்த மனைக்குப் பழுமரப்பறவை உவமை: *சீவக.93*, அடிக்.

(உரை.) [1]*காஞ்சிப்.* திருநகரப்.64. [2]"பழுமர முள்ளிய பறவையின் யானுமவன், இழுமென் சும்மை யிடனுடை வரைப்பின்" (*பொருந.* 64-5.)[3]பச்சை-கலியாணவரிசைப் பொருள்கள். [4]ஆழி-கடல்; *புறநா.338: 10-12.*

829. கையுறையெழுதினர்-கலியாணத்திற்கு வந்த வரிசைகளின் கணக்கெழுதியவர். ஏடறுத்து-ஓலையைக் கிழித்து. ஐயென-வியவா நின்று. இருப்ப-இளைப்பாறியிருப்பார்கள். மற்று:அசை. அன்னதா தலால்-வரிசை அங்ஙன மிகுதலாலே. வையக மருங்கினில்-பூமியில். மற்று-வேறாக. இவன் செய்தவம்-இவன் செய்கின்ற சமாவர்த்தனக் கிரியை. இசைக-கூடுவதாக. என்ன-என்று கருதும்படி. இவன்செய்தவம், வையகத்தில் வாழ்நர் நமக்கிசைக என்ன என்று மாறியியைக்க.

830. (2) வாலரி கழுவிய வண்ணச் செம்புனல்
காலிய லிவுளியுங் களிறு மாழ்ந்தவட்
கோலநீர்க் குவளையு மரையும் பூத்தவண்
டாலிவண் குருகுபாய் தடங்க ளானவே.

831. (3) உடுப்பன துகில்களு முரைக்கு நானமும்
தொடுத்தன மாலையுங் குழையுஞ் சாந்தமும்
கொடுப்பவர் கொள்பவர் வீழ்த்த பல்கலம்
அடுத்துவிண் பூத்ததோ ரழகின் மிக்கதே.

832. (4) கலங்கழு மரவமுங் கருனை யாக்குவார்
சிலம்பொலி யரவமு மிச்சில் சீப்பவர்
இலங்குபொற் கிண்கிணி யிரங்கு மோசையும்
உலம்புமா லுவர்க்கட லொலியின் மிக்கவே.

இவை நான்கும் ஒருதொடர்.

(1) மற்று:அசை, மற்றிவன் செய்தவம்-வேறாக இவன் செய்கின்ற[1]சமாவர்த்தனம்; விரதங்கோடலின், 'தவம்' என்றார்.

(2) [2]வாலரி, வாலசி இரண்டுபாடமும் விகாரம். ஆழ்ந்து-ஆழ.

---

830. வாலரி-வெள்ளிய அரிசி. புனல்-கழுநீர். காலியலிவுளி-காற்றைப்போல் இயலுதலையுடைய குதிரை. ஆழ்ந்து-ஆழ; எச்சத் திரிபு. அவண்-அவ்விடத்தே. கோலம்-அழகு. மரை-தாமரை. வண்டு ஆலி-வண்டு ஒலிக்கப்பட்டு. குருகு-நாரை. புனல் கழுநீர்த் தடங் களாயின.

831. உடுப்பனவாகிய துகில்களும், உரைக்கும் நானம்-தேய்த்துப் பூசிக்கொள்கின்ற புழுகுநெய். தொடுத்தனவாகிய மாலையும். குழை-மங்கலவணி; *சீவக.2355.* சாந்தம்-சந்தனம்; "உரைக்கும் நானமும், சுண்ணமுஞ் சாந்துஞ் சுரும்பிமிர்கோதையும், அணியுங்கலனு மாடையு நிறைந்த" *(பெருங்.1. 38:60-62.)* கொடுப்பவராலும், கொள்பவராலும் வீழ்த்தப்பட்ட கலம். கலம்-ஆபரணங்கள். அடுத்து-நெருங்கி. விண் மீனைப் பூத்ததோர் அழகினும் மிக்கது. கலத்திற்கு மீனுவமை.

832. கலம் கழும் அரவமும்-தாலம் முதலிய பாத்திரங்களைக் கழுவுகின்ற ஒலியும்; "கலம்பூச் சரவத் திலஞ்சி முற்றத்து" *(பெருங்.1. 40:128.)* கருனை-பொரிக்கறி. மிச்சில் சீப்பவர்-எச்சிலைத்துடைப்பவர். இரங்கும்-ஒலிக்கின்ற. உலம்பும்-முழங்குகின்ற. மால்-பெரிய.

(உரை.) [1]சமாவர்த்தனம்; *சீவக.485, 822,* அடிக். [2]வாலரிசி என்பது வாலரி என்று கடைக்குறைந்தும், வாலசி என்று இடைக் குறைந்தும் வந்தது.

(3) உடுப்பன, தொடுத்தனவென்பனவற்றிற்கும் ஆகியவென விரிக்க. அடுத்து-நெருங்கி.

(4) உலம்பு:கடற்கு அடை.

(இ-ள்.) வந்த [3]பச்சையெழுதி முதலிட்டவர்கள் கைநொந்து [4]பட்டோலைகளைக் கிழித்து ஐயென இளைப்பாறியிருப்பார்கள்; பச்சை அங்ஙனம் மிகுதலின், அதற்கேற்பச் சோறுசமைத்தற்கு அரிசிகழுவிய கழுநீர் இவுளியும் களிறும் அழுந்தும்படி குவளையும் தாமரையும் பூத்து வண்டு ஒலிக்கப்பட்டுக் குருகு பாயுந்தடங்க ளாயின; அங்ஙனம் சோறு மிகச் சமைத்தபின்பு கருனையாக் குவார் சிலம்பொலியின் அரவமும் உண்டற்குக் கலங்கழுவுகின்ற அரவமும் எச்சில்சீப்பார் கிண்கிணியிரங்கு மோசையும் கடலொலியினு மிக்கன; இங்ஙனமுண்ட பின்பு, துகிலும் நானமும் மாலையும் குழையும் சாந்தனமும் அடுத்துக் கொடுப்பார் வாங்குவார் வீழ்த்த கலம் விண்மீனைப் பூத்ததோரழகினு மிக்கது; இங்ஙனம் நிகழா நிற்க, இவன் செய்கின்ற சமாவர்த்தனம் உலகில் வாழ்வாரெல்லாரும் நமக்கும் இது கூடுவதாக வென்று கருதும்படி நடந்ததென்க. (337-40)

(வேறு)

833. மூழிவாய் முல்லை மாலை முருகுலாங் குழலி னாளும்
ஊழிவாய்த் தீயொ டொக்கு மொளிறுவாட்ட டக்கை யானும்
ஆழிவாய் விரலிற் காம னம்பொடு சிலைகை யேந்தத்
தாழிவாய்க் குவளை வாட்கட் டையலார் பரவச் சார்ந்தார்.

மூழிவாய்-பூவிடுபெட்டி. ஆழி-மோதிரம்; [1]விரற்சரடுமாம்.

(உரை.) [3]பச்சை யெழுதல்-பலா, வாழை முதலிய காய்களின் கணக்கெழுதல். [4]"பட்டோலைவாசித்தவரவர்க்குள்ளபரிசிலெல்லாம்" (*தனிப்.*)

833. மூழிவாய் முல்லைமாலை: *சீவக.*2974. முருகு-வாசனை. குழலினாள்: காந்தருவதத்தை. தடக்கையான்: சீவகன். ஆழிவாய்ந்த விரலில். காமன் அம்பொடு சிலையை ஏந்தல்: *சீவக.*2090. தாழிவாய்க் குவளை: *சீவக.* 2974; *சிலப்.*4:64, 5:192; *பெருங்.*3. 5:86; *சூளா.*நகர.9, மந்திர. 76. *தஞ்சைவாணன்.*202. குவளைபோன்ற நிறத்தையும், வாள் போன்ற கூர்மையையும் கொண்ட கண்ணையுடைய தையலார். பரவ-புகழ்; குழலினாளும் தடக்கையானும் சார்ந்தார்.

(உரை.) [1]விரற்சரடு-விரற்புட்டில். விரற்கவசம்; "விரற்றலைப் புட்டில்வீக்கி வெஞ்சிலை கணையொடேந்தி" (*சீவக.*2202); *கலி.*7:9, ந. "விரற்புனை கோதைவல் வில்லின் வல்லவர்" (*வி.பா.* 13-ஆம் போர். 254.)

(இ-ள்.) குழலினாளும் தடக்கையானும் காமன் அம்போடு சிலையைக் கைவிரலால் ஏந்தாநிற்கத் தையலார் பரவாநிற்க ஓராசனத்தே சேரவிருந்தாரென்க. (341)

834. இன்னிய முழங்கி யார்ப்ப வீண்டெரி திகழ வேதம்
துன்னினர் பலாசிற் செய்த துடுப்பினெய் சொரிந்து வேட்ப
மின்னியல் கலச நன்னீர் சொரிந்தனன் வீர னேற்றான்
முன்னுபு விளங்கு வெள்ளி முளைத்தெழ முருக னன்னான்.

(இ-ள்.) முருகனன்னான், இன்னியம் ஆராநிற்க, முன்னா நின்று, துன்னினர் பலாசாற்செய்த துடுப்பின் நெய்யை மிக்கெழு கின்ற தீ வளரும்படி வேதமந்திரத்தால் தான்சொரிந்து ஓமம் பண்ணாநிற்க, வெள்ளிமுளைத்த அளவிலே ஸ்ரீதத்தன் நீரைச் சொரிந்தான்; அப்பொழுது இவனும் அதனை ஏற்றானென்க.

துன்னினர்-தனக்குச்செறிந்த அந்தணர். மின்னியல்-ஒளி விடுகின்ற. அரசர்க்கு வணிகர்க்கும் மந்திரத்திலும் தந்திரத்திலும் சிறிது வேறுபாடு உளதேனும் தான் இரண்டு குலத்திற்குமுரிய சடங்கு நிகழ்த்துதற்குரியனாதலிற் பிறர்க்குத் தெரியாமல் [1]தன் குலத்திற் கேற்ற சடங்கு தானே நிகழ்த்தினானென்பதூஉம், பிறர்க்குத் தெரியுமவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தத்தைக் கருதினானென்பது உந்தோன்ற, 'முன்னுபு' என்றார். முன்னுதல்-கருதுதல். (342)

835. இட்டவுத் தரிய மின்னு மெரிமணிப் பருமுத் தாரம்
மட்டவிழ் கோதை வெய்ய வருமுலை தாங்க லாற்றா
நெட்டிருங் கூந்த லாட னேர்வளை முன்கை பற்றிக்
கட்டழல் வலங்கொண் டாய்பொற் கட்டிறா னேறி னானே.

---

834. இன்னியம்-இனிய வாத்தியங்கள். திகழ-வளரும்படி. வேதம்-வேத மந்திரங்களால். துன்னினர்: அந்தணர். பலாசின்-புரசமரத்தால். துடுப்பு- சட்டுவம்; தருவி என்பர்: *சீவக.2466*, ந. வேட்ப-ஓமம் செய்ய. நீர்சொரிய ஏற்றல்: *சீவக.489*. முருகனன்னான், இயம் ஆர்ப்ப முன்னுபு துன்னினர் துடுப்பின் நெய்யை எரிதிகழ வேதத்தால் சொரிந்து வேட்ப வெள்ளி முளைத்தெழ என்று மாறியியைக்க. மின்-ஒளி. சொரிந்தனன்-ஸ்ரீதத்தன் சொரிந்தான். வீரன்-சீவகன். முன்னுபு-கருதி. வெள்ளி-சுக்கிரன். சுக்கிரன் களத்திரகாரகனாதலின் சுக்கிராஸ்தமனத்தில் விவாகம் செய்ய லாகாதென்னும் விதிக்கேற்ப, 'வெள்ளி முளைத்தெழ' என்றார்.

(உரை.) [1]தன்குலமென்றது அரசகுலத்தை.

835. இட்ட-போர்த்துக் கொண்ட. மின்னும்-ஒளிவீசுகின்ற. எரிமணி-விளங்குகின்ற மணி. கோதை-பூமாலை. வெய்ய-விரும்பத் தக்க; *சீவக.237*. உத்தரியத்தையும், முத்தாரத்தையும், கோதையையும்,

நெட்டிருங்குழல்:[1]நெடு, பண்புதொகுமொழியாதலிற் புணர்க்கப் படாதாயிற்று. நேர்வளை-ஒத்தவளை.

(இ-ள்.) உத்தரியமுதலியவற்றைச்சுமத்தலாற்றாத தத்தையது முன்கையைத் தான்பற்றி அழலைவலங்கொண்டு கட்டிலிலே ஏறினா னென்க. *(343)*

836. மந்திரத் தரசன் காதன் மாதரம் பாவை தன்னைக்
கந்துகன் சிறுவன் வேட்ட கடிவினை நொடியின் மற்றோர்
அந்தர விசும்பிற் றேவர்க் கதிபதி யாய கோமான்
இந்திரன் றனக்கு மாகா தென்பது நடந்த தன்றே.

அந்தரவிசும்பில்-விசும்பாகிய அந்தரத்தில்; நடுவாகிய விசும்புமாம்.

(இ-ள்.) கலுழவேகன் மகளைக் கந்துகன் மகன் வேட்ட மண வினையைக் கூறின், இந்திரனுக்கும் கூடாதென்று கூறுகின்ற கூற்று நடந்ததென்க. *(344)*

837. அடிமனை பவள மாக வரும்பொனா லலகு சேர்த்தி
முடிமணி யழுத்திச் செய்த மூரிக்காழ் நெற்றி மூழ்கக்
கடிமலர் மாலை நாற்றிக் கம்பல விதானங் கோலி
இடுபுகை மஞ்சிற் சூழ மணவறை யியற்றி னாரே.

முலையையும் என உம்மைவிரிக்க. தாங்கலாற்றா-சுமக்க முடியாத. நெட்டிருங்கூந்தாலாள்-நீண்டகரிய கூந்தலையுடைய காந்தருவதத்தை. நேர்வளை-அளவொத்த வளையையணிந்த. கட்டழல்-மிக்க நெருப்பை. தீயை வலம் வருதல்: *கலி.69: 3-5.* ஆய்பொற்கட்டில்-ஆராய்ந்து செய்த பொன்னாலாகிய கட்டிலில்; *பெருங்கதையிலுள்ள* கட்டிலேற்றிய தென்னும் பகுதி இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலது.

(உரை.) [1]தொல். குற்றியலுகரப். 77, ந.

836. மந்திரத்தரசன்-வித்தியாதர உலகத்து அரசன்; கலுழவேகன்; *சீவக.539,* அடிக். அரசனுடைய காதலாகிய பாவை; காதல்-மகள். மாதரம்பாவை-காந்தருவதத்தை. சிறுவன்-சீவகன். கடிவினை-மணச் சடங்கை. நொடியின்-கூறினால்; நொடித்தல்-கூறுதல். மற்று:அசை. அந்தரத்தையுடைய விசும்பின்கண். கோமானாகிய இந்திரன். என்பது-என்று கூறுகின்ற கூற்று.

837. அடிமனை-சுற்றுச்சுவர். அலகு-கையலகு. முடியில் மணியை அழுத்திச் செய்த காழ். மூரிக்காழ்-வன்மையுள்ள தூணை. காழ் என்பதற்குப் பின் 'நாட்டி' என ஒருசொல் வருவித்துக்கொள்க. காழை நாட்டி அலகுசேர்த்தி எனமாறுக. நெற்றி-தூணின் உச்சி. மூழ்க-மறையும் படி. கடி-வாசனை. கம்பலமாகிய விதானம். விதானம்- மேற்கட்டி. கோலி-கட்டி. கம்பலவிதானங் கோலி மலர்மாலை நாற்றி எனமாறுக.

(இ-ள்.) சுற்றுச்சுவர்பவளப்பலகையால்நிரைத்துத்தலையிலே மணியழுத்திப் பண்ணின தூணைநாட்டி அதன்மேலே பொன்னாற் செய்த [1]கையலகைச்சேர்த்தி அத்தூணினெற்றி மறையும்படி படாமாகிய மேற்கட்டியைக் கட்டி மாலையை நாற்றிப் புகை மஞ்சு போலே சூழ மணவறையை இயற்றினாரென்க. (345)

838. ஐந்துமூன் றெடுத்த செல்வத் தமளிமூன் றியற்றிப் பூம்பட்
டெந்திர வெழினி வாங்கி யின்முக வாசச் செப்பும்
சந்தனச் சாந்தச் செப்புந் தண்மலர் மாலை பெய்த
இந்திர நீலச் செப்பு மிளையவ ரேந்தி னாரே.

ஐந்தாய ஒன்று மும்மூன்றாகப்படுத்த. ஐந்தாவன: [1]"சிறுபூளை செம்பஞ்ச வெண்பஞ்சு சேணம், உறுதூவி சேக்கையோ ரைந்து". இருவரும் துயில்கோடற்கு இரண்டும் போகநுகர்தற்கு ஒன்றும் வேண்டுதலின், அமளி மூன்றாயின. இனிய முகவாசமாவன: "தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசா லிலவங்கம், கப்பூரஞ் சாதியோ டைந்து"; இவற்றோடு சருக்கரையும் தேனும் கூட்டுப. இது முதலிற் கவுட்கொண்டு பின்பு [3]பாகுகவுட்கொள்ள வேண்டுதலின், வாசச் செப்பென்ற பெயர்சிறப்பினாற் பெற்ற பெயர்.

(இ-ள்.) இளையவர், இயற்றி [4]மசகாரியை வளைத்துச் செப்புக்களைஏந்தினாரென்க. (346)

839. (1) கடைந்துபெய் மணிக்கைச் செம்பொற்
காசறு தட்டிற் சூழ்ந்து
மிடைந்துபெய் மணிக்கட் பீலி
மின்னுசாந் தாற்றி பொன்னார்

புகை-அகிற்புகை. மஞ்சிற்சூழ-மேகம்போலச்சூழ; "அகிலெழுகொழும் புகை மஞ்சினாடவும்" (சூளா. நகரச்.6.)

(உரை.) [1]*சீவக.593*, ந.

838. ஐந்துமூன்றடுத்த அமளி: *கலி.10:10, 72:1*, ந; *சிலப்.4:67*; *பெருங்.4. 5:51*. எந்திர எழினி வாங்கி-எந்திரத்தால் இயங்கும் திரையை வளைத்து. இந்திர நீலச் செப்பு-இந்திர நீலமணியாற் செய்த செப்பு. இளையவர்-மகளிர்.

(மேற்.) அடி, *1:மதுரைக்.713*, ந; *சிலப்.4: 58-71*, அடியார்.

(உரை.) [1]*நெடுநல்.131-3; கலி.72:1-8*, ந. மேற். [2]*சிலப்.5:26*, அரும்பத. அடியார். மேற். [3]பாகு-பாக்கு. [4]மசகாரி-கொசுவலை.

839. மணிக்கை-மணியாற் செய்யப்பட்ட பிடி. காசு-குற்றம். மிடைந்து-நெருங்கி. மணிக்கட்பீலி-நீலமணிபோன்ற கண்ணையுடைய மயிலிறகு. சாந்தாற்றி- பூசிய சந்தனத்தை ஆற்றுவது. பொன்னார்

அடைந்துவீ சால வட்ட மரிவைய
ரேந்தி யாற்றத்
தடங்கண்கள் குவளை பூப்பத்
தையலோ டாடு மன்றே.

840. (2) பஞ்சுசூழ் பரவை யல்குற் பசுங்கதிர்க் கலாபம் வீங்கச்
செந்தளிர்க் கோதை சோரக் கிண்கிணி சிலம்பொ டேங்க
மைந்தருட் காம னன்னான் மகளிருட் டிருவ னாளை
அந்தரத் தமரர் பெற்ற வமிர்தெனப் பருகி னானே.

841. (3) இளமுலை மணிக்கண் சேப்ப
வெழுதுவிற் புருவ மேறக்
கிளைநரம் பனைய தீஞ்சொற்
பவளவாய் திகழத் தேன்சோர்
வளமலர்க் கோதை தன்னை
வாய்விடான் குழையப் புல்லி
அளமர லிலாத வின்பக்
கடலகத் தழுந்தி னானே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) கடைந்திட்ட மணிக்கையினையும் செம்பொற்றட்டினையும் தன்னைச் சூழ்ந்து மிடையப்பெய்த பீலியையுமுடைய சாந்தாற்றி-சிற்றாலவட்டம். ஆடும்-புணரும்.

(2) பஞ்சு:ஆகுபெயர். வீங்க-இன்பமிகுதியால்உடம்புபூரித்தலின் இறுக. திருவனாளை-மகளிரிடத்துக் [1]கண்டார் விரும்பப்படுந்

ஆலவட்டம் என்க. அடைந்து ஆற்ற என இயைக்க. குவளைபூப்ப-செங்குவளை போலச் சிவப்ப. தையல்: காந்தருவதத்தை. ஆடும்-கூடுவான்.

840. பஞ்சு-துகில்; ஆகுபெயர். கலாபம்-மேகலைவகையுள் ஒன்று. செந்தளிர்க் கோதை-சிவந்த தளிரைச் சேர்த்துத் தொடுத்த மாலை. காமனன்னான்:சீவகன். அந்தரத்து அமரர்-ஆகாயத்திலுள்ளதேவர்.

841. மணிக்கண்-நீலமணியைப்போன்ற கண். சேப்ப-சிவப்ப. எழுதுவிற் புருவம்-எழுதினாற்போன்ற வில்லை ஒத்த புருவம். ஏற-மேலே செல்ல. கிளைநரம்பு-கிளை என்னும் நரம்பின் இசை. கோதை: காந்தருவதத்தை. குழைய-மனம் உருகும்படி. அளமரல்:போலி; சீவக. 49, அடிக்.

(உரை.) [1]சிற்.1, பேர்.

தன்மையைப் போல்வளை; "திருவளர் தாமரை" (*சிற்.1*) போல. பருகுதல்-ஈண்டு[2] அதரபானமும் அல்குற்பானமும்.

(3) எழுதினாலொத்த விற்போன்ற புருவம். தேன்சோர் கோதையென்று காமச்செவ்விகூறினார். அளமரல்-அலமரல்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் இளையவரேந்திய துப்புரவுகளை நுகர்ந்து, காமனன்னான், திருவன்னாளை இளமுலை மணிக்கண் சிவப்பக் குழையப்புல்லி, அக்கோதை தன்னைக் கிளையென்னு நரம்பு போலுஞ் சொல்லையுடைய பவளவாய் திகழ அல்குலிற் கலாபம் வீங்க, அவ்விரண்டினையும் வாய்விடானாய் அமிர்தெனப் பருகினான்; அங்ஙனம்பருகி, அத்தையலோடே கோதை சோர ஏங்கப்புருவ மேறக் கண்கள் குவளைபூப்ப ஆடும்; அங்ஙன மாடுதலிற் பிறந்த வியர் நீங்கும்படி சாந்தாற்றியையும் பொன்னாரால வட்டத்தையும் அரிவையரேந்தித் தம்மையடைந்து ஆற்றும்படி இன்பக்கடலகத்தே அழுந்தினானென்க.

[3]புணர்ச்சியிறுதிக்கண் அவசத்தால் முலையிடைத் துயிலுந் துயிலை, 'இன்பக்கடல்' என்றார். இனிக் கரணவிசேடமாக்கிச் செவ்வனே பொருளுரைப் பாருமுளர்; அது பொருந்துமேனு முணர்க. *(347-9)*

842. இன்னண மொழுகு நாளு ளிளமரக் காவு காண்பான்
பொன்னணி மார்பன் சென்று புகுதலு மொருவன் றோன்றித்
துன்னியோ ரோலை நீட்டித் தொழுதனன் பெயர்ந்து நிற்ப
மன்னிய குருசில் கொண்டு மரபினா னோக்கு கின்றான்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு நடக்கின்ற நாளிலே திருத்தங்கிய மார்பன் பொழிலைக் காணவேண்டிச் சென்று புகுந்தானாக, ஒரு விச்சாதரன் றோன்றி அணுகி ஓலையை நீட்டித் தொழுதனனாய் மீண்டு போய்நிற்க, அவன் அதனை வாங்கிக் கொண்டு வழிபாட்டோடே வாசியா நின்றா னென்க. *(350)*

---

[2] *சீவக.191.* [3]'பின்னர் அவசத்தான் முலையிடையிற் றுயிலும் துயிலையும் மறந்தாய்' (*கலி.128:14, ந.*)

842. இன்னணம்-இன்னவண்ணம். காண்பான்-காணும்பொருட்டு. மார்பன்: சீவகன். ஒருவன்-கலுழவேகன் அனுப்பிய ஒரு வித்தியாதரன்; இவன் தரன்; *சீவக.849*, ந. துன்னி-சீவகனை நெருங்கி. பெயர்ந்து நிற்ப-நீங்கி நிற்ப. குருசில்: சீவகன்.

(வேறு)

843. உருமுக்கதிர் வேற்கலுழ னோலையுல கென்னும்
பருமைக்குருப் பளிங்கிற்புகழ்ப் பஞ்சிமுழு தடுத்த
திருமிக்குடைச் செல்வன்றிறற் சாமிநனி காண்க
அருமையற னின்பம்பொரு ளாகெனவி டுத்தேன்.

உருமுப்போன்ற வேல். உலகென்னும் பளிங்கிலே புகழாகிய பஞ்சிஓரிடமுமொழியாமற் பரந்த இச்செல்வத்தினைமுற்பிறப்பில் தவமிகுதியாலே யுடையவனாகிய செல்வன்.

(இ-ள்.) கலுழனோலை செல்வனாகிய சாமி காண்பானாக, இது வரவிட்டேன், அறமும் இன்பமும் பொருளும் [1]தனக்கு இன்னும்மிகவுண்டாக வேண்டுமென்று கருதியென்க.

தேவனாதலிற் கூறினான். விடுத்தேன்:[2]விகாரம் (351)

844. தத்தையொடு வீணைமனர் தாம்பொருது தோற்ப
மொய்த்தகலை நம்பிமுகிழ் முலையையிசை வெல்ல
வைத்தகதிர் வேலின்வலி யார்க்குரிய ளென்னச்
சித்தங்கரிந் தாங்குக்கொடி யான்செரு விளைத்தான்.

(இ-ள்.) மன்னர்தாம் தத்தையோடே வீணையாற்பொருது தோற்கத்தான் அவளை இசையாலே வெல்லக் கட்டியங்காரன் அதுபொறாதே சித்தம் கரிந்து வேலாற்போர்செய்து வென்றார்க்கு இவளுரியளெனச் சொல்லி அவ்விடத்தே ஒரு போரை விளைத்தா னென்க.

---

843. உருமுக்கதிர்வேல்-பகைவர்க்கு இடிபோன்ற, கிரணங் களையுடைய வேல். கலுழன்-கலுழவேகன். பருமை குரு பளிங்கில்-பருமையையும் நிறத்தையுமுடைய பளிங்கிலே. புகழாகிய பஞ்சி. அடுத்த-சேர்த்த. சாமி: சீவகசாமி. ஓலை......... காண்க:இன்னார் ஓலையை இன்னார்காண்க என்றார் மரபு.

(உரை.) [1]தனக்கு-சீவகனுக்கு. [2]விடுவித்தேனென்பது விடுத்தே னென்றுவந்தது.

844. மனர்-மன்னர். மன்னர் தத்தையொடு வீணையாற் பொருது தோற்ப என மாறியியைக்க. நம்பி-சீவகன். முகிழ்-அரும்பு. முகிழ் முலை: காந்தருவதத்தை. இசையால் வெல்ல. வைத்த-கூர்மை பொருந்திய. வேலின்வலியார்க்கு-வேலாற் போர்செய்து வெல்பவர்க்கு. சித்தம் கரிந்து-மனம் கருகி. கொடியான்:கட்டியங்காரன். செரு-போர். கொடியான் சித்தம் கரிந்து வேலின் வலியார்க்குரியள் என்னச் செரு விளைத்தான் என மாறியியைக்க.

வையெனக் குறிப்புணரநின்ற உரிச்சொல் வைத்தவென வினைவேல் தன் [1]மெய்தடுமாறிற்று ; [2]முண்முனைபோலக் கூர்த்த வேலென்க. (352)

845. தேன்முழங்கு தார்க்குருசில் செம்பொனெடுந் தேர்மேல்
வான்முழங்கு வெஞ்சிலையின் வாளிமழை தூவி
ஊன்முழங்கு வெங்குருதி வேழமுடன் மூழ்க
வேன்முழங்கு தானைவிளை யாடியதுங் கேட்டேன்.

(இ-ள்.) [1]அவன் விளைத்த பொழுதிலே, குருசில் தேர்மேலே நின்று சிலையாகிய மேகத்தாலே அம்பாகிய மழையைத் தூவு தலாலே உடம்பிற்றோன்றிய குருதியாகிய வெள்ளத்திலே வேழங்கள் சேர அழுந்தும்படி தானையோடே நின்று விளையாடியதுவும் தரன் கூறக் கேட்டேனென்க.

தூவி-[2]தூவ. சிலையென்வாளியும் பாடம். (353)

846. வந்துதரன் கூறியவிவ் வாய்மொழியு மன்றி
முந்துவரன் மொழிந்தபொருண் முற்றும்வகை நாடிப்
பந்துபுடை பாணியெனப் பாயுங்கலி மான்றேர்
எந்தைதிற முன்னமுணர்ந் தின்னணம் விடுத்தேன்.

'வாய்மொழி' என்றார், [1]நிமித்திகன் கூறக்கேட்டிருந்த காரியம் இப்பொழுது முற்றின செய்தியைத் தரன் கூறுதலின். வரன்-அச் சணந்தியடிகள்.

(உரை.) [1]தொல். உரி.1, ந. [2]முள்ளின்முனை.

845. தேன்-வண்டு. குருசில்:சீவகன். பொன்னாலாகிய தேர். வான் முழங்கு-மேகத்தைப்போல் முழங்கும். சிலையின்-வில்லாகிய மேகத்தால். வாளிமழை-அம்பாகிய மழையை. தூவி-தூவுதலால். ஊன்முழங்கு வெங்குருதி-பகைவருடைய உடலினின்றும் ஓசைபடச் சொரிகின்ற வெவ்விய இரத்தம். உடன்மூழ்க-சேர அழுந்தும்படி. தானையோடு விளையாடியதும்; சீவக.802.

(உரை.) [1]அவன்-கட்டியங்காரன். [2]எச்சத்திரிபு.

846. வாய்மொழி-தப்பாதமொழி. முந்து-முன்பு. வரன்-அச்சணந்தி முனிவர். பொருள்-காரியம். முற்றும்வகை-முடியும் கூறுபாடு. பாணி-தாளம்; "பந்துபுடைப் பன்ன பாணிப் பல்லடிச், சில்பரிக் குதிரைப் பல்வேலெழினி"(அகநா.105:9-10.) கலிமான்-மனஞ்செருக்கிய குதிரை. தேரையுடைய எந்தை. எந்தை-சீவகன். எந்தையென்றது உயர்வு குறித்தது. இன்னணம்-இவ்வாறு. எந்தை திறத்தில் தரன்கூறிய வாய்மொழியும், அன்றி முந்து வரன் மொழிந்து பொருளும், முற்றும் வகையும், முன்னம் உணர்ந்து நாடி இன்னணம் விடுத்தேன் என்க.

(உரை.) [1]நிமித்திகள்கூறியது.

(இ-ள்.) எந்தைதிறத்தில் அத் தரன்கூறியமொழியும், அன்றி வரன் மொழிந்த காரியமும், முடியுங் கூறுபாட்டையும் முன்பே குறிப்பாலே நாடி யுணர்ந்து இனி யாம்சேறல் கருமமன்றென்று கருதித்தத்தையை ஸ்ரீதத்தனுடனேவரவிட்டேனென்க.

கலுழவேகன் வந்தாற் சீவகசரிதை, ஒன்றுமின்றாம். *(354)*

847. எள்ளுநர்கள் சாயவென தோளிரண்டு நோக்கி
வெள்ளிமலை முழுதுங்கொடி யெடுத்ததிக லேத்திக்
கள்செய்மலர் மார்பனுறு காப்பிகழ்த லின்றி
உள்ளுபொரு ளெம்முணர்த்தி யன்றியுள வேண்டா.

(இ-ள்.) என்னுடைய தோளிரண்டையும் நோக்கி இகழ்ந்திருக்கும் பகைவர்சாயும்படி[1]தான்பொருதபோரையேத்திமலைமுழுதும்கொடி யெடுத்தது; ஆதலால் தனது வெற்றியும் தோல்வியும் எனவே யாதலின், இனி மலர்மார்பன், மிக்க காவலை இகழ்தலின்றித் தானினைத்திருக்கின்ற, காரியங்களும் எம்மையறிவித்தல்லது மேல் நினைக்கவும்வேண்டாவென்க. *(355)*

848. ஆம்பொருள்க ளாகுமது யார்க்குமழிக் கொண்ணாப்
போம்பொருள்கள் போகுமவை பொறியின்வகை வண்ணம்
தேம்புனலை நீர்க்கடலுஞ் சென்றுதர லின்றே
வீங்குபுனல் யாறுமழை வேண்டியறி யாதே.

(உரை.) [2]*சீவக.539, 540.*

847. எள்ளுநர்கள்-இகழ்ந்திருக்கும் பகைவர்கள். சாய-தோற்றுக் கெடும்படி.என-என்னுடைய. தோள்நோக்கல்: *சீவக.1843; பெருங்.5. 7:184; கம்ப.* சூர்ப்பனகைப்.109. வெள்ளிமலை:கலுழவேகனுடைய மலை; *சீவக.526.* இகல் ஏத்தி-பொருத போரைப் புகழ்ந்து. என தோளிரண்டும் நோக்கி எள்ளுநர்கள் சாய இகல் ஏத்தி மலை கொடி எடுத்தது எனமாறியியைக்க. கள்-தேன். மார்பன்:சீவகன். உறு காப்பு-மிக்க காவல். இகழ்தலின்றி-இகழ்தலில்லாமல். உள்ளுபொருள்-தான்நினைக் கின்றகாரியங்களை. உளவேண்டா-நினைக்கவேண்டா; உள-உள்ள.

(உரை.) [1]தான்-சீவகன்.

848. ஆம் பொருள்களாகும்........போம்பொருள்கள் போகும்: *கம்ப.* கும்ப-வதை.165; *பாகவதம்,* 7. 2:12; *வி.பா.* சூதுபோர். 230. *(பி-ம்.)*'அவையார்க்கு மழிப் புண்ணா.' அழிக்க ஒண்ணா அது பொறியின் வகை வண்ணம் என மாறியியைக்க. ஒண்ணா-முடியாத.

அதுவென்று ஒருமையாற்சுட்டினார், அழிக்கவொண்ணாத் தன்மையைக் கூறலின். ஆம்பொருள்களாகும், போம்பொருள்கள் போகும்; அவையிரண்டும் யார்க்குமழித்தலாகாத் தன்மை இருவினையின் கூறாகிய இயல்பு. அங்ஙனமாதலின், தானும் கட்டியங்காரனாக்கத்திற்கும் சச்சந்தனழிவிற்கும் வருந்தாதொழிக வென்க. தேம்புனலை நீர்க்கடலும் சென்றுதரலின்று-உப்புநீரை யுடைய கடலும் உலகத்தே வந்து இனியநீரைத்தருதல் ஒருகாலத்து மில்லை; என்றது தீயகுணத்தையுடையோர் பிறர்க்கு இனிமை செய்ய அறியாரென்றவாறு. எனவே கட்டியங்காரன் எக்காலமும் நமக்குத் தீங்குசெய்வனென்றும், இக்குணத்தால் அவனுக்குக் கேடுவிளையுமென்றும் கூறினான்; "யார் கண்ணு மிகந்துசெய் திசைசெட்டா னிறுதிபோல், வேரொடு மரம்வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலின்" (*கலி.10*) என்றார் பிறரும். மழை யாறு வீங்கு புனல் வேண்டியறியாது-மேகம் யாற்றுக்கு மிக்க நீரைக்கொடுக்க விரும்பி யறியாது; என்றது உவர்த்தநீரை நன்னீராக்கி யாற்றிற்குக் கொடுப் பேனென்னுங் கருத்தின்மை மேகத்திற்கு இயல்பென்றவாறு. எனவே நற்குணமுடையோர் எக்காலத்தும் பிறர்க்கு இனிமை செய்வாராதலின், [1]தான் எக்காலத்தும் பிறர்க்கு இனியவைசெய்க வென்றானாம்.

(இ-ள்.) ஆழிக்கொண்ணாத அது பொறியின்வகை வண்ணம், அதுவேயு மன்றிக் கடலும் தரலின்று; மழையும் வேண்டியறியா தென்று வாசித்தானென்க.

இனி, "எள்ளுநர்கள்" (*சீவக.847*) என்னுங்கவியளவும் ஓலைப் பாசுர மாக்கி, அதுகேட்ட சீவகன் கூறுகின்றானாக்குவாருமுளர்.

பொறியின்வகை வண்ணம்-நல்வினைதீவினை என்ற இரு வினையின் கூறாகிய இயல்பு. நீர்க்கடலும் தேம்புனலைச் சென்றுதரலின்று-உப்பு நீரையுடைய கடலும் இனிய நீரைத்தருதல் ஒருகாலத்துமில்லை; ஏ:அசை; இதுகட்டியங்காரனுடைய தீயகுணத்திற்கு உவமை. மழை யாறு வீங்குபுனல் வேண்டியறியாது. மேகமும் ஆற்றிற்கு மிக்க நீரை இயல்பாகக் கொடுத்தலன்றி, உவர்நீரை நன்னீராக்கிக் கொடுத்தலை விரும்பியறியாது: இது சீவகனுடைய இயல்பான நற்குணத்திற்கு உவமை. *சீவக.843*-முதல் *848* வரையில் ஓலையில் எழுதிய செய்திகள்.

(மேற்.) அடி. 1:நன். வினை. 22, *மயிலை; சங்கர.*

(உரை.) [1]தான்-சீவகன்.

அதற்கு இகலேத்திக் கொடியெடுத்ததென்று அவன் வியந்ததற்குத் தான் வென்றானாகக் கூறாது ஆக்கமுங்கேடும் பொறியின்வகை யென்றானாக்குக; ஆக்கத்திற்கு அழிவிற்கும் ஆற்றிலே உவமை கொள்க; கடல்வேண்டாதிருக்கப் புனல் தானேபோனது போம் பொருட்கும், யாறு மேகத்தை வேண்டாதிருக்கப் புனல்தானே நிறைகை ஆம் பொருட்குமுவமை. சென்றுதரல்-போய்க்கொண்டு வருதல். (356)

849. மன்பெரிய மாமனடி மகிழ்ந்துதிசை வணங்கி
அன்பினக லாதவனை விடுத்தலர்ந்த கோதைக்
கின்பநிலத் தியன்றபொரு ளிவையிவைநுங் கோமான்
தந்தவெனச் சொல்லிநனி சாமிகொடுத் தானே.

(இ-ள்.) சாமி, மிகப்பெரிய மாமனடியைத் திசைநோக்கி வணங்கி அன்பினால் நீங்காதுநின்ற தரனைப்போகவிட்டுத் தத்தைக்கு நும் கோமான் தந்த இன்பநிலத்திற்கு நனியியன்ற பொருள்கள் இவையிவை யெனச்சொல்லிக் கொடுத்தானென்க.

இன்பநிலம்-அனுபவிக்குந்துறைகள். அடிவீழ்ந்தும்:பாடம். (357)

850. குங்குமமுஞ் சந்தனமுங் கூட்டியிடு கொடியா
வெங்கணிள முலையின்மிசை யெழுதிவிளை யாடிக்
கொங்குண்மலர்க் கோதையொடு குருசில்செலும் வழிநாள்
அங்கணகர்ப் பட்டபொரு ளாகியது மொழிவாம்.

---

849. மன்பெரிய-மிகப்பெரிய. மாமன்அடி-கலுழவேகனுடைய பாதங்களை. திசைவணங்கி-திசையை நோக்கித்தொழுது; "திசை நோக்கித் தொழுகின்றான்" (*கம்ப. குகப்.30.*) அகலாதவனை-தரனை. கோதைக்கு-காந்தருவதத்தைக்கு; இயன்ற பொருள்-தகுதியான பொருள்கள், நனி-மிக. சாமி-சீவகன். நுங்கோமான் தந்த இன்ப நலத்துக்குநனிஇயன்றபொருளிவையிவைஎனச்சொல்லிக்கொடுத்தான் எனமாறியியைக்க.

850. கூட்டி-கலந்து. இடுகொடியா-எழுதுகின்ற தொய்யிற் கொடியாக. தத்தையின் முலையின்மிசை. குங்குமமும் சந்தனமும்...... எழுதல்: *பெருங்.1. 40:143, 220-25.* கொங்கு-வாசனை. கோதை: காந்தரு வதத்தை. குருசில்:சீவகன். குருசில் கோதையொடு, எழுதி விளையாடிச்

(இ-ள்.) குருசில், கோதையுடைய முலைமேலே எழுது கொடியாக எழுதி அவளோடே விளையாடிச் செல்லும் பின்னாட்களிலே நகரியிற் பிறந்த நீர் விளையாட்டும், [1]பிள்ளையாரிடத்தாகிய தன்மையும் இனிக் கூறுவேமென்றாரென்க.

என்றது, அதுகாரணத்தாற் பிள்ளையாரிடத்துப் பிறந்த செய்திகளை. [2]பொருளாகியதென்பது ஒருசொல்லுமாம். *(358)*

3. காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி 850

செலும் வழிநாள் என மாறியியைக்க; வழிநாள்-பின்னாட்களில். நகர்ப்பட்ட பொருளும் ஆகியதும் என உம்மை விரிக்க; நகர்: இராசமாபுரம்.

(உரை.) [1]சீவகன். [2]இப்பொருளில் ஆகியதென்பது சொல்லுருபு.

நான்காவது
குணமாலையாரிலம்பகம்

851. காசறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
மாசறு விசம்பின் வெய்யோன் வடதிசை யயண முன்னி
ஆசற நடக்கு நாளு ளைங்கணைக் கிழவன் வைகிப்
பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும் பங்குனிப் பருவஞ் செய்தான்.

அயனமென்னாது அயணமெனப் பாகதத்தாற் கூறினார், செய்யுட்சொல்லென்று. வைகி-வைக. [1]கூதிர் தொடங்கிப் பாடி வீட்டிலிருந்து இளவேனிற்கண் இன்பநுகர்தற்கு மீள்வராதலின், 'பாசறைப்பரிவுதீர்க்கும்' என்றார்.

(இ-ள்.) வெய்யோன், வடதிசைச்செலவைக்கருதி இருடிகள் சிந்தைபோல மாசற்ற விசும்பிலே குற்றமற நடக்குநாட்களிற் பின்பனி நீங்கும் பங்குனித் திங்களிலே காமன் றங்கும்படி இளவேனிலைப்பிறப்பித்தானென்க.

"தலைவந்த திளவேனில்" (*சீவக.648*) என முன்னிகழ்கின்ற தாகக் கூறிய காலத்தே ஈண்டு நீர்விளையாட்டு நிகழ்கின்ற தென்பார், அக்காலத்தைச்சிறப்பித்துக்கூறுகின்றார். *(1)*

852. தோடணி மகளிர் போன்ற துணர்மலர்க் கொம்பர் கொம்பின்
ஆடவர் போல வண்டு மடைந்தன வளியிற் கொல்கி
ஊடிய மகளிர் போல வோசிந்தன வூட நீர்க்கும்
சேடரிற் சென்று புல்லிச் சிறுபுறந் தழீஇய தும்பி.

(இ-ள்.) பூவையணிந்த மகளிரையொத்த கொம்பு; அவரிடத்து ஆட வரடையுமாறுபோல அக்கொம்புகளிலே வண்டுகளுமடைந்தன; அவ்வாடவரிடத்து ஒல்கி ஊடிய மகளிரைப்போலே அவ்வண்டின்

---

851. காசறு-குற்றமற்ற. கடவுளர்-முனிவர். முனிவருடைய சிந்தையைப்போல் குற்றமற்ற ஆகாயம். வெய்யோன்-சூரியன். அயணம்-செலவு. வெய்யோன் வடதிசை அயணம் முன்னி விசும்பின் நடக்கும் நாளுள் எனமாறி யியைக்க. ஐங்கணைக் கிழவன்-மன்மதன். வைகி-தங்க; எச்சத்திரிபு. பாசறைப்பரிவு-பாடிவீட்டில் தனித்திருந்த துன்பத்தை. பங்குனி-பங்குனி மாதத்தில். பருவம்-இளவேனிற் பருவத்தை. பங்குனி மாதத்தில் இளவேனில் தோன்றுதல்: *சீவக.650*, ந.

(உரை.) [1] *தொல்.புறத்.21.*

852. தோடு-பூ; ஆகுபெயர். போன்ற-போன்றன. துணர்-கொத்து. கொம்பர்-பூங்கொம்பு. கொம்பு மகளிர் போன்றன. கொம்பின்-பூங் கொம்பினிடத்து. ஆடவர்போல-மகளிரைச்சேரும் ஆடவரைப்போல. ஆடவர்க்கு வண்டு: "வண்டோரனைவர் ஆடவர்" (*இறை. 50, உரை.*) அளியிற்கு-வண்டுகளுக்கு. ஒல்கி-ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து. ஊடிய-

கனத்திற்கு அக்கொம்புகள் ஒருபக்கத்தே தாழ்ந்தன; அவர் ஊடலைத் தீர்த்து [1]எதிர்முகமாக்கும் பெரியோரைப்போலத் தும்பிகள்சென்று அங்ஙனமுயர்ந்த சிறுபுறத்தைத் தழுவி ஒக்க நிறுத்தினவென்க.

சிறுபுறம்-உயர்ந்த பக்கம். "சொல்லிய கிளவி யறிவர்க்கு முரிய" (தொல். கற்பு.13) என்றலின், அறிவிற் பெரியோரைச் சேடரென்றார். அளியிற்கு: [2]பிறர்க்கும் இவ்வாறு அருளுளதாமென்று புலவி நுணுக்கத்தால் ஊடிற்றுமாம். (2)

(வேறு)

853. நான மண்ணிய நன்மண மங்கையர்
மேனி போன்றினி தாய்விரை நாறிய
கானங் காழகி லேகமழ் கண்ணிய
வேனி லாற்கு விருந்தெதிர் கொண்டதே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பூத்தலின், மணஞ்செய்த மகளிர்மேனி போல இனிதாய் விரைநாறிய கானம் அக்காமனுக்கு விருந்திடுதலை மேற்கொண்டதென்க. (3)

854. கொம்ப ரின்குயில் கூய்க்குடை வாவியுள்
தும்பி வண்டொடு தூவழி யாழ்செய
வெம்பு வேட்கை விரும்பிய வேனில்வந்
தும்பர் நீடுறக் கத்தியல் பொத்ததே.

ஆடவரிடத்து ஊடல்கொண்ட. ஒசிந்தன-அப்பூங்கொம்புகள்சாய்ந்தன. சேடர்-'ஊடின மகளிரை நாயகனோடு சேர்த்து வைப்பதிற் சமர்த்தர்' என்பர் *பிரதாபருத்திரீயம்* என்னும் வடநூலின் ஆசிரியர்; "இளையவர் பாலும், பொடித்தபொற் றனத்தார் மருங்கினுந் திரியும் புலவிதீர் சேடர்" (*காஞ்சிப். திருக்கண்.186.*) சிறுபுறம்-முதுகுமாம். தும்பி-ஒருவகை வண்டு. பூங்கொம்பிற்கு மகளிரும், வண்டுகளுக்கு ஆடவரும், தும்பிக்குச்சேடரும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]எதிர்முகமாக்கல்-நாயகனையும் நாயகியையும் ஒன்றபடுத்தல். [2]*சிற்.366.*

853. நானம்-கஸ்தூரியின் மணம். விரை-வாசனை. நாறிய-வீசுகின்ற. கானம்-இராசமாபுரத்துள்ள சோலை. அகிலே கமழ் கண்ணிய வேனிலாற்கு-அகிற்புகையின் மணமே வீசுகின்ற மாலையையுடைய மன்மதனுக்கு. விருந்து-விருந்து செய்தலை. எதிர்கொண்டது-மேற்கொண்டது.

854. கொம்பர்-பூங்கொம்பிலே. கூய்-கூவ; எச்சத்திரிபு. குடைதால்-குடைந்து விளையாடுதல். தும்பியும்: *பெருங்.1. 33:28.* யாழ்

(இ-ள்.) கொம்பிலே குயில் கூவ எல்லாரும் குடைந்துவிளை யாடும்வாவியிலேதும்பியும்வண்டும்தூவழியென்கின்ற பண்ணை யுடைய யாழைக்காட்ட எரிகின்ற காமத்தை விரும்புதற்குக் காரணமான வேனில்வருதலாலே நகரி மேலாகிய துறக்கத்தின் தன்மையையொத்ததென்க.

கூய்-கூவ. (4)

855. நாக நாண்மலர் நாறு கடிநகர்
ஏக வின்பத்தி ராச புரத்தவர்
மாக நந்து மணங்கமழ் யாற்றயற்
போக மேவினர் பூமரக் காவினே.

(இ-ள்.) இணையிலாவின்பத்தையுடைய நகராகிய இராசமா புரத்தார், யாற்றயலில் மாகநந்திய மணங்கமழ் பூமரக்காவிற் போகத்தை மனத்தாலே பொருந்தினாரென்க.

[1]பொழிலுள்நுகர்ச்சியை முன்புகருதிப் பின்பு நீர்விளையாடக் கருதுகின்றமை கூறுகின்றார். (5)

856. முழவங் கண்டுயி லாத முதுநகர்
விழவு நீர்விளை யாட்டு விருப்பினால்
தொழுவிற் றோன்றிய தோமறு கேவலக்
கிழவன் மூதெயில் போற்கிளர் வுற்றதே.

செய-யாழைப்போன்று ஒலிக்க; *சீவக.1196*; "மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய.... கொம்ப ரிருங்குயில் விளிப்பது" (*மணி.4:4-13.*) வெம்பும்-எரிகின்ற. வேட்கை விரும்பிய-காமத்தை விரும்புதற்கு. வந்து=வர-வருதலால். உம்பர்-மேலாகிய. நீள் துறக்கத்து எனப்பிரிக்க. துறக்கம்-சுவர்க்கம். நகரி துறக்கத்தியல்பை ஒத்தது. இராசமாபுரத்தி லுள்ளார், மனத்தாலே இன்பத்தைப் பெற்றமையின் துறக்கத்தின் இயல்பை ஒத்தது என்றார்.

855. நாகம்-ஒரு மரம். நாண்மலர்-விடியற்காலத்தே அலர்ந்த பூ. கடி-வாசனை. ஏக இன்பம்-இணையிலா இன்பம்; "ஏகவின்பக்காமம்" (*சீவக.1657, ந.*) இராசபுரம்-இராசமாபுரம். கடி நகராகிய இராசமாபுரம். மாகம் நந்து-திசைகளெல்லாம் வளர்ச்சியுற்ற; மாகம்-திசை; மேக முமாம். போகம்-இன்பத்தை. யாற்றயலில், மணங்கமழ் பூமரக்காவில் போகம் மேலினர் எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1] *பெருங்.1:38:59-54.*

856. முழவு-மத்தளம். முழவம் கண் துயிலாத நகர்: "முழவுத் துயிலறியா வியலு ளாங்கண்" (*மலைபடு.350.*) நீர்விழவாகிய

(இ-ள்.) இல்வாழ்க்கையிலுண்டான குற்றமற்ற [1]கேவல மடந்தையையுடைய கிழவனது பொன்னெயில் வட்டம்போல் முதிய நகர் நீர்விழவாகிய விளையாட்டின் விருப்பாலே போகலுற்ற தென்க.

இனி, மூதெயிலுக்குத் திருநாளுக்குப் போவாரைப் போல வென்றுமாம். (6)

857\. வள்ள நீரர மங்கைய ரங்கையால்
உள்ளங் கூரத் திமிர்ந்துகுத் திட்டசாந்
தள்ள லாயடி யானை யிழுக்கின
வெள்ள நீர்வளை வெள்ள முரன்றவே.

(இ-ள்.) அரமங்கையரைப் போல்வார், தமதுமனம் களிப்பு மிகும்படி அங்கையாலே திமிர்ந்து உகுத்த சாந்து பனிநீர் சேறாய் யானையடியிழுக்கின; கடலிற்பிறந்த சங்குகளும் வெள்ளமென்னும் எண்ணாக முழங்கினவென்க. (7)

858\. (1) நீந்து நித்தில வூர்தி நிழன்மருப்
பேந்து கஞ்சிகை வைய மிளவெயிற்
போந்து காய்பொற் சிவிகைநற் போதகம்
கூந்தன் மாலைக் குமரிப் பிடிக்குழாம்.

விளையாட்டு என மாறியியைக்க. விழவு-விழா. நீர் விளையாட்டு: 'நீர் விளையாட்டுப் படலம்' என்பது கம்பராமாயணத்தில் ஓர் உறுப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; இங்ஙனங் கூறுதல் காவியத்திற்கு இலக்கணம். தொழுவின்- இல்வாழ்க்கையால்; தொழு-இல்வாழ்க்கை; *சீவக.3105.* தோம் அறு-குற்றம் அற்ற. கேவல மடந்தையையுடைய கிழவன்; என்றது அருகதேவனை. கிழவனுடைய எயில்; எயில்-பொன்னெயில் வட்டம். எயில்போல், நகர்நீர்விளையாட்டு விருப்பினாற் கிளர்வுற்றது. கிளர்தல்-போதல்.

(உரை.) [1]கேவல மடந்தை-முத்தியாகிய மங்கை; கேவலஞானம் என்றும் கூறப்படும்; *சீவக.3117,* ந.

857\. வள்ளர்நீர்-கிண்ணத்திலுள்ளபனிநீரும். அரமங்கையர்போன்ற மகளிர். உள்ளம் கூர-மனத்திற் களிப்புமிகும்படி. திமிர்ந்து- பூசி. மங்கையர் கூர, உகுத்திட்ட சாந்தும், வள்ளநீரும் எனமாறியியைக்க. அள்ளலாய்-சேறாகி. யானையினடியை. இழுக்கின-வழுக்கச்செய்தன. வெள்ளநீர் வளை- கடலிலுண்டாய சங்குகள். வெள்ளம்-ஒரு பெரிய எண். *மு:* "வள்ளத்தி னீர்கொண் டுமிழ்ந்த முலைச்சாந்து மறுகிற்பரந், தள்ளல் யானையெல்லா மடிவழுக்கினவே" (*தொல்.* உவம.10. பேர், மேற்.); *நள.* சுயம்.13.

858\. நீந்தும்-சனங்களின் நெருக்கத்தை நீந்துகின்ற; *சீவக.880.* நித்தில ஊர்தி-முத்துப் பந்தல். நிழல்-ஒளி. கஞ்சிகைவையம்-உருவு

859. (2) ஏறு வாரொலி யேற்றுமி னோவெனக்
கூறு வாரொலி தோடு குலைந்துவீழ்ந்
தாறி னார்ப்பொலி யஞ்சிலம் பின்னொலி
மாறு கொண்டதொர் மாக்கட லொத்தவே.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) கடத்தற்கருமையின், 'நீந்தும்' என்றார்.

(இ-ள்.) மாந்தர்நெருக்கத்தைக் கடந்துபோகின்ற முத்தின் பந்தர், மருப்பாற் செய்த உருவுதிரையையுடைய [1]கொல்லாவண்டி, ஒளிபுறப்பட்டு இளவெயிலைக் கெடுக்கும் பொற்சிவிகை, போதகம் பிடித்திரளென்கின்ற இவற்றைத் தாமேயேறுவாரொலி, கூடப்போகின்ற திரள்குலைந்து அவர்களைக் கூடுதற்கு விரும்பி நின்று ஏறவிடுமினென்று கூறுவாரொலி, ஆர்ப்பொலி, சிலம் பொலி; இவ்வோசை நெறியாலே கடலோடு மாறுகொண்டதொரு கடலொத்தவென்க. (8-9)

860. பொன்செய் வேய்த்தலைப் பூமரு மண்டலம்
மின்செய் வெண்குடை பிச்ச மிடைந்தொளி
என்செய் கோவென் றிரிந்த திழைநிலா
மன்செய் மாணகர் வட்டம்விட் டிட்டதே.

(இ-ள்.) பொன்னாற்செய்த காம்பிடத்தில் வட்டக்குடை, வெண்குடை, பீலிக்குடை இவைநெருங்குதலின், ஞாயிற்றி

திரையை உடைய வண்டி; *பெருங்.1. 56:194.* மருப்பால் ஏந்திய வையம், கஞ்சிகையையுடைய வையம் என்க. வையம்-வண்டி. போந்து-ஒளி சென்று. காய்-கெடுக்கின்ற. இளவெயிலைக் காய்கின்ற பொற்சிவிகை. போதகம்-யானை. கூந்தலையும், மாலையையும் உடைய பிடிக்குழாம்; குமரிப்பிடி-இளைய பெண் யானை; "கூந்தலம்பிடிகள்", "குமரியம் பிடிகளாடுங் குண்டுகட்சுனை" (*கூர்ம. சம்பு.34, 88*)

859. ஏற்றுமின்-ஏறவிடுங்கள். தோடு-கூட்டம்; தொகுதி. குலைந்து-கெட்டு. தோடு குலைந்து வீழ்ந்து ஏற்றமினோவெனக் கூறுவா ரொலி என மாறியியைக்க. ஆறின்-இவ்வோசையின் நெறியாலே. மாறு கொண்டதொர்-கடலோடு பகைகொண்டதொரு.

(உரை.) [1]பாய்கட்டின கட்டைவண்டியை மலைநாட்டார் கொல்லா வண்டி என்று வழங்குவரென்பர்.

860. வேய்த்தலை-காம்பிடத்தில். பூமரு-பூக்களை எழுதிய; அழகு பொருந்திய என்றுமாம். மண்டலம்-வட்டக்குடை. பிச்சம்-பீலிக்குடை.

னொளி, இனி யானென்செய்வே னென்று கெட்டது; அப்பொழுது பூண்களினொளி நகரெல்லையளவும் வட்டமாக விட்டெறித்த தென்க.

வன்-பெருமை. (10)

861. திருந்து சாமரை வீசுவ தெண்கடல்
முரிந்த மொய்திரை போன்ற வகிற்புகை
புரிந்த தாமங்க ளாகவப் பூந்துகள்
விரிந்து வானின் விதானித்த தொத்ததே.

(இ-ள்.) அகிற்புகை, முறுக்கின மாலைகளை ஒவ்வாநிற்கச் சாமரைவீசு வன முரிந்த திரையையொத்தன; அப்பொழுது தூவின பூந்துகள் பரந்து வானிலே ஒருமேற்கட்டி கட்டின தன்மையை யொத்த தென்க. (11)

862. சோலை சூழ்வரைத் தூங்கரு வித்திரள்
மாலை யூர்திகள் வைய மிவற்றிடைச்
சீலக் கஞ்சிநற் போதகஞ் செல்வன
நீல மேக நிரைத்தன போன்றவே.

(இ-ள்.) சோலைமறைத்த மலையினின்றும் தூங்குமருவித் திரள் போலும் முத்தமாலையையுடைய பீலிவேய்ந்த ஊர்திகள் கொல்லாவண்டி இவற்றிற்கு நடுவே பாகன்பயிற்றின நிலைக்கு அஞ்சி யானைகள்செல்வன மேகநிரைத்தனபோன்றவென்க. (12)

குடையும், பிச்சமும்: *சீவக.416*, அடிக். மிடைந்து-நெருங்குதலால். ஒளி-சூரியனுடைய ஒளி. இரிந்தது-கெட்டது. இழை நிலா-ஆபரணங் களின் ஒளியானது. வட்டம் விட்டிட்டது- வட்டமான ஒளியை விட்டு வீசியது. ஒளியை வட்டமாக வீசுதல்: *சீவக.677*, அடிக்.

861. திருந்து சாமரை-குற்றமற்ற கவரி. வீசுவ-வீசுவன. முரிந்த: வளைந்த. திரை-அலை. சாமரைக்கு வெள்ளிய அலை உவமை. போன்ற-போன்றன. புரிந்த-முறுக்கிய. தாமம்-மாலை. அகிற்புகைதாமங்களுக்கு உவமை. வானின்-ஆகாயத்திடத்தில். விதானித்தது-மேற்கட்டிகட்டியதை. பூந்துகளுக்கு விதானம் உவமை.

862. வரையினின்றும் தூங்கும் அருவி. மாலை-முத்தமாலை. அருவித்திரள்போலும் முத்தமாலை: *சீவக.734*, அடிக். வையம்-வண்டி. சீலம் என்பது யானையின் நல்ல இயல்பு; "சீல மில்லன சினக்களி றகற்றுகென்று" (*சீவக.2392*); "சீல விகற்பந் தெரிந்தன னுரைத்தலும்" (*பெருங்.1. 32:56.*) யானைக்கு மேகம் உவமை; *அகநா.125:8-9.*

863. (1) வழங்கு வங்கக் கலிங்கக் கடகமும்
அழுங்கு மாந்தர்க் கணிகலப் பேழையும்
தழங்கு வெம்மதுத் தண்டுந் தலைத்தலைக்
குழங்கன் மாலையுங் கொண்டு விரைந்தவே.

864. (2) வாச வெண்ணெயும் வண்டிமிர் சாந்தமும்
பூசு சுண்ணமு முண்ணு மடிசிலும்
காசில் போகக் கலப்பையுங் கொண்டவண்
மாசின் மாசனம் வாயின் மடுத்தவே.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) மரக்கலத்தில் வந்த கலிங்கமும் கலமுமென்க.

(இ-ள்.) மாசனம் பிறர்க்குக்கொடுக்கும் புடைவைப்பெட்டி களையும், அணிகலங்கெடுத்தலையுடையார்க்குக் கொடுத்தற்கு அணிகலப்பெட்டிகளையும், மதுப்பெய்து முழங்குகின்ற மூங்கிற் குழாய்களையும், மாலையையும் இடந்தோறும் இடந்தோறுங் கொண்டு, எண்ணெய் முதலியவற்றையும், [1]போகத்திற்குரிய யாழ் முதலியவற்றையுமிட்ட பெட்டிகளையுங்கொண்டு, விரைந்து அந்நகரின் வாயிலிலேநெருங்கினவென்க. (13-4)

---

863. வங்கக்கலிங்கம்-கப்பலில் வந்த ஆடை; கலிங்கம்-ஆடை. கலிங்கக்கடகம்-ஆடை வைக்கும் ஒருவகைப்பெட்டி. அழுங்கும்-அணிகலங்களைக் கெடுத்த. பேழை-பெட்டி. தழங்கும்-கள்ளின் கடுமையால் முழங்குகின்ற. மதுத்தண்டு-மதுவைப் பெய்த மூங்கிற் குழாய்; வீரபானம் இருக்குங்குழாய்; சீவக.1874, ந.; "மதுத்தண் டீட்டமும்" (சூளா. நகர.14.) தலைத்தலை-இடந்தோறும். குழங்கல் மாலை-வாசனையையுடைய பூமாலை. தலைத்தலைக்கொண்டு என இயைக்க.

864. வாசனையைக்கொண்ட எண்ணெய். வண்டு இமிர்சாந்தம்-வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற சந்தனம்-வாசனைப்பொடி. காசில்-குற்ற மில்லாத. போகக்கலப்பை- இன்ப நுகர்ச்சிக்குரிய யாழ் வைக்கப்பட்ட பெட்டி; கலம்-யாழ்; "கலத்தொடு புணர்ந்தமைத்த கண்டத்தாற்பாடத் தொடங்குமன்" (சிலப்.7:24.) போகத்திற்குரிய பொருள்களெனி னுமாம்; "போகக்கலப்பையும்" (பெருங்.1. 38:177, அடிக்.) நீர் விளை யாட்டிற்குக் கொண்டு போகப்படும் பொருள்களை, பெருங்.1. 38: 161-177-ஆம் அடிகளால் அறியலாம். அவண்-அந்நகரிடத்து. மடுத்த-நெருங்கின.

(உரை.) [1]சீவக.921; 'பாட்டுக் காமத்தை விளைவித்தலின் யாழை வாசித்து வீழ்துணைதழீஇ என்றார்' (மதுரைக். 599-61, ந.)

865. பாட லோசையும் பண்ணொலி யோசையும்
ஆட லோசையு மார்ப்பொலி யோசையும்
ஓடை யானை யுரற்றொலி யோசையும்
ஊடு போயுயர் வானுல குற்றவே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, பாடுதலாற்பிறந்தவோசையும், யாழ் வாசித்தலாற் பிறந்தவோசையும், ஆடுதலாற்பிறந்த இயங்களி னோசையும் ஆரவாரமொலிக்கின்றவோசையும், யானை பிளிறுகின்ற முழக்கினாற் பிறந்தவோசையும் தம்மிற்கலந்துபோய் வானுலகைச் சேர்ந்தவென்க. (15)

866. பூக்க ணீர்விளை யாடிய பொன்னுல
கோக்க நீள்விசும் பூடறுத் தொய்யென
வீக்க மாநகர் வீழ்ந்தது போன்றவண்
மாக்கண் மாக்கடல் வெள்ள மடுத்ததே.

(இ-ள்.) பொன்னுலகு பூக்களையுடைய நீரிலே விளையாட வேண்டி விசும்பை ஊடறுத்துவந்து நிலத்திலே விரைய வீழ்ந்த தன்மைபோலே மாக்களாகிய பெரியகடல் மாநகரில் வாயிலைக் கடந்து செல்கின்ற அவ்விடத்தில் வெள்ளத்தைநோக்கி [1]முகஞ் செய்ததென்க. (16)

867. மின்னு வாட்டடங் கண்ணியர் வெம்முலைத்
துன்னு வாட்டந் தணித்தலிற் றூநிறத்
தன்ன வாட்டத் தணிமலர்ப் பூம்பொழில்
என்ன வாட்டமு மின்றிச்சென் றெய்தினார்.

---

865. பண்-இங்கே யாழின் நரம்பு. பண் ஒலித்தலால் உண்டாகிய ஓசை. ஆடல் ஓசை-நாட்டியம் ஆடுதலின் ஓசை. ஆர்ப்பு-ஆரவாரம். ஓடை-நெற்றிப் பட்டம். உரற்றொலி-பிளிறுகின்ற முழக்கத்தால். ஊடு போய்-கலந்து சென்று.

866. பூக்களையுடைய நீரில். விளையாடிய-விளையாடுதற் பொருட்டு. பொன்னுலகு-சுவர்க்கம். ஓக்கம்-உயர்ச்சி. ஒய்யென- விரைய. ஒய்யென வீழ்ந்தது போன்று என இயைக்க. வீக்கம்-பெருமை. மாக்கள்-சனங்கள். மாக்களாகிய மாக்கடல், மாநகரில் அவண் வெள்ளத்தை மடுத்தது எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]முகம்செய்தல்-எதிர்ப்படுதல்; "வடதிசைமுகஞ்செய்து" (*சீவக.1408.*)

867. மின்-மின்போன்ற இடை. துன்னுவாட்டம்-நெருங்கு தலால் உண்டாகிய வருத்தத்தை. 'வாட்டத்தை மின்தணித்தலின்' என மாறுக. தூநிறத்து அன்ன ஆட்டத்து-வெண்மை நிறத்தையுடைய அன்னங்களின் விளையாட்டினையுடைய. என்ன-என்று கண்டார்

மின்போலுமிடையை, 'மின்' என்றார். வாட்டமும்: உம்மை இசைநிறை. என்ன எய்தினாரென்க. இனி, என்னவாட்டமுமெனக் கூட்டி, கண்ணியர் தம்முலை நெருங்குதலின், தமக்குப் பிறந்த வாட்டத்தினைத் தாம் பொறுத்தலின், மேல் ஒருவாட்டமுமின்றி அன்ன விளையாட்டையுடைய தொருபொழிலிலே சென்று எய்தினாரென்றுமாம்.

(இ-ள்.) வெம்முலைநெருங்குதலால் தமக்குவருகின்ற வருத்தத்தினை வாட்டடங்கண்ணியருடைய மின்போலுமிடை பொறுத்தலின், அவர் ஊர்திகளி னின்றுமிழிந்து வாட்டமின்றி நடந்துசென்று, இஃது அன்னங்களின் விளையாட்டினையுடைய தொருபொழிலென்று கூறும்படி அப்பொழிலைச் சேர்ந்தாரென்க. *(17)*

868. அள்ளு டைக்குவ ளைக்கய நீடிய
கள்ளு டைக்கழு நீர்ப்புனற் பட்டமும்
புள்ளு டைக்கனி யிற்பொலி சோலையும்
உள்ளு டைப்பொலி விற்றொரு பாலெலாம்.

அள்ளிக்கொள்ளுந் தன்மையையுடைய கயம். நீடிய புனற் பட்டம்-நீரறாத ஓடை. கனியாற் பொலிந்த புள்ளுடைச் சோலை. இஃது ஆற்றங்கரை.

(இ-ள்.) அப்பொழிலில், ஒருபாலெல்லாம், கயத்தையும் பட்டத்தையும் சோலையையும் உள்ளேயுடைத்தான பொலிவிற் றென்க. *(18)*

869. செம்பு றக்கனி வாழையுந் தேன்சொரி
கொம்பு றப்பழுத் திட்டன கோழரை
வம்பு றக்கனி மாத்தொடு வார்சுளைப்
பைம்பு றப்பல விற்றொரு பாலெலாம்.

கூறும்படி. சென்று-நடந்து நின்று. வாட்டமின்றிச் சென்று (இஃது) அன்னத்தின் ஆட்டத்தையுடைய பூம்பொழில் என்ன எய்தினார் என மாறியியைக்க. மகளிருக்கு அன்னங்கள் உவமை.

(மேற்.) அடி, 4: *கல். 'உயிர்புகும்', 6, மயில்.*

868. அள்ளுடை-அள்ளிக் கொள்ளுதலையுடைய. கயம்-குளம். கள்-தேன். கழுநீர்-செங்கழுநீர் மலர். பட்டம்-ஓடை; "தண்பட்டமேவும் வயற்றஞ்சை" (*தஞ்சைவாணன்.72.*) புள்-பறவை. கனியிற்பொலி புள்ளுடைச் சோலை என மாறியியைக்க. உள்ளுடை-இவைகளை உள்ளே உடைய. பொலிவிற்று-பொலிவினையுடையது.

869. செம்புறக்கனி வாழை-சிவந்த புறத்தையுடைய கனிந்த வாழைப்பழம்; செவ்வாழைப்பழம் எனப்படும். கோழரை-கொழுவிய

(இ-ள்.) ஒருபாலெல்லாம், சிவந்த புறத்தையுடைத்தாய்க் கனிகின்ற வாழையினையும், கொழுவிய அரையினையுடைத்தாய்ப் புதுமையுறக் கனிகின்ற மாவினையும், கொம்புறப் பழுத்துத் தேன் சொரி சுளையை இட்டனவாகிய பைம்புறப் பலவினையுமுடைத் தென்க. *(19)*

870. கள்ள வானர முங்கன்னி யூகமும்
துள்ளு மானொடு வேழத் தொகுதியும்
வெள்ளை யன்னமுந் தோகையும் வேய்ந்தவண்
உள்ளு மாந்தரை யுள்ளம் புகற்றுமே.

(இ-ள்.) அப்பொழிலிடம், வானரத்தையும் கருங்குரங் கையும் மானையும் வேழத்திரளையும் அன்னத்தையும் மயிலையுமணிந்து, துணையை நினைப்பாரை நெஞ்சை விரும்பப்பண்ணுமென்க. *(20)*

871. கோக்க ணங்கொதித் தேந்திய வேலென
நோக்க ணங்கனை யார்நுகர் வேய்தலின்
தாக்க ணங்குறை யுந்தடந் தாமரைப்
பூக்க ணம்பொழிற் பட்டது போன்றதே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புகற்றுதலின் (*சீவக.870*) வேலென நோக்கு கின்ற நோக்கினையுடைய அணங்கனையார் கணவரிடத்து நுகர்ச்சியால் அவயவங்கள் [1]செவ்வி பெறுதலின் அவருறைவிடம், எல்லாரிடத் தினும் சென்றுசேரும் திருத்தங்கும் தாமரைப்பூக்கணம் ஓடையை யொழிய ஒருபொழிலிலேயுண்டானதன்மையையொத்த தென்க.

முகமுதலியன தாமரைக்கு உவமை. நோக்குதலால் அணங் கனையாருமாம். *(21)*

அரையையுடைய. வம்பு-புதுமை; வாசனையுமாம். மாத்தொடு-மாமரத்துடனும். பைம்புறம்-பசுமையானபுறத்தையுடைய. பலவிற்று-பலாமரத்தினையுடையது. கொம்புறப் பழுத்துத் தேன் சொரிகின்ற வார்சுளையை யிட்டனவாகிய பைம்புறப் பலவிற்று என மாறி யியைக்க. *மு: சீவக.1191.*

870. கள்ளம்-திருட்டுத்தொழில். கன்னி ஊகம்-பெண்ணாகிய கருங்குரங்கு. வெள்ளையன்னம்:இனஞ்சுட்டிய பண்பு; *சீவக.930,* ந. தோகை-மயில். வேய்ந்து-அணிந்து. அவண்-அப்பொழிலிடம். உள்ளும்-தத்தம் துணையை நினைக்கின்ற. உள்ளம் புகற்றும்-மனத்தை விரும்பச் செய்யும்.

871. கோக்கணம்-அரசர் கூட்டங்களை. கொதித்து-கோபித்து. வேலென நோக்குகின்ற அணங்கனையாரென்றது மகளிரை. நுகர்வு-

872. கூறப் பட்டவக் கொய்ம்மலர்க் காவகம்
ஊறித் தேன்றுளித் தொண்மது வார்மணம்
நாறி நாண்மலர் வெண்மணற் றாய்நிழல்
தேறித் தெண்கயம் புக்கது போன்றதே.

(இ-ள்.) முற்கூறிய காவினுள்ளாகிய இடம், வைத்ததேன் ஊறித்துளித்துப் பூவினின்றும் வார்கின்ற மது மணநாறி மணல் தாய் நிழல்தெளிந்து இக்குளிர்ச்சியாலே கயத்திலே புக்கிருந்தாற்போன்றிருந்ததென்க. (22)

873. காவிற் கண்டத் திரைவளை தாயிடை
மேவி விண்ணவர் மங்கையர் போன்றுதம்
பூவை யுங்கிளி யும்மிழற் றப்புகுந்
தாவி யந்துகி லாரமர்ந் தார்களே.

(இ-ள்.) பாலாவிபோலும் துகிலையுடைய குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் அந்த உள்ளாகிய காவிலே திரையை வளைத்து அதனுள்ளே மிழற்றப் புகுந்து அரமங்கையர் போன்று மேவியிருந்தாரென்க. (23)

நுகர்ச்சி. ஏய்தலின்-பொருந்துதலால்; தாக்கணங்கு-எல்லாரிடத்திலும் சென்று தங்கும் திரு; *சீவக.1473.* கணம்-கூட்டம். பொழிற்பட்டது-ஒரு சோலையில் உண்டான தன்மையை. மகளிர் அவயவங்களுக்குத் தாமரைப்பூக்கள் உவமை.

(உரை.) [1]செவ்வி-அழகு; *பரி.12:21,* பரிமேல்.

872. காவகம்-சோலையின் உள்ளிடம் தேன்-வைத்ததேன். தேன் ஊறித்துளித்து நாண்மலரினின்றும் வார்கின்ற மதுமணம் நாறி வெண்மணல் தாய் என மாறியியைக்க. தாய்-பரந்து. தேறி-தெளிந்து. தெண்கயம்-தெளிவுள்ள குளத்திலே. காவகம் கயம் புக்கது போன்றது. *மு:* "கயம்புக் கன்ன பயம்படு தண்ணிழல்", "கயங்கண்டன்ன...... பெருமரக்குழாம்" (*மலைபடு.47, 259-65*); "அசோகந் தண்பொழில், மணிக்கயத் தியன்ற மறுவி றண்ணிழல்'', "அழல்கண் ணகற்றி நிழன்மீக் கூரி, நீர்புக்கன்ன நீர்மைத்தாகி......காவினு ளிரீஇ" (*பெருங்.1. 40:121-2; 2. 13:17-29*); "வெவ்வாறு மெனக்குளிர்ந்து வெயிலியங்கா வகை யிலங்கும் விரிபூஞ்சோலை'' (*கம்ப. நாடவிட்ட.22.*)

873. கண்டத்திரை-பல நிறத்தால் கூறுபட்ட திரை; *சீவக.647,* அடிக். ஆயிடை-அதனுள்ளே. விண்ணவர் மங்கையர்-அரமங்கையர். பூவை- நாகணவாய்ப் பறவை; இப்பறவை பேசும் வன்மையுடையது. மிழற்ற-ஒலிக்க. ஆவியந்துகிலார்: குணமாலையும், சுரமஞ்சரியும். ஆவியந்துகில்-பாலாவியைப் போன்ற அழகிய ஆடை; *சீவக.67,* அடிக்;

874. (1) பௌவ நீர்ப்பவ ளக்கொடி போல்பவள்
மௌவ லங்குழ லாள்சுர மஞ்சரி
கொவ்வை யங்கனி வாய்க்குண மாலையோ
டெவ்வந் தீர்ந்திருந் தாளிது கூறினாள்.

875. (2) தூமஞ் சூடிய தூத்துகி லேந்தல்குற்
றாமஞ் சூடிய வேற்றடங் கண்ணினாள்
நாமஞ் சூடிய நன்னுத னீட்டினாள்
காமஞ் சூடிய கண்ணொளிர் சுண்ணமே.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) எவ்வந்தீர்ந்திருந்தாள்-முன்பு ஒரு வெறுப்புமின்றியிருந் தவள்.

(2) அல்குலினையுடைய கண்ணினாள்-குணமாலை.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்த காலத்தே குணமாலைபெயரைச் சுமந்த மாலையென்னுஞ்சேடி எல்லாரும் விரும்புந் தன்மையை மேற் கொண்ட சுண்ணத்தை நீட்டினாள்; அதுகண்டு, கொடிபோல்பவள் குழலாள் சுரமஞ்சரி, அவள் குணமாலையுடனே இவ்வார்த்தையைக் கூறினாளென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (24-5)

876. சுண்ண மென்பதொர் பேர்கொடு சோர்குழல்
வண்ண மாலை நுசுப்பு வருத்துவான்
எண்ணி வந்தன கூறிவை யோவென
நண்ணி மாலையை நக்கன ளென்பவே.

---

875. துகிலார் காவில் திரையை வளைத்து ஆயிடை விண்ணவர் மங்கையர்போன்றுமேவியிருந்தார்என்க.

874. பௌவநீர்ப்பவளம்-கடல்நீரில்தோன்றியபவளம். மௌவல் போல்பவளும், குழலாளுமாகிய சுரமஞ்சரி. எவ்வம்-வெறுப்பு. எவ்வந்தீர் திருந்தாளென்றது சுரமஞ்சரியை; இது சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய்நின்றது.

875. தூமம்-புகை. தாம்-மாலை. அல்குலையும்தாமத்தையுமுடைய கண்ணினாள்: குணமாலை. நாமம்-பெயர். கண்ணினாளுடைய நாமத்தைச் சூடிய நன்னுதல்-மாலை யென்னும் தோழி. காமம்-விருப்பம். சுண்ணத்தை நீட்டினாள்; சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி.

876. பேர்கொடு-பெயரைக்கொண்டு. வண்ணம்-அழகு. சோர் குழலையும் நுசுப்பையுமுடைய மாலை; என்றது குணமாலையை விளித்தது. இவை-இச்சுண்ணம். 'மாலை, இவை சுண்ணமென்பதோர்

(இ-ள்.) குழலினையும் நுசுப்பினையுமுடைய மாலாய், இவை சுண்ணமென்பதொருபெயரை [1]ஏறட்டுக்கொண்டு நின்னை வருத்துவான் கருதி வந்தனவோவென்றணுகி அவளைத்தான் நக்காள்; நக்கு, சொல்லின், என்னுடைய சுண்ணங்களைச் சொல்லாயெனச்சொன்னாளென்க. (26)

877. பைம்பொ னீளுல கன்றியிப் பார்மிசை
இம்ப ரென்சுண்ண மேய்ப்ப வுளவெனிற்
செம்பொற் பாவையன் னாய்செப்பு நீயெனக்
கொம்ப னாளுங் கொதித்திது கூறினாள்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட குணமாலை, பாவையன்னாய், தேவ ருலகினன்றி இவ்வுலகில் இவ்விடத்து என் சுண்ணத்தையொப்பன வேறு சில சுண்ணமுளவென்று அறிவோர்கூறின், நீயும் இப்பொழுது நின் சுண்ணத்தையும் இதற் கொக்குமென்று கூறுவாயாகவென்று கூற, அதுபொறாதே சுரமஞ்சரியும் கொதித்து இதனைக் கூறினாளென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (27)

878. சுண்ணந் தோற்றனந் தீம்புன லாடலம்
எண்ணில் கோடிபொன் னீதும்வென் றாற்கென
வண்ண வார்குழ லேழையர் தம்முளே
கண்ணற் றார்கமழ் சுண்ணத்தி னென்பவே.

தோற்றனம்:வினையெச்சமுற்று.

(இ-ள்.) சுண்ணந்தோற்றுப் புனலாடவுங்கடவே மல்லேம்; மாற்றற்றபொன் கோடியென்னுமிலக்கத்தை அருகனுக்குக் கொடுக்கக் கடவேமென்று கூறினாள்; அங்ஙனங்கூறவே ஏழை யரிருவரும் சுண்ணங் காரணத்தால் நட்புக் குலைந்தாரென்க. (28)

பேர்கொடு வருத்துவான் எண்ணிவந்தனவோ வென நண்ணி, மாலையை நக்கனள்; கூறு' என மாறி முடிக்க. என்ப : அசை.

(உரை.) [1]ஏறட்டுக் கொண்டு-மேற்கொண்டு; *சீவக.777, ந.*

877. பொன் உலகன்றி-தேவருலகத்தில் மட்டும் இல்லாமல். இம்பர்-இவ்விடத்தில். ஏய்ப்ப உளவெனின்-ஒப்பனவாகிய வேறு சுண்ணம் உள்ளன என்று அறிஞர் கூறுவாரானால். பாவையன்னா யென்றது சுரமஞ்சரியை; விளி. செப்பு-உன் சுண்ணத்தை இதற்கு ஒப்பென்று கூறுவாயாக. கொம்பனாள்: சுரமஞ்சரி. கொதித்து-கோபித்து.

878. தோற்றனம்-தோற்று. ஆடலம்-மூழ்கமாட்டோம். வென்றாற்குக் கோடிபொன்ஈதும்எனஎன்றுமாறியியைக்க. வென்றாற்கு-அருகதேவனுக்கு. என-என்று சுரமஞ்சரி கூறவே. ஏழையர்-குண மாலையும், சுரமஞ்சரியும். கண்ணற்றார்-நட்புக்குலைந்தார். சுண்ணத்தின்- சுண்ணங் காரணமாக. சுண்ணத்தின்கண்ணற்றார் என மாறுக.

(வேறு)

879. மல்லிகை மாலை மணங்கமழ் வார்குழற்
கொல்லியல் வேனெடுங் கண்ணியர் கூடிச்
சொல்லிசை மேம்படு சுண்ண வுறழ்ச்சியுள்
வெல்வது சூதென வேண்டி விடுத்தார்.

கொல்-கொற்றொழில்.

(இ-ள்.) மாலையினையும் குழலினையுமுடைய இருவருங் கூடிச் சுண்ணத்தினது மாறுபாட்டிலே வெல்லுமது நமக்குச் சொல்லும்புகழ் மேம்படும் வெற்றியென்று அவ்வெற்றியை விரும்பிஅவற்றைக்காட்டுதற்குப்போகவிட்டாரென்க. (29)

880. இட்டிடை யாரிரு மங்கைய ரேந்துபொற்
றட்டிடை யந்துகின் மூடிய தன்பினர்
நெட்டிடை நீந்துபு சென்றனர் தாமரை
மொட்டன மென்முலை மொய்குழ லாரே.

இட்டிடையார்-குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும். இருமங்கையர்-[1]கனகபதாகையும்[2]மாலையும். மொய்குழலார்-சிலசேடியர்.

(இ-ள்.) இட்டிடையாருடைய மொய்குழலார், சுண்ணத் தினைத் தட்டிலேயிட்டுத் துகிலான்மூடிக்கொண்டுசெல்ல அதன் பின்னே இருமங்கையரும் அவை காட்டுதற்குக் கூடச்சென்றா ரென்க. (30)

---

879. குழலையுடைய கண்ணியர்: குணமாலையும் சுரமஞ் சரியும். சொல் இசை- சொல்லும் புகழ். சுண்ண உறழ்ச்சியுள்-சுண்ணங் காரணமாக வந்த மாறுபாட்டிலே. சூது-வெற்றியாகும்; சூதாட்டத்தை ஜயமென்பது வடமொழி வழக்கு. சுண்ண உறழ்ச்சியுள் வெல்வது சொல்லிசை மேம்படு சூது என வேண்டி என மாறியியைக்க. வேண்டி-அவ்வெற்றியை விரும்பி.

880. இட்டிடை-சிற்றிடை; குறள், 478. தட்டு-சுண்ணம் வைத்த தட்டு. மூடி-மூடிக்கொண்டு செல்ல. பினர்-பின்னே. நெட்டிடை-நெடுந் தூரமான இடத்தை. நீந்துபு-நீந்தி; சீவக.858, அடிக். மொய்குழலார்-வேறு சில தோழியர். தாமரைமொட்டு நகிலுக்கு: சீவக.2575. இட்டிடை யாருடைய மொய்குழலார் தட்டில் மூடிச் செல்ல, அதன் பின்னர் இருமங்கையர்சென்றனர்எனமாறிமுடிக்க.

(உரை.) [1]கனகபதாகை: சுரமஞ்சரியின் தோழி. [2]மாலை:குண மாலையின்தோழி.

(வேறு)

881. சீர்தங்கு செம்பொற் கொடிமல்லிகை மாலை சேர்ந்து
வார்தங்கு பைம்பொற் கழன்மைந்தர்கைக் காட்ட மைந்தர்
ஏர்தங்கு சுண்ண மிவற்றின்னலம் வேண்டின் வெம்போர்க்
கார்தங்கு வண்கைக் கழற்சீவகற் காண்மி னென்றார்.

சீர்தங்கு: அடை. செம்பொற்கொடி-கனகபதாகை. மாலையென்னும் பெயர்க்கேற்ப மல்லிகையடை கூறினார்.

(இ-ள்.) கொடியுமாலையுஞ்சேர்ந்து மைந்தர்கையிலே அவற்றைக்காட்ட, அவர் கூறுவார்: இவ்விரண்டும் நல்ல சுண்ணம்; இவற்றின் நன்மை அறியவிரும்பிற் போரினையும் கையினையும் கழலினையுமுடைய சீவகனைக் காண்பீராகவென்றாரென்க. *(31)*

882. வாண்மின்னு வண்கை வடிநூற்கடற் கேள்வி மைந்தர்
தாண்மின்னு வீங்கு கழலான்றனைச் சூழ மற்றப்
பூண்மின்னு மார்பன் பொலிந்தாங்கிருந் தான்வி சும்பிற்
கோண்மின்னு மீன்சூழ் குளிர்மாமதித் தோற்ற மொத்தே.

வாள் மின்னுதற்குக் காரணமான கை. மைந்தர்-தோழரும் நபுலவிபுலரும். [1]வீங்குகழல்:விகாரம். கழலான்-நந்தட்டன். அப்பூண் மின்னு மார்பனென்றது, முன்னிற்கவியில்[2] அவர் கூறிய சீவகனை.

881. சீர்தங்கு-சிறப்புத் தங்கிய. செம்பொற்கொடி-கனகபதாகை யென்னுந் தோழி. மல்லிகையை யணிந்த மாலை என்னுந் தோழி. கொடியும், மாலையும் சேர்ந்து என உம்மை விரிக்க. மைந்தர்கை-நகரில் இருந்தசில மைந்தர் கையில். காட்ட-சுண்ணத்தைக் காண்பிக்க. ஏர்-அழகு. நலம் வேண்டின்-நன்மையை அறிய விரும்பினால். கார்-மேகம். போரையும், கையையும், கழலையுமுடைய சீவகனை.

882. வடித்த நூல்களாகிய கடல்களின் கேள்வியையுடைய மைந்தர்; என்றது சீவகனுடைய தோழரையும் தம்பியரையும்; கழலான்-நந்தட்டன். அப்பூண் மின்னுமார்பன்: சீவகன்; பூண்-ஆபரணம். பொலிந்து-பொலிவு பெற்று, கோள்மீனும், மின்னும் மீனும் என மீனைக் கோளோடும் சேர்த்து உம்மை விரிக்க. கோள்மீன்-கோள்களாகிய மீன்கள்; 'ஈண்டுக் கோளென்றது, விளக்கமில்லாத இராகு கேது வென்னும் இரண்டு நீக்கி நின்ற ஏழினும்' (*பதிற்.14:3, உரை.*) மின்னு மீனென்றது மற்றைய நட்சத்திரங்களை. பூண்மின்னு மார்பன், மைந்தரும் கழலானும் தன்னைச் சூழ, ஆங்குப் பொலிந்து விசும்பில் கோளும் மீனும் சூழும் மதித்தோற்றமொத்து இருந்தான் என்க; *மதுரைக்.769-70; பதிற்.90:17-8; புறநா.396:26-7.*

(மேற்.) அடி, 4: *மாறன்.* பொருளணி. 16.

(உரை.) [1]வீக்குகழலென்பது வீங்குகழலென்றாயிற்று. [2]அவர்-நகரத்து மைந்தர்.

(இ-ள்.) அப்பூண்மின்னுமார்பன், அவர்செல்கின்றபொழுது, மைந்தர் கழலான் இவர்கள் தன்னைச்சூழ அப்பொழிலிடத்தே பொலிவுபெற்று விசும்பிலே கோண்மீனும் மின்னுமீனும் சூழப் பட்ட மதித்தோற்றம் ஒத்திருந்தானென்க.

[3]ஞாயிறுபோல்வான் கலையைத்தோற்றுவிப்ப இருத்தலின், அவனுக்கு ஈண்டு மதியை உவமை கூறினார்; "பன்மீ னடுவட் பான்மதி போல, இன்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறுகி" (*சிறுபாண்.219-20*) என்றார் பிறரும். இராகு கேதுக்களை யொழிந்த ஏழுகோளுஞ் சூழப்பட்டதொருமதி இல்பொருளுவமை. தோழர் நால்வரும் தம்பிமார் மூவரும் கோண்மீனுக்குவமை; மின்னு மீனுக்கு ஒழிந்த தோழருவமை. இனி, [4]ஞாயிறுந்திங்களுந் தனக்கு வமையாதலின், ஒழிந்த ஏழுகோளுமாம். இனி, கழலானாகிய மார்ப னென்பாருமுளர். *(32)*

(வேறு)

883. (1) காளை சீவகன் கட்டியங் காரனைத்
தோளை யீர்ந்திட வேதுணி வுற்றநல்
வாளை வவ்விய கண்ணியர் வார்கழற்
றாளை யேத்துபு தங்குறை செப்பினார்.

884. (2) சுண்ண நல்லன சூழ்ந்தறிந் தெங்களுக்
கண்ணல் கூறடி யேங்குறை யென்றலும்
கண்ணிற் கண்டிவை நல்ல கருங்குழல்
வண்ண மாலையி னீரெனக் கூறினான்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) செய்ந்நன்றியறிந்து கைம்மாறு செய்யக்கருதுதலும், பகைவர் செய்த தீங்குகுறித்து அவர்க்குத் தீங்குசெய்யக்கருதலும் அரசநீதி யென்பது தோன்ற, 'தோலையீர்ந்திடவே துணிவுற்றவாள்'

---

[3](பி-ம்.) 'ஞாயிறுபோல அரசன்.' [4]*புறநா.59:6-7.*

883. காளையாகிய சீவகன். ஈர்ந்திடவே-வெட்டுவதற்கென்றே. வாளின் தன்மையை வவ்வினாற் போன்ற கண்ணிய ரென்றது குண மாலையையும், சுரமஞ்சரியையும். தாளை-சீவகனுடைய பாதத்தை. ஏத்துபு-புகழ்ந்து.

884. சுண்ணம் நல்லன-இச்சுண்ணங்களில் நல்லனவற்றை. சூழ்ந் தறிந்து-ஆராய்ந்தறிந்து. அண்ணல்: சீவகன்; விளி. கூறு-கூறுவாயாக. நல்ல-நல்லன. குழலையுடைய மாலையினீர். கண்ணிற்கண்டு, மாலை யினீர் இவை நல்லன எனக் கூறினான் என்க.

என்றார்; "[1]ஆதியாய வரும்பகை நாட்டுதல்" (*சீவக.1920*) என்றார் மேலும்.

(2) 'இவைநல்ல' என்றது குணமாலை சுண்ணத்தை. அவர்க்கு இரண்டும் நன்றென்றாற் போலிருந்தது. [2]பலவுங்கூட இடித்தலின், இவை யெனப் பன்மையாற் கூறினான்.

(இ-ள்.) கண்ணியர் அவன்றாளை ஏத்தாநின்று, அண்ணலே, இச்சுண்ணங்களைச் சூழ்ந்தறிந்து இவற்றில் நல்லனவற்றை எங்கட் குக்கூறென்று தம் குறை செப்பினார்; அங்ஙனம் அடியேங்குறையிது வென்று அவர்கூறின அளவிலே, கண்ணாலே பார்த்து, மாலை யினீர், இவை நல்லனவெனக் கூறினானென்க. *(33-4)*

885. (1) மற்றிம் மாநகர் மாந்தர்க ளியாவரும்
உற்று நாறியுங் கண்டு முணர்ந்திவை
பொற்ற சுண்ண மெனப்புகழ்ந் தார்நம்பி
கற்ற தும்மவர் தங்களொ டேகொலோ.

886. (2) ஐய னேயறி யும்மென வந்தனம்
பொய்ய தன்றிப் புலமை நுணக்கிநீ
நொய்திற் றேர்ந்துரை நூற்கட லென்றுதம்
கையி னாற்றொழு தார்கமழ் கோதையார்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) கோதையார், நின்னையொழிய மக்களெல்லாரும் தீண்டியும் மோந்தும் நோக்கியும் ஆராய்ந்து வேறுபாடு கூறாது. இவை நல்ல சுண்ணமென்று புகழ்ந்துவிட்டார்; நீ கற்றதும் அவர் தங்களுடனன்றே; ஆதலின், நூற்கடலே, இவற்றின்வேறுபாடு சீவகனேயறியு மென்று பிறர்கூறக்கேட்டு வந்தேம்; அவர் கூறிய வார்த்தை மெய்யாம்படி நின்னறிவைக் கூரிதாக்கி ஆராய்ந்து கடிதாகவுரையென்று தொழுதாரென்க.

நாறியெனவே மோந்துணர்ந்ததாம். *(35-6)*

(உரை.) [1]ஆதியாய பகை: *சீவக.820*, அடிக். [2]'நவமணிகளும், பொன்னும், சந்தனமும், கருப்பூர முதலியனவும் புழுகிலும் பனிநீரிலும் நனைய வைத்திடித்தலின், இடிக்க வல்லவர் பலரும் வேண்டிற்று' (*மதுரைக்.399, ந.)*

885. மற்று:அசை. நகரிலுள்ள மாந்தர்கள். உற்றும்-தொட்டும். நாறியும்-மோந்தறிந்தும். கண்டும்-கண்ணாற்பார்த்தும். உணர்ந்து-ஆராய்ந்து. பொற்ற சுண்ணம்- பொலிவுபெற்ற சுண்ணம். நம்பி:சீவகன்; விளி.

886. ஐயனே-சீவகனே. என-என்று பிறர்கூறக்கேட்டு. பொய்யது-பொய்ம்மை. புலமை நுணுக்கி-நின் அறிவைக் கூரிதாக்கி. நொய்தின்-விரைவாக. தேர்ந்து- ஆராய்ந்து. தேர்ந்து நொய்தின் உரை என மாறுக. நூற்கடலென்றது சீவகனைவிளித்தது. கோதையார்-தோழியர்.

887. நல்ல சுண்ணம் மிவையிவற் றிற்சிறி
தல்ல சுண்ண மதற்கென்னை யென்றிரேற்
புல்லு கோடைய பொற்புடைப் பூஞ்சுண்ணம்
அல்ல சீதஞ்செய் காலத்தி னாயவே.

(இ-ள்.) இவை நல்லசுண்ணம்; இச்சுண்ணம் இவற்றிற் சிறிது நல்ல வல்ல; அதற்குக் காரணம் எங்ஙனேயென்று கேட்பீ ராயின், பொற்புடைச் சுண்ணமானவை கோடையிலிடித்தவை; நல்லவல்லாதவை மாரியிலிடித்தவை யென்றானென்க. (37)

888. வாரம் பட்டுழித் தீயவு நல்லவாம்
தீரக் காய்ந்துழி நல்லவுந் தீயவாம்
ஓரும் வையத்தி யற்கையன் றோவெனா
வீர வேனெடுங் கண்ணி விளம்பினாள்.

நும்மிலே இதனை ஓர்ந்துபாருமென முன்னிலைப்பன்மை யாக்கினார்; ஓரும்' என்னுமுற்றுச்சொல், "பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை" (தொல். வினை.30) என்ற சூத்திரத்தில் விளக்கின நிகழ்கால உம்மீறன்றி எதிர்காலமுணர்த்தும் முன்னிலைப் பன்மையாகலின். இஃது [1] ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவி.

(இ-ள்.) கனகபதாகை ஒருவர்மேல் அன்புற்ற காலத்து அவர் செய்யும் தீங்குகளும் நல்லனவாம்; அன்பின்றியிருந்தகாலத்து அவர் செய்யும் நன்மைகளும் தீயவாம்; இஃது உலகத்தியல்பன்றோ; இதனை நும்மிலே ஓர்ந்து பாருமென்று கூறிப் பின்னும் ஒருமொழி விளம்பினாளென்க. (38)

---

887. இவை நல்ல சுண்ணம் என்றது குணமாலையின்சுண்ணத்தை. அல்ல-நல்லன வல்லன. என்னை-என்னகாரணம். புல்லு-பொருந்திய பொற்புடைச்சுண்ணம் கோடைய-நல்ல சுண்ணம் கோடைக்காலத்துச் செய்யப்பட்டன. அல்ல சீதஞ்செய் காலத்தினாய-நல்லவையல்லாத சுண்ணம் மாரிக்காலத்துச்செய்யப் பட்டன.

888. வாரம்-அன்பு. தீயவும்-தீங்குகளும். காய்ந்துழி-பகைத்திருந்த காலத்து. வாரம் பட்டுழி......தீயவாம்: "காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ" (குறுந்.2:2); "காய்வதன்கண், உற்ற குணந்தோன்றா தாகு முவப்பதன்கட், குற்றமுந் தோன்றா கெடும்" (அறநெறிச்.23); "நெறிகெட வாரம் பட்டு நீதிமன் சொல்லக் கண்ட, அறிவுளோர்" (திருவால.57:15.) ஓரும்-உணர்ந்து பாரும். கண்ணி: கனக பதாகை.

(உரை.) [1] தொல். கிளவி.27.

889. உள்ளங் கொள்ள வுணர்த்திய பின்னலால்
வள்ள னீங்கப் பெறாய்வளைத் தேனெனக்
கள்செய் கோதையி னாய்கரி போக்கினால்
தெள்ளி நெஞ்சிற் றெளிகெனச் செப்பினான்.

(இ-ள்.) வள்ளலே, என்னெஞ்சு நீ கூறிய தீங்குகளைக் கைக்கொள்ளும்படி அறிவித்தபின்னரல்லது போகப்பெறாய்; நின்னை யான் தடுத்தேனென்று அவள் விளம்பினாள்; அதுகேட்டு, அவனும் கோதையினாய், [1]சான்றாலுணர்த்தினால் நெஞ்சாலே ஆராய்ந்து தெளிகவென்று கூறினானென்க.

போக்குதல், "நூலாற்போக்கினான்" என்றார்போல உணர்த்தன் மேற்று. (39)

890. கண்ணின் மாந்தருங் கண்ணிமை யார்களும்
எண்ணி னின்சொ லிகந்தறி வாரிலை
நண்ணு தீஞ்சொ னவின்றபுள் ளாதியா
அண்ண னீக்கினஃ தொட்டுவல் யானென்றாள்.

(இ-ள்.) அண்ணலே, எண்ணின், நின்சொல்லை மக்களினும் தேவரினும் கடந்தறிவாரில்லை; ஆதலின், அவர்களையொழியத் தம்மினத்தில் ஒன்றையொன்றழைத்த சொல்லையறிந்து அதிலே பயின்ற பறவை முதலாக இதனைத் தீதென்றுநீக்குமாயின், அதனைப்பொருந்துவேனென்றாளென்க. (40)

---

889. உள்ளம் கொள்ள. என் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி. வள்ளல்-சீவகன்; விளி. வளைத்தேன்-உன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டேன். என-என்று கனகபதாகை கூற. கள்-தேன். கோதையினாய் என்றது கனக பதாகையை; விளி. கரி-சாட்சி. போக்கினால்-உணர்த்தினால். தெள்ளி-ஆராய்ந்து. நெஞ்சால் தெள்ளித் தெளிக எனச்செப்பினாள் என்று மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]சான்று-சாட்சி.

890. கண்ணையுடைய மாந்தர். கண் இமையார்-தேவர். எண்ணின்-ஆராய்ந்தால். இகந்து-கடந்து. தீஞ்சொல்-இனியசொல். நவின்ற-பயின்ற. புள் ஆதியா நீக்கின் என இயைக்க. அண்ணல்-சீவகன்; விளி. நீக்கின்-சுரமஞ்சரியின் சுண்ணத்தைக் குற்றமுடையனவென்று நீக்குமானால். ஒட்டுவல்-மனம் பொருந்துவேன்.

891. கா-சோலை. நால்வர் உளர்-நான்கு சாதி உள்ளன. கரிபோவர்-அவை, சாட்சியாய் உணர்த்தும். போக்கல்-உணர்த்தல்; *சீவக.889.* பொன்னனையாய். கனகபதாகாய்; விளி. என-என்று சீவகன்கூற. ஏவல்-சொல்லல்;

891\. காவில் வாழ்பவர் நால்வ ருளர்கரி
போவர் பொன்னனை யாயெனக் கைதொழு
தேவ லெம்பெரு மான்சொன்ன வாறென்றாள்
கோவை நித்தில மென்முலைக் கொம்பனாள்.

நால்வரென்று உயர்திணையாற் கூறுதல், "ஒருவரைக்கூறும்" (*தொல்.* கிளவி.27) என்னுஞ்சூத்திரத்திரத்து ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்க.

(இ-ள்.) அங்ஙன உடன்படுதலிற் சீவகனும், பறவை முதலாக இதனைத் தீதென்று நீக்குமாயின் பொன்னனையாய், காவிலே வாழ்வன நான்கு சாதியுள, அவை நடுவாயுணர்த்துமெனக் கூற, கொம்பனாள், எம்பெருமான் அருளிச்செய்தபடியா மித்தன்மை ஆமென்றாளென்க.

"ஏவன்முரணும்" என்றாற்போல. (41)

892\. (1) மங்கை நல்லவர் கண்ணு மனமும்போன்
றெங்கு மோடி யிடறுஞ் சுரும்புகாள்
வண்டு காண்மகிழ் தேனினங் காண்மது
உண்டு தேக்கிடு மொண்மிஞிற் றீட்டங்காள்.

893\. (2) சோலை மஞ்ஞை சுரமைதன் சுண்ணமும்
மாலை யென்னு மடமயில் சுண்ணமும்
சால நல்லன தம்முளு மிக்கன
கோல மாகக்கொண் டுண்மி னெனச்சொன்னான்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

கண்ணுமனமும்போன்று சேர்ந்து எங்கும் கடிதாக ஓடித் தட்டித் திரியும் சுரும்புகாள், மிஞிறுகாளென்க. மிஞிற்றிற் சுரும்பு

சீவக.907, 1547, 3036, ந. கோவை நித்திலம்-வடமாகிய முத்துமாலையை யுடைய. கொம்பனாள்:கனக பதாகை. கொம்பனாள் கைதொழுது சொன்னவாறென்றாள் என மாறியியைக்க.

892\. மங்கை நல்லவர்-மங்கைப் பருவத்தினையுடையவராகிய மகளிரது. இடறும்-திரிகின்ற. சுரும்புகாள் என்பதன் பின், 'மிஞிற் றீட்டங்காள்' என்பதனை இனம்பற்றி இயைத்துக் கொள்க; மது-தேன். 'மது உண்டு மகிழ் வண்டுகாள்', 'மது உண்டு தேக்கிடும் தேனினங்காள்' எனத் தனித்தனிப் பிரித்தியைக்க. தேக்கிடுதல்: *சீவக.2495.* வண்டும் தேனும் ஒரு குணத்தன; "என்றன தேனினமிரங்கு வண்டொடு, சென்றன" (*சீவக.3034*); *மணி.18:43.* மிஞிறு-ஒருவகை வண்டு. சுரும்பும், மிஞிறும், வண்டும், தேனும்: *சீவக.3033, 3034.*

(மேற்.) அடி, 2-3: *தொல். செய்.104, ந.; மு.கல்.* 'அருடரும்' 10-18, மயில்.

சிறத்தலின், அதனை முற்கூறினார். கண்சென்றுழிச் செல்கின்ற மனத்தோடே உவமித்தலின் இது நிரனிறை; இவை எல்லாமணத்திலும் செல்லும். மதுவுண்டு மகிழ்கின்ற வண்டுகாள், மதுவுண்டு தேக்கிடுகின்ற தேன்காளென்க; இவை நல்லமணத்தே செல்லும். சுரும்பு முதலியன கூறும் பாஷையைச் சீவகனுணர்ந்திருத்தலின் அதனால் அவற்றை அழைத்தானென்றுகொள்க; விக்கிரமாதித்தன் எறும்பின் பாஷையை யறிந்தானென்று கதை கூறுகின்றமையின். "தாதுண் டும்பி போதுமுரன் றாங்கு" (*மதுரைக். 655*) என்றும், "இரங்கிசை மிஞிறொடு தும்பிதா தூத" (*கலி.33*) என்றுங்கூறுதலின், தும்பியது கிளையாம் இந்நான்கு மென்க; [1]"நண்டுந்தும்பியு நான்கறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே" (*தொல். மரபு.31*) என்று தும்பிக்குச் செவியின்றெனவே இவற்றிற்கும் செவியின்றா மாதலாலே வருத்தமிகுதியான் இவற்றை நோக்கி வாளாகூறிய தன்றி வேறன்று; இவை ஈண்டுவந்து கரிபோதலில; கேள்வியில்லன வருதலென்னை? என்பதுகடா; அதற்கு விடை: ஆசிரியர், 'நண்டுந் தும்பியும்' என்று தும்பியைப் பின்வைத்தது, மேல் வருஞ் சூத்திரத்தின், "மாவு மாக்களு மையறி வென்ப" (*தொல். மரபு.32*) என்ற ஐயறிவு இதற்கு மேறுதற் கென்றுணர்க; இதனை வாராத தனால் வந்தது முடித்தலென்னுந் தந்திரவுத்தியாற் கொள்க வென்று ஆண்டு உரைகூறிப் போந்தாம்; அதுவே ஆசிரியர் கருத்தென்பது [2]சான்றோருணர்ந்தன்றே, "பூத்த பொங்கர்த் துணை யொடு வதிந்த, தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி, மணிநா யாத்த மாண்வினைத் தேரன்" (*அகநா.4*) என்று அப்பொருடோன்றக் கூறியதென்றுணர்க. இக்கருத்தான் இவரும்[3]செவியுணர்வுண்டென்று கூறினார்.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனங் கூறுமளவில், சுரும்புகாள், மிஞிற் றீட்டங்காள், வண்டுகாள், தேன்காள், நீர்வம்மினெனவிளித்து, வந்தபின்னர் அவற்றைநோக்கி, சுரமஞ்சரி சுண்ணமும் குணமாலை சுண்ணமும் மிகவும் நல்லனவாயினும் இவற்றில் நல்லனவற்றை நான்றாகக் கொண்டு உண்மினென்று கூறினானென்க.

---

893. மஞ்ஞைசுரமை-மயில்போன்ற சாயலையுடைய சுரமஞ்சரி. மாலை-குணமாலை. சால-மிக. மிக்கன-மிகநல்லனவற்றை. கோலமாக-நல்லனவாக. உண்மின்-உண்ணுங்கள்.

(உரை.) [1]இங்குக் கூறும் உரையாலும், "பல்காற் பறவை" (*பெரும்பாண்.183*) என்பதனுரையிற் காணப்படுங் குறிப்புக்களாலும் இந்த இரண்டு நூல்களுக்கும் உரை செய்வதற்கு முன்னரே நச்சினார்க் கினியர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை செய்தனரென்று தெரிகிறது. [2]சான்றோரென்றது சங்கத்துப் புலவர்களை. [3]*பெரும்பாண்.182-3*, ந.

இங்ஙனங்கூறாது தான்கற்ற விஞ்சையின் ஆணையாற் கேள்வி யுணர்வு பிறப்பித்தானெனின், அவை கரிபோதலாகாவாம்; "எண்ணி னின்சொலிகந்தறி வாரிலை" (சீவக.890) என்றலின். [4]வெறாதிருத் தற்கு இருவரையும் மயி லென்றான். (42-3)

894. வண்ண வார்சிலை வள்ளல்கொண் டாயிடை
விண்ணிற் றூவியிட் டான்வந்து வீழ்ந்தன
சுண்ண மங்கை சுரமைய மாலைய
வண்ண வண்டொடு தேன்கவர்ந் துண்டவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கூறிய வள்ளல், இரண்டனையும் இரண்டு கையிலுங் கொண்டு ஆகாசத்தே தூவினானாக, அப்பொழுது அவற்றின் மேற்சென்ற சுரும்பும் மிஞிறும் இவை தீயவென்று உண்ணாது போதலின், சுரமைசுண்ணம் நிலத்தே வீழ்ந்தன. மாலை சுண்ணத்தை அவற்றின்மேற்சென்ற வண்டும் தேனும் விரும்பி யுண்டனவென்க.

தூவியிட்டான்: ஒருசொல். சுரும்பும் மிஞிறும் ஒருகுணத்த வாதலின் சேர்ந்து ஒருகையை நோக்கின. மற்றையன ஒருகுணத்த வாதலின், சேர்ந்து மற்றைக் கையை நோக்கின. உண்ணாமல் வந்த வற்றிற்கு வையாமல் இவை உண்டலிற் கடிதுண்டன வென்பது தோன்ற, 'கவர்ந்து' என்றார். (44)

895. தத்து நீர்ப்பவ ளத்துறை நித்திலம்
வைத்த போன்முறு வற்றுவர் வாயினீர்
ஒத்த தோவென நோக்கிநுந் நங்கைமார்க்
குய்த்து ரைம்மினிவ் வண்ண மெனச்சொனான்.

பவளத்தே உறைவன சில நித்திலத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்தாற் போலும் வாயினீரென்க; வேட்கைநிகழாதவிடத்தும்

(உரை.) [4] சீவக.895.

894. வள்ளல்: சீவகன்; சீவக.11, அடிக். ஆயிடை-அப்பொழுது. வள்ளல் சுண்ணத்தை அங்கையிற் கொண்டு விண்ணில் தூவியிட்டான் என மாறியியைக்க. சுரமைய வந்து வீழ்ந்தன என மாறிக்கூட்டுக. சுரமைய-சுரமஞ்சரியினுடைய சுண்ணம்; வண்டுகள் உண்ணாமையின் கீழே விழுந்தன. மாலைய-குணமாலையினுடைய சுண்ணங்களை. வண்ணம்-நிறத்தையுடைய. கவர்ந்து-விரும்பி. வண்டு சுண்ணம் உண்ணுதல்: "அந்தர மருங்கின்வண்டுகை விடாஅச், சுந்தரப் பொடியுஞ் சுட்டிச்சுண்ணமும்" (பெருங்.1. 42:72-3)

(மேற்.) அடி.2: நன். வினை. 32, மயிலை; சங்கர.

895. நீர்-கடல். பவளத்தே நித்திலத்தை வைத்தாற்போன்ற வாய்; துவர்ஊட்டியவாய்; துவர்-செந்நிறம். பற்களுக்கு நித்திலமும், வாய்க்குப்

மகளிராயினாரைச் சிறப்பித்துக்கூறல் இயல்பென்பதுதோன்ற இருவரையும் சிறப்பித்துக் கூறினான். தான் நோக்கிய நோக்கந் தானே யான்கூறிய நடுவுநிலைமை நுமக்குப் பொருந்திற்றோ வென்றுகூறும்படியாக அவர்களைப் பார்த்தானென்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அவையுண்டபின்பு அவன் நோக்கி, வாயினீர், நங்கைமார்க்கு யான் [1]தேற்றினமுறைமையை மனங் கொள்ளும்படி கூறுவீரென்றானென்க. (45)

896. நீல நன்கு தெளித்து நிறங்கொளீஇக்
கோல மாக வெழுதிய போற்குலாய்
ஞாலம் விற்கும் புருவத்து நங்கைகண்
போலும் வேலவ னேபுகழ்ந் தேனென்றாள்.

(இ-ள்.) நீலமணியைக் கரைத்து நிறங்கொளுத்தி எழுதினாற் போல வளைந்து உலகைத் தமக்கு விலையாக விற்கும் புருவத்தி னையுடைய சுரமஞ்சரி கண்போல் தப்பாத வேலவனே, நீதேற்றின முறையையான்உடம்பட்டுப்புகழ்ந்தேனென்றாளென்க.

இஃது [1]இவற்குவேட்கைநிகழ்வது கருத்தாகக்கூறினாள்; அது மேல், "என்மனத்தினுள்ளன" (*சீவக.2006*) என்பதனானுணர்க. (46)

(வேறு)

897. சோலையஞ் சுரும்பிற் சுண்ணந் தேற்றிய தோன்ற றன்னை
வேலையம் படுத்த கண்ணார் தொழுதனர் விரைந்து போகி
மாலைக்கு வென்றி கூற மழையிடிப் புண்டோர் நாகம்
ஆலையத் தழுங்கி யாங்கு மஞ்சரி யவல முற்றாள்.

பவளமும் உவமை. ஒத்ததோ-யான் முன்பு கூறியது பொருந்திற்றோ. உய்த்து-மனம் கொள்ளும்படி. இவ்வண்ணம்-யான் இவ்விதம் சுண்ணத்தை ஆராய்ந்தமையை. நுந் நங்கைமார்க்கு இவ்வண்ணம் உய்த்து உரைமின்எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]தெளிவித்த முறைமையை.

896. நீலம்-நீலமணி. தெளித்து-கரைத்து; *சீவக.371, 1003,* ந. கொளீஇ-பொருத்தி. கோலம்-அழகு. குலாய்-வளைந்து. ஞாலம் விற்கும்-பூமியை விலையாக விற்கும். நங்கை: சுரமஞ்சரி. வேலவன்: சீவகன். கண்ணுக்கு வேலுவமை; "வீர வேனெடுங் கண்ணி", "வேலையம் படுத்த கண்ணார்" (*சீவக.888, 897.*) புகழ்ந்தேன்-நீ சுண்ணத்தைத்தெளிவித்த முறையைப்புகழ்ந்தேன். இது மாலைகூற்று.

(உரை.) [1]இவற்கு-சீவகனுக்கு.

கரும்பு உண்ணாதுபோகவே சுண்ணத்தின் தீங்கு வெளிப் படலின், அதனால்தேற்றியவென்றார். இது [1]வெதிரேகம். மிஞிற்றிற் சுரும்பு சிறத்தலின், அதனைக் கூறினார்; [2]முன்னும் அதுநோக்கி யன்றே கண்சென்றுழிச் செல்கின்ற மனத்தோடே அதனைஉவமித்தது. முன்னர் (*சீவக.894*) வண்டுந் தேனுமுண்ட வென்றது [3]அந்நுவயம்.

(இ-ள்.) சுரும்பாற்றேற்றிய தோன்றலை வேலோவென்று ஐயப்படுத்தின கண்ணார் தொழுதனராய் விரைந்துபோய்க் குண மாலைக்கு வென்றிகூற, அதுகேட்டுச் சுரமஞ்சரி ஒருநாகம் இடிப் புண்டு தானுறைகின்றவிடத்தே வருந்துகின்றாற்போல வருத்த முற்றாளென்க.

ஆலயம் கன்னியாமாடத்திற்குவமை. (47)

(வேறு)

898. திங்க ளங்கதிர் செற்றுழக் கப்பட்ட
பங்க யப்படு வொத்துளை பாவாய்
நங்கை யென்னொடுரை யாய்நனி யொல்லே
இங்க ணென்றடி வீழ்ந்திரந் திட்டாள்.

(இ-ள்.) திங்களின்கதிருழக்கப்பட்டதாமரைமடுவையொத்து இவ்விடத்தே மிகவும் வருந்துகின்ற பாவாய். நங்காய், கடுக என்னுடனே முன்புபோலே நகையாடி உரையாயென்றிரந்தாள் குணமாலையென்க.

ஒத்துளை-ஒத்தாயென்றுமாம். (48)

---

897. சுரும்பிற் சுண்ணம் தேற்றிய-சுரும்பினாலே சுண்ணத்தின் குற்றத்தைத் தெளிவித்த. தோன்றல்-சீவகன். வேல் ஐயம்படுத்த கண்-வேலோ இது என்று ஐயப்படுத்திய கண். தொழுதனர்-தொழுது; முற்றெச்சம். மாலைக்கு-குணமாலைக்கு. மழை-மேகம். நாகம்-பாம்பு. ஆலையம்-தான் உறைகின்ற இடம். அழுங்குதல்-வருந்துதல்; இடியுண்டநாகம்போல்வருந்துதல்; "இடிகடவழ்ந்திட்டபடநாகமென வீழ்ந்தாள்" (*சீவக.1798*); "இடியே றுண்ட நாகம் போலக். கொடியேர் சாயற் கொழுங்கவின் வாட" (*பெருங்.2. 10:112-3.*) மஞ்சரி-சுரமஞ்சரி. அவலம்-வருத்தம்.

(உரை.) [1]வெதிரேகம்-எதிர்மறை. [2]*சீவக.892.* [3]உடன்பாட்டாற் கூறல்.

898. திங்களங்கதிர்-சந்திரனுடைய கிரணம். செற்று-கோபிக்கப் பட்டு. பங்கயப்படு-தாமரைமடு; படு-மடு; ''தோட்டமும் படுவும்'' (*பெருங்.1. 49:26.*) உளைபாவாய்-வருந்துகின்ற பாவைபோல்வாய்;

899. மாற்ற மொன்றுரை யாண்மழை வள்ளலென்
ஏற்ற சுண்ணத்தை யேற்பில வென்றசொற்
றோற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ
நோற்ப னோற்றனை நீயென வேகினாள்.

(இ-ள்.) நின்மேல்விருப்பினால் எனது நல்லசுண்ணத்தைத் தீதென்ற [1]வாசியறியாதான், இனி என்னையும் விரும்பித் தானே வந்து அக்காலத்துச் சொல்லுஞ் சொல்லுட்படத் தோற்றுச்சொல்லி என்னடியைத் தொழும்படி நோற்பேன்; அவன் நின்னைவிரும்பு தற்கு நீ முன்னே நோற்றாயென்று தன் குறிப்புக்கூறும்படி குண மாலையைநோக்கி அவளுரையா யென்றதற்குத் தானுரையாளாய் ஏகினாளென்க.

இஃது உட்கோள். "பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன" (*தொல். களவு.7*) என்பதனால் தன் வேட்கை [2]மறைத்தான். "தீண்டிலே னாயி னுய்யேன், சீறடி பரவ வந்தே னருளெனத் தொழுது சேர்ந்து'' (*சீவக.2062*) என மேற்கூறலின், ஈண்டுச் சொற்றோற்று அடிதொழ வென்றுகருதினா ளென்றார். இக்கருத்து, அங்ஙனமுடிக்கின்ற [3]ஊழால் இவட்கு நிகழ்ந்தது. (49)

900. கன்னி மாநகர்க் கன்னியர் சூழ்தரக்
கன்னி மாட மடையக் கடிமலர்க்
கன்னி நீலக்கட் கன்னிநற் றாய்க்கவள்
கன்னிக் குற்றது கன்னியர் கூறினார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமேகிய புதிய நீலமலர்போலுங் கண்ணினை யுடைய கன்னி, கன்னியர்சூழச்சென்று அழிவில்லாத நகரிற் கன்னி மாடத்தைச் சேர்ந்தாளாக, அவள்நற்றாயாகிய சுமதி நீராடாது

என்றது சுரமஞ்சரியை. நங்கை: சுரமஞ்சரி; விளி. நனி ஒல்லே-மிக விரைவாக. நனி ஒல்லே என்னொடுரையாய் என மாறுக. இங்கண்-இவ்விடம். இரந்திட்டவள் குணமாலை.

899. மாற்றம்-மறு வார்த்தை. மழை வள்ளல்: வஞ்சப்புகழ்ச்சி; *சீவக.13*, ந; "அறுகுளத் துகுத்து மகல்வயற் பொழிந்தும், உறுமிடத் துதவாதுவர்நில மூட்டியும், வரையா மரபின் மாரி போல" (*புறநா. 142:1-3.*) வள்ளல்-சீவகன். ஏற்ற-நல்ல. ஏற்பில என்ற சொல்-நல்லவையல்ல என்று கூறிய சொல்லை. தோற்று-தோற்றுச் சொல்லி. என் அடியைச் சீவகன் கைதொழ நோற்பல். நோற்பல்-யான் தவம் செய்வேன். நீ நோற்றனை- அவன் விரும்பும் வண்ணம் நீ முன்பே தவம் செய்தனை. மாற்றம் உரையாளாகி ஏகினாளென்க.

(உரை.) [1]வாசி-வேறுபாடு. [2](பி-ம்.) 'மறைத்தலால் தன் மேனி தோன்றி நில்லாது குறைந்து.' [3]ஊழால்-ஊழ்வினையால்.

வருதற்குக் காரணங் கேட்டவட்கு அக்கன்னிக்குப்பிறந்த வருத் தத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற அக்கன்னியர் கூறினாரென்க.

அவள்நற்றாய்க்கென்க. (50)

901. (1) கண்கள் கொண்ட கலப்பின வாயினும்
பெண்கள் கொண்ட விடாபிற செற்றமென்
றொண்க ணாளவ டாயவ டந்தைக்குப்
பண்கொ டேமொழி யாற்பயக் கூறினாள்.

902. (2) விண்ணிற் றிங்கள் விலக்குதன் மேயினார்
எண்ண நும்மக ளெண்ணமற் றியாதெனிற்
கண்ணி னாடவர்க் காணினுங் கேட்பினும்
உண்ண லேனினி யென்றுரை யாடினாள்.

903. (3) இன்று நீர்விளை யாட்டினு ளேந்திழை
தொன்று சுண்ணத்திற் றோன்றிய வேறுபா
டின்றெ னாவிக்கோர் கூற்ற மெனநையா
நின்று நீலக்க ணித்திலஞ் சிந்தினாள்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) பெண்கள்சாதிப்பன்மையுணர்த்திற்று.

---

900. கன்னிமா நகர்-அழிவில்லாத பெரிய நகரம். கன்னியர்-தோழியர். கன்னிமாடம்: *சீவக.13, 714*, அடிக். கன்னிநீலக் கடிமலர்க் கட்கன்னி-புதிய நீலமாகிய வாசனையையுடைய மலர்போலும் கண்ணையுடைய சுரமஞ்சரி. கன்னி, கன்னியர் சூழ்தர நகரில் கன்னிமாடத்தை அடைய என மாறியியைக்க. அவள் நற்றாய்க்கு-சுர மஞ்சரியினுடைய நற்றாயாகிய சுமதிக்கு. கன்னிக்கு-சுரமஞ்சரிக்கு. கன்னியர்- தோழியர்.

901. கொண்ட-குறிப்பினைக்கொண்ட. பெண்கள் கொண்ட செற்றம் விடா- பெண்கள்தம் மனத்திற்கொண்ட கோபத்தை விடா. பிற-வேறாக. என்று-என்று தன் மனத்தில் எண்ணி. ஒண்கணாளவள் தாய்-ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய சுரமஞ்சரியினுடைய தாயாகிய சுமதி; எழுவாய். அவள் தந்தைக்கு-சுரமஞ்சரியினுடைய தந்தையாகி குபேரதத்தனுக்கு; இவன் வணிகன். பண்கொள் தேமொழியால்-பண்ணின் தன்மைகொண்ட இனிய மொழிகளால்; "பண்கொண்ட சொல்லார்"(*சீவக.2353.*) பய-மெல்ல.

902. விண்ணில்உலாவும்திங்களை. மேயினாருடைய எண்ணத்தைப் போன்றது. நும்மகளுடைய எண்ணம். மற்று:அசை. யாதெனின்-அஃது எதுவென்றால். கண்ணின்-தன் கண்களால். கேட்பினும்-ஆடவர் பெயரைக் காதாற் கேட்டாலும். உண்ணலேன்-உண்ண மாட்டேன். உரையாடினாள்- வஞ்சினம் கூறினாள்.

(2) மற்று:அசை.

(3) தொன்றுவேறுபாடு-ஊழினால் வந்த வேறுபாடு.

(இ-ள்.) ஒண்கணாளாகிய அவளுடைய தாய், கண்கள் ஒன்றன் குறிப்பினை ஒன்று தப்பாமற்கொண்ட கலப்பினவாயினும் வேறாகப் பெண்கள் தம் மனத்திற்கொண்ட செற்றங்களைவிடா வென்று தானுட்கொண்டு, அவள் தந்தை குபேரதத்தனுக்கு நும்மகளெண்ணம் விண்ணிலே திரியுந் திங்களைத் திரியாமல் விலக்குதலை மேவினாரெண்ணமாயிருந்தது; அஃது யாதெனின், ஆடவரைக் கண்ணாற்காணினும் அவர் பெயரைச் செவியாற் கேட்பினும் உண்ணேனென்று வஞ்சினங் கூறினாளாதலால். இன்று நீர்விளையாட்டிலே ஏந்திழை சுண்ணத்தாற்றோற்றிய தொன்று வேறுபாடு இன்று என்னாவிக்குக் கூற்றமென்று நையாநின்று தேமொழியாலே மனங்கொள்ள அறிவித்தாள்; அங்ஙனமறி வித்து அழுதாளென்க. (51-3)

(வேறு)

904. பட்டதெ னங்கைக் கென்னப் பாசிழைப் பசும்பொ னல்குல்
மட்டவிழ் கோதை சுண்ண மாலையோ டிகலித் தோற்றாள்
கட்டவிழ் கண்ணி நம்பி சீவகன் றிறத்திற் காய்ந்தாள்
அட்டுந்தே னலங்கன் மார்ப வதுபட்ட தறிமோ வென்றாள்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு, நங்கைக்கு இங்ஙனம் வருந்துதற்குப் பிறந்தது என்னென்று குபேரதத்தன் கேட்பச் சுமதி கூறுவாள்; அலங்கன் மார்பனே, சுரமஞ்சரி குணமாலையுடனே இகலிச் சுண்ணந்தோற்றாள்; தோற்றவள்தான் அதனைத் தேற்றின நம்பி சீவகன்திறத்தாலே ஆடவரைக்காய்ந்தாள்; பிறந்த காரியம் அது; அதனை அறிவாயாக வென்றாளென்க. (54)

---

903. ஏந்திழை:சுரமஞ்சரி. சுண்ணத்திற் றோன்றிய தொன்று வேறுபாடு என மாறியியைக்க. இன்று என் ஆவிக்கு எனப் பிரிக்க. நையாநின்று-வருந்தி நின்று. நீலக்கண் நித்திலம்-நீலமலர்போன்ற கண்ணினின்றும் நீர்த்துளி யாகிய முத்தை.

904. பட்டது-நடந்த காரியம். 'நங்கைக்குப் பட்டது என் என்ன' என்று மாறியியைக்க. என்ன-என்று குபேரதத்தன் கேட்ப. பசும்பொன் பாசிழை-பசும் பொன்னாலாகிய பசுமையையுடைய ஆபரணம். அல்குல்: சுமதி; ஆகுபெயர். கோதை-சுரமஞ்சரி. மாலை-குணமாலை. இகலி-மாறுபட்டு. கோதை மாலையோடு இகலிச் சுண்ணத்தில் தோற்றாள் என மாறியியைக்க. கட்டு அவிழ்-பூக்கள் முறுக்கு அவிழ் கின்ற. நம்பியாகிய சீவகன்திறத்தில். காய்ந்தாள்-கோபங்கொண்டாள். தேன்அட்டும்-தேனைச்சொரிகின்ற. பட்டது அது-நடந்தகாரியம் அது. அறிமோ-அறிவாயாக; மோ:அசை.

905. பள்ளிகொள் களிறு போலப் பரிவுவிட் டுயிர்த்தென் பாவை
உள்ளிய பொருண்மற் றஃதே லோபெரி துவப்பக் கேட்டேன்
வள்ளிதழ்க் கோதை மற்று நகரொடுங் கடியு மேனும்
வெள்ளநீ ணிதியி னின்னே வேண்டிய விளைப்ப லென்றான்.

மற்று:வினைமாற்று. ஓ:மகிழ்ச்சிக்குறிப்பு.

(இ-ள்.) அதுகேட்டவன், துயில்கொள்ளும் யானைபோல வருத்தந் தோன்ற உயிர்த்தனனாய் என்பாவை நினைத்தகாரியம் வேறொன்றன்றி அத்தன்மையாயின், மிகப்பெரிதும் மனமகிழக் கேட்டேன்; அக்கோதை தெருவினன்றி நகரினுமுட்படஆளைக்கடியு மேனும் வெள்ளமென்னு மெண்ணையுடைய நிதியாலே அவள் விரும்பியவற்றை இப்பொழுதே முடிப்பேனென்றானென்க. (55)

906. இன்னதோர் காலத் தின்னா னொருமக ளின்ன தொன்றிற்
கின்னதோ ரிடத்தி னெல்லை யாட்கடிந் தொழுகி னாள்போல்
இன்னதோர் நகரி லென்றாங் கென்பெயர் நிற்க வேண்டும்
இன்னதோ ராரந் தம்மோ வென்றுகொண் டேகி னானே.

இதனால், [1]அதுவேயன்றிப் புகழும் நிறுத்துவேனென்கின்றான். [2]போல்: ஒப்பில்போலி; "ஆங்க வுரையசை", "ஒப்பில் போலியு மப்பொருட்டாகும்" (*தொல். இடை. 29, 30*) என்றதனால் உரையாசை யின்பொருளுணர்த்துமாயிற்று. ஆங்கென்றது அரசனிடத்தை.

(இ-ள்.) இத்தன்மைத்தானதொருகாலத்தே இன்னவணிக னுடைய ஒப்பில்லாத மகள் இத்தன்மையதொருகாரியத்திற்கு ஒரு

---

905. பள்ளிகொள்-உறக்கம் கொள்ளும். பரிவு-துன்பம். உயிர்த்து-பெருமூச்செறிந்து; "பள்ளி யானையின் வெய்ய வுயிரினை" (*நற்.253:2*); "பள்ளி யானையி னுயிர்த்து" (*குறுந்.142:4*) உள்ளிய பொருள்-கருதிய காரியம். அஃதேல்-அதுவானால். ஓ:உவகைக்குறிப்பு. கோதை-சுரமஞ்சரி. மற்று:அசை. நகரொடுங் கடியுமேனும்- நகருள்பட ஆடவர் வராமல் தடுத்து நீக்க வேண்டுவாளாயினும். வெள்ளம்: ஒரு பேரெண். இன்னே-இப்பொழுதே. விளைப்பல்-முடிப்பேன்.

906. இன்னான்-இன்ன வணிகனுடைய. ஒரு மகள்-ஒப்பற்ற பெண். இன்னது-இத்தன்மையதான. எல்லை-ஆட்கடிந்து-எல்லையில் ஆடவரை வராமல் நீக்கி. நகரில் என் பெயர் நிற்க வேண்டும் என மாறி யியைக்க. பெயர்-புகழ்; *சீவக.207*, ந. ஆரம்-மாலை. தம்மோ-தருவாயாக; வினைத்திரி சொல்; *சீவக.1079, 1407; கலி.92:62*, ந. ஆங்கு ஏகினான்-அரசனிடம் சென்றான்.

(உரை.) [1]ஆடவரைக்கடிதலேயன்றி. [2]ஒப்பில்போலி: *சீவக.211*, அடிக்.

தெருவிடத்தி னெல்லையில் ஆடவர் வாராமற் கடிந்தொழுகினாள், இத்தன்மைத்தான நகரிலேயென்று என்புகழ் நிற்கவேண்டும்; விலையில்லாத தோராரத்தைத் தருவாயாகவென்று கூறி, அதனை வாங்கிக்கொண்டு ஆங்கேகினானென்க.

"நல்லெயி லுழந்த செல்வர்த் தம்மின்" (*மதுரைக்.731*) என்றார் பிறரும். *(56)*

907. வையக மூன்றும் விற்கு மாமணி யார மேந்திச்
செய்கழன் மன்னற் குய்த்துத் தன்குறை செப்ப லோடும்
ஐயென மன்ன னேவ வாள்வழக் கற்ற தென்ப
கைபுனை பாவை யெல்லாங் கதிர்முலை யாக்கி னானே.

(இ-ள்.) ஆரம் ஏந்திக் கொண்டுசென்று மன்னனுக்குக் கொடுத்துத் தன் காரியத்தைச் சொன்னானாக, அவன் அது குறை யில்லையென்று கூறுதலின், தெருவில் ஆள்வழங்குதலற்றது; அப்பொழுது அம்மாடத்தில் ஆண்பாவைகளெல்லாமழித்துப் பெண்பாவையாக்கினானென்க. (57)

(வேறு)

908. சென்று காலங் குறுகினுஞ் சீவகன்
பொன்றுஞ் சாகம் பொருந்திற் பொருந்துக
அன்றி யென்னிறை யாரழிப் பாரெனா
ஒன்று சிந்தைய ளாகி யொடுங்கினாள்.

---

907. மணிஆரம்-மாணிக்கமாலை; முத்துமாலையுமாம். செய்கழல்-தொழிலழகு பெற்ற வீரக்கழல்; *சீவக.611*, அடிக். மன்னற்கு-அரசனாகிய கட்டியங்காரனுக்கு. உய்த்து-மாலையைக் கொடுத்து. ஐயென-அவ்விதமே ஆகுக என்று. எவ-சொல்ல; *சீவக.891*, அடிக். ஆள்வழக்கு அற்றது-ஆடவர் வழங்குதல் நீங்கியது. பாவை-ஆண் பாவைகளை. முலையாக்கினான்-பெண்பாவையாகச் செய்தான். பாவை இருபாற்கும் பொதுவாதல்: *சீவக.699*, ந.

906-7. *மு:* "புள்ளு மாவு முன்ளுறுத் தியன்ற, ஆண்பெயர்க் கிளவி நாண்மகிழ் கடவ, வழுக்கிக் கூறினும் வடுவென நாணி" (*பெருங்.1. 36:278-80.*)

908. காலம்-வாழ்நாள். பொன் துஞ்சு ஆகம்-திருமகள் தங்கும் மார்பு; *சீவக.14*, அடிக்; 1922. சீவகனுடைய ஆகம். பொருந்தின்-என்னைக் கூடுமானால். பொருந்தின் சீவகன் ஆகம் பொருந்துக என மாறியியைக்க. அன்றி-அவனை அல்லாமல். நிறை-மனத்தைக் கற்புநெறியில் நிறுத்தல்; *சீவக.710*, அடிக். நிறையை யார் அழிப்பார்.

வாழ்நாள் தன்னெல்லையைச்சென்று குறுகிற்றாயினும் என்னைக் கூடுமாயிற் சீவகனது திருத்தங்கும் மார்பம் கூடுவதாக; அவனையொழிய என் நிறையை அழிப்பாரில்லையென்று ஒருமனத்தை யுடையளாயிருந்தாளென்க. (58)

909. இன்பக் காரண மாம்விளை யாட்டினுள்
துன்பக் காரண மாய்த்துறப் பித்திடும்
என்ப தேநினைந் தீர்மலர் மாலைதன்
அன்பி னாலவ லித்தழு திட்டாள்.

உள்ளென்றது இருவர்மனமும் ஒன்றாய் நடக்கின்ற கடுநட்பினை.

(இ-ள்.) குணமாலை, இன்பத்துக்குக் காரணமாம் கடுநட்புத் தானே பகைக்கும் காரணமாய், ஒருவிளையாட்டினால் நட்பினைத் துறப்பிக்குமென்கின்ற பழவார்த்தையையே நினைந்து வருந்தி அழுதாளென்க.

அது [1]'கடுநட்புப்பகைகாட்டும்' என்னும் பழமொழி, இனி, விளையாட்டினுள் அவ்விளையாட்டுத்தானே துன்பக்காரணமாய் இன்பத்தைத் துறப்பிக்குமென்ற பழமொழியுமாம். அது, 'விளை யாட்டே[2]சலமாம்' என்னும் பழமொழி. (59)

910. தண்ணந் தீம்புன லாடிய தண்மலர்
வண்ண வார்தளிர்ப் பிண்டியி னானடிக்
கெண்ணி யாயிர மேந்துபொற் றாமரை
வண்ண மாமல ரேற்றி வணங்கினாள்.

எனா-என்று. ஒன்று சிந்தையளாய்-ஒருப்பட்ட மனமுடையவளாகி. ஒடுங்கினாள்-அடங்கி யிருந்தாள்.

909. இன்பக்காரணமாம் உள்-இன்பத்துக்குக்காரணமாகிய நட்பு. துன்பக் காரணமாய்-துன்பத்துக்குக் காரணமாய். விளையாட்டினால். துறப்பித்திடும்-நட்பினை நீக்கிவிடும். ஈர்மலர் மாலை-குளிர்ச்சி பொருந்திய மலரையணிந்த குணமாலை; எழுவாய்; மாலை என்றதற் கேற்ப மலர்கூறினார்; *சீவக.881*, ந. அவலித்து-வருந்தி. அழுதிட்டாள்: ஒருசொல்.

(உரை.) [1]'கடுங்காற்று மழைகாட்டு; கடுநட்புப் பகைகாட்டும்' என்பதுபழமொழி.[2]சலம்-கோபம்; 'விளையாட்டே வினையாம்' என்பது.

910. தண்-குளிர்ச்சி; அம்:அசை. புனலாடிய-நீரில் மூழ்கவேண்டி. ஆடிய எண்ணி என இயைக்க. மலரையும் தளிரையுமுடைய பிண்டி. பிண்டியினான்-அருகன்; பிண்டி-அசோகமரம். "பூம்பிண்டிப்பெருமானடிகள்" *(சீவக.311)*; "கடிமலர்ப் பிண்டிக்கண் ணார்நிழற்கீழ், எந்த மடிகள்" *(யா.கா.1.)* ஏந்து-உயர்ந்த. ஆயிரம் பொற்றாமரையையும் (வேறு) மலர் களையும் ஏற்றி.

எண்ணி-இந்நட்பினைப்பிரித்த தீவினை நீங்கும்வழி இதுவென் றெண்ணி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வருந்தினவள், புனலாட்டுவேண்டி எண்ணிப் பிண்டியினானடிக்கு ஆயிரம்பொற்றாமரையையும் ஒழிந்த மலரினையுமேற்றி வணங்கினாளென்க.

புனலாடப்போகின்றவள் இப்பிரிவிற்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணினாள். (60)

911. ஆசை மாக்களொ டந்தணர் கொள்கென
மாசை மாக்கடன் மன்னவ னாடலின்
மீசை நீள்விசும் பிற்றலைச் சென்றதோர்
ஓசை யாற்சன மொண்ணிதி யுண்டதே.

மாசை-பொன். ஆடுதல்-பிறத்தல். மிசை மீசையென விகாரம். "உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை, உண்டன போலக் கூறலு மரபே" (*தொல். பொருளியல், 19*) என்றதனால் உண்டதென்றார்; "குணனுணப்பட்டோர்" (*கலி.23*) என்றார்போல.

(இ-ள்.) மாக்களோடு அந்தணரும் கொள்வாராகவென்று மன்னவன் பெரியதொரு கடனாகப் [1]பொன்னிலே பிறத்தலின், அச்சனம் விசும்பிடத்திலே சென்றதோரோசையோடே அந்நிதி யத்தைக்கைக்கொண்டதென்க.

இனி, பொன்னாகிய பெரிய கடலை ஆளுதலினென்றுமாம்; ஆளுதல்-தானமிடுதல். (61)

912. மகர வெல்கொடி மைந்தனை வாட்டிய
சிகரச் செவ்வரைத் தீநிறப் பொன்னெயில்
நிகரி னேமித னீணகர்க் காகெனா
நகர நாலிரு கோடி நயந்ததே.

---

911. ஆசை மாக்கள்-ஆதுரர். மாசை மாக்கடல்-பொற்கடல்; மிகுதி பற்றி, 'கடல்' என்றார்; "ஆசைமாக்களொடந்தணர்கொள்கென, மாசை வாரி மன்னவ னாடி" (*பெருங்.1. 39:15-6.*) மீசை-மேலேயுள்ள; நீட்டல் விகாரம். விசும்பிற்றலை-ஆகாயத்திடத்தே. சென்றதோர் ஓசையால்-சென்றதாகிய ஓர்ஓசையுடனே. உண்டது-கொண்டது.

(மேற்.) அடிக்.1: *நன்.* உரி. 11, மயிலை.2: கல். 'திங்கண்முடி', 11, மயில்.

912. மகர வெல்கொடி மைந்தன்: மன்மதன்; "மகர வெல்கொடி மகிழ்கணைக்காமற்கு" (*பெருங்.3. 5:30.*) வாட்டிய-வருத்திய. வாட்டிய நேமிதன் பொன்னெயில் நகர்க்கு என இயைக்க. சிகரம்-உச்சி. செவ்வரைத் தீ நிறப்பொன்னெயில்-சிவந்த மலையைப்போன்ற

(இ-ள்.) நகரிலுள்ளார் காமலைவாட்டிய நேமிஸ்வாமி களுடைய பொன்மதிலையுடைத்தாகிய செவ்வரைபோலும் [1]ஸ்ரீகோயிலுக்கு ஆவதாகவென்று சொல்லி எட்டுக்கோடிபொன்னை நீராடுதானமாகக் கொடுத்தாரென்க.

இனி, காமனைவாட்டிய பொன்னெயிலையுடைய நேமீசுவரருமாம். அளித்ததும்:பாடம். (62)

(வேறு)

913. உவாமுத லிரவலர்க் குடைமை யுய்த்தவர்
கவான்முதற் கூப்பிய கனக மாழையால்
தவாவினை யடைகரை தயங்கு சிந்தைநீர்
அவாவெனு முடைகட லடைக்கப் பட்டதே.

(இ-ள்.) இரவலர்க்குப் பொன்னையொழிய யானைமுதலிய உடைமைகளை முற்படக் கொடுத்தவர்கள் பின்பும் அவ்விரவலர் காலடியிலே குவித்த பொற்கட்டியாலே அவருடைய கெடாத தீவினையாலுண்டாகிய சிந்தாகுல மென்னும் நீராலே அடைகரை யுடைந்த ஆசையென்னுங்கடல் அடைக்கப்பட்டதென்க. (63)

(வேறு)

914. சீரர வச்சிலம் பேந்துமென் சீறடி
யாரர வக்கழ லாடவ ரோடும்
போரர வக்களம் போன்றுபொன் னார்புனல்
நீரர வம்விளைத் தார்நிக ரில்லார்.

வடிவத்தையும் நெருப்பை ஒத்த நிறத்தையுமுடைய பொன்மதில். பொன்னெயிலையுடைய நிகரில் நீணகர் என இயைக்க. நேமி-நேமி ஸ்வாமிகள்; இவர் 22-ஆம் தீர்த்தங்கரர். நகர்-ஸ்ரீ கோயில்; இதனால் இராசமாபுரத்தில் நேமிதீர்த்தங்கரருக்குக் கோயில் இருந்ததென்று தெரிகிறது. நகரம்-நகரசனங்கள்; ஆகுபெயர். கோடி என்பதன் பின் 'பொன்' எனவருவித்துக்கொள்க. நயத்தது-கொடுத்தனர்.

(உரை.) [1]ஸ்ரீகோயில்-சைத்தியம்.

913. உவா-யானை; "கட்டளை யானையு மத்தக வுவாவும்" (பெருங்.1. 42:30.) இரவலர்க்கு உவாமுதல் உடைமை உய்த்தவர் என மாறியியைக்க; இரவலர்க்கு யானை முதலியவற்றை அளித்தல்: பெருங்.1. 39:74-81. உய்த்து அவர் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுதலுமாம். கவான்முதல்-இரவலரின்காலடியில். கூப்பிய-குவித்த. கனக மாழை-பொற்கட்டி. தவாவினை சிந்தைநீர்-கெடாத தீவினையால் உண்டாகிய வருத்தமாகிய நீரால்; சிந்தை-வருத்தம்; சீவக.1124, 1304, 1701, ந. அவா-ஆசை. தவாவினை தயங்கு சிந்தை நீரால் அடைகரை உடைந்த அவாவெனுங்கடல்அடைக்கப்பட்டது எனமாறியியைக்க.

உவமவுருபு வினையெச்சமும் பெயரெச்சமுமாயே நிற்றலின், போன்று போலவெனத் திரிந்தது. புனலென்றது யாற்றினை: ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) பொன்னிறைந்த யாறு களத்தையொக்கும்படி நிகரில்லாராகிய சிலம்பேந்தினசீறடியையுடையார் அரவக்கழலாடவரோடுங்கூட நீரரவத்தை விளைத்தாரென்க. *(64)*

915. கார்விளை யாடிய மின்னனை யார்கதிர்
வார்விளை யாடிய மென்முலை மைந்தர்
தார்விளை யாட்டொடு தங்குபு பொங்கிய
நீர்விளை யாட்டணி நின்றதை யன்றே.

(இ-ள்.) மைந்தர் தாரோடே, காரிலே நுடங்கிய மின்னையொப்பாருடைய கச்சளாவிய முலைவிளையாட்டு நிலைபெறா நின்று மிக்க நீர்விளையாட்டினழகு இடைவிடாது நின்றதென்க. *(65)*

(வேறு)

916. விடாக்களி வண்டுண விரிந்த கோதையர்
படாக்களி யிளமுலை பாய விண்டதார்க்
கடாக்களிற் றெறுழ்வலிக் காளை சீவகன்
அடாக்களி யவர்தொழில் காண வேகினான்.

காளை-நந்தட்டன்.

(இ-ள்.) களிவண்டு விடாதேயுண்ணும்படி விரிந்த கோதையருடைய படாமுலை பாய்தலால் விண்ட தாரையுடைய சீவகன்,

---

914. அரவச்சிலம்பு-ஒலியையுடைய சிலம்மை. சீறடியார்-சிறிய அடியையுடைய மகளிர். அரவக்கழல்-ஒலியையுடைய வீரக்கழல். கழலையணிந்த ஆடவர். போரரவக்களம்-போர்செய்தலால் உண்டாகும் ஒலியையுடைய யுத்தகளம். போன்று-போல; எச்சத்திரிபு. பொன்னார் புனல்-பொன் நிறைந்த ஆறு. புனல் போர்க்களம் போலாகும்படி என மாறுக. *சீவக.2655; பரி.11: 50-61; பெருங்.1. 41:19-21.* நீரரவம்-நீர் விளையாட்டொலி. நிகரில்லாதவராகிய சீறடியார் விளைத்தார் என்க.

915. கார்-மேகத்தில். மின்னனையார்-மின்னலை ஒத்த மகளிருடைய. வார்-கச்சு. தார்-பூமாலை. தங்குபு-நிலைபெற்று. மைந்தர் தாரொடு மின்னனையார் முலையிடத்து விளையாட்டில் தங்குபு என மாறியியைக்க. பொங்கிய-மிக்க. அணி-அழகு. நின்றது-இடைவிடாமல் நிலைபெற்றது; ஐ: சாரியை.

916. 'களிவண்டு விடாது உண' என மாறியியைக்க. உண-உண்ணும் படி கோதையர்-கூந்தலையுடைய மகளிர். படா-சாயாத. களி-களிப்பைத்

ஒழுக்கக்கேடு பண்ணாத களிப்பையுடையவர் விளையாடுந் தொழிலைக் காணும்படியாகக் காளை அவ்விடத்தினின்றும் போனானென்க.

என்றது: சுண்ணந்தேற்றுகின்ற காலத்திருந்த நந்தட்டன், சீவகன் நீர் விளையாட்டின் வினோதங்காணப் [1]போதற்குத் தானும் தனக்குக் கூடுமவர்களுமாக வேறுபோயினாரென்றவாறு. இவன் போகவே வினோதத்திற்குக் கூடும் புத்திசேனனும் ஒழிந்தோரும் சீவகனைக் கூடினாராம்.

இக்கவியை, "இவையின் னனவும் பிறவும்" (*சீவக.933*) என்னும் கவியோடே முடிக்க. (66)

(வேறு)

917. ஒன்றே யுயிரை யுடையீ ரொருவிப் போமி னிவள்கண்
அன்றே கூற்ற மாகி யருளா தாவி போழ்வ
தென்றே கலையுஞ் சிலம்பு மிரங்க வினவண் டார்ப்பப்
பொன்றோய் கொடியின் னடந்து புனல்சேர் பவளைக் காண்மின்.

இதுமுதல், அங்ஙனம் [1]வேறுபோயினார் தம்மிற் கூறுகின்றனவாம்.

(இ-ள்.) இவள் கண்ணல்லவோ கூற்றமாகி உயிரைப் போக்குகின்றது; ஆதலால், சேமவுயிரின்றி ஒருயிரையுடையீர், நீங்கிப்போமினென்றே கலையும் சிலம்பும் இரங்க வண்டு ஆர்ப்பக் காமவல்லி போல நடந்துசென்று புனலைச் சேர்பவளைக் காண்மினென்க. (67)

தருகின்ற. கோதையருடைய முலை. முலைபாய விண்ட தார்: *சீவக.589, 612.* தாரையுடைய சீவகன் என இயைக்க. கடாம்-மதம். எறுழ்வலி-மிக்க வன்மை: *சீவக.785,* அடிக். காளை-நந்தட்டன். அடாக்களி-ஒழுக்கக்கேடு பண்ணாத களிப்பு. தொழில்-விளையாட்டுத் தொழிலை.

(உரை.) [1]போதற்கு-போதற் பொருட்டு.

917. ஒன்றே உயிரை உடையீர்-ஒருயிரையே உடையீர். ஒருவி-நீங்கி. இவள்கண் அன்றே-இவளுடைய கண்ணல்லவா. கண் கூற்றம்: *குறள், 1085.* போழ்வது-பிளப்பது. போமின் என்றே கலையும் சிலம்பும் இரங்க என இயைக்க. கலை-மேகலை. இரங்க-ஒலிக்க. இன வண்டு-கூட்டமான வண்டுகள். பொன் தோய் கொடியின்-சுவர்க்கத்திற் பொருந்திய காம வல்லிக் கொடியைப் போன்று. புனல்-ஆற்றுநீரை.

(உரை.) [1]வேறு போயினார்-நந்தட்டன் முதலாயினார்.

918. அழல்செய் தடத்துண் மலர்ந்த வலங்கன் மாலை யதனை
நிழல்செய் நீர்கொண் டீர்ப்ப நெடுங்க ணிணையி னோக்கிக்
குழையும் பூணு நாணுங் கொழுந னுவப்ப வணிகென்
றிழைகொள் புனலுக் கீயு மிளையோ ணிலைமை காண்மின்.

கொழுநன்-வருணன்.

(இ-ள்.) அழலையுடைய தடத்திலே மலர்ந்த அசைகின்ற பொன்னரி மாலையைத் தெளிந்தநீர் தானே கொண்டுபோக அதனைநோக்கி நின் கொழுநன் நின்னை விரும்பும்படி பூண்பாயாக வென்று குழை முதலியவற்றையும் புனலுக்குக்கொடுக்கும் இளை யோள்தன்மையைக் காண்மினென்க. (68)

919. கோல நெடுங்கண் மகளிர் கூந்தல் பரப்பி யிருப்பப்
பீலி மஞ்ஞை நோக்கிப் பேடை மயிலென் றெண்ணி
ஆலிச் சென்று புல்லி யன்மை கண்டு நாணிச்
சோலை நோக்கி நடக்குந் தோகை வண்ணங் காண்மின்.

(இ-ள்.) மகளிர் பீலிமஞ்ஞையின் ஆடலைக்கண்டு தம் கூந்தலை உலரும் படி பரப்பியிருப்ப, அதன்பேடை அவரைத் தன்தோகைமயிலென்று கருதிச் சென்று புல்லி அல்லாமைகண்டு நாணி நடவாநிற்கும்; இங்ஙன மயங்கும்படியிருந்த தோகை போல்வாள்வடிவைக்காண்மினென்க.

இது [1]புலரவிரித்தலின், 'தோகை' என்றார். இனி, நாண வெனத் திரிந்து மகளிர் கூந்தலைப் பரப்பியிருப்பப் பேடைமயில் அவர்களை நோக்கித் தன்பீலிமஞ்ஞையென்றெண்ணிப் புல்லி அல்லாமைதனைக் கண்டுநாண, அது கண்டு தன்பேடை தன்னை

---

918. அழல்-நெருப்பு. அழல் செய் தடத்துள் மலர்ந்த அலங்கல் மாலை-பொன்னரிமாலை; அலங்கல்-அசைதலையுடைய. நிழல்-ஒளி. ஈர்ப்ப-இழத்துச் செல்ல. அதனைக் கண்ணினையால் நோக்கி. குழை-குண்டலம். கொழுநன்: ஆற்றிற்குக் கணவனான வருணன். கொழுநன் உவப்பக் குழையும் பூணும் நாணும் அணிகென்று புனலுக்கு ஈயும் இளையோள்என மாறியியைக்க. இழை-அணி.

919. கோலம்-அழகு. பரப்பி-பரவச்செய்து. பீலிமஞ்ஞையை நோக்கி மகளிர் கூந்தலைப் பரப்பி யிருப்ப என மாறுக; ''கணங்கொ டோகையிற் கதுப்பிகுத் தசைஇ.......விறலியர் நிற்புறஞ் சுற்ற'' (மலைபடு.44-6.) பேடை-பெண்மயில். மயிலென்றெண்ணி-மகளிரை ஆண்மயிலென்று நினைத்து. ஆலிச்சென்று-கூவிச் சென்று. புல்லி-அம்மகளிரைத்தழுவி. அன்மை கண்டு-அம்மகளிர்மயிலல்லாமையை அறிந்து. நடக்கும்: முற்று. தோகை-மயில்போன்ற பெண்ணினுடைய.

(உரை.) [1]புலர-உலரும்படி.

அறிந்துபுணரும்படி சோலையைநோக்கிப் போகின்ற தோகையின் வண்ணத்தைத் காண்மி னென்றுமாம். (69)

920. மின்னொப் புடைய பைம்பூ ணீருள் வீழக் காணாள்
அன்னப் பெடையே தொழுதே னன்னை கொடியள் கண்டாய்
என்னை யடிமை வேண்டி னாடித் தாவென் றிறைஞ்சிப்
பொன்னங் கொம்பி னின்றாள் பொலிவின் வண்ணங் காண்மின்.

இது தோழிவார்த்தை.

(இ-ள்.) பூண் வீழக்காணாளாய், பெடையே, தொழுதேன்; தாய் கொடியளாதலால், என்னை அடிமையாகவேண்டின் நீ நாடித்தா வென்று அவள்கூற, அதற்குநாணி இறைஞ்சிநின்றாள்: அவ்வண்ணத்தைக் காண்மினென்க.

நீரசைதலிற் கண்டிலன். (70)

921. தூமங் கமழுங் கோதை தொடுத்த துயரி முலையாத்
தேமென் கீதம் பாலாச் சுரந்து திறத்தி னூட்டிக்
காமக் குழவி வளர்ப்பக் கணவன் புனலு ணீங்கிப்
பூமென் பொழிலுக் கிவர்வான் புகற்சி காண்மி னினிதே.

காமக்குழலி-காமத்தையுடைய இளமைச்செல்வி; அது காம மாகிய பிள்ளையை வளர்ப்ப அவன்வாயிலாகச் சென்றானென்றாற் போலவும் நின்றது.

(இ-ள்.) கோதைபோல்வாள் தொடுத்த நரம்புமுலையாக, அவற்றிற் றோற்றிய கீதம் பாலாகச் சுரந்தூட்டிக் காமக்குழவியை

---

920. மின்-மின்னலை. பூண்-ஆபரணம். காணாள்-காணாத வளாகி. அன்னப்பெடையே-பெண் அன்னம் போல்வாய்; என்றது தலைவியை. அன்னை-இங்கே, தோழியின் தாய். நாடித்தா-நீருள் விழுந்த ஆபரணத்தைத் தேடிக்கொடு. என்று-என்று தோழி கூற. இறைஞ்சி நிற்றல் தலைவியின் செயல். பொன்னங்கொம்பு-பொற் கொம்பு; அம்: அசை. பொலிவின்வண்ணம்-தோற்றத்தின் அழகை.

921. தூமம்-அகிற்புகை. கோதை-மாலை போலும் தலைவி. மாலைக்குப் புகையூட்டுதல்; "தேனுலா மதுச்செய் கோதை தேம்புகை கமழ வூட்ட" (*சீவக.111, அடிக்.*) துயரி-யாழ்நரம்பு. கீதம்-நரம்பிற் றோற்றிய பாட்டை. பாலாகச் சுரந்து ஊட்டி. காமக்குழவி-காமமாகிய குழந்தையை. புனலுள்-நீரினின்றும் பொழிற்கு இவர்வான்-புணர்ச்சி விருப்பத்தால் சோலைக்குள் போகின்றவனுடைய. புகற்சி-விருப்பத்தை. ''களிப்பர் குளிப்பர் காமங் கொடிவிட, அளிப்ப'' (*பரி.6: 103-4.*)

வளர்ப்ப, அது கேட்டுக் கணவன் புனலினின்று நீங்கிப் புணர்ச்சி வேட்கையாற் பொழிற்குப் போகின்றான் விருப்பம் இனிதுகாண்மி னென்க.

இதனால், முன்னே குளித்தேறிக் [1]கூட்டத்தினைக் குறித்து யாழ் வாசித்தமைகூறினார். *(71)*

922. கடலம் பவளம் மணையிற் கனபொற் கயிற்றிற் காய்பொன்
மடலங் கமுகி னூசன் மடந்தை யாட நுடங்கி
நடலைந் நடுவின் மகளிர் நூக்கப் பரிந்த காசு
விடலில் விசும்பின் மின்போன் மின்னி வீழ்வ காண்மின்.

(இ-ள்.) கனத்த பவளப்பலகையிற் கோத்த பொற்கயிற்றாற் கமுகிலிட்டவூசலை மடந்தை நுடங்கியாடும்படி பொய்யான இடையினையுடைய மகளிர் நூக்க, அவர் கைதீண்டியற்ற காசு விசும்பி னின்றும் விடுதலின்றி வீழ்கின்ற மின்போல மின்னி வீழ்கின்ற வற்றைக் காண்மினென்க. *(72)*

923. நான நீரிற் கலந்து நலங்கொள் பூம்பட் டொளிப்ப
மேனி தோன்ற விளங்கி வெளிப்பட் டதற்கு நாணி
மான மகளிர் போல மணிமே கலைகள் பேசாத்
தானந் தழுவிக் கிடப்பச் செல்வோ டன்மை காண்மின்.

(இ-ள்.) பூம்பட்டு நானத்தையுடைய குளிக்கின்ற நீராலே நனைந்து உடம்பிலே ஒடுங்குதலின், தோன்ற விளங்கித் தம்மேனி வெளிப்பட்டதற்கு நாணி மானத்தையுடைய மகளிரைப்போல மேகலைகள்பேசாதே அல்குலைத் தழுவிக் கிடப்பப் போகின்றவள் தன்மையைக் காண்மினென்க.

நனைதலிற் பேசாதபடி பட்டு அழுந்திற்று. *(73)*

(உரை.) [1]பாட்டுக்காமத்தை விளைவித்தல்: *சீவக.864,* அடிக்.

922. கடலம் பவளம்-கடலிற் பிறந்த அழகிய பவளம். பவள மாகிய மணையில். பொன்போன்ற நிறத்தைப்பெற்ற மடலையுடைய. கமுகின் ஊசல்: *சீவக.68,* அடிக் நுடங்கி ஆட என்க. நடலை நடுவின்-துன்பத்தை யுடைய இடையினையுடைய. நூக்க- தள்ள. பரிந்த காசு-அற்று விழுந்த மணிகள். விசும்பின் விடலில் மின்போல் என மாறுக. வீழ்வ- விழுகின்ற வற்றை.

923. நானநீர்-புழுகுநீர். கலந்து-நனைந்து. பூம்பட்டு-பூத்தொழிலை யுடைய பட்டு. தோன்ற விளங்கி மேனி வெளிப்பட்டதற்கு என்க. பேசா-ஒலியாமல். தானம்-தமக்குரிய இடத்தை. *மு. சீவக.2666.*

924. தீம்பாற் பசி னிருந்த செவ்வாய் சிறுபைங் கிளிதன்
ஓம்பு தாய்நீர் குடைய வொழிக்கும் வண்ண நாடிப்
பாம்பா லென்ன வெருவிப் பைம்பொற் றோடு கழலக்
காம்பேர் தோளி நடுங்கிக் கரைசேர் பவளைக் காண்மின்.

(இ-ள்.) பசியாற் பாலுண்டற்கிருந்த கிளி தன்னைப் [1]பரிகரிக்கின்றதாய் தன்பசியை யறியாது நீர்குடைதலாலே, அவளைத் தவிர்க்குந் தன்மையிதுவென்றுநாடிப் பாம்பென்ன, அக்காம்பேர் தோளி அதற்கு வெருவி நடுங்கித் தோடுகழல வந்து கரைசேர்ப வளைக் காண்மினென்க. (74)

925. துணையி றோகை மஞ்ஞை யீயற் கிவரும் வகைபோல்
மணியார் வளைசேர் முன்கை வலனு மிடனும் போக்கி
இணையி றோழி மார்க ளிறுமா லிடையென் றிரங்க
அணியார் கோதை பூம்பந் தாடு மவளைக் காண்மின்.

(இ-ள்.) பெடையில்லாத பீலிமயில் சுற்றிப்பறக்கின்ற ஈயலைப் பிடித்தற்கு அவற்றின்மேற்செல்லுங் கூறுபாடுபோலத் தோழிமாரிரங்கும்படி கோதை கையிற்பந்தை இடத்திலும் வலத்திலும் போக்கி அவற்றின்மேற் சென்றாடும் அவளைக்காண்மினென்க. (75)

926. திருவின் சாய லொருத்தி சேர்ந்த கோலங் காண்பான்
குருதித் துகிலின் னுறையைக் கொழும்பொன் விரலி னீக்கி
அரவ முற்றும் விழுங்கி யுமிழும் பொழுதின் மதிபோன்
றுருவத் தெண்க ணாடி காண்மின் றோன்றும் வகையே.

(இ-ள்.) திருப் போலும் சாயலையுடையா ளொருத்தி தான் கொண்ட கோலத்தினைக் காணவேண்டிக் கண்ணாடிக்கிட்ட

---

924. பசியின்-பசியினால். தீம்பால் இருந்த-இனிய பாலை உண்ணுதற்கு இருந்த. கிளி: எழுவாய். ஓம்பு தாய்-தன்னைக் காக்கின்ற தாய். ஒழிக்கும் வண்ணம்-நீர்விளையாடலை ஒழிக்கும் விதத்தை. பாம்பால்; ஆல்: அசை. தோடு கழல-தோடு கழன்று விழும்படி. காம்பு ஏர் தோளி-மூங்கிலையொத்த தோளையுடையாள். தோளியாகிய சேர்பவளை.

(உரை.) [1]பரிகரிக்கின்ற-காக்கின்ற.

925. துணை இல் தோகை மஞ்ஞை-பெடை இல்லாத ஆண்மயில். ஈயற்கு இவரும்-ஈசலைத் தின்னுதற்குச் செல்லும். மணி ஆர்வளை-மணிகள் பொருந்திய வளை. முன்கையை வலப்பக்கத்தும் இடப்பக்கத்தும் போக்கி. இணையில்-ஒப்பு இல்லாத. இடை இறும்-இடைஒடியும். பந்தாடும் மகளுக்கு மயில்: "புகல்வரும் மஞ்ஞை ....பந்தாடு மகளிரிற் படர்தரும்'' (ஐங்குறு.295:3-5.)

செம்பட்டுறையை விரலாலே நீக்காநிற்க, அக்கண்ணாடி செம்பாம்பு முழுதும் விழுங்கிக் காலுங்காலத்து மதியையொத்துத் தோன்றும் வகையைக் காண்மினென்க.

பொன்-[1]ஆழி. நீக்கி-நீக்க. *(76)*

927 பலகை செம்பொ னாகப் பளிங்கு நாயாப் பரப்பி
அலவ னாடும் வகைபோ லரும்பொற் கவறங் குருளக்
குலவும் பவழ வுழக்கிற் கோதை புரளப் பாடி
இலவம் போதேர் செவ்வா யிளையோர் பொருவார்க் காண்மின்.

பாடி-தாயங்கூறி; போகட்டென்றுமாம்; அது மலைநாட்டார் வழக்கு. உழக்கு-பிடித்துப்போகடாமற் கவறிட்டு உருட்டுமுழக்கு.

(இ-ள்.) இளையோர்பொன்னாலேபலவகையாகப்பளிங்காலே நாயாகச் செய்தவற்றைப் பரப்பிப் பாடிக் கோதையசையும்படி அலவனாடும் வகைபோலே உருண்ட கவறு தன்னிடத்தே உருளும் படியாகப் பண்ணின பவழ உழக்காலே பொருவாரைக்காண்மி னென்க. *(77)*

928. தீம்பா லடிசில் லமிர்தஞ் செம்பொன் வண்ணப் புழுக்கல்
ஆம்பா லக்கா ரடலை யண்ப னீரு ரமிர்தம்
தாம்பா லவரை நாடித் தந்தூட் டயர்வார் சொரிய
ஓம்பா நறுநெய் வெள்ள மொழுகும் வண்ணங் காண்மின்.

---

926. திருவின்சாயல்-திருமகளைப்போன்ற மென்மையை யுடைய. சேர்ந்த கோலம்-கணவனோடு சேர்ந்ததனால் உண்டாகிய அழகெனலுமாம்; "மாசறக் கண்ணடி வயக்கி வண்ணமும், தேசு மொளியுந் திகழ நோக்கி" (*பரி.12:20-21*, பரிமேல்.) குருதித் துகில்-செந்நிறமுள்ள ஆடை. துகில் செம்மைக்கும் வரும்; *சீவக.34*, ந. கண்ணாடியின் உறையை. பொன்-மோதிரம்; ஆகுபெயர். முற்றும்-முழுவதும். உருவத்தெண்கணாடி-நிறத்தையுடையதெளிந்தகண்ணாடி. தோன்றும்வகையைக்காண்மின்என்க. கண்ணாடிக்குமதியும்உறைக்கு அரவமும்உவமைகள்.

(உரை.) [1]ஆழி-மோதிரம்.

927. பளிங்கு நாய்; "பளிக்குநாய் சிவப்பத் தொட்டு" (*கம்ப. மிதிலைக்.17.*) அலவன்-நண்டு. அலவன்கவறுக்கு: *கலி.136:2-4*. கவறு-குலுக்கி உருட்டப்படும் சூதாடும் கருவி. குலவும்-விளங்கும் கோதைபுரள-மாலைஅசைய. இலவம்போதுஏர்-இலவம்பூவைஒத்த. "இலமலர்ச்செவ்வாய்" (*பெருங்.1. 33:118.*) இளையோர்-மகளிர். பவழ உழக்கிற்பொருவார்எனஇயைக்கை.

(மேற்) *மு: கலி.136:1-4*, ந.

அமிர்தம்-இவையொழிந்த சோறு. செம்பொன்வண்ணப்புழுக்கல்-பருப்புச்சோறு. ஆம்பால்-இவற்றிற்கெல்லாம் கூடுதற்குரிய பால். அக்காரடலை-அக்காரத்தினையடப்பட்டது; அக்காரம்-சருக்கரை. அடிப்பல் நீரூறமிர்தம்-[1]புளிங்கறி.

(இ-ள்.) ஊட்டயர்வார்தாம், உண்ணும்பகுதியிலுள்ளோரை நாடித் தந்து அவர்களுக்குப் பாலடிசின் முதலியவற்றைச் சொரிதலின், அவற்றையுண்டற்கு வார்த்த நெய் வெள்ளமாயொழுகுந் தன்மையைக் காண்மினென்க.

அக்காரையாக அடப்பட்டதுமாம். (78)

929. அள்ளற் சேற்று ளலவ னடைந்தாங் கனைய மெய்யிற்
கள்செய் கடலு ளிளமைக் கூம்பிற் கடிசெய் மாலைத்
துள்ளு தூமக் கயிற்றிற் பாய்செய் துயரி நிதியம்
உள்ளு காற்றா வுழலுங் காமக் கலனுங் காண்மின்.

கள் செய் கடல்-கள்ளுண்டார் தன்மையைச் செய்கின்ற நீர் விளையாடுகின்ற திரள்; கடல்:ஆகுபெயர்; "அடாக்களியவர்" (*சீவக.916*) என்றார் முன்னும். கலம்-பரத்தை.

(இ-ள்.) இளமையாகிய கூம்பிற்கட்டின மாலையாகியகயிற்றோடு சேர்ந்த தூமமாகிய பாயை விரித்து அதனையுயர்த்து நிதியமே நினைக்கப்படுகின்ற காற்றாகக்கொண்டு கள்செய்கடலிலே மெய்யுடனேயோடுங் காமக் கலத்தையுங் காண்மினென்க. (79)

---

928. தீம்பால் அடிசில்-இனிய பாற்சோறு; *சீவக.398.* செம்பொன் வண்ணப் புழுக்கல்-சிவந்த பொன்னின் நிறத்தையுடைய பருப்புச் சோறு; *திருவிளை. நாடு.32.* ஆம்பால்-மேலே கூறியவற்றிற்கு ஆகும் பால். அக்காரடலை-அக்கார வடிசில்; *திவ். நாச்சியார். 9:6.* அடலை-அடப்பட்டது. அண்பல்-நாவிளிம்பு அணுகுதற்குக் காரணமான பல்; *தொல். பிறப்பு. 4. ந.* நீர் ஊறு அமிர்தம்-நீர் ஊறுதற்குக் காரணமான உணவு; என்றது புளிங்கறியை. ஊட்டயர்வார்தாம் பாலவரை நாடித் தந்து எனமாறியியைக்க; ஊட்டு அயர்வார்-உண்பித் தலைச்செய்வார். பாலவரை-உண்ணும் பகுதியில் உள்ளவரை. சொரிய-சொரிதலால்.

(உரை.) [1]புளிங்கறி:*நன். உயிரீற்றுப்.25, மயிலை.*; சங்கர.

929. அள்ளற்சேறு: இருபெயரொட்டு; அள்ளல்-செறிதலுமாம். அலவன்-நண்டு; நண்டின்வரி மெய்க்கீற்றுக்கு; ''புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல், வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவும்'' (*கலி.88: 10-11.*) அடைந்தாங்கனைய-அடைந்தாற்

930. தாய்தன் கையின் மெல்லத் தண்ணென் குறங்கி னெறிய
ஆய்பொன் னமளித் துஞ்சு மணியார் குழவி போலத்
தோயுந் திரைக ளலைப்பத் தோடார் கமலப் பள்ளி
மேய வகையிற் றுஞ்சும் வெள்ளை யன்னங் காண்மின்.

(இ-ள்.) தாய் தன்கையினாலே குறங்கிலே மெல்லத்தடவ அவ்வசைவால் அமளியிலே துயிலுங் குழவியைப்போலச் செறியுந் திரைகள் வந்து அசைப்பக் கமலப்பள்ளியிலே மனம்பொருந்தின வகையிலேதுயிலும்அன்னத்தைக் காண்மினென்க.

[1]காரன்னமுண்மையின், வெள்ளையன்னம் இனஞ்சுட்டின பண்பு. (80)

931. நீலத் துகிலிற் கிடந்த நிழலார் தழலும் மணிகள்
கோலச் சுடர்விட் டுமிழக் குமரி யன்னங் குறுகிச்
சால நெருங்கிப் பூத்த தடந்தா மரைப்பூ வென்ன
ஆலிச் சுடர்கள் கௌவி யழுங்கும் வண்ணங் காண்மின்.

(இ-ள்.) நீலத் துகிலிற் கிடந்த மணிகள் சுடரை மிகக் காலுதலின் அறியாத அன்னம் தாமரைப்பூவென்றுகருதி ஆலிச்

போன்ற; ஆங்கு: அசை. மெய்யின்-உடம்புடன். கடல்: *சீவக.866.* கூம்பு-பாய்மரம். கடிசெய்-வாசனையைச் செய்கின்ற. பாய் செய்து-பாயை விரித்து. உயரி-உயர்த்தி. உழலும்-திரியும். காமக்கலன்-காமத்தை யுடைய பரத்தையாகிய கப்பல்; "கண்ண னாரொடு காமக் கலங்களே" (*சூளா. இரத.25.*) இளமையாகிய கூம்பிற்கட்டிய மாலையாகிய கயிற்றுடன், தூமமாகிய பாய் செய்து, நிதியமே காற்றாகக் கொண்டு, கடலுள்மெய்யுடன்உழலும்காமக்கலனுங் காண்மின்எனமாறிமுடிக்க.

930. கையின்-கையால். தண்ணென்-குளிர்ச்சிபொருந்திய. குறங்கு-துடை. எறிய-தடவ. குறங்கில் மெல்ல எறிய எனமாறி யியைக்க. அமளித் துஞ்சும்- படுக்கையில் உறங்குகின்ற. குழந்தை உறங்குவதற்கு அதன் துடையைத்தட்டுதல் வழக்கம். தோய்தல்-செறிதல்; *சீவக.290, 1707, 2492, 2923,* ந. திரை-அலை. அலைப்ப-அசைத்தலால். தோடு-இதழ். கமலப் பள்ளி-தாமரையாகிய படுக்கையில். மேய-பொருந்தின. வெள்ளை யன்னம்: இனமுள்ள அடை; *சீவக.870.*

(உரை.) [1]காரன்ன முண்மையை, "யவனர், ஓதிம விளக்கு" (*பெரும்பாண்.316-7*) என்பதனுரையாலும், "பள்ளநீர்குடைந்தஞ்சிறைப் பாசி போர்த் தெழுந்த, வெள்ளை யன்னத்தைக் காரன மெனப்பெடை வீழ்ந்த, உள்ள மீட்டலமர" (*திருவிளை. நகரச்.12*) என்பதனாலும், "கார னங்கு லாய்ப்ப டிந்த காட்சி யொப்ப" (*காஞ்சிப். கழுவாய்ப்.16*) என்பத னாலும் அறியலாகும்.

சென்று குறுகி அதன் சுடர்களைக் கௌவி அவை அகப்படாமை யினால் வருந்தும் தன்மையைக் காண்மினென்க.

துகிலுக்கு இலையுவமை. (81)

932\. வடிக்கண் மகளிர் வைத்த மரக தநன் மணிகள்
ஒடிக்கச் சுடர்விட் டுமிழ வுழையம் பிணையொன் றணுகிக்
கொடிப்புல் லென்று கறிப்பா னாவிற் குலவி வளைப்பத்
தொடிக்கட் பூவை நோக்கி நகுமா றெளிதோ காண்மின்.

(இ-ள்.) மகளிர்வைத்த மரகதமணிகள் கையாலொடிக்கலாம் படி சுடரை விட்டுக்காலுதலின், உழைமான் பிணையானதொன்று அதனை அறுகம்புல்லென்றுகருதி அணுகிக் கறித்தற்குத் தான் கழுத்தைவளைத்து நாவாலே வளையா நிற்க, அதனைத் தொடி போல் வட்டமான கண்ணையுடைய பூவை நோக்கி நகுமாறு எளிதா யிருந்ததனைக் காண்மினென்க.

ஓ: வியப்பு. (82)

933\. இவையின் னனவும் பிறவு மெரிபொன் னார மார்பன்
கவிஞர் மதியி னகன்று காட்சிக் கினிய விழவிற்
சுவையின் மிகுதி யுடைய சோர்வில் பொருளொன் றதுதான்
நவையின் னகல நோக்கி நயந்த வண்ண மொழிவாம்.

931\. நிழல்-ஒளி. தழலம் மணிகள்-நெருப்பைப்போன்ற சிவப்பை யுடைய மாணிக்கங்கள்; அம்: அசை. விட்டுமிழ-மிகச் சிந்து தலால். குமரியன்னம்-இளைய அன்னம். குறுகி-மணிகளிடம் சென்று. சால-மிக. என்ன-என்று கருதி. ஆலி-ஆரவாரித்து; *கலி.27-9*, ந. சுடர்கள்-மணிகளின் ஒளியை. அழுங்கும்-வருந்துகின்ற. மணிகள் சுடர்விட்டு உமிழ்தலால், அன்னம் தாமரைப்பூ வென்ன ஆலிக், குறுகிச்சுடர்களைக் கௌவி அழுங்கும் வண்ணம் காண்மின் எனமாறி முடிக்க. மணிக்குத் தாமரைப் பூவும் நீலத்துகிலுக்குத் தாமரையிலையும் உவமைகள்.

932\. வடிக்கண்-மாவடுவின் வகிர்போன்றகண். வடி-மாவடுவின் வகிர்; *சீவக.2650*. மரகதமணிகள்-பச்சைமணிகள். ஒடிக்க-கையால் ஒடிக்கத் தக்கபடி. உமிழ-உமிழ்தலால். உழையம்பிணை-ஆண் மானுக்குத் துணையான பெண்மான்; இருபெயரொட்டுமாம். கொடிப்புல்-அறுகம்புல். கறிப்பான்-கடித்தற்கு. மான் கறித்தல்; *சீவக.485*. புல்லுக்கு மரகத ஒளி: *குறுந்.256:1*, ஒப்பு. குலவி-கழுத்தை வளைத்து. குலவி நாவினால் வளைப்ப என மாறுக. தொடிக்கட் பூவை-தொடியென்னும் வளைபோன்ற கண்ணையுடைய நாகணவாய்ப் பறவை. நோக்கி-அந்த மானைப் பார்த்து. எளிது-எளிதாயிருந்தது.

(மேற்.) அடி, 4: *சிலப்.10:56, 13:35*, அடியார்.

மதியின்: [1]இன்: நீக்கம். சோர்வில்பொருள்-பஞ்சநமஸ்காரம். ஒன்று-[2]ஒருசீவன். நவையினகல-நாயுடம்பினீங்க. நோக்கி-நோக்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வெவ்வேறு போயினரெல்லாரும் காண்மி னென்றுகூறும்படி இத்தன்மையவான இவையும் பிறவும் கவிகளாற் புகழ வரியவாய்க் காண்டற்கினிய நீர்விழலிலே, ஆரமார்பன், ஒன்று நவையினகலும்படி சோர்வில் பொருளால் நோக்க, அதுதான் அப் பொருளால் விரும்பினதன்மையைக் கூறுவாமென்றாரென்க. *(83)*

(வேறு)

934. (1) அந்தணர்க் காக்கிய சோற்றுக் குவாலினை
வந்தொரு நாய்கது விற்றது கண்டவர்
உய்ந்தினிப் போதி யெனக்கனன் றோடினர்
சிந்தையி னின்றொளிர் தீயன நீரார்.

935. (2) கல்லொடு வன்றடி கையினர் காற்றினும்
வல்விரைந் தோடி வளைத்தன ராகிக்
கொல்வது மேயினர் கொன்றிடு கூற்றினும்
வல்வினை யார்வலைப் பட்டதை யன்றே.

917-32. பெருங்.1. 40:5-383; பரி.11 : 122-32, 12:45-61.

933. மார்பன்: சீவகன். கவிஞர் மதியின் அகன்று-புலவருடைய கற்பனை செய்கின்ற அறிவினாற் புகழ்தற்கரியதாகி. காட்சிக்கு-பார்த் தற்கு. விழவில்-நீர்விழாவில். இவையின்னனவும்..........காட்சிக் கினிய விழவு: *பெருங்.1: 40:384-90.* சோர்வில்பொருள்-பஞ்ச நமஸ்காரம்; *சீவக.14, அடிக்; 1289.* ஒன்று-ஒரு சீவனாகிய நாய். நவையின் அகல-இழிந்த நாய்ப் பிறப்பினின்றும் நீங்கும்படி. நோக்கி-நோக்க; எச்சத்திரிபு. நயந்த-பஞ்ச நமஸ்காரத்தால் விரும்பிய. விழவில், மார்பன் ஒன்று நவையின் அகலும்படி சோர்வில் பொருளால் நோக்க அதுதான் நயந்த வண்ணம் மொழிவாம் என மாறி முடிக்க.

(உரை.) [1]ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபாகிய இன். [2]ஒருசீவன்-நாய்.

934. ஆக்கிய-ஆக்கப்பட்ட. சோற்றுக்குவால்-சோற்றுக்குவியல். ஒருநாய் வந்து கதுவிற்று எனமாறியியைக்க; கதுவிற்று-கௌவியது. அவர்-அந்தணர்; அவர் அது கண்டு என மாறுக. இனி உயந்துபோதி- இனிப் பிழைத்துப் போவையோ. கனன்று-கோபித்து. சிந்தையில்- மனத்தில். தீயன நீரார்-தீயைப்போன்ற தன்மையையுடையவர். தீயன நீராராகிய அந்தணர்க்கு என மாறிக்கொள்க.

935. கல்லையும்தடியையும் கொண்ட கையினராகி. வல்விரைந்து- மிகவிரைந்து சென்று. வளைத்தனராகி-குளத்து நீரிற் பாய்ந்த அந்நாயை

936\. (3) வேள்வியி னுண்டி விலக்கிய நீவிர்கள்
ஆளெனக் கென்ற தறைவது மோரார்
தாளிற மூர்க்க ரதுக்கலிற் றண்டுறை
நீள்கயம் பாய்ந்தது நீந்துத லோடும்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) ஓடினர்-[1]ஓடி. அக்கினிசித்தரென்று கூறுவாராதலின், தம்முடைய சிந்தையிலேவிடாதுநின்று விளங்குகின்றதீப்போன்றநீராரெனக் கொடுமைகூறினார்.

(2) பட்டதை; ஐ: பகுதிப்பொருள்விகுதி.

(3) ஆளென்றுகதறுகின்றவோசைஇப்பிறப்பில்என்னுண்டியை விலக்கின நீங்கள் மறுபிறப்பில் எனக்காளாவீரென்றாற்போன்றிருக்கச் சாற்றா நிற்கின்ற தன்மையையுமோராராய்; விலக்கினார் விலக்குண்டவர்க்கு அடிமையாய்ப் பிறப்பரென்றது உணராராதலின்.

(இ-ள்.) தீயன நீராராகிய அந்தணர்க்கு ஆக்கிய சோற்றுத் திரளை ஒரு நாய் வந்து கௌவிற்று; அவர் அதுகண்டு, இனிப் பிழைத்துப்போவையென்று கூறி ஓடி எடுத்த கல்லையும்தடியையும் கையிலேயுடையராய்க் கனன்று காற்றினும் கடுக விரைந்தோடி, அது நீள்கயத்தே பாய்ந்து நீந்தின அளவிலே வளைத்தனராகி அம்மூர்க்கர் அறைவதுமோராராய்த் தாளிற அடித்தலின், அது வல்வினையார் வலையிலே அகப்பட்டேவிட்டது; அதனைப் பின்னரும் கொன்றிடு கூற்றிற் காட்டித் கொல்லுந்தன்மையை மேவினாரென்க. (84-6)

வளைத்தவர்களாய். கொன்றிடு கூற்றினும் கொல்வது மேயினர் என மாறுக. கூற்றினும்-யமனைக் காட்டிலும் மிகுதியாக. கொல்வது மேயினர்-கொலைத் தொழிலைப் பொருந்தினார்கள். வினையார்-அந்தணருடைய. பட்டது-நாய்அகப்பட்டது. அன்று, ஏ: அசைநிலை.

936\. விலக்கிய-தடைசெய்த. எனக்கு ஆள்-எனக்கு அடிமையாவீர்கள். அறைவதும்-நாய் கூறுவதையும். ஓரார்-உணராதவராகி. தாள்இற- நாயின் கால் முறியும் படி. மூர்க்கரென்றது அந்தணரை. அதுக்கலின்-அடித்தலினால். துறையையுடைய கயத்தில்; கயம்-குளம். அது-அந்நாய். அது கயம் பாய்ந்து நீந்துதலோடும் 'வளைத்தனராய்' (*சீவக.935*) எனமாறி, 'மூர்க்கர் அறைவதும் ஓராராகித் தாளிற அதுக்கலின்' எனஇயைத்து, 'வல்வினையார்வலைப்பட்டது, கொல்வது மேயினர்' (*சீவக.935*) எனமுடித்துக்கொள்க.

(உரை.) [1]முற்றெச்சம்.

(வேறு)

937. மட்குட மல்லன மதியின் வெள்ளிய
கட்குடக் கன்னிய ரிருவ ரோடுடன்
துட்கென யாவரு நடுங்கத் தூய்மையில்
உட்குடைக் களிமக னொருவன் றோன்றினான்.

மட்குடமல்லனவாகிய கட்குடம்; கள்ளின் கடுமை பொறுத் தற்கு வெள்ளியாற் சமைத்த குடம்.

(இ-ள்.) களிமகனொருவன் கட்குடஞ்சுமந்த கன்னியராகிய மனைவியரிருவருடனே யாவரும் துணுக்கெனத் தோன்றினா னென்க. (87)

938. தோன்றிய புண்செய்வே லவற்குத் தூமது
வான்றிகழ் கொடியனார் வெள்ளி வட்டகை
ஊன்றிவாய் மடுப்பவோர் முழையுட் டீங்கதிர்
கான்றிடு கதிர்மதி யிரண்டு போன்றவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் தோன்றிய அவற்கு மின்னுக்கொடி போலு மனைவியரிருவரும் வெள்ளிவட்டகைகளை வாயிலே யழுத்தித் தூமதுவைக் கொடுப்ப, அவை, ஒருமுழையிலே கதிரைச் சொரிகின்ற மதியிரண்டையொத்தன வென்க.

இஃது இல்பொருளுவமை. (88)

---

937. மதியின் வெள்ளிய கட்குடம்-சந்திரனைப்போன்ற வெள்ளியாற் செய்த கட்குடம். குடத்தையுடைய கன்னியரிருவர். துட்கென-துணுக் கென்னும்படி. தூய்மையில்-பரிசுத்தமில்லாத. உட்குடை-அச்சத்தை யுடைய. களிமகன்-கள்ளையுண்டதனால் களிப்பையுடைய மகன். களிமகன் ஒருவன் கன்னியரிருவருடன் தோன்றினான் என்க.

938. வேலவற்கு-களிமகனுக்கு. வான்திகழ் கொடியனார்-மேகத்தில் விளங்கும் மின்னற் கொடி போன்ற மகளிரிருவரும். வெள்ளி வட்டகை-வெள்ளியாற் செய்யப்பட்ட கிண்ணம். ஊன்றி-அழுத்தி. மடுப்ப-கொடுப்ப. கொடியனார் வெள்ளிவட்டகைகளை வாயிலூன்றித் தூமதுவை மடுப்ப எனமாறியியைக்க. முழை-குகை. கதிர்- கிரணத்தை. கான்றிடும்-சொரிகின்ற. கதிர்மதி; கதிர் மதிக்கு அடை. களிமகன் வாய்க்கு முழையும், மதுவுக்குக் கிரணமும் வெள்ளி வட்டகை இரண்டுக்கும் மதி இரண்டும் உவமைகள்.

939. அழலம் பூநற வார்ந்தழ லூர்தரச்
சுழலுங் கண்ணினன் சோர்தரு மாலையன்
கழலன் காழகம் வீக்கிய கச்சையன்
மழலைச் சொற்களின் வைதிவை கூறினான்.

(இ-ள்.) தீம்பூவாலாக்கின நறவை அங்ஙனமருந்துதலாலே வெம்மை பரக்கும்படி சுழலுங்கண்ணினனாய் மாலையினனாய்க் கழலனாய் வீக்கின கருங் கச்சையனாய் மழலைச்சொற்களாலே வைது மேல் இவ்வார்த்தையைக் கூறினானென்க. (89)

940. புடைத்தென் னாயினைப் பொன்றுவித் தீருயிர்
கடுக்கப் பேர்த்தனிர் தம்மின் கலாய்க்குறின்
தடக்கை மீளிமை தாங்குமி னன்றெனின்
உடைப்பென் கட்குட் மென்றுரை யாடினான்.

(இ-ள்.) என் நாயையடித்து உயிரைப்போக்கினீர், அவ்வுரை மீட்டனிராய்த் தருவீராக; அதுசெய்யாது கலாய்க்க நினைக்கின், என் கையில் வலியைத் தாங்குவீராக; அவ்விரண்டுமல்லவாயின், கட்குடத்தை யுடைப்பேனென்று கூறினானென்க.

கட்குடமுடைத்தல், [1]சங்கேதம். [2]கடுக, [3]கலாய்க்க:விகாரம். (90)

---

939. அழல் நறவு, பூநறவு எனப்பிரித்தலுமாம். அழல் நறவு-வெப்பத்தையுடைய மது; "வெப்புடைய மட்டுண்டு" (*புறநா.24*); "உண்ண மதுவும்", "அழனறுந்தேறல்" (*பெருங்.1. 38:60, 40:78, 160, அடிக்.*) பூநறவு-பூவாலாக்கின மது. ஆர்ந்து-உண்ணுதலால். அழலூர்தர-வெம்மை பரக்கும்படி. கழலன்-வீரக்கழலையுடையவன். காழகம்-கருமை; *சீவக.320, 1230.* வீக்கிய-கட்டப்பட்ட. வீக்கிய காழகக் கச்சையன் என மாறுக. அடி, *1-3:* "சுழலுங் கண்ணினன் சோர்தரு மாலையன், அழனறுந் தேறலார மாந்திக், காழக மீக்கொண் டாழுந் தானையன்" (*பெருங்.1-40:77-9.*) சுழலும் கச்சையும்: *சீவக.2303.* மழலைச்சொற்கள்-தெளிவில்லாத மொழிகள்; "உண்டுமகிழ் தட்ட மழலை நாவிற் பழஞ்செருக்காளர்" (*மதுரைக்.668-9*); கண்ணினனாய், மாலையனாய், கழலனாய் வைது கூறினானென்க.

940. என் நாயினைப் புடைத்துப் பொன்றுவித்தீர் என மாறி யைக்க; பொன்றுவித்தீர்-உயிரைப் போகச் செய்தீர். கடுக்க-விரைய. உயிர் பேர்த் தனிர்தம்மின்-உயிரை மீட்டுத் தருவீராக. கலாய்க்க உறின். மீளிமை வன்மையை; "மீளிமைசெய்யின்" (*சீவக.958*); "மீளிமை மைந்தர்பதின்மரை" (*கூர்ம. கண்ணன் சிவதீக்கை.2.*) உடைப்பென்-உடைப்பேன்.

(உரை.) [1]சங்கேதம்-குறிப்பு. [2]கடுக என்பது கடுக்க என்று விரித்தல்விகாரம் பெற்றது. [3]இது தொகுத்தல்விகாரம் பெற்றது.

(வேறு)

941. நல்வினை யொன்று மிலாதவ னான்மறை
வல்லவர் தம்மை வருத்தலின் வல்லே
செல்சுடர் வேல்வல சீவக சாயிசென்
றல்லல கற்றிய ருந்துயர் தீர்த்தான்.

(இ-ள்.) நல்வினையொன்றுஞ் செய்தறியாதவன் அந்தணரை வருத்தலின் அதுகண்டு கீர்த்தியால் எங்குஞ்செல்கின்ற வேலை வல்ல சீவகன் வல்லே சென்று அக்களிமகன் நாயிழந்த அல்லலை முதற்போக்கிப்பின்புஅந்தணர்படுகின்றதுயரைநீக்கினானென்க. (91)

942. மீண்டவ ரேகுத லும்விடை யன்னவன்
ஈண்டிய தோழரொ டெய்தின னாகி
மாண்ட வெயிற்றெகி னம்மற மில்லது
காண்டலுங் கட்கினி யான்கலுழ்ந் திட்டான்.

(இ-ள்.) அவ்விருதிறத்தோரும் மீண்டுபோனவளவிலே கட்கினியானாகிய விடையன்னவன் தோழருடனே அணுகினனாய் நாய் நெஞ்சின் மறமில்லாததனைக் கண்டவளவிலே அருளான் அழுதானென்க.

[1]அருளான், இவனை விடையென்றார். இவன் [2]வினோத மொழிந்து நிற்றலின், தோழர்வந்து திரண்டமைதோன்ற, 'ஈண்டிய' என்றார்; எனவே தம்பியவர்வந்தமையும் பெறுதும். (92)

943. நாயுடம் பிட்டிவ ணந்திய பேரொளிக்
காய்கதிர் மண்டலம் போன்றொளி கால்வதோர்
சேயுடம் பெய்துவை செல்கதி மந்திரம்
நீயுடம் பட்டு நினைமதி யென்றான்.

---

941. நல்வினைஒன்றுமிலாதவன்என்றதுகளிமகனை. வருத்தலின்-துன்புறுத்துதலால். வல்லே-விரைய. செல்-புகழால் எங்கும் செல்கின்ற; இது சீவகனுக்கு அடை. சுடரையுடைய வேலாற் செய்யும் போரில் வல்ல. அல்லல்-நாயை இழந்ததனான்களிமகனுக்கு உண்டானதுன்பம். அருந்துயர்-அந்தணருடைய அரியதுன்பம்.

942. அவர் மீண்டு ஏகுதலும்; அவர்-அந்தணரும் களிமகனும். கட்கினியானாகிய விடையன்னவன் என மாறுக. ஈண்டிய-நெருங்கிய. தோழர்: புத்திசேனனும் ஒழிந்தோரும்; *சீவக.916, ந.* மாண்ட-இறந்த. எகினம்-நாய். காண்டலும்-கண்டவுடன். கலுழ்ந்திட்டான்-அழுதான்.

(உரை.) [1]தருமத்தை விடை வடிவமுடையதென்பர்; 'இமிலேறென்றது அறத்தினை; தருமத்திற்கு அது வடிவாகலின்' (*சீவக.3100, ந.*); "அறமெனப் படுமால் வெள்ளேறு" (*பாகவதம்,1.7:40.*) [2]பொழுது போக்கு.

நந்திய-வளர்ந்த.

(இ-ள்.) யான் கூறுகின்ற மந்திரத்தை நீ ஒருப்பட்டு நினைவாயாக; நினைத்தால் இவ்விடத்தே நாயுடம்பைப் போகட்டுச் செல்கதியில் திங்கள் போல ஒளிகால்வதொரு பெரியவுடம்பைப் பெறுவையென்றானென்க. (93)

944. என்றலுந் தன்செவி யோர்த்திரு கண்களும்
சென்றுகு நீரொடு செம்மலை நோக்கி
ஒன்றுபு வால்குழைத் துள்ளுவப் பெய்தலும்
குன்றனை யான்பதங் கூற வலித்தான்.

(இ-ள்.) என்று கூறினவளவிலே, அது தன்செவியாலே கேட்டு விசாரித்து இருகண்ணாலும் வடிந்து வீழ்கின்ற நீருடனே தலைவனை நோக்கி மனம் ஒருபட்டு அதுதோன்ற வால்குழைத்து மகிழ்ந்தவளவிலே, சலியாதவன்இது காலமென்றறிந்து மந்திரத்தைக் கூறத்துணிந்தானென்க. (94)

(வேறு)

945. (1) நற்செய்கை யொன்று மில்லார்
நாளுலக் கின்ற போழ்தின்
முற்செய்த வினையி னீங்கி
நல்வினை விளைக்கும் வித்து

---

943. இவண் நாயுடம்பு இட்டு; இவண்-இவ்விடத்தே. நந்திய-பெருகிய. காய்கதிர்மண்டலம்-சந்திரமண்டலம். ஒளிகால்வது-ஒளியை வீசுவது. செல்கதியில்சேயுடம்பை எய்துவை; சேயுடம்பு-பெரியஉடம்பு. உடம்பட்டு-மனம் ஒருவழிப்பட்டு. நினைமதி; மதி:அசை.

944. என்றாலும்-என்று சீவகன் கூறியவுடன். செவி ஓர்த்து-தன் காதுகளால் கூர்ந்து கேட்டு. செம்மல்:சீவகன். ஒன்றுபு-மனம் ஒன்றுபட்டு. நாய் வால்குழைத்தல் மகிழ்ச்சிக் குறிப்பு. குன்று அனையான்-நற்குணங்களால் மலைபோன்ற சீவகன். பதம்-ஐம்பதமாகிய மந்திரத்தை; என்றது பஞ்சநமஸ்கார மந்திரத்தை. வலித்தான்-துணிந்தான்.

945. நாள்உலக்கின்ற போழ்தின்-வாழ்நாள்அழிகின்ற காலத்தில். முற்செய்த என்பதை நல்வினை என்பதோடு கூட்டுக. வினையின் நீங்கி-தீவினையினின்றும் நீங்கும்படி; நீங்கி: எச்சத்திரிபு. வித்தாகிய மந்திரமைந்தும் என்க. மற்செய்து-மற்போரைச் செய்து. தோளான்: சீவகன். மாது, ஓ: அசைகள். தாழ்ந்து தற்செய்கை தளிர்ப்ப; தாழ்ந்து-வணங்கி. தற்செய்கை-மந்திரத்தின் செய்கை. தோளானாகிய செப்புகின்றான் எனஇயைக்க.

மற்செய்து வீங்கு தோளான்
மந்திர மைந்து மாதோ
தற்செய்கை தளிர்ப்பத் தாழ்ந்தாங்
கதன்செவிச் செப்பு கின்றான்.

946. (2) உறுதிமுன் செய்த தின்றி
யொழுகினே னென்று நெஞ்சில்
மறுகனீ பற்றோ டார்வம்
விட்டிடு மரண வச்சத்
திறுகனீ யிறைவன் சொன்ன
வைம்பத வமிர்த முண்டாற்
பெறுதிநற் கதியை யென்று
பெருநவை யகற்றி னானே.

947. (3) மனத்திடைச் செறும்பு நீக்கி
மறவலை யாகி யைந்தும்
நினைத்திடு நின்க ணின்ற
நீனிற வினையி னீங்கி
எனைப்பக றோறும் விள்ளா
வின்பமே பயக்கு மென்றாற்
கனைப்பத வமிர்த நெஞ்சி
னயின்றுவிட் டகன்ற தன்றே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) நீங்கி-நீங்க.

(2) மறுகல்-சுழலாதேகொள். பற்று-உள்ளதன்மேற்று. ஆர்வம்-பெறக்கடவதன்மேற்று. விட்டிடு: ஒருசொல். இறுகல்-நிலைபெறாதே கொள்.

(3) செறும்பு-செற்றம். நீனிறவினை-கரிய பாவவினை.

---

946. முன்செய்தது உறுதியின்றி-முற்பிறப்புகளில் செய்ததாகிய நல்வினை இல்லாமல். நெஞ்சின் மறுகல்-மனத்தில் சுழலாதே. பற்றும் ஆர்வமும்: *சீவக.3039*; "பற்றவா வேரொடும் பசையற" (*கம்ப. தாடகை வதை.3.*) மரண அச்சத்து இறுகல்-மரணத்தால் வரும் பயத்தில் மனம் அழுந்தாதே. இறைவன்: அருகன். உண்டால் நற்கதியைப் பெறுதி. பெருநவை-மரணத்துன்பத்தை.

947. செறும்பு-குற்றம். மறவலையாகி-மறத்தல் இல்லையாகி. ஐந்தும்-ஐந்து மந்திரத்தையும். நீல் நிற வினை-கரிய பாவமாகிய வினை; "கருவினைகழுவப்பட்டு", "தொகலருங் கருவினை" (*சீவக. 951, 3101.*) எனைப்பகல் தோறும்-எவ்வளவோ நாட்கள் தோறும். விள்ளா இன்பம்-நீங்காத இன்பம். என்றாற்கு-என்று உபதேசித்த சீவகனுக்கு. அனைப்பத அமிர்தம்-அந்த ஐம்பதமாகிய அமிர்தத்தை. அயின்று-உண்டு. விட்டு-நாயுடம்மை நீக்கி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் துணிந்த தோளான், இம்மையில் நற் செய்கை யொன்றுமிலாதார் வாழ்நாள் கழிகின்ற காலத்து ஈண்டு அவர்செய்த தீவினையினின்று நீங்க முற்செய்த நல்வினையை விளைக்கும் வித்தாகிய மந்திரம் ஐந்தையும் அவ்விடத்தே தாழ்ந்து அதன் செவியிலே செப்புகின்றவன், அம்மந்திரத்தின் செய்கை தழைக்கும்படியாக அதனை நின்மனத்திடைச்செறும்பை முதனீக்கிப் பின்பு இதற்குமுன் செய்த உறுதியின்றியேயொழுகினேனென்று மறுகல்; பற்றையும் ஆர்வத்தையும் விடு; இறுகலென்று பெருநவை யகற்றினான். அங்ஙனமகற்றி இறைவன் சொன்ன அமிர்தத்தை யுண்டால் நின்கணின்று நீனிறவினையினீங்கி நற்கதியைப்பெறுதி; அக்கதிதான் உள்ள நாளெல்லாம் நீங்காத இன்பத்தையே தருமாதலான் மறவலையாகி இவ்வைந்தினையும் நினைத்திடென்று உபதேசித் தாற்கு அதுவும் ஐந்துபதமாகிய அமிர்தத்தை நெஞ்சாலேயுண்டு அவ்வுடம்பை விட்டுபோயிற்றென்க. (95-7)

948. பாடு பாணி முகமெனும் பான்மையின்
ஓடி யாங்கொ ருயர்வரை யுச்சிமேற்
கூடிக் கோலங் குயிற்றிப் படங்களைந்
தாடு கூத்தரி னையெனத் தோன்றினான்.

பாடு பாணிமுகம் எனும் பான்மையின்-[1]பரமாகமத்திற் கூறப்பட்ட [2]உயிர்போமுகங்களிற் பாணிமுகமென்னுங் கதியாலே; பாணி-கை; கைம்முகமாவது: சுட்டுவிரலும் பெருவிரலும் நீங்கின விடம். அதுபோல முதல் நேரேயோடிப் பின் விலங்கியோடுதலாம். [3]வெள்ளிமலை யாதலின், 'உயர்வரை' என்றார்.

---

948. பாடு-சொல்லப்பட்ட; பாடுதல்-சொல்லுதல்; "அறம்பாடிற்றே யாயிழை கணவ" (*புறநா.34:7.*) பான்மையின்-தன்மையினால். கோலம் குயிற்றி-அலங்காரமெல்லாம் செய்யப்பட்டு. படம் களைந்து-வேடத்திற் குரிய ஆடைகளைக் களைந்து. கூத்தரின்-கூத்தரைப் போல். ஐயென-வியக்கும்படி.

(உரை.) [1]பரமாகமம்-இங்கே சினாகமம். [2]உயிர்போகும் கதி பல்வகை; ஸித்தருடைய உயிர்போம் கதி அவிக்கிரக கதி; அதற்கு ஸமயம் 1; ஸம்ஸார ஜீவனுடைய உயிர்போம் கதி விக்கிரக கதி; அது மூன்று வகைப்படும்: அவற்றுள் முதலாவது பாணிமுக்தாகதி; அது(ட) என்பது போல் ஒரு வளைவுடையது; அதற்கு ஸமயம் 2; அது தேவருக்கும் மனிதருக்கும் உரியது. இரண்டாவது இலாங்கல கதி: அது (ப) என்பது போல் இரண்டு வளைவுடையது; அதற்கு ஸமயம் 3; அது விலங்குகளுக்குரியது. மூன்றாவது கோமூத்திர கதி; அது மூன்று வளைவுடையது; அதற்கு ஸமயம் 4; அது நரகர்க்குரியது. இவ்விஷயம் தத்துவார்த்த சூத்திரமென்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். [3]வித்தியாதர மலை; *சீவக.395, 546.*

(இ-ள்.) ஓடி வரையுச்சிமேலே பொருந்திக் கூத்தரைப் போலே கோலமெல்லாம் குயிற்றப்பட்டு வியக்கத் தோன்றினா வென்க. (98)

949. ஞாயில் சூடிய நன்னெடும் பொன்னகர்க்
கோயில் வட்டமெல் லாங்கொங்கு சூழ்குழல்
வேயி னன்னமென் றோளியர் தோன்றியங்
காயி னார்பரி யாளம டைந்ததே.

[1]ஞாயில்:ஆகுபெயர். பரியாளம்:பாகதம்.

(இ-ள்.) பொன்னகரிற் கோயிலுள்ள வரைப்பெல்லாம் மென்றோளியர்தோன்றித் தேவியராயினார்; அவ்விடத்தே ஒழிந்த பரிவாரமும் சேர்ந்ததென்க. (99)

950. மிடைந்த மாமணி மேகலை யேந்தல்குற்
றடங்கொள் வெம்முலைத் தாமரை வாண்முகத்
தடைந்த சாய லரம்பையர் தம்முழை
மடங்க லேறனை யான்மகிழ் வெய்தினான்.

(இ-ள்.) சிங்கவேற்றையொப்பான், அல்குலையும் முலையையும் முகத்தையும் சேர்ந்த சாயலையுமுடைய அரம்பையரிடத்தே மகிழ்ச்சியைப் பொருந்தினானென்க. (100)

(வேறு)

951. கற்றவைம் பதங்க ணீராக் கருவினை கழுவப் பட்டு
மற்றவன் றேவ னாகி வானிடு சிலையிற் றோன்றி
இற்றத னுடம்பு மின்னா விடரொழித் தினிய னாகி
உற்றவ னிலையு மெல்லா மோதியி னுணர்ந்து கண்டான்.

---

949. ஞாயில்-ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்து மறையும் சூட்டு; *சீவக.105*, ந. *பு.வெ.86*. இங்கே மதிலுக்காயிற்று. கோயில் வட்டம்-கோயிலின் எல்லை. கொங்கு-வாசனை. வேயின் அன்ன-மூங்கிலை யொத்த; இன்: வேண்டாவழிச் சாரியை. ஆயினார்-தேவியராயினார். பரியாளம்-பரிவாரம்; *பெருங்.1. 56:201, 3. 23:39, 5. 8:56*.

(உரை.) [1]ஞாயிலென்னும் உறுப்பு அதனையுடைய மதிலுக்காயிற்று.

950. மிடைந்த-நெருங்கிய. தடம்-உயர்ச்சி; பரப்பு எனினுமாம். வாள்-ஒளி. அடைந்த சாயல்-சேர்ந்த மென்மை. அல்குலையும், முலையையும், முகத்தையும், சாயலையும் உடைய அரம்பையர். மடங்கல் ஏறு-ஆண்சிங்கம்.

951. ஐம்பதங்கள்-பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரங்கள். கருவினை-பாவமாகிய அழுக்கு; *சீவக.947*, அடிக். வானிடுசிலையின்-மேகத்தில்தோன்றும்

நூல்கள் இந்திரவில் இன்னவாறு தோன்றுமென்று அது தோன்று முறைமை கூறாவாகலின், அங்ஙனந்தோன்றுகின்ற தேவர்க்கு அஃது உவமையாயிற்று. இக்கருத்தானன்றே, "வானிடு வில்லின் வரவறியா" (*நாலடி. கடவுள்.*) என்றார் பிறரும். ஓதி-[1]அவதிஞானம்.

இற்றவவ்வுடம்பும், உற்றவனிலைமையும் பாடம்.

(இ-ள்.) அவன்றான், கற்ற பஞ்சநமஸ்காரமும் நீராகத் தீவினை கழுவப்பட்டுச் சிலைபோலத்தோன்றித் தேவனாகி, போகட்ட உடம்பையும் இடரைக்கெடுத்துத் தனக்கு இனியனாய்த் தன்னைச் சேர்ந்த சீவகனிலைமையையுமெல்லாம் ஓதியாற் கண்டுணர்ந்தா னென்க. (101)

(வேறு)

952. இரும்பி னீர்மை கெடுத்தெரி தன்னிறத்
தரும்பொ னாக்கிய வாருயிர்த் தோழனை
விரும்பி விண்ணிறுத் தொய்யெனத் தோன்றினான்
சுரும்புண் கண்ணிச் சுதஞ்சன னென்பவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனமுணர்ந்தவன், இழிந்த நிலையைக்கெடுத்து உயர்ந்த நிலையையாக்கிய தோழனைக் காட்சியைவிரும்பி விண்ணைக் கடந்து முன்னே வந்து கடுகத்தோன்றினான்; அவன் பெயர் சுதஞ்சணனென்று கூறுவரென்றாரென்க.

விண்ணறுத்தும், சுதஞ்சனனும் பாடம். (102)

953. ஓசனை நறும்புகை கமழ வொண்ணிலா
வீசிய கதிர்பரந் திமைக்கு மேனியன்
மாசறு மணிமுடி மிடைந்த மாலையன்
பூசுறு பருதியிற் பொலிந்து தொன்றினான்.

இந்திர வில்லைப்போல; *சிலப்.15:156; மணி.6:10; சூளா.* துறவு. 209; *மேரு.* நால்வரு. 29. இற்ற-அழிந்த. தன் உடம்பென்றது நாயுடம்பை. இன்னா இடர்-தீங்கைத்தரும் துன்பத்தை. இனியனாகி உற்றவன்: சீவகன் ஓதி-மெஞ்ஞானம்; *சீவக.1156; மணி.5:107; பெருங்.2. 11:161-4.*

(உரை.) [1]அவதிஞானம்-முற்பிறப்பையறியும் அறிவு.

952. நீர்மை-தன்மையை. எரிதன் நிறத்து-நெருப்பின் நிறத்தைப் போன்ற. இரும்பின் நீர்மையைக் கெடுத்துப் பொன்னாகச் செய்தல்: *சீவக.960, 1204.* இரும்பைக் கெடுத்துப் பொன்னாக்கிய வென்றது, இரும்புயிரென்று கூறப்படும் நரகருயிரைக் கெடுத்துப் பொன்னுயி ரென்று கூறப்படும் தேவருயிரைக் கொடுத்ததை உணர்த்தியது; இதன் விரிவை, *சீவக.3107*-ஆம் பாடல் முதலியவற்றாலும் அவற்றினுரை யாலும் அறியலாகும். தோழனை-சீவகனை. விரும்பி-காணவிரும்பி

(இ-ள்.) நறும்புகை ஓரோசனை கமழாநிற்க இமைக்கு மேனி; நிலாவை வீசிய மதிபோலே விளங்குமேனியன்-சுதஞ்சணன்; அவனுடைய முடிவந்து சேர்ந்த இயல்பினையுடையான்-சீவகன்; என்றது இவன் ஆசாரியனாதலிற் கண்டபொழுதே முடிவணங்கினான்; மேல், “எந்தை” (*சீவக.955*) என்றும் “அண்ணலேந்தி” (*சீவக.1158*) என்றும், ‘‘காய்கதிர்சுமந்து” (*சீவக.1168*) என்றும், “உரிமைதன்னால்........ஆட்டி”(*சீவக.1169*) என்றும், “எரிபொனீண் முடிகவித்தனன் பவித்திரற்றொழுதே” (*சீவக.2366*) என்றும், “தாளாரவேத்தி” (*சீவக.3037*) என்றும், “களிப்புற்றான்” (*சீவக.3085*) என்றுங் கூறுதலின் இதுவே கருத்தாம். பூசுறு பருதியின்-கைசெய்த பருதிபோல. விளக்கத்தானும், மதியைத் தோற்றுவித்தலானும் பருதியுவமை. இனி, மேனியனாய் மாலையனாய்ப் பருதியிடத்தே தோன்றினான்பாருமுளர்.

(இ-ள்.) மேனியனது முடிமிடைந்த சீவகன் அப்பொழுது பருதி போலத் தோன்றினானென்க. *(103)*

(வேறு)

954. குன்றெனத் திரண்ட தோளான் குறுகலுங் குமர னோக்கி
நின்றவ னெடுங்க ணொன்று மிமைப்பில நிழலில் யாக்கை
அன்றியுங் கண்ணி வாடா தமரனே யென்று தேறி
நன்றவன் வரவு கேட்பா னம்பிநீ யாரை யென்றான்.

விண்ணிறுத்து- ஆகாயத்தைக் கடந்து. ஒய்யென-விரைய. சுரும்பு-ஒருவகைவண்டு. உண்-தாதை உண்ணும்.

953; ஓசனை:நாற்காதத்தின் அளவு ஒரு யோசனை யென்பது சைனருடைய கொள்கை; ஓசனை கமழுமென்றால் மரபு; ‘‘ஓசனை யுலாவி நாறுமே”(*சீவக.99, அடிக்.*) கதிர்-சந்திரன்; *சீவக.943.* நிலாவை வீசிய கதிர். இமைக்கும்-விளங்குகின்ற. கதிரைப்போல் இமைக்கும் மேனியனென்றது சுதஞ்சணனை. முடி-சுதஞ்சணனுடைய கீரிடம். மிடைந்த-சேர்ந்த. மாலையன்-இயல்பினையுடையான்; மேனியனுடைய முடிமிடைந்த மாலையன் என்றது சீவகனைச் சுதஞ்சணன் வணங்கியதைக்கூறியபடி. பூசுறு-விளக்கப்பெற்ற. பருதியின்-சூரியனைப்போல. பொலிந்து-பொலிவு பெற்று. மாலையன் பருதியைப்போலத் தோன்றினான் என்க.

954. தோளான்:சுதஞ்சணன். குமரன்:சீவகன். நின்றவன்-தன்முன் நின்ற சுதஞ்சணனுடைய. ஒன்றும்-சிறிதும். இமைப்பில-இமைக்க வில்லை. நிழலில் யாக்கை-நிழலில்லாத யாக்கையாக உள்ளது. கண்ணி வாடாது-மாலைவாடவில்லை. அமரனே-இவன்தேவனே. தேறி-தெளிந்து. அவன் வரவு நன்று கேட்பான்-சுதஞ்சணனுடைய வரவை நன்றாகக்

(இ-ள்.) சுதஞ்சணன் அங்ஙனம் குறுகின அளவிலே, சீவகன் நோக்கி, முன்னின்றவனுடைய யாக்கை நிழலில் யாக்கையா யிருந்தது; அன்றியும் கண்ணும் சிறிதும் இமைத்தனவில்லை; கண்ணியும் வாடாதென்று தேவனாதலைத் தேறி, அவன்வரவு நன்றாகக் கேட்க வேண்டி, நம்பி, நீ யாரென்றானென்க.

யாரை: [1]ஐ அசை. அமரனேயாதறேறியும் பாடம். (104)

955. குங்குமக் வேட்டின் வீங்கிக் கோலம்வீற் றிருந்த தோளாய்
இங்குநின் னருளிற் போகி யியக்கரு ளிறைவ னாகிச்
சங்கவெண் மலையின் மற்றுச் சந்திரோ தயத்தி னுச்சி
அங்கியா னுறைவ லெந்தை யறிகமற் றென்று சொன்னான்.

இன்:உவமப்பொரு. சங்கவெண்மலை: மலையின்பெயர். மற்று இரண்டும் அசை.

(இ-ள்.) தோளாய், எந்தாய், யான் நின்னருளால் இங்குநின்று போய் அங்கே இயக்கருளிறைவனாகி மலையினுச்சியிற் சந்திரோதய மென்னும் நகரிலேயிருப்பேன்; அந்நிலைமை அறிவாயாகவென்று தேவன் கூறினானென்க. (105)

956. என்றவ னுரைப்பக் கேட்டே யிமயமு நிகர்க்க லாற்றாப்
பொன்றரு மாரி வண்கைப் புரவலன் புகன்று நோக்கி
வென்றவ ருலகம் பெற்ற வேந்துடை யின்ப மெல்லாம்
இன்றெனக் கெதிர்ந்த தென்றா னெரியுமிழ்ந்திலங்கும் வேலான்.

கேட்க வேண்டி. நம்பி:விளி. தேவர்க்கும் நரகர்க்கும் உள்ள சரீரம் வைக்ரீக சரீரமென்றும், அதற்குத் தடையும் ஆயுதச்சேதமும் இல்லையென்றும், இமையாமை, நிழலின்மை, மாலை வாடாமை, கால் நிலந்தோயாமை அதற்கு உண்டென்றும், மனிதர்க்கும் விலங்குகளுக்கும் உள்ள சரீரம் ஔதாரிக சரீரமென்றும் அவற்றிற்கு ஆயுதச்சேத முதலியன உண் டென்றும் கூறுவர்.

(உரை.) [1]ஐகாரம் முன்னிலை விளக்கியதெனினுமாம்; கலி. 98:1, ந.

955. குவட்டின்-சிகரத்தைப்போல. கோலம்-அழகு; அழகைத்தரும் தெய்வமும். இயக்கர்-யக்ஷர். சங்கவெண்மலை:சுதஞ்சணனுடைய மலையின் பெயர். மலையின் உச்சியில் சந்திரோதயத்து உறைவல் என மாறி இயைக்க. எந்தை:விளி.

956. அவன்: சுதஞ்சணன். இமயமுநிகர்க்கலாற்றா: பொன்னுக்கு அடை. பொன்னை மாரிபோற்றரும் வண்கையையுடைய புரவலன்; என்றது சீவகனை. புரவலனாகிய வேலன் என இயைக்க. புகன்று-விரும்பி. வென்றவர்-பிரகிருதிகளாகிய காதி, அகாதியென்னும்

(இ-ள்.) என்று அவன்கூறக்கேட்டு, இமயமும் ஒக்கமாட்டாத பெரிய பொன்னை மாரிபோல எல்லார்க்குங்கொடுக்கும் வண்கையையுடைய புரவலனாகிய வேலான், விரும்பிப்பார்த்து, சித்தக்ஷேத்திரத்தைப் பெற்ற [1]சித்தபரமேஷ்டிகளுடைய இன்பமெல்லாம் இன்று எனக்கு வந்ததென்றானென்க. (106)

957. சூடுறு கழலி னாற்குச் சுதஞ்சண னிதனைச் சொன்னான்
பாடல்வண் டரற்றும் பிண்டிப் பகவன திறைமை போல
மூடியிவ் வுலக மெல்லா நின்னடித் தருவ லின்னே
ஆடியுட் பாவை போனீ யணங்கிய தணங்க வென்றான்.

(இ-ள்.) பகைவர் சூடுதலுறுங்கழலினாற்குச் சுதஞ்சணன் இதனைச் சொன்னான்; அது யாதெனிற் பகவனது இறைமைத் தன்மை இவ்வுலகெல்லாம் அகப்படுத்தினாற்போல நினது இறைமைத் தன்மையாலே உலகெல்லாமகப்படுத்தி அதிற் பல்லுயிரும் கண்ணாடியிற் பாவை போல நீவருந்திய தொழிலுக்கு வருந்தும்படியாகநின்னடியிடத்தேதருவேனென்று சொன்னானென்க.

உள்-இடம் "மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சும்மே" (*புறநா.20*) என்றார்பிறரும். (107)

958. வாளொடு வயவ ரீண்டி வாரணத் தொழுவின் முற்றி
மீளிமை செய்யின் வெய்ய நண்பநின் னினைப்ப தல்லால்
நாளொடு பக்க நைந்து வீழினும் வீழ்த லில்லாக்
கோளுடைக் கிழமை யொப்பாய் குறைவிலன் பிறவி னென்றான்.

இருவகைக்கன்மங்களையும் வென்ற ஸித்தர். உலகம்-ஸித்தக்ஷேத்திரம். வேந்துடை இன்பம்-சித்தருடைய இன்பம்; "வென்றார்தம் வீட்டின்பம்" (*சீவக.962*); வேந்து: சாதி யொருமை. எதிர்ந்தது-கிட்டியது.

(உரை.) [1]பஞ்சபரமேஷ்டிகளுள் ஒருவர்.

957. சூடுறு கழலினாற்கு-பகைவர் தம் முடிமீது சூடுதற்குரிய பாதத்தையுடைய சீவகனுக்கு. பாடலையுடைய வண்டு அரற்றும். பிண்டிப் பகவன்-அசோகமரத்தின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கும் அருகதேவன். மூடி-அகப்படுத்தி. இன்னே-இப்பொழுதே. ஆடி-கண்ணாடி. ஆடிப்பாவையின் இயல்பு: "கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும், ஆடிப் பாவை போல" (*குறுந்.8:4-5*); "மாற்றிரி, ஆடிப் பாவையோ டலர்நிழற் பாவை, கைகான் மெய்பிறி தெவையும் பைபயத், தூக்கிற் றூங்கி மேக்குயர் புயர்தல்" (*ஞானாமிர்தம். 6:20-23.*) நீ அணங்கியது அணங்க-நீ வருந்திய தொழிலுக்கு உலகத்து உயிர்களெல்லாம் வருந்தும் படியாக. இன்னே இறைமை போல மூடிப் பாவைபோல் நீ அணங்கிய தணங்க நின்னடித்தருவல் என்றான் என மாறியியைக்க.

(இ-ள்.) நாளோடு பக்கங்களும் கெட்டுவீழினும் வீழுந்தன்மை யில்லாத கோள்களினுடைய உரிமையோடொத்த உரிமையை யுடையாய், வயவர் ஈண்டி யானைத்தொழுவோடே என்னை வளைத்து மீளிமை செய்தாராயின், குறைவிலே னென்றானென்க.

அருமைநோக்கி, 'செய்யின்' என்றான். அங்ஙனம் மேல்வருகின்ற ஊழ் இக்கருத்தினைப் பிறப்பித்துநின்றது. 'முற்றி' எனவே சிறை கோடலன்றிக் கட்டுதலின்மையுணர்க. (108)

959. இன்னிழ லிவரும் பூணா னிருவிசும் பிவர்த லுற்றுப்
பொன்னெழு வனைய தோளாற் புல்லிக்கொண் டினிய கூறி
நின்னிழல் போல நீங்கே னிடர்வரி னினைக்க வென்று
மின்னெழூஉப் பறப்ப தொத்து விசும்பிவர்ந் தமரன் சென்றான்.

(இ-ள்.) சுதஞ்சணன், விசும்பிலேபோகக்கருதிச் சீவகனைப் புல்லிக் கொண்டு, யான் நின்னிழல்போல் நின்னை நீங்கேன்; நினக்கு ஓரிடர் வந்ததாயின் என்னை நினைப்பாயாகவென்று பின்னும் இனியசொற்களைக்கூறி மின்மாயாது பறக்குநிலை போலேஅவன்விசும்பிலே உயர்ந்து பறந்துபோனானென்க. (109)

960. சொல்லிய நன்மை யில்லாச் சுணங்கனிவ் வுடம்பு நீங்கி
எல்லொளித் தேவ னாகிப் பிறக்குமோ வென்ன வேண்டா
கொல்லுலை யகத்திட் டுதிக் கூரிரும் பிரதங் குத்த
எல்லையில் செம்பொ னாகி யெரிநிறம் பெற்ற தன்றே.

---

958. வயவர்-வீரர். ஈண்டி-என்னை நெருங்கி. வாரணத்தொழு-யானைத் தொழுவம். முற்றி-வளைத்து. மீளிமை-வன்மை; *சீவக.940, அடிக்.* இங்கே, வன்மையைக் கொண்ட போருக்காயிற்று. வெய்ய நண்ப-யான்விரும்பிய நண்பனே; வெய்ய-விரும்பிய; *சீவக.237, அடிக்.* நின்-நின்னை. நாள்-நாண்மீன்கள். நைந்து-கெட்டு. கோளுடைக் கிழமை-ஞாயிறு முதலிய கிழமைகள். ஏழுகோளுக்கும் அவற்றிற்கும் மிக்க உரிமை உண்டென்பர்; கிழமையென்பதன் பொருளே இதனைப் புலப்படுத்தும். கிழமை ஒப்பாய்-கிழமையோடொத்த உரிமையை யுடையாய். கிழமை ஒப்பாய், நண்ப, வயவர் மீளிமை செய்யின், நின்னை நினைப்பதல்லால் பிறவின் குறைவிலன் என்றான் என மாறிமுடிக்க.

959. நிழல் இவரும் பூணான்-ஒளிபரக்கும் ஆபரணத்தையுடைய சுதஞ்சணன். இவர்தலுற்று-போக எண்ணி. பொன் எழு-பொற்றூண். தோளானைப் புல்லி; தோளான்: சீவகன். இடர்வரின்-நினக்குத்துன்பம் வந்தால். இடர்வரின் நினைக்க: *சீவக.16, அடிக்.*; "என்பெயர்நினைந்தா லெவ்விடத் தாயினும், துன்ப நீக்குவ னென்றவன்" (*பெருங்.5.2:56-7.*) நினைக்கவென்று இனியகூறி என இயைக்க. மின்எழூஉ-மின்னல்எழுந்து. இவர்ந்து-பறந்து. அமரன்-தேவனாகிய சுதஞ்சணன்.

கூர்ப்பு-மிகுதி; என்றது பொன்னாதற்கு வேண்டுஞ்செய்கை களைமுன்னேயுடைய இரும்பென்றவாறு.

(இ-ள்.) தானமுதலிய நன்மைகள் இம்மையிற்செய்யாத சுணங்கன், இவ்வுடம்பைநீங்கி இதற்குமுன்னர் நல்வினை வந்துதவி ஒருவன் உபதேசித்த மந்திரத்தால் தேவனாய்ப் பிறக்குமோவென்று உலகத்தார் கருதவேண்டா; உலையிலேயிட்டூதி உருகினமுகத்து இரதத்தைக்குத்த, இரும்பு மாற்றற்ற பொன்னாய் விளங்கு நிறத்தைப் பெற்றதல்லவோ? இதுவும் அத்தன்மைத்தென்று கருதுக வென்றா னென்க.

இதுவும் அத்தன்மைத்தென்று கூட்டிவிரித்தலின், இது சொல் லெச்சம். முன், "பெருநவையகற்றினான்" (*சீவக.946*) என்றது உருகு கின்ற முகத்திற் குவமை. *(110)*

(வேறு)

961. எரிமாலை வேனுதியி னிறக்கிக் காம னடுகணையாற்
திருமாலை வெம்முலைமேற் றிளைக்குந் தேவர் திருவுறுக
அருமாலை யெண்வினையு மகற்றி யின்பக் கடலாக்கித்
தருமாலை யல்லதியான் றலையிற் றாழ்ந்து பணிவேனோ.

(இ-ள்.) எரியொழுங்குபோலும் வேலின்முனைகளான் [1]இரணியன் இராவணன் முதலாயினாரைக்கொன்று பின் காமனுக்குத்

960. நன்மை-தானம் முதலிய நல்வினை. இல்லா-இப்பிறப்பிற் செய்யாத. சுணங்கள்-நாய். எல் ஒளித்தேவனாகி-மிக்க ஒளியை உடைய தேவனாகி; எல்லொளி: ஒருபொருட் பன்மொழி. நாய் தேவனானமை; "தேவனு நாயாகுந் தீக்காட்சி யானாயும், தேவனா நற்காட்சி யால்" (*அருங்கலச்.38*); "நாய் தேவனாயிற்று" (*தொல்.* வேற்றுமைமயங்கு.19, சே.) என்னும் உதாரணம் இவ்வரலாற்றை உட்கொண்டது. கொல்லுலை யகத்து-கொல்லனது உலையில். ஊதி இரதங்குத்த என இயைக்க. குத்த-சொரிய; "சேதா நறுநெய் யாசின்று குத்தி" (*பெருங்.1. 48:92.*) கூர் இரும்பு-மிகுதியான இரும்பு. எரிநிறம்-விளங்குகின்ற நிறத்தை. இரதத்தால் இரும்பு பொன்னாதல்; "இரும்பெரி பொன்செயு மிரத நீரதொன்று" (*சீவக.1204*); "நிறக்கவல் லிரும்மைச் செம்பொனாம் வண்ணநிகழ்த்திய விரதமேநிகர்ப்ப" (*வி.பா.* இந்திரப்.25.)

(மேற்.) 1-2: *தொல்.*வேற்றுமைமயங்கு.19, சே.மு:கல். 'வானவர்', 39, மயில்.

961. எரிமாலை-தீயின் ஒழுங்குபோன்ற. நுதி-நுனி. இறக்கி-கொன்று. காமன்-மன்மதனுடைய. திருமாலை-வீற்றுத்தெய்வத்தையும் மாலைகளையு மணிந்த. திளைக்கும்-இடைவிடாது பயிலும்; *சீவக.50,* ந. திரு உறுக-செல்வங்களைப் பெறுக; இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. "அருஞ்செயற் பொருட்பிணிபெருந்திரு வுறுகென" (*ஐங்குறு.355:2.*) அருமாலை-நீக்குதற்

தோற்று அவனெய்த கணையாலே முலைமேற்றிளைக்குந் தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீமான்களாக; நீக்குதற்கரிய எண்வினைகளையும் நீக்கி வீட்டின்பத்தையுண்டாக்கித் தரும் அருகனையல்லது யான் தலையாற்றாழ்ந்து வணங்கு வேனோவென்றானென்க.

[2]எண்வினையாவனவற்றை, "எண்மர் கவிழ்ந்தனர்" (*சீவக.3076*) எனத்துறவிற்கூறுவர் விரிய. (111)

962. ஒன்றாய வூக்கவேர் பூட்டி யாக்கைச் செறுவுழுது
நன்றாய நல்விரதச் செந்நெல் வித்தி யொழுக்கநீர்
குன்றாமற் றாங்கொடுத்தைம் பொறியின் வேலி காத்தோம்பின்
வென்றார்தம் வீட்டின்பம் விளைக்கும் விண்ணோ ருலகின்றே.

(இ-ள்.) [1]பகிராத முயற்சியாகிய ஏரைப்பூட்டி உடம்பாகிய செய்யைத் தவத்தாலே வருந்துவித்து, விரதமாகிய செந்நெல்லை விதைத்து, [2]சாரித்திரமாகிய நீரை வற்றாமற் பாய்த்தி, ஐம்பொறியாகிய வேலியைப் புலனாகிய பசுக்கள் பிரியாதபடி காத்துப் [3]பரிகரிப்பின், அந்நிலை முதற் சுவர்க்கத்தினைத் தந்து, பின் வீட்டினை விளைக்குமென்றானென்க.

கரிய இயல்பையுடைய. இன்பம்-வீட்டின்பம். ஆக்கித்தரும்-உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் மாலை அல்லது-அருகதேவனையல்லாமல்.

(உரை.) [1]திருமால் இரணியனைக்கொன்றமை *அகளங்காஷ்டகம்* என்னும் சைன நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். அருகனையே படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழிற்குமுரிய கடவுளாகக் கூறுதல் சைனருடைய கொள்கையாதலின் ஈண்டுமாலென்றது அருகனைக் குறித்தது. [2]எண் வினையாவன: ஞானாவரணீயம், தரிசனாவரணீயம், வேதநீயம், யோகநீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்னும் இவை.

962. ஒன்றாய-ஒன்றுபட்ட. ஊக்க ஏர்-முயற்சியாகிய ஏரை. ஊக்கம்-முயற்சி; யாக்கைச் செறு-உடம்பாகிய வயலை. நன்றாய-நன்மையாகிய. விரதமாகிய செந்நெல்லை. ஒழுக்கநீர்-நல்லொழுக்கமாகிய நீரை. குன்றாமல்-வற்றாமல். கொடுத்து-வயலிற் பாய்ச்சி. ஐம்பொறியாகிய வேலியை. காத்தோம்பின்-காத்துப் பரிகரித்தால்; "காளையைக்காவலோம்பி" (*சீவக.473.*) வென்றார்-சித்தர். வென்றார்தம் இன்பம்; "வென்றவ ருலகம் பெற்ற வேந்துடை யின்பம்" (*சீவக. 956, அடிக்.*) விண்ணோருலகு-சுவர்க்கம். விண்ணோருலகின்று, வென்றார்தம் வீட்டின்பம் விளைக்கும் எனமாறுக.

(உரை.) [1]பகிராத-பிளவுபடாத. [2]சாரித்திரம்-நல்லொழுக்கம். [3]பரிகரிப்பின்-தீங்கை அகற்றினால்.

வென்றார்-சித்தபரமேஷ்டிகள். [4]இன்:சாரியை. "சொல்லிய" (சீவக.960) முதலிய மூன்றுகவியும் சீவகன் தோழரை நோக்கிக் கூறியவை. (112)

(வேறு)

963. இத்தலை யிவர்க ளேக விமயநட் டரவு சுற்றி
அத்தலை யலற முந்நீர் கடைந்தவ ரரவ மொப்ப
மைத்தலை நெடுங்க ணாரு மைந்தரு மறலி யாட
மொய்த்திள வன்ன மார்க்கு மோட்டிரும் பொய்கை புக்கார்.

இனி, பொய்கைகளில் விளையாடுதல் கூறுகின்றார்.

[1]மந்தரத்தின்றொழிலை இமயத்துக்கேற்றினார், அது மலையரையனாதலின்: [2]"இமையவில் வாங்கிய" (கலி.38) என்றார் பிறரும். அத்தலை-அக்காலத்து.

(இ-ள்.) சீவகனும் தோழரும் இவ்விடத்து நின்றும் போகா நிற்க, நகரின் மகளிரும் மைந்தரும் அக்காலத்தே இமயத்தை நட்டுப் பாம்பைச் சுற்றி முந்நீரலறக் கடைந்தவர் ஆரவாரத்தையொப்ப மாறுபட்டு ஆடுதற்குப் பொய்கையிலே புக்காரென்க. (113)

964. கலந்தெழு திரைநுண் ணாடைக் கடிக்கய மடந்தை காமர்
இலங்குபொற் கலாபத் தல்கு லிருகரைப் பரப்பு மாக
அலர்ந்தண் கமலத் தம்போ தணிதக்க முகத்திற் கேற்ப
நலங்கெழு குவளை வாட்க ணன்னுத னலத்தை யுண்டார்.

---

[4]பொறியின் என்பதிலுள்ளது.

963. இத்தலை-இவ்விடம். இவர்கள்:சீவகனும், அவன்தோழரும். இமயநட்டு அரவுசுற்றி-இமயமலையை மத்தாக நட்டு வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கடை கயிறாகச் சுற்றி; ''வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கி" (சிலப்.ஆய்ச்சியர் குரவை.) முந்நீர் அலற-கடல் ஒலிக்க. அரவம்-ஆரவாரத்தை. மைத்தலை நெடுங்கண்-மையைத் தன்னிடத்தேயுடைய நீண்ட கண்; தலை: ஏழனுருபு. மறலி-மாறுபட்டு. ஆட-விளையாடும் பொருட்டு. ஆர்க்கும்-ஒலிக்கும். மோட்டிரும் பொய்கை-உயர்ந்த பெரியபொய்கை.

(உரை.) [1]"ஐந்தலை யுத்தி யரவுநா ணாக, மந்தர வில்லி னந்தணன் விட்ட" (பெருங்.1. 43:119-20.) [2]'இமையவில் வாங்கிய-இமய மலையிடத்துப் பிறந்த மூங்கிலாகிய வில்லை வளைத்த' (கலி.38, ந.); இமயத்தின் தொழிலை மேருவிற்கு ஏற்றிக் கூறுதலும் உண்டு; ''மேருக் குன்றத்தூறுநீர்ச்சரவணத்து" (மணி.18:92.)

(இ-ள்.) இருகரைப்பரப்பும் அல்குலாக, அதிலே கலந்தெழு கின்ற திரையாகிய நுண்ணிய ஆடையினையும் கமலப்போதாகிய முகத்திற்கேற்ப அழகுதக்க குவளையாகிய வாட்கண்ணினையு முடைய கயமடந்தையாகிய நன்னுதல் நலத்தை நுகர்ந்தாரென்க.

ஏற்பவென்னுமெச்சம்தக்கவென்னும்வினைகொண்டது. (114)

965. தண்ணுமை முழவ மொந்தை தகுணிச்சம் பிறவு மோசை
எண்ணிய விரலோ டங்கை புறங்கையி னிசைய வாக்கித்
திண்ணிதிற் றெறித்து மோவார் கொட்டியுங் குடைந்து மாடி
ஒண்ணுதன் மகளிர் தம்மோ டுயர்மிசை யவர்க ளொத்தார்.

(இ-ள்.) ஆடவர், ஓவாராய்த் தண்ணுமை முதலியவற்றி னோசைகளையும் பிறவும் எண்ணிய வாச்சியங்களினோசை களையும் விரலினாலும் அகங்கையினாலும் புறங்கையினாலும் தெரிந்தும் கொட்டியும் குடைந்தும் இசையும்படி நீரிலே பிறப்பித்து மகளிர்தம்மோடாடித் தேவரையொத்தாரென்க. (115)

966. சிவிறியின் மாறு தூயுங் குங்கும மெறிந்துந் தேங்கொள்
உவறுநீ ருழக்கி யோட்டி யுடைபுறங் கண்டு நக்குத்
தவறெனத் தாமம் பூட்டித் தருதிறை கொண்டு மின்பத்
திவறினார் காம வெள்ளத் தேத்தருந் தன்மை யாரே.

சிவிறி-நெடுந்துருத்தி. தருதிறை:இடக்கர்.

(இ-ள்.) ஏத்தருந்தன்மையார், உவறுநீரிலேதூவியும் எறிந்தும் உழக்கி ஓட்டி முதுகுகண்டு நக்கு அஞ்சினாயென்றுபூட்டித் திறை கொண்டும், பின்னும் காமவெள்ளத்தின்பத்தே மிக்காரென்க. (116)

---

964. திரையாகிய நுண்ணிய ஆடையையுடைய. கயமடந்தை-குளமாகிய பெண். காமர்-அழகிய. தாமரைப்பூவாகிய முகத்திற்கு ஒப்ப. நலம் கெழு-நன்மை பொருந்திய. அணிதக்க குவளை என இயைக்க. குவளைவாட்கண்-குவளைப்பூவாகிய ஒளிபொருந்திய கண்களை யுடைய. மடந்தையாகிய நன்னுதல் என இயைக்க. பொய்கையைப் பெண்ணாக உருவகித்தல்: *சிலப்.4:72-4*, அரும்பத.

965. தண்ணுமை முதலியன வாத்திய விசேடங்கள். அங்கை-உள்ளங்கை. நீரில் வாத்திய ஓசைகளை உண்டாக்கல்: *மதுரைக்.363; மலைபடு.295-6*. ஓவார்-ஒழிதலில்லாதவராய். உயர்மிசையவர்கள்-தேவர்கள்.

966. சிவிறியின்-நெடுந்துருத்தியால். தூயும்-தூவியும். குங்குமம் எறிந்தும்-குங்குமநீரை வீசியும். தேங்கொள்-இனிமையைக்கொண்ட. உவறுநீர்-ஊறுகின்ற நீரில்; "உவறுநீ ருயரெக்கர்" (*கலி.136:2.*) உடைபுறம் கண்டு-தோற்றோடும் முதுகைக் கண்டு. தவறென-பயந்தா

967. சாந்தக நிறைந்த தோணி தண்மலர் மாலைத் தோணி
பூந்துகி லார்ந்த தோணி புனைகலம் பெய்த தோணி
கூந்தன்மா மகளிர் மைந்தர் கொண்டுகொண் டெறிய வோடித்
தாந்திரைக் கலங்கள் போலத் தாக்குபு திரியு மன்றே.

(இ-ள்.) சாந்துமுதலியவற்றை மகளிரும் மைந்தருங் கொண்டு ஓடி எறிகையினாலே, அவற்றையுடைய தோணிகள் தாம் கடலிற்கலங்கள்போலத்தம்மிற்றாக்கித்திரியுமென்க. (117)

968. கலிவளர் களிறு கைந்நீர் சொரிவபோன் முத்த மாலை
பொலிவொடு திவண்டு பொங்கிப் பூஞ்சிகை யலமந் தாடக்
குலிகநீர் நிறைந்த பந்திற் கொம்பனா ரோச்ச மைந்தர்
மெலிவுகண் டுவந்து மாதோ விருப்பொடு மறலி னாரே.

பொங்கி-பொங்க.

(இ-ள்.) கொம்பன்னார், களிறு கையாலே நீரைச் சொரிவன போலே முத்தமாலை பொங்கப் பின்னின மயிரசைய மட்டத் துருத்தியினீரை ஓச்சுதலின் ஆடவர் வருத்தங்கண்டு உவந்து பின்னும்விருப்புடன்மாறுபட்டாரென்க. (118)

969. வண்ணவொண் சுண்ணம் பட்டு மாலையுஞ் சாந்து மேந்தி
எண்ணருந் திறத்து மைந்த ரெதிரெதி ரெறிய வோடி
விண்ணிடை நுடங்கு மின்னு மீன்களும் பொருவ போல
மண்ணிடை யமரர் கொண்ட மன்றலொத் திறந்த தன்றே.

யென்று. தாமம் பூட்டி-மலையை அணிவித்து. ஏத்தரும்தன்மையார்-புகழ் தற்கரிய தன்மையையுடையவர், காமவெள்ளத்தின்பத்து இவறினார்; இவறினார்-விரும்பினார்; இவறுதல்-விரும்புதல்; "ஈட்டமிவறி யிசைவேண்டாவாடவர்"(*குறள்.1003.*)

967. துகில் ஆர்ந்த-ஆடைகள் நிறைந்த. புனைகலம்-அணியப் படும் ஆபரணங்கள். மகளிரும் மைந்தரும் ஓடி எறிய என்க. திரைக்கலங்கள்-கடலிற் செல்லும் கப்பல்கள்; திரை: ஆகுபெயர். தாக்குபு-ஒன்றை ஒன்று தாக்கி.

968. கலிவளர்-தழைத்தல் வளர்ந்த. கைநீர் சொரிவபோல்-துதிக் கையினின்றும் நீரைச்சொரிவது போல. திவண்டு-அசைந்து. பொங்கி-பொங்க. அலமந்து ஆட-சுழன்று அசைய. குலிகநீர் நிறைந்த பந்தின்-சாதிலிங்கநீர் நிறைந்த மட்டத் துருத்தியால்; *பெருங்.1. 38:106, 42:191.* கொம்பனார்: மகளிர். ஓச்சு-வீசு. மைந்தரது மெலிவைக்கண்டு உவந்து. மாது, ஓ:அசைகள். மறலினார்-மாறுபட்டார்.

969. வண்ணம்-நிறம். சுண்ணத்தையும், பட்டையும், மாலை யையும், சாந்தையும் ஏந்தி, எண்ணரும்-எண்ணுதற்கரிய. மைந்தரும் மகளிரும். எறிய. வீசு. நுடங்கும்- அசைகின்ற. மின்-மின்னல். மீன்கள்-நட்சத்திரங்கள். மகளிருக்கு மின்னலும் மைந்தருக்கு மீன்களும் உவமை. மன்றல்-மணம். இறந்த்து-நீர்விளையாட்டு முடிந்தது.

ஓடி-இளைத்து.

(இ-ள்.) விண்ணிலே மின்னும் மீன்களும் தம்மிற் பொருவ போலே மைந்தர் மகளிரெதிரேயெதிரே சுண்ண முதலியவற்றை யேந்தி எறிய அவ்விருதிறத்தோரும் இளைத்த பின்னர் அமரர் மண்ணிடைக்கொண்ட-மணத்தையொத்த மணம் நிகழ்ந்து நீர்விளை யாட்டுக்கழிந்ததென்க. (119)

(வேறு)

970. உரைத்த வெண்ணெயு மொண்ணறுஞ் சுண்ணமும்
அரைத்த சாந்தமு நானமு மாலையும்
நுரைத்து நோன்சிறை வண்டொடு தேனினம்
இரைத்து நீர்கொழித் தின்பமி றந்ததே.

(இ-ள்.) நீர், சுண்ண முதலியன நுரைத்து வண்டுந்தேனுமிரைத்துக் கொழித்து இனிமை மிக்கதென்க. (120)

(வேறு)

971. கத்திகைக் கண்ணி நெற்றிக் கைதொழு கடவு ளன்ன
வித்தக விளைய ரெல்லாம் விழுமணி கலங்க டாங்கி
முத்தணிந் தாவி யூட்டி முகிழ்முலை கச்சின் வீக்கிப்
பித்திகைப் பிணையல் சூழ்ந்து பெண்கொடி பொலிந்த வன்றே.

கத்திகை-குருக்கத்தி. தாங்கி-தாங்க.

(இ-ள்.) குருக்கத்திக்கண்ணியணிந்த நெற்றியையுடைய முருகனையொத்த இளையரெல்லாம் கலங்களைத்தாங்க, பெண் கொடிகளெல்லாம் ஊட்டி அணிந்து வீக்கிச் சூழ்ந்து பொலிந்தன வென்க. (121)

---

970. உரைத்த-தேய்த்த. உரைத்த வெண்ணெய்; பெரு.1. 41:131. சாந்தம்-சந்தனக் குழம்பு. நானம்-கஸ்தூரி. நோன்சிறை-வலிய சிறகை யுடைய. இரைத்து-ஒலித்து. கொழித்து-வண்டலை நீக்கித் தெளிவுடைய தாக்கி. இறந்தது-மிக்கது. நீர்நுரைத்துக்கொழித்து இறந்தது என்க.

971. கத்திகை-குருக்கத்தி மலர். கண்ணியை நெற்றியிலேயுடைய. கைதொழு கடவுள்-எல்லாரும் கையால் வணங்கும் தெய்வம்; என்றது முருகனை; கத்திகைக் கண்ணி; "கத்திகைக் கண்ணியன்" (சூளா. அரசியல்.257.) வித்தக இளையர்-திறமையையுடைய சிறுவர்கள். கலங்கள்-ஆபரணங்கள். தாங்கி-தாங்க; எச்சத்திரிபு. முத்து-முத்து மாலையை. ஆவி-அகிற்புகையை. முகிழ்-மொட்டு. முலையைக் கச்சினால் வீக்கி; வீக்கி-கட்டி. பித்திகைப் பிணையல்-பிச்சி மாலை; "வித்தகர் தொடுத்த பித்திகைப் பிணையலும்" (பெருங்.1.42:74.) பெண் கொடி பொலிந்த-பெண்களாகிய கொடிகள் விளங்கின.

972. திருந்துபொற் றேருஞ் செம்பொற் சிவிகையு மிடைந்து தெற்றிக்
கருங்கயக் களிறு மாவுங் காலியற் பிடியு மீண்டி
நெருங்குபு மள்ளர் தொக்கு நெடுவரைத் தொடுத்த வெள்ளம்
கருங்கடற் கிவர்ந்த வண்ணங் கடிநகர்க் கெழுந்த வன்றே.

(இ-ள்.) அவர்களேறுதலின், நெருங்காநின்று மள்ளர்செறிய வரையினின்றும் இடையறாது வீழ்கின்றவெள்ளம் கடற்குப் போனாற் போலே தேரும் சிவிகையும் பிணங்கிச் செறிந்து பெரிய களிறும் பிடியும் மாவுமீண்டி நகர்க்குப் போயினவென்க. (122)

(வேறு)

973. கடலெனக் காற்றெனக் கடுங்கட் கூற்றென
உடல்சின வுருமென வூழித் தீயெனத்
தொடர்பிணி வெளின்முதன் முருக்கித் தோன்றிய
தடலருங் கடாக்களிற் றசனி வேகமே.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே கடாக்களிறாகிய அசனிவேகம், காலிற் சங்கிலி பிணித்த மரத்தையும் கம்பத்தையும் அடியிலே முறித்து முழக்காற் கடலெனக் கடுமையாற் காற்றெனக் கொடுமையாற் கூற்றெனக் கோபத்தால் இடியெனச் சேரக்கோறலின் ஊழித்தீ யெனத்தோன்றிற்றென்க. (123)

---

972. சிவிகை-பல்லக்கு. மிடைந்து-நெருங்கி. தெற்றி-பிணங்கி. தெற்றிமிடைந்து என மாறுக. கருங்கயக்களிறு-கரிய பெரிய ஆண் யாணை; கய-பெருமை. களிறும் பிடியும் என இயைக்க. மா-குதிரை. காலியற்பிடி-காற்றைப்போற் செல்கின்ற பெண்யானை. ஈண்டி-செறிந்து. நெருங்குபு- நெருங்கி. தொக்கு-ஒன்றுகூடி. வரைத் தொடுத்த வெள்ளம்-மலையி னின்றும் அறாது வீழ்கின்ற வெள்ளநீர். இவர்ந்த வண்ணம்-போனவாறு போல. வெள்ளம் கடற்கு இவர்ந்த வண்ணம் தேரும், சிவிகை யும், களிறும், பிடியும், மாவும் கடிநகர்க்கு எழுந்தன என மாறிமுடிக்க.

973. கடலென-முழக்கத்தாற் கடலைப்போல; *பெருங்.1. 44:88.* காற்றென-வேகத்தாற் காற்றைப்போல; *பெருங்.1. 42:226.* கூற்றென-கொடுமை செய்தலால் யமனைப்போல. உடல்சின உருமென-மாறு பட்ட கோபத்தாலே இடியைப்போல; *பெருங்.148:28-9.* ஊழித்தீயென-ஒருசேர அழித்தலாலே ஊழிக்காலத்துத் தீயைப்போல. அடி,1-2: "காற்றெனக் கடலெனக் கருவரையுருமெனக், கூற்றெனக் குஞ்சரங் கொண்டுபுக் கானரோ" (*சீவக.1837*); தோற்ற மலைகடலோசை புயல்கடாம், காற்றினிமிர்ந்த செலவிற்றாய்...........கொள்ளுந் தகைமைத்தே......... மாறன் களிறு" (*முத்தொள்ளாயிரம்*); "காற்றெ

(வேறு)

974\. பொருதிழி யருவி போன்று பொழிதரு கடாத்த தாகிக்
குருதிகொண் மருப்பிற் றாகிக் குஞ்சரஞ் சிதைந்த தென்னக்
கருதிய திசைக ளெல்லாங் கண்மிசைக் கரந்த மாந்தர்
பருதியின் முன்னர்த் தோன்றா மறைந்தபன் மீன்களொத்தார்.

(இ-ள்.) அக்குஞ்சரம் கடாத்ததாய் மருப்பிற்றாய்த் தன்தன்மை கெட்ட தென்றாராக, அதன் கண் கருதிய திசைமிசை யெல்லாம் தோன்றாமற் கரந்த மக்கள், ஞாயிற்றின்முன் தோன்றாவாய் மறைந்த மீன்களை ஒத்தாரென்க.

மிசை-இடம். இது போகாமல் நின்றநிலையிலே மறைந்ததற் குவமை. *(124)*

975\. *(1)* கருந்தடங் கண்ணி தன்மேற் காமுக ருள்ளம் போல
இருங்களி றெய்த வோடச் சிவிகைவிட் டிளைய ரேக
அரும்பெற லவட்குத் தோழி யாடவ ரில்லை யோலென்
றொருங்குகை யுச்சிக் கூப்பிக் களிற்றெதி ரிறைஞ்சி நின்றாள்.

னத்தெறு கனலெனக் கனைகடலென்னக், கூற்ற மென்னமேற் றூண்டினன் குவலயா பீடம்" *(பாகவதம்,10.17:14.)* தொடர்பிணி வெளில்முதல்-சங்கிலியைக் கட்டிய மரத்தினடியை, தொடர்-சங்கிலி; *சீவக.101, 2242.* முருக்கி-முறித்து. அடவரும்-கொல்லுதற்கரிய.கடாம்-மதம். களிறாகிய அசனிவேகம். அசனிவேகம்- கட்டியங்காரனுடைய பட்டத்து யானை. அசனிவேகம், வெளின் முதல் முருக்கிக் கடல் முதலியன போலத் தோன்றியது என்க.

(மேற்.) அடி.1-2: *நன்.* இடை.5, மயிலை.; *இ-வி.* இடை.5.

974\. பொருது-அலைத்து. இழி-ஒழுகின்ற. குருதி கொள் மருப் பிற்றாகி-இரத்தத்தைக்கொண்ட தந்தத்தை உடையதாகி. சிதைந்தது-தன் இயல்பு கெட மதத்தைக்கொண்டது; "கூற்ற வேழங் குணஞ்சிதைந் ததுகொல்" *(பெருங்.1. 43:135.)* என்ன-என்று நகரமாந்தர் கூற. கண் கருதிய திசை மிசைகளெல்லாம்-அசனி வேகத்தின் கண் செல்கின்ற திக்குகளின் இடமெல்லாம். கரந்த-தோன்றாமல் ஒளிந்து கொண்ட. பருதி-சூரியன். தோன்றா மறைந்த-தோன்றாதனவாய் ஒளித்த. பன்மீன்-பலவிண்மீன்கள். குஞ்சரம் கடாத்ததாகி, மருப்பிற்றாகிச்சிதைந்ததென்ன, மாந்தர், பருதி முன்னர் மறைந்த பன் மீனொத்தார் என முடிக்க.

975\. கருந்தடங் கண்ணி-கரிய பெரிய கண்ணையுடைய குணமாலை. உள்ளம்போல-மனம் ஓடுமாறு போல. எய்த ஓட-குண மாலையிடம் அணுகச் செல்ல. காமுகர்நெஞ்சம் "கார்விரிமின்ன னார்மேற் காமுகர் நெஞ்சி னோடும், தேர்பரிகடாவி"*(சீவக.442.)* சிவிகை-குணமாலையிருந்த

976. (2) என்னைக்கொன் றிவள்க ணோடுமெல்
லையி லொருவன் றோன்றி
இன்னுயி ரிவளைக் காக்கு
மன்றெனி லென்கண் மாய்ந்தாற்
பின்னைத்தா னாவ தாக
வென்றெண்ணிப் பிணைகொ ணோக்கி
மின்னுப்போ னுடங்கி நின்றாள்
வீததை பொற்கொம் பொப்பாள்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் மறைதலையறியாத குணமாலை, தன்மேலே காமுகர் நெஞ்சு ஓடுமாறுபோல களிறு அணுகச் சென்றதாக, இளையர் சிவிகையை விட்டுப் போக, அப்பொழுது, அந்தப் பிணைகொணோக்கியாகிய பொற்கொம்பொப்பாள், அஞ்சி மின் போலே நடுங்கிநின்றாள்; அதுகண்டு அவட்குத் தோழியாகிய மாலை, என்னைக் கொன்று இவளிடத்தே ஓடுமெல்லையில் ஒரு வீரன்றோன்றி இவளையுயிரைக் காக்கும்; காத்திலனாயின் யானிறந்தாற் பின்னை ஆவதாகவென்று தன்னெஞ்சிலேநினைத்து இரண்டுகையினையும் தலைமேலே வைத்து இவ்விடத்தில் ஆண் மக்களில்லையோவென்று கூப்பிட்டுக் களிறு எதிரே சென்றணுகின வளவிலே அஞ்சிக் கவிழ்ந்துநின்றாளென்க.

பல்லக்கை. இளையர்-சிவிகையைத் தாங்கியவர்கள். அரும்பெறல வட்குத் தோழி-பெறுதற்கரிய குணமாலையினுடைய தோழியாகிய மாலையென்பவள். ஒருங்கு-ஒன்றாக. இறைஞ்சி-கவிழ்ந்து.

976. இவள்கண்-குணமாலையினிடத்து. ஒருவன்-ஒரு ஆண் மகன். இவளை இன்னுயிர்-குணமாலையின் உயிரை; ஐயுருபை ஆறனுருபாக மாற்றிக் கொள்க. என் கண் மாய்ந்தால்-என்னிடத்து உயிர் மறைந்தால். பின்னைத் தானாவதாக-பின்பு அவன் உயிர் நீங்குவதாக; தான்: அசை. பிணை-பெண்மான். பிணைகொள் நோக்கியாகிய பொற் கொம்பன்னாள்: குணமாலை. நுடங்கி-நடுங்கி. வீததை-பூக்கள் நெருங்கிய.

975-6. தடங்கண்ணி தன்மேல் களிறு எய்த ஓட இளையர் சிவிகை விட்டு ஏக (975), நோக்கியாகிய கொம்பன்னாள் மின்னுப்போல் நுடங்கி நின்றாள்' (976); (அதுகண்டு) 'அவட்குத் தோழி' (975), 'என்னைக் கொன்று இவள் கண் ஓடு மெல்லையில் ஒருவன் தோன்றி இவளை உயிரைக் காக்கும்; அன்றெனின் என் கண் மாய்ந்தால் பின்னைத் தானாவதாக என்றெண்ணி' (976) 'கை உச்சிக் கூப்பி ஆடவ்ரில்லையோ வென்றுகளிற்றெதிர் இறைஞ்சி நின்றாள்' எனமாறி முடிக்க.

மேல் அங்ஙனம் வருகின்றவூழ் [1]இவளுக்கு அக்கருத்தினைப் பிறப்பித்தது. 'ஒருவன்' என்றது [2]உட்கோளாதலிற் பின், 'ஆடவர்' என்றாள். இக்கருத்தானன்றே மேலும், "நெடுங்கணாற் கவர்ந்த கள்வி, அஞ்சனத் துவலையாடி நடுங்கினாள்" (*சீவக.1024*) என்றும், "நாட்டமு நடுக்கமும்" (மேற்படி. 1003) என்றும் கூறுகின்றதென்க. (125-6)

977. மணியிரு தலையுஞ் சேர்த்தி வான்பொனி னியன்ற நாணால்
அணியிருங் குஞ்சி யேறக் கட்டியிட் டலங்கல் சூழ்ந்து
தணிவருந் தோழர் சூழத் தாழ்குழை திருவில் வீசப்
பணிவருங் குருசில் செல்வான் பாவைய திடரைக் கண்டான்.

(இ-ள்.) பிறரால் தாழ்வித்தலரிய குருசில், இரண்டுதலையிலும் மணியழுத்திப் பொன்னாற்செய்த கயிற்றாலே குழலையேறக்கட்டி அலங்கலை அதன் மேலே சூழ்ந்து அன்புகுறைதலரிய தோழர்சூழ வீசச் செல்கின்றவன் குணமாலையது வருத்தத்தைக் கண்டானென்க.

கட்டியிட்டு, ஒருசொல். குழலையேறக்கட்டியும் பாடம். (127)

978. பெண்ணுயி ரவல நோக்கிப் பெருந்தகை வாழ்விற் சாதல்
எண்ணின னெண்ணி நொய்தா வினமலர் மாலை சுற்றா
எண்ணப்பொற் கடக மேற்றா வார்கச்சிற் றானை வீக்கா
அண்ணலங் களிற்றை வையா வார்த்துமே லோடி னானே.

(உரை.) [1]இவள்-குணமாலையின் தோழியாகிய மாலை. [2]உட்கொள்-மனத்திலெண்ணியது.

977. இருதலையும்-இரண்டு பக்கமும். சேர்த்தி-அழுத்தி. இரு தலையும் மணி சேர்த்தி என மாறியியைக்க. வான்-சிறந்த. பொனின்-பொன்னால். நாணால்-கயிற்றால், 'சுருளிருங் குஞ்சி பொன்ஞாணிற் பிணித்து' (இறை.2, உரை.) அணியிருங் குஞ்சி-அலங்காரம் செய்யப் பட்ட கரிய குஞ்சியை. அலங்கல் சூழ்ந்து-பூமாலையை அதன் மேலே சுற்றி. தணிவரும்-அன்பு குறைதற்கரிய; தணிவு-குறைவு. தோழர்-நந்தட்டன் முதலாயினார். குழை-குண்டலம். திருவில்-இந்திரவில். பணிவரும்-பிறரால் பணிவித்தற்கரிய. குருசில்: சீவகன்: செல்வான்-செல்கின்றவன். பாவையது: குணமாலையினுடைய.

978. பெண்ணுயிர் அவலம் நோக்கி-குணமாலையினுடைய உயிருக்குற்ற துன்பத்தைப் பார்த்து. பெருந்தகை: சீவகன். பெருந்தகை நோக்கி என்க. வாழ்வின்- இப்பெண்ணுக்குற்ற இடரை நீக்காது வாழ்கின்ற வாழ்வைக் காட்டிலும். சாதல் எண்ணினன்-இறத்தல் இனிது என்றெண் ணினான். நொய்தா-விரைவாக. மாலை- சீவகன் அணிந்த மாலை. சுற்றா-சுற்றி. கடகம் ஏற்றா-கையிலணிந்திருந்தகடகத்தைமேலே ஏற்றி. கச்சிற்றானை வீக்கா-கச்சினால் ஆடையை இறுகக் கட்டி.

(இ-ள்.) பெருந்தகை, பெண்ணுயிர் சாதலைநோக்கி, இவ்விடரை நீக்காதுபோய் வாழ்கின்ற வாழ்விற் காட்டிற் சாதல் அவலமில்லை யென்று எண்ணினான்; எண்ணிக்கடிதாகச் சுற்றி ஏற்றி வீக்கி அதனை வைது ஆர்த்து அதன் மேலே ஓடினானென்க.

'வேழநான்குவெல்லு மாற்றலன்" (*சீவக.689*) ஆதலின், இக்களிறு அடர்க்க எளிதாயினும் அடர்த்தாற் கட்டியங்காரற்கும் நமக்கும் இன்னும் வேறுபாடு பிறக்குமென்றறிந்தவன் பின்னும் இதனைக் கண்டுபோதலின், அவ்வேறுபாடு நன்றென்று எண்ணினானென்க. *(128)*

979. குண்டலங் குமரன் கொண்டு குன்றின்மேல் வீழு மின்போல்
ஒண்டிறற் களிற்றி னெற்றி யெறிந்துதோ டொலித்து வீழ
மண்டில முத்துந் தாரு மாலையுங் குழலும் பொங்க
விண்டலர் கண்ணி சிந்த மின்னிற்சென் றெய்தி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙனமோடின குமரன் தான்செல்வதற்குமுன்னே களிறு இறைஞ்சாதபடி காதிற்குண்டலத்தை வாங்கிக்கொண்டு தோடு ஒலித்துவீழும்படி மலைமேலே வீழுமின்போலே அதன் மத்தகத்தே எறிந்து வட்டமான முத்து வடமும் தாரும் நெற்றி மாலையும் குழலும் பொங்கக் கண்ணி சிந்த மின்போற் சென்றெய்தி னானென்க.

எறிந்தவிசையில்[1]தானேவீழ்ந்ததென்க. *(129)*

அண்ணல்-பெருமை பொருந்திய. அம்: அசை. வையா-வைது. ஆர்த்து-முழங்கி. மேல்-யானைமேல்.

(மேற்.) அடி, 4: *சிலப்.15:48-53*, அடியார்.

979. குமரன்: சீவகன், குமரன் குண்டலத்தைக் கொண்டு என மாறியியைக்க. களிற்றின் நெற்றியில் எறிந்து. குண்டத்திற்கு மின்னலும் யானையின் நெற்றிக்கு மலையும் உவமை. தோடு-மற்றைக்காதில் அணிந்ததோடு; இஃது ஆடவர்காதணி; *சீவக.241.* வீழ-விழும்படி. குமரன் குண்டலங்கொண்டு தோடு ஒலித்துவீழக் குன்றின் மேல் வீழு மின்போல் களிற்றினெற்றியில் எறிந்து எனமாறியியைக்க. மண்டில முத்து-வட்டமான முத்து மாலை; மண்டிலம்: மண்டலமென்பதன் மரூஉ. தார்-மார்பிலணியும் பூமாலை; *சீவக.2119.* மாலை: நெற்றி மாலை. பொங்க-மிகுத்துக்காட்ட; மாலையும் குழலும் பொங்குதல்; "நிரைத்தார் பொங்க", "கோதை பொங்க" (*சீவக.645, 677, ந.*) கண்ணி-தலையிற்சூடும் மாலை; *சீவக.193.* மின்னிற் சென்று-மின்னலைப்போல்விரைவாகச்சென்று.

(உரை.) [1]தானேவீழ்ந்தது தோடு.

980. படம்விரி நாகஞ் செற்றுப் பாய்தரு கலுழன் போல
மடவர லவளைச் செற்று மதக்களி றிறைஞ்சும் போழ்திற்
குடவரை நெற்றி பாய்ந்த கோளரி போன்று வேழத்
துடல்சினங் கடவக் குப்புற் றுருமென வுரறி யார்த்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமெய்தினவன், விரிகின்ற படத்தையுடைய நாகத்தைச் செற்றுப் பாய்கின்ற கருடனைப்போலே முன்புநின்ற மாலையென்னுஞ் சேடியைச் செறுத்துக் களிறு இறைஞ்சுகின்ற வளவிலே அத்தகிரிநெற்றியிலே பாய்ந்த சிங்கத்தையொத்து அவ்வேழத்தின் உடல்சினத்தைச் செலுத்தும்படி அதன்மத்தகத் தினடுவே குதித்து இடியென முழங்கி ஆர்த்தானென்க.

குடவரை[1]புருக்குவமை. (130)

981. கூற்றென முழங்கிக் கையாற் கோட்டிடைப் புடைப்பக் காய்ந்து
காற்றென வுரறி நாகங் கடாம்பெய்து கனலிற் சீறி
ஆற்றலங் குமரன் றன்மே லடுகளி றோட வஞ்சான்
கோற்றொடிப் பாவை தன்னைக் கொண்டுயப் போமி னென்றான்.

(இ-ள்.) அவன், அங்ஙனமுழங்கி நாகத்தைக் கோட்டிடை யிலே கையாலே கூற்றெனப் புடைத்தலின், அக்களிறு காய்ந்து முழங்கி மதஞ்சொரிந்து சீறி அக்குமரன்மேலே காற்றென ஓட அஞ்சானாய்க் குணமாலையைப் பிழைக்கக் கொண்டுபோமி னென்றானென்க.

---

980. நாகம் செற்று-பாம்பைக்கோபித்து. பாய்தரு-பாய்கின்ற. கலுழன்-கருடன். மடவரலாகிய அவளை; என்றது மாலையென்னும் தோழியை. செற்று-கோபித்து. மாலையென்னும் தோழிக்கு நாகமும் யானைக்குக் கருடனும் உவமைகள். இறைஞ்சும் போழ்தில்-வணங்கு கின்ற போதில். குடவரை-அத்தமலை; அத்தமலை யானைக்கு; *சீவக.18*, அடிக். நெற்றி-உச்சியில். கோளரி-சிங்கம். கடவ-செலுத்தும்படி. குப்புற்று-குதித்து; *சீவக.2202*, ந. உருமென உரறி-இடியைப்போல முழங்கி. யானையின் நெற்றிக்குக் குடவரையும் சீவகனுக்குச் சிங்கமும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]புகர்-புள்ளி.

981. கோடு-தந்தம். புடைப்ப-சீவகன் அடிக்க. உரறி-முழங்கி. நாகம்-யானை. கடாம்-மதம். குமரன்: சீவகன். குமரன் முழங்கி நாகத்தைக்கோட்டிடையில்கையால்கூற்றெனப்புடைப்பக்களிறுகாய்ந்து உரறிச்சீறித் தன்மேலோட என மாறியியைக்க. அஞ்சான்-பயப்படாத வனாகி. பாவை: குணமாலை. உயக்கொண்டு போயின்- பிழைக்கக் கொண்டுபோங்கள்.

சேடிமேலும் குணமாலைமேலும் செல்கின்றதென்று அஞ்சினவன் தன்னை நோக்கினமையின் அஞ்சானாயினான். தலைமைபற்றிக் குணமாலையைக் கொண்டுபோமினென்றான். (131)

982. மதியினுக் கிவர்ந்த வேக மாமணி நாகம் வல்லே
பதியமை பருதி தன்மேற் படம்விரித் தோடி யாங்குப்
பொதியவிழ் கோதை தன்மேற் பொருகளி றகன்று பொற்றார்க்
கதியமை தோளி னானைக் கையகப் படுத்த தன்றே.

(இ-ள்.) மதியைக் கையகப்படுத்தற்கு விரும்பிய கரும்பாம்பு போகின்ற ஞாயிற்றின்மேலே விரைந்தோடினாற் போலக் குணமாலை மேற்சென்ற பொருகளிறு அவளைக் கைவிட்டுச் சீவகனைக் கைக்குள்ளே அகப்படுத்திற்றென்க.

பதி அமை பருதி-இருப்புத் தவிர்ந்த பருதி; "அமைந்த தினிநின் றொழில்" (*கலி.82*) என்றதுபோல. கதியமைதேரினானையும் பாடம். (132)

983. கையகப் படுத்த லோடுங் கார்மழை மின்னி னொய்தா
மொய்கொளப் பிறழ்ந்து முத்தார் மருப்பிடைக் குளித்துக் காற்கீழ்
ஐயென வடங்கி வல்லா னாடிய மணிவட் டேய்ப்பச்
செய்கழற் குருசி லாங்கே கரந்துசே ணகற்றி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கையாலகப்படுத்திக்கொண்டவளவிலே அதுபோர் தொடங்காநிற்க, குருசில், மழைமின்னினும் கடுக உடம்பு புரிந்து மருப்பிடையிலே புகுந்து காற்கீழே வட்டுப்போல அடங்கித் தான் கரந்துபோய்க் களிற்றை அப்பொழுதே சேணிலே அகற்றினானென்க.

---

982. மதி-சந்திரன். இவர்ந்த-விரும்பிய. மா-கருமை. நாகம்-இராகுவென்னும் பாம்பு. வல்லே-விரைய. பதி அமை பருதி-தன் இருப்பைவிட்டு நீங்கிய சூரியன். நாகம் பருதிதன்மேல் வல்லே படம் விரித்தோடியாங்கு எனமாறியியைக்க. கோதை: குணமாலை. கோதை மேற்சென்ற களிறு. அகன்று-குணமாலையைவிட்டு நீங்கி. தோளினான்: சீவகன். கையகப் படுத்தது-கைக்குள்ளே அகப்படுத்தியது; அன்று, ஏ; அசைகள்.

983. கார்மழை மின்னின்-கரிய மேகத்திடைத்தோன்றும் மின்னலைக் காட்டிலும். நொய்தா-விரைய. மொய்கொள-நெருங்க. பிறழ்ந்து-தன் உடம்பை முறுக்கி. குளித்து-புகுந்து. மருப்பிடைக் குளித்தல்: "செருக்கொண் யானை மருப்பிடைத் திரிவும்" (*பெருங். 1. 37:37.*) காற்கீழ்-யானைக் காலின் கீழே. அடி, 1-2: "கையகத் தொழித்ததன் கையகம் புக்குப், பொய்பொரு முடங்குகை வெண்கோட் டடங்கி, மையிருங் குன்றின் விஞ்சைய னேய்ப்பப், பிடர்த்தலையிருந்து பெருஞ்சினம் பிறழாக்,

வல்லான்-பாய்ச்சுக்காட்டுவான். தான் அகலுதலின், அதனைய கற்றினானாயினான். (133)

(வேறு)

984. மல்ல னீர்மணி வண்ணனைப் பண்டொர்நாட்
கொல்ல வோடிய குஞ்சரம் போன்றதச்
செல்வன் போன்றனன் சீவகன் றெய்வம்போற்
பில்கு மும்மத வேழம் பெயர்ந்ததே.

(இ-ள்.) இக்குஞ்சரம், இவன்மேற்செல்லுகின்றபொழுது, முன்னொரு நாளிலே கண்ணனைக் கொல்லவோடிய குஞ்சரத்தை யொத்தது; அப்பொழுது அச்சீவகனும் அக்கண்ணனையொத்தான்; பின்னர் அக்களிறாகிய தெய்வத்தைக் கண்ணன் கொல்லாதுவிட அது பெயர்ந்து தன்னிலையிலே போயினாற்போல இவனும் கொல்லாதுவிடுதலின், இவ்வேழமும் பெயர்ந்துதன்னிலையிலே போயிற்றென்க.

பகையன்மையின், இவன் விலங்கிற்கும் உயிரளித்தான். கண்ணன் தனக்குப் பகையாதலிற் கொன்றான். ஈண்டு அதனைக் கொல்லாது விட்டானாயின் அதுபோலுமெனப்பிற்கூறியது இல் பொருளுவமை. கண்ணனைக் கொல்லத் தெய்வம் யானையாய் வருதலின், 'தெய்வம்' என்றார். (134)

கடக்களி றடக்கிய கருணை மறவ" *(சிலப்.15: 49-53.)* ஐயென-வியக்கும்படி. காலின்கீழ் வல்லானாடிய மணி வட்டேய்ப்ப ஐயென அடங்கிக் கரந்து எனமாறியி யைக்க. மணிவட்டு: "சிறாஅர் நெல்லிவட்டாடும்" *(நற்.3)*; "அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே" *(குறள், 401.)* குருசில்: சீவகன்; எழுவாய். கரந்து-மறைந்து சென்று. யானையைச் சேணில் அகற்றினான்.

984. மல்லல்-வளம். நீர்-கடல். மணிவண்ணன்-திருமாலாகிய கண்ணபிரானை. பண்டு என்றது கிருஷ்ணாவதாரத்தை. குஞ்சரம்-குவலயாபீடம் என்னும் யானை. அச்செல்வன்-கண்ணபிரானை. தெய்வம் போல்-கண்ணபிரானால் கொல்லப்படாது விடப்பட்ட அக்களிறாகிய தெய்வம் போயினாற்போல. மும்மதம் பில்கும் வேழம்: அசனிவேகம். பெயர்ந்தது-இயல்பான நிலையோடு சென்றது. சீவகனைக் கொல்லவந்த அசனிவேகம் கண்ணபிரானைக் கொல்லவந்த குவலயாபீடம் போன்றிருந்தது. கஞ்சனுக்கு நட்புள்ள தெய்வங்களாகிய பூதனை, கழுதை, குதிரை, மருதமரம், பனை, யானை, சகடம் என்ற ஏழனுள், யானையாகிய தெய்வமேகண்ணபிரானைக் கொல்லவந்தது; அந்த யானையைக் கொல்லாதுவிட்டமையின், கண்ணபிரான் கரிவரதனாயினான் என்பர்; இச்சரிதம் ஸ்ரீபுராணத்தில், 22-ஆம் தீர்த்தங்கரர்புராணத்திலுள்ளது.

(வேறு)

985\. ஒருகை யிருமருப்பின் மும்மதத்த
தோங்கெழிற்குன் றனைய வேழம்
திருகு கனைகழற்காற் சீவகன்வென்
றிளையாட்கு டைந்து தேனார்
முருகு கமழலங்கன் முத்திலங்கு
மார்பினனைஞ் ஞூற்று நால்வர்
அருகு கழல்பரவத் தனியேபோ
யுய்யான மடைந்தா னன்றே.

(இ-ள்.) கைமுதலியவற்றையுடைய குன்றனைய வேழத்தைத் சீவகன் வென்று குணமாலைக்கு அறிவுமுதலியன தோற்றலின், ஐஞ்ஞூற்று நால்வர் கழல்பரவாநிற்கவும் தனியேபோய்ப் பொழிலிலே சேர்ந்தானென்க.

[1]த்தை அறியலாகாதென்று பொழிலைச்சேர்ந்தான்.[2] (135)

985\. ஒருகை இருமருப்பின் மும்மதத்தது என்றது முரண்தொடை. மும்மதத்த தாகிய குன்றனைய வேழத்தை. திருகு கனைகழல்-முறுக்கிய ஒலியையுடைய வீரக்கழல். இளையாட்கு: குணமாலைக்கு. உடைந்து-அறிவுமுதலியனதோல்வியுற்று. முருகு-வாசனை. முத்து-முத்து மாலை. அலங்கலும், முத்தும் இலங்குகின்ற மார்பினன்; என்றது சீவகனை. ஐஞ்ஞூற்று நால்வர்-சீவகனுடைய தோழர்கள்; *சீவக.292, 364,* அடிக். கழல்-சீவகனுடைய பாதத்தை. பரவ-புகழ. உய்யானம்-பொழில். மார்பினனாகிய சீவகன், வேழத்தைவென்று ஐஞ்ஞூற்று நால்வர் தன்கழல்பரவவும்தனியேபோய் உய்யானம் அடைந்தான் என்க.

(உரை) [1]த்தை-காந்தருவதத்தை.

[2]இதன்பின்,

"ஆடவர்க்கூட வனங்கனும்மதி
வாடிய வாட்கணி ரைத்தலும் வார்குழைச்
சேடியர்கைதொழத் தோற்றிய வொண்சுடர்
ஊடிய மாட மொளியிழை புக்காள்"

என்னுஞ்செய்யுளொன்று, மூலமட்டுமுள்ள சில பிரதிகளிற் காணப் பட்டது. ஏறனான்-குபேரமித்திரன்; இவன் குணமாலையினுடைய தந்தை. விழுங்கு காதலாள்-விழுங்குதல் போன்ற காதலையுடைய விநயமாலை; இவள் குபேரமித்திரனுடைய மனைவி வேற்கட்பாவை; குணமாலைக்கு. காதலாளாகிய தாய்: குணமாலையினுடைய தாயாகிய வினயமாலை. குழைந்த கோதையை-வாடிய பூமாலையை, வருத்த முடைய குணமாலையை.

(வேறு)

986. மணிசெய் கந்துபோன் மருள வீங்கிய
திணிபொற் றோளினான் செல்ல னீக்கிய
அணிபொற் கொம்பினை யழுங்க லென்றுதன்
தணிவில் காதலார் தாங்கொ டேகினார்.

(இ-ள்.) கந்துபோல்வீங்கிய தோளினானாலே வருத்தம் நீக்கப்பட்ட குணமாலையைக் குறைவில்லாத காதலையுடையார் தாம் அழுங்கலென்று கொண்டேகினாரென்க.

மருள-கந்ததென்றுமருளும்படி. [1]இவள்வேட்கைவருத்தத்தை யானைக்குவருந்தினாளாகஉட்கொண்டாராய், 'அழுங்கல்' என்றார்.(136)

987. முழங்கு தெண்டிரை மூரி நீணிதி
வழங்க நீண்டகை வணிகர்க் கேறனான்
விழுங்கு காதலாள் வேற்கட் பாவைதாய்
குழைந்த கோதையைக் கண்டு கூறினாள்.

பாவையுடையதாய், வினயமாமாலையென்னும் பெயரை யுணர்த்திற்று; பாவைபெயர் குணமாலையாதலின். வருத்தந்தோன்ற, 'குழைந்த கோதை' என்றார்.

---

986. மணிசெய்-மணியாற்செய்த. கந்து-தூண். மருள-மயங்கும்படி. வீங்கிய-பெருத்த. தோளினான்-சீவகனால். செல்லல் நீக்கிய-வருத்தம் நீக்கப்பட்ட. பொற்கொம்பினை-பொன்னால் அமைந்த கொம்பு போன்ற குணமாலையை. அழுங்கல்-வருந்தாதே. தணிவில்-குறை வில்லாத. காதலார்: தோழியர். கொடு-கொண்டு. பொற்கொம்பினைக் காதலார்தாம் அழுங்கலென்று கொண்டு ஏகினார் எனமாறி முடிக்க.

(உரை) [1]இவன் வேட்கை வருத்தமென்றது குணமாலைக்குச் சீவகன்மீது உண்டானவிருப்பத்தால் பிறந்த வருத்தத்தை.

987. முழங்கு-ஒலிக்கின்ற. திரை-கடல்; ஆகுபெயர். மூரி-பெருமை. திரைபோலும் நிதியை. வழங்க-கொடுத்தற்கு. வணிகர்க்கு ஏறனான்-குபேரமித்திரன்; இவன் குணமாலையினுடைய தந்தை. விழுங்கு காதலாள்-விழுங்குதல் போன்ற காதலையுடைய விநயமாலை; இவள் குபேரமித்திரனுடைய மனைவி வேற்கட்பாவை: குண மாலைக்கு, காதலாளாகிய தாய்: குணமாலையினுடைய தாயாகிய வினயமாலை குழைந்த கோதையை-வாடிய பூமாலையை, வருத்த முடைய குணமாலையை.

(இ-ள்.) கடல்போல நிதியை வழங்குதலின் நீண்ட கையை யுடைய குபேரமித்திரன் விழுங்குமாறுபோன்ற காதலையுடைய வினயமாமாலைதன்மகளைக்கண்டு ஒருமொழிகூறினாளென்க. (137)

988. நெய்பெய் நீளெரி நெற்றி மூழ்கிய
கைசெய் மாலைபோற் கரிந்து பொன்னிறம்
நைய வந்ததென் னங்கைக் கின்றெ‌ன
உய்தல் வேட்கையா லுரைத்த லோம்பினார்.

(இ-ள்.) எரியினெற்றியிலே அழுத்தியமாலை போலப்பொன்னிறம் கரிந்து நையும்படி நங்கைக்கு இன்றுவந்த வருத்தமென்னென்று கூறினாள்; அதுகேட்ட தோழிமாரும் அவளிறந்துபடாதிருக்க வேண்டு தலின், யானை கொல்லப் புகுந்த தென்றுரைத்தலை ஓம்பினா ரென்க. (138)

989. முருகு விண்டுலா முல்லைக் கத்திகை
பருகி வண்டுலாம் பல்கு ழலினாள்
வருக வென்றுதாய் வாட்க ணீர்துடைத்
துருகு நுண்ணிடை யொசியப் புல்லினாள்.

(இ-ள்.) அவர் கூறாமையின், அதனையறியாததாய் முல்லைத் தொடையலர்ந்து பரக்கின்ற முருகைப்பருகி வண்டுலாங் குழலினாளை வருகவென்று கண்ணீரைத் துடைத்து இடைவருந்தப் புல்லினா ளென்க. (139)

---

988. எரியின் மிகுதிதோன்ற நெய்பெய் எரி என்றார். எரிநெற்றி. நெருப்பின் உச்சியில். மூழ்கிய அழுத்திய. கைசெய்மாலை-கையாற் புனைந்த பூமாலை. பொன்னிறம்-பொன்போன்றநிறம். மாலைபோல் பொன்னிறம் கரிந்து. நைய-வருந்தும்படி. நங்கைக்கு: குணமாலைக்கு. 'நங்கைக்கு இன்று வந்தது என் என' என்று மாறியியைக்க. என-என்று விநயமாலை குணமாலையின் தோழியரைக் கேட்ப. உய்தல்வேட் கையால்-குணமாலை பிழைத்தலிலுள்ள விருப்பத்தால். உரைத்தல் ஓம்பினார்-யானை கொல்லப்புகுந்ததென்று சொல்லுதலைச் சொல்லாமல் இருந்தனர்.

989. முருகு-வாசனை. விண்டு-அலர்ந்து. உலாம்-பரக்கின்ற. முல்லைக்கத்திகை-முல்லைப்பூமாலை. உலாம்-சஞ்சரிக்கின்ற. முல்லைக் கத்திகை விண்டு உலாம் முருகைப்பருகி வண்டு உலாம் குழலினாள் என மாறியியைக்க. உந்தல் ஐம்பாலாதலின் 'பல் குழலினாள்' எனப் பன்மையாள் கூறினார். குழலினாள்-குணமாலையை. தாய்-விநயமாலை. உருகு-மெலிகின்ற. ஒசிய-வருந்தும்படி. தாய், குழலினாளை வருகவென்று (அவள்) கண்ணீரைத் துடைத்து இடை ஒசியப்புல்லினாள் என்க.

990. கடம்பு சூடிய கன்னி மாலைபோல்
தொடர்ந்து கைவிடாத் தோழி மாரொடும்
குடங்கை யுண்கணாள் கொண்ட பண்ணையுள்
அடைந்த துன்பமென் றறிவி னாடினாள்.

[1]இருவரும் கன்னியராதலிற் கன்னிமாலையென்றார். கண்ணி மாலை பாடமாயின், [2]கண்ணிகட்டினாற்போலுமாலையாம்.

(இ-ள்.) கடம்புபூத்த மாலைபோலதொடர்ப்பட்டுக்கைவிடாத தோழிமாருடனே உண்கணாள்கொண்ட விளையாட்டின் மிகுதியால் வந்த வருத்தமேயென்று தன் அறிவாலே நாடினாளென்க. *(140)*

991. கம்மப் பல்கலங் களைந்து கண்டெறூஉம்
உம்மப் பல்கல நொய்ய மெய்யணிந்
தம்மென் மாலையு மடைச்சிக் குங்குமம்
கொம்மை மட்டித்தார் கொடிய னாளையே.

(இ-ள்.) தாய் அங்ஙனமிருந்தவளவிலே, கோலஞ்செய் கின்றவர்கள், கொடியனாளை அரியதொலில்களையுடை பேரணி கலங்களை வாங்கிக் கண்ணை ஒளிகெடுக்கும் நொய்ய கலங்களை மெய்யிலே விம்ம அணிந்து கழுநீர் மாலையையுஞ்சேர்த்திக் குங்குமத்தையும் முலையிலே பூசினாரென்க.

---

990. கடம்பு-ஒருவகைமரம். சூடிய-பூத்த. கன்னிமாலை-புதுமை யையுடைய பூமாலை. மாலைபோல் பூத்தலின் மாலை என்றார்; "துறுநீர்க் கடம்பின் றுணையார் கோதை" (*சிறுபாண்.69.*) கைவிடா-நீங்காத. கடம்பு பூத்த மாலைபோல் தொடர்பு நீங்காததோழியர்; "திணிநிலைக் கடம்பின் றிரளரை வளைஇய, துணையமை மாலையிற் கைபிணி விடேஎம்" (*குறிஞ்சிப்.176-7.*) குடங்கை-உள்ளங்கை. குடங்கைபோன்ற கண்ணள்; *342, அடிக். ; 1290, 2006, 3139.* பண்ணையுள்-விளையாட்டினுள். அறிவின் நாடினாள்-தன் அறிவாலே தெரிந்து கொண்டாள்.

(உரை.) [1]இருவரும் என்றது குணமாலை, சுரமஞ்சரி என்பவர் களை [2]"கண்ணி கட்டிய கதிர வன்ன, ஒண்குர னொச்சித் தெரியல் சூடி" (*நற்.200:1-2.*)

991. கம்மப்பல்கலம்-தொழிலையுடையபலஆபரணம்; *பெருங்.1. 44:35; 2. 2:171.* கண்தெறூஉம் நொய்ய பல்கலம் எனமாறுக. விம்ம மெய்யணிந்து; விம்ம-வீங்கும்படி. அடைச்சி-சேர்த்து. கொம்மை-நகிலில். மட்டித்தார்-பூசினார்.

உடம்பு [1]நுணுகுகின்றமையுணர்ந்து நொய்யவற்றை விம்ம அணிந்தார். புறத்தே கோலஞ்செய்ய அகத்தே சிதைவுபிறத்தலின், இது [2]புறஞ்செயச்சிதைதலென்னு மெய்ப்பாடு. *(141)*

992. அம்பொன் வள்ளத்து ளமிர்த மேந்துமெங்
கொம்பி னவ்வையைக் கொணர்மின் சென்றெனப்
பைம்பொ னல்குலைப் பயிரும் பைங்கிளி
செம்பொற் கொம்பினெம் பாவை செல்கென்றாள்.

வஞ்சிக்கொம்பின் றன்மையையுடைய தாய்-குணமாலை. பைப்பொனல்குலை-நின்னை; என்றது, குணமாலையை.

(இ-ள்.) வினயமாமாலை, பொற்கொம்பின் றன்மையுடைய எம்பாவாய், எனக்கு வள்ளத்தே பாலையேந்தும் எம் அவ்வையைச் சென்று கொணர்மினென்றுகூறி நின்னைப் பைங்கிளியழையா நிற்கும்; இனி அது வருந்தாதபடி ஆண்டுச் செல்லென்று கூறினா ளென்க. *(142)*

(வேறு)

993. நிறத்தெ றிந்துப றித்தநி ணங்கொள்வேற்
திறத்தை வெளவிய சேயரிக் கண்ணினாள்
பிறப்பு ணர்ந்தவர் போற்றமர் பேச்செலாம்
வெறுத்தி யாவையு மேவல ளாயினாள்.

(இ-ள்.) கண்ணினாள், பிறப்புத் தீதென்றறிந்து பற்றற்றாரைப் போலே தமர்பேச்சையெல்லாங் கைவிட்டு உணவு முதலிய வற்றையும்பொருந்தாளாயினாளென்க.

சிறிது பொழுதுநின்று பறித்தவேல். 'வெறுத்து' என்னுந் துணையும் புலம்பித்தோன்றலென்னு மெய்ப்பாடு; செய்தகோலம் துணையொடு கழியப் பெறாதேயழிந்து சுற்றத்திடையும் தனியே

(உரை.) [1]'நுணுகுதல்-மெலிதல். [2]பூவும் சாந்தும் பூணும் துகிலும் முதலாயின கொண்டு புறத்தே கோலம்செய்ய அகத்தே சிதையுண்டாதல்'' *(தொல்.மெய்ப்.18,பேர்.)*

992. வள்ளத்துள்-கிண்ணத்துள். அமிர்தம் ஏந்தும்-பாலைஏந்துகின்ற. கொம்பு-வஞ்சிக்கொம்பு. அவ்வை-தாய். சென்றுகொணர்மின் என. பயிரும்-அழைக்கும். பாவை:விளி.

993. நிறத்து-உயிர்நிலையில். வேல்திறத்தை-வேலின்கூறுபாட்டை. நிறத்து-கண்ணினாள்: *குறுந்.272:5-7.* பிறப்பு உணர்ந்தவர்போல்-பிறப்பைத்தீயதென்று அறிந்தவரைப்போல; *சிற்.97.* தமர் பேச்செலாம் வெறுத்து; தமர்-தம் சுற்றத்தவர். மேவலள்-விரும்பாதவள்.

தோற்றுதலின். மேவலளெனவே [1]இன்பத்தை வெறுத் தாலும், [2]பசியடநிற்றலும் மெய்ப்பாடு. (143)

994. குமரி மாநகர்க் கோதையங் கொம்பனாள்
தமரி னீங்கிய செவ்வியுட் டாமரை
அமரர் மேவரத் தோன்றிய வண்ணல்போல்
குமர னாக்கிய காதலிற் கூறினாள்.

(இ-ள்.) கொம்பனாள், கன்னிமாடத்தே சுற்றத்தைத் தானீங்கிய காலத்தே தேவர்வேண்டத் தாமரையிற்றோன்றிய முருகனைப்போலும் குமரனுண்டாக்கிய காதலாலே சிலசொற் கூறினாளென்க. (144)

995. கலத்தற் காலங்கல் லூரிநற் கொட்டிலா
முலைத்த டத்திடை மொய்யெருக் குப்பையா
இலக்க மென்னுயி ராவெய்து கற்குமால்
அலைக்கும் வெஞ்சர மைந்துடை யானரோ.

(இ-ள்.) கொடிய சரமைந்தும் ஐந்தாக எய்யவெடுத்த காமன், என்னைப் பெறுதலின் எனது முலைத்தடத்திடை எருக் குப்பையாக, எனதுயிர் இலக்காக எய்து என்னை அலையநிற்கும்; ஆதலால், கல்லூரியையுடைய விற்பயிற்றுந் தானத்தே தான் விற்றொழிலைத் தொடங்குகின்ற காலமாக நினைத்துக் கற்கின்ற தொழிலை நடத்தாநின்றா னென்க.

[1]கற்பார் எருவிலும் இலக்கிலுமெய்து கற்பராதலின்.

(உரை.) [1]'யாழும் குழலும் பூவும் சாந்தும் முதலாக இன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருள்கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத் தோன்றுதல்' (தொல். மெய்ப். 22, பேர்.) [2]பசிவருத்தவும் அதற்குத் தளராது உணவு மறுத்தல், (ஷை. ஷை. ஷை. ஷை.)

994. குமரிமாநகர்-கன்னியாமாடத்தில். கொம்பனாள்: குணமாலை தமரின்-சுற்றத்தாரிடமிருந்து. செவ்வியுள்-சமயத்தில். அமரர் மேவர-தேவர்கள் வேண்ட. தாமரைத்தோன்றிய அண்ணல்: முருகக் கடவுள்; *பரி.5:49; பு. வெ.209*. குமரன்: சீவகன்.

995. கலத்தற்காலம்-விற்றொழிலைத் தொடங்குகின்ற காலம். கல்லூரி-கல்வி பயிலுமிடம். கொட்டில்-படைக்கலக் கொட்டில். இடை-நடுவிடம். எருக்குப்பை-எருக்குவியல். இலக்கம்-குறி. கற்கும்-கற்பான். அலைக்கும்-வருத்தும். சரம் ஐந்துடையான்: காமன்.

(உரை.) [1]இலக்கத்தில் அம்பை எய்து கற்றல்; "இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மார், இகலின ரெறிந்த வகலிலை முருக்கு" (*புறநா.169.*).

இது [2]மடந்தபவுரைத்த லென்னுமெய்ப்பாடு; அறிவுமட நீங்கிக்காமப் பொருட்கண்ணே அறிவுதோன்ற நிற்றலின். (145)

996. பூமி யும்பொறை யாற்றருந் தன்மையால்
வேமெ னெஞ்சமும் வேள்வி முளரிபோற்
றாம மார்பனைச் சீவக சாமியைக்
காம னைக்கடி தேதம்மின் றேவிர்காள்.

(இ-ள்.) என்னெஞ்சமும் வேள்வியிலிட்ட தாமரைப்பூப் போலே பூமியு முட்படப் பொறையைச் செலுத்துதற்கரியதொரு தன்மையாலே வேவா நிற்கும்; ஆதலால், மார்பனைச் சாமியைக் காமனைத் தேவிர்காள், கடிதாக அழைத்துத் தருமினென்றானென்க.

'வேம்' என்னுந்துணையும் [1]காதல்கைம்மிகள்; காமம் கையிகந்தவழி நிகழுமாதலின்; "உள்ளி னுள்ளம் வேமே" (*குறுந்.102*) என்பது உதாரணம். தம்மினென்பது. [2]தூதுமுனிவின்மைப்பாற் படும்; "கானலுங் கழறாது" (*அகநா.170*) என்னும் பாட்டு உதாரணம்; [3]அறனளித்துரைத்தலுமாம். (146)

997. (1) கையி னாற்சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும்
மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேன்
செய்த வம்புரி யாச்சிறி யார்கள்போல்
உய்ய லாவதொர் வாயிலுண் டாங்கொலோ.

(உரை.) [2]'விளையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமடம் நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிது அறிவு தோன்றுதல்' (*தொல். மெய்ப்.16, பேர்.*)

996. பூமியும்-பொறுத்தலிற் சிறந்த பூமியும். என் நெஞ்சமும் வேள்வி முளரிபோல வேம். வேள்வி-யாகம். முளரி-தாமரைப்பூ. நெஞ்சம்வேம்; "உள்ளி னுள்ளம் வேமே..........வான்றோய் வற்றே காமம்" (*குறுந்.102:1-3.*) தாமம்-மாலை; ஒளியுமாம். தேவிர்கள்: விளி. கடிதேதம்மின்என்க.

(உரை.) [1]'காமம் கையிகந்தவழி நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி' (*தொல். மெய்ப். 23, பேர்.*) [2]'புள்ளும் மேகமும் போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூதிரந்து பன்முறையானும் சொல்லுதல்' (ஷை. ஷை. ஷை. ஷை.) [3]'அறக்கிழவனை அன்பு செய்தல்' (ஷை. ஷை.22, ஷை.)

997. கையினாற்சொல-வாயாற்பேச முடியாமல் கையால் காண்பிக்கவும். மொய்கொள்-குறைகளெல்லாம் செறிதல் கொண்ட. சிந்தையின்-மனத்தால். மூங்கை-ஊமை. செய்தவம்-முற்பிறப்பிற் செய்ததவத்தை. சிறியார்கள்-அறிவிலார். செய்தவம் புரியாச்சிறியார்கள் போல மூங்கையுமாயினேன் என இயைக்க; "நோய்நிலை நுவல கிற்றிலள், ஊமரின் மனத்திடை யுன்னி விம்முவாள்'' (*கம்ப. மிதிலைக்.*

998. (2) கண்ணும் வாளற்ற கைவளை சோருமால்
புண்ணும் போன்று புலம்புமென் னெஞ்சரோ
எண்ணில் காம மெரிப்பினு மேற்செலாப்
பெண்ணின் மிக்கது பெண்ணல தில்லையே.

999. (3) சோலை வேய்மருள் சூழ்வளைத் தோளிதன்
வேலை மாக்கடல் வேட்கைமிக் கூர்தர
ஓலை தாழ்பெண்ணை மாமட லூர்தலைக்
கால வேற்றடங் கண்ணி கருதினாள்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) பிறர்க்குக் கூறலாகாமற் குறைகளெல்லாம் செறிதல் கொண்ட சிந்தையால், மூங்கையாயினேனென்றாள். இது [1]சிதைவு பிறர்க்கின்மை, புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினில் நிறுத்தலின். சிறியார்- அறிவிலாதார். வாயில்-கூட்டுவார்.

42.) உய்யலாவதொர் வாயில்-யான் பிழைத்தற்குரிய தொரு தூது. உண்டாங்கொலோ-உண்டாகுமோ; கொல்: அசைநிலை.

(மேற்.) அடி. 1-2: பிரயோக. காரகப்.5; இ-கொ.ஒழிபு.5.

998. வாளற்ற-ஒளியற்றன; ''கண்ணே, நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே'' (குறுந்.44:1-2.) சோரும்-கழன்றுபோகும்; ஆல், அசை, புலம்பும்-வருந்தும். புண்ணும்; உம்மையை நெஞ்சென்பதொடு பிரித்துக் கூட்டுக. நெஞ்சரோ; அரோ, அசை. எண்ணில்-எல்லை யில்லாத. மேற்செலா-நடக்க முடியாத. பெண்ணின் மிக்கது-பெண்மைச் சாதியைக்காட்டிலும்; "கடலன்னகாம முழந்து மடலேறாப், பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்" (குறள்.1137); ''கண்ணிலாங் கவினொளிக் காளை மார்திறத், துண்ணிலா வெழுதரு காம வூழெரி, வெண்ணிலாச்சுடர்சுட விரிந்து நாண்விடாப், பெண்ணிலாம் பிறிதுயிர் பெரிய தில்லையே" (சூளா. குமாரகாலச். 14); ''எண்ணில் காமமெரிப்பினு மேற்செலாப் பெண்மையும் நாணும்' (சிலப்.6:109-10, அடியார். உரைநடை.)

999. சோலைவேய் மருள்-பொழிலிலேயுள்ள மூங்கிலைப் போன்ற. பசுமையின் மிகுதிதோன்ற 'சோலைவேய்' என்றார். வேய்மருள்தோளி, சூழ்வளைத் தோளி எனத் தனித்தனியியைக்க. தோளி: குணமாலை. வேலை மாக்கடல்; வேலை-கரை; கூர்தர-மிகுந்து பரத்தலாலே. வேட்கை கடல் போல் கூர்தர என மாறியியைக்க. பெண்ணை-பனை. பெண்ணைமாமடல். பனைமடலாற் செய்த குதிரையை. மடலூர்தலை-ஆடவர் மடலூரும் தன்மையை. ஆடவர் மடலேறுதல்: நற்.146,377. காலவேல்; "காலன் வடிவாய வேலான்" (நள.கலிதொடர். 105.) தடங்கண்ணியாகிய தோளி தன்வேட்கைகடல் போல் மீக்கூர்தர ஆடவர் காமத்தால் மடலூர்தலைக் கருதினாள் என்க.

(2) [2]அவனுருவெளிப்படுதலின், அதனையேநோக்கி வேறொரு பொருளினை நோக்காமையிற் காண்டற்றொழிலின்றாதலின், 'கண்ணும் வாளற்ற' என்றாள். இஃது [3]எதிர்பெய்துபரிதல். வளை சோருதல், [4]உடம்பு நனிசுருங்கல். நெஞ்சம் புண்போன்று புலம்பும். இது முதலாகக் [5]கலக்கம்; கூறத்தகாதன கூறலின். அது தலைவிக்காயின், "பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமணலாகப், புறங்காவிற் போக விறைப்பேன்" *(கலி.144)* என்றாற் போல்வனவும், தலைவற்காயின், மடலேறுதல் முதலிய கூறலுமாம். மேற்செலா-நடக்க மாட்டாத.

(3) சோலைவேய், பசுமைக்கு. ஊர்தலை-உலகத்தில் ஆடவர் மடலூருந்தன்மையை.

(இ-ள்.) வளைத்தோளி, கண்ணி, தன்வேட்கை கடனீர் போல மிக்குப் பரத்தலின், தவஞ்செய்யாதாரைபோல மூங்கையுமாயினேன்; கண்ணும் வாளற்ற; வளையும் சோரும்; நெஞ்சும் புலம்பும்; இங்ஙனம் எல்லையில்லாத காமம் முழுக்கநின்று சுட்டாலும் பெண்ணை மாமடலூர்தலை மேற்செல்லாத பேதைச் சாதியிற்காட்டிற் கொடுமைமிக்கது பெண்ணல்லதில்லையாயிருந்ததென்றுகூறி இக்காலத்தே பிழைக்கலாவதொரு வாயிலுண்டாமோவென்று கருதினாளென்க.

ஈண்டுக் கூறியது, புலனெறிவழக்கமல்லாத காந்தருவமாய் ஆசுரத்தின் பாற்படும் [6]கைக்கிளையாதலின், மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்களை முறையிற் கூறாது மயங்கக்கூறினாரென்றுகொள்க. *(147-9)*

"கடலன்னகாமத்தராயினும் பெண்டிர், மடலூரார்மைந்தர்மேலென்ப" *(தொல்.அகத்.35, ந.மேற்.)* என்பதனால் கருதினாளென்றார்.

(உரை.) [1]'சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது அங்ஙனம் நகுநய மறைத்த வழியும் உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினை நிறுத்தல்' *(தொல்.மெய்ப்.13, பேர்.)* [2]அவன்-சீவகன். [3]'எதிர்பெய்துபரிதலென்பது, உருவுவெளிப்பாடு; அது, தலைமகனையும் அவன் தேர் முதலாயினவற்றையும் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல்' (ஷை. ஷை. 22, பேர்.) [4]'உடம்பு நனி சுருங்கலென்பது, அவ்வுண்ணாமை உயிரிற்செல்லாது உடம்பிற் காட்டுதல்' (ஷை. ஷை. ஷை. பேர்.) [5]'கலங்கிமொழிதல்-கையொடுபட்ட கள்வரைப் போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாற்றம் தோன்றச் சொல்லுதலும்; அஃதாவது தன் மனத்து நிகழாநின்றன தன்னையறியாமற் சில புலப்படச் சொல்லுதலாயிற்று' (ஷை. ஷை. 18, பேர்.) [6]கைக்கிளை-ஒருதலைக்காமம்; ஈண்டு இஃது அகனைந்திணைக்கண் தழுவிக்கொள்ளப்படும் கைக்கிளை யன்றாதலின் அகப்புறமாகிய; 'ஆசுரத்தின்பாற்படும் கைக்கிளை' என்று கூறினார்.

1000. உய்யு மாறுரை யுன்னைய லாலிலேன்
செய்ய வாய்க்கிளி யேசிறந் தாயென
நைய னங்கையிந் நாட்டகத் துண்டெனிற்
றைய லாய்சம மூாதுரை யென்றதே.

தாய்தந்தையிலுஞ் சிறந்தாயென்றாள், அவர்க்குக் கூறலாகாதவை கூறுதலின்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கருதினவள், அருகிருந்த கிளியைக்கண்டு, கிளியே, சிறந்தாய், உன்னையொழிய வேறொரு வாயிலை யானுடையேனல்லேன்; இனி, யான் உய்யும்படி வாயிலையுரையாயென்றாளாக, அக்கிளியும், நங்காய், நீ நையாதே கொள்ளென முற்கூறி, தையலாய், அவன் இந்நாட்டிலேயுண்டாயின் வருந்தாதே உரைப்பாயாக வென்றதென்க. (150)

1001. தெளிக யம்மலர் மேலுறை தேவியின்
ஒளியுஞ் சாயலு மொப்புமை மில்லவள்
களிகொள் காமத்திற் கையற வெய்தித்தன்
கிளியைத் தூதுவிட் டாள்கிளந் தென்பவே.

[1]கயம்-பதுமையென்னுங்கயம்.

(இ-ள்.) தேவியிற்காட்டில் ஒளியும்சாயலும் வேறொப்பிலாதவள், காமத்தாலே செயலறவெய்தித் தன் வருத்தத்தை வெளியாகக்கூறித் தன்பிள்ளையைத்தூதாகப் போகவிட்டாளென்க. (151)

1000. உய்யுமாறு-யான்பிழைக்கும்படி. உரை-தூதாக உரைப்பாயாக. உன்னையலால் இலேன்-உன்னை ஒழிய வேறொரு தூதை யான்பெற்றிலேன். என- என்று குணமாலை கூற. 'கிளியே, சிறந்தாய், உன்னையலால் இலேன்; உய்யுமாறு உரை என' என்று மாறியியைக்க. நங்கை: விளி. நையல்-வருந்தாதே. இந்நாட்டகத்து உண்டெனின்-சீவகன் இந்நாட்டிலே உள்ளானாயின். சமழாது-வருந்தாமல். என்றது-என்று கிளி கூறிற்று.

(மேற்.) அடி, 4: *தொல்*. எச்ச. 56, ந.

1001. தேவியின்-திருமகளைக் காட்டிலும் இன்; உறழ்பொரு. சாயல்-மென்மை. களித்தலைக்கொண்ட காமத்தால்; "உள்ளக் களித்தலும்...... காமத்திற் குண்டு" (*குறள்*.1281.) கையறவு-கையாறு; *தொல்*. மெய்ப்.18. கிளந்து தூது விட்டாள் என்க; கிளந்து-தன் வருத்தத்தைக்கூறி.

(உரை.) [1](*பி.ம்.*) 'கயம்-பத்மை, மகாபத்மை யென்னும் கயங்கள்.'

1002. பூணொ டேந்திய நெம்முலைப் பொன்னனாள்
நாணுந் தன்குல னுந்நலங் கீழ்ப்பட
வீணை வித்தகற் காணிய விண்படர்ந்
தாணுப் பைங்கிளி யாண்டுப் பறந்ததே.

தான் ஏந்திய பூணுடனே விருப்பஞ்செய்கின்ற முலை.

(இ-ள்.) நேயத்தையுடைய பைங்கிளி, பொன்னனாளது நாணும் குலனும் நன்மைகுறையும்படி அவள் வேட்கையறிவித்தற்கு யாழ் வென்று கொண்ட தத்தையை விரும்பினவனைக் காணவேண்டி விண்ணிலே சென்று அவனிருக்கின்றவிடத்தே பறந்ததென்க. *(152)*

(வேறு)

1003. கூட்டினான் மணிபல தெளித்துக கொண்டவன்
தீட்டினான் கிழிமிசைத் திலக வாணுதல்
வேட்டமால் களிற்றிடை வெருவி நின்றதோர்
நாட்டமு நடுக்கமு நங்கை வண்ணமே.

(இ-ள்.) பலமணிகளையும் கரைத்துக்கொண்டு பலநிறத்து வண்ணங் களையுங்கூட்டினான்; அங்ஙனங்கூட்டினவன் கிழிமேலே குணமாலை யானையின் முன்னர் அஞ்சிநின்ற நடுக்கத்தையும் தன்னை நோக்கின நோக்கினையும் அவள் தன் செயலாகவே தீட்டினானென்க.

இக்கருத்தானன்றே, ''நீல நெடுங்கணாற் கவர்ந்த கள்வி, அஞ்சனத்து வலையாடி நடுங்கினாள்" *(சீவக.1024)* என்கின்றான். *(153)*

1004. நெகிழ்ந்துசோர் பூந்துகி னோக்கி நோக்கியே
மகிழ்ந்துவீழ் மணிக்குழன் மாலை காறொடும்
முகிழ்ந்துவீங் கிளமுலை முத்தந் தைவரும்
புகழ்ந்துதன் றோள்களிற் புல்லு மெல்லவே.

1002. ஏந்திய பூணொடு எனமாறுக. பொன்னனாள்: குண மாலை. குலன்-குலவொழுக்கம். கீழ்ப்பட-குறையும்படி. குலமகளிர் தம் காமநோயைக் கூற நாணுதல்: *சீவக.1028;* "தாமுறு காமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்ப, தாமென லாவ தன்றா லருங்குல மகளிர்க் கம்மா" *(கம்ப. சூர்ப்பணகைப்.45.)*; *வி-பா.* வேத்திரகீயச்.5 வீணை வித்தகன்: *சீவக.28,* அடிக்.காணிய-காண. ஆணு-நேயம்; "ஆணு விசும்பி னாகாய கங்கை" *(மணி.* பதிகம். 17); யாணு என்பதன் விகாரமாகக் கொள்ளின் அழகென்று கொள்க. ஆண்டு-சீவகனிருக்குமிடத்தில்.

1003. தெளித்து-கரைத்து. கொண்டவன்: பெயர். திலகவாணுதல்: குணமாலை. வேட்ட-விரும்பிய. வெருவி-அஞ்சி. நாட்டம்-பார்வை. நாட்டத்தையும் நடுக்கத்தையும் நங்கையின் வண்ணமாகவே கிழிமிசைத் தீட்டினானென்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனமெழுதினவன், நெகிழ்ந்துவீழ்கின்ற துகிலொன்றையும் திருத்தலாகாதென்று மனத்தாற்குறித்து அதனைப் பார்த்து நின்றே மகிழ்ந்து குழன் முதலியவற்றைத் திருத்தத்தொடும்; முகிழ்ந்து வீங்கிளமுலையின் முத்தத்தையும் செவிதாக இடத்தொடும்; புகழ்ந்து தன் தோள்களின்மேலே மெல்லப் புல்லுமென்க.

நோக்கி: இது [1]நோக்கனோக்கம். நோக்கியே: இது [2]பொறியானோக்கு நோக்கம். வெருவிநின்ற நடுக்கமெழுதலின், குலைந்தவவற்றை மயக்கத்தாற்றிருத்தத் தேடினானென்க. மாலை, அவள் பெயருமாம். மணிக்[3]குரன் மாலையும் பாடம். (154)

1005. படைமலர் நெடுங்கணாள் பரவை யேந்தல்குல்
மிடைமணி மேகலை நோற்ற வெந்தொழிற்
புடைதிரள் வனமுலைப் பூணு நோற்றன
அடிமலர்த் தாமரைச் சிலம்பு நோற்றவே.

(இ-ள்.) படையுமலரும்போன்ற கண்ணாளுடைய வல்குலிலே மிடைந்த மேகலைநோற்றன; கொடிய தெழிலையுடைய முலையிற் பூண்களும் நோற்றன; அடித்தாமரையிற் சிலம்புகளும் நோற்றன; யானே நோலாதேனென்னுமென்க.

இது [1]குறிப்பெச்சம். அடிமலர், ஒருசொல். (155)

1006. மின்னணங் குறுமிடை மேவர் சாயலுக்
கின்னண மிறைமகன் புலம்ப யாவதும்
தன்னணங் குறுமொழித் தத்தை தத்தையை
மன்னணங் குறலொடு மகிழ்ந்து கண்டதே.

1004. நோக்கி-மனத்தால் நோக்கி; இது நோக்கனோக்கம். நோக்கி-கண்ணால்பார்த்து. வீழ்மணிக்குழல்-அவிழ்ந்து விழுந்த நீலமணி போன்ற கூந்தலில். அணிந்த மாலையைக்கால் தொடும். கால் தொடும்-கையால் திருத்தத் தொடுவான். முகிழ்ந்து-அரும்பி. முத்தம்-முத்துமாலை. தைவரும்-தடவுவான். அடி, *3: பெருங்.1. 40:50; 2. 16:85; 3. 24:181.* மெல்லப்புல்லும்; புல்லும்-அச்சித்திரத்தைத் தழுவிக் கொள்வான்.

(உரை.) [1]*தொல்.* வேற்றுமைமயங்கு. *10.* [2]பொறி-கண். [3]ஐம்பாலுள் ஒருவகை; *பு-வெ.223,* உரை.

1005. படைமலர்-படையும் மலரும்; "பண்டாரங் காமன் படையுவள் கண்காண்மின்" *(பரி.11:123.)* மிடைமணி-நெருங்கிய மணிகளையுடைய. நோற்ற-நோற்றன. புடைதிரள்-பக்கம் திரண்ட. வனம்-அழகு.

(மேற்.) மு.கல். 'வானவர்', *39,* மயில்.

(உரை.) [1]*குறள். 1090,* பரிமேல்.

[1]மேவரு: விகாரம். யாவதுமென்றது-அறிவு முதலிய குணங் களை.

(இ-ள்.) இறைமகன் குணமாலைக்கு இன்னணம் புலம்பக் கண்டு, அவன் அங்ஙனம் மிக வருத்தத்தையுறுதலினாலே முடிந்த தென்றுமகிழ்ந்து, தன்னுடைய குணமாலையது வருத்தமுற்ற மொழியை அறிக்கலுற்ற கிளி அதற்கு இடையீடாகக் காந்தருவதத்தை வருகின்ற நிலையைக் கண்டதென்க.

மன்-மிகுதி. எல்லாவழியானும் பெறுதற்குரியவன் வருந்து தலின், 'இறைமகன்புலம்ப' என்றார். *(156)*

1007. ஆடுபாம் பெனப்புடை யகன்ற வல்குன்மேற்
சூடிய கலைப்புறஞ் சூழ்ந்த பூந்துகில்
ஓடிய வெரிவளைத் துருவ வெண்புகை
கூடிமற் றதன்புறங் குலாய கொள்கைத்தே.

(இ-ள்.) பாம்பென அகன்ற அல்குன்மேற் சூடின மேகலையைப் புறத்தே சூழ்ந்த துகில் வளையவோடின உருவத்தையுடைய எரியை வெண்புகை கூடி வளைத்து அதன்புறத்தே நிலைபெற்ற தன்மைத் தென்க.

பாம்பு, அல்குற்கேயுவமையாதலின் [1]அடுத்துவரலுவமை யன்று; "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" (*தொல். உவம.36*) என்றார். மற்று, அசை. "மாண்குலாங்குணத்தினால்" (*சீவக.2233*) என்பர்பின்னும். *(157)*

1006. மின்னலை வருத்தலுறும் மிடை மேவர்=மேவரு- விரும்புதல் வரும்; காமரு காமர் எனவந்தாற்போல்வது. சாயலுக்கு- சாயலையுடைய குணமாலையின் பொருட்டு. இன்னணம்-இன்ன விதம். இறைமகன்: சீவகன். புலம்ப மகிழ்ந்து என இயைக்க; மகிழ்ந்தது கிளியின் தொழில். தன் அணங்கு உறுமொழி-தன்னுடைய குணமாலை வருத்தமுற்ற மொழியையுடைய. தத்தை-கிளி. தத்தையை-காந்தருவ தத்தையை. மன்-மிகுதியான. அணங்குறலோடு-வருத்தத்தோடு. தத்தை, தத்தையை அணங்குறலொடு கண்டதென்க.

(உரை.) [1]மேவருவென்பது மேவர் என்று கடைக்குறைந்தது.

1007. ஆடு-படம் விரித்தாடுகின்ற. புடை-பக்கம். கலைப்புறம்- மேகலையின் புறத்தே. பூந்துகில்-பூத்தொழிலமைந்த ஆடை. ஓடிய- வளைவாக ஓடிய. உருவ எரியை வெண்புகை கூடிவளைத்து எனமாறி யியைக்க. கூடி-சேர்ந்து. அதன்புறம்-எரியின்புறத்தை. குலாய-நிலை பெற்ற; *சீவக.2233*. மேகலைக்கு எரியும், துகிலுக்குப் புகையும் உவமைகள்.

(மேற்.) அடி, 1: *நன். பொது.50*, மயிலை.; சங்கர.; *இ-வி.பொது.18*.

(உரை.) [1] *சீவக.107*, ந.

1008. கொன்வளர் குவிமுலைக் கோட்டிற் றாழ்ந்தன
மின்வளர் திரள்வடம் விளங்கு பைங்கதிர்
இன்வள ரிளம்பறை யெழுதப் பட்டன
பொன்வளர் செப்பின்மேற் பொலிந்த போன்றவே.

கொன்-பெருமை.

(இ-ள்.) முலைக்கோட்டிலே திரள்வடங்கள் கிடந்தன, எழுதப்பட்டனவாகிய பொன்வளர்ந்த செப்பின்மேலே கதிரையுடைய இனிமை வளர்ந்த பிறை பொலிந்தனபோன்றவென்க. (158)

1009. குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்லிட
விண்டலர்ந் தொருபுடை தோடு மின்செய
மண்டல நிறைந்ததோர் மதிய மன்னதே
ஒண்டொடி திருமுகத் துருவ மாட்சியே.

(இ-ள்.) ஒண்டொடிமுகத்தின் உருவத்தினழகு, ஒருபுடையிலே குண்டலம் வில்லிட, ஒருபுடையிலே தோடு ஒளியைவீச வட்ட நிறைந் தொரு மதியமுண்டாயின் அதனையொக்குமென்க. (159)

1010. பூணிற முலையவள் பொருவில் பூநுதல்
மாணிறக் கருங்குழன் மருங்கிற் போக்கிய
நாணிற மிகுகதிர்ப் பட்ட நல்லொளி
வாணிற மின்னிருள் வளைத்த தொத்ததே.

1008. கோட்டில்-சிகரத்தில். தாழ்ந்தன-தங்கிக்கிடந்தன. மின்-ஒளி. திரள்வடம்-திரண்ட முத்துமாலைகள். வடம் முலைக்கோட்டில் தாழ்ந்தன. இன்-இனிமை; *சீவக.326,* அடிக். முலைக்குச்செப்பும், முத்து வடத்துக்குப் பிறையும் உவமைகள்.

1009. ஒருபுடை-ஒருபக்கம். குலாவி-வளைந்து. வில்லிட-ஒளியை வீச. ஒருபுடை குண்டலம் வில்லிட. விண்டு அலர்ந்து-வேறுபட்டு விரிந்து. மின்செய-ஒளியை வீச. குண்டலமும் தோடும்: *சீவக.696,* அடிக். மண்டலம்-வட்டம். மதியமன்னது-மதியத்தை ஒக்கும். ஒண்டொடி: குணமாலை. மாட்சி-அழகு. முகத்தினது உருவமாட்சி மதியமன்னது. பிற்காலத்திற்கு ஆகாததாகிய ஒப்பனைக்கு இக்கவியை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர்; *தொல். செய்.80.*

(மேற்.) அடி, 1-2: *தொல். செய்.80, ந.*

1010. பூணையும் நிறத்தையுமுடைய முலையவள்; குணமாலை. பூண்- ஆபரணம். பொருவில்-ஒப்பில்லாத. பூ-அழகிய. மாண்நிறம்-மாட்சிமைப்பட்ட நிறத்தையுடைய. மருங்கு-பக்கம். போக்கிய-கட்டிய. நாள் நிறம் மிகு கதிர்-நாள்தோறும் நிறம்மிகுகின்ற பிறைச்சந்திரன். பட்டம்-நெறிப்பட்டம். வாள்நிறம்-ஒளிபொருந்திய நிறத்தையுடைய.

(இ-ள்.) பூணையும் நிறத்தையுமுடைய முலையினையுடை யாளது குழலின்பக்கத்தில் நாடோறும் நிறம்மிகுகின்ற பிறை போலும் நுதலிலே கட்டிய நல்லொளிப்பட்டமானது பிறையைச் சேர்ந்த இருளைமின்வளைத்த தன்மையை ஒத்ததென்க. (160)

1011. கடிகமழ் பூஞ்சிகை காமர் மல்லிகை
வடிவுடை மாலைகா றொடர்ந்து வாய்ந்தது
நடுவொசிந் தொல்கிய நாறு மாமலர்க்
கொடியின்மேற் குயில்குனிந் திருந்த தொத்ததே.

(இ-ள்.) மல்லிகைமாலை தன்னிடத்தே கட்டப்பட்டுப் பூமுடி வாய்ந்தது, நடுவுவளைந்து நுடங்கிய பூங்கொடியின்மேலே குயில் வளைந்திருந்த தன்மையையொத்ததென்க. (161)

1012. சிலம்பொடு மேகலை மிழற்றத் தேனினம்
அலங்கலுண் டியாழ்செயு மம்பொற் பூங்கொடி
நலம்பட நன்னடை கற்ற தொக்குமிவ்
விலங்கரித் தடங்கணா ளியாவ ளாங்கொலோ.

(இ-ள்.) இவள் நடை, தேனினம் உண்டுபாடும் பொற்பூங் கொடி சிலம்பும் மேகலையுமொலிப்ப நடைகற்ற தன்மையை யொக்கும்; இவள்யார்கொலென்று ஐயுற்றது கிளியென்க.

இஃது[1]இல்பொருளுவமை. (162)

முலையவளுடைய குழலின் மருங்கில் நுதலிற் போக்கிய பட்ட மானது இருளை வாணிறமின் வளைத்ததொத்தது என மாறிமுடிக்க; நெற்றிக்குப்பிறையும், கூந்தலுக்கு இருளும், நுதற்பட்டத்துக்கு மின்னும் உவமைகள்.

1011. கடி-வாசனை பூஞ்சிகை-பூமுடி. காமர்வடிவுடைய மல்லிகை மாலை; காமர்-அழகிய. கால்தொடர்ந்து-தன்னிடத்தே கட்டப்பட்டு. மல்லிகைமாலை, கால்தொடர்ந்து பூஞ்சிகை வாய்ந்தது என மாறி யியைக்க; மாலைகால் தொடர்ந்து; *சீவக.*637. ஒல்கிய-நுடங்கிய. நாறும்-மணம் வீசுகின்ற. குனிந்து-வளைந்து. மாலையைக் கொண்ட பூ முடிக்குப்பூங்கொடியின்மீதுள்ள குயில் உவமை; *பிரபு.* பிரபுதேவர். 7.

1012. மிழற்ற-ஒலிப்ப. தேனினம்-வண்டின் கூட்டம். அலங்கல் உண்டு-பூமாலையிலுள்ள பூக்களின் தாதை உண்டு; "மாலை தின்று தேனிசைகள் பாட", "சுரும்பெழுந் திருந்துணுந் தொங்கல்" (*சீவக.*630, 661.) யாழ்செயும்-யாழைப்போல ஒலித்தலைச்செய்யும். நலம்பட-அழகுண்டாகும் படி. பூங்கொடி, சிலம்பும் மேகலையும் மிழற்ற நடை கற்றதொக்கும் என மாறியியைக்க. இலங்கு அரி-விளங்குகின்ற செவ் வரியையுடைய. தடங்கணாள்: காந்தருவதத்தை. *சீவக.*1007- முதல் 1012- வரையிலுள்ளனகிளியின் உட்கோள்.

(உரை.) [1]பூங்கொடி நடைகற்ற தன்மையை ஒக்கும் என்றது இல் பொருளுவமை.

1013. யாவளே யாயினு மாக மற்றிவள்
மேவிய பொருளொடு மீண்ட பின்னலால்
ஏவலாற் சேர்கலே னென்று பைங்கிளி
பூவலர் சண்பகம் பொருந்திற் றென்பவே.

(இ-ள்.) பைங்கிளி, இவள் யாவளாயினுமாக; இதனாற் பெற்றதென், இவள் தான் மேவியகாரியத்தை முடித்து மீண்ட பின்னல்லது யான் குணமாலையது ஏவலாற் சேரக்கடவேனல்லே னென்று சண்பகத்தைப் பொருந்திற்றென்க.

ஏ[1]வல்லவனென்றுமாம். *(163)*

1014. மதுக்களி நெடுங்கணாள் வான்பொற் கிண்கிணி
ஒதுக்கிடை மிழற்றச்சென் றெய்தி யூன்கவர்
கதக்களி வேலினாற் கண்டு காமநீர்ப்
புதுத்தளி ரனையவள் புலந்து நோக்கினாள்.

(இ-ள்.) மதுவினது களிப்பைக் கண்ணிடத்தேயுடைய தத்தை, கிண்கிணி நடையிடத்தே ஒலிப்பச் சென்றணுகி ஊனைக் கவரும் வேலினானைக் கண்டு காமத்தாற் புலக்கையினாலே புதுநீரிற் றளிரை யொக்க [1]நடுங்கினவன் பின்பு படத்தைக் குறித்துப் பார்த்தாளென்க.

"கொல்புனற் றளிரி னடுங்குவன ணின்று" *(பதிற்.52)* என்றாற் போல. இனிக் காமநீரால் வளர்ந்த தளிருமாம். *(164)*

1013. இவள் யாவளேயாயினும் ஆக. மற்று: அசை. இவள்: காந்தருவதத்தை. மேவிய பொருளொடு-தான் விரும்பிய காரியத்தை முடித்தலோடு. மீண்டபின் அலால்-சீவகனை நீங்கித் தன்னிடத்திற்குத் திரும்பிச்சென்ற பின்பல்லது. ஏவலால்-குணமாலையினுடைய ஏவலால். பூக்களைஅலர்ந்த சண்பகமரத்தை.

(உரை.) [1]சீவகன்; ஏ-அம்பு; விற்றொழில்.

1014. மதுக்களி-மதுவின் களிப்பை. நெடுங்கணாள்: காந்தருவ தத்தை. ஒதுக்கிடை-தன்னுடைய நடையிடத்தே. சென்று எய்தி-போய் அணுகி. ஊன்-மாமிசத்தை. கதக்களி-கோபத்தையும் வெற்றிக் களிப்பையு முடைய. வேலினான்: சீவகன். காமத்தாற் புலந்து புதுநீர்த் தளிரனையவள் நோக்கினாள் என மாறியியைக்க. புலந்து-ஊடுதலால். எச்சத்திரிபு. நோக்கினாள்-சீவகன் கிழியில் எழுதிக்கொண்டிருந்த குணமாலையின்படத்தைப் பார்த்தாள்.

(உரை.) 'கோபத்தாலும் கரணத்தாலும் நடுங்கிற்றென ஊடலும் கூடலு முணர்த்திற்று' *(சீவக.134, ந.)*

1015. (1) இதுவென வுருவென வியக்கி யென்றலும்
புதிதிது பூந்துகில் குழல்கள் சோர்தலால்
மதுவிரி கோதையம் மாலை நின்மனம்
அதுமறை யியக்கலி னியக்கி யாகுமே.

1016. (2) முளைத்தெழு மதியமுத் தரும்பி யாங்கென
விளைத்தது திருமுகம் வியர்ப்பு வெஞ்சிலை
வளைத்தன புருவமு முரிந்த வல்லையே
கிளைக்கழு நீர்க்கணுஞ் சிவப்பிற் கேழ்த்தவே.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) இயக்கி தெய்வமாதலின், 'இது' என்றார்.

(2) எனவென்பதனைப்பிரித்து [1]முன்னே கூட்டுக. கிளைக் கழுநீர். அலர்ந்த பூவிற்குக் கிளையாகி கழுநீர்.

(இ-ள்.) இவ்வுரு என்னவுருவென்று தத்தைகேட்ப, அவன் இயக்கியென்ற அளவிலே, துகிலுங்குழலுஞ்சோர எழுதுதலின்,

---

1015. இது-இப்படத்திலுள்ள உருவம். என உருவ என-என்ன உருவம் என்று காந்தருவதத்தை கேட்ப. என-என்ன; இடைக்குறை. என்றலும்-என்று சீவகன் கூறுதலும். துகிலும் குழலும் சோர்தலால் இது புதிது. இது புதிது-இவ்வுருவம் புதியதோர் இயக்கியாகும். ஆடையுடன் பிறத்தலும், மயிர் பிறந்த காலத்தி லிருந்தபடியே இருத்தலும் இயக்கர்க்கு இயல்பென்பர். கோதையையுடைய மாலை: குணமாலை. மது-தேன். நின் மனமது-உன்னுடைய மனத்தை; அது: பகுதிப்பொருள் விகுதி. முறை இயக்கலின்-முறையே அவள் வயமாகச் செலுத்துதலின். இயக்கி யாகும்-குணமாலை இயக்கியாவாள்; இயக்கி யென்பதற்கு வேறு காரணம் கற்பித்துக் கூறினாள்.

1016. முத்தரும்பியாங்கு-முத்தைத் தோற்றுவித்தாற்போல. விளைத்தது-உண்டாக்கியது. திருமுகம் வல்லையே வியர்ப்பை விளைத்தது எனமாறியியைக்க. சிலை-வில். சிலைவளைத்தனவெனப் புருவம் முரிந்த என்க. முரிந்த-வளைந்தன. வல்லையே-விரைவாக. கிளைக்கழுநீர்; "கிளைக்கவின் றெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்பு" (முருகு.29) 'பச்சென்ற அரும்புகளி னின்றும் மேலே போந்து அழகு பெற்றுத் தோன்றுகின்ற நீர்க்கீழ்நின்ற சிவந்த அரும்பை' (மேற்படி. 3.) கணும்-கண்ணும். சிவப்பிற் கேழ்த்த-சிவப்பைக்காட்டிலும் சிவந்தன.

மு. "காதலன்மே லூடல் கரையிறத்தல் காட்டுமால், மாதர் நுதல் வியர்ப்ப வாய்துடிப்ப-மீது, மருங்குவளை வின்முரிய வாளிடுக நீண்ட, கருங்குவளைசேந்த கருத்து" (தண்டி.58, மேற்.)

(உரை.) [1]வளைத்தன என்பதனோடு கூட்டுக.

இது புதியதோரியக்கி; நீபொய்கூறினாயுமல்லை; அக்குணமாலை நின்மனமாகிய அதனை முறையே ஆற்றாமைமிகும்படி இயக்கு தலின் இயக்கியா மென்றாளாக, மதியம் முத்தை அரும்பியாங்கு வல்லேதிருமுகம் வியர்ப்பைவிளைத்தது; புருவமும் ஏறி வளைந்தன; கண்ணும் நீர்க்கீழரும்பினது (முருகு.29) சிவப்பினுஞ் சிவந்தன வென்க. (165-6)

1017. பாவைநீ புலவியி னீடல் பாவியேற்
காவியொன் றிரண்டுடம் பல்ல தூற்றுநீர்க்
கூவல்வாய் வெண்மணல் குறுகச் செல்லுமே
மேவிப்பூங் கங்கையுள் விழைந்த வன்னமே.

(இ-ள்.) அதுகண்டு, பாவாய், இருவர்க்கும் உடம்பு இரண் டல்லது பாவியேற்கு நின்னுயிரே என்னுயிராயிருக்கும்; இது நம் தன்மை; இனி, கங்கையிலே மேவி அதனை விரும்பிய அன்னம் மணலூற்று நீரிலே அணுகச் செல்லாதே; அதனை நீயறிதியாதலிற் புலவியினீட லென்றானென்க.

கூவலிற்செல்லாதெனவே கங்கையை நிகர்க்கும் யாற்றிலே செல்லுமென்பதாயிற்று; எனவே குணமாலைமரபுங்கூறி அவளை வரைதலும் முறைமையென்று கூறினானாம். (167)

1018. பேரினும் பெண்டிரைப் பொறாது சீறுவாள்
நேர்மலர்ப் பாவையை நோக்கி நெய்சொரி
கூரழல் போல்வதோர் புலவி கூர்ந்ததே
ஆர்வுறு கணவன்மாட் டமிர்தின் சாயற்கே.

1017. பாவை: காந்தருவதத்தை; விளி, புலவி-ஊடல். நீடல்-நிலைபெறாதே; இருவர்க்கும் உடம்பு இரண்டல்லது பாவியேற்கு ஆவி ஒன்று; ஆவி ஒன்று-உன்னுடைய உயிரே என்னுடைய உயிருமாகையால் ஆவி ஒன்றே; *கலி.87, 3-4,* ந. "இருவ ராகத்து ளோருயிர் கண்டனம் யாம்", "ஆருயி ரீருருக்கொண், டானந்த வெள்ளத் திடைத் திளைத் தாலொக்கும்", (*சிற்.71, 307*); "மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனும், ஒருங்கிய விரண்டுடற் குயிரொன் றாயினார்" (*கம்ப. மிதிலைக். 38.*) கூவல்-கிணறு. குறுக-அணுக. செல்லுமே: ஏகாரம் வினா; செல்லாதென்றபடி. மேவி-பொருந்தி. விழைந்த-விரும்பிய. 'கங்கையுள்மேவி விழைந்த அன்னம் வெண்மணலையுடைய ஊற்று நீரிற் செல்லுமே' என முடிக்க; "கங்கை முன்றுறை நீத், தன்னம் படியுங் கொலோவுவ ராழியி லாரணங்கே" (*அம்பிகா.478*); "மான தப்பெருந் தடத்தினின் மருவிய வன்னம், கான கச்சிறு காக்கைசேர் தடங்கரு தாதால்" (*பாகவதம், 1.2:7.*)

(மேற்.) *மு: நம்பி.* கற்பு.7.

(இ-ள்.) வேறொரு பெண்டிரைப் பெயர்சொல்லவும் பொறாதே சீறுகின்றவள் அங்ஙனங்கூறிய சொற்பொருளுணர்ந்து, குணமாலையை எதிர்முகமாக நோக்கி அவள் வடிவின்மிகுதிகண்டமையாற் கணவ விடத்தேசாயலுக்கு அழல்போல்வதொரு புலவிமிக்கதென்க.

'நேரமர்ப்பாவையைநோக்கி' என்பது பாடமாயின், தனக்கு மாறாகிய பாவையை நேரேநோக்கியென்க. *(168)*

1019. புலந்தவள் கொடியென நடுங்கிப் பொன்னரிச்
சிலம்பொடு மேகலை மிழற்றச் சென்னிமேல்
அலங்கல்வா யடிமல ரணிந்து குண்டலம்
இலங்கப்பேர்ந் தினமலர் சிதறி யேகினாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புலந்தவள் கோபத்தாலே கொடியைப் போலே நடுங்கி அவன்றலைமேற்கிடந்த மாலையிடத்தே சிலம்பும் மேகலையும் மிழற்றும்படி தன்னடித்தாமரையைச்சூட்டி அவ்விடத்தி னின்றும் பெயர்ந்து பின்பு மலரைச்சிதறித் தன்மனையிலேயேகினா ளென்க. *(169)*

1020. துனிப்புறு கிளவியாற் றுணைவி யேகலும்
இனிப்பிறர்க் கிடமிலை யெழுவ லீங்கெனாக்
கனிப்புறு சொல்லளைஇப் பறந்து காளைதன்
பனிக்கதிர்ப் பகைமலர்ப் பாதஞ் சேர்ந்ததே.

1018. பெண்டிரைப் பேரினும்-வேறொரு மகளிரின் பெயரைச் சொன்னாலும். சீறுவாள்-கோபிப்பவளாகிய காந்தருவதத்தை. நேர்-எதிர்முகமாக. மலர்ப்பாவையை-படத்தில் எழுதப்பட்ட குண மாலையின்உருவத்தை. நோக்கி-பார்த்தமையால்; எச்சத்திரிபு. கூரழல்-மிக்க தீ. நெய்சொரி அழல்; *சீவக.988.* புலவியின் மிகுதி தோன்ற நெய்சொரியழல் போல்வது என்றார். புலவி-ஊடல். கூர்ந்தது-முன்னையைக் காட்டிலும் மிக்கது. ஆர்வு-ஆர்வம். அமிர்தின சாயல்; *சீவக.8,* அடிக். சாயற்கு: காந்தருவதத்தைக்கு. சாயற்குக் கணவன் மாட்டுப்புலவி கூர்ந்தது என மாறியியைக்க.

1019. புலந்தவள்:தத்தை. பொன்னரிச்சிலம்பு-பொன்னாலாகிய பரல்களையுடைய சிலம்பு; *சீவக.2921.* சென்னிமேல்-சீவகனுடைய தலையின்மேல். அலங்கல்வாய்-மாலையிடத்து. அடிமலர்-தன்னுடைய பாததாமரையை. இலங்க-ஒளியால் விளங்க. பேர்ந்து-அவ்விடத்தி னின்றும்நீங்கி. இனமலர்-தொகுதியானபூக்களை.

1020. துனிப்புறு கிளவியால்-சீவகன் கூறிய வெறுப்புற்ற வார்த்தையோடு. துணைவி:காந்தருவதத்தை. ஈங்கு எழுவல் என்னா-இவ்விடத்தினின்றும் எழுந்திருப்பேன் என்று. கனிப்புறு-இனிமை யுற்ற. அளைஇ-கிளி கூறி. காளை:சீவகன். பனி-குளிர்ச்சி. பனிக்கதிர்ப்

(இ-ள்.) அவன் கூறிய வெறுப்புற்ற வார்த்தையோடே தத்தை போயினாளாக, கிளி, இவள் ஊடல்நீங்காதுபோதலின் இவ்விடத்துப் பிறர்க்கிடமில்லை; இனி இவ்விடத்தினின்றுமெழுந்திருப்பே னென்று இனிமையுற்ற சொல்லைத் தன்னிலே கூறிப் பறந்துசென்று காளைதன்னுடைய மதியாகிய பகையையுடைய தாமரைபோலும் பாதத்தை வணங்கிற்றென்க. (170)

1021. வாழ்கநின் கழலடி மைந்த வென்னவே
தோழியர் சுவாகதம் போது கீங்கெனச்
சூழ்மணி மோதிரஞ் சுடர்ந்து வில்லிட
யாழறி வித்தக னங்கை நீட்டினான்.

(இ-ள்.) கிளி அங்ஙனம் வணங்கி, மைந்தனே, நின்னடி வாழ்வதாகவென்ன, வித்தகன், என்தோழியர் நல்வரவே, இவ்விடத்தே போதுக வென்று கூறி மோதிரம் ஒளிவீசும்படி கையைநீட்டினா னென்க.

அடிவாழ்கவென்றல் முறைமை. குணமாலையையும் சுரமஞ்சரியையும் குறித்துத்தோழியரென்றான்[1]'ஆ'என்றுபாடமோதி, வியந்து, தோழி சுகமே வந்ததேயென்றுமாம். (171)

1022. பொன்னியல் குரும்பையிற் பொலிந்த வெம்முலைக்
கன்னியர் தூதொடு காமர் பைங்கிளி
முன்னமே வந்தென முறுவ னோக்கமொ
டென்னைகொல் வரவென வினிய செப்பினான்.

பகை மலர்ப்பாதம்-சந்திரனாகிய பகையையுடைய தாமரைமலர் போன்ற பாதத்தை. சேர்ந்தது-வணங்கியது.

1021. மைந்த, நின்கழலடி வாழ்க. என்னவே-என்று கிளிகூறவே. தோழியர்-குணமாலையும், சுரமஞ்சரியும். சுவாகதம்-நல்வரவு; கிளி என்ற பொருளும் உண்டு. சுவாகதம்; ''சுவாகதங்கிலனென்று'' (திருவிளை. இரதவாதம். 15.) ஈங்கு போதுக என-இவ்விடத்தே வருவாயாக என்று கூறி. சுடர்ந்து வில்லிட-விளங்கி ஒளிவீசும்படி. யாழறி வித்தகன்: சீவகன். சீவக.28, அடிக். வித்தகன் போதுக ஈங்கென மோதிரம் வில்லிட அங்கையை நீட்டினான்என்க.

(மேற்.) அடி, 2: தொல்.இடை.31, ந; ஷை.ஷை.30, தெய்வச்.1-2: நன். இடை.22, மயிலை; சங்கர.

(உரை.) [1]'தோழியா சுவாகதம் போதுகீங் யென' என்று பாட மாயின் அதுவும் இதற்கு உதாரணம் (தொல். இடை.31,ந.); இப்பாடத்தையே மற்றைய உரையாசிரியர்களும் கொண்டனர்.

1022. பொன்னியல் குரும்பையின்-பொன்னால் இயன்ற குரும்பையைப் போல. கன்னியர்-சுரமஞ்சரியும், குணமாலையும்.

(இ-ள்.) கன்னியர்வார்த்தையுடனே கிளிவந்ததென்று உட்கொண்டு மகிழ்ச்சிகொண்ட நோக்குடனே, என்குறிப்பே, நின்வரவு யாதனைக் கருதியோ வென்று இனியகூறினானென்க.

என்முன்னமேயென்றான், பின்பும் "ஆற்றாதேனாற்ற, விடுந்த சிறுகிளி" (சீவக.1041) என்கின்றமையின்.[1] வந்ததென, விகாரம். (172)

1023. மையலங் களிற்றொடு பொருத வண்புகழ்
ஐயனைச் செவ்விகண் டறிந்து வம்மெனப்
பையர வல்குலெம் பாவை தூதொடு
கையிலங் கெஃகினாய் காண வந்ததே.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு எஃகினாய், எம்பாவை களிற்றொடு பொருத ஐயனைக் கண்டு அவன் செவ்வியறிந்துவாவெனக் கூறிய வார்த்தையுடனே யான் வந்தது நின்செவ்விகாண்டற்கென்றதென்க.

செவ்வியறிதல்-வேட்கையுண்டில்லையென்றறிதல். (173)

1024. வெஞ்சின வேழ முண்ட வெள்ளிலின் வெறிய மாக
நெஞ்சமு நிறையு நீல நெடுங்கணாற் கவர்ந்த கள்வி
அஞ்சனத் துவலை யாடி நடுங்கினா ணிலைமை யென்னை
பைஞ்சிறைத் தத்தை யென்னப் பசுங்கிளி மொழியு மன்றே.

(இ-ள்.) தத்தாய், கொடியவேழமென்னும்நோயுண்டவிளாம்பழம் போலே வெறுவியேமாம்படி நெஞ்சையும் நிறையையும் பிறரறி

தூது-வார்த்தை; சீவக.1023, ந; காரியமுமாம்; மேற்படி. 1876, ந. காமர்-அழகிய. முன்னம்-குறிப்பு; சீவக.415, ந. வந்தென-வந்ததென்று நினைத்து. முறுவல் நோக்கம்-மகிழ்ச்சிகொண்ட பார்வை. என்னை கொல்-எதனைக் கருதியோ. கன்னியர் தூதொடு கிளி வந்தென என இயைக்க.

1023. களிறு; அசனிவேகம். வண்புகழ்-குணமாலையின் உயிரை அளித்ததனாலுண்டான புகழையுடைய. ஐயன்-சீவகன். செவ்வி-சமயமுமாம். வம்மென-வாரும் என்று கூற; 'இஃது உயர்த்துக் கூறு மொழி' என்பர் (சீவக.357, ந.); "குறிவழி வம்மென" (பெருங்.1.54:129.) பாவை-குணமாலை. தூது-வார்த்தை; சீவக.1022, அடிக். எஃகு-வேல்.

1024. வேழமுண்ட-யானையென்னும் நோயால் உண்ணப்பட்ட. வெள்ளிலின்-விளாம்பழத்தைப்போல. வெறியாக-உள்ளே ஒன்றுமில்லாதே மாகும்படி. "வேழமுண்ட வெள்ளில்" (சீவக.232, அடிக்.); 1122. வேழமுண்ட வெள்ளில்போல் உள்ளம்வெறிது; "களிறுண்ட, வெள்ளில் போன்றுள்ளம் வெறிது" (11-ஆம் திருமுறை கபில. சிவ.19.) நிறையும்-ஒருப்பட்ட மனத்தையும். கள்வி: குணமாலை. நெஞ்சம்

யாமற் கண்ணினாற் கவர்ந்த கள்வி நடுங்கினாள்; அவளது தன்மை எங்ஙனேயென்று அவன் கேட்க, அக்கிளி அவள் தன்மையைக் கூறுமென்க.

வேழம், [1]தேரைபோயிற்றென்றாற் போல்வதொரு நோயென்க. இனி, யானையுண்டது வெறுவிதாமென்றுமுரைப்ப. ஈண்டு [1]நாட்டமு நடுக்கமும் வருத்தினமை கூறினான். (174)

(வேறு)

1025. *(1)* பூவணை யழலின்மேற் சேக்கும் பொன்செய்தூண்
பாவைதான் பொருந்துபு நிற்கும் பற்பல்கால்
ஆவியா வழலென வுயிர்க்கு மையென
மேவிப்பூ நிலமிசை யிருக்கு மெல்லவே.

1026. *(2)* பணித்தகு கோலமும் பந்தும் பார்ப்புறாள்
மணிக்கழங் காடலண் மாமை தான்விளர்த்
தணித்தகை யாழினோ டமுதம் விட்டொரீஇத்
துணைப்பெரு மலர்க்கணிற் றுயிலு நீங்கினாள்.

கவர்ந்தகள்வி: "உடம்போ டென்ற னுள்ளகம் புகுந்தென், நெஞ்சங் கவர்ந்த வஞ்சக் கள்வி" (*மணி.18:120-21.*) கண்ணாற் கவர்ந்த கள்வி: *சீவக.1068*, உரை. அஞ்சனத்து வலையாடி-கண்ணின்றும் விழும்மை யோடு கூடிய துளியில் மூழ்கி. என்னை-என்னலாயிற்று. தத்தை-கிளியே; விளி. என்ன-என்று சீவகன்கேட்க.

(உரை.) [1]"தேரையார் தெங்கிளநீ ருண்ணார் பழிசுமப்பர்" (*தனிப்.*) [2]*சீவக.1003.*

1025. பூவணை அழலின் மேல்-பூம்படுக்கையாகிய நெருப்பின் மேல். சேக்கும்-தங்குவாள். தூணைப் பொருந்தி நிற்கும். பாவை: குண மாலை; எழுவாய். ஆவியா-ஆவித்து; கொட்டாவிவிட்டு; *சீவக.1651;* "ஆவித் திழிந்த விந்திர குமரன்" (*பெருங்.1. 47:170-71.*) உயிர்க்கும்-பெருமூச்செறிந்து நிற்பாள். ஐயென: வருத்தக் குறிப்பு. நிலமிசைமேவி மெல்ல இருக்கும்.

1026. பணித்தகு கோலமும்-பிறரைத் தாழ்விக்கத்தக்க அலங்காரத் தையும். கோலமும் பார்ப்புறாள்; பந்தையும் கழங்கையும் ஆடலள்; பந்தும், கழங்கும்: *அகநா.17:1-2, 49:1.* மாமை விளர்த்து-அவளுடைய பொன்னிறம் வெளுத்துப்போய். அமுதம்-உணவையும். ஒரீஇ-நீங்கி. துணை-இரட்டையாகிய. துயிலும்-உறக்கத்தையும்.

1027. *(3)* திருந்துவேற் சீவக சாமி யோவெனும்
கருங்கடல் வெள்வளை கழல்ப வோவெனும்
வருந்தினேன் மார்புறப் புல்லு வந்தெனும்
பொருந்துபூங் கொம்பன பொருவின் சாயலே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) அழலெழவும்பாடம்.

(2) [1]உயிரைக் காத்த வருத்தம் இன்று உடம்பைக் காத்தற் கரியதோவென்று கருதி, 'வளைகழல்பவோ' என்றாள்.

(இ-ள்.) பாவைதான், பிறரைத் தாழ்விக்கத்தக்க கோலத்தையும் பந்தையும் பாராளாய் ஆடலளாய் விளர்த்து யாழையும் உணவையும் விட்டு நீங்கி உறக்கத்தையுங் கைவிட்டாள்; இத்தன்மையேயன்றி உயிருநீங்குமோவென்று கருதிப் பூம்படுக்கையாகிய நெருப்பிலே கிடந்துபார்க்கும்; அதினும் உயிர் நீங்காமையின், தூணைப் பற்றுக்கோடாகப் பொருந்திநின்றும் பார்க்கும்; வருத்தக் குறிப்புத்தோன்ற ஐயெனக் கூறிப்போய்ப் பல்கால் ஆவித்து [2]நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளா நிற்கும்; பின்பு அதுவுமன்றி நிலமிசை மெல்ல இருக்கும்; அங்ஙன மிருந்து பிறர்க்கு உவமைகூறுதற்கினிய சாயலையுடையாள், சீவகசாமி, வளை கழல அமையுமோவென்னும்; நின்னுருவம் வெளிப்பட்டதனைப் பல்காலுஞ் சென்றுபுல்லி அது தன்னெதிர்புல்லாமையின், யான் புல்லி வருந்தினேன்; இனி நீதான்வந்து மார்புறும்படி புல்லென்னும்; அது காணாமையின் ஓவென்று வருந்துமென்க. *(175-7)*

1028. கன்னிய ருற்றநோய் கண்ண னார்க்குமஃ
தின்னதென் றுரையலர் நாணி னாதலான்
மன்னும்யா னுணரலேன் மாத ருற்றநோய்
துன்னிநீ யறிதியோ தோன்ற லென்றதே.

1027. சீவகசாமி; விளி. ஓ; இரக்கக் குறிப்பு. எனும்-என்பாள். கடலிற் பிறந்த வளை. வளை-சங்கை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளை. வளை கழல்பவோ-கையினின்றும் வளை கழலுவன ஆகுமோ. புல்லு-தழுவுவாய். வந்து மார்புறப் புல்லு எனும். புல்லு வந்து: "தீண்டு வந்தெனத் தேனின் மிழற்றினாள்" (*சீவக.1509.*) கொம்பன-கொம்பைப் போன்ற. பொருவின் சாயல்-பிறர்க்கு உவமை கூறுதற்கு இனிய சாயலையுடையவள்; குணமாலை: எழுவாய்.

(உரை.) [1]உயிரைக்காத்த வருத்தமென்றது, சீவகன் யானையை அடக்கிக் குணமாலையின் உயிரைக் காப்பாற்றியதை. [2]நெட்டுயிர்ப்பு-பெருமூச்சு.

1028. கன்னியர்-குலமகளிர். உற்ற-தாமடைந்த. நோய்-காமநோயை. நாணினால் கண்ணினார்க்கும் அஃது இன்னதென்று உரையலர் ஆதலால்

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பகர்ந்த கிளிதான், கன்னியர் தாமுற்ற காம நோயை நாணாலே கண்ணனார்க்கும் இத்தன்மைத்தென்று உரை யாராதலின், அவளும் எனக்குரையாள்; இனி, யான் மக்களிலவ் மையின் மாதருற்ற நோயைத் துன்னி மிகவுமறியேன்; தோன்றலே, நீ அஃதறிதியோ? கூறென்றதென்க. (178)

(வேறு)

1029. புள்ளின் வாயுரை கேட்டலும் பொன்செய்வேல்
எள்ளி நீண்டகண் ணாடிறத் தின்னுரை
உள்ளி னாருழைக் கண்டதொத் தானரோ
வள்ளன் மாத்தடிந் தானன்ன மாண்பினான்.

(இ-ள்.) குணமாலைதிறத்தில் இனியவுரைகளைக் கிளியின் வாயின் வார்த்தையாலே கேட்ட அளவிலே, வள்ளல், முருகனை யொத்தமாண்பினான், பெறுதற்கரிதாக நினைத்தார் சிலரைத் தன்னிடத்தே வரக்கண்ட தன்மையை யொத்தானென்க. (179)

1030. சொன்ம ருந்துதந் தாய்சொல்லு நின்மனத்
தென்ன மர்ந்தது ரைத்துக்கொ ணீயென
வின்னி மிர்ந்தநின் வீங்கெழிற் றோளவட்
கின்ம ருந்திவை வேண்டுவ லென்றதே.

எனமாறியியைக்க. கண்ணனார்க்கும்-கண்போலச்சிறந்தவர்க்கும். குல மகளிர்தம் காம நோயைக் கூற நாணுதல்; சீவக.1002, அடிக்; "மெல்லிய லொருத்திதான் விரும்புஞ் சேடியைப், புல்லிய கையினள் போதி தூதெனச், சொல்லுவா னுறுமுறு நாணுஞ் சொல்லலள்" (கம்ப. உண்டாட்டுப்.46.); துன்னி-பொருந்தி. அறிதியோ-நீ அறிவாயோ. தோன்றல்-சீவகன்; விளி. கிளி, 'யான் நோயைத் துன்னி உணரலேன்; தோன்றலே நீ அறிதியோ' என்றது எனமாறியியைக்க.

1029. புள்ளின்-கிளியினுடைய. வேல் எள்ளி-வேலைப் பழித்து. கண்ணாள்: குணமாலை. இன்னுரை-இனிய வார்த்தைகளை. கண்ணாள் திறத்து இன்னுரையைப் புள்ளின் வாயுரையால்கேட்டலும் எனமாறி யியைக்க. உள்ளினார்-பெறுதற்கு அரிதாக நினைத்தார் சிலரை. உழைக் கண்டது-தன்னிடத்தே வரக்கண்ட தன்மையை. மாத்தடிந்தான்-முருகன். மாண்பினானாகிய வள்ளல் கண்டதொத்தான் என முடிக்க.

1030. சொல்லும் சொல் மருந்து-குணமாலை சொல்லுகின்ற சொல்லாகிய மருந்தினை. தந்தாய்-நான் ஆற்றியிருக்கும்படி தந்த நீ. அமர்ந்தது என்-நினது மனத்திற்குப் பொருந்தியது யாது. உரைத்துக் கொள்-சொல்லிப் பெற்றுக்கொள்வாய்; சொல்லுவாயாக வென ஒரு சொல்லுமாம். என-என்று சீவகன் சொல்ல வில் நிமிர்ந்த-தோள்; "விண்மரீஇ நீண்ட தோளான்", "விற்படை நிமிர்ந்த தோளாள்" (சீவக.

(இ-ள்.) குணமாலைசொல்லும் சொல்லாகிய மருந்தினை யான் ஆற்றும்படி தந்த நீ நின்மனத்திற்குப்பொருந்தியது யாது? அதனை யுரைத்துக் கொள்ளென்றானாக, கிளி நின்னைப்போல வார்த்தை யாலாற்றாள்; அவட்குநின்தோளேஇனிய மருந்து; இவையான்பரிசிலாக வேண்டுவேனென்றதென்க. (180)

1031. பொற்குன் றாயினும் பூம்பழ னங்கள்சூழ்
நெற்குன் றாம்பதி நேரினுந் தன்னையான்
கற்குன் றேந்திய தோளிணை கண்ணுறீஇச்
சொற்குன் றாபுணர் கேன்சொல்லு போவென்றான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டவன், அவள்சுற்றத்தார் பொருளையும் ஊரையும் தரவேண்டுமென்னினும் யான் அவற்றைக்கொடுத்துத் தோளிணையைச் சேர்த்தித் தன்னைப் புணர்வேன்; இச்சொற் சலியாது, சென்றுசொல், நீபோவென்றானென்க.

"கற்குன்றேந்திய தோள்", "கொடுஞ்சிலையான்" (சீவக.1041) எனத் தன்னைவியத்தல் குற்றமெனின், "கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி, கிழவோன் [1]வினைவயி னுரிய வென்ப" (தொல். கற்பு. 40) என்பதன் கருத்தாற் குற்றமன்று. வினையாவது செயப்படுபொருள். பொருளுமூருங் கொடுத்துப் புல்லுவேனென்னும் கடைப்பிடி யாகிய செயப்படுபொருளும்[2]ஆள்வினைக்குச்சிறப்புடைமையின், யானே புணர்வேனென்னும் ஆள்வினைக் கருத்தால் தன்னைப் புகழ்ந்துரைக்கவே, அதுபற்றுக்கோடாக ஆற்றுவாளென்பது பயனாம். இது கைக்கிளை யாதலின், முன்னிலையன்றியும் புகழ்ந்தான்; புறத்திணையாயின் "தலைத்தா ணெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்" (தொல். புறத்திணை. 5) தலைவற்குரித்து. (181)

1556, 1710.) அவட்கு-குணமாலைக்கு. நின்தோளே அவட்கு இனிய மருந்து. இவைவேண்டுவல்-இவற்றையே யானபரிசிலாகவிரும்புவேன்.

1031. பொற்குன்று-பொன்னாலாகிய மலை. பழனம்-வயல். நெற்குன்று-நெற்களாலாகிய மலை. ஆம்பதி-மேலே கூறியவற்றை யுடைய ஊரை. நேரினும்-கொடு என்று அவள் சுற்றத்தவர் வேண்டி னாலும்; சீவக.1042. தன்னை-குணமாலையை. சீவகன் கற்குன்றேந் தினமை: "தொட்டெடுக்க லாவு லம்மொர் தோளி னேந்தி யாடினான்" (சீவக.690.) கண்ணுறீஇ-சேர்த்தி; சீவக.415. சொற்குன்றா-இச்சொல் சலியாது; தொகுத்தல் விகாரம். யான், தோளிணையைக் கண்ணுறீஇத் தன்னைப் புணர்வேன்; சொற்குன்றாது; சொல்லுபோ என்றான் என்க.

(உரை.) [1]'வினையென்றது, கல்வியும், கொடையும், பொருள் செயலும், முற்றகப்பட்டோனை முற்றுவிடுத்தலுமாகிய காரியங்களை' (தொல்.கற்பு.40, 3.) [2]ஆள்வினை-முயற்சி.

1032. சேலை வென்றகண் ணாட்கிவை செப்பரி
தோலை யொன்றெழு திப்பணி நீயென
மாலை மார்பன் கொடுப்பத் தினைக்குரல்
ஓலை யோடுகொண் டோங்கிப் பறந்ததே.

(இ-ள்.) அது கேட்ட கிளி, கண்ணாள்வருத்தந்தீரும்படி அவட்கு இவையெல்லாங் கூறுதலரிது; அதுவுமன்றி நின்வருத்தம் உண்மையென்றுணரும்படி திருமுகத்தையும் திருவாழியையும் தந்தருளென்று கூற அவனும் பிறரயிராமல் தினைக்கதிரில்வைத்த ஓலையோடே ஆழியையுங் கொடுப்ப, அக்கிளி அவற்றைக் கொண்டு உயர்ந்து பறந்ததென்க.

ஒன்றென்றது ஆழியை; மேல், "நாமமோதிரந்தொட்டு" (*சீவக.1040*) என்பர். *(182)*

1033. திருந்து கோதைச் சிகழிகைச் சீறடி
மருந்தின் சாயன் மணங்கமழ் மேனியாள்
பொருந்து பூம்பொய்கைப் போர்வையைப் போர்த்துடன்
கருங்கட் பாவை கவின்பெற வைகினாள்.

மருந்து-அமுது இதற்கு அமிர்தன்னசாயலுக்கு (*சீவக.8*) உரைத்ததுரைக்க.

(இ-ள்.) கோதை முதலியவற்றையுடைய தத்தை, அங்ஙன மேகினவள் பொய்கை வடிவாக எழுதின படாத்தை மெய்ம் முழுதும் மறையப் போர்த்துக் கோபத்தாலே விழித்துக் கிடந்தா ளென்க.

[1]பொய்கைபோலுங் கண்ணீர்ப்போர்வையுமாம். *(183)*

1032. சேலை-சேல்மீனை. கண்ணாட்கு: குணமாலைக்கு. செப்பரிது-கூறுதலரிது. ஓலை ஒன்று-திருமுகத்தையும் மோதிர மொன்றையும். ஓலையைத் திருமுகமென்றல் மங்கலம் என்னும் தகுதி வழக்கு; *நன்.266*, மயிலை. பணி-கொடு. என-என்று கிளிகூற. மார்பன்: சீவகன். தினைக்குரலில் வைத்த ஓலையோடு; தினைக்குரல்-தினைக் கதிர்.

1033. கோதை-பூமாலை. சிகழிகை-மயிர்முடி. மருந்தின்சாயல்-அமிர்தைப் போன்ற மென்மை. மேனியாள்: காந்தருவதத்தை. கோதை யையும், சிகழிகையையும், அடியையும், சாயலையும் உடைய மேனியா ளாகிய பாவை. பொய்கைப் போர்வை-பொய்கையின் வடிவமெழுதப் பட்ட போர்வையை. வைகினாள்- கிடந்தாள்.

(உரை.) [1]*சீவக.1523, 1629; குறுந்.325:5-6.*

1034. மறங்கொள் வெங்கதிர் வேலவன் வார்கழல்
கறங்க வேகித்தன் காதலி யூடலை
உறைந்த வொண்மலர்ச் சென்னியி னீக்கினான்
நிறைந்த தின்ப நெடுங்கணிக் கென்பவே.

(இ-ள்.) கிளிபோனபின், வருத்தந்தீர்ந்து, வேலவன், தத்தையது மனையேறப்போய் அவளுடலை மலருறைந்த தன்றலையினாலே வணங்கி நீக்கினான்; அப்பொழுது அவளுக்கு இன்பம் நிறைந்த தென்க. (184)

(வேறு)

1035. தன்றுணைவி கோட்டியினி னீங்கித் தனியிடம்பார்த்
தின்றுணைவற் சேர்வா னிருந்ததுகொல் போந்ததுகொல்
சென்றதுகொல் சேர்ந்ததுகொல் செவ்வி யறிந்துருகும்
என்றுணைவி மாற்றமிஃ தென்றதுகொல் பாவம்.

அக்கிளி செல்கின்றபொழுது குணமாலை கருதின தன்மை கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) கிளி சென்றதோ, சென்று இன்றுணைவனைத் தன்றுணைவியும் தானுமிருக்கின்ற இருப்பனின்றுநீங்கித் தனியான இடத்தைப் பார்த்துச் சேரக் கருதியிருந்ததோ, அக்கோட்டியைப் பொறாதே போந்ததோ, பொறுத்துப்போய்ச் சேர்ந்ததோ, சேர்ந்து இது காலமென்றறிந்து நினக்குத் துணைவியாகின்ற குணமாலை வார்த்தையிஃது, அவள்தான்காமத் தீயானுருகும், இதற்கு நீசெய்யக்

1034. மறம்-வீரம். கதிர்-கிரணத்தையுடைய. கழல்-வீரக்கழல். கறங்க-ஒலிப்ப. காதலி: காந்தருவதத்தை. மலர்உறைந்ததன்சென்னியின் சென்னியின் நீக்கினான்-தலையால் அவளை வணங்கி ஊடலை நீக்கினான். நெடுங்கணிக்கு இன்பம்நிறைந்தது; நெடுங்கணிக்கு: காந்தருவ தத்தைக்கு.

1035. துணைவி-மனைவி; ஈண்டு காந்தருவதத்தையை. கோட்டி-இருப்பிடம்; ஒருவரோடு சேர்ந்திருக்கும் இடம். இன்றுணைவற் சேர்வான்-இனிய சீவகனைச் சேரும்பொருட்டு. சென்றது கொல்-கிளி சென்றதோ. சேர்ந்தது-பொறுத்துப் பின்சேர்ந்ததுவோ. செவ்வி-சமயம். உருகும்-குணமாலை காமத்தீயால் உருகுவாள். என் துணைவி-குண மாலையினுடைய. மாற்றம்-வார்த்தை. என்றது சொல்-என்று கூறியதோ. "இவ்வளவிற் செல்லுங்கொ லிவ்வளவிற் காணுங்கொல், இவ்வளவிற் காத லியம்புங்கொல் இவ்வளவின், மீளுங்சொல்" (நள. சுயம்.40)

கருதுகின்றது என்னெனக்கூறிற்றோ, என்னே இஃதொருபாவ மிருந்தபடி என்று கருதினானென்க.

என்[1]பிள்ளையும் யானும்பட்டது என்னென்றாள். (185)

(வேறு)

1036. செந்தார்ப் பசுங்கிளியார் சென்றார்க்கோ ரின்னுரைதான்
றந்தாரேற் றந்தாரென் னின்னுயிர்தாந் தாராரேல்
அந்தோ குணமாலைக் காதகா தென்றுலகம்
நொந்தாங் கழமுயன்று நோற்றானு மெய்துவனே.

(இ-ள்.) கிளியார் போனவருக்கு அவர்தாம் இனியதொரு வார்த்தையைத்தான் சொன்னாராயிற் கிளியார்க்கு முகமன் கூறினாரன்று; என்னுயிரைத் தந்தார்; அவர் அந்தோ! அங்ஙனங்கூறாராயின் அவ்விடத்து யான் சுரமஞ்சரியைப் போலே முயன்று தவஞ்செய்தாயினும் பின்பு எய்துவேனோ, ஆ! குணமாலைக்கு இவ்விறந்துபாடு தகாதென்று உலகம் நொந்து அழும்படி இறந்து பாட்டையெய்துவேனன்றோ வென்று கருதினாளென்க.

செந்தார்-கழுத்திலிட்ட வரை. கிளியார், ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்க. எய்துவனே: ஏகாரம் எதிர்மறை. அந்தோ, ஆ இவை இரக்கக் குறிப்பு. (186)

1037. சென்றார் வரைய கருமஞ் செருவேலான்
பொன்றாங் கணியகலம் புல்லப் பொருந்துமேற்
குன்றாது கூடுகெனக் கூறிமுத்த வார்மணன்மேல்
அன்றாங் கணியிழையா ளாழி யிழைத்தாளே.

(உரை.) [1]பிள்ளை என்றது கிளியை; மகளிர் வளர்க்கும் கிளி, மான் முதலியவற்றைப் பிள்ளையென்றல் மரபு; பிள்ளைக ளோடிருந்து பேசுவான்'' (*மூவருலா.*)

1036. செந்தார்-கிளியின்கழுத்திலுள்ளசிவப்புக்கோடு. செந்தார்ப் பைங்கிளி: "செந்தார்ப் பைங்கிளி'' (*அகநா.34*); "செந்தார்க் கிளிக்கு'' (*கூர்ம. கண்பூமி.18.*) கிளியாராகிய தூதுசென்றவர்க்கு. தந்தாரேல்-சீவகன் சொன்னால். என்இன்னுயிர்தாம் தந்தார். தாராரேல்-சீவகன் இனியசொல் கூறவில்லையானால். குணமாலைக்கு ஆ, தகாது; தகாது-இறந்துபடுதல்தக்கதன்று. நோற்றானும்-சுரமஞ்சரியைப் போலத்தவம் செய்தாயினும். எய்துவனே; ஏகாரம், எதிர்மறை; இறந்துபடுவேனென்றபடி.

(மேற்.) அடி. 1-2: *நன்.* பொது.28, மயிலை; சங்கர.

1037. கருமம் சென்றார் வரைய-காரியத்தின் முடிவுகள், தூதாகச் சென்றவருடைய அறிவின்அளவையுடையன. வேலான்-சீவகனுடைய

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கருதின அணியிழையாள், காரியத்தின் முடிவு காரியங்கொள்ளப் போனாரறிவினளவா யிருக்கும்; என்கிளி பேதையென்பது யானறிவேனன்றோ, இனி, அதன்வரவுபார்த்திராதே கூடலிழைத்துப் பார்ப்பேனென்றுகருதி, வேலானகலம் என்னைத் தழுவக் கூடுமாயிற் குன்றாதே கூடுவாயாகவென்றுகூறி முத்தாகிய மணலிலே அதனைப் போகவிட்ட அன்றே அப்பொழுதே கூடலுக்குவட்டத்தையிழைத்தாளென்க. (187)

1038. பாகவரை வாங்கிப் பழுதாகிற் பாவியேற்
கேகுமா லாவி யெனநினைப்பப் பைங்கிளியார்
மாகமே நோக்கி மடவாளே யவ்விருந்தாள்
ஆகும்யான் சேர்வ லெனச்சென் றடைந்ததே.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிழைத்தவள், அவ்வாழியுட் கீறுகின்ற கீற்றிலே ஒரு கீற்றிற் பாதியைக்கீறி இது கூடாதாயிற் கிளி நல்வரவாய் வந்ததேனும் அதுகேளாதே எனக்கு உயிர்போகாநிற்குமேயென்று கருதி அதனைவிட்டுக் கிளியின் வரவை நினைந்திருந்தாளாக, பைங்கிளி அடைந்ததென்க.

அடைந்தபடி: மாகமேநோக்கி அவ்விடத்திருந்தாள்யார்? இங்ஙன மிருப்பார் வேறின்மையிற் குணமாலையேயாகும்; இனி யான்சேர்வேனென்றணுகிற்று. தான் போனபின்புள்ள வேறுபாட்டால் ஐயுற்று வருத்தமிகுதி கண்டுதெளிந்தது. (188)

பொன்தாங்கு அணி அகலம்-ஆபரணங்களைத் தாங்கிய அழகிய மார்பம். புல்ல-என்னைத் தழுவ. குன்றாது-குறையாமல். முத்தாகிய மணலின்மேல். அன்று-கிளியைத் தூதாகவிட்ட அன்றைக்கே. அணியிழையாள்: குணமாலை ஆழி இழைத்தாள்-கூடற்சுழியை இழைத்தாள்; ஆழி-வட்டம். கூடலிழைத்து அவனைக் கூடுவேனோ என்று ஆராய்தல்; 'கூடலாவது, வட்டமாகக் கோட்டைக் கீறி, அதுக்குள் சுழி சுழியாகச் சுற்றம் சுழித்து, இவ்விரண்டு சுழியாகக் கூட்டினால், இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று ஸங்கேதம்' என்பர் *பெரிய வாச்சான் பிள்ளை*; (*திவ். நாச்சியார். 'தெள்ளியார்' அரும்பத.*) "செய்குறி யாழி வைகறோ றெண்ணி, யெழுது சுவர் நினைந்த வழுதுவார் மழைக்கண்" (*அகநா.351*); "தாழ்கடற் றண்சேர்ப்பன் றாரகல நல்குமே, லாழியாற் காணாமோ யாம்" (*ஐந்திணை ஐம்.43; முத்.73*; தே. திருநா. கோழம்பம், 4, மருகல், 8; *சிற்.186; கலிங்கத்.51; கம்ப.* உண்டாட்டுப் 33, விபீடண. 28; *அம்பிகா.322.*)

1038. பாகவரை வாங்கி-கூடற்சுழியுள் ஒரு கீற்றிலே பாதியைக் கீறி. பழுதாயின்-இச்சுழி கூடாமற்போனால்: பாவியேற்கு ஆவி ஏகுமால் என மாறியியைக்க. அடி.1-2: *கலி.142:24-5*, உரை; "கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக், கூடப் பெறுவேனேற்

1039. கண்டா ணெடி துயிர்ந்ததாள் கைதொழுதாள் கையகத்தே
கொண்டா டினைக்குரறான் சூடினா டாழ்குழன்மேல்
நுண்டாரப் பசுங்கிளியை நோவ வகட்டொக்கி
வண்டாரான் செவ்விவாய்க் கேட்டாடன் மெய்ம்மகிழ்ந்தாள்.

(இ-ள்.) அணுகின அக்கிளியைக்கண்டாள்; கண்டு இஃது என்கூறுகின்ற தோவென்று உயிர்த்தாள்; உயிர்த்துத் தினைக் கதிரைக் கண்டு அதிலே ஓலையுண் டென்று கருதித்தொழுதாள்; தொழுது முற்கொடுத்த ஆழியினைக் கையினுள்ளே மறையக் கொண்டாள்; கொண்டு அது பிற்கொடுத்த அழியினைக் கையினுள்ளே மறையக் கொண்டாள்; கொண்டு அது பிற்கொடுத்த திருமுகத்தைத் தலைமேலே சூடினாள்; சூடி அக்கிளியை நோம்படி வயிற்றிலே அணைத்துக் கொண்டாள்; கொண்டு தாரான்வருத்தத்தை அது கூறக்கேட்டாள்; கேட்டு உடம்புகுளிர்ந்தாளென்க.

வயிற்றிலே அணைத்தலியல்பு. (189)

1040. தீம்பா லமிர்தூட்டிச் செம்பொன் மணிக்கூட்டிற்
காம்பேர் பணைத்தோளி மென்பறவை கண்படுப்பித்
தாம்பான் மணிநாம மோதிரந்தொட் டையென்னத்
தேம்பா வெழுத்தோலை செவ்வனே நோக்கினாள்.

(இ-ள்.) பெருந்தோளிதான் அவனோடே ஆம்பகுதியினை யுடைய சீவகனென்னும் பெயரைப் பொறித்த மோதிரத்தையிட்டுப் பறவையைப் பாலமிர் தூட்டிக் கூட்டிலே துயில்கொள்ளுவித்து

கூடென்று-கூட, விழைப்பாள்போற் காட்டி யிழையா திருக்கும், பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து" (*முத்தொள்ளாயிரம்.*) என நினைப்ப-என்று குணமாலை எண்ண. மாகம்-ஆகாயம். மடவாளே-குண மாலையே; ஏ; தேற்றம். அவ்விருந்தாள்-அவ்விடத்திருந்தவள்; "இந்நின்ற குருசில்" (*கம்ப.* குகப்.66) மாகமே நோக்கி அவ்விருந்தாள், மடவாளே ஆகும் என மாறியியைக்க. பின் இரண்டடியும் கிளியின் உட்கோள். என-என்று எண்ணி.

1039. நெடிது உயித்தாள்-பெருமூச்செறிந்தாள். மோதிரத்தைக் கையகத்தே கொண்டாள். தினைக்குரல்-திருமுகம் வைக்கப்பட்ட தினைக்கதிரை. தாழ்குழன்மேல் சூடினாள் என மாறுக. அடி, 1-2: "வாங்கினண் முலைக்குவையில் வைத்தனள் சிரத்தால், தாங்கினண் மலர்க்கண்மிசை யொற்றினட டந்தோள், வீங்கினண் மெலிந்தனள் குளிர்ந்தனள்வெதுப்போ, டேங்கின ளுயிர்த்தனளி தின்னதெனலாமே" (*கம்ப. உருக்கட்டுப். 66.*) நுண்தார்-நுண்ணிய வரையையுடைய. நோவ-வருந்தும்படி. அகட்டொடுக்கி-வயிற்றில் அணைத்து. தாரான்:சீவக னுடைய.செவ்வி-நிலைமையை.வாய்-கிளியின்வாய்மொழியால்.

1040. தீம்பாலமிர்து-இனிய பாலுணவு; *சீவக.398,928.* ஊட்டி-உண்பித்து. கிளிக்குப் பாலூட்டல்: *பெருங்.1. 33:168-170.* காம்பு-

அவன்றன் எழுத்தையுடைய ஓலையை விரைய எதிர்முகமாக நோக்கிவாசித்தாளென்க.

தேம்பாமைக்குக் காரணமாகிய ஓலை. (190)

1041. கொடுஞ்சிலையா னோலை குணமாலை காண்க
அடுந்துயர முள்சுடவெந் தாற்றாதே னாற்ற
விடுந்தசிறு கிளியால் விம்மனோய் தீர்ந்தேன்
நெடுங்கணா டானு நினைவகல்வா ளாக.

[1]இதற்கு, "பொற்குன்று" (*சீவக.1031*) என்னுங் கவியிலேகூறினாம். இன்னாரோலை இன்னார்காண்கவென்றல் முறைமை. [2]விடுத்த, விகாரம்.

(இ-ள்.) சீவகனோலையைக் குணமாலை காண்பாளாக; காமநோய் சுடுதலாலே வெந்து ஆற்றாத யான் ஆற்றும்படி தான்வர விட்ட கிளியாலே மிக்க வருத்தந்தீர்ந்தேன்; நெடுங்கணாளாகிய தானும் வருத்தமிகாதொழிவாளாகவென்க. (191)

1042. ஈட்டஞ்சா னீணிதியு மீர்ங்குவளைப் பைந்தடஞ்சூழ்
மோட்டு வளஞ்சுரக்கு மூரு முழுதீந்து
வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றினிய வேய்மென்றோட்
பூட்டார் சிலைநுதலாட் புல்லா தொழியேனே.

மூங்கில். பணை-பருத்த. தோளி-குணமாலை. பறவை-கிளியை. கண் படுப்பித்து-தூங்கப்பண்ணி. ஆம்பால்- ஆகும் பகுதியினையுடைய. நாம மோதிரம்-(சீவகன்) பெயர் பொறிக்கப்பட்ட மோதிரம்; "சுறாவே றெழுதியமோதிரந்தொட்டாள்" (*கலி.84:23*); "நாமமோதிரம்" (*பெருங்.3. 9:70; 4. 9:8-9*); "மெய்ப்பேர், தீட்டியது... ஓராழி" (*கம்ப. உருக்காட்டுப். 63.*) ஐயென்ன-விரைய; *சீவக.448*; *மணி. 23:63*. தேம்பா ஓலை வருந்தாமைக்குக் காரணமான ஓலையை. செவ்வனே-நேராக. தோளி, நாம மோதிரந்தொட்டுப் பறவைக்கு அமிர்தூட்டிக் கூட்டிற் கண் படுப்பித்து ஓலையை ஐயென்னச் செவ்வனே நோக்கினாள் என மாறியியைக்க.

1041. சிலையான்: சீவகன். இன்னார் ஓலையை இன்னார் காண்க என்றல் மரபு; "கலுழனோலை.......திறற்சாமி நனிகாண்க" (*சீவக.843, அடிக்.*); "மதிமலி புரிசை" (11-ஆம் திருமுறை.) என்னும் திருமுகப் பாசுரத்தாலு முணர்க. துயரம்-காமநோய். சுட-சுடுதலால். ஆற்றாதேன் ஆற்ற-பொறுக்கமுடியாத யான் பொறுக்கும்படி. விம்மல்நோய்-மிக்க வருத்தத்தை. நினைவு அகல்வாளாக-வருத்தத்தினின்றும் நீங்குவாளாக.

(இ-ள்.) அறத்தான்ஈட்டமமைந்த பெரும்பொருட்டிரளையும், பெருவளத்தைக் கொடுக்கும் ஊரினையும் குரவர்கருதினபடியே கொடுத்து, சிலைநுதலாளைத் தோளைப் புல்லாதொழியேனென்க.

[1]இரண்டாமுருபு இங்ஙனம்வருதல், "தெள்ளிது" (*தொல். வேற்றுமை மயங்கு. 5.*) என்பதனாற்கொள்க. அரியபொருள்களை வேட்டார்க்கு அவைபெற்றாற் போல் இனியதோள். (192)

1043. (1) குங்குமஞ்சேர் வெம்முலைமேற் கொய்தார் வடுப்பொறிப்பச்
செங்கயற்கண் வெம்பனியாற் சிந்தை யெரியவித்து
மங்கை மகிழ வுறையேனேல் வாளமருட்
பங்கப்பட் டார்மேற் படைநினைந்தே னாகென்றான்.

1044. (2) நூல்புடைத்தாற் போற்கிடந்த வித்தகஞ்சேர் நுண்வரிகள்
பான்மடுத்துத் தீந்தேன் பருகுவாள் போனோக்கிச்
சேல்படுத்த கண்ணீர் சுமந்தளைஇ மெய்ம்மகிழ்ந்து
மால்படுத்தான் மார்பின் மணந்தாளே போன்மகிழ்ந்தாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) 'வெம்பனி' என்றான், புணர்ந்தாலன்றி முயக்கத்தளவால் உண்ணிறை வெப்பமுழுதும் தீராதென்று. பங்கப்படுதல்-இமைத்தல், துணுக்கிடுதல் முதலியன. [1]ஆகென்றான் தொழிற் பெயர்.

(2) சேல்படுத்த-சேலைத்தோற்பித்த.

(இ-ள்.) என்மாலை தன்முலைமேலே வடுவாயழுந்தும்படி யான்முயங்குதலிற் பிறந்த உவகைக்கண்ணீராலே சிறிதுதணிந்த

(உரை.) [1]இவ்வோலைக்குப்பொருள். [2]விடுத்தவென்பதுவிடுந்த வெனமெலித்தல்விகாரம் பெற்றது.

1042. ஈட்டம் சால்-கூட்டமாக அமைந்த. நீள்நிதி-பெரும் பொருள். தடம்-குளம். மோட்டுவளம்-பெருமை பொருந்திய வளத்தை; மோடு-பெருமை. சுரக்கும்-கொடுக்கும். ஈந்து-தாய் தந்தையர்களுக்குக் கொடுத்து. வேட்டார்க்கு-அரிய பொருளை விரும்பினவர்களுக்கு. வேட்டனவே போன்று-அவற்றைப் பெற்றாற் போன்று. வேட்டார்க்கு......தோள்: ''வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே, தோட்டார் கதுப்பினா டோள்'' (*குறள், 1105.*) பூட்டார் சிலை-நாண் பூட்டுதல் பொருந்திய வில். நுதலுக்கு வில்லுவமை. நுதலாள்: குணமாலையை. நுதலாளுடைய தோளைப் புல்லா தொழியேன்.

(உரை.) [1]நுதலாள்என்பதிலுள்ளஐயுருபு.

1043. குங்குமம்-குங்குமச் சாந்து. கொய்தார்-என்னுடைய மார்பிலுள்ள கத்தரித்துச் செய்யப்பட்டபூமாலை. வடுப்பொறிப்ப-வடுவின்வாய் அழுந்தும்படி; "புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை,

காமத்தீயை அவித்துத்தான் என் அன்புடைமைக்கு மகிழும்படி உறைந்திலேனாயின், போரில் அஞ்சினார்மேலே படைவிட நினைந்தேனாகக் கடவேனென்று எழுதினவனுடைய நூலெற் றிவாற்போலச் செவ்விதாய்க்கிடந்த உறுப்புக்கள்சேர்ந்த வரி களைப்பாலிலே தேனை வார்த்துப்பருகுவாள்போலேஇனிமையுற்று வாசித்து உவகையளைஇக் கண்ணீர்சுமந்து உடம்பு குளிர்ந்து மயக்கத் தையுண்டாக்கினவன் மார்பிலே கூடினாள்போலே இனிமையுற்றா ளென்க. (193-4)

1045. பாலவியும் பூவும் புகையும் படுசாந்தும்
காலவியாப் பொன்விளக்குந் தந்தும்மைக் கைதொழுவேன்
கோலவியா வெஞ்சிலையான் சொற்குன் றானாகெனவே
நூலவையார் போனீங்க ணோக்குமினே யென்றாள்.

காற்றால் அவியாவிளக்கு-மணிவிளக்கு; வெளிப்படை. அம்பு இடைவிடாமல் எய்கின்ற வில். நீங்களென்றது, எழுத்துக் களை; அவற்றின்தன்மையும் வடிவும் ஆசிரியர்க்கல்லது உணரலா

நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி" (அகநா.100:2-3): "பூண்வடுப் பொறிப்பப் புல்லுவயின் வாரான்" (பெருங்.2.16:87); கண்வெம்பனி-கண்ணினின்று வரும் வெப்பத்தையுடைய நீர் (பெருங்.1.33:123-4.) சிந்தைஎரி-மனத்திலுள்ள காமமாகிய தீயை. என்தார், நின்முலைமேல் வடுப்பொறிப்பமுயங்குதலால்உண்டாகிய கண்ணீரால்எரியைஅவித்து. மங்கை-குணமாலை. பங்கப்பட்டார்-அச்சத்தால் இமைத்தலும் துணுக்கமும் கொண்டவீரர். படை விடுவதற்கு நினைந்தேனாக. பங்கப்பட்டார்மீது படைவிடுதல்தகாது; சீவக.2258

1044. வித்தகம்-உறுப்புக்கள்; எழுதும் வன்மையுமாம்; ''வித்தக ரியற்றிய, கண்கவ ரோவியம்'' (மணி.3:130-131.) வித்தகம் சேர் வரிகள்; பெருங்.1. 32:69-70. வரிகளை நோக்கி. பாலில் தேனை மடுத்து என மாறுக. மடுத்து-ஊற்றி. பாலும்தேனும்; "பாலொடு தேன்கலந் தற்றே'' (குறள்.1121.) சேல் படுத்தகண்-சேல்மீனைத் தோற்கச் செய்தகண். அளைஇ-உவகை கலந்து. அளஇக் கண்ணீர் சுமந்து எனமாறுக. மால் படுத்தான்-காமமயக்கத்தை உண்டாக்கிய சீவகனுடைய. மணந்தாளே போல்-கூடினவளைப்போல.

(உரை.) [1]ஆகக்கடவேன்என்று எழுதினவன்.

1045. பாலவி-பாலன்னம். புகை-அகிற்புகை. படு சாந்து-அரைத்த சாந்து. கால் அவியாப் பொன் விளக்கு-காற்றால் அவியாத மணி விளக்கு; சீவக.1304, 2410; பெருங்.1. 32:72, 34:2. உம்மை யென்றது, திருமுகத்தில்எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களை. கோல்அவியாச்சிலை-அம்பு களைஇடை விடாமல்எய்கின்றவில்; கோல்-அம்பு. சிலையான்: சீவகன். சொற்குன்றான்- சொல்லுதலில் சலியாதவனாயினும். நூலவையார்- தரும நூலோதினவர்கள். நீங்கள்நூலவையார்போல் ஆகெனவே நோக்குமின் என்றாள்எனமாறி யியைக்க.

காமையின், நூலில் விளங்கக்கூறிற்றிலரேனும் சமயநூல்களிற் கூறு தலின், அவ்வெழுத்துக்களைத்[1]தெய்வமென்றேகொள்க.

(இ-ள்.) சிலையான் நும்மை நீங்காது ஒற்றுமைப்படக் கூறிய சொற்குன்றானாயினும் நீங்கள் தருமநூலோதினார்களை நோக்குமாறு போல அச்சொல் இடையூறின்றி ஆகவென்றே கருதி நோக்குமின்; நும்மை யானும் பாலவி முதலியவற்றைத் தந்து கைதொழுவேனென்றானென்க. (195)

(வேறு)

1046. (1) மவ்வலங் குழலி னாளை
மதியுடம் படுக்க லுற்றுச்
செவ்வியுட் செவிலி சொல்லுஞ்
சிலையிவர் நுதலி னாய்நின்
அவ்வைக்கு மூத்த மாம
னொருமகற் கின்றுன் றாதை
நவ்வியம் பிணைகொ ணோக்கி
நகைமுக விருந்து செய்தான்.

1047. (2) பண்டியாற் பண்டி செம்பொன்
பல்வளை பரிய மாகக்
கொண்டுவந் தடிமை செய்வான்
குறையுறு கின்ற தன்றிக்
கண்டவர் கடக்க லாற்றாக்
கிழிமிசை யுருவு தீட்டி
வண்டிமிர் கோதை நின்னை
வழிபடு நாளு மென்றாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(உரை.) [1]இங்கே எழுத்துக்களைத் தெய்வமாகப் பாராட்டினமை, "மொழிப்பொருட் டெய்வம் வழித்துணை யாகென" (*சிலப்.10:100*) என்பதனைநினைப்பிக்கின்றது.

1046. மவ்வலங்குழலினாள்-முல்லைப்பூவைச் சூடிய கூந்தலையுடையவள்; குணமாலை. மதி உடம்படுக்கலுற்று-மதியை அறிய எண்ணி. செவ்வியுட் சொல்லும் செவிலி-அதற்கேற்பக்கூறும் செவிலித் தாய். நின் அவ்வைக்கு மூத்தமாமன் ஒருமகற்கு-உன்னுடைய தாய்க்கு மூத்ததமையனும், உனக்கு மாமனுமானவனுடைய ஒப்பில்லாத மகனுக்கு. தாதை-குபேரமித்திரன். நவ்வியம் பிணைகொள் நோக்கி-பெண்மானைப் போன்ற நோக்கத்தையுடையாய்; என்றது குணமாலையை. நகைமுகவிருந்து: *குறுந்.292:7.*

1047. பண்டியால்-வண்டியாலே. பண்டி செம்பொன்-ஒருவண்டி பொன்னை. பல்வளை-பலவாகிய வளையையணிந்த குணமாலை;

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே குணமாலையை மதியையறிவு றவுற்று அதற்கேற்ப வார்த்தைசொல்லுஞ்செவிலி, சிலைபோல் விளங்கு நுதலினாய், நோக்கி, நின்தாய்க்கு மூத்ததமையன் நினக்கு மாமனானவனுடைய ஒப்பில்லாத மகனுக்கு இன்று உன்றாதை நகைமுகமாகிய விருந்தையிட்டான்; அவ்வுடன்பாட்டாலே வளை யையுடைய கோதாய், நின்மைத்துனன் நினக்கு முலைவிலையாக வண்டியாலே ஒருவண்டி பொன்கொண்டுவந்து நினக்கு ஏவல் செய்தற்கு இன்று குறையுற்று நிற்கின்றதேயன்றிக் கடக்கலாற்றா நின்னுரவைக் கிழிமிசைத்தீட்டி நின்னை வழிபடுவதுஞ்செய்யு மென்றாளென்க.

[1]விருந்துசெய்தானென்பது, [2]குறைக்குடன்பட்டானென்ப தாம். (196-7)

1048. மைத்துனன் வனப்பன் மிக்கான் வளர்நிதிக் கிழவன் காளை
உத்தம னுனது நாம மல்லதொன் றுரைத்த றேற்றான்
இத்திறத் திவன்க ணின்னை யெண்ணினா ரென்ன லோடும்
தத்தையங் கிளவி கையாற் செவிமுத லடைச்சிச் சொன்னாள்.

(இ-ள்.) என்று பின்னும் நின்னைகோடற்குரியன், அழகின் மிக்கான், பொருளுடையன், இளையன், நற்குணமுடையன் நின் பெயரல்லது வேறொரு பெயரைக்கூறவறியான், இக்கூறுபாட்டை யுடைய இவனிடத்தே நின்னைக் கொடுக்கவெண்ணினாரென்ற வளவிலே குணமாலை கையாலே செவியைப் புதைத்து ஒருவார்தை கூறினாளென்க. (198)

விளி. பரியம்=பரிசம்- முலைவிலை. பொன்னைப் பரியமாக என இயைக்க. அடிமை செய்வான்-உனக்கு ஏவல்செய்தற்கு. குறை யுறுகின்றதன்றி-குறைவுற்று நிற்பதல்லாமல். கண்டவர்-உன்னைப் பார்த்தவர்கள். கடக்கலாற்றா உருவு-மேற்செல்லமாட்டாதபடி அமைந்த நின் உருவை. கிழி-சீலை. கிழிமிசைத் தீட்டி என இயைக்க. இமிர்தல்-ஒலித்தல். கோதை-குணமாலை; விளி. வழிபடும்-உன் மாமன் மகன் வணங்குவான். என்றவள் செவிலித்தாய்.

(உரை.) [1]சீவக.1046. [2]குறைக்கு-குணமாலையை மணம்புரிய விரும்பி மாமன்மகன் கூறிய காரியத்திற்கு; உடம்பட்டவன் குபேரமித்திரன்.

1048. 'மைத்துனன்' என்றது மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்குரிய முறையை உடையவனென்றபடி; சீவக..187, ந; அடிக். வனப்பு-அழகு. நிதிக்கிழவன்-பெரிய பொருளுக்குத் தலைவன். காளை-இளம்பருவத்தை யுடையவன். ஒன்று-வேறொன்றனையும். உரைத்தல் தேற்றான்-சொல்ல அறியான். திறம்-கூறுபாடு. இவன்கண் நின்னை எண்ணினார்-

1049. மணிமதக் களிறு வென்றான் வருத்தச்சொற் கூலி யாக
அணிமதக் களிற னானுக் கடிப்பணி செய்வ தல்லால்
துணிவதென் சுடுசொல் வாளாற் செவிமுத லீர லென்றாள்
பணிவரும் பவளப் பாவை பரிவுகொண் டனைய தொப்பாள்.

(இ-ள்.) பவளப்பாவை வருத்தங்கொண்ட தன்மையை யொப்பாள், கட்டுமணியையுடைய களிற்றைவென்றவன், "கொண்டுய் யப்போமின்" (*சீவக.981*) என்ற சொல்லிற்குக் கூலியாக அவற்குத் தாழ்ந்து ஏவல் செய்வதன்றி வேறு கொடுக்கத் துணிதற்குக் காரணமென்? இங்ஙனம் சுடுசொல்லாகிய வாளாலே செவியிடத்தை ஈராதேகொள் ளென்றாளென்க.

[1]'அடிச்செருப்பாவதல்லால்' என்றும் பாடம். (199)

1050. கந்துகப் புடையிற் பொங்குங் கலினமா வல்லன் காளைக்
கெந்தையும் யாயு நேரா ராய்விடி னிறத்த லொன்றோ
சிந்தனை பிறிதொன் றாகிச் செய்தவ முயற லொன்றோ
வந்ததா னாளை யென்றாள் வடுவெனக் கிடந்த கண்ணாள்.

இவனிடம் உன்னை மணம்செய்துகொடுக்க எண்ணினார்கள். தத்தையங் கிளவி-கிளியைப் போன்ற சொற்களையுடைய குணமாலை. செவிமுதல் அடைச்சி-காதிடத்தைப்புதைத்து. அடைச்சி-அடைத்து.

1049. மணிமதம்-மணிகளையும் மதத்தையுமுடைய. களிறு வென்றான்-அசனி வேகத்தைவென்ற சீவகன். வருத்தச்சொல்- என் பொருட்டு வருந்துதலையுடைய சொல்லுக்கு. களிறனானுக்கு: சீவகனுக்கு. அடிப்பணி-அடிமைப்பணி; விகாரம்; *சீவக.552*, ந; *1337*. துணிவது என்-வேறு துணிவதற்குக் காரணம் என்ன. சுடுசொல்லாகிய வாளால். ஈரல் அறுக்காதே. பணிவரும்-பணிவித்தற்கு அரிய. பவளம்போன்ற வாயையுடைய பாவை; குணமாலை. பரிவு-துன்பம். பாவை பரிவு கொண்டனைய தொப்பாள்; எழுவாய்.

(உரை.) [1]"அண்ணற் குமரற் கடிச்செருப் பாகென" (*பெருங்.1. 36:310*)

1050. கந்துகம்-பந்து. பொங்கும்-வேகம் மிகுகின்ற. கலினமா-குதிரை. கந்துகப் புடையிற்.....மா; *சீவக.846*, அடிக்; "பந்துபுடை பாணியிற் பொங்குமயிர்ப் புரவி" (*பெருங்.1. 38:327.*) வல்லனாகிய காளை: சீவகன். யாய்-தாய்; விநயமாலை. நேராராயின்-மணம் செய்துகொடாவிட்டால். இறத்தல் ஒன்று; ஓ, ஐயம். சிந்தனை பிறிதொன்றாகி-தாய்தந்தையருடைய நினைவு வேறாகப்போகும்படி. தவம்முயறல் ஒன்று; தவம் முயறல்-சீவகனைப் பெறுதற்குத் தவம்செய்தல். இரண்டினுள் ஒன்று நாளைவந்தது; ஆல், அசை. வடு-மாவின்வடு. கண்ணாள்: குணமாலை.

கந்துகப்புடையில்-பந்தினது புடைத்தல்போல.[1]ஆகி-ஆக; குரவர் நினைவு வேறாய்ப்போக. தான் இவனைப்பெறுதற்குத் தவஞ் செய்தல்.

(இ-ள்.) பின்னும், வடுப்போலுங்கண்ணாள், காளைக்கு எந்தையும் யாயும் நேராராயின் இறந்துபடுதலொன்று, தவமுயற லொன்று, இவ்விரண்டினுளொன்று நாளை நமக்கு வந்துற்ற தென்றுஅழுதாளென்க. (200)

1051. தேனெய்போன் றினிய சொல்லாள்
சிறுமுதுக் குறைமை கேட்டே
ஊனைநைந் துருகிக் கைத்தா
யுண்ணிறை யுவகை பொங்க
ஆனெய்பாற் கிவர்ந்த தொத்த
தழேற்கவென் பாவை யென்று
தானையாற் றடங்க ணீரைத்
துடைத்துமெய் தழுவிக் கொண்டாள்.

(இ-ள்.) செவிலி, குணமாலையது சிறுமையிலே பேரறி வுடைமையைக் கேட்டு ஊன் நைந்துருகி உவகை கொங்குகை யினாலே, நின்கருத்துப் பசுநெய் பாற்கு விரும்பியதன்மையை யொத்தது; இனி, பாவாய்! அழேற்கவென்று தானையாலே கண்ணீரைத்துடைத்துத்தழுவிக்கொண்டாளென்க.

ஊனை: ஐ, அசை. பாற்கவர்ந்ததும் பாடம். (201)

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

1051. தேனில் நெய்கலந்தாற்போன்ற இனிய சொல்லாள்; குண மாலை. சிறுமுதுக்குறைமை-சிறிய பிராயத்தே பெரிய அறிவுடை மையை. சொல்லாளுடைய சிறுமுதுக்குறைமையை; "சிறுமுதுக் குறைவிக்கு" (*சிலப்.16:68.*) ஊனை-உடல்; ஐ, அசை. கைத்தாய்-கையிலேந்தி வளர்த்த தாய்; செவிலித்தாய்; *சீவக.363*, அடிக். பொங்க-மிகுதலால். ஆன்நெய் பாற்கு இவர்ந்த தொத்தது-பசுநெய் பாலை விரும்பிய தன்மையைப் போன்றது; பாற்கு:உருபு மயக்கம். அழேற்க-அழாதே. பாவை:குணமாலை; விளி. என்பாவை, அழேற்க வென்று எனமாறியியைக்க. தானை-புடைவை; முன்றானையுமாம். மெய்-உடம்புடன்.

1046-1051. இச்செய்யுட்களின் பொருளோடு, *பெருங்கதை. 1. 36:57-123*-ஆம்அடிகள்ஒப்பிடற்பாடலன.

1052. துகண்மனத் தின்றி நோற்ற தொல்வினைப் பயத்தி னன்றே
தகணிலாக் கேள்வி யான்கட் டங்கிய தென்று பின்னும்
மகண்மனங் குளிப்பக் கூறி மறுவலும் புல்லிக் கொண்டாங்
ககன்மனைத் தாய்க்குச் சொன்னா ளவளுந்தன் கேட்குச் சொன்னாள்.

(இ-ள்.) மனத்தில் அழுக்கின்றாய்நோற்ற நல்லவினைப் பயத்தானன்றே தட்டற்ற கேள்வியானிடத்தே நின்மனந் தங்கிய தென்று குளிரச் சொல்லி இருகாலாவதும் புல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் [1]நற்றாய்க்கு [2]அறத்தொடு நின்றாள்; அவளும் தன் கணவனுக்குஅறத்தொடுநின்றாளென்க. (202)

1053. வினையமா மாலை கேள்வன் குபேரமித் திரற்குச் சொல்ல
அனையதே பட்ட தென்றா லையனே நங்கைக் கொத்தான்
வனையவே பட்ட போலு மணிமருண் முலையி னாளைப்
புனையவே பட்ட பொற்றாற் புண்ணியற் கீது மென்றான்.

வினயமாமாலை, நற்றாய்பெயர். அனையதே-அப்படியே; பெரியதொரு காரியமே; ஏகாரம் வினா. என்றால், ஒருவார்த்தைப் பாடு.

1052. துகள்-குற்றம். மனத்துத் துகளின்றி என மாறியியைக்க. நோற்ற-செய்த. வினை-நல்வினை. பயம்-பயன். தகணிலாக் கேள்வி யான்கண்-தடையற்ற நூற் கேள்வியை உடைய சீவகனிடத்து. தங்கிய-உன்மனம் நிலைபெற்றது. மகள்-குணமாலையினுடைய. மறுவலும் புல்லி-இரண்டாமுறையும் தழுவி. தாய்க்கு-வினய மாலைக்கு. கேட்கு-கணவனுக்கு; குபேரமித்திரனுக்கு; கேள்- கணவன்; "கொண் டானிற், றுன்னிய கேளிர்பிறரில்லை" *(நான்மணிக்.)*

(உரை.) [1]நற்றாய்-பெற்ற தாய்; வினயமாலை. [2]அறத்தொடு நிற்றல். உண்மை கூறுதல்; "செவிலி நற்றாய்க் கறத்தொடு நிற்கும், நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க் கறத்தொடு, நிற்கு மென்ப நெறியுணர்ந் தோரே"*(நம்பி. அகத்.48.)*

1053. வினையமாலை, தன்கேள்வனாகிய குபேரமித்திரனுக்குச் சொல்லபட்டது-குணமாலையின் மனத்திற் பொருந்தியது. பட்டது அனையதே என்றால் எனமாறியியைக்க. ஐயன்:சீவகன். நங்கை-குண மாலை. வனையவே பட்ட போலும் முலை-எழுதப்பட்டன போன்ற அழகுவாய்ந்த முலை; ஏ, இசைநிறை. மணிமருள் முலை-மணியை ஒத்தமுலை. முலையினாள்: குணமாலை. புனையவே பட்ட-அலங் கரிக்கப்பட்ட; ஏ, இசைநிறை. புண்ணியற்கு-சீவகனுக்கு. ஈதும்-கொடுப்போம்.

(இ-ள்.) நற்றாய், தன்கேள்வனாகிய குபேரமித்திரற்குக் கூற, அவனும் அவள் மனத்திற்பட்டது அனையதே? என்றாற் குண மாலைக்கு ஒத்தான் சீவகனே; அவளை அவனுக்குக் கொடுப்பே மென்றானென்க. (203)

(வேறு)

1054. கற்றார் மற்றுங் கட்டுரை வல்லார் கவியென்னும்
நற்றேர் மேலார் நால்வரை விட்டாற் கவர்சென்றார்
சுற்றார் வல்விற் சூடுறு செம்பொற் கழனாய்கன்
பொற்றார் மார்பீர் போதுமி னென்றாங் கெதிர்கொண்டான்.

இம்மூன்றுகலையும் வல்லார் நால்வர். என்னும்-என்று உலகங்கூறும். நான்கனுருபு அதற்குடம்படுதற்பாற்படும்.

(இ-ள்.) குபேரமித்திரன் அவர்களைத் தேர்மேலாராகப் போக விட்டாற்கு அவரும் போனார்; அப்பொழுது கந்துகன், மார்பீர், இங்ஙனம் போதுகவென்று வாயிலிலேசென்று எதிர்கொண்டா னென்க. (204)

1055. (1) சீந்தா நின்ற தீமுக வேலான் மணிச்செப்பன்
ஈந்தான் கொண்டா ரின்முக வாச மெரிசெம்பொன்
காந்தா நின்ற கற்பக மன்னீர் வரப்பெற்றேன்
சேர்ந்தே னின்றே வீடென நாய்கற் கவர்சொன்னார்.

1054. நூல்களைக் கற்றவர். கட்டுரை வல்லார்-புனைந்துரைப் பதில்வல்லவர். கவிவல்லார்-கவி இயற்றுதலில் வல்லவர். கற்றாரும், கட்டுரை வல்லாரும், கவிவல்லாருமாகிய நால்வர் என்க. என்னும்-என்று உலகத்தவரால் கூறப்படுகின்ற. தேர்மேலாராகிய நால்வரை. விட்டாற்கு-சீவகனிடத்துப் போம்படி விட்ட குபேரமித்திரனுக்கு. அவர்-அந்நால்வர். நால்வரை விடுதல் ஒரு மரபு; "நூலறி வாளர் நால்வரை விட்டபின்" (பெருங்.1.37:277.) விட்டாற்கு அவர்சென்றார்; *சீவக.1061.* வில்லையும், கழலையும் உடைய நாய்கன்; என்றது கந்துகனை. சுற்றார்......நாய்கன்; "சுற்றார் வல்விற் சூடுறு செம்பொற் கழலாற்கு" (*சீவக.1057.*) மார்பீர் என்றது நால்வரை. போதுமின்-வருக. ஆங்கு-வாயிலில்.

1055. சீந்தாநின்ற-கோபிக்கின்ற; "சீந்தா வெமைப் பொருவான்" (*தணிகைப். களவு. 57*); ''சீந்தி மாய்ப்பர்" (*பேரூர்ப். அங்கிரன். 9.*) வேலான்:கந்துகன். முகவாசம் செப்பின் ஈந்தான்-வெற்றிலையைச் செப்பிலே வைத்துக் கொடுத்தான்; முகவாசம்-வெற்றிலை. வெற்றிலை வைத்த செப்பு; *சீவக.197, 2474.* கொண்டார்-அந்நால்வரும் வெற்றி லையைக்கொண்டனர். செம்பொன்காந்தாநின்ற-செம்பொன் ஒளிவிடு கின்ற; இது கற்பகத்திற்கு அடை. வரப்பெற்றேன்-நீங்கள் இங்கு வரும்

1056. (2) யாமக ளீது நீர்மகட் கொண்மி னெனயாரும்
தாமக ணேரா ராயினுந் தண்ணென் வரைமார்பிற்
பூமகள் வைகும் புண்ணியப் பொற்குன் றனையானுக்
கியாமக ணேர்ந்தே மின்றென நாய்கற் கவர்சொன்னார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) சிந்தாநின்ற-கோபியாநின்ற; வேலான்-கந்துகன்; விகாரமாக்கி, சிந்தாநின்றவென்றுமாம். நாய்கற்கு-கந்துகற்கு. அவர்-வந்த நால்வரும்.

(2) [1]தம்மகள், விகாரம். நாய்கற்கு-உமக்கு. அவர்-குபேரமித்திரர்.

(இ-ள்.) வேலான் வெற்றிலையைச் செப்பிலே ஈந்தான்; அவரும் அதனைக்கொண்டார்; கொண்டபின்பு, கற்பகமன்னீர், நீர்வரப் பெற்றேனாதலின், இன்றே வீட்டைப்பெற்றேனென்று கந்துகன் முகமன் கூற, அதுகேட்ட அவர் யாம் மகளைத்தருவேமென்றும், நீர்மகளைக் கொண்மினென்றும் வாய்விட்டுக்கூறி யாவரும் தம்மகளைக் கொடுக்க நேரா ராயினும், இன்று புதிதாகச் சீவகற்கு யாம் மகட்கொடை நேர்ந்தேமென்று உமக்குக் குபேரமித்திரர் கூறினாரென்று கந்துகற்குக் கூறினாரென்க.

[2]அவர்கூறினபடியைத் தேவர்கூறினார். (205-6)

1057. சுற்றார் வல்விற் சூடுறு செம்பொற் கழலாற்குக்
குற்றேல் செய்துங் காளையும் யானுங் கொடியாளை
மற்சேர் தோளான் றன்மரு மானுக் கருள்செய்யப்
பெற்றே னென்னப் பேசினன் வாசங் கமழ்தாரான்.

பாக்கியத்தைப் பெற்றேனாதலால். வீடு-மோட்சம். இன்றே வீடு சேர்ந்தேன் எனமாறியியைக்க. என-என்று கந்துகன் கூற. அவர்-அந்நால்வர்.

1056. ஈதும்-தருவேம். நீர் மகளைக்கொண்மின். என-என்றும். தாம்மகள் நேராராயினும்-தாமாகவே மகளைக் கொடுக்க உடம்படாராயினும். யாமகள்...... நேரார்: *பெருங்.4. 15:71-2.* தன் மார்பில் பூமகள் வைகும் புண்ணியத்தையுடைய பொற்குன்றனையானுக்கு; சீவகனுக்கு; பூமகள்-இலக்குமி; வைகும்-தங்கும். மகள்நேர்ந்தேம்-மகட்கொடுக்கச் சம்மதித்தோம். இன்று நேர்ந்தேம் எனமாறுக. நாய்கற்கு-கந்துகனுக்கு.

(உரை.) [1]தாமகளென்றானது விகாரம். [2]அவர்-நால்வர்.

1057. சுற்றார்... கழலான்: *சீவக.1054.* கழலாற்கு-குபேரமித்திரனுக்கு. குற்றேல்-குற்றேவல்; *சீவக.1140;* "குற்றே லருளி" "குற்றேல்

(இ-ள்.) அதுகேட்ட கந்துகன் குபேரமித்திரன் குணமாலையைச் சீவகற்குக் கொடுக்கப்பெற்றேனாதலின், அவனுக்குச் சீவகனும் யானும் குற்றேவல் செய்யக் கடவேமென்று தாழ்ந்துகூறினா னென்க.

[1]குற்றேவல், விகாரம். அவன்தானே மகட்கொடை நேர்தலானும் கொள்வார்தாழவே வேண்டுதலானும் இங்ஙனங்கூறினான். (207)

1058. விடைசூ ழேற்றின் வெல்புக ழான்றன் மிகுதாதை
கடல்சூழ் வையங் கைப்படுத் தான்போன் றிதுகூறக்
குடர்சூழ் கோட்ட குஞ்சரம் வென்ற வகையும்மப்
படர்சூழ் நெஞ்சிற் பாவைதன் பண்பு மவர்சொன்னார்.

'விடைசூழ்' என்றது, தோழரைக்கருதி.

(இ-ள்.) ஏற்றினையொத்த சீவகன்றந்தை உலகைக் கைக் கொண்டான் போல மகிழ்ந்து தாழ்ந்துகூறுதலின், வந்தவர்கள் இவன் அக்களிற்றை வென்றபடியும் அதனாற் பாவைகொண்ட குணத்தினையும் விளங்கக் கூறினாரென்க.

பண்பு-[1]நேராராயின் இறந்துபடுதல், தவஞ்செய்தலென்றது. (208)

1059. மறையார் வேள்வி மந்திரச் செந்தீக் கொடியேபோற்
குறையாக் கற்பிற் சீவகன் றாயுங் கொலைவேற்கட்
பொறையொன் றாற்றாப் போதணி பொற்கொம் பனையாளை
நறையார் கோதை நன்றென வின்புற் றெதிர்கொண்டாள்.

பிழையாது" (பெருங்.1.32:15, 3.24:87.) செய்தும்-செய்வோம். காளை-சீவகன். யானுமென்றது கந்துகனை. கொடியாளை-பூங்கொடி போன்ற குணமாலையை. தோளான்: குபேரமித்திரன். மருமானுக்கு: சீவகனுக்கு. தோளான் தன்னுடைய கொடியாளை மருமானுக்கு அருள் செய்யப் பெற்றேனாதலின், கழலாற்குக் காளையும் யானும் குற்றேல் செய்தும் என்னப் பேசினன் எனமாறியியைக்க. தாரான்-கந்துகன்; எழுவாய்.

(உரை.) [1]குற்றேவல் என்பது குற்றேல் எனத்தொக்கது.

1058. தோழருக்கு விடைகளும், சீவகனுக்கு ஏறும் உவமை. ஏறு விடைகளுக்குள் உயர்ந்தது. ஏற்றின்-ஏற்றினைப்போன்ற; வெல்புகழான்-வெற்றிப் புகழையுடைய சீவகன். தாதை-கந்துகன். கைப்படுத்தான் போன்று-கைக்கொண்டவன் போல மகிழ்ந்து. இது கூற-தாழ்ந்த இவ்வார்த்தையைக் கூறுதலின். கோட்டையுடையதாகிய குஞ்சரம்; என்றது அசனிவேகத்தை. அப்படர்சூழ் நெஞ்சிற் பாவை-அவ்வருத்தம் சூழ்ந்த மனத்தையுடைய குணமாலை; படர்- வருத்தம். பண்பு-குணம். அவர்-வந்த நால்வர்.

(உரை.)[1] சீவக.1050, ந.

வேதவேள்வியிற்றீ; மந்திரங்கூறுந்தீ. கொடி-ஒழுங்கு-ஆற்றா [1]ஈண்டு வினையெச்சம்; இல்லறமென்கின்ற பொறையொன்றுமே நடத்தி அணிந்த கொம்பு, இல்பொருளுவமை; கொம்பனையாள்-வினயமாமாலை. நறையார்கோதை-குணமாலை.

(இ-ள்.) செந்தீக்கொடியே போலுஞ்சுநந்தையும், யான்கருதிய இதனைத் தான் முற்படமுடித்ததன்மை நன்றென்றுகூறிக் கொம்பனை யானையின் புற்றுப் பின்பு கொலைவேற்கண் நறையார்கோதையை விரும்பினாளென்க. (209)

1060. பொற்கச் சார்த்த பூணணி பொம்மன் முலையாளை
அற்கச் செய்த யாப்பின ராகி யவண் வந்தார்
பொற்பக் கூறிப் போகுது மென்றார்க் கெழுகென்றார்
வற்கம் மிட்ட வண்பரி மாவி னவர்சென்றார்.

(இ-ள்.) அவண்வந்தார், குணமாலையைச் சீவகனிடத்தே யடையும்படி பண்ணின யாப்பினராய்ப் பின்பு மணஞ்செய்யும் பொழுதையும் பொலிவு பெறும்படிகூறிப் போவேமென்றார்க்கு அவர்களும் போகவென்றார்; அவரும் பண்முற்றுப்பெற்ற மாவின் மேலே சென்றாரென்க.

முகூர்த்தம் தப்பாமல் முடித்தற்குக் கடிதிற்சென்றார். (210)

1059. மறை-வேதம். வேள்வி-யாகம். மறையார் வேள்வித்தீ, மந்திரத்தீ எனத் தனித்தனி இயைக்க. தீக்கொடி-தீயின் ஒழுங்கு. கற்பினையுடைய சீவகன் தாய்; சுநந்தை; இவள் கந்துகன் மனைவி. பொறை-இல்லறமாகியபாரம். ஆற்றா-நடத்தி. போது-மலர். கொம்பனை யாளை-குபேரமித்திரன் மனைவியாகிய வினையமாலையை. நன்றெனக் கொம்பனையாளைஇன்புற்று எனமாறி இயைக்க. நறை-தேன். கோதை: குணமாலையை. எதிர்கொண்டாள்-விரும்பினாள். கொலைவேற் கண்ணையுடையநறையார்கோதையை எதிர்கொண்டாள்எனஇயைக்க.

(உரை.) [1]ஆற்றா-ஆற்றி.

1060. பொற்கச்சு ஆர்த்த-பொன்னாலாகிய கச்சினால் கட்டப் பட்ட. பூண்-ஆபரணம். பொம்மல்-பெருமை. முலையாளை: குண மாலையை. அற்கச்செய்த-சீவகனிடத்தே அடையும்படி செய்த; அற்க-அல்க; வலித்தல் விகாரம். யாப்பினராகி-தொடர்புடையவராய். அவண் வந்தார்-அங்கு வந்தவராகிய நால்வர்; எழுவாய். பொற்பக்கூறி-பொலிவு பெறும்படி சொல்லி. என்றார்க்கு-என்று கூறிய அந்நால்வர்க்கு. எழுக என்றார். போக என்று கந்துகன் முதலியோர் விடை கொடுத்தனர். வற்கம்-குதிரையின் மேல் இடுதற்குரிய கலனை முதலியன; கடிவாள முமாம்; வல்கம் என்னும் வடசொல்லின்சிதைவு. பரிமாவின்-குதிரையின் மீது. அவர்: அந்நால்வர்.

(வேறு)

1061. மடந்தை திறத்தி னியையமமகட் கூறி வந்தார்
விடந்தைத்த வேலாற் குரைத்தார்க்கவன் மெய்ம்ம கிழ்ந்தான்
நுடங்குங் கொடிப்போல் பவணூபுர மார்ப்ப வந்து
தடங்கண் ணவடா யதுகேட்டலுந் தக்க தென்றாள்.

தைத்த-உள்ளேகிடக்கிற. நுடங்குகின்ற கொடிப்போல்பவள்-சுநந்தை. அது-[1]தன்னைக்கூறிய மொழி.

(இ-ள்.) குணமாலைதிறத்தாலே அவர்கள் இயையும்படி மகளைக் கொடுப்பதாகப் பேசிவந்தவர்கள், குபேரமித்திரற்குக் குற்றேவல்செய்துமென்றதனை உரைத்தார்க்கு அவன் மகிழ்ந்தான். நூபுரமார்ப்பவந்து கொடிப்போல்பவள் கூறியமொழியைக் குணமாலைதாய்கேட்டலும் அவளுக்கு அது தக்கதென்றாளென்க. (211)

1062. திருவிற் கமைந்தான் றிசைப்பத்து மறிந்த தொல்சீர்
உருவிற் கமைந்தாற் கமைந்தாளென யாரு மொட்டப்
பெருகுங் கணியிற் கணிபேசிய பேதி னாளாற்
பருகற் கமைந்த வமிர்தின்படர் தீர்க்க லுற்றார்.

(இ-ள்.) குணமாலைக்குச் சீவகன் அமைந்தான்; சீவகனுக்குக் குணமாலை அமைந்தாளென்று எல்லாருமிசையும்படி பெருகு நூலையுடைய கணிகூறிய மயக்கமில்லாத நாளிலே குணமாலையது வருத்தத்தைத்தீர்க்கலுற்றாரென்க. (212)

1061. மடந்தை திறத்தின் இயைய-குணமாலையின் திறத்திலே கந்துகன் முதலியவர்கள் மனம் இசையும்படி. அம்மகள் கூறிவந்தார்: குணமாலையை மணம்செய்து கொடுக்கப் பேசிவந்த அந்நால்வர்கள். விடம் தைத்தவேல்-விஷத்தைத் தன்னுள்ளே கொண்ட வேல். வேலாற்கு: குபேரமித்திரனுக்கு. உரைத்தார்க்கு-உரைத்த நால்வர்க்கு. அவன்: குபேரமித்திரன். நுடங்கு-அசைகின்ற. கொடிப்போல்பவள்-சுநந்தை. நூபுரம்-சிலம்பு. தடங்கண்ணவள் தாய்-குணமாலையினுடைய தாயாகிய வினயமாலை. கொடிப்போல்பவள் கூறியதைக் கண்ணவள்தாய் கேட்டலும் என மாறியியைக்க. அது தக்கது என்றாள்-சுநந்தைக்கு அது தக்கதே என்று வினயமாலை கூறினாள்.

(உரை.) [1]தன்னையென்றது வினயமாலையை.

1062. திருவிற்கு-குணமாலைக்கு. அமைந்தான்-சீவகன்பொருந்தினான். சீர்-புகழையுடைய. உருவிற்கு அமைந்தாற்கு-அழகிற்குப் பொருந்திய சீவகனுக்கு. அமைந்தாள்-குணமாலை பொருந்தினாள். ஒட்ட-இசையும் படி. பெருகுங்கணியிற்கணி-பெருகிய கணிதநூலையுடைய சோதிடன்-பேதில் நாளால்-மயக்கமில்லாத நாளில். பருகற்கு அமைந்த அமிர்தின்-உண்ணுதற்குப் பொருந்திய அமிர்தம்போன்ற குணமாலையினுடைய. படர்-வருத்தத்தை.

1063. கரைகொன் றிரங்குங் கடலிற்கலி கொண்டு கல்லென்
முரசங் கறங்க முழவிம்மவெண் சங்க மார்ப்பப்
பிரசங் கலங்கிற் றெனமாந்தர் பிணங்க வேட்டான்
விரைசென் றடைந்த குழலாளையவ் வேனி லானே.

அவ்வேனிலான்-நுதல்விழிக்கு அழியாதகாமன்.

(இ-ள்.) அவ்வேனிலான், கடல்போல ஆரவாரங்கொண்டு இயங்களெல்லாமியம்ப, மாந்தர்தேனினங்கலங்கிற்றென நெருங்கக் குழலாளைவேட்டானென்க. (213)

1064. மழைமொக்கு ளன்ன வருமென்முலை மாதர் நல்லார்
இழைமுற் றணிந்தா ரெழுநூற்றுவர் கோடி செம்பொன்
கழைமுற்று தீந்தேன் கரும்பார்வய லைந்து மூதூர்
குழைமுற்று காதின் மணிக்கொம்பொடு நாய்க னீந்தான்.

தீந்தேன் முற்றின கரும்பின்கழை; கழை-கோல்; "தீங்கட் கரும்பின்கழைவாங்கும்" (கலி.40) என்ப.

(இ-ள்.) குழைசூழ்ந்த காதினையுடைய கொம்பை நீர்வார்த்துக் கொடுக்கின்றபொழுதே, இளையமகளிரெழுநூற்றுவரையும் முற்றும் இழையணிந்தாரெழுநூற்றுவரையும் கோடிசெம்பொன் னையும் ஐந்தூரையுங்கொடுத்தானென்க. (214)

1063. இரங்கும்-ஒலிக்கின்ற.கடலின்-கடலைப்போல.கரை...கடல்; *சீவக.280,* அடிக்; "கரைபொரு திரங்குங் கனையிரு முந்நீர்" *(மதுரைக். 235)* கலி-ஆரவாரம். கல்லென்; *2414.* வெண்சங்க மார்ப்பவேட்டல். "மத்தளங் கொட்ட வரிசங்க நின்றூத......மதுசூதன் வந்தென்னைக், கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்டேன் றோழீநான்" *(நாச்சியார். 6:6.)* பிரசம்-வண்டு; *சீவக.2691.* பிணங்க-நெருங்கும்படி. வேட்டான்-மணம் செய்து கொண்டான். விரை-வாசனை. குழலாளை: குணமாலையை. வேனிலான்:சீவகன். வேனிலான்குழலாளைவேட்டான்என்க.

1064. மழைமொக்குள்-மழைபெய்யும்போதுதோன்றும்கொப்புளம்; *சீவக.2651.* மாதர் நல்லார்-இளையமகளிர். இழை-ஆபரணம். மாதர் நல்லார் எழுநூற்றுவரையும், முற்றும் இழையணிந்தார் எழுநூற்று வரையும் எனத்தனித்தனியியைக்க. கழைமுற்று-கோல்முற்றிய. கழைமுற்றிய கரும்பு: "தீங்கழைக் கரும்பே" *(மலைபடு.119)*; "கழைக் கரும்பின்'' *(புறநா.137:6)*; "முரிக்கழைக் கரும்பு" (சூளா. நாடு.25.) கரும்பையுடைய வயல்களைப்பெற்ற ஐந்து ஊரையும். குழை முற்று காதின்-குண்டலம் சூழ்ந்த காதினையுடைய. கொம்பு:குணமாலை, நாய்கன்: குபேரமித்திரன்.

(வேறு)

1065. பண்ணார் கிளவிப்பவ மும்புரை செவ்வாய்க்
கண்ணார் கதிர்மென்முலைக் காம்படு மென்றோள்
விண்ணோ ருலகின்னொடு மிந்நிலத் தில்லாப்
பெண்ணா ரமிர்தேயவன் பெற்ற வமிர்தே.

(இ-ள்.) அவன்பெற்ற அமிர்து, தேவருலகத்தினும் இந்நில வுலகத்தினு மில்லாததொரு கிளவிமுதலியவற்றையுடைய பெண் தன்மையார்ந்த அமிர்தேயென்க. (215)

1066. தேதா வெனவண்டொடு தேன்வரி செய்யப்
போதார் குழலாள்புணர் மென்முலை பாயத்
தாதார் கமழ்தார்மது விண்டு துளிப்ப
ஈதா மவரெய்திய வின்ப மதே.

தேதா-[1]ஆளத்தி. வரி-பாட்டு. அவர்-தேவர்.

(இ-ள்.) தேன் வரிசெய்ய அவன்தார் மதுத்துளிக்கும்படி குழலாள் முலை பாய்ந்தெய்திய இந்தவின்பம் அவரெய்தின இன்பமென்க. (216)

1067. முந்நீர்ப் பவளத்துறை நித்தில முத்தம்
அந்நீ ரமிர்தீன்று கொடுப்ப வமர்ந்தான்
மைந்நீர் நெடுங்கண்புரு வங்கண் மலங்கப்
பொன்னா ரரிக்கிண்கிணி பூச லிடவே.

1065. பண்ணார் கிளவி-இசை பொருந்திய சொல். புரை-ஒத்த. கண்ஆர்-கண்ணிற்குஆர்ந்த. காம்படும்-மூங்கிலைவெல்லும். பெண்ஆர் அமிர்து-பெண்தன்மை நிரம்பிய அமிர்து; குணமாலை. அவன்-சீவகன். அவன்பெற்ற அமிர்து, பெண்ணாரமிர்து என்க.

1066. தேதா: ஒலிக்குறிப்பு தேன்; ஒருவகை வண்டு. வரிசெய்ய-பாட்டை ஒலிக்க. தேதா.....செய்ய; 'தேதாவென்றே தேனொடு வண்டு திசைபாடும்" (சூளா. சுயம்.194) போது-மலர். குழலாள்:குணமாலை. பாய-பாய்தலால்; இதன்பின் எய்திய என ஒருசொல் வருவிக்க தாது-மகரந்தப்பொடி. தார்-சீவகனுடைய பூமாலை. தார்விண்டு மதுத்துளிப்ப என இயைக்க; துளிப்ப-துளிக்கும்படி. ஈது-இந்த இன்பதான். அவர்-தேவர்கள். ஈது அவர் எய்திய இன்பமதே ஆம் எனமுடிக்க.

(உரை.) [1]ஆளத்தி; *சீவக.657,* ந; ''மகரத்தி னொற்றாற் சுருதி விரவும், பகருங் குறினெடில்பா ரித்து-நிகரிலாத், தென்னா தெனா வென்றுபாடுவரே லாளத்தி, மன்னாவிச் சொல்லின் வகை" (*சிலப். பக். 105, அடியார். மேற்.)*

(இ-ள்.) கடலிற்பிறந்த பவளத்தேயுறைகின்ற நித்திலம் போலுமெயிறு அக்கடலிற்பிறந்த அமிர்தத்தைத் தானீன்று கொடுப்பக் கண்கள் புருவங்கள் இவைபிறழக் கிண்கிணியொலிப்பப் புணர்ச்சியைப் பொருந்தினானென்க.

அயின்றான்பாடமாயின், [1]பானமும் புணர்ச்சியும் உடனி கழ்ச்சியாம். (217)

1068. கம்பார் களியானை கலக்க மலங்கி
அம்பே ரரிவாணெடுங் கண்புதைத் தஞ்சிக்
கொம்பே குழைவாயெனக் கேகுழைந் திட்டாய்
வம்பே யிதுவையகத் தார்வழக் கன்றே.

[1]கம்பமார், விகாரம்.

(இ-ள்.) கொம்பே! யானைகலக்குதலிற்கலங்கிக்கண்ணைப் புதைத்து அஞ்சிக் குழைகின்ற நீ பொதுநோக்கத்தான் இவனிறந்து படுவனென்று [2]அருணோக்கினைத் தந்தாயாதலின், எனக்கேவருந் தினாய், இங்ஙனஞ்செய்தல் உலகத்தார்வழக்கன்று; புதியதொரு வழக்கென்று நயப்புக்கூறினானென்க.

தாம் [3]வளைவார் பிறர்க்கு ஊற்றங்கோலாகாரென்பது உலக வழக்கு. நீ செய்தது அதுவன்று; நீல நெடுங்கணாற் கவர்ந்த கள்வி (சீவக.1024) என்பது [4]பொதுநோக்கு. (218)

1067. முந்நீர்-கடல். வாய்க்குப்பவளம்உவமை. நித்திலமுத்தம்-முத்துப்போன்ற பற்கள். அந்நீரமிர்து-அக்கடலிற் பிறந்த அமிர்தத்தை. கொடுப்ப-பற்கள்கொடுப்ப; "முள்வாயெயிற்றூறமிர்தம்" (சீவக.491.) மைந்நீர்-மையின்தன்மையையுடைய. கண்களும்புருவங்களும்மலங்க; மலங்க-பிறழ்ச்சியை அடைய. அரி-பரல்களையுடையபூசலிட-ஒலிப்ப. பூசலிடஅமர்ந்தான்என்க.

(உரை.) [1]சீவக.840-41, ந.

1068. கம்பம்-கட்டுத்தறி; கம்பார் களியானை; "கம்பார் களிற்றுப் பிரசங்கள்" (கூர்ம. இரா.வதை. 14.) யானை: அசனிவேகம். மலங்கி-கலங்கி. அம்பேர்அரிவாள்நெடுங்கண்-அம்பை ஒத்த, அழகிய பெரிய செவ்வரி படர்ந்த ஒளியையுடைய நீண்ட கண்ணை. புதைத்து பொத்தி. கொம்பே: விளி; என்றது குணமாலையை. அஞ்சிக்குழை வாய்-பயந்து குழைந்த நீ. குழைந்திட்டாய்-வருந்தினாய். குணமாலை சீவகன் பொருட்டு வருந்தியது; சீவக.986, அடிக். வம்பே-புதுமையே வைய கத்தார் வழக்கு-உலகவழக்கு. இது வையகத்தார் வழக்கன்று வம்பே எனமாறுக.

(உரை.) [1]கம்பமார் என்பது கம்பார் எனத் தொக்கது. [2]'கூட்ட உரைக்கும். குறிப்புரையாகிய நோக்கு' (சீவக.1965, ந.) [3]வளைவார் வருந்துவார். [4]"ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்" (குறள் 1099.)

1069. பூவார் புனலாட்டினுட் பூநறுஞ் சுண்ணம்
பாவாய் பணைத்தோட்சுர மஞ்சரி தோற்றாள்
காவா தவள்கண்ணறச் சொல்லிய வெஞ்சொல்
ஏவோ வமிர்தோவெனக் கின்றிது சொல்லாய்.

(இ-ள்.) பாவாய், பணைத்தோட்சுரமஞ்சரி புனலாட்டில்நறுஞ் சுண்ணந் தோற்றவள், வார்த்தைபரிகரியாதவள்[1]வாளாதே கண்ணறச் சொல்லிய வெவ்விய சொல் இன்று எனக்குத் துன்பமாயிற்றோ? இன்பமாயிற்றோ? நீ இதனைக் கூறாய், இன்பமேயாயிற்றன்றோ வென்றானென்க.

காவாதவார்த்தை, 'கூறிவையோ' (*சீவக.876*) என்றவார்த்தை. அவள் சொல்லியசொல் இன்பமாயிற்றென்றான், 'சுண்ணந்தோற்ற ளந்தீம் புனலாடலம்' (ஷ 878) என்று அவள்கூறவே வென்றவர் புனலாடவே வேண்டுதலின், இவள் புனலாட்டயர்ந்து வருகின்ற நேரத்துத் தான் களிற்றிடையுதவி எதிர்ப்பட்டதனால் இவ்வின்பம் பெறுதலின். தான், கண்ணிற் கண்டிவைநல்ல (ஷ 884) என்றும், 'சாலநல்லன' (ஷ 893) என்றும், 'உய்த்துரைமின்' (ஷ 895) என்றுங் கூறுதலின், வாய்காவாது கூறிற்றென்றல் பொருந்தாது. ஓவாவ மிர்தும் பாடம். *(219)*

1070. (1) நற்றோ ளவள்சுண்ண நலஞ்சொ லுவான்
உற்றீர் மறந்தீர்மனத் துள்ளுறை கின்றாள்
செற்றா லரிதாற் சென்மின் போமின் றீண்டா
தெற்றே யறியாதவொ ரேழையே னோயான்.

1069. பூ ஆர்-பூக்கள் பொருந்திய; புனலுக்கு அடை. புனலாட் டினுள்-நீர்விளையாட்டில். பாவாய்-குணமாலையே. சுரமஞ்சரியாகிய சுண்ணம் தோற்றவள். தோற்றாள்-தோற்றவள். காவாதவள்-வார்த் தையைக்கூறும் தன்நாவைக் காவாதவள். கண்ணற-கண்ணோட்ட மற; *சீவக.878*, ந. "கண்ணின்று கூறுத லாற்றான்" (*கலி.37:8*); "கண்ணின் றொருவர், குணனேயுங் கூறற்கரிதால்" (*நாலடி,353*); "கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினும்" (*குறள்.184.*) காவாதவள்......வெஞ்சொல்; "யாகாவா ராயினு நாகாக்க" (*குறள்.127*); "காவா தொருவன்றன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்" (*நாலடி.63.*) ஏவோ-எனக்குத் துன்ப மாயிற்றோ. அமிர்தோ-இன்பமாயிற்றோ; இன்பமே ஆயிற்று என்றபடி.

(உரை.) [1]வாளாதே-சும்மா.

1070. நற்றோளவள்:சுரமஞ்சரியினுடைய. சுண்ணநலம்-சுண்ணத் தினது நன்மையை. சொலுவான் உற்றீர்-சொல்லுதற்குப் பொருந்திய நீர். மறந்தீர்-என் நிமித்தம் அதனைமறந்தீர். சுரமஞ்சரி நும்மனத்துள் உறை கின்றாள். செற்றால் அரிது-அவள் கோபித்தால் அதைத்தீர்த்தல் அரிது.

1071. (2) தூமங் கமழ்பூந்துகில் சோர வசையாத்
தாமம் பரிந்தாடுதண் சாந்தந் திமிர்ந்திட்
டேமன் சிலைவாணுத லேற நெருக்காக்
காமன் கணையேர்கண் சிவந்து புலந்தாள்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) 'சென்மின்' எனத் தீண்டலின், 'தீண்டாதேபோமின்' என்றாள். [1]'பணைத்தோள்' என்றதனாலும், 'தோற்றாள்' என்றதனாலும் ஊடு கின்றாள்.

(இ-ள்.) நும்முடைய நற்றோளவளது சுண்ணத்தையே நலஞ் சொல்லக் கருதினீர், எனதுநல்வினையாலே அதனைமறந்தீர்; அவள் நும்மனத்தே யுறைகின்றா ளாதலாற் கோபித்தாற் கோபம்தீர்த்த லரிது; இனி, இவ்விடத்தினின்றும் சென்மின்; என்னே! யான் நுமக்கு வருகின்ற ஏதத்திற்கு வருந்தாத ஏழையேனோ? இனி என்னையருளித் தீண்டாதேபோமினென்று துகிலை இறுகவுடுத்துப் பரிந்து திமிர்ந்து ஏவினையுடைய காமன்சிலைபோலும் புருவத்தை நுதலிலேயேறநெருக்கிக் கண்சிவந்து புலந்தாளென்க. (220-21)

1072. மின்னே ரிடையாளடி வீழ்ந்து மிரந்தும்
சொன்னீ ரவளற்பழ லுட்சொரிந் தாற்ற
இந்நீ ரனகண்புடை விட்டகன் றின்பம்
மன்னார்ந்து மதர்ப்பொடு நோக்கினண் மாதோ.

தீண்டாது போமின். எற்றே-என்னே; சீவக.310. அறியாத -நுமக்குவரும் துன்பத்திற்கு வருந்தாத. ஏழையேனோ-அறிவில்லாதவளோ. இப்பாடல்குணமாலையின்கூற்று.

1071. தூமம்-அகிற்புகை. அசையா-இறுக உடுத்து. தாமம்பரிந்து-மாலையை அறுத்து. சாந்தம் திமிர்ந்திட்டு-மார்பிற்பூசிய சந்தனத்தை உதிர்த்து. ஏமன்சிலை-அம்பு பொருந்திய வில்போன்ற புருவத்தை; சீவக.1042. ஏற நெருக்கா-நெற்றியில்ஏறும்படி நெருக்கி. காமன்கணையேர்-மன்மதனுடைய மலரம்பை ஒத்த. புலந்தாள்- ஊடினாள்.

(உரை.) [1]சீவக.1069.

1072. மின்-மின்னல். இடையாள்:குணமாலையினுடைய. இரந்தும்-யாசித்தும். சொல் நீர்-சொல்லாகிய நீரை. அவள் அற்பழலுள்-குணமாலையின்அன்பாலுண்டாகிய புலவித்தீயில். அற்பழல்: பெருங்.3. 1:65; 4.4:55. ஆற்ற-அவிப்ப. இந்நீரனவிட்டகன்று- இத்தன்மையவான புலவிவருத்தத்தை விட்டு நீங்கி. புடை-பக்கம். இன்பம் மன் ஆர்ந்து-இன்பம் மனத்தே மிக நிறைதலால். கண்களின் மதர்ப்பொடு புடை நோக்கினள் எனமாறியியைக்க. மாது, ஓ:அசை.

(இ-ள்.) அவன், அதுகண்டு குணமாலையடியிலே வீழ்ந்தும் இரந்து கொண்டும் சொல்லாகிய நீரை அவளன்பாலுண்டாகிய தீயிலே சொரிந்து அவித்தானாக, இன்பம் மனத்தே மிகநிறைதலின், வருத்தத்தைக் கைவிட்டகன்று கண்களின் மதர்ப்போடே புடையிலே நோக்கினாளென்க.

கடைக்கணித்துப் பார்த்தாளென்க. (222)

1073. இன்னீ ரெரிமாமணிப் பூண்கிடந் தீன்ற
மின்னா ரிளமென்முலை வேய்மருண் மென்றோட்
பொன்னார் கொடியேபுக ழிற்புகழ் ஞாலம்
நின்வா ணெடுங்கண்விலை யாகு நிகர்த்தே.

நிகர்த்தே: ஏகாரம், எதிர்மறை.

(இ-ள்.) பூணுண்டாக்கின ஒளியசைகின்ற முலையினையும் தோளினையுமுடைய கொடியே! யான்புகழ நினைக்கின், ஞாலம் நின்கண்ணிற்கு நிகர்த்து விலையாகுமே? ஆகாது; ஆதலாற் புகழ்தலரிதென்றானென்க. (223)

1074. தோளாற் றழுவித்துவர்த் தொண்டையஞ் செவ்வாய்
மீளா மணிமேகலை மின்னின் மிளிர
வாளார் மணிப்பூணவன் மாதாரம் பாவைதன்னை
நாளாற் பெற்றநல்லமிர் தென்ன நயந்தான்.

(இ-ள்.) பூணவன், பாவைதன்னைத் தோளாலேதழுவி மேகலை மின்போற் பிறழாநிற்க அவள்செவ்வாய் நாட்காலத்திலே பெற்ற மீளாவமிர்தென்னப் பருகினானென்க.

மீளாவமிர்து-கருடன் வாங்கிக்கொண்டு வாரா அமிர்து. நயத்தல் பருகுதன்மேற்று. (224)

1073. இன்னீர்-இனிய நீர்மையை உடைய. எரி-விளங்குகின்ற. பூண்-ஆபரணங்கள். ஈன்ற-உண்டாக்கின. மின் ஆர் முலை-ஒளி அசைகின்ற முலை. வேய்மருள்-மூங்கிலைப்போன்ற. முலையினையும் தோலையுமுடைய கொடிபோல்வாய்; என்றது குணமாலையை. புகழின்-உன்னைப் புகழ நினைத்தால். புகழுடைய ஞாலம் நின் கண்ணிற்கு நிகர்த்து விலையாகுமே என மாறியியைக்க; விலையாகாது என்றபடி; நிகர்த்து-ஒப்பாகி.

1074. துவர் பூசிய தொண்டைக்கனி போன்ற செவ்வாய். மிளிர-ஒளிவிட. வாளார்-ஒளிபொருந்திய. பூணவன்: சீவகன். மாதரம் பாவை தன்னை-குணமாலையை. பாவைதன்னைத் தழுவியென இயைக்க. நாளால்-விடியற்காலத்தில். நயந்தான்- விரும்பினான்; பருகினான்.

(வேறு)

1075. சித்திர மணிக்குழை திளைக்கும் வாண்முகத்
தொத்தொளிர் பவளவா யோவக் கைவினைத்
தத்தரி நெடுங்கணா டன்னோ டாடுநாள்
வித்தகற் குற்றது விளம்பு கின்றதே.

(இ-ள்.) குழைதிளைக்குமுகத்தினையும் பவளத்தையொத்து விளங்குகின்ற வாயினையும் சித்திரம்போன்ற ஒப்பனையையு முடைய குணமாலை தன்னுடனே இங்ஙனம் புணருகின்ற நாளிலே, வித்தகனுக்குற்றதொரு தீவினை இனிக் கூறப்படுகின்றதென்க.

ஓகைவீணையாவும் பாடம். (225)

1076. அரும்பெறற் குருசிற் கஞ்ஞான் றோடிய நாக நாணிக்
கரும்பெறி கடிகை யோடு நெய்ம்மலி கவளங் கொள்ளா
திரும்புசெய் குழவித் திங்கண் மருப்பிடைத் தடக்கை நாற்றிச்
சுரும்பொடு வண்டு பாடச் சுளிவொடு நின்ற தன்றே.

(இ-ள்.) நீர்விளையாட்டினன்று குருசிலுக்குத்தேற்ற யானை, நாணிக் கருப்பங்கடிகையும் கவளமுங்கொள்ளாதாய்க் [1]கிம்புரி யிட்ட இளைய திங்கள் போலுமருப்பிடையிலே கையை நாற்றி மதஞ்செறித்தலின் உண்ணப்பெறாதே சுரும்பும் வண்டும் பாடக் கோபத்தோடே நின்றதென்க. (226)

1075. சித்திரவேலைப்பாடமைந்த குழை. குழை திளைக்கும்-குண்டலம் அசைகின்ற. பவளம் ஒத்து ஒளிர்வாய்-பவளத்தை ஒத்து விளங்குகின்ற வாய். ஓவக் கைவினை-சித்திரம் போன்ற அலங்காரம். நெடுங்கணாள்: குணமாலை. முகத்தினையும் வாயினையும் கைவினையையும் உடைய நெடுங்கணாள். ஆடுநாள்-புணர்கின்ற நாளில். வித்தகற்கு: சீவகனுக்கு. விளம்புகின்றது-கூறப்படுகின்றது.

1076. குருசிற்கு:சீவகனுக்கு. அஞ்ஞான்ற-அன்று நடந்த புனல் விளையாட்டில். ஓடிய நாகம்-தோற்றுச் சென்ற அசனிவேகம். நாணி-வெட்கமுற்று. கரும்பெறி கடிகை-கரும்புத்துண்டம். நெய்ம்மலி கவளம்-நெய்நிறைந்த சோற்றுக் கவளத்தை; ''நெய்ம்மிதி கவளம்... கவரும்'' (*பெரும்பாண்.394-5*); ''நெல்லுடைக்கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ'' (*புறநா.44:2.*) இரும்புசெய் மருப்பு-பூண்போடப்பட்ட தந்தம். குழவித் திங்கள்-இளையசந்திரன். மருப்புக்குக் குழவித் திங்கள்; ''பிறைமருப்பியானை'' (*பெருங்.3.27:219.*) தடக்கை-வளைந்ததுதிக்கையை. நாற்றி-தொங்கவிட்டு. சுளிவு-கோபம்.

(உரை.) [1]கிம்புரி-யானைக்கொம்பிலிடும் பூண்; *சீவக.83*, அடிக்.

1077. பகைபுறங் கொடுத்த வேந்திற் பரிவொடு பகடு நிற்பத்
தகைநிறக் குழைக டாழ்ந்து சாந்தின்வாய் நக்கி மின்னப்
புகைநிறத் துகிலிற் பொன்னாண் டுயல்வரப் போந்துவேந்தன்
மிகைநிறக் களிற்றை நோக்கி வேழமென் னுற்ற தென்றாள்.

(இ-ள்.) பகடுபகைக்கு முதுகிட்ட வேந்துபோலே பரிவொடு நிற்றலின், அதுகேட்டு வேந்தன்போந்து குழைகள் சாந்திடத்தே தீண்டிமின்னத் துகிலிலே பொன்னாணசையக் குனிந்து களிற்றை நோக்கி, யானையுற்றவருத்தமென் னென்று பாகனை வினாயினா னென்க. (227)

1078. கொற்றவன் குறிப்பு நோக்கிக் குஞ்சரப் பாகன் கூறும்
இற்றென வுரைத்த றேற்றே னிறைவநின் னருளி னாங்கொல்
செற்றமிக் குடைமை யாற்கொல் சீவக னின்ன நாளால்
மற்றிதற் குடற்சி செய்ய மதமிது செறித்த தென்றான்.

குறிப்புநோக்கியென்றார், சீவகனைக் குறைகூறலாகாதென்று கருதினவன்அரசன்கோபநோக்கிப் பேணிக்கூறுதலின்.

(இ-ள்.) அரசன்குறிப்பைநோக்கிக்கூறுகின்ற யானைப்பாகன், இறைவனே! நின்னுடன் பாட்டினாலேயோ, இதனோடே அவ் விடத்துச் செற்றமுடைமையினாலேயோ, சீவகன் நீர்விளையாட்டி னன்று இதற்குக் கோபத்தை மிக்குச்செய்ய இது மதம்செறித்தது; இதுதான்; யானும் விளங்கவுணர்தலைத் தெளியேனென்றானென்க.

மற்று, வினைமாற்று; பெண்ணுயிரைப் பிழைப்பித்தது இதற்கு உடற்சியாதலின். (228)

1077. பகை புறங்கொடுத்த வேந்தின்-பகைவர்களுக்கு முதுகு கொடுத்த வேந்தனைப்போல. பரிவு-வருத்தம். பகடு:அசனிவேகம். குழைகள் சாந்தின் வாய்நக்கி மின்ன-குண்டலங்கள் தோளில் பூசிய சாந்தினிடத்தே தீண்டி ஒளிவீச; *சீவக.677.* துயல்வர-அசைய. வேந்தன்: கட்டியங்காரன். வேந்தன் போந்து மின்ன, துயல்வரத் தாழ்ந்து களிற்றை நோக்கி எனமாறியியைக்க; தாழ்ந்து-குனிந்து. வேழம் உற்றது என்-யானைஅடைந்தவருத்தம் யாது.

1078. கொற்றவன் குறிப்பு-நோக்கி-கட்டியங்காரனுடைய கோபக்குறிப்பை அறிந்து. கூறுகின்ற பாகன். இற்றென-இன்னகாரணம் என்று. இறைவ:விளி. நின் அருளினாங்கொல்-உன் உடன்பாட்டி னாலோ. செற்றம்-கோபம். இன்னநாளால்-நீர் விளையாட்டன்று. இதற்கு-அசனி வேகத்திற்கு. உடற்சி மிக்குச் செய்ய-கோபத்தை மிகுதியாகஉண்டுபண்ண. மதம் செறித்தது-மதத்தை அடக்கியது.

1079. ஈண்டழற் குட்டம் போல வெரியெழத் திருகி நோக்கிக்
கோண்டரு குறும்பர் வெம்போர் கோக்குழாம் வென்ற துள்ளி
மாண்டதில் செய்கை சூழ்ந்த வாணிகன் மகனை வல்லே
ஆண்டிறங் களைவெ னோடிப் பற்றுபு தம்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட அரசன், தீத்திரள்போலக் கோபித்து மதனனை நோக்கி, வேடருடனே போர்செய்துவென்றதனையும் காந்தருவதத்தை யாழ் வாசினையிலே வந்துகூடின இராசாக்களை வென்றதனையும் நினைத்து என்னுடனும் போர்த்தொழிலைக் கருதின செட்டிமகனை இப்பொழுதே அவனாண்மைக் கூற்றைப் போக்குவேன்; ஓடிக் கைக்கொண்டு தாருமென்றானென்க.

அரசனேவல்செய்யவேண்டுதலின், 'பற்றுபுதம்மின்' என்று கூறவே அவர் கட்டினாரென்றல் பொருந்தாமையுணர்க. (229)

1080. கன்றிய வெகுளி வேந்தன் கால்வலி யிளையர் காய்ந்து
கொன்றுயிர் கொணர வோடுங் கொழுங்குடர்க் கண்ணி மாலை
ஒன்றிய வுதிரச் செச்சை யொண்ணிண மீக்கொ டானைத்
தென்றிசைக் கிறைவன் றூதிற் செம்மலைச் சென்று சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) கொன்று உயிர் கொணரவோடுகின்ற, குடராகிய கண்ணி யையும் மாலையையும் உதிரச்சட்டையையும் நிணமாகிய மேலே யுடுத்த புடைவையையுமுடைய யமன்றூதர்போலே வேந்தனிளையர் காய்ந்து சென்று செம்மலைச் சேர்ந்தாரென்க.

அவன்மனையைச் சூழ்ந்தார். (230)

1079. ஈண்டு-நெருங்கிய. அழற்குட்டம்-தீத்திரள்; "ஆடிய லழற் குட்டத்து" (*புறநா.229:1*); "அழல்சேர் குட்டத்து" (*சிலப்.23:134.*) திருகிநோக்கி-மாறுபடப் பார்த்து. கோண் தரு குறும்பர்-மாறுபாட் டைத் தருகின்ற வேடர்கள். கோக்குழாம்-காந்தருவதத்தை யாழ்வாசித்த போது வந்திருந்த அரசர் கூட்டங்கள். குறும்பரையும், கோக்குழாத் தையும் தான்வென்றதை உள்ளி. உள்ளி-நினைத்து. மாண்டதில் செய்கை சூழ்ந்த- என்னோடும், மாட்சிமைப்படுதலில்லாத போரைச் செய்ய எண்ணிய. வாணிகன் மகனை-சீவகனது. ஆண்திறம் களைவென்-ஆண் மையின் கூறுபாட்டை நீக்கிவிடுவேன். பற்றுபு தம்மின்-பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்.

1080. கன்றிய வெகுளி-தழம்பேறிய கோபம். வேந்தன்-கட்டியங் காரனுடைய. கால்வலி இளையர்-காற்றினைப்போன்ற வன்மையை யுடைய வீரர். காய்ந்து-கோபித்து. குடராகிய கண்ணியையும் மாலை யையும். உதிரச்செச்சை-இரத்தமாகிய சட்டையையும். நிணம் மீக்கொள்தானை-நிணமாகிய மேலே உடுத்த ஆடையையுமுடைய. தென்றிசைக் கிறைவன் தூதின்-யமனுடைய தூதர்போல. செம்மலை: சீவகனை. இளையர், காய்ந்து சென்று செம்மலைச்சேர்ந்தார்என்க.

1081. சண்பக மாலை வேய்ந்து சந்தனம் பளிதந் தீற்றி
விண்புக நாறு சாந்தின் விழுமுலைக் காம வல்லி
கொண்டெழுந் துருவு காட்டி முகத்திடைக் குளித்துத் தோண்மேல்
வண்டளி ரீன்று சட்டி வாணுதல் பூப்ப வைத்தான்.

(இ-ள்.) சண்பகமாலையச் சூட்டிச் சந்தனத்தையும் கருப்பூரத்தையும் வேதித்து நாறுகின்ற குழம்பாலே முலையை அடியாகத் தொடங்கியெழுந்து காமவல்லி, தனது வடிவைக்காட்டித் தோண் மேலே தளிரையீன்று முகத்திடையிலே மறைந்துபோய் நுதலிலே சுட்டியாகப் பூக்கும்படி வைத்தானென்க. (231)

1082. பண்ணடி வீழுந் தீஞ்சொற் பாவைநின் வனப்பிற் கெல்லாம்
கண்ணடி கருங்க ணென்னு மம்பறாத் தூணி தன்னாற்
புண்ணுடை மார்பத் தோவா தெய்தியா லெங்குப் பெற்றாய்
பெண்ணுடைப் பேதை யென்றோர் நாண்முற்றும் பிதற்றி னானே.

(இ-ள்.) வனப்பிற்கெல்லாம் கண்ணாடியாகிய பாவாய்! நின்கண்ணென்னும் அம்பறாத்தூணில் நோக்கங்களாகிய அம்பி னாலே பழைய புண்ணையுடைய நெஞ்சிடத்தே மாறாமல் எய்யாநின்றாய்; பேதாய்! இங்ஙனம் அம்பு மாறாததொரு தூணியை எவ்விடத்தே பெற்றாயென்று ஒருநாள் முழுதும் பிதற்றினானென்க.

கண்ணாடி,[1]விகாரம்;[2]எல்லார்க்கும அழகு இத்தன்மைத்தென்றுணர்த்துதலின், கண்ணாடி உவமையாயிற்று. மார்பத்துழையென்று

1081. வேய்ந்து-சூட்டி. பளிதம்-பச்சைக்கருப்பூரம். தீற்றி-பூசி. சாந்தின்-குழம்பால். சந்தனத்தையும், பளிதத்தையும் தீற்றி நாறுகின்ற சாந்தால் என்க. முலைகொண்டெழுந்து காமவல்லி உருவுகாட்டி எனமாறி இயைக்க. காமவல்லியினுடைய உருவுகாட்டி; காட்டி-எழுதி. குளித்து-மறைந்து. ஈன்று-வைத்து. தோள்மேல்தளிரீன்று, முகத்திடைக் குளித்து, நுதலில் சுட்டியாகப் பூப்பவைத்தான் என மாறியியைக்க. சுட்டி-நெற்றிச்சுட்டி. *மு: சீவக.2442; பெருங்.1.38:192-6.*

1082. பண் அடிவீழும் தீஞ்சொல்-இசை தோல்வியடைந்து அடியில் வீழ்கின்ற இனிய சொல்லையுடைய. பாவை:குணமாலை; விளி. வனப்பு-அழகு. வனப்பிற்கெல்லாம் கண்ணாடியாகிய பாவை என்க. நின் கண்ணென்னும் அம்பறாத்தூணி. அம்பறாத் தூணி தன்னால்-அம்புப்புட்டிலிலுள்ள உன் பார்வையாகிய அம்பினால். ஓவாது-இடையறாமல். எய்தியால்-எய்கின்றாய்; ஆல்: அசை. எங்குப் பெற்றாய்-இவ்வம்பறாத் தூணியை எவ்விடத்தே பெற்றாய். பெண்ணுடைய-பெண் தன்மையையுடைய. பேதை, எங்குப் பெற்றாயென்று பிதற்றினான்எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]*சீவக.629*, ந. [2]“தெரிவை மார்க்கொரு கட்டளையெனச் செய்ததிருவே” *(கம்ப. சித்திரகூடப்.33.)*

அத்திற்கு உழையை விரிப்பவே இடப்பொருளுணர்த்தி, அவற்குச் சேர்ந்த நெஞ்சினையுணர்த்தும்; ''அரசனுழையிருந்தான்'' போல, பதற்றினானென்றது, [3]அவசத்தால். (232)

1083. திங்கள்சேர் முடியி னானுஞ்
செல்வியும் போன்று செம்பொன்
இங்குவார் கழலி னானுங்
கோதையு மிருந்த போழ்திற்
சிங்கவே றெள்ளிச் சூழ்ந்த
சிறுநரிக் குழாத்திற் சூழ்ந்தார்
அங்கது கண்ட தாதி
யையனுக் கின்ன தென்றாள்.

(இ-ள்.) உருத்திரனும் உமையும்போலே கழலினானும் கோதையும் ஒன்றாயிருந்தவளவிலே சிங்கவேற்றையிகழ்ந்து சூழ்ந்த நரிக்குழாம் போலே அவர்கள் மனையைச் சூழ்ந்தார்; அது கண்ட சேடி சீவகனுக்கு இங்ஙனம் சூழ்ந்தாரென்றாளென்க. (233)

1084. என்றவ ளுரைப்பக் கேட்டே யிடிபட முழங்கிச் செந்தீ
நின்றெரி வதனை யொத்து நீண்முழைச் சிங்க வேறு
தன்றுணைப் பெட்டை யோடு தான்புறப் பட்ட தொத்தான்
குன்றிரண் டிருந்த போலுங் குங்குமக் குவவுத் தோளான்.

(இ-ள்.) தோளான், என்று அவள் கூறக்கேட்டுத் தீ வெடித்த லுண்டாக முழங்கி எரியுந்தன்மையையொத்து மனைவியோடே மணவறையினின்றும் புறப்பட்டவன், சிங்கவேறு தன்றுணையாகிய பெட்டையோடே முழையினின்றும் புறப்பட்ட தன்மையை ஒத்தானென்க.

பெட்டையென்றதற்கு, "எழுந்துவிண் படரும்" (*சீவக.752*) என்னும் கவியிலே கூறினாம். இவ்விரண்டு கவியிலும் சீவகற்குச் சிங்கவேறு உவமையும், பகைவர்க்கு நரியுவமையுமாகக் கூறின மையின், அவராற் கட்டலாகாமையுணர்க. (234)

---

[3]அவசம்-மயக்கம்.

1083. முடியினான்: சிவபெருமான். செல்வி: உமாதேவியார். இங்குதல்-தங்குதல்; *சீவக.763*, அடிக். "இங்குகதிர் முத்தினொடு" (தே. திருஞா. மாகறல், 4.) கழலினானும் கோதையும்-சீவகனும் குண மாலையும். அடி.1-2: *பெருங். 5. 4:51-4.* சிங்கவேற்றை எள்ளி; எள்ளி-இகழ்ந்து. நரிக்குழாத்தின்-நரியின்கூட்டத்தைப்போல. ஐயனுக்கு: சீவகனுக்கு.

1084. அவள்:தாதி. இடிபட-இடித்தல் உண்டாக. முழைச்சிங்க வேறு-குகையிலுள்ளஆண்சிங்கம்; முழை கூறியது இல்லறம்பூண்டதைக் குறித்தது; *சீவக.816*, ந. குவவு-திரட்சி. தோளான், புறப்பட்டது ஒத்தான் எனமுடிக்க.

1085. பொன்னரி மாலை தாழப் போதணி கூந்த லேந்திப்
பன்னரு மாலை யாற்குப் பட்டதை யெவன்கொ லென்னாப்
பின்னரு மாலை யோராள் பெருநடுக் குற்று நின்றாள்
மன்னரு மாலை நாக மழையிடிப் புண்ட தொத்தாள்.

(இ-ள்.) குணமாலை, இவன் வலியை ஓராளாய் ஆராய்தற்கரிய இயல்பினையுடையாற்குப் பிறந்த துன்பம் யாதுதானென்னா யானை முன்னர் நின்ற நடுக்கமேயன்றிப் பின்னரும் கூந்தலை மாலை தாழவேந்திப் பெரிய நடுக்கமுற்று நின்றவள், [1]மக்கட்டிரலில் நிலை பெறுதற்கரிய இயல்பினையுடைய நாகம் இடிப்புண்டு மக்கட்டிரளிலே நின்ற தன்மையை யொத்தாளென்க. (235)

1086. கடுகிய விளையர் நோக்குங் கண்ணிய பொருளு மெண்ணி
அடுசிலை யழல வேந்தி யாருயிர் பருகற் கொத்த
விடுகணை தெரிந்து தானை வீக்கற விசித்து வெய்தாத்
தொடுகழ னரல வீக்கிச் சொல்லுமின் வந்த தென்றான்.

(இ-ள்.) அரசனேவுதலிற் கடுகிவந்த இளையர்குறிப்பினையும் அவ்வரசன் யானையைக் கண்டு ஆண்திறம் களையக் கருதிய காரியத்தையும் தான் எண்ணி, தானையை இனி இறுகாதென்னும்படி விசித்துக் கழலைவீக்கிச் சிலையையேந்திக் கணையைத் தெரிந்து வந்தகாரியம் சொல்லுமினென்றானென்க. (236)

1087. (1) அடிநிழற் றருக வென்றெம் மாணைவேந் தருளிச் செய்தான்
வடிமலர்த் தாரி னாய்நீ வருகென வானி னுச்சி
இடியுரு மேற்றிற் சீறி யிருநிலஞ் சுடுதற் கொத்த
கடிமதின் மூன்றுமெய்த கடவுளிற் கனன்று சொன்னான்.

1085. பொன்னரிமாலை கூந்தலில் உள்ளது. கூந்தலைக் கையா லேந்தி. பன்னரும் மாலையாற்கு-ஆராய்தற்கு இயலாத இயல்பினை யுடைய சீவகனுக்கு; மாலை-இயல்பு. பட்டது-உண்டான துன்பம்; ஐ, அசைநிலை. எவன்-யாது; கொல், அசை. மாலை: குணமாலை. ஓராள்-சீவகனது வன்மையை அறியாதவளாகி. பின்னரும் பெருநடுக் குற்று நின்றாள் என இயைக்க. பின்னரும்; உம்மை, இறந்தது தழுவியது. மன்னரும் மாலை-மக்களது தொகுதியில் தங்குதற்கு அரிய இயல்பினை யுடைய.

(உரை.) [1]மக்கட்டிரளென்பது அவாய் நிலையான் வந்தது.

1086. கடுகிய இளையர்-விரைந்துவந்த வீரர். கண்ணியபொருள்-கட்டியங்காரன் கருதிய காரியம். சிலை-வில். கணை தெரிந்து-அம்புகளை ஆராய்ந்து; "தெரிகணை நோக்கி" (*கலி.39:22.*) தானை-ஆடையை. வீக்கு அற விசித்து-இனிமேல் இறுகுதல் இல்லாதபடி கட்டி. நரலக் கழலை வீக்கி; நரல-ஒலிப்ப. வந்தது சொல்லுமின் என்றான்; வந்தது-வந்தகாரியத்தை.

1088. (2) வாளிழுக் குற்ற கண்ணாள் வருமுலை நயந்து வேந்தன்
கோளிழுக் குற்ற பின்றைக் கோத்தொழி னடாத்து கின்றான்
நாளிழுக் குற்று வீழ்வ தின்றுகொ னந்த திண்டேர்
தோளிழுக் குற்ற மொய்ம்ப பண்ணெனச் சொல்லி னானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) இளையர் தம்மரசனைக் கூறலின், 'அடிநிழல்' என்றார். வடிமலர்த் தாரினாயெனப் புகழ்ந்து பின்னர் வருகவென இரந்து கூறினமை யானும் அவர் கட்ட வந்தவரன்மையுணர்க.

(2) "இந்நன்னகர்க்குமன்னனோ" (சீவக.689) என முற்கூறியதனை ஈண்டுங் கூறினானென்க. பிறர்தோளிழுக்குறுதற்குக் காரணமாகிய மொய்ம்பவென்றுமாம். இனி, [1]ஒருதொடராக்காதே விசயை முலையை விரும்பி வேந்தன்பட்டபின்பு கோத்தொழிலை நடாத்துகின்ற கட்டியங்காரன் நாளிழுக்குற்று வீழ்வது இன்றோவென்று கண்டார் கூறும்படி இவன்சொன்னானென்றுமாம்.

(இ-ள்.) சச்சந்தன் கொலையுண்டபின்பு, என்னையொழிய அநங்கமாலை முலையையும்விரும்பி அரசர்தொழிலையு நடாத்து கின்ற சீவகன் வாழ்நாள் மாளுகின்றது இன்றுபோலேயிருந்தது; அவனைக் கைக்கொண்டுவருகவென்று எம்வேந்து அருளிச் செய்தான்; தாரினாய்! நீ அவனடிநிழலேறப் போதுகவென்று அவர் ஆணையிட்டுக்கூற, அதுகேட்டு இடிக்கின்ற உருமேறுபோலே முழங்கி நிலத்தைப் பறந்துதிரிந்து சுடுதற்குப்பொருந்தின முப்புரத் தையும் எய்தகடவுளைப் போலேகோபித்து ஒருவார்த்தைசொன்னான். அது யாதெனின், நந்தனே! மொய்ம்பனே! இனிக் கட்டியங்காரன் தோளிழுக்குற்ற; நீபோய்த் தேரைப்பண்ணென்று சொன்னா னென்க. (237-8)

1087. அடிநிழல்; "தாவிறாணிழற்றவிர்ந்தன்றாலுலகே" (அகநா. கடவுள்.) ஆணைவேந்து: கட்டியங்காரன். வருகென-வருகவென்று இளையர் கூற. வானின் உச்சி-மேகத்தின் உச்சியில். இடி உருமேற்றின்-இடிக்கின்ற உருமேற்றைப் போல. சுடுதற்கொத்த: இது மதிலுக்கு அடை. கடி-காவல். கடவுளின்-கடவுளைப் போல.

1088. கண்ணாள்: விசையை. நயந்து-விரும்பி. வேந்தன்: சச்சந்தன். கோள் இழுக்குற்ற பின்றை-இறந்தபின்பு. கோத்தொழில்-அரசனது கவாற்றொழிலை. நடாத்துகின்றான்: கட்டியங்காரன். நாள்-ஆயுள். இழுக்குற்று-அழிந்து. நாளிழுக்குறுதல்: "நாளுற்று லந்தான்" (சீவக.455.) நந்த- நந்தட்டனே; விளி. திண்டேர்பண்ணெனச் சொல்லினான்; பண்ணுதல்- ஏறுதற்கேற்ப அமைத்தல்.

(உரை.) [1]இப்பொருளேசிறப்புடையது.

1089. வேந்தொடு மாறு கோடல் விளிகுற்றார் தொழில தாகும்
காய்ந்திடு வெகுளி நீக்கிக் கைகட்டி யிவனை யுய்த்தால்
ஆய்ந்தடு மழற்சி நீங்கு மதுபொரு ளென்று நல்ல
சாந்துடை மார்பன் றாதை தன்மனத் திழைக்கின் றானே.

(இ-ள்.) நந்தட்டன்போனபின்பு, கந்துகன் இவன்படைக் கோலத்தைக் கண்டு அரசனுடனே மாறுபடுதல் கெடுதலுற்றார் தொழிலாம்; யாம் அது செய்யாது இவன் வெகுளியை நீக்கிக் கையைப் போர்த்தொழில் செய்யாதபடி விலக்கி இவனை இவர் களோடே போகவிட்டால் இவன்செய்தவற்றை நன்றாய் ஆராய்ந்து இவனை வருத்தும்வெகுளியைத் தானீங்கும்; அதுவே காரியமென்று தன்மனத்தேசூழாநின்றானென்க.

கைகட்டுதலை, [1]'பாம்பைவாயைக்கட்டிற்று' என்றாற் போலக் கொள்க. துறவின்கண்ணே சீவகன் அறங்கேட்ட பின்னர், "தொல்லையெம் பிறவியுந் தொகுத்த பாவமும், வல்லையே பணிமின மடிகள்" (*சீவக.2849*) என்று சாரணரைக்கேட்க, அவரும் பாவங் கூறுகின்றவர், "தாமரைத், தடமுறை வீர்க்கிவை தடங்க ளல்லவே, லடமுலை யெனநடாய் வருடிப் பாலமு, துடனுறீஇ யோம்பினார்" (ஷ 2863) என்று முலைமேலே அணைத்துக் கொண்டு வளர்த்தார்களென்றுகூறி, பவணமாதேவன் தன்மகன் அசோதரனை நோக்கிக் கூறுகின்றானாகத் தாம்கூறுகின்றகாலத்தும், "கிளைப்பிரி வருஞ்சிறை யிரண்டுங் கேட்டியேல்" (ஷ 2867) என்றும், "பூவைகிளி தோகைபுண ரன்னமொடு பன்மா, யாவையவை தங்கிளையி னீங்கியழ வாங்கிக், காவல்செய்து வைத்தவர்க டங்கிளையி னீங்கிப், போவர்" (ஷ 2875) என்றும் காவல் செய்து வைத்தாரென்றுங் கூறினமையானும், "மன்னா பிரித்தாய் பிரிந்தாய் சிறை வைத்த தனாற், பொன்னார மார்ப சிறைப்பட்டனை போலும்" (ஷ 2890) என்று தாம் கூறினமையானும், சாரணர்பாவங் கூறுகின்றவிடத்து அன்னப்பார்ப்பைக் கட்டினாரென்று கூறாமையின், ஈண்டுக்

1089. வேந்து-கட்டியங்காரன். விளிகுற்றார்-அழிதலுற்றவருடைய. கைகட்டி-சீவகன் கையைப் போர்த்தொழில் செய்யாதபடி தடுத்து. இவனை-சீவகனை. உய்த்தால்-கட்டியங்காரனுடைய வீரர்களோடு போகவிட்டால். ஆய்ந்து-கட்டியங்காரன் ஆராய்ந்து-அடும் அழற்சி நீங்கும்-சீவகனை வருத்தும் கோபத்தினின்றும் தான் நீங்குவான். அது பொருள்-அதுவே காரியம் மார்பன்தாதை-சீவகனுடைய தந்தையாகிய கந்துகன்-இழைக்கின்றான்-நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து நின்றான். மனத் திழைக்கின்றான்: "இழைத்துணர்ந் தீண்டிய கேள்வியவர்" (*குறள், 417*); "மாதர்தன்மனத்திழைப்பு" (*பெருங்.3. 6:122.*)

(உரை.) [1]பாம்பை,இரையையுண்ணாதபடிசெய்தல்.

கட்டுண்ணவேண்டும்பாவம் ஆண்டின்மை யுணர்க. பிறரும் இச்சமயத்தார், "சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா"(நாலடி.110) என்றதனாலுமுணர்க. அன்றியும், *தசகுமாரசரிதத்துள்* அன்னப் பார்ப்பை நூலிட்டுக் காலைக்கட்டின பாவத்தாற் பின்பு [2]வெள்ளி விலங்கு காலிற்கிடந்ததென்று *ஆசாரியதண்டி* கூறியவாற்றானு முணர்க. அன்றியும் அரசன் கைக்கொண்டுவரச் சொன்னவனை அவரும் அவன் கூறியவாறே கைக்கொண்டுபோயினாரென்னவே வேண்டுதலானும், அவர்கள் அவனை, "வடிமலர்த் தாரி னாய்நீ வருக" (*சீவக.1087*) எனப்புகழ்ந்து இரந்துகொண்டமை யானும், "சிங்கவே றெள்ளிச் சூழ்ந்த சிறுநரிக் குழாத்திற் சூழ்ந்தார்"(ஷ 1083) என்றும், "அடுபுலி கண்ட மான்போ லாறலவாயி னாரே" (ஷ 1137) என்றும், "மின்னிலங் கெயிற்று வேழம் வேழத்தாற் புடைத்து"(ஷ 1154) என்னுங்கவியில் "என்னையிக் கிருமி கொன்று" என்றுங் கூறி யிருத்தலானும், "நூபுரந் திருத்திச் சேந்த நுதிவிர லொந்த"(ஷ.1111) என்றதற்குத் தோளையன்றி விரலைக்கட்டினாரென்றுங் கூறவேண்டு தலானும், [3]ஆசிரியன்கூற்றும் [4]குரவர்கூற்றும் மனத்தைப் போர் செய்யாமற்பிணித்தலின், இளையர்காவல்செய்துகொண்டுபோயினா ரென்றலே தேவர்க்குக் கருத்தென்றுணர்க. "ஊன்பிறங் கொளிறும் வேலானோர்த்துத்தனுவாத்தி சொல்லாற், றான்புறங் கட்டப்பட்டு" (ஷ.1090) என்றும், "ஈன்றதாய் தந்தை வேண்ட விவ்விட ருற்ற தென்றாற், றோன்றலுக் காண்மை குன்றா தென்றசொல் லிமிழ்ப் பூட்டி" (ஷ.1091) என்றும் தேவர் மனத்தை இறுகப் பிணித்தமை தோன்ற, 'கட்டி' என்றும், 'பூட்டி' என்றும் செய்யுள் செய்தமை பற்றி, [5]கந்தியாரும் இடையிடையே பாடியிட்ட செய்யுட்களிலும் அப்பொருள் தரக் கட்டியென்று செய்யுள் செய்தாரென்று உணர்க. அன்றியும் சிறைசெய்தலென்னுஞ் சொற்குக் காவலிடுதலே பொருளாமென்று தேவர் தாமே காவல்செய்து வைத்தவர்கள் என்று கூறியவாற்றானும் கட்டலென்னுஞ் சொற்கு மனத்தை இறுகப் பிணித்தலென்று பொருள்கொள்க. (239)

(உரை.) [2]தன்னுடைய முற்பிறப்பில், ஒரு முனிவர் அன்னப்பறவை வடிவங் கொண்டிருந்தபொழுது அவர்காலைத் தாமரைநூலாற் கட்டிய பாவத்தால் மகததேசத் தரசன் குமாரனாகிய இராசவாகனனென்பவன், மாளவதேசத்தரசனுடைய குமாரியாகிய அவந்திசுந்தரியென்பவளொடு சேர்ந்திருக்கையில் வெள்ளிவிலங்கைப் பூண்டான். [3]ஆசிரியன்: அச்சணந்தி முனிவன். [4]குரவர்:கந்துக்கடனும் சுநந்தையும். [5]கந்தியா ரென்பவர் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த ஒருபெண்பாலார். இப்பெயர் ஆரியாங்கனைகளுக்குப் பொதுப் பெயராகவும் வழங்கும்; "மிகைபடு பொருளை நகைபடு புன்சொலிற், றந்திடை மடுத்த கந்திதன் பிழைப்பும்" (*பரிபாடல், உரைச்சிறப்புப் பாயிரம்.*)

1090. ஊன்பிறங் கொளிறும் வேலா னோர்த்துத்த னுவாத்தி சொல்லாற்
றான்புறங் கட்டப் பட்டுத் தன்சினந் தணிந்து நிற்பத்
தேன்பிறங் கலங்கன் மாலைச் சுநந்தையும் துணைவன் றானும்
கோன்புறங் காப்பச் சேறல் குணமெனக் கூறி னாரே.

புறந்தான்-புறப்பொருளாகிய வீரந்தான்

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கோபித்தவேலான், தான் ஆசிரியனுக்கு நேர்ந்த நிலைமையையோர்ந்து அவன்சொல்லாலே வீரந்தான் பிணிப்புண்ணப்பட்டுத் தன் சினம் ஆறிநின்ற அளவிலே அவற்கு அங்ஙனமிழைக்கின்ற கந்துகனும் சுநந்தையும் அரசன் காப்ப ஒழுகுதல் நமக்குக் குணமாவதென்று கூறினாரென்க.

முன்னர் அகப்பொருளே நிகழ்த்தினவன் பகைவரைக்கண்டு புறப்பொருள் நிகழ்த்தக் கருதியதனை ஆசிரியன்கூற்று விலக்கிற் றென்றார். அச்சொல் அரிய தொன்றனை விலக்கிற்று. (240)

1091. ஈன்றதாய் தந்தைவேண்ட வில்விட ருற்ற தென்றாற்
றோன்றலுக் காண்மை குன்றா தென்றசொல் லிமிழிற் பூட்டி
மூன்றனைத் துலக மெல்லா முட்டினு முருக்கு மாற்றல்
வான்றரு மாரி வண்கை மதவலி பிணிக்கப் பட்டான்.

(இ-ள்.) மூன்றாகிய வுலகமனைத்தும் வந்துமுட்டினும் அவற்றையெல்லாங் கெடுக்குமாற்றலையும் வண்கையினையு முடைய மதவலி, இவ்விடருற்றது பெற்ற தாயும் தந்தையும் வேண்டிக் கொள்ளவாயிருந்ததென்று உலகங்கூறினால் நினக்கு ஆண்மை குன்றாதென்று அவர் கூறியசொல்லவே கயிறுபோலே பூட்டிப் பிணிக்கப்பட்டானென்க.

1090. வேலான்: சீவகன். ஓர்த்து=ஓர்ந்து-நுண்ணிதாக அறிந்து. உவாத்தி-ஆசிரியன்; உபாத்தியாயன் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு; "ஆரண வுவாத்தி" (*மணி.13:4, 79.*) உவாத்தி......கட்டப்பட்டு; "உவாத்தி யாதலி னுறுதியு மதுவென" (*பெருங்.144:131.*) புறங்கட்டப்பட்டு-தன் வீரம் பிணிக்கப்பட்டு. தேன் பிறங்கு-வண்டுகள் விளங்கிய, அலங்கல் மாலை-அசைதலையுடைய பூமாலை. துணைவன்:கந்துக்கடன். கோன்-கட்டியங்காரன். குணம்-நமக்கு நன்மையாகும்.

1091. தாய்தந்தை-சுநந்தையும், கந்துகனும். இடர்-கட்டியங் காரனுடைய ஆணைக்கடங்கியதுபோல் அவனிடம் சீவகன் செல்லுதல். என்றால்-என்று உலகத்தவர் சொன்னால். இவ்விடருற்றது தாய்தந்தை வேண்ட என்றால் எனமாறியியைக்க. தோன்றலுக்கு-சீவகனுக்கு என்ற சொல்-என்று தாய்தந்தையார் கூறிய மொழியாலே. இமிழிற் பூட்டி- கயிறுபோலே பூட்டி. மூன்றாகிய உலகமனைத்தும் முட்டினும் எனமாறி

[1]இன், உவமப்பொரு. அச்சொல் கயிற்றாற்பிணித்தாற்போல மனத்தைப் பிணித்தது. ஈண்டு இவர்கட்டிற்றிலரெனவே[2]இளையரால் மேற்கட்டலாகாமையு முணர்க. (241)

(வேறு)

1092. குழலுடைச் சிகழிகைக் குமரன் றோளிணை
கழலுடை யிளையவர் கச்சின் வீக்கலின்
அழலுடைக் கடவுளை யரவு சேர்ந்தென
விழவுடை முதுநகர் விலாவிக் கின்றதே.

(இ-ள்.) குழற்சியையுடைத்தாகிய முடியினையுடைய குமரன்றோ ளிணைகளைக் குரவர் அங்ஙனங் கச்சிட்டுக்கட்டினாற் போலப் போர்த்தொழில் செய்யாதபடி விலக்கினார்களாக, வந்த இளையவர் ஞாயிற்றை அரவுசேர்ந்த தென்னச்சேர்தலின், நகரம் அழாநின்றதென்க.

[1]இன், உவமப்பொரு. பாம்பு ஞாயிற்றை ஒளிகுறையும்படி மறைத்தாற்போல இவரும் இவனொளிருறையும்படி சிறையாகக் கைக்கொண்டாரென்க. மனத்தை யிறுகப்பிணிக்கவே தோளைப் போர்த் தொழிலை விலக்கிற்றாம். (242)

யியைக்க; முட்டினும்-எதிர்த்தாலும். எல்லாம் முருக்கும் ஆற்றல்-அவற்றையெல்லாம் அழிக்கு வன்மையையுடைய. மதவலி: சீவகன்; *சீவக.519*, அடிக். மதவலி இமிழிற் பூட்டிப் பிணிக்கப்பட்டான்என்க.

(உரை.) [1]இமிழின் என்பதில் உள்ளது. [2]இளையர்-கட்டியங் காரனுடைய வீரர்.

1092. குழலுடையச்சிகழிகைக்குமரன்-குழற்சி பொருந்தியமுடி யினையுடைய சீவகன். குழலுடைச்சிகழிகை: *பெருங்.1.35:206-7*; சூளா. சுயம். 240. இளையவர்-வீரர்கள். வீக்கலின்-கட்டுதலினால். தோளி ணையைக் கச்சினால் வீக்கல்; *சீவக.16*. அழலுடைக் கடவுள்: சூரியன். அரவு-கேது வென்னும் பாம்பு. சேர்ந்தென-சேர்ந்த தென்னக் கட்டுதலினால். விழவு-திருவிழா. நகர் விலாவிக்கின்றது-நகரத்திலுள்ள மக்கள்அழுதனர்; "விலாவித்தன்றால் விழவனி நகரென்" *(பெருங்.1.47: 263.)* அழலுடைக்...சேர்ந்தென. *சீவக.1138*; "திங்க ளரவுறிற் றீர்க்கலா ராயினும், தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவர்" *(கலி. 140: 17-78,)*; "அங்கண் மதியமரவின்வாய்ப் பட்டெனப், பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக்கலங்கி, ஏதின் மாக்களுநோவர்தோழி...நலக்கே" *(தொல். அகத். 3, ந.மேற்.)*

(உரை.) [1]கச்சின் என்பதிலுள்ளது.

(வேறு)

1093. தோளார் முத்துந் தொன்முலைக் கோட்டுத் துயன்முத்தும்
வாளா ருண்கண் வந்திழி முத்தும் மிவைசிந்தக்
காளாய் நம்ப சீவக சாமி யெனநற்றாய்
மீளாத் துன்ப நீள்கடன் மின்னின் மிசைவீழ்ந்தாள்.

தொன்மையைத் தோளின்முத்தோடும் முலையின்முத் தோடுங் கூட்டுக. மீளா-மீண்டு. துன்பமாகிய கடலென்றார், அழுகின்ற மக்கட் டொகுதியை.

(இ-ள்.) சுநந்தை, காரியத்தின் மேற்சென்ற கருத்துமீண்டு அன்புதோற்றுதலின், காளாய்! நம்ப! சீவகசாமியெனக்கூறிப் பழைய முத்துக்களும் கண்ணாகிய கடலிற்படுகின்ற புதிய முத்துக்களு மாகிய இவைசிந்தக்கடலின்மேலே மின்போலவீழ்ந்தாளென்க. (243)

1094. பாலா ராவிப் பைந்துகி லேந்திப் படநாகம்
போலா மல்குற் பொற்றொடி பூங்கட் குணமாலை
ஏலா தேலா தெம்பெரு மானுக் கிஃதென்னா
நூலார் கோதை நுங்கெரி வாய்ப்பட் டதுவொத்தாள்.

(இ-ள்.) துகிலையேந்தி நாகத்தினது படம்போலே வளரும் அல்குலையுடைய பொற்றொடியாகிய குணமாலை, என்னுயிரைத் தந்த நுமக்கு அதனால் இத்தீங்குவருதல் ஏலாதேலாதென்றுகூறி மாலை ஏரியிடத்தே வீழ்ந்ததனையொத்தாளென்க.

நுங்குதல்-விழுங்குதல். (244)

1093. தோளார்முத்தும்-தோளிலணியும் மகரமீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தின் வாயினின்றம் தொங்கும் பலவடங் களாகிய முத்தின் தொகுதியும்; சீவக. 170, 231, அடிக். கோடு-சிகரத்தில். துயல்-அசைகின்ற. கண்வந்திழிமுத்தும்-கண்களினின்றும் தோன்றி விழுகின்ற நீராகிய முத்துக்களும். முத்தும் ஆகிய இவை. நற்றாய்: சுநந்தை. மீளா-கட்டியங்காரனிடத்துச் சீவகனை அனுப்ப எண்ணிய கருத்து, அன்பின் மிகுதியால் மீளப்பெற்று. துன்பமாகிய கடல்மிசைஎன இயைக்க. மின்னின்-மின்னலைப் போல. நற்றாய், காளாய், நம்பி, சீவகசாமியென, மீண்டு சிந்த, கடல்மிசை மின்னன் வீழ்ந்தாள் என்க.

1094. பாலார் ஆவிப் பைந்துகில்-பாலில் எழுந்த ஆவியைப் போன்ற மெல்லிய ஆடை; சீவக.. 541, 2395; "பானீர்நெடுங்கடற்பனிநா ளெழுந்த, மேனீராவியின் மெல்லிதாகிய, கழுமடிக்கலிங்கம்" (பெருங். 2.7:154-6.) நாகப்படம் போலாம் என மாறியியைக்க. அல்குலையுடைய பொற்றொடியாகிய குணமாலை ஏலாது-தகாது. எம்பெருமானுக்கு-எம் தலைவராகிய நுமக்கு; என்றது சீவகனை. இஃது-இத்துன்பம் வருதல். எம்பெருமானுக்கு இஃது ஏலாது ஏலாதென்னா என மாறியியைக்க. நூலார்கோதை-நூலிற் கோக்கப்பட்ட பூமாலை. நுங்கு எரிவாய்ப் பட்டது-விழுங்குகின்ற எரியிலேவீழ்ந்ததனை.

(வேறு)

1095. எரிதவழ் குன்றத் துச்சி யிரும்பொறிக் கலாப மஞ்ஞை
இரிவன போன்று மாடத் தில்லுறை தெய்வ மன்னார்
பரிவுறு மனத்தி னோடிப் பட்டத்தை யுணர்ந்து பொற்றார்
அரியுறழ் மொய்ம்ப வோவென் றாகுலப் பூசல் செய்தார்.

(இ-ள்.) மஞ்ஞை நெருப்புப்பரக்கின்ற மலையிற் கெட்டோடுவனவற்றையொத்துத் தெய்வமன்னார், வருத்தமுற்ற மனத்தாலே மாடத்தேயோடி உணர்ந்து, மொய்ம்பனே! ஓவென்று வருத்தத்தையுடைய ஆரவாரதத்தைச்செய்தாரென்க. (245)

1096. கங்கையின் சுழியிற் பட்ட காமரு பணையின் மாழ்கி
அங்கவர்க் குற்ற துள்ளி யவலநீ ரழுந்து கின்ற
குங்குமக் கொடியோ டேந்திக் கோலம்வீற் றிருந்த கொம்மைப்
பொங்கிள முலையி னார்க்குப் புரவல னிதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) புரவலன், அவ்விடத்துச் சுநந்தை முதலாயினார்க்குற்ற துயரத்தை நினைத்துப் பிணையின்மாழ்கி அவலநீரிலே அழுந்துகின்ற முலையினார்க்கு இதனைக் கூறினானென்க.

முலையினார்-புறத்துமகளிர், வந்த இளையரைக் கொல்லாது விடுதலிற் புரவலனென்றார். (246)

1097. (1) கட்டுயி லனந்தர் போலக் கதிகளுட் டோன்று மாறும்
விட்டுயிர் போகு மாறும் வீடுபெற் றுயரு மாறும்
உட்பட வுணர்ந்த யானே யுள்குழைக் துருகல் செல்லேன்
எட்பக வனைத்து மார்வ மேதமே யிரங்கல் வேண்டா.

1095. பொறி-புள்ளிகளையுடைய. மஞ்ஞை-மயில். இரிவன-கெட்டு ஓடுவனவற்றை. இல்லுறை தெய்வமன்னார்-வீட்டுத்தெய்வம் போன்ற பிறமகளிர்; சீவக.354, அடிக்; 1527. பரிவு-வருத்தம். தெய்வ மன்னார் பரிவுறு மனத்தால் மாடத்தே ஓடி என மாறியியைக்க. பட்டதை-நடந்த செய்தியை. அரி உறழ் மொய்ம்ப-சிங்கம் போன்ற வன்மையுடையோய். பொற்றாரையும் மொய்ம்பையுமுடையன்; சீவகன். ஓ;இரக்கக் குறிப்பு. ஆகுலப்பூசல்-வருத்தத்தையுடைய ஆரவாரத்தை.

1096. பிணையின் மாழ்கி-பெண்மானைப் போல வருந்தி. அவர்க்கு உற்றது உள்ளி-சுநந்தை முதலாயினார்க்கு உற்ற துயரத்தை நினைத்து. அவலநீர்-துன்பக் கடலிலே. குங்குமச்சாந்தையும், எழுதப் பட்ட கொடியுருவத்தையும் ஏந்தி என்க. கோலம்-வீற்றுத் தெய்வம். கொம்மை-பெருமையையுடைய. முலையினார்க்கு:பிற மகளிர்க்கு புரவலன்:சீவகன். புரவலன், அவர்க்குற்றதுள்ளிப் பிணையின்மாழ்கி அவலநீர் அழுந்துகின்ற முலையினார்க்கு இதனைச் சொன்னான் என மாறியியைக்க.

1097. கட்டுயில் அனந்தர்போல-கண்ணுறக்கமும், விழிப்பும் போல;அனந்தர்-விழிப்பு. கதி-பிறப்பு. விட்டு உடலைவிட்டு. கட்டுயில்

1098. (2) நன்மணி யிழந்த நாகர் நல்லிளம் படியர் போல
இன்மணி யிழந்து சாம்பி யிருநில மிவர்க ளெய்த
மின்னணி மதியங் கோள்வாய் விசும்பிடை நடப்ப தேபோற்
கன்மணி யுமிழும் பூணான் கடைபல கடந்து சென்றான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) படியர்-படிவத்தையுடையர்.

(இ-ள்.) பூணான், மணியையிழந்த நாகர்மகளிரைப்போலே சுற்றத்தார்சீவகனையிழந்து கெட்டு நிலத்தைச்சேர, அதுகண்டு, கண்ணுறக்கமும் உணர்ச்சியும்போலே உயிர்போம்படியும் பிறக்கும் படியும் வீடுபெறும்படியும் நெஞ்சிலேயுறும்படி உணர்ந்த யான் உருகுதலிற் செல்லேன்; எள்ளில் ஒரு பாதியளவும் பொருள்கண் மேலே வேட்கை நிகழ்தல் ஒருவர்க்கு ஏதமே செய்யுமாதலின், அவ்வார்வத்தான் இரங்கல்வேண்டாவெனக்கூறிக் கடைபல கடந்துவிசும்பிடையிற் கோள்களிடத்தேயுறையும் ஒளியணிந்த மதியம் அதனைக் கைவிட்டு நிலத்தேநடப்பதுபோலப் போந்தானென்க.

[1]கோன்-பரிவேடிப்புமாம்; வந்தவர்கள்சூழ நடுவே போவதற்குவமை. பிடியரும் பாடம். (247-8)

போல உயிர்போகுமாறும் அனந்தர்போலக் கதிகளுள் தோன்றுமாறும் என மாறிப் பொருள் கொள்க; "உறங்கு வதுபோலஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு" (*குறள்,339.*) வீடு-மோட்சம். உட்பட-நெஞ்சிலே பொருந்தும்படி. உள்குழைந்து-மனம் வருந்தி. உருகல் செல்லேன்-உருகேன். எட்பகவனைத்தும்-எள்ளின் பாதியளவும்; "எட்பக வன்ன சிறுமைத்தே யாயினும்" (*குறள், 889.*) ஆர்வம் ஏதமே-ஒருபொருள்மேல் ஆசைகொள்ளுதல் குற்றம்தரும் செயலாகும்.

1098. மணி-மாணிக்கம். இளம்படியர்-இளமைக்குத்தக்க வடிவத்தையுடைய மகளிர்; "இளம்படியார் பாராட்ட" (*சூளா.* துறவு.213); "இளம்படி யிவளுக்கு" (*பெரிய திரு.2.7:2.*) மணியிழந்த நாகர்: *சீவக.1508;* "அருமணி யிழந்த நாகம் போன்றதும்" (*சிலப்.13:58;* "நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்றவள்", "மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொறாஅ, னன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று (*மணி.7: 131; 25:194-5.*) இல்மணி-வீட்டிலுள்ள மணிபோன்ற சீவகனை. சாம்பி-கெட்டு. இவர்கள் நிலமெய்த-சுற்றத்தவர்கள் பூமியில்விழ. மின்னணி மதியம்-ஒளியையணிந்த சந்திரன். கோள்வாய்-கிரகங்களிடத்தே; கோள்-ஊர் கோளுமாம். கல்மணி உமிழும் பூணான்-கல்லிற்பிறந்த இரத்தினங்களின் ஒளியைச் சிந்துகின்ற ஆபரணத்தையுடையவன்; சீவகன். பலகடை-பலவாயில்களை. சீவகனுக்கு மதியமும், அவனைச்சூழ்ந்து சென்ற வீரர்களுக்குக்கோள்களும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]*பெருங்.2:9:167-9.*

(வேறு)

1099. வெந்த னம்ம னம்மென வெள்ளை நோக்கின் முள்ளெயிற்
றந்து வர்ப்ப வளவா யம்ம ழலை யின்சொலார்
பந்து பாவை பைங்கழங்கு பைம்பொன் முற்றில் சிற்றிலுள்
நொந்து வைத்து நூபுரம் மொலிப்ப வோடி நோக்கினர்.

வெள்ளைநோக்கு-உள்ளே ஒன்றும் கொள்ளாதநோக்கு. முற்றில்-சிறுசுளகு.

(இ-ள்.) நோக்கு முதலியவற்றையுடைய பேதையர் தம்மைக் கண்டார் இவர்கண்மனம் வெந்தனவென்று கூறும்படி நொந்து பந்து முதலியவற்றைச் சிற்றிலிலேவைத்து ஓடி நோக்கினாரென்க. (249)

1100. மல்லி கைம்ம லிந்த மாலை சோர வார்ந்த குண்டலம்
வில்வி லங்க மின்னுக்கோட்ட வீணை விட்டு வெய்துராய்
ஒல்லெனச் சிலம்ப ரற்ற வீதி மல்க வோடினர்
சில்சு ணங்கி ளம்முலைச் செழும்ம லர்த்த டங்கணார்.

(இ-ள்.) முலையினையுடைய மலர்த்தடங்கண்ணார், மாலை சோரக் குண்டலம் ஒளியைவீசக் கோட்டவாகிய யாழைக் கை விட்டுப் பாரந்து சிலம்பரற்ற வீதி நிறையும்படி ஓடினாரென்க. (250)

1099. வெள்ளை நோக்கின்-உள்ளே ஒன்றும் கொள்ளாத பார்வையையுடைய; *சீவக.2529;* "வெள்ளைநோக்கமொடு விரும்புபு விதும்பிப், பவழப் பாவையும் பந்துங் கிடைஇ" (*பெருங்.2. 15:100-101.*) முள்ளெயிறு: *சீவக.768,* அடிக்; *பெருங்.1. 33:177, 35:172, 2. 14:56, 4. 5:16.* துவர்பூசிய பவளம்போன்ற வாய். நோக்கினையும், எயிற்றையும், வாயையுமுடைய மழலை யின்சொலார்-பேதை மகளிர். முற்றில்-சிறுசுளகு "நுளைச்சியர், முற்றி லார முகந்து" (*கம்ப. நாட்டுப்.29.*) "முற்றிலைப் பந்தைக் கழங்கை" (*திருவேங்கடத்தந்தாதி, 97.*) சிற்றில்-சிறுவீடு. பந்து முதலியவற்றைச்சிற்றிலில் வைத்து என இயைக்க. நூபுரம்-சிலம்பு. மழலையின் சொலார், வெந்தன மனமென நொந்து சிற்றிலுள்ள வைத்து ஓடி நோக்கினார் என்க.

1100. மலிந்த-நிறைந்த. சோர-சிந்திட; வாடவெனினுமாம். வில் விலங்க-ஒளியை வீச. மின்னுக்கோட்ட வீணை-ஒளிபொருந்திய கோடு என்னும் உறுப்பினையுடைய வீணையை. வெய்து உராய்-விரைவாகப் பரந்து. ஒல்லென:ஒலிக்குறிப்பு. அரற்ற-ஒலிக்க. மல்க-நிறையும்படி. சில்சுணங்கு-சிலவாகிய தேமல்களையுடைய. முலையினையுடைய தடங்கணார் ஓடினார்; தடங்கணார்:பெதும்பைப் பருவத்து மகளிர்.

1101. நெய்த் தலைக்க ருங்குழ னிழன்றெ ருத்த லைத்தர
முத்த லைத்தி எம்முலை முகஞ்சி வந்த லமரக்
கைத்தலங் கடுத்த டித்த பந்து நீக்கி வந்தவண்
மைத்தலை நெடுந்த டங்கண் மங்கை யர்ம யங்கினார்.

நெய்-புழுகு. சிவந்து-சிவக்க. கடுத்து-கடுக்க.

(இ-ள்.) மங்கையர், குழல் ஒளியைவீசி கழுத்திலேயலைய முலைமுகம்சிவக்க முத்து அலைத்தசையக் கைகடுக்க விரையோடே யடித்த பந்தை நீக்கி அவ்விடத்தே வந்து மயங்கினாரென்க. (251)

1102. கோதை கொண்ட பூஞ்சிகை கொம்மை கொண்ட வெம்முலை
மாது கொண்ட சாயலம் மடந்தை யர்ம னங்கசிந்
தோத முத்து குப்பபோ லுண்கண் வெம்ப னியுகுத்
தியாது செய்க மையவென் றன்பு மிக்க ரற்றினார்.

(இ-ள்.) முடிமுதலியவற்றையுடைய மடந்தையர், மனமுருகிக் கடலின்முத்துச்சிந்துவனபோலே கண்ணீரையுகுத்து, ஐயனே! யாங்கள் யாது செய்வே மென்று அவற்கு அன்புற்று அழுதாரென்க. (252)

1103. செம்பொ னோலை வீழவுஞ் செய்க லங்கள் சிந்தவும்
அம்பொன் மாலை யோடசைந் தவிழ்ந்து கூந்தல் சோரவும்
நம்ப னுற்ற தென்னெனா நாட கம்ம டந்தையர்
வெம்பி வீதி யோடினார் மின்னி னன்ன நுண்மையார்.

1101. நெய்த்தலைக்கருங்குழல்-புழுகைத்தன்னிடத்தேயுடைய கரிய கூந்தல். நிழன்று-ஒளியை வீசி. எருத்து அலைத்தர-கழுத்திலே அலைய. முத்து அலைத்து அலமர-முத்துமாலை அசைந்து ஒலிக்க. சிவந்து-சிவக்க; எச்சத்திரிபு. கடுத்து-கடுக்க; எச்சத்திரிபு; வலி யுண்டாகும்படி என்றவாறு. பந்தை நீக்கி. அவண்வந்து-சீவகன்செல்லு மிடத்தேவந்து. மைத்தலை-மையைத்தன்னிடத்தேஉடைய. மங்கையர்: மங்கைப்பருவத்து மகளிர்மயங்கினார்-வருந்தினார்கள்.

1102. கோதை கொண்ட பூஞ்சிகை-பூமாலையைக் கொண்ட அழகிய கூந்தல்; சிகை-கூந்தல். கொம்மை-பெருமை; வட்டமுமாம். மாதுகொண்ட-காதலைக்கொண்ட; மாது-காதல்; மாதர்என்னும் உரிச் சொல்லின் விகாரம்; *சீவக.356*, அடிக். சிகையையும், முலையையும், சாயலையும் கொண்ட மடந்தையர். கசிந்து-உருகி. ஓதம் முத்து உகுப்ப போல்- கடலின்முத்து சிந்துவனபோல. உண்கண்-மையுண்ட கண்களி னின்றும். வெம்பனி-வெம்மையையுடைய நீரை. செய்கம்-செய்வேம். அரற்றினார்-அழுதார்கள்.

1103. ஓலை-தோடு. செய்கலங்கள்-தொழிலழகுபெறச்செய்யப் பட்ட ஆபரணங்கள். அவிழ்ந்து அசைந்து எனமாறுக. நம்பன்:சீவகன். நாடகம் மடந்தையர்; மகரவொற்றுச்சந்தம் நோக்கி விரிக்கப்பெற்றது.

(இ-ள்.) மின்னினையொத்த நுண்மையாராகிய நாடக மடந்தையர் நம்பனுற்றது என்னெனா வெம்பி, வீழவும் சிந்தவும் கூந்தல் மாலையோடே அவிழ்ந்து அசைந்து சோரவும் வீதியிலே ஓடினாரென்க. (253)

1104. பூவ லர்ந்த தாரினான் பொற்பு வாடு மாயிடிற்
போவு டம்பு வாழுயிர் பொன்று நீயு மின்றெனா
வீக லந்த மஞ்ஞைபோல் வேனெ டுங்க ணீர்மல்க
ஆகு லத்த ரிவைய ரவ்வ யிற துக்கினார்.

(இ-ள்.) கேடுகலந்த மயில்போலே ஆகுலத்தையுடைய அரிவையர், கண்ணீர் மல்காநிற்க, தாரினான் பொற்புக்கெடுமாயின், வாழுயிரே! நீபோவாயாக; உடம்பே! நீயும் இன்று பொன்றுவாயாக வென்றுகூறி வயிற்றிலே அடித்துக் கொண்டாரென்க. (254)

1105. தேன்மலிந்த கோதை மாலை செய்க லம்மு குத்துராய்க்
கான்மலிந்த காம வல்லி யென்ன தன்ன ராயரோ
பான்மலிந்த வெம்முலைப் பைந்து கில ரிவையர்
நூன்மலிந்த நுண்ணு சுப்பு நோவ வந்து நோக்கினார்.

(இ-ள்.) பானிறைந்த முலையினையும் துகிலினையுமுடைய அரிவையர், கோதை நெற்றிமாலை கலம் இவற்றைச்சிந்திப் பரந்து காற்றுமிக்க காமவல்லி போலே அசைந்து நூல் பெருத்ததென்றற்குக் காரணமான நுசுப்பு நோம்படி வந்து நோக்கினாரென்க. (255)

வெம்பி-மனம் வெதும்பி. நுண்மையாராகிய நாடக மடந்தையர் நம்பனுற்றது என்னெனா வெம்பி, வீழவும், சிந்தவும், சோரவும் ஓடினார் என்க. மடந்தையர்:மடந்தைப் பருவத்து மகளிர்.

1104. தாரினான்:சீவகனுடைய. பொற்பு வாடுமாயிடின்-அழகு கெடுமானால். உயிரே! நீ போ, உடம்பே! நீ இன்று பொன்று என்க. வீ கலந்த மஞ்ஞைபோல்-துன்பம் கொண்ட மயிலைப்போல. ஆகுலம்-துன்பத்தையுடைய. அரிவையர்:அரிவைப் பருவத்து மகளிர். அதுக்கினார்-அடித்துக்கொண்டார்கள். வருத்தத்தால் வயிறதுக்கல்: *சீவக.1106.* மஞ்ஞைபோல் ஆகுலத்தையுடைய அரிவையர் கண்ணீர் மல்க, தாரினான் பொற்பு வாடுமாயிடின், போ, பொன்று எனா வயிறதுக்கினார் என மாறிமுடிக்க.

1105. கோதை:மார்பிலணியும் மாலை. மாலை:நெற்றியிலணிவது. செய்கலம்: *சீவக.1103,* அடிக். கோதையையும், மாலையையும், கலத்தையும் உகுத்து என்க. உராய்-பரந்து; *சீவக.1100* கால்மலிந்த காமவல்லி என்னது அன்னராய்-காற்றால் அசைதல் மிக்க காமவல்லிக் கொடி எத்தன்மையது அத்தன்மையுடையராய் அசைந்து நடந்தவராய் என்றபடி; கால்-காற்று. அரோ, அசை. மலிந்த-நிறைந்த. மூலையையும் துகிலையுமுடைய அரிவையர். நூல் மலிந்த நுண்நுசுப்பு-நூல்பெருத்தது

1106. மாத ரார்கள் கற்பினுக் குடைந்த மாம ணிக்கலைத்
தீதி லார நூற்பெய்வார் சிதர்ந்து போகச் சிந்துவார்
போது லாம லங்க லான்முன் போந்துபூந் தெரிவையர்
ஆத காதெ னக்க லங்கி யவ்வயி றதுக்கினார்.

(இ-ள்.) முத்துக்கோக்கக்கற்ற கல்விக்குத்தோற்ற மாதரார்கள் கையில் ஆரங்களைவாங்கிக் கோப்பாராகிய தெரிவையர், அவற்றைச் சிதறிப் போம்படி சிந்துவாராய் அலங்கலான்முன்னே போந்து, ஆ! உனக்கு இது தகாதெனக்கூறி கலங்கி வயிற்றிலே அடித்துக் கொண்டாரென்க. (256)

1107. வட்டி கைம ணிப்ப லகை வண்ணநுண் டுகிலிகை
இட்டி டைநு டங்கநொந் திரிய லுற்ற மஞ்ஞையிற்
கட்டழ லுயிர்ப்பின் வெந்து கண்ணி தீந்து பொன்னுக
மட்ட விழ்ந்த கோதை யார்கள் வந்து வாயில் பற்றினார்.

(இ-ள்.) நொந்து கெடுதலுற்ற மயில்போலே கோதையார்கள் கரைத்த வண்ணத்தையும் எழுதுகோலினையும் வட்டிகைப்பல கையிலே போகட்டு அழல் போன்ற நெட்டுயிர்ப்பாலேவெந்து கண்ணிதீயப் பூண்கள் சிந்தாநிற்க இடை நுடங்கவந்து வாயிலைப் பிடித்தாரென்க. (257)

என்று கூறுதற்குக் காரணமான நுண்ணிய இடை. அரிவையர் உகுத்து, காமவல்லி அன்னராய் நுசுப்பு நோவ வந்து நோக்கினார் என மாறியியைக்க.

1106. கற்பு-கல்வி. உடைந்த-தோற்ற. மணி-முத்து. மாமணிக் கலைக் கற்பினுக்கு உடைந்த மாதரார்களது என மாறியியைக்க. தீதில் ஆர நூற்பெய்வார்-குற்றமில்லாத முத்துக்களை நூலில் கோப்பவர்; "நூலறு முத்திற் றண்சித ருறைப்ப" (குறுந்.104:2.) பெய்வாராகிய தெரிவையரும் என்க. சிதர்ந்துபோக-சிதறிப் போகும்படி. அலங்கலான்-சீவகன். தெரிவையர்- தெரிவைப்பருவத்து மகளிர். ஆ, தகாது; *சீவக.1036.* வயிறதுக்கல்: *சீவக.1104*, அடிக். சிந்துவாராய் அதுக்கினார்.

1107. வட்டிகை மணிப்பலகை-சித்திரம் எழுதுதற்குரிய அழகிய பலகை; வட்டிகை=வர்த்திகை-எழுதுகோல்; "வட்டிகைப் பலகையும்" (*பெருங்.1. 38:169; 2. 10:86.*) வண்ணம்-எழுதுதற்குக்கரைத்த பலவகை வர்ணங்கள். துகிலிகை-எழுதுகோல். வண்ணத்தையும், துகிலிகையையும் இட்டுஎன்க; இட்டு-போட்டு. நுடங்க-அசைய. இரியலுற்ற-கெடுதலுற்ற. கட்டழலுயிர்ப்பின்-மிக்க நெருப்புப் போலும் பெருமூச்சினால். கண்ணி-சூடியபூமாலை. தீந்து-தீய; எச்சத்திரிபு. பொன்உக-பொன்னாபரணங்கள் சிந்தும்படி கோதையர்; பேரிளம்பெண்டிர். வாயில்-நகர்வாயிலை. மஞ்ஞைபோல் கோதையார்கள், இட்டு, பொன்னுக, இடை நுடங்க வந்து வாயில்பற்றினார் என மாறியியைக்க.

(வேறு)

1108. வினையது விளைவு காண்மி
னென்றுகை விதிர்த்து நிற்பார்
இனையனாய்த் தெளியச் சென்றா
லிடிக்குங்கொ லிவனை யென்பார்
புனைநல மழகு கல்வி
பொன்றுமா லின்றொ டென்பார்
வனைகலத் திகிரி போல
மறுகுமெம் மனங்க ளென்பார்.

(இ-ள்.) தீவினையினது வினைவைக் காண்மினென்று கை நடுங்கிநிற்பார்; தன்வீரர்கையிலே இவன் அகப்பட்டுப்போந்தன்மை யனாய்த் தன் மனந்தெளியச் சென்றால் இவனைக் கொல்லுமோ வென்பார்; கொல்லுமாயின், இவனோடே செயற்கையழகும் இயற்கை யழகும் கல்வியும்கெடுமென்பார்; எம்மனம் திகிரி போலே மறுகு மென்பாரென்க. (258)

1109. நோற்றிலர் மகளி ரென்பார்
நோங்கண்டீர் தோள்க ளென்பார்
கூற்றத்தைக் கொம்பை கொட்டிக்
குலத்தொடு முடியு மென்பார்
ஏற்றதொன் றன்று தந்தை
செய்தவிக் கொடுமை யென்பார்
ஆற்றலள் சுநந்தை யென்பா
ராதகா தறனே யென்பார்.

1108. வினையது-தீவினையினுடைய. கைவிதிர்த்து-கைநடுங்கி. இனையனாய்-சீவகன் வீரர்களுடன் அடங்கிச் செல்லும் இத்தன்மை யனாய். சென்றால்-கட்டியங்காரனிடம் போனால். இவனை இடிக்குங் கொல்-கட்டியங்காரன் இவனைக் கொல்லுவானோ. புனை நலம்-செயற்கையழகு. அழகு-இயற்கையழகு. பொன்றும்-கெடும்; ஆல், அசை. வனைகலத்திகிரி-பானைமுதலிய செய்தற்குரிய சக்கரம். மறுகும்-சுழலும். மனம் திகிரிபோல மறுகுமென்பார்.

1109. மகளிர் நோற்றிலர்-காந்தருவதத்தையும் குணமாலையும், சீவகனை நீண்டகாலம் பெற்றிருத்தற்குத் தவம்செய்திலர். நோம்-வருந்தும். தோள்கள் நோம்கண்டீர் என்பார். கூற்றத்தைக் கொம்மை கொட்டி-யமனைத் தட்டி அழைத்து; "கூற்றொடு கொம்மை கொட்டுவ" (*சீவக.2230*); "கூற்றம், புறங்கொம்மை கொட்டினாரில்" (*பழ.126*); கொம்மை-புறமுமாம். கொம்மை கொட்டல்; *சீவக.529, 1834*; *பாகவதம், 10. 17:17.* முடியும்- கெடும் ஏற்றதொன்றன்று-தகுதியுடைய தன்று. தந்தைசெய்த இக்கொடுமை-கந்துகன், கட்டியங்காரனிடம்

(இ-ள்.) இவனைப்பெற்றுவைத்தும் நெடுங்காலம் நுகர்தற்கு மனைவியரிருவரும் நோற்றிலரென்பார்; யாமுளேமாகவும் எம்மாலுள்ள பயன்கொள்ளாது இவன் இங்ஙனம் சிறைவாய்ப் போவதேயென்று தோள்களும் தம்மிலே நோங்காணுங்கோ ளென்பார்; கூற்றத்தைத் தட்டியழைத்துத் தன் குலத்தோடும் கெடு மென்பார்; தந்தை காட்டிக் கொடுத்தது ஏற்றதொன்றன்றென்பார்; சுநந்தை ஆற்றாளென்பார் அறக்கடவுளே! ஆ! இது தகாதென்பா ரென்க. *(259)*

1110. தூக்குமின் காளை சீறிற் றுற்றிவ னுளனோ வென்பார்
காக்குமால் வைய மெல்லாங் காவல னாகி யென்பார்
பாக்கியம் பெரிது மேகா ணிதுவுமோர் பான்மை யென்பார்
நோக்கன்மி னாணுங் கண்டீர் நுதிகொணா கரிக னென்பார்.

(இ-ள்.) ஆராய்ந்துபாருங்கோள்; காளை சிறிதுநெருங்கிச் சீறிற் கொண்டு போகின்ற இம்மதனன் உளனோவென்பார்; இவன் இன்னும் காவலனாகி வையமெல்லாம் காக்குமென்பார்; நல் வினையே இவனுக்குப் பெரிதுகாண்; இதுவும் ஒரு தீவினைப் பயன்கா ணென்பார்; கூர்மைகொண்ட பலகலைவல்லோன் நோக்கின் நாணுமாகலின் நோக்கன்மி னென்பாரென்க.

பெரிதும்: உம்மை, இசைநிறை. *(260)*

1111. பூவரம் பாய கோதைப் பொன்னனார் புலவி நீக்கி
நூபுரந் திருத்திச் சேந்த நுதிவிர னொந்த வென்பார்
யாவரும் புகழு மைய னழகுகெட் டொழியு மாயிற்
கோபுர மாட மூதூர் கூற்றுண விளிக வென்பார்.

சீவகனைப் போம்படி செய்தது. கொடுமை ஏற்றதொன்றன்று என்பார். சுநந்தை ஆற்றலன் என்பார்; ஆற்றலள்-சீவகனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாள். அறனே-தருமதேவதையே.

1110. தூக்குமின்-ஆராய்ந்து பாருங்கள். காளை துற்றுச் சீறின்-சீவகன்நெருங்கிக் கோபித்தால். இவன்-மதனன். உளனோ; ஆவனோ. காவலனாகி வையமெல்லாம் காக்குமால் என்பர்; 'இவன் அரச னென்றறியா திருத்தும் உலகங் காத்தற்குரியனென்று பூமியும் புணர்க வென்றார்' (*சீவக.463, ந.*) பாக்கியம்-நல்வினை. பான்மை- தீவினை. நாணும்-வெட்கங்கொள்வான். நுதிகொள்-கூர்மைகொண்ட. நாகரிகன்-பலகலைகளிலும் வல்லவன். நாகரிகமென்பதற்குக் கண்ணோட்ட மென்று பொருள்கூறுவர்; *குறள், 580,* பரிமேல். "நஞ்சு முன்பர் நனிநா கரிகர்" (*நற்.355:7*). நாகரிகன்: சீவகன். நாகரிகன் நாணும்; நோக்கன்மின் என்பார்.

1111. பூவரம்பாய கோதை-பூக்களுக்கு எல்லையாகிய மாலை; "பூவரை யேறிய கோதை" (*சடகோப.36*) கோதையையுடைய

பூ வரம்பாய-பூக்களுக்கு எல்லையான. செம்பஞ்சுபட்டு விரல்சிவந்தன.

(இ-ள்.) விரல், வீரத்திற்கும் காமத்திற்கும் கொடை முதலிய வற்றிற்குந் தோற்றிய யாம் ஈண்டு இவன்வீரஞ்செய்யாமையின், வீரத்திற்கு உதவியா யிற்றிலேமென்று நொந்தனவென்பார்; ஐயனழகு கெட்டேவிடுமாயின், மூதூர் விளிகவென்பாரென்க.(261)

1112. கருஞ்சிலை மறவர் கொண்ட கணநிரை விடுக்க வல்ல
இருஞ்சிலை பயின்ற திண்டோட் கிதுதகா தென்று குன்றிற்
கருங்கட றுளுப்பிட் டாங்குக் கல்லெனக் கலங்கிக் காமர்
அருங்கடி யரண மூதூ ராகுல மயங்கிற் றன்றே.

(இ-ள்.) என்பார் என்பாராய், கொடிய வில்லையுடைய மறவர்கொண்ட நிரையை விடுவிக்கவல்ல தோளுக்கு இவர் கைக்கொண்டு போகின்ற இதனைக் கண்டு பொறுத்துப்போதல் தகாதெனக் கூறுதலாலே, மூதூர், மலையாலே கடலைக்கலக்கினாற் போலே கலங்கி ஆகுலமயங் கிற்றென்க.

நிரைமீட்ட தோளென்றார், ஆண்டுக் கொல்லாமைவென்றாற் போல ஈண்டும் கொல்லாமல் வெல்லவல்லவனென்பதுகருதி.(262)

பொன்னனார்: காந்தருவ தத்தையும், குணமாலையும். புலவி-ஊடலை. நூபுரம்-சிலம்பை. சேந்த-செம்பஞ்சுபூசிய கால்களைத் தொட்டுத் திருத்தியமையால்சிவந்திருந்த. விரல்-சீவகனுடைய விரல்கள். நொந்த-தாம் சீவகன் போர்செய்தற்கு உதவியாகவில்லையே என்று வருந்தின. பொன்னனாருடைய புலவியை நீக்கி அவருடைய நூபுரந்திருத்திச்சேந்த விரல் நொந்தன என்பார். ஐயன்-சீவகனுடைய. கெட்டொழியுமாயின்-கெட்டேவிடுமானால். மூதூர்-இராசமாபுரத்திலுள்ளவர்கள்; ஆகுபெயர். கூற்றுண-யமன் உண்ணும்படி. விளிக-இறப்பார்களாக. ஐயன் அழகு கெட்டால்விளிக: *சீவக.1104*.

1112. மறவர்-வேட்டுவர். கணநிரை-பசுக்கூட்டம். விடுக்கவல்ல-விடுவிக்கவல்ல. சிலை பயின்ற-வில்லோடு பழகிய. தோட்கு இது தகாது-சீவகனுடைய தோளுக்கு, வீரர் அகப்படுத்திக் கொண்டுபோகும். இத்தன்மையைக் கண்டு பொறுத்திருத்தல் தகுதியன்று. என்று-எனக் கூறுதலால். குன்றிற் கருங்கடல்துளுப்பிட்டாங்கு-மலையாற் கடலைக் கலக்கினாற்போல; "பெருநீர்க் கருங்கட றுளுப்பிட் டதுபோல்" (*பெருங்.1. 38:29.*) கல்லென; ஒலிக்குறிப்பு. அருங்கடி அரணமூதூர்-அரிய காவல் பொருந்திய அரண்களையுடைய இராசமாபுரம். ஆகுலம் மயங்கிற்று-துன்பத்தால் வருந்தியது.

1113. (1) இங்கன மிவர்க ளேக
வெரியகம் விளைக்கப் பட்ட
வெங்கணை விடலை தாதை
வியனக ரவல மெய்தி
அங்கவ ருகுத்த கண்ணீ
ரடித்துக ளவிப்ப நோக்கிப்
பொங்கம ருழக்கும் வேலான்
புலம்புகொண் டழேற்க வென்றான்.

1114. (2) மின்னினான் மலையை யீர்ந்து
வேறிரு கூறு செய்வான்
துன்னினான் றுளங்கி னல்லாற்
றுளங்கலம் மலையிற் குண்டே
அன்னதே துணிந்த நீதி
யருநவை நமனு மாற்றான்
என்னைநேர் நின்று வாழ்த
லிருநிலத் தாவ துண்டே.

1115. (3) வளைகடல் வலையிற் சூழ்ந்து
மால்வரை வேலி கோலி
உளையரி படுக்க லுற்றான்
படுப்பினும் படுக்க மற்றென்

1113. எரி-நெருப்பை. சுணையையுடைய விடலை; சீவகன்; அவன் தாதை: கந்துகன். நகர்-வீடு. அவலம்-துன்பத்தை. உருத்த-சொரிந்த. அடித்துகளைஅவிப்ப. நோக்கி-சீவகன்பார்த்து. அமர்உழக்கும்-போரில் பகைவரைக் கலக்கும். புலம்பு- வருத்தம். அழேற்க-அழாதிருங்கள்.

1114. ஈர்ந்து-அறுத்து. இருகூறாக வேறு செய்தற்கு. துன்னினான்-பொருந்தினவன்; பெயர். துளங்கினல்லால்-வருந்துவதல்லாமல், அம்மலைக்குத்துளங்கல் உண்டே; இல்லையென்றபடி; ஏ, எதிர்மறை. அன்னதே-அத்தன்மையதே. கட்டியங்காரன்துணிந்த நீதியும்அன்னதே. நமனும் ஆற்றான்-யமனும் என்னுடன் பகைத்து உயிர்வாழான்; "கூற்றம் வரினுந் நிற்கும், ஆற்ற லதுவே படை" (குறள். 765.) என்நேர் நின்று-எனக்கு எதிராக நின்று; ஐ, அசை. வாழ்தல் ஆவது-உயிர் வாழ்கின்ற தன்மை. உண்டே; இல்லையென்றபடி. இருநிலத்து என்நேர் நின்றுவாழ்தலாவது உண்டே என மாறியியைக்க.

1115. கடலாகிய வலையால் குழ்ந்து. வரையாகிய வேலியைக் கோலி; வரை-மலை. கோலி-வளைத்து; "நெடுங்காழ்க் கண்டங் கோலி" (முல்லைப்.44.) உளைஅரி-பிடரிமயிரையுடைய சிங்கத்தை. படுக்கலுற்றான்-அகப்படுத்தப் பொருந்தினவன். படுப்பினும்படுக்க-

கிளையழ வென்னை வாள்வாய்க்
கீண்டிட லுற்று நின்றான்
தளையவிழ் கண்ணி சிந்தத்
தன்றலை நிலத்த தன்றே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) எரியை உள்ளேவிளைத்த வெங்கணை. தாதைவியனகர்-கந்துகன்வீடு ; எனவே குணமாலைவாயிலினின்றும் போந்தான்.

(2) என்னை: ஐ, இடைச்சொல்.

(3) உளை-கழுத்தின்மயிர். கடலாகிய வலையாற்சூழ்ந்து மலையாகிய வேலியைக்கோலி அரியைப் படுக்கலுற்றானொருவன் அகப்படுப்பினும் அகப்படுக்க ; அவற்றானும் என்னை அகப்படுத்தலரிது; அதுவும் இவற்கில்லை. இதனாலும் சிறைசெய்தானென்று உணர்க.

(இ-ள்.) இப்படியே இவர்கள்போகாநிற்க, கந்துகன் மனையிலுள்ளார் வருத்தமுற்று அவ்விடத்து அவருகுத்த கண்ணீர் போகின்ற வரடியிற்றுகளை அவித்தலாலே, வேலான், அவர்களை நோக்கி, என்கிளையழும்படி என்னை வாளாற் கொல்லுதலுற்று முடியாததற்கு முயன்று நின்றான்தலையன்றே சில நாள் சென்றாற் கண்ணிசிந்த நிலத்திடத்தே வீழ்வதென்று உட்கொண்டு, மலையை மின்னினா லேயறுத்து இருகூறாக வேறுசெய்தற்குப் பொருந்தினவன் தான் நிலைகுலைதலன்றி அம்மலைக்கு நிலைகுலைதலில்லை ; அவன் துணிந்த நீதியும் அன்னதே ; நமனும் என்முன்னே பகைத்து நின்று உயிர் வாழ்தலாற்றா னாதலின், நிலத்திலுள்ளார் என்முன்னே நின்று உயிர் வாழ்தலுளதாந்தன்மை இல்லை, அரியைப் படுப்பினும் படுக்க; யான் அத்தன்மையேனுமல்லேன்; ஆதலால், நீங்கள் புலம்புகொண்டு அழாதொழிமினென்றானென்க.

சிலநாள்சென்றால்-ஓராண்டுசென்றால். (263-5)

1116. நீரகம் பொதிந்த மேக நீனிற நெடுநல் யானைப்
போர்முகத் தழலும் வாட்கைப் பொன்னெடுங் குன்ற மன்னான்
ஆர்கலி யாணர் மூதூ ரழுதுபின் செல்லச் செல்வான்
சீருறு சிலம்பி நூலாற் சிமிழ்ப்புண்ட சிங்க மொத்தான்.

சிங்கத்தை அகப்படுப்பினும் அகப்படுக்க; என்றது, அதுவும் முடியாதவன், என்னை அகப்படுத்தலரிது என்று கூறியபடி. கிளை-உறவினர். வாள்வாய்க் கீண்டிட லுற்றுநின்றான்-வாளினால் கொல்லலுற்று நின்றவன்; என்றது கட்டியங் காரனை. கண்ணி-தலையிற் சூடும்மாலை. நிலத்ததன்றே-நிலத்திடத்தே வீழ்வதல்லவா. நின்றவனுடைய தலைகண்ணிசிந்தநிலத்ததன்றேஎனமாறியியைக்க.

(இ-ள்.) கரியமேகம் போன்ற நீலநிறத்தையுடைய களிற்றையும் வாட்கையினையுமுடைய குன்றமன்னான் அவர்களை அழேற்கவென்றுகூறி, ஊரிலுள்ளார் அழுதுபின்னேபோக வீரர்க்கு நடுவே போகின்றவன், சிலம்பிவாய் நீராலுண்டான நூலால் அகப்படுத்திக்கொண்ட சிங்கத்தையொத்தானென்க.

நூல், வீரர்க்குவமை, "புதன்மறைந்து, வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று" (குறள்.274) என்றாற்போலக்கொள்க. *(266)*

1117. மன்னர்தம் வெகுளி வெந்தீ
மணிமுகில் காண மின்னிப்
பொன்மழை பொழியி னந்து
மன்றெனிற் புகைந்து பொங்கித்
துன்னினார் தம்மை யெல்லாஞ்
சுட்டிடு மென்று செம்பொன்
பன்னிரு கோடி யுய்த்துக்
கந்துகன் பணிந்து சொன்னான்.

(இ-ள்.) இவர்கள் இங்ஙனம்போகாநிற்க, கந்துகன், அரசர் வெகுளியாகிய தீ, மணியாகிய முகில் பழங்காசென்கின்ற மின்னை மின்னிப் பொன்னாகிய மழையைப்பெய்யின் விளியும்; அம்முகில் அங்ஙனம் பெய்யாதாயிற் பொங்கித் தன்னை நெருங்கினாரெல்லாரையும் சுடுமென்றுகருதிப் பன்னிருகோடி பசும்பொன்னைக் குவித்துத்தாழ்ந்துகூறினானென்க. *(267)*

1116. நீரகம் பொதிந்த மேகம்: சூல்கொண்ட மேகம். மேகம் போன்ற நீல நிறத்தையுடைய யானை. அழலும்-கோபிக்கின்ற. யானையையும், வாட்கையினையுமுடைய குன்றமன்னான்; என்றது சீவகனை. ஆர்கலியாணர் மூதூர்-ஆரவாரத்தையும் புதுவருவாயையுமுடைய இராசமாபுரத்திலுள்ளவர்கள். பின்செல்ல-சீவகனுக்குப் பின்னேபோக. செல்வான் வீரர்சூழ நடுவே செல்கின்றவன்; சீவகன். சிமிழ்ப் புண்ட-கட்டப்பட்ட சிலம்பி நூலால் சிமிழ்ப்புண்ட சிங்கம்; "மானிட மடங்கல், தாளதா மரை நுண் ணூலிற் சிமிழ்ப்புண்ட தன்மைத் தன்றோ" (கூர்ம. கண்-மணம். 166.) குன்றமன்னானாகிய செல்பவன் சிங்க மொத்தான். சீவகனுக்குச்சிங்கமும், வீரர்க்கு நூலும் உவமை.

1117. வெகுளி வெந்தீ-கோபமாகிய கொடிய நெருப்பு. காணம்-பழங்காசு; "காணம் பலவுங் கைந்நிறைய கொடுப்ப" (மணி.23:48.) மணியாகிய முகில் காணமாகிய மின்னலை மின்னிப் பொன்னாகிய மழையைப் பொழிந்தால் நந்தும் என்க; நந்தும்-அழியும். வெகுளித் தீ நந்தும். அன்றெனின்-அவ்வாறு செய்யாவிட்டால். துன்னினார்-தன்னை நெருங்கினவர்கள். தீ சுட்டிடும். அரசரது வெகுளி துன்னினாரையும் சுடுதல்: சீவக.250. என்று-என்று எண்ணி. பன்னிருகோடி செம்பொன்னைஉய்த்து; உய்த்து-கட்டியங்காரன்முன்னேகுவித்து.

1118. மன்னவ வருளிக் கேண்மோ
மடந்தையோர் கொடியை மூதூர்
நின்மதக் களிறு கொல்ல
நினக்கது வடுவென் றெண்ணி
என்மக னதனை நீக்கி
யின்னுயி ரவளைக் காத்தான்
இன்னதே குற்ற மாயிற்
குணமினி யாது வேந்தே.

(இ-ள்.) அரசனே! அருள்பண்ணிக் கேட்பாயாக, மடந்தை யாகிய கொடி போல்வாளைப் பெண்கொலை பிறந்தறியாஇவ்வூரிலே நின்களிறுகொல்லா நிற்க, நினக்கு அதுவடுவாமென்றெண்ணி நின்கீழ் வாழ்கின்ற என்மகன் அக்கொலையைநீக்கி அவளை உயிரைக் காத்தான்; இவ்வடுநீக்கியதே குற்றமாய் முடியுமாயின், வேந்தே! இனி நன்மையென்கின்றது யாது? கூறுவாயாகவென்றா னென்க. (268)

1119. (1) நாண்மெய்க்கொண் டீட்டப் பட்டார்
நடுக்குறு நவையை நீக்கல்
ஆண்மக்கள் கடனென் றெண்ணி
யறிவின்மை துணிந்த குற்றம்
பூண்மெய்க்கொண் டகன்ற மார்ப
பொறுமதி யென்று பின்னும்
நீண்மைக்க ணின்று வந்த
நிதியெலாந் தருவ லென்றான்.

1118. கேண்மோ-கேட்பாயாக; மோ, முன்னிலை யசை. மடந்தை யாகிய ஒரு கொடிபோல்வளை; குணமாலையை. மூதூர்-பழமையான இராசமாபுரத்தில். களிறு: அசனிவேகம். கொல்ல-கொல்லுகையில். அது- நின் களிறு ஒரு பெண்ணைக் கொன்றது என்னும் பழிச்சொல். வடு-குற்றம். என்மகனென்றது சீவகனை. அவளது உயிரைக் காத்தான். இன்னதே-உனக்கு வரும் குற்றத்தை நீக்கிய இச்செயலே. குணம்- நன்மையென்பது. இச்செய்யுளும்அடுத்தசெய்யுளும்கந்துகன்கூற்று.

1119. நாண்-நாணம். நாணையே மெய்யாகக் கொண்டு ஈட்டப் பட்டார்; என்றது மகளிரை. நடுக்குறும் நவையை-நடுக்க முறுதற்குக் காரணமாகிய குற்றத்தை. எண்ணி-தான்மீட்ட பசுக் கூட்டமென்று எண்ணி. அறிவின்மையால்துணிந்த குற்றத்தை. துணிந்த-குணமாலையி னுயிரைக் காக்கத் துணிந்த. பூண்-ஆபரணம். பூணை மெய்யிலே கொண்டு. மார்ப என்றது கட்டியங்காரனை நோக்கிய விளி. பொறுமதி- பொறுப்பாயாக; மதி, முன்னிலையசை என்ற பின்னும்-என்று கூறிய

1120. (2) வாழிய ரிறைவ தேற்றான்
மாநிரை பெயர்த்த காளை
பீழைத்தான் பொறுக்க வென்னப்
பிறங்கிண ரலங்கன் மாலை
சூழ்கதி ராரம் வீழ்நூல்
பரிந்தற நிமிர்ந்து திண்டோள்
ஊழ்பிணைந் துருமிற் சீறி
யுடல்சினங் கடவச்சொன்னாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) ஆண்மக்களென்றது அரசரை; உயிரைக்காத்தலும் அழித்தலு மவர்தொழிலாதலின்.

(2) [1]பிழை, விகாரம். வீழ்ந்த மாலைகட்டின நூல்பரிந்து முதாரமுமறவென்க. கையோடுகைமாறித் தோளிலேறத் தட்டி. பெயர்த்த மாநிரை யென்றெண்ணியென [2]முன்னேகூட்டுக; [3]அது நமக்கு அறமுமாய் அரசுக்கு வடுவுநீக்கிற்று; அத்தன்மைத்து [4]இதுவென் றெண்ணி.

(இ-ள்.) தான் முற்கூறியதற்கு [5]முகமாகாமை கண்டு, மார்பனே! மகளிர் நடுக்கத்தை நீக்குதல் ஆண்மக்கள் கடனென்று தேற்றா னாய்த் தான் பெயர்த்த மாநிரையென்றெண்ணி அறிவின்மையினாலே உயிரைக் காக்கத் துணிந்த குற்றத்தைப் பொறுப்பாயென்றான்;

பின்னும்; இதன்பின் செவ்வி பெறாமையின் என்பதை வருவித்துக் கொள்க. நீண்மைக்கணின்று வந்தநிதி-தொன்று தொட்டு வந்த பொருள்.

1120. வாழியர்-வாழ்வாயாக. இறைவ:விளி. தேற்றான்-தெளியாத வனாகிய. மாநிரை-பெரிய பசுக்கூட்டம். காளை:சீவகன். பீழை-குற்றத்தை. என்ன-என்று கந்துகன் கூற. பிறங்கு இணர் அலங்கல் மாலை-விளங்குகின்ற கொத்துக்களையுடைய அசைகின்ற பூமாலை. ஆரம்-முத்துமாலை. பரிந்து-அறுத்து. அற-அற்றுப் போம்படி. அலங்கன் மாலை கட்டினநூல் பரிந்து, கதிர் ஆரம் அற எனமாறியியைக்க. ஊழ் பிணைந்து-தோளில் முறைமாறிக் கையால்தட்டி. உடல்சினம்-மிக்க கோபம். சொன்னவன்கட்டியங்காரன்.

(மேற்.) அடி, 2: கல். 'பாய்திரை', 63, மயில்.

(உரை.) [1]பிழையென்பது பீழையெனநீட்டல் விகாரம் பெற்றது. [2]முன்னே என்றது, "ஆண்மக்கள் கடனென்று" (சீவக.1119) என்பதனை. [3]அது:ஆநிரையை மீட்டது. [4]இது: அசனிவேகத்தை அடக்கிக் குண மாலையினுயிரை மீட்டது. [5]முகமாகாமை-கட்டியங்காரனுடைய முகம் பொலிவில்லாமையைப் பார்த்து.

என்றபின்னும் செவ்விபெறாமையின், எனக்குத் தொன்றுதொட்டு வந்த பொருளெல்லாந் தருவேன்; இறைவனே! காளையது பிழையை எனக்காகப் பொறுப்பாயாகவென்றானாக; நிரைமீட்ட தென்பதனாற் கோபமிக்குப் பரிந்து அறநிமிர்ந்து தோள்பிணைந்து சீறி உடல் சினம் கடவாநிற்க ஒருவார்த்தை கூறினானென்க. (269-70)

1121. ஆய்களிற் றசனி வேக மதன்மருப் பூசி யாகச்
சீவக னகன்ற மார்ப மோலையாத் திசைகள் கேட்பக்
காய்பவன் கள்வ ரென்ன வெழுதுவித் திடுவ லின்னே
நீபரி வொழிந்து போய்நின் னகம்புகு நினைய லென்றான்.

(இ-ள்.) சீவகன் யான்காயப்படுவனாகதலின், அவன்வென்ற [1]அரசரும் [2]வெள்ளிமலையும் கேட்கும்படி கள்வரைக்கொல்லுமாறு போலே அவனால் வருக்திய அசனிவேகமாகிய அதன்மருப்பு எழுத்தாணியாக அவன் அகன்ற மார்பமே ஓலையாக எழுதுவிப்பேன்; நீ வருத்தமொழிந்துபோய் நின்னகத்தே செல்; இதனை நினையாதே கொள்ளென்று கூறினானென்க.

கொல்லுதலை எழுதுவிப்பேனென்றான், இதனால் தனக்குப் புகழ் நெடுங்காலம் நிற்குமென்றுகருதி. (271)

1122. நஞ்சனா னுரைப்பக் கேட்டே நாய்கனு நடுங்கி யுள்ளம்
வெஞ்சின வேழ முண்ட விளங்கனி போன்று நீங்கி
எஞ்சினான் போல நின்றா னேத்தருந் தவத்தின் மிக்க
வஞ்சமில் கொள்கை யான்சொ லமிர்தினால் வற்புற் றானே.

1121. களிறாகிய அசனிவேகம்:கட்டியங்காரனுடைய யானை. அசனி வேகமாகிய அதனுடைய மருப்பே ஊசியாக; ஊசி-எழுத்தாணி. மார்பமே ஓலையாக. காய்பவன்-என்னாற் கோபிக்கப்படுகின்றவனாதலால். கள்வரென்ன-திருடர்களைக் கொல்லுமாறுபோல. சீவகன் (என்னால்) காய்பவனாதலின், திசைகள் கேட்பக் கள்வரென்ன, அசனிவேகத்தின் மருப்பு ஊசியாக, (சீவகன்) மார்பம் ஓலையாக எழுதுவித்திடுதல் என மாறியியைக்க. அடி, 1-3; "மருப்பூசியாக மறங் கனல்வேன் மன்னர், உருத்தகு மார்போலையாகத்-திருத்தக்க, வையக மெல்லா மெமதென் றெழுதுமே, மொய்யிலைவேன் மாறன் களிறு" (முத்தொள்ளாயிரம்.) இன்னே-இப்பொழுதே. பரிவு-வருத்தம். நின் அகம் புகு-உன்வீட்டிற்குச்செல். நினையல்-சீவகனைப்பற்றி நினயாதே.

(உரை.) [1]காந்தருவதத்தையின் யாழ்வாசினையின் போது வந்திருந்த அரசர்கள். [2]வெள்ளிமலை: சீவகனுக்குத்தத்தையைக்கொடுத்த கலுழவேகனுடையது.

1122. நஞ்சனான்:கட்டியங்காரன். கேட்டே; ஏ, அசை. நாய்கன்: கந்துகன். வேழம் உண்ட-யானையென்னும் நோயால் உண்ணப்பட்ட;

(இ-ள்.) கட்டியங்காரன் அங்ஙனம் கூறக்கேட்டுக் கந்துகன், உள்ளம் நடுங்கிக் களிறுண்ட விளங்கனிபோன்று [1]வெறுவிதாக அறிவு முதலிய நீங்கி இறந்தான்போல நின்றான்; நின்றவன் இருடி முன்கூறிய சொல்லாகிய அமிர்தாலே ஆற்றினானென்க. (272)

1123. மின்னிலங் கெஃகி னானைப் பெறுகலான் றந்தை மீண்டு
தன்னிலங் குறுக லோடுந் தாயழு தரற்று கின்றாள்
என்னிலை யையற் கென்ன யாவதுங் கவல வேண்டா
பொன்னலங் கொடிய னாயோர் பொருளுரை கேளி தென்றான்.

(இ-ள்.) கந்துகன், சீவகனை அரசனிடத்துப்பெறானாய் மீண்டு தன் மனையை அணுகினவளவிலே, தாய் அரற்றுகின்றவள், ஐயற்கு நிலை ஏதென்று கேட்க, நலத்தையுடைய பொற்கொடி யன்னாய்! நீ சிறிதும் வருந்தவேண்டா, ஈதொரு காரியத்தையுடைய வார்த்தையைக் கேளென்றானென்க.

[1]பழையநிலையிலேயோ சிறையிலேயோவென்றாள். (273)

1124. மதுகடை திறந்து தீந்தேன் வார்தரு கோதை நீமுன்
செதுமகப் பலவும் பெற்றுச் சிந்தைகூர் மனத்தை யாகி
இதுமக வழியின் வாழே னிறப்பல்யா னென்னு மாங்கட்
கதுமெனக் கடவு டோன்றிக் கடைமுகங் குறுக வந்தான்.

வேழமுண்ட விளங்கனி; *சீவக.232, 1024,* அடிக்; "கரியுண் விளவி னிறைய ழிந்தாள்" (*பிரபு.* பிரபுதேவர்வந்த. 45.) நீங்கி-அறிவு முதலியன அகன்று. உள்ளம் நடுங்கி விளங்கனி போன்று நீங்கி என மாறியியைக்க. எஞ்சினான் போல-இறந்தவனைப் போல. நின்றான்-நின்றவன்; பெயர். ஏத்தரும்-புகழ்தற்கரிய. கொள்கையான்: முனிவனுடைய. சொல் லாகிய அமிர்தினால். வற்புற்றான்-வருத்தத்தை ஆற்றினான். நஞ்சனா னென்றதற்கேற்ப அமிர்தினால் என்றார். நின்றவன் வற்புற்றான் என்க.

(உரை.) [1]வெறுவிதாக-ஒன்றுமில்லையாக.

1123. எஃகினான்: சீவகன். பெறுகலான்-கட்டியங்காரனிடமிருந்து பெறாதவனாய். தந்தை: கந்துகன். தன் இலம்-தன் வீட்டை. தாய்: சுநந்தை. தாயாகிய அரற்றுகின்றவள். ஐயற்கு-சீவகனுக்கு. ஐயற்கு நிலை என் என்ன; என்ன-என்று சுநந்தை கேட்க. யாவதும்-சிறிதும். நலம் பொன் கொடியனாய்-நலத்தையுடைய பொற்கொடி போல்வாய்; என்றது சுநந்தையை. பொருள் உரை-காரியத்தையுடைய வார்த்தையை; பொருள் பொதிந்த வாசகத்தை எனினுமாம். கொடியனாய், கவலவேண்டா இதுஓர் பொருளுரைகேள் என்றான் என மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]பழையநிலை-விலங்கு இடப்படாத நிலை.

1124. தேனுக்கு மடைதிறந்து மதுவை வார்தருகோதை என இயைக்க; வார்தரு- ஒழுக்குகின்ற. கோதை-பூமாலைபோன்ற சுநந்தை;

(இ-ள்.) இனிய தேனினத்துக்கு மடைதிறந்து மதுவொழுக்கு கின்ற கோதைபோல்வாய்! நீ முன் சாபிள்ளை பலவும்பெற்றுச் சிந்தனை மிக்க மனத்தினையுடையையாயிருந்து, இந்தமகவழியு மாயின், யான் உயிர்வாழேன், இறந்துபடுவேனென்றளவிலே, ஒருகடவுள், கடுகத்தோன்றித் தலைவாயிலைக் குறுக வந்தா னென்க. (274)

1125. கறவைகாண் கன்றின் வெஃகிக் கண்டடி பணிந்து காமர்
நறவயா வுயிர்க்கு மாலை நாற்றிய விடத்து ளேற்றி
அறவியாற் காறு மூன்று மமைந்தநா லமிர்த மேந்தப்
பறவைதா துண்ட வண்ணம் பட்டினிப் பரிவு தீர்ந்தான்.

அறவியாற்கு-அறத்திலே நிற்கின்றவற்கு. ஆறும்மூன்றும் அமைந்த அமிர்து-ஒன்பதுவகையும் அமைந்த அமிர்து; [1]ஒன்பது வகை-[2]நவ புண்ணி யக்கிரமம். நாலமிர்தாவன: உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன.

விளி. செதுமக-சாம்பிள்ளை; ''செதுமதித்தக்கன்'' (தே. திருஞா. அம்பர் மாகாளம், 'படியுளார்' 5.) சிந்தை கூர்மனத்தையாகி-வருத்தம் மிக்க மனத்தை யுடையவளாகி; சிந்தை-வருத்தம்; சீவக.913, அடிக். இதுமக அழியின்-இந்தக் குழந்தை இறக்குமாயின். வாழேன். யான் உயிரோடு இரேன். என்னும்ஆங்கண்-என்றஅளவில். கதுமென-விரைவாக. கடவுள்-ஒருமுனிவன். கடைமுகம்-தலைவாயிலை. கடவுள்கதுமெனத்தோன்றிக் கடைமுகம்குறுகவந்தான்எனமாறியியைக்க.

1125. கறவை-கறக்கும்பசு. கறவையைக் கண்ட கன்றினைப் போல வெஃகிக்கண்டு-அம்முனிவனை விரும்பிப் பார்த்து. காமர்-அழகிய. நறவு அயா உயிர்க்கும் மாலை-தேனைச் சிந்துகின்ற பூ மாலையை. நாற்றிய-தொங்கவிட்ட. அறவியாற்கு-தருமத்தோடு பொருந்திய அம்முனிவனுக்கு; *சீவக.2877*; "அறவியங் கிழவோன்" (*மணி.11:23*); ''அறவிய மனத்தினையாகி'', ''அறவியான் றானு மறவமிர்த மீந்தான்'' (*நீல. தரும.65, 118.*) ஆறும் மூன்றும் அமைந்த அமிர்து, நாலமிர்து எனப்பிரித்தியைக்க. பறவை:வண்டு. தாது-பூவிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகளை. பட்டினிப் பரிவு-பட்டினியா லுண்டாய வருத்தத்தை. தீர்ந்தவன் முனிவன். பறவை.......தீர்ந்தான்: "தாது துற்றுபு தங்கிய வண்டனார்'' (*சீவக.1632*); "தாதுண் பறவை" (*அகநா.4:11.*)

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'அஃதாவது மனோவாக்குக் காயங்களாலே அவன்மேலுடன்பாடென்பதனோடு கூடிய அமிர்து.' [2]நவபுண்ணியக் கிரமம்; ''எதிர்கொளவிடநனிகாட்டடல்கால்கழீஇ, அதிர்படவருச்சனை யடியின்வீழ்தரல், மதுரநன்மொழியொடு மனமெய்தூயராய், உதிர்கநம்

(இ-ள்.) அவனைக் கறவையைக்காண்கின்ற கன்றுபோலே விரும்பிக்கண்டு பணிந்து மாலைநாற்றியவிடத்தே வைத்து அவற்கு அமிர்தத்தை ஏந்திேனமாக, [3]வண்டு தாதுண்டாற்போலேயுண்டு பட்டினியாலுள்ள வருத்தத்தைத் தீர்ந்தானென்க. (275)

1126. ஆய்மணிப் பவளத் திண்ணை யரும்பெறற் கரகத் தங்கட்
டூய்மணி வாச நன்னீர் துளங்குபொற் கலத்து னேற்று
வேய்மணித் தோளி நிற்ப விழுத்தவ னியம முற்றி
வாய்மணி முறுவ றோன்ற வந்தனை விதியிற் செய்தேன்.

முற்றி-முற்ற.

(இ-ள்.) மணியழுத்தின பவளத்திண்ணையிலிருந்து கரகத்து நீரை நிலத்தில்வீழாமற் கலத்திலே ஏற்று நீ நிற்க அவன் நியமங் களை முற்றினானாக, யான் குறைகூறுதற்கு முத்துப்போலும் முறுவ றோன்றும்படி நகைத்து வணங்கு முறையாலே வணங்கினேனென் றானென்க. (276)

1127. ஆறெலாங் கடலுள் வைகு மருந்தவத் திறைவ னூலுள்
வேறெலாப் பொருளும் வைகும் விழுத்தவ வறிதி நீயே
ஊறிலா வுணர்வி னோக்கி யுரைமதி யெவன்கொன் மக்கட்
பேறிலா ளல்லள் பெற்ற வுயிர்சென்று பிறக்கு மென்றேன்.

வினையென வுண்டி யேந்தினார்'' (*சீவக.2828, ந. மேற்.*) [3]பறவை தாதுண்ட வண்ணம் பட்டினிப் பரிவு தீர்த்தலை, மாதுகர விர்த்தி யென்பர்; "நறவ விழ்ந்த நறுமலர்தோறும் வண், டுறவ ருந்தி யிறாலுற் றொடுங்குமால், அறவர்தங்களகந்தொறு மையமுண், துறவர்தங்குகை துன்னுதல்போலவே'' (*பிரபு.* மாயையுற்பத்தி. *8.*)

1126. திண்ணியிலிருந்து. கரகத்தங்கண்-கமண்டலத்திலுள்ள. தூய்மணிவாசநன்னீர்-தூயமணிபோல்விளங்கும்வாசனையையுடைய நீரை. பொற்கலத்துள் ஏற்று-அம்முனிவன் விடும் கரகநீரை நிலத்தில் விழாமல் பொற்பாத்திரத்தில் ஏற்று. தோளி:சுநந்தை; விளி. தோளி யாகிய நீ. தவன்-முனிவன். நியமம்-அனுஷ்டானத்தை. முற்றி-முற்ற; எச்சத்திரிபு; முடித்திருந்தானாக என்றவாறு. மணி-முத்து. வாயில் மணிபோலும் முறுவல் தோன்றும்படி சிரித்து. வந்தனை-வணக்கம். விதியின்முறைப்படி. விதியின்வந்தனைசெய்தேன்எனமாறியியைக்க.

1127. ஆறெலாம் கடலுள் வைகும்; "கல்வீ ழருவி கடற்படர்ந் தாங்கு"(*பெரும்பாண்.427*) ; "தூமலர்துவன்றியகரைபொருநிவப்பின், மீமிசைநல்யாறு கடற்படர்ந்தாஅங்கு"(*மலைபடு.51-2.*) ; "இருங்கடற் கூங்கிவரும்யாறென" (பரி.16:27) ; "மலையி னிழிந்து மாக்கட னோக்கி, நிலவரை யிழிதரும் பல்யாறு போல'' (*புறநா.42:19-20*); "பெய்யு மாரியாற் பெருகு வெள்ளம்போய், மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகு மாறுபோல்'' (*கம்ப. கையடைப். 16.*) வைகும்-தங்கும். இறைவன்

(இ-ள்.) வணங்கி, விழுத்தவனே! இவள் மக்கட்பேறில்லா தாளல்லள்; பெற்ற மக்களுயிர் மற்றோரிடத்தே சென்றுபிறக்கும்; இனிப் பிள்ளை எத்தன் மைத்து; அதன்தன்மையை, ஆறெலாம் கடலுள் வைகுமாறுபோலே இறைவனூலிலே வேறுவேறுபட்ட எல்லாப்பொருளும் வைகும்! அப்பொருளெல்லாம் நீயே அறிதி யாதலிற் கணிதநிலையும் தெரியாததன்று; நின்னுணர்வாலே பார்த்து உரைப்பாயாகவென்றே னென்றானென்க.

மக்களைப் [1]பின்னுங்கூட்டுக. இறக்குமென்னமாட்டாது [2]கூறினான் (277)

1128\. வம்பவிழ் கோதை தந்த வான்றுவர்க் காயை வீழ்த்தோர்
செம்பழுக் காயை வாங்கித் திருநிலத் தெடுத்துக் கொண்டாங்
கம்பழ நீண்ட வாட்க ணலமரு மணிசெ யம்பூங்
கொம்படு நுசுப்பினாய்க்குத் தந்தனென் பேணிக் கொண்டாய்.

வீழ்த்து-வீழ்ப்ப.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கூறியகாலத்தே, கோதாய்! யான்தந்த துவர்க் காயை நீ வீழ்ப்ப, அவளை வழிபட்ட நிலத்தே கிடந்ததொரு பழுக்காயை வளைந்து எடுத்து அசுப்பினாய்க்குத் தந்தேன்; நீ அதனைப் பின்பு பேணிக்கொண்டாயென்க. (278)

நூல்-கடவுணூல். வேறெலாப் பொருளும் வைகும்-வேறுவேறு ஆகிய எல்லாப் பொருளும் தங்கும். ஆறெலாம் கடலுள் வைகுதல் போல எல்லாப் பொருளும் இறைவனூலுள் வைகும். விழுத்தவ-சிறந்த தவத்தையுடையவனே; என்றது முனிவனை. நீயே அறிதி-அவ்விறை வனூற்பொருளை நீயே அறிவாய். ஊறு-குறைபாடு. உணர்வினால் நோக்கி. உரைமதி-உரைப்பாயாக. மக்கள் எவன்கொல்-இனிப் பிறக்கும் பிள்ளையின் தன்மை எத்தன்மையது. சுநந்தையும் மக்கட் பேறில்லாதவளல்லள் இவள் பெற்ற உயிர் மற்றோரிடத்தே சென்று பிறக்கும்.

(உரை.) [1]உயிர் என்பதனோடு கூட்டுக. [2]உயிர் சென்று பிறக்கும் என்று கூறினான்.

1128\. வம்பு அவிழ் கோதை-வாசனை விரிந்த பூமாலை போன்ற சுநந்தை; விளி. தந்த-யான்கொடுத்த. வீழ்த்து-கீழே வீழ்ப்ப; எச்சத்திரிபு. வாங்கி-வளைந்து. முனிவனை வழிபட்ட நிலமாதலின், 'திருநிலம்' என்றார். திருநிலத்துச் செம்பழுக்காயை வாங்கி எடுத்து என மாறி யியைக்க. அம்பு அழ-அம்பு கண்ணின் கூர்மையைக் கண்டு அழும்படி. அலமரும்-அசைகின்ற. அணிசெய்-அழகுசெய்கின்ற. அலமரும்நுசுப்பு, அணிசெய் நுசுப்பு, பூங்கொம்பை அடும்நுசுப்பு எனத்தனித்தனி இயைக்க. கண்ணை யுடைய நுசுப்பினாய்; என்றது சுநந்தையை. பேணிக் கொண்டாய்-விரும்பிக்கொண்டாய்.

1129. (1) பெற்றவர் நிமித்தத் தானும்
பிறந்தசொல் வகையி னானும்
அற்றமின் மணியை யங்கைக்
கொண்டவர் கண்டு காட்டக்
கற்பகங் காம வல்லி
யனையநீர் கேண்மி னென்று
முற்றுபு கனிந்த சொல்லான்
முனிவரன் மொழியு மன்றே.

1130. (2) ஒன்றுநீர் கவலல் வேண்டா
வுலகெலா மாளுஞ் சீர்த்திப்
பொன்றிக ழுருவி னானோர்
புண்ணியற் பெறுதி ரென்ன
நின்றநீ யுவந்து நீங்க
நிகழ்பொரு ளெனக்குச் செப்பிப்
பின்றையு நிகழ்வ துண்டு
பேசுவல் கேளி தென்றான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) நிமித்தம்-துவர்க்காயைவீழ்ப்ப பழுக்காயைக்கொடுத்தது. பிறந்த சொல்வகையாது, இறக்குமென்னாது சென்றுபிறக்கு மென்றதனாற் போமதுவும் பிறக்குமதுவும் சொல்லியது. கொண்டவர்முனிவரனென்றது பன்மை யொருமை மயக்கம்.

1129. நிமித்தம்: துவர்க்காய் கீழேவிழப் பழுக்காய் பெற்றதாகிய நன்னிமித்தம்; *சீவக.1128.* சொல்வகை: "உயிர் சென்று பிறக்கும்" *சீவக.1127)* என்று கூறியது. அற்றமில் மணியை அங்கைக் கொண்டவர்- அழிவில்லாத மணிபோன்றவனாகிய இறைவனை அகங்கையில் கொண்டுள்ளவனாகிய முனிவன். கண்டு-அந்நிமித்தத்தையும், சொல் வகையையும் தான் அறிந்து. காட்ட-நமக்கு அறிவிக்க வேண்டி. கற்பக தருவும் அதன்மீது படர்ந்த காமவல்லியும் முறையே கந்துகனுக்கும், சுநந்தைக்கும் உவமை; *சீவக.365.* என்று-என்றுகூறி. முற்றுபு-காரியம் முற்றுப்பெற்று. கனிந்தசொல்-இனியமொழி. கொண்டவராகிய முனிவரன் மொழியும் என்க.

1130. ஒன்றும்-சிறிதும் கவலல்-வருந்துதல். சீர்த்தி-மிக்க புகழை யுடைய. பொன்னைப்போல் திகழும் உருவினானாகிய ஒரு புண்ணி யனை; என்றது சீவகனை. பெறுதிர் என்ன-வளர்க்கப் பெறுவீர்கள் என்று முனிவன் கூற. நீ உவந்து நீங்க-அதைக் கேட்ட நீ மகிழ்ச்சியுடன் செல்ல. நிகழ் பொருள்-சீவகனுக்கு நிகழும் நற்காரியங் களை. பின்றையும்-பின்பும். நிகழ்வது உண்டு-சீவகனுக்கு நடக்கக்கூடியதுன்ப மொன்று உண்டு. என்றான்-என்று முனிவன் கூறினான்.

(2) பெறுதிரென்றது சுநந்தைக்குப்பிள்ளைபெறுவையென்றாற் போலிருந்தது; [1]அவன்கூறியது வளர்க்கப்பெறுவீரென்று.

(இ-ள்.) இறைவனை அங்கையிலே கொண்டிருக்கின்றவன், நிமித்தத்தாலும் சொல்லாலும் தான்கண்டு நமக்கு அறிவிக்க வேண்டி நீர் கேண்மினென்று காரியமுற்றுப்பெற்று இனிய சொல்லாலே மொழியும் அம்முனிகளுக்கு வரனானவன், நீர்சிறிதும் வருந்தவேண்டா; உலகமெல்லாம் ஆள்வானொரு புண்ணியனைப் பெறுவீரென்றுகூற, அதுகேட்டு நீ உவந்துபோனாயாக, பிறப்புத் தொடங்கி அவற்குத் துறவளவுநிகழும் நன்றாயபொருள்களை எனக்குக்கூறிப் பின்புநிகழ்வ தொருதுன்பமுண்டு; அத்துன்பத்தைக் கூறுகின்றேன் கேளென்றானென்க. (279-80)

1131. நிலவுறழ் பூணி னானை நெடுநக ரிரங்கக் கையாத்
தலபல செய்து கொல்வா னருளிலான் கொண்ட போழ்திற்
குலவிய புகழி னானைக் கொண்டுபோ மியக்க னஞ்சல்
சிலபகல் கழிந்து காண்டி சிந்தியீ தென்று சொன்னான்.

(இ-ள்.) நீங்கள் அலபலசெய்து பூணினானைக் கையைத் தொழில் செய்யாதபடி பண்ணுதலாலே, அருளிலான் அவனைக் கொல்லக்கருதி நகரிரங்கும்படி கைக்கொண்ட காலத்தே அவனை ஓரியக்கன் கொண்டுபோம்; போனால் எட்டுத் திங்கள்சென்றாற் காண்பை; இவ்வார்த்தையை அக்காலத்தே சிந்தியென்று சொன்னா னாதலின், நீயும் அஞ்சாதேகொள் ளென்றானென்க. (281)

1132. வசையற நிறைந்த கற்பின் மாலையு மாமி தானும்
தசையற வுருகி வெந்து தம்முயிர் நீங்கு மாங்கண்
நொசிதவன் சொற்க ளென்னு நோன்புணை தழுவி நெஞ்சிற்
கசிவெனுங் கடலை நீந்திக் கரையெனுங் காலை கண்டார்.

(உரை.) [1]அவன்-முனிவன்.

1131. நிலவு-பிறை. பூண்-முத்துவடம். பூணினானை:சீவகனை நகர்-இராசமாபுரத்திலுள்ளவர்கள். கையாத்து-கைகளைப்போர்செய்யாத படிகட்டுப்படுத்தினமையான்; யாத்து-யாப்ப. அலபல-செய்தற்குரியன அல்லாதனவாகிய பலவற்றை. கொல்வான்சீவகனைக்கொல்லக்கருதி. அருளிலான்: கட்டியங்காரன். கொண்டபோழ்தில்-சீவகனைக் கைக் கொண்டபோதில். பூணினானை அலபல செய்து கையாத்தமையால் அருளிலான் கொல்வான் நகரிரங்கக்கொண்ட போழ்தில் என மாறி யியைக்க. குலவிய-விளங்கிய. புகழினானை:சீவகனை. இயக்கன்கொண்டு போம்; போம்-போவான். காண்டி-காண்பாய். ஈது சிந்தி-இவ்வார்த் தையை அக்காலத்து நினைப்பாயாக. சொன்னான்-முனிவன்கூறினான்; ஆதலின்நீ அஞ்சல் என்றான் என்க.

1132. வசை-குற்றம். கற்பினையுடைய மாலை; குணமாலை. மாமி:சுநந்தை. தசை-சதை. உயிர்நீங்கும் ஆங்கண்-சீவகனுடைய

(இ-ள்.) குணமாலையும் சுநந்தையும் உருகி வெந்து உயிர் நீங்குகின்ற அளவிலே அதுகேட்டு, நுண்ணிய தவத்தையுடையவன் வார்த்தையென்னும் [1]நோன்புணையைத் தழுவி வருத்தமென்கின்ற கடலைநீந்தி எட்டுத்திங்களென்கின்ற காலையாகிய கரையைக் கண்டாரென்க. (282)

1133. திருக்குழன் மகளிர் நையச் சீவக சாமி திண்டோள்
வரிக்கச்சிற் பிணிக்கப் பட்டான் மன்னனா லென்னக் கேட்டே
தருக்குடை வேழம் வாளார் ஞாட்பினுட் டகைமை சான்ற
மருப்புட னிழந்த தொத்தார் மன்னுயிர்த் தோழன் மாரே.

(இ-ள்.) மன்னவன் கைக்கொண்டுவரச் சொல்லுதலால், சீவகன், தன் தோளை இருமுதுகுரவராலே கச்சிட்டுக்கட்டினாற் போலத் தொழில்செய்யாதபடி பண்ணப்பட்டானென்று சிலர் கூறக் கேட்டு அவன்தோழர் யானை போரிலே மருப்பைச் சேர இழந்த தன்மையையொத்தாரென்க. (283)

1134. நட்டவற் குற்ற கேட்டே பதுமுக னக்கு மற்றோர்
குட்டியைத் தின்ன லாமே கோட்புலி புறத்த தாகக்
கட்டியங் கார னென்னுங் கழுதைநம் புலியைப் பாய
ஒட்டியிஃ துணர லாமே யுரைவல்லை யறிக வென்றான்.

(இ-ள்.) தான் நட்புப்பண்ணினசீவகனுக்குப் பிறந்த துன்பத்தைக் கேட்டுப்பதுமுகன்நக்கு, புலி புறத்ததாக அதன்குட்டியை வேறொன்

பிரிவால் உயிர்நீங்குகின்ற அப்பொழுது. நொசிதவன்-நுண்ணிய தவத்தைச் செய்த முனிவனுடைய. நோன் புணை-வலிய தெப்பம்; "நோன்புணை தழுவி" (சூளா. சுயம்.128.) நெஞ்சிற் கசிவு-மனத்தி லுண்டாகிய வருத்தம். காலையாகிய கரையைக் கண்டார்; ''முழங்கு கடற் பட்டோ ருழந்துபின் கண்ட, கரையெனக் காலை தோன்றலின்'' (*பெருங்.133:208-9.*)

(உரை.)[1](*பி-ம்.*) 'நொய்ய புணை'.

1133. நைய-வருந்த. வரிக்கச்சு-வரிதலையுடைய கச்சு. மன்னனால்-கட்டியங்காரனால். என்னக்கேட்டு-என்று சிலர் கூறக் கேட்டு. மன்னனால், சீவகசாமி திண்டோள் கச்சிற் பிணிக்கப்பட்டான் என்னக் கேட்டு என மாறியியைக்க. தருக்கு-மதச்செருக்கு. வாளார் ஞாட்பு-வாட்போர். மருப்பு-தந்தத்தை. உடன்இழந்தது-சேரஇழந்ததன்மையை. மன் உயிர்த் தோழன்மார்-சீவகனுக்கு நிலைபெற்ற உயிர்போல் வாராகிய தோழர்கள்; என்றது பதுமுகன்முதலியோரை. கேட்ட தோழன் மார், வேழம், ஞாட்பினுள் மருப்பிழந்ததொத்தார் என மாறியியைக்க.

1134. நட்டவற்கு-தன்னால் நட்புச்செய்யப்பட்ட சீவகனுக்கு. உற்ற கேட்டு-உண்டாகிய துன்பத்தைக் கேட்டு. நக்கு-இகழ்ந்து சிரித்து.

றினான் தின்னலாமோ, அதுபோல யாம் உளேமாக அவனால் என் செய்யலாம்? அதுவேயுமன்றிக் கட்டியங்காரனென்னுங் கழுதை நம்புலியைப்பாய்தற்கு யாமும் பொருந்தி இவ்வார்த்தையை மெய் யென்று உணர்தலாகாதென்று திரளைநோக்கிக் கூறிப் பின்பு ஒற்றுப் போகின்றவனைநோக்கி, ஆண்டுப்பிறக்கின்ற வார்த்தையைக் கடுகவறி வாயாக வென்றானென்க.

மற்று, வினைமாற்று. தான் பாதுகாத்தற்றொழிலுடைமையிற் குட்டியென்றான். அது, "மடங்க லாற்றற் பதுமுகன் காக்க" (*சீவக. 1896*) என்பதனானுமுணர்க. இனிப் புலியென்றது சுதஞ் சணனைக் கருதியென்றுமுரைப்ப. (284)

1135\. சிலையொடு செல்வ னின்றாற்
றேவரும் வணக்க லாற்றார்
முலையுடைத் தாயொ டெண்ணித்
தந்தையிக் கொடுமை செய்தான்
கலைவல்லீ ரின்னுங் கேண்மி
னின்னதென் றுரைக்கு மாங்கண்
விரைவொடு சென்ற வொற்றாள்
விளைந்தவா பேசு கின்றான்.

(இ-ள்.) அவன்போனபின்பு, பதுமுகன், கலைவல்லீர்! ஆண்டுப் பிறந்த செய்தி இத்தன்மைத்து; யாதெனிற் சீவகன் சிலை யோடுநின்றால் தேவரும் அவனைத் தாழ்வித்தலாற்றாராதலின், அவனைத் தாழ்வித்தலரிது; இக்கொடுமை செய்தான் நற்றாயோ

கோட்புலி-கொலை செய்கின்ற புலி. புறத்ததாக-தன்பக்கத்திலுள்ள தாக; புலி புறத்ததாகக் குட்டியைத் தின்னமுடியாது: "புலிபுறங்காக்குங் குருளை போல" (*புறநா.42:10*); "புலிதானே புறத்தாகக் குட்டிகோட் படாது" (*கம்ப. சூர்ப்பணகை. 102.*) தின்னலாமே; ஏ, எதிர்மறை. பதுமுக னுக்குப் புலியும், சீவகனுக்குப் புலிக்குட்டியும் உவமை. நம்புலி என்றது. சீவகனை. பாய-பாய்தற்கு. ஒட்டி-சம்மதித்து. இஃது உணரலாமே-இவ்வார்த்தையை உண்மையென்று உணரலாகாது; ஏ, எதிர்மறை. உரை-கட்டியங்காரனிடமாக உண்டாகும் சொல்லை. வல்லை-விரைய. அறிக என்றான்-ஒற்றியறிவாயாக என்று ஒருவனைநோக்கிக்கூறினான்.

(*உரை.*) [1]சுதஞ்சணன்: சீவகனால் நாய்ப்பிறப்பின் நீங்கிய வித்தியாதரன்: துன்பம்வரின் என்னை நினைக்க என்று கூறியிருந்த மையால், இவனைக்கூறினார்.

1135\. செல்வன்:சீவகன். வணக்கலாற்றார்-தாழ்வித்தற்குரிய வன்மையிலார். தாய்:சுநந்தை. எண்ணி-ஆராய்ந்து. தந்தை:கந்துக்கடன். இக்கொடுமை செய்தவன்தாயொடு எண்ணித்தந்தையே. கலைவல்லீர்

டெண்ணித் தந்தையே; இன்னமும் ஒற்றன் வந்தாலும் கேண்மி னென்று உரைக்கின்றவளவிலே ஓடிவந்த ஒற்றன் செய்தி சொல்லா நின்றானென்க. (285)

1136. இட்டிவேல் குந்தங் கூர்வா ளிருஞ்சிலை யிருப்புச் சுற்றார்
நெட்டிலைச் சூலம் வெய்ய முளைத்தண்டு நெருங்க வேந்தி
எட்டெலாத் திசையு மீண்டி யெழாயிரத் திரட்டி மள்ளர்
கட்டழற் கதிரை யூர்கோள் வளைத்தவா வளைத்துக் கொண்டார்.

[1]ஈட்டி, விகாரம். இருப்புச்சுற்று-பூண். முளைத்தண்டு-[2]முளை யினையுடைய தண்டாயுதம்.

(இ-ள்.) பதினாலாயிரமள்ளர், ஈட்டி முதலியவற்றை நெருங்க ஏந்தி எட்டாகிய எல்லாத்திசைகளிலுமீண்டிக் கதிரைப் பரிவேடிப்பு வளைத்தாற் போல வளைத்துக் கொண்டாரென்க. (286)

1137. பிடியொடு நின்ற வேழம் பெருவளைப் புண்ட வண்ணம்
வடிமலர்க் கோதை யோடும் வளைத்தலின் மைந்தன் சீறி
விடுகணை சிலையொ டேந்தி வெருவரத் தோன்ற லோடும்
அடுபுலி கண்ட மான்போ லாறல வாயி னாரே.

என்றது தன்தோழரை. இன்னது-இத்தன்மையது. உரைக்கும் ஆங்கண்-சொல்லுமளவில். ஒற்றாள்-ஒற்றியறியச் சென்ற வீரன். விளைந்தவா-நடந்தவற்றை.

1136. குந்தம்-எறிகோல். இருப்புச் சுற்றார்-இரும்புப்பூண் அமைந்த. ஈட்டி வேல்குந்தம்: ''வேலு மீட்டியுங் கோலுங் குந்தமும்'' (*பெருங்.1. 46:57.*) முளைத்தண்டு; தண்டாயுதம் என்பது. (பி-ம்.) 'முனைத்தண்டு.' எட்டாகிய எல்லாத்திசையும். ஈண்டி-சூழ்ந்து. எழா யிரத்திரட்டி மள்ளர்-பதினாலாயிரம் வீரர். கதிர்-சூரியன். ஊர்கோள்-பரிவேடம். வளைத்தவா-வளைத்தாற்போல. சீவகனுக்குக் கதிரும், வீரர்க்கு ஊர்கோளும் உவமை; *சீவக.1138.* இதுமுதல் மூன்று பாடல் களும் ஒற்றன்கூற்று.

(உரை.) [1]ஈட்டி என்பது இட்டியெனக் குறுகியது. [2]"எழுமுளை வயிரத்தண்டு" (*கம்ப. அட்சகுமாரன். 11.*)

1137. பிடியொடு நின்ற பெருவேழம் வளைப்புண்ட வண்ணம் என மாறியியைக்க. சீவகனுக்கு வேழமும் குணமாலைக்குப் பிடியும் உவமை; பிடி-பெண் யானை. கோதை:குணமாலை. மைந்தன்:சீவகன். வெருவர-அஞ்சும்படி. தோன்றலோடும்-தோன்றியவுடன். புலியைக் கண்ட மானைப்போல; *சீவக.814.* ஆறல ஆயினார்-வழியல்லாத வழிகளிலே ஓடினார்கள்; ஓடியவர் கட்டியங்காரனுடைய வீரர்.

(இ-ள்.) பிடியோடுநின்ற பெருவேழம் வளைப்புண்டாற் போலே குணமாலையோடே கூட மனையிடத்தே வளைத்தலாலே மைந்தன்சீறிக் கணையைச் சிலையுடனேயேந்தித் தோன்றின வளவிலே அம்மள்ளர் புலியைக் கண்ட மான்போலே வழியல்லா வழிகளிலேபோனாரென்க. (287)

1138. (1) சூழ்கழன் மள்ளர் பாறச்
சூழ்ச்சியிற் றந்தை புல்லி
வீழ்தரு கண்ண டம்மோய்
விளங்குதோள் பிணிப்ப மற்றென்
தோழரை வடுச்செய் திட்டே
னென்றுதான் றுளங்கி நின்றான்
ஊழ்திரைப் பாம்பு சேர்ந்த
வொளிமிகு பருதி யொத்தான்.

1139. (2) ஒற்றன்வந் துரைப்பக் கேட்டே
யொத்ததோ வென்சொ லென்னாச்
சுற்றினார் முகத்தை நோக்கிச்
சூழிமால் யானை யன்னான்
உற்றவிவ் விடரைத் தீர்க்கு
முபாயநீ ருரைமி னென்றான்
பொற்றிரட் குன்றம் போலப்
பொலிவுகொண் டிருந்த தோளான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

1138. மள்ளர்-கட்டியங்காரனுடைய வீரர். பாற-கெட்டுப்போக. சூழ்ச்சியின்-தந்திரத்தால். தந்தை:கந்துகன். புல்லி-சீவகனை அணுகி. வீழ்தருகண்ணள் தம்மோய்-வருத்தத்தால் நீர்வீழ்கின்ற கண்ணாளாகிய தாய்; என்றது சுநந்தையை. தம்மோய்-தாய்; "அருந்ததிக் கற்பினெம் மோய்" (கம்ப. சூர்ப்பணகை. 50.) தோள்பிணிப்ப-சீவகனுடைய தோளைப் போர் செய்யாதபடி தடுப்ப. தந்தையும் தம்மோயும் புல்லி, தோளைச் சூழ்ச்சியால் பிணிப்ப எனமாறியியைக்க. மற்று: வினை மாற்று. தோழரை-பதுமுகன் முதலாயினாரை. வடு-குற்றம். 'தான்' என்றது சீவகனை. துளங்கி-கலங்கி. ஊழ்திரை-ஊழிக்காலத்துக்கடலில் தோன்றிய. பாம்பு-கேது வென்னும் பாம்பு. பருதி-சூரியனை. ஊழ் திரைப் பருதியைப் பாம்பு சேர்ந்ததொத்தான் என மாறியியைக்க; சீவக.1092.

1139. என்சொல் ஒத்ததோ என்னா-என்னுடைய வார்த்தை பொருந்திற்றோ என்று கூறி. சுற்றினார்-தன்னைச் சூழ்ந்துநின்ற தோழர் களுடைய சூழி-முகபடாத்தையணிந்த. யானையன்னான் உற்ற-சீவகன் அடைந்த. உபாயம்-தந்திரம். தோளான்: பதுமுகன். தோளான் உரைமின் என்றான் என்க.

(1) வருத்தத்தாற் கழன்று நீர்வீழ்கின்ற கண்ணாளாகிய தம்மோய்-தாய்; சுநந்தை. புல்லி-அணுகி. ஊழித்திரைப்பருதி; ஊழி, [1]விகாரம். இனி, மொய் விளங்குதோள் பாடமாயின், 'தம்' என்பது ஒருமைபன்மை மயக்கமாம். திரைப்பரப்புச் சேர்ந்தவும் பாடம்.

(2) சூழி-முகபடாம். தோளான்-பதுமுகன்.

(இ-ள்.) மள்ளர் அங்ஙனம் கெட்டார்களாக, இது காரியமன் றென்று கருதித் தந்தை தாய் இவர்கள்புல்லி விளங்குதோளைச் சூழ்ச்சியாலே போர்த்தொழில் செய்யாதபடிசெய்ய, அவன் இவர்கள் வேண்டிக்கோடலின் எனக்கு வடுவில்லை; என் தோழர்க்கு வடுவுண்டாக்கினேனென்று கலங்கிநின்றான்; அப்பொழுது மள்ளர்சென்று கைக்கொள்ளுதலாற் பாம்புமறைத்த பருதியை யொத்தானென்று ஒற்றன்வந்தகூறக்கேட்டு, என்சொல் ஒத்ததோ வென்று கூறிப் பதுமுகன் தன்னைச் சூழ்ந்துநின்றவர்கள் முகத்தை நோக்கிச் சீவகனுக்குற்ற இவ்விடரைத்தீர்க்கும் உபாயத்தை நீங்கள் உரைமினென்றானென்க. (288-9)

1140. நிறைத்திங்க ளொளியொ டொப்பான்
புத்திசே னினைந்து சொல்லும்
மறைத்திங்க ணகரை வல்லே
சுடுதுநாஞ் சுடுத லோடும்
இறைக்குற்றேல் செய்த லின்றி
யெரியின்வாய்ச் சனங்க ணீங்கச்
சிறைக்குற்ற நீங்கச் செற்றாற்
செகுத் துக்கொண் டெழுதுமென்றான்.

(இ-ள்.) நிறைந்த திங்களொளியோடொப்பானாகிய புத்தி சேனன் நினைந்துசொல்லும்; நாம் இப்பொழுதே மறைந்து ஊரைச்

(உரை.) [1]ஊழி என்பது ஊழ்எனவந்தது.

1140. நிறைத்திங்கள்-கலைநிரம்புதலையுடைய சந்திரன். ஒப்பானாகியபுத்திசேனன். புத்திசேன்; *சீவக.1734.* "சீயசேனும்"(*மேருமந்தர. பத்திர.63.*) சொல்லும்-சொல்லுவான். மறைத்து-மறைந்து; வலித்தல் விகாரம். இங்கண்-இப்பொழுதே. சுடுதும்-சுடுவோம். நாம் நகரைவல்லே சுடுதும். இறைக் குற்றேல் செய்தலின்றி-அரசனுக்குக் குற்றேவல் செய்யாமல். குற்றேல்; *சீவக.1057,* அடிக். நீங்க-எரியை அவித்தற்குச் செல்ல. சனங்கள் குற்றேல் செய்தலின்றி எரியின்வாய் நீங்க என மாறியியைக்க. சிறைக்குற்றம் நீங்க-சீவகனுக்குற்ற சிறையாகிய குற்றத்தை நீக்கி. செற்றாற்செகுத்து-சீவகனைச்சிறைசெய்த மதனனைக் கொன்று. செற்றாற் செகுத்துச் சிறைக்குற்றம் நீங்கக்கொண்டெழுதும் என்றான் என்க.

சுடுவேம்; சுட்டவளவிலே சனங்கள் இறைக்குக் குற்றேவல்செய்த லின்றி எரியையவித்தற்கு நீங்கினார்களாக, மதனனைக்கொன்று சீவகனுக்குச் சிறையாகிய குற்றத்தை நீங்கிக் கொண்டுபோவே மென்றானென்க.

மறைந்து, விகாரம். [1]இவன் அந்தணனாதலின் முற்கூறினான். (290)

1141. காலத்தீ நகரை மேயக் கடியரண் கடிந்த வம்பிற்
சாலத்தீச் சவரர் கோலஞ் செய்துநம் மறவ ரீண்டிக்
கோலத்தீ வேலி னானைக் கோயிலுள் வளைப்ப விப்பால்
ஆலைத்தீ யிடங்க டோறு மாகுலஞ் செய்து மென்றான்.

இக்கவிமுதல் பதுமுகன் கூற்று.

(இ-ள்.) நீ கூறியவாறே விரைய ஊழித்தீப்போலுந்தீயால் ஊர் முழுதும் சுடாதே முப்புரத்தைக்கடிந்த அம்புபோலே சிலவிடங்களை விட்டுச்சுட நம் மறவரீண்டித் தீய வேடர்கோலத்தைச்செய்து கட்டியங் காரனைக் கோயிலிலேவளைத்துக்கொள்ள இப்பகுதியிலே ஆலையிற் பாகடுந் தீயையுடைய நாடெங்கும் அரிக்கக்கடவோமென்றானென்க.

"உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண், டெய்யவல் லானுக்கே யுந்தீபற" (திருவா. திருவுந்தி. 4) என்றாற்போல. (291)

1142. சிறைப்புறங் காத்துச் செல்லு மதனனைத் தெருவில வீழப்
பிறைத்தலை யம்பிற் சென்னி பெருநிலத் திடுவ விட்டால்
மறுக்குற்று மள்ளர் நீங்க மைந்தனைக் கொண்டு போகி
அறைத்தொழி லார்க்குஞ் செல்லா வருமிளை புகுமி னென்றான்.

(உரை.) [1]இவன்-புத்திசேனன்.

1141. காலத்தீ-ஊழிக்காலத்துத் தீப்போலும் நெருப்பு. மேய-உண்ண. கடியரண்-காவலோடு கூடிய திரிபுரத்தை. கடிந்த-எரித்த. அம்பின்-சிவபிரானுடைய அம்பைப்போல. அம்பினைப்போல் காலத்தீ மேய என மாறியியைக்க. சாலத்தீச்சவரர்-மிகக் கொடிய வேடருடைய. கோலம் செய்து-வேடத்தைக் கொண்டு. மறவர்-வீரர். கோலத்தீவேலினானை-நிறத்தையுடைய தீப்போலும் வேலையுடைய கட்டியங்காரனை. கோயில்-அரண்மனை. நம்மறவர் சவரர் கோலஞ் செய்து வேலினானைக் கோயிலுள் வளைப்ப என மாறியியைக்க. இப்பால்-இப்பகுதியில் ஆலைத்தீ-கரும்பாலையில் பாகை அடுகின்ற தீயையுடைய. ஆகுலம் செய்தும்-துன்பத்தைச் செய்து அழிப்போம். என்றான்-என்று பதுமுகன் கூறினான்.

1142. புறங்காத்து-பாதுகாத்து. மதனன்:கட்டியங்காரனுடைய மைத்துனன். தெருவில் செல்லும் மதனனை என மாறியியைக்க. பிறைத்

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ்செய்தால், யான் அம்பாலே சிறையைப் பாதுகாத்துத் தெருவிலே செல்லுமதனனைத் தலையை நிலத்தேவீழ இடுவேன்; இட்டால் [1]மறுகுதலுற்று மள்ளர்நீங்கினவளவிலே சீவகனைக் கொண்டுபோய்க் கீழறுக்குந் தொழிலுடைய அமைச்சர்க்கும் நினைக்கவொண்ணாத காவற்காட்டிலே செல்லுமினென்றானென்க. (292)

1143. மாற்றவர் மலைப்பி னாங்கே வாட்கடாக் கொண்டு நொய்தா
வேற்றுல கேற்றி நும்பின் விரைதர்வே னுலகிற் கெல்லாம்
ஆற்றிய நட்பு வல்லே வலிப்புறீஇ யிடுமி னென்றான்
கூற்றங்கள் பலவுந் தொக்க கூற்றத்திற் கூற்ற மொப்பான்.

கூற்றங்கள்பலவுந்திரண்ட கூறுபாட்டிலே விசேடித்த கூற்றத்தை யொப்பான்; "முத்தூற்றுக் கூற்றம்" (*புறநா.* 24, உரை) என்றாற்போல. தோழரிற் பதுமுகனுக்கு விசேடமுண்டென்றார். இனி, கூற்றத்தில் உவமை கூறுமிடத்துப் பலகூற்றங்களாலே பண்ணினதொரு கூற்ற மொப்பானென்றுமாம்.

(இ-ள்.) கூற்றமொப்பான், அங்ஙனஞ்செய்தாற் பகைவர் மலைந்ததுண்டாயின் வாளாதே கடாவிட்டு, வல்லே விண்ணுலகேற்றி நும்பின்னே கடுக வருவேன்; நீங்கள் நடத்தியநட்பை உலகெல்லாம் நிலைபெறுத்தி யிடுமினென்றானென்க. (293)

தலையம்பு-அர்த்தசந்திரபாணம். அம்பால், மதனனுடைய சென்னியை நிலத்து வீழ இடுவல் என மாறியியைக்க. மறுக்குற்று-மறுகுதலுற்று. மள்ளர்-வீரர். மைந்தனை:சீவகனை. அறைத்தொழிலார்க்கும்-கீழறுக்கும் தொழிலையுடைய மந்திரிகளுக்கும்; "அறைபோ கமைச்சர்" (*சிலப்.* 5:130); "அறைபோக்கமைச்சின்முறைபோக்கெண்ணினும்" (*பெருங்.*3, 17:53); அறைபோதல்: *சிலப்.*4:10; *பெருங்.*1, 56:62, 4. 1:7. செல்லா-நினைக்க முடியாத. மிளை-காவற்காடு; "கடிமிளை" (*புறநா.*21:5, 181:5); "அருமிளையுடுத்தவகழி" (*சிலப்.*13:183.)

(உரை.) [1]மறுகுதல்-மனம்சுழலுதல்.

1143. மாற்றவர்-பகைவர். மலைப்பின்-போர்செய்தால். வாள் கடாக்கொண்டு-வாளினால்கடாவிட்டு. கடாவிடல்: *சீவக.*1153. நொய்தா-விரைய. வேற்றுலகு-வேறு உலகமாகிய விண்ணுலகம். விரைதர்வேன்-விரைவாக வருவேன். ஆற்றிய நட்பு-நீங்கள் செய்த நட்பினை. வலிப்புறீஇயிடுமின்-நிலைபெறுத்துமின். நட்பினை உலகிற்கெல்லாம் வலிப்புறீஇயிடுமின் என மாறியியைக்க. தொக்க-ஒன்றாகக் கூடிய. கூற்றம்-யமன். ஒப்பான் என்றது பதுமுகனை.

1144. காலனைச் சூழ்ந்த நோய்போ னபுலமா விபுலர் சூழ
வேலினை யேந்தி நந்தன் வெருவரத் தோன்ற லோடும்
மாலைதன் றாதை தானு மக்களும் வந்து கூடிப்
பாலவர் பிறரு மீண்டிப் பாய்புலி யினத்திற் சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) காலன் ஏவின இடத்தே சேறற்கு அவனைச்சூழ்ந்த நோய்போல மாவின்மேலே நபுலவிபுலர் சூழ்ந்துவர நந்தட்டன் தோன்றினவளவிலே அவனுடனே குபேரமித்திரனும் அவன்மக்களும் தம்பகுதியிலுள்ளாரொழிந்த வரும் ஈண்டிவந்து தோழருடனே கூடி எல்லாரும் புலியினம்போலே பதுமுகனைச்சூழ்ந்தாரென்க.

நபுலவிபுலர், 'கபிலபரணர்' போலக்கொள்க. (294)

1145. மட்டுவா யவிழ்ந்த தண்டார்த் தாமரை நாமன் சொன்ன
கட்டமை நீதி தன்மேற் காப்பமைந் திவர்க ணிற்பப்
பட்டுலாய்க் கிடந்த செம்பொற் கலையணி பரவை யல்குல்
இட்டிடைப் பவளச் செவ்வாய்த் தத்தையு மிதனைக் கேட்டாள்.

(இ-ள்.) பதுமுகன்கூறிய வகுப்பமைந்த முறையிலே இவர்கள் காவலமைந்து நிற்ப, அல்குன் முதலியவற்றையுடைய தத்தையும் இச்செய்தியைக் கேட்டாளென்க. (295)

1146. மணியியல் யவனச் செப்பின் மங்கலத் துகிலை வாங்கிக்
கணைபுரை கண்ணி யேற்ப வுடுத்தபின் செம்பொற் செப்பிற்
பிணையலு நறிய சேர்த்திப் பெருவிலை யாரந் தாங்கித்
துணைவனுக் குற்ற துன்பஞ் சொல்லிய தொடங்கி னாளே.

1144. காலன்-யமனுக்கு ஏவல்செய்பவன்; *சீவக.1487*, ந; *பரி.3:8*, உரை. நோய்-பிணி. காலனைச் சூழ்ந்த நோய்: *சூளா.* துறவு.18. நபுலனும், விபுலனும். நந்தன்-நந்தட்டன். வெருவர-அஞ்சும்படி. மாலை தன்றாதை: குபேரமித்திரன்; மாலை:குணமாலை. மக்கள்-குபேரமித்திரனுடைய பிள்ளைகள். பாலவர்-தம்பகுதியிலுள்ளவர்கள். சூழ்ந்தார்-பதுமுகனைச்சுற்றிக்கொண்டார்கள்.

1145. தார்-பூமாலை. தாமரை நாமன்-பதுமுகன்; பதுமம்-தாமரை. கட்டு அமை நீதி-பகுப்பு அமைந்த முறைமை. காப்பமைந்து-காவல்செய்து. இவர்கள்: தோழர்கள். உலாய்-பரவி. கலை-மேகலை. இட்டிடை-சிறிய இடை; *சீவக.880*, அடிக். அல்குலையும், இடையையும், செவ்வாயையுமுடைய தத்தை; தத்தை-காந்தருவதத்தை. இதனை: சீவகன்சிறைப்பட்ட செய்தியை.

1146. மணியால்இயன்றயவனச்செப்பில். மங்கலத்துகில்-வெள்ளிய ஆடை. கணை-அம்பு. கண்ணி: காந்தருவதத்தை. ஏற்ப-தியானத்திற்குப் பொருந்த. கண்ணி, துகிலை உடுத்தபின். செப்பில் வைத்த பிணையல். நறிய பிணையலும் சேர்த்தி-வாசனையையுடைய பூமாலையையும்

(இ-ள்.) அதுகேட்ட கண்ணி, தியானத்துக்கேற்ப வெண்துகிலையுடுத்த பின்பு நறியமாலைகளையுமணிந்து முத்தாரத்தையும் தாங்கிக் கணவனுக்குற்ற வருத்தத்தைத் தீர்த்தற்குத் தியானத்தைத் தொடங்கினாளென்க. (296)

1147. பொன்னணி மணிசெ யோடை நீரின்வெண் சாந்து பூசித்
தன்னுடை விஞ்சை யெல்லாந் தளிரிய லோத லோடும்
மின்னடு வாளும் வேலுங் கல்லொடு தீயுங் காற்றும்
மன்னுட னேந்தித் தெய்வ மாதரைச் சூழ்ந்த வன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனந்தொடங்கிய தளிரியல், மடலிலிருந்த சாந்தைப் பனிநீருடனே பூசித் தன்னுடைய மந்திரங்களெல்லாவற்றையும் ஓதினவளவிலே அவள் வழிபாட்டிற்கு விரும்பிவரும் தெய்வங்கள், வாள் வேல் முதலியவற்றை மிகுதியுடனே ஏந்திவந்து அவளைச்சூழ்ந்த வென்க.

இதனானும், பின், "விண்ணோர்களை வாழ்த்தி" (*சீவக.1160*) என்றதனானும் ஈண்டு விஞ்சையர் வாராமையுணர்க. சாந்துபூத்த, தன்னிடை விஞ்சையும் பாடம். (297)

(வேறு)

1148. ஆரமின் னும்பணை வெம்முலை யாடமைத் தோளினாள்
வீரனுற் றதுயர் மின்னென நீக்கிய மெல்லவே
நேரமன் னும்வரு கென்றுநின் றாணினைந் தாளரோ
பாருண்மன் னும்பழி பண்பனுக் கின்றுவி ளைந்ததே.

அணிந்து. பெருவிலையையுடைய ஆரம்-முத்து மாலை. துணைவனுக்கு-தன்கணவனாகிய சீவகனுக்கு. துன்பம்சொல்லிய-துன்பத்தை நீக்குதற்கு; சொல்லுதல்-நீக்குதல்; "அல்லல் சொல்லிய" (*புறந.39:1*) *புறந.90:7.* தொடங்கினாள்-தியானத்தைச்செய்தாள்.

1147. ஓடை-சந்தனம்வைக்கின்ற மடல் என்னும் பாத்திரம். வெண்சாந்தை நீருடன் பூசி. விஞ்சை-மந்திரம். தளிரியல்:காந்தருவதத்தை. தளிரியல், தன் விஞ்சையெல்லாம் ஓதலோடும் எனமாறியியைக்க. மன்னுடன்-மிகுதியுடனே. மாதரை-காந்தருவதத்தையை. தெய்வம், வாள் முதலியவற்றை ஏந்தி மாதரைச் சூழ்ந்த எனமாறியியைக்க.

1148. ஆரம்-முத்துமாலை. பணை-பெருத்த. ஆடு அமைத் தோளினாள்-அசைகின்ற மூங்கில்போலும் தோளையுடையவள்; காந்தருவதத்தை. வீரன் உற்ற-சீவகனுக்கு நேர்ந்த. மின்னென-மின்னலைப் போல விரைவாக மறையும்படி. நீக்கிய-நீக்குதற்கு.

(இ-ள்.) முலையினையுடைய தோளினாள், தன்கணவனுக் குற்ற துயரை மின்போற் கடிதுமறையும்படி நீக்குதற்கு இவ்வாயி லிலே மிகவும் அணுக வருவார்களாகவென்று நின்றவள், பண்பனுக்கு இன்றுவிளைந்ததொரு பாரிலே மன்னுகின்ற பழியை மெல்லவே நினைந்தாளென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (298)

1149. மன்னன்செய் தசிறை மாகட லுட்குளித் தாழ்வுழித்
தன்னையெய் திச்சிறை மீட்டன டன்மலை யாளெனின்
என்னையா வதிவ னாற்றலுங் கல்வியு மென்றுடன்
கொன்னும்வை யங்கொழிக் கும்பழிக் கென்செய்கோ தெய்வமே.

சிறையெனவே கட்டில்லாமையுணர்க. என்னை: ஐ, அசை. ஆவது, ஒருமைபன்மை மயக்கம். கொன்னும்-பெரிதும்.

(இ-ள்.) அரசன்செய்த சிறைக்கடலிலே தான் முழுகியழுந்து கின்றவளவிலே தன்மனையாள் தன்னைச்சேர்ந்து சிறையை நீக்கினாளென்றால், இவன் ஆற்றலும் கல்வியும் என்னாகக்கடவன வென்றுகூறி உலகம் எடுத்துச்சொல்லும் பழிக்குத் தெய்வமே, யான் என்செய்வே னென்று நினைந்தாளென்க. (299)

1150. (1) செல்வனுற் றசிறை செய்யவ
ணீக்குமென் றாற்பழி
இல்லையா யின்னவள் யானெனும்
வேற்றுமை யில்லையே

மன்னும் நேர வருக-மிகவும் அணுக வருவார்களாக. நின்றாள்-நின்றவள்; காந்தருவதத்தை. மன்னும்-நிலை பெற்ற. பண்பனுக்கு-நற்குணமுடைய சீவகனுக்கு. நின்றவள், பண்பனுக்கு இன்று விளைந்த தாகிய, பாரில் மன்னும் பழியை நினைந்தாள் எனமாறியைக்க. அரோ, அசை.

1149. மன்னன்-கட்டியங்காரன். சிறையாகிய கடலுள். குளித்து-முழுகி. ஆழ்வுழி-சீவகன் அழுந்துகின்ற அளவிலே. தன்னை யென்றது சீவகனை. தன் மனையாள் தன்னை யெய்திச் சிறைமீட்டனள் எனின் எனமாறியியைக்க; மனையாளென்றது காந்தருவதத்தையை. என்னை ஆவது-என்ன ஆகக் கடவன. இவன்-சீவகனுடைய. இவன் ஆற்றலும் கல்வியும் என்னையாவது என்று எனமாறி யியைக்க. என்று-என்றுகூறி. கொன்னும்-பெரிதும். வையம் கொழிக்கும்-உலகத்தவர் எடுத்துச் சொல்லும். தெய்வமே, பழிக்கு என்செய்கோ எனமாறியியைக்க.

1150. செல்வன்:சீவகன். சிறையைச்செய்யவள்நீக்குமென்றால்; செய்யவள்-இலக்குமி; என்றால்-என்று கூறினால். சீவகனுக்குப் பழி இல்லையானால். அவள்-இலக்குமி. சொல்லின்-வேறுபாடு கூறினால்.

சொல்லின்வெள் ளிம்மலை தோடவிழ்
தாமரைப் பொன்மலர்
எல்லையா கும்பொதுப் பெண்ணவள்
யான்குல மங்கையே.

1151. (2) ஆவதா கபுக ழும்பழி
யும்மெழு நாளவை
தேவர்மாட் டும்முள மக்களு
ளில்வழித் தேர்கலேன்
நோமெனெஞ் சம்மென நோக்கிநின்
றாள்சிறைப் பட்டதன்
காவற்கன் றிற்புனிற் றாவன
கார்மயிற் சாயலே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) [1]திருப்பார்க்கத் தீங்கெலாநீங்குமென்று உலகங்கூறுதலின், தானும் அதனாற் கூறுகின்றாள். ஏகாரம், தேற்றேகாரம்.

(2) காவற்கன்று-தன் காவலையுடைய கன்று.

(இ-ள்.) செல்வனுற்ற சிறையைத் திருமகள்நீக்குமென்று கூறியவதனாற் பழி இல்லையாய்முடியுமாயின், அவளென்றும் யானென்றும்; வேறுபாடியில்லையே; வேறுபாடுசொல்லின், எனக்கெல்லை வெள்ளிமலையாகும்; அவளுக்கெல்லை தாமரைப் பொன்மலராகும். அவள் பொதுமகள்; யான் குலமங்கை. அதனாலும் பழியில்லையாம். அதுவுமன்றி ஈண்டுப் புகழும் பழியும் ஆவதாக; அவை தோன்றுநாள் தேவர்பக்கலுந்தோன்றும்; மக்களில் அவை

வெள்ளிம்மலை; சந்தம் நோக்கி மகரவொற்று மிக்கது. எனக்கு எல்லை, வெள்ளிமலை; இலக்குமியின் எல்லை, தாமரை மலர். அவள்: இலக்குமி. எல்லோரிடமும் தங்குகின்றமையால், திருமகளைப் பொதுப்பெண் என்றார்.

1151. புகழும், பழியும் ஆவதாக. அவை எழும்நாள்-புகழும் பழியும் தோன்றுகின்றவிடத்து. உள-தோன்றுகின்றன. இல்வழி-பழியில்லாத இடம். தேர்கலேன்-பார்த்தறியேன். என் நெஞ்சம் நோம் என; நோம் என-வருந்தும் என்று கூறி. காவலையுடைய கன்றினிடத்து; புனிற்றா அன-ஈன்ற அணிமையையுடைய பசுநோக்குதல் போன்ற; ''கன்றுகாண் கறவையின்'' *(பெருங்.2. 10:41.)* அன-அன்ன. கார்மயிற் சாயல்: காந்தருவதத்தை. சாயல், சிறைப்பட்ட தன்கன்றினிடம் புனிற்றா அனநோக்கு நோக்கிநின்றாள் எனமாறியியைக்க. சீவகனுக்குக் கன்றும், தத்தைக்குப் புனிற்றாவும் உவமை.

(உரை.) [1]ஒருபழமொழி.

யில்லாத இடம் கண்டறியேன்; இவையெல்லாம் நினைக்குங் காலமுமன்று; என் நெஞ்சமும் நோமெனக்கூறி, மயிற்சாயல், ஒருசிறைப்பட்ட தன்கன்றிடத்துப் பினிற்றா நோக்குதலொத்த நோக்கினைநோக்கி நின்றாளென்க.

ஆ விடுவிக்கநோக்கி நின்றாற்போல நின்றாள்; இது பயனுவமம். *(300-301)*

(வேறு)

1152. (1) மாநகர் சுடுத லொன்றோ
மதனனை யழித்த லொன்றோ
வானிக ரில்லா மைந்தர்
கருதிய ததுவு நிற்க
வேய்நிக ரில்ல தோளி
விஞ்சையால் விடுத்துக் கொள்ளப்
போயுயிர் வாழ்தல் வேண்டே
னெனப்பொருள் சிந்திக் கின்றான்.

1153. (2) கச்சற நிமிர்ந்து மாந்தர்க் கடாவிடு களிறு போல
உச்சியு மருங்கும் பற்றிப் பிளந்துயிர் பருகிக் கோண்மா
அச்சுற வழன்று சீறி யாட்டினம் புக்க தொப்பக்
குச்சென நிரைத்த யானைக் குழாமிரித் திடுவ லென்றான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

1152. மைந்தர் கருதியது ஒன்று மாநகரைச் சுடுதல்; ஒன்று மதனனை அழித்தல்; ஓகாரம் ஐயம்; *தொல். உயிர்மயங்கு. 88.* வான்-தேவருலகம். வானும் நிகரில்லாத மைந்தர்; என்றது தன்தோழராகிய பதுமுகன்முதலாயினாரை. வேய்-மூங்கில். வேயும்தனக்கு நிகரில்லாத தோளையுடையவள்; என்றது காந்தருவதத்தையை. விஞ்சையால்-தன்னுடைய மந்திரவன்மையால். விடுத்துக்கொள்ள-என்னைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துக்கொள்ள. போய்-யான் தப்பிப்போய். எனப்பொருள் சிந்திக்கின்றான்-என்று கருதி வேறொரு காரியத்தை நினைக்கின்றவன்; சீவகன். இப்பாடலும் அடுத்த பாடலும் சீவகனது உட்கோள்.

1153. கச்சுஅற-வயிற்றிற் கட்டிய கச்சை அறும்படி. மாந்தரது உச்சியையும் மருங்கையும் பற்றிப் பிளந்து உயிரைக் கடாவிடும் களிறு போல எனமாறியியைக்க. கடாவிடல்: *சீவக.1143.* பருகி-மதனனுடைய உயிரை உண்டு. கோண்மா-கொல்லுதல் வல்ல புலி; *சீவக.101.* அச்சுற அழன்று-அச்சம் உண்டாகக் கோபித்து. ஆட்டினத்திற் புக்கதை ஒப்ப குச்சென நிரைத்த-பாவாற்றியைப்போல் இடைவிடாமல் மொய்த்த; "குச்சென நிரைத்தம் மாந்தர்" *(சீவக.615, அடிக்.)*; பாவாற்றியென்பது

(இ-ள்.) வானும் நிகரில்லா மைந்தர் கருதியது: ஒன்று மாநகரைச் சுடுதல்; ஒன்று மதனனைக்கொல்லுதலாயிருக்கும். அதுவும் தாழ்வில்லை; தத்தை தன்விஞ்சையால் என்னை விடு வித்துக்கொள்ள யான்பிழைத்துப்போய்ப் பின்பு உயிர்வாழ்தலை வேண்டேனென்றுகருதிக் காரியத்தை நினைக்கின்றவன், தன் வயிற்றிற் கட்டின கச்சறும்படி நிமிர்ந்து பின் மாந்தரை உச்சியையும் மருங்கையும் பற்றிப்பிளந்து உயிரைக் கடாவிடுகளிறுபோலே மதனனைக் கொன்று, புலி சீறி ஆட்டினத்தே புக்கதொப்ப, பாவாற்றி யென்னும்படி நெருங்கவளைத்த யானைத்திரளையும் கெடுத்திடு வேனென்று கருதினானென்க.

ஆய்நிகரும் பாடம். [1]ஆசிரியற்கு நேர்ந்ததற்குத் தாழ்வாகா தென்று இத்திரளைக் கொல்லாக்கருதினான். *(302-3)*

1154. மின்னிலங் கெயிற்று வேழம்
வேழத்தாற் புடைத்துத் திண்டேர்
பொன்னிலங் கிவுளித் தேராற்
புடைத்துவெங் குருதி பொங்க
இன்னுயி ரவனை யுண்ணு
மெல்லைநாள் வந்த தில்லை
என்னையிக் கிருமி கொன்றென்
றோழனை நினைப்ப லென்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கருதினவன், பின்பு குருதிபொங்கும்படி வேழத்தை வேழத்தாலேபுடைத்துத் திண்டேரைப் பொன்னிலங்கு இவுளித்தேராலே புடைத்து நம்பகைவனுயிரை உண்ணுநாளெல்லை

நெய்யுந்தொழிலுக்குதவும் ஒருகருவி என்பர். நிரைத்தல்-இடைவிடாது மொய்த்தல். இரித்திடுவல்-கெடுத்திடுவேன்.

(உரை.) [1]ஆசிரியற்கு நேர்ந்தது: "யாண்டுநே ரெல்லை யாக வவன்றிறத்தழற்சி யின்மை, வேண்டுவ லென்று சொன்னான் வில்வலா னதனைநேர்ந்தான்" *(சீவக.393.)*

1154. எயிறு-தந்தம். வேழத்தை வேழத்தாலே புடைத்து. இவுளி-குதிரை. தேரைத் தேராற்புடைத்து. அவனையென்றது கட்டியங்காரனை அவன் இன்னுயிரை உண்ணும் நாள்எல்லை வந்ததில்லை என மாறியியைக்க. இக்கிருமி கொன்று என்னை-புழுக்கள் போன்ற இம்மக்களைக் கொன்று பெறும்பயன் யாது; ''கிருமியோ நம்மாறு நிற்பனமற் றென்றான்'' *(சூளா. அரசியல்.68.)* தோழனை யென்றது, நாயாயிருந்து பின் தேவனான சுதஞ்சணனை. ''இடர்வரி னினைக்க'' *(சீவக.959)* என்று முன்னம் சுதஞ்சணன் கூறியிருந்தமையால், ஈண்டுத் தோழனைநினைப்பல் என்றான்.

வந்ததில்லை; இக்கிருமிகளைக் கொன்று பெறும்பயன் யாது? என்றோழனை நினைபேனென்று நினைத்தானென்க.

மக்களாகிய கருத்தின்மையின், 'கிருமி' என்றான். (304)

1155. தோழனுந் தேவி மார்தங் குழாத்துளான் றுளும்பு முந்நீர்
ஏழ்தரு பருதி தன்மே லிளம்பிறை கிடந்த தேபோற்
றாழ்தகை யார மார்பிற் சீவகன் குணங்க டம்மை
யாழெழீஇப் பாடக் கேட்டோ ரரம்பையைச் சேர்ந்தி ருந்தான்.

எழுதரும் இளங்கதிர்மேலே இளம்பிறைகிடந்தாற்போலத் தங்கின முத்தார மார்பினையுடைய சீவகன். எழுதரு, விகாரம்.

(இ-ள்.) சுதஞ்சணனும் தேவிமார்திரளிலேயிருக்கின்றவன் ஓரரம்பையைச் சேர்ந்து சீவகன்குணங்களைப் பாடக் கேட்டிருந்தானென்க. (305)

(வேறு)

1156. வயிரம்வேய்ந் தமணி நீண்முடி வாலொளி வானவன்
செயிரிற்றீர்ந் தசெழுந் தாமரைக் கண்ணிட னாடலும்
உயிரனா னைநினைந் தானுற்ற தோதியி னோக்கினான்
மயிலனார்க் குப்படி வைத்தவன் மால்விசும் பேறினான்.

(இ-ள்.) வயிரமணிவேய்ந்த முடியினையும், வெள்ளை நிறத்தினையுமுடைய தேவனது குற்றத்தை நீங்கினகண் இடனாடின

1155. தோழன்: சுதஞ்சணன். ஏழ்தரு-தோன்றுகின்ற; ஏழ்தல்-எழுதல்; "ஏழ்ச்சியு மிறுதியுஞ் சூழ்ச்சியு முணர" (*பெருங்.1. 58:58.*) பருதி-இளஞ்சூரியன். தாழ்தகை ஆரமார்பு-தங்கிய சிறந்த முத்து மாலையையுடைய மார்பு. மார்புக்குச் சூரியனும் முத்துமாலைக்குப் பிறையும் உவமை. மார்பினையுடைய சீவகன். யாழ் எழீஇ-வீணையில் இசையை எழுப்பி. பாட-ஒரு அரம்பை பாட. தோழனாகிய குழாத்துளான் ஓர் அரம்பையைச் சேர்ந்து சீவகன் குணங்களை (அவள்) யாழ்எழீஇப் பாடக்கேட்டு இருந்தான் என மாறியியைக்க.

1156. வயிரமணி வேய்ந்த முடியினையும், வாலொளியையுமுடைய வானவன்; என்றது சுதஞ்சணனை; வால் ஒளி-வெண்மை நிறம். செயிர்-குற்றம். வானவனது கண் இடனாடலும். ஆடவர்க்குக் கண் இடனாடுதல் தீங்கைக் குறிப்பிப்பது. உயிரனானை-சீவகனை. உற்றது-சீவகனுக்குற்ற கெடுதியை. ஓதியின்-அவதிஞானத்தால்; *சீவக.951*, அடிக்; முக்காலத்திலும் நிகழ்வனவற்றை அறியும் அறிவை அவதி ஞானமென்பர்; இஃது ஐவகை ஞானங்களுள் ஒன்று; *நீல.* தரும. 93, 109, உரை. மயிலனார்க்கு: தன்னுடைய மனைவியர்க்கு. படிவைத்து-தன்னுடைய உருவத்தைநிருமித்துவைத்துவிட்டு. விசும்பு-மேகத்தில்.

வளவிலே, இதனால் எனக்குத் தீங்குவருமோவென்று நோக்காதே முதற் சீவகனை நினைந்தான்; நினைந்து அவனுற்ற துன்பத்தை அறிந்தான்; அறிந்து தேவிமார்க்குத் தன்னுருவை நிருமித்து வைத்துத் தன்னூர்தி யாகிய மேகத்திலேயேறினானென்க.

ஓதி-அவதிஞானம். [1]ஓலக்கங்குலையாமற் படிவம்வைத்தா னென்க; [2]படிவம், விகாரம். (306)

1157. இடியுமின் னும்முழக் கும்மிவற் றானுல கந்நிறைந்
தொடியுமூ ழியிவ ணின்றுறு கால்வரை கீழ்ந்தென
நடலைநோக் கிக்கதிர் நாணுவ தொப்பம றைந்தபின்
கடலையேந் திநிலத் திட்டென மாரிக லந்ததே.

நிறைந்து-[1]நிறைய. கீழ்ந்து-கீழ.

(இ-ள்.) அவ்வூர்தி, உறுகால் உரையைப்பிளக்க, இடியும் மின்னும் முழக்குமென்கின்றவற்றாலே தானிறைதலின், இந்நடலையை நோக்கி நன்மையொழிய ஊழிநிகழ்ந்ததென்று நாணுந் தன்மையையொப்பக் கதிர் மறைந்த பின்பு, உலகமுடியும் ஊழி இன்று இப்பொழுதென்னும்படி கடலையெடுத்து நிலத்தே போகட்டாற்போலே பின்பு மழை கலந்ததென்க. (307)

1158. விண்ணுமண் ணும்மறி யாதுவி லங்கொடு மாந்தர்தம்
கண்ணும்வா யும்மிழந் தாங்கடல் கொண்டது காண்கெனப்
பெண்ணுமா ணும்மிரங் கப்பெரு மான்மகன் சாமியை
அண்ணலேந் தியக லம்புலிக் கொண்டெழுந் தேகினான்.

இழந்து-இழப்ப. விலங்குகள் மேயாமையின், வாயிழந்தன; "மாமேயன் மறப்ப" (நெடுநல்.9) என்றார் பிறரும். ஆம் கடல்-மேல் ஊழிக்காலத்து வரும் கடல். பெருமான்-சச்சந்தன்.

(உரை.) [1]ஓலக்கம்-சபை. [2]படிவம் என்பது படி எனக்குறைந்தது.

1157. இடியும், மின்னலும், முழக்கம் என்கின்ற இவற்றால் உலகம் நிறைந்து; நிறைந்து-நிறைய; எச்சத்திரிபு. ஒடியும் ஊழி-உலகம் அழியும் ஊழிக்காலம். வரைகீழ்ந்து-மலையைப் பிளக்க; "வேரொடுங் கீழ்ந்து வெளவி" (சீவக.2727); "கீழ்ந்தறை போகிய" (கந்த. மார்க் கண்டேய.86.) என-என்றுஎண்ணும்படி. நடலைநோக்கி-சீவகன் சிறைப்பட்டதனால் உண்டாய வருத்தத்தைப் பார்த்து. கதிர்-சூரியன். ஏந்தி-எடுத்து. உறுகால் கீழ்ந்து இவற்றான் உலகம் நிறைதலின் நடலை நோக்கி நாணுவதொப்பக் கதிர்மறைந்தபின் ஒடியும் ஊழி இன்று இவண் எனக்கடலை நிலத்திட்டெனஎன்று மாறியியைக்க. மாரி-மழை.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

1158. இழந்து-இழக்கும்படி; எச்சத்திரிபு. ஆம்கடல்-ஊழிக்காலத்து உண்டாகும் கடல். என-என்றுகூறி. பெருமான் மகன் சாமியை-

(இ-ள்.) அம்மழையாலே விலங்கும் மக்களும், விண்ணும் மண்ணும் அறியாதே கண்ணும் வாயுமிழக்கும்படி ஆம்கடல் கொண்ட தனைக் காண்பீராகவெனக்கூறிப் பெண்ணும் ஆணுமிரங்கச் சுதஞ்சணன் வந்து சாமியையெடுத்து மார்பிலேதழுவிக் கொண்டு மேனோக்கிப் போனானென்க. (308)

1159. குன்றுண்டோங் குதிர டோளவற் கொண்டெழுந் தேகலும்
நன்றுண்டா கவென நன்னுதல் வாழ்த்தினள் வாழ்த்தலும்
ஒன்றுண்டா யிற்றவ ளுள்ளழி நோயுறு காளையை
என்றுண்டாங் கொல்லினிக் கட்படு நாளெனுஞ் சிந்தையே.

(இ-ள்.) சீவகனை அவன் கொண்டுபோகின்றவளவிலே, தத்தை நன்றுண்டாகவென்று வாழ்த்தினாள்; வாழ்த்தினவளவிலே அவளுக்கு இவளைக் காணுங் காலம் எந்நாளிலே உண்டாங் கொலென்னும் நினைவாகிய உள்ளழி நோயொன்று உண்டாயிற் றென்க.

உண்டு, உவமவாசகம். நாளென்றது, காலத்தையுணர்த்தும். (309)

1160. சந்தமா லைத்தொகை தாழ்ந்துசாந் தங்கமழ் பூமியுள்
வந்தவிண் ணோர்களை வாழ்த்தியேத் திம்மலர் மாலைதூய்
எந்தைமார் களெழு கென்னவே கவிடுத் தாள்குரல்
சிந்தைசெய் யுஞ்சிற கர்க்கிளி தோற்குமந் தீஞ்சொலாள்.

சச்சந்தனுடைய மகனாகிய சீவகசாமியை. அண்ணல்-சுதஞ்சணன். ஏந்தி-எடுத்து. அகலம் புலிக் கொண்டு-தன்மார்பிலேதழுவிக்கொண்டு. எழுந்து-மேலெழுந்து.

1159. குன்று உண்டு.மலையை ஒத்து. தோளவற் கொண்டு-சீவகனை எடுத்துக் கொண்டு. ஏகலும்-சுதஞ்சணன் போகின்ற அளவில். நன்னுதல்: காந்தருவதத்தை. உள்ளழிநோய்-மனம் வருந்துகின்ற பிணி. காளை: சீவகன். கட்படும்நாள்-காணுகின்ற காலம். சிந்தை-நினைவு. அவளுக்குக் காளையைக் கட்படுநாள் என்று உண்டாங்கொல் என்னும் சிந்தையாகிய உள்ளழிநோய் ஒன்று உண்டாயிற்று என மாறியியைக்க. சிந்தைநோய்: "சிந்தை நோய் கூர" (மணி. 15:70.)

1160. சந்தமாலை-நிறத்தையுடைய பூமாலை; சந்தம்-அழகுமாம். தாழ்ந்து-சொரிந்து. சாந்தம்கமழ்-சந்தனமணம் கமழ்கின்ற. தூய்-தூவி. மாலையைத் தூவி வாழ்த்தி ஏத்தி எனமாறுக. எந்தைமார்களென்றது தேவர்களை; விளி. எழுகென்ன-கோகவென்று. குரல் சிந்தை செய்யும் சொலாள், கிளிதோற்கும் சொலாள் எனத் தனித்தனியியைக்க. குரல் சிந்தை செய்யும்-குரல் என்னும் யாழ்நரம்பு தானும், இவளுடைய சொல்லைப் போல் இனிமை பெறவேண்டுமென்று கருதுகின்ற. சிறகர்:போலி. சொலாள்: காந்தருவதத்தை; எழுவாய்.

சந்தம்-நிறம். தான்வழிபட்ட தேவர்கள் செய்துமுடிக்கின்ற காரியம் [1]பிறரான் முடிதலின், அவரைப் போகவென்றாள். குரலென்னு நரம்புதான் இத்தன்மை பெறவேண்டுமென்று கருதும் சொல்லாள்.

(இ-ள்.) தான் வழிபட்ட பூமியிலே அவ்வழிபாட்டிற்குவந்த தேவர்களை மாலையைத்தூவி வாழ்த்தித் தோத்திரங்களைக்கூறி, எந்தைமார்கள்! போலீராகவென்று போகவிட்டாளென்க. *(310)*

(வேறு)

1161. (1) மலைத்தொகை யானை மன்னன்
மைத்துனன் மதன னென்பான்
கொலைத்தொகை வேலி னானைக்
கொல்லிய கொண்டு போந்தான்
நலத்தகை யவனைக் காணா
னஞ்சுயிர்த் தஞ்சி நோக்கிச்
சிலைத்தொழிற் றடக்கை மன்னற்
கிற்றெனச் செப்பு கின்றான்.

1162. (2) மன்னனாற் சீறப் பட்ட
மைந்தனைக் கொல்லப் போந்தாம்
என்னினிச் சொல்லிச் சேறுமென்
செய்தும் யாங்க ளெல்லாம்
இன்னது பட்ட தென்றா
லெரிவிளக் குறுக்கு நம்மைத்
துன்னுபு சூழ்ந்து தோன்றச்
சொல்லுமின் செய்வ தென்றான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(உரை.) [1]'பிறர்' என்றது சுதஞ்சணனை.

1161. மலைத்தொகைபோன்ற யானைகளையுடைய மன்னன்; கட்டியங்காரன்; தொகை-கூட்டம். வேலினான்: சீவகன். கொல்லிய-கொல்லுதற்கு. போந்தான்-போந்தவன்; பெயர். போந்தவனாகிய மதன னென்பான். நலத்தகை அவனை-நன்மை சிறந்த சீவகனை. காணான்-காணாதவனாகி. நஞ்சு உயிர்த்து-விஷத்தைப்போலப் பெருமூச்சை விட்டு; *சீவக.2806.* மன்னற்கு-கட்டியங்காரனுக்கு. இயற்றென-இத்தன்மைத்தென. செப்புகின்றான்-செப்புகின்றவன்; பெயர்.

1162. மன்னால்-கட்டியங்காரனால். சீறப்பட்ட-கோபிக்கப்பட்ட மைந்தனை: சீவகனை. போந்தாம்-கைக்கொண்டு சென்றநாம். சேறும்-செல்வேம். யாங்கள்பட்டதெல்லாம் இன்னது என்றால்-நாங்கள் பட்ட துன்பமெல்லாம், இத்தன்மையது என்று கூறினால். நம்மை எரிவிளக்கு

(இ-ள்.) மன்னன் மைத்துனனாகிய மதனனென்பான் சீவகனை அரசன் கொல்லுகைக்குத் தான் கைக்கொண்டு போந்தவன், அவனைக் காணானாய், அஞ்சி நோக்கி மன்னற்கு இத்தன்மைத் தெனக் கூறுகின்றவன், அரசனாற் சிறப்பட்ட சீவகனை அவன் கொல்லும்படி கைக்கொண்டுபோந்தநாம் சென்று யாங்கள் பட்ட துன்பமெல்லாம் இத்தன்மைத்தென்றுகூறின், நம்மை நடை விளக்கு எரிக்கும்; இனி என்சொல்லிச்செல்வேம்? மேல் என்செய்யக் கூடவேம்? செயுங்காரியத்தை எல்லாரும் நெஞ்சிலே விசாரித்துச் தோன்றச் சொல்லுங்கோ னென்றானென்க. *(311-2)*

1163. வாழ்வதோ ருபாய நாடி மதியுடம் பட்டு வல்லே
சூழ்வினை யாள ராங்க ணொருவனைத் தொடர்ந்து பற்றிப்
போழ்படப் பிளந்து வாளிற் புரட்டியிட் டரியக் கண்டே
ஆழ்கல மாந்தர் போல வணிநக ரழுங்கிற் றன்றே.

(இ-ள்.) சூழ்வினையாளர்தாம் உயிர்வாழ்வதோருபாயத்தை நாடி மதியொருப்பட்டு அவ்விடத்தே ஒருவனைத் தொடர்ந்துபற்றி வகிர்படப்பிளந்து வடிவுதெரியாதபடி புரட்டியிட்டுவைத்து வாளா லரிய அதனைக்கண்டு ஆழ்ந்துபடும் மரக்கலத்தில் மாந்தரைப்போல நகர் அழங்கிற்றென்க. *(313)*

உறுக்கும்-நம்மீது நடை விளக்கு எரிக்கும்; அஃதாவது எரியும் விளக்கைத்தலையில் வைத்து நடக்கச்செய்யும் ஒருவகைத் தண்டனை; "வன்சொல் யவனர்ப் பிணித்து, நெய்தலைப் பெய்து" *(பதிற்.2-ஆம் பதிகம்)*; "தலையில் விளக் கேற்றிடுவா டான்" *(பழம்பாடல், 'பாம்புசேர்'.)* சூழ்ந்து-ஆராய்ந்து. செய்வது-இனிச்செய்யும்காரியத்தை. இனி என் சொல்லிச் சேறும், என்செய்தும், செய்வது சூழ்ந்து தோன்றச் சொல்லுமின் என்றான் என மாறியியைக்க.

1163. சூழ்வினையாளர்-உயிர்வாழ்வதாகிய ஒரு உபாயத்தை நாடி; நாடி-ஆராய்ந்து. உடம்பட்டு-ஒருப்பட்டு. சூழ்வினையாளர்; மதனன் முதலியோர். ஒருவனை-வழிப்போகும் ஒருவனை. போழ் படப் பிளந்து-இருபிளவுபடப் பிளந்து. வாளிற்புரட்டியிட்டு-வாளால் உருவு தெரியாதபடி வேறுபடுத்தி. அரிய-வெட்ட. ஆழ்கல மாந்தர் போல-கடலில் ஆழ்ந்து போகின்ற மரக்கலத்திலுள்ள மக்களைப் போல; "வந்ததே, ஆழ்கலத் தன்ன கலுழ்" *(நாலடி.12.)* நகர்-நகரத் திலுள்ள மாந்தர். அழங்கிற்று-சீவகன் இறந்தானென்று எண்ணி-வருந்தினர்.

1164. காய்சின வெகுளி வேந்தே களிற்றொடும் பொருத காளை
மாசனம் பெரிது மொய்த்து மழையினோ டிருளுங் காற்றும்
பேசிற்றான் பெரிதுந் தோன்றப் பிழைத்துய்யப் போத லஞ்சி
வாசங்கொ டாரி னானை மார்புபோழ்ந் துருட்டி யிட்டேம்.

மொய்த்து-மொய்ப்ப.

(இ-ள்.) அவர் அங்ஙனஞ்செய்து அரசனிடத்தேசென்று, வேந்தே! யாங்கள் செய்திகூறின், சீவகன்சுற்றம் பெரிதுமொய்த்த வளவிலே, மழையோடே இருளும் காற்றும் மிகத்தோன்றுதலாலே எங்களைத்தப்பி அவன் உய்யப்போதற்கு அஞ்சி, நீ யானைக் கிடும்படி கொணராதே அவன்மார்பைப் பிளந்துதள்ளிப்போகட்டே மென்றாரென்க. *(314)*

1165. அருள்வலி யாண்மை கல்வி யழகறி விளமை யூக்கம்
திருமலி யீகை போகந் திண்புகழ் நண்பு சுற்றம்
ஒருவரிவ் வுலகில் யாரே சீவக னொக்கு நீரார்
பெரிதரி திவனைக் கொன்றாய் பெறுகெனச் சிறப்புச்
செய்தான்.

1164. வேந்தே என்றது கட்டியங்காரனை; விளி. களிறு:அசனி வேகம். காளை:சீவகன். மாசனம்:சீவகனுடைய சுற்றத்தவர்கள். மொய்த்து-மொய்ப்ப; எச்சத்திரிபு. பேசின்-செய்தியைக் கூறினால். தான்:அசை மழையினோடு இருளும் காற்றும் பெரிதும் தோன்ற என இயைக்க; பெரிதும்-மிகவும். உய்யப் போதல் அஞ்சி-சீவகன் பிழைத்துப் போதலுக்குப் பயந்து. தாரினானை-சீவகனை. போழ்ந்து-பிளந்து. உருட்டிஇட்டேம்-தள்ளிக்கீழே போட்டோம். இப்பாடல் மதனன்முதலியவர்கள்கூறியது.

1165. அருள்:'ஒன்றின் துயர்கண்டாற் காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம்' (*புறநா.5:5*, உரை); 'தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லா வுயிர்கள் மேலும் செல்வதாகிய கருணை' (*குறள்*, 25-ம் அதி. அவதாரிகை.) கல்வி-கல்வியறிவு. அறிவு-இயற்கையறிவு. ஊக்கம்-முயற்சி. திருமலி ஈகை-செல்வம் மிகுதற்குக் காரணமான கொடை. அருள்முதல் சுற்றம் ஈறாய இவற்றிற்கெல்லாம் சீவகனை ஒக்கும் நீரார் ஒருவர் யாரே என மாறியியைக்க; ஏகாரம் எதிர்மறை; இல்லை யென்றபடி; நீரார்-தன்மையையுடையவர். உலகில் பெரிது அரிது-உலகிலே சீவகனைக் கொல்லுதல் மிகவும் அரிதாகும். இவனை-இத்தன்மையையுடைய சீவகனை. கொன்றாய்- கொன்றவனாகிய நீ; என்றது மதனனை; விளி. இப்பாடல் கட்டியங்காரன் கூற்று. அருள்

வலி-மெய்வலி. ஆண்மை-ஆளுந்தன்மை. அறிவு-இயல்பான வறிவு. திருமலியீகை-செல்வமிகுகின்ற கொடை. போகம்-எல்லா வற்றினும் அகரவல்லனாதல். யாரே:ஏகாரம், எதிர்மறை.

(இ-ள்.) அருள்முதலியவற்றிற்குச் சீவகனையொக்குநீரார் ஒருவருமில்லை; இவ்வுலகின்கண்ணே இவனைக்கொல்லுதல் மிகவுமரிது; இத்தன்மை யானைக்கொன்ற நீ இவற்றைப் பெறுவாயாகவென்று மதனனுக்குச்சிறப்புச்செய்தானென்க. *(315)*

4. குணமாலையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 1165

முதலிய குணவிசேடங்களால் நிகரில்லாதவனென்று பகைவனாகிய கட்டியங்காரனாலும் பாராட்டப்பெற்றிருத்தலின் இக்காப்பியத் தலைவனாகிய சீவகன், உத்தமநாயகன் என்பதற்கு இக்கவி ஆதாரமாக வுள்ளது.

ஐந்தாவது
பதுமையாரிலம்பகம்

1166. வீட்டருஞ் சிறையிற் றேவன்
விடுத்துயக் கொள்ளப் பட்ட
கோட்டமில் குணத்தி னான்போ
யென்செய்கின் றான்கொ லென்னிற்
கூட்டரக் கெறிந்த பஞ்சிற்
கூடிய பளிங்கிற் றோன்றும்
தீட்டரும் படிவ மன்னான்
றிறங்கிளந் துரைத்து மன்றே.

வீட்டருஞ்சிறை-எல்லாவழியாலும் போக்குதலரிய சிறை. இந்நிலையிலும் [1]ஆசிரியனுக்கு நேர்ந்த மொழிதப்பாமையின், 'கோட்டமில் குணத்தினான்' என்றார். கூட்டரக்கெறிந்தபஞ்சு-செவ்வரக்கு ஊட்டினபஞ்சு; பளிங்கைக்கூடியபஞ்சாலே அப்பளிங்கிடத்தே தோன்றும் படிவத்தையொப்பான்-சீவகன்.

(இ-ள்.) தன்னை உய்யக்கொண்ட குணத்தினானைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துக்கொண்டு போய்த் தேவன் என்செய்கின்றானோவென்று கேட்பீராயின், அவன்செய்கின்ற நிலைமைதன்னை முற்படக்கிளந்து, பின்னர்ப் படிவ மன்னான்றிறத்தை உரைக்கக் கடவேமென்று தேவர்கூறினாரென்க.

"வண்டளிர்" (*சீவக.1225*) என்னுங்கவியளவும் தேவன்செய்தி கூறினார். *(1)*

1167. விலங்கிவில் லுமிழும் பூணான்
விழுச்சிறைப் பட்ட போழ்தும்
அலங்கலந் தாரி னான்வந்
தருஞ்சிறை விடுத்த போழ்தும்

1166. வீட்டரும் சிறையின்-போக்குதற்கரிய சிறையினின்றும். தேவன்: சுதஞ்சணன். விடுத்து-விடுவித்து. கோட்டம்இல்-குற்றம் இல்லாத. குணத்தினான்: சீவகன். 'உயக்கொள்ளப்பட்ட குணத்தினானை, சிறையின் விடுவித்துப் போய்த் தேவன் என் செய்கின்றான் கொல் என்னின்' என மாறியியைக்க. கொல்:அசை. என்னின்-என்று கூறினால். கூட்டரக்கு எறிந்த-செவ்வரக்குக்கூட்டின. பஞ்சு-செம்பஞ்சு. பளிங்கைக் கூடிய பஞ்சால். தோன்றும்-அப்பளிங்கினிடத்தே தோன்றுகின்ற. தீட்டரும்-எழுதுதற்கு அரிய. படிவமன்னான்: சீவகனுடைய. கிளந்து-தேவன்திறத்தைக்கூறி. உரைத்தும்-பின்பு சொல்லுவேம்.

(உரை.) [1]அச்சணந்தியாசிரியனுக்கு.

புலம்பலு மகிழ்வு நெஞ்சிற்
பொலிதலு மின்றிப் பொன்னார்ந்
துலங்கலந் துயர்ந்த தோளா
னூழ்வினை யென்று விட்டான்.

(இ-ள்.) தோளான், கட்டியங்காரன்சிறையில் அகப்பட்ட பொழுதும் தேவன்விடுவித்தபொழுதும் புலம்பலும் மகிழ்வும் நெஞ்சிற்றோன்றுதலின்றி இரண்டையும் ஊழ்வினையென்றே கருதிவிட்டானென்க.

விழுச்சிறை-[1]அன்னத்தைச் சிறைசெய்தலிற் சீரிய சிறை. பொலிதலும்: உம்மை சிறப்பு. சிறைப்பட்டகாலத்தும் அவன் கொண்டுபோன காலத்தும் இவன் மனமிருந்தபடி கூறினார். இதனானே சாரணரும், "சிறைப்பட்டனை போலும்" (சீவக.2890) என்றார். (2)

1168. வானர முகள நாக மலர்துதைந் தொழுக வஞ்சித்
தேனிரைத் தெழுந்து திங்க ளிறாலெனச் சென்று மொய்க்கும்
கானம ரருவிக் குன்றிற் காய்கதிர் சுமந்தோர் திங்கள்
மேனிமிர்ந் தேறி யாங்குத் தேவன்வெற் பேறி னானே.

நாகமலர் தம்மிலே நெருங்கித் தேனொழுகும்படி வானரம் பாய்தலின் அவ்விடத்திருந்த தேனினம் அஞ்சிப்போய்த் திங்களை இறாலென்றுகருதி மொய்க்கும் வெற்பு-சந்திரோதயம்.

(இ-ள்.) திங்கள்இளஞாயிற்றைச்சுமந்துஒருவெள்ளிக்குன்றிலே ஏறினாற்போலே தேவன்சீவகனைக் கொண்டு தன்வெற்பிலே ஏறினானென்க. (3)

1167. விலங்கி வில் உமிழும்-குறுக்கிட்டு ஒளியைச்சிந்துகின்ற; *சீவக.2959*, ந. பூணான்:கட்டியங்காரனுடைய. தாரினான்: சுதஞ்சணன். புலம்பல்-வருத்தம். பொலிதலின்றி-தோன்றுதலில்லாமல். உம்மை, சிறப்பு உலம் கலந்து உயர்ந்த-உருண்டைக்கல்லை ஒத்து உயர்ந்த. தோளான்: சீவகன்; எழுவாய். *மு.சீவக.2640*, 2825; "வேரிக் கமழ்தா ரரசன்விடுகென்ற போழ்தும், தாரித்த லாகாவகையாற்கொலை சூழ்ந்த பின்னும், பூரித்தல் வாட லிவற்றாற்பொலி வின்றி நின்றான், பாரித்த வெல்லாம் வினையின்பய னென்ன வல்லான்" (*குண்டலகேசி*); *கம்ப. கைகேயி.108; காட்சிப்.20; நள. சுயம்.5.*

(உரை.) [1]*சீவக.2867*, 2890, ந.

1168. வானரம் உகள-குரங்குகள் பாய்தலினால். நாகமலர்-சுர புன்னைப்பூ. துதைந்து-நெருங்கி. ஒழுக-தேன் ஒழுகும்படி. தேன்

1169. திங்களைத் தெளித்திட்ட டன்ன
பாற்கடற் றிரைசெய் தெண்ணீர்
வெங்கள்விட் டலர்ந்த கண்ணி
விண்ணவ னுரிமை தன்னால்
மங்கல வகையி னாட்டி
மணியணி கலங்கள் சேர்த்திப்
பங்கய நெடுங்க ணானைப்
பவித்திர குமர னென்றான்.

நீரென்றமையின், [1]திரைகூறினார்.

(இ-ள்.) விண்ணவன்தாமரைக்கண்ணானைத்தெண்ணீராலே உரிமையோடே கூடநின்று ஆட்டி மங்கலவகையின் மணிக்கலங் களையுஞ் சேர்த்திச்சுத்தகுமரனென்று கூறினானென்க.

சிறைப்பாவம்நீங்கினமைபற்றி, 'பவித்திரகுமரன்' என்றான். (4)

1170. பொன்னணி காம்பு செய்த பொழிகதிர்த் திங்கள் போலும்
பின்னிய முத்த மாலைப் பிணையறாழ் குடையி னீழற்
கன்னியர் கவரி வீசக் கனமணிக் குழைவில் வீச
இன்னிசைக் கூத்து நோக்கி யிருந்தனன் றிலக மன்னான்.

இரைத்து-வண்டுகள்ஒலித்து. இறால்-தேனடை. நாகமலர்ஒழுகும்படி, வானரம் உகளுதலால் தேன் எழுந்து திங்களை இறாலென மொய்க்கும் எனமாறியியைக்க; "வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத், தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்கும்" *(கலி.39:8-9.)* கான் அமர்-காட்டைப் பொருந்திய கான் அமர்குன்று, அருவிக்குன்று எனப் பிரித்தி யைக்க. குன்று: வெள்ளிமலை. காய்கதிர்-பாலசூரியனை. திங்கள் கதிரைச் சுமந்து குன்றின் மேல் எறியாங்கு எனமாறியியைக்க. தேவன்:சுதஞ்சணன். சுதஞ்சணனுக்குத் திங்களும், சீவகனுக்குச் சூரியனும் உவமைகள். வெற்பு-தன்னுடைய சங்கவெண் மலை; *சீவக.955.*

1169. திங்களைத் தெளித்திட்டன்ன-சந்திரனைக் கரைத்தாற் போன்ற; தெளித்தல்-கரைத்தல்; *சீவக.1566,* ந. நீரின் தெளிவுக்குத் திங்களைக்கூறினார். வெங்கள்-விரும்பத்தக்கதேன். கண்ணி-பூமாலை. கண்ணியையுடைய விண்ணவன்; சுதஞ்சணன். உரிமை-சுதஞ்சண னுடைய மனைவியர். ஆட்டி-நீராட்டி. சேர்த்தி-அணிவித்து. நெடுங் கணான்: சீவகன். பவித்திரம்-பரிசுத்தம்; *சீவக.2311, 2366, 2655.* விண்ணவன், நெடுங்கணானைத் தெண்ணீரால் உரிமையோடு, ஆட்டி, சேர்த்தி, பவித்திரகுமாரனென்றான்எனமாறிமுடிக்க.

(உரை.) [1]திரை-அலை.

பொற்காம்பு செறித்ததொரு திங்கள், இல்பொருளுவமை.

(இ-ள்.) திலகமொத்தவன், சல்லியும்தூக்குமாகவிட்ட முத்த மாலையையுடைய திங்கள்போலும் குடைநிழலிலே, கவரிவீச அதனெதிரே குழை ஒளியைவீச இசையோடு கூடிய கூத்தைத் தான்பார்த்து இருத்தற்குத்தக்க இருப்பிலே இருந்தானென்க. (5)

1171. இருமலர்க் குவளை யுண்க
ணிமைப்பிலாப் பயத்தைப் பெற்ற
அரிமலர்த் தாரி னான்ற
னழகுகண் டளிய வென்னாத்
திருமலர்க் கோதை யைம்பாற்
றேவியர் தொடர்பு கேட்ப
எரிமணிப் பூணி னானு
மின்னண மியம்பி னானே.

(இ-ள்.) தேவியர், எம் கண்கள் அளிக்கத்தக்க தாரினான்றன் அழகைக் கண்டு இமையாதிருந்த பயனை இன்றுபெற்றனவென்று முகமன்கூறி, இவனுடன் நட்பு எங்ஙனமுண்டாயிற்றென்று தேவனைக் கேட்ப, அவனும் இப்படிக் கூறினானென்க.

இருமை-கருமை. ஏமலியாகிய பிறப்பை மறையாமற் கூறலின், 'இன்னணம்' என்றார். (6)

1170. பொன்னணிகாம்பு-பொற்காம்பு. செய்த-செறித்த. பிணையல்-பூமாலை. முத்தமாலையையுடைய குடை, பிணையல் தாழ்ந்த குடை என்க. குடைக்குத் திங்கள் உவமை. கன்னியர் கவரி வீசுதல்: *சீவக.429*, அடிக். குழை-குண்டலம். வில்வீச-ஒளியை வீச. இன்னிசைக்கூத்து-இனிய இசையோடு கூடிய நாடகம். திலகமன்னான்: சீவகன்; எழுவாய்.

1171. இருமலர்க் குவளை உண்கண்-கரிய மலராகிய குவளை யையொத்த மையுண்ட கண்கள்; இரண்டுகுவளை மலரையொத்த கண்கள் எனினுமாம். இமைப்பிலாப் பயத்தை-இமைத்தலில்லா திருந்ததன் பயனை. அரி-வண்டு. தாரினான்:சீவகன். அளிய- அளிக்கத் தக்கன. திரு-அழகு. கோதை-பூமாலையையுடைய. ஐம்பால்-ஐந்து பிரிவுடைய கூந்தல். தேவியர்:சுதஞ்சணனுடைய மனைவியர். தொடர்பு- சீவகனோடு உண்டானநட்பை. கேட்ப-சுதஞ்சணனைக் கேட்க. தேவியர், தம் கண்கள் தாரினான்றன் அழகைக்கண்டு இமைப் பிலாப் பயத்தைப் பெற்றன; அளிய என்னாத் தொடர்பு கேட்ப என மாறியியைக்க. பூணினான்: சுதஞ்சணன்.

(வேறு)

1172. பிணிக்குலத் தகவயிற் பிறந்த நோய்கெடுத்
தணித்தகை யுடம்பெனக் கருளி நோக்கினான்
கணிப்பருங் குணத்தொகைக் காளை யென்றனன்
மணிக்கலத் தகத்தமிர் தனைய மாண்பினான்.

பிணிக்குலம்-நோய்த்திரள்; எனவே விலங்காயிற்று. அந்நோய்க் கெல்லாம் அகமென்றது நாயை; "எரிநீர வேநரக மந்நரகத் துன்பத், தொருநீர வேவிலங்கு தானுடைய துன்பம்" (*சீவக.2777*) என்பர் மேலும். அணித்தகை-அழகைத் தகைக்கின்ற. கணிப்பு-அளவு. மணிக்கலத்தமிர்தென்றார், வடிவிற்குத் தக்க கலங்காத குணம் உண்டாதலின்.

(இ-ள்.) அமிர்தனைய மாண்பினான், விலங்குகளின் நாயாகிய பிறவியிடத்தே பிறந்த நோயைக்கெடுத்து இவ்வுடம்பினை எனக் கருளி இங்ஙனம் பார்த்தான், இக்காளை காணுங்கோளென்றானென்க. (7)

1173. கடற்சுற வுயரிய காளை யன்னவன்
அடற்கரும் பகைகெடுத் தகன்ற நீணில
மடத்தகை யவளொடும் வதுவை நாட்டிநாம்
கொடுக்குவ மெனத்தெய்வ மகளிர் கூறினார்.

(இ-ள்.) காமனையொத்தவன் பகையைக்கெடுத்து அவற்கு நிலமாகிய மடத்தகையவளைக் கலியாணஞ்செய்து கொடுக்குவ மென்றுதெய்வமகளிர்கூறினாரென்க.

[1]ஒடு உருபுமயக்கம்; உம்மை, அசை. [2]நிலமகளொடு திருமகளுமாம். (8)

1172. பிணிக்குலத்து அகம்வயின்-நோய்த்தொகுதிகளுக்கெல்லாம் இடமாகிய நாய்ப்பிறப்பில். நோய்-என்னுடைய நோயை. அணித்தகை-அழகைத் தடுக்கின்ற; தகைத்தல்-தடுத்தல்; "தகைக்குந ரில்லென்று'' (*மணி.23:36.*) கணிப்பரும்-அளவிடற்கரிய. காளை: சீவகன். மாண்பினான்: சுதஞ்சணன்; எழுவாய். மாண்பினான், இக்காளை நோக்கினான் என்றனன்.

1173. சுறவுஉயரிய காளை-சுறாமீனைக்கொடியாக மேம்படுத்திய மன்மதன். காளையன்னவன்: சீவகன். அடற்கரும்பகை-கொல்லுதற்கரிய பகைவனை. அன்னவனுடைய பகையை. நீணிலமாகிய மடத்தகையவளை-பூமியை. வதுவை நாட்டி-கலியாணம்செய்து. கொடுக்குவம்-கொடுப்பேம்.

(உரை.) [1]மடத்தகையவளொடும் என்பதில் உள்ள மூன்றாம் வேற்றுமையுருபாகிய ஒடுவை, இரண்டாம் வேற்றுமையுருபாக மாற்றுதல். [2]ஒடுவை மூன்றாம் வேற்றுமையுருபாகவே கொள்ளின் இப்பொருள்தரும்.

1174. செருநிலத் தவனுயிர் செகுத்து மற்றெனக்
கிருநில மியைவதற் கெண்ணல் வேண்டுமோ
திருநிலக் கிழமையுந் தேவர் தேயமும்
தருநிலத் தெமக்கெனிற் றருகுந் தன்மையீர்.

(இ-ள்.) போர்நிலத்தே யானே அவனுயிரைப் போக்குவேன். எனக்கு நிலங்கூடுகின்ற இவ்வெளிய காரியத்திற்கு, போகபூமியையும் தேவர்தேயத்தையும் எமக்கு நிலத்தே தாருமென்றால் அங்ஙனம் தரவல்ல தன்மையீர், எண்ணல்வேண்டுமோவெனச் சீவகன் கூறினானென்க.

தரும், தருகும்[1] இரண்டும் விகாரம்; தருமிடத்து எமக்கே உரித்தாக வென்றுமாம். (9)

1175. (1) மண்மிசைக் கிடந்தன மலையுங் கானமும்
நண்ணுதற் கரியன நாடும் பொய்கையும்
கண்மனங் குளிர்ப்பன வாறுங் காண்பதற்
கெண்ணமொன் றுளதெனக் கிலங்கு பூணினாய்.

1176. (2) ஊற்றுநீர்க் கூவலு ளுறையு மீனனார்
வேற்றுநா டதன்சுவை விடுத்தன் மேயினார்
போற்றுநீ போவல்யா னென்று கூறினாற்
காற்றின தமைதியங் கறியக் கூறினான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

1174. அவன்-கட்டியங்காரன். உயிர் செகுத்தும்-உயிரைப் போக்குவேம். நிலம் இயைவதற்கு-பூமி கிடைத்தற்கு. திருநிலக்கிழமை-போக பூமி. எமக்கு நிலத்துத்தரும்-எங்களுக்கு இப்பூமியில் தாரும். தருகும்-தரக்கூடிய. எனக்குத் திருநிலக்கிழமையும், தேவர் தேயமும் தாருமென்னின், தருகும்=தரும்; கு:சாரியை.

(உரை.) [1]தாரும் என்பது, தருமெனவும், தருமென்பது தருகுமெனவும் விகாரப் பட்டன.

1175. மண்மிசை-பூமியிடத்து. கானம்-காடு. நண்ணுதற்கரியனவாகிய நாடும், பொய்கையும். கண்ணும் மனமும் குளிர்ப்பனவாகிய ஆறும். மலை முதலியன மண்மிசைக் கிடந்தன என மாறியியைக்க. காண்பதற்கு-அவற்றைப் பார்ப்பதற்கு. எனக்கு எண்ணமொன்றுளது எனமாறுக. பூணினாய் என்றது சுதஞ்சணனை; விளி.

1176. ஊற்று நீரையுடைய கூவலுள்; கூவல்-கிணறு. கூவலுளுறையுமீனனார்: "உணற்கினிய விந்நீர் பிறிதுழியில் லென்னும், கிணற்றகத்துத் தேரைபோ லாகார்" (பழ.61.) வேற்று நாடு அதன் சுவை-

(1) அரியனவாகிய குளிர்ப்பனவாகியவென்க.

(2) அது-நுகர்ச்சி; சுவையதனையென்றுமாம். [1]இவன் கூட வாராதபடி, 'போற்று' என்றான்.

(இ-ள்.) பூணினாய்! நிலத்திடத்தே மலைமுதலியனவெல்லாம் கிடந்தன; அவற்றைச் சென்றுகாண்டற்கு எனக்கு ஓரெண்ணமுண்டு; அவை காணாதே கூவலின் உறையும் மீன்போலே தாம்பிறந்த ஊரிலே திரிந்தே விடுகின்றவர்கள் வேற்றுநாட்டு நுகர்ச்சியினுடைய இன்பத்தைக் கைவிடுதலைப் பொருந்தினாராதலின், யான் அவற்றைக் காண்டற்குப் போவேன். நீ இவ்விடத்தே பேணிக்கொண்டிருவென்று கூறினவனுக்கு வழியினது செய்தியை அவ்விடத்தே தெரியும்படி கூறினானென்க. *(10-11)*

(வேறு)

1177. இம்மலைக் கிரண்டு காத மிறந்தபி னிருண்டு தோன்றும்
அம்மலை யரண பாத மென்பதன் றாள்வாய்த் தோன்றும்
தம்வினை கழுவு கின்றார் சாரணர் தரணி காவல்
வெம்மையி னகன்று போந்து விழைவறத் துறந்து விட்டார்.

(இ-ள்.) இம்மலைக்கு இருகாதம் இறந்தபின் இருண்டு தோன்றும் அம்மலையை அரணபாதமென்று பெயர்கூறுவர்; அதன் [1]தாள்வரையிலே வந்திருந்து, தோன்றுகின்ற இருவினையையும்

வேற்று நாட்டினது நுகர்ச்சியினுடைய இன்பத்தை. மேயினார்-பொருந்தினாராதலின். மீனன்னார் மேயினாராதலின் என்க. நீ போற்று-நீ உன் சுற்றத்தைக் காத்துக்கொண்டிரு. யான்போவல். கூறினாற்கு-கூறிய சீவகனுக்கு. ஆற்றினது அமைதி-செல்லும் வழியினுடைய செய்தியை. அறிய-சீவகன் உணரும்படி. சுதஞ்சணன் கூறினான்.

(உரை.) [1]இவன்:சுதஞ்சணன்.

1177. காதம்:ஓரளவு இறந்தபின்-முடிந்தபின். இருண்டுதோன்றுகின்ற அம்மலையை அரணபாதம் என்பர். அரணபாதமென்பது ஜினாலயமுள்ள ஒருமலை. அதன் தாள் வாய்-அம்மலையின் அடியில். வினை-நல்வினை தீவினை இரண்டையும். தோன்றுகின்ற வினையை. கழுவுகின்றாராகிய சாரணர். வெம்மையின்-வீட்டை விரும்புதலால். தரணிகாவலை அகன்றபோந்து. விழைவு அற-பற்று நீங்கும்படி. துறந்து விட்டார்-துறந்துவிட்டவர்கள்.

(உரை.) [1]தாள்வரை:பாதசைலம் என்பது வடமொழி; "தாள் வரையிழிந்து வந்து" *(சூளா. அரசியல்.64.)* தாள்வரை, தாழ்வரை என்ற இரண்டும் வேறுவேறு சொற்கள்.

கழுவுகின்றாராகிய சாரணர், வீட்டை விரும்புதலின், தரணி காவலைத் துறந்துபோந்து பின்பற்றறத் துறந்து விட்டவர்களென்க.

அரணபாதம்-[2]ஸ்ரீகோயிலுள்ள மலை. (12)

1178. சிந்தையிற் பருதி யன்னார் சேவடி யிறைஞ்ச லோடும்
வெந்திற லியக்கி தோன்றி விருந்தெதிர் கொண்டு பேணித்
தந்தவ ளமிர்த மூட்ட வுண்டவட் பிரிந்த காலைச்
சந்துடைச் சாரல் சேறி தரணிமேற் றிலக மன்னாய்.

(இ-ள்.) தரணிக்குத் திலகமன்னாய்! மலங்களைக்கெடுக்கின்ற சிந்தையாலே இருளகற்றும் பருதிபோல்வாரடியை இறைஞ்சின வளவிலே, இயக்கி தோன்றி எதிர்கொண்டு அமிர்தத்தைத் தந்து பேணி அவள் விருந்தூட்ட உண்டு, அவளைப் பிரிந்த காலத்தே அவ்வரணபாதத்தின் சாரலிலே செல்வாயாகவென்க.

அமிர்தம்-நுகரப்படுவன. (13)

(வேறு)

1179. அங்குநின் றகன்றபி னையைங் காவதம்
வெங்களி விடுமத வேழப் பேரினம்
தங்கிய காடது தனிச்செல் வாரிலை
கங்கையின் கரையது கடலிற் றோன்றுமே.

(இ-ள்.) அங்குநின்றும் போனபின்பு, இருபத்தைங்காதவழி, வேழத்திரள் தங்கிய, கடல்போற்றோன்றும் காடு கங்கையின் கரை யிடத்தது; அதனைத் தனியே போவாரில்லையென்க.

---

[2]ஸ்ரீகோயிலென்றது ஜினாலயத்தை.

1178. பருதி-சூரியன். சிந்தையால் பருதியன்னார்; "மலர்தலை உலகின் மல்கிரு ளகலப், பருதியி னொருதா னாகி" *(நன்.சிறப்.)* அன்னாருடைய சேவடியை. பேணி-விரும்பி. அவள்:இயக்கி. அமிர்மென்றது உணவை. எதிர்கொண்டு அமிர்தம் தந்து பேணி அவள் விருந்தூட்ட உண்டு என மாறியியைக்க. அவளைப் பிரிந்த காலை. சந்துடைச் சாரல் சேறி-சந்தனமரத்தையுடைய அரணபாதமலையில் சாரலை அடைவாயாக. திலகமன்னாய் என்றது சீவகனை; விளி; "திலகமன்னான்" *(சீவக.1170.)*

1179. ஐயைங்காவதம்-இருபத்தைந்து காதம். வேழப் பேரினம்-யானைக்கூட்டம். வேழப்பேரினம்தங்கிய, கடலினைப்போல்தோன்றும் காடு கங்கையின் கரையது என மாறியியைக்க; காட்டுக்குக் கடல்:

இங்கே யானைகூறிற்று, [1]அவன் அறஞ்செய்தனோக்கி; "பஞ்சவர் போலநின்ற பகட்டினப் பரிவு தீர்த்தான்" (*சீவக.1237*) என்பர். (14)

1180. புனலெரி தவழ்ந்தெனப் பூத்த தாமரை
வனமது வாளென வாளை பாய்வன
மனமகிழ் பெருந்தடம் வலத்திட் டேகுதி
இனமலர்த் தாரினா யிரண்டு காதமே.

(இ-ள்.) தாரினாய்! தாமரையையுடைய, வாளை பாய்வனவாகிய தடங்களை வலத்திட்டு அவ்வியானை திரியும்வனத்தே இரு காதம் ஏகுவாயாகவென்க. (15)

1181. காந்திய மணியொடு வயிரம் பொன்கலந்
தேந்தனின் றோளென விரண்டு குன்றுபோய்ப்
பூந்துகின் மகளிரிற் பொலிந்து போர்த்ததோர்
பேந்தரு பேய்வனம் பெரிய காண்டியே.

ஏந்தல்:[1]தொழிற்பெயர். பெரிய அச்சந்தரும் பேய்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் இருகாதம்போய், மணிமுதலியவற்றைக் கலந்து ஏந்துதலையுடைய நின்றோளென்னும்படி இரண்டுகுன்று வளரப்பட்டுப் பேய்கள் மகளிரைப் போலே பொலிவுபெற்று மனத்தை மறைத்ததொருகாட்டைக்காண்பையென்க. (16)

"கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே" (*அகநா.1:19.*) கரையது-கரையினிடத்துள்ளது. அது தனிச்செல்வாரிலை-அக்காட்டில் தனியே போகுமவரில்லை.

(உரை.) [1]அவன்-சீவகன்.

1180. புனலில் எரிதவழ்ந்தது என்னும்படி பூத்த தாமரை. தாமரைக்குத் தீ; "தீப்பட மலர்ந்த, கடவு ளொண்பூ" (*பெரும்பாண். 289-90*); "எரியகைந் தன்ன தாமரை" (*அகநா.106:1, 116:1.*) வாளைமீனுக்கு வாள்; "வாளென வாளை பாய" (*சீவக.2583.*) தாமரைவனத்தையுடைய வாளைபாய்வனவாகியதடம். தடம்-தடாகம். ஏகுதி-இடப்பக்கமாகச்செல்வாயாக. தாரினாய் என்றது சீவகனை; விளி. தாரினாய், தடத்தை வலத்திட்டு இரண்டுகாதம் ஏகுதி என்க.

1181. காந்திய-ஒளிவிடுகின்ற. கலந்து ஏந்துதலையுடைய நின்தோள். குன்றுக்குத் தோள்உவமை. குன்றுபோய்-மலைவளரப்பெற்று. போர்த்த தோர்வனம்-மனத்தை மறைத்ததாகியதொருகாட்டை. பேம்தரு பேய்-

1182. இளவெயின் மணிவரை யெறித்திட் டன்னதோர்
அளவரு குங்குமத் தகன்ற மார்பினாய்
களவினி னணிநலங் கவர்ந்த கள்வவென்
றுளர்மணிக் கொம்பனா ருருகி நைபவே.

உளர்தல்-அசைதல்.

(இ-ள்.) வெயில் வரையிலேயெறித்த தன்மையைப்போல் வதொரு மார்பினாய்! நின்னை அவர்கண்டு, கள்வனேயென்று கூறி உருகி நைவார்களென்க. (17)

1183. பழங்குழைந் தனையதோர் மெலிவிற் பையென
முழுங்கழல் வேட்கையின் முறுகி யூர்தரத்
தழும்பத மிதுவெனச் சார்ந்து புல்லலும்
பிழிந்துயி ருண்டிடும் பேய்க ளாபவே.

(இ-ள்.) வேட்கையினாலே, நெகிழ்ந்த பழம் குழைந்தனைய தொரு மேனி மெலிவோடே மிக்கணுகுதலின், முயங்குங்காலையிது வென்று புல்லின வளவிலே பேய்களாவர்; அவரைப் புல்லற்கவென்க.(18)

பயத்தைக் கொடுக்கின்ற பேய்; பேம்-அச்சம். பெரிய பேய், மகளிரிற் பொலிந்து போர்த்ததோர் வனத்தைக் காண்டி என மாறியியைக்க. காண்டி-காண்பாயாக; ஏ, அசைநிலை.

(உரை.) [1]ஏந்தல்-ஏந்துதல்.

1182. மணிகளையுடைய வரையில். எறித்திட்டன்னதோர்-வீசிய தன்மையைப் போல்வதொரு. அளவரு-அளவு செய்தற்கரிய. குங்குமச் சாந்து பூசிய அகன்ற மார்பினாய்; என்றது சீவகனை; விளி. மார்புக்கு மணிவரையும், குங்குமச்சாந்துக்கு இளவெயிலும் உவமை. களவினில்-யாங்களறியாதபடி திருட்டுத்தன்மையால். அணிநலம்-எங்களுடைய அழகிய நலங்களை. உளர்மணிக் கொம்பனார்-அசைகின்ற மாணிக்கக் கொம்பு போன்ற மகளிர். உருகி நைபவே-உன்னைக் கண்டதனால் மன முருகி வருந்துவார்கள்; ஏ, அசைநிலை.

1183. மெலிவின்-உடம்பு மெலிவுடன். பழம் குழைவடைந்தாற் போன்றதொரு உடம்பு மெலிவுடன். முழங்கு அழல் வேட்கையின்-முழங்குகின்ற, நெருப்புப் போன்ற ஆசையுடனே. முறுகி ஊர்தர-மிக்கு உன்பக்கம் அணுகுதலால். வேட்கையால், மெலிவுடன் (உன்னிடம்) முறுகி ஊர்தர என மாறியியைக்க. தழும் பதம் இதுவென- தழுவுகின்ற சமயம் இதுவென்று; தழும்:தழுவும் என்பதன் விகாரம். புல்லலும்-அம்மகளிரைத்தழுவியவுடன். ஆபவே-ஆவார்கள்:ஏ; அசை. மகளிராய்த்

(வேறு)

1184. கண்டபேய் நகரி னீங்கிக் காவதங் கடந்து தோன்றும்
வெண்டலைப் புணரி வீசிக் கிடந்தபொற் றீவிற் றாகிக்
கொண்டுலப் பரிய செந்நெல் கொடிக்கரும் புடுத்த வேலி
நுண்டுகி னுழைந்த வல்குற் பவளமொத் தினிய தொன்றே.

(இ-ள்.) கண்ட பேய்நகரினின்றும்போய்க் காதங்கடந்த வளவிலே, இனியதொரு நாடு தோன்றுமென்க.

கடந்து-கடப்ப. தீவிற்றாகி-தீவின்தன்மைத்தாய். ஒழுங்கினை யுடைய கரும்புசூழ்ந்த வேலியிடத்து, அறுத்துத் தொலைத்தற்கரிய செந்நெல், அல்குலில் துகிலுக்குள்ளே நுழைந்துகிடந்த [1]பவள மேகலையையுமொத்து, திரை சூழ்ந்து கிடந்ததொரு பொற்றீவினையு மொத்துத் தோன்றுமென்க. *(19)*

1185. படுமழை பருவம் பொய்யாப் பல்லவ தேய மென்னும்
தடமலர்க் குவளைப் பட்டந் தழுவிய யாணர் நன்னாட்
டிடைநெறி யசைவு தீர விருந்தவ ணேக லுற்றாற்
கடநெறி கடத்தற் கின்னாக் கல்லத ரத்த முண்டே.

தோன்றிய அவர்கள், உடலைப் பிழிந்து உயிரை உண்டிடும் பேய்களாவார்கள்; அதனால், புல்லாதேஎன்றபடி.

1184. கடந்து-கடந்தால்; எச்சத்திரிபு. வெண்டலைப் புணரி-வெள்ளிய தலையையுடைய அலை; "வெண்டலைப் புணரி" *(புறநா. 55:18.)* வீசிக்கிடந்த-சூழ்ந்துகிடந்த. தீவிற்றாகி-தீவின் தன்மையை ஒத்து. கொண்டு உலப்பரிய-அறுத்துக்கொண்டு தொலைத் தற்கரிய. கொடிக்கரும்பு உடுத்த-ஒழுங்கினையுடைய கரும்பு உடுத்த-ஒழுங்கினையுடைய கரும்பு சூழ்ந்த. நுண்ணிய துகில். பவளம்-பவளத் தாலாகிய மேகலை; ஆகுபெயர். இனியதொன்று-இனியதொரு நாடு. கரும்பின் பூவுக்குத் துகிலும் அலையும், செந்நெல்லுக்குப் பவள மேகலையும் பொற்றீவும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]பவளமேகலை: "செந்துகிர்க்கோவை" *(சிலப்.4:29)*; "பவழஞ்சேர்ந்த பல்காழ்" *(பெருங்.1.43:146)*; "அனபவளமே கலையொடு" *(தே.திருநா.கழிப்பாலை.1.)*

1185. படுமழை-பெய்கின்ற மழை; "படுமழையாடும்வரையகம்" *(கலி.103:20.)* பருவம் பொய்யாப் படுமழையையுடைய பல்லவதேயம் என மாறியியைக்க; பருவம் பொய்யா-பருவகாலத்தில் பெய்தல் பொய்க்காத; "வானம் பொய்யாது" *(மணி.25:108.)* தடமலர்-பெரிய

(இ-ள்.) பல்லவதேயமென்னும் நாட்டிடை நகரியிலே வழி வருத்தந்தீர இருதிங்களிருந்து, அவ்விடத்தினின்றும் போதலுற்ற காலத்துக் காட்டுவழி கடந்துபோதற்குப் பொல்லாததொரு கல்வழி யுண்டு; அதன்தன்மையைக் கேளென்க.

இதனால், பதுமையைக் கோடலும் கூறினான். (20)

(வேறு)

1186. (1) நுதிகொண் டனவெம் பரனுண் ணிலைவேல்
பதிகொண் டுபரந் தனபோன் றுளவால்
விதிகண் டவரல் லதுமீ துசெலார்
வதிகொண் டதொர்வெவ் வழல்வாய் சொலின்வேம்.

1187. (2) குழவிப் பிடிகுஞ் சரமாழ் குமெனத்
தழுவிச் சுடுவெவ் வழறாங் குவன
கெழுவிப் பெடையைக் கிளர்சே வறழீஇத்
தொழுதிச் சிறகிற் றுயராற் றுவன.

மலர். குவளைப்பட்டத்தையுடைய நாடு. யாணர்-புதுவருவாயை யுடைய. நெறி அசைவு தீர-வழிநடந்த வருத்தம் நீங்கும்படி. நாட்டிடை இருந்து. அவணின்றும் ஏகலுற்றால். கடநெறி-காட்டு வழியை. இன்னா கல் அதர் அத்தம்-துன்பத்தைத் தருகின்ற கல்வழியையுடையகாடு; அத்தம்-காடு.

1186. நுதி-கூர்மை. பரல்-பருக்கைக்கற்கள். நுண்ணிய இலை போல் கூரியவேல். வேல், பதிதல் கொண்டு பரந்தன போன்று வெம்பரல் உளவால்; ஆல், அசை; "தீமே லயில்போற் செறிபரற் கானில்" (*சிற்.228.*) விதிகண்டவர் அல்லது மீது செலார்-விதியினால், 'இறக்க' வென்று விதிக்கப்பட்டவர்களல்லாமல், வேறெவரும் அவ்வழியிற் போகார். வதிகொண்டதொர் வெவ்வழல் சொலின்-அவ் வழிதான் கொண்டதொரு வெம்மையைச் சொன்னால். வாய் வேம்-சொல்லிய வாயும் வெந்துபோகும்; "வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா, முடியவேம்" (*கம்ப.தாடகை. 6.*) வதி- வழி.

(மேற்.) அடி, 2: *கல்.* 'உழைநின்றீரும்' 15, மயில்.

1187. பிடி-பெண்யானை. மாழ்கும்-மயங்கும். குஞ்சரம், குழவியையுடைய பிடி மாழ்குமெனத் தழுவி அழல் தாங்குவன என மாறியியைக்க. "மடப்பிடியை மதவேழம், தடக்கையால் வெயின் மறைக்கும், இடைச்சுரம்" (*யா.வி.91,* மேற்.) கெழுவி-பொருந்தி. பெடை-பெண்புறா. தழீஇ-தழுவி. தொழுதிச்சிறகு-திரட்சியையுடைய

1188. (3) கலையின் பிணைகன் றிடுமென் றுகசிந்
திலையின் னிழலவ் வயினின் மையினான்
நிலையின் னிழறா னதுநின் றுகொடுத்
துலையும் வெயினின் றுருகும் முரவோய்.

1189. (4) கடநா கமதங் கலந்துக் கநிலத்
துடைநா ணெனமின் னெனவொண் மணியம்
படநா கமழன் றுபதைத் துவரும்
மடனா மயலார் மனம்வைப் பதுவே.

இவைநான்கும் ஒருதொடர்.

(1) வதி-வழி. விதியைப் புறங்கண்ட தபோதனர் மேலே யெழப் பறந்து போவதல்லது வேறு போகாரென்றுமாம்.

(3) இன்பிணை-இனிய பிணை.

(4) 'மதங்கள் கலந்த நிலத்து' என்றும் பாடம்.

சிறகு. துயர்-வழியின் வெம்மையாலுண்டாகிய வருத்தத்தை. சேவல், பெடையைக் கெழுவித் தழீஇத் தொழூதிச் சிறகால் துயராற்றுவன; "மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை, மென்சிறக ராலாற்றும் புற வெனவு முரைத்தனரே" *(கலி.11: 12-3)*; "செம்புருக்கி, வார்த்தா லனைய வழிநெடும் பாலை மடப்பெடைநோய், பார்த்தா தவந்தணி பாதவ மின்மையிற் பைஞ்சிறகாற், போர்த்தாலு மஞ்ஞைகண் டும்போவ ரோகம் புரவலரே" *(தஞ்சை.267.)*

1188. கலை-ஆண்மான். பிணை-பெண்மான். கன்றிடும்-வருந்தும். கசிந்து-உருகி. அவ்வயின்-அவ்வழியில். நிலையின் நிழல்-தான் நிற்கும் நிலையில் உண்டாகிய நிழலை. அது-அப்பெண்மானுக்கு. உலையும்-வருந்தும். வெயிலில் நின்று உருகும். உரவோய்-அறிவுடையோய்; என்றது சீவகனை; விளி.

1189. கடநாகம்-காட்டிலுள்ள யானை; மதத்தையுடைய யானை எனலுமாம். கலந்து-நீரல்லாத நீருடன்கலந்து. உக்க-சொரிந்த. உடை நாண் என-முறுக்கு உடைந்த கயிறுபோல பாம்பிற்கு முறுக்கிய கயிறு: "புரிந்து, விடுகயிற்றின் மாசுணம் வீயுநீ ளத்தம்" *(திணைமாலை நூற்றைம்பது, 75)*; "பொங்கழ னாகம் புற்றக நீங்கிப் புரிமிக முறுகிய கயிறென மிளிர" *(யா.வி.95, மேற்.)* மின்னலைப்போல. மணியை யுடைய படத்தையுடைய நாகம்-பாம்பு. அழன்று-மனம்வெந்து. அயலார் மனம் வைப்பது மடனாம்-அவ்விடத்திற்குப் புதியவர்கள் போகநினைத்தல் அறியாமையாகும்; ஏ, அசை.

(இ-ள்.) உரவோய்! அந்தவழியில் வேல் பதிதல்கொண்டு பரந்தனவற்றையொத்து நுதிகொண்டனவாகிய பரல் உளவாயிருக்கும்; அது தன்னிடத்திற்கொண்டதொரு வெம்மையைச் சொல்லின், வாய்தான் வேம்; ஆயினும் சிறிது கூறுவேன். குஞ்சரம் குழவியையுடைய பிடி மயங்குமென்றுகருதி அழலைத் தாங்குவனவும், சேவல் பெடையைப் பொருந்தித் தழுவித் தம் திரட்சியையுடைய சிறகாற்காத்துத் துயராற்றுவனவுமாய் வெயிலிலேநின்று உலையாநிற்கும். கலை, பிணை நிழலின்மையின் உருகுமென்று கசிந்து அக்கலை தானின்று தன்னிலையிற் பிறந்தநிழலை அதற்குக் கொடுத்துத் தான் உருகாநிற்கும்; படநாகம் ஈரமாக நினைத்து யானையின்மதம் வெம்மை மிகுதியாலே நீரல்லாத நீருடனேகலந்து கோசத்தாலேயுக்க நிலத்தில் வந்து வீழ்ந்து அதன்வெம்மை பொறாதே முறுக்குவிட்ட கயிறெனமின்னெனப் பதைத்துப் போகாநிற்கும். இந்த வழியைப்போய் இறக்கவென்று விதியாலே விதித்து விடப்பட்டவர்களல்லது மேற்போகாராதலான், அவ்விடத்திற்குப் புதியரானவர் போகவென்று கருதுதல் அறியாமையாம். நீயும் அவ்வழியில் மனம்வையாதேகொள்ளென்க. (21-4)

1190. நெறியிற் றளர்வார் தமநெஞ் சுருகிப்
பொறியிற் றளர்வார் புரிவார் சடையார்
அறிமற் றவர்தா பதரவ் வழியார்
கறைமுற் றியகா மருவே லவனே.

(இ-ள்.) வேலவனே! சிலதாபதர், சன்மார்க்கநெறியைத் தப்பியிருப் பாருமாய்த் தம்நெஞ்சுருகி இந்திரியங்களிற் றளர்வாருமாய்ச்சடையாருமாய் அவ்விடத்தேயிருப்பார்; அவர்களைக்கண்டு அவர்தன்மையை அறிந்துபோவென்க. (25)

1191. (1) குலைவா ழைபழுத் தகொழும் பழனும்
நிலைமாத் தனதே முறுதீங் கனியும்
பலவீன் றனமுள் ளுடையள் ளமிர்தும்
மலையாற் றயல்யா வுமடுத் துளவே.

1190. நெறியிற்றளர்வார்-நல்லநெறியினின்றுதப்பியவராய். தமநெஞ்சு-தம்முடைய நெஞ்சு. பொறியின்-இந்திரியங்களில். புரிவார் சடையார்-முறுக்கிவிடப்பட்ட நீண்ட சடையையுடையவராய். அவர் அறி-அவர்கள் தன்மையை நீ கண்டறிவாயாக. தாபதர்-தவம்செய்யும் முனிவர். அவ்வழியார்-அவ்விடத்தேயுள்ளார். கறைமுற்றிய வேல்-விடம் பூசப்பட்ட வேல். வேலவனே, தாபதர், நெறியிற் றளர்வாராய்ப் பொறியிற்றளர் வாராய்ச் சடையாராகி அவ்வழியார்; அவரைஅறிஎனமுடிக்க.

1192. (2) வளர்பைம் பொனும்வா ளொளிநீண் மணியும்
ஒளிர்கின் றனவோ சனைநீ ணிலமும்
தளர்வொன் றிலர்தா பதர்தாம் விழையும்
குளிர்கொண் டதொர்சித் திரகூ டமதே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) குலைவாழை, பெயர். அள்ளுடை-செறிதலையுடைய. யாவும்-மரம் ஏனையவும்.

(2) வாளொளி-பெரிய ஒளி. நிலமும்: உம்மை, முற்றும்மை. 'தாம் வளையும்' என்பதூஉம் பாடம்.

(இ-ள்.) மலைக்கும் யாற்றிற்கும் அயலே வாழை பழுத்த பழமும், மாவிடத்தனவாகிய நிலைமையானகனிகளும், வலவீன்றன வாகிய தேமுறு பழமும், ஏனையவும் நெருங்கியுளவாதலால், தாபதர்தாம் உணவிற்றளர் வொன்றிலராய் விழையும் ஒளிர்கின்றன வாகிய பொன்னுமணியும் நீண்ட ஓரோசனை யெல்லையாகிய நிலமும் குளிர்ச்சிகொள்ளப்பட்டது; அம்மலைதான் சித்திரகூட மென்னும் பெயரையுடைத்தென்க. *(26-7)*

1193. முழவின் னிசைமூ ரிமுழங் கருவி
கழையின் றுணிசந் தொடுகல் லெனவீர்த்
திழியும் வயிரத் தொடினம் மணிகொண்
டழியும் புனலஞ் சனமா நதியே.

1191. குலைவாழை:ஒருவகை வாழைமரத்திற்குப் பெயர். கொழுவிய பழம். பழன்-பழம்; போலி. மாத்தன. மாமரத்தினிடத்தன வாகிய. தேம் உறு தீங்கனி-இனிமை பொருந்திய பழம்; தீங்கனி: இடுகுறிமாத்திரையாய் நின்றது. மாவிடத்தனவாகிய கனி, நிலை மையை யுடையனவாகிய கனியென்க. பலவு-பலாமரம். பலவீன்றன வாகிய அள்ளுடை முள்ளமிர்து என மாறியியைக்க; அள்-செறிவு. முள்அமிர்து-முள்ளையுடைய பலவின் பழம்; இனிமை குறித்து அமிர்தென்றார். மலைக்கும், யாற்றுக்கும் அயலில். யாவும்- மற்றைய மரங்களும். மடுத்துள- நெருங்கியுள்ளனவாதலால்.

1192. வாளொளி-மிக்க ஒளியையுடைய ஒளிர்கின்றன-விளங்கு கின்றனவாகிய. ஓரோசனை நீண்ட நிலமும். தளர்வொன்றிலர்-உணர் வினால் தளர்ச்சியொன்று மில்லாதவராகி. விழையும்-விரும்புகின்ற. விழையும் நிலமும் என இயையும். சித்திரகூடம்:ஒருமலை. தாபதர்தாம் விழையும் நிலம் முற்றும் குளிர்கொண்டது; அது சித்திர கூடம் என முடிக்க.

(இ-ள்.) கழையின் துணியைச் சந்தோடேயீர்த்து வயிரத் தோடே மணியையுங்கொண்டு அச்சித்திரகூடத்தினின்று இழியும் அருவியானது மிகப் பெருகும் யாறு, அஞ்சனமாநதியென்னும் பெயரையுடைத்தென்க.

அழியும்-பெருகும். *(28)*

1194. இதுபள் ளியிடம் பனிமால் வரைதான்
அதுதெள் ளறல்யா றுவைதே மரமாக்
கதிதள் ளியிரா துகடைப் பிடிநீ
மதிதள் ளியிடும் வழைசூழ் பொழிலே.

அவ்விடத்தேயிருந்து, இது பள்ளியென்று ஓரிடத்தைக்காட்டிக் கூறி, அதுமுதலாக முன்கூறியவற்றைக்[1]கூறிட்டுச்சுட்டிக்காட்டினான். உவையென்றது, ஒழிந்தவிரண்டுபக்கத்தையும்.

(இ-ள்.) இஃது அந்தப்பள்ளி; இதற்கு இடப்பக்கம் அந்த மலை தான்; வலப்பக்கம் அந்தயாறு; முன்னும்பின்னும் தேமா மரமும் வழைசூழ்பொழிலும். இவ்விடம் இன்பத்தால் அறிவைக் கெடுக்கும்; நீ போக்கைத் தவிர்ந்திராதே காரியத்தைக் கடை பிடித்துப்போவென்றானென்க. *(29)*

1193. மூரி-பெருமை. முழவின் இசையைப் போல் முழங்கு கின்ற அருவி: *சீவக.34, அடிக்; 1560, 2172; அகநா.82:3-4; சிலப்.25:6; பெருங்.2. 16:81.* கழையின்துணி-மூங்கிலின் துண்டு. சந்து-சந்தனமரம். கல்லென: ஒலிக்குறிப்பு. ஈர்த்து-இழுத்து. இழியும்-இறங்குகின்ற. இனம்மணி; சந்தம் நோக்கி மகரவொற்று மிக்கது. அழியும்புனல்-பெருகுகின்ற யாறு; புனல், ஆற்றுக்கு ஆகுபெயர். அஞ்சனமாநதி: சித்திர கூட மலையினின்றுவரும் ஆற்றுக்குப் பெயர்.

1194. பள்ளி-முனிவர்தவம்செய்யுமிடம். இடம் பனிமால்வரை தான்-இதற்கு இடப்பக்கமாக உள்ளது அந்தமலைதான். தெள்ளறல்யாறு தெளிந்த நீரையுடைய அஞ்சனமாநதி; அறல்-அற்றுவருதலையுடைய நீர்; *கலி.28:16,* ந. உவை-முன்னும் பின்னும் உள்ளன. நீ கதிதள்ளி இராது கடைப்பிடி-நீ அங்குப்போதலை நீங்கியிராமல் காரியத்தைக் கடைப் பிடித்துச் செல். மதிதள்ளியிடும்-இவ்விடம் இன்பத்தால் அறிவைக் கெடுக்கும். வழை-சுரபுன்னை மரம். உவை தேமாமரமும் வழைசூழ் பொழிலும்; மதி தள்ளியிடும்; நீ கதிதள்ளியிராது கடைப்பிடி எனமாறி யியைக்க.

(உரை.) [1]கூறிட்டு-பாகுபாடுசெய்து.

(வேறு)

1195. வருந்து நீர்மையம் மாதவர் பள்ளியுட்
குருந்த மேறிய கூரரும் பார்முல்லை
பொருந்து கேள்வரைப் புல்லிய பொன்னனார்
மருங்கு போன்றணி மாக்கவின் கொண்டதே.

அணிமருங்கு-[1]ஒப்பித்த வடிவு. மாக்கவின்-மிக்க அழகு.

(இ-ள்.) பயனின்றித் தவத்தால் வருந்துந்தன்மையையுடைய அத்தாபதர் பள்ளியிற் குருந்தத்தையேறிய அரும்பார்ந்த முல்லை தம்மனம் பொருந்திய கணவரைத் தழுவிய மகளிர்வடிவுபோலே மிக்க அழகினைக் கொண்டதென்க.

இதுநின்னைக்கடைப்பிடித்துப்போகவிடுமென்பதுகருத்து. *(30)*

1196. குரவ நீடிய கொன்றையங் கானின்வாய்
வரகு வாளிற் றொலைச்சுநர் பாடலின்
அரவ வண்டொடு தேனினம் யாழ்செயும்
பரவை மாநிலம் பன்னிரு காதமே.

(இ-ள்.) அம்மலையை விட்டு இழிந்தாற் கொன்றைக்காட்டிடத்திற் பரப்பையுடைய விளைநிலம் பன்னிருகாதவழியாயிருக்குமென்க.

வரகை அரிவாளால் அறுப்பார் பாடுதலின், அம்மிடற்றுப் பாடலுக்கேற்ப வண்டும் தேனும் யாழைக்காட்டுநிலமென்க. *(31)*

1195. வருந்தும் நீர்மை-தவத்தால் வீணே வருந்துகின்ற தன்மையையுடைய. குருந்தம்-குருந்தமரத்தில். குருந்தமும் முல்லையும்: “பெருந்தண் முல்லைப் பிள்ளையோடிக், குருந்தந்தழுவுங் கூட லூரே” *(பெரிய திரு.5. 2:7.)* கூரிய அரும்பைப் பெருந்திய முல்லை; எழுவாய். பொருந்து கேள்வரை-தம்மனத்திற்குப் பொருந்திய கணவரை. பொன்னனார்-மகளிருடைய. அணிமருங்குபோன்று-அலங்கரித்த வடிவத்தைப்போல; மருங்கு-இடையுமாம்; *பெருங்.1. 49:92-7.* கவின்-அழகு. முல்லை கவின் கொண்டது. *கருத்து:* “நீர்து ளும்பு வயிற்றின் னிழன்முகில், பார்து ளும்ப முழங்கலிற் பல்கலை, ஏர்து ளும்ப வெரீஇயிறை வற்றழீஇக், கார்து ளும்புகொம் பிற்கவி னெய்தினார்” *(சீவக.2672.)*

(உரை.) [1]ஒப்பித்த-அலங்கரித்த.

1196. குரவம்-குராமரம். கொன்றையங்கானின்வாய்-கொன்றைக் காட்டிடத்தில். வரகினை வாளால் தொலைச்சுநருடைய; வாள்-அரிவாள்; தொலைச்சுநர்-அறுப்பவர்கள். பாடலின்-கண்டப்பாடலுக்கேற்ப. அரவம்-லியை. யாழ்செயும்-வீணையைப் போலப் பாடுதலைச்

1197. ஆங்க வெல்லை யிகந்தடு தேறலும்
பூங்கட் பொற்குட முந்நிறைத் தீண்டிய
ஏங்கு கம்பலத் தின்னிசை சூழ்வயற்
றாங்கு சீர்த்தக்க நாட்டணி காண்டியே.

(இ-ள்.) அந்தக்கடத்தின் எல்லையைக் கடந்துபோய்ப் பின்பு தக்க நாட்டினழகைக் காண்பாயென்க.

அடுநறவும் பூவாலாக்கின மதுவும் பொற்குடங்களிலே நிறைத்தலாலே அதனையுண்டு பாடுகின்ற இன்னிசையீண்டிய கம்பலத்தைச் சூழ்ந்த வயலினையும் சீரினையுமுடைய நாடென்க; "ஏங்கிய மிடறு" (*சிலப்.3:51*) என்றார். கம்பலை, உரிச்சொல்; ஈறுதிரிந்தது. *(32)*

(வேறு)

1198. பாளைவாய் கமுகி னெற்றிப் படுபழ முதிர விண்டு
நீள்கழைக் கரும்பி னெற்றி நெய்ம்முதிர் தொடையல் கீறி
வாளைவா யுறைப்ப நக்கி வராலொடு மறலு மென்ப
காளைநீ கடந்து செல்லுங் காமரு கவின்கொ ணாடே.

(இ-ள்.) காளாய்! நீ காட்டைக்கடந்து செல்லுமந்நாடு, கமுகின் நெற்றியிலுண்டாகிய பழம் விண்டு உதிர்தலின், இறால்கிழிந்து

செய்கின்ற. அரவ வண்டொடு தேனினம் யாழ்செயும்: ''பாடல் வண்டியாழ் செயும்"(*சீவக.1207*); "வல்லவர் யாழ்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு" (*கலி.32:9*); "அரவ வண்டின மார்த்துடன் யாழ்செயும்" (*சிலப்.12: 'மரவம்'*) ''அரவ வண்டினம் யாழென வார்ப்ப" (*பெருங்.5. 2:18.*) பரவை மாநிலம்-பரப்பையுடைய பெரிய பூமி. அந்நிலம் பன்னிருகாதவழியையுடையது.

1197. ஆங்கு அவ்வெல்லை இகந்து-அக்காட்டின் அவ்வெல் லையைக் கடந்து சென்று. அடுதேறல்-காய்ச்சுதலுற்ற நறவு. பூங்கள்- பூவாலாக்கியதேன். அடுதேறலும் பூங்கள்ளும் பொற்குடத்து நிறைத் தலால். ஏங்கு கம்பலம்-பாடுகின்ற ஒலி; ஏங்குதல்-பாடுதல்; கம்பலம்= கம்பலை-ஒலி; *சீவக.56*, அடிக். இன்னிசையீண்டிய ஏங்கு கம்பலம் சூழ்வயலினையும், தாங்கிய சீரினையுமுடைய தக்கநாடு. நாட்டணி- நாட்டினது அழகை.

1198. பாளை-மடல். நெற்றிப்படுபழம்-உச்சியில் உண்டாகின்ற பழம். விண்டு உதிர என மாறுக. கமுகின் பழம் உதிர்தல்: *சீவக.31, 57*, அடிக். கழைக்கரும்பு: *சீவக.1614*. நெய்-தேன். கரும்பினெற்றியிலுள்ள நெய்; *பெருங்.1. 48:146-7*. நெய்ம் முதிர்ந்த தொடையல்-இறால். கீறி-

அதிற்றேன் தம் வாயிலே துளிப்ப அதனை வாளை வராலோடே கூடநக்கித் தம்மில் மாறுபடாநிற்குமென்க.

நெய்-தேன். என்ப: அசை. *(33)*

(வேறு)

1199. அங்கதன் றனதிடங் கடந்து போம்வழிப்
பொங்குபூஞ் சண்பகப் போது போர்த்துராய்
அங்கநாட் டரிவையர் கூந்த னாறித்தேன்
எங்குமொய்த் திழிவதோர் யாறு தோன்றுமே.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் அந்தநாட்டினுடைய இடத்தைக் கடந்து போங்காலத்து ஓர்யாறு அங்குத்தோன்றுமென்க.

போதுபோர்த்துப் பரந்து அந்நாட்டின் மகளிர் கூந்தல்போலே நாறித்தேன் மொய்க்கப்பட்டு இழிவதோர் யாறென்க. 'கடந்து' எனவே கேமசாரியைக் கொள்கின்றதும் கூறினானாம். *(34)*

1200. *(1)* மின்னுடை மணிபல வரன்றி மேதகு
தன்னுடை நலம்பகிர்ந் துலக மூட்டலிற்
பொன்னுடைக் கலையல்குற் கணிகைப் பூம்புனல்
மன்னுடை வேலினாய் வல்லை நீந்தினால்.

கிழிந்து. கமுகின் பழமுதிர்தலால் கரும்பின் நெய்ம்முதிர் தொடையல் கீறி என மாறியியைக்க. வாய் உறைப்ப-அத்தேன் தம்வாயிலே துளித்திட; (அதனை) வாளைவராலொடு (சேர்ந்து) நக்கி மறலும் என்ப என மாறியியைக்க. மறலும்-தம்முள்மாறுபடும். காளை யென்றது சீவகனை. காமரு கவின்கொள் நாடு-விரும்பத்தக்க அழகுகொண்ட நாடு; எழுவாய் நீ செல்லும் நாடு வாளையும் வராலும் மறலும் என்ப.

1199. அதன்றனது இடம்-அந்தத் தக்கநாட்டினுடைய இடத்தை. பொங்கு-மிகுந்த. உராய்-பரந்து. அங்கு அந்நாட்டரிவையர்-அவ்விடத்து அந்நாட்டிலுள்ள மகளிருடைய. கூந்தல்நாறி-கூந்தலைப்போலமணம்வீசி. தேன்-வண்டுகள். மொய்த்து-மொய்க்கப்பட்டு. இழிவதோர்-இறங்கி ஓடுவதொரு. யாற்றிற்குக் கூந்தல் உவமை: "கோதையி னொழுகும்........ வையை" (*மதுரைக்.339-40*); "சீதைபோ கின்றாள் கூந்தல் வழீஇவந்து புவனஞ் சேர்ந்த, கோதைபோற் கிடந்த கோதாவிரியினைக் குறுகிச் சென்றார்" (*கம்ப. ஆறுசெல்.27.*)

1200. மின்னுடை-ஒளியுடைய. வரன்றி-வாரிக்கொண்டு. மேதகு-மிகச் சிறந்த. நலம் பகிர்ந்து-இன்பத்தைக் கூறுபடுத்தி. உலகத்தை ஊட்டுதலினால். கலை-மேகலையை யணிந்த. கணிகையைப்போன்ற பூம்புனல். கணிகை-வேசை. மன் உடை வேலினாய் பகையரசர்கள்

1201. (2) யானைவெண் மருப்பினா லியற்றி யாவது
மானமாக் கவரிவெண் மயிரின் வேய்ந்தன
தேனெயூன் கிழங்குகாய் பழங்கள் செற்றிய
கானவர் குரம்பைசூழ் காடு தோன்றுமே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) யாவதும்-எல்லாம். தேன்முதலியன செற்றிய குரம்பை.

(இ-ள்.) அரசர்கெடுதற்குக் காரணமாகிய வேலினாய்! மணி களையரித்துத் தன்னுடைய நலத்தைக் கூறுபடுத்தி உலகத்தை யூட்டலிற் கணிகையாகிய புனலை விரைய நீந்தினால், யானைக் கொம்பாலே கால்வளை முதலியவெல்லா மியற்றி மானமாவாகிய கவரியின் மயிராலே வேய்ந்தனவாகிய குரம்பைகள் சூழ்ந்த காடு தோன்றுமென்க. *(35-6)*

1202. கடுந்துடிக் குரலொடு கடையுங் கட்குரல்
நெடுங்கைமான் குரன்மணி யருவி நீள்குரல்
அடும்புலிக் குரலொடு மயங்கி யஞ்சிய
இடும்பைமான் குரல்விளி யெங்கு மிக்கவே.

கெடுதற்குக் காரணமான வேலையுடையவனே; என்றது சீவகனை; விளி. வல்லை-விரைய. புனலை வல்லை நீந்தினால் என்க.

1201. இயற்றி-நடுகின்ற கால் முதலியன செய்து. யாவதும்-முழுவதும். மானத்தையுடைய மாவாகிய கவரியின் வெண்மயிரினால் வேய்ந்தனவாகிய குரம்பை; கற்றையங் கவரி மயிரினின் வேய்ந்த சிறுகுடில்" *(கூர்ம. சம்புத்.57)*; "வெண்கவரி, மாவின் மென்மயிர்க் கற்றைவேய் சிற்றில்கள் வயங்கி" *(சீகாளத்திப். கண்ணப்பச். 2.)* ஊன்-மாமிசம். நெற்றிய-நிறைந்த. கானவர்-வேட்டுவர். தேன் முதலியன செற்றிய குரம்பை; கானவருடைய குரம்பை என்க; குரம்பை-சிறு குடிசை.

1202. கடுந்துடிக் குரலொடு-மிக்க துடியினது ஒலியுடன். கள் கடையுங் குரல்-கள்ளை அரிக்கின்ற ஓசை. நெடுங்கைமான்-நீண்ட துதிக்கையுடைய யானை. மணியையுடைய அருவியினது நீண்ட குரல். அடும்-கொல்லுகின்ற. புலிக்குரலொடு-புலியின் குரலால்; உருபு மயக்கம். புலிக்குரலால் அஞ்சிமயக்கிய இடும்பையையுடைய மான் குரல் எனமாறியியைக்க; இடும்பை-துன்பம். விளி-நாவினது நுனியை மடித்துச்செய்யும் ஒலி; இதுசீழ்க்கை எனவும் வீளையெனவும் வழங்கும்; *சீவக.120,* அடிக்; கொக்கரிப்பென்றும் கூறப்படும்; *சீவக.447,* அடிக் எங்கும் மிக்கவாகிய ஓசைகள் அடிக்குரல் முதலியன.

(இ-ள்.) அக்காடெங்கும் மிக்கவாகிய ஓசை துடிக்குரலும், கள் அரிக்குங்குரலும், யானையின்குரலும், அருவிவீழ்குரலும், புலிக் குரலாலஞ்சி மயங்கி மான்குரலும், சீழ்க்கையுமென்க. *(37)*

1203. பொன்னணி திகிரியஞ் செல்வன் பொற்புடைக்
கன்னிய மகளிரிற் காண்டற் கரியன
நன்மணி புரித்தன வாவி நான்குள
கன்னவி றோளினாய் காட்டு வாயவே.

அ, [1]அசை. பூரித்தன, [2]விகாரம். காட்டிடத்தனவாகிய வாவி.

(இ-ள்.) தோளினாய்! சக்கரவர்த்தியுடைய கன்னியராகிய மகளிரைப் போலே காண்டற்கரியனவாகிய வாவிகள் நான்குள; அவற்றின்வேறுபாடு கேளென்க. *(38)*

1204. அருங்கலச் சேயித ழார்ந்த வாவியொன்
றிரும்பெரி பொன்செயு மிரத நீரதொன்
றொருங்குநோய் தீர்ப்பதொன் றமிர்த மல்லதொன்
றரும்பவிழ் குவளைநீர் வாவி யாகுமே.

(இ-ள்.) அந்த வாவிகளில், பொற்றாமரை நிறைந்ததொன்று; இரதமாகிய நீரதொன்று; எல்லாநோயையுந் தீர்ப்பதொன்று;

1203. திகிரியஞ் செல்வன்-சக்கரவர்த்தி; திகிரி-ஆஞ்ஞாசக்கரம். பொற்பு- அழகு. திகிரியஞ் செல்வனுடைய கன்னியராகிய மகளிரைப் போலக் காண்டற்கரியனவாகிய வாவி நான்கு உள; "பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனை போலக், காண்டற்கரியள்" *(புறநா.387: 6-7.)* நன்மணிகள் பூரித்தனவாகிய வாவி; புரித்தன=பூரித்தன-நிறைந்தனவாகிய. வாவி-தடாகம். கல்நவில்-உலக்கல்லோடு பயின்ற. தோளினாய்-சீவகனே; விளி. காட்டு வாய-காட்டிடத்தனவாகிய. தோளினாய், காண்டற்கரிய னவாய், புரித்தனவாய், காட்டுவாயவாகிய வாவி நான்குள என மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]கன்னிய என்பதிலுள்ளது. [2]குறுக்கல் விகாரம்.

1204. அருங்கலம் போன்றதாகிய சேயிதழ்; சேயிதழ்-சிவந்த இதழையுடைய பொற்றாமரை; ஆகுபெயர். ஆர்ந்த-நிறைந்த. இரும்பைப் பொன்னாகச் செய்கின்ற இரதமாகிய நீரையுடைய வாவியொன்று. எரிபொன்-விளங்குகின்ற பொன். ஒருங்கு நோய்-எல்லாநோயையும். தீர்ப்பதாகிய வாவியொன்று. அமிர்தமல்லதாகிய வாவியொன்று; என்றது நச்சுப்பொய்கையை. அரும்பு-மொட்டு. கவளைபூத்த நீர்வாவி ஆகும்; ஆகும்-உண்டற்குத்தக்கதாகும்; மற்றைய வாவிகளின்நீர்நுகர்தற்குத்தகாதன.

அமிர்தமல்லதொன்று. ஆதலிற் குவளைநீர்வாவியல்லது நமக்கு நுகர்தற்காகாவென்க.

[1]ஏகாரம், எதிர்மறை. இனி, நோய்தீர்ப்பதாகிய அமிர்தமொன்று. அல்லதொன்று என்றது நஞ்சினை; நீர்வாவி அமிர்தமல்லாததொன் றென்றது நச்சுப்பொய்கையென்றுமாம். (39)

1205. கையடு சிலையினர் காட்டுள் வாழ்பவர்
பையுடை யாக்கையர் பாவ மூர்த்தியர்
ஐயெனத் தோன்றுவர் தோன்றி யாளழித்
துய்வகை யரிதென வுடலங் கொள்பவே.

(இ-ள்.) அவற்றைக்காத்துக் காட்டுள்வாழ்வார், சிலையினராய்த் தோற் பையணிந்த யாக்கையராய் விரையத்தோன்றுவர்; அங்ஙனந் தோன்றி அவற்றைக் கோடற்குச்சென்ற பாவமூர்த்தியரைப் பிழைத்தலரிதெனக்கூறி ஆளழித்து உடலைக்கொள்வரென்க.

[1]பையுள், விகாரமுமாம். (40)

1206. அண்ணன்மே லரிவையர் கண்ணின் மொய்த்தவண்
மண்ணின்மேன் மாந்தர்கண் மொய்க்கும் வாவியை
எண்ணமொன் றின்றியே யிடத்திட் டேகினாற்
றுண்ணெனச் சிலையவர் தொழுது காண்பவே.

(உரை.) [1]ஆகுமே என்பதிலுள்ளது.

1205. கை அடுசிலையினர்-கையில் கொல்லுதற்குரிய வில்லையுடையவர்கள்; என்றது வேட்டுவரை. பை உடையாக்கையர்-தோற்பையை உடைய உடம்பினை உடையவர். ஐயென-விரைய. ஆள் அழித்து-அக்காட்டுவழியில் செல்லும் ஆட்களைக் கொன்று. உய்வகை அரிதென அவர்களிடமிருந்து தப்பிப்போகும் தம் அரியதாகும் என்று கூறி. 'காட்டுள்வாழ்பவர், சிலையினராய், யாக்கையராய்த் தோன்றுவர்; தோன்றிய அப்பாவ மூர்த்தியரை உய்வகை அரிதென ஆளழித்து உடலங் கொள்பவே' எனமாறியியைக்க; கொள்பவே-கொள்வார்கள்; ஏ, அசை.

(உரை.) [1]விகாரமாயின், 'பையுளையுடைய யாக்கையர்' எனக் கொள்க.

1206. அண்ணல்மேல்-பெருமை பொருந்தியவனாகிய நின்மீது; என்கள் மொய்க்குமாறு போல. அவண்-அக்காட்டிடத்தை. மண்ணின் மேல் மாந்தர்கள் அவண்மொய்க்கின்ற வாவியை என மாறியியைக்க. அவ்விடத்திற்குச்சீவகன் மேனியும், மாந்தர்களுக்கு மகளிர் கண்களும்

(இ-ள்.) நின்னிடத்து மகளிர்கண் மொய்க்குமாறுபோல மாந்தர்கள் அவ்விடத்தை மொய்க்கும்வாவியை இடத்திட்டு அவற்றைக் கொள்ள வேண்டுமென்னுநினைவு சிறிதுமின்றியே போனால் அச்சிலையவர் இவன் நல்வினையுடையவனென்று துணுக்கெனமொய்த்துத்தொழுது காண்பரென்க.

இதனால், [1]அவற்றிற்கு இடமேபோவென்றான். *(41)*

1207. பாடல்வண் டியாழ்செயும் பசும்பொற் கிண்கிணித்
தோடலர் கோதைமின் றுளும்பு மேகலை
ஆடிய கூத்தித னசைந்த சாயல்போன்
றூடுபோக் கினியதங் கோரைங் காதமே.

(இ-ள்.) அவ்விடத்து, வண்டு யாழ்செய்யும் ஓரைங்காதமும் கிண்கிணி முதலியவற்றையுடைய கூத்திசாயல்போலே ஊடு போக்கு இனியதொன்றாய் அகப்பட்டார் நீங்குதலரிதாயிருக்கு மென்க. *(42)*

1208. கோதைவீழ்ந் ததுவென முல்லை கத்திகைப்
போதுவேய்ந் தினமலர் பொழிந்து கற்புடை
மாதரார் மனமெனக் கிடந்த செந்நெறி
தாதின்மே னடந்ததோர் தன்மைத் தென்பவே.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தே மாலைவீழ்ந்ததென்னும்படி முல்லை யோடே கத்திகைப்போது மறைக்கப்பட்டு ஒழிந்த இனமலர்கள்

உவமைகள். எண்ணமொன்றின்றி-அவ்வாவியில் உண்ண வேண்டு மென்ற கருத்துச் சிறிதுமில்லாமல். வாவியை இடத்திட்டு எண்ண மொன்றின்றி யேகினால் எனமாறி யியைக்க. துண்ணென-துணுக் கென்று. சிலையவர்-வேடர்.

(உரை.) [1]வாவிகளுக்கு.

1207. பாடல்வண்டுயாழ்செயும்: *சீவக.1196*, அடிக். தோடு அலர் கோதை- இதழ் விரிந்த பூமாலை. மின்துளும்பு-ஒளியைச் சிந்துகின்ற. கிண்கிணியையும், கோதையையும், மேகலையையுமுடைய கூத்தி, ஆடியகூத்திஎன்க; ஆடிய-நாட்டியமாடிய. அசைந்த-இளைத்த; *சீவக.692*, ந. வழியினது ஊடுபோக்கு; ஊடு-நடுவு. வண்டு யாழ் செயும் ஓரைங் காதமும்கூத்திதன்சாயல்போல் ஊடுபோக்குஇனியது எனமுடிக்க.

1208. கோதை-பூமாலை. என-என்றுகூறும்படி. கத்திகைப்போது- குருக்கத்தி மலர். வேய்ந்து-மறைக்கப்பட்டு. முல்லைமலரோடு கத்திகைப் போதாலும் வேயப்பட்டு. பொழிந்து-தேனைச் சொரிந்து. கற்புடை மாதரார்-குலமங்கையருடைய. மனமென-நேர்மையான தூய

தேனைப்பொழியப்பட்டுக் கற்புடை மகளிர் மனமெனக் கிடந்த செவ்விய நெறி நிலத்தினன்றித் தாதின் மேலே நடந்ததொரு தன்மைத் தென்க. (43)

1209. மணியியற் பாலிகை யனைய மாச்சுனை
அணிமணி நீண்மல ரணிந்த தாயிடை
இணைமலர்ப் படலிகை போலும் மீர்ம்பொழில்
கணையுமிழ் சிலையினாய் கண்டு சேறியே.

(இ-ள்.) சிலையினாய்! பாலிகையொத்த சுனைமலரால் அணியப்பட்டது: அதனையும், பூந்தட்டுப்போலும் பொழிலையும் கண்ணாலே கண்டு அவ்வழியைச் செல்வாயாகவென்க.

இடை-வழி. ஒன்றையும் நுகராதேகொள்ளென்றான். (44)

1210. இலைபொலி பூண்முலை யெரிபொன் மேகலைக்
குலத்தலை மகளிர்தங் கற்பிற் றிண்ணிய
அலைத்துவீ ழருவிக ளார்க்குஞ் சோலைசூழ்
வலத்தது வனகிரி மதியிற் றோன்றுமே.

அருவிகளார்க்கும் வனகிரி.

(இ-ள்.) முலையினையும் மேகலையினையுமுடைய மகளிர் கற்புப்போல் திண்ணிய வனகிரி நினக்கு வலத்தது; அருவியாலும் குளிர்ச்சியாலும் எதிர் மதிபோற்றோன்றுமென்க. (45)

மனத்தைப்போல. செந்நெறி-மாறுபாடில்லாத செவ்விய வழி; எழுவாய். தாது-பூக்களிலுள்ள மகரந்தப் பொடி. வழியின் மென்மைத் தன்மைக்குத் தாது கூறினார். தன்மைத்து-தன்மையை யுடையது. என்ப, ஏ: அசைநிலைகள்.

1209. மணிகளாலியன்ற பாலிகை; பாலிகை: ஒருபாத்திரம். பாலிகையைப்போன்று குழிவுடைய சுனை. அணிமணி நீண்மலர் அணிந்தது-அழகிய மணிபோலும் நீண்ட மலர்களாலே அணியப் பட்டது. சுனை அணியப்பட்டது. ஆயிடை-அவ்வழியில். மலர்ப் படலிகை-பூவிடுபெட்டி; *சீவக.2708*, ந. ஈர்ம்பொழில்-குளிர்ச்சியை யுடைய சோலை. பொழிலுக்குப் படலிகை உவமை. சிலையினாய்: சீவகனே; விளி. சேறி-செல்வாயாக.

1210. இலைப் பொலி பூண்-இலையின் உருவம் விளங்கிய ஆபரணத்தையுடைய; "இலைப்பூண்டிளைக்கு மேந்திள முலையள்" (*பெருங்.3.5:22.*) எரிபொன் மேகலை-ஒளி விளங்குகின்ற பொன்னா லாகிய மேகலை. குலத்தலைமகளிர்-குலமங்கையர். முலையினையும்,

1211. கரியவன் றிருமுடி கவிழ்த்த சேவடிப்
பெரியவன் றிருமொழி பிறழ்த லின்றியே
மரியவ ருறைதலின் மதன கீதமே
திரிதரப் பிறந்ததோர் சிலம்பிற் றென்பவே.

(இ-ள்.) அஃது, இந்திரன் தலையைச்சாய்த்த சேவடியினை யுடைய பெரியவன் அருளிச்செய்த ஆகமத்தைத் தப்புதலின்றி அதிலே மருவின இருடிகள் உறைதலின், காமனது கீதமொன்றுமே அவ்விடத் தினீங்க, இயல்பாலுள்ள ஓசைகளெல்லாம் பிறந்ததொரு பக்கமலையையுடையதென்க. (46)

1212. ஏற்றரு மணிவரை பிறந்து போனபின்
மாற்றரு மணநெறி மகளிர் நெஞ்சமே
போற்பல கவர்களும் பட்ட தாயிடை
ஆற்றல்சால் செந்நெறி யறியக் கூறுவாம்.

மாற்றருநெஞ்சம்-வசப்படுத்தவொண்ணாத நெஞ்சம். கவர்ப்பு, பல. வாதல்; விகாரம்.

மேகலையையுமுடைய மகளிர். கற்பிற் றிண்ணிய-கற்பினைப் போல அசைவில்லாத தன்மையையுடைய. அலைத்து-கல்லையுருட்டி. ஆர்க்கும்-ஒலிக்கின்ற. வலத்தது-உனக்குவலப்பக்கத்திலுள்ளது. அருவிகள் ஆர்க்கும் வனகிரி, சோலைசூழ் வனகிரி எனத் தனித் தனியியைக்க. மதியிற்றோன்றும்-அருவியை உடையதனாலும் குளிர்ச்சியாலும் சந்திரனைப்போற்றோன்றும்; வனகிரிக்குச்சந்திரன் உவமை.

1211. கரியவன்-இந்திரனுடைய. கவிழ்த்த-கீழேசாய்த்து. சேவடி யினையுடைய பெரியவன்; அருகன். பெரியவனுடைய திருமொழி; என்றது ஜினாகமத்தை. பிறழ்தலின்றி-தப்புதலில்லாமல். மரியவர்-ஜினாகமத்திலே பழகிய முனிவர்கள்; மரியவர்: மருவியவர் என்பதன் விகாரம். மதனகீதமே திரிதர-மன்மதனுடைய கீதம்மட்டுமே அவ்விடத்தில் நீங்கியிருக்க. பிறந்ததோர்-மற்றைய இயல்பாயுள்ள ஓசைகளெல்லாம் பிறந்ததொரு. சிலம்பிற்று-பக்கமலையையுடையது; உடையது வனகிரி. என்ப, ஏ: அசைநிலைகள்.

1212. ஏற்றரு மணிவரை-ஏறுதற்கரிய நீலமணிபோன்ற மலையை மணநெறி மகளிர்மாற்றரு நெஞ்சமேபோல்-புணர்ச்சி நெறியையுடைய வேசையரது, வசப்படுத்தற்கு முடியாத, பலவாறு செல்லும் மனத்தைப் போல கவர்=கவர்ப்பு. பட்டது-உண்டாயிற்றாதலால் அடி, 1-2: "பெண் மனம் பேதித் தொருப்படுப் பென்னெனும், எண்ணி லொருவன்" (*வளையாபதி*); "கலையுணர் நெஞ்சிற் கூத்திய ருளம்போற் கவர்ந்து

(இ-ள்.) ஏறுமிடம் அரிய அவ்வரையைக் கடந்துபோய பின்பு புணர்ச்சி நெறியையுடைய பரத்தையரது நெஞ்சம்போல் வழி பல கவர்ப்புக்களுமுண்டாயிற்றாதலின், அவ்வழியிடத்துச் செல்லுதலமைந்த செந்நெறியை அறியக்கூறுவேம்; அதுகேளென்க. (47)

1213. சுரும்புசூழ் குவளையோர் சுனையுண் டச்சுனை
மருங்கிலோர் மணிச்சிலா வட்ட முண்டவண்
விரும்பிவண் டிமிர்வதோர் வேங்கை வேங்கையின்
மருங்கிலோர் செந்நெறி வகுக்கப் பட்டதே.

(இ-ள்.) ஒருசுனையுண்டு; அச்சுனைமருங்கிலே ஒருசிலாவட்டமுண்டு; அதன் அருகே ஒருவேங்கையுண்டு; அவ்வேங்கையின் பக்கத்தே ஒரு செவ்விய வழியுண்டு; அது யான் கூறப்பட்ட வழியென்க. (48)

(வேறு)

1214. கைம்மலர்த் தனைய காந்தட் கடிமலர் நாறு கானம்
மொய்ம்மலர்க் குவளைக் கண்ணி மொய்ம்பநீ முழுது நீந்தி
வைம்மலர்த் திலங்கு வெள்வேன் மத்திம தேய மாளும்
கொய்ம்மலர்த் தாரி னானைக் கண்ணுறு குணம தென்றான்.

செல்" (கூர்ம. நவகண்ட. 50) ஆயிடை- அவ்வழி யிடத்து. ஆற்றல்சால் செந்நெறி-செல்லுதற்குப் பொருந்திய செவ்விய வழியை. கூறுவாம்-சொல்லுவோம்; என்றவன் சுதஞ்ஞன்.

1213. சுரும்புசூழ் குவளையோர் சுனை உண்டு-வண்டுகள் சூழ்ந்த குவளைமலரையுடைய ஒரு சுனை உள்ளது. சுனையின் மருங்கில்; மருங்கு-பக்கம். மணிகள்பதித்த சிலாவட்டம்-வட்டப்பாறை; "சென்றொரு மணிச்சிலா வட்ட மேறினான்" (சூளா. சுயம். 41.) அவண்-அச்சிலாவட்டத்தின்அருகில். இமிர்வதாகிய ஒருவேங்கைமரம் உண்டு; இமிர்தல்-ஒலித்தல். வேங்கையின் மருங்கில் ஓர் செந்நெறி உண்டு. வகுக்கப் பட்டது. அவ்வழி என்னாற் கூறப்பட்ட வழியாகும்.

1214. கைம்மலர்த்தனைய காந்தட்கடிமலர்-கையை விரித்தாற் போன்ற காந்தளாகிய நறுமணமுடைய பூ; காந்தளுக்குக் கை உவமை. நாறுகானம்-வாசனை வீசுகின்ற காட்டை. மொய்ம்மலர்க்குவளைக் கண்ணி மொய்ம்ப-நெருங்கிய குவளைமலர் மாலையையுடைய சீவகனே; விளி; மலர்க்குவளை: முதலுக்கு ஏற்ற அடை. மொய்ம்ப, வானத்தை முழுதும் நீந்தி என மாறியியைக்க: நீந்தி-கடந்துசென்று. வைம்மலர்த்து இலங்கும்-கூர்மை மிக்கு விளங்குகின்ற. கொய்ம்மலர்த்

(இ-ள்.) மொய்ம்பனே! இவ்வடையாளங்களைக் குறிக் கொண்டு கானத்தை முழுதுங்கடந்துபோய்க் கூர்மைமிக்கு விளங்கும் வேலையுடைய மத்திமதேயத்தையாளும் அரசனை எதிர்ப் படுதி; அது நினக்கு ஊழான் இயல்பாகவுள்ளதொன்றென்று வழி சொன்னானென்க.

குணம்-பண்பு. *(49)*

1215. மண்ணகங் காவன் மன்னன் மாதரம் பாவை மாசில்
ஒண்ணுதல் மகளைத் தந்தீங் குறைகென வொழுகு நாளுள்
வெண்மதி யிழந்த மீன்போற் புல்லென வெய்தி நின்ற
அண்ணனின் றோழ ரெல்லா மவ்வழி யடைவ ரென்றான்.

(இ-ள்.) மண்காவலனாகிய வேந்தன், பாவையாகிய தன் மகளை நினக்குத் தந்து இவ்விடத்தேயுறைகவென்றுகூற, நீயும் அங்ஙனம் நடக்கும் நளிலே, வருந்திநின்ற நந்தட்டனும் நின்றோழரும் எல்லாம் அவ்விடத்தேவந்து நின்னைச்சேர்வரென்றானென்க. *(50)*

(வேறு)

1216. நெட்டிடை நெறிகளு நிகரில் கானமும்
முட்டுடை முடுக்கரு மொய்கொள் குன்றமும்
நட்புடை யிடங்களு நாடும் பொய்கையும்
உட்பட வுரைத்தன னுறுதி நோக்கினான்.

தாரினான்-கத்தரித்த மலர்களாலாகிய மாலையையுடையவன்; தட மித்தன் என்பவன். வேலையுடைய தாரினான், மத்திமதேயம் ஆளும் தாரினான்என்க. கண்ணுறு-பார்ப்பாயாக. அதுகுணம்-அவனைக்காண்ப தாகிய அது ஊழ்வினையால் இயல்பாகவே அமைந்த பண்பாகும். என்றான்-என்று வழியும் கூறினான்.

1215. மண்ணகத்திற்குக் காவலனாகிய மன்னன்; என்றது தடமித்தனை. மாதரம்பாவை: *சீவக.740,836,1074.* பாவையாகிய மாசிலாத ஒள்ளிய நுதலையுடைய மகளை என்றது தடமித்தன்பெண்ணாகிய கனக மாலையை. ஈங்கு உறைகென-இங்கு இருப்பாயாகவென்று தடமித்தன் கூற. ஒழுகும் நாளுள்-அவன் கூறியதற்கேற்ப நீயும் அங்கு இருந்து வரும்நாளில். மதியிழந்த மீன்போல்-சந்திரனை நீங்கிய நட்சத்திரங் களைப்போல. சீவகனுக்குச்சந்திரனும், தோழருக்குமீனும்உவமைகள்; *சீவக.23,* அடிக். புல்லென எய்திநின்ற; பொலிவிழந்து வருத்தமடைந்து நின்ற; "புல்லென்னப்போகி" *(சீவக.2531.)* அண்ணல்: நந்தட்டன். அண்ணலும், நின்தோழரும் எல்லாம். நந்தட்டனைப் பிரித்துக் கூறினார், சகோதரனாதலின். அவ்வழி-மத்திம தேசமாகிய அவ்விடத்து.

(இ-ள்.) தூரிய இடத்தையுடைய வழிகளும், கானமும், போக்கில்லாத அருவழிகளும், குன்றமும், உறவுகொள்ளுமிடங் களும், நாடும், பொய்கைகளும் முன்னே தோன்றக்கூறினானாய், பின்பு அவனுக்கு மந்திரங்களைக் கூற நினைந்தானென்க. (51)

1217. செல்கதி மந்திரஞ் செவியிற் செப்பிய
மல்லலங் குமரனை வாழ நாட்டவே
வல்லவன் மந்திர மூன்றுங் கொள்கெனச்
சொல்லின னவற்றது தொழிலுந் தோன்றவே.

(இ-ள்.) நற்கதியிற்சேருமந்திரத்தைத் தனக்குச்செப்பிய குமரனை வாழநாட்டவே வல்லவன், அஃது அவன் கருத்தன் மையின் அதனைத் தவிர்ந்து, இம்மந்திரமூன்றையும் குறிக்கொள்க வென்று அவற்றினுடைய தந்திரமும் தோன்றக் கூறினானென்க.(52)

1218. கடுந்தொடைக் கவர்கணைக் காமன் காமுறப்
படுங்குர றருமிது பாம்பு மல்லவும்
கடுந்திற னோய்களுங் கெடுக்கும் வேண்டிய
உடம்பிது தருமென வுணரக் கூறினான்.

1216. நெட்டிடைநெறி-நெடுந்தூரமான இடத்தையுடைய வழி. நிகரில்-ஒப்பில்லாத. முட்டுடை முடுக்கர்-வழிசென்று பின்பு இல்லை யான இடங்களையுடைய, வளைந்த சந்துகள்; "முட்டு முடுக்கும்" (*பெருங்.1. 33:16*); 'முடுக்கர்-நீர்குத்தின இடங்கள்' (*மலைபடு.213*, ந.) மொய்கொள்-நெருக்கம் கொண்ட. நட்பு-உறவு. நாடும்-நாட்டையும். பொய்கை-மானிடரால் ஆக்கப்பெறாத நீர்நிலை. உட்பட-சீவகனுடைய மனத்திலே நன்றாகப் பொருந்த. உறுதிநோக்கினான்-சீவகனுக்குப் பயனைத்தரும் மந்திரங்களைக் கூற நினைந்தான். உரைத்தனனாய்-நோக்கினான்.

1217. செல்கதி மந்திரம் செவியிற் செப்பிய குமரனை-நற்கதியிற் செல்லுதற்குக்காரணமான மந்திரத்தைத் தன் செவியிலே அன்று செப்பிய சீவகனை; "செல்கதி மந்திரம்" (*சீவக.943*); "செல்கதி மந்திரஞ் செவியிற் செப்பி" (*பெருங்.1. 53:42*); செப்பியது, சுதஞ்சணன் நாயாக இருந்தபோது; *சீவக.943-6*. வாழும்படி நாட்ட வல்லவன்; என்றது சுதஞ்சணனை; நாட்ட-நிலைநிறுத்த. அவற்றது தொழிலும்-அம்மந்திரங் களினுடைய தந்திரமும். கொள்கென அவற்றது தொழிலும் தோன்றச் சொல்லினன் என மாறியியைக்க.

1218. கடுந்தொடை-கடிய தொடுத்தலையுடைய. கவர்கணைக் காமன்-ஒருவரையொருவர் முயங்குதற்குக் காரணமான அம்பை யுடைய மன்மதன்; "கவர்கணைச் சாமனார்" (*கலி.94:33-4*, ந.);

(இ-ள்.) இது, காமன்விரும்பப்படும் சாரீரத்தைத்தரும்; இது பாம்பின் விடத்தையும், ஒழிந்த [1]மண்டலி முதலியவற்றின் விடங்களையும், கடுந்திறல்களையும், நோய்களையுங்கெடுக்கும்; இது வேண்டிய உடம்பைத்தருமென்று அவற்றின் வேறுபாடறியக் கூறினானென்க.

காற்று நெருப்புநீர் முதலியவற்றை, 'கடுந்திறல்' என்றான். *(53)*

(வேறு)

1219. கந்தடு களிறு கொல்லுங் கருவரை யுழுவை யன்னான்
மந்திர மூன்று மோதி வானவிற் புரையும் பைந்தார்
இந்திரன் றன்னை நோக்கி யியக்கியர் குழாத்தை நோக்கிச்
சிந்தையிற் செல்வ லென்றான் றேவனுஞ் செலவு நேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) புலியன்னான், மந்திரமூன்றையும் படித்துச்சுதஞ்சணனையும் பார்த்து அவன் தேவியர் திரளையும்பார்த்து மனம்போலே வருந்தாமற்கடிது செல்வேனென்றான்; தேவனும் அவன்போக்கை உடன்பட்டானென்க.

"கவர்கணை நோன்சிலைக் காமனிவனெனு, மைய லுள்ளமொடு" *(பெருங்.2. 15:97-8)*; "காமவேள் கவர்கணை", "காமனார், ஐதுலாங் கவர்கணை" *(சூளா.* நகர.8, *குமார.5.)*; கவர்வு-விருப்பம்; *தொல்.* உரி.64; கவர்த்த அம்பெனுலுமாம். இதுகாமனால் காமுறப்படும் குரல் தரும்; இது-இம்மந்திரம்; குரல்-சாரீரம். பாம்பும்-பாம்பின் விஷத்தையும். அல்லவும்-இஃது அல்லாத சீதமண்டலி முதலியவற்றின்விஷத்தையும். கடுந்திறல்-காற்று, தீ, நீர் முதலியவற்றையும். நோய்களையும் இம்மந்திரம் கெடுக்கும் என்க. இது வேண்டிய உடம்பைத்தரும் என மாறியியைக்க. உணர-மூன்று மந்திரங்களின்வேறுபாடு தெரியும்படி.

(உரை.) [1]*சீவக.1276,* ந.

1219. கந்து-கட்டுத்தறி. களிற்றைக் கொல்லுகின்ற கரிய கோடுகளையுடைய உழுவையன்னான்; என்றது சீவகனை; உழுவை-புலி; *சீவக.1226,* ந. மந்திரம் மூன்றையும் ஓதி. ஓதி-படித்து. வானவில் புரையும் பைந்தர்-இந்திரவில்லைப் போன்ற பசிய மாலை; *சீவக.2070, 2425;* "திருவிற் றாம முருவுபட நாற்றி" *(பெருங்.1. 49:82.)* தாரையுடைய இந்திரன்; என்றது சுதஞ்சணனை; இந்திரனென்றார் செல்வமிகுதியால். இயக்கியர் குழாம்-சுதஞ்சணனுடைய தேவியர் கூட்டம். சிந்தையிற் செல்வலென்றான்-மனத்தைப்போல விரைவாகச் செல்வேன் என்று

[1]தூரகமனமும்கலைகளினொன்றாதலின், அதுவல்லனென்பதும் இதனாற் பெற்றாம். செல்வமிகுதியான் இந்திரனென்றார். (54)

1220. மனைப்பெருங் கிழத்தி மாசின்
மலைமக டன்னை யான்சென்
றெனைத்தொரு மதியி னாங்கொ
லெய்துவ தென்று நெஞ்சில்
நினைத்தலுந் தோழ னக்கு
நிழலுமிழ்ந் திலங்கு செம்பொற்
பனைத்திரண் டனைய தோளாய்
பன்னிரு மதியி னென்றான்.

வெள்ளிமலையிற் றோன்றிவந்த மனைப்பெருங்கிழத்தி தன்னை, மாசில்லாத மகடன்னை.

(இ-ள்.) தத்தையையும் குணமாலையையும் எவ்வளவிற்றாம் ஒருதிங்களிலே யான்சென்றுகூடுந் தன்மையுண்டாமென்று நினைத்த வளவிலே, அதனையறிந்து, தோழன் நக்கு, தோளாய்! நீ எய்துவது பன்னிரண்டாமதியிலேயென்று கூறினானென்க.

கொல், அசை. [1]இன், ஏழனுருபாதல் புறனடையாற்கொள்க. சீவகன் பன்னிருமதிக்குள்ளே இராசமாபுரத்தே சென்று குண மாலையை யெய்தினானேனும் மனக்கவற்சியின்றி நிலைபெறவிருந்து

கூறினான். "நினைப்பிற் போகி நிலத்திழிந்தான்" (*சீவக.1224.*) தேவன்-சுதஞ்சணன். செலவு நேர்ந்தான்-சீவகன்போதற்கு உடன்பட்டான்.

(உரை.) [1]*சீவக.1408, 1612,* ந.

1220. மலையிலிருந்து வந்த மனைப்பெருங்கிழத்தியையும் மாசில்லாத மகள் தன்னையும்; என்றது முறையே காந்தருவதத்தை யையும் குணமாலையையும் குறித்தது; மலை-வெள்ளிமலை. காந்தருவதத்தை வெள்ளிமலையிலிருந்து சீதத்தனால் கொணரப் பட்டவள் என்பது ஈண்டு உணரற்பாலது. எனைத்தொரு மதியின் எய்துவது ஆம்-எவ்வளவினையுடையதாகிய ஒரு திங்களில் சென்று அடையும் தன்மை உண்டாகும்; கொல்: அசைநிலை. தோழன்-சுதஞ்சணன். நிழலுமிழ்ந்து இலங்கு செம்பொன்-ஒளியை வீசி விளங்குகின்ற செம்பொன்னாலாகிய ஆபரணத்தையுடைய; பொன்; ஆகுபெயர். பனைத்திரண்டனைய-பனைதிரண்டாற்போன்ற. செம்பொற் றோளாய், பனைத்திரண்டனைய தோளாய் எனப்பிரித்தியைக்க. தோளாய் என்றது சீவகனை; விளி. நீ அவர்களை அடைவது பன்னிரண்டாம் மதியில் என்றான்.

(உரை.) [1]மதியின் என்பதிலுள்ளது; 'ஏழாவதற்கு இன்னென்ப தோருருபு புறனடையாற் கொள்ளினும் அமையும்' (*சிற்.286,* பேர்.)

எய்தாமையின், அதனைத் தேவன் கூறானாயினான். இனித் தத்தையையே நினைந்தானென்னிற் குணமாலையை வரைந்ததற்கு நிகழ்ந்த ஊடல்தீர்த்துப் புணராமையின், அவளையே நினைந்தானென்க. (55)

1221. ஆறிரு மதியி னெய்தி யரட்டனை யடர்த்து மற்றுன்
வீறுயர் முடியுஞ் சூடி விழுநிலக் கிழமை பூண்டு
சாறயர்ந் திறைவற் பேணிச் சார்பறுத் துய்தி யென்று
கூறினன் கதிர்கள் பொங்குங் குளிர்மணி முடியி னானே.

அரட்டன்-குறும்பன்.

(இ-ள்.) முடியினான், பின்னும், பன்னிரண்டாந்திங்களிலே இராசமாபுரத்தைச் சேர்ந்து கட்டியங்காரனையுங்கொன்று உனக்குத் தொன்றுபட்டு வந்த முடியையுஞ்சூடி நிலத்திற்கும் உரிமைபூண்டு விழாக்கொண்டாடி இறைவனை வழிபட்டுப் பிறப்பறுத்து வீடு பெறுவையென்று கூறினானென்க.

இது தேவியர் முன்னாதலின், வெளியான காரியங்கள் கூறினான். (56)

1222. சொற்றிறற் சூழ்ச்சி மிக்க சுதஞ்சணன் சுருங்க நாடி
விற்றிறற் குருசிற் கெல்லாம் வேறுவே றுரைப்பக் கேட்டே
சுற்றிய தோழி மாரை விடுத்தனன் றொழுது நின்றான்
கற்பக மரமுஞ் செம்பொன் மாரியுங் கடிந்த கையான்.

1221. ஆறிருமதியின்-பன்னிரண்டாம் மாதத்தில். எய்தி-இராசமாபுரத்தை அடைந்து. அரட்டனை: கட்டியங்காரனை. அடர்த்து-கொன்று. வீறு-வேறொன்றற்கில்லாத பெருமையையுடைய. நிலக் கிழமை பூண்டு. பூமிக்கு உரிமையைக் கொண்டு. சாறு அயர்ந்து-அருகனுக்கு விழாக் கொண்டாடி. இறைவற்பேணி சார்பறுத்து உய்தி-கடவுளை வழிபட்டு இருவகைப் பற்றாலாகிய பிறப்பை அகற்றி வீடு பெறுவாய்; "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின்" (குறள்,359) என்பதற்குப் பரிமேலழகர், 'ஆகுபெயராற் சாருமிடத்தையும் சார்வன வற்றையுஞ் சார்பென்றார்' என்று எழுதிய உரை ஈண்டு அறியத்தக்கது. கதிர்கள்-கிரணங்கள். முடியினான்: சுதஞ்சணன்; எழுவாய்.

1222. சொற்றிறல்-சொல்வன்மை. சூழ்ச்சி-மறைபொருளாகிய சிலஉபாயங்கள். விற்றிறற்குருசிற்கு: சீவகனுக்கு. சொற்றிறலையுடைய சுதஞ்சணன், (மறைபொருளல்லாதவற்றை) வேறுநாடிச்சுருங்கக்கூறி, (பின்பு) குருசிற்குச் சூழ்ச்சி மிக்கவெல்லாம் வேறாக இருந்து உரைப்பக்

(இ-ள்.) சொல்வலியையுடைய சுதஞ்சணன், மறைபொருளல்லாதவற்றை வேறாகநாடி அங்ஙனம் சுருங்கக்கூறிப் பின்பு குருசிலுக்கு மறைபொருளாகிய சூழ்ச்சிமிக்கனவெல்லாம் வேறாகக் கொண்டிருந்து கூறக்கேட்டு, அவன், பின்பு சுதஞ்சணனைத் தொழுது, சூழ்ந்துநின்ற தோழிமாரை விடுத்து நின்றானென்க.

[1]ஆசாரியனாதலிற் றொழுதானென்க. இனிப் போக்கு ஒருப்படுதலின், வழிபடுதெய்வத்தைத் தொழுதானென்றாலுமாம். *(57)*

(வேறு)

1223. சேட்டிளஞ் செங்கயல் காப்பச் செய்துவிற்
பூட்டிமேல் வைத்தன புருவப் பூமகள்
தீட்டிருந் திருநுதற் றிலக மேயென
மோட்டிருங் கதிர்திரை முளைத்த தென்பவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நின்றானாக, கயல்களைக்காக்கப்பண்ணி வில்லைப்பூட்டி மேல்வைத்தாற்போலும் புருவத்தினையும் கண்ணினையுமுடைய நிலமகள் நுதலிலிட்ட திலகமென்னும்படி ஞாயிறு கடலிலே முளைத்ததென்க. *(58)*

கேட்டு என மாறியியைக்க; கேட்டு-சீவகன்கேட்டு. விடுத்தனன்-விடுத்து; முற்றெச்சம். தொழுது-சுதஞ்சணனை வணங்கி; அருகனை வணங்கி யெனலுமாம். கொடைத் தொழிலாலே, கற்பகமரத்தையும், செம்பொன்னைப் பொழியும் மாரியையும் கடிந்த கையான்; என்றது சீவகனை; எழுவாய். மாரி-மேகம்; ஆகுபெயர். கடிந்த-வெறுத்த. கையான், தொழுது, (தன்னைச்) சுற்றிய தோழிமாரை விடுத்து நின்றான் எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]தனக்கு மந்திரங்களை உபதேசித்தமையின் சுதஞ்சணனை ஆசாரியனென்றார்.

1223. சேட்டிளஞ் செங்கயல்-பெருமையையும் இளமையையும் உடைய சிவந்த கயல்மீன்; என்றது கண்களை. கயலைக்காப்பச்செய்து; செய்து-பண்ணி. கயலை வில்காத்தல்: *சீவக.626,* அடிக். வில்லைப்பூட்டி மேல் வைத்தன்ன புருவத்தையுடைய பூமகள்; அன=அன்ன-போன்ற; பூமகள்-பூமிதேவி. பூமகளின் கண்களுக்குக் கயலும், புருவத்திற்கு வில்லும் உவமைகள். பூமகளுடைய திருநுதலில் தீட்டிருந்திலக மேயென என்று மாறியியைக்க; நுதல்-நெற்றி; தீட்டுதல்-இங்கே இடுதல். மோட்டிருங் கதிர்-பெருமையையுடைய பெரிய சூரியன். திரை முளைத்தது-கடலில் தோன்றியது; திரை-கடல்; ஆகுபெயர். சூரியனுக்குத் திலகம் உவமை. "முன்னங் குடைபோன் முடிநா யகமணி போல், மன்னுந் திலகம்போல் வாளிரவி-பொன்னகலம், தங்கு கவுத்துவம்போ லுந்தித் தடமலர்போல், அங்கணுலகளந்தாற் காம்" *(தண்டி.39, மேற்.)*

(வேறு)

1224. அழல்பொதிந்த நீளெஃகி
னலர்தார் மார்பற் கிம்மலைமேற்
கழல்பொதிந்த சேவடியாற்
கடக்க லாகா தெனவெண்ணிக்
குழல்பொதிந்த தீஞ்சொல்லார்
குழாத்தி னீங்கிக் கொண்டேந்தி
நிழல்பொதிந்த நீண்முடியா
னினைப்பிற் போகி நிலத்திழிந்தான்.

(இ-ள்.) நீண்முடியான், அலர்தார்மார்பற்கு இவ்வடியால் இம்மலை மேற் போகமுடியாதென்றுகருதிக் குழாத்தினின்றுநீங்கி ஏந்திக்கொண்டுநினைவுபோலேபோய்நிலத்தேஇழிந்தானென்க. (59)

1225. வண்டளிர்ச் சந்தனமும் வழையு மாவும் வான்றீண்டி
விண்டொழுகு தீங்கனிகள் பலவு மார்ந்த வியன்சோலை
மண்கருதும் வேலானை மறித்துங் காண்க வெனப்புல்லிக்
கொண்டெழுந்தான் வானவனுங் குருசி றானே செலவயர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிழிந்து, சந்தனமுதலியன வானைத்தீண்டப் பட்டு விரிந்து தேனொழுகும் கனிகள் பலவுநிறைந்த சோலையிலே, வேலானைப் பின்பும் காண்பேனாகவென்றுகூறிப் புல்லிக்கொண்டு தேவன்போனான்; குருசில் தானே போதலைச் செய்தானென்க.

1224. அழல் பொதிந்த எஃகு-விடம் பூசியவேல்; அழல்-விடம்; *சீவக.157*, அடிக். எஃகினையுடைய அலர்ந்த தாரையுடைய மார்பதற்கு; சீவகனுக்கு. கழல்-வீரக்கழல். கடக்கலாகாது-போகமுடியாது. மார் பற்குச் சேவடியால் இம்மலைமேல் கடக்கலாகாது என எண்ணி என்று மாறியியைக்க. குழல்பொதிந்த தீஞ்சொல்லார்- புல்லாங்குழலின் இசை பொதிந்த இனிய சொல்லையுடைய மகளிருடைய; என்றது சுதஞ்சணன் தேவிமாரை. சீவகனை ஏந்திக்கொண்டு. நீண்முடியான்:சுதஞ்சணன்; நினைப்பிற்போகி: *சீவக.1219*, அடிக். இழிந்தான்-இறங்கினான்.

1225. வண்டளிர்ச்சந்தனம்-வளப்பம் பொருந்திய தளிரையுடைய சந்தனமரம். வழை-சுரபுன்னைமரம். வான்தீண்டி உடைந்து தேனொ ழுகுகின்ற இனிய பழங்கள். ஆர்ந்த-நிறைந்த. வியன்-இடம் அகன்ற. மண்கருதும் வேலான்-தனக்குரிய பூமியைக் கொள்ளக் கருதுகின்ற சீவகன். மறித்தும்-பின்பும். காண்க-நான்காண்பேனாக. என-என்றுகூறி. புல்லிக்கொண்டு-சீவகனைத் தழுவிக்கொண்டு. எழுந்தான்-போனான். வானவன்-சுதஞ்சணன்; உம்மை, அசைநிலை. சோலையில்வேலானைக்

முடிசூட்டுதற்கும் வீடுபெற்றபடி காண்டற்கும் வருதல் குறித்து, 'மறித்தும்' என்றான். ஈண்டு, 'மண்கருதும்' என்றதுகுறித்து, மேலும், "மண்கொண்டவேலான்" (*சீவக.2353*) என்பர். இதற்குமுன் தனியே போகாமையின், தேவர் நொந்து கூறினார். (60)

1226. வாளுழலை பாய்ந்திளைய வளநாகிட் டினமென்னும்
தாளொழியப் போரேறு தனியே போந்த தெனவெண்ணி
நீளருவிக் கண்ணீர்வீழ்த் தலறி வண்ணங் கரிந்துருகிக்
கோளுழுவை யன்னாற்குக் குன்ற முநின் றழுதனவே.

வாள், ஆகுபெயர். இளைய வளநாகு-தத்தையும் குணமாலையும். இனம்-தோழர்; இவற்குக் கால்போறலின், 'தாள்' என்றார். ஏறென்னும் பெயர் வரை வரைகளின் உட்கோள். புலிக்குத் தன் காடும் பிறநாடும் ஒக்குமென்று, 'உழுவையன்னான்' என்றார்.

(இ-ள்.) போரேறு, தோழரென்கின்றகால் அவ்விடத்தேநிற்கவும் வாட்படை யாகிய உழலையைப்பாய்ந்து நாகுகளைக் கைவிட்டுத் தனியேபோந்ததென்று கருதி, அருவியாகிய கண்ணீரைவீழ்த்துக் கூப்பிட்டு மனக்கவற்சியால் நின்று அழுதனவென்க.

தேவர் தம்[1] குறிப்பை மலைகளின்மேலேற்றினார். (61)

காண்கவெனப் புல்லிக்கொண்டு வானவன் எழுந்தான். குருசில்: சீவகன். தானே செலவயர்ந்தான்-தான் ஒருவனாகவே போனான்.

1226. வாளுழலை-வாட்படையாகிய தடைமரங்கள். இளைய வளநாகிட்டு-இளமைபொருந்திய வளப்பத்தையுடைய நாகுகளை விட்டு நீங்கி; நாகு என்றது, காந்தருவதத்தையும், குணமாலையையும். இனமென்னும் தாளொழிய-பதுமுகன் முதலிய தோழர் என்கிற கால் நீங்கி நிற்ப. போரேறு: சீவகன். போரேறு, இனமென்னும் தாள் ஒழிய நாகை இட்டுத் தனியே போந்தது என எண்ணி என்று மாறியியைக்க. எண்ணியது மலை. அருவியாகிய கண்ணீரை வீழ்த்து. அலறி-வருத்தத்தால் முழங்கி. வண்ணம் கரிந்து-தன்மேனி கருகிப்போய். உருகி-ஊற்றெழுதலின் மனம் உருகி. கோள் உழுவையன்னாற்கு-கொலைத்தொழிலையுடைய புலியைப் போன்ற சீவகனுக்கு. குன்றம் அருவியைக் கண்ணீராகக் கொண்டு அழுதல்; "கண்ணீ ரருவி யாக, அழுமே தோழியவர் பழமுதிர் குன்றே" (*நற்.88:8-9.*)

(உரை.) [1]வருத்தக் குறிப்பை; *சீவக.1225*, ந.

1227. மிக்கார்தங் கேட்டின்கண் மேன்மை யில்லாச் சிறியார்போல்
நக்காங்கே யெயிறுடைந்த நறவ முல்லை நாள்வேங்கைத்
தக்கார்போற் கைம்மறித்த காந்த ளந்தோ தகாதெனவே
தொக்கார்போற் பன்மாவு மயிலுந் தோன்றித் துளங்கினவே.

(இ-ள்.) பெரியோர்தம்கேட்டிடத்து அறிவில்லாத கீழ்மக்கள் நகுமாறு போலே, முல்லை, வேங்கைக்கண்ணேநின்று நக்கு அப்பொழுதே எயிற்றின்றன்மைகெட்டன; அதுகண்டு நன்மக்களைப் போலே, காந்தள், அந்தோ! இது தகாதென்று கைகவித்துவிலக்கின; அவ்வளவிலே சுற்றத்தாரைப்போலே மாவும் மயில்களும் தோன்றி நடுங்கினவென்க. (62)

1228. கொல்லை யகடணைந்து குறும்பு சேர்ந்து தமியாரை
முல்லை முறுவலித்து நகுதிர் போலு மினிநும்மைப்
பல்லை யுகுத்திடுவ மென்று பைம்போ தலர்சிந்தித்
தொல்லை நிறங்கருகித் தும்பி பாய்ந்து துகைத்தனவே.

(இ-ள்.) தும்பி, முல்லைகாள்! நீங்கள் கொல்லையின் நடுவையணைந்து வேங்கையாகிய அரணைச்சேர்ந்து தமியாரை நும்முள்ளே சிறிதேநகைத்துப் பின்பு பிறரறியச் சிரியாநின்றீர் போலேயிருந்தீர்; இங்ஙனம் நகும்நும்மைப் பல்லையுகுத்திடுவே மென்றுபோதினும் அலரினுமுள்ள தேனைச்சிந்தித் தாம் கருகித் துகைத்தனவென்க.

1227. மிக்கார்தம் கேட்டின்கண்-அறிவினால் மிக்கோராகிய பெரியோர்துன்பமடைந்த காலத்தில். சிறியார்-அறிவில் சிறியவராகிய கீழ்மக்கள். நக்கு-சிரித்து. ஆங்கே-அப்பொழுதே. எயிறு உடைந்த-பற்களின்தன்மைகெட்டன. நறவு-தேன். நாள்வேங்கை-தினைமுதிரும் நாளில்மலரும் வேங்கைமரம். முல்லை வேங்கையிடம் நின்று நக்கு ஆங்கே எயிறு உடைந்த எனமாறியியைக்க. தக்கார்-நன்மக்கள். கைம் மறித்த-கையைக் கவிழ்த்து விலக்கின. காந்தளுக்குக் கை உவமை; *சீவக.1214.* தக்கார்போல், காந்தள் அந்தோ தகாது எனக் கைம்மறித்த எனமாறியியைக்க. தொக்கார்-உறவினர். பன்மாவும்-பலவிலங்கு களும். துளங்கின-நடுங்கின.

1228. கொல்லை அகடு அணைந்து-முல்லைநிலத்தின் நடு விடத்தைப் பொருந்தி. குறும்பு சேர்ந்து-வேங்கைமரமாகிய அரணை அடைந்து; குறும்பு-அரண். தமியாரை-தனித்திருப்பவர்களை. முல்லை-முல்லை மலர்களே; விளி. முறுவலித்து-நுமக்குள்ளே சிறிது சிரித்து. நகுதிர்போலும்.பிறர் அறியும்படி நகைக்கின்றீர் போலுள்ளீர். உகுத்திடுவம்-சிந்தச்செய்வேம். போது அலர் சிந்தி-போதிலும் அலரிலும்

போது-அலர்கின்றமுகை. இயல்பாகக்கருகினவேனும்இவ்வருத்தத் திற்குக்கருகியென்றார். 'தும்பியார்ந்து' என்றும் பாடம். (63)

1229. தோடேந்து பூங்கோதை வேண்டேங் கூந்த றொடேலெம்மில்
பீடேந் தரிவையரிற் பெயர்கென் றூடு மடவார்போற்
கோடேந்து குஞ்சரங்க டெருட்டக் கூடா பிடிநிற்கும்
காடேந்து பூஞ்சாரல் கடந்தான் காலிற் கழலானே.

(இ-ள்.) நீ தருகின்ற கோதையை யாங்கள்வேண்டேம்; ஆதலிற் கூந்தலைத் தீண்டாதேகொள்; வழிமாறினாய்; இஃது எம்முடைய இல்லம்; நீ சொல்லும் பரத்தையரில்லேறப்போ வாயாகவென்று ஊடும் மடவாரைப் போலே, களிறுகள் ஊடல் தீர்க்க ஊடல்தீராதே பிடிகள் நிற்குஞ்சாரலைக் காலாலே கழலான் போனானென்க.

இதற்குமுன், காலால் வழிநடவாமையின், தேவர் இங்ஙனங் கூறினார். (64)

உள்ள தேனைச்சிந்தி; போது-அலரும் பருவத்துள்ள அரும்பு; அலர்-மலர்ந்தபூ. தொல்லை நிறம் கருகி-தம்முடைய பழைய நிறம் கோபத்தாற் கருகுதலுற்று. தும்பி- ஒருவகைவண்டு; எழுவாய். பாய்ந்து துகைத்தன-மலரின்மீது பாய்ந்து சிதைத்தன. தும்பி, முல்லைகாள், நகுதிர்போலும் என்று சிந்திக் கருகித்துகைத்தனஎன்க.

1229. தோடு-இதழ். பூங்கோதை-பூமாலையை; கையுறை. கோதை வேண்டேமென்றது கையுறை மறுத்தல். எம் கூந்தலைத் தொடேல்; கூந்தலை உரிமை கூறுவது ஒருமரபு: "கூந்த லூரியவா நினக்கே" *(குறுந்.225:7)*; "ஒரூஉநீ யெங்கூந்தல் கொள்ளல்", "யாரிவ னெங்கூந்தல் கொள்வான்" *(கலி.87:1,89:1)*; "கூந்தற்கிழவரை" *(புறநா.113:9.)* தொடேல்-தொடாதே. இது எம் இல்; இல்-வீடு. பீடு-பெருமை. அரிவையர்இல்பெயர்க-பரத்தையருடையவீட்டிற்குப் போவாயாக. ஊடும்-மடவார்போல்-ஊடுகின்ற குலமங்கையரைப் போல. கோடு-தந்தம். குஞ்சரங்கள்-ஆண்யானைகள். தெருட்ட- ஊடலைத் தீர்த்து நிற்க. கூடா-ஊடலினின்றும் நீங்காதனவாய். பிடி- பெண்யானைகள். காடேந்து பூஞ்சாரல்-காட்டில் உயர்ந்த பூக்களை யுடையசாரலை. சாரலைக்காலால்கழலினான்கடந்தான்; கழலினான்: சீவகன். "காலின்னேகினானே" *(சீவக.1412.)*

(வேறு)

1230. காழக மூட்டப் பட்ட காரிருட் டுணியு மொப்பான்
ஆழளை யுடும்பு பற்றிப் பறித்துமார் பொடுங்கி யுள்ளான்
வாழ்மயிர்க் கரடி யொப்பான் வாய்க்கிலை யறித லில்லான்
மேழகக் குரலி னானோர் வேட்டுவன் றலைப்பட் டானே.

(இ-ள்.) ஒருவேட்டுவன், கருமையூட்டப்பட்டதோர்இருட்டுணியையும் ஒப்பான்; பறித்தலால் மார்பு உள்ளேயொடுங்கியுள்ளான்; கரடியொப்பான்; வெற்றிலை என்றுங்கண்டறியாதவன்; மேழகம்போலும்குரலினனாய் எதிர்ப்பட்டானென்க.

வாண்மயிரும், ஏழகமும் ஒருவகைப்பாடம். (65)

1231. கொடிமுதிர் கிழங்கு தீந்தேன்
கொழுந்தடி நறவொ டேந்திப்
பிடிமுதிர் முலையி னாடன்
றழைத்துகிற் பெண்ணி னோடும்
தொடுமரைத் தோலன் வில்லன்
மரவுரி யுடையன் றோன்ற
வடிநுனை வேலி னான்கண்
டெம்மலை யுறைவ தென்றான்.

(இ-ள்.) அவன், கொடிமுதிர்ந்த கிழங்குமுதலியவற்றைக் கள்ளுடனே யேந்தி, முதிர்ந்த முலையினாளாகிய பிடிபோலும் தன்பெண்ணுடனே, செருப்பினனாய் வில்லினனாய் உடையினனாய் அணுகத்தோன்றினானாக, வேலினான்கண்டு, இருப்பது எம்மலையிலென்று கேட்டானென்க. (66)

1230. காழகம்-கருமை. இருளாகிய துணியையும் ஒப்பான். ஆழ் அளை உடும்பு பற்றி-ஆழ்ந்த வளையிலுள்ள உடும்புகளைப் பிடித்து. பறித்து-பறித்தலால். ஒடுங்கி-உள்புறமாகவளைந்து. கரடியொப்பான்: *மணி.16:68-9.* வாய்க்கு இலை அறிதலில்லான்; இலை-வெற்றிலை; 'வெறுவாய்க்கிலை கெட்டவன்' என்பது ஒருபழமொழி. மேழகக் குரலினான்-ஆட்டின்குரல் போலும் குரலையுடையவன்; மேழகம்-ஆட்டுக்கிடாய்; *சீவக.521,* அடிக். குரலினானாகிய வேட்டுவன். தலைப் பட்டான்-எதிர்ப்பட்டான்.

1231. கொடியில் முதிர்ந்தகிழங்கு. தடி-ஊன். நறவு-கள். கிழங்கு முதலியவற்றை நறவொடு ஏந்தி. பிடி-பெண்யானை. தழைத்துகிற் பெண்-தழை யையே ஆடையாகவுடைய பெண்; ''அந்தழை புனைந்த

1232. மாலைவெள் ளருவி சூடி மற்றிதா தோன்று கின்ற
சோலைசூழ் வரையி னெற்றிச் சூழ்கிளி சுமக்க லாற்றா
மாலையந் தினைகள் காய்க்கும் வண்புன மதற்குத் தென்மேல்
மூலையங் குவட்டுள் வாழும் குறவருட் டலைவ னென்றான்.

மற்று, அசை. இதா:திசைச்சொல்.

(இ-ள்.) அருவிசூடி, இதாதோன்றுகின்ற மலைத்தலையிலே ஒழுங்குபட்ட தினைகள் கிளியெடுக்கவொண்ணாதவாகக் காய்ப்பது ஒருபுனம்; அதற்குத் தென்மேலைமூலையிலுள்ள குவட்டில் வாழ்வாரில் வைத்து யான் தலைவ னென்றானென்க. (67)

1233. ஊழினீ ருண்ப தென்னென் றுரைத்தலு முவந்து நோக்கி
மோழலம் பன்றி யோடு முறவுமாக் காதி யட்ட
போழ்நிணப் புழுக்க றேனெய் பொழிந்துகப் பெய்து மாந்தித்
தோழயாம் பெரிது முண்டுந் தொண்டிக்க ளிதனை யென்றான்.

வஞ்சி" (சூளா. சுயம்.79.) முதிர்ந்த முலையினாளாகிய பிடிபோலும் பெண்ணினோடும் என்க. தோலன்-செருப்பையுடையவன். பெண்ணினோடும்தோலனாய், வில்லனாய், மரவுரியுடையனாய்த் தோன்ற. வடிநுனை வேலினான்-கூர்மை பொருந்திய நுனியைக்கொண்ட வேலையுடைய சீவகன். கண்டு-அவ்வேடனைப் பார்த்து. நீ உறைவது எம்மலையில் என்றான் என மாறியியைக்க.

1232. மாலைபோன்ற அருவியைச்சூடி. இதா: "அறிந்திலேனீதா" (*பரி.8:60*) என்பதற்கு, 'ஈதாவென்பது ஒரு மரூஉமுடிபு; அஃது இக்காலத்து இந்தாவென்று வழங்கப்படும்; சுட்டுநீண்டது' எனப் பரிமேலழகர் உரையெழுதியுள்ளார்; "பலிதாவென்றான்" (*பொன் வண்ணத்.33*); ''இந்தா விஃதோரிளங்குழவி'' (*கந்த. வள்ளியம்மை. 35.*) வரையின் நெற்றி-மலையின் உச்சியில். அருவிசூடித் தோன்றுகின்ற மலையினெற்றியில். கிளிசுமக்கலாற்றா-கிளியால் எடுக்கமுடியாத. மாலையந்தினைகள்-வரிசையாகிய அழகிய தினைக் கதிர்களை. வரையினெற்றியில் மாலையந்தினைகள் கிளி சுமக்கலாற்றாதனவாகக் காய்க்கும் புனம். தென்மேற்கு மூலையிலுள்ள குவடு; அம், அசை; குவடு-மலைச்சிகரம்.

1233. ஊழின்-முறையால். நீர்-நீங்கள். உரைத்தலும்-சீவகன் கூறுதலும். மோழலம்பன்றி-ஆண்பன்றி. முளவுமா-முள்ளம்பன்றி; "முளவுமா வல்சி யெயினர்" (*ஐங்.364:1.*) காதி-கொன்று. அட்ட-சமைத்த. போழ்-பிளந்த. நிணமாகிய புழுக்கலை. தேனாகிய நெய்யை.

(இ-ள்.) முறையால் நீர் உண்பதென்னென்று கேட்டபின், உவந்து பார்த்து, தோழ! ஆண்பன்றியோடே எய்ப்பன்றியையும் கொன்றுசமைத்த புழுக்கலைத் தேனை மிகவார்த்துத்தின்று பின்பு நெல்லாலாக்கினகள்ளாகிய இதனையும் உண்பேமென்றானென்க. *(68)*

1234. ஊனொடு தேனுங் கள்ளு
முண்டுயிர் கொன்ற பாவத்
தீனராய்ப் பிறந்த திங்ங
னினியிவை யொழிமி னென்னக்
கானில்வாழ் குறவன் சொல்லுங்
கள்ளொடூன் றேன்கை விட்டால்
ஏனையெம் முடம்பு வாட்ட
லெவன்பிழைத் துங்கொ லென்றான்.

(இ-ள்.) முற்பவத்தில் ஊன் முதலியவற்றையுண்டு உயிரையுங் கொன்ற பாவத்தாலே இவ்விடத்து எயினராய்ப்பிறந்தது; இனி இவற்றைக் கைவிடுமினென்றுகூற, கானக்குறவன், பலரும் நன்றென்று கூறும் கள் முதலியவற்றைக் கைவிட்டால் யாங்கள் எங்ஙனம் பிழைப்பேம், எம்முடம்பை நீ வாட்ட வேண்டா, ஒழிந்தவுடம்பு களை வாட்டுவாயாகவென்று சொன்னானென்க. *(69)*

1235. ஊன்சுவைத் துடம்பு வீக்கி நரகத்தி லுறைத னன்றோ
ஊன்றினா துடம்பு வாட்டித் தேவரா யுறைத னன்றோ
ஊன்றியிவ் விரண்டி னுள்ளு முறுதிநீ யுரைத்தி டென்ன
ஊன்றினா தொழிந்து புத்தே ளாவதே யுறுதி யென்றான்.

பொழிந்து உகப்பெய்து-மிகப்பெய்து. மாந்தி-தின்று. தோழ என்றது சீவகனை; விளி. பெரிதும் உண்டும்-மிகவும் உண்பேம். தொண்டிக்கள்-நெல்லாலாக்கின கள். யாம் தொண்டிக்கள்ளாகிய இதனைப் பெரிதும் உண்டும் என்றான் என மாறியியைக்க.

1234. ஊன்-மாமிசம். உயிரைக் கொன்ற பாவத்தால் இங்ஙன் ஈனராய்ப் பிறந்தது எனமாறியியைக்க; ஈனர்-இழிந்த வேட்டுவர். ஒழிமின்-கைவிடுங்கள். என்ன-என்றுசீவகன்கூற. சொல்லும்-சொல்லுவான். ஏனை-ஒழிந்த உடம்புகளை; இதன்பின் 'வாட்டுவாயாக' என்பதை வருவித்து முடிக்க. வாட்டல்-வாட்டாதே. எவன்பிழைத்தும்-எங்ஙனம் பிழைப்போம்; கொல், அசைநிலை. கைவிட்டால் எவன் பிழைத்தும்; எம் உடம்பு வாட்டல்; ஏனை வாட்டு என்றான் என்க.

1235. ஊனைச்சுவைபட உண்டு. உடம்பு வீக்கி-உடம்பைப் பெருக்கச்செய்து. ஊனைத்தினாது உடம்பைவாட்டி; வாட்டி-விரதத்தால்

(இ-ள்.) ஊனைச்சுவைத்து உடம்பைவீக்கி நரகத்திலுறைதல் நன்றோ? ஊனைத்தின்னாதே வாட்டித் தேவராயுறைதல் நன்றோ? கடைப்பிடித்து இவ்விரண்டினுள்ளும் நல்லது நீ கூறென்ன, ஊனைத் தவிர்ந்து தேவனாதலே உறுதி யென்றானென்க. (70)

1236. உறுதிநீ யுணர்ந்து சொன்னா யுயர்கதிச் சேறி யேடா
குறுகினா யின்ப வெள்ளங் கிழங்குணக் காட்டு ளின்றே
இறைவனூற் காட்சி கொல்லா வொழுக்கொடூன் றுறத்தல் கண்டாய்
இறுதிக்க ணின்பந் தூங்கு மிருங்கனி யிவைகொ ளென்றான்.

(இ-ள்.) நீ உறுதியுணர்ந்து கூறினாயாதலின், ஏடா! இனி உயர் கதியிலேபோவை; இறைவனூலிற் காணப்படுவன, கொல்லா விரதத்தோடே ஊன்றுறத்தலுங்காண்; ஆதலிற் காட்டிற்கிழங்கை யுண்ணவே இன்றே இன்ப வெள்ளத்தைச் சேர்ந்தாய்; இவ்வொழுக்கம் நினக்கு இறுதிக்கட் பேரின்பஞ் செறியுங் கனியாயிருக்கும்; குறிக்கொளென்றானென்க. (71)

1237. என்றலுந் தேனு மூனும் பிழியலு மிறுக நீக்கிச்
சென்றடி தொழுது செல்கென் றேம்பெய்நீள் குன்ற மென்று
குன்றுறை குறவன் போகக் கூரெரி வளைக்கப் பட்ட
பஞ்சவர் போல நின்ற பகட்டினப் பரிவு தீர்த்தான்.

(இ-ள்.) என்று கூறினவளவிலே, வேடன் தேன்முதலியவற்றைக் கைவிட்டுக் குறுகச்சென்று வணங்கி, என்குன்றே செல்வேனென்று கூறி அவன்போனானாக; அரக்குமாளிகையிலே நெருப்பாலே சூழப் பட்ட தருமன் முதலாயினாரைப் போலே காட்டுத்தீயால் வளைக்கப்

வாடச்செய்து. ஊன்றி-கடைப்பிடித்து. உறுதி-நல்லவற்றை. என்ன-என்று சீவகன் கூற. ஒழிந்து-அவற்றை நீக்கி. புத்தேள்-தேவன். உறுதி-நன்மை யாகும். என்றான்-என்று வேடன்கூறினான்.

1236. சேறி-செல்வாய். ஏடா:உயர்திணை ஆண்பால் முன்னிலை ஒருமை. இறைவனூல் காட்சி-வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவுடைய கடவுள் நூலிலே காணப்படுவன. ஒழுக்கு-ஒழுக்கம். கொல்லா வொழுக்கத்தோடு ஊனைத் துறத்தல் கண்டாய்; ஆதலால், கிழங் குண்ணவே இன்ப வெள்ளம் இன்றே குறுகினாய் என்க. இன்பம் தூங்கும் இருங்கனி-பேரின்பம் மிகுந்த பெரிய பழமாயிருக்கும். இவை-இவ்வொழுக்கம்; இவை இறுதிக்கண் இருங்கனியாகும்; கொள் என்றான் எனமாறியியைக்க; கொள்-குறிக்கொள்வாயாக.

1237. என்றலும்-என்று சீவகன் கூறியவுடன். பிழியல்-கள். இறுகநீக்கி-முற்றிலும் கைவிட்டு. சீவகனுடைய அடியைத்தொழுது. நீள்

பட்டு நின்ற யானைத்திரளின் வருத்தத்தை மழையைப்பெய்வித்து நீக்கினானென்க.

[1]தேவன்மலைக்கு அரணபாதத்திற்கும் நடுவே இவ்விரண் டறமுஞ் செய்தான். (72)

(வேறு)

1238. இலங்கொளி மரகத மிடறி யின்மணி
கலந்துபொன் னசும்புகான் றொழுகி மானினம்
சிலம்புபாய் வருடையொ டுகளுஞ் சென்னிநீள்
விலங்கல்சேன் றெய்தினான் விலங்கன் மார்பினான்.

(இ-ள்.) மணிகலந்து அசும்பு காலுதலாற் சிலம்பிலே பரந் தொழுகப்பட்டு, மானினம் மரகதத்தையிடறி வருடையோடு உகளுஞ் சென்னியையுடைய அரணபாதத்தை விலங்கல் போலு மார்பினான் எய்தினானென்க. (73)

1239. அந்தர வகடுதொட் டணவு நீள்புகழ்
வெந்தெரி பசும்பொனின் விழையும் வெல்லொளி
மந்திர வாய்மொழி மறுவின் மாதவர்
இந்திரர் தொழுமடி யினிதி னெய்தினான்.

குன்றம் செல்கு என்று; செல்கு-செல்வேன். குறவன்-வேட்டுவன். கூர்எரி-மிக்கதீ; ஈண்டுத்துரியோதனாதியர் அரக்கு மாளிகையிலிட்ட தீ. பஞ்சவர்-பாண்டவர். நின்ற-காட்டுத் தீயால் வளைக்கப்பட்டு நின்ற. பகட்டினப்பரிவு-யானைக் கூட்டங்களின் துன்பத்தை. எரியால் வளைக்கப்பட்ட பஞ்சவர்போல நின்ற பகட்டினத்தின் பரிவைத் தீர்த்தான்; "ஐவரென் றுலகேத்து மரசர்க ளகத்தார்க், கைபுனை யரக்கில்லைக் கதழெரி சூழ்ந்தாங்குக், களிதிகழ் கடாஅத்த கடுங்களி றகத்தவா, முளிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழல்" (*கலி.25:3-6.*)

(*உரை.*) [1]தேவன்-சுதஞ்சணன்.

1238. மரகதம்:பச்சைமணி. அசும்பு-ஊற்று; பொசிவு. கான்று= கால; கால-சிந்துதலால். ஒழுகி-பரந்து ஒழுகப்பட்டு. சிலம்பு-மலையில் வருடை: மலையில் வாழும் ஒருவகை ஆடு; "மழையாடு சிமைய மால்வரைக் கவாஅன், வரையாடு வருடை" (*பட்.138-9*); "அவன் மலைப், போருடை வருடை" (*நற்.359:7-8*); "குறுங்கால் வருடை" (*ஐங்.287.*) மானினம்வருடையொடு உகளுதல்: "கருங்கலை, கடும்பாட்டு வருடையொடு தாவனவுகளும், பெருவரை'' (*நற்.119:6-8.*) மணிகலந்து அசும்பு கான்று சிலம்பு ஒழுகி, மானினம் மரகதம் இடறி வருடையொடு

(இ-ள்.) விசும்பினடுவைத்தீண்டி மேனோக்கிச்செல்வ தொரு பொன்னினொளியை வெல்லும் ஒளியினையும், மந்திரத்தை விழையும் வாய்மொழியினையும், நீள்புகழினையுமுடைய மாதவ ரடியை வருந்தாமற் சேர்ந்தானென்க.

இதனால், தாள்வரையில் இருடிகளை முதலில் வணங்கினா னென்றார். (74)

(வேறு)

1240. முனிவரு முயன்று வான்கண் மூப்பிகந் திரிய வின்பக்
கனிகவர் கணனு மேத்தக் காதிகண் ணரிந்த காசில்
தனிமுதிர் கடவுள் கோயி றான்வலங் கொண்டு செல்வான்
குனிதிரை முளைத்த வெய்யோன் குன்றுசூழ் வதனை யொத்தான்.

(இ-ள்.) முனிவரும் வானிடத்துத் தமக்குவருகின்ற மூப்புக் கைவிட்டுக் கெடும்படியாக அவ்விடத்து இன்பக்கனியை நுகருந் தேவரும் முயன்றேத்தக் காதிகண்ணரிந்த கடவுள்கோயிலை

உகளும் சென்னியையுடைய நீள்விலங்கல் என மாறி யியைக்க; சென்னி-உச்சி. விலங்கல்-மலை; அரணபாதமலை. விலங்கல்போலும் மார்பினான்: சீவகன்.

1239. அந்தரஅகடு தொட்டு-ஆகாயத்தின் நடுவிடத்தைத்தீண்டி. அணவு பசும்பொனின்-மேல் நோக்கிச் செல்வதொரு பொன்னின் ஒளியை. விழையும்-ஒக்கும். மாதவர்-சைன முனிவர். அணவும் பொன்னினை வெல்லும் ஒளியையும் மந்திரத்தையுடைய வாய்மொழியையும் நீள் புகழையுமுடைய மாதவர் என மாறியியைக்க. மாதவருடைய அடியை, இந்திரர் தொழும் அடியை எனத் தனித்தனிப் பிரித்தியைக்க. அடியை எய்தினான்- வணங்கினான்.

1240. வான்கண்-ஆகாயத்திடத்து. மூப்பு இகந்து இரிய-தமக்கு வரும் கிழத்தன்மை நீங்கிக் கெடும்படியாக. இன்பமாகிய கனியை. கவர் கணனும்-உண்கின்ற தேவர்குழாமும். முனிவரும், இன்பக் கனி கவர் கணனும் முயன்று ஏத்த எனமாறி யியைக்க. காதி கண்ணரிந்த-ஞானாவ ரணீயம் முதலிய காதிகருமங்களைத் தன்னிடத்தே நில்லாதபடி வேரறுத்த; காதிகருமம்: "காதி வெவ்வினை கடையறு காலை" (*பெருங்.3 27:149.*) காசுஇல்-குற்றமில்லாத. தனிமுதிர் கடவுள்-ஒப்பற்ற பழைய கடவுள்; அருகன். காதிகண்ணரிந்தகடவுள்: "காதிக்கண் ணரிந்து வென்ற வுலகுணர் கடவுள்" (*சீவக.2713.*) கோயில்:சினாலயம். செல்வான்-செல் கின்றவன்; சீவகன்; பெயர். குனிதிரை-வளைந்த அலையைக்கொண்ட கடல்; ஆகுபெயர்.முளைத்த-தோன்றிய. குன்று-மேருமலையை.

வலங்கொண்டு செல்கின்றவன் இளஞாயிறு மேருவைச்சூழ்ந்த தன்மையை ஒத்தானென்க.

காதி கண்ணரிந்த-உபாதிகளைத் தன்னிடத்துநில்லாதபடி வேரறுத்த. *(75)*

1241. தண்கயக் குற்ற போதுந் தாழ்சினை யிளிந்த வீயும்
வண்கொடிக் கொய்த பூவும் வார்ந்துமட் டுயிர்ப்ப வேந்தித்
திண்புக ழறிவன் பாதந் திருந்துகைத் தலத்தி னேற்றிப்
பண்புகொள் குணங்கொள் கீதம் பாணியிற் பாடு கின்றான்.

(இ-ள்.) கயத்திற்பறித்த போதையும் கொம்பில் இணுங்கின வீயையும் கொடியிற்கொய்த பூவையும் மதுவுயிராநிற்க ஏந்திக் கைத் தலத்தாலே பாதத்தே யேற்றி இயல்புகொண்ட குணங்களைத் தன்னி டத்தே கொண்ட பாட்டைத்தாளத்தோடே பாடாநின்றானென்க. *(76)*

(வேறு)

1242. ஆதி வேதம் பயந்தோய்நீ யலர்பெய்ம் மாரி யமைந்தோய்நீ
நீதி நெறியை யுணர்ந்தோய்நீ நிகரில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
நாத னென்னப் படுவோய்நீ நவைசெய் பிறவிக் கடலகத்துன்
பாத கமலந் தொழுவேங்கள் பசையாப் பவிழப் பணியாயே.

அருகன் கோயிலுக்கு மேருமலையும், சீவகனுக்குச் சூரியனும் உவமைகள். அடி:3-4; "மாமேரு சூழ்வரு, மலர்கதிர்ப் பருதியிற் கிரணவே கன்றான், பலமுறை வலம்வர" *(மேரு. மன்னனும் தேவியும். 67.)*

1241. கயம் குற்ற போதும்-தடாகத்தில் பறித்த அரும்பையும்; குற்ற- பறித்த; போது-மலரும் பருவத்து அரும்பு; *சீவக.1228*, ந. சினை இளிந்த வீயும்-கொம்பில் பறித்த பூவையும்; இளிந்த-இணுங்கின; *சீவக.1479*, ந. கொடியினின்றும் கொய்த பூவையும் மட்டு வார்ந்து உயிர்ப்ப-தேன் ஒழுகிச் சிந்திக்கொண்டிருக்க. அறிவன்-அருகதேவன். கைத்தலத்தால் அறிவன் பாதத்தே ஏற்றி எனமாறியியைக்க. பண்பு கொள் குணங்கொள்-இயல்பு கொண்ட குணத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட. கீதம் பாணியிற் பாடுகின்றான்-பாட்டைத் தாளத்தோடு பாடுகிறான்; "ஓர் பாணிக்கீதம், பாடல் வேண்டுமென்று" *(பெருங்.3. 14:245-6.)* பாடுகின்றவன் சீவகன்.

1242. ஆதிவேதம்; சைன வேதம். மாரி-மழை. மாரியில் அமைந் தோய்நீ. காட்சி-அறிவு; நற்காட்சி முதலியன. நவை-குற்றம். பிறவி யாகிய கடல்; "பிறவிப் பெருங்கடல்" *(குறள்.10)* என்பதற்குப்

ஆதிவேதம்-கொலைமுதலிய நவிலாத வேதம். நீதிநெறி-சன் மார்க்கம். காட்சி-ஞானம்.

(இ-ள்.) இவையெல்லாஞ் செய்தாய் நீயாதலின், நின்னடியைத் தொழுவேமுடைய பிறவிக்கடலகத்துப் பற்றாகிய தொடர்ச்சி நீங்கும் படி திருவுள்ளம்பற்றாயென்றானென்க. (77)

1243. இன்னாப் பிறவி யிகந்தோய்நீ
யிணையி லின்ப முடையோய்நீ
மன்னா வுலக மறுத்தோய்நீ
வரம்பில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
பொன்னாரிஞ்சிப் புகழ்வேந்தே
பொறியின் வேட்கைக் கடலழுந்தி
ஒன்னா வினையி னுழல்வேங்க
ளுயப்போம் வண்ண முரையாயே.

இணையில் இன்பம்-அநந்தசுகம். மன்னாவுலகம்-சுவர்க்கம். மறுத்தல்-அதிற்போகத்தைத் தவிர்த்தல்.

(இ-ள்.) பொன்னெயில்வட்டத்தில்வேந்தே! இத்தன்மை யையாகிய நீ ஐம்பொறியாலே வேட்கைக்கடலிலேயழுந்திப் பொருந்தாத தீவினையாலே வருந்துவேம் உய்யப்போம் தன்மையை அருளிச்செய்யாயென்றானென்க. (78)

1244. உலக மூன்று முடையோய்நீ
யொண்பொ னிஞ்சி யெயிலோய்நீ
திலக மாய திறலோய்நீ
தேவ ரேத்தப் படுவோய்நீ

பரிமேலழகர், 'காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின் பிறவிப் பெருங்கடலென்றார்' என்று உரை எழுதியுள்ளார். உன்பாத மாகிய கமலத்தை. தொழுவேமாகிய எங்களுடைய. பசையாப்பு அவிழ- ஆசையாகிய தொடர்பு நீங்கும்படி. பணியாய்-திருவுள்ளம் பற்றுவாயாக. இது முதல் மூன்று பாடல்கள் சீவகன் அருகனைத் துதித்தன.

1243. இன்னாப் பிறவி இகந்தோய்-துன்பத்தைத் தருவதாகிய பிறவிப் பிணியினின்றும் நீங்கியவனே. மன்னா உலகம்-நிலையா தலையுடைய சுவர்க்கம்; உலகம் நித்தியம் என்பது தம் கொள்கை யாதலின் இப்பொருள் கூறுவர் சைனர்; "மூவா முதலா வுலகம் மொருமூன்றும்" (*சீவக.1, அடிக்.*) மறுத்தோய்-சுவர்க்கத்தின்பத்தை நீக்கி யவனே. வரம்பில் காட்சி-எல்லை காணமுடியாத அறிவு; அனந்த

அலகை யில்லாக் குணக்கடலே
யாரு மறியப் படாயாதி
கொலையி லாழி வலனுயர்த்த
குளிர்முக் குடையி னிழலோய்நீ.

திறல்-அநந்தவீரியம்.

(இ-ள்.) இவற்றையுடையையாகிய நிழலோய்! அறவாழியை வலனுயர்த்த எண்ணிறந்த குணக்கடலே! நீ எல்லாரும் அறியப்படு வாயாகவென்றுனென்க.

படாய்: செய்யாயென்னுஞ்சொல் செய்யென்கிளவியாய் நின்றது. இத்தேவபாணிக் கொச்சகவொருபோகு மூன்றாலும் இறைவனைப் பாடினான். (79)

(வேறு)

1245. அடியுலக மேத்தி யலர்மாரி தூவ
முடியுலக மூர்த்தி யுறநிமிர்ந்தோன் யாரே
முடியுலக மூர்த்தி யுறநிமிர்ந்தோன் மூன்று
கடிமதிலுங் கட்டழித்த காவலனீ யன்றே.

(இ-ள்.) அடியை உலகமேந்திப் பூமழைபெய்ய, முடிந்த வுலகத்தின் மூர்த்தியை உறும்படி முத்தியையடைந்தவன்

ஞானம். பொன் ஆர் இஞ்சிப் புகழ் வேந்து-பொன்னால் இயன்ற மதிலிலுள்ளபுகழையுடையகடவுளே. பொறியின்-ஐம்பொறிகளாலே. வேட்கையாகின்ற கடலில் ஒன்னா வினையின்-நன்மை பொருந்தாத அஷ்டகர்மமாகிய தீவினையால். உழல்வேம்-வருந்துவேம். உழல்வே மாகிய யாங்கள். உயப்போம்வண்ணம்-பிழைத்துப் போகம் விதத்தை.

1244. உலகம் மூன்று: நாகலோகம், பூலோகம், சுவர்க்கலோகம் என்பன; *சீவக.2813.* பொன்னிஞ்சிஎயில்-பொன்னெயில்வட்டம். அலகை இல்லா-அளவில்லாத; ஐ, சாரியை. குணக்கடல்: அநந்த ஞானாதி குணங்கள் என்பர்; *சீவக.2813,* ந. ''நற்கு ணக்கட லாடுத னன்றரோ'' *(கம்ப.கடவுள்.)* அறியப்படாயாதி-அறியப்படுவாயாக. கொலையில் ஆழிவலன் உயர்த்த-கொலைத்தொழிலில்லாத தருமசக்கரத்தை வலப் பக்கத்தே உயர்த்திய. வலனுயர்த்த குணக்கடலே என்க. முக்குடை: *சீவக.139,* அடிக்.

1245. அடியை உலகமேந்தி அலராகிய மாரியைத் தூவ; அலர் மாரி-பூமழை. முடிஉலக மூர்த்தி-முடிந்த உலகத்தின் மூர்த்தியை. உற-பொருந்தும்படி. நிமிர்ந்தோன்-முத்தியடைந்தவன்; பெயர். யாரே-

யார்தான்? அங்ஙனமடைந்தோன், காமம் வெகுளி மயக்கமென்கின்ற மூன்று மதிலையும் காவலழித்த நீயேயன்றே யென்றானென்க. (80)

1246. முரணவிய வென்றுலக மூன்றினையு மூன்றிற்
றரணிமேற் றந்தளித்த தத்துவன்றான் யாரே
தரணிமேற் றந்தளித்தான் றண்மதிபோ னேமி
அரணுலகிற் காய வறிவரனீ யன்றே.

(இ-ள்.) மூன்றுமதிலையுமழித்து, [1]அங்கம் பூர்வம் ஆதியென்கின்ற மூன்று ஆகமத்தாலும் உலகமூன்றின் தன்மையையும் தரணி மேலே தந்து வெளிப்படக்கூறின தத்துவன்யார்தான்? அங்ஙனங் கூறினவன், மதிபோலும் அறவாழியையுடைய உலகிற்கு அரணாய அறிவுக்கு வரனாயுள்ள நீயேயன்றே என்றானென்க. (81)

1247. தீரா வினைதீர்த்துத் தீர்த்தந் தெரிந்துய்த்து
வாராக் கதியுரைத்த வாமன்றான் யாரே
வாராக் கதியுரைத்த வாமன் மலர்ததைந்த
காரார்பூம் பிண்டிக் கடவுணீ யன்றே.

யார்தான்; யாரென்னும் வினா அறியான் வினாதலன்றி வியப்பின் கண் வந்தது; *புறநா.77:6, 257:5,* உரை. கடி-காவலையுடைய. மூன்று மதில்: முக்குற்றங்களாகிய மதிலை; கட்டழித்த-காவலை அழித்த. காவலனாகிய நீயன்றே. இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள்சீவகன்சாரணரைத் துதிப்பன.

1246. முரண் அவிய-மாறுபாடு கெட. மூன்றின்-மூன்று ஆகமத்தாலும். மூன்றினால் உலகமூன்றினையும் தந்து அளித்த தத்துவன். அளித்த-வெளிப்படக் கூறிய. தத்துவன்-உண்மைப்பொருளானவன். அறித்தான்: ஆகமத்தைக் கூறினவன். மதி-சந்திரன். நேமி-தருமசக்கரம். அரண்-பாதுகாப்பு. அறிவரன் நீ யன்றே-அறிவுக்கு வரனாயுள்ள நீயல்லவா. நேமியையுடைய உலகிற்கு அரணாகிய அறிவரனீயன்றே எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]அங்கம் முதலியன சைனாகமங்கள்; 'அங்காகமம், பூர்வாகமம், பகுசுருதியாகமம்' *(சீவக.2813, ந.)*; "ஆறிரண் டங்கமு மாய்ந்தீரேழ் பூர்வமுங், கூறிரண்டெண் கேள்விகளிற் குன்றாமற்-றேறி, வரந்தருநல் லோத்துரைக்கும் வாய்மையார் பாதம், நிரந்தரநான் வந்திப்ப னின்று" வாய்மையார் பாதம், நிரந்தரநான் வந்திப்ப னின்று" *(சீவசம்போதனை.)*

1247. தீராவினை-விடாத தீவினை. தீர்த்தமென்றது ஆகமத்தை; "உழல்வார்கள் சொற் றீர்த்த மென்று......தெளியேன்மின்" (தே.திருஞா

(இ-ள்.) தீவினையைப்போக்கி ஆகமத்தை அருளிச்செய்து மேல்வருதலில்லாத வீட்டினையுரைத்த வாமன் யார்தான்? அங்ஙன முரைத்த வாமன் நீயேயன்றேயென்றானென்க.

இவைமூன்றாலும் [1]சாரணரைப்பாடினான்.

பா, [2]முற்கூறியவே; கந்தருவ மார்க்கத்தால் இடைமடக்கின.(82)

(வேறு)

1248. அம்மலைச் சினகரம் வணங்கிப் பண்ணவர்
பொன்மலர்ச் சேவடி புகழ்ந்த பின்னரே
வெம்மலைத் தெய்வதம் விருந்து செய்தபின்
செம்மல்போய்ப் பல்லவ தேய நண்ணினான்.

[1]சினகரம்- ஜிநக்ருஹம்

(இ-ள்.) அவ்வரணபாதத்தில் ஸ்ரீகோயிலைவணங்கி அவ் விடத்திற் சாரணருடைய அடியைப்புகழ்ந்தபின்பாக, இயக்கி விருந்துசெய்தபின்பு, தலைவன், சாரலைப்போய்ப் பல்லவதேயத்தை நண்ணினானென்க. *(83)*

1249. அரியலார்ந் தமர்த்தலி னனந்தர் நோக்குடைக்
கரியவாய் நெடியகட் கடைசி மங்கையர்
வரிவரால் பிறழ்வயற் குவளை கட்பவர்
இருவரை வினாய்நகர் நெறியின் முன்னினான்.

கருகாவூர்.10.) தெரிந்துய்த்து-அருளிச்செய்து. வாராக்கதி-திரும்பி வருதலில்லாத மோட்சத்தை. வாமன்-அருகன்; *சீவக.160, 2738.* ததைந்த-நெருங்கிய. பிண்டிக்கடவுள்-அருகன்; பிண்டி-அசோகு. வாமன், கடவுளாகியநீஅன்றே.

(உரை.) [1]இங்கேசாரணரென்றது ஆலயத்திற்கு வந்திருந்த ஸஜீவ ராகிய முனிவரைஎன்பர். [2]முற்கூறியவேயென்றது, 'தேவபாணிக்கொச்சக ஒருபோகு' *(சீவக.1244)* என்றதை.

1248. அம்மலைச் சினகரம்-அரணபாத மலையிலுள்ள சினா லயத்தை. பண்ணவர்-சாரணருடைய. பின்னரே-பின்பாக; ஏ, அசை நிலை. வெம்மலைத்தெய்வதம்-விரும்பத்தக்க அம்மலையிலுள்ள இயக்கியாகிய தெய்வம். செம்மல்:சீவகன். போய்-அம்மலைச்சாரலை அடைந்து.

(உரை.) [1]விஷ்ணுக்ருஹம் விண்ணகரமென்றும், இராஜக்ருஹம் இராஜகரம் என்றும் மருவியமைபோல, ஜினக்ருஹம் என்பது சினகரம் என்றாயிற்று.

(இ-ள்.) மதுவையுண்டு பொருதலின், மயங்கிய நோக்குடைய கொடிய வாய் நெடிய கண்ணையுடைய கடைசிமங்கையர் குவளையக் களைபறிப்பாரிரு வரை வழிகேட்டு அந்தநெறியாலே நகரையணுகினானென்க.

இருவரும் ஒக்கக்கூறுதலின், அவ்வழியே போனான். (84)

1250. அன்னமு மகன்றிலு மணிந்து தாமரைப்
பன்மலர்க் கிடங்குசூழ் பசும்பொற் பாம்புரிக்
கன்னிமூ தெயில்கட லுடுத்த காரிகை
பொன்னணிந் திருந்தெனப் பொலிந்து தோன்றுமே.

மகன்றில்-ஒருபுள். பாம்புரி-கீழே புறப்படப் படுத்தது.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் முன்னினபொழுது, அன்னமும் மகன்றிலும் அணியப்பட்டுக் கிடங்குசூழ்ந்த பாம்புரியையுடைய மூதெயில், கடலை உடையாகவுடுத்த நிலமகள் பூணனிந்திருந்த தன்மைத் தெனப் பொலிந்துதோன்றா நிற்குமென்க. (85)

1249. அரியல் ஆர்ந்து-கள்ளைப் பருகி. அமர்த்தலின்-கண்கள் ஒன்றோடொன்று பொருதலால். அனந்தர்நோக்குடை-மயக்கம் கொண்ட பார்வையையுடைய. கரியவாய், நெடிய கண்ணையுடைய கடைசி மங்கையர்; என்றது உழத்தியரை. வரியையுடைய வரால்மீன் பிறழ்கின்ற வயலில். குவளை கட்பவர்-குவளைமலரைக் களையாகப் பறிப்பவர். மங்கையராகிய கட்பவரிருவரை. வினாய்-போதற்குவழியை வினவி. நெறியின்-அம்மங்கையர்கூறிய வழியால் நகரை முன்னினான்-பல்லவதேயத்துள்ளசந்திராபமென்று நகரைஅணுகினான்.

1250. மகன்றில்: இது நீரில்வாழும் பறவைகளுள் ஒன்று; ஆணும் பெண்ணும் பிரிவின்றி இணைந்து வாழும் தன்மையையுடையன; இவை மருதத்திணைக் குரியவை; *சீவக.302; நம்பி.23;* "நீருறை மகன்றில்" *(குறள்.57)* "குறுங்கான் மகன்றில்" *(ஐங்.381:4);* "அலர்ஞெமன் மகன்றில்" *(பரி.8:44.)* அணிந்து-அணியப்பட்டு. தாமரையாகிய பல மலரையுடைய கிடங்கு; என்றது அகழியை. பாம்புரி-மதிலினடியிலுள்ள ஆளோடிகள்; *(சீவக.1444;* "பத்திரப் பாம்புரி யத்தகக் கலாஅய்" *(பெருங்.3. 3:17.)* கன்னிமூதெயில்-ஒருவரும் புகுதற் கரிய பழைய மதில். கிடங்குசூழ்ந்த எயில், பாம்புரியையுடைய எயில் என இயைக்க. கடலை ஆடையாக உடுத்த காரிகை; பூமிதேவி. பொன்-ஆபரணம்; ஆகுபெயர். எயிலுக்குப் பூமிதேவியும், எயிலைச் சூழ்ந்து கிடந்த கிடங்கு முதலியவற்றிற்குப் பூமிதேவியின் ஆடையாகிய கடலும், மற்றைய ஆபரணங்களும் உவமைகள். பொலிந்து-பொலிவு பெற்று.

1251. அகிறரு கொழும்புகை மாடத் தாய்பொனின்
முகிறலை விலங்கிய மொய்கொ ணீள்கொடிப்
பகறலை விலங்குசந் திராபம் பான்மையின்
இகறலை விலங்குவேற் காளை யெய்தினான்.

பொன்னின்கொடி; முகில் அவ்விடத்தினின்றும் விலங்கு தற்குக்காரணமான கொடி.

(இ-ள்.) அகிலுண்டாக்கின புகையையுடைய மாடத்திற் கொடி பகலை இடத்தேசென்றுவிலக்கும் சந்திராபமென்னும் நகரைக்காளை பான்மையி னெய்தினானென்க.

முகில்தலை விளங்கிய மாடத்திற் கொடியுமாம். (86)

1252. மலரணி மணிக்குட மண்ணு நீரொடு
பலர்நலம் பழிச்சுபு பரவ வேகினான்
அலர்கதிர் கரும்பிளை மடுப்ப வாய்நகர்
உலகளந் தானென வுள்புக் கானரோ.

அலர்கதிர்-எழுகின்ற ஞாயிறு. கரும்பிளை-கரிய பிள்ளை. இவன் வடக்குநோக்கிச் செல்கின்றபொழுது மேற்கிருந்த [1]கொடி ஞாயிற்றின்மேற் செல்லவே கொடிவலமாம்.

(இ-ள்.) கொடிவலம்பெற்று உலகளந்தானென்னும்படி நகரினுள் புக்கவன், தன்னைப் பின்பு அரசன்பரிவாரத்தார் பலரும் மணிக்குடத்தின் மண்ணு நீராலே ஆட்டிப் பரவும்படி ஏகினா னென்க.

1251. அகில்தரு-அகிலாலுண்டாக்கின. புகையையுடையமாடத்து. முகில் தலைவிலங்கிய-மேகம் அவ்விடத்தினின்றும் விலங்கு தற்குக் காரணமான. பொனின்கொடி-பொன்னாலாகிய கொடி. மாடத்தே உள்ள பொனின்கொடி பகல்தலை விலங்கும்; பகல்தலை விலங்கும்-சூரியனை அதன் இடத்தே சென்று விலக்குகின்ற. பான்மையின்-முறையால். இகல் தலை விலங்கு வேற்காளை-பகைவர் களத்தினின்றும் நீங்குதற்குக் காரணமான வேலையுடைய சீவகன். சந்திராபமென்னும் நகரைக்காளை எய்தினான்.

1252. மலரை அணிந்த மணிக்குடத்தில் மண்ணுநீரால்; நீரொடு-நீரால்; உருபுமயக்கம். பலர்-பல்லவதேயத்துப் பலரும். நலம்பழிச்சுபு பரவ-தன் நன்மையைப் புகழ்ந்து ஏத்தும்படி. கதிர்-சூரியன். கரும்பிளை-கரிய பிள்ளை; காக்கை. மடுப்ப-நெருங்க. கரும்பிளை கதிரை மடுப்ப

அது, "மழகளிற் றெருத்திற் றந்த மணிக்குட் மண்ணு நீரால், அழகனை மண்ணுப்பெய்தாங்கு" (சீவக.1345) என்பதனானுணர்க. இந் நிமித்தத்தின் பயன் அது. இனி நாட்டிற்கும் ஊரிற்கும் நிமித்த மென்றுவைத்து இரண்டு நிமித்தமென்பாருமுளர். (87)

(வேறு)

1253. சந்தனக் காவு சூழ்ந்து சண்பக மலர்ந்த சோலை
வந்துவீழ் மாலை நாற்றி மணியரங் கணிந்து வானத்
திந்திர குமரன் போல விறைமக னிருந்து காண
அந்தர மகளி ரன்னார் நாடக மியற்று கின்றார்.

(இ-ள்.) அவன் சென்றவளவிலே, மகளிரன்னார் பலருங் கூடி, காவைச் சூழ்ந்து சண்பகமலர்ந்த சோலையில் அரங்கை நிலத்தே வந்துவீழும் மாலையை நாற்றி அணிந்து குமரன்போலே இறை மகனிருந்துகாண, நாடகத்தை நடத்தா நின்றாரென்க. (88)

1254. குழலெடுத் தியாத்து மட்டார் கோதையிற் பொலிந்து மின்னும்
அழலவிர் செம்பொற் பட்டங் குண்டல மாரந் தாங்கி
நிழலவி ரல்குற் காசு சிலம்பொடு சிலம்ப நீடோள்
அழகிகூத் தாடு கின்றா ளரங்கின்மே லரம்பை யன்னாள்.

எனமாறியியைக்க. உலகளந்தான் என-திருமாலைப்போல. கரும்பிள்ளை கதிரை மடுப்ப, உலகளந்தானென் நகருள் புக்கவன், பலரும் தன்னை மண்ணு நீராட்டி, நலம் பழிச்சுபு பரவ ஏகினான் எனமாறி முடிக்க.

(உரை.) [1]கொடி-காக்கை; காக்கை வலமாதல் நல்லசகுன மென்பர்.

1253. காவு-சோலையை. வந்துவீழ்-நிலத்தே வந்துவீழும். நாற்றி-தொங்கவிட்டு. சோலையில் அரங்கை வந்துவீழ் மாலையை நாற்றி அணிந்து என மாறியியைக்க. வானம்-சுவர்க்கம். இந்திரகுமரன்-சாய்ந்தன். இறைமகன்: சீவகன். அந்தரமகளிரன்னார்-தேவமங்கை யரைப் போன்றவர்கள். நாடகம் இயற்றுகின்றார்-நாடகத்தை நடத்தி னார்கள்.

(மேற்.) அடி, 3: நன். பொது. 59, மயிலை.; சங்கர.

1254. குழல்-கூந்தலை. யாத்து-தூக்கிக்கட்டி. மட்டு-தேன். கோதையில் பொலிந்து-மாலையைச் சூடியதால் பொலிவுபெற்று. அழல் அவிர்-நெருப்பைப்போல் விளங்குகின்ற. பட்டத்தையும் குண்டலத்தையும் ஆரத்தையும் தாங்கி. நிழல் அவிர் அல்குற்காசு-ஒளிவிளங்குகின்ற அல்குலிற் கட்டிய பல மணிகள்; காசு-மணி. காசு,

(இ-ள்.) அரம்பையையொப்பாளாகிய அழகி, குழலை எடுத்துக்கட்டி மாலையாலே பொலிவுபெற்றுப் பின்பு பட்ட முதலியவற்றைத் தாங்கிக் காசு சிலம்போடே சிலம்ப அரக்கின் மேலேகூத்தாடாநின்றாளென்க.

"வாடிய வண்டளி ரன்ன மேனி, ஆடியன் மகளி ரமைதி கூறின், நெறியி னீங்கிய நெடிய ரல்லோர், குறியிற் குறைந்த குருகிய ரல்லோர், பாற்பட வில்லாப் பருமை யில்லோர்" என்னும் சூத்திரத் திற்கூறிய நிலைகளுடனே ஆசிரியனிட்ட அழகு கிடத்தலின், அழகி யென்றார். (89)

1255. தண்ணுமை முழவம் வீணை குழலொடு குயிலத் தண்பூங்
கண்ணொடு புருவங் கைகால் கலையல்கு னுசுப்புக் காமர்
ஒண்ணுதல் கொண்ட வாடற் றொட்டிமை யுருவ நோக்கி
வெண்ணெய்தீ யுற்ற வண்ண மாடவர் மெலிகின் றாரே.

(இ-ள்.) அங்ஙன மாடுகின்ற ஒண்ணுதலையுடையாள், தண்ணுமை முதலியன வாசியாநிற்கக் கண்முதலியவற்றாற்கொண்ட கூத்தினது ஒற்றுமை வடிவைநோக்கி ஆடவர் வெண்ணெய் தீயுற்றாற் போலே மெலியாநின்றாரென்க. (90)

சிலம்பொடு சிலம்ப; சிலம்ப-ஒலிக்க. நீண்டதோளையுடைய அழகியாகிய அரம்பையன்னாள் அரங்கின்மேல் கூத்தாடுகின்றாள் என்க. அழகி கூத்தாடுதல்: "ஆடலும் பாடலு மழகும்" (*சிலப்.3:8.*); "ஆடலும்பாடலுமழகுங்காட்டி" (*மணி.18:104.*)

1255. தண்ணுமை-குடமுழவு; தண்ணுமையும்முழவும்: *பெருங்.1. 37:91, 38:175.* குழல்-புல்லாங்குழல். குயில-ஒலித்தல்செய்ய. பூப்போலும் கண். கலை-மேகலை. நுசுப்பு-இடை. காமர்-அழகிய. ஒண்ணுதல்: பெயர். கண் முதலியவற்றால் கொண்ட. ஆடல்-கூத்தி னுடைய. தொட்டிமை உருவம்-ஒற்றுமையுள்ள வடிவத்தை; "தொட்டிமை யுடைய வீணை", "தொட்டிமை யுருவந் தோன்ற" (*சீவக.2047, 2085*); "தொட்டிமை கலந்த" (*பெருங்.1. 50:8*); "தொட்டிமை யுடைய தொண்டன்" (*தே. திருநா. ஆரூர். 3.*) வெண்ணெய் தீயுற்றார் போல்மெலிதல்: *சீவக.1309, 1597, 2627*; "தீயுறு வெண்ணெயி னுருகு நெஞ்சமொடு" (*பெருங்.1. 33:153*); "வெண்ணெயின் குன்றந் தீயால் வெதும்புகின்றதனோ டொத்தான்" (*சூளா. கல்யாண. 194*); "வெங்கனல் வெண்ணெய்போன்றுடைந்து" (*மேரு. நால்வரும். 68.*)

1256. பாடலொ டியைந்த வாடல் பண்ணமை கருவி மூன்றும்
கூடுபு சிவணி நின்று குழைந்திழைந் தமிர்த மூற
ஓடரி நெடுங்க ணம்பா லுளங்கிழிந் துருவ வெய்யா
ஈடமை பசும்பொற் சாந்த மிலயமா வாடு கின்றாள்.

(இ-ள்.) அவள் பின்னும் பாட்டோடே பொருந்திய கூத்தும் வாச்சியமுமாகிய இம்மூன்றுங்கூடிப் பொருந்திநின்று [1]மெல்கிக் கலந்து இனிமை மிகக் கண்ணாலெய்து இடுதலமைந்த சாந்தமழிய ஆடாநின்றாளென்க.

சாந்தம், [2]அவள்பெயராக்கி அதற்கேற்பவுமுரைப்ப. (91)

1257. வாணுதற் பட்ட மின்ன வார்குழை திருவில் வீசப்
பூண்முலைப் பிறழப் பொற்றோ டிடவயி னுடங்க வொல்கி
மாணிழை வளைக்கை தம்மால் வட்டணை போக்கு கின்றாள்
காண்வரு குவளைக் கண்ணாற் காளைமே னோக்கி னாளே.

(இ-ள்.) மாணிழை, பட்டம் மின்னக் குழைவீசப் பூண் முலையிலே பிறழத்தோடு இடப்பக்கத்தே நுடங்க ஒல்கிக் கையாலே வட்டணைபோக்குகின்றவள் கண்ணாலே காலைமேலே பார்த்தாளென்க.

கைவட்டணையாவன:அபவேட்டிதம், உபவேட்டிதம், வியாவர்த்திதம், பரிவர்த்திதம்; இவை பிறைக்கையாம். "தற்சனி முதலாப் பிடித்த லகம்வரின், அத்தொழி லாகு மபவேட் டிதமே", "தற்சனி முதலாக விடுத்தல் புறம்வர, உயத்த லாகு முபவேட் டிதமே", "கனிட்ட முதலாப் பிடித்த லகம்வர, விடுத்த லாகும்

1256. பாடல்-கண்டப்பாட்டு. ஆடல்-கூத்து. பண்ணமைகருவி-இசைபொருந்திய வாத்தியம். மூன்றும்:இவை நிருத்த கீத வாச்சிய மென்றும், கொட்டாட்டுப் பாட்டென்றும் கூறப்படும். கூடுபு சிவணி நின்று-கூடிப் பொருந்தி நின்று. இழைந்து-கலந்து. அமிர்தம் ஊற-இன்பம் மிகும்படி. அரி-செவ்வரி. கண்ணாகிய அம்பால். உருவ-ஊடுருவிப்பாயும்படி; எய்யா-எய்து. ஈடு அமை சாந்தம்-இடுதலமைந்த சாந்து. இலயமா=லயமாக-அழிய. சாந்தம் அழிய ஆடுகின்றாள்.

(உரை.) [1]மெல்கி-குழைந்து. [2]கூத்தாடுகின்றவள்.

1257. நுதற்பட்டம்-நெற்றிப்பட்டம். குழை-குண்டலம். திருவில் வீச-இந்திர வில்லைப்போல் ஒளிவிட. பூண். ஆபரணம். முலையில் பூண் பிறழ; பிறழ-அலைய. தோடு இடவயின் நுடங்க-தோடு இடப் பக்கத்தே அசைய. ஒல்கி-அசைந்து. மாணிழை:கூத்தி; எழுவாய்.

வியாவர்த் திதமே", "கனிட்ட முதலா விடுத்தல் புறம்வரப், படுத்த லாகும் பரிவர்த் திதமே", "ஆன்ற வபவேட் டிதமுப வேட்டிதம், தோன்றும் வியாவர்த் திதத்தோடு-மூன்றும், பரிவர்த் திதமு மெனப்பகர்ந்தாரித்தை, உரிமைப் பிறைக்கையாலூர்.'' *(92)*

1258. நோக்கினா ணெடுங்க ணென்னுங்
குடங்கையா னொண்டு கொண்டு
வாக்கமை யுருவின் மிக்கான்
வனப்பினைப் பருக விப்பால்
ஆக்கிய விலய நீங்கிற்
றணங்கனா ணெங்கண் பில்கி
வீக்குவார் முலையி னெற்றி
வெண்முத்தஞ் சொரிந்த வன்றே.

(இ-ள்.) பார்த்தவள், கண்ணென்னும் குடங்கையாலே முகந்து கொண்டு கவிகளாற் புகழ்தலாகா வடிவின்மிக்கானழகைப் பருகுதலாலே, இவ்விடத்துக் கண்முதலியவற்றாலாக்கிய தாளவறு திகள் நீங்கின. பின்பு இமையாமை நோக்கி நின்றதனாற் கரித்து அவள்கண்கள் சிறுதுவளையை வீசி முலைத்தலையிலே நீரைச் சொரிந்தனவென்க.

இது [1]பெருமைபற்றிய மருட்கையென்னும் மெய்ப்பாடு; கண் கரித்து நீர்வீழ்தலின், அழுகையென்னும் மெய்ப்பாடாகாது. *(93)*

வளையையுடைய கையால். வட்டணை-கமலவர்த்தனை; போக்கு கின்றாள்-காட்டுகின்றவள்; *சீவக.675*, ந. அடிக். காண்வரு-அழகு விளங்கும்; *முருகு.165*, ந. காளைமேல்-சீவகன்மீது.

1258. குடங்கை-உள்ளங்கை; நொண்டுகொண்டு-முகந்துகொண்டு; "குடங்கையி னொண்டு கொள்ளவுங் கூடும்" *(சிலப். 10:85.)* கண் என்னும் குடங்கையால்நொண்டு கொண்டு; *சீவக.1630, 1783, 2553.* வாக்கு அமை உருவின்-கவிகளாற் புகழ்தலாகாத வடிவால்; அமைதல்-இன்மையாதல்; *சீவக.107*, ந.; வாக்கு அமை-திருத்தம் அமைந்த வெனலுமாம்; *சீவக.667, 1473*, ந. பருக-கூத்தி பருகுதலாலே. இப்பால்-இவ்விடத்து. ஆக்கிய-கண் முதலியவற்றால் உண்டாக்கிய. இலயம் நீங்கிற்று-தாளஅறுதிகள்நீங்கின. அணங்கனாள்-இமையாநாட்டத்தை யுடையமையால்தெய்வமகள்போன்றகூத்தி. பில்கி-கரித்து ஊறி. வீக்கு வார்-கட்டிய கச்சு. நெற்றி-உச்சியில் வெண்முத்துப் போலும் நீரை. கண்கள்சொரிந்தன.

(உரை.) [1]*தொல். மெய்ப்.7.*

1259. செருக்கய னெடுங்க ணாளத்
திருமகன் காண்ட லஞ்சி
நெருக்கித்தன் முலையின் மின்னு
நிழன்மணி வடத்தை மாதர்
பொருக்குநூல் பரிந்து சிந்தாப்
பூவெலாங் கரிந்து வாடத்
தரிக்கிலாள் காமச் செந்தீத்
தலைக்கொளச் சாம்பி னாளே.

பொருக்கு-பொருவுக்கு;[1]நிலக்குப்போல. அந்நூலெனச்சுட்டுக.

(இ-ள்.) பொருகின்ற கயல்போலும் கண்ணாள், தன் கண்ணீரை [2]உலோகபாலன் காண்டற்கஞ்சி அதற்கொப்புக்கு முத்து வடத்தைத் தன்முலையினாலே நெருக்கி அந்நூலை அறுத்துச் சிந்தி அம்மாதர் பூவெல்லாம் வாடும்படி காமத்தீத் தலைக்கொள்ளு தலாலேதரிக்கிலாளாய்க் கெட்டாளென்க. (94)

1260. கன்னிமை கனிந்து முற்றிக்
காமுறக் கமழுங் காமத்
தின்னறுங் கனியைத் துய்ப்பா
னேந்தலே பிறர்க ளில்லை
பொன்னினா லுடையுங் கற்பென்
றுரைத்தவர் பொய்யைச் சொன்னார்
இன்னிசை யிவற்க லாலென்
னெஞ்சிட மில்லை யென்றாள்.

1259. செருக்கயல் நெடுங்கணாள்-பொருகின்ற கயல்மீன் போலும் நீண்ட கண்ணையுடைய கூத்தி. திருமகன்:உலோகபாலன். தனக்குச் சீவகன். பாலுண்டான அன்பை அரசன் காணுதற்கு அஞ்சி. நிழல்-ஒளி. மணி முத்து. மாதர்:கூத்தி; சுட்டு. பொருக்கு-கண்ணீரின் ஒப்புக்காக. நூல் பரிந்து- முத்துக்கோக்கப்பட்ட அந்நூலை அறுத்து. பொருக்கு, மின்னுகின்ற நிழலை யுடைய தன் முலையினால் நெருக்கி நூலைப் பரிந்து என மாறியியைக்க. சிந்தா-சிந்தி. காமத்தீத் தலைக் கொள்ளுதலால் தரிக்கிலாளாகிச் சாம்பினாள் என மாறியியைக்க. தலைக்கொள-இடங்கொள்ளுதலால்; எச்சத்திரிபு. சாம்பினாள்-வருந்திக் கெட்டாள்.

(உரை.) [1]பொருவுக்கு என்பது பொருக்கென உகரச்சாரியை குறைந்து வந்தது செய்யுள் விகாரம்; "நிலக்குப் பொறை" (குறள், 570, 572) போல. [2] உலோகபாலன்: பல்லவதேயத்தரசனான தனபதியின் மகன்; பதுமையின்சகோதரன்.

(இ-ள்.) இவற்கல்லது என்னெஞ்சு இடமில்லையாயிருந்தது; ஆதலிற் கன்னித்தன்மையோடே முற்றிக்கனிந்து கமழும் காமமாகிய பழத்தை நுகர்வான் இவனே; வேறு இதற்குரியாரில்லை; இத்தன்மை கூறாதே, பரத்தையர்க்குக் கற்புப் பொருளான் உடையுமென்று கூறினவர்பொய்கூறினாரென்று கருதினாளென்க. *(95)*

1261. கருஞ்சிறைப் பறவை யூர்திக் காமரு காளை தான்கொல்
இருஞ்சுற வுயர்த்த தோன்ற லேத்தருங் குருசி றான்கொல்
அரும்பெறற் குமர னென்றாங் கறிவயர் வுற்று நின்றாள்
திருந்திழை யணங்கு மென்றோட் டேசிகப் பாவை யன்னாள்.

(இ-ள்.) தேசிகப்பாவை, அத்தன்மையானவள், குமரன் மயிலூர்தியையுடைய முருகனோ! சுறவையுயர்த்த விளக்கத்தையுடைய காமன்றானோ என்று அறிவுவருத்தமுற்று நின்றாளென்க.

தேசிகப்பாவை: அவள்பெயர். அத்தன்மையாளென்றது, அவள் கல்வி முதலியவற்றைச்சுட்டிற்று. பாவையொப்பாள் பாடமாயின், உவமை கூறியது; இவட்குப் பெயராகாமையுணர்க. *(96)*

1260. கன்னிமை கனிந்து-கன்னித்தன்மை முதிர்ந்து; "கன்னிமை கனிந்த காலத்தார்" *(பரி.19:90.)* காமுற-விருப்பமுறும்படி. கன்னிமை முற்றிக் கனிந்து கமழும் காமமாகிய நறுங்கனியை; *குறள், 1191;* இனிய நறிய கனி. துய்ப்பான் ஏந்தலே-நுகர்பவன் இச்சீவகனே. பிறர்கள் இதற்கு உரியவரில்லை. கற்பு பொன்னினால் உடையும் என்று உரைத்தவர் என மாறியியைக்க. கற்பு பொன்னினால் உடையும்-பரத்தையருடைய கற்பு பொருளால் கெடும்; *சீவக.1597;* 'பதிவிரதையைக் கெடுக்கப் பதினைந்து பொன்' என்பது ஒரு பழமொழி. இவற்கு-சீவகனுக்கு. இன்னிசையை யுடைய இவற்கல்லது பிறர்க்கு என்னெஞ்சு இடமில்லை.

1261. கரிய சிறகையுடைய பறவை: என்றது ஈண்டு மயிலை. பறவையை ஊர்தியாகவுடைய காளை; முருகன். இருஞ்சுறவு-பெரிய சுறாமீன். சுறவைக்கொடியாக உயர்த்திய தோன்றலாகிய ஏத்துதற்கரிய குருசில்-மன்மதன். அரும்பெறற்குமரன்-பெறுதற்கரிய இச்சீவகன். குமரன், காளை தான்கொல், குருசில்தான்கொல் என்று அயர்வுற்று நின்றாள் என மாறியியைக்க. இழை-ஆபரணம். அணங்கு-தெய்வம். தேசிகப்பாவை: கூத்தியின்பெயர். இழையையுடைய அணங்குபோன்ற மெல்லிய தோளையுடைய தேசிகப்பாவையாகிய அன்னவள்; எழுவாய்.

1262. போதெனக் கிடந்த வாட்கண்
புடைபெயர்ந் திமைத்தல் செல்லா
தியாதிவள் கண்ட தென்றாங்
கரசனு மமர்ந்து நோக்கி
மீதுவண் டரற்றுங் கண்ணி
விடலையைத் தானுங் கண்டான்
காதலிற் களித்த துள்ளங்
காளையைக் கொணர்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) இவள்கண் புடைபெயர்ந்து இமைக்கின்றதில்லை; கண்டவுருவம் யாதென்று அவ்விடத்தே அரசனும் பொருந்திப் பார்த்துத் தானும் அவ்விடலையைக்கண்டான்; அப்பொழுதே அவன்மேல் விருப்பத்தாலே நெஞ்சு களித்தது; அதனாலே காளையை இங்ஙனங் கொண்டுவாருங்கோளென்றானென்க. *(97)*

(வேறு)

1263. கைவளர் கரும்புடைக் கடவுளா மெனின்
எய்கணை சிலையினோ டிவன்க ணில்லையால்
மெய்வகை யியக்கருள் வேந்த னாகுமென்
றையமுற் றெவர்களு மமர்ந்து நோக்கினார்.

கை-ஒழுக்கம்.

1262. போது-மலர். போதெனக்கிடந்தகண், வாள்போலும்கூரிய கண் என்க; "போதுகண் டனைய வாட்கண்" *(சீவக.1265.)* தேசிகப் பாவையினுடைய கண். புடைபெயர்ந்து-அசைந்து. இமைத்தல் செல்லாது- இமைக்கின்றதில்லை. கண்டது- பார்த்த உருவம். கண்டது யாதென்று ஆங்கு அரசனும் நோக்கி என மாறியியைக்க. அரசன்: உலோகபாலன். அமர்ந்து நோக்கி-பொருந்திப்பார்த்து; *சீவக.1263, 1264.* மீது-மேலே. கண்ணி-பூமாலை. கண்ணியையுடைய விடலை என்றது சீவகனை. தானும் என்றது உலோகபாலனை. தானும் விடலையைக் கண்டான். காதலின்- சீவகன்மீதுள்ள விருப்பத்தால். உள்ளம் களித்தது- உலோகபாலனுடைய மனம் மகிழ்ச்சி கொண்டது. காளையை-சீவகனை.

1263. கைவளர்-இல்வாழ்க்கையாகும் ஒழுக்கம் வளர்தற்குக் காரணமான; கரும்பை வில்லாக உடைய கடவுள்-மன்மதன். எனின்- என்றால் கணையோடு சிலை இவன்கண் இல்லை; இவன்கண்- சீவகனிடத்து; ஆல்: அசைநிலை. மெய்வகை- சீவகனுடைய உடம்பின் திறத்தைப் பார்த்தால். வேந்தனாகும்-வேந்தனாயுள்ளவன் போலும் அமர்ந்து நோக்கினார்: *சீவக.1262,* அடிக்.

(இ-ள்.) இல்வாழ்க்கைவளர்தற்குக் காரணமான கரும்பை யுடைய காமனாமென்று கருதின், கணையும் வில்லும் இவனிடத்தின் மையின், இவன் அவனல்லன்; வடிவின்வகையைப் பார்த்தால் இயக்கருள்வேந்தனாமென்று ஐயப்பட்டு எல்லோரும் அப்பொழுது பொருந்திப்பார்த்தாரென்க. *(98)*

(வேறு)

1264. மந்திர மறந்து வீழ்ந்து மாநிலத் தியங்கு கின்ற
அந்தர குமர னென்றாங் கியாவரு மமர்ந்து நோக்கி
இந்திர திருவற் குய்த்தார்க் கிறைவனு மெதிர்கொண் டோம்பி
மைந்தனை மகிழ்வ கூறி மைத்துனத் தோழ னென்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஐயமுற்றுப் பின்னும், மந்திரத்தை மறத் தலாலே மாநிலத்தே வீழ்ந்து இயங்குகின்ற குமரனென்று யாவரும் அவ்விடத்தே பொருந்திப்பார்த்து இந்திரன்றிருப்போன்ற திருவை யுடையவன் கண்ணே செலுத்தினார்க்கு அவனும் எதிர் கொண்டு பேணி அவனை மகிழ்வனவற்றைக் கூறி, நீ எனக்கு விளையாடும் முறைமையையுடைய தோழ னென்றானென்க.

அந்தரகுமரன்-தேவரில் ஒருசாதி. இளவரசாதலின், இறைவ னென்றார். *(99)*

1265. போதவிழ் தெரிய லானும் பூங்கழற் காலி னானும்
காதலி னொருவ ராக்கிக் கலந்துட னிருந்த போழ்தின்
ஊதுவண் டுடுத்த மாலை யுணர்வுபெற் றிலயந் தாங்கிப்
போதுகண் டனைய வாட்கட் புருவத்தாற் கலக்கு கின்றாள்.

1264. மந்திரம்-ஆகாயவழியிற் செல்லுதற்குரிய மந்திரம். மறந்து-மறத்தலால். மாநிலத்து வீழ்ந்து இயங்குகின்ற குமரன் என்று என மாறியியைக்க; "அந்தரத் தியங்குநர் மந்திர மறப்ப" *(பெருங்.1. 42:77.)* இந்திரதிருவற்கு-இந்திரன்போலும் செல்வமுடைய உலோக பாலன னிடத்து. உய்த்தார்க்கு-சீவகனைக்கொண்டுபோனவர்க்கு. இறைவனும்-உலோகபாலனும். ஓம்பி-பேணி. மைந்தனை-சீவகனை. மகிழ்வன வற்றைக்கூறி மைத்துனமுறையையுடைய தோழன் என்றான்; "மைத்துனத் தோழரெய்தி" "சேறு மைத்துனத்தோழ" *(கூர்ம. கண். மணம். 188, கண். வை. 17.)*

1265. போதவிழ்தெரியலான்-பூக்கள்விரிந்தமாலையையுடைய உலோகபாலன். கழற்காலினான் : சீவகன். காதலின்-அன்பினால். இருவரும் ஒருவராகி மனம்கலந்து. ஊதுவண்டு-தாதை உண்கின்ற

வண்டுடுத்தமாலை-வண்டுசூழ்ந்த தேசிகப்பாவை.

(இ-ள்.) உலோகபாலனும் சீவகனும் காதலால் இருவரு மொருவராகி இருந்தவளவிலே, அவள் இனிப் பெற்றேமென்று உணர்ச்சிப்பெற்று, நீங்கின இலயத்தைப் தப்பாமற்றாங்கி, கண்ணாலும் புருவத்தாலும் கலக்காநின்றாளென்க. (100)

1266. (1) தேனுகுக் கின்ற கண்ணித்
திருமக ளாட விப்பால்
ஊனுகுக் கின்ற வைவே
லொருமக னுருமிற் றோன்றி
வானுகுக் கின்ற மீன்போன்
மணிபரந் திமைக்கு மார்பிற்
கானுகுக் கின்ற பைந்தார்க்
காவலற் றொழுது சொன்னான்.

இதுமுதலாக, ''பதுமை'' (சீவக.1273) என்னுங்கவியளவும் ஒரு தொடர்.

(1) உருமிற்சொன்னானென்க. பாம்புகடித்ததென்றலின், உருமு உவமையாயிற்று.

1267. (2) கொய்தகைப் பொதியிற் சோலைக்
குழவிய முல்லை மௌவல்
செய்யசந் திமயச் சாரற்
கருப்புரக் கன்று தீம்பூக்

வண்டு; சீவக.349, ந.; "நறுந்தாதூதுங் குறுஞ்சிறைத்தும்பி" (குறுந்.239); "தும்பிதா தூத'' (கலி.33:23); "நறுந்தா தூதுந் தும்பி'' (அகநா. 108:16.) மாலை போல்வாளாகிய தேசிகப்பாவை. இலயம் தாங்கி-தாள அறுதி களை மீண்டும்கொண்டு. போதுகண்டனைய வாட்கண்; "போதெனக் கிடந்த வாட்கண்" (சீவக.1262.) கண்ணாலும் புருவத்தாலும் கலக்கு கின்றாள். கலக்குகின்றாள்-தன்னைப் பார்ப்பவருடைய மனத்தைக் கலங்கச்செய்து நின்றாள்.

1266. தேனைஉகுக்கின்ற கண்ணியையுடையதிருமகள்; தேசிகப் பாவை; உகுக்கின்ற-சொரிகின்ற. கண்ணி-பூமாலை. ஆட-நாட்டிய மாடி நிற்ப. ஊன்-மாமிசம். வேலையுடைய ஒருமகன். உருமின் சொன்னானெனஇயைக்க; உரும்-இடி. வான்-ஆகாயம். மீன்-நட்சத்திரம். மணி- முத்துமாலை. முத்துமாலைக்கு நட்சத்திரம் உவமை. கான்- வாசனையை. மார்பில் தாரையுடைய காவலனை; என்றது உலோக பாலனை.

கைதரு மணியிற் றெண்ணீர்
மதுக்கலந் தூட்டி மாலை
பெய்தொளி மறைத்து நங்கை
பிறையென வளர்க்கின் றாளே.

(2) குழவிய; அ, அசை. "பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக், கொள்ளவு மமையு மோரறி வுயிற்க்கே" (*தொல். மரபு.24.*) கன்றென் பதனை எல்லாவற்றிற்கும் ஏற்றுக. [1]இரண்டு மலையினும் இவனாணை அறிவித்தற்குக் கூறினார். பிறை-சந்திரன்.

1268. (3) பவழங்கொள் கோடு நாட்டிப்
பைம்பொனால் வேலி கோலித்
தவழ்கதிர் முத்தம் பாய்த்தித்
தன்கையாற் றீண்டி நன்னாட்
புகழ்கொடி நங்கை தன்பேர்
பொறித்ததோர் கன்னி முல்லை
அகழ்கடற் றானை வேந்தே
யணியெயி றீன்ற தன்றே.

1267. கொய்தகை-பறித்தற்குரிய தகுதியையுடைய . பொதியிற் சோலையில் குழவியாகிய முல்லையையும் மௌவலையும் சந்தையும். குழவி என்றது இளமையை உணர்த்தும். மௌவல்-செம்முல்லை; மல்லிகை வீசேடம் என்பர்; *சீவக.485*, ந. முல்லையும் மௌவலும்: *சீவக.485*. சந்து-சந்தனக்கன்று. இமயச்சாரலிலுள்ள கருப்புரக் கன்றையும் தீம் பூவையும் கருப்புரக் கன்று: *மலைபடு.516*, ந. கைத்தரு-கையாற் சொரிகின்ற. மணியிற் றெண்ணீர்-சந்திரகாந்தக் கல்லினின்றும் தோற்றின நீரை. மது-தேன். முல்லை முதலியவற்றிற்கு நீரையும் மதுவையும் கலந்து ஊட்டி. மாலையால் மூட்டம்பெய்து ஒளியை மறைத்து; ஒளி-வெயிலை. நங்கை: பதுமை; தனபதியின் பெண்; உலோகபாலனுடைய தங்கை. பிறையென- பிறைச்சந்திரனைப் போல; முல்லை முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்குப் பிறையின் வளர்ச்சி உவமை.

(உரை.) [1]பொதியமலை, இமயமலை என்ற இரண்டும்.

1268. கோடு-கொம்பு. பவழத்தைக் கொள்கொம்பாக நாட்டி; கொள்கொம்பு-கொடிபடர்தற்கு ஊன்றும் கொம்பு. பொனால்-பொன்னால். தவழ் கதிர் முத்தம்-தவழ்கின்ற கிரணங்களையுடைய முத்து. பாய்த்தி-பரப்பி. முத்தத்தை மணலாகப் பரப்பி. தீண்டி-தொட்டு. கொடிபோலும்நங்கை. நங்கைதன்பேர்பொறித்ததோர் கன்னிமுல்லை-தன்

1269. *(4)* வம்பலர் கோதை சிந்த
மயிலென வொருத்தி யோடிக்
கொம்பலர் நங்கை பூத்தாள்
பொலிகெனக் குனிந்த விற்கீழ்
அம்பலர் கண்ணி யார
நிதியறைந் தோகை போக்கிக்
கம்பலம் போர்த்த போலுங்
கடிமலர்க் காவு புக்காள்.

1270. *(5)* நறவிரி சோலை யாடி
நாண்மலர்க் குரவம் பாவை
நிறையப்பூத் தணிந்து வண்டுந்
தேன்களு நிழன்று பாட
இறைவளைத் தோளி மற்றென்
றோழியீ தென்று சேர்ந்து
பெறலரும் பாவை கொள்வாள்
பெரியதோ ணீட்டி னாளே.

(5) அணிந்து-அணிய. நிழன்று-நிழல்செய்து; "ஏரோர்க்குநிழன்ற கோலினை" (*சிறுபாண்.233*) என்றார் பிறரும்.

1271. *(6)* நங்கைதன் முகத்தை நோக்கி
நகைமதி யிதுவென் றெண்ணி
அங்குறை யரவு தீண்டி
யெளவையோ வென்று போகக்

நற்றாயான திலோத்தமையின் பெயரையிடப்பட்டதொரு இளமையை யுடைய முல்லை. வேந்தே யென்றது உலோகபாலனை நோக்கிய விளி. எயிறு-பற்கள். முல்லை, எயிறு போல் ஈன்றதன்றே என இயைக்க; "இவள கூரெயி றீனுந் தகையவோ, தவள மெல்லிணர்த் தண்கொடி முல்லையே" (*சீவக.1331.*)

1269. வம்பலர்கோதை சிந்த-வாசனை பரந்த மாலை சிந்தும்படி, ஒருத்தி-பதுமையின் தோழி. ஒருத்தி கோதை சிந்த ஓடி எனமாறி யியைக்க. கொம்பு-பூங்கொம்பு போல்வாய்; என்றது பதுமையை; விளி. நங்கை அலர் பூத்தாள் பொலிக என-முல்லையாகிய பெண் மலரைப் பூத்தாள், சிறக்க என்று பதுமையின் தோழி கூற. குனிந்த-வளைந்த. குனிந்த வில்லின்கீழ் அம்பைப்போல் அலர்ந்த கண்ணை யுடையவள்; என்றது பதுமையை; புருவத்திற்கு வில்லும், கண்ணிற்கு அம்பும் உவமைகள். நிதியை ஆர அறைந்து- நிதித்திரளை எல்லாரும்

கொங்கலர்க் கோதை நங்கை
யடிகளோ வென்று கொம்பேர்
செங்கயற் கண்ணி தோழி
திருமகட் சென்று சேர்ந்தாள்.

(6) நகைமதியெனவே மறுவின்மையுணர்த்திற்று. குறையரவு, வினைத்தொகை; காலம் நீட்டித்தாற் பாம்பு குறைந்து ஒரு கோழிப் பறவைநீளம் பறந்துசெல்லு மென்றுகூறி, அதனைக் குக்குடசார்ப்ப மென்ப. அது, "அரிகுரற் கோழி நாமத் தரவவட் கடித்த தாக" *(சீவக.1755)* என்றதனானுமுணர்க. தடுத்தனைவெட்டுதல் பாம்பிற் கியல்பாதலின், முகத்தை நோக்கின பாம்பு அணுகின கையிலே தீண்டிற்றென்றுணர்க. நங்கையடிகள்-பதுமைதாய். ஏர்-ஒக்கும்.

நிறையக் கொள்ளும்படி பறையறைந்து. ஓகைபோக்கி- தானடைந்த மகிழ்ச்சியைப் பலர்க்கு சொல்லப்போகவிட்டு; ஓகை-உவகையென் பதன் மரூஉ. முல்லைக்கொடி பூத்ததற்கு விழாச்செய்தல்: *நைடத. நாடு.18.* கம்பலம்-படாம்; துகில். கடி-வாசனை. காவு-சோலை. கம்பலத்தைப் போர்த்தது போன்ற மலரை யுடைய கா; "கைவினைச், சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே, ஒப்பத் தோன்றிய வுவவனந் தன்னை"*(மணி.3:167-9.)*

1270. நறவிரிசோலையாடி-தேன்பரவும்சோலையில்விளையாடி. நற=நறா-தேன். குரவம்பாவை-குராமரத்தின் பூ; *சீவக.1563, 2960; ஐங்.344; திணைமா.65; சூளா.* சுயம்.80. பூத்தணிந்து-பூத்துஅணிய; அணிந்து- அணிய; எச்சத்திரிபு. இதன்பின் 'கண்டு' எனஒருசொல் வருவிக்க. நிழன்று-நிழலைச்செய்து. குரவம் பாவையை, வண்டும் தேனும் நிழன்று பாடும்படி நிறையப் பூத்தணிந்து என மாறியியைக்க. இறைவளைத் தோளி:பதுமை; எழுவாய் மற்று:அசை. இது என்தோழியென்று சேர்ந்து எனமாறியியைக்க. சேர்ந்து-அணுகி. பாவை-குராமரத்தின் பூவை. கொள்வாள்-கொய்து கொள்ளுவாளாகி. தோள்-கை.; *சீவக.10,* ந.

1271. நங்கைதன்-பதுமையினுடைய. இது நகைமதி-இல்வடிவம் ஒளியையுடைய மறுவில்லாதசந்திரனாக உள்ளது ; என்றது பதுமையின் முகத்தை. அம் குறை அரவு-அழகிய குறைந்த பாம்பு ; தீண்டி-முகத்தைத் தீண்டாமல், கையைத் தீண்டி. தீண்டி-தீண்டுதலால்; எச்சத்திரிபு. ஔவையோ என்று போக-அம்மையோ வென்று கூறி அவ்விடத்தை நீங்கி மீண்டுசெல்ல. கோதை:பதுமையே; விளி. நங்கையடிகளோ வென்று-திலோத்தமையார் வந்தாரோ என்றுகூறி; "அஃதே யடிகளுமுளரோ வென்றாற்கு"*(சீவக.1884.)* கொம்பு ஏர்-பூங்கொம்பை

1272. (7) அடிகளுக் கிறைஞ்சி யைய
னடிகளைத் தொழுது நங்கை
அடிகளைப் புல்லி யாரத்
தழுவிக்கொண் டௌவை மாரைக்
கொடியனா யென்னை நாளு
நினையெனத் தழுவிக் கொண்டு
மிடைமின்னி னிலத்தைச் சேர்ந்தாள்
வேந்தமற் றருளு கென்றான்.

(7) அடிகளுக்கு: உருபுமயக்கம். [1]இங்ஙனம் தான் நிகழ்த்தப் பெறாமையின், தனக்காக நிகழ்த்தென்றாளாயிற்று.

1273. (8) பதுமையைப் பாம்பு தீண்டிற்
றென்றலும் பையு ளெய்திக்
கொதிநுனை வேலி னாயிங்
கிருக்கெனக் குருசி லேகிக்

ஒக்கும். கொம்பேர் தோழி, செங்கயற் கண்ணியாகிய தோழியென இயைக்க; தோழி என்றது பதுமையின் தோழியை. திருமகள்:பதுமை தோழி, கோதாய், நங்கையடிகளோவென்று திருமகளைச்சேர்ந்தாள்என மாறியியைக்க.

1272. அடிகளுக்கு இறைஞ்சி-தனபதியை வணங்கி; அடிகளுக்கு-அடிகளை;உருபுமயக்கம்.ஐயன்-உலோகபாலனுடைய.நங்கை-திலோத்தமையினுடைய. ஔவைமாரை ஆரத்தழுவிக் கொண்டு. ஔவைமாரென்றது நற்றாய் ஒழிந்த மற்றைத்தாயர்களை. கொடியனாய் என்றது தோழியை. மின்னினை மிடைந்த மின்னைப் போல் கொடியனாளைத் தழுவிக்கொண்டு நிலத்தைச் சேர்ந்தாள் எனமாறியியைக்க. 'வேந்த' என்றது உலோகபாலனை. அருளுக-திருவுள்ளம் பற்றுக; இன்னாத செய்தி கூறுதலின் 'அருளுக' என்றான்; *பெருங்.1. 47:98.* என்றான்-என்று 'ஒரு மகன்' *(சீவக.1266)* கூறினான்.

(உரை.) [1]தான் என்றது பதுமையை; இங்ஙனம் நிகழ்த்தப் பெறாமையாவது தன்னைப் பாம்புகடித்தமையின் தனபதி முதலியவர் களைஇறைஞ்சுதலும் புல்லுதலும் முடியாமை.

1273. பையுள்எய்தி-வருத்தமடைந்து. வேலினாய்என்றது சீவகனை. இங்கு இருக்கென-இங்கே இருப்பாயாகவென்று கூறி. குருசில்: உலோக பாலன். ஏகி-ஏக; எச்சத்திரிபு. இப்பாடலின் முதலிரண்டடி களையும் காவலற்றொழுது' *(சீவக.1266)* என்பதன்பின் இயைத்துக் கொண்டு, பின் இரண்டடிகளையும் 'வேந்தமற் றருளுகென்றான்' *(சீவக.1272)*

கதுமெனச் சென்று நோக்கிக்
காய்சினங் கடிதற் கொத்த
மதிமிகுத் தவல நீக்கு
மந்திரம் பலவுஞ் செய்தான்.

(8) ஏகி-ஏக.

(இ-ள்.) இங்ஙனம் தேசிகப்பாவை ஆடாநிற்க, இப்பால் வேலினையுடைய ஒருமகன் தோன்றி மார்பினையும் தாரினையுமுடைய உலோக பாலனைத்தொழுது பதுமையைப் பாம்புதீண்டிற்றென்று உருமிற் சொன்னான்; சொன்னவளவிலே உலோகபாலன் வருத்தமுற்றுச் சீவகனைநோக்கி, வேலினாய்! நீ இவ்விடத்தேயிருக்கவென்றுகூறி, அவ்விடத்தினின்றும் போகாநிற்கின்ற வளவிலே, பாம்புகடித்தவாறு என்னையென்று வினாவினாற்கு வேந்தே! நங்கை பொதியிற் சோலையிற் குழவியாகிய முல்லையினையும் மௌவலினையும் சந்தனத்தையும் இமயச்சாரற் கருப்பூரத்தையும் தீம்பூவையும் சந்திரகாந்தக் கல்லினின்றுந் தோற்றின நீரைத் தேனைக்கலந்தூட்டி மாலையை மூட்டாகப்பெய்து வெயிலை மறைத்துப் பிறையென வளர்க்கின்றவள், அவற்றிலே விசேடித்துப் பவளத்தைக் கொள்கொம்பாகநாட்டிப் பொன்னாலே வேலிகோலி முத்தை மணலாகப் பரப்பித் தன்கையாலே தீண்டி நல்லநாளிலே [1]திலோத்தமை தன் பெயரிட்டு வளர்த்ததொரு கன்னியாகிய முல்லை எயிறு போலே அரும்பிற்று; அதனைக்கண்டு ஒருத்தி கோதை சிந்த ஓடிக்கொம்பே! நங்கை அலர்பூத்தாள்; பொலிகவென்றாளாக, அம்பைத் தோற்றுவிக்கின்ற கண்ணி, நிதியை எல்லாரும்ஆரும்படிசாற்றிக்கொடுத்து, இவ்வுவகையைப்பலர்க்கும் சொல்லப் போகவிட்டுக் காவிலேசென்றாள்; அவள் சென்று சோலையிலே விளையாடிக்குரவம்பாவையை வண்டும்தேன்களும் நிழன்று பாடும்படி நிறையப்பூத்தணிய, அதனைக் கண்டு இஃது என்தோழியென்று சேர்ந்து அதனைக்கொய்தற்குத் தோளை நீட்டினாள். நீட்டின வளவிலே அழகிய குறைந்த அரவம் அவள்

என்பதன்பின்இயைத்துக்கொள்க. கதுமெனச்சென்று-விரைவாகப்போய் பதுமையை நோக்கி. காய்சினம் கடிதற்கொத்த-விஷத்தின் வேகத்தைப் போக்குதற்குரிய. மதிமிகுத்து-புத்தியால் மிகுத்துக் கூறி. அவலம்-விஷத்தாலுண்டாகிய துன்பத்தை. பலவும்-பல மருந்துகளையும். கடிதற்கொத்த மந்திரத்தை மதிமிகுத்துக்கூறி அவலம் நீக்கும் பலவும் செய்தான் என மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]பதுமையின் தாய்.

முகத்தைப்பார்த்து நாம் தீண்டுதற்குரிய மறுச்சேர்மதியன்றி இது நகையினையுடையதொரு மதியாயிருந்தது; நாம் தீண்டத் தகாதென்றெண்ணி அந்தக்கையிலே தீண்டுதலாலே அம்மேயோ வென்ன மீண்டாளாக, அவள் தோழி, கோதாய்! திலோத்தமையார் வந்தாரோவென்று வினவிச் சென்று அவளைச் சேர்ந்தாள்; சேர்ந்த வளைநோக்கிக் கொடியனாய்! தனபதியை வணங்கி உலோக பாலனடிகளைத்தொழுது திலோத்தமையாரைப் புல்லி ஒழிந்த தாய்மாரைத் தழுவிக்கொண்டு நாளும் என்னை நினையெனக் கூறி மின்னைமிடைந்ததொரு மின்போறற்றழுவிக் கொண்டு பின்பு நிலத்தே வீழ்ந்தாள்; வேந்தனே! இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றென்று சொன்னான்; அதுகேட்டுக் கடுகச்சென்று பார்த்து விடத்தின் வேகத்தைக் போக்குதற்குப் பொருந்தின மந்திரத்தைத் தன்மதியாலே மிகுத்துக் கூறி இவ்வவலத்தைத் தீர்த்தற்குரிய பலமருந்துகளையும் செய்தானென்க.

இங்ஙனம் மாட்டுறுப்பாகக் கூறாக செவ்வனேகூறிற் பாம்பு கடித்தமை கடுகக்கூறிற்றாகாமையுணர்க. (101-8)

1274. வள்ளறான் வல்ல வெல்லா மாட்டினன் மற்று மாங்கண்
உள்ளவ ரொன்ற லாத செயச்செய வூறு கேளா
தள்ளிலைப் பூணி னாளுக் காவியுண் டில்லை யென்ன
வெள்ளெயிற் றரவு கான்ற வேகமிக் கிட்ட தன்றே.

ஊறு-விடத்திற்கு இடையூறாய மந்தரமும் மருந்தும்.

(இ-ள்.) உலோகபாலன் தான்வல்ல விஞ்சைகளெல்லா வற்றையும் செலுத்தினான்; வேறும் அவ்விடத் துள்ளாரெல்லாரும் பலவூறுகளையுஞ் செய்யச்செய்ய, அவற்றைக் கேளாதே அவளுக்கு உயிர் உண்டு இல்லை யென்னும்படி அரவு கான்ற நஞ்சு மிக்க தென்க. (109)

1274. வள்ளல்:உலோகபாலன். மாட்டினான்-செலுத்தினான். ஒன்றலாத ஊறு செயச்செய-பல மந்திரங்களையும், மருந்துகளையும் செய்யச்செய்ய. கேளாது-அம்மந்திர மருந்துகளுக்கு அடங்காமல். அள் இலைப்பூணினாளுக்கு-நெருங்கிய இலை வடிவம் கொண்ட ஆபரணத் தையுடைய பதுமைக்கு. என்ன-என்று கூறும்படி. அரவு-குக்குட சர்ப்பம். கான்ற வேகம் மிக்கிட்டது-கக்கிய விடத்தின் வேகம் மிக்கது; அன்று, ஏ:அசைகள்.

1275. பைங்கதிர் மதிய மென்று பகையடு வெகுளி நாகம்
நங்கையைச் செற்ற தீங்குத் தீர்த்துநீர் கொண்மி னாடும்
வங்கமா நிதியு நல்கி மகட்டரு மணிசெய் மான்றேர்
எங்களுக் கிறைவ னென்றாங் கிடிமுர செருக்கி னானே.

(இ-ள்.) மறுச்சேர்மதியாகிய பகையையடுகின்ற வெகுளியையுடைய நாகம், இது நாம் தீண்டுமதன்றி மறுவில்லாததொரு மதியாயிருந்ததென்று எண்ணுதலாலே, நங்கையைக் கையிலே கடித்து; இவ்விடத்துத் தீர்த்தவர்கட்குத் தனபதி நாட்டையும் நிதியையுந்தந்து மகளையுந்தருமாதலின், இதனைத் தீர்த்து நீர் இவற்றைக்கொண்மினென்று உலோகபாலன் முரசறைவித்தானென்க. *(110)*

1276. (1) மண்டலி மற்றி தென்பா
ரிராசமா நாக மென்பார்
கொண்டது நாக மென்பார்
குறைவளி பித்தொ டையிற்
பிண்டித்துப் பெருகிற் றென்பார்
பெருநவை யறுக்கும் விஞ்சை
எண்டவப் பலவுஞ் செய்தா
மென்றுகோ ளாதி தென்பார்.

1275. பைங்கதிர் மதியமென்று-பசுமையான கிரணங்களையுடைய மறுவில்லாத சந்திரனென்று எண்ணுதலால். பகையடு வெகுளி நாகம்-மறுவையுடைய மதியாகிய பகையைக் கொல்கின்ற கோபத்தையுடைய பாம்பு. செற்றது- கையில் கடித்தது. நாகம், கதிர்மதியமென்று நங்கையைக்கையில் செற்றது என மாறியியைக்க. தீர்த்து-விடத்தை நீக்கி. வங்கமாநிதி-கடல்கடந்து சென்று தேடிவந்த பெரிய பொருள்களை. மகள் தரும்-பதுமையையும் தருவான். மணிசெய் மான்-மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரை. தேரையுடைய எங்களுக்கு இறைவன்; என்றது தனபதியை. என்று-என்று உலோகபாலன் உரைத்து. முரசு எருக்கினான்-முரசை அறைவித்தான். இறைவன், நாடும் நிதியும் நல்கி மகளைத்தரும்; ஆதலின் ஈங்குதீர்த்து நீர் கொண்மின் என்று முரசு எருக்கினான் எனமாறியியைக்க.

(மேற்.) அடி, *2: தொல். உரி. 20,* ந.

1276. மண்டலி: *சீதமண்டலி; 1218,* அடிக். இராசமாநாகம்: ஒரு வகைப் பாம்பு. கொண்டது-கடித்தது. நாகம்-நாகப்பாம்பு. ஐயின்-சிலேட்டுமத்தைக் காட்டிலும். பிண்டித்து-திரண்டு. ஐயிற்காட்டில்

1277. (2) சிரையைந்தும் விடுது மென்பார்
தீற்றுதுஞ் சிருங்கி யென்பார்
குரைபுன விடுது மென்பார்
கொந்தழ லுறுத்து மென்பார்
இரையென வருந்தக் கவ்வி
யென்புறக் கடித்த தென்பார்
உரையன்மி னுதிர நீங்கிற்
றுய்யல ணங்கை யென்பார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) மற்று, வினைமாற்று. இது சீதமண்டலியென்பார்; இது [1]கருவழலையென்பார்; கடித்தது நாகமென்பார்; வளியும் பித்தும் ஐயிற்காட்டில் திரண்டு பெருகின; இனி உயிர்மீளாதென்பார்; இவ்விஞ்சை பெரிய நவையறுக்குமென்று கருதி எண்ணிறக்கப் பலவுஞ்செய்தேம்; அவற்றை இது கேட்டதில்லை யென்பாரென்க. [2]என்று-ஏற்றுக்கொண்டென்றுமாம். இராசமாமந்தமும் பாடம்.

(2) சிரையைந்து-கையிரண்டும் காலிரண்டும் நெற்றியுமாக ஐந்து. தீற்றுதல்-பூசுதல். சிருங்கி-ஒருமருந்து; சுக்குமாம். சிங்கி, பாடமாயிற் கற்கடகசிங்கியென்க. புனலிலிடுகின்றது, உயிருண்மை யறிதற்கும் நஞ்சு நீங்குதற்கும். அழலுறுத்தல், உயிருண்மை யறிதற்கு.

(இ-ள்.) தீர்க்கவந்தவர்கள், என்பார் என்பாராயினாரென்க. (111-2)

வளியும் பித்தும் பிண்டித்துப் பெருகின என்பார். பெருநவை-இராச கன்னியாகிய பதுமைக்கு விடந்தீண்டியதாலுண்டாய குற்றத்தை. விஞ்சை-மந்திரம் எண்தவ-அளவு நீங்க. செய்தாம்-செய்தேம். விஞ்சை பெருநவையறுக்கும் என்று எண்தவப்பலவும் செய்தாம் எனமாறி யியைக்க, இது கேளாது-இவ்விஷம் அடங்கிற்றில்லை.

1277. சிரை-நாடி. சிருங்கியைத் தீற்றுதும் என்பார். சிருங்கி: ஒருவகை மருந்து; தீற்றுதும்-பூசுவோம். புனலிடுதும் என்பார்-விடம் நீங்குதற்காக நீரில் இடுவோம் என்று கூறுவார். அழலுறுத்தும் என்பார். உயிருளதோவென்றறிதற்காகத் தீயாற் சுடுதும் என்று கூறுவார். இரையென-பாம்பு, இவள்கையைத் தான் உண்ணுதற்குரிய இரையாகு மென்றெண்ணி. என்பு உற-எலும்பில் அழுந்தும்படி. உதிரம் நீங்கிற்று-உடலிலிருந்து இரத்தம் நீங்கியது. நங்கை உய்யலள்-பதுமை உயிர் பிழையாள்.

(உரை.) [1]ஒருவகைப் பாம்பின் பெயர். [2]'என்று' என்பதை வேறு பாடமாகக் கொள்க.

1278. கையொடு கண்டங் கோப்பார் கனைசுட ருறுப்பின் வைப்பார்
தெய்வதம் பரவி யெல்லாத் திசைதொறுந் தொழுது நிற்பார்
உய்வகை யின்றி யின்னே யுலகுடன் கவிழு மென்பார்
மையலங் கோயின் மாக்கண் மடைதிறந் திட்ட தொத்தார்.

(இ-ள்.) கையையும் கண்டத்தையும் உழலைகோப்பார்; மருமங்களிலே விளக்கையெரிப்பார்; தொழுதுநிற்பார்; இதுகாரணத்தான் அரசன் இறந்துபடின், உலகு இன்னே கவிழுமென்பாராய் மாக்கள் ஆரவாரத்திலே மடை திறந்த தன்மையையொத்தாரென்க.

மக்கட்குரிய மனனின்று அறிவுகெட்டமையின், ஐயறிவுடைய ரென்று 'மாக்கள்' என்றார். *(113)*

1279. வெந்தெரி செம்பொற் பூவும் விளங்குபொன் னூலும் பெற்றார்
மந்திர மறையும் வல்லா ரெழாயிரர் மறுவில் வாய்மை
அந்தரத் தறுவை வைப்பா ரந்தண ரங்கை கொட்டிப்
பைந்தொடிப் பாவை யின்னே பரிவொழிந் தெழுக வென்பார்.

(இ-ள்.) பொன்னாலே பூவும் நூலும்பெற்றார், மந்திரமும் மறையும் வல்லார், மறுவில்லாத மந்திரத்தாலே விசும்பிலே புடைவையை நிறுத்துவாராகிய அந்தணர் ஏழாயிரம்பேர், கையைத் தட்டி, பாவை இப்பொழுதே வருத்தந்தீர்ந்து எழுவாளாகவென்பாரென்க. *(114)*

1280. பாம்பெழப் பாம்பு கொண்டாற் பகவற்கு மரிது தீர்த்தல்
தேம்பிழி கோதைக் கின்று பிறந்தநா டெளிமி னென்று
காம்பழி பிச்ச மாகக் கணியெடுத் துரைப்பக் கல்லென்
தூம்பழி குளத்திற் கண்ணீர் துகணிலத் திழிந்த தன்றே.

1278. கண்டம்-கழுத்து. கையிலும்கண்டத்திலும்தடைமரத்தைக் கோப்பார். சுடர்-விளக்கு. உறுப்பின்-உயிர்நிலையான இடங்களில். உய்வகையின்றி-பிழைக்குந் திறமில்லாமல். உலகு இன்னே கவிழும் என்பார். மையல்-மயக்கத்தையுடைய. கோயில்மாக்கள்-அரண்மனையிலுள்ள மக்கள். ஆரவாரத்தால் மடை திறந்திட்ட தொத்தார்.

1279. செம்பொன்னாலாகிய பூவும். பொன்னாலாகிய நூலும். பெற்றார் என்றது அந்தணரை. மந்திரமும் மறையும் வல்லவர். வாய்மை-மந்திரத்தால். அந்தரத்து-ஆகாயத்தில். அறுவை வைப்பார்-ஆடையை நிறுத்துவார். வாய்மையால் அந்தரத்து அறுவை வைப்பாராகிய அந்தணர் எழாயிரர் கைகொட்டி எனமாறியியைக்க. பாவை: பதுமை. பரிவு ஒழிந்து- விஷத்தாலுண்டாகிய துன்பம் நீங்கி.

(இ-ள்.) பாம்பு உதிக்கின்றவளவிலே பாம்புதீண்டினால் இறைவற்கும் தீர்த்தலரிது; ஈண்டுக் கோதைக்குப் பாம்பெழப் பாம்புகொண்டது இன்று; பாம்புதீண்டுகின்றகாலத்துப்பிறந்தநாளும் இன்று; உதயாரூடக்கவிப்புக்களிற் கவிப்பாகத் தெளியுங்கோ ளென்று கணி நூலையெடுத்துக் கூறக்கேட்டுக் [1]கையாறுநீங்கி அழுதாரென்க.

பாம்பு-இராகு. இன்றென்பது, மறைப்பொருளுணர்த்திய வினைக்குறிப்பு. காம்பழிபிச்சம், கவிப்பிற்கு வெளிப்படை. ஞாயிற்றின் விமானம் பீலியாற் செய்யபடுதலின், அதனைப் பீலியாற்செய்யப்படும் பிச்சமென்றார். எனவே, ஞாயிறு நடுவே கவிப்பாக நின்றதென்றவாறாயிற்று. இதனாற் பயன்: அக்காலத்திற் றெய்வம் மாயோனாதலின், அவன் கருடனுடனே உலகைப்பார்க் கின்றமையின், அக்கருடன்பார்வையால் நஞ்சுநீங்குதலாம். *(115)*

1281. நங்கைக்கின் றிறத்த லில்லை நரபதி நீயுங் கேண்மோ
கொங்கலர் கோங்கி னெற்றிக் குவிமுகிழ் முகட்டி னங்கட்
டங்குதே னரவ யாழிற் றானிருந் தாந்தை பாடும்
இங்குநம் மிடரைத் தீர்ப்பா னிளையவ னுளன்மற் றென்றான்.

[1]யாழ்-மிதுனராசி. மற்று, அசை.

1280. பாம்பு எழ-பாம்பு உதிக்கின்ற காலத்தில்; என்றது கிரகணத்தை. பாம்பு கொண்டால்-பாம்பு ஒருவனைக் கடித்தால். பகவன்-கடவுள். பகவற்கும் தீர்த்தல் அரிது. கோதைக்கு:பதுமைக்கு. பிறந்த நாள் இன்று-பதுமை பிறந்த நாள் இல்லை. பாம்பு கடித்தது; காம்பழி பிச்சமாக-காம்பு நீங்கிய பீலிக்குடையாக; கவிப்பிற்கு வெளிப்படை. கணி-சோதிடன். தூம்பு-மடை. குளத்தினைப்போல். தூம்பழிகுளம்: *சீவக.1976.* துகள்-தூளி. துகளையுடைய நிலத்தில்.

(உரை.) [1]கையாறு-செயலறுதல்.

1281. நங்கைக்கு-பதுமைக்கு. நரபதியென்றது உலோகபாலனை; விளி. கேண்மோ-கேட்பாயாக. கொங்கு-வாசனை. கோங்கு- ஒருவகை மரம். நெற்றி-உச்சியில். முகிழ்முகட்டின் அங்கண்-மொட்டினது தலையிடத். தேனரவம் யாழில்- வண்டின் ஒலிபோன்ற வீணை யினிடத்து; என்றது மிதுனராசியிடத்து. யாழில், தேனரவம் தங்கும் கோங்கின்னெற்றியில் முகிழ்முகட்டினங்கண் ஆந்தை இருந்துபாடும்; இதனால் நம் இடரைத் தீர்ப்பானாகிய இளையவன் இங்கு உளன்; ஆதலால் நங்கைகு இன்று இறத்தலில்லை என்றான் எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]மிதுனராசிக்கு யாழென்பது ஒரு பெயர்.

(இ-ள்.) மிதுனராசியிலே தேனரவந்தங்கும் கொங்கு அலர் கோங்கி னெற்றியில் அரும்பின்றலையிடத்தே ஆந்தைதான் இருந்துபாடும்; இதனை, நரபதி! நீயும் கேட்பாயாக; இதனாலே நம்மிடரைத்தீர்ப்பான் ஓரிளையவன் இங்குளன்; இன்று நங்கைக்கு இறத்தலில்லை யென்றானென்க. *(116)*

1282. பன்மணிக் கடகஞ் சிந்தப்
பருப்புடைப் பவளத் தூண்மேல்
மன்னவன் சிறுவன் வண்கை
புடைத்துமா ழாந்து சொன்னான்
இன்னுமொன் றுண்டு சூழ்ச்சி
யென்னொடங் கிருந்த நம்பி
தன்னைக்கூய்க் கொணர்மி னென்றான்
றரவந்தால் கவனுங் கண்டான்.

(இ-ள்.) தனபதிதன்மகன் உலோகபாலன், கடகம்சிந்தும் படி தூண்மேலே கையைப்புடைத்து மயங்கி ஒருவார்த்தை கூறினான்; இன்னும் ஒரு சூழ்ச்சியுண்டு: என்னோடு அங்கிருந்த இளையவனை அழைத்துக்கொண்டு வாருமினென்று கூறினான்; அவர்களும் கொண்டுவர, அவ்விடத்தேவந்து அவனும் இந்நிலையைக் கண்டானென்க. *(117)*

1283. பறவைமா நாகம் வீழ்ந்து பலவுடன் பதைப்ப போன்றும்
சிறகுறப் பரப்பி மஞ்ஞை செருக்குபு கிடந்த போன்றும்
கறவைகன் றிழந்த போன்றுங் கிடந்தழு கின்ற கண்ணார்
இறைவளை யவரை நோக்கி யென்கொடி துற்ற தென்றான்.

1282. கடகம்-கையிலணிவது. பருப்புடைத்தூண்-பருமையை யுடைய தூணை; "பருப்புடைத் தண்டஞ்சுற்றி" *(கூர்ம. சுவேதன். 10.)* பருப்புடைத்தூண், பவளத்தூண் என இயைக்க தூண்புடைத்து: *பெருங்.1. 47:109-10; சூளா.* அரசியல். 9. மன்னவன் சிறுவன்: உலோகபாலன். கைபுடைத்து-கையைக்கொட்டி. கடகம் சிந்தக் கைபுடைத்தல்: *சீவக.258.* தூண் மீது கையாலறைந்து கூறுதல்: ''கைவ ழங்குகென நின்ற தூணிடையறைந்து ரைக்குமிவை காவலன்'' (வி-பா. கண்ணன்தூது.120.) மாழாந்து-மயங்கி. இன்னும் ஒன்று சூழ்ச்சி உண்டு எனமாறியியைக்க; ஒன்று சூழ்ச்சி-ஒரு சூழ்ச்சி நம்பி: சீவகனை. கூய்க்கொணர்மின்-அழைத்துக் கொண்டுவாருங்கள். தர-அவர்கள் சீவகனை அங்கே அழைத்துவர. அவனும்-சீவகனும். கண்டான்-பதுமையைப்பாம்புகடித்தநிலைமையைப் பார்த்தான்.

1283. பறவை யென்றது இங்கே கோழியை. பறவைமா நாகம்-குக்குடசர்ப்பம்; *சீவக.1271,* ந. சிறகு-தோகை. செருக்குபு-மயங்கி.

பறவைமாநாகம்-குக்குடசர்ப்பம்; ஈண்டுப் பெண்பாலாகிய கூனும் குறளும் உவமேயப்பொருள். மயில் தோழியர்க்கும், கறவை செவிலியர்க்கும் உவமை.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கண்டவன், நாகங்கள் பதைப்பன போன்றும், மயில்கள் மயங்கிக்கிடந்தனபோன்றும், கறவை கன்றிழந்தன போன்றும் அழுகின்ற கண்ணாராகிய வளையவரைநோக்கி, என்னே! இவருற்றது கொடிதாயிருந்த தென்றானென்க. (118)

1284. ஊறுகொள் சிங்கம் போல வுயக்கமோ டிருந்த நம்பி
கூறினான் கொற்ற வேந்தன் கொழுநிதி நிலத்து மற்றுன்
வீறுயர் புகழை வித்திக் கேண்மையை விளைத்தி யின்னே
நாறுபூங் கொம்ப னாளை நோக்கென நம்பி சொன்னான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு, வருத்தத்தோடிருந்த உலோகபாலன், சீவகனைப் பார்த்து, நீ வேந்தனாகிய நிலத்தே புகழைவித்தி உறவை விளைக்கவல்லை; ஆதலின், கொம்பனாளை இன்னே நோக்கெனக் கூறினான்; அதுகேட்ட சீவகனும் ஒருவார்த்தை சொன்னானென்க.

விளைத்தி, படுத்தலோசையாக்குக. (119)

1285. புற்றிடை வெகுளி நாகம் போக்கறக் கொண்ட தேனும்
மற்றிடை யூறு செய்வான் வானவர் வலித்த தேனும்
பொற்றொடிக் கிறத்த வில்லை புலம்புகொண் டழேற்க வென்றான்
கற்றடிப் படுத்த விஞ்சைக் காமரு காம னன்னான்.

கிடந்து-விழுந்து. கண்ணாராகிய வளையவரை. இறைவளையவர்: "இறைவளைத் தோளி" (சீவக.1270.) என்-என்னே. உற்றது கொடிது-இவர்களடைந்தது கொடியதாயிருந்தது.

1284. ஊறு கொள்-வருத்தத்தைக் கொண்ட. உயக்கம்-வருத்தம். நம்பி: உலோகபாலன். வேந்தன்-தனபதி. வீறுயர்-பெருமையால்உயர்ந்த. வேந்தனாகிய நிலத்துள் உன்புகழை வித்திக் கேண்மையை விளைத்தி; வித்தி-விதைத்து. கேண்மையை விளைத்தி-உறவை விளைக்க வல்லாய்; ஆதலால் கொம்பனாளை இன்னே நோக்கெனக் கூறினான் என மாறியியைக்க. கொம்பனாள்: பதுமை. அது கேட்டு நம்பி சொன்னான்; நம்பி-சீவகன்.

1285. வெகுளியையுடைய நாகம் போக்கறக் கொண்டதேனும்-இவளுயிர் திரும்புதலில்லையாம்படி கடித்ததானாலும். மற்று-வேறு. செய்வான்-செய்தற்கு. வானவர் வலித்ததேனும்-தேவர்களால்

(இ-ள்.) விஞ்சையையுடைய அந்தச்சீவகன், நாகம் மீட்சியில்லையாம்படி கடித்ததாயினும், வேறு இடையூறுசெய்தற்குத் தேவர்சூழ்ந்த நிலையாயினும் இவட்கு இறந்துபாடில்லை; நீ அழாதே கொள்ளென்று கூறினானென்க.

காமனன்னானென்றது [1]இவற்கொருபெயர். *(120)*

1286. பொழிந்துநஞ் சுகுத்த லச்ச மிரைபெரு வெகுளி போகம்
கழிந்துமீ தாடல் காலம் பிழைப்பென வெட்டி னாகும்
பிழிந்துயி ருண்ணுந் தட்ட மதட்டமாம் பிளிற்றி னும்பர்
ஒழிந்தெயி றூனஞ் செய்யுங் கோளென மற்றுஞ் சொன்னான்.

சூழ்ச்சிசெய்யப் பட்டதாயினும்; வலித்தல்- சூழ்தல். பொற்றொடிக்கு: பதுமைக்கு. புலம்பு-வருத்தம். அழேற்க-அழாதீர்கள். அடிப்படுத்த விஞ்சை-பழகிய விஞ்சையையுடைய; விஞ்சை-மந்திரம். காமரு-விருப்பம் மருவிய. விஞ்சையையுடைய காமனன்னா னென்றது சீவகனை.

(உரை.) [1]இவற்கு-சீவகனுக்கு.

1286. நஞ்சைப் பொழிந்து உகுத்தல்; பொழிந்து உகுத்தல்-கான்று சொரித்தல். அச்சம்-பிறரிடம் கொண்ட பயத்தால் கடித்தல். இரை-தனக்குரிய உணவென்று எண்ணிக் கடித்தல். பெருவெகுளி-மிக்க கோபத்தாற் கடித்தல். போகம்-பெண்பாம்புடன்கூடியிருக்குங்கால் அங்குவருபவரைக் கடித்தல். கழிந்து மீதாடல்-மனமகிழ்ச்சி கொண்டு படமெடுத்தாடும் பொழுது தன்னிடம் வருபவரைக் கடித்தல். காலம்-தான் செல்கின்ற காலங்களில் வருபவரைக் கடித்தல். பிழைப்பு-பிறர் தனக்கு முன்பு செய்த பிழையை எண்ணியிருந்து அவரைக் கடித்தல். "பசியுற்றால் பயந்தால் நொந்தால்-கோபத்தால், பல்லின் விஷமிகுந்தால் மெல்ல மிதித்தால்-இசையுறு தேவர் முனிவர்-காலனிவர் ஏவலி னால்வினை தாவலினால், செய்தநன்றி கொன்றபேரைப்-பூருவ, சென்மப் பகையாளரை வன்மமுள் ளோரைப், பையரவம் வந்து கடிக்கும்" *(சித்தராருடச்சிந்து.)* என எட்டினாகும்-என்று எட்டுக் காரணங்களால் பாம்பு கடித்தலுண்டாகும். தட்டம்-பாம்பினுடைய மேல்வாய்ப்பல்; அதட்டம்- கீழ்வாய்ப்பல். தட்டம் அதட்டமாம் பிளிற்றின் பிழிந்து உயிருண்ணும்-மேல்வாய்ப் பல்லிலும் கீழ்வாய்ப் பல்லிலும் உண்டாகின்ற விஷத்தைக் கடித்த இடத்தில் உமிழ்ந்தால் பிழிந்து உயிரை உண்டுவிடும்; பிளிற்றின்-உமிழ்ந்தால். உம்பர் ஒழிந்த எயிறு ஊனம் செய்யும்-மேற்கூறியவற்றை ஒழிந்த பற்களில் உண்டான விஷத்தை

உகுத்தல்-[1]தன்னாற்பொறுத்தலருமையின், ஒன்றினைக் கௌவி நஞ்சைக் கான்று உகுத்தல். இரை-இரையென்றுகருதுதல். போகம்-இழைதல். கழிந்துமீதாடல்-மனக்களிகூர்ந்துநின்றாடுதல். பிழைப்பு-பிறர்தனக்குச்செய்தபிழையைக்கருதுதல். இவையெட்டும் அதன்குணம் தட்டம்-[2]𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾 இது மேல்வாய்ப்பல். அதட்டம்-[3]𑌅𑌧𑍋𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾; இது கிழவாய்ப்பல். பிளிற்றல்-பிலிற்றல். உம்பர்-மேல். கொள்ளுதல், கோளென விகாரம். காலமொழிந்தவேழும் அகாலமாம்.

(இ-ள்.) உகுத்தல் முதலிய எட்டுக்காரணத்தாலே கடித்த லுளதாம்; அங்ஙனங்கடித்தால் எயிறுகளுக்கு மேலாம் தட்டம் அதட்டமென்கின்ற எயிறு களிலுண்டான நஞ்சைக் கடித்தவாயிலே காலுமாயிற் பிழிந்து உயிருண்ணும்; அவற்றையொழிந்த எயிறு களிலுண்டான நஞ்சைக் கடித்தவாயிலே காலுமாயின், வருத்தஞ் செய்யுமென்று கூறிப் பின்னும் அதனிலக்கணங்களிலே சில கூறினானென்க. *(121)*

1287. அந்தண னாறு மான்பா லவியினை யலர்ந்த காலை
நந்தியா வட்ட நாறு நகைமுடி யரச னாயிற்
றந்தியா முரைப்பிற் றாழைத் தடமலர் வணிக னாறும்
பந்தியாப் பழுப்பு நாறிற் சூத்திரன் பால தென்றான்.

(இ-ள்.) [1]சித்தராரூடமென்னும் நூலினைக் கொண்டுவந்து கூறின், ஆன்பாலவியினை நாறுமாயின், அஃது அந்தணன்

உமிழ்ந்தால் உடம்பிற்கு வருத்தத்தைச் செய்யும்; ஊனம்-வருத்தம். கோள்-கொள்ளுதல். என-என்று சீவகன்கூறி.

(உரை.) [1]தன்னாலென்றது பாம்பை. [2]தம்ஷ்ட்ரா. [3]அதோதம்ஷ்ட்ரா.

1287. அந்தணன்:அந்தணச் சாதிப்பாம்பாகும். ஆன் பால் அவி-பசும்பாலன்னம். ஆன்பாலவியினைப்போல் நாறுமாயின் அந்தணன் எனமாறியியைக்க. நந்தியாவட்டம்:ஒருவகை மலர். நகை-ஒளி. அரசன்:இராசசாதிப் பாம்பாகும். அலர்ந்த காலத்து நந்தியாவட்டத்தைப் போல் நாறுமாயின் அரசன் என மாறியியைக்க. யாம் தந்து உரைப்பின்-நாங்கள் சித்தராரூட நூலைக் கொண்டுவந்து கூறினால். தடமலர்-பெரிய பூ. தாழை மலரைப் போல் நாறுமாயின் வணிகன் எனமாயியைக்க. வணிகன் வணிகசாதிப் பாம்பாகும். பந்தியா-வேறு ஒன்றும் கூடாத. பழுப்பு-அரிதாரம். பழுப்பைப்போல் நாறினால் சூத்திரன்பாலது; சூத்திரசாதிப் பாம்பாகும்.

(உரை.) [1] (பி-ம்.) 'விஷஹாஹஸம்'. '*சித்தராரூடச்சிந்து*' என்ற விஷ வைத்தியநூல் ஒன்று தமிழில் அருகி வழங்குகின்றது.

பாலதாம்; அலர்ந்தகாலத்தில் நந்தியாவட்டத்தை நாறுமாயின், அஃது அரசன் பாலதாம்; தாழைமலர் நாறுமாயின், அது வணிகன் பாலதாம்; மற்றொன்றுங்கூடாத அரிதாரம் நாறுமாயின், அது சூத்திரன்பாலதாமென்று கூறினானென்க. (122)

1288. கன்னியைக் கடித்த நாகங் கன்னியே கன்னி நோக்கம்
அன்னதே யரசர் சாதி மூன்றெயி றழுந்தி யாழ்ந்த
கொன்னுமா நாகங் கொண்டாற் கொப்புளாம் விரலிற் றேய்த்தால்
மன்னிய தெண்மட் டாயின் மண்டலிப் பால தென்றான்.

(இ-ள்.) கடித்தவாயை விரலாற்றேய்த்தால், அது மாநாகங் கொண்ட தாயிற்கொப்புள்கொள்ளும்; தெண்மட்டுப்போல் நீர்பாயுமாயின் மண்டலிப் பகுதியாம்; இது கொப்புள்கோடலின், இவளைக் கடித்த பாம்பு கன்னியே; சாதி அரசர்சாதியே; உதயமும் கன்னியே; ஆதலின், இஃது அன்ன யென்றானென்க.

குக்குடசர்ப்பமாதலின், அதற்குக் கேடில்லையென்று கருதி, 'கன்னியே' என்றான். 'அன்னதே' என்றது, தான் முன் இறத்தலில்லை யென்றதனை. (123)

1289. குன்றிரண் டனைய தோளான் கொழுமலர்க் குவளைப் போதங்
கொன்றிரண் டுருவ மோதி யுறக்கிடை மயில னாடன்
சென்றிருண் டமைந்த கோலச் சிகழிகை யழுத்திச் செல்வன்
நின்றிரண் டுருவ மோதி நேர்முக நோக்கி னானே.

மலர், முதற்கு அடை. ஒன்றுமிரண்டுமென உம்மைத்தொகை. உரு, உருவமென ஈறுதிரிந்தது. உறக்கத்திடத்து மயில். முகம்-

---

1288. கன்னியை-பதுமையை. நோக்கம் கன்னி-உதயமும் கன்னியே. அன்னதே-ஆதலால், யான் முன்பு இவள் இறவாள் என்று கூறினதுதான். இப்பாம்பின் சாதி அரசர்சாதியே. அழுந்தி ஆழ்ந்த மூன்று எயிறு-தைத்து அழுந்திய பற்கள் யமதூதி ஒழிந்த காளி, காளாத்திரி, யமன் என்னும் மூன்றுமே; "கடுவமரும், நாலெயிற்றுக்கும்-பெயர்சொல்வேன்-காளி காளாத்ரி யமன் யமதூதனாம்" (*சித்தராரூடச்சிந்து*); முருகு.148, ந. விரலிற்றேய்த்தால், மாநாகம் கொண்டதாயின் கொப்புள் ஆம்; கொப்புள்-கொப்புளம். தெண்மட்டாயின் மண்டலிப்பாலது-தெளிந்த தேன்போல் நீர்வருமாயின் மண்டலி கடித்ததாகும்.

1289. தோளான்:சீவகன். குவளைப்போதை அழுத்தியென இயைக்க ஒன்று இரண்டு உருவம்-மூன்று உரு. உறக்கிடை-தூக்கத்தில். மயிலனாள்: பதுமை. சிகழிகை-மயிர்முடி. செல்வன்:சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

தியானம். இவன் [1]ஐந்துரு ஓதினமையின், இவன் கூறிய மந்திரம் பஞ்சநமஸ்காரமாம்.

(இ-ள்.) தோளான், குவளைப்போதை அங்கே மூன்றுருவோதித் தான் சென்று மயிலனாள்தன் முடியிலேயழுத்தி, அவன் பெயர்ந்துநின்று பின்னும் இரண்டுருவோதி முகத்தை நேரே நோக்கினானென்க. *(124)*

1290. நெடுந்தகை நின்று நோக்க நீள்கடற் பிறந்த கோலக்
கடுங்கதிர்க் கனலி கோப்பக் காரிரு ளுடைந்த தேபோல்
உடம்பிடை நஞ்சு நீங்கிற் றொண்டொடி யுருவ மார்ந்து
குடங்கையி னெடிய கண்ணாற் குமரன்மே னோக்கி னாளே.

(இ-ள்.) அந்நெடுந்தகை, நின்று தியானித்து நோக்குதலின், கனலி யெதிர்க்க இருளுடைந்தாற்போலே உடம்பில் நஞ்சு நீங்கிற்று; அது நீங்கின பின்பு அவள்வடிவை அவன் கண்ணால் நுகராநிற்க, அவ்வொண்டொடி தன் கண்களாலே குமரன்மேலே நோக்கினாளென்க.

ஆர்ந்து-ஆர. *(125)*

1291. நோக்கினா ணிறையு நாணு மாமையுங் கவினு நொய்திற்
போக்கினாள் வளையும் போர்த்தாள் பொன்னிறப் பசலை மூழ்கிற்
றாக்கினா ளநங்க னப்புத் தூணியை யமரு ளானா
தோக்கிய முருக னெஃக மோரிரண் டனைய கண்ணாள்.

முருகன் அமருள் அமையாது ஓக்கிய ஒருவேல் இரண்டானாலனைய கண்; "அஞ்சுடர் நெடுவே லொன்றுநின் முகத்துச், செங்கடை மழைக்கணிரண்டா வீத்தது" *(சிலப்.2:51-2)* என்றார் பிறரும்.

(உரை.) [1]ஐந்துரு வென்பன முதலிற் கூறிய மூன்றும், பின்பு கூறிய இரண்டும்.

1290. நெடுந்தகை-சீவகன். நோக்க-தியானித்துப் பதுமையைப் பார்த்தலால். கோலம்-அழகு. கதிர்க்கனலி-கிரணங்களையுடைய சூரியன்; கனலி-சூரியன். கோப்ப-எதிர்க்க. உடம்பிடை-பதுமையினுடைய உடம்பில். சீவகனுடைய நோக்கிற்குச் சூரியனும், விஷத்திற்கு இருளும் உவமைகள். ஒண்டொடி உருவம் ஆர்ந்து-பதுமையினுடைய வடிவத்தைச் சீவகன் கண்ணால் நுகர; ஆர்ந்து-ஆர, எச்சத்திரிபு. குடங்கையின்-உள்ளங்கையைக்காட்டிலும் குமரன்மேல்-சீவகன்மேலே. பதுமை நோக்கினாள்.

1291. நோக்கினாள்-நோக்கியவள்; பெயர். நிறை-மனத்தை ஒருநெறியில் நிறுத்தல். கவின்-அழகு. நொய்தின்-விரைவாக. நிறை

(இ-ள்.) அங்ஙனம்பார்த்த கண்ணாள், நிறைமுதலியவற்றையும் வளையையும் முன்புநோக்கிப் போந்தவள், ஈண்டு அவற்றை நொய்திற் போக்கினாள்; போக்கினபின்பு பசலையைப் போர்த்துக் கொண்டாள்; அப்பொழுது தன்னுள்ளே அம்பெலா முழுகிற்று; முழுகினபின்பு அவ்வடிவாலே காமற்கு ஓர் அப்புத் தூணியை உண்டாக்கினாளென்க. *(126)*

(வேறு)

1292. ஆட்சி யைம்பொறி யாள னுடம்பெனும்
பூட்சி நீள்கொடிப் புற்றி னகத்துறை
வாட்க ணோக்கெனும் வையெயிற் றாரழல்
வேட்கை நாகத்தின் மீட்டுங் கொளப்பட்டாள்.

(இ-ள்.) தாம் ஏவள்கொள்ளுந் தொழிலையுடைய ஐம்பொறியை ஆளுதலையுடையானது உடம்பென்னும் புற்றிடத்தேயுறைகின்ற வேட்கையாகிய நாகத்தினது நோக்கென்னும் எயிற்றின் நஞ்சாலே, வாட்கண்ணினையுடையாள் மீட்டும் கொள்ளப்பட்டாளென்க.

மேற்கோளாகிய கொடி வளரப்பட்ட புற்றென்க. வாட்கண், உவமத் தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; இது, பதுமைக்கு ஒரு பெயர். "நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக், கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்"*(தொல். களவு.5)* என்றதனால், இருவரும் எதிர்நோக்கியவிடத்துக் கூட்டும் குறிப்புரை நிகழ்த்தும்

முதலியவற்றையும் வளையையும் நொய்திற் போக்கினாள் என்க. பொன்னிறப் பசலையால் உடம்பைப் போர்த்தாள்; பசலை-பசப்பு நிறம். மூழ்கிற்று-தன்மீது மன்மதபாணங்கள்அழுந்தியன. ஆக்கினாள்-உண்டாக்கினாள். அனங்கன்-மன்மதன். அப்புத் தூணி-அம்பறாத் தூணி; அனங்கற்கு அம்புத் தூணியை ஆக்கினாள் எனமாறுக; என்றது மன்மதபாணம் புகுந்தமையால்தன்னுடையவடிவைஅப்புத்தூணியாக ஆக்கினாள் என்றவாறு. அமருள்-போரில். ஆனாது-அமையாமல். ஒக்கிய-பகைவரைக் கொல்லுதற்கு அறுதியிட்டு வைத்த; *பட்.299*, ந. எஃகம்-வேல். முருகன், அமருள் ஆனாது ஒக்கிய ஓர் எஃகம் இரண்டனைய கண்ணாள் எனமாறியியைக்க; "முருகன் வேலும்... தனிக்கவர்ந்தவுனக்கு" *(நைட. அன்ன. தூது.119.)* கண்ணாள் :பதுமை; எழுவாய்.

(மேற்.) *அடி, 4: சிலப்.2:49-52, அடியார்.*

1292. ஐம்பொறியாட்சியாளனுடையஉடம்புஎனமாறியியைக்க; ஆட்சியாளன்-ஆளுதலையுடையவன். பூட்சி நீள்கொடி-மேற்கோளாகிய நீண்ட கொடி வளரப்பட்ட. உடம்பெனும் புற்று, பூட்சிநீள்

இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழாமையின், அவட்குநிகழ்ந்த முன்னிற் கலியிற்கூறிய வருத்தத்திற்கு இவன்வேட்கைநோக்கமே காரண மென்று இக்கவியிற் கூறினார். இந்நோக்கமின்றேல் இவட்கு இது நிகழாதென்க; "பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன" (*தொல்*. களவு. 7) என்பதனான், [1]இவற்கு வருத்தம் புலப் படாதாயிற்று. (127)

1293. மாழ்கி வெய்துயிர்த் தாண்மட வாளெனத்
தோழி மார்களுந் தாயருந் தொக்குடன்
சூழி யானையன் னாய்தொடி னஞ்சறும்
வாழி யென்றனர் வம்பலர் கோதையார்.

(இ-ள்.) கோதையாராகிய தோழியரும் செவிலியரும், மடவாள் மயங்கி உயிர்த்தாள்; இனி, இது வேட்கையென்றே கருதிச் சேரத் திரண்டு, யானை யன்னாய்! வாழ்வாயாக; நீ தீண்டித்தீர்ப்பை யாயின், நஞ்சறுமென்றாரென்க.

அன்னாய், தொழிலிற் கூறு மானெனிறுதியின்கூறாய் ஆயேற்றது; *தொல்*. விளி.16. (128)

1294. கண்ணிற் காணினுங் கட்டுரை கேட்பினும்
நண்ணித் தீண்டினு நல்லுயிர் நிற்குமென்
றெண்ணி யேந்திழை தன்னை யுடம்பெலாம்
தண்ணென் சாந்தம்வைத் தாலொப்பத் தைவந்தான்.

கொடியை யுடைய புற்று எனப்பிரித்தியைக்க. வாட்கண்-வாள்போலும் கண்ணையுடைய பதுமை. எயிற்றாரழல்-பல்லிலுள்ளஅரிய விஷத்தால். வேட்கை நாகம்-ஆசையாகிய பாம்பு. புற்றினகத்து உறைகின்ற, வேட்கையாகிய நாகத்தினது நோக்கெனும் எயிற்றாரழலால் வாட்கண் மீட்டும்கொளப்பட்டாள் எனமாறியியைக்க.

(உரை.) [1]இவற்கு-சீவகனுக்கு.

1293. மாழ்கி-மயங்கி. மடவாள்:பதுமை. என-இவள்-வேட்கை யுற்றாள் என்று எண்ணி. தாயர்-செவிலித்தாயர். உடன் தொக்கு-சேரத் திரண்டு. சூழியானை-முகபடாத்தை யணிந்த யானை. யானையன்னா யென்றது சீவகனை; விளி. தொடின் நஞ்சு அறும்-நீ பதுமையைத் தீண்டினால் விஷம் நீங்கும். வம்பு அலர்-வாசனை பரவிய. கோதை யாராகிய தோழிமார்களும், தாயரும் மடவாள், மாழ்கி வெய்துயிர்த்தாள் என உடன் தொக்கு, யானையன்னாய், வாழி நீ தொடின் நஞ்சு அறும் என்றனர் எனமாறி முடிக்க.

1294. கட்டுரை-தன்னைகாதலித்தோருடைய புனைந்துரையை. தீண்டினும்-தொட்டாலும். காணினும், கேட்பினும், தீண்டினும்

(இ-ள்.) அதுகேட்டு, காதலித்தோரைக்காணினும் கேட்பினும் தீண்டினும் நல்லுயிர்நிற்கும்; அது நமக்கும் ஒக்குமென்றெண்ணிச் சாந்தம்பூசினாற்போலே குளிரும்படி ஏந்திழைதன்னை உடம்பெல்லாம் தைவந்தானென்க. (129)

1295. மற்ற மாதர்தன் வாட்டடங் கண்களால்
உற்ற நோக்க முறாததொர் நோக்கினிற்
சுற்றி வள்ளலைச் சோர்வின்றி யாத்திட்டாள்
அற்ற மில்லமிர் தாகிய வஞ்சொலாள்.

(இ-ள்.) அமிர்தமாகிய அஞ்சொலாள், தன்கண்களாலே தான் அவற்கு அன்புற்ற நோக்கத்தைப் பிறர் அயிராததொருநோக்காலே வள்ளலைச்சுற்றித் தப்பாமற் கட்டினாளென்க.

மாதர், காதல், அற்றமிலமிர்து-ஒருவன்கைப்படாவமிர்து. (130)

(வேறு)

1296. (1) விஞ்சையர் வீர னென்பார்
விண்ணவர் குமர னென்பார்
எஞ்சிய வுயிரை மீட்டா
னிவனலா லில்லை யென்பார்
மஞ்சுசூ ழிஞ்சி மூதூர்
மாமுடிக் குரிசி னாளை
நஞ்சுசூழ் வேலி னாற்கே
நங்கையைக் கொடுக்கு மென்பார்.

என்பவை களின் முன்பு தனித்தனியே 'காதலித்தோரை' என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க. ஏந்திழைதன்னை: பதுமையை. தண்ணென்-குளிர்ந்த. சாந்தம் வைத்தாலொப்ப-சந்தனத்தைப் பூசினாற்போல. தைவந்தான்-தடவினான். சாந்தம் வைத்தாலொப்ப ஏந்திழை தன்னை உடம்பெலாம் தைவந்தான் எனமாறியியைக்க.

1295. மற்று; அசை. மாதர்தன்-காதலையுடைய தனது. உற்ற நோக்கம்-தான் சீவகனிடத்துக் காதலுற்ற குறிப்பினை. உறாததொர் நோக்கினில்-பிறர்ஐயமுறாததொரு நோக்கத்தால். வள்ளலை-சீவகனை. சோர்வின்றி-தப்பாமல். யாத்திட்டாள்-கட்டினாள். அற்றமில்-குற்றமில்லாத என்றுமாம். சொலாள்: பதுமை. அமிர்தாகிய சொலாள், தன், கண்களால் வள்ளலைச்சுற்றி யாத்திட்டாள் என்க.

1296. விஞ்சையர்-வித்தியாதரர். எஞ்சிய உயிரை-போனஉயிரை. இவன்: சீவகன். இவனல்லாது வேறொருவனும் இல்லை. மஞ்சு-மேகம்.

(1) போனவுயிரை மீட்டான் இவனல்லது வேறொருவ னில்லை; இவ்வூரையுடைய தனபதி நாளை இவற்கே நங்கையைக் கொடுக்குமென்பாரென்க.

1297. (2) விளங்கொளி விசும்பில் வெண்கோட்
டிளம்பிறை சூழ்ந்த மின்போல்
வளங்கெழு வடத்தைச் சூழ்ந்து
வான்பொனாண் டிளைப்பச்சேந்த
இளங்கதிர் முலைக டம்மா
லிவனைமார் பெழுதி வைகிற்
றுளங்குபெண் பிறப்புந் தோழி
யினிதெனச் சொல்லி நிற்பார்.

(2) விசும்பிலே இளைய பிறையைச் சூழ்ந்த மின்போலே முத்து வடத்தைச் சூழ்ந்து பொன்னாண் அசைதலாலே சிவந்த இளைய முலைகளாலே இவனை மார்பையெழுதி வைகப்பெறின், நிலைநில்லாத பெண்பிறப்பும் நன்றென்று சொல்லிநிற்பாரென்க. இவனைமார்பெழுதி வைகின் இனிதென்றார், [1]கொடிதென்ற தனால்.

1298. (3) அருந்தவஞ் செய்து வந்த
வாயிழை மகளிர் யார்கொல்
பெருந்தகை மார்பிற் றுஞ்சிப்
பெண்மையாற் பிணிக்கு நீரார்

இஞ்சி-மதில். இஞ்சியையுடைய மூதூர்:சந்திராபம். மூதூரையுடைய குரிசிலென்றது தனபதியை. வேலினாற்கு:சீவகனுக்கு. நங்கையை: பதுமையை.

1297. ஒளியையுடைய விசும்பில். வெண்கோட்டு இளம்பிறை- வெண்மையான நுனிகளையுடைய இளைய சந்திரனை. பிறையைச் சூழ்ந்த மின்னலைப்போல. வடத்தை-முத்துவடத்தை. திளைப்பச் சேந்த-இடைவிடாமல் தங்குவதால் சிவந்த. முத்துவடத்திற்குப் பிறைச்சந்திரனும் பொன்னாணுக்கு மின்னும் உவமைகள். சேந்த முலைகள் தம்மால். இவன்:சீவகன். இவனது மார்பை. வைகின்- தங்கப்பெற்றால். துளங்கு பெண்பிறப்பு இனிது-நிலை நில்லாத பெண் பிறப்பும் இனிமையையுடையதாகும். தோழி:விளி.

(உரை.) [1]கொடிதென்றது சீவகன், முன்பு கூறியதை; "இறை வளையவ்வரை நோக்கியென்கொடி துற்ற தென்றான்"(சீவக.1283.)

1298. இழை-ஆபரணம். இழையையுடைய மகளிர். பெருந்தகை மார்பில்-சீவகனுடைய மார்பில். துஞ்சி-தங்கி. பெண்மையால்பிணிக்கும்

கருங்கணின் யாமுங் கண்டாங்
காமனை யென்று சொல்லித்
திருந்தொளி முறுவற் செவ்வாய்த்
தீஞ்சொலார் மயங்கி னாரே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) தீஞ்சொலார், என்பார், என்பார், என்பார், சொல்லி நிற்பாராய் யாமும் காமனைக் கண்ணாலே கண்டேம்; இங்ஙன மன்றி, இவன்மார்பிலே தங்கிப் பிணிக்குநீராராக அருந்தவஞ்செய்து வந்த மகளிர்யார்கொலென்று சொல்லி மயங்கினாரென்க. *(131-3)*

1299. பன்மலர்ப் படலைக் கண்ணிக் குமரனைப் பாவை நல்லார்
மன்னவன் பணியின் வாழ்த்தி வாசநெய் பூசி நன்னீர்
துன்னின ராட்டிச் செம்பொற் செப்பினுட் டுகிலுஞ் சாந்தும்
இன்னறும் புகையும் பூவுங் கலத்தொடு மேந்தி னாரே.

(இ-ள்.) தனபதியேவலாலே, நல்லார், குமரனைத் துன்னி னராய் நெய் பூசி நன்னீராலாட்டி வாழ்த்தித் துகில் முதலியவற்றை ஏந்தினாரென்க. *(134)*

நீரார்-தமது பெண்மைத் தன்மையால் கட்டுகின்ற தன்மையையுடைய வராக. கணின்-கண்ணால். கண்டாம்-பார்த்தேம். ஒளியை யுடைய முறுவல். முறுவலையும் செவ்வாயையு முடைய தீஞ்சொலார்; என்றது அங்குள்ள மகளிரை. தீஞ்சொலார், யாமும் காமனைக் கண்ணாற் கண்டாம்; பெருந்தகையைப் பிணிக்கும் நீராராக அருந்தவம் செய்த மகளிர்யார்கொல்? என்று சொல்லி மயங்கினார்என மாறியியைக்க.

1299. பலமலராலாகிய படலைக்கண்ணி; படலை-தழை; இது வகைமாலையென்று கூறப்படும்; *சீவக.483,* அடிக். கண்ணியையுடைய குமரனை-சீவகனை, பாவைபோன்ற நல்லார்:மகளிர்; மன்னவன் பணியின்-தனபதியினுடைய ஏவலால். வாசங்கலந்த எண்ணெய். துன்னினர்-அடைந்தவராய். செப்பில் துகில் முதலியவற்றை வைத்து ஏந்துதல்: *சீவக.2473-5.* புகை-அகில் முதலியவற்றாலாக்கிய வாசனைப் புகை. கலம்-ஆபரணம். மன்னவன் பணியால், நல்லார் குமரனைத் துன்னினராய் நெய்பூசி, நீராலாட்டி, வாழ்த்திச்செப்பினுள், கலத்தொடு துகில்முதலிய வற்றை ஏந்தினார்எனமாறி முடிக்க.

1300. ஏந்திய-மகளிர் ஏந்தியவற்றை. ஏற்பத் தாங்கி-பொருந்தத் தன்உடம்பில்அணிந்துகொண்டு. எரிமணிக்கொட்டை-ஒளிவிளங்கும் மணியாலாகிய குமிழை. நெற்றி-பாதக்குறட்டின் நுனியில். குயிற்றி-

1300. ஏந்திய வேற்பத் தாங்கி யெரிமணிக் கொட்டை நெற்றி
வாய்ந்தபொன் குயிற்றிச் செய்த மரவடி யூர்ந்து போகி
ஆய்ந்தநன் மாலை வேய்ந்த வரும்பெறற் கூடஞ் சேர்ந்தான்
பூந்தொடி மகளிர் போற்றிப் பொற்கலம் பரப்பி னாரே.

(இ-ள்.) அவர்களேந்தியவற்றைப் பொருந்த மெய்ப்படுத்து மணிக்கொட்டையை நெற்றியிலே யழுத்திப் பொன்னாற்செய்த மரவடியைத் தொட்டுப்போய்க் கூடத்தைச்சேர்ந்தான்; அப்பொழுது மகளிர்கலத்தைப் பரப்பினாரென்க. (135)

1301. கன்னியர் கரக நீராற் றாமரை கழீஇய தொப்பப்
பொன்னடி கழீஇய பின்றைப் புரிந்துவாய் நன்கு பூசி
இன்மலர்த் தவிசி னுச்சி யிருந்தமிர் தினிதிற் கொண்டான்
மின்விரிந் திலங்கு பைம்பூண் வேற்கணார் வேனி லானே.

(இ-ள்.) கன்னியர் நீராலே பொன்னடிகளைக் கழுவின பின்பு, வேனிலான், விரும்பி வாய்பூசித் தவிசின்மேலேயிருந்து அடிசிலை முற்பட இனியவற்றோடேயுண்டானென்க.

"நீராடிக் கால்கழுவி வாய்பூசி" (19) என்றும், "கைப்பன வெல்லாங் கடைதலை தித்திப்ப" (26) என்றும் *ஆசாரக்கோவையிற்* கூறினார். (136)

1302. வாசநற் பொடியு நீருங் காட்டிடக் கொண்டு வாய்ப்பப்
பூசறுத் தங்கை நீரை மும்முறை குடித்து முக்காற்
காசறத் துடைத்த பின்றைக் கைவிர லுறுப்புத் தீட்டித்
தூசினா லங்கை நீவி யிருந்தனன் றோற்ற மிக்கான்.

அழுத்தி. மரவடி-பாதக்குறடு. மணிக்கொட்டையை நெற்றியில்குயிற்றிச் சிறப்பு வாய்ந்த, பொன்னாற்செய்த மரவடியை. ஊர்ந்துபோகி-தொட்டு நடந்து சென்று. மாலையால் வேய்ந்த கூடத்தைச் சேர்ந்தான்; வேய்ந்த-அணிந்த; *சீவக.870, ந.* போற்றி-சீவகனைப் புகழ்ந்து. பொற்கலம்-பொன்னாற்செய்ததட்டு.

1301. கரகநீரால்-கமண்டலத்திலுள்ளநீரால். கழீஇயது-கழுவியதை. சீவகனுடைய அடிக்குத் தாமரை உவமை. கன்னியர் பொன்னடியைக் கழுவிய பின்றை. புரிந்து-விரும்பி. தவிசின் உச்சி-ஆசனத்தின்மீது. அமிர்து இனிதிற் கொண்டான்- உணவை இனியவற்றோடே உண்டான். மின்-ஒளி. பூண்-ஆபரணம். வேற்கணார்- வேல்போலும் கண்ணை யுடைய மகளிர். வேனிலான்-மன்மதனைப் போன்றவனாகிய சீவகன். பூணையுடைய வேற்கணார்க்கு வேனிலான் அமிர்து இனிதிற் கொண்டான்என்க.

(இ-ள்.) மிக்கவன், பொடியையும் நீரையும் அவர்கள் காட்டுதலின், அவற்றைக்கைக்கொண்டு பூசுந்தொழிலைமுடித்து, அங்கையிற்கொண்ட நீரை முக்காற்குடித்து வாயை முக்காற்றுடைத்து விரலைக் கண்முதலியவுறுப்புக் களிலே தீண்டுவித்துத் துடைத்திருந்தானென்க.

தூசு-[1]ஒலியல். "முக்காற் குடித்துத்துடைத்து முகத்துறுப், பொத்த வகையால்விரலுறுத்தி வாய்பூசல்" (*ஆசார.28*) என்றார்பிறரும். *(137)*

1303. சீர்கொளச் செய்த செம்பொ
னடைப்பையுட் பாகு செல்ல
வார்கழற் குருசில் கொண்டு
கவுளடுத் திருந்த வாங்கட்
போர்கொள்வேன் மன்ன னெல்லாக்
கலைகளும் புகன்று கேட்டு
நீர்கொண்மாக் கடல னாற்கு
நிகரில்லை நிலத்தி லென்றான்.

(இ-ள்.) பொன்னாற்செய்த அடைப்பையிற் பாக்கும் வெற்றிலையும் செல்ல, குருசில், அதனைவாங்கிக்கொண்டு தின்றிருந்த வளவிலே, தனபதி, இவன் கலைகளையெல்லாம் விரும்பிக் கேட்டு, இவற்கு நிலத்தில் நிகரில்லையென்றானென்க. *(138)*

1302. வாசனைப்பொடி.காட்டிட-மகளிர்காட்டுதலால். கொண்டு-அவற்றைக் கைக்கொண்டு பூசுஅறுத்து-வாய்பூசுந் தொழிலை முடித்து. முக்கால் காசறத் துடைத்த பின்றை-மூன்றுமுறை வாயைத் துடைத்த பின்பு. விரல் உறுப்புத் தீட்டி-விரலைக் கண்முதலிய அங்கங்களிலே தொட்டு. தூசினால்- மேலாடையால். நீவி-துடைத்து. தோற்றமிக்கானென்றது சீவகனை.

(உரை.) [1]ஒலியல்-மேலாடை.

1303. அடைப்பை-வெற்றிலைப் பை. செம்பொன்னால் சீர்கொளச்செய்தஅடைப்பைஎனமாறியியைக்க. பாகு-பாக்கு; இதனோடு 'வெற்றிலை' என ஒருசொல்லை வருவிக்க. குருசில்:சீவகன். கொண்டு-பாக்கையும் வெற்றிலையையும் வாங்கிகொண்டு. கவுள்-கன்னம்; ஈண்டு அதன் உட்புறத்தைக் குறித்தது. கவுளடுத்து-தின்று. மன்னன்-தனபதி. சீவகன் கற்ற கலைகளையெல்லாம் புகன்று கேட்டு; புகன்று-விரும்பி. கடலனாற்கு-சீவகனுக்கு; கல்விகேள்விகளால் நிரம்பிய புலமையையுடையவனாதலின் 'கடலனான்' என்றார். நிலத்தில் நிகரில்லை என்றான்எனமாறியியைக்க.

(வேறு)

1304. பரிதி பட்டது பன்மணி நீள்விளக்
கெரிய விட்டன ரின்னிய மார்த்தன
அரிய பொங்கணை யம்மெ னமளிமேற்
குரிசி லேறினன் கூர்ந்தது சிந்தையே.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே ஞாயிறுபட்டது; மணியும் விளக்கும் எரியும் படியிட்டனர்; பல்லியங்களுமார்த்தன; தனித்தார்க்குப் பொறுத்தற்கரிய படுக்கைமேலே குரிசிலேறினன்; அப்பொழுது வருத்தமிக்கதென்க. (139)

1305. பூங்க ணவ்வயி னோக்கம் பொறாதபோல்
வீங்கி வெம்மைகொண் டேந்தின வெம்முலை
ஈங்கி தென்னென விட்டிடை நைந்தது
பாங்கி லாரிற் பரந்துள தல்குலே.

(இ-ள்.) அவள்கண்கள், அவ்விடத்து யான் நோக்கின நோக்கத்தைப் பொறாதே நிலநோக்கி என்னைவருத்தினாற் போலே, பின்பு முலைகளும் வீங்கிக் கொடுமைகொண்டு ஏந்தி வருந்தின; இவ்விடத்திற் பொறாமை என்னேயென்று இடை நைந்தது; அதுகண்டு பிறரிடுக்கண் கண்டு மகிழ்வாரைப் போல அல்குல் பரந்ததென்க.

பரந்துளது, ஒருசொல். இனிக் கண்கள் தமக்கு முற்பட்டு வருத்தியதற்குப் பொறாதனபோலே பின்பு முலைகளும் வருத்தின வென்றுமாம். (140)

1304. பரிதிபட்டது-சூரியன்மறைந்தான். மணியையும், விளக்கை எரியும்படி இட்டனர்; இட்டனர்-வைத்தார்கள். இயம்- வாத்தியங்கள். அரிய-தனித்திருப்பவர்க்குப் பொறுத்தற்கரிய. அம்மென் அமளி- அழகிய மெல்லிய படுக்கை. பொங்கணையாகிய அம்மென் அமளி மேல் என்க. குரிசில்:சீவகன். சிந்தை கூர்ந்தது-காமத்தால் வருத்தம் மிக்கது.

1305. பூங்கண்-பதுமையினுடைய பூப்போலும் கண்கள். நோக்கம் பொறாத போல்-நான் நோக்கின நோக்கத்திற்குப் பொறாமல் நிலத்தை நோக்கி என்னை வருத்தினாற்போல. வெம்மை-கொடுமை. ஏந்தின-உயர்ந்தன. முலைவீங்கி வெம்மை கொண்டு ஏந்தினவாய் வருத்தின. இது என்என-இப்பொறாமை என்னென்று. இட்டு இடை-சிறிய இடை. பாங்கிலாரின்-பிறர்துன்பத்தைப் பார்த்து மகிழும் நன்மையில்லாரைப் போல. பரந்துளது-பரந்தது. அல்குல் பரந்துளது: "வாமமே காலையினுள் வளர்ந்த தல்குலே" (கம்ப. கார்முக.62.) இதுமுதல் நான்குபாடல்கள்சீவகன்கூற்று.

1306. முருகு வார்குழ லாண்முகிழ் மென்முலை
பெருகு நீர்மையிற் பேதுற வெய்திநின்
றுருகு நுண்ணிடை யோவியப் பாவைதன்
அருகு நோக்கமெ னாவி யலைக்குமே.

(இ-ள்.) குழலாள், ஓவியப்பாவை, அவள் முலைகளும் அவை பெருகுந் தன்மையாலே வருந்துமிடையும் [1]குறிக்கொண்டு நோக்காத நோக்கமும் வருத்து மளவன்றி என்னாவியைக் கெடுக்கு மளவாக்கா நின்றனவென்க. *(141)*

1307. புகைய வாவிய பூந்துகி லேந்தல்குல்
வகைய வாமணி மேகலை வார்மது
முகைய வாவிய மொய்குழல் பாவியேன்
பகைய வாய்ப்படர் நோய்பயக் கின்றவே.

(இ-ள்.) முகைவிரும்பின மொய்குழலையுடையாளது ஏந்து அல்குலிற் பூந்துகிலும், மேகலையும், பாவியேற்குப் பகையாந் தன்மையையுடையவாய், நோயைப் பயவாநின்றனவென்க.

அல்குலைமறைத்தலின், [1]அவை பகையாயின. *(142)*

1306. முருகு-வாசனை. குழலாள்:பதுமை. பெருகு நீர்மையின்-பெருகுகின்ற தன்மையால். பேதுறவு எய்தி-துன்பமடைந்து. உருகும்-வருந்துகின்ற. ஓவியப்பாவை: பதுமை. அருகு நோக்கம்-குறிக்கொண்டு நோக்காத நோக்கம். என் ஆவி அலைக்கும்- என் உயிரைக் கெடுக்கும். குழலாளாகியஓவியப்பாவையினுடையமுலையும்இடையும்நோக்கமும் என்ஆவியை அலைக்கும்என்க.

(உரை.) [1]*குறள்.1095.*

1307. புகை அவாவிய பூந்துகில்-புகை ஊட்டப்பெற்ற, பூத் தொழிலமைந்த ஆடை. வகையவாம் மணிமேகலை-பல வகையை யுடைய மணிகள் கோக்கப் பெற்ற மேகலை. வார் மது முகை-ஒழுகு கின்ற தேனையுடைய மொட்டு. அவாவிய-விரும்பிய. மொய்குழல்: பதுமை. பாவியேன்-பாவியாகிய எனக்கு. படர்நோய் பயக்கின்ற-காமமாகிய துன்பத்தைத் தருவதாகிய நோயை உண்டாக்குகின்றன. குழலாளது ஏந்து அல்குலில் துகிலும் மேகலையும் பாவியேற்கு நோயைப்பயக்கின்றஎனமாறிமுடிக்க.

(உரை.) [1]அவைதுகிலும், மேகலையும்.

1308. போது லாஞ்சிலை யோபொரு வேற்கணோ
மாது லாமொழி யோமட நோக்கமோ
யாது நானறி யேனணங் கன்னவள்
காத லாற்கடை கின்றது காமமே.

(இ-ள்.) அணங்கன்னவளுடைய நுதலோ, கண்ணோ, நோக்கமோ, மொழியோ, காதலாலே காமத்தை மிகப்பண்ணுகின்றது; இவற்றில் இன்னதென்று யான்சிறிதும் அறிகின்றிலேனென்றானென்க.

சிலை-காமன்வில். இதனால், உறுப்புக்களெல்லாம் ஒக்க வருத்தினவென்றான். 'மொழியோ' என்றதனால், மொழியுங்கேட்டா னென்பது பெற்றாம்; அன்றி, "அடிகளுக்கிறைஞ்சி" *(சீவக.1272)* என்னும் கவியிற் கூற்றைத்தானும் பின்புகேட்டலின், மொழியோ வென்றானென்றலுமொன்று. *(143)*

1309. *(1)* அண்ண லவ்வழி யாழ்துயர் நோயுற
வண்ண மாமலர்க் கோதையு மவ்வழி
வெண்ணெய் வெங்கனன் மீமிசை வைத்ததொத்
துண்ணை யாவுரு காவுள ளாயினாள்.

இதுமுதலாக, ''பூமென்சேக்கை'' *(சீவக.1315)* அளவும் ஒரு தொடர்.

(1) அழுந்துதலுறுகின்ற வருத்தநோய் உறாநிற்க.

1308. போது உலாம் சிலையோ-மன்மதனுக்குரிய மலராகிய அம்பு உலாவுகின்ற வில்லோ; என்றது நெற்றியை. மாது உலாம் மொழி-காதலின் தன்மை உலாவுகின்ற சொல்; மாது=மாதர்-காதல். யாதுநானறியேன்-இவற்றில் இன்னது என்னை வருத்துகின்றதென்று யான் அறிகின்றிலேன். அணங்கன்னவள்:பதுமை. கடைகின்றது-மிகப் பண்ணுகின்றது; காமம் கடைதல்: *குறுந்.340:1.* அணங்கன்னவளுடைய சிலையோ, கண்ணோ மொழியோ, காதலாற் காமத்தைக் கடைகின்றது; இன்னது என்று நான் அறியேன் என மாறியைக்க.

1309. அண்ணல்:சீவகன். ஆழ்துயர் நோய் உற-அழுந்துதலுறு கின்ற வருத்தநோயை அடைய. கோதை:பதுமை. கனல்-நெருப்பு. மீமிசை-மேலே; ஒருபொருட் பன்மொழி; "கொல்களிற்று மீமிசை" *(புறநா.9:7)*; "ஓங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை" *(மணி.11:22.)* உள்நையா உருகா-மனம் நைந்து உருகி. கனல்மிசை வைத்ததாகிய வெண்ணெயை ஒத்து உருகி; *சீவக.1255,* அடிக்; "வெங்கனன் மீமிசை வைத்த வெண் ணெயின், நெஞ்ச முருக நிறுத்த லாற்றான்" *(பெருங்.3. 7:69-70.)*

1310. (2) பெயன்ம ழைப்பிற ழுங்கொடி மின்னிடைக்
கயன்ம ணிக்கணி னல்லவர் கைதொழப்
பயனி ழைத்தமென் பள்ளியுட் பைந்தொடி
மயனி ழைத்தவம் பாவையின் வைகினாள்.

(2) ஒழுங்குபட்ட மின்போன்ற இடையினையும் கண்ணினையுமுடைய நல்லவர் கைதொழ. துணையுடையோர்க்குப் பயனுண்டாகப் பண்ணின பள்ளி.

1311. (3) வணங்கு நோன்சிலை வார்கணைக் காமனோ
மணங்கொள் பூமிசை மைவரை மைந்தனோ
நிணந்தெ னெஞ்சநி றைகொண்ட கள்வனை
அணங்கு காளறி யேனுரை யீர்களே.

(3) எல்லாரும் மனங்குழைதற்குக் காரணமான சிலை. பூமிசைத் தோன்றிய முருகன்; குறிஞ்சிநிலத்திற்குத் தெய்வமாகிய முருகன். நிணந்து-பிணித்து பெரும்பான்மையும் தெய்வத்தன்மையுடைமையின், மகனோ வென்றிலள். உரையீர்களே:ஏகாரம், வினா.

நாயகனும் நாயகியும் ஒருங்கே ஒருவரை யொருவர் நினைந்து வருந்துதல்: "காவினுட் காவலன் கலங்கக் கோயிலுட், பாசிழை யல்குற் பாவையும் புலம்பி" *(பெருங்.3. 7:71-2)*; "எனவின் னனபன் னியிருந் துளைவாள் .... சோர்வுறுகால் .... அனகன் னினைகின் றனயா மறைவாம்" *(கம்ப. கடிமணப்.12.)*

1310. பெயல் மழைப் பிறழும் கொடி மின்-பெய்தற் றொழிலையுடைய மேகத்தில் மாறுபடுகின்ற ஒழுங்குபட்ட மின்னல்; கொடி-ஒழுங்கு. மின்னைப் போலும் இடை. கயல் மணிக்கண்-கயல்மீன் போன்ற அழகிய கண்; மணி-அழகு. இடையினையும் கண்ணையுமுடைய நல்லவர்; என்றது மகளிரை. பயனிழைத்த பள்ளி-துணையுடன் சேர்ந்திருப்பவர்க்கு இன்பப்பயன் உண்டாகச் செய்த படுக்கை. பைந்தொடி: பதுமை. மயன்: அசுரத்தச்சன். பாவையின்-பிரதிமையைப் போல.

1311. வணங்கு நோன்சிலை-எல்லாரும் மனம் குழைவதற்குக் காரணமான வன்மையையுடைய கரும்புவில். சிலையையும் கணையையுமுடைய காமனோ; "கைச்சிலை கணையோ டேந்திக் காமனிக் கடையைக் காப்பான்" *(சீவக.2090)*; "பூமென் கணையும் பொருசிலையுங் கைக்கொண்டு, காமன் றிரியுங் கருவூரா" *(சிலப்.5:49, அடியார், மேற்.)* "கவர்கணை நோன்சிலைக் காம னிவனெனும்" *(பெருங்.2. 15:97.)* மணங்கொள் பூமிசை மைந்தன்-வாசனையைக் கொண்ட

1312. (4) கடைகந் தன்னதன் காமரு வீங்குதோள்
அடையப் புல்லினன் போன்றணி வெம்முலை
உடைய வாகத் துறுதுயர் மீட்டவன்
இடைய தாகுமெ னாருமி லாவியே.

(4) ஆகத்தணிந்த வெம்முலையுற்ற பசப்புடையும்படி தன் தோளாலே புல்லினன் போன்று தடவி மீட்டவனென்க. இடை-இடம். போகாமல்நிறுத்துவார்ஒருவருமில்லாத உயிர்.

1313. (5) இறுதி யில்லமிர் தெய்துந ரீண்டியன்
றறிவி னாடிய வம்மலை மத்தமா
நெறியி னின்றுக டைந்திடப் பட்டநீர்
மறுகு மாக்கடல் போன்றதென் னெஞ்சமே.

(5) சாதலில்லாமைக்குக் காரணமான அமிர்தத்தையெய்துந் தேவர்கள் திரண்டு தம்மறிவாலே அதனை ஆராயவேண்டி அன்று மந்தரம் மத்தாகநின்று நெறியிற் கடைந்திடப்பட்ட நீர்மறுகுங் கடலென்க.

தாமரைப்பூவின்மீது தோன்றிய முருகன்; "இமயக் குன்றினிற் சிறந்து, நின்னீன்ற நிரையிதழ்த் தாமரை" (*பரி.8:12-3.*) மை-மேகம். வரைமைந்தன்-மலைக்குத் தெய்வமாகிய முருகன். பூமிசைமைந்தன், மைவரைமைந்தன் எனப் பிரித்தியைக்க. நிணந்து- பிணித்து; "கட்டி னிணக்கு மிழிசினன்" (*புறநா.82:3*, உரை.) (பி-ம்.) 'நிணர்ந்து', 'நிணர்க்கும்'. என்நெஞ்சத்தை நிணந்து நிறைகொண்ட கள்வன்; *சீவக.714*, அடிக்.; கள்வன்:சீவகன். அணங்குகாள்-தெய்வங்களே. காமனோ, மைந்தனோவென்றறியேன்.

1312. கடைகந்து அன்னதன்காமரு வீங்குதோள்-கடைந்துசெய்த தூணைப் போன்ற அழகிய தன்னுடைய பெருத்த தோளால். அடைய-முழுவதும். உடைய-கெட்டுநீங்க. ஆகம்-மார்பு. துயரென்றது காம நோயால் உண்டாகிய பசலையை. மீட்டவனிடை-என் உயிரைப் பிழைக்கச் செய்தவனிடத்தே. ஆகத்து அணிந்த வெம்முலையின் உறுதுயர் உடையும்படி தன்தோளால் புல்லினன் போன்று கையால் தடவி மீட்டவன் என மாறியியைக்க. ஆரும் இல் ஆவி-நீங்காமல் நிறுத்துபவர்எவரும் இல்லாத உயிர். என்ஆவி மீட்டவனிடையதாகும் என்க.

1313. இறுதி இல் அமிர்து-சாவாமைக்குக் காரணமான அமிர் தத்தை. எய்துநர்-பெறுதற்கு விரும்பிய தேவர்கள். அன்று-அக்காலத்து. நாடிய-ஆராயவேண்டி. மலை மத்தமா-மந்தரமலையே மத்தாக. நீர்

1314. (6) நகைவெண் டிங்களு நார்மட லன்றிலும்
தகைவெள் ளேற்றணற் றாழ்மணி யோசையும்
பகைகொண் மாலையும் பையுள்செ யாம்பலும்
புகையில் பொங்கழல் போற்சுடு கின்றவே.

(6) நாரையுடைய மடல். கழுத்திலே தங்கிய மணி. ஆம்பல்-[1]ஆம் பற்பண்ணையுடைய குழல். புகையில்லா அழல்:இல் பொருளுவமை.

1315. (7) பூமென் சேக்கையு ணாற்றிய பூந்திரட்
டாமம் வாட்டுந் தகையவு யிர்ப்பளைஇக்
காமர் பேதைதன் கண்டரு காமநோய்
யாமத் தெல்லையொர் யாண்டொத் திறந்ததே.

(7) பூந்தாமம்; திரளையுடைய தாமத்தை வாட்டுந் தகைய வாகிய நெட்டுயிர்ப்புக்கலந்து. யாமம்-இரவு.

மறுகுகின்ற கடல்போன்றது; மறுகுதல்-கலக்கமடைதல். என்னெஞ்சம் மறுகுகின்ற கடல்போன்றது.

1314. நகை-ஒளி. மடல்-பனையின் மடல். நாரையுடைய மடலி லுள்ள அன்றில்; "மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத், துணை புணரன்றில்" *(நற்.303:4-5)*; "மன்றவம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை, அன்றிலும் பையென நரலும்" *(குறுந்.177:3-4.)* தகை-பெருமை. ஏற்றணல் தாழ்மணி ஓசையும்-காளையினது அலைதாடியில் தங்கிய மணியினது ஒலியும். ஏற்றின் மணியோசைபிரிந்திருப்ப வர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யும். மாலையும்-மாலைக்காலமும். பையுள்செய்-துன்பத்தைச்செய்கின்ற. ஆம்பலும்-ஆம்பற்பண்ணையுடைய குழலும். புகையில்லாத அழல்போல; அழல்-நெருப்பு.

(உரை.) [1]"இயவர், தீங்குழ லாம்பலி னினிய விமிரும்" *(ஐங்.215)*; "ஆம்பற் குழலாற் பயிர்பயிர்" *(கலி.108:62, ந.)*; "ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதர" *(திணைமொழியைம்.27)*; ஆம்பற் குழலென்பது கருவி யாகும், பண்ணன்று எனக் காரணங்கூறி மறுப்பர் அடியார்க்கு நல்லார் *(சிலப்.17:'பாட்டு'4, உரை.)*

1315. பூமென்சேக்கையுள்-பொலிவு பெற்ற மெல்லிய படுக்கை யிடத்து. நாற்றிய பூந்திரள்தாமம்-தொங்கவிட்ட பூக்களின் தொகுதியை யுடைய மாலையை. வாட்டும்தகைய-வாடச்செய்யும்தன்மையவாகிய. அளைஇ-கலந்து. பேதை:பதுமை. தன் கண் தரும் காமநோயால்;

(இ-ள்.) அண்ணல், அங்ஙனம் நோயுறாநிற்க, கோதையும் நல்லவர் கைதொழச்சென்று அவ்வழிப்பள்ளியிலே தெய்வத்தச்சனியற்றிய பைந்தொடிப் பாவைபோலே வைகினாள்; அங்ஙனம்வைகினவள், திங்கள் அன்றில் முதலியன அழல்போற்சுடாநின்றன; அதனால், எனதுநெஞ்சம் கடல்போல மறுகாநின்றது; இங்ஙனம் மறுகும்படி என்னெஞ்சை நிணந்து நிறையைக் கொண்ட கள்வனை, யான் காமனோ! முருகனோவென்று ஐயமுற்று இன்னனென்று அறிகின்றிலேன்; இல்லுறை தெய்வங்காள், நீங்களும் உரையீர்களோ? உரைத்திலிராயினும், என் ஆருமில்ஆவி, துயர்மீட்டவன் இன்னும் அருளுவனோவென்று அவனிடத்தே ஆகாநின்றதென்று தெய்வத்தை நோக்கிக்கூறி, உயிர்ப்பளைஇ வெண்ணெயை நெருப்பின்மேலே வைத்த தன்மையையொத்து நெஞ்சுருகிப் பின்னும், அவன் அவ்விடத்தே யாதலின், இறந்துபடாளாயினாள்; அங்ஙனமிருந்த பேதைக்குத் தன் கண்தந்தநோயாலே இராப்பொழுதினெல்லை ஓர்யாண்டை யொத்துக்கழிந்ததென்க. *(144-50)*

1316. (1) மாதி யாழ்மழ லைம்மொழி மாதராள்
தாதி யவ்வையுந் தன்னமர் தோழியும்
போது வேய்குழற் பொன்னவிர் சாயலுக்
கியாது நாஞ்செயற் பாலதென் றெண்ணினார்.

1317. (2) அழுது நுண்ணிடை நையவ லர்முலை
மழுதுங் குங்கும முத்தொட ணிந்தபின்
தொழுது கோதையுங் கண்ணியுஞ் சூட்டினார்
எழுது கொம்பனை யாரிளை யாளையே.

"கருநெடுங் கண்டருங் காம நோயே" (*நன்.402,* மயிலை. மேற்.) யாமத்தெல்லை-ஓர்இரவின்கால அளவு. இறந்தது - நீங்கியது.

1316. மாது யாழ் மழலை மொழி மாதராள்-காதலையுடைய வீணையைப் போலும் மழலைச்சொல்லையுடைய பதுமை; மகரம்சந்த நோக்கி விரிக்கப்பட்டது. தாதி-ஏவல்செய்பவள். அவ்வை-தாயாகிய திலோத்தமை. தன் அமர்-தன்னை விரும்புகின்ற. போது வேய்குழல் பொன் அவிர் சாயலுக்கு-பூக்கள் அணிந்த கூந்தலையும், பொன்னைப் போல் விளங்குகின்ற சாயலையுமுடைய பதுமைக்கு. மாதராளுடைய தாதிமுதலானவர்கள் சாயலுக்கு நாம் யாது செயற்பாலது என்று எண்ணினார் என்க.

1317. நுண்ணிடையினையுடைய பதுமை அழுது நைய; நைய-வருந்த. முலைமுழுவதும் குங்குமத்தையும் முத்தையும் அணிந்தபின்.

1318. *(3)* வேந்து காயினும் வெள்வளை யாயமோ
டேந்து பூம்பொழி லெய்தியங் காடுதல்
ஆய்ந்த தென்றுகொண் டம்மயில் போற்குழீஇப்
போந்த தாயம் பொழிலும் பொலிந்ததே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) காதலையுடையயாழ்போலுமொழியினையுடையபதுமை.

(2) நுண்ணிடை:பதுமை. இளையாளென்றது, அவளென்னுஞ் சுட்டு. கொம்பனையார்:செவிலியும் தோழியும்.

(3) [1]நெருநற் பாம்புதீண்டினபொழிலிலே போகவிட்டது என்னென்று தனபதி கோபிக்கினும். ஆய்ந்தது-ஆராயப்பட்ட காரியம்.

(இ-ள்.) அவ்விரா அங்ஙனநீங்கிற்றாக, நுண்ணிடையினையுடையாள் அழுதுநையாநிற்க, அம்மாதராள்தாதியாகிய தாயுந் தோழியும், இவள்வருத்தத்திற்கு யாம்செய்யத் தகுங்காரியம் யாதென்றெண்ணினார்; எண்ணி [2]அவனை எதிர்ப்பட்ட இடத்தை காண்டலும் அவனைக்கண்டாற்போறலின், வேந்துகாயினும் இவள் பொழிலிலேசென்று அவ்விடத்தே விளையாடுதலே காரியமென்றுட்கொண்டு, கொம்பனையார் அவ்விளையாளை முலைமுழுதும் குங்குமத்தையும் முத்தையு மணிந்தபின்பு கோதையையும் கண்ணியையுஞ்சூட்டினார்; சூட்டி அப்பொழிலிலே

கோதையையும் கண்ணியையும் சூட்டினார்; கோதை: மார்பிலணியும் மாலை ; கண்ணி:தலையிலணியும் மாலை. கொம்பனையார்:செவிலித் தாயரும், தோழியரும். இளையாளை: பதுமையை. கொம்பனார் இளையாளை, அணிந்தபின் சூட்டினார் எனமாறியியைக்க. சூட்டினார் என்பதன்பின் 'நீ பொழிற்குப் போவென்று கூறி' என்பதை வருவிக்க.

1318. வேந்து காயினும்-நேற்றுப் பாம்புதீண்டிய சோலையில் மீண்டு போவது தகாது என்ற தனபதி கோபித்தாலும். ஆயம்-தோழியர் கூட்டம். ஆடுதல்-விளையாடுதலே. ஆய்ந்ததென்று கொண்டு-ஆராயப் பட்ட காரியமென்று உட்கொண்டு. ஆயம் மயில்போற் குழீஇப் போந்தது எனமாறியியைக்க; குழீஇ-திரண்டு பொழிலும் பொலிந்தது-அதனாற் சோலையும் பொலிவுபெற்றது.

(உரை.) [1]நெருநல்-நேற்று. [2]'இனியாரோடுதலைப்பெய்த இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலேபோலும்' (இறை. 3, உரை.)

போவென்றுகூற, ஆயமும் மயில்போற்றிரண்டு வந்து தொழுது கூடப்போந்தது; பொழிலும்அப்பொழுது பொலிவு பெற்றதென்க.

[3]'அழுது' என்றதற்குப் பாம்புகடித்தவிடத்தே போகவிடாநின்றே மென்றழுதாரென்றுமுரைப்ப. *(151-3)*

1319. (1) அலங்க றான்றொடுப் பாரலர் பூக்கொய்வார்
சிலம்பு சென்றெதிர் கூவுநர் செய்சுனை
கலங்கப் பாய்ந்துட னாடுநர் காதலின்
இலங்கு பாவையி ருமணஞ் சேர்த்துவார்.

1320. (2) தூசு லாநெடுந் தோகையி னல்லவர்
ஊச லாடுந ரொண்கழங் காடுநர்
பாச மாகிய பந்துகொண் டாடுநர்
ஆகி யெத்திசை யும்மமர்ந் தார்களே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) பாவைகளைவாழ்க்கைப்படுத்துவார்.

(2) தூசிலே அசைகின்ற [1]கொய்சகத்தையுடைய ஆயத்தார். பாசம்-அன்பு.

(இ-ள்.) அவ்வாயத்தார் தொடுப்பார் கொய்வார், கூவுவார், ஆடுவார், சேர்த்துவார், ஊசல்முதலியன ஆடுவாராகி எத்திசைகளிலும் போய்அமர்ந்தாரென்க. *(154-5)*

(உரை.) [3]*சீவக.1317;* இப்பொருட்கு அழுதலைத் தோழி, தாயரென்பவரது தொழிலாகக்கொள்க.

1319. அலங்கல்-மாலை; தான், அசை. அலர்ந்தபூவைக்கொய்வார். சிலம்பு-செய்குன்று. கூவுநர்-கூவுவார்கள். சுனையில்நீர் கலங்கும்படி பாய்ந்து. ஆடுநர்-நீரில் விளையாடுவார்கள். காதலின்-ஆசையால். இரு பாவைகளை மணம் சேர்த்துவார்; மணம் சேர்த்துவார்-வாழ்க்கைப் படுத்துவார்கள்.

1320. தூசு உலகம் நெடுந்தோகையின் நல்லவர்-ஆடையிலே அசைகின்ற நீண்ட கொய்சகத்தையுடைய மகளிர். ஊசல்-ஊஞ்சல். பாசமாகிய-அன்புடையவாகிய. ஆடுநராகிய.

(உரை.) [1]கொய்சகம்: "பட்டின்கொய்சகம்" (சூளா. சுயம்.86.)

1321. முருகு விம்மிய மொய்குழ லேழைதன்
உருகு நோக்கமு ளங்கிழித் துள்சுட
அரிவை யாடிய காவகங் காணிய
எரிகொள் வேலவ னேகின னென்பவே.

(இ-ள்.) வேலவன், பதுமை தனது நினைவுமிக்கு வருந்திப் பார்த்த பாவை நெஞ்சைச் சுடுதலின், [1]அவளையெதிர்ப்பட்ட இடத்தைக் காண்டலும் அவளைக் கண்டாற்போறலின், அவளாடிய காவிடத்தைக் காண்டற்கு ஏகினானென்க. *(156)*

1322. மயிலி னாடலு மந்தியி னூடலும்
குயிலின் பாடலுங் கூடிம லிந்தவண்
வெயிலி னீங்கிய வெண்மணற் றண்ணிழல்
பயிலு மாதவிப் பந்தரொன் றெய்தினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமேகினவன், அவ்விடத்து, மயிலின் ஆடல் முதலியன கூடி மிக்கு வெயிலினின்றுநீங்கிய வெண்மணற்றண்ணிழல் பயிலும் மாதவிப் பந்தரொன்றைச்சேர்ந்தானென்க. *(157)*

1323. காது சேர்ந்தக டிப்பிணை கையது
தாது மல்கிய தண்கழு நீர்மலர்
ஓது நித்தில வட்டமொர் பொன்செய்நாண்
கோதை வெம்முலை மேற்கொண்ட கோலமே.

1321. முருகு-வாசனை. குழலையுடைய ஏழை:பதுமை. உருகு நோக்கம்-வருந்திப்பார்த்த பார்வை. உள்சுட-மனத்தைச் சுடுதலால். அரிவை ஆடிய காவகம்-பதுமை விளையாடிய சோலையினிடத்தை. காணிய-பார்க்கும்பொருட்டு. வேலவன்: சீவகன். என்ப, ஏ:அசைகள்.

(உரை.) [1]"முருக்கின் புதுமலரான் முல்லை நகையால், நெருக்கி யெழுஞ் செவ்விள நீரால்-குருக்கொடியால், நான்ற குழைமுகத்தா னானயந்த நன்னுதலைப், போன்றதுயர்பூம் பொழில்" *(கிளவித் தெளிவு.)*

1322. மந்தி-பெண்குரங்கு. மலிந்து-மிக்கு. அவண்-அப்பொழிலிடத்தே. வெயிலினின்றும் நீங்கிய வெண்மையான மணலையுடைய நிழல் பயிலும் மாதவிப்பந்த ரொன்றை எய்தினான். அவண், கூடி, மலிந்து, நிழல் பயிலும் பந்தரொன்றை எய்தினான் என்க.

1323. சேர்ந்த-சேர்ந்தன. கடிப்பிணை:குதம்பைபோல்வதொரு ஆபரணம்; காதைப்பெருக்குவதற்கு இடப்படுவது; *சீவக.295,* அடிக். தாது மல்கிய-மகரந்தப் பொடி நிறைந்த. கழுநீர்மலர்-குவளைப்பூ.

(இ-ள்.) கோதையது காதைச்சேர்ந்தன கடிப்பிணை; அவள் கையது கழுநீர் மலர்; அவள் முலையிடத்தன, முத்துவடமும் பொன்னாணும்; இஃது அவன்மேற்கொண்ட ஒப்பனையென்க.

இதனால், அவனொப்பனையைத் தேவர் வியந்துகூறினார். காமநோயினால்[1]நொய்தாக ஒப்பித்தார். (158)

1324. விண்பு தைப்பன வெண்மலர் வேய்ந்துளாற்
கண்பு தைப்பன காரிரும் பூம்பொழில்
சண்ப கத்தணி கோதைநின் றாடனி
நண்ப னைந்நினை யாநறு மேனியே.

(இ-ள்.) சண்பகத்தினது கோதையையொத்த நறுமேனியை யுடையாள், அக்கோலத்தோடே நண்பனை நினைத்துப் பொழிலிலே தனியே நின்றாளென்க.

விண்ணை மறைப்பனவாகிய பொழில்; மலராலே வேயப்பட்டு உள்ளிடம் கண்ணை மறைப்பனவாகிய பொழில். அஃது அவர்சேர்ந்த மாதவிப் பொழில். அணி, உவமவுருபு. (159)

1325. கறந்த பாலினுட் காசி றிருமணி
நிறங்கி ளர்ந்துதன் னீர்மைகெட் டாங்கவண்
மறைந்த மாதவி மாமைநி ழற்றலிற்
சிறந்த செல்வனுஞ் சிந்தையி னோக்கினான்.

கையது கழுநீர்மலர்; மகளிர் குவளை மலரைப் பிடித்திருத்தல் இயல்பு: *சீவக.1887*; 'கைக்கொண்டு மோந்துயிர்க்கும் கழுநீர்ப்பூ' (*தொல்.* களவு. 4, ந.) ஓத நித்தில வட்டம்-கடலில் உண்டாகிய முத்துக்களாலாகிய மாலை கோதை: பதுமை. கோதையது காதைக் கடிப்பிணை சேர்ந்த; கையது கழுநீர் மலர்; முலையன நித்திலவட்டமும் பொன்னாணும்; இவை அவள்மேற்கொண்ட கோலம் என்க; கோலம்-அலங்காரம்.

(உரை.) [1]நொய்தாக ஒப்பித்தார்-மெல்லிதாக அலங்கரித்தார்.

1324. விண்புதைப்பன-ஆகாயத்தை மறைப்பன. வேய்ந்து-அணியப்பட்டு. உளால்-உள்ளிடத்தே; உருபுமயக்கம். விண் புதைப் பானவாகிய பொழில், மலரால் வேய்ந்து உள்ளால் புதைப்பனவாகிய பொழில் எனத் தனித்தனியே பிரித்தியைக்க. சண்பகத்துக் கோதை அணி நறுமேனி-சண்பகமாலையைப் போன்ற நறுமேனியையுடையாள்; பதுமை. நண்பனை-சீவகனை. நினையா-நினைந்து. நறுமேனியையுடை யாள், நண்பனை நினையா, பொழிலில் தனிநின்றாள் எனமாறி யியைக்க.

1325. காசில் திருமணி-குற்றமில்லாத நீலமணி. நிறங்கிளர்ந்து-ஒளிவிளங்க; கிளர்ந்து=கிளர-விளங்க; எச்சத்திரிபு. நீர்மை-தன்மை.

(இ-ள்.) பாலினுள்ளே நீலமணி நிறங்கிளர அது தன்னீர்மை கெட்டாற் போலே, அவள் மறைந்துநின்று மாதவிப்பூவின்மேலே மாமைநிறம் ஒளிவிடுதலிற் சீவகனும் விசாரத்தோடே பார்த்தானென்க.

கிளந்து-கிளர. மாதவி: ஆகுபெயர். இவ்வொளி யாதென்று கருதினான். (160)

1326. வரையின் மங்கைகொல் வாங்கிருந் தூங்குநீர்த்
திரையின் செல்விகொ றேமலர்ப் பாவைகொல்
உரையின் சாய லியக்கிகொல் யார்கொலிவ்
விரைசெய் கோலத்து வெள்வளைத் தோளியே.

வளைந்தநீர்; பெரிய அசைகின்ற நீர்.

(இ-ள்.) இவ்வளைத்தோளி, வரையரமகளோ! நீரரமகளோ! திருமகளோ! இயக்கியோ! யார்தானென்று ஐயமுற்றானென்க.

பதுமை முன்புகண்டவளாயினும் வேட்கைமிகுதியான் ஐய நிகழ்ந்தது. (161)

1327. மாலை வாடின வாட்கணி மைத்தன
காலும் பூமியைத் தோய்ந்தன காரிகைப்
பாலின் றீஞ்சொற் பதுமையிந் நின்றவள்
சோலை வேய்மருள் சூழ்வளைத் தோளியே.

கெட்டாங்கு-கெட்டதைப் போல. நீலமணியின் தன்மையைப் பாலால் ஆராய்ந்து கொள்ளுதல்: *சீவக.588*, அடிக் அவண் மறைந்த மாதவி-அவ்விடத்து மறைந்து நின்ற மாதவிப்பூவின்மேல். மாமை நிழற்றலின்-மாமைநிறம் ஒளிவிடுதலால்-மாமை: "நீர்வளராம்பற் றூம்புடைத் திரள் கால், நாருரித் தன்ன மதனின் மாமை"(*நற்.6:1-2*); *ஐங்.35:2-4*. செல்வன்: சீவகன். சிந்தையின்-விசாரத்தோடு. நோக்கினான்-பதுமையைப் பார்த்தான்.

1326. வரையின் மங்கைகொல்-வரையர மகளோ; கொல், ஐயப் பொருளில் வந்தது. வாங்கு இரு தூங்கு நீர்த்திரை-வளைந்த பெரிய அசைகின்ற நீரையுடைய கடல்; திரை-கடல்; ஆகுபெயர். திரையின் செல்வி கொல் என்றது நீரரமகளோ வென்றபடி. மலர்ப்பாவை-இலக்குமி உரை இன்சாயல்-புகழ்ந்து கூறப்படும் இனிய சாயலை யுடைய. சாயலையுடைய இயக்கிகொல்; இயக்கி-இயக்கர் உலகத்துப் பெண். விரைசெய் கோலம்-வாசனையைச் செய்கின்ற அலங்காரத்தை யுடைய. கோலத்தையுடைய தோளி, வெள்வளையையுடைய தோளி; என்றது பதுமையை; எழுவாய்.

(இ-ள்.) வாடின, இமைத்தன, தோய்ந்தன; ஆதலால், இவ்விடத்தி னின்றவள் வளைத்தோளியாகிய அழகினையுடைய பதுமையென்று தெரிந்து தேறினானென்க. *(162)*

1328. தேவர் பண்ணிய தீந்தொடை யின்சுவை
மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொரு ளாதலிற்
கோவத் தன்னமென் சீறடிக் கொம்பனாள்
பூவர் சோலை புகுவலென் றெண்ணினான்.

தீந்தொடை-யாழ். மேவருதமிழ்-நாடகவழக்கும். உலகியல் வழக்கும் பொருந்துதல்வரும் அகப்பொருளில். மெய்ப்பொருளென்றது, முதற் கந்தருவமன்றிச் சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளப் பட்டு ஐந்துநிலம்பெற்ற [1]கந்தருவமாகிய உலகியல் வழக்கான இயற்கைப் புணர்ச்சியை. பூவர்:அர், பகுதிப் பொருள்விகுதி.

(இ-ள்.) அங்ஙனந்தேறினவன், யாழையுடைய கந்தருவர் பண்ணிய இனிய மணம் தமிழிற்பொருள்; அதுவும் நமக்காமாதலிற் கொம்பனாள் நிற்கின்ற பூவையுடைய சோலையிலே யானுஞ் சென்று இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்வேனென்று எண்ணினானென்க.

[2]முதற்கந்தருவமன்மையின், எண்ணினானென்றார். *(163)*

1327. அடி, 1-2:"பாயும் விடையரன் றில்லையன் னாள்படைக் கண்ணிமைக்கும், தோயு நிலத்தடி தூமலர் வாடும்" *(சிற்.3.)* காரிகை-அழகு இந்நின்றவள்-இங்கே நின்றவள்; "அவ்விருந்தாள்" *(சீவக.1038.)* "அவ்வெதிர்தாழாது" *(கலி.90:13-4, ந.)*; "இந்நின்றாள்" *(கம்ப.குகப்.70.)* சோலையிலுள்ளவேய். வேய்மருள்தோளி, வளைசூழ் தோளி எனத் தனித்தனியே பிரித்தியைக்க; மருள்: உவமவுருபு. தோளி:பதுமை இந்நின்றவள், வளைத்தோளியாகிய காரிகையை யுடைய பாலினைப்போலும் தீஞ்சொல்லையுடைய பதுமையே என மாறியியைக்க.

1328. தேவர்-கந்தருவர். தீந்தொடை-இனிய நரம்பையுடைய யாழ். இன்சுவை-கந்தருவமாகிய இனிய மணம்; தீந்தொடைத்தேவர் பண்ணிய இன்சுவை; *தொல்.* களவு.1. மேவர்=மேவரு-பொருந்துதல் வருகின்ற விகாரம்; "மேவர்சாயலுக்கு" *(சீவக.1006, அடிக்.)* தமிழினது மெய்ப்பொருள். தொடையையுடைய தேவர் பண்ணிய இன்சுவை தமிழின் மெய்ப் பொருளாகும்; "இன்றமி ழியற்கை யின்பம்" *(சீவக.2063)*; "தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழ்" *(பரி.9:25.)* கோவத்தன்ன-இந்திர கோபத்தைப் போன்று சிவந்த. கொம்பனாள்: பதுமை. பூவர்சோலை-பூக்களையுடைய சோலை: அர், பகுதிப்பொருள்

1329. அல்லி சேரணங் கன்னவட் காயிடைப்
புல்லி நின்றமெய்ந் நாண்புறப் பட்டது
கல்செய் தோளவன் காமரு பேருணர்
வெல்லை நீங்கிற் றியைந்தன ரென்பவே.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனமெண்ணிச் சென்றபொழுது, அணங் கன்னவட்கு நாணம் நீங்கிற்று; தோளவனுணர்வு அவனெல்லையைக் கடந்தது; அப்பொழுது இருவரும் கூடினாரென்க. *(164)*

1330. களித்த கண்ணிணை காம்பென வீங்குதோட்
டெளிர்த்த வெள்வளை சேர்ந்தது மாமையும்
தளித்த சுண்ணஞ் சிதைந்தன குங்குமம்
அளித்த பூம்பட் டணிந்து திகழ்ந்ததே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, கண்ணிணை களித்தன; தோளில் வளைகளு மெலித்தன; போன மாமைநிறமும் வந்துசேர்ந்தது;

விகுதி; *சிலப்.7:26;* "பூவர்குழன் மாதர்" *(பிரமோ.* வஞ்சுளை. *40).* கொம்பனாள்நிற்கின்ற சோலையில் புகுவலென்று எண்ணினான்.

(உரை.) [1]'இது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளப்படுதலின் உலகியல் வழக்கமான காந்ததருவமாம்' *(சீவக. 2063, ந.)* என்பர்பின் . [2]முதற்கந்தருவமென்றது, நாடகவழக்காகிய கந்தருவதத்தை.

1329. அல்லி சேரணங்கன்னவள்-இலக்குமியைப் போன்றவள்; "அல்லி சேரணங் கிற்கணங் கன்னவள்", "அல்லியுட் பாவை யன்னாள்" *(சீவக.162, 1505)* அணங்கன்னவள்: பதுமை. ஆயிடை-சீவகனைக்கண்ட பொழுது. புல்லிநின்ற-தன்னைத் தழுவிநின்ற. நாண் புறப்பட்டது. நாணம் நீங்கியது. கல்செய்தோளவன்-கல்லைப்போன்ற தோளை யுடைய சீவகன். தோளவனுடைய பேருணர்வு எல்லையை நீங்கிற்று; எல்லை-அளவு. இயைந்தனர்- கூடினர். தலைவனுக்கு அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்னும் நான்கு குணங்களும், தலைவிக்கு நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங்களும் புனலோடு வழியிற் புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையால் மீதூரப்பட்டுச் சாய்ந்து கிடக்கும் என்பர்; *இறை.2,* உரை. என்ப. ஏ, அசைகள்.

1330. கண்ணிணைகள் களித்த; களித்த-களிப்படைந்தன. காம்பென-மூங்கிலைப் போல. தோளில் வளைகள் தெளிர்த்த; தெளிர்த்த-ஒலித்தன. மாமையும் மெய்யில் சேர்ந்தது. தளித்த-மார்பில் பூசிய; *சீவக.129.* சிதைந்தன-அழிந்தன. சுண்ணமும் குங்குமமும் சிதைந்தன. அளித்த-சீவகனால்அருள்செய்யப்பட்ட.அணிந்து-அணியப்பட்டு.

பூசின சுண்ணமும் குங்குமமுமழிந்தன; இவனால் அருள்பண்ணப் பட்டபட்டும் அணியப்பட்டு விளங்கிற்றென்க.

இவள் புணர்ச்சியைக் கைவிட்டுப் பட்டணிந்தாளாதலின், [1]திகழ்ந்ததென்றார். (165)

1331. குவளை யேய்ந்த கொடுங்குழை கூந்தலுள்
திவளும் வாழிய செம்பொறி வண்டுகாள்
இவள கூரெயி றீனுந் தகையவோ
தவள மெல்லிணர்த் தண்கொடி முல்லையே.

வாழிய:அசை.

(இ-ள்.) இவள்கூந்தலிலே துவளும் வண்டுகள்! முல்லைகள் இவளுடைய எயிற்றை ஈனுந் தகைமையையுடையவோ? உளவேற் கூறுமினென்றானென்க. (166)

1332. பொன்றுஞ் சாகத்துப் பூங்கண்கள் போழ்ந்தபுண்
இன்றிப் பூண்கொ ளிளமுலைச் சாந்தலால்
அன்றித் தீர்ப்பன யாவையு மில்லையே
என்று மாத ரெழினல மேத்தினான்.

(இ-ள்.) நீ தங்கியமார்பிலே நினதுகண்களாகிய வேல் முன்பேபட்டு உருவிக்கிடந்த பழம்புண்களை இன்று இந்த முலையிற்சாந்தல்லது மாறுபட்டுத் தீர்ப்பன வேறொன்றுமில்லை யென்றுகூறி ஏத்தினானென்க.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'நின்றதென்றார்.'

1331. ஏய்ந்த-பொருந்திய. கொடுங்குழை. வளைந்த மகரக்குழை யையுடையவள்; பதுமை; ஆகுபெயர். திவளும்-அசைகின்ற. பொறி-புள்ளியை யுடைய. கொடுங்குழையினுடைய குவளையேய்ந்த கூந்தலுள் திவளும் வண்டுகாள் என மாறியியைக்க. இவள கூர் எயிறு ஈனும்தகையவோ-பதுமையினுடைய பறகளைப் போலும் அரும்பைப் பெறும் தன்மையையுடையனவோ? தவளமெல்லிணர்-வெண்மையான மெல்லிய பூங்கொத்துக்களையுடைய. இணரையுடைய முல்லைத்தண் கொடி எனமாறியியைக்க. வண்டுகாள்! முல்லைக்கொடி ஈனும் தகையவோ? என்றானென்க.

1332. பொன் துஞ்சு ஆகம்-திருமகள் தங்குகின்ற மார்பம்; "பொன்றுஞ்சு மார்பன்" (*சீவக.14, அடிக்.*) பொன் என்றது, ஈண்டுப் பதுமையை நோக்கிய முன்னிலைப்படர்க்கை; ஆகமென்றது தன் மார்பத்தை. என் ஆகத்து, உன் கண்களாகிய வேல்கள் போழ்ந்த

இவையிரண்டும் [1]நயப்பு. பொன்னென்றது பதுமையை. [2]ஆகம்-நெஞ்சு. [3]இனித்தலைவிமுன்னாதலிற் பொன்றுஞ்சாக மென்றுதன்னைப்புகழ்தலுமாம். *(167)*

1333. (1) கண்ணி வேய்ந்து கருங்குழல் கைசெய்து
வண்ண மாலை நடுச்சிகை யுள்வளைஇச்
செண்ண வஞ்சிலம் பேறு துகளவித்
தண்ண லின்புறுத் தாற்றலி னாற்றினாள்.

1334. (2) திங்க ளும்மறு வும்மெனச் சேர்ந்தது
நங்க ளன்பென நாட்டி வலிப்புறீஇ
இங்கொ ளித்திடு வேனும ரெய்தினார்
கொங்கோ ளிக்குழ லாயெனக் கூறினான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) நுண்ணிய தொழிலையுடைய அழகிய சிலம்பிலேறின பூந்தாதையும்துடைத்து.

புண்ணை. பூண்-ஆபரணம். புண்ணை இன்று இப்பூண்கொள் இளமுலையிற் பூசிய சாந்தல்லது அன்றித் தீர்ப்பனயாவையும் இல்லை என்க. அன்றி-பகைத்து. "தங்குகண் வேல் செய்த புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியே" *(கலிங்கத்.)* மாதர் எழில்நலம்-பதுமையினுடைய அழகின்நன்மையை.

(உரை.) [1]நயப்பு-விருப்பம். [2]ஆகுபெயர். [3]இப்பொருளே சிறந்தது; *தொல்.கற்பு.40.*

1333. கண்ணி-முடியிற் சூடும் மாலை. வேய்ந்து-பதுமையின் தலையில்அணிந்து. குழல் கைசெய்து-கூந்தலைத்திறம்பட அலங்கரித்து. வண்ணம்-நிறத்தையுடைய. மாலையைச் சிகையுள் நடுவளைஇ-பூ மாலையைக் கொண்டையினிடத்து நடுவே வளையமாக வைத்து. செண்ணம்-வடிவு; "செண்ணச்சிவிகை" *(பெருங்.1. 37:269)*; கை செய்தல்; *அகநா.59:14,* உரை. அம்-அழகிய. சிலம்பில் ஏறிய துகள வித்து; துகள் அவித்து-பந்தாதைத் துடைத்து. அண்ணல்:சீவகன். இன்புறுத்தி ஆற்றலின்; ஆற்றல்-ஆற்று வித்தல்.

1334. நங்களன்பு திங்களும் மறுவும் எனச் சேர்ந்தது-நம் இருவரிடத்து முள்ள அன்பு சந்திரனும் அதனிடத்துக் களங்கமும் போல என்றும் நிலை பெற்றுள்ளது. நங்கள்; கள், அசை. நாட்டி-பிரிவுண் டென்று நிலைபெறுத்தி. வலிப்புறீஇ-பிரியேனென்று கூறி வற்புறுத்தி. ஒளித்திடுவேன்-மறைந்திடுவேன். நுமர் என்றது பதுமையின்

(2) நங்கள்:கள், அசை. நாட்டி-பிரிவென்பதொன்றுண்டென்று நிலைபெறுத்தி. வலிப்புறீஇ-பிரிந்தும்பிரிவிலேமென்று தெளியும்படி நெஞ்சை வற்புறுத்தி.

(இ-ள்.) அண்ணல், வேய்ந்து, மாலையைக் கொண்டைக்கு நடுவே வளையமாக வைத்துக் குழலைக் கைசெய்து, துகளவித்து, இன்புறுத்தி, நம்மன்பு திங்களுமறுவுமென்னும்படி சேர்ந்ததென்று கூறி நாட்டி, வலிப்புறீஇ ஆற்றுவித்தலின், ஆற்றினான்; அங்ஙனம் ஆற்றினபின்பு, குழலாய், நுமரெய்தினார்; அவர்காணாதபடி இங்கே ஒளிப்பேனென்று கூறினானென்க.

[1]உடன்றேய்ந்து உடன்வளர்தலின், மறு உவமை. (168-9)

1335. மழையி டைக்குளித் திட்டதோர் வாண்மினின்
தழையி டைக்குளித் தான்றகை வேலினான்
இழையி டைக்குளித் தேந்திய வெம்முலை
வழையி டைக்குளித் தார்வந்து தோன்றினார்.

(இ-ள்.) மழையிடத்தே மறைந்த மின்போற் கடிதாக வேலினான் தழையிடத்தே மறைந்தான்; அப்பொழுது பூணிடத்தே மறைந்து ஏந்தின முலையினையுடைய மறைந்த ஆயத்தார் வந்து தோன்றினாரென்க. (170)

1336. மின்னொர் பூம்பொழின் மேதகச் செல்வதொத்
தன்ன நாணவ சைந்துசி லம்படி
மென்மெ லம்மலர் மேன்மிதித் தேகினாள்
நன்ன லம்மவற் கேவைத்த நங்கையே.

தோழியரை. கொங்கு-வாசனை. கொங்கையும்ஒளியையுமுடைகுழலாய்; என்றது பதுமையை; விளி.

(உரை.) [1]மதி தேயுங்கால் உடன்தேய்ந்து, வளருங்கால் உடன் வளர்ந்தும் அதனைவிட்டகலாமல் இருப்பது பற்றி மறு உவமையாகக் கூறப்பட்டது; சீவக.254.

1335. மழை-மேகம். குளித்திட்ட-மறைந்த. வாள்மினின்-ஒளியையுடைய மின்னலைப்போல. தழையிடை-சோலையில் உள்ள தழையிடத்தே. வேலினான்: சீவகன். விரைவாக மறைந்தமைக்கு மின்னை உவமை கூறினார். வேலினான் தழையிடைக் குளித்தான் எனமாறி யியைக்க. இழையிடைக்குளித்து ஏந்திய வெம்முலை-ஆபரணங்களிடத்தே மறைந்து உயர்ந்த வெவ்விய முலை. வழையிடைக் குளித்தார்-சுரபுன்னைமரத்திடத்தே மறைந்திருந்த ஆயத்தார். முலையினையுடைய குளித்தவர்வந்து தோன்றினார்.

(இ-ள்.) அன்பொன்றுமே அவனுக்கு உதவியாகவைத்த நங்கைதான் ஏகினானென்க.

முற்பிறப்பே தொடங்கி அன்புவைத்தவளென்றுமாம். ஒரு பொழிலிலே மின் பெருமைதகச் செல்லுந்தன்மையையொத்து அடியாலேமிதித்து, அசைந்து, அன்னம் நாண ஏகினாளென்க. (171)

1337. திங்கள் சூழ்ந்தபன் மீனெனச் சென்றெய்தி
நங்கை தவ்வையுந் தோழியு நண்ணினார்
அங்க வாயம டிப்பணி செய்தபின்
தங்கள் காதலி னாற்றகை பாடினார்.

(இ-ள்.) திங்களைச்சூழ்ந்த மீனென்னும்படி சென்றெய்தி, அவ்விடத்தே ஆயம் ஏவல்செய்தபின்பு அவள் செவிலியும் தோழியும் சென்றணுகினார். இங்ஙனம் எல்லாருஞ்சேர்ந்து அவளை நலம் பாராட்டினாரென்க.

[1]தவ்வை-செவிலிக்குமூத்தவள். பாம்புதீண்டின பொழிலாதலிற் காவலாக வந்தாரென்க. (172)

1338. தழையுங் கண்ணியுந் தண்ணறு மாலையும்
விழைவ சேர்த்துபு மெல்லென வேகினார்
முழையுண் மூரிமு ழங்கரி யேறனான்
பழைய நண்பனைப் பண்புளி யெய்தினான்.

1336. மின்-மின்னல். மேதக-பெருமைசிறந்துநிற்க. மின்பொழிலில் செல்வ தொத்து. அன்னம் தன்னடையைக்கண்டு நாணும்படி அசைந்து; *மணி.3:151-153*; சிலம்பையுடைய அடியால். மென்மெல மிதித்து-மெத்தென மெத்தென மிதித்து; "நன்மா மயிலின் மென்மெல வியலி" (*மதுரைக்.608.*) அடியால் மிதித்து அசைந்து ஏகினாள். நலம்-அன்பு; *சீவக.2069*, ந. அவற்கு-சீவகனுக்கு. நலமே அவற்கு வைத்த என ஏகாரத் தைப்பிரித்துக் கூட்டுக. நங்கை:பதுமை. நங்கை ஏகினாள் என்க.

1337. திங்களைச்சூழ்ந்தபன்மீன்: *சீவக.882*, அடிக்; 'ஒண்ணுதல் மகளிர்தற்சூழத்தாரகை நடுவண் தண்மதிபோலச்செல்வாள்' (*இறை.2*, உரை.) பதுமைக்குத் திங்களும், அவளைச்சூழ்ந்து சென்று ஆயத்தார்க்கு மீனும் உவமைகள். நங்கை: பதுமை. தவ்வை-செவிலித்தாய்க்கு மூத்தவள்; செவிலியின் மக்களாய்த் தனக்கு மூத்தவள் (*சீவக.184*, ந.) ஆயம்-உடன் சென்ற தோழியர்கூட்டம். அடிப்பணி-அடிமைப் பணி; விகாரம்; *சீவக.552, 1049*, அடிக். தகை-பதுமையின் நலத்தை. பாடினார்-பாடிப்பாராட்டினர்கள். எய்தி, ஆயம் அடிப்பணிசெய்தபின், நங்கையைத் தவ்வையும் தோழியும் நண்ணினார், பாடினார் என்க.

(இ-ள்.) அவர்கள், தழைமுதலியனவற்றில் அவள் விரும்பு வனவற்றைச் சேர்த்தி அவளைக் கொண்டுபோனார்; போனபின்பு, சீவகனும் அவள் குணங்களைநினைத்து அந்நினைவோடே உலோக பாலனைச் சென்றெய்தினானென்க.

பண்பு-[1]கூட்டத்திற்பெற்ற குணங்கள் (173)

(வேறு)

1339. பூமியை யாடற் கொத்த பொறியின னாத லானும்
மாமக ளுயிரை மீட்ட வலத்தின னாத லானும்
நேமியான் சிறுவ னன்ன நெடுந்தகை நேரு மாயின்
நாமவற் கழகி தாக நங்கையைக் கொடுத்து மென்றான்.

(இ-ள்.) அவர்கள் அங்ஙனமிருக்கின்றவளவிலே, தனபதி [1]மதிதரனை நோக்கி, பதுமையின் உயிரைத்தந்த வெற்றியை யுடையனாதலானும், உலகை ஆளுதற்குப்பொருந்தின உத்தமவிலக் கணத்தை உடையனாதலானும் காமனையொத்த நெடுந்தகை உடன் படுவனாயின், நமக்கு நன்றாக நாம் பதுமையை அவனுக்குக் கொடுக்கக்கடவேமென்று கூறினானென்க. (174)

1338. தழை-தழை விரவித்தொடுத்த ஒருவகைமாலை. கண்ணி முதலியவை மாலை விசேடங்கள்; *சீவக. 193, 2054, 2656, 2919;* "பல்வே றுருவின் வனப்பமை கோதை" *(குறிஞ்சி.103.); பரி.19:80-82, 20:29-30; பெருங்.2. 18:6.* விழைவ-பதுமை விரும்புவனவற்றை. சேர்த்துபு-சேர்த்தி. ஏகினார்-பதுமையுடன் சென்றனர். முழையுள் முழங்கு மூரி அரியேறனான்-குகையிடத்து முழங்குகின்ற வன்மையையுடைய ஆண்சிங்கம் போன்றவனான சீவகன்; *சீவக.816, 2004.* நண்பனை-உலோகபாலனை. பண்புளி- பதுமையினுடைய குணங்களைஎண்ணி; உளி-உள்ளி. அறியேறனான் பண்புள்ளி நண்பனை எய்தினான் என மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]கூட்டம்-புணர்ச்சி; *சிற்.9,* பேர்.

1325-1338. இச்செய்யுட்கள்,கோவைநூல்களிற்காணப்படும்துறைப் பொருளமைதி முறையே அமையப்பெற்றன.

1339. ஆடல்-ஆளுதல். பொறியினனாதலாலும்-சங்கரேகைசக்கர ரேகை முதலியன அமைந்த உத்தம இலக்கணத்தை உடைய வனாதலாலும்; இவ்விலக்கணங்கள் பூமியை யாளுதற்குரிய சக்கர வர்த்திகளுக்கு இருத்தற்குரியன. மகள்: பதுமை. வலத்தினன்-வெற்றி

1340. மதிதர னென்னு மாசின் மந்திரி சொல்லக் கேட்டே
உதிதர வுணர்வல் யானு மொப்பினு முருவி னானும்
விதிதர வந்த தொன்றே விளங்குபூண் முலையி னாளைத்
கொதிதரு வேலி னாற்கே கொடுப்பது கரும மென்றான்.

ஒப்பு: "பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ, டுருவு நிறுத்த காம வாயில், நிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென, முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே" (*தொல். மெய்ப். 25*) என்பன. உரு-உட்கு; அது [1]விடந்தீர்த்தார்க்குக் கொடுப்பேமென்ற மொழி பிறழாமற் காக்கவேண்டுமென்னு மச்சம்.

(இ-ள்.) தனபதி அங்ஙனங்கூறக்கேட்டு, மதிதரனென்னுமமைச்சன், ஒப்பானும், உருவானும் பதுமையை வேலினாற்குக் கொடுப்பதே கருமம்; இது யானும் முன்பே நினையாநிற்பேன்; இதுதான் விதிதர வந்ததொன்றே என்றானென்க. *(175)*

1341. உள்விரித் திதனை யெல்லா
முரைக்கென மொழிந்து விட்டால்
தெள்ளிதிற் றெரியச் சென்றாங்
குரைத்தலுங் குமரன் றேறி

யையுடையவன். நேமியான் சிறுவனன்ன நெடுந்தகை-திருமாலினுடைய புதல்வனான மன்மதனையொத்த சீவகன். நேருமாயின்-நாம் கூறுவதற்கு உடன்படுவானானால். அவற்கு-சீவகனுக்கு. அழகிதாக-நமக்கு நன்றாக. நங்கையை-பதுமையை. அழகிதாக, நாம் நங்கையை அவற்குக் கொடுத்தும் என்றான் என மாறியியைக்க; கொடுத்தும்-கொடுப்பேம். இப்பாடல்தனபதியின்கூற்று.

(உரை.) [1]மதிதரன்:தனபதியின் மந்திரி.

1340. சொல்லக்கேட்டு-தனபதி அவ்வாறு கூறக்கேட்டு; கேட்டவன் மந்திரி. யானும் உதிதர உணர்வல்-யானும் முன்பே உணர்வேன்; உதிதர-உதிக்க. ஒப்பினும்- சீவகனுடைய பிறப்பு முதலிய ஒப்புமையாலும். உருவினானும்-தான் மகள்கொடுப்பதாகக் கூறிய வார்த்தையைக் காக்கவேண்டுமென்ற அச்சத்தாலும். விதி-ஊழ்வினை. முலையினாளை:பதுமையை. வேலினாற்கு:சீவகனுக்கு. கருமம்-காரியம். மந்திரி, ஒப்பினானும், உருவினானும், முலையினாளைவேலினாற்கே கொடுப்பது கருமம்; யானும் உதிதர உணர்வல்; விதிதர வந்தது ஒன்றே என்றான் எனமாறி முடிக்க.

1341. இதனை-இக்காரியத்தை. உரைக்கென-சீவகனுக்கு கூறுவாயாகவென்று. இதனையெல்லாம் உள்விரித்துத் தெள்ளிதின் உரைக்கவெனமொழிந்து விட்டான்என்று மாறியியைக்க. தெள்ளிதின்-

வெள்ளிலை யணிந்த வேலான்
வேண்டிய தாக வென்றான்
அள்ளிலை வேல்கொண் மன்னற்
கமைச்சனஃ தமைந்த தென்றான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தனபதி, மதிதரனைநோக்கி இக்காரியத்தையெல்லாம் உள்விரித்து அவனுக்குத் தெள்ளிதினுரைப்பாயாக வென்று கூறிவிட்டான்; அவனுஞ்சென்று அப்படியே தெரிய உரைத்தவளவிலே, சீவகனும் தேறி, தனபதிவிரும்பிய காரியம் அங்ஙனமாகவென்றான்; அதுகேட்ட அமைச்சனும் தனபதிக்கு அக்காரியம் அப்படியே முடிந்த தென்றானென்க. *(176)*

1342. (1) பொன்றிய வுயிரை மீட்டான்
பூஞ்சிகைப் போது வேய்ந்தான்
அன்றியு மாமெய் தீண்டி
யளித்தன னழகின் மிக்கான்
ஒன்றிய மகளிர் தாமே
யுற்றவர்க் குரிய ரென்னா
வென்றிகொள் வேலி னாற்கே
பான்மையும் விளைந்த தன்றே.

1343. (2) கோப்பெருந் தேவி கொற்றக்
கோமக னிவைக ணாடி
யாப்புடைத் தையற் கின்றே
நங்கையை யமைக்க வென்னத்

தெளிவாக. தெரிய உரைத்தலும்-மதிதரன் சீவகனுக்கு விளங்கச் சொல்லியவுடன். குமரன்: சீவகன். வெள்ளிலை-வெற்றிலை; *சீவக.815.* அணிந்த: உவமவுருபு. வேலான் வேண்டியது ஆக-தனபதி விரும்பியது ஆகுக. என்றான்-என்று சீவகன் கூறினான். அள்-கூர்மை. மன்னற்கு: தனபதிக்கு. அமைச்சன்: மதிதரன். அஃது அமைந்தது-அக்காரியம் முடிந்தது.

1342. பொன்றிய-கெட்டுப்போன. பூஞ்சிகை-பூவை யணிந்த பதுமையினுடைய கூந்தலில். மெய்தீண்டி அளித்தனன்-பதுமையின் உடலைத் தொட்டு அவளுக்கு உயிரளித்தான். ஒன்றிய-'மகளைத்தரும்' என்ற அவை தாமேவந்து பொருந்தின. உற்றவர்க்கு-சேர்ந்தவர்க்கு என்னா-என்று கூறி, வேலினாற்கு: சீவகனுக்கு. பான்மை-ஊழ்வினை. உற்றவர்க்கு மகளிர் உரியர் என்னாப்பான்மையும் வேலினாற்கே விளைந்தது என்று மாறியியைக்க. விடந்தீர்த்தோர்க்குக் கொடுப்பே மென்றது; *சீவக.1275.*

தூப்புரி முத்த மாலை
தொடக்கொடு தூக்கி யெங்கும்
பூப்புரிந் தணிந்து கோயில்
புதுவது புனைந்த தன்றே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) தனபதியும் திலோத்தமையும் உலோகபாலனும் தம்மிற்கூடி, அழகின்மிக்கான், உயிரைமீட்டான்; ஆதலால், [1]நாடும் நிதியும் நல்கி மகட்டருமென்ற அவை தாமேவந்து ஒன்றிய; அன்றியும் போதுவேய்ந்தானாதலானும் தீண்டினானாதலானும், [2]'உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர்' என்று கூறிய பான்மையும் வேலினாற்கே விளைந்ததல்லவோவென்று இவைகளை நாடி, பதுமையை அவனுக்கு இப்பொழுதே கொடுத்தல் பொருத்த முடைத்து; நீர் மணத்திற்கு வேண்டுவன அமைக்கவென்று உழையரைநோக்கிக் கூறினாராக; முத்தமாலையைச் சல்லியும் தூக்குமாக நாற்றி எங்கும் பூவை விரும்பி யணிந்து ஒருகோயில் புதிதாகப் புனையப்பட்டதென்க. (177-8)

1344. கணிபுனைந் துரைத்த நாளாற் கண்ணிய கோயி றன்னுள்
மணிபுனை மகளிர் நல்லார் மங்கல மரபு கூறி
அணியுடைக் கமல மன்ன வங்கைசேர் முன்கை தன்மேற்
றுணிவுடைக் காப்புக் கட்டிச் சுற்றுபு தொழுது காத்தார்.

1343. கோ:தனபதி. பெருந்தேவி:தனபதியின் மனைவியாகிய திலோத்தமை. கோமகன்:உலோகபாலன். இவைகள் நாடி என்றது, *சீவக.1342*-ஆம் பாடலில் கூறியவற்றை. கோவும் தேவியும், கோமகனும் இவைகளை நாடி நாடி-ஆராய்ந்து. யாப்புடைத்து- பொருத்தமுடையது. ஐயற்கு-சீவகனுக்கு. நங்கையை-பதுமையை. நங்கையை ஐயற்கு இன்றே கொடுத்தல் யாப்புடைத்து என மாறியியைக்க. அமைக்க என்ன-கலியாணத்திற்கு வேண்டுவன அமைக்க வென்று ஏவலாளரை நோக்கிக் கூறினாராக. தூப்புரி முத்த மாலை-தூய்மையான வடங்களையுடைய முத்துமாலைகளை. தொடக்கொடு தூக்கி-சல்லியும் தூக்குமாகத் தொங்கவிட்டு; *சீவக.1170*, ந.; "பத்திர மாலை சித்திர மாகப், புடைப் புடை தோறுந் தொடக்கொடு தூக்கி" (*பெருங்.3. 5:53-4.*) பூப்புரிந்து அணிந்து-பூவை விரும்பி அலங்கரித்து. புதுவது புனைந்தது- புதிதாகப் புனையப்பட்டது.

(உரை.) [1]*சீவக.1275.* [2]"உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர், கொண்டார்க் குரியர் கொடுத்தார்"(*சிற்.225*, பேர். மேற்.)

(இ-ள்.) கணி கூறிய நாளிலே, நன்றென்று கருதிய கோயிலிலே நல்லார் மங்கலமரபுகூறி முன்கையிடத்தே இருவர்க்கும் காப்பைக் கட்ட மகளிர் தொழுது சுற்றிப் புறப்படாமற் காத்தாரென்க.

கட்டி-கட்ட. (179)

1345. மழகளிற் றெருத்திற் றந்த மணிக்குட மண்ணு நீரால்
அழகனை மண்ணுப் பெய்தாங் கருங்கடிக் கொத்த கோலம்
தொழுதகத் தோன்றச் செய்தார் தூமணிப் பாவை யன்னார்
விழுமணிக் கொடிய னாளும் விண்ணவர் மடந்தை யொத்தாள்.

(இ-ள்.) மணிப்பாவையன்னவர், அழகனைக் களிற்றினெருத் திற்றந்த நீராலே குளிப்பாட்டி, அவ்விடத்தே கலியாணத்திற்கொத்த ஒப்பனையை நன்குமதிக்கும்படி தோன்ற ஒப்பித்தார்; அவ்வொப் பனையாலே கொடியனாளும் தேவர்மகளையொத்தாளென்க. (180)

(வேறு)

1346. கயற்க ணாளையுங் காமனன் னானையும்
இயற்றி னார்மண மேத்தருந் தன்மையார்
மயற்கை யில்லவர் மன்றலின் மன்னிய
இயற்கை யன்புடை யாரியைந் தார்களே.

(இ-ள்.) தனபதி முதலாயினார், பதுமையையும் சீவகனையும் மணத்தை முடித்தார்; முடித்தபின்பு அவர் தம்மிற் கூடினாரென்க.

கந்தருவர்மணம்போலே முன்பே மன்னிய இயற்கைப் புணர்ச்சியாலுள்ள அன்பையுடையாரென்க. கூடியபடி மேற்கூறு கின்றார். (181)

1344. கணி-சோதிடன். நாளால்-நாளில்; உருபு மயக்கம். கண்ணிய கோயில்-நன்மைதரத்தக்கதென்று எண்ணிய மணக்கோயில். மணிபுனை-மணிகளை அணிந்த. அணி-அழகு. அங்கை சேர்முன்கை தன்மேல்-உள்ளங்கையையுடைய முன்னங்கைகளில்; சீவகன், பதுமையென்ற இருவர் கை மேலும். காப்பு-மங்கலக் காப்பு நாணை. சுற்றுபு-சீவகனையும் பதுமையையும் சுற்றி. நல்லார் காப்புக்கட்ட, மகளிர்தொழுது சுற்றிக்காத்தார் என்க.

1345. மழகளிறு-இளைய யானை. எருத்து-கழுத்து. அழகனை: சீவகனை. மண்ணுப்பெய்து-நீராட்டி. அழகனைக் களிற்றினெருத் திற்றந்த நீரால் மண்ணுப் பெய்து; *சீவக.623, அடிக்.*; "இருங்களிற் றியானை யெருத்திற் றந்த, பெருந்த ணறுநீர் விரும்புவன ராட்டி" *(பெருங்.3. 22:200-201.)* கடிக் கொத்த கோலம்-கலியாணத்திற்குப் பொருந்திய அலங்காரத்தை. தொழுதக-நன்கு மதிக்கும்படி. பாவை யன்னார் செய்தார் என்க; செய்தார்-அலங்கரித்தார். கொடியனாள்: பதுமை. விண்ணவர்மடந்தை; தேவமங்கை.

1347. வாளும் வேலு மலைந்தரி யார்ந்தகண்
ணாளும் வார்கழன் மைந்தனு மாயிடைத்
தோளுந் தாளும் பிணைந்துரு வொன்றெய்தி
நாளு நாகர் நுகர்ச்சி நலத்தரோ.

(இ-ள்.) கண்ணாளும் மைந்தனும், அவ்விடத்தே, தோளுந் தோளும் தாளுந்தாளும் பிணைதலின், ஒருவடிவைப்பெற்ற, நாகர் நாடோறு நுகர்கின்ற நுகர்ச்சியின்பத்தை உடையராயினாரென்க. *(182)*

1348. *(1)* தணிக்குந் தாமரை யாணலந் தன்னையும்
பிணிக்கும் பீடினி யென்செயும் பேதைதன்
மணிக்கண் வெம்முலை தாம்பொர வாயவிழ்ந்
தணிக்கந் தன்னவன் றாரங் குடைந்ததே.

1346. கயல்போலுங்கண்ணாள்:பதுமை. காமனன்னான்: சீவகன்; *சீவக.1285, ந.* ஏத்தரும் தன்மையாரென்றது, தனபதி முதலா யினாரை. ஏத்தருந்தன்மையார், கண்ணாளையும், அன்னானையும் மணமியற்றினார் எனமாறியியைக்க. மயற்கை இல்லவர் மன்றலின்-குற்றமில்லாத கந்தரு வருடைய மணத்தைப்போல. மன்னிய-முன்பே பொருந்திய. இயற்கை யன்புடையார்:சீவகனும், பதுமையும். இயைந்தார்கள்-கூடினார்கள்.

(மேற்.) அடிக். 1:நன். பொது.59, மயிலை.; மு:நம்பி. வரைவு. 29. உரை.

1347. மலைந்து-போர்செய்து. வாளையும் வேலையும் மலைந்து அரி ஆர்ந்த கண்ணாள்; அரி ஆர்ந்த-செவ்வரி படர்ந்த; கண்ணாள்; வகையுளி. கண்ணாளும், மைந்தனும்:பதுமையும் சீவகனும். ஆயிடை-அவ்விடத்தே. இருவரது தோளும் தோளும் பிணைந்து; பிணைந்து-ஒன்றாகச்சேர்தலால். ஒன்று உருவெய்தி-ஒரு வடிவத்தைப் பெற்று. நாகர் நுகர்ச்சி நலத்தார்-நாகலோகத்தவர் நுகருகின்ற நுகர்ச்சி யின்பத்தை உடையராயினார். நாகர்நுகர்ச்சி: *சீவக.11, 217, அடிக்.*

1348. தணிக்கும்-எல்லாரழகையும்கீழ்ப்படுத்தும். தாமரையாள் நலம்-இலக்குமியின்அழகு. பிணிக்கும்பீடு-கட்டுப்படுத்தியஅழகுடைய இவ்விருவர்தம் பெருமை. என்செய்யும் என்றது வியப்பு. பேதை: பதுமை. பொர-பொருதலால். வாய விழ்ந்து-அரும்பின் வாய் விண்டு. கந்து அன்னவன்-தூண்போன்று நிலை குலையாத சீவகனுடைய. தார்-பூமாலை. கந்தன்னவன் தார் வாயவிழ்ந்து உடைந்தது என மாறி யியைக்க; உடைதல்-சிதைதல். முலைபொரத்தார்உடைதல்: *சீவக.589, 612, அடிக்.*

1349. (2) பரிந்த மாலை பறைந்தன குங்குமம்
கரிந்த கண்ணி கலந்த மகிழ்ச்சியின்
அரிந்த மேகலை யார்த்தன வஞ்சிலம்
பிரிந்த வண்டிளை யார்விளை யாடவே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) எல்லாரழகையும் தோற்பிக்கும் திருவினழகைப் பிணிக்கும் பீடு, இருவர்க்கும் பொது. வாயவிழ்தல், அரும்புவாயவிழ்தலும், அவ்விடத்தினின்றும் நிலைகுலைதலுமாம்; தார்-மாலையும் தூசியுமாம்; சிலேடையால்.

(2) கரிந்த-கல்வியாற்கரிந்தன. கலத்தல்-முயக்கம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கலந்த மகிழ்ச்சியாலே இளையார் விளையாடா நிற்க, பேதைதன்முலையாகிய யானை போர்செய்தலின், நிலைகுலையாதவன் தார்நெகிழ்ந்து அவ்விடத்தே உடைந்தது; அப்பொழுது அவன்மார்பிலே முத்த மாலைகள் அற்றன; குங்குமம் அழிந்தன; தலையிற்கண்ணி கரிந்தன. அவை பொறாத பின்பு அவன் போர் செய்தலான், மேகலைகள் அற்றன; சிலம்புகள் ஆற்றாது ஆர்த்தன; வண்டுகள் இரிந்தன; இனித் திருமகளைப் பிணிக்குமிவர் பீடு மேல் என்செய்யும்! அவை நம்மாற் கூறுதற்கரியவென்றாரென்க. (183-4)

1350. கொழுமெ னின்னகிற் கூட்டுறு மென்புகை
கழுமு சேக்கையுட் காலையு மாலையும்
தழுவு காதற ணப்பிலர் செல்பவே
எழுமை யும்மியைந் தெய்திய வன்பினார்.

1349. மாலை பரிந்த-மார்பி லணிந்த மாலைகள் அற்றன. குங்குமம் பறைந்த- மார்பிற் பூசிய குங்குமச்சாந்து அழிந்தன; பறைதல்- அழிதல்; "பறைந்திடை சோர்தரு பசலை", "பாவம் போலப் பறைந்து கை யகல" (பெருங்.1. 43:153, 53:157.) கண்ணி கரிந்த-முடியிற் சூடிய மாலை வாடின. கலந்த-கூடிய. மேகலை அரிந்த-அரையிற் கட்டிய மேகலாபரணம் அற்றன; அரிதல்-அறுதல்; சீவக.121, ந. சிலம்பு ஆர்த்தன வண்டு இரிந்த-மாலையிலுள்ள வண்டுகள் கெட்டு ஓடின. இளையார்: சீவகனும், பதுமையும்.

(மேற்.) அடி, 4: சிலப். பதி. 12-20, அடியார்.

1350. கூட்டு-நேர்கட்டி முதலிய வாசனைத்திரவியங்கள். அகிலும் கூட்டும் பொருந்திய மென்புகை. கழுமு சேக்கை-மயங்கிய படுக்கை. தணப்பிலர்-பிரியாதவராய். எழுமையும்-ஏழு பிறப்பிலும். இயைந்து-

(இ-ள்.) எழுபிறப்பும் பொருந்திப்பெற்ற அன்பினார், தழுவு காதலாலே நெய்த்த அகிற்புகை திரண்ட சேக்கையிலே, காலையு மாலையு முட்பட நீக்கமில்லாராய் அங்ஙன நடத்துவரென்க.

மென்புகை-மெல்லிய புகை. கூட்டு-கட்டிமுதலியன. *(185)*

1351. நாறி யுஞ்சுவைத் துந்நரம் பின்னிசை
கூறி யுங்குளிர் நாடக நோக்கியும்
ஊறின் வெம்முலை யாலுழப் பட்டுமவ்
வேற னான்வைகும் வைகலு மென்பவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் காலையுமாலையும் தீண்டுதற்கு இனிய முலையால் உழப்பட்டிருக்கவும், அவ்வேறனான், பின்னும் வேட்கை விளைத்தற்காகத் தன்மேனியிலே நறியன நாறப்பட்டும், நாவிற்கினியன நுகர்ந்தும், இசையைக் கொண்டாடியும், நாடகங் களைநோக்கியும் நாடோறுந் தங்குமென்க. *(186)*

(வேறு)

1352. விரிகதிர் விளங்கு பன்மீன் கதிரொடு மிடைந்து திங்கட்
டெரிகதிர் திரட்டி வல்லான் றெரிடந்துகோத் தணிந்த போலும்
சொரிகதிர் முத்த மின்னுந் துணைமுலைத் தடத்தில் வீழ்ந்தான்
புரிகதிர்ப் பொன்செய் மாலைப் புகைநுதிப் புலவு வேலான்.

மிடைந்து-மிடைய. அணிந்த, பெயர். புரிகதிர்-மிக்க கதிர். கதிர்விளங்கு மீன்களின் கதிரோடே மிடையும்படி திங்களின் கதிரைத் திரட்டி வல்லவன் கோத்தணிந்தனவற்றை யொக்கும் கதிரையுடைய முத்தமின்னு முலையென்க.

ஒன்றாகப் பொருந்தி. அன்பினார்:சீவகனும், பதுமையும். அன்பினார், தழுவுகாதலால்சேக்கையுள்தணப்பிலர்செல்ப எனமாறி முடிக்க.

1351. நாறியும்-வாசனைப் பொருள்களைத் தன் மேனியில் பூசியும்; நறுமணமுள்ளவற்றை மோந்தும் என்றுமாம். நாறியும்-மோந்தும்; *சீவக.885*, ந. சுவைத்தல்-சுவையுள்ளனவற்றை நுகர்தல். நரம்பின் இசை கூறியும்-யாழ்ப்பாடலைக் கேட்டுப் புகழ்ந்து சொல்லியும். ஊறு இன்முலையால்-உறுதற்கு இனிய பதுமை யினுடைய முலையால். ஏறனான்:சீவகன். வைகலும் வைகும்-நாள் தோறும் தங்கும். ஏறனான், முலையால் உழப்பட்டும், நாறியும், சுவைத்தும், கூறியும், நோக்கியும் தங்கும் எனமாறி முடிக்க.

1352. கதிர்-கிரணம். மீன்களின் கதிரொடு. மிடைந்து=மிடைய-சேரும்படி; எச்சத்திரிபு. திங்கள் தெரிகதிர் திரட்டி-சந்திரனுடைய விளங்குகின்ற கிரணங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து. வல்லான்-வல்லமை

(இ-ள்.) வேலான், அங்ஙனம் [1]துப்புரவுகளெல்லாம் நுகர்ந்து பின்னும் முலைத்தடத்தே வீழ்ந்தேவிட்டானென்க. (187)

(வேறு)

1353. எழின்மாலை யென்னுயிரை யான்கண்டே
னித்துணையே முலையிற் றாகிக்
குழன்மாலைக் கொம்பாகிக் கூரெயிறு
நாப்போழ்த லஞ்சி யஞ்சி
உழன்மாலைத் தீங்கிளவி யொன்றிரண்டு
தான்மிழற்று மொருநாட் காறும்
நிழன்மாலை வேனாண நீண்டகண்ணே
நெய்தோய்ந்த தளிரே மேனி.

(இ-ள்.) யாவருங்காணாத உயிரை யான்கண்டேன்; அதன் தன்மை கூறுமளவில் இவ்வளவே கூறலாவது: முலையினையுடைத் தாய், நீண்ட கண்ணினையும் தளிரையொக்கும் மேனியையும் சூழலையும் மாலையையுமுடையதொரு கொம்பாய், கூரெயிறு போழ்தற்கு அஞ்சி யஞ்சி உழலும் இயல்பையுடைய தனது நாத்தான் ஒருநாளளவும் ஒன்றிரண்டுகிளவியை மிழற்றுமென்க.

யுடையவன்; கோத்தணிந்தபோலும்-கோத்து அணிந்தனவற்றை ஒக்கும்; அணிந்த-அணிந்தனவற்றை; பெயர். கதிர்சொரி முத்தம்-முத்தமாலை. புரிகதிர்ப் பொன்செய்மாலை-மிக்க கிரணத்தையுடைய பொன்னாற் செய்த மாலையையுடைய. புகை நுதிப்புலவு வேலான்-கோபிக்கின்ற, நுனியில் ஊனைக்கொண்ட வேலையுடைய சீவகன். வேலான்வீழ்ந்தான்.

(உரை.) [1]துப்புரவு-நுகரும் பொருள்கள்.

1353. எழில் மாலை என்னுயிர்-அழகினை இயல்பாகவுடைய என் உயிர்; என்றது பதுமையை. இத்துணையே-அவ்வுயிரின் தன்மை இவ்வளவே. குழல்-கூந்தல். குழலினையும் மாலையும் உடையதொரு பூங்கொம்பாகி. போழ்தல்-பிளத்தல். அஞ்சி அஞ்சி:அடுக்கு. உழல் மாலை-வருந்துகின்ற இயல்பையுடைய. தீங்கிளவி-இனிய சொல். ஒரு நாட்காறும்-ஒருநாள் முடியுமளவும். எயிறு போழ்தற்கு அஞ்சி, உழலும் மாலையையுடைய நாத்தான், ஒரு நாட்காறும் ஒன்றிரண்டு கிளவியை மிழற்றும் எனமாறியியைக்க; "அமிழ்துபொதி செந்நா வஞ்ச வந்த, வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச்சின்மொழி யரிவையை" (*குறுந்.14:1-2*); "நல்கினா வஞ்சு முள்ளெயிற்று மகளிர்" (*புறநா.361:16.*) நிழல்மாலை வேல்-ஒளியை இயல்பாக உடைய வேல். உயிர், முலையிற்றாகி, நீண்ட கண்ணையும், தளிரையொக்கும் மேனியையும், குழலையும் மாலை

எழின்மாலை என்னுயிர்-அழகை இயல்பாகவுடைய என்னுயிர். முதல் சினைவினையோடு முடிந்தது. இது நயப்பு. (188)

1354. மாநீர் மணிமுகிலின் மின்னுக்
கொடிநுசுப்பின் மயிலஞ் சாயல்
ஏநீ ரிருபுருவ மேறி
யிடைமுரிந்து நுடங்கப் புல்லித்
தூநீர் மலர்மார்பன் றொன்னலந்
தான்பருகித் துளும்புந் தேறற்
றேனீர் மலர்மாலை தேன்றுளித்து
மட்டுயிர்ப்பச் சூட்டி னானே.

[1]இன் ஏழனுருபாதல் புறனடையாற் கொள்க. ஏநீரிருபுருவம்-மேல் தன்னைப் புணர்ச்சியிலே ஏவுகின்ற புருவம். 'மட்டுத்தேறல்' எனமாறி, காம பானத்தின் தெளிவென்க. தேனினத்தையுடைய நீர்ப் பூவாற்செய்த மாலை. உயிர்த்தல்-சுமைபோக்குதல்.

(இ-ள்.) முகிலிடத்து மின்போலும் நுசுப்பினையுடைய சாயல், துளும்பு மட்டுத்தேறலைப் பருகுதலாலே தூயநீர்மையை யுடைய மலர்ந்த மார்பன்றான் அவள் தொன்னலத்தைப் புருவம் ஏறிநுடங்கும் படி புல்லி, பின்னும் மாலையைத் தேன்றுளித்து உயிக்கும்படி சூட்டினானென்க. (189)

யையுமுடைய கொம்பாகி மிழற்றும் என்க. *மு:* காணா மரபிற் றுயிரென மொழிவோர், நாணிலர் மன்ற பொய்ம்மொழிந் தனரே, யாஅங் காண்டுமெம் மரும்பெற லுயிரே,.........தோட்டே" (*தொல். களவு. 10. ந. மேற்.*)

1354. மாநீரையுடைய முகில், மணிபோன்ற முகில் என்க; மணி-நீலமணி. சூல்கொண்ட மேகத்திற்கு நீலமணியின் நிறம் உவமை. மின்னுக்கொடி போன்ற நுசுப்பு; நுசுப்பு-இடை. நுசுப்பினையுடைய சாயல், மயில்போலும் சாயல்; என்றது பதுமையை. ஏ நீர் இருபுருவம்-தன்னைப் புணர்ச்சிக்கு ஏவுகின்ற தன்மையையுடைய இரண்டு புருவங்கள். முரிந்து-வளைந்து நுடங்கும்படி புல்லி. தூயநீர்மையை யுடைய மலர் மார்பன்: சீவகன். தொன்னலம்-பதுமையினுடைய நலத்தை; "தொன்னலம் பருகி" (*சீவக. 2081.*) துளும்பும் மட்டுத்தேறல் பருகி-ததும்புகின்ற காமபானத்தின் தெளிவைப் பருகுதலால். தேன் நீர் மலர்மாலை-வண்டுகளையுடைய நீர்ப்பூவாலாகிய மாலையை. உயிர்ப்ப-உயிர்க்கும்படி. சூட்டினான்-பதுமைக்குச்சூட்டினான். சாயல், பருகுதலால், தூநீர் மார்பன் புருவம் ஏற இடை நுடங்கப் புல்லி, மாயைச் சூட்டினான் என்க.

(உரை.) [1] *சீவக.1220, அடிக்.*

(வேறு)

1355. தேனடைந் திருந்த கண்ணித்
தெண்மட்டுத் துவலை மாலை
ஊனடைந் திருந்த வேற்க
ணொண்டொடி யுருவ வீணை
தானடைந் திருந்த காவிற்
பாடினா டனிமை தீர்வான்
கூனடைந் திருந்த திங்கட்
குளிர்முத்த முலையி னாளே.

(இ-ள்.) கண்ணியையும் மாலையும் கண்ணினையும் தொடியை யுமுடைய தேசிகப்பாவை, தான்பொருந்தியிருந்த பொழிலிலே தனிமைதீர்தற்கு வீணையைப்பாடினாளென்க.

தேன்-தேனினம். கூன்-வளைவு. (190)

1356. வார்தளிர் ததைந்து போது மல்கிவண் டுறங்குங் காவிற்
சீர்கெழு குருசில் புக்கான் றேசிகப் பாவை யென்னும்
கார்கெழு மின்னு வென்ற நுடங்கிடைக் கமழ்தண் கோதை
ஏர்கெழு மயில னாளை யிடைவயி னெதிர்ப்பட் டானே.

(இ-ள்.) குருசில், காவிலே புக்கான்; தேசிகப்பாவையென்று பெயர்கூறும், இடையினையும் கோதையினையுமுடைய பரத்தையை அவ்விடத்தே கண்டானென்க. (191)

1355. தேன்-வண்டுகள். கண்ணி: முடியிற் சூடும் மாலை. தெண் மட்டுத் துவலைமாலை-தெளிந்த தேன்துளியையுடைய மாலை; மார்பிலணிவது. ஊன்- மாமிசம்; வேலுக்கு அடை. கண்ணியையும், மாலையையும், கண்ணையுமுடைய ஒண்டொடி; என்றது தேசிகப் பாவையை. உருவவீணை-அழகு பொருந்திய யாழ். கா-சோலை. தனிமைதீர்வான்-தனித்திருக்கும் துன்பம் தீரும்பொருட்டு. கூன்-வளைவு. கூனடைந்திருந்த திங்கள்-பிறைச்சந்திரன். முத்தமாலைக்குப் பிறை உவமை. முலையினளாகிய ஒண்டொடி, தானிருந்த காவில், தனிமை தீர்வதற்கு வீணையைப் பாடினாள் என மாறிமுடிக்க.

1356. ததைந்து-நெருங்கி. மல்கி-நிறைந்து. காவில்-சோலைக்குள். குருசில்: சீவகன். கார்கெழு-மேகத்திற் பொருந்திய. நுடங்கு-அசை கின்ற. கோதை-பூமாலை. ஏர்-அழகு. இடையையும் கோதையையு முடைய மயிலனாளை; தேசிகப்பாவை என்று கூறப்படுகின்ற மயில னாளைஎன்க. இடைவயின்-அச்சோலையிடத்தே. எதிர்ப்பட்டான்-சீவகன் பார்த்தான்.

1357. சிலம்பெனும் வண்டு பாட மேகலைத் தேன்க ளார்ப்ப
நலங்கவின் போது பூத்த பூங்கொடி நடுங்கி நாணக்
கலந்தனன் காம மாலை கலையின தியல்பிற் சூட்டப்
புலம்புபோய்ச் சாய லென்னும் புதுத்தளி ரீன்ற தன்றே.

(இ-ள்.) அவயவ அழகும் [1]சமுதாயசோபையுமாகிய பூவைப் பூத்த பூங்கொடி நாணும்படி சென்றுசேர்ந்தான்; சேர்ந்தவன், காம மாகிய மாலையைக்காந்தருவமணங்கூறிய நூலினியல்பாலே பாட, ஆர்ப்பச் சேர்த்தினானாக, அக்கொடி தனிமை நீங்கி சாயலென்னும் தளிரையீன்றதென்க. *(192)*

1358. சாந்திடைக் குளித்த வெங்கட் பணைமுலைத் தாம மாலைப்
பூந்தொடி யரிவை பொய்கைப் பூமக ளனைய பொற்பின்
வேந்தடு குருதி வேற்கண் விளங்கிழை யிவர்க ணாளும்
ஆய்ந்தடி பரவ வைகு மரிவையர்க் கநங்க னன்னான்.

தாமம்-ஒழுங்கு. முலையினையும் மாலையினையும் பூமக ளனைய பொற்பினையுமுடைய அரிவை:பதுமை. வேந்து-தனபதி. அடுகின்ற வேற்கண்ணையுடைய விளங்கிழை:திலோத்தமை.

(இ-ள்.) அநங்கனன்னான், வேந்து விளங்கிழையென்ற இவர்கள் நாளும் ஆராய்ந்து தன்னைப்பரவுதலாலே, தான் அரிவையடியிலே தங்காநிற்குமென்க.

பதுமையையும், [1]பரத்தையையும் ஒக்கக் கூறலாகாமை யுணர்க. *(193)*

1357. பாட-ஒலிக்க. மேகலையாகிய தேன்கள்ஆர்ப்ப; தேன்கள்-ஒருவகை வண்டுகள். நலம்-அவயங்களின் அழகு. கவின்-அலங் காரத்தால் திரண்டு தோன்றும் அழகு. போது-பூ. நலமும் கவினுமாகிய போதைப்பூத்த பூங்கொடி; தேசிகப்பாவை. நாண-நாணும்படி. கலை-காந்தருவமணத்தைப் பற்றிக் கூறியநூல்; காமநூல் என்றுமாம். சூட்ட-தேசிகப் பாவைக்கு அணிய. காமமாகிய மாலையைக் கலையினது இயல்பால், பாட, ஆர்ப்ப, சூட்ட எனமாறியியைக்க. புலம்பு போய்-தனிமையாலுண்டாகிய வருத்தம் நீங்கி. பூங்கொடி தளிரையீன்றது.

(உரை.) [1]சமுதாய சோபை-அலங்காரம் முதலிய எல்லாம் சேர்ந்த சேர்க்கையாலுண்டாகிய அழகு.

1358. சாந்து-குங்குமச் சாந்து. தாமம்-வரிசை; ஒளியுமாம். தொடி-தோள்வளை. அரிவை:பதுமை. பொய்கைப் பூமகள்-பதுமை

1359. இங்ஙன மிரண்டு திங்க ளேகலு மேக வேலான்
அங்ஙனம் புணர்ந்த வன்பி னவண்முலைப் போக நீக்கி
எங்ஙன மெழுந்த துள்ள மிருளிடை யேக லுற்றான்
தங்கிய பொறியி னாக்கந் தனக்கொர்தே ராக நின்றான்.

(இ-ள்.) இங்ஙனம் இரண்டுதிங்கள் சென்றவளவிலே, வேலான், தங்கிய நல்வினையினாக்கம் தேராகநின்றவன், அங்ஙனம் உழுவலான் வந்த அன்பினையுடையவள் முலைப்போகத்தை நீக்கி இருளிடை ஏகலுற்றான்; அதற்கு உள்ளம் எங்ஙனமெழுந்ததென்க.

கொண்டுபோதலின், நல்வினை தேராயிற்று. பிரிவிற்குத் தேவர் வருந்தினார். (194)

1360. தயங்கிணர்க் கோதை தன்மேற் றண்ணென வைத்த மென்றோள்
வயங்கிணர் மலிந்த தாரான் வருந்துறா வகையி னீக்கி
நயங்கிள ருடம்பு நீங்கி நல்லுயிர் போவ தேபோல்
இயங்கிடை யறுத்த கங்கு லிருளிடை யேகி னானே.

யென்னும் பொய்கைநீரிலே பூத்த தாமரைப் பூவிலுள்ள திருமகள். பொற்பு-அழகு. முலையினையும் மாலையினையும் பொற்பினையு முடைய அரிவை என்க. வேந்து:தனபதி. அடுகின்றவேல், குருதியை யுடைய வேல்; அடுதல்-பகைவரைக் கொல்லுதல். வேல் போலும் கண்ணையுடைய விளங்கிழை; திலோத்தமை. பரவ-புகழ்தலால். வைகும்-தங்கும். அரிவையர்க்கு அநங்கனன்னான்; சீவகன். அநங் கனன்னான் வேந்தும் விளங்கிழையும் பரவுதலால் அரிவையடியில் வைகும் என்க.

(உரை.) [1]பரத்தை:தேசிகப்பாவை.

1359. இரண்டு திங்கள்-இரண்டுமாதம். ஏகவேலான்-ஒப்பற்ற வேலையுடைய சீவகன். அன்பின் அவள்-அன்பினையுடைய பதுமை யினது. போகத்தை நீக்கி. பொறியின் ஆக்கம்-நல்வினையின் இலாபம். பொறியின் ஆக்கமே தனக்கொரு தேராக நின்றவன்; சீவகன். வேலானாகிய நின்றவன், போகத்தைநீக்கி, இருளிடை ஏகலுற்றான்; உள்ளம் எங்ஙனம் எழுந்தது ? எனமாறி முடிக்க.

1360. தயங்கு இணர்க் கோதை-விளங்குகின்ற பூங்கொத்துக் களையுடைய மாலையையணிந்த பதுமை. 'தன்' என்றது சீவகனை. தண்ணென-குளிரும்படி. தோள்-பதுமையினுடைய கையை. தாரான்: சீவகன். தாரான், கோதை வைத்த தோளை, அவள் வருந்துறாவகை நீக்கி எனமாறியியைக்க. நயம்-விருப்பம். பதுமைக்கு உடம்பும், சீவகனுக்கு

வகை-அவனை அவசமாக்குதல். [1]நல்லுயிர்-ஆன்மா; அது கனவிடைப் போய் நுகர்ந்து மீண்டும் அவ்வுடம்பின்கண் வருமாறு போல, இவனும் பலரையு நுகர்ந்து பின்பு கூடுவனென்றுணர்க. இனி, உடம்பு நல்லுயிரை நீங்கிப் போனாற் போலென்று உரைப்ப.

(இ-ள்.) தாரான், தன்மேலே பதுமைவைத்த கையை அவள் வருந்தாத படிநீக்கிக் கங்குலிலே நல்லுயிர் போந்தன்மைபோலே இயக்கத்தை நடுவறுத்த இருளிடத்தே ஏகினானென்க. *(195)*

(வேறு)

1361. நீனி றக்குழ னேர்வளைத் தோளியைத்
தானு றக்கிடை நீத்தலுந் தன்பினே
வேனி றக்கண்வி ழித்தன ளென்பவே
பானி றத்துகிற் பையர வல்குலாள்.

(இ-ள்.) பதுமையைச்சீவகன் உறக்கத்திடத்தே பிரிந்தானாக, தான் பிரிந்த பின்னே அவள் கண்விழித்தனளென்க. *(196)*

1362. ஆக்கை யுள்ளுறை யாவிகெ டுத்தவண்
யாக்கை நாடிய யர்வது போலவும்
சேக்கை நாடித்தன் சேவலைக் காணிய
பூக்க ணாடுமொர் புள்ளுமொத் தாளரோ.

யாக்கைநாடி-பிணித்தலைத் தேடி.

நல்லுயிரும் உவமைகள். இயங்கு இடை அறுத்த கங்குல்-யாவரும் இயங்குகின்ற இயக்கத்தை நடுவறுத்த இராத்திரி. கங்குலாகிய இருளில்.

(உரை.) [1]நல்லுயிர்: *சீவக.332.*

1361. நேர்வளை-ஒத்த வளை. குழலையுடைய வளைத்தோளியை; பதுமையை. உறக்கிடை-தூக்கத்திடத்தே. தன்பினே-சீவகன்பிரிந்த பின்பு. வேல்போன்ற கண், நிறத்தையுடைய கண் என்க; நிறம்-ஒளி. துகிலை யுடைய அல்குலாள் கண்விழித்தனள் என்க; அல்குலாள்:பதுமை.

1362. ஆக்கை-உடம்பு. கெடுத்து-கெட்டுப்போக்கி. அவன்-அவ் விடத்தே. யாக்கைநாடி-கட்டுதற்கு உயிரைத் தேடி. அயர்வது போலவும்- உடம்பு வருந்துவதைப் போலவும். சேக்கை-படுக்கை. சேவலை-ஆண் அன்னத்தை. காணிய-காணவேண்டி. பூக்கள் நாடும் ஓர் புள்ளும்- அவ் வன்னம் தங்குகின்ற பூக்களில் தேடுகின்ற ஒரு பெண்ணன்னத்தையும், அடி, 3-4: ''எச்சார் மருங்கினு மெரிபுரை தாமரை, கண்ணுற மலர்ந்த தென்னீர்ப் பொய்கையுள், நீப்பருஞ் சேவலை நிலைவயிற் காணாது,

(இ-ள்.) அங்ஙனம்விழித்தவள், முயங்குதலைத் தேடிக் காணாமையின், உடம்புதான் தன்னுள்ளே உறைகின்ற உயிரைக் கெடுத்து வருந்துவதொன்றுண்டாயின் அதனைப்போலவும் வருந்தி, அவனிருப்பிடங்களைத் தேடுகின்றபொழுது, தன்சேவலைக் காணவேண்டிச் சேக்கையிலே தேடி அங்குக்காணாமையின், அதுதங்கும் பூக்களைத் தேடும் அன்னத்தையும் ஒத்தாளென்க. (197)

1363. புல்லும் போழ்தினும் பூணுறி னோமென
மல்லற் காளையை வைதுமி ழற்றுவாய்
இல்லி னீக்கமு ரைத்திலை நீயெனச்
செல்வப் பைங்கிளி தன்னையுஞ் சீறினாள்.

(இ-ள்.) நீ எனக்கன்புடையாரைப்போலே, என்னை அவன் விரும்பிப் புல்லுகின்ற காலத்தே நும்முயக்கம் இறுகில் இவட்கு நோமெனக் காளையை வைது எனது மென்மையின் வளப்பத்தைக் கூறிப்போதுகின்றாய், இல்லி னின்றும் அவன் நீங்குகின்ற நீக்கத்தை எனக்கு உரைத்திலையென்று தன் கிளிதன்னையும் சீறினாளென்க.

பூண் அழுத்தினென்றுமாம் (198)

1364. ஓவி யக்கொடி யொப்பருந் தன்மையெம்
பாவை பேதுறப் பாயலி னீங்கிநீ
போவ தோபொரு ளென்றிலை நீயெனப்
பூவை யோடும்பு லம்பிமி ழற்றினாள்.

பூக்கண் போழும் புள்ளிற் புலம்பி" (பெருங்.2. 18:64-7.) ஒத்தவள்: பதுமை.

1363. புல்லும் போழ்தின்-சீவகன் என்னைத் தழுவுகின்ற காலத்து. நும் பூண் உறின்-நுமது ஆபரணங்கள் மிகப் பொருந்தினால், நோம்என-பதுமைக்குவருத்தமுண்டாகுமென்று. காளையை-சீவகனை. மல்லல் மிழற்றுவாய்-எனது மென்மையின் வளப்பத்தைக் கூறி நின்ற கிளியே; விளி. இல்லின் நீக்கம்-சீவகன் இவ்வரண் மனையினின்றும் நீங்குகின்ற நீக்கத்தை. என-என்று கூறி. சீறினாள்- கோபித்தாள்.

1364. ஓவியக்கொடி-சித்திரத்தில் எழுதிய பூங்கொடி போன்ற பதுமை. ஒப்பருந்தன்மையையுடைய ஓவியக்கொடி எனமாறுக. பாயல்-படுக்கை. பொருள்-காரியம். என்றிலை-என்று கூறவில்லை. பூவை நாகணவாய்ப் பறவை; இதுபேசும் வன்மை பெற்றது. புலம்பி-வருந்தி.

(இ-ள்.) எம்பாவை பேதுறும்படி நீ பாயலினின்றும் நீங்கிப் போவது காரியமோவென்று கூறிற்றிலையென்று, ஒப்பருந் தன்மை யையுடைய ஓவியக்கொடி, பூவையோடு வருந்திக் கூறினாளென்க.

பாவையென்றது, பட்டாங்கு கூறுதற்கண்வந்தது; "அம்பலம் போற், கோலத்தினாள்பொருட்டாக" (சிற்.27) என்றாற்போல. பாயலினின்று மென்பதோரிடைச்சொல் ஐந்தாவதற்கு விரிக்க. (199)

1365. தன்னொப் பாரையில் லானைத்த லைச்சென்றெம்
பொன்னொப் பாளொடும் போகெனப் போகடாய்
துன்னித் தந்திலை நீயெனத் தூச்சிறை
அன்னப் பேடையொ டாற்றக்க ழறினாள்.

போகவிடாய், விகாரம்.

(இ-ள்.) நீ அவனிடத்தே சென்று எம் பொன்னொப்பாளொடுங் கூடப் போவாயாகவென்று கூறி ஒப்பிலானைப் போகவிடாயாய் என்னிடத்தே கொண்டு வந்திலையென்று அன்னப்பேடையோடே மிகக் கழறினாளென்க. (200)

1366. மையில் வாணெடுங் கண்வள ராதன
மெய்யெ லாமுடை யாய்மெய்ம்மை காண்டிநீ
ஐயன் சென்றுழிக் கூறுகென் றாய்மயில்
கையி னாற்றொழு தாள்கயற் கண்ணினாள்.

எம்பாவை, பேதுறப் போவது பொருளோ என்றிலை என ஓவியக்கொடி, பூவையோடு மிழற்றினான் எனமாறி முடிக்க.

1365. தனக்கு ஒப்பவரை இல்லாதவனை; சீவகனை. தலைச் சென்று-அவனிடத்தே போய். பொன்-இலக்குமி. எம்பொன்னொப்பா ளென்றதும் பட்டாங்கு கூறுதற்கண் வந்தது. போகென-உடன் போவா யாகவென்று. போகடாய்-சீவகனைப் போகவிடாயாய்; விகாரம். துன்னித் தந்திலை-என்னிடம் அவனைக் கொண்டுவந்து தந்தாயில்லை. ஆற்ற-மிக. எம்பொன்னொப்பாளொடும் போகென, ஒப்பாரையில்லானைப் போகடாயாய்த் தந்திலை எனக் கழறினாள் எனமாறி முடிக்க.

1366. மைஇல்-குற்றமில்லாத. கண்-மயிலினது தோகையிலுள்ள பீலிக்கண். வளராதன-தூங்காதனவாகிய. வளராதனவாகிய கண்களை மெய்யெலாமுடையாய்; என்றது மயிலை; விளி. நீமெய்ம்மை காண்டி-நீ உண்மையை அறிவாய். ஐயன்: சீவகன். சென்றுழி-போன இடத்தை. கூறுகென்று-சொல்லுவாயாக வென்று கூறி. அடி.1-3: "ஓடா நின்ற

(இ-ள்.) துயிலாதனவாகிய கண்களை மெய்யெங்குமுடையாய், நீ உண்மை காண்பை; ஐயன்சென்றவிடத்தைக் கூறென்று மயிலைக் கயற்கண்ணாள் கையாற் றொழுதாளென்க.

கண்-பீலிக்கண்; கண்ணென்றதற்கேற்ப வாளென அடை கூறினார். தனக்குத்தோற்றுத் துயிலாத கண்களையுடைமையின், அவனைக்காட்டுமென்று தொழுதாள். (201)

1367. வளர்த்த செம்மையை வாலியை வான்பொருள்
விளக்கு வாய்விளக் கேவிளக் காயிவண்
அளித்த காதலொ டாடுமென் னாருயிர்
ஒளித்த தெங்கென வொண்சுடர் நண்ணினாள்.

[1]பிள்ளைகளுக்கு விளக்கம் காவலாக இடுதலின், எங்களை வளர்த்த மனக்கோட்ட மின்மையுடையையென்றாள். வாலியை-தூயை.

(இ-ள்.) விளக்கே! நல்லபொருள்களைக் கண்ணிற்குக் காட்டுவாய், நீ தான் செம்மையை; வாலியையாதலால், நடந்துதிரியுமென்னுயிர் எவ்விடத்தே ஒளித்தது; அதனை எனக்கு விளக்காயென்று விளக்கைச்சேர்ந்தாளென்க. (202)

களிமயிலே சாயற் கொதுங்கி யுள்ளழிந்து, கூடா தாரிற் றிரிகின்ற நீயுமாகங் குளிர்ந்தாயோ, தேடா நின்ற வென்னுயிரைத் தெரியக் கண்டாய் சிந்தை யுவந், தாடா நின்றா யாயிரங்க ணுடையாய்க் கொளிக்குமாறுண்டோ"(கம்ப. பம்பைப்.27.) கயல்போலுங்கண்ணினாள்; பதுமை. கண்ணினாள் மயிலைக் கையினாற் றொழுதாள் எனமாறி முடிக்க.

1367. செம்மையை-குற்றமில்லாத செவ்வையான மனத்தையுடையாய். வாலியை-தூய்மையையுடையாய். வான்பொருள் விளக்குவாய்- சிறந்த பொருள்களைக் கண்களுக்குத் தெரியச் செய்வாய். செம்மையை, வாலியை, விளக்குவாய் என்று கூறியவை விளக்கை நோக்கி; விளி. அளித்த-கிருபை செய்த; கொடுத்தவென்றுமாம். ஆடும்-நடந்து திரிகின்ற. என் ஆருயிரென்றது சீவகனை. ஆடும் என் ஆருயிர் எங்கு ஒளித்தது? விளக்காய் எனச் சுடரை நண்ணினாள் எனமாறியியைக்க; சுடர்விளக்கு.

(உரை.) [1]குழந்தைகளுக்கு விளக்கைக் காவலாக இடுதல்; "கள்ள மாயை, ...சுடர்பார்த்தும்..........நகைத்துங் கிடக்குமாதல்" (பிரபு. மாயையுற். 50.)

1368. பருகிப் பாயிரு ணிற்பின றாதெனக்
கருகி யவ்விருள் கான்றுநின் மெய்யெலாம்
எரிய நின்றுந டுங்குகின் றாயெனக்
குரிய தொன்றுரைக் கிற்றியென் றூடினாள்.

[1]விளக்காமையின், அதனை இழித்துக் கூறுகின்றாள். உரைக் கிற்றி; இகழ்ச்சி.

(இ-ள்.) அவாவின்மிகுதியால்அறாதென்று பாராதே இருளைப் பருகி, அவ்விருள் வயிற்றிலேநிற்பின் அறாதென்று கருதி, அதனை முகங்கருகிக் கான்று பின்னும் தங்கிற்றுளதேல் அதுவருத்தமோ வென்று நின்னுடம்பெல்லாம் எரியா நிற்க நடுங்குகின்ற நீ எனக் குரியதொருகாரியத்தை உரைப்பையென்று வெறுத்தாளென்க. *(203)*

1369. கோடி நுண்டுகி லுங்குழை யுந்நினக்
காடு சாந்தமு மல்லவு நல்குவேன்
மாட மேநெடி யாய்மழை தோய்ந்துளாய்
நாடி நண்பனை நண்ணுக நன்றாரோ.

மாடத்திற் கொடிகளிலே கோடியும், அவை நாட்டுதற்குப் பண்ணுந்துளைகளும், சுதையுமென்க; கோடிப்புடைவையும், மகரக் குழையும், சந்தனமும் போல் ஒருபொருள்தோன்றிற்று.

1368. பாயிருள்-பரவிய இருட்டை. பாயிருளைப் பருகி என மாறுக. நிற்பின் அறாதென- அவ்விருட்டு தன் உடலில் நிற்குமானால் நீங்காது என்று எண்ணி. கருகியென்றது விளக்கின் திரி கருகியதை. இருளைக்கான்று; கான்று-கக்கி. நடுங்குதலென்றது விளக்கிலுள்ள பிழம்பு அசைதலை. எனக்கு உரியதொன்றை உரைக்கிற்றி; ஒன்று-ஒரு காரியத்தை. உரைக்கிற்றி- சொல்லுவாய்; சொல்லமாட்டாய் என்றபடி. விளக்கோடு ஊடினாள்.

(உரை.) [1]சீவகன் இருக்குமிடத்தை விளக்காமையின்.

1369. கோடிநுண்துகிலும்-மாடத்திலுள்ள கொடிகளிற்கட்டிய புதியதாகிய நுண்ணிய ஆடையும். குழை-கொடி நாட்டுதற்குப் பண்ணுந்துளை. ஆடு சாந்தமும்- பூசுதற்குரிய வெண்சாந்தும். அல்லவும்-மற்றைய பொருள்களையும். நெடியாய்-எல்லாப் பொருள்களையும் காணுதற்குரிய உயர்ச்சியையுடைய மாடமே. மழைதோய்ந்துளாய்-மேகம் உன்மீது படிதலால் குளிர்ச்சியை யுடையாய். நண்பனை நாடி நண்ணுக-சீவகனைத் தேடிச் சேர்வாயாக. நினக்கு நன்று-அவனை அடைதல் உனக்கு நன்மை தரத் தக்கது; அரோ, அசை.

(இ-ள்.) மாடமே! எப்பொருள்களையும் காணவல்லாய், ஈரமுடையாய், நினக்கு இவற்றைத்தருவேன்; நண்பனை நாடி நாணுகுவாயாக; அது நினக்கு நன்றென்றாளென்க.

[1]அவனும் பலதருவனென்றாள். (204)

1370. ஆட கக்கொழும் பொன்வரை மார்பனைக்
கூடப் புல்லிவை யாக்குற்ற முண்டெனா
நீடெ ரித்திர ணீண்மணித் தூணொடு
சூட கத்திர டோளணி வாட்டினாள்.

(இ-ள்.) பொன்வரைபோலு மார்பனைக் கூடும்படி தழுவி வையாத குற்றம் நுமக்கு உண்டென்றுகூறி எரித்திரள்போலும் மணித்தூணோடே எற்றிச் சூடகத்தையும் தோளணியையும் போக்கினாளென்க. (205)

1371. கொலைகொள் வேலவன் கூடல னேகினான்
இலைகொள் பூணுமக் கென்செயு மீங்கெனா
மலைகொள் சந்தனம் வாய்மெழுக் கிட்டதன்
முலைகொள் பேரணி முற்றிழை சிந்தினாள்.

(இ-ள்.) முற்றிழை, வேலவன் கூடலனாய் எகினான்; இப்பூண் இவ்விடத்து நுமக்கு என்னபயனைத் தருமென்று கூறித் தன்முலைகொண்ட பேரணிகளைச்சிந்தினாளென்க. (206)

(உரை.) [1]அவன்:சீவகன்.

1370. ஆடகக் கொழும்பொன்:நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று; *சீவக.479, 510.* பொன்வரைபோலும் மார்பனை-சீவகனை. கூட-என்னோடு கூடும்படி. கூடும்படி புல்லிவையாத குற்றம் நுமக்கு உண்டு எனா; எனா-என்று. சூடகத்தோடும் தோளணிகளோடும் கூறி. எரித்திரள்போன்ற மணித்தூண்; எரி-நெருப்பு. சூடகம்- ஒருவகைக் கைவளையல்; முன்கையில் அணிவதுமாம்; "சூடக முன்கைச் சுடர்க் குழை மகளிரொடு" (*பெருங்.3. 6:91.*) தோளணி-தோளில் அணியும் தொடி என்னும் ஆபரணம். வாட்டினாள்-தூணோடு எற்றிக்கெடுத்தாள். சூடகத்தையும் தோளணியையும் வாட்டினாள்.

1371. வேலவன்:சீவகன். கூடலன் ஏகினாள்-என்னோடு கூடாத வனாகிப் பிரிந்து சென்றான். இலைகொள் பூண்-இலையின் வடிவத் தைக் கொண்ட ஆபரணம்: *சீவக.653, 1210, 2107,* அடிக். இப்பூண் ஈங்கு நுமக்கு என செய்யும் எனா என்று மாறி யியைக்க; எனா-என்று நகில்களோடு கூறி. மலைகொள் சந்தனம்-பொதியின் மலையிலிருந்து கொள்ளப்பட்ட சந்தனத்தாலாகிய குழம்பை. மெழுகிட்ட-பூசப்பட்ட.

1372. அருங்க லக்கொடி யன்னவ னேகினான்
இருந்திவ் வாகத் தெவன்செய்விர் நீரெனா
மருங்கு னோவ வளர்ந்த வனமுலைக்
கருங்கண் சேந்து கலங்க வதுக்கினாள்.

(இ-ள்.) நுமக்கு அருங்கலத்தையும் எழுதுகொடியையுமொத்து நீங்காதவன் ஏகினான்; இனி நீர் இவ்வாகத்தேயிருந்து என்ன காரியத்தைச்செய் வீரென்று அழகிய முலையிற் கரியகண் சிவந்து கலங்கும்படி அடித்துக்கொண்டாளென்க.

[1]அருங்கலக்கொடி அதுக்கினாளென்றுமாம்; அதற்கு அன்னவன், சுட்டாம். (207)

1373. மஞ்சு சூழ்வரை மார்பனைக் காணிய
துஞ்ச லோம்புமி னென்னவுந் துஞ்சினீர்
அஞ்ச னத்தொடு மையணி மின்னென
நெஞ்சி னீணெடுங் கண்மலர் சீறினாள்.

(இ-ள்.) வரைமார்பனை நீர் எப்பொழுதுங் காண்டற்குத் துயிலாதே கொள்ளுமென்று யான்கூறவும் துயின்றீர்; இனி அஞ்சனத்தையும் மையையும் அணிமின் அணிமினென்று கண்ணை நெஞ்சாலே சீறினாளென்க.

முற்றிழை-உடம்பு முழுவதுமணிந்த ஆபரணங்களையுடைய பதுமை. முற்றிழை பேரணியைச்சிந்தினாள் என்க.

1372. அருங்கலம் கொடி அன்னவன்-நுமக்கு அரிய ஆபரணங் களையும், எழுது கொடியையும் போன்று பிரியாத சீவகன்; "அகன்றாரி ருந்தனந் தம்மின் மன்னோர், இழையயா யிருந்தன மென்றா லவருட னேகுவமே" (கோடிச்.169); "சிங்கிமணி மார்பிடத்தில்......... பூணாகிற்றனத்தை விட்டுப் பிரியேனே" (சர. குற.) அருங்கலமும், கொடியும் நகிலுக்குரியன. ஆகம்-மார்பு. நீர் இவ்வாகத்திருந்து என் செய்வீர் எனா என்று மாறியியைக்க; நீர் என்றது நகில்களை நோக்கிக் கூறியது. எனா- என்று கூறி. மருங்குல்-இடை. முலையினது கருங்கண். சேந்து கலங்க-சிவந்து கெடும்படி. அதுக்கினாள்-மார்பின்மீது அடித்துக் கொண்டாள்.

(உரை.) [1]இப்பொருளில், அருங்கலக்கொடி என்றது பதுமையை.

1373 மஞ்சு-மேகம்; வரைக்குஅடை. காணிய-காணும்பொருட்டு அஞ்சல் ஓம்புமின் என்னவும்-தூங்காதீர் என்று யான் சொல்லிய பின்பும். துஞ்சினீரென்றது தன் கண்களை நோக்கி; விளி. அஞ்சனம்-

அணிமின், குறிப்பு. பின்னும் [1]அவை காட்டவேண்டுதலின், அவை கேளாமற் சீறினாள். (208)

1374. அரக்குண் டாமரை யன்னதன் கண்மலர்
விருத்தி மாதர் விலக்க வெரீஇக் கொலோ
வருத்த முற்றன ளென்றுகொன் மேகலை
குரற்கொ டாது குலுங்கிக் குறைந்ததே.

விருத்தி-சீவிதம்.

(இ-ள்.) மாதர் அழுதுசிவந்த கண்மலரின் அஞ்சனத்தையும் மையையும் விலக்குதலாலே நமக்கும் ஏதம்வருமென்றுவெருவியோ? இவடான் வருந்தினா ளென்றோ? மேகலை அசைந்து ஆரவாரியாதே ஓசையடங்கியதென்க.

குலுங்கல்-அசைதல். மெய்யசையாமல் அவசமானபடி கூறினான். (209)

மையில் ஒருவகை; மருந்துறுப்பாகக் கூறப்படும்; "யோகத் தஞ்சனம்", "அஞ்சனம்.........இன்ன, மருத்துறுப்பு" (*பெருங்.1. 34:15, 3. 17. 146-51.*) அணிமின் என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. என-என்று கூறி. நீள் நெடுங்கண்-மிக நீண்ட கண். கண்ணாகிய மலரை. கண்மலரை நெஞ்சினால் சீறினாள்.

(உரை.) [1]அவைகாட்ட வேண்டுதலின்-அக்கண்கள் சீவகனைக் காண்பிக்க வேண்டியனவாகவுள்ளமையால்; 'நெஞ்சினால் சீறினாள்' என்று கூறியமையால் 'அவை கேளாமற் சீறினாள் என்றார்.

1372-3. (மேற்.) *மு: சிலப்.4:47-57,* அடியார்.

1374. அரக்குண் தாமரை-செந்நிறத்தைக் கொண்ட தாமரைப்பூ. தாமரையை யொத்த கண்ணாகிய மலரினது; விருத்தி விலக்க-கண்களுக்குச்சீவிதமாக இடப்பெற்ற அஞ்சனத்தையும்மையையும்அழித்தலாலே; விருத்தி-சீவிதம்; சீவிப்பதற்காக விட்ட நிலம்; "விருத்தி கொடுத்துத் திருத்தகு செய்தொழில்" (*பெருங்.4. 3:24*); "அரசொடு நட்டவ ராள்ப விருத்தி" (*வளையாபதி.*) மாதர்: பதுமை; எழுவாய். வெரீஇக் கொலோ-பயத்தை அடைந்தோ; கொல், அசைநிலை. குரல் கொடாது-ஒலித்து ஆரவாரம் செய்யாமல். குலுங்கி-அசைந்து. குறைந்தது-ஒலியடங்கியது. மேகலை குலுங்கிக் குரற்கொடாது குறைந்தது எனமாறியியைக்க.

(வேறு)

1375. துனிவா யினதுன் னுபுசெய் தறியேன்
தனியே னொருபெண் ணுயிரென் னொடுதான்
இனியா னிஙனே யுளனே யுரையீர்
பனியார் மலர்மேற் படுவண் டினமே.

(இ-ள்.) [1]மெல்லியவண்டினமே! யான் நும்மைப்போல் தனித்தறியேன்; அவனைப்பொருந்திநின்று அவற்கு வெறுப்பானவை செய்தறியேன்; ஆதலிற்றான் என்னோடினியவன்; ஆதலால், உரைத்தீரென்று நும்மை வெறான்; நீட்டித் துரைப்பிற் போகின்ற வுயிர்தானும் ஒருபெண்ணுயிர்; இது கண்டிருத்தல் பாதகம்; இது போவதற்கு முன்பே, இவ்விடங்களிலேயுளனோ? உளனாயின், அவ்விடத்தை உரையீரென்றாளென்க.

உளனே; ஏகாரம், வினா. *(210)*

1376. நிரைவீ ழருவிந் நிமிர்பொன் சொரியும்
வரையே புனலே வழையே தழையே
விரையார் பொழிலே விரிவெண் ணிலவே
உரையீ ருயிர்கா வலனுள் வழியே.

1375. துன்னுபுதுனிவாயினசெய்தறியேன்-சீவகனைப்பொருந்திநின்று அவனுக்கு வெறுப்பானவற்றை யான் செய்திலேன்; துனி-வெறுப்பு. தனியேன்-இது காறும் சீவகனைப் பிரிந்து தனித்திருந்திலேன். ஒரு பெண் உயிர்-நீங்கள் அவனுள்ள இடத்தை உரையா மற்போனால், இறந்துபோவது ஒரு பெண்ணுயிராகும்; பெண்ணு யிருக்கு இரங்குதல் வேண்டுமென்று கூறியவாறு. இனியான்-சீவகன் எனக்கு இனியவன்; ஆதலால் அவனுள்ள இடத்தைச் சொல்லுங்கள் என்று கூறியவாறு. இஙனே உளனே-இவ்விடத்தே அவன் உள்ளானோ? பனி-குளிர்ச்சி. படு வண்டினம்-ஒலிக்கின்ற வண்டின் கூட்டமுமாம்; வண்டினமே, தனியேன் துனிவாயின செய்தறியேன்; என்னொடுதான் இனியான்; ஒருபெண்ணுயிர், இஙனே உளனே? உரையீர் என மாறியியைக்க.

(உரை.) [1]படுத்தலோசை, மெல்லிய ஓசையென்னும் பொருளில் வருதல் அறிக.

1376. நிரை-வரிசை. நிமிர்பொன்-மாற்றாலுயர்ந்த பொன். அருவி நிரையையுடைய பொன் சொரிகின்றவரை. வழை-சுரபுன்னை மரம். விரை-வாசனை. உயிர் காவலன் உள்வழி-சீவகனிருக்குமிடத்தை; ஏ, அசை. இப்பாடல் முதலியவற்றோடு, "மலையே மரனே மயிலே குயிலே

அருவி நிரையையுடைய மாற்றுள்ள பொன்விளங்கும்வரை-செய்குன்று.

(இ-ள்.) வரைமுதலியவற்றை விளித்து உயிர்காவலனிருக்கின்றவிடத்தை உரையீரென்றாளென்க. (211)

1377. எரிபொன் னுலகின் னுறைவீ ரிதனைத்
தெரிவீர் தெரிவில் சிறுமா னிடரிற்
பரிவொன் றிலிராற் படர்நோய் மிகுமால்
அரிதா லுயிர்காப் பமரீ ரருளீர்.

(இ-ள்.) அமரீர்! நீர் பொன்னுலகிலேயிருப்பீராதலின், அவன் போன வழியைத்தெரிந்திருப்பீர்; அங்ஙனந்தெரிந்திருப்பவும் தெரிவில்லாத மானிடரைப் போலே அருளிலிராயிராநின்றீர்; எனக்குநோய் மிகாநின்றது; அதனால் உயிர் காத்தல் இனி அரிது; இதனைக் காக்கும்படி அவனை அருளீரென்றாளென்க. (212)

1378. புணர்வின் னினிய புலவிப் பொழுதும்
கணவன் னகலின் னுயிர்கை யகறல்
உணர்வீ ரமரர் மகளீ ரருளிக்
கொணர்வீர் கொடியே னுயிரைக் கொணர்வீர்.

(இ-ள்.) அமரர்மகளீர்! கொடியேனுயிரைத்தருவீராக; அதுதருமாறெங்ஙனேயென்னின், புணர்ச்சியிற்கொட்டிலினிய புலவிக் காலத்தும் கணவனீங்கில் உயிர்நீங்குதலையறிவீராதலின், அருளி அவனைக் கொண்டுவாருங்கோளென்றாளென்க. (213)

.... உலையா வலியா ருழைநீ ருரையீர்'' (*கம்ப. சடாயுவுயிர். 77*) என்பது முதலிய பாடல்கள்ஒப்புநோக்கற்பாலன.

1377. எரிபொன்-விளங்குகின்ற பொன். இதனை-சீவகன்சென்ற இடத்தை. தெரிவீர்-அறிந்ததிருப்பீர். தெரிதல்-அறிந்தலாத. சிறுமானிடரின்-அறிவிற்சிறிய மனிதரைப்போல. பரிவு ஒன்றிலிர்-இரக்கமில்லாத வராயுள்ளீர்; ஆல், அசை. படர்நோய் மிகும்-சீவகன் பிரிவாலுண்டாகிய துன்பமாகிய பிணி மிக்கது; ஆல்; அசை. உயிர்காப்பு அரிதால் என மாறுக; காப்பு-காத்தல். அமரீர்-தேவர்களே; விளி ''அமரீரசுரீ ரழனா கரையீர்'' (*யா. வி.53, மேற்.*) அருளீர்- சீவகனை அகப்படச் செய்யுங்கள்.

1378. புணர்வின் இனிய புலவி-புணர்ச்சியைக் காட்டிலும் இனிமையையுடைய ஊடல்; 'ஊடினும் புணர்ந்ததொத் தினியவளுளாளரோ'' (*சீவக.1996.*) அகலின்-உம்மை விட்டுப் பிரித்தால். உயிர்

1379. நகைமா மணிமா லைநடைக் கொடிநின்
வகைமா மணிமே கலையா யினதேல்
அகையா தெனதா விதழைக் குமெனத்
தகைபா டவலாய் தளர்கோ தளர்கோ.

(இ-ள்.) மாலையினையுடைய நடந்துதிரியுங்கொடியே! எனதாவி நின் மேகலையாயிற்றாயின், தாழாதே தளிர்க்குமென்று நலத்தைப் பாராட்ட வல்லவனே! தளர்கோ தளர்கோவென்றா ளென்க.

இதுமுதல், [1]எதிர்பெய்துபரிதல். ஓகாரம் எதிர்மறை. இறந்து படுவே னென்பது கருத்து. தளர்கு, [2]தன்வினையுரைக்கும் தன்மைச் சொல். வல்லாய்- பொய்யுரைக்க வல்லாய். *(214)*

1380. புனைதார் பொரநொந் துபொதிர்ந் தவென
வினையா ரெரிபூண் முலைகண் குளிர
உனகண் மலரா லுழுதோம் பவலாய்
நினையா துநெடுந் தகைநீத் தனையே.

(இ-ள்.) மாலைபட்டழுந்த அதுபொறாதே நொந்துவீங்கின வென்று கூறி, முலைதமதுகண்குளிரும்படி உன்னுடையகண்மலரா லேயுழுது பொய்யை மெய்யாகப் பரிகரிக்கவல்லவனே! நெடுந்த

கையகறல் உணர்வீர்-உமது உயிர்நீங்கு தலை அறிவீராதலால். அமரர் ம்களீர் என்றது தேவமங்கையரை; விளி. அருளி-கருணைசெய்து. கொடியேன் உயிரை-கொடியவளாகிய என்னுடைய உயிர்போன்ற சீவகனை. உயிரைக் கொணர்வீர் கொணர்வீர் என்க.

1379. நகை-ஒளி. மணிகளாலாகிய மாலை. மாலையினையும் நடையையும் உடைய கொடி: பதுமை, விளி; இது சீவகன் கூற்றைப் பதுமை கொண்டு கூறுவது. கொடியே, எனது ஆவி நின்மேகலை யாயினதேல் என மாறியியைக்க. அகையாது தழைக்கும் என-தாழாமல் தளிர்த்திடும் என்று. தகைபாடவலாய்-என் நலத்தைப் பாராட்ட வல்லவனே; தகைபாடல்: *சீவக.1337.* என்றது சீவகனது உருவெளிப் பாட்டைநோக்கிக்கூறியது.தளர்கோ-தளர்வேனோ;இறப்பேனென்றவாறு.

(உரை.) [1]'எதிர்பெய்து பரிதல் என்பது உருவுவெளிப்பாடு; அது தலைமகனையும் அவன்தேர் முதலாயினவற்றையும் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல்' *(தொல்.மெய்ப்22, பேர்.)* [2]தொல். வினை. 6.

காய்! இதனை மெய்யென்று கருதினவள் யாம்பிரிந்தால் ஆற்றாளென்று நினையாதே நீத்தாய்; இனி ஆற்றும் வகை கூறென்றாளென்க.

வகுத்த [1]தூசிப்படைபொருதலின், நொந்து புடைக்கொண்டனவென்று கருதிக் கண்குளிர ஓம்பவல்லாயென்றும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று. (215)

1381. அருடேர் வழிநின் றறனே மொழிவாய்
பொருடேர் புலனெய் தியபூங் கழலாய்
இருடேர் வழிநின் றினைவேற் கருளாய்
உருடே ருயர்கொற் றவன்மைத் துனனே.

கொற்றவனும், மைத்துனனுமென உம்மைத்தொகை. ஏகாரம், ஈற்றசை.

(இ-ள்.) கழலாய்! தனபதியும், உலோகபாலனும் நின்னுடனருளிருக் கும்படியை ஆராயுமிடத்து, அவர்கள் தத்துவத்தையாராயுமறிவைப் பெற வேண்டிநின்று அவர்கட்கு அறனேமொழிகின்ற நீ இருள்செறிந்த விடத்தே நின்று வருந்துகின்றவெனக்கு அருளு

1380. புனைதார்-சீவகன்அணிந்த மார்பின்மாலை. பொர-பொருதலால். பொதிர்ந்தவென்-வீங்கின வென்றுகூறி. வினையார் எரிபூண்-தொழிலமைந்த விளங்குகின்ற ஆபரணத்தையுடைய. முலைகள் தம் கண் குளிரும்படி. உன-உன்னுடைய; என்றது சீவகனை. முலையிற்கண் மலரால் எழுதல்: சீவக.687. ஓம்பவலாய்-தீங்கை நீக்க வல்லவனே. நினையாது நீத்தனை-உன்பிரிவை யான் ஆற்றேன் என்பதைக் கருதாமல் என்னைப் பிரிந்தாய்.

(உரை.) [1]முன் படை.

1381. அருள் தேர்வழி-உன்னிடம் அருளிருக்கும்படியை ஆராயுமிடத்து. அறனே மொழிவாய்-அவர்கட்குத் தருமத்தையே கூறுகின்ற நீ. பொருள் தேர்புலன் எய்திய-தத்துவப்பொருளை ஆராய்கின்ற அறிவைப்பெற வேண்டி. இருள்தேர்வழிநின்று இனைவேற்கு-இருட்டு நெருங்கிய இடத்தே நின்று வருந்துகின்ற எனக்கு. தேரையுடைய கொற்றவன்:தனபதி. மைத்துனன்-சீவகனுக்கு மைத்துனனாகிய உலோகபாலன். பூங்கழலோய், கொற்றவனும் மைத்துனனும் அருள்தேர்வழி, பொருள்தேர் புலனெய்திய நின்று அறனே மொழிவாய்; இனைவேற்கு அருளாய் என மாறி முடிக்க.

கின்றிலை; ஆதலால், நினக்கு முற்படச் [1]சொல்லுத லெளிதாய்ச் சொல்லிய வண்ணஞ்செய்தல் அரிதாயிருந்ததென்றாளென்க. (216)

1382. மிகவா யதொர்மீ ளிமைசெய் தனனோ
உகவா வுனதுள் ளமுவர்த் ததுவோ
இகவா விடரென் வயினீத் திடநீ
தகவா தகவல் லதுசெய் தனையே.

"உகப்பே யுயர்தல்" (*தொல். உரி.8.*) நீத்திட-பெருக்கிட.

(இ-ள்.) இடர்தான் பிறரிடத்துச்செல்லாதே என்னிடத்தே மிகுத்திடுதற்கு யான் அறிவின்மையின் மிகவுமாயதொரு வன்மை செய்தேனோ? அன்றி நின்னுள்ளந்தான் ஒருகால் அன்புமிக்குப் பின்பு உவர்த்ததோ? கூறுவாயாக வென்றாள். அவ்வெளிப்பட்ட வுருவம் கூறாதுநிற்றலின், அதனைநோக்கி, நீ தகவல்லாதது செய்துநின்றாய்; இனித் தகும்படி வந்து முயங்குவாயாக வென்றா ளென்க.

விடந்தீர்த்து உயிரைத்தந்தவன் முன்னின்று முயக்கந்தராது இறந்து படுவித்தலை, 'தகவல்லது' என்றாள், தகவா, பெயருமாம். (217)

1383. குளிர்துன் னியபொன் னிலமே குதலால்
தளரன் னநடை யவடாங் கலளாய்
ஒளிர்பொன் னரிமா லையொசிந் திகனே
மிளிர்மின் னெனமின் னிலமெய் தினளே.

(உரை.) [1]"சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாம், சொல்லிய வண்ணஞ்செயல்" (*குறள்.664.*)

1382. மீளிமை-வன்மை. உகவா-முதலில் அன்பு உயர்ந்து. உவர்த் ததுவோ-பின்பு வெறுப்படைந்ததோ. இகவா-பிறரிடத்துச்செல்லாமல். இடர்-துன்பம். நீத்திட-மிகச்செய்தற்கு. தகவா-தகும்படி வந்து என்னைப் புல்லுவாயாக. தகவல்லது செய்தனை-அன்று உயிரை யளித்த நீ இன்று என்னைப் புல்லாது நிற்கின்ற தகுதியற்ற காரியத்தைச் செய்தாய். இடர் இகவாது என்வயின் நீத்திடற்கு யான் மிகவாயதொரு மீளிமை செய்தனனோ? உன் உள்ளம் உகவா உவர்த்ததுவோ? தகவல்லது செய்தனை; தகவாஎனமாறி முடிக்க.

1383. குளிர்துன்னிய-தனது காமத்தீத் தணிவதற்குக் குளிர்ச்சியை அடையவேண்டி. ஏகுதலால்-பதுமைசெல்லுதலால்; தளர்ந்தஅன்னத்தைப் போலும் நடையையுடையவள் தாங்கலளாய் ஒளிர்-விளங்குகின்ற.

(இ-ள்.) பொன்னரிமாலை, அவ்வுருவம் வந்துமுயங்காது நிற்றலின் தன்மேனியிற் காமத்தீயாறிக் குளிர்ச்சிநெருங்கவேண்டி முயங்குதற்குப் பொன்னிலத்தே அவடான்சேறலின், அப்பொழுது அவசத்தாலே தளர்ந்த அன்னம்போலுநடையைத் தாங்கமாட்டாளாய் ஒசிந்து இந்நிலத்தே பிறழு மின்னென நிலத்தே வீழ்ந்தாளென்க.

பொன்னரிமாலை, பெயர். மீநிலமும் பாடம். (218)

1384. தழுமா வலிமைந் தவெனத் தளரா
எழுமே ழடியூக் கிநடந் துசெலா
விழுமீ நிலமெய் திமிளிர்ந் துருகா
அழுமா லவலித் தவணங் கிழையே.

அங்ஙனம் வீழவும் தழுவாமையின், 'மாவலிமைந்த' என்றாள். ஏழடி செல்வது ஒரு மரபு.

(இ-ள்.) அவ்வணங்கிழை, அவலித்துப் பின்னும் முயங்கு தற்குத் தளரா எழும்; எழுந்து ஏழடியளவு நடந்துசெல்லா, 'மாவலி மைந்தனே' என்றுகூறித் தழுவும்; ஆண்டு அவ்வுருவம்பற்றுக் கோடாகாமையின் வீழும்; வீழ்ந்து நிலத்தையெய்திப் புரண்டு உருகியழுமென்க.

மீநிலம்-மேலாநிலம் (219)

பொன்னரிமாலை: பதுமை; ஆகுபெயர். ஒசிந்து-துவண்டு. இஙனே-இந்தப் பூமியில். மின்என-மின்னலைப்போல. மின்-மின் போலும் பதுமை. நிலம் எய்தினள்-வீழ்ந்தாள். பொன்னரிமாலையாகிய மின் எய்தினள் என்க.

1384. தழும்-தழுவும். மாவலி மைந்த-மிக்க வலியையுடைய சீவகனே; சச்சந்தனுடைய மகனே யென்றுமாம்; மாவலி-சச்சந்தன்; *சீவக.222*. தளரா எழும்-தளர்ந்து எழுவாள். ஊக்கி-வலிய முயன்று; *சீவக.534*. ஏழடி நடந்துசெல்வது ஒருமரபு; *சீவக.179*, அடிக் "காலி னேழடிப் பின்சென்று" (*பொருந.166, ந.*) செலா-சென்று. விழும்-விழுவாள். மிளிர்ந்து-புரண்டு. உருகா-உருகி. அவலித்து-வருந்தி. அவ்வணங்கிழை; பதுமை. அணங்கிழை, அவலித்து, தளரா எழும்; ஊக்கி ஏழடி நடந்துசெலா, மாவலிமைந்தவெனத் தழும்; விழும்; நிலமெய்தி உருகியழும் எனமாறி முடிக்க.

(வேறு)

1385. கரப்புநீர்க் கங்கை யங்கட் கடிமலர்க் கமலப் பள்ளித்
திருத்தகு திரைக டாக்கச் சேப்புழிச் சேவ னீங்கப்
பரற்றலை முரம்பிற் சின்னீர் வறுஞ்சுனைப் பற்று விட்ட
அரத்தவாய்ப் பவளச் செந்தாட் பெடையன்ன மழுவ தொத்தாள்.

(இ-ள்.) தான்சேவலைக் கூடுதலாலே, முன்பு தானிருந்த பாலைநிலத்திற் சுனையிற் பற்றைவிட்ட பெடையன்னம், கங்கையின் அழகிய கள்ளையுடைய கமலப்பள்ளியிலே திரைகள் அலைத்துத்துயிற்றச் சேவலோடு துயில்கின்றவளவிலே, அதுநீங்குதலால் அச்சுனையில் இருந்து அழுவதுண்டாயின், அதனையொத்தாளென்க.

கங்கைக்குநடுவிற் பாதாளகங்கை; சடையிற் கரத்தலுமாம். அவனைக் கூடியபின்பு [1]தந்தையில்லம் கங்கையாய், அவனீங்குதலால் அச்சுனையின் தன்மைத்தாயிற்று; அன்னம் சுனையிற் றங்குதல், இல்பொருளுவமை. (220)

1386. மெழுகினாற் புனைந்த பாவை
வெய்துறுத் தாங்கு மோவா
தழுதுநைந் துருகு கின்ற
வாயிடைத் தோழி துன்னிக்

1385. கரப்புநீர்க் கங்கை-பாதாளகங்கையில். அம்கள்கடிமலர்க் கமலப்பள்ளி-அழகிய தேனையுடைய, வாசனைபொருந்திய மலராகிய தாமரைப் படுக்கையில். திரு-அழகு. தாக்க-அலைத்துத் தூங்கச்செய்ய; சீவக.930. சேப்புழி-பெண்ணன்னம் ஆணன்னத்தோடு தூங்குமிடத்து. சேவல் நீங்க-ஆணன்னம் பிரிந்து செல்லுதலால். பரல் தலை முரம்பின்-பருக்கைக்கற்களைத்தன்னிடத்தேயுடைய மேட்டுநிலத்தில். முரம்பிலுள்ள சின்னீரையுடைய வறுஞ்சுனையில். பற்று-ஆசையை. அரத்தவாய்ப் பவளச் செந்தாட் பெடையன்னம்-செந்நிறத்தையுடைய வாயையும், பவளத்தைப் போன்று சிவந்த பாதத்தையுமுடைய பெண்ணன்னம். சுனையில் பற்றுவிட்ட பெடையன்னம், கங்கைக் கமலப்பள்ளியில் சேப்புழிச் சேவல்நீங்க அழுவதை ஒத்தாள் எனமாறி முடிக்க. பதுமைக்குப் பெடையன்னமும் சீவகனுக்கு ஆணன்னமும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]தந்தையில்லம்-தனபதியின் நகர்; கங்கை தூய்மைக்கும், சுனை தூய்மையின்மைக்கும் கூறப்பட்டன.

1386. புனைந்த-செய்த. வெய்து உறுத்தாங்கு-தீத்தீண்டினாற் போல. ஓவாது-நீங்காமல். அடி, 1-2: "மெழுகுசெய் பாவையின்

கெழீஇயினாள் கேள்வி நல்யாழ்க்
கிளைநரம் பனைய சொல்லாள்
கழிபெருங் கவலை நீங்கக்
காரண நீர சொன்னாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஓவாதழுது மெழுகாற்செய்த பாவையைத் தீயுறுத் தாற்போல நைந்துருகுகின்ற அக்காலத்தே, கெழீஇயினாளாகியதோழி துன்னி, நரம்பனைய சொல்லாள் கவலைநீங்கியிருக்கும்படி, காரணமான தன்மையையுடையனவற்றைக் கூறினாளென்க.

ஆங்கும்:உம்மை, இசைநிறை. காமமும், இருவினையும் நிலையாமையு முதலியவற்றை, 'காரணநீர' என்றார். பிரிவுணர்த்தி ஆற்றுவித்துப் பிரியாமையின், இங்ஙனம் ஆற்றுவிக்கின்றாள். (221)

1387. தெள்ளறல் யாறு பாய்ந்த திரைதவழ் கடலின் வெஃகி
அள்ளூற வளிந்த காம மகமுறப் பிணத்த தேனும்
உள்ளூற வெந்த செம்பொ னுற்றநீர்ப் புள்ளி யற்றாற்
கள்ளூற மலர்ந்த கோதாய் காதலர் காத லென்றாள்.

(இ-ள்.) கோதாய்! உலகிற் காதலித்தோர் காதலிருக்கும்படி கேள்; நுகருந்தன்மையுறும்படி பழுத்த காமம் கடலிற்காட்டின் மிக்கு ஆடவர் நெஞ்சை இறுகப்பிணித்ததேனும் தோன்றாதிருக்க வேண்டினால் உருகின பொன்னிலுற்ற நீர்ப்புள்ளிப்போலத் தோற்றாதாமென்றாளென்க.

அற்று-அத்தன்மைத்து. (222)

மெல்லிய லசைந்து", "ஆசி லணியிழை தீயயல் வைத்த, மெழுகுசெய் பாவை யினுருகு நெஞ்சினள்" (பெருங். 2. 16:115, 3. 7:88-9.) ஆயிடை-அப்பொழுது. துன்னி-பதுமையை அடைந்து. கெழீ இயினாளாகிய தோழி துன்னி என மாறியியைக்க. கேள்வி-சுருதியையுடைய. கிளை நரம்பனைய சொல்லாள்-கிளையென்னும் நரம்பினது இசையைப் போன்ற சொல்லையுடைய பதுமை. நீங்க-நீங்கும்படி. காரணநீர சொன்னாள்-காரணமான நல்ல தன்மையையுடைய சொற்களைக் கூறினான்; "காரணக் கிளவி நீர கூறி", "காரணக் கிளவி நீர காட்டி" (பெருங். 1. 35:112, 36:96.) தோழி சொன்னாள்.

1387. தெள்ளறல் யாறு-தெளிந்த அற்று வருதலையுடைய நீரைக்கொண்ட ஆறு. கடலின் வெஃகி-சமுத்திரத்தைக் காட்டிலும் மிக்கு. அள்ளூற அளிந்த காமம்-உண்ணும் தன்மை பொருந்தும்படி பழுத்தகாமம். அகம் உறப் பிணித்த தேனும்-ஆடவரது மனத்தை இறுக

1388. ஓடரி யொழுகி நீண்ட வொளிமலர் நெடுங்க ணாரைக்
கூடரி யுழுவை போல முயக்கிடைக் குழையப் புல்லி
ஆடவ ரழுந்தி வீழ்ந்தும் பிரிவிடை யழுங்கல் செல்லார்
பீடழிந் துருகும் பெண்ணிற் பேதைய ரில்லை யென்றாள்.

(இ-ள்.) அத்தன்மைத்தாகிய காமத்தையுடைய ஆடவர் கண்ணாரை முயக்கிடத்தே வருந்தும்படி புல்லி அழுந்திவீழ்ந்தும் பிரிவிடத்து அரியும் உழுவையும் போல வருந்தார்; அத்தன்மை யின்றியே பிரிவிடத்து வருந்தும் பெண்ணிற்காட்டிற் பேதையார் உலகத்து இல்லைகாணென்றாளென்க.

இப்பேதைமைவிளைக்கின்றமை மேற்கூறுகின்றாள். கூடுதல்-பெடையோடு கூடுதல். *(223)*

1389. பேதைமை யென்னும் வித்திற் பிறந்துபின் வினைக ளென்னும்
வேதனை மரங்க ணாறி வேட்கைவேர் வீழ்த்து முற்றிக்
காதலுங் களிப்பு மென்னுங் கவடுவிட் டவலம் பூத்து
மாதுய ரிடும்பை காய்த்து மரணமே கனிந்து நிற்கும்.

வசப்படுத்தியதாயினும். காமம் கடலின் வெஃகி அகத்தை உறப்பிணித்த தேனும் என மாறியியைக்க; "காத றானுங் கடலினும் பெரிதே" *(நற். 166:10.)* வெந்த-உருகின. செம்பொன்னில் உற்ற நீர்ப்புள்ளியைப்போல உருத்தோற்றாது. புள்ளியற்று-புள்ளியின்தன்மையையுடையது. காமம் அற்று என்க. கள்-தேன். கோதாய்-பதுமையே; விளி. காதலருடைய காதலின்தன்மை அது.

(மேற்.) அடி, *1:*கல். 'பழமை', 12, மயில்.

1388. ஓடு-அரி-பரந்த செவ்வரியையுடைய. ஒழுகி-நீண்டு. ஓடரி நெடுங்கணார், ஒழுகி நீண்ட நெடுங்கணார், மலர்போலும் நெடுங் கணார் எனத் தனித்தனிப் பிரித்தியைக்க; நெடுங்கணார்:மகளிர். கூடு அரி உழுவை போல-தன் பெடையோடு கூடுகின்ற சிங்கத்தையும் புலியையும்போல. குழையப் புல்லி-வருந்தும்படி தழுவி. பிரிவிடை-பிரியுமிடத்து. அழுங்கல் செல்லார்-மகளிரை நினைத்து வருந்தார். ஆடவர், நெடுங்கணாரைப் புல்லி அழுந்தி வீழ்ந்தும் அரியும் உழுவையும்போலப் பிரிவிடைஅழுங்கல்செல்லார்எனமாறியியைக்க. பீடு-பெருமை. உருகும்-பிரிவிடத்து வருந்துகின்ற. பெண்ணைக் காட்டில்பேதையரில்லை; பேதையர்- அறிவில்லாதவர்.

1389. வித்தின்-விதையினிடமாக. வினைகள்-தீவினைகள். பேதைமை வித்தில் தீவினையென்னும் வேதனைமரங்கள் பிறந்து நாறி என மாறியியைக்க; நாறி-தோன்றி. வேட்கையாகிய வேரை வீழ்த்து;

(இ-ள்.) அறியாமையென்கின்ற வித்தினிடமாகத் தீவினையென்னும் வேதனைமரங்கள் பிறந்து, தோற்றி, ஆசையென்கின்ற வேரை வீழவிட்டு, தான்முற்றி, பெறாததன்மேற்செல்லுங் காதலும் பெற்றதன்மேற்செல்லும் களிப்புமென்னும் கவடுகளைவிட்டு, அவலத்தைப் பூத்து, கவலையைக்காய்த்து, மரணத்தைத்தருகின்ற கையாற்றினை இவ்வுடம்பு நுகரும்படி பழுத்துத்தந்து, பின்னும் அங்ஙனங்காய்த்தற்கு அம்மரந்தான் நிற்குமென்றாளென்க.

பழுத்தல்-உடம்போதல். தீவினைநிற்றலின், நிற்குமென்றது. [1]ஏகாரம், தேற்றம். (224)

1390. தேன்சென்ற நெறியுந் தெண்ணீர்ச்
சிறுதிரைப் போர்வை போர்த்து
மீன்சென்ற நெறியும் போல
விழித்திமைப் பவர்க்குத் தோன்றா
மான்சென்ற நோக்கின் மாதே
மாய்ந்துபோ மக்கள் யாக்கை
ஊன்சென்று தேயச் சிந்தித்
துகுவதோ தகுவ தென்றாள்.

விழித்திமைப்பவர்-மக்கள். ஓகாரம், எதிர்மறை.

(இ-ள்.) மாதே! மக்கள்யாக்கை, தேனினஞ்சென்றவழியும் மீன்போன வழியும்போலப் போனவழியும் மக்கட்குத்தோன்றாவாய் மாய்ந்துபோம்; அங்ஙனம்போவதனை வேதனையால் தேய வருத்திக் கெடுவது நமக்குத் தகாதென்றாளென்க. (225)

வீழ்த்து-வீழச்செய்து; வேட்கை-ஆசை. காதலும்-தான் பெறாத பொருளின்மீது உண்டாகின்ற விருப்பமும். களிப்பும்-தான் பெற்ற பொருளின் மீது உண்டாகின்ற உவகையும். கவடு-கிளை. அவலம்-வருத்தம். அவலமாகின்ற பூவைப்பூத்து. மாதுயர் இடும்பை-பெரிய துன்பத்தைத் தருகின்ற கவலை. இடும்பையாகிற காயைக் காய்த்து, மரணமாகிற கனியைக் கனிந்து; கனிந்து-பழுத்து. அடி, 4: "காய்முதிர் கனியினூழ்த்து வீழுமிவ் வியாக்கை" (*சீவக.1435.*) மரம் நிற்கும் என்க.

(*உரை.*) [1]மரணமே என்பதிலுள்ளது.

1390. தேன்-வண்டுகள். நெறி-வழி. திரை-அலை. திரையாகிய போர்வையைப் போர்த்து. தேன் சென்ற வழியையும் மீன் சென்ற வழியையும் அறிதல் முடியாது. மீன்சென்ற நெறிபோல் தோன்றா; "மீன் சென்ற நெறியைப் போலும்" (*மேரு. பத்திர. 113*); "மீனெறி கரந்தென மீள வேகினோம்" (*வி-பா. குருகுல.64.*) விழித்திமைப் பவர்க்கு-

1391. (1) பிரிந்தவற் கிரங்கிப் பேதுற்
றழுதநங் கண்ணி னீர்கள்
சொரிந்தவை தொகுத்து நோக்கிற்
றொடுகடல் வெள்ள மற்றா
முரிந்தநம் பிறவி மேனாண்
முற்றிழை யின்னு நோக்காய்
பரிந்தழு வதற்குப் பாவா
யடியிட்ட வாறு கண்டாய்.

1392. (2) அன்பினி னவலித் தாற்றா
தழுவது மெளிது நங்கள்
என்பினி னாவி நீங்க
விறுவது மெளிது சேர்ந்த
துன்பத்தாற் றுகைக்கப் பட்டார்
துகைத்தவத் துன்பந் தாங்கி
இன்பமென் றிருத்தல் போலு
மரியதிவ் வுலகி லென்றாள்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

மனிதர்க்கு. மான்சென்ற நோக்கின்மாதே-மானினது பார்வையைப் போன்ற நோக்கினையுடைய பதுமையே. மாதே, மக்கள் யாக்கை தோன்றாவாய் மாய்ந்தும்போம். ஊன்-உடம்பு சிந்தித்து உகுவதோ தகுவது-வருந்திக்கெடுவதோதகுதியையுடையது; தகாதென்றபடி.

1391. பிரிந்தவற்கு-பிரிந்து சென்ற கணவனுக்காக. பேதுற்று-வருத்தமடைந்து. சொரிந்தனவற்றைத் தொகுத்து நோக்கினால்; தொகுத்து-ஒன்று சேர்த்து. தொடுகடல்-தோண்டப்பட்ட கடலின். ஆற்றா-அளவிடவாகா. முரிந்த-கெட்ட. முற்றிழை-பதுமை; விளி. நோக்காய்-யான் சொல்வதை ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாக. முற்றிழாய், இன்னும் நோக்காய்; மேனாளில் முரிந்த நம் பிறவிகளில் பிரிந்தவற்கு அழுத கண்ணினீர்கள் வெள்ளம் ஆற்றா என மாறியியைக்க. பரிந்து-இரங்கி. பாவாய்: பதுமையே; விளி. அடியிட்டவாறு- தொடங்கினபடி; "கண்ணறை மன்ன னொருதேவி, ஆறா வெள்ளத் துன்புற வன்றே யடியிட்டாள்" (வி-பா.4-ஆம் போர்.41.) பாவாய், பரிந்தழுவதற்கு அடியிட்டவாறுகண்டாய்என மாறியியைக்க.

1392. அன்பினில்-கணவனிடத்துள்ள அன்பினால். அவலித்து-அவன்பிரிந்தகாலத்து வருந்தி. ஆற்றாது-பிரிவைப் பொறுக்க முடியாமல். எளிது-செய்தற்குஎளியகாரியமாகும். நங்கள்-நமது; கள், அசை. என்பினின்-

(2) [1]கள், அசை. [2]போலும், ஒப்பில்போலி.

(இ-ள்.) முற்றிழாய்! இன்னும் யான்கூறுகின்றதனை நெஞ்சாலே நோக்காய்; மேனாளிற்கெட்ட நம்பிறவிகளிலே இப்பொழுது பிரிந்தவனே கணவனாக, அவற்கே அழுத கண்ணீர்கள் சொரிந்தன வற்றைக் தொகுத்துப் பார்த்தாற் கடலினீர் [3]உறையிடவுமாற்றாது; அங்ஙனங்கழிந்தநாளேயன்றி, பாவாய்! இது மேலும் அழுதற்குத் தொடங்கினபடிகாண்; ஆதலின், அங்ஙன மழுதலுமெளிது; நம் முடம்பின் உயிர்போம்படி இறத்தலுமெளிது; தங்காதலர் சேர்ந்து பிரிந்ததனாற் பிறந்த துன்பத்தாலே வருத்தப்பட்ட மகளிர்அங்ஙனம் வருத்தின அவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்து இது நமக்கின்பமென்று கருதியிருத்தலே இவ்வுலகில் அரிய காரியம்; இதனை நீயும் நிகழ்த்தவேண்டாவோவென்றாளென்க. (226-7)

1393. *(1)* மயற்கையிம் மக்கள் யோனிப்
பிறத்தலும் பிறந்து வந்தீங்
கியற்கையே பிரிவு சாத
லிமைப்பிடைப் படாத தொன்றாற்
கயற்கணி னளவுங் கொள்ளார்
கவற்சியுட் கவற்சி கொண்டார்
செயற்கையம் பிறவி நச்சுக்
கடலகத் தழுந்து கின்றார்.

உடம்பினின்றும். (பி-ம்.) 'என்பினி னாவிசோர'. இறுவதும்- இறந்துபோதலும். சேர்ந்த துன்பத்தால்-கணவர் சேர்ந்து பின் பிரிந்ததனால் உண்டான வருத்தத்தால். துகைக்கப்பட்டார்-வருத்தப் பட்ட மகளிர். (பி-ம்.) 'துடைக்கப்பட்டார்'. துகைத்த அத்துன்பம்- வருத்திய அந்தத் துன்பத்தை. தாங்கி-பொறுத்து. அவ்வருத்தத்தை இன்பமென்றிருத்தலே இவ்வுலகில் அரியது; அரியது-செய்தற்கரிய செயலாகும்.

(உரை.) [1]நங்கள் என்பதிலுள்ளது. [2]இருத்தல்போலும் என்பதி லுள்ளது. [3]*சீவக.270,* ந.

1393. மயற்கை-குற்றம். பிறந்து வந்து-பலபிறப்பிலும் பிறந்து தோன்றி. பிறந்துவந்து இம்மக்கள்யோனியிற் பிறத்தலும் மயற்கை என மாறியியைக்க. இமைப்பிடைப்படாததொன்றால்-இமைப்பளவும் நடுவே தங்காததொன்றாதலால். கயற்கணின் அளவும்-கயல்மீனினது கண்ணி னளவும்; இது சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டிய அளவு; *சீவக.54,*

1394. (2) இளமையின் மூப்புஞ் செல்வத்
திடும்பையும் புணர்ச்சி போழ்திற்
கிளைநரிற் பிரிவு நோயில்
காலத்து நோயு நோக்கி
விளைமதுக் கமழுங் கோதை
வேலினும் வெய்ய கண்ணாய்
களைதுய ரவலம் வேண்டா
கண்ணிமைப் பளவு மென்றாள்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) மயற்கை-[1]துரால். கயற்கணினளவும்-கயல்போலும் கண்ணிற்றோன்றும் ஒருமாத்திரையளவும்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஆற்றவேண்டுதலிற் பலபிறப்பிலும் பிறந்து வந்து இம்மக்கள்யோனியிற் பிறத்தலும் மயற்கை; அப்பிறவிக்குப் பிரிவும் சாதலும் இமைப்பளவும் இடையீடுபடாத தொன்றாதலான், ஒருமாத்திரையும் கவற்சி கொள்ளார்; இயற்கையே யென்றுகொள்வார்; அன்றி, உள்ளேகவற்சி கொண்டார், பற்றுள்ளத் தாலுளதாம் பிறவியாகிய நச்சுக்கடலிலே அழுந்தா நின்றார்; ஆதாலால், கண்ணாய்! நீ இளமையிலே மூப்புவரு மென்றும், செல்வத்தே மிடிவருமென்றும், புணர்ச்சிக்காலத்தே பிரிவுவரு மென்றும், நோயில்காலத்தே நோய்வருமென்றும் நோக்கி, உயிருடன்றங்குமளவும் துயரைக்களைவாயாக; இவ்வ வலம் வேண்டாவென்றாளென்க. (228-9)

அடிக். கவற்சி-வருத்தம். உள்-மனத்தே. கொண்டார்: பெயர். செயற் கையம் பிறவி-பற்றுடைய மனத்தால் உண்டாகிற பிறவி. நச்சு-விடம். பிறவியாகிய நச்சுக்கடலகத்து; துன்பத்தைத் தருதலின் நச்சுக்கட லென்றார்.

1394. இளமையில்-இளமைப் பருவத்தில். செல்வத்து-பொரு ளுடைய காலத்து. இடும்பை-வறுமைத்துன்பம். கிளைநரிற் பிரிவும்-கணவனிடமிருந்து பிரிவுவருமென்றும். நோயில்லாதகாலத்து. நோக்கி-வருமென்று ஆராய்ந்து பார்த்து. கோதை-பூமாலை; வேலுக்கு அடை, கண்ணாய் என்றது பதுமையை; விளி. களை-நீக்குவாயாக. அவலம்-வருத்தம். கண்ணிமைப்பளவும்-உயிரோடு இருக்குமளவும். கண்ணி மைப்பளவும் துயரம் களை; அவலம் வேண்டா என்றாள் எனமாறி யியைக்க.

(உரை.) [1]துரால்-செத்தை; குற்றம்.

1395. (1) முத்திலங் காகந் தோய்ந்த
மொய்ம்மலர்த் தாரி னானங்
கைத்தலத் தகன்ற பந்திற்
கைப்படுங் கவல வேண்டா
பொத்திலத் துறையு மாந்தை
புணர்ந்திருந் துரைக்கும் பொன்னே
நித்தில முறுவ லுண்டா
னீங்கினா னல்லன் கண்டாய்.

1396. (2) வடிமலர்க் காவி னன்று
வண்டளிர்ப் பிண்டி நீழல்
முடிபொருள் பறவை கூற
முற்றிழை நின்னை நோக்கிக்
கடியதோர் கௌவை செய்யுங்
கட்டெயிற் றரவி னென்றேன்
கொடியனாய் பிழைப்புக் கூறேன்
குழையயலென் றெடுத்துக் கொண்டாள்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) பொன்னே! யான் நெடுநாள் எங்ஙனமாற்றுவே னென்று கவல வேண்டா; நித்திலமுறுவலுண்டான் நம்மைத்துறந்

1395. முத்து இலங்கு-முத்தமாலை விளங்குகின்ற; ஆகத்திற்கு அடை. ஆகத்தில் தோய்ந்த மலர்த்தாரிளையுடையான்: சீவகன். கைத்தலத்தினின்றும் அகன்ற பந்தினைப்போல. கைப்படும்-அகப் படுவான். பொத்து இலத்து-பொந்தாகிய வீட்டில்; இலத்து-இல்லத்து. புணர்ந்திருந்து-பெடையும் ஆணுமாகச் சேர்த்திருந்து. உரைக்கும்- சீவகன் வருதற்குரிய நற்சகுனமான சொல்லைக் கூறும். பொன்னே- பதுமையே; விளி. நித்திலம் போன்ற முறுவலை உண்டான்; சீவகன்; முறுவல்: அதில் ஊறும் நீருக்கு ஆகுபெயர். பொன்னே, கவலவேண்டா, தாரினானாகிய முறுவலுண்டவன் நீங்கினானல்லன்; பொத்திலத்து ஆந்தை உரைக்கும்; பந்தைப்போல் அகப்படும் கண்டாய் என மாறிமுடிக்க.

1396. காவில்-சோலையில். பிண்டி நீழல்-அசோகமரத்தின் நீழலில். முடிபொருள் பறவை கூற-உயிர்போகின்ற காரியத்தை ஆந்தை உரைக்க. முற்றிழை: பதுமை; விளி. கௌவை-துன்பம். அரவின்- பாம்பினால் பறவையின் சொல், அரவினால் ஓர் கௌவை செய்யும் என்றேன் எனமாறியியைக்க. கொடியனாய் என்றது பதுமையை;விளி.

தானல்லன்; காரியத்தால் நீங்கினான்; அதற்குக் காரணமென்னெனின், பொந்தாகிய இல்லிலேயுறையும் ஆந்தை பேடும் சேவலுங் கூடியிருந்து அவன் வரவைக் கூறாநிற்கும்; அதனால், அவன் நம் கையினகன்ற பந்து நம் கையிலே வருமாறுபோலே அகப்படுவன்; முற்றிழாய்! யான் ஒரு காலத்தும் பிழைப்புக்கூறேன்; அது நீயேயறிவாய்; அன்று காவிலே பிண்டிநிழலிலே அப்பறவை முடியுங் காரியத்தைக் கூறுதலின், நின்னைநோக்கி, இஃது அரவினாலே கௌவை செய்யுமென்று கூறினேனாதலால்; கொடியனாய்! இதனையும் நீ தெளிந்து இனிக் குழையாதே கொள்ளென்று கூறி, அவளை எடுத்துக்கொண்டாளென்க. (230-1)

1397. அலங்கலுங் குழலுந் தோழி யங்கையி னடைச்சி யம்பூம்
பொலங்கலக் கொடிய னாடன் கண்பொழி கலுழி யொற்றிக்
கலந்தகி னாறு மல்குற் கவான்மிசைக் கொண்டி ருந்தாள்
புலர்ந்தது பொழுது நல்லா ணெஞ்சமும் புலர்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனமெடுத்த தோழி, கையாலே கொடியன்னாள் அலங்கலையும் குழலையுஞ்செருகிக் கண்ணீரையுந்துடைத்து அல்குலையுடைய குறங்கின்மேலே கொண்டிருந்தாள்; அப்பொழுது இரவு விடிந்தது; அவள் நெஞ்சும் தெளிந்ததென்க. (232)

1398. பண்கனிந் தினிய பாடற் படுநரம் பிளகி யாங்குக்
கண்கனிந் தினிய காமச் செவ்வியுட் காளை நீங்கத்
தெண்பனி யனைய கண்ணீர்ச் சேயிழை தாய ரெல்லாம்
தண்பனி முருக்கப் பட்ட தாமரைக் காடு போன்றார்.

பிழைப்புக்கூறேன்-தவறானவற்றைச்சொல்லேன். குழையல்-ஆதலால் நீவருந்தாதே. எடுத்துக் கொண்டாள்-பூமியிலிருந்து பதுமையைத்தூக்கிக் கொண்டாள்.

1397. அலங்கல்-மாலை. குழல்-கூந்தல். அடைச்சி-முறைப்படி சேர்த்து. பொலங்கலம்-பொன்னாலாகிய ஆபரணம். பூங்கொடியனாள், பொலங்கலத்தையுடைய கொடியனாள் எனத் தனித்தனியே பிரித்தியைக்க. கொடியனாள்-பதுமை. தோழி. அங்கையால், கொடியனாள்தன் அலங்கலையும் குழலையும் அடைச்சி என மாறியியைக்க. கலுழி-கலங்கிய கண்ணீர். ஒற்றி-துடைத்து. கவான்மிசை-தன்துடையின் மீது. கொண்டிருந்தாள்-பதுமையை வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். பொழுது புலர்ந்தது-இரவுக்காலம் விடிந்தது. நல்லாள்: பதுமையினுடைய. புலர்ந்தது-தெளிவடைந்தது.

1398. பண்கனிந்து-இராகம்முற்றுப்பெற்று. படுநரம்பு-ஒலிக்கின்ற யாழ் நரம்பு. பாடலையுடைய நரம்பு. இளகியாங்கு-நெகிழ்ந்தாற்

(இ-ள்.) பண்முற்றுப்பெற்று இனிய பாட்டையுடைய ஒலிக்கின்ற நரம்பு பாடற்கண்ணே நெகிழ்ந்தாற்போலே மெய்யிடங் குழைந்து இனிய காமச் செவ்வியிலே சேயிழையைக் காளை நீங்கினானாதலின், அவள்தாயரெல்லாரும் பனிமுருக்கின தாமரைக்காடு போலே முகங்கருகினாரென்க. *(233)*

1399. (1) சில்லரிச் சிலம்பு சூழ்ந்த
சீறடித் திருவி னற்றாய்
முல்லையங் குழலி னாய்நின்
முலைமுதற் கொழுநன் மேனாட்
சொல்லியு மறிவ துண்டோ
வெனக்குழைந் துருகி நைந்து
மெல்லியல் கங்குல் சொல்லிற்
றிற்றென மிழற்று கின்றாள்.

(வேறு)

1400. (2) வினைக்குஞ் செய்பொருட் கும்வெயில் வெஞ்சுரம்
நினைத்து நீங்குத லாண்கட னீங்கினாற்
கனைத்து வண்டுணுங் கோதையர் தங்கடன்
மனைக்கண் வைகுதன் மாண்பொ டெனச்சொனான்.

போல. கண்கனிந்து-பதுமையினது மெய்யிடம் குழைந்து; கண்-இடம். செவ்வி-சமயம். காளை-சீவகன். நீங்கி-நீங்கியமையால். தெண்பனி-தெளிவுள்ள பனித்துளி. கண்ணீரையுடைய சேயிழை; பதுமை. சேயிழையைக் காளை நீங்க எனமாறியியைக்க. தாயர்-நற்றாய் முதலிய தாய்மார். முருக்குதல்- அழித்தல். தாயர் பனியால் கருகிய தாமரையைப் போல் முகங்கருகினர்.

1399. சில்லரிச்சிலம்பு-சிலவாகிய பரல்களையுடைய சிலம்பு. சூழ்ந்த- வளைந்த. திரு:பதுமை. நற்றாய்:திலோத்தமை. முல்லையங் குழலினாய் என்றது பதுமையை; விளி. நின்முலைக்கு முதல்வனாகிய கொழுநன்; என்றது சீவகனை. சொல்லியும் அறிவதுண்டோ-தான்பிரிவு தோன்றச் சொல்லியும் நீ அறிந்ததுண்டோ. என-என்று திலோத் தமை கேட்ப. குழைந்து-நெகிழ்ந்து. நைந்து-கெட்டு. மெல்லியல்: பதுமை. மெல்லியல் குழைந்து உருகிநைந்து எனமாறியியைக்க. கங்குல் சொல் லிற்று இற்று என-முன்இரவில் சீவகன்கூறியது இத்தன்மைத்து என்று.

1400. வினைக்கும்-போர்த்தொழிலுக்கும். செய்பொருட்கும்-பொருள் தேடுதற்கும். நினைத்தும்-தம் மனைவிமாரை எண்ணி வருந்தியும் நீங்குதல்-போதல். ஆண்கடன்-ஆண்மக்களது கடமை

1401. (3) விரைசெய் தாமரை மேல்விளை யாடிய
அரைச வன்னம மர்ந்துள வாயினும்
நிரைசெய் நீலநி னைப்பில வென்றனன்
வரைசெய் கோலம ணங்கமழ் மார்பினான்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(3) நீலம்-பரத்தை. எனவே குலமகளிரையே இனி நுகர்வே னென்றான். அரசவன்னம், அரசவாழ்க்கைபோல அக்குச்சாரியை கொடுத்துச்செய்கைசெய்து, "அம்மரபொழுகும்"(தொல்.குற்றியலுகர.12) என்ற மிகையான் முடிக்க.

(இ-ள்.) பதுமையுடைய நற்றாய், குழலினாய்! நின் முலைக்கு முதல்வனாகிய கணவன் முன்னாட் பிரிவுதோன்றச் சொல்லியு மறிவ துண்டோவென்று வினாவ, அவள் நெகிழ்ந் துருகிக்கெட்டு, கங்குலில் அவன்கூறியது இத்தன்மைத்தென்று கூறுகின்றவள், தன்மனைவியை நினைந்து வருந்தியும் பின்னும் போர்த் தொழிற்கும் பொருட்கும் வெஞ்சுரத்தைப்போதல் ஆண் மக்கள் தொழில்; அவர் அங்ஙன நீங்கினால் மனைவியர் தந்தொழில் இறந்துபடாதே மனையிடத்திலிருத்தலென்று கூறினான்; அங்ஙனங் கூறி, வரைபோலு மார்பினான், தாமரைமேல் விளையாடிய அன்னம் ஆண்டு நீலம் பயின்றுளவாயினும் அந்நீலத்தை நினையாவென்றும் கூறினா னென்றாளென்க. (234-6)

யாகும். நினைத்தும், வினைக்கும் பொருட்கும் சுரத்தில் நீங்குதல் ஆண்கடன் எனமாறியியைக்க. கனைத்து-ஒலித்து. உணும்-தாதை உண்ணுகின்ற. கோதையையுடையவர்; கற்புடைய மகளிர். மனைக் கண் வைகுதல்-கணவரது பிரிவை ஆற்றி வீட்டின்கண் இருத்தல். மாண்பு-நற்குணநற்செய்கைகள். கோதையரது கடன் மாண்பொடு மனைக்கண்வைகுதல் எனச்சொன்னான் என மாறியியைக்க.

1401. விரைசெய்-வாசனையைச் செய்கின்ற. அரைசவன்னம்-இராசான்னப் பறவை. அமர்ந்துளவாயினும்-அங்கு மிகுதியாக உள்ளன வானாலும். நிரை-வரிசை. நீலம்-நீலோற்பலமலரை. நினைப்பில-அமர்தற்கு நினையா. நீலம் அமர்ந்துளவாயினும் நினைப்பில என மாறியியைக்க. வரைசெய்-மலையையொத்த. கோலம்-அழகு. சீவகனுக்கு அரச அன்னமும், குலமகளிருக்குத் தாமரையும், பரத்தை யருக்கு நீலமலரும் உவமைகள். மார்பினான்:சீவகன். மார்பினான் என்றனன் என்று பதுமை கூறினாள்.

1402. பொன்வி ளைத்த புணர்முலை யாள்சொல
இன்ன ளிக்குரல் கேட்டவ சுணமா
அன்ன ளாய்மகிழ் வெய்துவித் தாளரோ
மின்வ ளைத்தன மேகலை யல்குலாள்.

பொன்-பசப்பு. அசுணமா-இசையறிவதொரு விலங்கு; "அசுணங் கொல்பவர் கைபோ னன்றும்" (*நற்.304*) என்றார்.

(இ-ள்.) திலோத்தமை, பதுமை அங்ஙனங்கூறக்கேட்டு இனிய அளிக்கத்தக்க குரல்நரம்பைக்கேட்ட அசுணமாப்போலே தான் மகிழ்ச்சியுற்று அவளை மகிழ்ச்சியெய்துவித்தாளென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (237)

1403. அன்னந் தானவன் றாமரைப் போதுநீ
நின்னை நீங்கின னீங்கலன் காதலான்
இன்ன தாலவன் கூறிற்றெ னச்சொனாள்
மன்ன னாருயிர் மாபெருந் தேவியே.

(இ-ள்.) தனபதியது உயிராகிய தேவி, அவன்கூற்று இத்தன்மைத் தாயிருந்து; எங்ஙனேயென்னின், அன்னம் அவன்; தாமரைப்பூ நீ; நின்னைக் காரியமிருந்தபடியால் இப்பொழுது நீங்கினான்; காதலிருந்தபடியால் முழுக்க நீங்கானென மகிழ் வெய்தக் கூறினாளென்க.

[1]இவளிறந்துபடுவளென்று நீலங்கூறிற்றிலள். 'நின்னினீங்கினன்' என்றும் பாடம். (238)

1402. பொன்விளைத்த-பசலையைத் தோற்றுவித்த. முலையாள்: பதுமை. சொல-சொல்லுதலால். அசுணமா: *பெருங்.1.47:241-2*; சூளா. நாட்டுச். 28; *மேரு.* வைசயந்த. 44; *கம்ப.* பாயிரம், 8; சித்திர கூடப். 24. மகிழ்வு எய்துவித்தாள்-தான் உவகையடைந்து பதுமையையும் மகிழ்ச்சியுறச்செய்தாள்; அரோ, அசை. மின்வளைத்தன-மின்னலை வளைத்தாற் போன்ற. மேகலையையுடைய அல்குலாள்; என்றது திலோத்தமையை; எழுவாய்.

1403. அன்னம் அவன்; தான், அசை; அவனென்றது சீவகனை. நீயென்றது பதுமையை. நின்னை நீங்கினன்-உன்னைக் காரியத்தின் பொருட்டு இப்பொழுது பிரிந்தான். காதலால் நீங்கலன்-உன்மீதுள்ள விருப்பத்தால் முழுவதும் பிரிந்திரான். அவன் கூறிற்று இன்னதால்-சீவகன் கூறியது இத்தன்மையாகும்; ஆல், அசை; அவன் கூறியது; *சீவக.1401.* மன்னன்: தனபதி. மன்னனுக்கு ஆருயிர்போல்பவளாகிய மாபெருந்தேவி; என்றது திலோத்தமையை. தேவிசொன்னாள் என்க.

(உரை.) [1]இவள்-பதுமை. நீலமென்றது பரத்தையரை; *சீவக.1401,* ந.

(வேறு)

1404. சொரிபனி முருக்க நைந்து சுடர்முகம் பெற்ற போதே
பரிவுறு நலத்த வன்றே பங்கய மன்ன தேபோல்
வரிவளைத் தோளி கேள்வன் வருமென வலித்த சொல்லாற்
றிருநலம் பிறந்து சொன்னா டேனினு மினிய சொல்லாள்.

(இ-ள்.) பங்கயம், பனிகெடுத்தலிற்கெட்டு, ஞாயிறுதோன்று நிலைமையைப்பெற்றபொழுதே அன்புறுநலத்தையுடையவன்றே, அதுபோலச் சொல்லாளாகிய வளைத்தோளி, தன்கேள்வன் வருமெனத் தாய்கூறிய கூற்றாலே நலம் பிறந்து தன்னுள்ளே ஒருமொழி கூறின ளென்க. (239)

1405. நஞ்சினை யமுத மென்று நக்கினு மமுத மாகா
தஞ்சிறைக் கலாப மஞ்ஞை யணங்கர வட்ட தேனும்
அஞ்சிறைக் கலுழ னாகு மாட்சியொன் றானு மின்றே
மஞ்சனுக் கினைய நீரேன் வாடுவ தென்னை யென்றாள்.

அவன்கூடிய பின்பு நீங்குந்தன்மையைத் தானுடைமையிற் றன்னை நஞ்சென்றாள்; நீக்கமிலின்பந் தருதலிற் பிறரை அமுத மென்றாள். அட்டதென்றது, பாம்பு பல்லுயிரையும் வருத்துந் தன்மையை மயில் கொன்று அஞ்சுவித்ததனை; "செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" (குறள்,110) என்றாற்போல.

1404. சொரிகின்ற பனி. முருக்க-கெடுத்தலால். சுடர்முகம்-சூரிய னுடைய தோற்றம். பரிவு-அன்பு. பங்கயம்-தாமரை. பனியால்தாமரை கெடுதல்: *சீவக.1398*. பங்கயம் நைந்து, பரிவுறும் நலத்தவன்றே எனமாறியியைக்க. பதுமைக்குப் பங்கயம் உவமை. வரிவளைத்தோளி-கீற்றுக்களையுடைய வளையையணிந்த தோளையுடைய பதுமை. கேள்வன்-தனக்குக் கணவனாகிய சீவகன். வலித்த சொல்லால்-தன்தாய் துணிந்து கூறிய மொழியால். திருநலம்-விரும்பத்தக்கஅழகு. சொன்னாள்-தனக்குள்ளே கூறிக் கொண்டாள். சொல்லாளாகிய தோளி சொன்னாள் என்க.

1405. நஞ்சு-விஷம். நக்கினும்-நுகர்ந்தாலும். நஞ்சு அமுத மாகாது; நஞ்சேயாகும். சிறையாகிய கலாபத்தையுடைய மஞ்ஞை. அணங்கு அரவு அட்ட தேனும்-பிற உயிர்களைவருத்துகின்ற பாம்பைப் பிடித்து அதை அச்சமுறச் செய்தாலும்; 'மஞ்ஞை குஞ்சரங் கோளி

(இ-ள்.) அவன் தனக்குக் கட்கினிமைமாத்திரையால் நஞ்சை அமுதமென்று உட்கொண்டு நுகர்ந்தானாயினும், அந்நஞ்சு நஞ்சேயாய்விடும்; அதுவுமன்றி மயில் அரவைத் தனக்குள்ளே யாக்கிக்கொண்டு தன்னையே நோக்கும் படி அஞ்சுவித்ததாயினும், கருடனைப்போலச் சேணிடையினும் நினைப்பித்து அஞ்சுவிக்க வல்ல மாட்சி சிறிதும் அதற்கில்லை; மஞ்சனுக்கு நஞ்சும் மயிலும் போலு நீர்மையையுடைய யான், அமுதமும் கருடனும்போலு மகளிரைப் போலே வருந்துவது என்னென்றாளென்க.

இதனால், தன் [1]வீறின்மையையும், பிரிவின்கண் வருந்துந் தன்மையின் மையையுங் கூறினாள். (240)

1406. பொய்கையுட் கமலத் தங்கட்
புள்ளெனு முரச மார்ப்ப
வெய்யவன் கதிர்க ளென்னும்
விளங்கொளித் தடக்கை நீட்டி
மையிருட் போர்வை நீக்கி
மண்ணக மடந்தை கோலம்
பையவே பரந்து நோக்கிப்
பனிவரை நெற்றி சேர்ந்தான்.

ழைக்கும், பாம்பைப் பிடித்துப் படங்கிழித் தாங்கு" (*சிற்.21.*) கலுழனாகும் மாட்சி-கருடனைப் போலச் செய்மைக்கண் தன்னைக் கண்டவிடத்தும் பாம்பை அச்சமுறச் செய்கின்ற திறமை. ஒன்றானும்-சிறிதும். இன்று-மயிலுக்கு இல்லை; ஏ, அசை. பதுமைக்கு நஞ்சும் மயிலும், பிறமகளிர்க்கு அமுதமும் கருடனும் உவமைகள். மைந்தன்: சீவகன். இனைய நீரேன்-நஞ்சும் மயிலும் போலும் இத்தன்மையை யுடைய யான். வாடுவது-அமுதமும் கருடனும் போன்ற பிறமகளிரை ஒப்பவருந்துவது.

(உரை.) [1]வீறு-வேறொன்றற்கில்லாத அழகு.

1406. கமலத்தங்கண்-தாமரைமலரில். புள்ளெனும் முரசம்-வண்டுகளின் ஒலியாகிய முரசவாத்தியம். வெய்யவன்-சூரியன். மை: இருக்குஅடை. இருளாகிய போர்வையை. மண்ணகமடந்தைகோலம்-பூமிதேவியினது அழகை. பனிவரை: உதயகிரி. வரையினது நெற்றியை; நெற்றி-உச்சி. வெய்யோன், பரந்து நோக்கி ஆர்ப்ப நீட்டி நீக்கிச் சேர்ந்தான் என மாறிமுடிக்க.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே, வெய்யோன், பையவே பரந்து மண்ணக மடந்தைகோலத்தை மனத்தாலேநோக்கிக் கமலத்திலே வண்டுக ளென்னும் பள்ளி யெழுச்சிமுரசம் ஆரவாரியா நிற்பத் தன்கதிர்க ளென்னுங்கையைநீட்டி அம்மண்மடந்தையது இருளாகிய போர்வையை நீக்கி உதயகிரியினெற்றியிலே சேர்ந்தானென்க. (241)

1407. செவ்வழி யாழி னூறுந் தீஞ்சொலாட் குற்ற தெல்லாம்
அவ்வழி யரசற் குய்த்தார்க் கரசனு மவல மெய்தி
எவ்வழி யானு நாடி யிமைப்பின தெல்லை யுள்ளே
இவ்வழித் தம்மி னென்றா னிவுளித்தேர்த் தானை யானே.

(இ-ள்.) மகரயாழைப்போல் இனிமையூறுஞ் சொல்லா ளாகிய பதுமைக்குப் பிறந்த வருத்தமெல்லாம் தானையானாகிய தனபதிக்கறி வித்தார்க்கு அவனும் வருந்தி, எவ்விடத்தேயாயினும் அவனைத்தேடி ஒருகணத்தெல்லைக்குள்ளே இவ்விடத்தே தாருங் கோளென்றா னென்க. (242)

(வேறு)

1408. மின்னுளே பிறந்ததோர் மின்னின் மேதகத்
தன்னுளே பிறந்ததோர் வடிவு தாங்குபு
முன்னினான் வடதிசை முகஞ்செய் தென்பவே
பொன்னுளே பிறந்தபொன் னனைய பொற்பினான்.

1407. செவ்வழியாழின் ஊறும் தீஞ்சொலாள்; "செவ்வழித் தீந்தொடைசிதைந்தன கிளவியென், எல்வளைத்தோளியை" (பெருங்.3. 1:200-201.) சொலாட்கு: பதுமைக்கு. உற்றது-சீவகன்பிரிவால் உண்டாகிய வருத்தத்தை. அரசற்கு-தனபதிக்கு. உய்த்தார்க்கு- அறிவித்த வர்க்கு. அரசனும்-தனபதியும். எவ்வழியானும்-எவ்விடத் தேயாயினும். நாடி-சீவகனைத்தேடி. இவ்வழி-இவ்விடத்தே. இவுளி-குதிரை. தானைய னாகிய அரசற்கு உய்த்தார்க்கு அரசனும் தம்மின் என்றான் என மாறியியைக்க.

1408. மின்னலுக்குள்ளே பிறந்ததொரு மின்னலைப்போல. தன்னுளே-தன்னிடத்திலே; தன்னென்றது சீவகனை. வடிவு தாங்குபு-புதிய உருவத்தைத்தாங்கி. வடதிசை முகஞ்செய்து முன்னினான்-வடக்குத்திக்கை நோக்கிப்போகநினைத்தான். என்ப, ஏ:அசைகள். பொற் பினான்: சீவகன்; எழுவாய்.

(இ-ள்.) பொற்பினான், தன்னைத் தேடிவந்தார் அறியாதபடி, மின்மேகமாக அதற்குள்ளே பிறந்த மின்போலே தன்னிடத்திலே தோற்றினதொரு புதுவடிவைத் தான்தாங்கி வடதிசையை நோக்கிப் போகக் கருதினானென்க.

கடுமைக்கும்வடிவிற்கும்மின்உவமை. இஃது[1]இல்பொருளுவமை. இதனால், தூரகமனங் கூறினார். பொன்னுளே பிறந்தபொன்-ஓட வைத்தபொன். *(243)*

1409. வீக்கினான் பைங்கழ னரல வெண்டுகில்
ஆக்கினா னிருதுணி யணிந்த பல்கலன்
நீக்கினா னொருமகற் கருளி நீணெறி
ஊக்கினா னுவவுறு மதியி னொண்மையான்.

(இ-ள்.) மதிபோனிறைந்த கலைகளையுடையான், முன்பு ஒலிக்கும்படி கழலைக்கட்டினவன், இப்பொழுது கடிதிற் போவதற்கு நொய்தாகத் துகிலை இருதுணியாக்கினான்; ஆக்கிப் பூண்களை எதிர்ந்தானொருவற்கு அருளிக் கொடுத்தான்; கொடுத்து நெறியைப் போதற்கு முயன்றானென்க. *(244)*

(வேறு)

1410. வேந்தனால் விடுக்கப் பட்டார்
விடலையைக் கண்டு சொன்னார்
ஏந்தலே பெரிது மொக்கு
மிளமையும் வடிவு மிஃதே

(உரை.) [1]மின்னுளே பிறந்த மின் என்றது இல்பொருளுவமை.

1409. வீக்கினான்-முன்புகட்டினவன்; சீவகன். நரல-ஒலிக்க. துணி-துண்டம். கழலை நரலும்படி வீக்கினவன்துகிலை இருதுணி ஆக்கினான் எனமாறியியைக்க. கலம்-ஆபரணங்களை. நீக்கினான்- கழற்றி. தான் அணிந்த பல்கலங்களை ஒரு மகனுக்கு அருளிநீக்கினான் என மாறியியைக்க. நீனெறி ஊக்கினான்-நீண்டவழியில் போவதற்கு முயன்றான்; ஊக்கம்-முயற்சி. மதியன்உவவுறும் ஒண்மையான்- சந்திரனைப்போல நிறைந்தகலைகளையுடையசீவகன்; எழுவாய்.

1410. வேந்தனால் விடுக்கப்பட்டார்-தனபதியால் சீவகனைத் தேடிக் கொணரும்படி அனுப்பப்பட்டவர்கள். விடலையை-சீவகனை. ஏந்தலேயென்றது சீவகனை; முன்னிலைக்கண் வந்தது; *சிற்.137*, பேர்.

போந்ததும் போய கங்குல்
போம்வழிக் கண்ட துண்டேல்
யாந்தலைப் படுது மைய
வறியினீங் குரைக்க வென்றார்.

(இ-ள்.) அரசனாற் போகவிடப்பட்டவர்கள், சீவகனைக் கண்டு ஒரு வார்த்தையைகூறினார்: இளமையும் வடிவும் இத்தன்மைத் தேயாதலான், நின்னையே அவன்பெரிதுமொக்கும்; போந்ததும் போனவிரவிலே; போகின்றவிடது யாங்கள் அவனைக் கண்ட துண்டாயின் அப்பொழுதே சென்று தலைப்படுவேம்; அதுபெற்றிலேம்; ஆதலின், ஐய, நீ இவ்விடத்தே அவனைக் கண்டறியின் உரைப் பாயாக வென்றாரென்க. (245)

1411. நெய்கனிந் திருண்ட வைம்பா
னெடுங்கணாள் காத லானை
ஐயிரு திங்க ளெல்லை
யகப்படக் காண்பி ரிப்பாற்
பொய்யுரை யன்று காணீர்
போமினம் போகி நுங்கள்
மையலங் களிற்று வேந்தன்
மைந்தனுக் குரைமி னென்றான்.

இஃதே-இத்தன்மைத்தேயாதலால். இளமையும் வடிவும் இஃதேயா தலால் ஏந்தலே பெரிதுமொக்கும் எனமாறியியைக்க. போய கங்குல்-போன இரவிலே. போம்வழி-போகின்றவிடத்து. கண்ட துண்டேல்-சீவகனைப் பார்த்ததுண்டானால். தலைப்படுத்தும்-எதிர்ப்படுவோம். யாம் கண்டதுண்டேல் தலைப்படுதும் எனமாறி யியைக்கஐய:விளி. அறியின்-நீசீவகனைப் பார்த்தறிந்திருந்தால்.

1411. நெய்-புழுகு. ஐம்பாலையுடைய நெடுங்கணாள்-பதுமை. கண்ணாளுடைய காதலானை-சீவகனை. ஐயிருதிங்கள் எல்லை அகப்பட-பத்துமாதங்களாகிய எல்லைக்குள் ஒருமாதங்குறைய; ஒன்பதாம் மாதத்தில் என்றபடி. இப்பாற்காணீர்-இதற்குள்ளாக அவனைக் காணப்பெறீர். பொய்யுரையன்று-யான்கூறுவது பொய் வார்த்தையன்று. போமினம்-போங்கள்; அம், அசை. வேந்தன்:தனபதி. மைந்தன்: உலோகபாலன். வேந்தனுக்கும் மைந்தனுக்கும் உரைமின் என்க. இப்பாடல்சீவகன்கூற்று.

[1]அவர் கூறாதொழியவும், மேல் தான் கூறுகின்றமொழி உண்மையென்று அவருணர்ந்து போதற்கும் சோதிடத்தால் அறிந்து கூறுவாரைப் போலே, 'நெடுங்கணாள் காதலானை' என்றான்.

(இ-ள்.) காதலானை ஒன்பதாந்திங்களிலே காண்பீர்; இப்பாற் காணீர்; யான்கூறியது பொய்யுரையன்று; இனிப்போமின்; போய் நுங்கள் வேந்தனுக்கும் மைந்தனுக்கும் உரைப்பீராகவென்றானென்க.

யான்கூறிய நாளுக்குள்ளே காண்பீரென்க. 'ஐயிருதிங்க ளெல்லையகப்பட' என்றது, பத்தாகிய எல்லைக்குள்ளே ஒரு திங்கள் குறையவென்றவாறு; எனவே ஒன்பதாந் திங்களாயிற்று. போமினம்: அம், அசை. (246)

5. பதுமையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 1411.

(உரை.) [1]அவரென்றது, அரசனால் விடுக்கப்பட்டவர்களை.

ஆறாவது

கேமசரியாரிலம்பகம்

1412. வானின் வழங்கும் வண்கை மணிசெய் யார மார்பிற்
றேனும் வழங்கும் பைந்தார் விசயை சிறுவன் றேங்கொள்
நானம் வழங்குங் கோதை நைய வெய்ய வாய
கானம் வழங்கன் மேவிக் காலின் னேகி னானே.

(இ-ள்.) கையினையும் மார்பினையும் தாரினையுமுடைய, விசயை சிறுவன், பதுமைவருந்தக் கானத்தே போதலைப்பொருந்தி, ஊர்திகளின்றிக் காலாலேகினா னென்க.

தேனும்:உம்மை, இசைநிறை. [1]அரிஞ்சயன்குலத்தில் விசயை சிறுவன் இங்ஙனம் போவதேயென்று இரங்கி, 'விசயைசிறுவன்' என்றார். *(1)*

1413. சிலைகொ ணாணிற் றீராத் திருந்து கற்பி னவர்தம்
இலைகொள் பூந்தா ருழுத வின்ப வருத்த நீங்க
முலைகொள் கண்கள் கண்ணின் னெழுதி முள்கு மொய்ம்பன்
மலைகொள் கானம் முன்னி மகிழ்வோ டேகு கின்றான்.

1412. வானின்வழங்கு வண்கை-மேகத்தைப்போலக்கைம்மாறு கருதாமல் கொடுக்கின்ற வள்ளண்மையை யுடைய கை. மணி செய் ஆரம்-முத்துக்களாலாகிய மாலை. கையினையும் மார்பினையும் தாரினையுமுடைய சிறுவன், விசயையின் சிறுவன் எனத் தனித்தனிப் பிரித்தியைக்க. சிறுவனென்றது சீவகனை. தேம் கொள்-கண்ணிற்கு இனிமை கொண்ட; *சீவக.1559,* ந. நானம். கஸ்தூரி; புழுகுமாம். கோதை-கூந்தலையுடைய பதுமை; ஆகுபெயர். நைய-வருந்த. வெய்ய வாய கானம்-வெம்மையையுடைய காட்டிடத்தே. வழங்கல்மேவி-போதலை விரும்பி. காலின் ஏகினான்: *சீவக. 1229, 1540,* ந.

(மேற்.) அடி, 2: *கல். 'உழைநின்றீரும்', 23,* மயில்.

(உரை.) [1]அரிஞ்சயன்:விசயையின் பாட்டன்; *சீவக.201,* ந.

1413. சிலை-வில். நாணின்-முறுக்குடையாத நாண்கயிற்றைப் போல. தீரா-தான்நின்ற நிலையினின்றும் வேறுபடாத. திருந்து கற்பினவர்தம்-மாறுபாடில்லாத கற்புடைய மகளிரது. முலைக்கண் களைக் கண்ணினால் எழுதி முள்குதல்; *சீவக.687, 1380,* அடிக். முள்கல்-முயங்குதல்; *சீவக.420,* அடிக். மொய்ம்பன்:சீவகன். கானம் முன்னி-காட்டைப் பொருந்தி.

நாணிற்றீராக்கற்பு-நாண் தான்கெடுமளவு ஒருவாக்கிற்புரிந்த முறுக்குடையாமையின், அதுபோலும் தீராக்கற்பு. வருத்தம்-புணர்ச்சி யாலுண்டான அவசம்.

(இ-ள்.) கற்பினவர்தம் இன்பவருத்தநீங்க முலை தம்மிடத்தே கொண்ட கண்களைத் தன்கண்ணினாலெழுதி [1]முள்குமொய்ம்பன் கானத்தைப்பொருந்தி வெறுப்பற்றுப் போகாநின்றானென்க. (2)

1414. கனிகொள் வாழைக் காட்டுட் கருமை மெழுகி யவைபோன்
றினிய வல்லா முகத்த முசுவுங் குரங்கு மிரியத்
துனிவு தீர நோக்கித் தோன்றல் செல்லு முன்னாற்
பனிவெண் டிரைசூழ் கடல்போற் பழுவந் தோன்றிற் றவனே.

கரிய மையை மெழுகிவைத்தவைபோலு முகத்தவாகிய முசு. முன்னால்:ஆல் அசை. பழுவம்-[1]முன்கூறிய கல்லதரத்தம்.

(இ-ள்.) வாழைக்காட்டில் முசுவும் குரங்கும் தன்னைக் கண்டு இரிதலின், அவை துனிவுதீரும்படி அருளிப்பார்த்துத் தலைவன்போம் அவ்விடத்தின் முன்னே கடல்போலே ஒருகாடு தோன்றிற்றென்க. (3)

1415. பருகு வாரிற் புல்லிப் பயங்கண் மாறத் துறக்கும்
முருகு விம்மு குழலார் போல மொய்கொ டும்பி
உருவப் பூங்கொம் பொசியப் புல்லித் தீந்தேன் பருகி
அருகுவாய்விட் டார்ப்ப வண்ணன் மெல்லச் சென்றான்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'மூழ்கும்.'

1414. கருமைமெழுகியவைபோன்று-கரிய மையை மெழுகி வைத்த வற்றைப் போன்று. கருமை மெழுகியவைபோன்ற முகமுடைய முசுக்கலை: "மாமுக முசுக்கலை" (முருகு.303, ந.); "மைப்பட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை" (குறுந்.121:2); "மைபட் டன்னமாமுக முசுவினம்" (அகநா.267:9.) இனிய வல்லாமுகத் தனவாகிய முசுவும் குரங்கும்; "என்றும் குரங்கினு ணன்முகத்த வில்" (பழ.58.) இரிய-தன்னைக்கண்டு பயந்து ஒடுதலால். துனிவு தீர நோக்கி-அந்தக்குரங்குகளின் அச்சம் நீங்கும்படி அருளோடு பார்த்து. தோன்றல்:சீவகன். முன்னால்-முன்னே. கடல்போற்பழுவம்: சீவக.1179, அடிக்; பழுவம்-காடு. தோன்றல் செல்லும் அவண் பழுவம் தோன்றிற்று என்க.

(உரை.) [1]முன்கூறியது: "கடநெறி கடத்தற் கின்னாக் கல்லத ரத்த முண்டே" (சீவக.1185.)

1415. புல்லி-தழுவி. பருகுவாரைப்போல்புல்லுதல்: "பருகுவனன் போலப் பல்லூழ் முயங்கி" (பெருங்.4. 8:108.) பயம் கண்மாற-பொருள்

(இ-ள்.) நீரைப் பருகுவாரைப்போலே புல்லிக் கைப்பொருள றுதலாலே அவரைத்துறக்கும் பரத்தையரைப்போலே, தும்பி தேனுள்ள காலத்துக் கொம்பொசியப் புல்லி அதனைப் பருகி அது வறிதாக அக்கொம்பைவிட்டுத் தூற்றுவன போல ஆர்ப்ப, அதனைக்கண்டு தலைவன் சென்றானென்க.

அப்பழுவத்திற்போகாதே சித்திரக்கூடத்தைநோக்கிப் போனா னென்க. (4)

1416\. செல்வர் மனத்தி னோங்கித் திருவின் மாந்தர் நெஞ்சின்
எல்லை யிருளிற் றாகிப் பூந்தா தினிதி னொழுகிக்
கொல்லும் மரவின் மயங்கிச் சிறியார் கொண்ட தொடர்பிற்
செல்லச் செல்ல வஃகு நெறிசேர் சிலம்பு சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) திருமிக்கார் மனம்போலே மேனோக்கி, செல்வமில் லாதார் நெஞ்சுபோலே பகலே இருளையுடைத்தாய், பூந்தாது இனிது போலே ஒழுகி, பாம்புபோலே தலைகரந்து, கீழ்மக்கள் நட்புப் போலே செல்லச்செல்லக் குறையும் வழிபொருந்திய மலையைச் சேர்ந்தானென்க.

''யானைக், கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி'' *(அகநா.128)* என்றும், ''எடுத்துநிறுத் தன்ன விட்டருஞ் சிறுநெறி'' *(மலைபடு.16)* என்றுங் கூறுதலின், வழியை, 'ஓங்கி' என்றார்.

தன்னிடத்தினின்றும் மாறுதலாலே; பயம்-கைப்பொருள். துறக்கும்-தன்னையடைந்த ஆடவர்களை விட்டுப் பிரிகின்ற. முருகு-வாசனை. குழலார்போல-பரத்தையரைப்போல; "நிறைந்தோர்த்தேருநெஞ்சமொடு குறைந்தோர், பயனின்மையிற் பற்றுவிட் டொரூஉம், நயனின்மாக்கள் போல வண்டினம், சுனைப்பூ நீத்துச்சினைப்பூப் படா'' *(அகநா.71:1-4)*; *மணி.18:19-20, 108-9.* மொய்கொள் தும்பி-மொய்த்தலைக்கொண்ட வண்டுகள். உருவம்-அழகு. ஒசிய-சாயும்படி. தேன்பருகி-அப்பூங் கொம்பிலுள்ள தேனை உண்டு. அருக-பக்கத்தே. வாய்விட்டு ஆர்ப்ப-அப்பூங்கொம்பில் தேனில்லையாக, அதைவிட்டு நீங்கி வைவன போன்று ஒலிக்க. அண்ணல்:சிவகன். சென்றான்-அக்காட்டை யகன்று போனான்.

1416\. மனத்தின் ஓங்கி-மனத்தைப் போலப் பெருகி. திருவில் மாந்தர்-வறியவர். எல்லை இருளிற்றாகி-பகற்காலத்தும் இருளை யுடையதாகி; எல்லை; ஐ, சாரியை. கொல்லும் அரவின் மயங்கி-கொலைத் தொழிலைச் செய்கின்ற பாம்பைப் போல வழியிடம் மறைந்து. சிறியார் கொண்ட தொடர்பிற் செல்லச்செல்ல அஃகும்

இனிதுபோலெனவே துன்பமே யுணர்த்திற்று; "மண்பக வீழ்ந்த கிழங்ககழ் குழியைச், சண்பக நிறைத்த தாதுசேர் பொங்கர், பொய்யறைப் படுத்துப் போற்றா மாக்கட்குக், கையறு துன்பங் காட்டினுங் காட்டும்" (*சிலப்.10:68-71*) என்றார்பிறரும். இனி, 'மாவின்மயங்கி' என்று பாடமோதிப் புலிமுதலியவற்றால் மயங்கி யென்று முரைப்ப. (5)

1417. சுனைகள் கண்க ளாகச் சூழ்ந்த குவளை விழியா
வனைய லாகா வுருவ நோக்கி மைந்தற் கிரங்கி
இனைவ போலும் வரையின் னருவி யினிதி னாடி
நனைகொள் போது வேய்ந்து நாதற் பாடு கின்றான்.

(இ-ள்.) தன்னைச்சூழ்ந்த குவளைகண்களாகவிழித்து மைந்த னுருவத்தை நோக்கி அவற்கிரங்கி அழுவனபோலும் அருவியை யுடைய வரையிற் சுனைகளிலேயாடி நனையைத் தம்மிடத்தே கொண்டபோதாலே திருவடிகளை மறைத்து நாதனைப் பாடாநின்றா னென்க. (6)

(வேறு)

1418. செய்தா னிருவினையின் பயத்தைச் சேருஞ் சென்றென்றி
எய்தா னதன்பயத்தைப் பிறனே துய்த்த லியல்பென்றி
கொய்தாமந் தாழ்ந்தொசிந்த குளிர்பூம் பிண்டிக் கோமானே
இஃதேநின்சொ லியல்பென்றா லடியே னின்னைத் தொழுதேனே.

நெறி-கீழ்மக்கள் கொண்ட நட்பினைப்போலப் போகப்போகக் குறைகின்றவழி; ''பட்டிமை யொழுக்கிற....நிரம்பா நெறியின வாகி'' (*பெருங்.1. 50:9-11.*) சிறியார் தொடர்பு செல்லச்செல்லத் தேய்தல்: ''வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு'' (*நாலடி.125.*) சிலம்பு-மாலை.

1417. சுனைக்குக் கண் உவமை. சூழ்ந்த-தன்னைச் சூழ்ந்த. விழியா-கருவிழிகளாக. வனையலாகா-எழுதாமுடியாத; "ஓவியர்க் கெழுதவொண்ணாவுருவத் தோய்" (*கம்ப.* வாலிவதை.78.) மைந்தன்: சீவகன். இனைவ போலும்-வருந்தியழுவனபோன்ற. அருவிகண்ணீராக மலையழுதல்: *சீவக.1226*, அடிக், ஆடி-நீராடி. நனை-தேன்; *சீவக.1495.* போது வேய்ந்து-மலரால் அருகனுடைய பாதத்தை மறைத்து. நாதன்-அருகன்.

1418. செய்தான்-இருவினையையும்செய்தவொருவன். இருவினை-நல்வினை, தீவினையென்ற இரண்டும். பயம்-பயன். சென்று சேரும் என்றி-போய் அனுபவிப்பான் என்று கூறினாய் எய்தான்-ஒரு பிறப்பிலே

(இ-ள்.) இருவினையையுஞ் செய்தவொருவன் அவ்வினையின் பயனை, சென்று அனுபவிக்குமென்று கூறாநின்றாய்; ஆன்மா வொன்றாதலின், அவனனுபவிப்பனென்றாய்; பிறப்புவேற்றுமையாற் செய்தவனாய் நின்று எய்தான் [1]பிறனுமாய்த் துய்ப்ப னென்றாய்; கோமானே! நின்வார்த்தை இரண்டுபட்டிருத்தலின், நினக்கு அஞ்சி தொழுதே னென்றானென்க. *(7)*

1419. உண்டே தனதியல்பி னுணருங் காலை யுயிரென்றி
உண்டாய வவ்வுயிரே பிறிதி னில்லை யெனவுரைத்தி
வண்டார்த்து நாற்காதம் வண்ண மாலை சுமந்தொசிந்து
கொண்டேந்து பூம்பிண்டிக் கோமா னின்னைத் தொழுதேனே.

(இ-ள்.) உணருங்காலத்து உயிர் தனதியல்பால் உண்டே யென்று கூறாநின்றாய்; உண்டாய அந்தவுயிர்தானே பிறிதொன்றி னியல்பான் இல்லை யெனவுரையாநின்றாய்; ஆதலின், கோமானே! நின்னைத் தொழுதேனென்றா னென்க.

ஒருபொருளிலே உண்டுமில்லையுங்கூறினார். உயிர் ஒருவனிடத் துண்டு, தூணிலில்லை. தூணிலில்லாமையும் இவ்வுயிக்கேற்றுக. இதனால் உயிர் தனக்கே உண்டு இல்லையும் தங்கின. இத்தன்மை வேறுபாட்டால் அங்கில்லை. *(8)*

வினையைச்செய்து அப்பிறப்பிலேயே பயனையடையாதவன். அதன் பயத்தை-முற்பிறப்பில் செய்த வினையின்பயனை. பிறனே-மறுபிறப்பில் பிறனாய்ப் பிறந்தவனே. கொய் தாமம்-கத்தரித்துச்செய்தமாலை; மாலை யென்னும் பொதுமைபற்றிக் கூறப்பட்டது. தாழ்ந்து-தங்கி; *சீவக. 1314,* ந. பிண்டிக் கோமான்: அருகன்; பிண்டி-அசோகு.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'பிறனாய்த் துய்த்தலின், அனுபவிப்ப னென்றாய்.

1419. உணருங்காலை, உயிர்தனதியல்பால் உண்டேயென்றி என மாறி யியைக்க. உண்டு-ஒருவகையாகவுண்டு; ஸ்யாதஸ்தி. அவ்வுயிரே-அந்த உயிர்தான். பிறிதின் இல்லை-வேறொன்றினது இயல்பாலே உண்டாதல் இல்லை. இல்லை-ஒருவகையாக இல்லை; ஸ்யாந்நாஸ்தி. உரைத்தி-சொன்னாய். ஆர்த்து-ஒலிப்ப; எச்சத்திரிபு. நாற்காத அளவு பரந்த மாலையையுடைய பிண்டி. "வண்டரற்ற நாற்காதம் வகைமாண வுயர்ந் தோங்கும், தண்டளிர்ப்பூம் பிண்டிக்குகிழ்"*(யா-வி.83,* மேற்.)

1420. காதலா லெண்வினையுங் கழிப வென்றி யக்காதல்
ஆதலா லெண்வினையுங் கழியா வென்று மறைதியாற்
போதுலாய்த் தேன்றுளித்துப் பொழிந்து வண்டு திவண்டுலாம்
கோதைதாழ் பூம்பிண்டிக் கோமா னின்னைத் தொழுதேனே.

(இ-ள்.) இறைவன்மேலேவைத்த காதலாலே எண்வினையும் கழிவனவென்று கூறாநின்றாய்; அக்காதல் மற்றொரு பாவகாரியத்திலே வைத்தால், எண்வினையும் நீங்காவென்றும் சாற்றாநின்றாய்; ஆதலால், கோமானே! நின்னைத் தொழுதேனென்றானென்க.

இவை, இருபுறவாழ்த்து, துறவிலே, ''எண்மர்கவிழ்ந்தனர்'' (*சீவக.3076*) என்பதனாலுணர்க.

இவை, தேவபாணித்தாழிசைக் கொச்சகவொருபோகு. (9)

(வேறு)

1421. இனிதி னிங்ஙன மேத்திவ லங்கொண்டு
முனிவர் சித்திர கூடமு னாதெனத்
தனிதி னேகுபு தாபதர் வாழ்வதோர்
பனிகொள் பூம்பொழிற் பள்ளிகண் டானரோ.

(இ-ள்.) இங்ஙனம் மிடற்றின் இனிமையோடே ஏத்தி வலஞ்செய்துவிட்டு முனிவிருடைய சித்திரகூடம் முன்னிடத்ததென்று தேவன்கூறுதலின், அதனை இப்பொழுதுகுறித்துத் தனியேபோகா நின்று, அப்பள்ளியைக் கண்டானென்க.

சித்திரகூடம்-பள்ளியின்பெயர். [1]தனித்து, விகாரம்; [2]இன்னும், அரோவும் அசை. (10)

1420. காதலால்-கடவுளின்மீது வைத்த அன்பாலே. எண்வினை: *சீவக. 961*, அடிக். கழிப. நீங்குவன. அக்காதல் ஆதலால்-அந்த அன்பை வேறொரு பாவகாரியத்திலே வைத்தலால். அறைதி-கூறுகின்றாய்; ஆல், அசை. போது உலாய்- பூக்கள் சூழ்ந்து; உலாய்-சூழ்ந்து; *சீவக.550*, ந. தேனைத்துளித்துப் பொழிந்து. திவண்டு உலாம்-அசைந்து உலாவுகின்ற. கோதைதாழ்-பூமாலைதங்கிய.

1421. இங்ஙனம் இனிதின் ஏத்தி எனமாறியியைக்க; இனிதின்-கண்டப்பாடலின் இனிமையாலே. முனிவர் வசிக்கும் சித்திரகூடம். முன்னாது என-முன்னிடத்ததென்று சுதஞ்சணன் கூறியமையால். தனிதினேகுபு-தனியாக ஏகி; "தனிதினின்ற" (*தணிகை. வீராட்ட.34.*) தாபதர்-முனிவர். பனி-குளிர்ச்சி. பொழிலையுடைய பள்ளியை.

(உரை.) [1]தனித்து என்பது தனிது என்றாயிற்று; உரித்து, உரிது என்றானாற்போல; *கலி. 76:17*, ந. [2]தனிதின் என்பதிலுள்ளது.

1422. புல்லு மல்லியும் போகுயர் நீள்கழை
நெல்லு நீர்விளை கேழலுந் தோரையும்
அல்ல தீம்பழங் காய்கிழங் காதியா
நல்ல வேநுகர் வார்பள்ளி நண்ணினான்.

போகுயர்நீள் கழைநெல்-வளர்ந்த மூங்கிலரிசி; [1]ஆகுபெயர். நீராலே விளைந்தகேழல் குளநெல். தோரை-ஒருநெல்.

(இ-ள்.) ஊனை நுகராதே, புல்முதலியவற்றையும், அவையல்லவாகிய பழம் காய் கிழுங்குமுதலாவாக நல்லவற்றையுமே நுகர்வார் தவப்பள்ளியை நன்ணினானென்க. *(11)*

1423. *(1)* அரிய கொள்கைய ராரழ லைந்தினுள்
மருவி வீடுவ ளைக்குறு மாட்சியர்
விரிய வேதம்வி ளம்பிய நாவினர்
தெரிவி றீத்தொழிற் சிந்தையின் மேயினார்.

1424. *(2)* வள்ளி யின்னமு தும்வரை வாழையின்
தெள்ளு தீங்கனி யுஞ்சில தந்தபின்
வெள்ள மாரிய னாய்விருந் தார்கென
உள்ள மாட்சியி னாருவந் தோம்பினார்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

1422. புல்-புல்லரிசி. அல்லி-அல்லிக்காயிலுள்ள அரிசி. புல்லும் அல்லியும் நுகர்வார்: *1430.* போகுயர்-மிக உயர்ந்த; *சீவக.705,* அடிக். *(பி-ம்.)* 'போகிய.' உயர்ந்து நீண்டகழை; கழைநெல்-மூங்கிலரிசி; கழை-மூங்கில். கேழல், தோரை யென்பன நெல்லின் வகை. அல்ல-அவையல்லனவாகிய. ஆதியா-முதலாக. நல்லவே-மாமிசமல்லாத நல்லனவற்றை நுகர்வார் பள்ளி-உண்ணுகின்ற முனிவருடைய சித்திர கூடத்தை.

(உரை.) [1]நெல், அதனுடைய அரிசிக்காயிற்று.

1423. அரிய கொள்கையார்-செய்தற்கு அரிய விரதங்களை யுடையவராய். கொள்கை-விரதம்; *குறள், 899,* பரிமேல். ஆரழலைந் தினுள்-பொறுத்தற்கரிய பஞ்சாக்கினியின் நடுவில். வீடு-மோட்சம். வேதத்தை விரிய விளம்பிய எனமாறியியைக்க; விரிய-விரிவாக. தெரிவில்தீத்தொழிற் சிந்தையின்-விளங்குதலில்லாத தீய காரியமாகிய காமவேட்கையை யுடைய மனத்தோடு. மேயினார்-பொருந்தினவர்கள். கொள்கையராய், மாட்சியராய், நாவினராய், சிந்தையோடு மேவினவர்; எழுவாய்.

1424. வள்ளி இன்னமுதும்-வள்ளிக்கிழங்காலாகிய இனிய உணவையும். வரைவாழையின்-மலைவாழையினது. தெள்ளு-

(1) அரியகொள்கையாவன: நாலிருவழக்கிற்றாபதபக்கம்; "நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச், சோர்சடை தாழச் சுடரோம்பி-ஊரடையார், கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந் தோம்பல், வானகத் துய்க்கும் வழி" (பு.வெ.168) என்பனவும் நின்றனவுமாம்.

(இ-ள்.) கொள்கையராய்ப் பஞ்சாக்கினிக்குநடுவே மருவி மாட்சியையுடையராய் நாவினராய்க் காமவேட்கையையுடைய சிந்தையோடே பொருந்தினவர், முதல் வள்ளிக்கிழங்கையும் கனியையுங் கொடுத்தபின்பு, பலர்க்கும் பயன்படுகின்றவனே! இனி உண்பாயாக வென்றுகூறி, நெஞ்சழகையுடையவர்கள் உவந்து பேணினாரென்க. (12-3)

1425. பாங்கின் மாதவர் பான்மதி போன்றிவன்
வீங்கு கல்வியன் மெய்ப்பொருட் கேள்வியன்
ஆங்கு நாமும ளக்குவ மென்றுதம்
ஓங்கு கட்டுரை யொன்றிரண் டோதினார்.

பாங்கு-நல்லவிடம்; "பாங்கர்ப்பல்லி" (அகநா.9) என்ப.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்பேணினபின்பு, மாதவர், இவன் மதிபோலே எல்லாக் கலையுநிறைந்தகல்வியன், தத்துவத்தின் கேள்வியன், அப்படியான அவ்விடத்து நாமும் இவனையறியக் கடவேமென்று தம் கட்டுரை ஒன்றிரண்டைக் கூறினாரென்க. (14)

ஆராய்ந்த. தந்தபின்-சீவகனுக்குக் கொடுத்த பின்பு. மாரி-மழை. வெள்ளத்தையுடைய மாரியனாய் என்றது சீவகனை நோக்கி; விளி; பலர்க்கும் பயன்படுகின்ற வள்ளன்மையையுடைமையால் 'மாரியனாய்' என்றார். ஆர்க என-உண்பாயாகவென்றுகூறி. உள்ளமாட்சியினார்-நெஞ்சழகை யுடைய முனிவர்கள். ஓம்பினார்-சீவகனை உபசரித்தார்கள்.

(உரை.) [1]'செயற்கரியவாவன, இயமன் நியமம் முதலாய எண் வகையோக வுறுப்புக்கள்; நீரிற் பலகான்மூழ்கல் முதலாய நாலிருவழக் கிற்றாபத பக்கமென் பாருமுளர்; அவை நியமத்துள்ளே யடங்கலின் நீத்தாரது பெருமைக்கேலாமை யறிக' (குறள்.26.பரிமேல்.)

1425. பாங்கின் மாதவர்-நல்ல இடமாகிய சித்திரகூடத்திலுள்ள முனிவர். பான்மதி-பால்போன்ற வெண்மையான சந்திரன். இவன்: சீவகன். வீங்கிய கல்வியன்- நிறைந்த கல்வியறிவையுடையவன். இவன் மதி போன்று வீங்குகல்வியன் எனமாறியியைக்க. மெய்ப்பொருள் கேள்வியன்-உண்மைப்பொருளின்கேள்வியையுடையவன். அளக்குவம்- இவன் கல்வியறிவினெல்லையை அளந்து அறிவோம். ஓங்குதல்- உயர்தல்.

1426. ஐயர் கூறலு மண்ணலுங் கூறுவான்
சையம் பூண்டுச முத்திர நீந்துவான்
உய்யு மேற்றொடர்ப் பாட்டினிங் கியாவையும்
எய்தி னார்களு முய்பவென் றோதினான்

(இ-ள்.) அவர் கூறுகின்றவளவிலே சீவகனும் கூறுகின்றவன், கல்லைக் கழுத்திலேகட்டிக் கடலை நீந்துகின்றவன் பிழைப்பனாயிற் காமநுகர்ச்சியோடே இவ்விடத்து விரதங்களையெய்தினவர்களும் பிழைப்பரென்று நூல்களை எடுத்தோதினானென்க.

[1]அவர் மனைவியரோடே துறத்தலிற் றொடர்ப்பாடென்றான். *(15)*

1427. வீடு வேண்டிவி ழூச்சடை நீட்டன்மெய்ம்
மூடு கூறையின் மூடுதல் வெண்டலை
ஓடு கோடலு டுத்தலென் றின்னவை
பீடி லாப்பிற விக்குவித் தென்பவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனமோதினவன், வீடுபெறவிரும்பிச்சடையை நீட்டுதல், [1]சீவரம்போர்த்தல், கபாலமேந்துதல், [2]ஏகாந்தமாதலென்று கூறிய இத்தன்மையன பிறவிக்கு வித்தென்று தத்துவமுணர்ந்தோர்கூறுவரென்றும் ஓதினானென்க. *(16)*

1426. ஐயர்-தலைமையையுடைய முனிவர். அண்ணல்: சீவகன். சையம் பூண்டு-கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு. நீந்துவான் உய்யுமேல்; உய்யுமேல்-பிழைப்பானானால். தொடர்ப்பாட்டின்-காம நுகர்ச்சியோடு; "மற்றுந்தொடர்ப்பா டெவன்கொல்" *(குறள்.345.)* யாவையும் எய்தினார் உய்ப-எல்லா விரதங்களையும் எய்தப்பெற்ற முனிவர்களும் பிறவிக்கடலினின்றும் பிழைப்பார்கள்.

(உரை.) [1]அவர்-சித்திரகூடத்திலுள்ள முனிவர்.

1427. வீடுவேண்டி-மோட்சத்தைப் பெறவிரும்பி. சடைநீட்டல்-சடைவளர்த்தல். மெய்மூடுகூறையின் மூடுதல்-உடம்பைப் போர்த்தற்குரிய துவரூட்டின ஆடையால் போர்த்துக் கொள்ளுதல். தலை ஓடு-கபாலம். கோடல்-கொள்ளுதல். பீடு-பெருமை. வித்து-விதை. மு: "மழித்தலு நீட்டலு வேண்டாவுலகம், பழித்த தொழித்து விடின்" *(குறள், 280.)*

(உரை.) [1]சீவரம்-துவரூட்டின் ஆடை. [2]ஏகாந்தமாதல்: "ஏகாந்த நெறிபுக்கின்மை கண்டவ னொருவ னொத்தே" *(மேரு. நால்வரும். 12.)*

1428\. ஏம நன்னெறி யெந்நெறி யன்னெறி
தூய்மை யின்னெறி யாமுந்து ணிகுவம்
காமன் றாதைநெ றியின்கட் காளைநீ
தீமை யுண்டெனிற் செப்பெனச் செப்பினான்.

(இ-ள்.) யாங்கள் நிற்கின்றவழி நல்வழி; இஃதொழிந்தன நீகூறியவாறே தூய்மையில்லாதவழி; அது யாமும் தெளிந்திருப்பேம்; திருமால் கூறிய இவ்வழியிடத்தில் தீங்குண்டாயின், காளாய்! நீசொல்லென்று அவர்கூற, அவனும் சொன்னானென்க. (17)

(வேறு)

1429\. (1) தூங்குறிக் கிடந்து காயும்
பழங்களுந் துய்ப்ப நில்லா
பாங்கலா வினைக ளென்றார்
பகவனா ரெங்கட் கென்னின்
ஓங்குநீண் மரத்திற் றூங்கு
மொண்சிறை யொடுங்கல் வாவல்
பாங்கரிற் பழங்க டுய்ப்பப்
பழவினை பரியு மன்றே.

1430\. (2) அல்லியும் புல்லு முண்டாங்
காரழ லைந்து ணின்று
சொல்லிய வகையி னோற்பத்
துணியும்வெவ் வினைக ளென்னிற்

1428\. ஏமம்-பாதுகாப்பு. எம்நெறி-யாங்கள் நிற்கின்றவழி. (பி-ம்.) 'இந்நெறி யந்நெறி,' எம்நெறி ஏமநன்னெறியாகும் எனமாறுக. அல்நெறி-இஃதல்லாத வழிகள். யாமும் துணிகுவம்-நீ கூறிய தன்மையை நாங்களும் தெளிந்துள்ளோம். காமன்தாதை நெறியின்கண்-மன்மதனுடைய தந்தையாகிய திருமாலால் கூறப்பட்ட இவ்வழி யினிடத்து. காளை: சீவகன்; விளி. செப்பென-சொல்லுவாயாக வென்று முனிவர்கூற. செப்பினான்-சீவகனும் கூறினான்.

1429\. தூங்கு உறிக்கிடந்து-தொங்குகின்ற உறியிலே கிடந்து. துய்ப்ப-உண்ணுதலால். பாங்கலாவினை-நன்மையல்லாதவினை; தீவினை. பாகவனாரென்றது. திருமாலை. என்னின்-என்று கூறினான். எங்கள் பகவனார், கிடந்து துய்ப்ப வினைகள் நில்லா என்றார் என்னின் என மாறியைக்க. ஓங்குநீள்-மிக உயர்ந்த. தூங்கு-தொங்குகின்ற. சிறை ஒடுங்குதலுடைய வாவல்-வௌவால். பாங்கரில்-பக்கத்தில். பாங்கரின் மரத்தில் எனமாறுக. துய்ப்ப-உண்ணுதலால். பழவினை பரியுமன்றே. அவ்வௌவாலுக்கு இருவினைகளும் நீங்குமல்லவா?

கல்லுண்டு கடிய வெம்புங்
கானுறை புறவ மெல்லாம்
புல்லிய வினையை வென்று
புறக்கொடை காணு மன்றே.

1431. (3) நீட்டிய சடைய மாகி
நீர்மூழ்கி நிலத்திற் சேர்ந்து
வாட்டிய வுடம்பின் யாங்கள்
வரகதி விளைத்து மென்னிற்
காட்டிடைக் கரடி போகிக்
கயமூழ்கிக் காட்டி னின்று
வீட்டினை விளைக்க வேண்டும்
வெளிற்றுரை விடுமி னென்றான்

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) எங்களுக்குப் பகவனார் உறியிலேகிடந்து இவற்றை நுகரத் தீவினைகள் நில்லாவென்று கூறினாரென்று கூறுவீராயின், மரத்திற் பக்கத்தே தூங்கும் வாவல் பழங்களை நுகர அதற்கு இரு வினைகள் அழியுமல்லவோ! அதுமன்றி, இவற்றையுண்டு அழலி டையிலே நின்று பகவனார்கூறிய வகையால் நோற்ப வெவ் வினைகள் அறுமென்னின், கல்லையுண்டு வெம்பும் கடிய கானிலே

1430. அல்லியும்புல்லும்-அல்லிக்கொட்டையிலுள்ளஅரிசியையும், புல்லரிசியையும். ஆங்கு-அவ்விடத்தே. ஆரழலைந்துள்-பொறுத்தற் கரிய ஐந்தக்கினிகளின் நடுவில். சொல்லிய வகையின்-திருமாலாகிய பகவனார் கூறிய வகையினால். வெவ்வினைகள் துணியும் என்னின் எனமாறியியைக்க துணியும்-கெடும். கற்களையுண்டு. வெம்புகின்ற கடிய கானில் என மாறியியைக்க. புறவம்-புறாக்கள். புறாக்கள் கற்களை உண்ணுவது இயல்பு; இதனால் தூதுணம்புறவென்று கூறப்படும். புல்லிய வினையை-தம்மைப் பொருந்திய இருவினைகளை. புறக் கொடை காணல்-முதுகுபுறத்தைக்காணுதல்; "புலம்புபுறக்கொடுப்ப" (அகநா. 4:5); "புறக்கொடுத்திறத்தி" (புறநா.8:7); "அழிகுநர்பு" (பு.வெ. 55, கொளு.)

1431. நீட்டிய-நீள விடப்பட்ட. சடையமாகி-சடையையுடைய வர்களாய். வாட்டிய உடம்பின்-விரதத்தால் வாடச்செய்த உடம் பினாலே. வரகதி விளைத்தும்-மேலான நிலையை உண்டுபண்ணிக் கொள்வோம். என்னின்-என்று நீங்கள் கூறினால். கயம்-குளம். கரடி காட்டினின்றும் போகிக்கயத்தில் மூழ்கி எனமாறியியைக்க. வீட்டினை-மோட்சத்தினை. விளைக்கவேண்டும்-பெறவேண்டுமன்றோ. சடையுடை

உறைகின்ற புறவுகளெல்லாம் இருவினையைவென்று முதுகு காணுமல்லலோ! அதுவுமன்றி, சடையமாய் மூழ்கிச் சேர்ந்து வாட்டிய உடம்பாலே யாங்கள் மேலான கதியை விளைவிப்பே மென்னில், காட்டிற்கரடி அக்காட்டினின்றும்போய்க்கயத்திலேமூழ்கி வீட்டினைப்பெறவேண்டும்; ஆதலால், நும்பயனில்லாதவுரையைத் தவிர்வீராகவென்றானென்க. *(18-20)*

1432. (1) கலைவளர் கிளவி யார்தங்
காமர்மென் சேக்கை நீங்கி
இலைவளர் குரம்பை யங்க
ணிருநிலஞ் சேக்கை யாக
முலைவள ராகந் தோய
முழுவினை முரியு மாயின்
மலைவளர் குறவர்க் கம்மா
வினைகளு மாயு மன்றே.

1433. (2) வெண்ணிறத் துகிலி னாங்கண்
வீழ்ந்துமா சாகி நின்ற
ஒண்ணிற வுதிரந் தன்னை
யுதிரத்தா லொழிக்க லாமே

மையின் கரடியை உவமை கூறினார். வெளிற்றுரை விடுமின்-பயனில்லாத சொற்களை நீக்குவீராக.

1432. கலை வளர்தற்குக்காரணமான கிளவியையுடையவர்-மகளிர்; கிளவி-சொல். சேக்கை-படுக்கை; நிலமாகிய சேக்கை: "வல்லிப் பந்தர்வண்டுவாழொருசிறை, நிலமகட் புணருஞ் சேக்கையும்" *(ஆசிரிய மாலை.)* குரம்பை-சிறுகுடிசை. ஆகம்-மார்பு. முழுவினை-இரு வினையும். சேக்கை நீங்கிக் குரம்பையில் நிலமே சேக்கையாகக் கிளவியார்தம் ஆகத்தைத் தோயவர்களுக்கு. அம்மா வினைகளும்-அந்தப்பெரிய தீவினைகளும். மாயுமன்றே-கெடுமல்லவா?

1433. துகிலினாங்கண்-ஆடையினிடத்து. மாசாகி-குற்றமுடையதாகி. ஒள்ளிய நிறத்தையுடைய உதிரத்தை; உதிரம்-இரத்தம். ஒழிக்கலாமே-போக்கமுடியுமோ; முடியாதென்றவாறு; ஏ, எதிர்மறை. பண்ணிறக் கிளவியார்-இராகத்தின் தன்மையையுடைய சொல்லாராகிய மகளிர். பசையினால்-பற்றினால். பிறந்த பாவத்தை. கண்ணையும் நிறத்தையு முடைய முலையினார். கலவி-கூட்டம். கழிக்கலாமே-நீக்கமுடியுமோ; முடியாவென்றவாறு; ஏ, எதிர்மறை.

பண்ணிறக் கிளவி யார்தம்
பசையினாற் பிறந்த பாவம்
கண்ணிற முலையி னார்தங்
கலவியாற் கழிக்க லாமே.

1434. (3) நுண்டுகில் வேத லஞ்சி
நெருப்பகம் பொதிந்து நோக்கிக்
கொண்டுபோய் மறைய வைத்தாற்
கொந்தழல் சுடாது மாமே
கண்டத்தி னாவி யார்தங்
கடிமனை துறந்து காட்டுட்
பண்டைச்செய் தொழிலிற் பாவம்
பறைக்குற்றாற் பறைக்க லாமே.

1435. (4) நோய்முதிர் குரங்கு போல
நுகர்ச்சிநீர் நோக்கல் வேண்டா
காய்முதிர் கனியி னூழ்த்து
வீழுமிவ் வியாக்கை யின்னே
வேய்முதிர் வனத்தின் வென்றா
னுருவொடு விளங்க நோற்றுப்
போய்முதிர் துறக்கத் தின்பம்
பருகுவ புரிமி னென்றான்.

1434. நுண்ணிய துகில் வேதற்கு அஞ்சி. நெருப்பு அகம் பொதிந்து-தீயைத்துகிலினுள்ளே மூடி. அழல்-தீ. சுடாதுமாமே-சுடாதோ; சுடும் என்றவாறு; உம்மை, இசைநிறை. கண்டத்தில் நாவியார்-கழுத்தில் புழுகைப்பூசிய மகளிர். பண்டைச்செய்தொழிலிற் பாவம்-முற்பிறப்பிற் செய்த செய்கையாற் பிறந்த பாவத்தை. பறைக்குற்றால் பறைக்கலாமே-கெடுக்கலுற்றாற் கெடுக்க முடியுமோ; முடியாவென்றவாறு; ஏ, எதிர் மறை; பறைதல்-கெடுதல்.

1435. நோய் முதிர் குரங்குபோல்-காமநோய் முதிரப் பெற்ற குரங்குகளைப்போல. நுகர்ச்சி-காமநுகர்தலை. காய்முதிர்கனியின்-முன்பு காயாக இருந்து பின்பு முற்றிய பழத்தைப்போல. ஊழ்த்து-முதிர்ச்சியை யடைந்து இவ்வியாக்கை கனியினைப்போல ஊழ்த்துவீழும் என மாறியியைக்க; "கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற் றிளமை" (*நாலடி.17.*) இன்னே-யாக்கை முதிர்வடையாதிருக்கும் இப்பொழுதே. வேய்முதிர்- மூங்கில் முற்றிய. வென்றான் உருவொடு-காமனைவென்ற அருகனுடைய வடிவத்தோடு. நோற்றுப்போய். முதிர்துறக்கத்தின்பம்-முற்றுப்பெற்ற சுவர்க்கத்தின்பத்தை. பருகுவ புரிமின்-நுகர்தலைவிரும்புங்கள்.

இவை நான்கும் ஒருதொடர்.

(2) கண்ணையுடைய நிறத்தமுலை.

(3) சுடாதும்: உம்மை, இசைநிறை. கண்டத்திலே புழுகையுடையார்; இனி, 'கண்டத்தினாவியார்' என்பதற்குக் [1]கட்டிமுதலிய உறுப்பாற்புகைத்த அகிற்புகையையுடையாரென்றுமரைப்பர்; 'பேருறுப் பாகியகண்டப்புகை என்றார் வளையாபதியிலும்.

(இ-ள்.) சேக்கையினின்று நீங்கிக் குரம்பையிலே நிலம் சேக்கையாகக் கிளவியார்தம் ஆகத்தைத்தோய இருவினைகெடுமாயின், குறவர்க்கும் அந்தப் பெரிய வினைகளும் கெடுமல்லவோ? அதுவுமன்றி, வெண்டுகிலிலே வீழ்ந்து மாசாகி நின்ற உதிரத்தை உதிரத்தாலே போக்கவொண்ணாது; அதுபோலக் கிளவியர்தம் பற்றினாலே பிறந்த பாவத்தை அவர்கூட்டத்தாலே போக்க வொண்ணாது; அதுவுமன்றி, துகில்வேதற்கஞ்சிப் பின்னும் நெருப்பை உள்ளே பொதிந்து வைத்தால் அது சுடுமல்லவோ? அதுபோல, நாவியர்தம் மனையைத் துறந்தகல அவரை நெஞ்சாலேநோக்கிக் காட்டிலே கொண்டுபோய் வைத்து, முன்புசெய்த தொழிலிற்பிறந்த பாவத்தைப் போக்கலுற்றாற் போக்கவொண்ணாது; ஆதலால், நீர் குரங்கு போலே காமநுகர்ச்சியை நோக்கல் வேண்டா; இவ்வியாக்கை கனியின் ஊழ்த்துவீழும்; அதற்கு முன்னே இவ்வனத்தே காமனை வென்றான் வேடத்தோடேநின்று நோற்றுப்போய்ச் சுவர்க்கத் தின்பத்தை நுகர்தலை விரும்புமினென்றானென்க.

ஏகாரமெல்லாம் எதிர்மறை. (21-4)

1436. மெய்வகை தெரிதன் ஞானம்
விளங்கிய பொருள்க டம்மைப்
பொய்வகை யின்றித் தேறல்
காட்சியைம் பொறியும் வாட்டி

(உரை.) [1]கட்டி முதலியன வாசனைப்பொருள்கள்.

1436. மெய்வகை தெரிதல்-பொருளின் உண்மையை அறிதல். பொய்வகை யின்றித் தேறல்-பொய்யின் தன்மை இல்லாமல் தெளிதல். ஐம்பொறியும் வாட்டி-ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஐம்புலன்களிற் செல்லவொட்டாமற் கெடுத்து. உய்வகை-உயிர் பிழைக்கும் தன்மையாக. உயிரைத் தேயாது-உயிரினைக் கெடாமல். உயிரைத் தேயாது உய்வகை உழுகுதல் என மாறியியைக்க. மூன்றும்-நன்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம் என்பனவாகிய இரத்தினத்திரயங்களும்; *சீவக.374*, அடிக்; இருவினை- நல்வினைதீவினையென்ற இரண்டும். மு:

உய்வகை யுயிரைத் தேயா
தொழுகுத லொழுக்க மூன்றும்
இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே
யிருவினை கழியு மென்றான்.

(இ-ள்.) ஞானமாவது உண்மையறிதல்; காட்சியாவது அங்ஙன மறிந்த பொருள்களைப் பொய்யின்றாகத்தெளிதல்; ஒழுக்கமாவது ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களிற்செல்லாமற் கெடுத்து உயிரைக் கெடாதே அவ்வுயிருய்யும்வகை யொழுகுதல்; இம்மூன்றொழுக்கமும் இப்படி நிறைந்த பொழுதே இருவினையும் கெடுமென்றானென்க. *(25)*

1437. குன்றனா னுரைப்பக் கேட்டே பாகத்தார் குடும்ப நீக்கி
இன்றுகண் விடுக்கப் பட்டேம் யாமென வெழுந்து போகி
வென்றவன் பாதஞ் சேர்ந்து வீட்டுநன் னெறியைப் பெற்றார்
சென்றது பருதி வட்டஞ் செம்மலு மசைவு தீர்ந்தான்.

(இ-ள்.) சலிப்பில்லாதவன் கூறக்கேட்டு, நல்வினை வந்தடையும் பருவத்தினையுடையார் தம்மனைவியரைத்துறந்து, யாம் இன்று நின்னாலே அறிவுண்டாக்கப்பட்டேமென்று கூறி எழுந்துபோய் இறைவன் அடியைச்சேர்ந்து வீட்டுக்குச்செல்லும் நல்லவழியைப் பெற்றார்; அவ்வளவிவே ஞாயிறு பட்டது; தலைவனும் இளைப்புத்தீர்ந்தானென்க.

வட்டமென்றது, நாடோறும்வட்டமாய்மாமேருவருதலை. *(26)*

(வேறு)

1438. அசைவு தீர்ந்திரு ளஃகிய காலையே
வசையி னீங்கியி னார்வழி காட்டலிற்
றிசையும் யாறுந் தெரிந்துகொண் டேகினான்
மிசையு மில்லதோர் மெய்ப்பொறி யாக்கையான்.

சீவக.2845; அருங்கலச்.2; சூளா. இரத.83; மேரு. வைசயந்த. 107; அறநெறி.11.

(மேற்.) அடி, 1-2: கல். "பாய்திரை" 65, மயில்.

1437. குன்றனான்: சீவகன். பாகத்தார்-நல்வினை வந்தடையும் பருவத்தையுடைய முனிவர்கள். குடும்பம் நீக்கி-மனைவி முதலியவரைத்துறந்து. யாம் இன்றுகண்விடுக்கப்பட்டேம் என-நாங்கள்இன்று உன்னால் அறிவுண்டாக்கப்பட்டேம் என்று கூறி. வென்றவன்-அருகனுடைய வட்டம் பருதி சென்றது-மாமேருவை வட்டமாய்ச் சுற்றி வருகின்ற சூரியன் மறைந்தான். செம்மலும்: சீவகனும். அசைவு-இளைப்பு.

நீங்கியினார்: இன், அசை.

(இ-ள்.) உடம்பிற்குக் கூறுகின்ற இலக்கணத்தையுடைத்தாய்த் தேவருலகினுமில்லாததோர் யாக்கையான், அங்ஙனம் இளைப் பாறிப் பொழுது விடிந்தவளவிலே குற்றத்தினின்று நீங்கினார் வழி காட்டலின், திசையையும் யாற்றையும் தெளிந்துகொண்டு போனா னென்க. (27)

(வேறு)

1439. படம்புனைந் தெழுதிய வடிவிற் பங்கயத்
தடம்பல தழீஇயது தக்க நாடது
வடங்கெழு வருமுலை மகளிர் மாமைபோன்
றிடம்பெரி தினிதத னெல்லை யெய்தினான்.

(இ-ள்.) புனைந்தெழுதிய படத்தின் வடிவுபோலப் பங்கயத் தடம் தழுவப்பட்டது; தன்னிடம் மகளிர்மாமைபோலே நுகர் வார்க்குப் பெரிதும் இனியது; அதுதான் தக்கநாடென்னும் பெயரை யுடையது; அதன் எல்லையைச்சேர்ந்தானென்க. (28)

1440. தேங்கயத் தணிமலர் தெகிழ்ந்த நாற்றமும்
பூங்குழன் மடந்தையர் புனைந்த சாந்தமும்
ஆங்கெலா மகிற்புகை யளாய வாசமும்
தாங்கலாற் றக்கநா டாய தென்பவே.

1438. இருள்அஃகியகாலை-இருட்டுக்குறைந்தவிடியற்காலத்து. வசையின் நீங்கினார்-குற்றத்தினின்று நீங்கிய முனிவர்கள். யாறு-வழி. மிசையும் இல்லது-தேவருவகத்தும் இல்லாததாகிய. மெய்ப்பொறி-உடம்பிற்குக் கூறப்படுகின்ற இலக்கணம். யாக்கையான்: சீவகன். மெய்ப்பொறி மிசையும் இல்லதொர் யாக்கையான் என மாறியியைக்க. யாக்கையான் ஏகினான் என முடிக்க.

1439. பங்கயத்தடம்-தாமரைத்தடாகம். புனைந்தெழுதிய படத்தின் வடிவைப் போலப் பங்கயத்தடம் தழீஇயது எனமாறியியைக்க; தழீ இயது-பொருந்தியது. தக்கநாடது-தக்கநாடென்னும்பெயரையுடையது; இந் நாட்டிவுள்ளது கேமமாபுர மென்னும் நகரம்; அதற்குத் தலைவன் நரபதி தேவன் என்பவன்; *சீவக.1448*. வடம் கெழு-முத்துமாலை பொருந்திய. வருமுலை-எழுகின்ற முலை; *சிறுபாண்.72* ந. இடம்-தன்னிடம் அதன் எல்லையை-தக்கநாடாகிய அதனெல்லையை. தன் இடம் மகளிர் மாமை போன்று நுகர்தற்குப் பெரிதும் இனிது; தக்க நாடது; அதனெல்லையை எய்தினான் என மாறியியைக்க.

(இ-ள்.) இனிய கயத்தின்மலர் வாய்விட்ட நாற்றத்தையும், சந்தனத்தையும், அகிற்புகை கலந்தநாற்றத்தையும், அவ்விட மெல்லாந் தரித்தலின், தக்கநாடென்னும் பெயர்த்தாயிற்றென்க.

இவற்றைத் தாங்குதலின், தக்கநாடு. (29)

1441. (1) சண்பக நறுமலர் மாலை நாறுசாந்
தொண்பழுக் காயினோ டுருவ மெல்லிலை
உண்பத மியாவர்க்கு மூன மில்லது
வண்புகழ் நாட்டது வண்ண மின்னதே.

1442 (2) கரும்பணி வளவயற் காமர் தாமரை
வரம்பணைந் ததனுதற் கிடந்த வார்செநெல்
அரங்கணி நாடக மகளி ராய்நுதற்
சுரும்புசூ ழிலம்பகத் தோற்ற மொத்ததே.

இவை இரண்டு ஒருதொடர்.

(1) சண்பகமாலை முதலியன யாவர்க்கு குறைவின்மையிற் பிறந்த புகழென்க.

1440. தேங்கயத்து-இனியநீரையுடைய குளத்தில்உள்ள. தெகிழ்ந்த நாற்றமும்-வாய்விட்ட வாசனையையும்; "காவின்மேற் கடிமலர் தெகிழ்ந்த நாற்றமும்" (சீவக.1935.) புனைந்த சாந்தமும்-பூசிய சந்தனத்தையும். ஆங்கெலாம்-அந்நாட்டினிடமெலாம். அளாய வாசமும்-கலந்த வாசனையையும். நாற்றத்தை ஆங்கெலாம் தாங்கலால் தக்க நாடாயது என்க. தக்கநாடாயது-தகுதியையுடைய நாடாயிற்று.

இச்செய்யுளும் இதற்குரிய பழைய உரையும் சில பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை.

1441. சண்பக நறுமலர் மாலை-சண்பகமாகிய வாசனையையுடைய பூமாலை. நாறு- மணம் வீசுகின்ற. உருவமெல்லிலை-அழகிய வெற்றிலை; மெல்லிலை: வினைத்தொகை; சீவக.62, ந. உண்பதம்-உண்ணுதற்குரிய உணவு. மாலையும், சாந்தும், பழுக்காயினோடு மெல்லிலையும், உண்பதமும் யாவர்க்கும் ஊனமில்லாது என்க; ஊனம்-குறைவு. இல்லது-இன்மையால். நாட்டது-தக்கநாட்டிலுள்ளது. வண்ணம் இன்னது- தன்மை எக்காலமும் இத்தன்மைத்து. நாட்டத்து புகழ்வண்ணம் இன்னது என மாறி முடிக்க.

1442. கரும்பை யணிந்த வளத்தைக் கொண்ட வயலில். வரம்பு அணைந்து- வயலின்வரம்பைச்சேர; அதன்நுதற்கிடந்த செநெல்-அந்தத் தாமரையின் நெற்றியில் சாய்ந்து கிடந்த செந்நெற்கதிர். அரங்கு-நாடக சாலை. நுதல்-நெற்றி. சுரும்பு-வண்டு. சுரும்புசூழ் தாமரை என மாறுக.

(2) [1]அணைந்து-அணைய. சுரும்புசூழ்தாமரையென்க; சுரும்பு, மயிர்க்குவமை.

(இ-ள்.) அந்நாட்டில், வயலில், தாமரை சாய்ந்து வரம்பைச் சேர அதன் நுதலிலேகிடந்த செந்நெல், மகளிர் நுதலில் தலைக் கோலத்தை யொத்தது; அங்ஙனஞ் சிறந்த நாட்டது புகழின் வண்ணம் எக்காலமும் இத்தன்மைத்தென்க. *(30-31)*

1443. வண்டுவாழ் கொடுந்துறைக் கன்னி வாளைமேல்
நண்டுகி ருற்றென நடுங்கி நாணினால்
விண்டொளித் தூண்டுறந் தொடுங்கும் வீழ்புனல்
கொண்டபூங் கிடங்கணி நகரங் கூறுவாம்.

(இ-ள்.) ஒருகன்னி, தன்மேலே உகிருற்றென நாணத்தாலே நடுங்கி அவ்விடத்தைக் கைவிட்டுப்போய் ஒளித்து ஊணைத் துறந்து ஒடுங்குமாறு போலே, வளைந்த துறையில் வாளை தன் மேலே நண்டுகிருற்றென நடுங்கியொடுங்கும் ஆழ்ந்த புனலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட கிடங்குசூழ்ந்த நகரம் இனிக் கூறுவா மென்றாரென்க. *(32)*

மகளிருடைய நுதலிற் சூழ்ந்த இலம்பகத்தை ஒத்தது என்க; இலம்பகம்-தலைக்கோலமென்னும் ஆபரணம்; வயந்தகமுமாம். தாமரைக்கு மகளிர் முகமும், நெற்கதிருக்குத் தலைக்கோலமும் வண்டுகளுக்குக் கூந்தலும் உவமைகள். *மு:* "புள்ளிமி ழகல்வய லொலிசெந்நெ லிடைப்பூத்த, முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன், வள்ளித ழுறநீடி வயங்கிய வொருகதிர், அவைபுக ழரங்கின்மே லாடுவா ளணிநுதல், வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம் போற்றோன்றுந், தகைபெறு கழனி" *(கலி.79:1-6)*; "செந்தாமரைப்பூ வுறநிமிர்ந்த செந்நெல்லின், பைந்தார்ப் புனல்வாய்ப் பாய்ந் தாடுவாள். அந்தார், வய்ந்தகம்போற் றோன்றும் வயலூரன்" *(திணைமாலை. 128.)*

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

1443. துறையிலுள்ள கன்னிவாளை; கன்னி-இளமை. உகிர் உற்றென-நகம் பொருந்திற்றென்று. விண்டு-அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய். ஊண்-உணவு. கொடுந்துறை-வளைந்த நீர்த்துறையில். வீழ் புனல்-ஆழ்ந்த நீரை. கிடங்கணி நகரம்-அகழிசூழ்ந்த கேமமாபுர மென்னும் நகரம். *மு:* "வரியகட் டலவன் வள்ளுகி ருற்றெனக், கன்னி வாளையுண்ணா தொடுங்கும், தண்பணை" *(பெருங். 1. 58:100-102.)*

1444. அகழ்கிடங் கந்துகி லார்ந்த பாம்புரி
புகழ்தகு மேகலை நாயில் பூண்முலை
திகழ்மணிக் கோபுரந் திங்கள் வாண்முகம்
சிகழிகை நெடுங்கொடி செல்விக் கென்பவே.

(இ-ள்.) மதிலாகிய செல்விக்கு அகழ்ந்த அழகிய கிடங்கு துகில்; பாம்புரி மேகலை; ஞாயில் முலை; கோபுரம் திங்களையொத்த முகம்; நெடுங்கொடி சிகழிகையென்க. *(33)*

1445. நாட்டிய மணிவரை கடைந்து நல்லமிர்
தூட்டினு மதனைவிட் டுறைந ரின்மையால்
ஈட்டிய வளநிதி யிறைகொண் மாநகர்ச்
சூட்டுவைத் தனையதச் சுடர்ப்பொ னிஞ்சியே.

(இ-ள்.) அந்தப்பொன்னிஞ்சி, மந்தரமென்று பேர்நாட்டிய வரையாலே கடலைக்கடைந்து அமிர்தத்தையூட்டினும் அந்நகரை விட்டுப் உறைவாரின்மையின், அந்நகர் நகர்களுக்குத் தலையென்று சூட்டுவைத்தாலொத்ததென்க.

இனி, [1]அகரம் பண்டறிசுட்டாக்கி, அம்மணிவரையை நாட்டி யென்றும், உறைநரின்மையால்[2]நிதிதங்குமென்றுமாம். *(34)*

1444. அகழ் அம் கிடங்கு-அகழ்ந்த அழகிய அகழி. பாம்புரி-மதிலினடியேயுள்ள ஆளோடிகள்; *சீவக.1250,* அடிக். நாயில்=ஞாயில்-மதிலின்மேல் ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்துமறையும் சூட்டென்னும் உறுப்பு. திங்களைப்போன்ற முகம். சிகழிகை-மயிர்முடி. செல்விக்கு-மதிலாகிய பெண்ணுக்கு. செல்விக்கு, கிடங்கே துகில், பாம்புரியே மேகலை, ஞாயிலேமுலை, கோபுரமேமுகம், கொடியேசிகழிகைஎன்க; *மு: சீவக.105,* அடிக்; *பெருங்.3. 3:17-38.*

(மேற்.) *மு:நன்.* பொது. 59, மயிலை.; சங்கர.

1445. நாட்டிய மணிவரை-மந்தரமென்று பெயர்நாட்டப்பெற்ற அழகிய மலையாலே. அதனைவிட்டு-கேமமாபுரமென்னும் அந்நகரை நீங்கி. உறைநர்-தேவருலகத்தில்தங்குபவர். ஈட்டிய-முயற்சியால்தேடிச் சேர்க்கப்பெற்ற. இறைகொள்-தங்குதல்கொண்ட. மாநகர்ச்சூட்டுவைத் தனையது-கேமமாபுரம், மற்றைய நகரங்களுக்குத் தலைமையானது என்று உச்சிச்சூட்டு வைத்தாற் போன்றது. சுடரையுடைய பொன்னா லாகிய இஞ்சி; இஞ்சி-மதில். இஞ்சிசூட்டுவைத்தனையது என்க.

(உரை.) [1]நாட்டிய வென்பதன் ஈற்றில் உள்ளதை. [2]நிதியென் பதற்கு முதல்வகையான பொருள் அரசனென்று கொள்ளவேண்டும்; 'சங்கநிதி-அரசன்' *(சீவக.139, ந.)*

1446. எறிசுற விளையவ ரேந்து பூங்கொடி
மறிதிரை வரைபுரை மாட மாக்கலம்
பெறலருந் திருவனா ரமுதம் பேரொலி
அறைகடல் வளநக ராய தென்பவே.

(இ-ள்.) பேரொலிவளநகர், வீரர் சுறவாக, கொடி மறிதிரையாக, மாடம் மரக்கலமாக, மகளிர் அமுதமாக அறைகடலாயிற்றென்க.

இத்தொடர்,[1]வேறுபடவந்தஉவமவிசேடமாம். *(35)*

(வேறு)

1447. மதியக டுரிஞ்சுஞ் சென்னி
மாடநீண் மறுகு தோறும்
பொதியவிழ் மாலை வீழ்ந்து
பொன்செய்நன் கலன்கள் சிந்தி
நிதியறை திறந்து நோக்கி
யன்னதோர் நீர்மை யெய்திப்
புதியவர்க் கியங்க லாகாப்
பொற்பொடு பொலிந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அந்நகரி, தெருவெங்கும் மயிர்முடிகுலைதலின் முத்தமாலை வீழ்ந்து பேரணிகலங்களும் சிந்துதலாலே, நிதியறையைத்

1446. சுறவு: ஒருவகை மீன். இளையவர்-வீரர். வீரருக்குச் சுறவு உவமை; *சீவக.1845, 2325;* "சுறவினத் தன்ன வாளோர்" *(புறநா. 13:7.)* மறிதிரை-கீழ்மேலாகப் புரள்கின்ற அலை. வரைபுரைமாடம்-மலையையொத்த மாடங்கள். கலம்-கப்பல். பெறலருந்திருவனார்-பெறுதற்கரிய திருமகளைப் போன்ற மகளிர். அறை கடல்-ஒலிக்கின்ற கடல். நகர்-கேமமாபுரம், பேரொலியையுடைய வளநகர், இளையவர் சுறவாக, கொடி திரையாக, மாடம் கலமாக, மகளிர் அமுதமாக அறைகடல்போன்றது.

(உரை.) [1] *தொல். உவமை.32.*

1447. மதி அகடு உரிஞ்சும்-சந்திரனது நடுவிடத்தைத் தேய்கின்ற. சென்னி-உச்சியையுடைய. மறுகு-தெரு. பொதி அவிழ்மாலை-மயிர் முடியினின்றும் அவிழ்ந்த முத்தமாலைகள். கலங்கள்-ஆபரணங்கள். சிந்தி-சிந்துதலால். நோக்கியன்னதோர்நீர்மை எய்தி-பார்த்தாற் போன்றதொரு தன்மையைப்பெற்று. புதியவர்க்கு-அந்நகரைக் காண வரும் புதிய மனிதர்களுக்கு. இயங்கலாகாப்பொற்பொடு-சிந்திக் கிடக்கும்

திறந்துபார்த்தாலொத்ததொரு தன்மைபெற்று, அச்சஞ் செய்தலிற் புதியவர்க்கு இயங்கலாகாதஅழகோடேபொலிந்ததென்க. (36)

(வேறு)

1448. கேமமா புரமெனுங் கேடி னல்லிசைப்
பூமிமேற் றிலகம்வைத் தனைய பொன்னகர்த்
தாமநீ ணெடுங்குடைத் தரணி காவலன்
நாமம்வே னரபதி தேவ னென்பவே.

(இ-ள்.) உலகிற்குத்திலகமிட்டாலொத்த கேமமாபுரமென்னும் பெயரையுடைய பொன்னகரில், இசையையும் குடையையுமுடைய அரசன்பெயர்நரபதிதேவனென்று கூறுவாரென்க. (37)

1449. (1) அந்நகர்க் கரசனே யனைய வாண்டகை
மெய்ந்நிக ரிலாதவன் வேத வாணிகன்
கைந்நிக ரமைந்தவேற் கமழுந் தாரினான்
மைந்நிகர் மழைக்கணார் மருட்ட வைகுவான்.

ஆபரணம்முதலியவற்றைக்கண்டுதிகைத்து, மேற்செல்லவொண்ணாத அழகுடனே. அந்நகரம்பொலிந்தது என்க.

1448. கேடில் நல்லிசை-கெடுதலில்லாத நல்லபுகழையுடைய; காவலனுக்கு அடை. பூமிமேல் திலகம் வைத்தனைய நகரில் எனமாறியியைக்க. தாமத்தையுடைய நீண்ட குடை; தாமம்-மாலை. இசையையும் குடையையுமுடைய தரணி காவலன் என்க. காவலனுடைய நாமம் நரபதி தேவன் என்ப என்க; ''நாமவே னரபதி யுலகங் காத்தநாள்'' (*சூளா.* நகர.18.)

1449. அரசனேயனைய-நரபதிதேவனையேபோன்ற.ஆண்டகை-ஆடவரிற்சிறந்தவன். "வீறுசான்மன்னர்விழையுங்குடியுள" (*நான்மணிக்.* 53.) மெய்ந்நிகரிதாதவன்-வடிவொப் பில்லாதவன். வேதவாணிகன்; "வேதவாணிக ரல்லாதார் கலத்திற் பிரிவு வேதநெறி யன்மையின் ஆராய்ச்சியின்று" (*தொல்.* அகத்திணை. 11, ந.); *பட்.* 205-7, ந. கைந்நிகர் அமைந்த வேல்-கைக்கு ஒப்பமைந்த வேல். வேலையும்தாரையுமுடையவன். கணார்: மகளிர். மருட்ட-மயக்க. வைகுவான்- அவ்வின்பத்தே தங்குவான். இப்பாடலிற்கூறப்பட்டவன்சுபத்திரன்என்னும்வணிகன்.

(வேறு)

1450. (2) வார்சிலை வடிப்ப வீங்கி
வரையெனத் திரண்ட தோளான்
சோர்புய றொலைத்த வண்கைச்
சுபத்திரன் மனைவி பெற்ற
சீர்நலங் கடந்த கேம
சரியெனத் திசைக ளெல்லாம்
பேர்நலம் பொறித்த பெண்மைப்
பெருவிளக் காகி நின்றான்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அந்நகரிக்கு அரசனையொத்த ஆண்டகை, வடிவொப்பில்லாதவன், வேதத்தையுடைய வாணிகன், கைக்கு ஒப்பமைந்த வேலினையும் தாரினையுமுடையான்: மகளிர்மயக்க அவ்வின்பத்தே தங்குவான், வில்லைப் பயிற்றுதலாற் பெருத்துத் திரண்டதோளான், சுபத்திரன்; அவன்மனைவி நிப்புதி பெற்ற கேமசரி, திசையெல்லாம் தன்பெயரையும் அழகையும் எழுதினதொரு பெண்மையையுடைய விளக்கெனவாகி நின்றாளென்க.

ஆகியெனவே நுகரும் பருவத்தாளென்றார். *(38-9)*

1451. மாசிலாள் பிறந்த ஞான்றே மதிவலான் விதியி னெண்ணிக்
காசிலாள் கண்ட போழ்தே கதுமென நாணப் பட்டான்
தூசுலா மல்கு லாட்குத் துணைவனாம் புணர்மி னென்று
பேசினா னன்று கொண்டு பெருவிருந் தோம்பு கின்றான்.

1450. வார்சிலை வடிப்ப வீங்கி-நீண்ட வில்லைப்பயிற்றுதலாலே பெருத்து. சோர்புயல் தொலைத்த வண்கை-சொரிகின்ற மேகத்தைத் தன் கொடைத் தொழிலால் கெடச்செய்த வள்ளன்மையையுடைய கை. தோளானாகிய கையையுடைய சுபத்திரன்; அவன் மனைவி; நிப்புதி யென்பவள்; இது நிஸ்ப்ருதி என்பதன் விகாரம். அவள்பெற்ற பெண்ணின்பெயர் கேமசரி. சீர்நலம்கடந்த-மற்ற மகளிரது சிறப்புடைய அழகைவென்ற; *சீவக.182.* பேர்நலம் பொறித்த-தன் பெயரையும், அழகையும் எழுதிய. பெண்மைத்தன்மையையுடைய விளக்காகி. கேமசாரி நின்றாள் என்க.

1451. மாசிலாள்: கேமசரி. மதிவலான்-சோதிடன். விதியின் எண்ணி-சோதிட நூலாலே ஆராய்ந்து. காசிலாள்: கேமசரி; சுட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது. கதுமென-விரைய. நாணப்பட்டான்-நாணப்

(இ-ள்.) அம்மாசிலாள் பிறந்தபொழுதே, கணி, நூலாலே யெண்ணி, இவள் கண்டபொழுதே நாணப்பட்டவன் இவட்குக் கணவனாம்; அவற்குக் கொடுங்கோளென்று கூறினன்; அன்று தொடங்கிச் சுபத்திரனும், அவள் அவனைக்காண்டதற்கு ஆடவர்க்கு விருந்திடுதலைப் பேணாநின்றானென்க.

தன்கணவரல்லாதார் அவட்கு ஆடவராய்த் தோன்றாரென்பது தோன்றப் பலரையும் நோக்குகின்றவளை, 'மாசிலாள்' என்றும், 'காசிலாள்' என்றும் பெயர்கூறினார். (40)

1452. தாழ்தரு பைம்பொன் மாலைத் தடமலர்த் தாம மாலை
வீழ்தரு மணிசெய் மாலை யிவற்றிடை மின்னி னின்று
சூழ்வளைத் தோளி செம்பொற் றூணையே சார்ந்து நோக்கும்
ஊழ்படு காத லானை யொருபிடி நுசுப்பி னாளே.

தாமம்-ஒழுங்கு.

(இ-ள்.) அவன் விருந்தோம்புமிடத்தே, ஒருபிடியிலடங்கும் நுசுப்பினாளாகிய தோளி, பொன்மாலை, பூமாலை, விரும்பும் மணிமாலையென்கின்ற இவற்றிடையே தூணைச்சார்ந்து, மின் போலேநின்று, தனக்குத் தொன்றுபட்டு வருகின்ற காதலானை, அவர்களில் உளனோவென்று நோக்குமென்க. (41)

1453. சேயிழை கணவ னாகுந் திருமகன் றிறத்து நாளும்
ஆயிரத் தெட்டு நேர்ந்த வாரமு தடிசி லூட்டி
ஏயின வகையி னாலே யாறிரண்டு டெல்லை யாண்டு
போயின வென்ப மற்றப் பூங்கொடிச் சாய லாட்கே.

பட்டவன். அல்குலாட்கு: கேமசரிக்கு. துணைவனாம்-கணவனாவான். புணர்மின்-அத்தகையவனுக்கு இவளைக்கொடுங்கள். மதிவலான் பேசினான் என்க. அன்றுகொண்டு-அன்றுதொடங்கி. பெருவிருந்து ஓம்புகின்றான்-கேமசரி அத்தகையவனைக் காணும் பொருட்டு ஆடவர்க்கு விருந்து அளித்தலை விரும்பிச்செய்கின்றான்.

1452. தாழ்தரு-தங்கிய. தாமமாலை-வரிசையையுடைய மாலை; தாமம்-ஒளியுமாம். வீழ்தரு-விரும்புகின்ற. மின்னின்-மின்னலைப் போல. தோளி: கேமசரி. ஊழ்படுகாதலானை-தொன்றுதொட்டுவருகின்ற காதலையுடைய கணவனை. ஒருபிடி நுசுப்பினாள்: *சீவக.613, அடிக்.* ஒருபிடி நுசுப்பினாளாகிய தோளி, சார்ந்து நின்று காதலானை நோக்கும் என மாறிமுடிக்க. மகளிர் ஒன்றைச்சார்ந்து நின்று நோக்குதல்: *சீவக.319, அடிக்.*

1453. சேயிழை: கேமசரியினுடைய. திருமகன்திறத்து-திருமகன் தோன்றுதற் பொருட்டு. ஆயிரத்தெட்டுவகையான அடிசில், அமுது

[1]ஊட்டி-ஊட்ட.

(இ-ள்.) சுபத்திரன் கணிகூறிய வகையாலே கேமசரிக்குக் கணவனாகிய திருமகன் தோன்றுதற்பொருட்டு நாடோறும் அமுது போலும் அடிசிலை விருந்திற்கு ஊட்டாநிற்க. அவட்குப் பன்னிரண்டாகிப் எல்லையுடைய யாண்டுகள் கழிந்தனவென்க.

[2]"என்றிறத்தவலங்கொள்ளல்" (*புறநா.253*) என்றாற்போல. (42)

1454. முருக்கிதழ் குலிக மூட்டி
வைத்தன முறுவற் செவ்வாய்த்
திருக்கவி னிறைந்த வெங்கட்
பணைமுலைத் தேம்பெய் கோதைப்
புரிக்குழற் பொன்செய் பைம்பூட்
புனையிழை கோல நோக்கித்
தரிக்கலா துருகி நையுந்
தடமலர்க் கோதை நற்றாய்.

(இ-ள்.) முறுவல் முதலியவற்றையுடைய திருவினது கவி னிறைந்த புனையிழையின் கோலமுதிர்ச்சியை அவள்தாய் நோக்கி உருகி நையாநிற்குமென்க. (43)

போலும் அடிசில் என்க. ஊட்டி-விருந்தாக வருபவர்களுக்கு உண்பிக்க. ஏயின-பொருந்திய. ஆறிரண்டெல்லை யாண்டு-பன்னிரண்டு வருடம். மற்று, அசை. பூங்கொடிபோலும் சாயலாட்கு ஆறிரண்டெல்லை யாண்டு போயினவென்ப எனமாறியியைக்க; சாயலாட்கு: கேமசரிக்கு.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு. [2]இது, 'திருமகன்றிறத்து' என்பதற்கு ஒப்புமை.

1454. முருக்கம்பூவைப் போன்று சிவந்த இதழ். குலிகம்-இங்குலிகம். குலிகமூட்டி யன்ன செவ்வாய் எனஇயைக்க. திருக்கவின்-திருமகளது அழகு. தேம்-தேன். கோதை-பூமாலை. புரிக்குழல்-நெறித் தலையுடைய கூந்தல்; *சீவக.2688*, ந. புனையிழை: கேமசரி. இதழையும், முறுவலையும், செவ்வாயையும், முலையையும், குழலையும், பூணையு முடைய புனையிழை. கோலம்-அழகு. தரிக்கலாது-தாங்காமல். நையும்-வருந்துவாள். கோதைநற்றாய்-கேமசரியின் தாயாகிய நிப்புதி. நற்றாய் புனையிழையின்கோலம் நோக்கி நையும் எனமாறி முடிக்க; *திணைமாலை. 62*, கருத்து.

1455. மாவடு மருட்டு நோக்கின் மதிமுக மழைக்கண் மாசில்
பூவொடு புரையுஞ் சாயல் புனைநலந் தனித்து வைக
ஏவடு பிணையி னோக்கி யிறைவளை கழல நின்ற
தாய்படுந் துயர மெல்லாந் தாரவ னீக்கி னானே.

மருட்டுநோக்கு-நோக்கினாரை மருட்டும் நோக்கு.

(இ-ள்.) மதிமுகத்திலே மானைவருத்தும் நோக்கினையுடைத்தாகிய கண்ணினையுடைய கேமசரி தனித்துவைகுதலின், ஏவுண்ட மான்பினைபோலே நோக்கி வருந்தின தாய் பட்ட வருத்தத்தையெல்லாம் சுபத்திரன் நீக்கினானென்க. *(44)*

1456. போதுவாய் திறந்த போதே பூம்பொறி வண்டு சேர்ந்தாங்
கூதுமே மகளிர்க் கொத்த போகமு மன்ன தொன்றே
ஆகுநீ கவலை வேண்டா வாரழ குடைய நம்பி
காதலான் றவத்தின் மிக்கான் கண்ணுறு நாளை யென்றான்.

ஊதுமே: ஏகாரம், வினா. ஒன்றே: ஏகாரம், தேற்றம்.

(இ-ள்.) பூநெகிழ்ந்தபோதே வண்டு நுகருமல்லலோ? அத்தன்மைய தொன்றே மகளிர்க்குப் பொருந்தின நுகர்ச்சியும்; ஆதலின், நம்பி, இவள் காதலிக்கப்படுவான், இவளை நுகர்தற்குத் தவஞ்செய்தவன்; நாளைத் தானே வந்து எதிர்ப்படும்; இனி நீ சிறிதும் வருந்தவேண்டாவென்று ஆற்றுவித்தானென்க. *(45)*

1455. மாவினை அடுகின்ற நோக்கு, மருட்டுகின்ற நோக்கு என்க; மா-மான்; *சீவக.359;* "மாவென்ற மடநோக்கின்" *(கலி.57:2, ந.);* "மாவடு மருட்டு நோக்கின்..... வாய்" *(கூர்ம. கண்மணம். 165.)* மருட்டும்-தன்னைப் பார்த்தவரை மயங்கச் செய்கின்ற. மதிபோன்ற முகத்தில் நோக்கினைக் கொண்ட கண்ணையுடைய சாயல்; கேமசரி. புனைநலம் தனித்து வைக-புனைந்த அழகோடு தனியிருந்து தங்குதலால். ஏ அடுபிணையின் நோக்கி-அம்பால் எய்யப்பட்ட பெண் மானினைப் போன்று பார்த்து. இறைவளை-கையில் வளைந்த வளை. தாய்:நிப்புதி. தாரவன்:சுபத்திரன்.

1456. போது-பூ. பூம்பொறிவண்டு-அழகிய புள்ளிகளையுடைய வண்டு. சேர்ந்து ஆங்கு ஊதுமே-அப்பூவைச் சேர்ந்து அதிலுள்ள தாதுக்களையும் தேனையும் உண்ணுமல்லவோ? அன்னதொன்றே-பூவில் வண்டுண்பதாகிய அத்தன்மைய தொன்றேயாகும். ஒத்த-பொருந்தின. "மலரினு மெல்லிது காமஞ் சிலரதன், செவ்வி தலைப்படு வார்" *(குறள். 1289.)* காதலான்-கேமசரியால் காதலிக்கப்படுபவன். தவத்தின் மிக்கான்-கேமசரியைப் பெறுவதற்கு மிக்க தவத்தைச் செய்தவன். கண்ணுறும்-எதிர்ப்படுவான். நாளை கண்ணுறும்; நீ யாதும் கவலவேண்டா என்றான் என மாறியியைக்க.

(வேறு)

1457. பொன்னிலத் தெழுந்ததோர் பொருவில் பூங்கொடி
மின்னுவிட் டெரிவதோர் நலத்தள் வீங்கிருள்
பின்னிவிட் டனகுழற் பெருங்கட் பேதையூர்
துன்னினன் றொடுகழற் குருசி லென்பவே.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே குருசில், இருளைப் பின்னிவிட்டாலன்ன குழலினையும் கண்ணினையுமுடைய காமவல்லிபோல் ஒளிவிட்டுவிளங்குவதொரு நலத்தினளாகிய பேதையூரைச் சேர்ந்தானென்க. (46)

1458. மல்லிகை மணங்கமழ் மாலை வார்குழற்
சில்சுணங் கிளமுலைச் சிறுமி தந்தையும்
செல்வனைத் திருநகர்ச் சேட்பட் டானரோ
பல்கதிர் மணியொளி பரந்த பூணினான்.

(இ-ள்.) பூணினானாகிய மாலைமுதலியவற்றையுடைய இவள் தந்தையும் அங்ஙனந்துன்னின சீவகனை எதிர்ப்பட்டானென்க. (47)

1459. தென்றிசை முளைத்ததோர் கோலச் செஞ்சுடர்
ஒன்றிமற் றுத்தரம் வருவ தொத்தவண்
மன்றல்கொண் மார்பினான் வந்தொ ரானிழல்
நன்றுவந் திருந்தன னாதற் சிந்தியா.

1457. பொன்னிலம்-தேவருலகம். பூங்கொடி-காமவல்லிக் கொடி; பொன்னிலத் தெழுந்த என்றமையின் காமவல்லிக் கொடி யென்பது பெறப்பட்டது. மின்னுவிட்டு எரிவதோர்-ஒளிவிட்டு விளங்குவதொரு. இருளைப் பின்னிவிட்டாலன்ன குழல். பூங்கொடியைப்போல் மின்னுவிட்டு, எரிவதோர் நலத்தினளாகிய பேதை எனமாறியியைக்க. பேதை: கேமசரி. குருசில் பேதையினுடைய ஊரைத் துன்னினன் எனமாறியியைக்க; குருசில்: சீவகன். ஊர்:கேமமாபுரம். என்ப, ஏ:அசைநிலைகள்.

1458. சில் சுணங்கு-சிலவாகிய தேமல். சிறுமி: கேமசரி. மாலையையும் குழலையும் முலையையுமுடைய சிறுமி என்க. சிறுமியினுடையதந்தை: சுபத்திரன். செல்வனை: சீவகனை. நகர்ச்சேட்பட்டான்-கேமமாபுரத்தில் எதிர்ப்பட்டான்; அரோ, அசை. கதிர்-கிரணம். பூணினானாகிய தந்தை செல்வனைச்சேட்பட்டான் எனமாறி முடிக்க.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே, தென்றிசையிலே முளைத்ததொரு ஞாயிறு நிலத்தே நடந்து வடதிசையிலே வருந்தன்மையையொத்து, மார்பினான், வடக்கு நோக்கிவந்து, நமோ அரஹந்தாணமென்று கூறி மந்திரத்தியானஞ் செய்து அவ்விடத்தே ஓராலநிழலிலே மிகவும் மகிழ்ந்திருந்தானென்க.

சீவகன் வேற்றுநாட்டின் சுவைகளை அறிந்து நுகரவேண்டுமென் றாற்குத் [1]தேவனும் [2]இவற்கு ஊழ்வகையான் உறவுகொண்டு நுகர்ச்சி யையெய்து மிடங்களை நாடி ஆண்டுச்சேறற்கு வழிகூறலின், வட திசையிற்போதல் உளதாயிற்றென்றுணர்க. விசயமாதேவியாரைக் கண்டாற் பின்பு இராசமாபுரத்தை நோக்குவனென்றுணர்க. (48)

1460. (1) குடைகவித் தனையது கோல மாமுடி
அடியிணை யாமையின் வடிவு கொண்டன
புடைதிரள் விலாவும்வில் வளைந்த பொற்பின
கடிகமழ் தாமரை கண்ணின் வண்ணமே.

1461. (2) குறங்கணி மயிரொடு கோல மார்ந்தன
பிறங்கிய வுறுப்பின்மேற் பெரிய நோக்கின
கறங்கிசை மணிமுழா வெருத்தங் காண்டகு
மறங்கெழு பெரும்புலி வாயின் வண்ணமே.

1459. முளைத்ததோர்-தோன்றியதொரு. சுடர்-சூரியன். ஒன்றி-நிலத்திலே வந்து பொருந்தி. மற்று, அசை. உத்தரம்-வடதிசையில். அவண்-கேமமாபுரத்தே. மன்றல்-வாசனை. மார்பினான்:சீவகன். வந்து-வடக்குத்திசையை நோக்கிவந்து. சீவகனுக்குச் சூரியன் உவமை. நாதற் சிந்தியா, அவண் ஓராணிழலில் நன்று வந்திருந்தனன் எனமாறியி யைக்க; நாதற்சிந்தியா-அருகனைத் தியானித்து. ஆல்நிழல்-ஆல மரத்தின்நிழலிலே. நன்று உவந்து-மிகவும் மகிழ்ந்து.

(உரை.) [1]தேவன்: சுதஞ்சணன். [2]இவற்கு: சீவகனுக்கு.

1460. முடி குடை கவித்தனையது-சீவகனுக்குத் தலையும் உச்சி உயர்ந்து, சுற்றிலும் தாழ்ந்து குடையைக் கவித்தாற்போன்றுள்ளது. புறவடிகளுக்கு ஆமை உவமை. புடைதிரள் விலா-பக்கம் திரண்ட விலா. விலாவின் வளைவுக்கு வில் உவமை. கடி-வாசனை. கண் களுக்குத் தாமரை உவமை. வண்ணம்-தன்மை. இப்பாடல் முதல் ஆறுபாடல்களில் சீவகனுடைய உருவ வருணனை கூறப்படுகின்றது.

1461. குறங்கு அணிமயிரோடு கோலமார்ந்தனவாகிப் பிறங்கிய உறுப்பின்மேல் பெரிய நோக்கின என்க; குறங்கு-துடை. அணி மயிரொடு-

1462. (3) வரையகன் மார்பிடை வரியு மூன்றுள
புரைதபு பொன்புரை நாவு முள்ளுடைத்
தருவரைத் தோள்களு மமரர் கோன்களிற்
றுருவுகொ டடக்கையி னுருவு கொண்டவே.

1463. (4) இலங்குபொன் னிறுவரை யனைய வேந்தலுக்
கலங்கிதழ்த் தாமரைக் கொட்டை யன்னதாய்
வலஞ்சுழிந் தமைவரக் குழிந்த வாய்ப்பொடு
நலங்கிளர் நாபியு மினிது நாறுமே.

1464. (5) தடித்திறை திரண்டுதம் மளவிற் கேற்றகூற்
கெடிற்றழ கழிப்பன கிளர்பொற் றோரைய
கடிப்பகை நுழைவறக் கதிர்த்த கைவிரல்
அடுத்தமூக் கருமணி வயிரத் தோட்டியே.

வரிசைகொண்ட மயிருடன். பிறங்கிய உறுப்பின்மேல்-பொருத்த உறுப்புக்களைக்காட்டிலும். பெரிய நோக்கின- பெரியவாகிய அழகை யுடையன; நோக்கு-அழகு; மதுரைக்.13, ந. கறங்கிசை மணிமுழா-ஒலிக்கின்ற இசையையுடைய அழகிய குடமுழா. எருத்தம் குடமுழாவை ஒக்கும்; எருத்தம்-பிடரி. காண்தகு-அழகுபொருந்திய மறம்-வீரம்; வாயின் வண்ணம்புலியின்வாயை ஒக்கும்; சிறுகி வளைந்திருத்தலின் புலிவாயை உவமை கூறினார்.

1462. வரையைப்போன்று அகன்ற மார்பிடை; வரை-மலை. வரி-இரேகை. மார்பில் இரேகை மூன்று இருத்தல்; *சீவக.1706*; *முருகு.104-5*, ந.; *பதிற்.48:10, 88: 30-35*; *புறநா. 68: 5, 161:27*; *பெருங்.5. 2:8*. புரைதபு-குற்றமற்ற. பொன்புரை-பொன்னை ஒத்த. நாவும் முள்ளுடைத்து-நாக்கும் சருச்சரையுடையதாயிருக்கும். வரைபோன்ற தோள்கள். அமரர்கோன் களிற்று உருவுகொள் தடக்கை-இந்திரனது யானையாகிய ஐராவதத்தி னுடைய அழகுகொண்ட வளைவுடையகை; *சீவக.174*, ந. தோள்களும், களிற்றினது தடக்கையின் உருவுகொண்ட என்க; உருவு-வடிவம்.

(மேற்.) அடி. *1: புறநா.68:5*, உரை.

1463. இலங்கு பொன் இறு வரை அனைய ஏந்தலுக்கு-விளங்கு கின்ற பொன்னாகிய பெரிய மலையை ஒத்த தலைவனாகிய சீவகனுக்கு; இறுவரை: *பரி.7:40, 13:3*; *கலி.41:11*; *அகநா.322:4*, அலங்கு- விளங்கு கின்ற. அன்னதாய்-ஒத்ததாய். அமைவர-பொருந்துதல்வர. வாய்ப்பொடு-தன்மையோடு. நலம் கிளர்-அழகு விளங்குகின்ற: இனிது நாறுமே-நன்றாகத் தோன்றும். நாபிக்குத்தாமரைக் கொட்டை உவமை.

1464. தடித்து இறை திரண்டு தோரையவாய்க் கடிப்பகை நுழைவறக்கதிர்த்த கைவிரல்தம் அளவிற்கேற்ற கூற்கெடிற்றழகழிப்பன

1465. *(6)* வார்ந்திலங் கெயிறணி பவழ மாண்டவாய்
ஆர்ந்தபூ வங்கையு மடியுந் தாமரை
தேர்ந்தனன் றிருமகள் கணவ னாமெனத்
தீர்ந்தனன் சொல்லளைஇத் தேர்க்கொண் டேறினான்.

இவை ஆறும் ஒருதொடர்.

(3) "ஆரந்தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற், செம்பொறிவாங்கிய..... தோள்" *(104-6)* என்றார் *முருகாற்றுப்படையிலும்.*

(5) தோரை-மூங்கிலரிசி; [1]வரிக்குவமை.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் எதிர்ப்பட்ட சுபத்திரன், பொன்னாகிய பெரிய மலையையொத்த தலைவனுக்கு முடியும் உச்சி சிறிதுயர்ந்து முறைமைப்படத்தாழ்ந்துசுற்றொத்தலிற் குடைப்புறத்தை யொக்கும்; கண்தாமரையையொக்கும்; முகத்திற்குப்பொருந்தின மூக்கும் வயிரத்தோட்டியையொக்கும்; சிறுகி வளைந்திருத்தலின் வாயின் வடிவம் புலியின்வாயையொக்கும்; எயிறணிந்த அவ்வாய் தான் வார்ந்துநிறத்தாற் பவழத்தையொக்கும்; குற்றமற்றபொன்னை யொக்குநாவும் சருச்சரையையுடைத்தாயிருக்கும்; தோட்கட்டும் குடமுழாவையொக்கும்; அகங்கையும் ஆர்ந்த தாமரைப் பூவை

எனமாறியியைக்க; இறை-இரேகை. தோரை-மூங்கிலரிசி. கடிப்பகை-வெண்சிறுகடுகு; இது சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படும் அளவு; "கடிப்பகை யனைத்துங் கேள்வி போகா" *(மலைபடு.22.)* கதிர்த்த-நெருங்கிய. சூற்கெடிறு-கருப்பங்கொண்ட கெளிற்று மீன்; "கடிறு பலதிரி கானதரிடை" *(பெரியாழ். 3. 2:6)* என்பதில் களிறு என்பது கடிறு என்று எதுகையில் வந்தாற்போலக் கெளிறு என்பது கெடிறு என இங்கே வந்தது. கைவிரலுக்குக் கெளிற்றுமீன் உவமை அடுத்த-பொருந்திய. மூக்குக்கு வயிரத்தோட்டி உவமை.

1465. இலங்கு எயிறணிந்த வாய் வார்ந்து மாண்ட பவழத்தை ஒக்கும் என்க; இலங்கு-விளங்குகின்ற; வார்ந்து-நீண்டு. வாய்க்குப் பவளம் உவமை. அங்கையும் ஆர்ந்த பூவை ஒக்கும்; ஆர்ந்த-அழகு பொருந்திய. திருமகள் கணவனாமெனத் தேர்ந்தனன்-சீவகனைத் திருமாலாகுமோவென்று ஆராய்ந்தான். சொல் அளைஇத் தீர்ந்தனன்-சீவகனோடு கலந்துபேசி அவன்திருமாலல்லனென்று ஐயநீங்கினனாகி. தேர்க்கொண்டு ஏறினான்-சீவகனையும் ஏற்றிக்கொண்டு தானும் ஏறினான்.

(உரை.) [1]வரி-விரலினிரேகை.

யொக்கும்; தடித்து இறைதிரண்டு தோரையவாய் வெண்சிறு கடுகும் நுழையாதபடி நெருங்கின கைவிரலும் தம்மளவிற்கேற்ற சூற்கெடிற்றையொக்கும்; வரைபோலு மார்பிலே உத்தமவிலக்கிணமாகிய மூன்றுவரியுமுள; விலாவும் வில்லுப்போல் வளைந்த பொற்பினையுடைய; நாபியும் விளங்குகின்ற இதழையுடைய தாமரைக் கொட்டையை யொத்ததாய் வலத்தே சுழிந்து பொருந்து தல்வரக் குழிந்த வாய்ப்போடே நன்றாகத் தோன்றும்; குறங்கும் தாமணிந்த மயிரோடே கோலமார்ந்தனவாகிய ஒழிந்த பெருத்த உறுப்புக்களிற்காட்டிற் பெரிய அழகையுடைய; புறவடியிரண்டும் ஆமையின்வடிவைக்கொண்டன; உள்ளடியும் தாமரையையொக்கும். ஆதலால், இவன் திருமாலாமென்று தன்னிலே ஆராய்ந்தான்; அங்ஙனமாராய்ந்து, சொல்லின் அளைஇ அவன் அன்றென்று ஐந்தீர்ந் தனனாய்த் தேரிலேகொண்டு ஏறினானென்க. *(49-54)*

1466. தேரிவ ரூர்ந்தனர் செல்ல விற்றலைக்
கூருகிர் விடுத்ததோர் கோல மாலையைப்
பேரிசை வீணையிற் சூட்டிப் பெண்கொடிக்
காரிகை யுலகுணர் கடவுட் பாடுமே.

(இ-ள்.) இவர்கள் தேரையேறினராய்ச் செல்லாநிற்க, மனையிடத்தே பெண்கொடியாகிய காரிகை, அரும்பை வலிய அலர்த்திக் கட்டின கழுநீர் மாலையை வீணையிலே சூட்டி வாசித்துக் கடவுளைப் பாடாநிற்குமென்க. *(55)*

1466. இவர் தேரில் ஊர்ந்தனராய்ச் செல்ல எனமாறியியைக்க; இவர்: சீவகனும் சுபத்திரனும். இல்தலை-சுபத்திரனுடைய வீட்டினிடத்தே. பெண்கொடியாகிய காரிகை, மாலையை வீணையிற் சூட்டிக் கடவுளைப் பாடுமேயெனமாறியியைக்க; பெண்கொடியாகிய காரிகை: கேமசரி. கூருகிர் விடுத்ததோர் கோலமாலை-கூரிய நகத்தால் வலிய அலரவைத்ததொரு செங்கழுநீர் மலர்மாலை; "விரலுளர்ப் பவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங்காற், குண்டுசுனை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி" *(முருகு. 198-9)*; "தண்கயத் தமன்ற வொண்பூங் குவளை, அரும்பலைத் தியற்றிய சுரும்பார் கண்ணி" *(அகநா.180: 5-6)*; "முகிழின், காலமன்றியுங் கையினெரித்த, கழுநீர்க் குவளை" *(பெருங்.135:182-4.)* மாலையை வீணையிற் சூட்டல்மரபு; "நரந்தப் பல்காழ்க் கோதை சுற்றிய, ஐதமை பாணி வணர்கோட்டுச் சீறியாழ்" *(புறநா.302:4-5)*; "செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து" *(சிலப்.7: கட்டுரை)*; "அன்ன மாலையை யாழிடைப் பிணித்து" *(கம்ப. அகலிகைப். 6)* கடவுள்-அருகனை. பாடும்-வீணையை வாசித்துப் பாடுவாள்.

(வேறு)

1467. வீங்கோத வண்ணன் விரைததும்பு பூம்பிண்டித்
தேங்கோத முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமானைத்
தேவர் பெருமானைத் தேனார் மலர்சிதறி
நாவி னவிற்றாதார் வீட்டுலக நண்ணாரே.

ஓதவண்ணன்-கடல்வண்ணன்; நேமிஸ்வாமிகள்.

(இ-ள்.) கடல்வண்ணனைத் தேங்கோதம்போலத் தேன்றதும்பும் பூம்பிண்டியிடத்தே முக்குடையின்கீழிருக்கின்ற தேவர்பெருமானை அவனை மலரைத்தூவித் துதியாதார் வீட்டைச் சேராரொன்றா னென்க. *(56)*

1468. அடல்வண்ண வைம்பொறியு மட்டுயர்ந்தோர் கோமான்
கடல்வண்ணன் முக்குடைக்கீழ்க் காசின் றுணர்ந்தான்
காசின் றுணர்ந்தான் கமல மலரடியை
மாசின்றிப் பாடாதார் வானுலக நண்ணாரே.

(இ-ள்.) உயிர்க்கிழவனை வருத்துதல் இயல்பாகவுடைய ஐம் பொறியையும்வென்ற இருடிகள்தலைவன், கடல்வண்ணன், உணர்ந்தான், அவனது திருவடியை நெஞ்சிலழுக்கின்றித் துதியாதார் வீட்டைச் சேராரென்றானென்க. *(57)*

1467. வீங்கு ஓதம்-பொங்குகின்ற கடல்; பெரிய கடலுமாம். ஓத வண்ணன்-நேமிஸ்வாமிகள்; திருக்கலம்பகம், காப்பு உரை. தேங்கோதம் போல் விரைததும்பும் பூம்பிண்டியிடத்து முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமானை எனமாறியியைக்க; தேங்கு ஓதம்-தேங்கிய கடல்நீரைப் போல. விரைததும்பும்-பூவிலுள்ள தேன் ததும்புகின்ற. தேவர்பெருமானை-அருகனை. தேன் ஆர் மலர்சிதறி-தேன் பொருந்திய பூக்களைத் தூவி. நாவினால் நவிற்றாதவர். வீட்டுலகம்-மோட்ச வுலகத்தை. நண்ணார்-அடையார். இது முதல் மூன்று பாடல்கள்கேமசரிதுதித்தவை.

1468. அடல் வண்ண ஐம்பொறியும் அட்டு உயர்ந்தோர்-உயிரை வருத்துகின்ற தன்மையையுடைய ஐந்து இந்திரியங்களையும் வென்று உயர்ந்த முனிவர். உயர்ந்தோருடைய கோமான்: அருகன். காசின்று உணர்ந்தான்-குற்றமில்லாமல் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவன். கோமானும், கடல்வண்ணனுமாய உணர்ந்தவன்-அருகன். மாசின்றி-மனத்தில் குற்றமில்லாமல். வானுலகம்-மோட்சம்.

1469. பூத்தொழியாப் பிண்டிக்கீழ்ப் பொங்கோத வண்ணனை
நாத்தழும்ப வேத்தாதார் வீட்டுலக நண்ணாரே
வீட்டுலக நண்ணார் வினைக்கள்வ ராறலைப்ப
ஓட்டிடுப வெண்குணனுங் கோட்பட் டுயிராவே.

பூத்தொழியா-பூத்து மாறாத.

(இ-ள்.) கடல்வண்ணனை நாத்தழும்பும்படி ஏத்தாதார் வீட்டைச் சேரார்; அங்ஙனம் வீடுபெறாதார் பின்பு வினையாகிய கள்வர் வழிபறித்தலாலே எண்குணனும் அவர்கைக்கொள்ளப்பட்டு வருந்தி நெட்டுயிப்புக்கொண்டு ஓடிடுவரென்றாளென்க.

ஏகாரம், ஈற்றசை. ஓடிடுப, [1]விகாரம். எண்குணம்-அநந்த ஞானாதி குணங்கள். [2]இவனை வணங்காதார்க்கு நுகரப்பெறாமையா லுளதாம் பற்று ஒழி வின்றாய்வருவதன்றி நுகர்ச்சியெய்திப் பற்றற்று வீடுபெறுதல் கூடாதாயிருந்ததென்பது கருத்து முன்பு வணங்காமையின், இவ்வருத்தமுற்றேமென்றாள்.

[3]இவை படர்க்கையாதலிற் பொருள்வேறுபட்டு [4]முற்கூறியவை போன்ற கொச்சகம். (58)

(வேறு)

1470. முத்துமிழு முந்நீர் மணிவண்ணன் மூன்றுலகம்
பத்திமையாற் பாடப் படுவான்றாள் பாடக்கேட்
டொத்தரம்பை யன்னா ளுவந்திவளோ டொப்பானோர்
வித்தகனை யின்னே பெறுக வெனவுரைத்தாள்.

1469. பூத்து ஒழியா-பூக்களைப் பூத்து ஒழியாத. நாத்தழும்ப ஏத்தல்; "முல்லை, நாத்தழும் பிருப்பப் படா தாயினும்" (*புறநா.200: 9-10.*) வீட்டுலகம் நண்ணாதவர் வினைக் கள்வர் ஆறலைப்ப எண் குணனும் கோட்பட்டு உயிரா ஒட்டிடுப எனமாறியியைக்க. வினைக் கள்வர்-தீவினையாகிய ஆறலைகள்வர். ஆறலைப்ப-வழிபறித்தலால். கோட்பட்டு-கள்வரால்அவர்கொள்ளப்பட்டு. உயிரா-பெருமூச்செறிந்து. ஒட்டிடுப-ஓடிடுவர்.

(உரை.) [1]விரித்தல் விகாரம். [2]இவனை-அருகனை. [3]இவை யென்றது மேற்கூறிய மூன்றுபாடல்களை. [4]முற்கூறியவை போன்ற கொச்சகமென்றது, தேவபாணித் தாழிசைக் கொச்சக வொருபோகை; *சீவக.1242-4, 1418-20*, ந. தேவபாணிக் கொச்சகம் முன்னிலைப் பரவலாய் வருமாதலின்பொருள் வேறுபட்டதென்றார்.

1470. முத்து உமிழும் முந்நீர்-முத்துக்களைச் சிந்துகின்ற கடல். அரம்பையன்னாள், மூன்றுலகும் பத்திமையால் பாடப்படுவானாகிய

(இ-ள்.) நிப்புதி, மூன்றுலகும் பாடப்படுவானாகிய கடல் போலும் மணிவண்ணன்றாளைக் கேமசரிபாடக்கேட்டு, மகிழ்ந்து அவள்கருத்தும் தன் கருத்துமொத்தலின், தான், ஒரு வித்தகனை இப்பொழுதே இவள் பெறவேண்டுமென்று இறைவனைப் பராயினாளென்க. *(59)*

(வேறு)

1471. நிலந்தினக் கிடந்தன நிதியந் நீணகர்ப்
புலம்பறப் பொலிவொடு புக்க காலையே
இலங்குபூங் கொடியன வேழை நோக்கமும்
உலங்கொடோ ளுறுவலி நோக்கு மொத்தவே.

மண் தின்னக்கிடந்த நிதி.

(இ-ள்.) அறத்தாற்றேடினபொருளையுடையஅவன்அம்மனை யிலே அவர்கள் வருத்தந்தீரும்படி சென்று புக்கவளவிலே கேமசரி நோக்கமும்சீவகன்நோக்கமும்ஒப்பநோக்கினவென்க. *(60)*

(வேறு)

1472. கண்ணுறக் காளையைக் காண்டலுங் கைவளை
மண்ணுறத் தோய்ந்தடி வீழ்ந்தன மாமையும்
உண்ணிறை நாணுமு டைந்தன வேட்கையும்
ஒண்ணிறத் தீவிளைத் தாளுருக் குற்றாள்.

மணிவண்ணன்றனைப் பாடங்கேட்டு உவந்து எனமாறியியைக்க; அரம்பையன்னாள்: நிப்புதி. பத்திமை; மை: பகுதிப்பொருள் விகுதி; "பத்திமையு மடிமையையுங் கைவிடுவான்" *(தே. சுந்தர.)* மணி வண்ணன்: அருகன். பாடக்கேட்டு-கேமசரிபாட அதனைக் கேட்டு. இவளோடு ஒப்பானோர் வித்தகனை-கேமசரியோடு ஒத்தவனாகிய ஒருவல்லவனை. பெறுக-கேமசரி பெறுவாளாக. உரைத்தாள்- அருகனைநோக்கிப் பரவினாள்.

1471. நிலம் தினக் கிடந்தன நிதியம்-பூமிதின்னும்படி கிடந்தன வாகிய செல்வம்; "நிலம்பொறுக் கலாத செம்பொ னீணிதி"*(சீவக.402, அடிக்.;* "நிலந்தினத் துறந்த நிதியத் தன்ன" *(அகநா. 127:10.)* நிதியத்தையுடைய நீணகரில்; நகர்-மனை. புலம்பு அற-கேமசரி முதலியவர்களுடைய வருத்தம் நீங்கும்படி. புக்க காலை-சீவகனும் சுபத்திரனும் புகுந்தவளவிலே. கொடியன்ன ஏழை: கேமசரி. உலம் கொள் தோள் உறுவலி-உருண்டைக்கல்லின் தன்மையைக்கொண்ட தோளையுடைய மிக்கவலியையுடையசீவகன். ஏழையின்நோக்கமும், உறுவலியின் நோக்கும் ஒத்தவே என்க; ஒத்தவே-ஒப்பநோக்கின; அசை; "கண்ணொடு கண்ணினைநோக்கொக்கின்"*(குறள்,1100.)*

(இ-ள்.) காளையை அங்ஙனமெதிப்படக்கண்டாளாக, கண்டவளவில் நாற்றின கையில்வளைகள் காலடியிடத்தே மண்ணுறச் செறிந்து வீழ்ந்தன; மாமையும் நிறையும் நாணும் கெட்டன; வேட்கையையும் தீப்போல் விளைவித்துக்கொண்டாள்; அத்தீயாலேதான் உருக்குண்டாளென்க. (61)

1473. வாக்கணங் கார்மணி வீணைவல் லாற்கவள்
நோக்கணங் காய்மன நோய்செய நொந்தவன்
வீக்கணங் கார்முலை வேய்நெடுந் தோளியொர்
தாக்கணங் கோமக ளோவெனத் தாழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) திருத்தத்தையுடைய தெய்வத்தன்மைநிறைந்த அழகிய யாழை வல்லவனுக்கு அவள்நோக்கம் வருத்தமாய் மனத்தை நோய் செய்தலாலே அவன் நொந்து கச்சுக்கட்டின வருத்த நிறைந்த முலை யினையும் தோளினையுமுடைய கேமசரியை, ஒருதிருவோ! மகளோ! என்று ஐயுற்றுக்குறைந்தானென்க. (62)

1474. நல்வளத் தாமரை நாணிய வாண்முகக்
கொல்வளர் வேற்கணி னாள்குழைந் தாளெனச்
சொல்வளர்த் தாரவே டோழியர் சோர்குழல்
மல்வளர் மார்பனை வந்துவ ளைந்தார்.

1472. காளையைக் கண்ணுறக் காண்டலும்-சீவகனைக் கேமசரி எதிப்படப் பார்த்தவுடன். கையின் வளைகள், அடியில் மண்ணுற வீழ்ந்தன எனமாறியியைக்க. மாமையும், உள்நிறையும், நாணும் உடைந்தன; உடைந்தன-கெட்டன. வேட்கையையும் தீப்போல விளைத்தாள்; விளைத்தாள்-தான் விளைவித்துக் கொண்டாள். உருக்குண்டாள்-காமத்தீயால் மனமுருகுதலையடைந்தாள்.

1473. வாக்கு-திருத்தத்தையுடைய; *சீவக.667,* ந. அணங்குஆர்மணி வீணை வல்லாற்கு-மாதங்கியென்னும் தெய்வம் பொருந்திய அழகிய யாழில்வல்ல சீவகனுக்கு; அணங்கார்வீணை: *பொருந.20,* ந. அவள் நோக்குஅணங்காய்- கேமசரியின்நோக்கம் வருத்தமாய். மனத்தை நோய் செய்தலால் நொந்து. அவன்: சீவகன். வீக்கு அணங்கு ஆர்முலை வேய் நெடுந்தோளி-கச்சாற் கட்டின, வீற்றுத் தெய்வம் பொருந்திய முலை யினையும் மூங்கில் போன்ற தோளினையுமுடைய கேமசரியை. தாக் கணங்கோ-எல்லாரிடத்துஞ் சென்றுதங்கும் திருமகளோ; *சீவக.871,* ந. தாக்கணங்கு-தாக்கிவருத்துவதோரணங்கெனலுமாம்; *குறள்,1082, பரிமேல்.* மகளோ-மண்ணிடத்து மகளோ; ஓகாரங்களிரண்டும் ஐயப் பொருளன. தாழ்ந்தான்-ஐயத்தால் மனத்தே குறைபாடுற்றான்.

(மேற்.) *அடி. 1: தஞ்சை. 78, சொக்கப்ப.*

1474. குழலையும், தாமரை நாணிய முகத்தையுமுடைய கண்ணி னாள் குழைந்தாளென அவள்தோழிமார் சொல் வளர்த்தார் எனமாறி

கொற்றொழிலிலே கிடந்த வேல்.

(இ-ள்.) சோர்குழலையும் முகத்தையுமுடைய வேற்கண்ணினாள் இவனைக் கண்டு வருந்தினாளென்று அவள்தோழிமார் இச்சொல்லைப் பரப்பினார்; அதுகேட்டு எல்லாரும்வந்து சீவகனைச் சூழ்ந்தா ரென்க. (63)

1475. நினைப்பரு நீணிறை நிப்புதி சேர்ந்தாங்
கினத்திடை யேறனை யானெழி னோக்கிப்
புனக்கொடி பொற்பொடு புண்ணிய நம்பி
வனப்பினை யேகண்டு வாட்கண கன்றாள்.

நிப்புதி-நிஸ்ப்ருதி.

(இ-ள்.) நிப்புதி, அவ்விடத்தேவந்து கேமசரியழகோடே ஏறனையா னெழிலையும் ஒக்குமோவென்று நோக்கிப் பின்பு நம்பியது அழகு மிகுதியாலே அதனையே பார்த்து உடம்பெல்லாம் கண்ணானாளென்க.

வாட்கண்ணினையுடையாள் மீண்டுபோனாளென்றுமாம். (64)

1476. வள்ளலை வாசநெய் பூசிம ணிக்குடத்
தெள்ளற னீர்சொரிந் தாட்டினர் தேம்புகை
உள்ளுற வுண்டக லிங்கமு டுத்தபின்
கள்ளவிழ் கண்ணிக லத்தொட ணிந்தார்.

யியைக்க; நாணிய-நாணுவதற்குக் காரணமான. கொல்வளர் வேற்கண்-கொலைத் தொழில் வளருகின்ற வேல்போன்ற கண். கண்ணினாள்: கேமசரி. குழைந்தாள் என-சீவகனைக் கண்டு வருந் தினாள் என்று. சொல்வளர்த்தார்-அச்சொல்லை எங்கும் பரப்பி னார்கள். மல்வளர் மார்பனை-மல்லுத் தொழிலில் வளர்ந்த மார்பை யுடைய சீவகனை.

1475. நிறையையுடைய நிப்புதி; நிறை-மனத்தை ஒருவழியில் நிறுத்துதல். ஆங்கு சேர்ந்து-சீவகனிருக்குமிடத்தை அடைந்து. இனத் திடை ஏறனையான்-பசுக்கூட்டங்களிடையே யுள்ள ஏறுபோன்ற சீவகன். புனக்கொடி, பொற்பொடு ஏறனையான் எழில்நோக்கி என மாறியியைக்க; புனக்கொடி-புனத்திடத்து வளர்ந்த பூங்கொடி போன்ற கேமசரி; "புனைவளர் பூங்கொடி யன்னாய்" (*கலி.92:1.*) எழில் நோக்கி-அழகை ஒக்குமோவென்று பார்த்து. புண்ணியநம்பி வனப் பினையே-சீவகனுடைய அழகையே.

1476. வள்ளலை: சீவகனை. வாசநெய்-வாசங்கலந்த எண்ணெய் குடத்திலுள்ள தெள்ளறல் நீரைச்சொரிந்து. தேம்புகை உள்ளுற உண்ட

(இ-ள்.) வள்ளலை நெய்யைப்பூசி நீரைச்சொரிந்து ஆட்டினார்; ஆட்டின பின்பு அவன்றான் கலிங்கத்தை உடுத்தான்; உடுத்தபின்பு, அவர் கண்ணியையும் கலத்தையுமணிந்தாரென்க. *(65)*

1477. மங்கல வெள்ளைவ ழித்துமுத் தீர்த்தபின்
கொங்கலர் கோதையர் கொண்டக மெய்தி
அங்கதிர்ப் பொற்கலத் தாரமிர் தேந்தினர்
செங்கயற் கண்ணியர் சீரின யின்றான்.

(இ-ள்.) கோதையர், உண்கின்றவிடத்தைச் சந்தனத்தாலே மெழுகி முத்தாலே கோலமிட்டபின்பு, அவனைக்கொண்டு புகுந்து பொற்கலத்திலே அடிசிலேந்தினார்; அவனும் அவர் புகழ்ச்சியுடனே உண்டானென்க. *(66)*

(வேறு)

1478. பத்தியிற் குயிற்றிய பைம்பொற் றிண்ணைமேற்
சித்திரத் தவிசினுட் செல்வன் சீர்பெற
நித்தில மணியுறழ் கரக நீரினால்
அத்துறை விடுத்தன னலர்ந்த தாரினான்.

(இ-ள்.) தாரினானாகிய செல்வன், அங்ஙனமுண்டபின்பு, பொன்னாற் பத்தியோடுசெய்த திண்ணையிடத்தே தவிசின்மேலே உறைந்து கரகத்தின் நித்திலமணிபோலும் நீராலே பூசுதற்குரிய தொழில்களையெல்லாம் முடித்து விட்டானென்க. *(67)*

கலிங்கம்-நுகர்தற்கினிய வாசனைப் புகையை உள்ளேபொருந்த ஊட்டப்பட்ட ஆடையை. கண்ணியைக் கலத்தொடு அணிந்தார்; கண்ணி-பூமாலை; கலம்-ஆபரணம்.

1477. மங்கல வெள்ளை-சந்தனத்தால். வழித்து-சீவகன் உண்ணுதற்குரிய இடத்தை மெழுகி. முத்து ஈர்த்தபின்-முத்துக்களாலே கோலமிட்ட பின்பு. கொங்கு-வாசனை; தாதுவுமாம். கோதையர்: மகளிர் கொண்டு அகமெய்தி-சீவகனை அழைக்கொண்டு வீட்டினுள் சென்று. கதிர்-ஒளி. பொற்காலத்து-பொற்றட்டில். கண்ணியர்சீரின்-மகளிருடைய புகழுரையுடனே. அயின்றாள்-சீவகனும் உண்டான்.

1478. தாரினானாகிய செல்வன் திண்ணையுள் தவிசின்மேல் சீர்பெற என மாறியியைக்க; செல்வன்: சீவகன். பத்தியிற் குயிற்றிய-ஒழுங்காகச் செய்த. சீர்பெற-சிறப்புற அமர்ந்து. நித்திலமணி உறழ்-முத்தாகிய மணியை ஒத்த; இது நீருக்குவமை. நரகம்-கமண்டலம். அத்துறை விடுத்தனன்-வாய்பூசுதல் முதலியவற்றிற்குரிய தொழில்களையெல்லாம் முடித்துவிட்டன.

1479. இளிந்தகாய் கமழ்திரை வாச மீண்டியோர்
பளிங்குபோழ்ந் தருகுபொன் பதித்த பத்தியின்
விளிம்புமுத் தழுத்திய யவனக் கைவினைத்
தெளிந்தபொன் னடைப்பையுட் பாகு சென்றவே.

(இ-ள்.) ஒரு முழுப்பளிங்கையறுத்து அதன்பக்கத்தே பத்தியாகப் பொன்னிடப்பட்டனவற்றிலே இணுங்கினகாயும் திரையும் சென்றன. திரை-வெற்றிலை. [1]இன்-அசை. இவை உபசரித்து எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. யவனத்திற்றச்சர் பொன்னாற்செய்து விளிம்பு முத்தழுத்திய கைவினையையுடைய அடைப்பையிலே பாக்கும் வெற்றிலையும் முகவாசமுமீண்டிச் சென்றன. இவை தின்றற்குச் சென்றன.

இனி, [2]ஒன்றாக உரைப்பாருமுளர். *(68)*

1480. பாசிலை சுருட்டுபு கறித்துப் பல்லினைத்
தேசிகம் படத்துடைத் துமிழ்ந்து தேங்கமழ்
வாசம்வாய்க் கொண்டனன் மணிசெய் குண்டலம்
வீசிவில் விலங்கிவிட் டுமிழ வென்பவே.

தேசு, தேசிகமெனத்திரிந்தது.

1479. போழ்ந்து-அறுத்து. பத்தியின்-வரிசையாக. இளிந்தகாய்-பறித்த பாக்கு; இளிந்த-பறித்த; *சீவக.1241*, அடிக். திரை-வெற்றிலை; *சீவக.197*, ந. யவனம்- யவனதேசத்துத் தச்சர். அடைப்பை-வெற்றிலை வைக்கும் பை. பாகு-பாக்கு. வாசம்-முகவாசம்; *சீவக.2474.* ஓர் பளிங்கு போழ்ந்து அருகு பத்தியின் பொன்பதித்தவற்றில் இளிந்த காயும், கமழும் திரையும் சென்றவே; யவனத்தில் பொன்னால் விளிம்பு முத்தழுத்திய கைவினையையுடைய தெளிந்த அடைப்பையுள் பாகும் வாசமும் ஈண்டிச்சென்றவே எனமாறி இயைத்து முடிக்க.

(உரை.) [1]பத்தியில் என்பதிலுள்ளது. [2]ஒன்றாக உரைத்தலாலது: உபசாரத்திற்கு தின்றற்கும் இரண்டு சென்றனவெனக்கூறாமை.

1480. பாசிலை சுருட்டுபு கறித்து-பசுமையான வெற்றிலையைச் சுருட்டிக்கடித்து. தேசிகம்பட-ஒளியுண்டாக; தேசிகம்-ஒளி; "சிறப்பிடையறாததேசிகமுடையது" (*பெருங்.3.2:43.*) உமிழ்ந்து-கடித்தவெற்றிலையை உமிழ்ந்து. வாசம்வாய்க் கொண்டனன்-மீண்டும் வெற்றிலையை வாயில் கொண்டு தின்றான். மணியாற்செய்த குண்டலம் வீசி; வீசி-அசைந்து. வில் விலங்கிவிட்டு-ஒளியைக் குறுக்கேயிட்டு. உமிழ-சிந்தும்படி. குண்டலம் வில்லுமிழ வாசம்வாய்க் கொண்டனன் என்க. என்ப, ஏ இரண்டு அசைநிலைகள்.

(இ-ள்.) குண்டலமசைந்து ஒளியைக் குறுக்கிட்டுக் காலும்படி வெற்றிலையைச் சுருட்டிக் கறித்து அதிற்குறையாலே பல்வினை [1]ஒளியுண்டாகத் துடைத்து அதனை உமிழ்ந்து பின்பு வெற்றிலையைத் தின்றானென்க. *(69)*

1481. (1) பண்ணுலாங் கிளவிதன் பரவை யேந்தல்குல
வண்ணமே கலையிவை வாய்ந்த பூந்துகில்
உண்ணிலாய்ப் பசுங்கதி ருமிழ்வ பாவியேன்
கண்ணையு மனத்தையுங் களங்கொண் டிட்டவே.

இதுமுதல், "கலைத்தொகை" *(சீவக.1489)* ஈறாக ஒன்பதும் ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) பண்ணொத்த கிளவிதன்னுடைய அல்குலும் மேகலையும் துகிலுமாகிய இவை, பாவியேன் கண்ணையும் மனத்தையும் தமக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டுவிட்டனவென்க.

துகிலுக்குள்ளே நிலைபெற்றுநின்று ஒளியுமிழ்வனவாகிய மேகலை. *(70)*

1482. (2) கடிகமழ் குழலினாற் கட்டி மெய்யெலாம்
நடுவொசி நோன்சிலைப் புருவத் தாற்புடைத்
தடுமலர் நெடுங்கணா லாவி போழ்ந்திடாக்
கொடியவ ளிளமுலை கொல்லுங் கொல்லுமே.

(இ-ள்.) சிலையாகிய புருவத்தாலேயடித்து மலரையடும் கண்ணாகிய வாளாலே உயிரைப்போக்காத கொடியவள், என்மெய் யெல்லாம் தன்குழலாகிய கயிற்றாலேகட்ட, முலையாகிய யானை என்னுயிரைக் கொல்லுங்கொலுமென்க.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'ஒளியைக் குறுக்கேகாலத்துடைத்து.'

1481. பண் உலாம் கிளவிதன்-இராகத்தை யொத்த மொழியை யுடைய கேமசரியினது. கிளவியாளது அல்குலும், அதனித்தே வாய்ந்து பூந்துகிலும், அதனுள்நிலாய மேகலையுமாகிய இவை பாவியேனுடைய கண்ணையும் மனத்தையும் களங்கொண்டிட்டவே எனமாறிமுடிக்க; களங்கொண்டிட்டவே-தமக்குரிய நிலக்களமாகக் கொண்டுவிட்டன; ஏ, அசை. இது முதல் ஒன்பது பாடல்கள் சீவகன் கூற்று.

1482. புடைத்து-என்னை அடித்து. கணால் ஆவிபோழ்ந்திடாத-கண்ணாகிய வாளால் என் உயிரைப்போக்காத. கொடியவள்: கேமசரி. கடி-வாசனை. குழல்-கூந்தல். கட்டி-கட்ட; எச்சத்திரிபு. முலை கொல்லும்-முலையாகிய யானை வருத்துகின்றது. நடுவொசிந்த நோன் சிலையாகிய புருவத்தால் புடைத்து நெடுங்கணால் ஆவிபோழ்ந்திடாத

முலைதான் வருத்தலுடைமையிற் றானும் வினைமுதலாம். கட்டி, கட்டவென்க. (71)

1483. (3) கடியன கச்சினாற் கட்டப் பட்டன
கொடியன குங்குமங் கொட்டப் பட்டன
அடிநிலம் பரந்துமுத் தணிந்த வெம்முலை
இடைநிலஞ் செகுப்பன வென்னை யென்செயா.

(இ-ள்.) இயல்பாக மணமுடையவாய்க் கச்சினாற்கட்டப் பட்டனவாய் எழுதுகொடியையுடையனவாய்க் குங்குமமிடப் பட்டனவாய் அடிபரந்து முத் தணிந்தமுலை, தம்மைச் சுமந்திருக் கின்ற இடையைக் கெடுப்பன; என்னைப் பெற்றால் எல்லாம் செய்யுமல்லவோவென்க.

[1]உலகில் தொழிலாற்கடியவர்கள் கட்டுண்ணப்படுவரென்றும், மனம் கொடியவர்கள் ஒன்றாற் புடையுண்ணப்படுவரென்றும் ஒரு பொருள்தோன்றிற்று. (72)

1484. (4) கரியவுள் வெறியன கட்டப் பட்டன
புரிவொடு புறத்திடப் பட்ட பூங்குழல்
தெரியின்மற் றென்செயா செய்ய நீண்டன
பெரியகண் போலவும் பேது செய்யுமே.

(இ-ள்.) கரியனவாய் உள்ளேமணத்தையுடையனவாய்க் கட்டி முடிக்கப்பட்டனவாய்க் கடைகுழைதலுடனே எருத்தத்தே

கொடியவள், மெய்யெல்லாம் குழலினால்கட்ட முலைகொல்லும் கொல்லும் எனமாறி முடிக்க.

1483. கடியனவாய்க்கச்சினாற்கட்டப்பட்டன; கடியன-இயற்கை வாசனையையுடையவாகி. கொடியனவாய்க் குங்குமம் கொட்டப் பட்டன; கொடியன-எழுதும் தொய்யிற்கொடியை உடையனவாய்; கொட்டுதல்-பூசுதல். அடிநிலம் பரந்து-அடியிடம் பரவி. முத்து-முத்தமாலை. இடைநிலம் செகுப்பன-தன்னைத்தாங்குகின்ற இடையிடத்தை அழிக்கின்றன. என்னை என்றது சீவகனை. என்செயா-என்ன தான்செய்யமாட்டா; எல்லாம்செய்யுமல்லவோ என்றவாறு.

(மேற்.) *அடி, 3: நேமி. உரி. 4, உரை.*

(உரை.) [1]இது தொனிப்பொருள்.

1484. வெறியன-மணத்தையுடையன. புரிவு-முறுக்கு. புறத்து-பிடர்ப்பக்கத்தில். குழல்-கூந்தல். செய்ய-சிவந்த. கண்போல-கண்

கிடத்தப்பட்ட குழல்கள், செய்யனவாய் நீண்டனவாகிய கண் வருத்துமாறு போலவும் வருத்தாநின்றன; ஆராய்ந்து பார்த்தால் எல்லாஞ்செய்ய வல்லனவென்க.

கொடியனவாய் உள்ளே கள்ளின் மயக்குடையனவாய்க் கட்டுண்ணப்பட்டனவாய் எப்பொழுதும் திருகுதலுடனே தம்மிடத் தினின்றும் கீழ்ப்போந்து கிடக்கும்படி புறத்திடப்பட்டனடவா யென்றும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று. உள்[1]வெறுவியனவுமாம். *(73)*

1485. (5) காதன்மை கண்ணுளே யடக்கிக் கண்ணெனும்
தூதினாற் றுணிபொரு ளுணர்த்தித் தான்றமர்க்
கேதின்மை படக்கரந் திட்ட வாட்கணோக்
கோதநீ ரமுதமு முலகும் விற்குமே.

(இ-ள்.) வாட்கண்ணினையுடையாள் தன்வேட்கையை யெல்லாம் தன் கண்ணுள்ளேகிடத்தி அக்கண்ணென்கின்ற தூதாலே தான் துணிந்தபொருளை எனக்கறிவித்துச் சுற்றத்தார்க்கு அவ்வேட்கை தோன்றாதபடி மறைத்த நோக்கம் அமுதத்தையும் உலகையும் தனக்கு விலையாகவிற்குமென்க.

[1]தன்னுளே' என்பதூஉம் பாடம். *(74)*

வருத்தம் செய்வதைப்போல. பேது செய்யும்-அக்கூந்தலும் வருத்தத்தைச் செய்கின்றன; கூந்தலைப் பன்மையாற் கூறியது ஐம்பாலாதல் பற்றி. கரியவாய் உள்ளே வெறியனவாய்க் கட்டப்பட்டன வாய்ப் புறத்திடப் பட்டனவாகிய பூங்குழல், செய்யவாய் நீண்டன வாகிய பெரிய கண் போலவும் பேது செய்யும்; தெரியின் என்செயா எனமாறி முடிக்க;: தெரியின்-ஆராய்ந்து பார்த்தால். மற்று:அசை.

(உரை.) [1]உள்வெறுவியன-உள்ளே ஒன்றுமில்லாதன.

1485. காதன்மை கண்ணுளே அடக்கி-தனது ஆசையையெல்லாம் தன் கண்களினுள்ளே அடங்கச்செய்து. துணிபொருள் உணர்த்தி- தனது வேட்கை யாகிற துணிந்த பொருளை எனக்கு அறிவித்து. தமர்க்கு ஏதின்மைபடக் கரந்திட்ட நோக்கு-தன் உறவினர்க்கு அவ்வேட்கை யாகிற துணிந்த பொருள் தோன்றாதபடி மறைத்த நோக்கம். வாட்கண்: கேமசரி; எழுவாய். ஓதநீர் அமுதம்-கடல்நீரிற் பிறந்த அமிர்தம். நோக்கம் அமுதத்தையும், உலகையும் விற்கும் என்க.

(உரை.) [1]கண்ணுளே என்பதன் பிரதிபேதம்.

1486. (6) மிகுகொடா முத்தஞ் சூட்டி
மீளிமை தீர்த்து மின்னும்
நகுகொடா மணிக ணல்ல
தெளித்துக்கொண் டெழுதி நன்பொன்
முகபடாம் வைப்ப வாட்செற்
றழன்றுகண் கரிந்த முல்லைத்
தொகுகடாங் கோதை வெய்ய
துணைமணி முலைக டாமே.

மீளிமை-கொங்கையின்வலி. பன்னீராண்டுஞ்சென்று முலை முதிர்தலின், கண்கருகினவென்றார்.

(இ-ள்.) முல்லைப்பூவினது திரண்டதேன்பரக்குங் கோதை யையுடைய முலைகள்தாம், ஒழிந்தவற்றிற்குக்கொடாத மிகுகின்ற மீளிமையைத் தீர்த்து முத்தஞ்சூட்டி மின்னும் தம்மையிகழாத நல்லமணிகளைக் கரைத்துக்கொண்டெழுதி நல்ல பொறக்கச்சாகிய முகபடாத்தையும் வைப்ப, இவ்விடையீட்டாலே வெளியேநின்று கொல்லமாட்டாதே உள்ளேநின்று ஆளைச்செறுத்து நோக்கி நெஞ்சழன்று கண்கருகினவென்க. (75)

1487. (7) தேன்கறி கற்ற கூழைச்
செண்பக மாலை வேற்கண்
ஊன்கறி கற்ற கால
னொண்மணித் தடக்கை வைவேல்

1486. கொடா-மற்றையவற்றிற்குக் கொடாத. மீளிமை-வலி. மின்னும் நகுகொடா-மின்னலும் தம்மைக் கண்டு இகழ வொண்ணாத. தெளித்து-கரைத்து; *சீவக. 371*, அடிக். பொன்முகபடாம்-பொறக்கச்சாகிய முகபடாத்தை. செற்று-கோபித்து நோக்கி. அழன்று-மனங்கருகி. கண்-முலைக்கண். தொகுகள் தாம் கோதை-ஒன்று கூடிய தேன் பரக்கின்ற பூமாலை; தாம்=தாவும்-பரவும். துணைமுலைகள் தாம், தீர்த்துச் சூட்டி நகுகொடா தெளித்துக்கொண்டு எழுதிவைப்பச் செற்று அழன்று கண்கரிப்ப என மாறிமுடிக்க.

1487. தேன் கறிகற்ற கூழை-வண்டுகள் உண்ணக் கற்ற கூந்தல். கூழையையுடைய செண்பகமாலை; கேமசரி. செண்பகமாலை யினுடைய வேற்கண். ஊன்கறிகற்ற-மாமிசத்தை உண்ணுதலைக்கற்ற; வேலுக்கு அடை. காலன்-யமன். கண்காலனுடையகைவேலைஒக்கும். கூன்பிறை நுதல்-வளைந்த பிறையைப் போன்ற நெற்றி. நுதல் கூற்றத்தை ஒக்கும்; கூற்றம்-யமன். முலை நமனுடைய கைப்பாசத்தை

கூன்பிறை நுதலோர் கூற்றங்
குவிமுலை நமன்கைப் பாசம்
யான்பிற னனியன் வாழ்வா
னாசைப்பட் டிருக்கின் றேனே.

கறிகற்ற-மேயக்கற்ற. வேற்கண், கண்ணென்னுமாத்திரை; "கருங்கண்ணன்" (*சிற்.53*) என்புழிப்போல. பிணியால் உடம்பை வாட்டலின், ஊனைமேயக் கற்றவென்றார்.

(*இ-ள்.*) சண்பகமாலைதன் கண் காலன்கையில்மேல்; நுதல் நிகரில்லாத அவன்றான்; முலை அவன்கையிற்பாசம்; இங்ஙன மாகவும் யான் உயிர் வாழ்தற்கு ஆசைப்பட்டிராநின்றேனாதலின், யான்பிறனேயென்க.

[1]ஏகாரம், தேற்றம். மக்களிலல்லேனென்பது. காலன்-கூற்றம்; கூற்றம், நமனென்பன சுட்டுப்பெயர். இனி, [2]காலன் கூற்றத்திற்கு எவல்செய்யுமவனுமாம். *(76)*

(வேறு)

1488. (8) திருவிற்குங் கற்பகத் தெரியன் மாலையார்
உருவிற்கோர் விளக்கமா மொண்பொற் பூங்கொடி
முருகற்கு மநங்கற்கு மெனக்கு மொய்சடை
ஒருவற்கும் பகைத்தியா லொருத்தி வண்ணமே.

"மெல்லெழுத்துறழு மொழியுமாருளவே" (*தொல். புள்ளி.17*) என்னும் பொதுவிதியால், குளந்தாது குளத்தாது போல்வனவற்றை முடித்த தன்மையின், குளங்கரை, குளக்கரைபோலே உறழும்வழக் கினவல்ல வென்பதறிவித்தற்கு, "செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான"

ஒக்கும். அளியனாய் வாழ்வான் ஆசைப்பட்டிருக்கின்றேன்; யான் பிறனேஎனமாறியியைக்க; வாழ்வான்-உயிர்வாழ்தற்கு.

(*உரை.*) [1]இருக்கின்றேனே யென்பதிலுள்ளது. [2]*சீவக.1144*, அடிக்.

1488. கற்பகத்தெரியல்மாலையார்ந்த உருவிற்கோர்விளக்கமாம் பூங்கொடி, திருவிற்கும், முருகற்கும், அநங்கற்கும் எனக்கும் ஒருவற்கும் பகைத்தியால் எனமாறியியைக்க; கற்பகத் தெரியல்-கற்பக மரத்தில் விளங்குதலையுடைய. பூங்கொடி: கேமசரி. திரு-இலக்குமி. ஒருவன்: சிவபெருமான் அழகை வாங்கிக்கொண்டமையால் திருவினுக்கும், வேலை வாங்கிக்கொண்டமையால் முருகனுக்கும் கரும்பு வில்லை

என்று கூறினமையிற் சண்பகங்கோடென முடித்ததூஉம் பொதுவிதி யன்றிச் சிறப்பன்றாதலால், தேவர் அவ்வாறு கற்பகந்தெரிய லென்னாமை யுணர்க.

(இ-ள்.) கற்பகத்தில் தெரிதலையுடைய மாலையார்ந்த தோர் உருவிற்கு விளக்கமாம் பூங்கொடி திருவிற்கும், முருகற்கும், அநங் கனுக்கும் எனக்கும், இறைவற்கும் பகைத்தியாயிராநின்றாள்; ஒருத்தி வடிவிருக்கும்படி என்னென்க.

அழகையும், வேலையும், வில்லையும், அறிவையும், பிறை யையும் வாங்குதலிற் பகையென்றான். 'திருவிற்கோர்' என்பதூஉம் பாடம். இனி, பூங்கொடியொருத்தி திருவிற்கு, முருகற்கும், அநங்கனுக்கும், இறைவற்கும் வடிவேபகைத்தியாயிராநின்றாள்; எனக்கு அவ்வாறன்றி உயிர்க்கேபகைத்தியாயிராநின்றாளென்றுமாம். *(77)*

1489. (9) கலைத்தொகை நலம்பல கடந்த காளைதான்
நலத்தகை யவணல நினைப்ப நாய்கனும்
மலைத்தொகை மதந்தவழ் யானை மன்னவன்
நிலத்தவர்க் கறிவுற நெறியிற் செப்பினான்.

அரசன் செறிந்திருத்தலின், அவனுக்கும் பரிவாரத்திற்கும் மணத்தை அறிவித்தான்.

(இ-ள்.) காளைதான் [1]"களங்கொண்டிட்டவே" என்பது முதலிய வற்றை யெல்லாங்கூறித் தன்மேல் அதன்பின் றகைமையை யுடையவள் நலத்தை நினைக்க, சுபத்திரனும் அறிவித்தானென்க.

வாங்கிக் கொண்டமையால் மன்மதனுக்கும், அறிவை வாங்கிக் கொண்டமையால் எனக்கும், பிறைச்சந்திரனை வாங்கிக் கொண்ட மையால் சிவபெருமானுக்கு பகைத்தியா யிருந்தாள்; வேலென்றது கண்ணையும், வில்லென்றது புருவத்தையும், பிறையென்றது நுதலையும் குறித்தன. பகைத்தியால்-பகையையுடையவளானாள்; ஆல்:அசை. ஒருத்தி வண்ணம் இத்தன்மையாயிருந்தது என்என்று வியந்தபடி.

1489. கலைத்தொகை நலம்பல கடந்த காளைதான்-கலைத் தொகுதிகளின் நன்மை பலவற்றை அறிந்து அவற்றைக் கடந்த சீவகன். நலத்தகையவள் நலம் நினைப்ப-தன்மீது அன்பின் தகைமையுடைய வளான கேமசரியின் இன்பத்தைப் பெற நினைத்தலும்; நலம்-அன்பு. நாய்கனும்-அதையறிந்த சுபத்திரனும். யானைக்கு மலை உவமை. மன்னவனுக்கும் நிலத்தவர்க்கும் அறிவுறச் செப்பினான் என்க. மன்னவன்: நரபதிதேவன். நிலத்தவர் என்றது அரசனுடைய சுற்றத்தாரை. அறிவுற-சீவகனுக்கும் கேமசரிக்கும் மணம் நிகழவிருத்தலை அவர்கள் அறியும்படி.

(உரை.) [1] *சீவக.1481.*

கேமசரிவருத்தம், "கண்ணுற", "நல்வள" (சீவக. 1472, 1474) என்பனவற்றிற் கூறினார். (78)

1490. இடியுமி ழெறிதிரை முழக்கிற் பல்லியம்
கொடியணி வியனகர்க் குழுமி யார்த்தெழக்
கடிமண மியற்றினார் கடவு ணாளினால்
வடிமலர்க் கோதையை மைந்தற் கென்பவே.

(இ-ள்.) நகரிலே, இடியுமிழ்ந்த முழக்குப்போலவும் திரை முழக்குப் போலவும் பல்லியம் திரண்டு ஆர்த்தெழாநிற்க, நல்ல நாளிலே கோதையை மைந்தனுக்கு வாழ்க்கைப்படுத்தினாரென்க. (79)

1491. மணிக்குட மழுத்திவைத் தனைய தோளினான்
கணிக்கிடங் கொடாநலங் கதிர்த்த காரிகை
அணிக்கிட னாகிய வரிவை தன்னொடும்
பிணித்திடை விடாதவன் பெற்ற வின்பமே.

வடிவிற்குக் கூறிய நூல்வல்லவற்கும் புகழ இடங்கொடாத நலம். [1]பிணித்து-பிணக்க.

(இ-ள்.) தோளினானலத்தை அரிவையது காரிகைதன்னோடும் அவர் அங்ஙனம் பிணித்தலின், அவன்பெற்றவின்பம் இடைவிடாதாயிற்றென்க. (80)

1490. கொடியணிந்த நகரின் இடியுமிழ் முழக்கின், எறிதிரை முழக்கின் பல்லியம் குழுமி ஆர்த்தெழ எனமாறியியைக்க; முழக்கின்-ஒலியைப்போல. திரைமுழக்கின்-கடலொலியைப் போலவும். பல்லியம்-பலவாத்தியங்கள். கடவுள்நாளில் கோதையை மைந்தற்குக் கடிமணம் இயற்றினார் என மாறியியைக்க; கடவுள்நாள்-நல்லநாள். கோதை: கேமசரி. மைந்தன்: சீவகன்.

1491. மணியாற்செய்த குடத்தை வைத்து அழுத்தியதைப்போன்ற தோளினான்; சீவகன். கணிக்கு இடம்கொடாநலம்-வடிவத்தைப்பற்றிக் கூறியநூலிலே வல்லவனுக்கும், இவ்வடிவத்தைக் கண்டு புகழ்தற்கு இடம்கொடாத அழகு; கணி-நூல் வல்லவன். தோளினானுடைய நலத்தை அரிவையது காரிகை தன்னொடும் பிணித்தலால் என மாறியியைக்க. அணிக்கிடனாகிய அரிவை-ஆபரணங்கள் விரும்பி அடைதற்கிடமாகிய கேமசரி. காரிகை-அழகு. பிணித்து-ஒன்றாகப் பிணித்தலால். *(பி-ம்.)* 'பிணித்திடை கொடாதவன்.' அவன் பெற்ற இன்பம் இடைவிடாது எனமாறுக; அவன்: சீவகன்.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

1492. பூந்துகில் பொருதிரை பொம்மல் வெம்முலை
ஏந்திய மணிவரை யிரக்க நீர்த்தரங்
காய்ந்தவன் றோளிணை நாக மாகவைத்
தீந்ததக் கடலவற் கமுத மென்பவே.

(இ-ள்.) துகில் பொருதிரையாக, பெருமையையுடைய ஏந்தியமுலை வரையாக, தனதருள் நீரின் அசைவாக, வலிய தோளிரண்டும் பாம்பாக வைத்து அவன் கடைதலின், அக்காமக் கடல்அவற்கு அமுதத்தைக்கொடுத்ததென்க.

இவற்றால், முயக்கமும், அதரபானமுங் கூறினார். அவன் காட்டக்காண்டலின், அவற்கென அவன்மேலேற்றினார். (81)

1493. சந்தனச் சேற்றிடைத் தாம வார்குழற்
பைந்தொடி படாமுலை குளிப்பப் பாய்தலின்
மைந்தன தார்குழைந் துடைய வாய்திறந்
தஞ்சிலம் பணியல்குற் கலையொ டார்த்தவே.

(இ-ள்.) மைந்தனுடைய தார் அவன்றன்மார்பிற் சேற்றிடையிலேயுடையும்படி பைந்தொடிமுலை குளிப்பப்பாய்தலின், வாய்விட்டுச்சிலம்பும்கலையும்ஆர்த்தனவென்க.

அவன்முயங்கினபின்பு புணர்ச்சித்தொழிலை நிகழ்த்தினாளவளென்க. யானைபாய்தலின், தூசி, சேற்றிலே [1]யுடைந்ததென்றும், அதற்குச்சிலராய்த்தாரென்றும் ஒருபொருள்தோன்றிற்று. (82)

1492. துகிலுக்குத் திரை உவமை; திரை-அலை. பொம் மலையுடைய ஏந்திய வெம்முலை எனமாறியியைக்க; பொம்மல்-பெருமை. முலைக்கு வரைஉவமை. வரை-மந்தரம். இரக்கம்நீர்த்தரங்கு-தனது அருள் நீரின் அசைவாக; தரங்கு-அசைதல். ஆய்ந்த வன்தோளிணை நாகமாக வைத்து-ஆராய்ந்தெண்ணப்பட்ட வலிய தோளிரண்டையும் வாசுகியென்னும் பாம்பாக வைத்துக்கடைதலால். அக்கடல்அவற்கு அமுதம் ஈந்தது என்பவே எனமாறியியைக்க; அக்கடல்-அந்தக் காமமாகிய பாற்கடல். அவற்கு: சீவகனுக்கு. அமுதம்-இன்பத்தை. என்ப, ஏ, இரண்டு அசைநிலைகள்.

1493. மைந்தன தார் சந்தனச் சேற்றிடையில் உடையும்படி பைந்தொடியது முலைகுளிப்பப் பாய்தலின்எனமாறியியைக்க. மைந்தனதார்-சீவகனுடைய மார்பிலுள்ள மாலைகள். தாமவார்குழற் பைந்தொடி-மாலையை யணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய கேமசரி. படாமுலை-சாயாதமுலை. சிலம்பும், அல்குலிலணிந்தகலையும் வாய்திறந்து ஆர்த்த என்க; கலை-மேகலை.

(உரை.) [1]தோற்றோடுவோரைக் கண்டு ஆர்த்தல்: "இருபெரு வேந்தர்......ஓடுபுறங் கண்ட ஞான்றை, ஆடுகொள் வியன்களத் தார்ப்பினும் பெரிதே" (*அகநா.116: 15-9*)

(வேறு)

1494. கோதையுங் குழலும் பொங்கக்
குவிமுலைக் குழங்கன் மாலைப்
போதுகப் பொருது பூணும்
பொருகடன் முத்து மூழ்கக்
காதலுங் களிப்பு மிக்குக்
கங்குலும் பகலும் விள்ளார்
சாதலும் பிறப்பு மில்லாத்
தன்மைபெற் றவர்க ளொத்தார்.

(இ-ள்.) அவன்றொழில்களைக்கண்டு, அவளும்தன் கோதையும் குழலும் பொங்க, முலையின்மாலையிற் போதுசிந்த, பூணும் முத்தும் ஒன்றிலேயொன்று மூழ்கப் புணர்ச்சித்தொழிலை நிகழ்த் தலின், இருவரும் காதலும் களிப்பும் மிக்கு விள்ளாராய்த் தேவரை யொத்தாரென்க. *(83)*

1495. புனைமலர்த் தாரி னானும்
போதணி கொம்ப னாளும்
நனைமலர்க் காவு மந்தண்
வாவிய நல்ல வாடிச்
சுனைமலர்க் குவளை குற்றுச்
சூழ்மலர்க் கண்ணி சூட்டி
வினைநல நுகர்ந்து செல்வார்
விதியினான் மிக்க நீரார்.

1494. கோதையும்-மாலையும். குழலும் பொங்க-கூந்தலும் விசையால் எழுந்து நிற்ப; *சீவக.677,* அடிக். குழங்கல் மாலை-மண முடைய பூமாலை; *சீவக.743,* அடிக். மாலையினதுபோது 21; 21-சிந்த. பூணும் முத்தும் மூழ்கப் பொருதலால்; பூண்-ஆபரணம். மூழ்க-ஒன்றிலேயொன்று மூழ்க. கங்குலிலும் பகலிலும் விள்ளார்; விள்ளார்-பிரியாதவராகி. பெற்றவர்கள்: தேவர்கள். கடலளவாகிய ஆயுளை யுடையனராதலின் தேவர்கள், சாதலும் பிறப்புமில்லாத் தன்மை பெற்றவர்கள் என்று உபசரித்துக் கூறப்பட்டனர். சீவகனுக்கும் கேமசரிக்கும்தேவர்கள்உவமை.

1495. தாரினான்:சீவகன். கொம்பனாள்:கேமசரி. நனை-தேன்; *சீவக.1417,* அடிக். கா-சோலை. வாவி-தடாகம். நல்ல வாவியும் ஆடி எனமாறியியைக்க; ஆடி-நீராடி; "யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப், பதியிகந்து நுகர்தலு முரிய வென்ப" *(தொல். கற்பு.50.)* சுனையில் உள்ள

(இ-ள்.) ஊழினால் அன்புமிக்காராகிய தாரினானும் கொம்பனாளும் காலிலும் வாவியிலும் ஆடிக் குற்றுக் கட்டி இங்ஙனம் நல்வினை யின்பயத்தை நுகர்ந்து செல்லாநிற்பரென்க. (84)

1496. பொழிந்துகு காதல் பூண்டு
புல்லுகை விடாது செல்லக்
கழிந்தன விரண்டு திங்கள்
காளையு மற்றோர் நாளாற்
பிழிந்துகொள் வனைய பெண்மைப்
பெய்வளைத் தோளி தன்னோ
டழிந்துவீ ழருவிக் குன்றி
லாய்மலர்க் காவு புக்கான்.

(இ-ள்.) நிறைந்து புறந்தோன்றுகின்ற காதலைப் பூண்டு இங்ஙனமுயக்கத்தைக் கைவிடாது ஒழகாநிற்க, இரண்டுதிங்கள் சென்றன; அவ்வளவிலே மற்றைத்திங்களில் ஒருநாளிலே, காளையும் வடித்துக்கொண்டாற்போலும் பெண்மையினையுடைய தோளிதன்னோடே காவிலே சென்றுபுக்கானென்க. (85)

1497. காஞ்சனக் கமுகு காய்பொற் கனிக்குலை வாழை சூழ்ந்து
பூஞ்சினை நாகந் தீம்பூ மாக்கருப் பூரச் சோலை
மாஞ்சினை மயில்க ளாடச் சண்பக மலர்கள் சிந்தும்
தீஞ்சுனை யருவிக் குன்றஞ் சீர்பெற வேறி னானே.

மலராகிய குவளையைக்குற்று; குற்று-பறித்து. மலராற் கண்ணிகட்டி; கண்ணி-மாலை. வினைநலம்-நல்வினையின் பயனை. விதியினால் மிக்க நீரார்- ஊழ்வினையால் இயல்பாக அன்புமிக்க தன்மையை யுடையவர்கள். மிக்கநீராராகிய தாரினானும் கொம்பனாளும் நுகர்ந்து செல்வார்எனமாறி முடிக்க.

1496. பொழிந்து உகு காதல்-நிறைந்து புறத்தே தோன்றுகின்ற காதலை. பூண்டு- தமக்குரியதாக மேற்கொண்டு. புல்லு-முயக்கத்தை. இரண்டு திங்கள் கழிந்தன எனமாறுக; திங்கள்-மாதம். காளை:சீவகன். நாளால்-நாளில்; உருபு மயக்கம். கொள்வனைய-கொண்டாற்போலும். பெண்மையையுடைய தோளி தன்னொடு; கேமசரியோடு. அழிந்துவீழ் அருவி-பெருகி விழுகின்ற அருவி நீரையுடைய; அழிதல்- பெருகுதல். காளையும், தோளிதன்னோடு குன்றிலுள்ளகாவில்புக்கான் என்க.

1497. காஞ்சனக் குலைக்காய்க்கமுகு-பொன்போலும் குலையில் காய்களை யுடைய கமுகமரம்; காஞ்சனம்-பொன். கமுகும் வாழையும் சூழப்பட்டு. நாகத்தையும் தீம்பூமரத்தையுமுடைய கருப்பூரச்சோலை;

(இ-ள்.) பொன்போலும் குலைக்கமுகும், பொன்போலும் கனியையுடைய வாழையும் சூழப்பட்டுத் தன்னிடத்தே நாகத்தையும் தீம்பூமரத்தையுமுடைய கருப்பூரச்சோலையில் மாஞ்சினையிலே மயில்களாடச் சண்பகமலர்கள் சிந்தும் இனிய சுனையையுடைய குன்றத்தை ஏறினானென்க. *(86)*

1498. தினைவிளை சாரற் செவ்வாய்ச் சிறுகிளி மாத ரோப்பப்
புனைவளைத் தோளி சொல்லைக் கிளியெனக் கிள்ளை போகா
நனைவிளை கோதை நாணிப் பொன்னரி மாலை யோச்சக்
கனைகழற் குருசி னண்ணிக் கவர்கிளி யோப்பி னானே.

(இ-ள்.) அம்மலையில் தினைவிளைந்தபுனத்திற் கிளியை மாதரோட்ட, அக்கிளி அவள்சொல்லைத் தன்னினத்தின் சொல்லென்று கருதிப் போகாவாக, அவள் அதற்கு நாணிப் பொன்னரி மாலையை ஓச்சினாளாக, பின்னும் போகாமை கண்டு அவள்கருத்து முடித்தற்குக் குருசில், அக்கிளியையணுகி ஓட்டினானென்க.

இவன் நீங்கல்வன்மைகண்டு புலவிகூர்ந்ததனைத் தீர்த்தபடி மேற்கூறுகின்றார். *(87)*

1499. கொந்தழல் வேற்க ணாலென்
　　னாவிகூட் டுண்ட கொம்பே
செந்தழை யலங்க லேந்திச்
　　சீறடி பரவ வந்தேன்
உய்ந்தினிப் பணிசெய் வேனோ
　　வுடம்பொழித் தேகு வேனோ
பைந்தழை யல்குற் பாவாய்
　　பணியெனப் பரவி னானே.

நாகம்-சுரபுன்னைமரம். தீம்பூமரம்: ஒருவகைமரம்; *சீவக.1267, 1901.* சோலையில் உள்ள மாஞ்சினையில்; சினை-கிளை. சுனையையும் அருவியையுமுடைய குன்றத்தில்; இஃது அரண்மனைக்கு அங்கமாக இயற்றப்பட்ட குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ளது; *சீவக.148, ந; பெருங்.1. 46: 265-86.*

1498. தினைவிளைசாரலென்றது தினைப்புனத்தை. சாரல்-சாரலில். கிளியை மாதர் ஓப்ப; மாதர்:கேமசரி. ஓப்ப-ஓட்ட. தலைவன் தலைவியோடு கிள்ளை யோப்புதல்: *குறுந். 346: 4-6; அகநா.308:6-10.* வளைபுனை தோளி: கேமசரியினுடைய. கிள்ளை, தோளியது சொல்லைக் கிளியெனப்போகா எனமாறியியைக்க; கிள்ளை-கிளி. கிளியென-தம்மினத்தைச் சேர்ந்தவொரு கிளியின் சொல்லென்று

(இ-ள்.) எரிகின்ற அழலையுடைய வேற்கண்ணாலே என்னு யிரைத் திறைகொண்ட கொம்பே! தழையையும் மாலையையு மேந்தி நின்னடியைப் பரவவந்தேன், பாவாய்! இனி உயிருட னிருந்து நின்னேவல் செய்யக்கடவேனோ? இறந்து படக்கட வேனோ? இரண்டிலொன்றை அருளிச்செய்யென்று பரவினா னென்க. (88)

1500. வீணையுங் குழலும் பாலு மமுதமுங் கரும்புந் தேனும்
பாணியாழ் கனியும் வென்ற பைங்கிளி மழலைத் தீஞ்சொல்
வாணிக மகளிர் தாமே வாணிகம் வல்ல ரென்னாப்
பூண்முலை பொதிர்ப்பப் புல்லிப் புனைநலம் பருகினானே.

பாணியாழ், பாட்டையுடைய யாழுமென்க. இவன் இறந்து படுவேனோவென்றதற்குக் குறுமுறுவல்கொண்டு ஒருமொழி கொடுப்பவே ஊடறீர்ந்த தாகலின், அச்சொல்லை மழலைத்தீஞ் சொலென்றது மகிழ்ந்தான். அம்மொழி கூறலாகாமையில் கூறிற் றிலர்.

எண்ணி. போகா-தினைப்புனத்தை விட்டு போகாவாக; ''கிளியவன் விளியென வெழலொல் லாவே" (குறுந்.291:4.) கோதை:கேமசரி. மாலையால் ஓச்ச. குருசில்:சீவகன். நண்ணி-கிளியை அணுகி. கவர்கிளி-விருப்பத்தையுடைய கிளி; தினையை உண்ணுகின்ற கிளியுமாம்.

1499. வேல்போன்ற கண்ணால் என் ஆவியைக் கூட்டுண்ட கொம்பே; என்றது கேமசரியை நோக்கி; விளி. கூட்டுண்ட-கொள்ளை கொண்ட தாழையையும் அலங்கலையும் ஏந்தி. உய்ந்து-உயிருட னிருந்து. பணிசெய்வேனோ-உனக்கு ஏவல்செய்திருப்பேனோ. பாவாய்:கேமசரி; விளி. பணியென-கட்டளையிடுவாயாகவென்று.

1500. குழல்-புல்லாங்குழல். பாணியாழ்-பாட்டையுடைய வீணையும். அடி.1-2: "குழலும் வீணையும் யாழுமென் றினையன குழைய, மழலை மென்மொழி கிளிக்கிருந் தளிக்கின்ற மகளிர்" (கம்ப. ஊர்தேடு.6.) வீணை முதலியவற்றை வென்றசொல், கிளிபோலும் மழலைத் தீஞ்சொல் எனத் தனித்தனிப் பிரித்தியைக்க. சொல்லை யுடைய வாணிக மகளிர்தாமே; தாம், அசை. வாணிகம் வல்லர் என்னா-முதல்கெட ஊதியம் செய்யாத வாணிகத்தில் வல்லமையுடையர் என்று வியந்து கூறி. பொதிர்ப்ப-வீங்க. புனைநலம்-கேமசரியது அலங்கரிக்கப் பட்ட நலத்தை.

(இ-ள்.) வீணைமுதலியவற்றைவென்ற சொல்லினையுடைய வாணிக மகளிர்தாம் [1]முதல்கெட ஊதியஞ்செய்யாரேயென்று வியந்து புல்லிப் பருகினானென்க.

முதல்-[2]தன்னுயிர். ஊதியம்-ஊடல். (89)

1501. திங்களங் குழவி செவ்வா
னிடைக்கிடந் திமைப்ப தேபோற்
குங்கும மார்பிற் பூண்ட
குளிர்கதி ரார மின்ன
மங்கையோ டிருந்த போழ்தோர்
மணிவண்டு கண்டு சொன்னான்
கங்குறா னீங்க லுற்றுக்
கமழ்மல ரணிந்த தாரான்.

(இ-ள்.) தாரான், பிறை செக்கர்வானிலே கிடந்து விளங்குவது போலே தனது குங்குமமார்பிலே தங்கிய ஆரம்விளங்கும்படி நீங்கி மங்கையுடனிருந்த வளவிலே, வந்ததொரு வண்டைக்கண்டு, இரவு பிரியக்கருதி ஒருவார்த்தை கூறினானென்க. (90)

1502. மணிவண்டிம் மாதர் கோதை மதுவுண வந்த போழ்தங்
கிணைவண்டங் கிறந்து பாடின் றிருக்குமே யிரங்க லின்றாய்த்
துணைவண்டு துஞ்சி னீயுந் துஞ்சுவை யென்று நின்கட்
பணிகொண்ட தின்மை யாற்றான் பரிவொடு மிருக்கு மன்றே.

மணிவண்டு:அண்மைவிளி. இருக்குமே: ஏகாரம், வினா.

(உரை.) [1]''இலேசு நோக்கி யிருமுதல் கெடாமை கொள்வார்'' (சீவக.770, ந.)[2]தன்னென்றது சீவகனை.

1501. திங்களங்குழவி-பிறைச்சந்திரன். இமைப்பதேபோல்-விளங்குவதைப் போல. குளிர் கதிர் ஆரம்-குளிர்ந்த கிரணங்களை யுடைய முத்துமாலை. குங்குமச்சாந்து பூசிய மார்பிற்குச் செவ்வானும், ஆரத்திற்குத் திங்கட்குழவியும் உவமைகள். ஆரத்திற்குப் பிறை; "மேல்பாற் பிறையென விளங்க வமைந்த, தொருகா ழார மொளிபெற வணிந்து'' (பெருங்.3. 22:220-21.) மங்கையொடு-கேமசரியோடு. மணிவண்டு-நீலமணிபோன்ற வண்டை. வண்டைக்கண்டு கங்குல் தானீங்கலுற்றுச் சொன்னான் எனமாறியியைக்க. கங்குல்-இரவில். நீங்கலுற்று-பிரியக்கருதி. தாரான் சொன்னான் என்க; சீவகன்.

1502. மணிவண்டு:விளி. இம்மாதர்கோதை மது உண வந்த போழ்து-இந்தக் கேமசரி யணிந்த பூமாலையில் தேனை உண்ணுவதற்கு வந்த இச்சமயத்தில். இணைவண்டு-உனக்கொத்த பெடை வண்டானது.

(இ-ள்.) வண்டே! நீ மதுவுண்ண வந்தபொழுது, நின்பெடை அவ்விடத்தே இறந்துபாடுமின்றாய் வருத்தமுமின்றாயிருக்குமோ? இங்ஙனே யன்றோ: தான் இறந்துபடின், துணைவண்டாகிய நீயும் இறந்துபடுவையென்றுட்கொண்டு இறந்துபடாதே உன்னிடத்தே உரியதொருதொழிலை அடியிலே தன்னிடத்துக் கொள்ளாமையால் அன்புடனே ஆற்றியிருக்குமல்லவோவெனச் சொன்னானென்க.

பணியென்றது, மகளிரிருந்து இல்லறத்தை நிகழ்த்துதற்கு வேண்டுவனதேடி வருதல் ஆடவர்க்குப் பணியாதலை. *(91)*

1503. குழவியாய்ப் பிறந்து வெய்யோன் குமரனாய் முறுகி யிப்பால்
விழைவுதீர் கிழவ னாகி விழுக்கதி ருலந்து வீழ
மழலைவண் டுழல நக்க மல்லிகை யலங்கல் சூட்டிக்
குழல்புரை கிளவி யோடுங் கொழும்புகை யமளி சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) வெய்யோன், முன்பு குழவியாய்ப்பிறந்து பின்பு குமரனாய் வெம்மைமிக்கு மீளும் பகுதியிலேவந்தாற் கிழவனாய்க் கதிருலந்து படுதலின், [1]சீவகன் வண்டு உழலும்படியலர்ந்த அலங் கலைச்சூட்டிக்கிளவியோடே அமளியைச்சேர்ந்தானென்க.

[2]உம்மை, இசைநிறை. *(92)*

அங்கு இறந்து பாடின்றி இருக்குமே: ஏ, வினாப்பொருளில் வந்தது. இரங்கலின்றாய்- நின் பிரிவிற்கு வருந்துதலில்லாமல். தான் துஞ்சின், துணைவண்டாகிய நீயும் துஞ்சுவையென்று, நின்கண் பணிகொண்டது இன்மையால் பரிவொடு இருக்குமன்றே என மாறியியைக்க. தான் துஞ்சின்-பெடைவண்டாகிய தான் இறந்தால். நின்கண்-உன்னிடத்து. பணி கொண்டது இன்மையால்-உரிய தொருகாரியத்தைத்தன்னிடத்துக் கொள்ளாமையால். பரிவு-அன்பு. இருக்குமன்றே-உன்பிரிவைப் பொறுத்து இருக்குமல்லவோ? இப்பாடல்சீவகன்கூற்று.

1503. குழவியாய்-குழந்தையாய். வெய்யோன்-சூரியன்; எழுவாய். முறுகி-வெம்மைமிக்கு. வெய்யோன் குமரனாய் முறுகி; "உரவுச்சினந் திருகிய வுருகெழு ஞாயிறு"*(புறநா.25:3)*; "தெறுகதிர்ச்செல்வன்முறுகிய நண்பகல்" *(பெருங்.5. 2:19.)* விழைவுதீர் கிழவனாகி-ஆசை நீங்கிய முதியவனாகி. கதிருலந்துவீழ-கிரணங்கள் கெட்டு அத்த மலையில் வீழ்தலால். உழலநக்க-உழலும்படிஅலர்ந்த. அலங்கலைச்சூட்டி. குழல் புரைகிளவியோடு-புல்லாங்குழலின்இசையை யொத்த இனிய மொழி யையுடையகேமசரியுடன். புகை-வாசனைப்புகை. புகையூட்டப்பெற்ற அமளியைச்சேர்ந்தான்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'அங்ஙனஞ் சீவகன்.' [2]கிளவியோடுமென்பதி லுள்ளது.

1504. திருத்துயில் பெற்ற மார்பன்
றிருந்துதா ருழக்க வின்ப
வருத்தமுற் றசைந்த கோதை
வாளொளித் தடங்க ணீலம்
பொருத்தலும் பொன்ன னாளைப்
புறக்கணித் தெழுந்து போகிப்
பருச்சுடர்ப் பவழ நோன்றாழ்ப்
பன்மணிக் கதவு சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அம்மார்பன், மாலை உழக்குதலாலே இன்பத்தாற் பிறந்த வருத்தத்தையுற்று இளைத்தகோதை தன்கண்ணாகிய நீலத்தைக் குவித்தவளவிலே, அவன் அவளைத் திரியப்பார்த்து எழுந்திருந்து போய்ப் பவழத்தாழையுடைய மணிக்கதவைச் சேர்ந்தானென்க.

துயிறல்-தங்குதல். *(93)*

1505. அல்லியுட் பாவை யன்னா ளறிவுறா வகையி னொற்றி
மெல்லவே திறந்து நீக்கி மின்னுவிட் டிலங்கு பைம்பூட்
கொல்சின மடங்க லன்னான் கொழுநிதி மாட நீந்திப்
பல்கதிர்ப் பருதி போலப் பாயிரு ளேகி னானே.

(இ-ள்.) மடங்கலன்னான், திருவையொப்பாள் திறக்கின்ற வோசை கேட்டறியாதபடி முற்பட நிலையோடே கதவைத்தள்ளி

1504. திருத்துயில்பெற்ற மார்பன்-திருமகள்தங்குதலைப்பெற்ற மார்பையுடைய சீவகன்; *சீவக.14,* அடிக்.; "திருச்சே ரகலத்துப் பிரச்சோதனன்" *(பெருங்.1. 42:10.)* மார்பனுடையதார் உழக்க; தார் உழக்க-பூமாலைவருத்துதலாலே. அசைந்தகோதை-இளைத்தகேமசரி. கண்ணாகிய நீலத்தைப் பொருத்தலும்; நீலம்-குவளைமலர்; பொருத்தலும்-மூடிய வளவிலே; உறங்கினாளென்றவாறு. பொன்னனாள்: கேமசரி. புறக்கணித்து-திரியப்பார்த்து. பருச்சுடர்-மிக்கஒளியையுடைய. பவழத்தாழையுடைய மணிக்கதவை.

1505. அல்லியுட்பாவை-தாமரைமலரிலுள்ளதிருமகள்; *சீவக.1329,* அடிக். அல்லி-அகவிதழ்; தாமரைக்காயிற்று. அன்னா ளென்றது கேமசரியை. ஒற்றி-கதவினை நிலையோடு அப்புறம் தள்ளி. நீக்கி-நன்றாகத் தாழ்பாளைத் திறந்து. மின்னுவிட்டு-ஒளிவிட்டு. பூணை யுடைய மடங்க லன்னான்: சீவகன்; எழுவாய். நிதியையுடைய மாடத்தை நீந்தி; நீந்தி-கடந்துசென்று. பருதி-சூரியன்; சீவகனுக்கு உவமை. பாயிருள்-பரந்து இருட்டில். பாவையன்னாள் அறிவுறாவகை மடங்கலன்னான் ஏகினான்; *சீவக.1360.*

மெல்லத் தாழ்திறந்து பின்பு முடியத்திறந்து நீந்திப் பருதிபோலே இருளிலேபோனானென்க. (94)

1506. தாளுடைத் தடங்கொள் செவ்வித் தாமரைப் போது போலும்
வாளுடை முகத்தி னாடன் வருமுலைத் தடத்தின் வைகி
நாளினும் பெருகு கின்ற நகைமதி யனைய காதற்
கேள்வனைக் கனவிற் காணாள் கிளர்மணிப் பூணி னாளே.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் போகின்றவளவிலே, பூணினாளாகிய தாமரைப் போதுபோலுமுகத்தினாள், தன்முலைத்தடத்தே தங்கி நாடோறும் வளருகின்ற பிறையையொத்த காதலையுடைய கணவன்றன்னைக் கனவிலே காணாளாயினாளென்க.

கனாக்காண்கின்றவள் அவன்போகக்கண்டாளென்க. (95)

1507. அரந்தினப் பிறந்த பைம்பொ னரும்பிய முலையி னாளைக்
கரந்தவன் கங்கு லீங்கக் கதிர்வளை யணங்கு மென்றோள்
வரந்தரு தெதய்வ மன்னாள் வைகிரு ளனந்த றேறிப்
பரந்தெலாத் திசையு நேக்கிப் பையவே பரிவு கொண்டாள்.

(இ-ள்.) முலையினாளையொளித்து அவன் அங்ஙனம் போகா நிற்க, அவள் கனவாலேவிழித்து அனந்தறீர்ந்து விடியற் காலத்திருளிலே எல்லாத்திசையையும் பரந்துபார்த்து முறைமைப் பட வருத்தங் கொண்டாளென்க.

அராவுதலாற்பிறந்த பொடியாகிய பொன்-சுணங்கு. வளையால் வருந்தும் தோள். கணவற்கு நினைத்தனகொடுத்தலின், வரந்தரு தெய்வம். (96)

1506. தடங்கொள்தாளுடைச்செவ்வித்தாமரைப்போது எனமாறி யியைக்க; தடம்-தடாகம். தாளுடை-தண்டையுடைய. செவ்வி-அழகு. முகத்தினாள்; கேமசரி. வருமுலை-எழுகின்றமுலை. நாளினும் பெருகுகின்ற-நாள்தோறும் வளர்கின்ற. நகை-ஒளி. காதலையுடைய கேள்வனை: சீவகனை. பூணினாளாகிய முகத்தினாள் காணாளென்க.

1507. அரந்தினப்பிறந்தபொன்-அரத்தால்அராவுதலால்உண்டாகிய பொற்பொடி; கூர்ம. சூரியன். 3; நவகண்ட. 44; பொன்னென்றது, தேமலை. அரும்பிய-தோன்றிய. முலையினாளை: கேமசரியை. கரந்து-மறைத்து. அவன்-சீவகன். வளையால் அணங்கும் தோளை யுடைய வரந்தரு தெய் மன்னாள்; கேமசரி; அணங்கு-வருந்துகின்ற. வரந்தரு தெய்வம்: *சீவக.165*; "தொழுதார்க்கு வரங்கொடுக்குந் தடங்கண்ணி" (சூளா. அரசியற். 407.) அனந்தல்தேறி வைகிருளில் ஏலாத்திசையும் பரந்து நோக்கி என மாறியியைக்க; அனந்தல்தேறி-மயக்கம் நீங்கி; அனந்தல்-மயக்கம்; *சீவக.1249*. வைகிருள்-விடியற்காலத்திருள். பையவே-முறைமைப்பட. பரிவு-வருத்தம்.

1508. திருமணி குயின்ற செம்பொற் றிருந்துபூங் கொம்ப னாடன்
கருமணிப் பாவை யன்னான் கரந்துழிக் காண்டல் செல்லாள்
எரிமணி விளக்க மாடத் திருளறு காறு மோடி
அருமணி யிழந்தோர் நாக மலமரு கின்ற தொத்தாள்.

(இ-ள்.) பொன்னாற் செய்த கொம்பனாள், தன்கண்ணிற் கருமணியிற் பாவையையொப்பான் மறைந்தவிடத்தைக்காணாளாய், மணிவிளக்கத்தையுடைய மாடத்தில் விளக்கொளியுள்ளவளவும் ஓடித்தேடி, நாகம் தன்கண்ணாகிய மணியையிழந்து வருந்துவதனையொத்தாளென்க. (97)

(வேறு)

1509. யாண்டை யாயைய வஞ்சினே னாருயிர்
ஈண்டு டம்பொழித் தேகவ லிக்குமால்
நீண்ட தோளவ னேநிறை யானிலேன்
தீண்டு வந்தெனத் தேனின்மி ழற்றினாள்.

ஒளிக்கக்கண்டுகொளென்று முன்பும் விளையாடுவாராதலின், இப்பொழுதும் அதுவாகநினைந்து, 'யாண்டையாய்' என்றும் 'அஞ்சினென்' என்றும் கூறினாள். நீண்டதோள், உத்தமவிலக்கணம்.

(இ-ள்.) ஐயனே! நீ எவ்விடத்தேநிற்கின்றாய்; யான் அஞ்சினேன்; இனி நீ தானேவாவென, வாராதிருத்தலின், தோளவனே! உயிர்

1508. மணியையுடைய செம்பொனாற் குயின்ற பூங்கொம்பனாள் என்க; கொம்பனாள்: கேமசரி. கருமணியைப்போலும்பாவை; என்றது கருவிழியை. அன்னான்: சீவகன். கரந்துழி-மறைந்து இடத்தை. காண்டல் செல்லாள்-பார்க்க முடியாதவளாய். மணியினது விளக்கத்தையுடைய மாடத்தில். இருள் அறுகாறும்-ஒளியால் இருட்டில்லாத இடம்வரையில். ஓர்நாகம் மணியையிழந்து அலமருகின்றதை ஒத்தாள்; *சிலப்.13:58; மணி.7:131.*

1509. ஐய, யாண்டையாய் என மாறுக; யாண்டையாய்-எவ்விடத்துள்ளாய். உயிர்-எனது உயிர். ஈண்டு-இப்பொழுது. வலிக்குமால்-துணிகின்றது; ஆல், அசை. ஐயவென்றதும் நீண்ட தோளவனே யென்றதும் சீவகனை நோக்கி; விளி. நிறையிலேன்-மனமழிந்தேன். "அஞ்சன்மின்யாவிரும்" (*பெருங்.3. 27:195*) என்றாற்போல முதலில், 'தீண்டு' என்றாள். தேனின்-தேன்போலுமினிய சொல்லால். இதுமுதல் இருபத்திரண்டு பாடல்கள்கேமசரியின்கூற்று.

இப்பொழுது உடம்பினைக் கைவிட்டுப்போகத் துணியாநின்றது; ஆதலின், நிறையழிந்தேன்; இனித் தீண்டுவந்தென மிழற்றினா ளென்க.

'தீண்டுவந்து' என்றாள், [1]'கண்டேன்சீதையை' என்றாற்போல. *(98)*

1510. கனிகொள் காமங்க லந்துயி ரொன்றலின்
இனியர் மங்கைய ரென்பது கூறுவாய்
பனிகொண் மாமதி போற்பசப் பூரயான்
தனியா ளாவது தக்கது வோசொலாய்.

(இ-ள்.) மங்கையர், அன்பு கனிதல்கொண்ட வேட்கை தம்மிற் பொருந்தி உயிர் ஒன்றுபடுமிடத்து இனியராயிருப்பர்; அத்தன்மை யில்லாதவிடத்து இனியரல்லரென்பது முன்பு கூறுகின்ற நீ யாம் இங்ஙனம் ஒன்றி ஒழுகுகின்ற நாளிலே பனி மூடிய மதிபோற் பசக்கும்படி யான் தனிப்பது நினக்குத் தக்கதோ? கூறா யென்றாளென்க. *(99)*

1511. கழலு நெஞ்சொடு கைவளை சோருமாற்
சுழலுங் கண்களுஞ் சூடுறு பொன்னென
அழலு மேனியு மாற்றலெ னையவோ
நிழலி னீப்பருங் காதலு நீத்தியோ.

(உரை.) [1]"கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்" *(கம்ப. திருவடி.58.)*

1510. கனிகொள் காமம்-கனிதல்கொண்ட வேட்கை. உயிரொன்றலின் இனியர்-இருவர் உயிரும் ஒன்றுபடுமிடத்து இனியராயிருப்பர். மங்கையர், இனியர் என்பது கூறுவாய்; கூறுவாய்-முன்பு கூறுகின்ற நீ; என்றது சீவகனைநோக்கி; விளி. பனிகொள்மாமதியைப்போல்பசப்பூர; "செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோல், மையில் வாண்முகம் பசப்பூரும்மே" *(கலி.7: 7-8)*; பசப்பூர-பசப்படையும்படி. தனியளாவது-தனித்திருப்பது. தக்கதுவோ-தக்கதோ.

1511. கழலும் நெஞ்சோடு-உன்னிடத்தே செல்கின்றதொரு நெஞ்சுடனே. சோரும்-கழலும். கண்களும் சுழலும் என மாறுக. மேனியும் பொன்னென அழலும் என மாறியியைக்க; அழலும்-கொதிக் கின்றது. ஆற்றலென்-பொறுக்ககில்லேன். நிழலைப்போல்நீத்தற்கரிய காதலையும் நீத்தியோ என்க; நீத்தியோ-கைவிட்டாயோ.

(இ-ள்.) ஐயனே! போகின்றதொரு நெஞ்சோடே வளையும் போகா நின்றது; கண்களும் பரந்து பாவாநின்றன; மேனியும் உருகுகின்ற பொன்னென அழலாநின்றது; ஆதலின் ஆற்றலேன்; யான் இங்ஙனமாகவும், நீ நிழல்போல நீத்தற்கரிய காதலையும் கைவிடுதியோவென்றாளென்க.

ஐயவோ: ஓ, இரக்ககுறிப்பு. நீத்தியோ: ஓகாரம், வினா. (100)

1512. திருந்து மல்லிகைத் தேங்கமழ் மாலையான்
பரிந்து சூடினும் பூங்கொடி நுண்ணிடை
வருந்து மான்மட வாயெனும் வஞ்சநீ
கரிந்தி யானையக் காண்டலும் வல்லையோ.

(இ-ள்.) மல்லிகைமாலையை யான் விரும்பிச்சூடினும், 'இடைமுரியு மென்றறியாத பேதாய்! நினதுநுண்ணிடை வருந்தா நிற்குமே' என்றுகூறும் பொய்யைவல்லாய்! யான் கருகி நையக் காணுதலும் நீவல்லையோ? என்றாளென்க.

ஓகாரம், வினா. (101)

1513. தொண்டை வாயிவ டொய்யில்வ னமுலை
கண்டு தேவர்க னிபவென் றேத்துவாய்
வண்டு கூறிய வண்ணம றிந்திலேன்
விண்டு தேன்றுளிக் கும்விரைத் தாரினாய்.

(இ-ள்.) வாயினையும் முலையினையுமுடைய இவளைப் படைத்தபொழுது, அயனார்தாங் கண்டு, உலகைப்படைத்த நாமே அதனையழிப்பதோருருவையும் படைத்தோமேயென்று வருந்துவரென்று முன்னிலைப்புறமொழிகூறிப் புகழாநின்றவனே! தாரினாய்! நீ வண்டைக்கூறிய தன்மையை யானறிந்திலேன்; அறியின், இங்ஙனம் விடேனென்றாளென்க.

1512. மாலையை யான் புரிந்து சூடினும்; புரிந்து-விரும்பி. மடவாய், பூங்கொடிபோலும் உன் நுண்ணிடை வருந்துமால் எனும் வஞ்ச என மாறியியைக்க; வருந்துமால்-வருந்தும்; ஆல், அசை. வஞ்ச-பொய் கூறுபவனே; என்றது சீவகனை. யான் கரிந்து நையக் காண்டலும் நீவல்லையோஎனமாறியியைக்க; கரிந்து-கருகி.

1513. தொண்டைவாயினையும்தொய்யிலெழுதியவனமுலையை யுமுடைய இவளைத் தேவர்கண்டு கனிபவென்று ஏத்துவாய் என மாறியியைக்க; தொண்டைக் கனிபோலும்வாய். 'இவள்' என்றது கேமசரியை. தேவர்-பிரமன். கனிப-உலகத்தை அழிப்பதோர் உருவத்தைப்

தேவரென்றது, [1]ஒருவரைக்கூறும் பன்மைக்கிளவி; ''மண்மேற், றேவரென் றேயிறுமாந்து" (*திருவா.* திருச்சத. 4) என்றார்பிறரும். இனி, இவள் வாயையும் முலையையுங்கண்டு தெய்வமகளிர் வருந்துவரென்றுமாம். *(102)*

1514. முலைவைத் ததடத் திடைமுள் கலுறிற்
றலைவைத் துநிலத் தடிதை வருவாய்
சிலைவித் தகனே தெருளே னருளாய்
உலைவித் தனையென் னுயிர்கா வலனே.

முலைவைத்த தடம்-யாம்பிறந்தவிடமும் சிறிதுகிடக்கவேண்டு மென்று முலைதான் அருள்பண்ணிவைத்த தடம்; இது கொண்டு கூறிற்று; "எஞ்சுற்ற மென்றிரங்கா தாகமெல்லாங் கவர்ந்திருந்து" (*சீவக.2502*) என்பமேலும். இருவரும் முன்பு உறாதிருத்தலின் மையின், உறினெனவே முன்பு ஊடறீர்த்துக்கூடநினைக்கினென்பது பெற்றாம். நின் [1]வளைவெல்லம் வருத்தமாயிற்றென்பது தோன்ற, 'சிலைவித்தகனே' என்றாள். எவனென்னும் வினா என்னென நின்றது.

(இ-ள்.) சிலைவித்தகனே! உயிர்காவலனே! நீ கூறிய தடத்திடையிலே ஊடறீர்த்துக் கூடநினைக்கின், தலையை நிலத்தே வைத்து. அடியைத்தடவுகின்றநீ இப்பொழுது சலிப்பித்தாய்; இதற்குக் காரணம் தெளிகின்றிலேன்; அதற்குக் காரணமென் னென்று அருளிச்செய்யாயென்றாளென்க.

வைத்தநிலம் பாடமாயின், காலைவாங்கினால் அந்நிலத்தில் அடியைத்தைவருவாயென்க. *(103)*

படைத்தோமேயென்று வருந்துவர். (*பி-ம்.*) 'கனல்பவென்று.' ஏத்துவாய் என்றது சீவகனைநோக்கி; விளி. தாரினாய், வண்டைக்கூறிய வண்ணம் அறிந்திலேன் என மாறியியைக்க. தாரினாய் என்றது சீவகனை; விளி. சீவகன்வண்டைப்பார்த்துக்கூறியது: *சீவக.1502.*

(*உரை.*) [1]*தொல்.* கிளவி.27

1514. தடம்-உயர்ந்தஇடம். முள்கலுறுறின்-முயங்கநினைத்தால். தைவருவாய்-தடவுவாய். உலைவித்தனை-இப்பொழுது என்மனத்தைச் சலிப்பித்தாய். தெருளேன்-நீ என்னைப் பிரிந்ததற்குக் காரணத்தை அறியேன். அருளாய்-பிரிவிற்குக் காரணம் என்னென்று கூறுவாயாக. சிலைவித்தகனே, உயிர்காவலனே, தடத்திடை முள்கலுறின், தலையை நிலத்தே வைத்து அடி தைவருவாய், உலைவித்தனை, தெருளேன் அருளாய் என மாறிமுடிக்க.

1515. கடனித் திலம்வைத் தகதிர்ம் முலையின்
இடனெத் துணையத் துணையும் மெழுதி
உடனொத் துறைவா னுழைவா ரலனேல்
மடனொத் துளதென் னுயிர்வாழ் வதுவே.

(இ-ள்.) வடமணிந்தமுலையினாலே தன்மார்பிடம் எவ்வளவுண்டு அவ்வளவும் யானெழுத, என்னுடனே ஒத்துறைகின்றவன் இனி என்னிடத்திலே வாரானாயின், என்னுயிர் வாழும் நிலைமை முற்பட்ட அறியாமையையொக்குமென்றாளென்க.

எழுதி-எழுத. அது, வண்டைக்கூறியதனைத் தான் அறியாதிருந்தது. ஒத்துளது, ஒருசொல். [1]முலையெங்கும் தொய்யிலெழுதியுறைவானென்றுமாம். (104)

1516. பெறுமன் பினளென் பதுபே சினலால்
அறுமன் பினளென் றறைவா ரிலையால்
இறுமென் பொடினைந் துநைவேற் கருளி
நறுமென் கமழ்தா ரவனே நணுகாய்.

கமழ்தார், பெயர்மாத்திரை.

(இ-ள்.) நறிய தாரவனே! நீ நிகழ்த்தின நிலைமைகண்டு, என் சுற்றத்தார் இவள் நாடோறும் பெறுமன்பினளென்பது பேசினன்றித் தேயுமன்பினளென்று கூறவாரில்லை; உருகுமென்போடு வருந்திநைவேற்கு இன்னும் அருளி நணுகாயென்றாளென்க. (105)

(உரை.) [1]வளைவு-பணிவு; என்றது, தலைவைத்து நிலத்தடிதைவந்ததை; "வில்வணக்கந், தீங்கு குறித்தமை யான்" (குறள், 827.)

1515. நித்திலம் வைத்த-முத்துமாலையை யணிந்த. முலையினால் இடன் எத்துணையுண்டோ அத்துணையும் எழுதி என்க. இடனென்றது சீவகனுடைய மார்பிடத்தை. எழுதி-எழுத; எச்சத்திரிபு. உடன் உறைவான்- என்னுடன் தங்குகின்றவனாகிய சீவகன். உழைவாரலனேல்-என்னிடத்து வரவில்லை யானால். என் உயிர் வாழ்வது, மடனொத்துளது என மாறியியைக்க; வாழ்வதுவே-வாழ்கின்ற அந்நிலைமை; ஏ, அசைநிலை. மடனொத்துளது-அறியாமையை ஒக்கும்.

(உரை.) [1]முலைமுழுதும் தன் கண்களால் எழுதி யெனலுமாம்; சீவக.687, அடிக்.

1516. பெறும் அன்பினள் என்று-என்னிடத்து நீ காட்டிய அன்பினாலே, என் சுற்றத்தார் என்னை, நாள்தோறும் பெறுகின்ற அன்புடையவள்என்று. பேசினலால்-கூறுவதல்லாமல். அறும்அன்பின

1517. நுனசி றடிநோ வநடந் துசெலேல்
எனதா வியகத் துறைவா யெனுநீ
புனைதா ரவனே பொயுரைத் தனையால்
வினையே னொழியத் தனியே கினையே.

(இ-ள்.) தாரவனே! இப்பொழுது தீவினையையுடைய யானிருப்ப நீ தனியே ஏகினாயாதலின், முன்பு, எனது ஆவியகத்தேயுறைவாய்! நின்னுடைய சீறடிநோவ நடந்துதிரியாதே கொள்ளென்று கூறுநீ பொய்யை யுரைத்தாயென்றாளென்க. (106)

1518. பருமுத் துறையும் பணைவெம் முலைநின்
திருமுத் தகலந் திளையா தமையா
எரிமொய்த் தனலும் மிகல்வே லெரிபுண்
மருமத் தனலும் வகைசெய் தனையே.

அவன் முத்துவடந்தங்கும் பெருத்த விரும்பியமுலையென்று, அவற்றைப் பின் பிரிதல்வன்மையின், அவன் கருத்துவேறாக ஈண்டுக் கூறினாள்: [1]முத்து-கண்ணீர்; பணை-பிழைத்தல்; வெம்மை-காமத் தீயாலே வெவ்விதாதல்; கண்ணீர் தங்கும் யான்பிழைக்கும் வெவ்விய முலையென்று கொள்க.

ளென்று-குறையும் அன்புடையவள் என்று. அறைவாரிலையால்-கூறுவாரில்லை; ஆல், அசை. இறும் என்பொடு-உருகுகின்ற எலும் புடனே. இனைந்து-வருந்தி. நைவேற்கு-மனமழிகின்ற எனக்கு. அருளி-அருள்செய்து. அருளி நணுகாய் என இயைக்க. தாரவனே என்றது சீவகனை; விளி.

1517. நுனசீறடி-உன்னுடைய சிறிய பாதம்; நுன்: திசைச்சொல்; *சீவக.324*, ந. செலேல் எனும்-செல்லாதே யென்று கூறுகின்ற. வினையேன் ஒழிய-தீவினையையுடையேனாகிய யான் தனித் திருக்கும்படி. தாரவனே, வினையேன் ஒழிய தனியேகினையாதலின், எனது ஆவியகத்து உறைவாய்; நுனசீறடி நோவநடந்து செலேல் எனும் நீ பொய்யுரைத்தனை என மாறிமுடிக்க.

1518. முத்து-முத்தமாலை. அகலம்-மார்பு. திருமுத்து-திருமகன் சேரும் எனலுமாம்; முத்துதல்-சேர்தல்; *சீவக.504*, ந. திளையாதமையா-முயங்காமல் ஆற்றமாட்டா. மருமத்து எரிபுண்ணில் வேல் அனலும் வகை செய்தனையே என மாறியியைக்க; மருமம்-உயிர்நிலை. அனலும் வகை-எரியும்தன்மையை. எரிபுண்ணில்வேலிட்டதன்மை: "வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால்", "வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்போல்" (*கலி.83: 30, 84; 30,120: 17*) "தழலுறு புண்மேற் கருவி பாய்ந்தென"(*பெருங்.4.13:130*)

(உரை.) [1]"பூப்போ லுண்கண் புலம்புமுத் துறைப்ப (*முல்லைப்.23.*)

(இ-ள்.) நீ கூறுகின்றபொழுதே பின்பு இவையுளவாமெனக் கருதிக் கூறிய முலைகள், தம்முன்னே நின்று நின்னகலம் முயக்கத்தைக் கொடாதே நிற்றலின், அதனை முயங்காமையால் ஆற்றுகின்றனவில்லை; ஆதலின்நீ மருமத்திடத்து முன்பே தீப்பட்டதொரு புண்ணிலே காய்ந்தவேல் நின்றெரியும் தன்மையைச் செய்தாயென்றாளென்க.

முன்னர் முயங்கிப் பிரிந்தபிரிவு புண்ணிற்கும், இப்பொழுது முன்னின்று முயக்கங்கொடாதநிலை வேலிற்குமுவமை. இத்துணையும் [2]எதிர்பெய்துபரிதல். "உடம்பு முயிரும் வாடியக் கண்ணும்" *(தொல். பொருளியல், 9)* என்னுஞ் சூத்திரவிதியால், [3]முலையை இங்ஙனங் கூறினாள். *(107)*

1519. புனமா மயிலே பொழிலே புனலே
வனமார் வழையே வரையே திரையே
இனமா மணிசூ ழெரிபூ ணவனைத்
துனயான் பெறுகோ தொழுதே னுரையீர்.

(இ-ள்.) மயில்முதலியவற்றை விளித்து, நும்மைத்தொழுதேன்; இனி யான் பூணவனை இன்னும சேரப்பெறுவேனோ? பெறுவேனாயின், அவனிருக்கின்றவிடத்தைக் கூறீரென்றாளென்க. *(108)*

1520. கொடுவெஞ் சிலைவாய்க் கணையிற் கொடிதாய்
நடுநா ளிரவின் னவைதான் மிகுமால்
நெடுவெண் ணிலவின் னிமிர்தேர் பரியா
தடுமால் வழிநின் றறனே யருளாய்.

நிலவின்நிமிர்தேர்-நிலவினையுடைய மதி; அது வட்டத்தால் தேருருள்போறலின், தேரென்றாள்.

---

[2] *சீவக.1379,* அடிக். [3]'காதும் ஓதியும் முதலியன கூறப்பெறா; கண்ணும் தோளும் முலையும்போல்வன புணர்க்கப்படும்' *(தொல். பொருளியல், 8, ந.)*

1519. புனம்-தினைப்புனம். வனமார்-காட்டில்பொருந்திய. வழை-சுரபுன்னை. திரை-கடல்; ஆகுபெயர். இனம்-தொகுதியாகிய. மாமணி-பெரியமணி. எரி-விளங்குகின்ற. பூணவனை:சீவகனை. தொழுதேன், யான், பூணவனைத்துனப்பெறுகோ, உரையீர் எனமாறியியைக்க; துனப்பெறுகோ-அடையப்பெறுவேனோ; தன-துன்ன; இடைக்குறை.

1520. கொடுவெஞ்சிலைவாய்க்கணை-வளைந்தவெம்மையான வில்லிடத்துள்ளஅம்பு. கணையினும்கொடிதாகி. நாள்நடுஇரவின்என

(இ-ள்.) கணையிலுங் கொடிதாய் இரவுசெய்கின்ற வருத் தந்தான் மிகா நின்றது; மதி, பிரிந்திருத்தற்கு இரங்காதே தானும் அடாநின்றது; இவ்வளவுக்கு என்கூற்றிலே நின்று, அறக்கடவுளே! அருளாயென்றாளென்க. (109)

1521. கயலா லிவையென் றுகவிழ்ந் துகிடந்
தயலே னறியா மையுரைத் ததெலாம்
இயலா ததுவோ வினியேற் கினியீர்
உயலா வதுகண் மலர்கா ளுரையீர்.

கிடந்து-கிடக்க. அவசமாக்கித் தன்னைக் கூடாமையின், 'அயலேன்' என்றாள். உரைத்ததனை; 'பொன்னுரைத்தது' என்றாற் போல அவன்செய்த தொழிலென்றுகொள்க. அது, சொல்லிற்றெல்லா மென்றாற்போலவு நின்றது. இனியீர், இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

(இ-ள்.) அவன், இக்கண்கள் கயலாயிருந்தனவென்று நும்மைப் புகழ்தலின், அதற்கு நீர் அன்புற்றுக்கிடக்க, அயலேனாகிய யான் அறியாமல் நுமக்குக் கூறியதெல்லாம் பிரிவையோ? [1]கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லையென்று நும்மிடத்து இனியே னாகிய எனக்கு இனியீரா யிருந்தீர்; நும்மை அவன் புலால் நாறுகின்ற கயலென்று புகழப் போக்குடன்பட்டீர்; யான், கண்மலர் காளெனப் புகழா நின்றேன்; இனி உய்யலாம்வழி உரையீரென்றாளென்க. (110)

மாறியியைக்க. இரவின் நவைதான்-இரவு செய்கின்ற வருத்தந்தான். நிலவினையுடைய நிமிர்தேரென்றது சந்திரனை. பரியாது-எனக்கு இரங்காமல். அடுமால்-என்னை வருத்தும்; ஆல்; அசை. வழிநின்று-என்பக்கமாக நின்று. அருளாய்-அருள்செய்வாயாக.

1521. இவை கயலால் என்று-இக்கண்கள்கயல்மீன்களாயிருந்தன வென்று புகழ்ந்து கூற; ஆல்:அசை. கவிழ்ந்து கிடந்து-நீர் அன்புற்றுக் கிடக்க; கிடந்து-கிடக்க; எச்சத்திரிபு. அயலேன்-அயலேனாகிய யான். உரைத்ததெலாம்-சீவகன்கூறியதெல்லாம். இயலாததுவோ-இப்பொழுது பிரிந்ததாகிய பிரிவைப்பற்றித் தானோ? இனியேற்கு இனியீர்-உங்களுக்கு இனியோனாகிய எனக்கு இனியவராயுள்ளீர்; என்றது கண்களை. கண் மலர்காள், உயலாவது உரையீர் எனமாறுக; உயலாவது-யான்பிழைக்கும்வழியை.

(உரை.) [1]"கண்ணீற் சிறந்த வுறுப்பில்லை" (நான்மணிக்.56.)

1522. நெறிநீர் வளையு நிழனித் திலமும்
பொறிநீ ரபுனைந் தெழுதிப் புகழும்
வெறிதா ரவனெவ் வழியே கினனீர்
அறிவீ ருரையீ ரமர்தோ ளிணைகாள்.

நெறித்தநீர்-கடல்.

(இ-ள்.) அவனினைவையமர்ந்த தோளிணைகாள்! பொறித்தாற் போலும் தன்மையவாக வளையையும் முத்தையுமணிந்து [1]கரும்பையுமெழுதி உம்மைப் புகழும் மணத்தையுடைய தாரவன் எவ்விடத்தே போயினான்? முயக்கத்தை நெகிழ்ந்து போகவிட்ட நீர் அவன் போன விடம் அறிவீர்; நும்மை இன்னும் யான் புகழ்தற்கு அவ்விடத்தைக் கூறீ ரென்றாளென்க. (111)

1523. இழுதார் சுடர்வே லிளையா னகலத்
துழுதீ ருடன்வெம் முலைகாள் வயிரத்
தொழுவாய் விடையைத் தொடர்கிற் றிலிரென்
றழுதா டடமா கவணங் கிழையே.

ஓரிடத்தும் பற்றின்றி யிருத்தலின், விடை. முறித்தற்கா காமையின், 'வயிரத்தொழு' என்றாள்.

1522. நெறிநீர்-கடல். நிழல்-ஒளி. பொறிநீரவாகிய வளையையும் நித்திலத்தையும் புனைந்து என மாறியியைக்க; பொறிநீர-பொறித்தாற் போலும் தன்மையனவாக. எழுதி-தோள்மேல் கரும்பையும் முலையின் மேல் தொய்யிற் கொடி முதலியவற்றையும் எழுதி; "நெடுமென்றோட், பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற், றொய்யி லெழுதவும் வல்லன்" (*கலி.143; 31-3.*) வெறி-வாசனை. தாரவன்: சீவகன். 'நீர்' என்றது தோள்களை. அறிவீர்-அவன்போன இடத்தை அறிந்துள்ளீர். அமர்தல்-விரும்புதல்.

1523. இழுது ஆர்-நெய்பூசிய; இழுது-நெய்; *சீவக.445.* வேலினையுடைய இளையானகலத்து; இளையான்: சீவகன். அகலம்-மார்பு. உழுதிரென்றது, நகில்களை. உழுதல்-முயங்குதல். உடன்-அவ்வுழுதலுன் தொழுவாய்-தொழுவிடத்து. விடையை-ஏறுபோல்வானாகிய சீவகனை. "வையைத் தொழுவத்துத் தந்து வடித்திடித்து, மத்திகை மாலையா மோதி யவைத்துத், தொடர்ந்தே மெருது தொழில்செய்யா தோட, விடுங்கடன் வேளாளர்க் கின்று" (*பரி.20:60-63.*) தொடர்கிற்றிலிர்-பிணித்திலீர். தடமாக அழுதாள்; தடமாக-கண்ணீர் ஒரு தடாக மாகும்படி; *சீவக.830.* அணங்கிழை: எழுவாய்.

(மேற்.) அடி. 4: *நன். பொது. 5, மயிலை; இ-வி. மேற்படி.35.*

(இ-ள்.) அணங்கிழை, முலைகாள்! இளையானகலத்தே சேரச்சின்னா ளுழுதநீர் அவ்வுழவின்பயனை முற்றப்பெற்றுவிடு மளவும் போகாதபடி அவனைத் தொழுவாய்ப் பிணித்திலீர்; நுமக்கும் அஃதரிதாயிற்று; இனி யான் செய்வதென்னென்று தடமாக அழுதாளென்க. (112)

1524. தகைவா டியதன் னிழல்கண் ணுகுநீர்
வகைவா டிவருந் தியழு வதுகண்
டகையே லமர்தோ ழியழே லவரோ
பகையா பவரென் றனள்பான் மொழியே.

(இ-ள்.) பான்மொழி, தானழுத கண்ணீரிலே தோற்றின தன் அழகு கெட்ட நிழல் வாடி வருந்தி அழுவதனைக்கண்டு, எனக்கு அன்பமர்ந்த தோழி! நீ வருந்தாதேகொள்; அழுவதுஞ்செய்யாதே கொள்; முடிவில் அவர் நமக்குப் பகையாவரோவென்று ஆற்று வித்தாளென்க.

ஓகாரம், எதிர்மறை. இனிப்பளிங்கிற்றோற்றியநிழலுமாம். (113)

1525. வெறிமா லைகள்வீழ்ந் துநிலம் புதையப்
பொறிமா லைபுனை நிழல்கா ணலளாய்
நெறிநா டியபோ யினணீ டினள்கண்
டெறிவால் வளைகொண் டுவரும் மினியே.

பொறிமாலை-விதியை இயல்பாகவுடையாள்; பெயர்.

1524. பான்மொழி: கேமசரி. தகைவாடிய-அழகு கெட்ட. அமர் தோழி-அன்பு பொருந்திய தோழி; என்றது தன் நிழலைநோக்கி. அகையேல்-வருந்தாதே. அழேல்-அழாதே. அவர்-சீவகன். ஆபவரோ-ஆவாரோ; ஆகாரென்றபடி; ஓ, எதிர்மறை. பான்மொழி, கண்ணுகு நீரில் தன்தகை வாடிய நிழல், வகை வாடி வருந்தி அழுவது கண்டு, அமர்தோழி, அகையேல் அழேல், அவர் பகையாபவரோவென்றனள் எனமாறி முடிக்க.

1525. வெறி-வாசனை. நிலம்புதைய-கண்ணீரையுடைய நிலத்தே மறைதலால். பொறிமாலை-ஊழ்வினையை இயல்பாகவுடைய கேமசரி. நிழல்-நிழலாகிய தோழியை. நெறிநாடிய-சீவகன்சென்ற வழியைத் தேடுதற்கு. நீடினள்-தாமதித்தாள். இனி, கண்டு எறிவளை கொண்டுவரும் என மாறியியைக்க. கண்டு-சீவகனைப் பார்த்து. எறிவளை-அறுக்கப்படும் வளை; *சிலப்.7:12,* அரும்பத. வரும்-வருவாள்.

(இ-ள்.) தன்தலையின்மாலைகள்வீழ்ந்து கண்ணீரையுடைய நிலமறைதலின், பொறிமாலை, அந்நிழலாகிய தோழியைக் காணாளாய், அவள், அவன் போனவழியைத் தேடுதற்குப் போனாள்; நீட்டிப் பதுஞ் செய்தாள்; இனி அவனைக்கண்டு வளையைக்கொண்டு வருவாளென்றாளென்க.

எனவே அவனைத்தான்கொண்டுவருமென்றாளாம். *(114)*

1526. மடமா மயிலே குயிலே மழலை
நடைமா ணனமே நலமார் கிளியே
உடனா டுமெனை யனையென் றுருகாத்
தொடையாழ் மழலை மொழிசோர்ந் தனளே.

நலமார் மழலைக்கிளி.

(இ-ள்.) யாழ்போலு மழலைமொழியையுடையாள், மயில் முதலியனவற்றை விளித்து, என்னுடனே விளையாடும் என் ஐயனையென்றவளவிலே, உருகி, அவற்றிற்குக்[1] கூறுகின்ற காரியத்தை மறந்தாளென்க. 'ஐயனை' என்னும் இரண்டாமுருபிறகு, 'தேடுமின்' என்னும் வினைவருவிக்க. *(115)*

(வேறு)

1527. *(1)* மல்லுறை யலங்கன் மார்பன்
பிரிவெனு மெரியுள் வீழ்ந்து
கல்லுறை நாகு வேய்த்தோட்
கதிர்மணி முறுவற் செவ்வாய்

1526. மழலை மொழியையுடைய நடைமாண் அனமே எனலுமாம்; நடைமாண்-நடையினால் மாட்சிமைப்பட்ட. அடி.: 1-2: "மணிக்கண் மஞ்ஞையு மழலை யன்னமும்.............கருங்குயிற் பெடையு, ...கிளியும்" *(பெருங்.2. 15:28-30.)* உடன் ஆடும்-என்னுடன் விளையாடும். ஐயனை: சீவகனை. என்று-என்று சொல்லி. உருகா-மனமுருகி. தொடை-நரம்பு. யாழ்போலும் மழலை மொழி; கேமசரி. சோர்ந்தாள்-மயில் முதலியவற்றிற்குக்கூறும்காரியத்தை மறந்தாள். இக்கவியும் இதன்பழைய உரையும் மிக இன்புறற்பாலன.

(உரை.) [1]கூறுகின்ற காரியமாவது, 'தேடுமின்' என்றது.

1527. மாதர், மார்பனது பிரிவெனும் எரியுள் வீழ்ந்து வெந்தனளாய்க்கிடப்பநோக்கி, இரங்கி நின்றுரைக்கும் இல்லுறை தெய்வம் என மாறியியைக்க. மல்லுறை-மற்றொழில் பொருந்திய. மல்லுறை மார்பன், அலங்கலையுடைய மார்பனென்று தனித்தனிப் பிரித்தி

வில்லுறை புருவ மாதர்
வெந்தனள் கிடப்ப மின்றோய்
இல்லுறை தெய்வ நோக்கி
யிரங்கிநின் றுரைக்கு மன்றே.

1528. (2) புண்ணவாம் புலவு வாட்கைப்
பொலன்கழற் புனைந்து பைந்தார்க்
கண்ணவாம் வனப்பி னானைக்
காமனே கண்ட போழ்தும்
பண்ணவாம் பவளச் செவ்வாய்ப்
படாமுலைப் பரவை யல்குற்
பெண்ணவா நிற்கு மென்றாற்
பிணையனாட் குய்த லுண்டோ.

1529. (3) கடத்திடைக் கவளந் தேனெய்
கனியைத்தோய்த் தினிய துற்றத்
தடக்கையாற் கொடுத்துப் புல்லுந்
தவழ்மதக் களிறு நீங்கின்

யைக்க; மார்பன்: சீவகன். பிரிவெனும் எரி; "பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங்காடு" (*கம்ப. நகர்நீங்கு. 226.*) கல்-மலை. நாகுவேய்-இளைய மூங்கில். வில்உறை-வில்லின் தன்மை பொருந்திய. தோளையும், முறுவலையும், செவ்வாயையும், புருவத்தையுமுடைய மாதர் என்க; மாதர்: கேமசரி. மின்தோய்-ஒளிபொருந்திய. நோக்கி-கேமசரியைப் பார்த்து. இரங்கி-வருந்தி.

1528. புண்ணை அவாவும் வாள்; புலவு, வாளுக்கு அடையாய் நின்றது. பொலன்கழல்-பொன்னாலாகிய வீரக்கழல். கண்அவாம்-பார்ப்பவருடைய கண்கள் விரும்புகின்ற. கையினையும், கழலி னையும், தாரினையுமுடைய, கண் அவாவும் வனப்பினான் என இயைக்க; வனப்பினான்: சீவகன். பண்அவாம்-இராகம் விரும்புகின்ற; இதன்பின் 'மொழி' என ஒருசொல் வருவிக்க. பண்அவாவும் மொழி யினையும், செவ்வாயையும், முலையையும், அல்குலையுமுடைய பெண் என்க. பெண் அவாநிற்கும்-பெண்மைத் தன்மையை விரும்பும் ஆசை மனத்தில் நிற்கும். காமனும் பெண்மையை விரும்பும் வனப்பினான்: "ஆடவர் பெண்மையை யவாவுந் தோளினாய்" (*கம்ப. தாடகைவதை. 24.*) பிணையனாட்கு-பெண்மான்போன்ற கேமசரிக்கு. உய்தல்-பிழைக்குந்தன்மை.

1529. கடம்-காடு. தேனெய்யிற் கனியைத் தோய்த்து இனியவாகிய கவளத்தைத் துற்ற என மாறியியைக்க; துற்ற-உண்ணும்படி. புல்லும்-தழுவுகின்ற. களிறு-ஆண் யானை. நீங்கின்-பெண்யானையைவிட்டுப்

மடப்பிடிக் குய்த லுண்டோ
வாலடிக் குஞ்சி சூட்டும்
கொடைக்கையான் பிரிந்த பின்றைக்
கோதையாட் குய்த லுண்டோ.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(2) புண்ணை அவாவும் வாள். காமனே: ஏகாரம், பிரிநிலை. பெண்ணவாயும் பாடம்.

(இ-ள்.) மலையிடத்தேநின்ற இளைய வேய்போலுந் தோள் முதலியவற்றையுடைய மாதர் கணவன்பிரிவாகிய எரிக்குள்ளே வீழ்ந்து வெந்தனளாய்க் கிடந்தவளவிலே, அவளைநோக்கி வருந்தி நின்று கூறும் இல்லுறைதெய்வம், கைமுதலியவற்றையுடைய கண்ணவாவும் வனப்பினானைக் காமனேயுட்படக் கண்டபொழுதும் அவற்கு வாய்முதலியவற்றையுடைய பெண்டன்மையையெய்துவ தோராசை நெஞ்சிலேநிற்குமென்றால் இவட்குப் பிழைத்த லுண்டோ? தேனெய்யைக் கனியைத் தோய்த்தலாலே இனிய வாகிய கவளத்தைத் துற்றும்படி கையாலேகொடுத்துப் புல்லுங் களிறுநீங்கின், பிடிக்குக் கடத்திடை உய்யுந்தன்மை யுண்டாமோ? அதுபோல ஊடறீர்த்துப் புணரும் கொடைக்கையான் பிரிந்துபின்பு கோதையாட்குப் பிழைக்குந்தன்மையுண்டாமோ வென்று கூறிற்றென்க. *(116-8)*

1530. முயங்கினான் சொன்ன வண்டாய்
முகிழ்முலைத் தெய்வஞ் சேர
உயங்குவா ளுணர்ந்து கேள்வற்
கூனமும் பிரிவு மஞ்சி

பிரிந்தால். பிடிக்குக் கடத்திடை உய்தலுண்டோ என மாறி யியைக்க; உய்தல்-பிழைத்திருக்குந்தன்மை. அடிக்குஞ்சி சூட்டும்-ஊடலைத் தீர்ப்பதற்காகக் கேமசரியின் பாதத்திலே தன்தலையை அணிவிக்கின்ற. கொடைக்கையான்; சீவகன். கோதையாட்கு; கேமசரிக்கு. கேமசரிக்குப் பெண்யானையும், சீவகனுக்கு ஆண்யானையும் உவமை.

1530. தெய்வம்-இல்லுறை தெய்வம். கேள்வதற்கு: சீவகனுக்கு. ஊனம்-குறைபாடு; இங்கே பெண் பழி. பிரிவு-இறத்தல். என்ப போலும்-என்று கூறுவனபோன்ற. முயங்கினான்: சீவகன்; அவன் சொன்னவண்டு: *சீவக.1502*. தெய்வம் சேர எனஇயைக்க. உயங்குவாள்: கேமசரி; உயங்குதல்-வருந்துதல். இயங்குவான்நின்ற ஆவியை-உடலை விட்டுப் போதற்குத் துணிந்துநின்ற உயிரை. தெய்வம், கேள்வதற்கு

இயங்குவா னின்ற வாவி
தாங்கின ளென்ப போலும்
வயங்குபொன் னீன்ற நீல
மாமணி முலையி னாளே.

ஊனம்-பழி. பிரிவு-இறந்துபாடு. பொன்-பசப்பு.

(இ-ள்.) தெய்வம், நினது இறந்துபாடு நின்கேள்வற்கு ஊனமும் பிரிவு மாமென்று கூறுவதுபோலும், முயங்கினான்கூறிய வண்டாய்ச்சேர்தலின், முலையினாள், வருந்துகின்றவள், அதனைக் கண்டு உணர்ந்து அஞ்சிப் போதற்கு ஒருப்பட்டுநின்ற ஆவியைப் போகாமற்றாங்கினாளென்க.

அவன், "துணைவண்டு துஞ்சி னீயுந் துஞ்சுவை" *(சீவக.1502)* என்றதனை நினைத்து ஆற்றினாள்; தன் தெய்வத்தன்மையால் அதனைத் தெய்வம் நினைப்பித்தது. *(119)*

1531. வஞ்சவாய்க் காமன் சொன்ன மணிநிற வண்டு காணீர்
துஞ்சுவேன் றுயரந் தீரத் தொழுதகு தெய்வ மாவீர்
மஞ்சுதோய் செம்பொன் மாடத் தென்மனை தன்னு ளென்றாள்
பஞ்சிமேன் மிதிக்கும் போதும் பனிக்குஞ்சீ றடியி னாளே.

துணைவண்டையும் நெஞ்சாலேகருதி, 'வண்டுகாள்' என்றாள்.

(இ-ள்.) சீறடியினாள், காமன்சொன்னவண்டுகாள்! நீங்கள் இறந்துபடுவேனது துயரந்தீரும்படி என்மனைதன்னுள் தெய்வ மாவீராகவென்றாளென்க.

நும்மால் இறந்துபாடுநீங்கினேன்; இனி, இரங்காத நும்மைக் கண்டு இரக்கமுந்தீரும்படி இல்லுறைதெய்வமாயிருப்பீரென்றாள்; "இருக்குமே யிரங்க லின்றாய்" *(சீவக.1502)* என்றானாதலின். இது, தெய்வத்தன்மையாற் கூறுவித்தது தெய்வம். *(120)*

ஊனமும் பிரிவும் என்றுசொல்லுவனபோலும், முயங்கினான்சொன்ன வண்டாய்ச் சேர்தலின், முலையினாளாகிய உயங்குவாள், உணர்ந்து அஞ்சி, இயங்குவான்நின்ற ஆவியைத்தாங்கினாள்எனமாறிமுடிக்க.

1531. வஞ்சவாய்க்காமன்-பொய்கூறிய வாயையுடைய சீவகன். துஞ்சுவேன்-இறந்துபோவேனுடைய. தொழுதகு-வணங்கத்தக்க. மஞ்சு-மேகம். மாடத்தையுடைய என்மனை தன்னுள் பனிக்கும்-வருந்துகின்ற பஞ்சி......சீறடி: *சிற்.209.* சீறடியினாள்: கேமசரி. சீறடியினாள், வண்டுகாள், நீர் என்மனைதன்னுள் தெய்வமாவீர் என்றாள்எனமாறிமுடிக்க.

1532. நொந்தெடுக் கலாது வீங்கும்
வனமுலை நுசுப்பிற் றேய்ந்தோர்
பந்தெடுக் கலாத நங்கை
பால்கடை வெண்ணெய்ப் பாவை
வெந்துடன் வெயிலுற் றாங்கு
மெலிந்துக விளங்கும் வெள்ளி
வந்துவா னிட்ட சுட்டி
வனப்பொடு முடைத்த தன்றே.

வீங்குமுலையை எடுக்கமாட்டாது நொந்து தேய்ந்து வருந்து நுசுப்பாலே பந்தெடுக்கலாத நங்கையென்று அவளியல்புகூறினார்; 'வருந்தும்' எனவருவிக்க. இனி, [1]நுசுப்புப்போல்தேய்ந்தென்றுமாம்.

(இ-ள்.) நங்கை, ஈண்டு வெண்ணெய்ப்பாவை வெயிலுற்று உடனே வெந்தாற்போலே உகாநிற்க, வானுக்கிட்ட சுட்டிபோல வெள்ளிவந்து முளைத்ததென்க.

இறந்துபாடுநீங்கி வருந்தினாள். (121)

1533. எரிநுதி யுற்ற மாவி னிளந்தளிர் போன்று மாழ்கிப்
புரிநரம் பிசையிற் றள்ளிப் புன்கணுற் றழுத லாலே
அரிகுரற் கொண்ட பூச லகத்தவர்க் கிசைப்ப வீண்டித்
திருவிரி கோதை நற்றாய் நிப்புதி சேர்ந்து சொன்னாள்.

1532. முலையை எடுக்கலாது நொந்து தேய்ந்த நுசுப்பாலே ஓர் பந்தெடுக்கலாது நங்கை என மாறியியைக்க; எடுக்கலாது-தாங்க முடியாமல் நங்கை என மாறியியைக்க; எடுக்கலாது-தாங்கமுடியாமல். நங்கை: கேமசரி. பாலிலிருந்து கடைந்தெடுத்த வெண்ணெய். வெண் ணெய்ப்பாவை வெயிலுற்று உடன் வெந்தாங்கு மெலிந்துக என மாறியியைக்க; "வெயில் வெண்ணெய்ப் பாவைபோன் மெலிகின் றாரே", "வெண் ணெய்க்குன் றெரியுற் றாற்போன் மெலிந்துபின் னிற்கு மன்றே" (*சீவக.682, 1597*) வெந்தாங்கு-வெந்ததைப்போல. உக-கெட. வானுக்கிட்ட சுட்டி போலும் வனப்பொடு வெள்ளிவந்து முளைத்தது எனமாறியியைக்க. வான்-ஆகாயம். சுட்டி: நெற்றியில்அணிவது. வெள்ளி-சுக்கிரன். வெள்ளி முளைத்தது என்று விடியற்காலத்தை குறிப்பித்தது.

(*உரை.*) [1]"மென்ம ருங்குல்போல் வேறுள வங்கமு மெலிந்தாள்" (*கம்ப.காட்சிப்.3.*)

1533. எரிநுதி உற்ற-நெருப்பின் நுனியைச் சேர்ந்த. மா-மாமரம். எரியுற்ற தளிரின் மாழ்கி: *குறுந்.383:5*; மாழ்கி-மயங்கி. புரிநரம்பு இசை

[1]ஈண்டி-ஈண்ட.

(இ-ள்.) எரியைச்சேர்ந்ததளிர்போலே மயங்கித்தன்மிடற்றை நரம்போசையினின்றும் நீக்கி வருத்தமுற்று அழுதலாலே, அவ்வோசை அகத்திலுள்ளார்க்கு இசைப்ப, அவர் திரண்ட வளவிலே அவணற்றா யாகிய நிப்புதி அணுகி ஒருமொழி கூறினாளென்க. (122)

1534. விழுத்திணைப் பிறந்து வெய்ய வேட்கைவே ரரிந்து மெய்ந்நின்
றிழுக்கமென் றானு மின்றி யெய்திய தவத்தின் வந்து
வழுக்குத லின்றி விண்ணோன் வச்சிர நுதியி னிட்ட
எழுத்தனான் றந்த வின்ப மின்னுநீ பெறுதி யென்றாள்.

விண்ணோன் வச்சிரநுதியினிட்டவெழுத்தனான்-அயன்வச் சிரத்தாலிட்ட எழுத்துப்போலேதப்பாதவன்.

(இ-ள்.) உயர்ந்தகுடியிலேபிறந்து உண்மையிலேநின்று சன்மார்க்க நெறியில் தப்பொன்றுமின்றி வேட்கையாகிய பிறவியின் வேரையரிந்து நாம் முன்செய்த தவத்தினாலே எழுத்தன்னான் வந்து தந்தவின்பத்தை, வழுக்குதலின்றி இன்னும் நீயேபெறுவையென்றா ளென்க. (123)

யிற்றள்ளி-தன் கண்டத் தொலியை, முறுக்கிவிடப்பட்ட நரம்பை யுடைய யாழொலியினின்றும் வேறாகி நீக்கி. புன்கண்-வருத்தம். அரி குரற் கொண்ட பூசல்-கேமசரியது, அரித்து எழும் குரலாற் கொண்ட அழுகை. அகத்தவர்க்கு-வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு. இசைப்ப-ஒலித்தல் செய்ய. ஈண்டி-அகத்தவர்கள் கேமசரியிருக்குமிடத்தில் கூட; ஈண்டி-ஈண்ட. திருவைப் போன்ற நற்றாய், விரிந்த கோதையையுடைய நற்றாய்; நற்றாயாகிய நிப்புதி, சேர்ந்து-கேமசரியின் அருகே அடைந்து.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

1534. விழுத்திணை-சிறந்த குடியில். மெய்ந்நின்று இழுக்கம் ஒன்றானுமின்றி வேட்கைவேர் அரிந்து எனமாறியியைக்க; மெய்நின்று-உண்மையிலேநின்று. இழுக்கம்-தப்பு. ஒன்றானும்-சிறிதாயினும். வேட்கை வேர் அரிந்து-ஆசையாகிய வேரினை அறுத்து: *சீவக.409*, அடிக். எய்திய தவத்தின்-நாம் முன்செய்த தவத்தினால். விண்ணோன் வச்சிரநுதி யினிட்ட எழுத்தனான் வந்து தந்த இன்பத்தை வழுக்குதலின்றி இன்னும் நீபெறுதி என்றாள் எனமாறியியைக்க; விண்ணோன்: பிரமன். எழுத்தனான்: சீவகன். வச்சிரநுதியினிட்ட எழுத்து: *சீவக.544*, ந. வழுக்குதலின்றி-தப்புதலில்லாமல். இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் நிப்புதியின் கூற்று.

1535. பிறங்கின கெடுங்கள் யாவும் புணர்ந்தவர் பிரிவர் பேசின்
இறங்கின வீழு மேலா யோங்கிய வெண்ணில் யோனிப்
பிறந்தவர் சாவர் செத்தார் பிறப்பவே யென்ன நோக்கிக்
கறங்கிசை வண்டு பாடுங் கோதைநீ கவல லென்றாள்.

(இ-ள்.) கோதாய்! மேலாய்வளர்ந்தனதாழ்ந்து வீழும்; பிறந்தவரெல்லாரும் சாவர்; செத்தாரெல்லாரும் பிறப்பர்; இன்னுங் கூறின், மிக்க வனப்புக்களெல்லாம் ஒருகாற் கெடும்; அங்ஙனங் கெட்டாலும் பிரிந்தவர்களெல்லாரும் புணர்வரேயென்று பார்த்து நீகவலாதே கொள்ளென்றாளென்க.

பிறங்கினகள்யாவுமெனவும், [1]பிரிந்தவர்புணர்வரெனவு மாறுக. (124)

1536. எரிதலைக் கொண்ட காமத் தின்பநீர்ப் புள்ளி யற்றாற்
பிரிவின்கட் பிறந்த துன்பம் பெருங்கட லனைய தொன்றால்
உருகிநைந் துடம்பு நீங்கி னிம்மையோ டும்மை யின்றி
இருதலைப் பயனு மெய்தா ரென்றுயாங் கேட்டு மன்றே.

(இ-ள்.) காமத்திடத்துப் புணர்ச்சியாற்பெறுமின்பம் நீர்த்துளியை யொத்திருக்கும்; பிரிவாற்பிறந்த துன்பம் பெரிய கடலை யொப்ப தொன்றாயிருக்கும்; ஆதலின், இப்பிரிவாலே பெறுதற்கரிய மக்கள் யாக்கைநீங்குமாயின், இம்மையிலும் மறுமையிலும் செய்துகொள்ளு நன்மையுமின்றி, இரண்டிடத்துப் பெறும் பயனையும் பெறாரென்று உணர்ந்தார்கூறக்கேட்டிருப்போமல்லவோ? ஆதலின், இது தகாதுகாணென்றாளென்க. (125)

1535. பிறங்கினகள்யாவும்-மிக்க அழகுகளெல்லாம்; கள்:அசை. மேலாய் ஓங்கிய இறங்கின வீழும்; இறங்கின-தாழ்ந்தனவாய். பிறப்பு-பிறப்பார்கள். கவலல்-வருந்தாதே.

(உரை.) [1]விகுதிபிரித்துக் கூட்டுக; *பிரயோக.* 19, உரை.

1536. நீர்ப்புள்ளியற்றால்-நீர்த்துளியையொத்திருக்கும். கடலனைய தொன்றால்-கடலை ஒப்பதாயிருக்கும்; ஆல் இரண்டும் அசை. நீர்த்துளி சிறுமைக்கும், கடல் பெருமைக்கும் கூறப்பட்டன. உருகிநைந்து-பிரிவினாலே மனமுருகி வருந்தி. இம்மை-இப்பிறப்பு. உம்மை-மறுபிறப்பு. இன்றி-செய்து கொள்ளும் நன்மையில்லாமல். இருதலைப்பயன்-இம்மைப்பயனும் மறுமைப்பயனும். கேட்டுமன்றே-கேட்டிருப்போமல்லவோ.

1537. மன்னுநீர் மொக்கு ளொக்கு மானிட ரிளமை யின்பம்
மின்னினொத் திறக்குஞ் செல்வம் வெயிலுறு பனியி னீங்கும்
இன்னிசை யிரங்கு நல்யா ழிளியினு மினிய சொல்லாய்
அன்னதால் வினையி னாக்க மழுங்குவ தென்னை யென்றாள்.

(இ-ள்.) இனிய சொல்லாய்! மக்களிளமை மிகவும் நீர்மொக்குளையொக்கும்; அவரின்பம் மின்னையொத்துத் தோன்றி மாயும்; அவர்செல்வம் வெயிலைக்கண்டபனிபோல் நீங்கும்; ஆதலின், தீவினையினாக்கம் அப்படி வலிதாயிருக்கும்; இதற்குவருந்திப் பெறுவது என்னையென்று ஆற்றுவித்தாளென்க.

இசையொலிக்கும் யாழின் இளியென்னுநரம்பு. *(126)*

1538. பஞ்சிறை கொண்ட பைம்பொற்
கலைபுறஞ் சூழ்ந்து வைத்து
நஞ்சிறை கொண்ட நாகப்
படம்பழித் தகன்ற வல்குல்
வெஞ்சிறைப் பள்ளி யாக
விழுமுலைத் தடத்து வைகத்
தஞ்சிறைப் படுக்க லாதார்
தம்பரி வொழிக வென்றாள்.

பஞ்சு, ஆகுபெயர்.

1537. மானிடரது இளமைக்கு நீர் மொக்குகள்: "நீரிற் குமிழி யிளமை" *(நீதிநெறி.1)*; நீர்மொக்குகள் ஒக்கும்-நீர்க் கொப்புளம்போல் விரைவில் அழியும்; "துளிப்பெயன் மொக்குளி னொளித்த லஞ்சுவென்" *(பெருங்.1. 36:343.)* இன்பம் மின்னினைப்போல் இறக்கும்; இறக்கும்-தோன்றியவுடன் மறையும். மொக்குளும் மின்னும் உவமை: *சீவக.2754.* இரங்கும்-ஒலிக்கின்ற. யாழ் இளியினும்-வீணையினது இளியென்னும் நரம்பினொலியைக் காட்டிலும்; "இளிகொண்ட தீஞ்சொ லிளமா வெயிற்றி" *(பு-வெ.15.)* வினையின் ஆக்கம் அன்னதால்-தீவினையின் செயல் அத்தன்மையுடையது; ஆல், அசை. அழுங்குவது-வருந்துவது.

1538. பஞ்சு-ஆடை: ஆகுபெயர். இறைகொண்ட-தங்குதல் கொண்ட. கலை-மேகலை. புறம்சூழ்ந்து-புறத்தே காவலிட்டு. நஞ்சுவிடம். சிறைப்பள்ளியாக-சிறைச்சாலையாக. வைக-தங்கும்படி. தம் சிறைப்படுக்கலாதார்-தம்மால் அகப்படுத்தமாட்டாத மகளிர். பரிவு-வருத்தம். அல்குலால் புறஞ்சூழ்ந்துவைத்து முலைத்தடம்

(இ-ள்.) நஞ்சு குடிகொண்ட பாம்பினது படத்தைப்பழித்து அகன்ற, துகில் தங்கின, பைம்பொற்கலையையுடைய அல்குலாலே றத்தே காவலிட்டு வைத்து முலைத்தடந்தான் ஒருசிறைக்கோட்ட மாக அம்முலைத்தடத்தே தங்கும்படி தம்பாலே அகப்படுத்த மாட்டாத மகளிர் தம்முடைய வருத்தத்தைத் தவிர்வாராக வென்றா ளென்க.

இது, கேமசரி தன்னிலேகூறி ஆற்றினான்; தாய்கூற்று மென்பார். *(127)*

1539. வாசமிக் குடைய தாரான் வண்டினுக் குரைத்த மாற்றப்
பாசத்தா லாக்கப் பட்ட வாவிய ளல்ல தெல்லாம்
பேசினோர் பிணையன் மாலை பிசைந்திடப் பட்ட தொத்தாள்
தூசுலாம் பரவை யல்குற் றூமணிப் பாவை யன்னாள்.

(இ-ள்.) மணிப்பாவையன்னாள், வாசமுடைய தாரான் வண்டினுக்குக் கூறிய வார்த்தையாகிய பிணிப்பாலே அன்புமிக் குண்டாக்கப்பட்ட உயிரொன்றையுமுடையாள், அவ்வுயிரொழிய உடம்பு முழுவதும் நாம்சொல்லிற் பிசைந்து போகட்டதொரு கட்டுதலை யுடைய மாலையையொத்தாளென்க.

அல்லதெல்லாம் மாலையையொத்தாளெனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. எல்லாமென்றது ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்துநிற்றல், "பல்வழி நுதலிய" (தொல். பெயர்.32) என்றதனாற் கொள்க. *(128)*

பள்ளியாக வைகச் சிறைப்படுக்கலாதார் பரிவொழிக வென்றாள் என மாறிமுடிக்க.

(மேற்.) மு: சிலப். 8:45-71, அடியார்.

1539. தாரான்:சீவகன். மாற்றப் பாசத்தால்-வார்த்தையாகிய கயிற்றால். ஆக்கப்பட்ட-அன்பு மிகுதியால் உண்டாக்கப்பட்ட; நீங்காதபடி கட்டப்பட்ட எனவுமாம்; சீவக.1882, ந. அல்லதெல்லாம்-உயிரொழிய உடம்பெல்லாம். பேசின்-கூறுமிடத்து. பிசைந்திடப்பட்ட தொருபிணையல் மாலையை ஒத்தாள் என மாறியியைக்க; பிணையல்-கட்டுதல். தூசு-ஆடை மணியாற் செய்த பாவையன்னாள் என்றது கேமசரியை. பாவை யன்னாளாகிய ஆவியள், பிணையல் மாலையை ஒத்தாள் என மாறிமுடிக்க.

1540. பையர விழுங்கப் பட்ட பசுங்கதிர் மதிய மொத்து
மெய்யெரி துயரின் மூழ்க விதிர்விதிர்த் துருகி நையும்
மையிருங் குழலி னாடன் மைந்தனை வலையிற் சூழ்ந்து
கையரிக் கொண்டுங் காணாள் காளையுங் காலிற் சென்றான்.

(இ-ள்.) பாம்புதீண்டினமதியையொத்துப் பசந்து மெய் எரியுந் துயரத்திலே மூழ்கும்படி நடுநடுங்கி நெஞ்சுருகி நையுங் குழலினாள், தன்கணவனை வலைபோலே கையரிக்கொண்டு தேடியும் கண்டிலள்; அவனும் காலாலே நடந்து போனானென்க.

[1]அரா, விகாரம். காலின், காற்றுப்போலேயென்றுமாம். *(129)*

1541. காழகச் சேற்றுட் டீம்பால் கதிர்மணிக் குடத்தி னேந்தி
வீழ்தரச் சொரிவ தேபோல் விளங்கொளித் திங்கட் புத்தேள்
சூழிருட் டொழுதி மூழ்கத் தீங்கதிர் சொரிந்து நல்லார்
மாழைகொண் முகத்திற் றோன்றி வளைகடன் முளைத்த தன்றே.

1540. அரவால் விழுங்கப்பட்ட மதியத்தை ஒத்து; "பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப் பூர்ந்து" (*கலி.15:17*); "அரவுநுங்கு மதியி னுதலொளி கரப்ப" (*அகநா.313:7.*) எரியும் துயரத்தில். விதிர்வித்து-நடுநடுங்கி; (பி-ம்.) 'விதுவிதிர்த்து.' குழலினாள்: கேமசரி. தன்மைந்தன்-தன்கணவ னாகிய சீவகனை; மைந்தன்-கணவன்; "நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉம்" (*மணி.21:29*) என்புழி மகனென்பதுபோல. வலையின்-வலை யினைப்போல. கையரிக்கொண்டு சூழ்ந்தும்-கைகளால்அரித்தல்கொண்டு தேடியும். கையரிக்கொண்டு: *சீவக.38*, அடிக். காளை-சீவகன். காலின்-காலால்.

(உரை.) [1]அராவென்பது அரவெனக் குறியதன் இறுதிச்சினை கெட்டது; *தொல். உயிர்மயங்கும்.32.*

1541. பாலை மணிக்குடத்தினேந்திக்காழகச் சேற்றுள் வீழ்தரச் சொரிவதேபோல் என மாறியியைக்க; மணிக்குடம்-பளிங்காற் செய்த குடம்; காழகம்-கருமை; வீழ்தர- வீழும்படி. திங்களாகிய புத்தேள்; புத்தேள்-தெய்வம்: *புறநா.27:14.* புத்தேள், கதிரை இருட்டொழுதி மூழ்கச்சொரிந்து எனமாறியியைக்க; இருட்டொழுதி-இருட்கூட்டத்தில். திங்களுக்குப் பாற்குடமும், இருளுக்குக் கருஞ்சேறும் உவமை. நல்லார்-மகளிரது. மாழைகொள்முகத்தின்-பசலைகொண்ட முகத்தைப்போல; மாழை-பொன்; பசலைநிறம்; "தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி, பொன்போற் செய்யு மூர்கிழவோனே" (*ஐங்.41:3-4.*) கடலில் தோன்றி முளைத்தது எனமாறியியைக்க. அன்று, ஏ, அசைகள்.

(இ-ள்.) பாலைப் பளிக்குக்குடத்தேயெடுத்துக் கருஞ்சேற்றிலே வீழும்படி சொரியுந்தன்மைபோலே திங்களாகிய தெய்வம் தன் கதிரை இருளிலே குளிக்கும்படி சொரிந்து மகளிருடைய பசத்தல் கொண்ட முகம்போலேதோன்றி முளைத்ததென்க.

மாழை-பொன். விடியற்காலத்தெழுந்த நிலவு இருளைக்கெடுத்த லாற் றாமையின், இங்ஙனங் கூறினார். (130)

1542. ஏறனாற் கிருளை நீங்கக் கைவிளக் கேந்தி யாங்கு
வீறுயர் மதியந் தோன்ற விரைவொடு போய பின்றை
மாறிலாப் பருதி வட்டம் வருதிரை முளைத்த வாங்கண்
ஆறுசெ லொருவற் கண்ண லணிகல மருள லுற்றான்.

(இ-ள்.) ஏறனாற்குக் கைவிளக்கெடுத்தாற்போல, வழி இருளைக்கை விடும்படி மதி தோன்றுதலாலே போயபின்பு, நிகரில்லாத ஞாயிற்றினது வட்டம் கடலிலே முளைத்தவளவிலே, தலைவன் வழிப்போவானொருவனுக்கு அணிகலங்களைக் கொடுக் கலுற்றானென்க. (131)

(வேறு)

1543. எவ்வூரீ ரெப்பதிக்குப் போந்தீர்நும்
மனைவியர்தா மெனைவர் மக்கள்
ஒவ்வாதார் தாமெனைவ ரொப்பார்மற்
றெனைவர்நீ ருரைமி னென்றாற்

1542. ஏறனாற்கு: சீவகனுக்கு. கைவிளக் கேந்தியாங்கு இருளை நீங்கும்படி மதியம்தோன்ற என மாறியியைக்க: "கைவிளக் கெடுத்த தென்னவந்தது. கடவுட் டிங்கள்" (*கம்ப. தைலமாட்டு.49.*) ஏந்தியாங்கு-எடுத்ததைப்போல. தோன்ற-தோன்றுதலால். மாறிலா-நிகரில்லாத. பருதிவட்டம்-சூரியனது வட்டம்: *சீவக.1437.* வருதிரை-கரையைச் சாரவருகின்ற அலையையுடைய கடல்; ஆகுபெயர். முளைத்த ஆங்கண்-தோன்றிய அப்பொழுது. அண்ணல் ஆறுசொல் ஒருவற்கு அணிகலம் அருளினான் என மாறியியைக்க; *சீவக.1409;* அண்ணல்: சீவகன். ஆறு-வழி.

1543. எப்பதிக்கு-எந்த ஊர்க்கு. எவ்வூரீர் எப்பதிக்குப் போந்தீர்: *சீவக.1637;* "எந்நிலத்தீ ரெப்பதியீ ரெத்திசைக்குப் போகின்றீர்" (*வி-பா. அருச். தீர்த்த.22.*) எனைவர்-எத்துணைவர். மக்களில் ஒவ்வாதவர் எனைவர்; ஒப்பார் எனைவர்; ஒவ்வாதார்-நல்லொழுக்கமில்லாதவர்.

கிவ்வூரே னிப்பதிக்குப் போந்தேனென்
மனைவியரு நால்வர் மக்கள்
ஒவ்வாதார் தாமில்லை யொப்பா
னொருவனென வுரைத்தான் சான்றோன்.

(இ-ள்.) எவ்வூரிலேயிருப்பீர், எவ்வூர்க்குவந்தீர், நும்மனைவியர் எத்துணைவர், பிள்ளைகள் ஒழுக்கமில்லாதார் எத்துணைவர், ஒழுக்க முடையர் எத்துணைவரென்று வினாவினவனுக்கு, இப்பொழுது இவ்வுடம்பினிடத்தேன், இவ்வுடம்பெடுத்தற்குப் போந்தேன், எனதுமனைவியரும் நால்வர், மக்கள் ஒவ்வாதாரில்லை, ஒப்பா னொருவனுளனென்று உணர்வுடையான் கூறினானென்க. *(132)*

1544. ஒப்பா னொருமகனே நால்வ
ரொருவயிற்றுட் பிறந்தா னென்ன
நக்கான் பெருஞ்சான்றோ னம்பிபோல்
யாருலகி லினியா ரென்ன
மிக்கா னுரைப்பதுவு மிக்கதே
போலுமால் வினவிக் கேட்பேன்
தக்காய் குறித்ததுரை யென்றான்
றானுரைப்பக் கேட்கின் றானே.

(இ-ள்.) ஒப்பானாகிய அவ்வொருமகன்றானே நான்கு தாய் மாரது ஒரு வயிற்றிலே பிறந்தானென்று அங்ஙனங்கூறினானாக,

---

ஒப்பார்-நல்லொழுக்கமுடையவர். என்றாற்கு-என்று வினாவிய வழிப்போக்கனுக்கு. அடி,3-4: *(பி-ம்.)* 'மனைவியுமற்றொருத்தி மக்கள், ஒவ்வாதார் தாமில்லை யொப்பாரே நால்வரென வுரைத்தான் சான்றோன்.' சான்றோன்-உணர்வுடையோன்; என்றது சீவகனை.

1544. ஒப்பானாகிய ஒரு மகனே நால்வரது ஒரு வயிற்றுட் பிறந்தான் என்ன; என்ன-என்று சீவகன் சொல்ல. நம்பிபோல் உலகில் இனியார் யார் என்னப் பெருஞ்சான்றோன் நக்கான் என மாறியியைக்க; நம்பியென்றது சீவகனை; இனியார்-இனியவர்கள். பெருஞ்சான்றோ னென்றது அறிவில்லாதவன் என்பதைக் குறிப்பித்தது. மிக்கான்-அறிவு மிக்கானாகிய சீவகன். தக்காய்-தகுதியுள்ளவனே; என்றது சீவகனை. குறித்தது உரை-நீ நினைத்ததைக் கூறுவாயாக. பெருஞ் சான்றோன் நக்கனாய் உரையென்றான் என்க. உரைப்பத் தான் கேட்கின்றான் என மாறியியைக்க; உரைப்ப-சீவகன்கூற.

இவனைப்போல் உலகில் இனியார் யாவரென்றுகூறி அறிவில்லாதவன்றான் நக்கான்; நக்குப் பின்னும், அறிவுமிக்கவன்கூறிய வார்த்தையும் மிக்கதுபோலேயிராநின்றது; யான் கடாவிக்கேட்பேனென்று கருதி, தக்காய்! நீ நினைத்தனைக் கூறென்றான்; அவனுரைப்பத்தான்கேளாநின்றானென்க. (133)

1545. நற்றானஞ் சீல நடுங்காத்
தவமறிவர் சிறப்பிந் நான்கு
மற்றாங்குச் சொன்ன மனைவியரிந்
நால்வரவர் வயிற்றுட் டோன்றி
உற்றா னொருமகனே மேற்கதிக்குக்
கொண்டுபோ முரவோன் றன்னைப்
பெற்றார் மகப்பெற்றா ரல்லாதார்
பிறர்மக்கள் பிறரே கண்டீர்.

(இ-ள்.) தானம் சீலம் தவம் இறைவர்பூசனையென்று சொல்லிய இந்நான்கு முன் கூறிய மனைவியர்; இந்நால்வர் வயிற்றினுபிறந்து பயன்றருவானாகிய நல்வினை யென்கின்ற மகனே மேற்கதிக்குக் கொண்டுபோமுரவோன்; அவனைப் பெற்றாரே மகப்பெற்றார்; அல்லாதார் மகப்பெற்றாரல்லர்; பெற்ற மகவும் அவர் மகவல்ல கண்டீரென்றானென்க. (134)

1546. படநாகந் தோலுரித்தாற் போற்றுறந்து
கண்டவர்மெய் பனிப்ப நோற்றிட்
டுடனாக வைம்பொறியும் வென்றார்க்
குவந்தீத றான மாகும்

1545. தானம், சீலம், தவம், அறிவர்சிறப்பு இந்நான்கும் மனைவியர் என்க; அறிவர்சிறப்பு-இறைவர் பூசனை. உற்றான் ஒருமகனே-பயன்தருவானாகிய நல்வினையென்கின்ற மகனே மேற்கதிக்கு-மேலாய மோட்ச கதிக்கு. தன்னை-மகனாகிய அவ்வுரவோனை. அல்லாதார் பிறர்-அவ்வுரவோனைப் பெறாதவர்கள் மகப்பெற்றாரல்லர். மக்கள்பிறரே-அவர்பெற்ற மக்களும்அவர்மக்களல்லர்.

1546. படநாகம் தோலுரித்தாற்போற்றுறத்தல்: *சீவக.3039*; "உரிகளை யரவ மானத் தானே.....சென்றனன்" (*புறநா.260*); "வாளரவு தோலு விடமுநீத் தென்னநீத்த" (*சூடா.12:98*); 'துறவறமாவது, நாகம்

திடனாகத் தீந்தேனுந் தெண்மட்டு
முயிர்க்குழா மீண்டி நிற்றற்
கிடனாகு மூனுமிவை துறத்தலே
சீலமென் றுரைத்தார் மிக்கார்.

(இ-ள்.) படநாகம் தோலுரித்தாற்போல அகமும்புறமும் தூயவாகத் துறந்து நோற்றுத் தம்வயத்தனவாக ஐம்பொறியையும் வென்றார்க்கு உவந்து கொடுத்தல் தானமாம்; தேன்முதலிய வற்றைத் திடனாகத் துறத்தல் சீலமாமென்று மிக்கவர் கூறினா ரென்றானென்க.

நாகம் தோலுரிக்கும்பொழுது நஞ்சும்காலும். *(135)*

1547. ஓவா திரண்டுவவு மட்டமியும்
பட்டினிவிட் டொழுக்கங் காத்தல்
தாவாத் தவமென்றார் தண்மதிபோன்
முக்குடைக்கீழ்த் தாதை பாதம்
பூவே புகைசாந்தஞ் சுண்ணம்
விளக்கிவற்றாற் புனைத னாளும்
ஏவா விவைபிறவும் பூசனையென்
றீண்டியநூல் கரைகண் டாரே.

தோலுரித் தாற்போல அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் அறுத்து இந்திரிய வசமறுத்து முற்றத்துறத்தல்' *(சிலப்.14:11, உரை.)* பனிப்ப-நடுங்கும் படி. உடனாக-தம் வயத்தனவாக. திடனாக-மனத்தில் நிச்சயமுற. தெண்மட்டு-தெளிந்தகள். உயிர்க்குழாம்-சீவராசிகள். ஊனும்-மாமிசமும். மிக்கார் உரைத்தார் என மாறுக; மிக்கார்-அறிவால்மிக்கவர்.

(மேற்.) அடி. *2:கல். 'பற்றலர்' 4-10,* மயில்.

1547. ஓவாது-ஒழியாமல். இரண்டு உவவும் அட்டமியும் பட்டினி விட்டு ஓவாது ஒழுக்கம் காத்தல் தவம் என மாறியியைக்க; "உவாவட் டமியின்க ணால்வகை யூணும், அவாவறுத்தல் போத்த மெனல்" *(அருங்கல.115.)* பட்டினி: "பட்டினி நோன்பிகள்" *(சிலப். 15:164.)* 'உவவு' என்பதற்குச் சதுர்த்தசியென்று பொருள்கூறிச் சதுர்த்தசியிலும் அட்டமியிலும் பட்டினி யிருத்தலின் பயன்கள், முறையே, 14-ஆவதாகிய அயோகி குணஸ்தானத்தை அடைதலும் எண்வினைகளைக் கெடுத்தலு மென்று சொல்லுவர். தாதை:அருகன். புனைதல்-அலங்கரித்தல். ஏவா-

ஏவா-சொல்லி.

(இ-ள்.) அறமீண்டிய ஆகமத்தைக் கரைகண்ட இருடிகள், தாதை பாதத்தே நாடோறும் பூமுதலியவற்றாற் புனைதலையும், இவையொழிந்த பிறவற்றாற் புனைதலையும் பூசனையென்றேவி, இரண்டு உவாவிலும் அட்டமியிலும் பட்டினிவிட்டு ஓவாது ஒழுக்கங் காத்தலைக் கெடாத தவமென்றாரென்க. (136)

1548. இந்நால்வர் துணைவியராக் காதன்
மகனிவனா வுடையார் போகிப்
பொன்னார மார்பிற் புரந்தர
ராய்ப்பூமி முழுது மாண்டு
மன்னாகி முக்குடைக்கீழ் வாமன்
சிறப்பியற்றி வரம்பி லின்பம்
பின்னா விளைவித்துப் பிறவா
வுலகெய்தல் பேச லாமே.

(இ-ள்.) இந்நால்வரும் மனைவியராக இவன் மகனாக வுடையார் சுவர்க்கத்தேபோய் இந்திரராய் அவ்விடத்தையாண்டு பின்பு சக்கரவர்த்தியாய்ப் பூமி முழுவதையும் ஆண்டு வாமனுக்குப் பூசனைகளை நடத்தி [1]அதீதாவத்தையை விளைவித்துப்பின்பு வீடுபெறுதல் உண்மையென்றே கூறலாமென்றானென்க. (137)

ஏவி-சொல்லி. ஈண்டிய-தருமஞ் சேர்ந்த. நூலைக் கரைகண்டார்: சைன முனிவர்கள். கரைகண்டார், தாதைபாதத்தே நாளும் புனைதலைப் பூசனையென்று ஏவி ஒழுக்கம் காத்தலைத் தவமென்றாரென மாறி முடிக்க.

1548. இந்நால்வர்-தானம், சீலம், தவம், அறிவர்சிறப்பென்ற இந் நால்வரும். மகன்:நல்வினை. போகி-சுவர்க்கத்தை அடைந்து மார்பினை யுடைய புரந்தரராய்; புரந்தரர்-இந்திரர். மன்னாகிப்-பூமி முழுவதும் ஆண்டு என மாறுக; மன்னாகி-சக்கரவர்த்தியாகி. வாமனுக்குச் சிறப்பியற்றி; வாமன்-அருகன். வரம்பிலின்பம் விளைவித்து-அதீதாவஸ்தையை உண்டாக்கி. பின்னா பிறவா உலகெய்தல்-பின்னாக மோட்சத்தைப் பெறுதல்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'அருகந்தாவத்தையை'.

1549. மட்டார்பூம் பிண்டி வளங்கெழு
முக்குடைக்கீழ் மாலே கண்டீர்
முட்டாத வின்பப் புதாத்திறக்குந்
தாளுடைய மூர்த்தி பாதம்
எட்டானும் பத்தானு மில்லாதார்க்
கிவ்வுலகி லின்ப மேபோல்
ஒட்டாவே கண்டீர் வினையவனைத்
தேறாதார்க் குணர்ந்தீ ரன்றே.

பாதம்-அடி.

(இ-ள்.) இன்பக்கதிக்குச் செல்லும் கதவைத்திறக்குந் தாளாகிய பாதத்தையுடைய மூர்த்தி, முக்குடைக்கீழ் மாலேகாண்; அவனைத் தேறாதார்க்கு, பொருள்பத்தெட்டுக்கூட இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகத் தின்பம் கிட்டாதவாறுபோல நல்வினைகூடா; இத்தன்மையை யுணர்ந்தீரல்லவோவென்றானென்க.

[1]ஆனும், உம்மும் அசைகள். உணர்ந்தீர், [2]ஒருவரைக் கூறும் பன்மை. *(138)*

1550. வேற்றுவ ரில்லா நுமரூர்க்கே
செல்லினும் வெகுண்டீர் போல
ஆற்றுணாக் கொள்ளா தடிபுறத்து
வைப்பீரே யல்லிர் போலும்

1549. மட்டு-தேன். மால்-அருகன். முட்டாத-குறைவில்லாத. இன்பப்புதா-இன்பக்கதிக்குச்செல்லும்கதவு. தாள்-தாழ்ப்பாள். இன்பப் புதாத்திறக்கும் தாள்: "துறக்கந் திறப்பதோர் தாள்" *(அறநெறி. 191.)* எட்டானும் பத்தானும் இல்லாதார்க்கு இவ்வுல கின்பம் ஒட்டா; "பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்" *(நாலடி.281)*; "பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு" *(குறள்.247.)* ஒட்டா-கிட்டா. வினை-நல்வினை. அவனைத் தேறாதார்-அருகனைத் தெளியா தவர்கள். மூர்த்தி, மாலேகண்டீர்; அவனைத் தேறாதார்க்கு இவ்வுல கின்பமேபோல், வினைஒட்டா; உணர்ந்தீரன்றே என மாறிமுடிக்க.

(உரை.) [1]எட்டானும் பத்தானும் என்பதில் உள்ளவை; உம்மை ஐயவும்மை யெனலுமாம்; *தொல்.* இடை.7.[2] *தொல்.* கிளவி.27.

கூற்றங்கொண் டோடத் தமியே
கொடுநெறிக்கட் செல்லும் போழ்தின்
ஆற்றுணாக் கொள்ளீ ரழகலா
லறிவொன்று மிலிரே போலும்.

ஏகாரம், போலும்: அசைகள். [1]இன், ஏழனுருபாதல் புறனடையாற் கொள்க.

(இ-ள்.) அயலாரில்லாத சுற்றத்தாரூர்க்கே போயினும் அவருடனே வெகுண்டு ஆண்டுச் செல்லாதீர்போலப் பொதிசோறு கைக்கொள்ளாமற் புறத்து ஓரடியிட்டீர்; இத்தன்மையீர்! கூற்றம் நும்மைக்கட்டிக் கொண்டோட நுமரில்லாதவூர்க்குத் தனியே போம்பொழுது உண்ணு மூணுக்குப் பொதிசோறு இப்பொழுதே தேடிக் கொள்கின்றிலீர்; ஆதலின், அழகன்றி அறிவொன்றுமுடையீரல்லிர்போலயிருந்தீ ரென்றானென்க. (139)

1551. அளைவது காம மடுநறவு
நெய்யொழுகு மூனும் பின்னா
விளைவது தீவினையே கண்டீ
ரிவைமூன்றும் விடுமி னென்றாற்
றளையவிழ் கோதையார் தாமஞ்சேர்
வெம்முலைபோல் வீங்கிக் கண்சேந்
துளைய வுறுதி யுரைப்பாரை
யோஒபாவ முணரா ரேகாண்.

1550. வேற்றுவர் இல்லா-அயலார் இல்லாத; வேற்றுவர்: சீவக.2986. நுமர்-உறவினர். வெகுண்டீர்போல-உறவினரிடத்துக் கோபங் கொண்டவர் போல. ஆற்றுணா-கட்டுச்சோறு. வைப்பீரேயல்லிர்-வைத்திடீர். கூற்றம் கொண்டோட-யமன் நும்மைக் கட்டிக் கொண்டு ஓடுகையில்; "கூற்றங்கொண்டோடும் பொழுது"(நாலடி.120.) தமியே-தனியே. கூற்றம்...........கொடுநெறிக்கட் செல்லும் போழ்தில்: "கூற்றம், தொடுத்தாறு செல்லுஞ்சுரம்" (நாலடி.5.) ஆற்றுணாக் கொள்ளீர்: "தோட்கோப்புக் காலத்தாற் கொண்டுய்ம்மின்", "செல்வுழி வல்சி, இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார்" (நாலடி.20, 328); "ஆற்றுணா வேண்டுவதில்"(பழ.55.) ஒன்றும்-சிறிதும்.

(மேற்.) மு: திருநூற்.14, உரை.

(உரை.) [1]போழ்தின் என்பதிலுள்ளது; சீவக.1220, அடிக்.

(இ-ள்.) அருந்துவதாகிய காமத்தாலும் கள்ளாலும் ஊனாலும் பின்பு விளைவது தீவினையே காணுங்கோள்: இவைமூன்றையும் கைவிடுங்கோளென்று பிறர்க்குக் கூறினால், இங்ஙனம் தாம் வருந்தக் காரியங்கூறுவாரை முலைபோற் பொருமிக்கோவித்து உணரார் காண்; ஓ; இஃதொருபாவமிருந்தபடி என்னென்றா னென்க. (140)

1552. இழுதன்ன வெண்ணிணத்த செந்தடிக்கே
யேட்டைப்பட் டிரும்பிற் போர்த்த
பழுதென்னும் வன்மனத்தா ரோட்டை
மரச்செவியர் கேளார் பால்போன்
றொழுகி யமுதூறு நல்லறத்தை
யோர்கிலரூன் செய்கோட் டக்குக்
கழுகுண்ண வள்ளூர மேசுமந்து
புள்ளிற்கே புறஞ்செய் கின்றார்.

ஓட்டையென்றார், உட்கொள்ளாமையின். ஊன்செய்கோட்டக்கு-ஊனாற் செய்தவுடம்பிற்கு. வள்ளூரம்-ஊன்.

(இ-ள்.) நிணத்தவாகிய தசையைப் பெறவேண்டுமென்றே யிளைத்து அவ்வள்ளூரமேசுமந்து கோட்டத்துக்குப் புறஞ்செய் கின்றார், ஓர்கிலராய்க் கழுகுண்ணும்படி அக்கழுகிற்கே புறஞ்செய்

1551. அளைவதாகிய காமமும் நறவும் ஊனும் என்க; அளைவது-உண்பது. பின்னா-பின்பு. கண்டீர்-காணுங்கள். தளை-கட்டு. கோதையார்: மகளிர். தாமம்-மாலை. உளைய உறுதி உரைப்பாரை, முலைபோல் வீங்கிக் கண் சேந்து உணரார்காண்; ஓ, பாவம் என மாறியியைக்க. உளைய-தாம் வருந்த. உறுதி-காரியம். வீங்கி-பொருமி. கண்சேந்து-கோபித்து ஓ, பாவம் என்றது இரங்கிக்கூறியவாறு.

1552. இழுது-நெய். நிணத்தவாகிய செந்தடி; தடி-தசை. ஏட்டைப் பட்டு-பெறவேண்டுமென்று இளைத்துப்போய். வள்ளூரமே சுமந்து ஊன்செய்கோட்டக்குப் புறஞ் செய்கின்றாரெனப் புறஞ்செய்கின்றா ரென்பதை முன்னும் கூட்டுக. பழுதெண்ணும் இரும்பிற்போர்த்த வன்மனத்தார் ஓட்டை மரச்செவியராய் நல்லறத்தைக் கேளார் என மாறி யியைக்க. கோட்டக்கு-உடம்பிற்கு. புள்ளிற்கே-அக்கழுகிற்கே. புறஞ் செய்கின்றார்-காவல் புரிகின்றார். பழுதெண்ணும்வன்மனத்தார்: "பழு தெண்ணு மந்திரியின்" (குறள்.639); பழுது-குற்றத்தை. ஓட்டை

கின்றார்; இதனை இங்ஙனம் பழுதென்னும் இரும்பாற் போர்த்த வன்மனத்தார் ஓட்டைமரச்செவியராய் அறத்தைக் கேளாரென்றா னென்க. *(141)*

1553. கையாற் பொதித்துணையே காட்டக்
கயற்கண்ணா ளதனைக் காட்டாள்
ஐயா விளாம்பழமே யென்கின்றீ
ராங்கதற்குப் பருவ மன்றென்
செய்கோ வெனச்சிறந்தாள் போற்சிறவாக்
கட்டுரையாற் குறித்த வெல்லாம்
பொய்யே பொருளுரையா முன்னே
கொடுத்துண்டல் புரிமின் கண்டீர்.

(இ-ள்.) மொழியின்றிக் கையாலே பொருட்டிரளினளவைக் காட்டி னானாக, கண்ணாளாகிய மனைவி அதனைக்காட்டாளாய் அவற்குச் சிறந்தாள் போலே, ஐயனே! விளாம்பழமே வேண்டு மென்னாநின்றீர்; அதுதருதற்கு [1]விக்குள்வந்தடுத்தலிற் பருவமன்று; என்செய்வேனென்றுகூறி, ஆங்கவன் மற்றுக் காட்டியவெல்லா வற்றிற்கும் அவள் கட்டுரையாலே பொய்யப்பொருள் கூறுவதற்கு முன்னே பிறர்க்குக் கொடுத்துண்டலை விரும்புவீராக வென்றா னென்க.

[2]பன்மை, சாதிப்பன்மை. *(142)*

மரச்செவி: "கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியால், தோட்கப் படாத செவி" *(குறள். 418)*; இது மூவகைச் செவியுள் ஒன்று; *சீவக.* **2718, ந.**

1553. பொதித்துணை-பொருட்டிரளின்அளவை. காட்ட-கணவன் குறிசெய்து காட்டினானாக. கயற்கண்ணாள்: அவன் மனைவி. அ்நனைக் காட்டாள்-அப்பொருட்டிரளைக் காண்பியாதவளாகி. காட்டாளாய்ச் சிறந்தாள்போல் என இயைக்க. அதற்கு- அப்பழம் உண்ணுதற்கு. பருவமன்று-நும் உடலின் நிலை ஏற்றவாறு இல்லை. அடி:1-2: "சிறுகாலை யேதமக்குச் செல்வுழி.........பொன்னும் புளிவிளங்காயாம்" *(நாலடி.328.)* குறித்தவெல்லாம் சிறவாக் கட்டுரையால் பொய்யே பொருளுரையா முன்னே என மாறியியைக்க; குறித்தவெல்லாம்-கணவன்கையாற் குறித்துக்காட்டியவற்றிற் கொல்லாம். கட்டுரையால்-அவன்மனைவியது கூற்றாலே. பொய்யே பொருள்- பொய்ப் பொருள். உண்டல்-உண்ணுதலை.

(உரை.) [1]விக்குள்-விக்கல். [2]'புரிமின்கண்டீர்' என்றது.

(வேறு)

1554. பனிமதி யின்கதிர் பருகு மாம்பல்போல்
முனிமதி முகத்தியர் முறுவ னம்பினார்
துனிவளர் கதிகளுட் டோன்றி நாடகம்
கனியநின் றாடுவர் கடையில் காலமே.

(இ-ள்.) மதியைமுனிகின்ற முகத்தியருடைய அம்மதியின் கதிரை உள்ளடக்குவதோர் ஆம்பல்போலும் முறுவலையுடைய வாயை நச்சினார், முடிவில்லாத காலமெல்லாம், தீக்கதிகளிலே தோன்றி வெவ்வேறியாக்கைகொண்டு முற்றத் திரிவரென்றானென்க. (143)

1555. நிழனிமிர் நெடுமதி நிகரி றீங்கதிர்ப்
பழனவெண் டாமரை பனிக்கு மாறுபோற்
குழனிமிர் கிளவியார் கோல மஞ்சினார்
தொழநிமிர்ந் தமரராய்த் துறக்க மாள்வரே.

(இ-ள்.) ஒலிமிக்கபெரியமதியின்கதிருக்குத்தாமரைஅஞ்சுமாறு போலே கிளவியார்கோலத்திற்கு அஞ்சினார் பலருந் தொழும்படி மிக்குத்தேவராய்ச்சுவர்க்கத்தை ஆளுவரென்றானென்க. (144)

1554. (பி-ம்.) 'பனிமதி பொழிகதிர்'. மதிமுனி முகத்தியரது மதியின் கதிரைப் பருகும் ஆம்பல்போல் முறுவலை நம்பினார் என மாறியியைக்க; மதிமுனி-சந்திரனைக் கோபிக்கின்ற. பருகும்-உள்ளடக்குகின்ற. ஆம்பல் வாய்க்கு உவமை. முறுவல் நம்பினார்-முறுவலையுடைய வாயை விரும்பினவர்கள். கடையில் காலம் துனிவளர் கதிகளுள் தோன்றி நாடகம் கனிய நின்றாடுவர் என மாறியியைக்க; கடையில்-முடிவில்லாத. துனி வளர்கதி-தீய பிறப்பு; துனி-வெறுப்பு நாடகம் என்றது வெவ்வேறு உடம்பு கொள்வதை. கனிய-முற்ற.

1555. நிழல்நிமிர்-ஒளிமிக்க. பழனம்-வயலிலுள்ள. மதியின்கதிரால் தாமரை பனிக்குமாறுபோல்; பனித்தல்-அஞ்சுதல். குழல்நிமிர்-புல்லாங்குழலின்இசையைப்போல்மிக்க. கிளவியார்: மகளிர். கோலம்-அழகு. அஞ்சினார்:முனிவர்கள் கிளவியாரது கோலத்திற்கு அஞ்சினார் தொழும்படி. நிமிர்ந்து-மிக்கு. துறக்கம்-சுவர்க்கம்.

(வேறு)

1556. இன்னவா றுறுதி கூறி
யெரிமணி வயிர மார்ந்த
பொன்னவிர் கலங்க ளெல்லாம்
பொலிவொடு புகன்று நீட்டிச்
சென்மினீ ரென்று கூற
வலங்கொண்டு தொழுதுசென்றான்
வின்மரீஇ நீண்ட தோளான்
வெயிற்கட நீந்த லுற்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அணிகலம் அருளலுற்றவன், இங்ஙனம் அவனுக்கு உறுதியைக்கூறிக் கலன்களை விரும்பிக்கொடுத்து நீர்போமென்றுகூற, அவனும் வலங்கொண்டு தொழுதுபோயினான்; போயினபின்பு, தோளான்கடத்தைப்போகலுற்றானென்க. (145)

6. கேமசரியாரிலம்பகம் முற்றிற்று.
ஆகக்கவி, 1556.

1556. உறுதி-நன்மை பயக்கும் சொற்களை. மணியும், வயிரமும் ஆர்ந்த கலங்களெல்லாம்; ஆர்ந்த-பொருந்திய; காலம்-ஆபரணம். புகன்று நீட்டி-விரும்பிக் கொடுத்து. நீர் என்றது வழிப்போக்கனை. கூற-சீவகன் கூற. சென்றான்-வழிப்போக்கன் போயினான். வில் மரீஇ-வில்லோடு பழகி; வில்லின் தழும்புமருவி என்றுமாம். தோளான்:சீவகன். வெயிற் கடம்-வெயிலையுடைய காட்டை. நீந்தல்-கடத்தல்.

ஏழாவது
கனகமாலையாரிலம்பகம்

1557. இரங்கு மேகலை யல்கு
லின்கனித் தொண்டையந் துவர்வாய்
அரங்கக் கூத்திக ணன்பின்
மனையவட் டுறந்துசெல் பவர்போற்
பரந்த தீம்புனன் மருதம்
பற்றுவிட் டினமயி லகவும்
மரங்கொல் யானையின் மதநா
றருஞ்சுர மவன்செலற் கெழுந்தான்.

(இ-ள்.) அல்குலையும் வாயையுமுடைய பரத்தைமேலன் பாலே மனையாளைத் துறந்துசெல்வாரைப்போல மருதநிலத்தை விட்டு, அகவும் நாறும் சுரத்தைப் போதற்கு அவனெழுந்தானென்க.

[1]பயின்று பாம்பையும் [2]பாகனையுங்கோறலின், பரத்தையர்க்கு மயிலையும் ஆனையையுமுடைய காடு உவமிக்கும்பொருளா யிற்று. சுரம்-அவன் கூறிய [3]கானவர்குரம்பைசூழ்காடு. *(1)*

1558. கலவ மாமயி லெருத்திற் கடிமல ரவிழ்ந்தன காயா
உலக மன்னவன் றிருநா ளொளிமுடியணிந்துநின் றவர்போற்
பலவும் பூத்தன கோங்கம பைந்துகின் முடியணிந் தவர்பின்
உலவு காஞ்சுகி யவர்போற் பூத்தன மரவமங் கொருங்கே.

(இ-ள்.) காயா, மயிலின்கழுத்துப்போலே மலர்விரிந்தன; கோங்கம் பலவும், சக்கரவர்த்தி முடிசூடுநாளிலே முடிசூடிச்

1557. இரங்கும்-ஒலிக்கின்ற. தொண்டையின்கனிபோலும்துவர் பூசிய வாய். அரங்கக்கூத்தி என்றது பரத்தையை. அரங்கக்கூத்தி: "அரங்கியன் மகளிர்" *(பெருங். 1. 35:71)*; "அரங்கக்கூத்தியர்" *(கூர்ம. சந்திர.55.)* கூத்திகண் அன்பின்-கூத்தி மீதுள்ள காதலால். மனையவள்-மனைவியை. மருதம்-மருதநிலத்தை. அகவும்-கூவுகின்ற. மரம்கொல்-மரத்தை முறிக்கின்ற. அகவும், நாறும் சுரத்தை; சுரம்-அருவழி. அவன்: சீவகன்.

(உரை.) [1]பயின்று-பழகி. [2]"யானை, அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" *(நாலடி.213.)* [3] *சீவக.1201.*

1558. கலவம்-தோகை. எருத்தின்-கழுத்தின் நிறத்தைப்போல. காயாம்பூவுக்கு மயிலெருத்து: "கருநனைக் காயா கணமயி லவிழவும்" *(சிறுபாண்.165)*; "புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை, மென்மயிலெருத்திற் றோன்றும், கானவைப்பிற்" *(குறுந்.183:5-7.)*

சேவிக்கும் அரசரைப் போலே பூத்தன; மரவம், [1]மயிர்க்கட்டுக்கட்டி அவ்வரசர் பின்னே திரியும் [2]சட்டையையுடைய மிலேச்சரைப்போல சேரப்பூத்தன வென்க. (2)

1559. ஓங்கு மால்வரை வரையா
டுழக்கலி னுடைந்துகு பெருந்தேன்
தாங்கு சந்தனந் தளரத்
தழுவி வீழ்வன தகைசால்
ஆங்கண் மாலுல களப்பா னாழி
சங்கமொ டேந்தி
தேங்கொண் மார்பிடைத் திளைக்குஞ்
செம்பொ னாரமொத் துளவே.

(இ-ள்.) வரையாடு உழக்குதலின், இறாலுடைந்து வரையினின் றொழுகும் பெருந்தேன் விழுகின்றபொழுது, தம்மைத்தாங்கின் சந்தனம் தளரும்படி அம்மலையைத்தழுவி வீழ்வன, மால், உலகை எப்பொழுதும் அளப்பான், ஆழியைச் சங்குடனேயேந்தி, அவன் மார்பிடத்தே அசையுமாரமொத்தனவென்க.

கோங்கம்பலவும், மன்னவன் திருநாளில் முடியணிந்து நின்றவர்போல் பூத்தன என மாறியியைக்க. உலகமன்னவன்-சக்கரவர்த்தி. மரவம்துகில் முடியணிந்து அவர்பின் உலவு காஞ்சுகியவர்போற் பூத்தன என மாறியியைக்க; மரவம் பூவுக்குத் துகில்: *குமர. பிரபந்.* 73. துகில் முடியணிந்த காஞ்சுகியர்: "துகில் முடித்து......... பெருமூதாளர்'' (*முல்லைப்.53-40*); ''அவிர்துகின் முடித்து" (*மதுரைக்.494*); துகில்முடி-தலைப்பாகை. அவர்பின்-அரசர் பின்னே.

(மேற்.) அடி.1:*நன்.* பொது.50, மயிலை.; சங்கர.; *இ-வி.* பொது. 18; *மு: இ-வி.* அணி.26.

(உரை.) [1]மயிர்க்கட்டு: *முல்லைப்.53; மதுரைக்.494*, ந. [2]*முல்லைப்.66.*

1559. வரையாடு உழக்கலின் உடைந்து வரையினின்று உகு பெருந்தேன் சந்தனம் தளரத் தழுவிவீழ்வன என மாறியியைக்க; உழக்கலின்-மிதித்தலால்; *சீவக.1899*, ந. சந்தனம்-சந்தனமரம். தழுவி-மலையைத் தழுவி. ஆங்கண்-அங்கண்; நீட்டல்விகாரம். மால்-திருமால். ஆழி-சக்கரத்தை. ஏந்தி:பெயர். தேம்கொள்-கண்ணிற்கு இனிமை கொண்ட; *சீவக.1653.* மார்பு-திருமாலின் மார்பு. திளைத்தல்-அசைதல். (*பி-ம்.*) 'மார்பிடைத் ததும்பும்' தேன் வீழ்வன, திருமால் மார்பின்

தேன்வீழ்வன ஒத்தன. அங்கண், விகாரம். தேம்-கட்கினிமை. வரைதாங்கினசந்தனமுமாம். (3)

1560. வீழ்ந்து வெண்மழை தவழும்
விண்ணுறு பெருவரை பெரும்பாம்
பூழ்ந்து தோலுரிப் பனபோ
லொத்த மற்றவற் றருவி
தாழ்ந்து வீழ்ந்தவை முழவிற்
றதும்பின மதுகரம் பாடச்
சூழ்ந்து மாமயி லாடி
நாடகந் துளக்குறுத் தனவே.

(இ-ள்.) மஞ்சுபடிந்துதவழுமலை, பெரும்பாம்பு [1]ஊழ்ந்து தோலுரிப்பன போலேயாய், அம்மஞ்சுபோனபின்பு அப்பாம்பை யொத்தன; அம்மலையில் அருவிவீழ்ந்தவை முழவுபோலே முழங்கின; அதுகேட்டு, மயில்கள், வண்டுகள் பாட வளைந்தாடிப் பிறராடு நாடகங்களை வருத்தமுறுத்தினவென்க. (4)

1561. கருவி தேனெனத் தூங்குங்
கதிரணி யிறுங்கொடு தினைசூழ்
பொருவில் யானையின் பழுப்போற்
பொங்கு காய்க்குலை யவரை

ஆரத்தை ஒத்தன; "மாயோன் மார்பி லாரம்போல, மணிவரை யிழிதரு மணிகிளரருவி" *(தொல்.செய். 78, பேர். மேற்.)*

(மேற்.) அடி, *4: கல்.* 'பாய்திரை' 6, மயில்.

1560. வெண்மழை வீழ்ந்து தவழும் பெருவரை என்க; மழை-மேகம் வீழ்ந்து- படிந்து. ஊழ்ந்து-கழன்று. வரைக்குப் பாம்பும், பாம்புரிக்கு வெண்மேகமும் உவமைகள். அவற்று-அம்மலையிலுள்ள. அருவிக்கு முழவு: *சீவக.34,* அடிக். ததும்பின- முழங்கின. மயில் மதுகரம் பாடச் சூழ்ந்து ஆடி நாடகம் துளக்குறுத்தன என மாறியியைக்க; மதுகரம்-வண்டுகள். சூழ்ந்து-வளைந்து. நாடகம் துளக்குறுத்தன-பிறர் ஆடுகின்ற நாடகங்களைப் பழித்து வருத்தமுறுத்தின. வண்டுபாட மயிலாடல்: *அகநா. 82; 6-9.*

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'ஊழ்த்துத்.'

1561. கருவியென, தேனென என்க; கருவி-கைத்தளமென்னும் ஒரு வகைக் கேடகம். தேன்-தேனடை. தூங்கும்-தொங்குகின்ற. கதிரை

அருவி யையவனங் கரும்பு
மடக்கருங் கவைக்கதிர் வரகும்
உருவ வெட்பய றுழுந்து
மல்லவு மெல்லையின் றுளவே.

(இ-ள்.) [1]கைத்தளமும், தேனிறாலுமென்னும்படி தூங்கும் கதிரணிந்த இறுங்கையும், தினையையுஞ்சூழ்ந்த யானையின் விலா வெலும்புபோலும் காயையுடைத்தாகிய குலையையுடைய அவரையும், அருவியால்விளைந்த ஐவன நெல்லும், கரும்பும், கடாவிட்டுக் குவித்தற்கரிய வரகும், எள்ளும், பயறும், உழுந்தும், ஒழிந்தவுணவுகளும் எல்லையின்றியுளவென்க.

கருவித்தேன் பாடமாயின், தொகுதித்தேனென்க. (5)

1562. யானை வெண்மருப் புலக்கை யறையுர லைவன மிடித்த
தேனெய் வாசவற் குவவித் தீங்கனி வாழையின் பழனும்
ஊனை யுண்டவ ருருகும் பசுந்தினைப் பிண்டியு மொருங்கே
மானி னோக்கியர் நோக்கி வழிதொறு மீவதவ் வழியே.

கனிவாழை, ஒருபெயர். ஊனை:ஐ, அசை.

(இ-ள்.) அவனொருப்பட்டஅத்தன்மையையுடையஅவ்விடம், மானிேனாக்கியர், ஐவனநெல்லை மருப்புலக்கையாலே பாறை

யணிந்த இறுங்கு; இறுங்கு-சோளம். கருவியும் தேனடையும், இறுங்குக்கு உவமை. பழு-விலாவென்பு. யானைப்பழுவைப்போலும் காயையுடைய குலையவரை; "மதமால் யானைப் பழுக்குலையவரை" (திருவிளை. நாட்டு.29.) அருவியால் விளைந்த ஐவனம்: ''ஐவனம் வித்தி, அருவியின் விளைக்கு நாடனொடு" (குறுந்.371:2-3); ஐவனம்-மலைநெல். அடக்கருங் கவைக்கதிர் வரகு-குவித்தற்கரிய பிளவு கொண்டகதிரையுடையவரகு. உருவம்-அழகு.

(உரை.) [1]கைத்தளம்: சீவக.1606, ந.; ''அதள்புனையரணம்'' (சிலப்.14:170) என்பதற்கு, 'தோற்கைத்தளமும்' என்று பொருளெழுதியுள்ளார் அடியார்க்குநல்லார்; கைத்தளம் தேன் கூட்டிற்கும் உவமையாகக் கூறப்படும்; "கைத்தளம் போலத் தூங்குங் கமழ்பசுந் தேனிறால்", ''கைத்தள மென்னப் பூத்த...........தேனிறால்'' (கூர்ம. சம்புத். 64; பிலக்க. 50.)

1562. ஐவனத்தை யானையது மருப்பாகிய உலக்கையால் அறையாகிய உரலில் இடித்த அவல் என மாறியியைக்க; "முத்தார் மருப்பின், வகைசாலுலக்கை வயின்வயி னோச்சி", "வயக்களிற்றுக்

யாகிய உரலிலேயிடித்த அவலையும், தேனையும், பழத்தையும், உண்டவர் ஊனுருகும் பிண்டியையும் ஒருங்கேகுவித்து இளைத்த வரைநோக்கி வழிகடோறும் ஈயுந்தன்மையையுடைத்தென்க.

பாசவல், விகாரம். (6)

1563. *(1)* குறிஞ்சி யெல்லையி னீங்கிக்
கொடிமுல்லை மகண்மொழிந் தாடச்
செறிந்த பொன்னிதழ்ப் பைந்தார்க்
கொன்றையஞ் செல்வதற்குக் குரவம்
அறிந்து பாவையைக் கொடுப்பத்
தோன்றி யஞ்சுட ரேந்த
நிறைந்த பூங்குருந் துகுதே
னீர்பெய் தார்த்தன சுரும்பே.

1564. *(2)* அரக்குண் பஞ்சிக டிரட்டி
யருமணி மரகதப் பலகைப்
பரப்பி யிட்டன போலக்
கோபங்கள் பயிர்மிசைப் பரவ

கோடுலக்கையாக............ஆடுகழை நெல்லையறையுரலுட் பெய்து", "கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்நெற் குறுவாநாம்" (*கலி. 40:4-5, 41:1-3, 42:7-8*); "வஞ்சிமகளிர் குறுவரே வான்கோட்டால்" (*சிலப்.29*); *பெருங்.2. 14: 49-50*. அறை-பாறை. வாசவல், பாசவலென்பதன் விகாரம்; பாசவல்: *சீவக.68*, அடிக். குவவி-குவித்து. நோக்கியர்: மகளிர். நோக்கி-பசியால் இளைத்தவரைப் பார்த்து. ஈவது-கொடுக்கும் தன்மையையுடையது. அவ்வழி-அவ்விடம். அவ்வழி, நோக்கியர் அவலையும் தேனையும் பழத்தையும் பிண்டியையும் ஒருங்கே குவவி நோக்கி ஈவது என மாறி முடிக்க.

1563. முல்லைக்கொடி என மாறுக. மகள் மொழிந்தாட-மகட் பேசிச் செல்லுதலால். இதழாகிய தாரையுடைய கொன்றையாகிய செல்வற்கு. குரவம், தன் பாவையைக் கொன்றையஞ்செல்வற்குக் கொடுப்ப என மாறியியைக்க. குரவம்பாவை: *சீவக.1270*, அடிக். தோன்றி-செங்காந்தட்பூ. சுடரேந்த-விளக்கெடுப்ப. சுரும்பு, குருந்தில் உகுகின்ற நிறைந்த தேனீரைப் பெய்து ஆர்த்தன என மாறியியைக்க; சுரும்பு-வண்டுகள். தேன்நீர்-தேனாகிய நீரை.

1564. அரக்குண்பஞ்சிகள்-செந்நிறம் ஊட்டப்பட்ட பஞ்சுகளை. திரட்டி-உருட்டி. பலகையில் பரப்பியிட்டனபோல. கோபங்கள்-இந்திர கோபங்கள். பயிருக்கு மரகதப் பலகையும், இந்திர கோபத்துக்குச்

உரைத்த மென்றயிர்ப் பித்தைக்
கோவலர் தீங்குழ லுலவ
நிரைக்கண் மாமணி கறங்க
நீணிலங் கடந்தன னெடியோன்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) முல்லைக்கொடி மகட்பேசிச்செல்லுதலின், அதனை யறிந்து குரவம் தன்பாவையைப் பொன்னிதழாகிய தாரையுடைய கொன்றையாகிய செல்வனுக்குக் கொடாநிற்க, தோன்றி விளக் கெடுக்க, சுரும்புகள் குருந்தினின்று உகும் தேனாகியநீரைவார்த்து ஆரவாரித்தன; அவை ஆரவாரித்தவளவிலே, செம்பஞ்சையுருட்டி மரகதப்பலகையிலே பரப்பினாற்போலே கோபங்கள் பயிர்மேலே பரவாநிற்க, தயிரைவார்த்த மயிரினையுடைய கோவலரூதும் குழலோசை பரக்க, ஆனிரைக்கண்பூண்ட மணிகறங்க நெடியோன், குறிஞ்சிநிலத் தெல்லையினின்றுநீங்கி முல்லைநிலத்தைக் கடந்தா னென்க.

முல்லைக்கொடி இரண்டிலும் படர்ந்தது. நடுவேநின்ற குருந்திற் சுரும்பெழ, அஃது அசைந்து தேனைச்சொரிந்ததனாற் சுரும்பைப் பாவைக்குத் தந்தை யாக்கினார். கோபங்கள் பரவ வெனவே கார்காலமாம். (7-8)

1565. வள்ளி வாரிய குழியின்
வளர்பொன்னும் வயிரமு மிமைக்கும்
சுள்ளி வேலியி னீங்கித்
துறக்கம்புக் கிடுமெனச் சூழ்ந்து

செம்பஞ்சியும் உவமைகள். தயிரை உரைத்த பித்தையையுடைய கோவலர் என மாறியியைக்க; உரைத்த-தடவிக் கொண்ட; "மேம்பா லுரைத்த வோரி...........கூழா ரிடையன்" (*பெரும்பாண்.172-5,*) பித்தை-தலைமயிர்; *சீவக.428.* கோவலர்-இடையர். குழல் உலவ-குழலோசை பரக்க. நிரைக்கண்-பசுக் கூட்டத்தினிடையே. நிலம்-முல்லைநிலத்தை. நெடியோன்:சீவகன்.

1565. வள்ளி வாரிய குழியில்-வள்ளிக்கிழங்கு அகழ்ந்த குழியி னிடத்தே. இமைக்கும்-ஒளிவிடுகின்ற. சுள்ளிவேலியின் நீங்கி-மரா மரத் சதாலாகிய வேலியி னின்றும் தப்பி; சுள்ளி-மராமரம்; *சீவக.1608; குறிஞ்சிப்.66,* ந. சூழ்ந்து-ஆராய்ந்து. வெள்ளி வெண்திரள் விசித்து-வெள்ளிக் கம்பிகளை உச்சியில் பூட்டிக் கட்டி. வீழ்-வீழ்கின்ற. இமைக்

வெள்ளி வெண்டிரள் விசித்து
நிலத்தொடு தறிபுடைத் தவைபோற்
றுள்ளி வீழுய ரருவி
வனகிரி தோன்றிய தவணே.

(இ-ள்.) பக்கத்திற்போகாதபடி வேலியாகவிட்ட மராமரத்தின் வேலியி னின்றுந்தப்பி மேலே துறக்கத்தே போமென்று நினைத்து வெள்ளிக்கம்பிகளைத் தலையிலேபூட்டி வலித்து நிலத்தோடே தறியைப்புடைத்துக்கட்டினாற்போலே நாற்றிசையும் விழும்அருவியையுடைய வனகிரி அவ்விடத்தே தோன்றிற்றென்க.

வள்ளிக்கிழங்கு அகழ்ந்தகுழியிலே பொன்னும் வயிரமுமிமைக்கும்வனகிரியென்க. *(9)*

1566. அண்ண றான்செலு முன்ன லணிமலர்ப் பூம்பொழி லதனுள்
வண்ண மாச்சுனை மாநீர் மணிதெளித் தனையது ததும்பித்
தண்ணென் றாமரை கழுநீர் நீலந் தாதவி ழாம்பல்
எண்ணில் பன்மலர் கஞலி யினவண்டு பாண்முரன் றுளதே.

ஆல், அசை.

(இ-ள்.) அவ்வனகிரிக்குமுன்னே, தலைவன்செல்லுகின்ற பொழிலுக்குள்ளே பளிங்கைக் கரைத்தனையதாகிய நீர்நிறைந்து அதிலே தாமரை முதலிய பூவும் பிறவும்நெருங்கி வண்டு பாண்சாதி போலே பாடப்பட்டு ஒருசுனை உளதாயிற்றென்க. *(10)*

(வேறு)

1567. கானத்தி னேகு கின்றான் கடிபொழிற் கவின்கண் டெய்தித்
தானத்தி லிருந்த லோடுந் தையலா ளொருத்தி தானே
வானத்தி னிழிந்து வந்த வானவர் மகளு மொப்பாள்
நானமும் பூவுஞ் சாந்து நாறவந் தருகு நின்றாள்.

கின்ற வனகிரி, அருவினையுடைய வனகிரி என்க. அவண் தோன்றியது எனமாறுக.

1566. முன்னல், அண்ணல் செலும் பொழிலதனுள் மணிதெளித் தனையதாகிய சுனைநீர்ததும்பி என மாறியியைக்க: முன்னால்-அந்த வனகிரிக்கு முன்பு; ஆல், அசை. அண்ணல்: சீவகன். மணி-பளிங்கை. தெளித்தல்-கரைத்தல். ததும்பி-நிறைந்து. தண்ணென்-குளிர்ந்த. நீலம்-நீலோற்பலம். கஞலி-நெருங்கி. பாண்முரன்று-பாண்சாதியைப்போல ஒலித்து. உளது-உள்ளது.

1567. கானத்தினேகுகின்றான்இருத்தலோடும், தையலாளொருத்தி, தானத்தில் அவன்கவினைக்கண்டு என மாறியியைக்க. ஒருத்தி:அனங்க

'கானத்தினேகுகின்றான்' என்று பெயர்கூறவே, 'வனசரிதன்' என்னும் வடமொழிப்பெயரையும், 'தானம்' எனவே இருடிகளுறை விடமென்பதனையுமுணர்த்தின.

(இ-ள்.) சீவகன் கடிபொழிலிலே சென்றிருந்தவளவிலே, வானவர் மகளுமொப்பாளாகிய தையலாளொருத்தி, அத்தானத்தி லுறைவானொரு வனசரிதன் கவினைக்கண்டு, நானமுதலியன நாறத் தானேவந்து அருகே நின்றாளென்க.

இங்ஙனங்கூறாது சீவகன்கவினைக்கண்டு அவள் எய்தினா ளென்றுகூறின், மேல் இவற்கு இவள் வேட்கைவிளைத்தலின், இவன் நெஞ்சு தன் தன்மை திரிந்ததனை இவன்தேற்றினா னென்றுகூறுவர்; அங்ஙனங்கூறவே மனம்வாக்குக் காயமென்னும் மூன்றினாற்செய்துகொள்ளும் பாவங்களிற் சிறந்த மனத்தாற் செய்துகொள்ளும் பாவமும் சீவகற்கு எய்திற்றாமாதலானும், [1]உழுவலன்போடு தோன்றிய மகளிரிடத்தல்லது இவற்கு வேட்கை நிகழாதென்பது இத்தொடர் நிலைச்செய்யுட்குக் கருத்தாதலானும் அது மாறுபடக்கூறிற்றாமென்றுணர்க. *(11)*

1568. குறிஞ்சிப்பூங் கோதை போலுங்
குங்கும முலையி னாடன்
நிறைந்தபொற் கலாபந் தோன்ற
நெடுந்துகில் விளிம்பொன் றேந்திச்
செறிந்ததோர் மலைரைக் கிள்ளித்
தெறித்திடாச் சிறிய நோக்கா
நறும்புகைத் தூது விட்டு
நகைமுகங் கோட்டி நின்றாள்.

மாவீணை. தானத்தில்-அந்தச் சோலையில். கவின்-அழகு. சாந்து-குங்குமச்சாந்து.

(உரை.) [1]உழுவலன்பொடு தோன்றிய மகளிரிடத்தல்லது சீவகனுக்கு வேட்கை நிகழாதொன்று ஈண்டுக் கூறியது, "ஏகு நல்வழி யல்வழி யென்மனம், ஆகு மோவதற்காகிய காரணம், பாகு போன்மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே, யாகும் வேறிதற் கையுற வில்லையே" *(கம்ப. மிதிலை.147)* என்பதனாலும் வலியுறுகின்றது.

1568. கோதை-பூமாலை. குங்குமச் சாந்திற்குக் குறிஞ்சிப்பூ உவமை. கலாபம்-பதினாறு வடங்கொண்ட மேகலை. தோன்ற-நெகிழ்ந்து தோன்றுதலால். துகிலின் விளிம்பொன்றை ஏந்தி;

குறிஞ்சிப்பூ குங்குமத்திற்குவமை. தோன்ற-சிறிதே உடைநெகிழ் தலாலே. ஒன்று-ஒருகை. ஒருகையாலே அத்துகிலின்விளிம்பைத் தாங்கி மற்றைக்கையாலே வினோதந் தோன்றத்தெறித்து. சிறிய நோக்கா-கடைக்கணித்துப்பார்த்து. காற்று வாக்கிலேநின்று புகை யைத்தூது விட்டு. கோட்டி-சாய்த்து.

(இ-ள்.) முலையினாள், ஏந்தித் தெறித்து நோக்கி விட்டுக் கோட்டி நின்றாளென்க. *(12)*

1569. அணிகல வரவத் தாலு மமிழ்துறழ் நாற்றத் தாலும்
பணிவருஞ் சிங்க நோக்கிற் பணையெருத் துறழ நோக்கி
மணிமலர் நாகஞ் சார்ந்து வழையொடு மரவ நீழற்
றுணிவருஞ் சாய னின்றா டோன்றறன் கண்ணிற் கண்டான்.

(இ-ள்.) தோன்றல், அரவத்தாலும் நாற்றத்தாலும் அத்தி சையைச் சிங்கநோக்குப்போலே கழுத்துமாறுபடப்பார்த்து வழையோடு கூடிய மரவத்தினிழலிலே நாகத்தைச்சார்ந்து நின்றாள்; அங்ஙனநின்றாளாகிய அச்சாயலைக் கண்ணாலே கண்டானென்க.

நெஞ்சால் நோக்கிற்றிலன். துணிவருஞ்சாயல்-தெய்வமோ அல்லளோவென்றுதுணிவரிய சாயல். *(13)*

1570. கண்டவன் கண்ணி னோக்க நடுங்கித்தன் காதிற் றாழ்ந்த
குண்டலஞ் சுடர வொல்கிக் கொடிநடுக் குற்ற தொப்ப
நுண்டுகிற் போர்வை சோர நுழைமழை மின்னி னிற்ப
எண்டிசை மருங்கு நோக்கி யியக்கிகொ லிவண்மற் றென்றான்.

"ஒருகைதுகிலேந்தி" (*தஞ்சை.27.*) ஏந்தி-கையால் தாங்கி. கிள்ளி-மற்றொரு கையால் கிள்ளி. தெறித்திடா-தெறித்து; மலர் முதலிய வற்றைக் கிள்ளித் தெறித்தல்: "வெள்ளிற்குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியா" (*முருகு.37*); "பல்லித ழெதிர்மலர் கிள்ளி" (*அகநா.289:4.*) சிறிய நோக்கா-கடைக்கண்ணாற் பார்த்து. புகையைத் தூதுவிட்டு முகம் கோட்டி-முகத்தைச்சாய்த்து.

1569. அரவம்-ஒலி. அமிழ்து உறழ்-அமிர்தை வென்ற. பணி வரும்-தாழ்த்தற்கரிய. சிங்கநோக்கின்-முன்னும் பின்னும் பார்க்கின்ற சிங்கத்தின்நோக்கைப்போல. பணை எருத்து உறழ-பருத்த தன்கழுத்து மாறுபட. நோக்கி-அனங்கமாவீணையிருக்கின்ற திசையைப் பார்த்து. மணிபோலும் மலரையுடைய நாகம்; நாகம்-ஒருவகை மரம். வழையோடு கூடிய மரவநிழலில் நாகத்தைச் சார்ந்து நின்றாளாகிய சாயலை என மாறியியைக்க; வழை-சுரபுன்னைமரம். தோன்றல்: வனசரிதன்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கண்டவன், நெஞ்சானன்றிப் பொறியா னோக்குதலின், வேட்கையின்மைகண்டு, கொடிநடுக்குற்றதொப்ப நடுங்கி ஒல்கி மஞ்சிலே நுழையுமின்போலே போர்வைசோர அதனுள்ளே மறைந்துநிற்ப இவளுடன் கூடவந்தாருளரோவென்று எண்டிசையிடத்தையுநோக்கி, இங்ஙனம் தனியேவருதலின், இவள் ஓர் இயக்கிபோலேயிருந்தாளென்று கருதினானென்க. *(14)*

1571. எண்ணத்தி லியக்கி யென்றே யிருப்பமற் றெழுத லாகா
வண்ணப்பூங் கண்க ளம்பா வாணுதற் புருவம் வில்லா
உண்ணிறை யுடைய வெய்வா னுருவச்சா தகத்துக் கேற்பப்
பெண்ணலங் கிடந்த பேதை பெண்ணலங் கனிய நின்றாள்.

வடிவுகூறுமிலக்கணத்திற்கு இசையப் பெண்ணலங்கிடந்த பேதை.

(இ-ள்.) அவன்தன்கருத்திலே இயக்கியென்றேயிருப்ப, பேதை, பின்னர் இவன் நிறைகெடும்படி கண்கள் அம்பாக நுதலிற் புருவம் வில்லாகக் கொண்டு எய்யவேண்டித் தன்பெண்ணலம் முற்றுப்பெற நின்றாளென்க. *(15)*

1572. முறுவன்முன் சிறிய தோற்றா முகைநெறித் தனைய வுண்கட்
குறுநெறி பயின்ற கூந்தல் குறும்பல்கா லாவிக் கொள்ளாச்
சிறிநுதற் புருவ மேற்றாச் சேர்துகிற் றானை சோர
அறியுந ராவி போழு மநங்கனைங் கணையு மெய்தாள்.

1570. கண்டவன்: வனசரிதன். நோக்க-அவளைப்பார்த்தலால். கொடிநடுக்குற்றதொப்ப நடுங்கிச் சுடா ஒல்கி, மழையில் நுழையு மின்னினைப்போல் துகிற்போர்வை சோரநிற்ப என மாறியியைக்க; ஒல்கி-அசைந்து. மழை-மேகம். துகிலாகிய போர்வை. நிற்ப-அப் போர்வையுள் அனங்கமா வீணை மறைந்துநிற்க. நோக்கியவன் வனசரிதன். இவள் இயக்கிகொல் என்றான் என மாறியியைக்க; *சீவக.1326.*

1571. எண்ணத்தில்-வனசரிதனுடைய கருத்திலே. எழுதலாகா-சித்திரத்தில் எழுத முடியாத. வண்ணம்-நிறம். பேதை, நிறை உடையக் கண்கள் அம்பாக, புருவம் வில்லாக, எய்வான் பெண்ணலம் கனியநின்றாள் என மாறியியைக்க. உருவச் சாதகத்துக்கேற்பப் பெண்ணலம் கிடந்த பேதை-வடிவத்தைப்பற்றிக் கூறும் இலக்கண நூலுக்குப் பொருந்தப் பெண்மை அழகு அமைந்த அனங்கமாவீணை. மனத்தின் உள்நிறை உடைய-வனசரிதனுடைய மனத்தின் நிறுத்தும் தன்மை கெடும்படி. எய்வான்-எய்யும் பொருட்டு. கனிய-முற்றுப்பெற.

(இ-ள்.) அரும்பை அலர்த்தினாலொத்த கண்ணினையுடைய கூந்தல், அணுகிப் பல்கால் ஆவிக்கொண்டு மேற்போர்த்ததுகிலோடே உடுத்த தானையும் நெகிழாநிற்க, அக்காமன்றானெய்வதற்கு முன்னாகச் சிறியவாக முறுவலையும் தோற்றுவித்துப் புருவமாகிய வில்லை வலித்து, காமனெய்யும் ஐந்தம்பையும் தானெய்தாளென்க.

'அறியுநராவிபோழுமம்பு' எனவே [1]இவனெஞ்சு தன்றன்மை சிறிதுதிரிகின்றமை பெற்றாம். *(16)*

1573. வடுப்பிள வனைய கண்ணாள் வல்லவ னெழுதப் பட்ட
படத்திடைப் பாவை போன்றோர் நோக்கின ளாகி நிற்ப
அடிப்பொலிந் தார்க்குஞ் செம்பொ னணிமணிக் கழலி னானம்
மடத்தகை குறிப்பு நோக்கி மனத்திது சிந்திக் கின்றான்.

பவதத்தனை, 'கழலினான்' என்று ஒருபெயரால் தேவர் கூறினார்.

(இ-ள்.) பாவை அழியுமளவும் ஒருகருத்தாய்நின்று அழியுமாறு போலே கண்ணாள் இவனைக்கூடுவதொரு கருத்தினளாய்நிற்ப,

---

1572. முன் சிறிய முறுவல் தோற்றா-காமன் தன் பாணங்களை எய்வதற்கு முன்பாகச் சிறியவான சிரிப்பைத் தான் தோற்றுவித்து; "தானோக்கி மெல்ல நகும்" *(குறள்.1094.)* முகை-அரும்பை. நெறித்தனைய-அலரச் செய்தாலொத்த; புறவிதழை ஒடித்தாலன்ன வெனலுமாம். குறுநெறி பயின்ற கூந்தல்: "குறுநெறிக்கொண்ட கூழைக் கூந்தலுள்" *(பெருங்.1.46:221.)* கூந்தல்: அநங்கமாவீணை. குறும்பல்கால்- ஒன்றுக்கொண்டு அணித்தாகப் பலகால். ஆவிக்கொள்ளா- கொட்டாவி கொண்டு. ஏற்றா-வளைத்து. சோர-நெகிழ. போழும்- பிளக்கின்ற. அநங்கனது ஐங்கணையையும்; அநங்கன்: மன்மதன். கூந்தன், கொள்ள, துகிலும் தானையும் சோர, முன்தோற்றா, ஏற்றா எய்தாள் என மாறிமுடிக்க.

(உரை.) [1]இவன்:வனசரிதன்.

1573. வடுப்பிளவனைய கண்ணாள்; "வடுப்போழ்ந் தன்ன வாளரி நெடுங்கண்" *(பெருங்.1. 46:223.)* வல்லவனால் எழுதப்பட்ட பாவை போன்று கண்ணாள், ஓர் நோக்கினளாகி நிற்ப என மாறி யியைக்க. வல்லவன்-சித்திரக்கலையில் வல்லவன். கண்ணாள்: அனங்கமாவீணை. ஓர்நோக்கினளாகி-வனசரிதனைக்கூடுவதாகிய ஒரு கருத்துடையவளாய். அடியில் பொலிந்து ஆர்க்கும். கழலினான்: பவதத்தன் என்னும் ஒரு வணிகன்; இவன் அனங்கமா வீணையின்

பவதத்தனுடைய அம்மடத்தகைகருத்தை அவ்வனசரிதன்றானறிந்து மனத்தே இதனை நினையா நின்றானென்க.

என்றது, [1]தன்றன்மைதிரிந்தநெஞ்சினைத் தேற்றாநின்றானென்ற வாறுஅது மேற்கூறுகின்றார். *(17)*

(வேறு)

1574. கடிமாலை சூடிக் கருப்பூர முக்கித்
தொடைமாலை மென்முலையார் தோடோய்ந்த மைந்தர்
கடைமாலை மற்றவரே கண்புதைப்பச் செல்லும்
நடைமாலைத் திவ்வுலக நன்றரோ நெஞ்சே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே! சூடி முக்கி முலையாரைக்கூடின மைந்தர் பின்பு சிலநாளிலே அவர்கண்புதைத்துக்கொள்ளும்படி செல்கின்ற ஒழுக்கத்தை இவ்வுலகம் இயல்பாகவுடைத்து; இவ்வியல்பு நன்றா யிருந்ததென்றானென்க.

அவரென்றது, சாதிப்பற்றி. *(18)*

1575. நாவி யகல மெழுதி நறுநுதலார்
ஆவி தளிர்ப்ப வவர்தோண்மேற் றுஞ்சினார்
தூவி யொழிபுள்ளிற் றோன்றித் துயருழப்பக்
காவி நெடுங்கண்புதைத் தாங்ககல்வர் நெஞ்சே.

கணவன். அம்மடத்தகை: அனங்கமா வீணையினுடைய. நோக்கி-வனசரிதன் அறிந்து.

(உரை.) [1]தன்னென்றது வனசரிதனை.

1574. கடி-வாசனை. முக்கி-உண்டு. தொடை-தொடுத்தல். கடைமாலை-பின்பு சிலநாளிலே. அவரே-அம்மகளிரே. கண்புதைப்ப-முன்பு தம்மைக் கூடின அம்மைந்தரின் முதுமைப்பருவத்தைக் கண்டு தம் கண்களைப் பொத்திக்கொள்ளும்படி. செல்லும் நடை-செல்கின்ற ஒழுக்கத்தை. இவ்வுலகம் மாலைத்து என மாறுக; மாலைத்து-இயல்பாக வுடையது. நன்றரோ-இவ்வியல்பு நன்று; அரோ, அசை. நெஞ்சே யென்றது வனசரிதன்தன் மனத்தை விளித்துக்கூறியது.

இதுமுதல்ஐந்து பாடல்கள்வனசரிதன் கூற்று.

(மேற்.) *அடி 1: நன். உரி. 16, மயிலை; சங்கர.*

1575. நாவியை அகலத்தே எழுதி; அகலம்-மார்பு. நுதலாரது ஆவி தளிர்ப்ப; நுதலார்: மகளிர்; தளிர்ப்ப-குளிரும்படி. துஞ்சினார்-தங்கிய

(இ-ள்.) நெஞ்சே! புழுகை அகலத்தே பூசி நுதலார் ஆவி தழைக்கும்படி அவர்தோண்மேலே தங்கினவர், இளமைசென்ற பின்பு கடைமயிர் கழிந்த பறவைபோலே தோன்றி வருந்துதலாலே, அவர் கண்ணைப்புதைத்து அவ்விடத்தினின்றும் அகலுவரென்றா னென்க.

இதனால், [1]இருதலையுமொத்த அன்பின்திறங்கூறினார். *(19)*

1576. இன்புகை யார்ந்த விழுதார்மென் பள்ளிமேல்
அன்புருகு நல்லா ரவர்தோண்மேற் றுஞ்சினார்
தம்புலன்கள் குன்றித் தளரத்தங் காதலார்
அன்புருகு கண்புதைத் தாங்ககல்வர் நெஞ்சே.

இழுதார்மென்பள்ளி-இழுதுபோலேமென்மைநிறைந்தபள்ளி; "வெண்ணெய்போன் றூறினியள்" *(சீவக.480)* என்றார் முன்பும்; இழுதார் இன்புகையுமாம்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே! பள்ளிமேலே அன்பாலுருகும் நல்லாராகிய அவர் தோண்மேலேதங்கினார், மூப்பால் தம்புலன்கள் குறைந்து தளர்தலாலே, அம்மகளிர் தம்கண்ணைப் புதைத்து அகல்வரென்றா னென்க.

இதனாற் புலன்குறையுமென்றார். இவள்விரும்பப்பெற்றேமே யென்று புணர்ந்தார்க்குப் பின்வருவது இதுகாணென்றான். *(20)*

ஆடவர்கள். தூவி ஒழிபுள்ளின்தோன்றி-இறகு உதிர்ந்தொழிந்த பறவையைப் போலத் தம் முதுமையால் தோன்றி. துயருழப்ப-ஆடவர் வருந்துதலாலே. அம்மகளிர் கண்ணைப் புதைத்து ஆங்கு அகல்வர்; ஆங்கு-அவ்விடத்தினின்றும்.

(உரை.) [1]இருதலையும்-கணவன்மனைவிஎன்றஇருவரிடத்தும்.

1576. புகையார்ந்த பள்ளி, இழுது ஆர்மென் பள்ளி எனத் தனித் தனிப்பிரித்தியைக்க; இழுதார் மென்பள்ளி: *சீவக.3137*; "இழுதுறழ் மென்மைய'' *(பெருங்.3. 14:59.)* புகை ஆர்ந்த-வாசனைப் புகை யூட்டப்பெற்ற. இழுது-வெண்ணெய். அன்பாலுருகுகின்ற நல்லாராகிய அவரது ; நல்லார்: மகளிர். துஞ்சினார்: ஆடவர். குன்றித் தளர-குறைந்து தளர்தலால் காதலார் அன்பாலுருகிய கண்ணைப் புதைத்து அகல்வர் என்க ; காதலார்: சுட்டுப்பெயர்மாத்திரை.

(வேறு)

1577. என்பினை நரம்பிற் பின்னி யுதிரந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப்
புன்புறந் தோலைப் போர்த்து மயிர்ப்புறம் பொலிய வேய்ந்திட்
டொன்பது வாயி லாக்கி யூன்பயில் குரம்பை செய்தான்
மன்பெருந் தச்ச னல்லன் மயங்கினார் மருள வென்றான்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே! தச்சன், உதிரத்தைத்தோய்த்து நரம்பாலே என்பினைக் கட்டித் தசையை அப்பிப் புன்புறமறையத் தோலைப் போர்த்து அப்புறம் பொலிவு பெறும்படி மயிராலேவேய்ந்து ஒன்பது வாயிலாக்கி நன்றென்று மயங்கினார் மருளக் குரம்பைசெய்தான்; ஆதலால், மிகவும் நல்லனாயிருந்தானென்றானென்க. *(21)*

1578. வினைப்பெருந் தச்ச னல்லன்
மெய்ம்மைநா நோக்க லுற்றால்
எனக்குற்றுக் கிடந்த தென்றாங்
கிருகணும் புதைத்து வைக்கும்
நினைப்பினாற் பெரிய ரென்னா
ீந்தினார் கலைக ளென்னான்
மனத்தையுங் குழையச் செத்து
மாண்பினன் மாதோ வென்றான்.

1577. பின்னி-கட்டி. உதிரம்-இரத்தத்தை. இறைச்சி மெத்தி-தசையை அப்பி. போர்த்து-மறைத்து. மயிரை வேய்ந்திட்டு என மாறி யியைக்க. புறம்-வெளிப்புறம். ஒன்பது வாயில்: "ஒண்ணுளேயொன்பது வாசல் வைத்தாய்" *(தே. திருநா.)* குரம்பை-கூடு. மன்பெருந்தச்சன்-மிகப்பெரிய தச்சன். *மு:* "என்பினை நரம்பிற்பின்னி யுதிரந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப், புன்புறந் தோலின்மூடி..........ஒன்பது வாயிற் றாய வூன்பயில் குரம்பை" *(மேரு. வைசயந்த. 116)*; "இடையுறு மென்பினை நரம்பி னார்த்திடாப், புடையுறு மிறைச்சியாற் பொதிந்து போக்கற, மிடைதரு தோலினான் வேயப்பட்டதோர், உடலினை யானென வுரைக்க லொண்ணுமோ" *(பாகவதம், 5. 2:31.)*

1578. வினை-படைக்குந் தொழில். நல்லன்-நல்லனாயிருந்தான். மெய்ம்மையை நாம் நோக்கலுற்றால்; மெய்ம்மைய-உடம்பின் உண்மைத்தன்மையை. இருகணும்-ஞானக்கண்ணும் ஊனக்கண்ணும். புதைத்து-மறைத்து. நினைப்பினாற் பெரியர் என்னானாய், கலைகளை நீந்தினார் என்னானாய் என்க; நினைப்பு-அறிவு; கலைகளை நீந்தினார்-கல்விமிக்கார்; என்னானாய்-என்று கருதானாகி. மனத்தையும்-எல்லாருள்ளத்தையும். செத்தும்-வெட்டும்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே! படைக்குந்தொழிலையுடைய தச்சன், உடம்பினுண்மையை நாம் பார்க்கத்தேடினால் அப்பொழுது எனக்கு [1]உறுகோளாய்க்கிடந்ததென்று பார்க்கும்படி ஞானக் கண்ணையும் ஊனக்கண்ணையும் மறைத்துவையா நிற்கும்; அதுவுமன்றி, இயல்பான அறிவுமிக்காரென்னானாய்க் கல்வி மிக்காரென்னானாய் எல்லாருள்ளங்களையும் தளரும்படி செத்தும் மாண்பினனாதலால், நல்லானாயிருந்தா னென்றானென்க. (22)

1579. (1) என்றவ னிருப்ப மாத
ரென்வர விசைப்பி னல்லால்
ஒன்றுமற் றுருகல் செல்லா
னென்றெடுத் தோது கின்றாள்
மன்றலந் தோழி மாருள்
வனத்திடைப் பண்ணை யாடக்
குன்றிடைக் குளிர்க்கு மின்போற்
குழாமழை முகட்டிற் செல்வான்.

1580. (2) மயிலின மிரிய வாங்கோர்
மடமயி றழுவிக் கொண்ட
வெயிலிளஞ் செல்வன் போல
விஞ்சைய னெற்கொண் டேகத்
துயிலிய கற்பி னாடன்
றுணைவிகண் டிடுவித் திட்டாள்
அயிலியல் காட்டுள் வீழ்ந்தே
னநங்கமா வீணை யென்பேன்.

(உரை.) [1]உறுகோள்-ஆதாரம்; "குளங்கோடு மென்றிதுவு முறுகோளே" *(கம்ப.சூர்ப்பநகை.140.)*

1579. அவன்:வனசரிதன். மாதர்:அநங்கமாவீணை. வரவு: தான் காட்டுள்வந்த வரலாறு. ஒன்றும்-சிறிதும். மற்று: அசை. மன்றல்-மணம். பண்ணை-மகளிர் விளையாட்டு குளிர்க்கும்-தங்கும்; திசைச்சொல். மின் வித்தியாதரனுக்கு உவமை. குழா மழை-கூட்டமாகிய மேகத்தின். முகடு-உச்சி.

1580. இரிய-கெட்டோட. மயிலைத் தழுவிக்கொண்ட. சூரியன் விஞ்சையனுக்கு உவமை. எற்கொண்டு-என்னைக்கொண்டு. துயிலிய-நிலைபெற்ற. கற்பினாள்: விஞ்சையன்மனைவி. அயில் இயல்-கொடுமை இயன்ற. *மு.மணி.3:28-41.*

1581. (3) தாயிலாக் குழவி போலச்
சாதுய ரெய்து கின்றேன்
வேயுலாந் தோளி னார்தம்
விழுத்துணைக் கேள்வ நிற்கண்
டாயினேன் றுறக்கம் பெற்றே
னளித்தரு ளாது விட்டாற்
றீயினு ளமிர்தம் பெய்தாங்
கென்னுயிர் செகுப்ப லென்றாள்.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) என்று நெஞ்சினைத்தேற்றி அவனிருந்தவளவிலே, மாதர் யான் வந்தபடி கூறினல்லது சிறிதும் அருளானென்றுகருதிக் கேட்கக்கூறுகின்றவள், தோளினார்க்குத்துணையாகியகேள்வனே! மலையிடத்தே தங்கும் மின்போல் மழைமேலே செல்வானாகிய விஞ்சையன், வனத்திடையிலே மணத்தையுடைய என்தோழி மாருள்ளே யான்விளையாடாநிற்க, மயிற்றிரள்கெட அதற்குள்ளே ஒரு மயிலை யெடுத்துக்கொண்ட இளஞாயிறுபோலே என்னைக்கொண்டு போனானாக, தங்கிய கற்பினாளாகிய அவன் துணைவி என்னைக் கண்டு போகவிடுத்தாள்; இக்கொடியகாட்டிலே வீழ்ந்தேன்; யான் அநங்கமா வீணையென்று பெயர் கூறப்படுவேன்; நின்னைக் காண்பதற்குமுன் தாயிலாக் குழவிபோலத் துயரெய்துகின்ற யான் நின்னைக்கண்டு துறக்கம் பெற்றேனாயினேன்; இனி என்னை அருள்பண்ணி நோக்கிஅருளாதே விட்டால்தீயினுள்ளே அமிர்தத்தைப் பெய்தாற்போலே என்னுயிரைக் காமத்தீயினுள்ளேபெய்து கெடுப்பே னென்றாளென்க.

மயிலுவமை தோழிமாரஞ்சியோடியதற்கு. உலாம்: உவமைச் சொல். சந்நியாசியன்மையின், தோளினார் துணைவவென்றாள். (23-5)

1582. மணியெழு வனைய தோளும் வரையென வகன்ற மார்பும்
தணிவருங் கயத்துப் பூத்த தாமரை யனைய கண்ணும்
பணிவரும் பருதி யன்ன முகமுமென் றயர்ந்து காமப்
பிணியெழுந் தவலிக் கின்ற பேதைநீ கேளி தென்றான்.

1581. தாயிலாக்குழவி: *புறநா.4, 230, 379; மணி.13: 11, 25: 111-2.* சாதுயர்-சாகின்ற துன்பம். வேய் உலாம்-மூங்கிலை ஒத்த. விழுத் துணை-சிறந்ததுணைவனாகிய. துறக்கம் பெற்றேனாயினேன். அளித்து-தலையளிசெய்து. பெய்தாங்கு-பெய்தாற்போல. செகுப்பல்-அழிப்பேன்.

1582. மணி ஏழு-அழகிய கணையமரம். வரை-மலை. கயத்து-குளத்தில். பருதி-சூரியன். காமப்பிணி-காமமாகிய நோய். அவலிக்

தணிவு-வற்றுதல். பணிவு-தாழ்வு.

(இ-ள்.) தோளும், மார்பும், கண்ணும், முகமும் [1]வருத்துமென்று மயங்கிக் காமநோய்தோன்றி வருந்துகின்றபேதாய்! நீ இங்ஙனங் கருதின இவ்வுடம்பின் றன்மையைக்கேளென்றானென்க. (26)

1583. போதொடு நான மூழ்கிப்
பூம்புகை தவழ்ந்து முல்லைக்
கோதைகண் படுக்குங் கூந்தல்
குரைவளி பித்தோ டையேய்
ஏதஞ்செய் மலங்க ணெய்த்தோ
ரிறைச்சியென் பீருண் மூளை
கோதஞ்செய் குடர்கள் புன்றோ
னரம்பொடு வழும்பி தென்றான்.

(இ-ள்.) நானத்தேமூழ்கிப் புகைதவழப்பட்டுப் போதோடே கோதை துயில் கொள்ளுங் கூந்தால்! இவ்வுடம்பு. ஏதஞ்செய்கின்ற வளியையும் பித்தையும் ஐயையும் பொருந்தின மலங்களும், குருதியும், தசையும், என்பும், ஈரலும், மூளையும், பொல்லாங்கு செய்யும் குடர்களும், தோலும், நரம்பும், வழும்புமாயிருக்குமென்று கூறினானென்க.

பூமுதலியவற்றாற் கூந்தல் நன்றாயிற்றென்றான். (27)

1584. விழுக்கொடு வெண்ணஞ் சல்லா
வுகிர்மயி ருமிழ்கட் பீளைப்
புழுப்பயில் குரம்பை பொல்லாத்
தடிதடிக் கீழ்ந்த போழ்தில்

கின்ற-வருந்துகின்ற. பேதை:விளி. இது-இவ்வுடம்பின் தூயதல்லாத தன்மையை.

(உரை.) [1]வருத்துமென்னும்பயனிலைவருவிக்கப்பட்டது.

1583. போது-மலர். நானம்-புழுகிலே. புகை-அகிற்புகை. கூந்தல்: விளி. குரைவளி-ஒலிக்கும் காற்று. வளி. பித்து, ஐ: குறள், 941. ஏதம்செய்-துன்பத்தைச் செய்யும். நெய்த்தோர்-இரத்தம். ஈருள்-ஈரல். கோதம்-தீமை. வழும்பு: "வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்றுள்" (நாலடி.46.)

விழித்தியார் நோக்கு கிற்பார்
பிள்ளையார் கண்ணுட் காக்கை
கொழிப்பரும் பொன்னிற் றோன்றுங்
கொள்கைத்தாற் கொடியே யென்றான்.

விழுக்கும் வெண்ணஞ்சும் ஊன்விசேடம் வெண்ணஞ்சு-நிணமுமாம். அல்லா-இவையொழிந்த. கண்ணுமிழ்பீளை. பிள்ளையார்-கரிக்குருவியார்; கரிக்குருவியார் கண்ணுக்குக் காக்கையார் பொன்னொத்துத் தோன்றுமென்பது ஒருபழமொழி.

(இ-ள்.) கொடியே! விழுக்குமுதலியவற்றையுடைய புழுப் பயில்கின்ற இவ்வுடம்பு வேறுவேறுபட்டுக் கிடந்தபொழுது விழித்துப் பார்ப்பார் ஒருவருமில்லை; இஃது அங்ஙனம் வேறுபடா மையின், விளைகின்ற காமத்தாலே காக்கை கரிக்குருவிக்குப் பொன்போற்றொன்றுங் கொள்கையையுடைத்தாயிற்றுக் காணென் றானென்க. *(28)*

1585. உருவமென் றுரைத்தி யாயி
னிறைந்ததோற் றுருத்தி தன்னைப்
புருவமுங் கண்ணு மூக்கும்
புலப்பட வெழுதி வைத்தாற்
கருதுவ தங்கொன் றுண்டோ
காப்பியக் கவிகள் காம
எரியெழ விகற்பித் திட்டா
ரிறைச்சிப்போ ரிதனை யென்றான்.

(இ-ள்.) உள்ளொழியப் புறத்தின்வடிவு நன்றென்றுரைத் தியாயின், முற்கூறியவெல்லாம் நிறைந்ததொரு தோற்றுருத்தியைப்

1584. விழுக்கொடு வெண்ணஞ்சு: *புறா.326: 10,371:22. (பி-ம்.)* 'வெண்ணெஞ்சு'. அல்லா-இவையல்லாத. உகிர்-நகம். பீளையை யுடைய குரம்பை. பொல்லாத தடிதடியாக; தடி-இறைச்சி. கீழ்ந்த-பிளந்த. நோக்குகிற்பார்யார்-அருவருப்படையாமல் நோக்கும் வன்மை யுடையார் யார்? பிள்ளையார்-கரிக்குருவி. பொன்னின்-பொன்னைப் போல. கொள்கைத்தால்; ஆல், ஆசை. கொடியேயென்றது அனங்கமா வீணையை.

1585. உருவம் என்று-உடம்பின் வெளிப்புறம் அழகுடையது என்று. நிறைந்த-இரத்தம் முதலியவைகளால் நிரம்பிய. புலப்பட-நன்றாக. கருதுவதங்கொன்று உண்டோ-அத்துருத்தியின் உருவம் அழகா

புருவமுதலியன நன்றாக எழுதிவைத்தால் நன்றென்று கருதுவதொரு பொருளில்லையே; ஆதலின், இறைச்சித்திரளாகிய இதனைக் காப்பியஞ் செய்யுங்கவிகள்மக்கட்குக்காமத்தீயெழும்படி வேறுபடுத் தினார்கள் காணென்றானென்க.

இவை இவட்குத் தெளிவுநிகழுமென்று கூறினான். இவர்களிங்ஙன நிற்பப் பவதத்தன் கூறிவருந்துகின்றமை மேற்கூறுகின்றார். *(29)*

(வேறு)

1586. (1) காதன் மாமன் மடமகளே
கருங்குழன் மேல்வண்டி ருப்பினும்
ஏதமுற்று முரியு நுசுப்பென்
றுன்னியல் பேத்து வேன்
ஓதம் போல வுடன்றுடன்
றுநையநீ யொண் டாமரைக்
கோதை போல்வா யொளித்
தொழிதல் கொம்பே குணனாகுமே.

1587. (2) வண்ணத் திங்கண் மதிமுகத்
தவாளோ கருங்க யல்களோ
உண்ணுங்கூற் றோவொளி வேலோ
போதோ வுணர்க லேனாற்

யுள்ளதென்று கருதுவதொரு பொருளுண்டோ; இல்லையென்றவாறு. இறைச்சிப் போராகிய இதனைக் கவிகள், மக்களுக்குக் காமவெறி யெழும்படி விகற்பித்திட்டார் என்றான் என்க. காப்பியம்: "காப்பிய வாசனைகலந்தவை சொல்லி" *(பெருங்.4.3:42.)*

(மேற்.) அடி, *1: தொல்.* உரி. 4, ந; *3-4: சிலப்.* உரைப் பக்.8, அடியார்.

1586. மாமன்-பவதத்தனது மாமனான ஸ்ரீமான் என்பவன். ஏதமுற்று-துன்ப மடைந்து. நுசுப்பு-இடை. உன் இயல்பை ஏத்துவேன். ஓதம்போல உடன்று உடன்று நைய-யான் கடலைப்போல, வருந்தி வருந்திக்கெடும்படி. ஒண்டாமரையிற் கோதை போல்வாய்-திரு மகளைப் போவாய். ஒளித்தொழிதல்-மறைந்து நீங்குதல் குண னாகுமே-நல்ல குணத்தின் செயலாகுமோ; ஆகாதென்றவாறு. மகளே, கோதைபோல்வாய், கொம்பே என்னும் அடுக்கிய விளிகளால் காதற்சிறப்புப் புலப்படும். இதுமுதல் ஏழு பாடல்கள் பவதத்தன் கூற்று.

1587. திங்கள் மதிமுகத்த-சந்திரனும் மதித்தமுகத்தில் உள்ளன; மதிமுகம், வினைத்தொகை. உண்ணும்-உயிரை உண்கின்ற. போதோ-

பண்ணின் றீஞ்சொலாய்ப் படா
முலைப்பா வாய்கொடியே பாங்கின்
உண்ணுந் தேனே யமிர்தே
யென்னின் னுயிரேயெங்க ணாயோ.

1588. (3) இலவம் போதேரெ ழிற்றகைய
சீறடி களஞ்சி யொல்கிப்
புலவன் சித்திரித்த பொற்
சிலம்பு நகப்பூ நிலத்துமேல்
உலவும் போழ்து மென்னாவி
மலர்மேன் மிதித்தொ துங்குவாய்
கலவ மஞ்ஞை யனையாய்கட்
காத லொழிகல் லேனால்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(2) [1]என்னென்பது வினா. ஓ, வியப்பு.

(3) ஏர்-ஒப்பு. புலவன்-பொன்செய்கொல்லன்.

(இ-ள்.) காதலையுடைய என்மாமன்மகளே! திருவை யொப்பாய்! கொம்பே! தீஞ்சொல்லாய்! பாவாய்! கொடியே! தேனே! அமிர்தே! இனியவுயிரே! சீறடியொல்கிச் சிலம்பொலிப்பப் பூநிலத்துலவும் பொழுதும் அந்நிலத்திலன்றி என்மனமாகிய மலர்மேலே நடப்பாய்! நினது திங்கள் மதித்த முகத்திலுள்ளன வாளோ, கயலோ, கூற்றோ, வேலோ, போதோவென்றும் வண்டிருப்பினும் இடைமுரியு மென்றும் நின்னியல்பையேத்துவேன்; அந்தப்பூவிலே மிதித்துத்

மலரோ. வாள்முதலியன கண்ணிற்கு உவமை. பண்ணின்-இராகத்தைப் போன்ற. படாமுலை-சாயாதமுலையையுடைய. *(பி-ம்.)* 'பாவாய் பாங்கின்'. பாங்கின்-நல்ல இடத்திலுள்ள. உண்ணும்-உண்ணப்படு கின்ற. *(பி-ம்.)* 'ஆரமிர்தேயின்னுயிரே.' எங்கணாயோ-எவ்விடத் துள்ளாய்; ஓ, வியப்பு.

(உரை.) [1]'அமிர்தேயென்' என்பதிலுள்ளது.

1588. இலவம்போது ஏர்-இலவம்பூவை ஒத்த. அடிக்கு இலவம்பூ உவமை. ஒல்கி-அசைந்து. புலவன்-பொற்கொல்லன். நக-ஒலிப்ப. பூ நிலத்துமேல்-பூப்பரப்பிய பூமியின்மீது. ஆவிமலர்-மனமாகிய மலர். கலவம்-தோகை. மஞ்ஞையனையாய்கண்-மயிலைப்போன்ற உன்னிடத்து. காதலை ஒழிகல்லேன்; ஒழிகல்லேன்-நீக்கமாட்டேன்.

திரிகின்ற நீயான் கடல்போல் மறுகி நையும்படி மறைந்துநீங்குதல் நினக்குக் குணமாமோ? இதற்குக்காரணமென்? அஃதுணர்கிலேன்; நின்னிடத்துக் காதலையுநீக்க மாட்டேன்; இனி நீ எவ்விடத்தாய்? கூறென்றானென்க. (30-32)

1589. பணிசெயாயத் துப்பந்தாடு கின்றாயைக் கண்டுமாழ்கிப்
பிணிசெய்நோயேன் யான்கிடப்பப் பிறர்வாயது கேட்டலும்
துணிகபோது மெனவிடுத்தாய் போந்தேன் றுயருழப்பநீ
மணிசெய் மேகலை யாய்மாற்றந் தாராய்மறைந் தொழிதியோ.

(இ-ள்.) ஆயத்தே பந்தாடுகின்ற நின்னைக்கண்டு மயங்கிப் பிணித்தலைச் செய்யுநோயேனாய்க்கிடக்க, அந்நோயைப் பிறர்கூறக் கேட்டவளவிலே; யாமுடன்போகக் கடவேம்; அதனைத்தான்றுணிக வென்று கூறிவரவிட்டாய்; அக்கூற்றாலே போந்த யான் வருந்தும் படி, மேகலையாய்! மறுமாற்றஞ்சொல்லாய் மறைந்துபோகின்றாயோ என்றானென்க. (33)

1590. இயக்கி நின்னோ டிணை
யொக்குமென் றுநலஞ் செகுப்பான்
மயக்கிக் கொண்டு போய்வைத்
தாயென் மாதரைத் தந்தருளுநீ
நயப்ப வெல்லாந் தருவலெனத்
தொழுது நல்லி யானைதன்
வயப்பிடி கெடுத்து மாழாந்த
தொப்ப மதி மயங்கினான்.

இயக்கி:விளி.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கூறி, இயக்கி! என்மாதரை நின்னோடி ணைத்தற் கண் ஒப்பளென்றுகருதி அவணலத்தைக்கெடுத்தற்கு

1589. பணிசெய் ஆயத்து-ஏவல் செய்கின்ற தோழியர்கூட்டத்தே. ஆடுகின்றாயை-ஆடுகின்ற நின்னை. மாழ்கி-மயங்கி. நோயேனாய் யான்கிடப்ப. அது-நின்னிடத்து யான்கொண்ட அக்காமநோயை. போதும்துணிக எனவிடுத்தாய் என்க; போதும்-யாம் உடன்போவோம். துணிக-அதனைத் துணிவாயாக. எனவிடுத்தாய்-என்று கூறிவிடுத்தாய்; (பி-ம்.) 'எனவுரைத்தாய்'. போந்தேன்-நீ கூறியபடி போந்த யான். மாற்றம்-மறு வார்த்தை. தாராயாய் மறைந்தொழிதியோ; ஓ, வியப்பு.

1590. இயக்கி-யக்ஷிதேவதை; விளி. இணையொக்குமென்று-ஒப்பிடுதற்கண் என்மனைவி ஒப்பாவாள் என்று கருதி. நலம் செகுப் பான்-அவள் அழகைக் கெடுத்தற்கு. என் மாதரை-என் மனைவியாகிய

அறிவைத் கலக்கிக்கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்தாய்; நீ அவளைத் தந்தருளுவாயாக; தந்தால் நீவிரும்பின வெல்லாம் தருவேனென்று வணங்கி, யானை தன் வலிய பிடியைக்கெடுத்து மயங்கினாற்போல மயங்கினானென்க. (34)

1591. மல்லற்றொல் வளத்து மத்திம
நன்னாட்டு வண்டா மரை
புல்லும் பேரூர்ப் புகழ்த்
தத்தன்கா தற்சின தத்தைக்கும்
செல்வநாமற் குஞ்சித் திரமா
மாலைக்குஞ் சுற்றத் தார்க்கும்
அல்லல்செய் தேனவட் சென்றா
லென்னுரைக் கேனென் செய்கேனோ.

(இ-ள்.) வளப்பத்தையுடைய செல்வத்தையுடைத்தாகிய மத்திம தேசத்திற் பதுமபுரத்தில், என்தந்தை கீர்த்திதத்தனுக்கும், என்தாய் சினதத்தைக்கும், என் மாமன் ஸ்ரீமானுக்கும், என்மாமி சித்திர மாமாலைக்கும், ஒழிந்த சுற்றத்தார்க்கும் வருத்தஞ் செய்தேன்; யான் அவ்விடத்தே சென்றால் என்னுரைப்பேன்! இனி இவ்விடத்து யான் என் செய்வேனென்றானென்க. (35)

1592. உண்ணுநீர் வேட்டசைந்தே னெனவுரைப்பக் காட்டுணாடி
நண்ணிப் பொய்கை தலைப்பட்டு நற்றாமைரை யிலையினுட்
பண்ணிநீர்கொண்டு வந்தேன்படா முலைப்பா வாயென்
றண்ணலாற்றா தழுதழுது வெந்துருகி நைகின்றானே.

(இ-ள்.) தலைவன், பாவாய்! நீ தண்ணீர்வேட்டு இளைத்தேனெனக் கூறுதலாலே, காட்டிலே பொய்கையைநாடிக் கிடைத்து

அனங்கமாவீணையை. நீதந்தருளு. நயப்ப-விரும்புவனவற்றை. யானை-ஆண்யானை. வய-வலி; *தொல்.* உரி. 68. பிடியைக்கெடுத்து-பெண் யானையைஇழந்து. மாழாந்தது ஒப்ப-மயங்கியதைப்போல. மதி-அறிவு.

1591. மல்லல்வளத்து-மிக்கசெல்வத்தையுடைய. தாமரைபுல்லும் பேரூர்-பதுமபுரத்தில். புகழ்த்தத்தன்-கீர்த்திதத்தன்; இவன் பவதத்தனுடைய தந்தை. சினதத்தை; பவதத்தனுடைய தாய். செல்வநாமன்; ஸ்ரீமான்; இவன் பவதத்தனுடைய மாமன். சித்திரமாமாலை; பவதத்தனுடைய மாமி. அல்லல்-துன்பம். அவட்சென்றால்-அவ்விடத்துக்குயான்போனால்.

1592. அசைந்தேன்-இளைத்தேன். உரைப்ப-நீ கூறுதலாலே. பொய்கையை நாடித்தலைப்பட்டு நண்ணி என்க; தலைப்பட்டு-எதிர்ப்

அதனைநண்ணித் தாமரையிலையைக்கோலி அதனுள்ளே தண்ணீர் கொண்டுவந்தேன்; நின்னைக் கண்டிலேனென்றுகூறி அழுது அழுது உருகி நையாநின்றானென்க. (36)

1593. குழைகொள் வாண்மு கத்துக்கோல்
வளையைக் காணான் குழைந்தழுகின்ற
அழகன்சொல்லு மணிசெய் கோதை
காமமுங் கண்டுங் கேட்டும்
முழவுத் தோளான் முறுவலித்
தீங்கே யிருநீ யென்
றிழையச் சொல்லி யிளை
யானிளை யானயெய் தினானே.

தோளான்-இவர்கள் செய்தியைக் கண்டிருந்த சீவகன். இழையச் சொல்லியென்றது தாமுறைவிடத்தே வந்தார்க்குத் தாம் நுகர்வனவற்றைக் கொடுத்துப் பேணிவிடுத்தல் வனசரிதர்க்கியல் பாதலின், சீவகன்போக்கொருப்பட்டமைகண்டு, அவ்வனசரிதனும் யானுகர்வனவற்றை நீயுநுகர்ந்து வழிவரல் வருத்தந் தீர்ந்து ஏகுவாயாக வென்றாற்கு, அவனும் தனக்கு அவ்வருத்தமின்மையை அவன் மனம் பொருந்தச் சொல்லியென்றவாறு. ஈங்கேயிருவென்றது-எப்பொழுதும் இப்படியே மனத்தைச் சென்றவிடத்தாற் செல்ல விடாதே (குறள், 422) விலக்கியிருக்க வென்றவாறு. ஆங்கு, உவமவுரு பாயினமையின், [1]ஈங்கும் உவமவுருபாம் புறனடையால்; இவ்விடத்தே [2]இருவென்று உபசாரமுமாம். சீவகன் அவளை இங்கேயிருவென்று பொருந்தக்கூறல் அவற்கு இயையாமை யுணர்க.

பட்டு பண்ணி-பாத்திரமாகக்கோலி. அண்ணல்: பவதத்தன். நைகின்றான்-வருந்துகின்றான்.

1593. குழை-குண்டலம். முகத்தையுடைய கோல்வளையை: அனங்கமா வீணையை, காணானாய்க்குழைந்து அழுகின்ற; குழைந்து-வருந்தி. அழகனது சொல்லைக்கேட்டும் கோதையது காமத்தைக் கண்டும் என்க; அழகன்: பவதத்தன். கோதை: அனங்கமாவீணை. தோளான்: சீவகன். முறுவலித்து-புன்முறுவல் செய்து. இழையச் சொல்லி-வனசரிதன் தனக்குச்செய்த உபசாரத்திற்குப் பொருந்தத் தான் மறுமொழி கூறி. இளையான்: சீவகன். இளையானை-பவதத்தனை.

(உரை.) [1]முறுவலித்தீங்கே என்பதிலுள்ளது. [2](பி-ம்.) 'இருவென விகாரமுமாம்.'

(இ-ள்.) சீவகன், கோல்வளையைக்காணானாய் அழுகின்ற பவதத்தன் கூற்றைக் கேட்டும், அநங்கமாவீணை வனசரிதன்மேல் நிகழ்த்தின காமத்தைக் கண்டும் நக்கு, வனசரிதனுபசாரத்திற்கு இழையச்சொல்லி, அவனை இப்படியே நீ எக்காலமுமிருவென்று கூறி, அவன் பவதத்தனைச்சேர்ந்தானென்க. *(37)*

1594. என்னை கேளீ ரென்னுற்றீ
ரென்னபெயரீ ரென்றாற்குப்
பொன்னங் குன்றிற் பொலிந்த
தோணம்பி யொருபொற் பூங்கொடி
என்னுநீ ராளை யீங்கே
கெடுத் தேனென் பாவத்தாற்
பன்னூற் கேள்வி யுடையேன்யான்
பவதத்த னென்பே னென்றான்.

இர் ஈறு, ஓகாரம்பெறுதலேயன்றி, ஈர்பெறுதலும், "ஏனையப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா" *(தொல்.* விளிமரபு, 12) என்பதனாற் கொள்க.

(இ-ள்.) கேளீர்! நீர் என்னவருத்தமுற்றீர்? அதற்குக்காரண மென்னை? என்ன பெயரையுடையீர்? என்று கேட்ட சீவகற்கு, நம்பி! இவ்விடத்தே என்பாவத்தாலே வல்லிபோல்வாளைக் கெடுத்தேன்; யான் நூற்கேள்வியுடையேன்; பவதத்தனென்று பெயர்கூறப்படுவே னென்றான்றானென்க. *(38)*

(வேறு)

1595. கைப்பொருள் கொடுத்துங் கற்றல்
கற்றபின் கண்ணு மாகு
மெய்ப்பொருள் விளைக்கு நெஞ்சின்
மெலிவிற்கோர் துணையு மாகும்

1594. என்னை-வருத்தமுற்றதற்குக் காரணம் என்ன. பெயரீர்-பெயரையுடையீர். என்றாற்கு-என்றுகேட்ட சீவகனுக்கு. பொன்னங் குன்றின்-பொற்குன்றைப்போல; அம், சாரியை. நம்பி என்றது சீவகனை; விளி. என் பாவத்தால் நீராளை ஈங்கே கெடுத்தேன்; நீராளை யென்றது அனங்கமாவீணையை. கெடுத்தேன்-இழந்தேன்.

(மேற்.) அடி, 1: *தொல்.* விளி.12, ந.

1595. கற்றல்-கற்க. கண்ணுமாகும்-ஞானக்கண்ணுமுண்டாகும். மெய்ப்பொருள்விளைக்கும்-ஞானக்கண் உண்மைப்பொருளைவிளை

பொய்ப்பொருள் பிறகள் பொன்னாம்
புகழுமாந் துணைவி யாக்கும்
இப்பொரு ளெய்தி நின்றீ
ரிரங்குவ தென்னை யென்றான்.

கற்றல், அல்லீற்றுவியங்கோள்; "இற்றெனக் கிளத்தல்" *(தொல். கிளவி. 19)* போல.

(இ-ள்.) தனக்கு இடுக்கண்வந்தால் உதவும் பொருளைக் கொடுத்தும் கற்க; கற்றபின் ஞானக்கண்ணுமுண்டாகும்; அது தத்துவத்தினை விளைக்கும்; வருத்தத்திற்கு உதவியுமாம்; ஆதலின், இதனையொழிந்த பொருள்கள் பொருளல்ல; இதனால் மீண்டும் பொருள்களுண்டாம்; கீர்த்திமகளையுமுண்டாக்கும்; இப்பொருளைப் பெற்றுநின்ற நீர் அறியாமல் வருந்துதற்குக் காரண மென்னென்றானென்க.

புகழும்துணைவியுமென்றுமாம். *(39)*

1596. அன்புநூ லாக வின்சொ லலர்தொடுத் தமைந்த காதல்
இன்பஞ்செய் காமச் சாந்திற் கைபுனைந் தேற்ற மாலை
நன்பகற் சூட்டி விள்ளா தொழுகினு நங்கை மார்க்குப்
பின்செலும் பிறர்க ணுள்ளம் பிணையனார்க் கடிய தன்றே.

(இ-ள்.) அன்பு நூலாக இன்சொல்லாகிய பூவைவைத்துக் கட்டிக் காதலாகிய சாந்தாலே கைபுனைந்து ஏற்றவின்பஞ் செய்கின்ற காமமாலையை நங்கைமார்க்குப் பகற்பொழுதுஞ்

விக்கும். நெஞ்சின் மெலிவிற்கும்-மனவருத்தத்திற்கு. பிறகள் பொய்ப் பொருள்; கள், அசை. பொன் ஆம்-பொருள்கள் உண்டாகும். புகழாம் துணைவியும் ஆக்கும்-கீர்த்திமகளையும் உண்டாக்கும். இப்பொருள்-இக்கல்விப் பொருளை. இரங்குவது என்னை-வருந்துதற்குக் காரணம் என்ன? இதுமுதல் நான்கு பாடல்களைசீவகன்கூற்று.

1596. இன்சொல்லாகிய அலரைத்தொடுத்து; அலர்-பூ. அமைந்த-பொருந்திய. காதலாகிய சாந்தால். கைபுனைந்து காமமாகிய இன்பஞ்செய் மாலையை நங்கைமார்க்குச் சூட்டி விள்ளாதொழுகினும் பிணையனார்க்குக் கண்ணும் உள்ளமும் பிறர்பின்செலும் என்க; விள்ளாது- நீங்காமல்; பிணையனார்க்கு-மகளிர்க்கு. *மு:* மகளிரியல்பு; "மாரியுந் திருவு மகளிர் மனமும், தக்குழி நில்லாது பட்டுழிப் படுமெனும், கட்டுரை யன்றியும்" *(பெருங்.1. 35:156-8)*; "ஏந்தெழின் மிக்கான்......... மாதர்க், கயலார்மேலாகு மனம்" *(நீதிநெறி. 82.)*

சூட்டி நீங்காதிருப்பினும் அவர்க்குக் கண்ணும் மனமும் பிறர்பின் செல்லும்; அஃது அடியிலேயுள்ளதன்றோவென்றானென்க.

பகல்-வெளியுமாம். *(40)*

1597. பெண்ணெனப் படுவ கேண்மோ பீடில பிறப்பு நோக்கா
உண்ணிறை யுடைய வல்ல வொராயிர மனத்த வாகும்
எண்ணிப்பத் தங்கை யிட்டா லிந்திரன் மகளு மாங்கே
வெண்ணெய்க்குன் றெரியுற் றாற்போன் மெலிந்துபின் னிற்கு மன்றே.

(இ-ள்.) பெண்ணென்று கூறப்படுவனவற்றினியல்பைக் கேட்பாயாக; மனவலியுடையவல்ல; குடிப்பிறப்புக்கெடுமென்று பாரா; நிறையுடைய வல்ல; ஆயிரமுகமாகவெழும் மனத்தவாம்; பத்துப்பொருளை அகங்கையிலேயிட்டாற் பொருட்குறைபாடில்லா இந்திரன் மகளேயாயினும் உருகி அவர் பின்னேநிற்குமென்றானென்க. *(41)*

1598. சாமெனிற் சாத னோத றன்னவன் றணந்த காலைப்
பூமனும் புனைத லின்றிப் பொற்புடன் புலம்ப வைகிக்
காமனை யென்றுஞ் சொல்லார் கணவற்கை தொழுது வாழ்வார்
தேமலர்த் திருவோ டொப்பார் சேர்ந்தவன் செல்ல றீர்ப்பார்.

(இ-ள்.) கணவன்சாகிற்சாக; நோவின்நோக; அவன்நீங்கினால், இதனாற்பயன் என்னையென்று மிகவும் பூவும் புனைதலின்றி அழகுடனே தனிப்பத் தங்கிக் காமனென்று பெயருங்கூறாராய் கணவனையே வணங்கி வாழ்வார், அவனுக்குத் திருவோடொப்பார்; அவன்செல்லறீர்ப்பாரென்றானென்க.

1597. பெண்ணெனப்படுவ-பெண்ணென்று கூறப்படுவன வற்றின்இயல்பை. பீடில-மனவன்மையுடையனவல்ல. பிறப்புநோக்கா-தான் பிறந்த குடிப்பிறப்புக் கெடுமென்று பாரா. உள்-மனத்தே. பத்து-பத்துப் பொருள். இந்திரன் மகளும் என்றது உயர்வுகுறித்து நின்றது. வெண்ணெய்க்குன்றெரியுற்றாற்போல்மெலிதல்; "வெண்ணெயின்குன்றந் தீயால்வெதும்புகின்றதனோடொத்தான்" *(சூளா. கல்யாண.194.)* மெலிந்து பின்னிற்கும்; *மணி.20:72.* பொருளால் மகளிர்கற்புக்கெடும்: "பொன்னி னாலுடையுங்கற்பு" *(சீவக.1260.)*

1598. சாம் எனின் சாதல்-கணவன் இறப்பானாயின் தானும் இறக்க; சாதல்: வியங்கோள். "கற்றல்" *(சீவக.1595)* போல. நோதல்-கணவன் வருந்தினால் தானும் வருந்துக. தன்னவன்-தன் கணவன். தணந்த காலை-நீங்கினவிடத்து. மனும் பூப் புனைதலின்றி-மிகவும் பூவை அணிதலில்லாமல். பொற்புடன்-இயற்கையழகுடனே. புலம்ப வைகி-தனிப்பத் தங்கி. சொல்லார்-பெயரையும் கூறாதவராய்; "ஆண் பெயர்க் கிளவி நாண்மகிழ் கடவ, வழுக்கிக் கூறினும் வடுவென நாணி,

வாழ்வாரென்னுமெழுவாய்க்கு ஒப்பார் தீர்ப்பாரென்னு மிரண்டும் பெயரும், "பெயர்கொளவருதல்"(*தொல். வேற்றுமை.5*) என்பதனாற் பயனிலையாயின. [1]ஐ, அசை. இதனாற் கற்புடை மகளிரியல்பு கூறினான். *(42)*

1599. அன்னனின் றோழி யையா வவளென்னைக் கண்ட கண்ணாற்
பின்னைத்தான் பிறரை நோக்காப் பெருமட மாது தன்னை
என்னையா னிழந்து வாழு மாறென விரங்கி னானுக்
கன்னளோ வென்று நக்கா னணிமணி முழவுத் தோளான்.

(இ-ள்.) ஐயா! நின்தோழி, கணவற் கைதொழுது வாழ்வாரோ டொப்பவள்; அவள்தான் என்னைப்பார்த்த கண்ணாற் பிறரைப் பாராத மாது; அவளையிழந்தும் யான் வாழுமாறு எங்ஙனேயென்று வருந்தினவனுக்குத் தோளான் அன்னளோவென்று நக்கானென்க.

அன்னளோவென்றது யான்கூறியவற்றாலும் தெளிவுநிகழாமல் இவனை வருத்துந்தன்மையளோவென்றவாறு. [1]நகை, பிறரறியாமை பற்றி நிகழ்ந்தது; இனி, யாம் இவன் இடுக்கணுக்கு உதவியானோ மென்று மனமகிழ்ந்தானென்றுமாம். *(43)*

(வேறு)

1600. இனையல் வேண்டா விம்மந்திரத்தை
யோதி நீயொரு வில்லேவள
வனைய வெல்லை சென்றா
லியக்கி கொணர்ந் தருளுநீ

ஒழுக்க நுனித்த வூராண் மகளிர்" (*பெருங்.1. 36:279-81.*) கணவனைக் கைதொழுது. வாழ்வார்-வாழ்கின்ற கற்புடைய மகளிரே. மலர்த்திரு-திருமகள். சேர்ந்தவன் செல்லல் தீர்ப்பார்-தன்னைச் சேர்ந்தவனாக கணவனது துன்பத்தை நீக்குபவராவர்.

(மேற்.) அடி, *3: சிலப்.9:54-64,* அடியார்.

(உரை.) [1]காமனை யென்பதிலுள்ளது.

1599. ஐயா நின்தோழி; ஐயாவென்றது சீவகனைநோக்கி; விளி. நின்தோழி என்றது, "நின், னெஞ்சமர் தோழி" (*பெருங்.5. 3:30-31*) என்பது போல நின்றது. அன்னள்-கணவனை வணங்கிவாழ்வாரோடு ஒப்பவள். யான் இழந்து வாழுமாறு என்னை என இரங்கினானுக்கு: இழந்து-அவளை இழந்து. என்னை-எவ்விதம்? இரங்கினானுக்கு-வருந்தியபவதத்தனுக்கு அன்னளோ-கணவனைவணங்கிவாழ்வாரோடு ஒப்பவளோ? தோளான்: சீவகன்.

(உரை.) [1]'அவளறிவின்மையை யிகழ்ந்த புதிய சிறுநகையோடு' (*சிலப்.12:51-3, அடியார்.*)

புனைசெய் கோல்வளை யைக்கைப்
படுதியென் றாங்கவன் போதலும்
அனைய மாதரைக் கண்டாங்கடி
புல்லி வீழ்ந்தரற் றினான்

மந்திரம்-மகளிரைவசீகரிப்பதொருமந்திரம்.

(இ-ள்.) நீவருந்தல்வேண்டா; இம்மந்திரத்தையோதி ஒரு வில்லினது அம்புசென்றவளவையொத்த எல்லையைப்போனால், அவ்விடத்தே இயக்கி கொண்டுவந்துதரும்; அவளைக் காண்பை யென்று கூறி இவன்போன அளவிலே, அவனுஞ்சென்று அங்ஙனம் மெலிந்து பின்னிற்கும் *(சீவக.1597)* தன்மையையுடைய மாதரை அவ்விடத்தே கண்டு வீழ்ந்து அடியைப்புல்லி அரற்றினானென்க.

[1]தான்கண்டமை கூறிற்றிலன், [2]இவன்றான் நம்மையுந் தீங்கு கருதுவனென்று. *(44)*

1601. பட்டவெல்லாம் பரியா துரைத்தான வளுங்கேட்டாள்
விட்டாளார்வமவன் கணிவன் மேன்மைந் துறவினால்
மட்டார் கோதைமனை துறந்தாண் மைந்தனு மங்கைமேலே
ஒட்டிவிள் ளாவார்வத் தனாகியுருவ மோதினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அரற்றின மைந்தனும் தானுற்றவெல்லா வற்றையும் வருந்தாதே கூறினான்; கோதை, அடியிலே மனையைத்

1600. இனையல்-வருந்துதல். ஒருவில் ஏவளவனைய-ஒரு வில்லினதுஅம்புசென்ற அளவை ஒத்த; "அம்பிட் டெயுந்தூரம் *(தனிப்.)*; ஏ-அம்பு. இயக்கி-யக்ஷிதேவதை. உன்மனைவியைக் கொணர்ந்து அருளும். புனைசெய்-அலங்கரிக்கப்பட்ட. கோல்வளையை: அனங்கமாவீணையை; *(பி-ம்.)* 'மேகலையை.' கைப்படுதி-காண்பாய். அவன்: சீவகன். மாதரை: அனங்கமாவீணையை. ஆங்குக்கண்டு வீழ்ந்து அடி புல்லி அரற்றினான் என்க.

(உரை.) [1]தான்என்றது சீவகனை. இவன்றானென்றது பவதத்தனை.

1601. பட்டவெல்லாம்-தானுற்றதுன்பத்தையெல்லாம். பரியாது-வருந்தாமல். அவளும்: அனங்கமாவீணையும். கேட்டாள்- மந்திரத்தைக் கேட்டாள். அவன்கண்-வனசரிதனிடத்து. இவன்: பவதத்தன். மைந்து உறவினால்-அன்பு வலியுறுதலாலே. கோதை: அனங்கமா வீணை. மைந்தன்: பவதத்தன். ஒட்டி-அவளைப் பெற வேண்டுமென்று அறுதியிட்டு. உருவமோதினான்-மந்திரத்தை உருவோதினான்; உரு, உருவமென ஈறு திரிந்தது; *சீவக.1289*; *(பி-ம்.)* 'உருவோதினான்.' கோதையாகிய மனைதுறந்தவளும், மைந்தன் உருவமோதினமையைக் கேட்டாளாகி அவன்கண் ஆர்வத்தை விட்டாள் என்க.

துறந்துபோந்தவள், அவளும், இவன் விள்ளாவார்வத்தனாய் இவளைப்பெறவேண்டுமென்று ஒட்டி அம்மந்திரத்தைப்பலவுருவை யோதினானாகையாலே, அவற்றைக்கேட்டாள்; கேட்டு இவன்மேலன்பு வலியுற்றபடியாலே, அவ்வனசரிதன்மேற்சென்ற வேட்கையை விட்டாளென்க.

அவன்கணார்வமென மாறுக. அம்மந்திரம் அவள்நெஞ்சை இங்ஙனம் பிணிப்பித்ததென்றுணர்க. *(45)*

(வேறு)

1602. மெழுகு செய்படம் வீழ்முகின் மத்தகத்
தொழுகும் வெள்ளரு வித்திர ளோடைசூழ்ந்
திழுகு பொன்மதத் தின்வரைக் குஞ்சரம்
தொழுது வேய்முதற் றூசங்கொண் டேறினான்.

(இ-ள்.) படிந்தமுகிலாகிய மெழுகுசெய்படத்தையும், ஒழுகும் வெள்ளருவித்திரளாகிய மத்தகத்தோடையினையும், ஏறுவார் காலைச்சூழ்ந்துகிடந்து உரிஞ்சும் பொன்னாகிய மதத்தையுமுடைய வரையாகிய யானையைத்தொழுது மூங்கில்வேராகிய புரோசைக் கயிற்றைப் பிடித்து அம்மூங்கிற்கவையிலே அடியிட்டேறினா னென்க.

ஸ்ரீகோயிலைத்தொழுதான். யானையேறுவாரும் தொழுதல் இயல்பு. *(46)*

1603. நிரைத்த தீவினை நீங்கநெ டுங்கணார்
வரைக்க ணேறலின் வாலரிப் பொற்சிலம்
புரைத்து மின்னிருண் மேற்கிடந் தாலுமொத்
தரைத்த லத்தக மார்ந்ததொர் பாலெலாம்.

1602. முகிலாகிய மெழுகுசெய்படம். வீழ்தல்-படிதல். அருவித்திரளாகிய மத்தகத்து ஓடை; ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். இழுகுபொன்- உரிஞ்சும்பொன். பொன்னாகிய மதம். வரையாகிய குஞ்சரத்தை. தொழுது-ஸ்ரீகோயிலைத் தொழுது. வேய் முதலாகிய தூசங்கொண்டு; வேய்முதல்-மூங்கில்வேர்; தூசம்-புரோசைக்கயிறு; *சீவக.1833;* "தூசக்கரி யுரித்தான்" (*தே.திருநா.நெய்த்தான்.7*); "பின்னவனேறித்தூசப் பெருவடம் பிடித்த பின்னை" (*சூளா. கல்யாண. 102.*) மலையை யானையாக உருவகித்தார்.

1603. நிரைத்த-இடைவிடாத. நீங்க-போம்படி. நெடுங்கணார்: மகளிர். வரைக்கண் ஏறலின்-மலையில் ஏறுதலால். அரி-பரல்களை

(இ-ள்.) இடைவிடாத தீவினைபோம்படி தொழுதற்கு மகளிர் வரையிலேறுதலாலே, அவரடியிற்சிலம்பு உரைக்கப்பட்டு, ஒருபா லெல்லாம், மின் இருண்மேற்கிடந்த தன்மையையுமொத்து, அவரடி ஒக்கமிதிக்கப்பட்டுஒருபாலெல்லாம்செம்பஞ்சுமார்ந்ததென்க.

அரைத்த அலத்தகமெனவிகாரமுமாம். (47)

1604. சாந்துங் கோதையுந் தண்ணறுஞ் சுண்ணமும்
ஆய்ந்த பூம்புகை யும்மவி யுஞ்சுமந்
தேந்து பொன்விளக் கேந்தியி டம்பெறா
மாந்தர் சும்மைம லிந்ததொர் பாலெலாம்.

(இ-ள்.) சந்தனமுதலியவற்றைச்சுமந்து உயர்ந்த பொன்னாற் செய்த விளக்கையுமேந்தி இடம்பெறாத மக்களாரவாரம் ஒருபா லெல்லாம் மிக்கதென்க. (48)

1605. துறந்த மன்னவர் தூமுடி தோள்வளை
நிறங்கொ ளாரம்பைம் பூணிழற் குண்டலம்
பிறங்கு வெங்கதிர் மின்னொடு பின்னிவீழ்ந்
துறங்க கின்றன போன்றவொர் பாலெலாம்.

(இ-ள்.) துறந்தவரசர்தம்முடைய முடிமுதலியனகிடந்த வொருபாலெல்லாம், கதிரும் மின்னும் பின்னிவீழ்ந்து உறங்கின்றன போன்றனவென்க.

ஈண்டுத்துறப்பதற்குமுன் உண்டானஉடைமையாம். (49)

யுடைய. நெடுங்கணாருடையபொற்சிலம்புமலையில்உரைத்து; உரைத்து-தேய்க்கப்பட்டு. கிடந்தாலுமொத்து-கிடந்த தன்மையையும் ஒத்து. சிலம்பினுரைப்பிற்கு மின்னும், மலைக்கு இருளும் உவமைகள். அரைத்து-அம்மகளிரால்ஒருசேரமிதிக்கப்பட்டு-அலத்தகம்ஓர்பாலெலாம் ஆர்ந்தது-அம்மகளிரது காலிற்பூசிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு அம்மலையில் ஒருபகுதி யெல்லாம் பொருந்தியது; அலத்தகம்-செம்பஞ்சு.

1604. சாந்து-சந்தனம். கோதை-பூமாலை. நறுஞ்சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி. புகை-அகிற்புகை. அவி-தேவருணவு. ஏந்து-உயர்ந்த. மாந்தர்சும்மை-மக்களின்ஆரவாரம். ஓர்பாலெலாம் மலிந்தது; மலிந்தது-மிக்கது.

1605. (பி-ம்.) 'மன்னர்தந்.' முடி-கிரீடம். தோள்வளை-வாகு வலயம். ஆரம்-முத்துமாலை. போன்ற-போன்றன. பால்-பக்கம். கதிரும் மின்னும் முடிமுதலியவற்றுக்கு உவமை. மு. கூர்ம. சம்புத்தீவு. 100; பிலக்க.21.

1606. கருவித் தேன்கலை கையுறக் கீண்டுடன்
மருவிப் பைங்கறி வாரிப் பழந்தழீஇ
வெருவி நாகம் பிளிற்ற விரைந்துராய்
அருவி நின்றதி ரும்மொரு பாலெலாம்.

(இ-ள்.) கைத்தளம்போலுந்தேனிறால், ஆண்முசுவின் கையுறுதலாலே சேரக்கிழிந்து விரைந்துபரந்து மிளகைவாரிப் பழத்தைத்தழுவி நாகம்வெருவிக் கூப்பிடும்படி ஒருபாலெல்லாம் அருவியாய் நின்றதிருமென்க. *(50)*

1607. வெங்க திர்க்கட வுள்வியன் றேர்வரைத்
தங்கு சந்தனக் கோட்டிடைப் பட்டெனப்
பொங்கு மான்குளம் பிற்குடை பொற்றுகண்
மங்கு லாய்த்திசை யாவையு மல்கின்றே.

(இ-ள்.) வரையிற்றங்கியசந்தனக்கோட்டிடையிலேஞாயிற்றின் தேர் அகப்பட்டதாக, அத்தேரிற்பூண்ட மான் தன்னடியையூன்றி அதனைக் கொண்டு போகின்றபொழுது, குளம்பாலே குடைந்ததுகள் திசைகளெல்லாம் இருளாக நிறைந்ததென்க.

ஆய்-ஆக. *(51)*

1608. சுனைய நீலமுஞ் சுள்ளியுஞ் சூழ்மலர்
நனைய நாகமுங் கோங்கமு நாறிணர்ச்
சினைய சண்பகம் வேங்கையோ டேற்றுபு
முனைவன் மேற்றுதி முற்றெடுத் தோதினான்.

சுனையிடத்தனவாகிய நீலம். சூழ்மலர்ச்சுள்ளி-மராமரம். நாறிணர்க் கோங்கம்.

1606. கருவித்தேன்-தொகுதியாகிய தேனெனலுமாம்; *சீவக.1561,* ந. கலை- ஆண் குரங்கு. கீண்டு-கிழிந்து. பைங்கறி-பசிய மிளகு. நாகம்-யானை. உராய்-உலாவி.

1607. வெங்கதிர்க் கடவுள்-சூரியன். கோடு-கிளை. மான்குளம் பின்-குதிரையினுடைய குளம்புகளால். பொற்றுகள்-பொன்போன்ற மகரந்தப்பொடி. மங்குல்-இருள்; "மங்குன் ஞாயிற்று" *(பரி.13:1, பரிமேல்.)* மல்கின்று-நிறைந்து.

1608. சுனைய-சுனையிலுள்ளனவாகிய. சுள்ளி-மராமலர். நனைய-தேனையுடைய. ஏற்றுபு-ஏற்றி. முனைவன்: அருகன்.

(இ-ள்.) நீலப்பூ முதலியவற்றை வேங்கைப்பூவோடே திருவடியிலேயேற்றி முனைவன்மேலுள்ளதுதிகளை முழுக்கவெடுத்துத் துதித்தானென்க.

மிடறுள்ளவளவும் எடுத்தென்றுமாம். *(52)*

(வேறு)

1609. முனிமை முகடாய மூவா முதல்வன்
தனிமைத் தலைமை தனதுதா னென்ப
தனிமைத் தலைமை தனதுதா னென்றாற்
பனிமலர்தூய் நின்று பழிச்சாவா றென்னே.

முனிமை, குணப்பண்பு.

(இ-ள்.) முனித்தன்மைக்கு மேலாகிய ஒப்பில்லாத தலைமை முதல்வன்றனதேயென்பர்; அங்ஙனங்கூறுதலான், அவனை உலகம் பழிச்சாதிருக்கின்றது அறியாமையன்றோ வென்றானென்க. *(53)*

1610. மலரேந்து சேவடிய மாலென்ப மாலால்
அலரேந்தி யஞ்சலிசெய் தஞ்சப் படுவான்
அலரேந்தி யஞ்சலிசெய் தஞ்சப் படுமேல்
இலரே மலரெனினு மேத்தாவா றென்னே.

சேவடிய: அ, அசை; சுட்டுமாம்.

(இ-ள்.) மலர்தானேந்தினஅடியையுடைய மால், இந்திரனால் வணங்கி மதிக்கப்படுவானென்பர்; அங்ஙனமாயின், உலகத்தார் மலரிலரெனினும் ஏத்தாதிருக்கின்றது அறியாமை யன்றோவென்றானென்க. *(54)*

1611. களிசேர் கணையுடைய காமனையுங் காய்ந்த
அளிசே ரறவாழி யண்ணலிவ னென்பர்
அளிசே ரறவாழி யண்ண லிவனேல்
விளியாக் குணத்துதிநாம் வித்தாவா றென்னே.

1609. முனிமை-முனிவருடையதன்மை; 'முனிமையிற்றனியனாகி" (*மேரு. மன்னனும். 174.*) முகடாய-மேலான; "முகடுய ருலக முன்னிய முனிவரும்" (*பெருங். 1. 38:219.*) தனிமை-ஒப்பில்லாமை. மலரைத்தூய்; தூய்-தூவி. பழிச்சாவாறு-துதியாதவிதம்.

1610. மலர் ஏந்து-தாமரைமலர் தான் தாங்கிய; பூமேனடந்தானென்பதைக் குறித்தது; "வெறிகமழ் தாமரை மீமிசை யொதுங்கிய அறிவனை வணங்கி" (*யாப்பருங்கலம், காப்பு.*) மாலால்-இந்திரனால். மலரிலரேயெனினும்; ஏத்தாவாறு-நாவினாற் புகழாத விதம்.

(இ-ள்.) காமனைவென்ற அருள்பொருந்திய அறவாழியை யுடைய தலைவன் இவனேயென்பர்; அங்ஙனங்கூறின், நாம் துதிகளைப்பரப்பாதிருத்தல் அறியாமையன்றோவென்றானென்க.

அயனும் அரியும் அரனும் இவனேயென்பதுகருத்து.

[1]பா, முற்கூறியவற்றோடொக்கும். (55)

(வேறு)

1612. இன்னண மேத்தி யிறைவ னடிதொழு
தன்ன முறங்கு மணிவரை மேனின்று
பொன்னங் கழலா னிழிந்து பொழிமழை
மின்னி னடந்து மிகுசுரஞ் சென்றான்.

(இ-ள்.) கழலான், இப்படியேத்தித் தொழுது வரையிடைத்து நின்று மிழிந்து நடந்து சுரத்தை மின்போலே கடிதுசென்றானென்க.

சுரம்-பாலை. இதனானும் [1]தூரகமனம் வல்லனென்றார். (56)

1613. மாலைக் கதிர்வேன் மலங்க மணிமலர்க்
கோலை விடுக ணுருகு கொடியிடை
ஏலங் கமழ்குழ லேழை யவரன்ன
ஆலைக் கரும்பி னகநா டணைந்தான்.

(இ-ள்.) வேல் கெடுதலின், தானும் போர்வேண்டின் வருக வென்று மலர்க்கு ஓலைவிடும் கண்ணினையும் இடையினையும்

1611. களிசேர்-மயக்கம் சேர்தற்குக்காரணமான. அறவாழி-தரும சக்கரம். விளியா-அழியாத.

(உரை.) [1]தேவபாணிக் கொச்சக ஒருபோகு; சீவக.1469, அடிக்.

1612. இன்னணம்-இன்னவண்ணம். கழலான்: சீவகன். மின்னின்-மின்னலைப் போல; இது விரைவுக்கு உவமை.

(உரை.) [1]சீவக.1219, அடிக்.

1613. மாலைவேல்-பூமாலையையணிந்த வேல். மலங்க-கலங்கும்படி. மணிமலர்-நீலமலர்; மணிமலர்க்கு ஓலைவிடுகண்: "கூற்றை.............வருகென் றோலைவிட்டு............மதர்க்கும் வேற்றடங்கண்" (கூர்ம. கண்-மணம். 252.) ஏலம்-மயிர்ச்சாந்து. இடையையும் குழலையுமுடைய. ஏழையவர்-மகளிர். ஆலைக்கரும்பின்-ஆலையிலிடுதற்குரிய கரும்பையுடைய; "ஆலைக் கலமருந்தீங் கழைக் கரும்பே" (மலைபடு. 119.) அகநாடு-மருதநிலத்தையுடைய நாடு.

குழலினையுமுடைய [1]மகளிரைப்போலே ஐம்புலனுக்கும் வேண்டும் பொருள்களையுடைய மத்திம தேசத்தைச் சேர்ந்தானென்க.

அகம்-மருதம்; "அகநாடு புக்கவ ரருப்பம் வெளவி" (*மதுரைக்.* *149*) என்றார். *(57)*

(வேறு)

1614. வழைச்சறு சாடிமட் டயின்று மள்ளர்தாம்
கழைக்கரும் பெறிந்துகண் ணுடைக்கு மெந்திர
மழைக்குர லெனமயி லகவ வார்செந்நெற்
புழைக்கடைப் புனலலைத் தொழுகும் பொற்பிற்றே.

(இ-ள்.) மள்ளர், இளமையற்ற மட்டையுண்டு கரும்பைக் குறுகத் தறித்து மழைக்குரலென்று மயிலகவச் சாறுகொள்ளும் ஆலையிற்சாறு செந்நெற்செறுவிற் கடைமடையாலே புனலை அலைத்தொழுகும் பொற்பினையுடைத்து அந்நாடனென்க.

எந்திரமொழுகுமென்று [1]இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்திற்கேற்றின ஆகுபெயர். *(58)*

1615. தாமரை மலர்தலை யடுத்துத் தண்கமழ்
தூமலர்க் குவளைகா லணைத்துத் தோலடிக்
காமரு பெடைதழீஇ யன்னங் கண்படும்
தேமலர்த் தடந்தழீஇத் திசைகண் மல்கின்றே.

(இ-ள்.) அந்நாடு, அன்னம் தாமரைமலரைத் தலையணை யாகச் சேர்த்துக் குவளையைக் காலணையாகச்சேர்த்து என்பில்லாத

(மேற்.) அடி, *3-4: நன்.* பொது. *59*, மயிலை.

(உரை.) [1]மகளிரைப் போலே ஐம்புலனுக்கும் வேண்டும் பொருள்களையுடைய என்பது, "கண்டுகேட்டு" (*குறள், 1101*) என்பதன் பொருளாகவுள்ளது.

1614. வழைச்சறு சாடிமட்டு அயின்று: *பெரும்பாண்.280-81;* வழைச்சு-முற்றாத்தன்மை. கழைக்கரும்பு: கரும்பினுள் ஒருவகை. கண்-கணு. கரும்பின் எந்திரம்: *பெரும்பாண்.259-60; ஐங்.55:1.* மழைக் குரலென-மேகத்தின் இடியோசையென மகிழ்ந்து. புழைக்கடை-கடை மடையால்; *புறநா. 42:13,* உரை. பொற் பிற்று-பொலிவினையுடையது.

(மேற்.) அடி, *2-4: கல். 'பாய்திரை', 39-42,* மயில்.

(உரை.) [1]*குறள், 215,* பரிமேல்.

அடியையுடைய பெடையைத் தழுவிக் கண்டுயில்கொள்ளுந் தடங்கள்திசைகளெல்லாந்தழுவி நீர்மல்கா நின்றதென்க. (59)

1616. கண்பயி லிளங்கமு கெருத்திற் காய்பழீஇக்
கொண்டிள மந்திக ளெறியக் கோட்டிடைத்
திண்கனி முசுக்கலை சிதறுந் தேம்பொழில்
மண்டமர் கடந்தவன் மகிழ்வொ டேகினான்.

(இ-ள்.) அமரைக் கடந்தவன், கோட்டிடையிலே மந்திகளிருந்து கமுகின்காயை வாங்கிக்கொண்டு எறியக் கலைதோற்றுக் கனியைச் சிதறும் பொழிலை மகிழ்ச்சியோடே போனானென்க.

இஃது, அந்நாட்டின்நகரைச்சூழ்ந்த பொழில். (60)

1617. களிறுமாய் கதிர்ச்செநெற் கழனி நாட்டிடை
ஒளிறுவே னரபதி நகர மொய்யெனப்
பிளிறுவா ரிடிமுர சார்ப்பப் பெய்கழல்
வெளிறிலாக் கேள்வியான் விருப்பொ டெய்தினான்.

(இ-ள்.) களிறு மறைகின்ற செந்நெற்கதிரையுடைத்தாகிய கழனியையுடைய நாட்டிடத்தில் நரபதிநகரைக் குற்றமற்ற கேள்வி யான் முரசார்க்கின்ற காலத்திலே விருப்பத்தோடே சேர்ந்தா னென்க.

முரசார்த்தல், நன்னிமித்தம். (61)

1618. புறநகர் மணமக னொருவன் போதர்வான்
இறைமகன் வினாயினா னென்ன பேரவே
துறைவளர் நாட்டொடு நகரஞ் சொல்லென
அறிகவென் றலரிவாய் கமழக் கூறினான்.

1615. தலையடுத்து-தலையணையாகச்சேர்த்து. தோலடிப்பெடை அன்னப்பெடையை. தழீஇ-தழுவி. கண்படும்-தூங்கும். தடம்-தடாகம். மல்கின்று-மிக்கது.

1616. கண்பயில்-கணுக்கள் நெருங்கிய. காய்பரீஇ-காய்களை வாங்கிக் கொண்டு; *(பி-ம்.)* 'காய்பறீஇக்.' திண்கனியைச் சிதறும். மண்டு அமர்-மிக்குச்சொல்கின்ற போர்களை. கடந்தவன்:சீவகன்.

1617. களிறுமாய்-ஆண்யானை மறைதற்குக் காரணமான: *சீவக.54,* அடிக். ஒளிறு வேல்-விளங்கும் வேலையுடைய. நரபதி-அரசன். நகரம்:ஏமமாபுரம். ஒய்யென-விரைய. வார்முரசு-வாரால் கட்டப்பட்ட முரசு. வெளிறு-குற்றம்; *சீவக.200.* கேள்வியான்:சீவகன்.

(இ-ள்.) இறைமகன், கலமிழியுந்துறைமிக்க நாடும் நகரமும் என்ன பெயரையுடையன, சொல்லென்று வாய்விட்டு அலரிப்பூக் கமழ வினாவினான்; அதுகேட்டுப் புறநகரினின்றும் போதருவா னாகிய மணமகனொரும் அப்பெயர்களை அறிகவென்று கூறினா னென்க. *(62)*

1619. (1) மத்திம தேசமா நாடு மற்றிநாட்
டெத்திசை நிதியமு மிறைகொண் டில்லவர்க்
குய்த்துமூர் கொடுப்பவ ரேம மாபுரம்
இத்திசைக் கையநீ புதியை போன்மென.

1620. (2) அன்னதே யென்றலி னடிசிற் காலமால்
என்னொடு பேசினாய் தவிர்மற் றீங்கெனப்
பொன்னகர்ப் புக்கபி னறிவால் போகென்றான்
வின்மரீஇ வாங்கிய வீங்கு தோளினான்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) அறிவல், [1]மறுத்தற்பொருட்டாய இறைபயந்தது. வில்லைப் பயின்று வளைத்த.

(இ-ள்.) நாடு மத்திமதேசமென்னும் பெயரையுடைத்தாம்; இந்நாட்டில் எத்திசைநிதியமும் இறைகொள்ளுதலால் இல்லவர்க்கு உய்த்துங்கொடுப்பவரூர் ஏமமாபுரமென்னும் பெயரையுடைத்தாம்; ஐயனே! நீ இத்திசைக்குப் புதியைபோலுமென்று அவன்கூற, அங்ஙனம்புதியேனென்று சீவகன் கூறுதலின், அவன் என்னுடனே வார்த்தைகூறினாய்: அதனால் நட்பிற்குத் தாழ்வில்லை; அடிசிற் காலமுமாயிருந்தது; இவ்விடத்தே தங்கென்றுகூற, தோளினான், நகரிலே சென்ற பின்பு பார்ப்பேன்; இப்பொழுதே போகவென்றா னென்க. *(63-4)*

1618. புறநகரிடத்தே. மணமாகிய போதர்வான் ஒருவனை. இறை மகன்:சீவகன். பேர-பெயரையுடையன; *(பி-ம்.)* 'பேர்த்தென.' அலரி:சீவகனது வாய்க்கு உவமை.

1619. நாடு-நாட்டின்பெயர். இறைகொண்டு-தங்குதலால். உய்த்தும் கொடுத்தல்: *சீவக.36.* போன்ம் போலும். என-என்று மணமகன் கூற.

1620. அடிசிற்காலம்-உண்டற்குரிய காலம். தவிர்-தங்கு. "புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப்பட்டுழிப், பகாஅ விருந்தின் பகுதி" *(தொல். களவு.16)* என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியவுரை இங்கே அறிதற்பாலது. நகருள்ளே புக்கபின். வாங்கிய-வளைத்த. வின்மரீஇ வீங்கு தோளினான்; *சீவக.1556,* அடிக்; கூர்ம. இரா-வதை. 16.

(உரை.) [1] *தொல். கிளவி.13, ந.*

1621. புணர்மருப் பியானையின் புயல்கொண் மும்மதம்
மணமகள் கதுப்பென நாறு மாநகர்த்
துணைமலர்க் கண்ணியுஞ் செம்பொன் மாலையும்
இணைமலர்த் தாரினா னிடறி யேகினான்.

(இ-ள்.) தாரினான், பிணையலையும் மாலையினையு மிடறி, யானையினது மழைபோலு மும்மதம் கதுப்பெனநாறு நகரிலே ஏகினானென்க.

இடறி, நிகழ்காலமுணர்த்திற்று. (65)

1622. வண்டுகொப் புளித்துணு மாலை மார்பனைக்
கண்டுவப் பளித்தவர் கடைக்க ணேக்கற
மண்டபப் பளிக்கறை மருங்கொர் மாநிழல்
கொண்டவற் களித்ததோர் குளிர்கொள் பொய்கையே.

(இ-ள்.) தம்கண்கள் மாலைமார்பனைப்பார்த்து மனத்துக்கு மகிழ்ச்சி கொடுக்கப்பட்ட மகளிருடைய அக்கடைக்கண் பின்பு தன்னைக்காட்சியின்றி ஏக்கறும்படி போய் மாநிழலை இருப்பிடமாகக் கொண்டவற்கு ஒரு பொய்கை வருத்தத்தைக்கொத்ததென்க.

ஏக்கற-இளைத்து இடைய. மண்டபம்போலும்பளிக்கறை. (66)

(வேறு)

1623. வண்சிறைப் பவளச் செவ்வாய்ப் பெடையன்ன மடமை கூரத்
தண்கய நீருட் கண்ட தன்னிழல் பிறிதென் றெண்ணிக்
கண்டனங் கள்வ மற்றுன் காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப்
பண்டைய மல்லம் வேண்டா படுக்கவென் றூடிற் றன்றே.

1621. புணர் மருப்பு-தம்மிற் கூடிய மருப்பையுடைய. புயல் கொள்-மேகத்தைப் போன்ற. கதுப்பென-கூந்தலைப்போல. யானை மதம் நாறுதல்: *மதுரைக்.44-7; புறநா.22, 93.* துணைமலர்க்கண்ணி-கட்டப்பட்ட மலர்களாலாகிய கண்ணி.

1622. உவப்பு அளித்தவர்-மகிழ்ச்சி யளிக்கப்பட்ட மகளிர். ஏக்கற: "மதியேக் கறூஉ மாசறு திருமுகத்து" (*சிறுபாண்.157.*) மாநிழல்-மாமரத்தின்நிழலை. பொய்கைவருத்தத்தை அளித்தது.

1623. பெடையன்னம்: எழுவாய். கூர-மிகுதலால். கயநீருள்-பொய்கையின் நீருள். பிறிது என்று-வேறொரு பெடையென்று. கள்வ என்றது ஆணன்னத்தை நோக்கி; விளி. நீர்க்கீழ்க்காதலியைக் கண்டனம். படுக்கவேண்டா-என்னைஅகப்படுத்த வேண்டா. அன்று, ஏ:அசைகள்.

(இ-ள்.) சிறையினையும் வாயினையுமுடைய பெடையன்னம், அறியாமை மிகுதலாலே நீரிலேகண்ட தன்னிழலை வேறொரு பெடையென்றுகருதி, கள்வனே! நின்காதலிதன்னை நீரின்கீழே கண்டேம்; இனி, முன்புபோல் தேற்றத்தேறேம்; அகப்படுக்க வேண்டாவென்று ஊடிற்றென்க. (67)

1624. செயிர்ப்பொடு சிவந்து நோக்கிச் சேவலி னகலச் சேவல்
அயிர்ப்பதெ னின்னை யல்லா லறியலே னன்றி மூக்கின்
உயிர்ப்பதுன் பணியி னாலே யூடனீ யென்று பல்காற்
பயிர்ப்பறச் சிறகாற் புல்லிப் பணிந்துபாண் செய்த தன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஊடிய பேடை குற்றத்தோடே கோபித்து நோக்கிச் சேவலினின்று நீங்க, சேவல், யான் நின்னையன்றி வேறொன்றறியேன்; என்னை அயிர்ப்பதென்? அதுவுமன்றி, யான் உயிர்தாங்கியிருப்பது நின் ஏவலாலே; ஆதலின், நீ ஊடாதேகொள் ளென்று மனங்கொள்ளாதிருக்கின்றமை நீங்கப் பல்காற்புல்லி வணங்கித் தாழ்ச்சி செய்ததென்க. (68)

1625. கலையுணர் மகளிர் நெஞ்சிற் காமத்திற் கனிந்த வூடல்
நிலையுணர் மைந்தர் நீக்கி நெறியினாற் புணர்ந்த தொப்ப
அலர்மிசைப் பெடையி னூட லன்புகொள் சேவ னீக்கிக்
குலவிய புணர்ச்சி நோக்கிக் குன்றனான் சிந்திக் கின்றான்.

கலை-மகளிர்க்குரியவாக *மணிமேகலையிற்*கூறிய [1]கலைகள்; கரணமுமாம். கனிந்த-பழுத்த.

(மேற்.) *மு. நன்.* பொது.58, மயிலை; சங்கர; *இ-வி.* பொது.53.

1624. செயிப்பு-குற்றம். சிவந்து-கோபித்து. அகல-பெடை நீங்க. அயிப்பது என்-சந்தேகப்படுதற்கு யாதுகாரணம். பணியினால்-ஏவலால். ஊடல்:எதிர்மறை முற்று. பயிர்ப்பு-அருவருப்பு. பல்காற் புல்லியென்க. பாண்-தாழ்ச்சி; "பாணேபேசி" (*திருவா.* திருச்சதகம், 84.)

1625. கணையுணர் மகளிர்: பரத்தையர்; கலை..........காமத்தின்: *சீவக.2107*; "கலையினுங் களியினும்.....மடவோர் மருட்ட" (*பெருங்.1. 34:3-4.*) காமத்தின்-காமத்தால். கனிந்த-முற்றிய. ஊடலை மைந்தர் நீக்கி. அன்னச் சேவலுக்கு மைந்தர் உவமை. குலவிய-தாழ்ந்த. குன்றனான்: 'சலியாமையும் பெருமையும் பற்றிக் குணங்களைக் குன்றாக உருவகம் செய்தார்' (*குறள்,29, பரிமேல்.*)

(உரை.) [1]*மணி. 2:18-32.*

(இ-ள்.) மகளிர்நெஞ்சில் ஊடலைத் தீர்க்குமுறைமையை யறிந்த மைந்தர் தீர்த்துப் புணர்ந்த தன்மையையொப்ப, சேவல் பெடையினூடலைநீக்கித் தாழ்ந்த புணர்ச்சியைநோக்கி முன்பு சலியாதவன் இப்பொழுது நினையா நின்றானென்க. (69)

1626. தன்னையான் முகத்தை நோக்கிற்
றான்முலை முகத்தை நோக்கும்
பின்னையான் பலவும் பேசிற்
றானொன்று மிழற்றும் பைம்பூட்
பொன்னவாஞ் சுணங்கு போர்த்த
பொங்கிள முலையி னாளென்
முன்னையாள் போன்று தத்தை
முகத்துளே தோன்று கின்றாள்.

(இ-ள்.) அவளூடல்தீர்த்தற்கு யான் தன்னை முகத்தைப் பார்த்தால் தான் எதிர்நோக்கின் ஊடல்தீருமென்றிறைஞ்சிநிற்கும்; பின்பு யான் ஊடறீரப் பலவுங்கூறின், அவற்றைக்கெடுத்துத்தான் ஒரு மொழியை மெல்லக்கூறும்; இத்தன்மையையுடைய முலை யினாளாகிய தத்தை முன்னையாள் போன்று என்முகத்துள்ளே தோன்றாநின்றாளென்றானென்க.

அவாம்-விரும்பும்;[1]ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டது. [2]குணமாலையால் தத்தைக்கு நிகழ்ந்த ஊடறீர்த்ததனை நினைத்தான், ஒழிந்தோர்க்கு அங்ஙனம் நிகழ்ந்த ஊடலின்மையின். முன்னர் ஊடின நிலைமையாகவே தோற்றுதலின், 'முன்னையாள்போன்று' என்றான். (70)

(வேறு)

1627. (1) பரிவுற் றாற்பய னின்றியும் பாவைமார்
முரிவுற் றார்களின் மூர்ச்சனை செய்பவாற்
பிரிவிற் றோன்றிய பேரன்பெ னப்படும்
எரியின் மூழ்கியி றந்துப டுங்கொலோ.

1626. தன்னை-காந்தருவதத்தையை. அடி, 1:குறள்,1094; கலி.61:56. பொன் அவாம்-பொன்னின்தன்மையை விரும்பும். சுணங்கு-தேமல். முலையினாளாகிய தத்தை. என்முகத்துளே தோன்றுகின்றாள்: என்றது உருவெளித்தோற்றத்தைக்கூறியபடி.

(உரை.) [1]தொல். வினை.41. [2]சீவக.1014-9.

1627. பரிவுற்றால்-அன்பு செய்தால். முரிவுற்றார்களின்-வருத்த முற்றவரைப் போல; "நினைத்திருந்து நோக்கினுங் காயு மனைத்துநீர்,

இதுமுதல் மூன்றுகவியும் ஒருதொடர்.

(1) பாவைமார், அன்புற்றால் ஒருபயனின்றியும் வருத்த முற்றார் போல நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்வார்கள்; ஈண்டு அதுவன்றிப் பிரிவா தலின், அப்பிரிவாற்றோன்றிய அன்பெ‌ன்னுநெறுப்பிலே யழுந்தி இறந்துபடுமோவென்க. இவ்வாறு [1]அருள் பிறர்க்காகுமென்றாற் போலக் கருதுதல் பரிவு.

(வேறு)

1628. *(2)* வாளி யம்பன வாட்டடங் கண்ணிதன்
தோளு மென்முலைப் பாராமுந் தொன்னலம்
நாளு நாளினு நைந்துநைந் துள்சுடப்
பூளை மெல்லணை மேற்புர ளுங்கொலோ.

(2) [1]வாளியம்பு-அலகம்பு-'பூளைமெல்லணை' என்றான், [2]பூளை முதலியவற்றாற் சமையத்தலின். தடங்கண்ணி உள்சுடுதலாலே தோளும் முலையும் தம்தொன்னலம் நாடோறும் நாடோறுங் கெட்டுப் புரளுமோவென்க. முன்பு என்றோளாகிய அணைமேற்று யின்றாள், இப்பொழுது தீயாகிய அணையிலே புரளுமோவென்றா னென்க.

1629. *(3)* உருகி வாடியென் னுற்றது கொல்லெனக்
கருகி வாடிய காமரு கோதைதன்
இருக ணீருமி டைமுலை பாய்ந்துகக்
குருகு பாய்தட மாகவ ழுங்கொலோ.

(3) யான்போந்தபின்பு அவனுற்றதென்னென்று நினைந்து உருகி வாடுதலாலே கருகிவாடியதொருகோதைபோல்வாள், தன்முலை யிடை தடமாம்படி தன்னிரு கண்ணினீரும் வடிந்துவீழ அழுமோ

யாருள்ளி நோக்கினீ ரென்று" *(குறள்,1320.)* எரியில்-நெருப்பில்; அன்பெனும் எரி: "அற்புத்தீ யழலு ணிற்ப" *(சீவக.1707.)*

(உரை.) [1]*சீவக.852*, அடிக்.

1628. கண்ணி:காந்தருவதத்தை. தொன்னலம்-பழைய அழகு; "தொல்கவின் றொலைந்து" *(குறுந்.381:1.)* நாளினும்; இன், சாரியை; *சீவக.363*, ந. அணை-படுக்கை.

(உரை.) [1]*சீவக.90*, அடிக். [2]*சீவக.838*, ந.

1629. உற்றது என்-சீவகன் அடைந்தது யாது. கருகி-கரிந்து. கோதை: மாலைபோல்வாளாகிய காந்தருவதத்தை. முலையிடைப் பாய்ந்து என்க. குருக-நாரை. தடமாக அழுதல்: *சீவக.830*, அடிக்.

வென்க; "கருங்கால் வெண்குருகு மேயும், பெருங்குளமாயிற்றென் னிடைமுலை நிறைந்தே" (*குறுந்.325*) என்றார்பிறரும்.

(இ-ள்.) இங்ஙனந்தோன்றின இவள் இறந்துபடுமே! புரளுமோ! அழுமோ! என்செய்கின்றாளென்றானென்க. *(71-3)*

1630. வண்டு வாழ்பயில் கோதைம ணமுதற்
கண்ட ஞான்றுதன் கண்ணெனுங் கைகளால்
நொண்டு கொண்டு பருகிய நோக்கமொன்
றுண்டெ னாவி யுருக்கி யிடுவதே.

(இ-ள்.) யான்பயின்றகோதை கூட்டத்திற்குமுன்னே கண்ட வன்று தன்கண்ணென்னுங்கைகளாலே முகந்துகொண்டுபருகிய, என்னாவியையுருக்குவதொரு நோக்கமுண்டு; அஃது இப்பொழுதும் அங்ஙனம் உருக்காநின்றதென்றானென்க.

(பருகியநோக்கமென்க.) இஃது, அவளுடலுடன்றோன்றியதே யன்றித்தலைநாட்டோன்றியவாறும் தோன்றினதன்மைகூறிற்று. *(74)*

1631. காத லாளுட லுள்ளுயிர் கைவிடின்
ஏத மென்னுயி ரெய்தியி றக்குமற்
றாத லாலழி வொன்றில ளல்லதூஉம்
மாதர் விஞ்சையும் வல்லளு மல்லளோ.

(இ-ள்.) யாம் [1]இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரேமாதலின், காதலாள் உயிர் நீங்கின் என்னுயிரும் ஏதமெய்திநீங்கும்; இது நீங்கா மையின், அவளும் இறந்து பட்டிலள்; இதுவும் அறிதற்கு ஒருபாயம்; அல்லதிலும், விஞ்சையும் வல்லளல்லளோ? அதனாற்[2]பன்னிருமதியி னென்று தேவன் கூறியவதனையும் பிற பான்மைகளையுமுணர்ந்து ஆற்றுவளென்றானென்க.

1630. பயில்கோதை-தான் பழகிய காந்தருவதத்தை. நொண்டு-முகந்து; "நுண்வலையா னொண்டெத்த" (*திணைமாலை.32.*) கண்ணெனுங் கையால் நொண்டு:*1258, 2553.* உருக்கியிடுவதாகிய நோக்கம் என்க.

1631. என்னுயிர்ஏதம் எய்தி; ஏதம்-துன்பத்தை. ஆதலால்-என்னுயிர் நீங்காமையால். மாதர்: காந்தருவதத்தை. விஞ்சைவல்லள்: *சீவக.1147.*

(உரை.) [1]*கலி.89:4; அகநா.12:5; பரி.8:* பரிமேல்; *குறள்,1109,* பரிமேல்; *சிற்.12,* பேர். [2]*சீவக.1220.*

அல்லதிலுமென ஏழனுருபுவிரிக்க; அல்லதூஉமென்றது, முன் வருந்து வளோவென்றதனையுமுணர்த்திற்று. அவட்கு மிக்க வருத்தமின்மை மேல்வர விடும் [3]ஓலையானும், இவன்சென்ற காலத்துக்[4]குணமாலையிடத்தேபோமென்றதனானுமுணர்க. (75)

1632. காதன் மிக்குழிக் கற்றவுங் கைகொடா
ஆதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால்
தாது துற்றுபு தங்கிய வண்டனார்க்
கேத மிற்றென வெண்ணுமென் னெஞ்சரோ.

(இ-ள்.) தாதை உண்ணாநின்று அதிலேதங்கிய வண்டை யொக்கும் தலைவராயினார்க்குக் காதலான்வருமேதம் இவ்வாறு பெருகுமாயிருந்ததென்று அறிவுடையோர் என்னையிகழ்ந்து கூறும்படி நெஞ்சு எண்ணாநின்றது; இங்ஙனமெண்ணும்படி காதல் மிக்கவிடத்துத் துன்பத்திற்குக் துணையென்று கற்றகல்வியும் பிறர்குற்ற நீக்குதற்கு உதவுதலின்றி என்குற்றநீக்குதற்கு உதவா தொழிதல் கண்ணினுட்கிடந்த அஞ்சனத்தை ஒக்குமாயிருந்தது; இங்ஙனம் இஃது உதவாதொழிதற்குச்செய்த தீவினை யாதென்றா னென்க.

பவதத்தன் வருத்தத்திற்கு யானுரைத்தாங்கு என்வருத்தத் திற்கும் உணர்வுடையோர் இவ்வாறு கூறுவரென்று அவர்கூறு மொழியைத் தான் கொண்டு கூறினான். எண்ணுமென்றது, இறந்து படுமோவென்பது முதலியவற்றை. நெஞ்செனவே எனது நெஞ்சென் பதுபடும்; என், "என்னெனப் படுங்கொ றோழி" (*அகநா.206; குறுந்.194*) போல் நின்றது. கண்ணிடத்துக் கிடந்த அஞ்சனம் அதற்குப்பயன்கொடாதது போலக் கல்வி நெஞ்சிற் கிடந்தும்

---

[3] *சீவக.1767-8.* [4] *சீவக.2098*

1632. மிக்குழி-மிக்கவிடத்து. கற்றவும்-தான் கற்ற கல்வியும். கைகொடாவாதல்-தன் குற்றத்தை நீங்க உதவாமல் நீங்குதல். அஞ்சனம்-மை. அடி.*1-2:* "நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன், உண்மையறிவே மிகும்" (*குறள்.373.*) தாது துற்றுபு தங்கிய வண்ட னார்க்கு-பூவிலுள்ளதாதை உண்டு, அப்பூவில் தங்கிய வண்டை ஒக்கும் கணவர்க்கு; *சீவக.2699*; "தாதுண்ணும், வண்டிற் றுறப்பான் மாலை" (*கலி.40:24.5.*) ஏதம்-காமத்தால் வருந்துன்பம். என்-யாது ?

(மேற்.) அடி, *1-2: குறள், 373,* பரிமேல்.

பயன்தந்ததில்லையென்றான். [1]சச்சந்தனை நந்தகோன் முதலாயினாரும் இழித்துக் கூறினமைகண்டு நமக்கு [2]இதுதகா தென்றான். இனி இற்றென என்னெஞ்செண்ணும்; இது வண்ட னார்க்கு ஏதமென்றுமாம்; 'இற்று' என்றது முற்கூறிய வருத்தத்தை; வண்டன்னார்-உத்தமர். இனி, வண்டன்னார்-தபோதனர்; [3]பிரமராசனராதலின், அப்பெயராயிற்று. அவர்க்கே வருத்தமில்லாத தென்று எண்ணுமென்றுமாம்; இன்று, இற்றெனவிகாரம். (76)

1633. நறவெங் கோதையர் நன்னலங் காதலான்
மறவெங் காமத்து வந்துற்ற தீவினைப்
பறவைத் தேர்நர கத்துப்ப தைக்குங்கால்
அறிவ னல்லதங் கார்சர ணாகுவார்.

(இ-ள்.) மகளிர் நலத்திலுள்ள காதலானும், அவரைப் புணர்தலானும் வந்துசேர்ந்த தீவினையாகிய பறத்தற்றொழிலை யுடைய தேரிலேபோய் நரகத்தே பதைக்குங்கால் அவ்விடத்தே அறிவனல்லது வேறு சரணாவாரில்லையே; ஆதலின், ஈண்டு அவனேயன்றே சரணென்றானென்க. (77)

1634. வேட்கை யூர்தர விம்முற வெய்திய
மாட்சி யுள்ளத்தை மாற்றிம லர்மிடை
காட்சிக் கின்பொய்கைக் காமர்ந லுனுண்டு
மீட்டு மங்கிருந் தான்விடை யேறனான்.

(இ-ள்.) ஏறனான், வேட்கை மேலிடுதலாலே வருத்தமுற்ற மாய்தலையுடைய உள்ளத்தைக்கெடுத்து அப்பொய்கையினலத்தை நுகர்ந்து மீட்டும் அவ்விடத்தேயிருந்தானென்க.

(உரை.) [1]*சீவக.475.* [2]இது-இக்காமத்தான்வரும் துன்பம். [3]பிரமராசனர்; *சீவக.1125,* அடிக். பிரமரம்-வண்டு.

1633. நறவு-தேன்; வாசனையுமாம். கோதையரது நலத்திலுள்ள காதலால்; கோதையர்: மகளிர். நலம்-இன்பம். மறவெங்காமத்து-பாவத்தையுடைய கொடிய காமத்தால். காதலாலும் காமத்தாலும் வந்துற்ற தீவினை யாகிய பறவைத்தேரில் போய்; பறவை-பறத்தல். அறிவின்:அருகன். சரன்-புகலிடம்.

1634. வேட்கை-காமம். ஊர்தர-மேலிடுதலால். விம்முறவு-வருத்தம். மாட்சி உள்ளத்தை-மாய்தலையுடைய மனத்தை; மாட்சி-மாய்தல். மாற்றி-கெடுத்து. மிடைதல்-நெருங்குதல். காட்சிக்கு இனிய பொய்கையின்நலனையுண்டு; நலன்-இன்பம். மீட்டும்-வேட்கையைப் பொறுத்தற்கரிதாக இருந்தபின்பும். ஏறனான்: சீவகன்.

வருத்தத்திற்குக் காரணமாகின்றவிடத்து இருத்தலருமை தோன்ற 'மீட்டும்' என்றார். *(78)*

(வேறு)

1635. (1) நேரார் நேரு நீணிதி துஞ்சுந் நிறைகோயில்
ஆரா வெம்போ ராய்தட மித்த னரசற்கும்
நாரார் கற்றின் னாகிள வேய்த்தோ ணளினைக்கும்
சீராற் றோன்றிச் செல்வமொ டெல்லாந் திருத்தக்கான்.

1636. (2) விண்டார்த் தேய்க்கும் வெம்பரி மான்றேர் விசயன்னென்
றுண்டா நின்றான் றன்புக ழூழி யுலகேத்த
வண்டார் சோலை வார்மண நாறப் புகுகின்றான்
கண்டான் சேர்ந்தான் காளையைக் கல்விக் கடலானே.

இவைஇரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அரசனாகிய தடமித்தனுக்கும், நசையார்ந்தகற்பினையும் தோளினையுமுடைய நளினைக்கும் தலைமையோடே பிறந்து, செல்வத்தோடே கல்வி முதலியனவெல்லாம் அழகு தக்கவன், விசயனென்று பெயர்கூறப்பட்டு உலகமெல்லாம் தன்புகழ் ஊழிக்காலமுண்டாக ஏத்தநின்றவன், பகைவர்தரு நிதிதங்குங் கோயிலிற்சோலையிலே தன் மணநாறச்செல்கின்றவன், கல்விக் கடலானாகிய காளையைக் கண்டான்; கண்டு சேர்ந்தானென்க.

மணநாறுதலாற் கண்டானென்றுமாம். *(79-80)*

1637. இந்நாட் டிவ்வூ ரிவ்விட மெய்தா ரிவண்வாழ்வார்
எந்நாட்டெவ்வூ ரெப்பெய ராய்நீ யுரையென்றாற்
கந்நாட் டவ்வூ ரப்பெய ரல்லாப் பெயர்சொன்னான்
பொய்ந்நாட் டேனும் பொய்யல வாற்றாற் புகழ்வெய்யோன்.

1635. நேரார் நேரும்-பகையரசர்கள் திறையாகக் கொடுக்கும். துஞ்சும்-தங்கிய. கோயில்-அரண்மனை. ஆரா-அமையாத. ஆராயப் பட்ட போரினையுடைய அரசனாகிய தடமித்தனுக்கும். நாரார்-அன்பு பொருந்திய. நாகிளமை-மிக்க இளமை; *சீவக.218,* ந. கற்பினையும் தோளையுமுடைய நளினைக்கும்; நளினை: தடமித்தன் மனைவி. எல்லாம்-கல்விமுதலிய வெல்லாவற்றாலும். திருத்தக்கான்-அழகு தக்கவன்; என்றது விசயனை.

1636. விண்டார்த் தேய்க்கு-தன்னோடு மாறுபட்டவரை அழிக்கின்ற. என்று-என்று பெயர்கூறப்பட்டு. உலகு தன்புகழ் ஊழி உண்டாக ஏத்த நின்றவன். கல்விக் கடலானாகிய காளையைக் கண்டான், சேர்ந்தான் என்க. காளை: சீவகன்; கண்டான்- கண்டு; முற்றெச்சம்.

இவண்-இவ்வுலகில்; என்றது, தனக்கு[1] நடக்குமிடத்தை.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ்சேர்ந்தவன் இவ்வுலகில் இந்நாட்டில் இவ்வூரில் வாழ்வார் இவ்விடத்தைச்சேரார்; ஆதலின், இவன் இவ்விடத்தானல்லனென்று உட்கொண்டு, நீ எந்நாட்டில் எவ்வூரில் எப்பெயரையுடையாய்? உரையென்று வினாயினாற்கு, புகழ் வெய்யோன்றான், சொல்லாற் பொய்யாக நாட்டிக்கொள்ளப் பட்டதாயினும் பொருளாற் பொய்யல்லாததொரு வழியாலே ஏமாங்கதமென்னு நாட்டில் இராசமாபுரத்திற் சீவகனென்னும் பெயரையன்றிப்[2]பொருளால் அப்பெயரேயாகக்கூறினானென்க.

எனவே மறைந்தொழுகுகின்றமை பெற்றோம். *(81)*

1638. வாமான் றிண்டேர் வள்ளலு முள்ளம் மிகைகொண்டெங்
கோமாற் குய்ப்பன் கொள்பயன் மிக்கான் கொலைவேலான்
ஏமா றில்லா விந்திர னேயும் மிவனொவ்வான்
போமா றாய்வென் பொற்பொடு கூடும் வகையென்றான்.

வாமான்-தாவுமான்.[1]கோமாற்கு, உருபுமயக்கம். இந்திரனேயும்: உம்மை, சிறப்பு; ஏகாரம், பிரிநிலை.

1637. இந்நாட்டென்றது மத்திம தேயத்தை. இவ்விடத்தை இவண் வாழ்வார் எய்தார் என்க. என்றாற்கு-என்றுகேட்ட விசயனுக்கு அந்நாட்டு-அவ்வேமாங்கத நாட்டு. அவ்வூர்-இராசமாபுரத்தில். அப்பெயரல்லாப் பெயர்-சீவகன் என்னும் பெயரன்றிக் குறிப்பால் அப்பெயரேயாக. பொய்ந்நாட்டேனும்-பொய்யாகஎடுத்துக்கூறப்பட்ட தாயினும். பொய்யல ஆற்றால்-பொருளால் பொய்யல்லாததொரு வழியால். புகழ் வெய்யோன்-புகழை விரும்பியவனான சீவகன்; *சீவக.237.* வெய்யோன்சொன்னான்என்க.

(உரை.) [1]நடக்கும்-ஆணைக்குட்பட்டு நடக்கின்ற. [2]*(பி-ம்.)* 'பொருளான்மெய்யாகக்'.

1638. வாமான்-தாவுகின்ற குதிரை. வள்ளல்: விசயன். மிகை-தனது அறிவின் மிகுதியால். கோமாற்கு: தடமித்தனுக்கு. கொள்பயன்-யாம் கொள்கின்ற பயனையுடைய. ஏ மாறு இல்லா-அம்புவிடுதலில் தனக்கு நிகரில்லாத. இவன்: சீவகன். ஒவ்வானாதலின் கோமாற்கு இவன் கூடும்வகை உய்ப்பன்; போம் ஆறு ஆய்வென் என்றான்என்க; போம்ஆறு-இவன்போம்வழியை.

(உரை.) [1]ஏழனுருபு நான்கனுருபாக மயங்கியது.

(இ-ள்.) ஏத்தொழிலில் நிகரில்லாத விந்திரனும் இவனை யொவ்வானாதலின், இக்கொலைவேலான் யாம்கொள்ளும் பயன் மிக்கவனென்று வள்ளலும் தன்னறிவின்மிகையாலே குறிக்கொண்டு எங்கோமானிடத்தே இவன் நெஞ்சாலே சென்றுகூடுங்கூற்றாலே செலுத்துவேன்; அங்ஙனஞ்செலுத்துதற்கு இவனெஞ்சுபோம் வழியை ஆராய்ந்துபார்ப்பேனென்று கருதினானென்க. (82)

1639. பூங்கழ லானைப் புண்ணிய நம்பி முகநோக்கி
ஈங்கிது நின்னா டிப்பதி நின்னு ரிதுநின்னில்
வீங்கிய திண்டோள் வெல்புக ழாய்நின் கிளையென்றாற்
காங்கது வெல்லா மண்ணலு நேர்ந்தாங் கமைகென்றான்.

இவனையெதிர்ப்படுதலின் விசயனை, 'புண்ணியநம்பி' என்றார்.

(இ-ள்.) விசயன் சீவகன்முகத்தைப்பார்த்து, வெல்புகழாய்! இங்ஙனம் நட்புக்கொண்டவிடத்து, இந்நாடு நின்னுடையநாடு; இவ்வூர் நின்னுடையவூர்; இந்த இல் நின்னுடைய இல்; யாங்க ளெல்லாம் நின்னுடைய சுற்றமென்று உறவு கூறினானுக்கு, அவ்விடத்துக்கூறிய உபசாரத்தினது பன்மையெல்லாவற்றையும் அண்ணலும் அப்பொழுது உடன்பட்டு இனி இவை மொழியற்க வென்றானென்க. (83)

(வேறு)

1640. மன்னவன் சிறுவ னாங்கோர் மாங்கனி யுண்ண லுற்று
மின்னவிர் கணையிற் பல்காற் பிழைப்பெய்து மீண்டு நிற்பப்
பொன்னவிர் கழலி னானப் பொருசிலை கணையின் வாங்கி
இன்னமிர் தூறு கின்ற விருங்கனி யறவெய் திட்டான்.

1639. புண்ணியநம்பி பூங்கழலான் முகத்தைநோக்கி; நம்பி: விசயன்; பூங்கழலான்: சீவகன். பதி-ஊர். இதுநின்னில்: "இசைக்க வேண்டா விதையுன தில்லென" (*பெருங்.1. 34:43*); இல்-வீடு. நின்கிளை-யாங்கள் உன்னுடைய உறவினர். என்றாற்கு-என்று கூறிய விசயனுக்கு. அதுவெல்லாம்-உபசாரத்தினது பன்மையெல்லாவற் றையும். அண்ணலும்: சீவகனும். நேர்ந்து-உடன்பட்டுக் கூறி. அமைக-இவற்றை மொழியற்க; "ஆக வமைக வதுவேயவ் வரச நீதி" (*சூளா. அரசியற்.211.*)

1640. சிறுவன்: விசயன். உற்று-கருதி; *சீவக.1501*. மின் அவிர் கணையின்-ஒளி விளங்குகின்ற அம்பாலே. பிழைப்பெய்து=பிழைப்ப எய்து-தவறிப்போம்படியாக எய்து; தொகுத்தல். மீண்டு நிற்ப-அது

(இ-ள்.) விசயன் அவ்விடத்தே ஒருமாங்கனியையுண்ணக் கருதி அது வருதற்குக் கணையாலே பிழைப்பவெய்து அக்கருத்து மீண்டு நின்றானாக, சீவகன் வில்லை அம்புடனேவாங்கி அக்கனியை யறும்படியெய்தானென்க. (84)

1641. எய்தவக் கணையு மாவி னிருங்கனி யாதுவும் பூமிக்
கெய்தவச் சிலையி னெல்லை யணுகலு மேந்த னோக்கி
எய்தவவ் விடத்து நின்றே யெய்தவத் தடக்கை கொண்டாற்
கெய்தச்சென் றைய னாரத் தழுவிக்கொண் டிதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) தானெய்த அவ்வம்பும், மாவினது கனியாகியதுவூம் தானெய்த அவ்வில்லின துயரத்திலே பூமிக்கண் அணுகின அளவிலே, ஏந்தல் பார்த்து எய்த அவ்விடத்தேநின்று எய்த அக்கையிலே வாங்கிக் கொண்டவனுக்கு விசயன் அணுகச்சென்று தழுவிக் கொண்டு இதனைக் கூறினானென்க. (85)

1642. வண்சிலை கொண்ட வாறும் வார்கணை தொடுத்த வாறும்
கண்கணை வைத்த வாறுங் கற்செய்தோ ளிருந்த வாறும்
திண்சரம் விட்ட வாறுஞ் சென்றகோல் போந்த வாறும்
கண்டெலாம் வியந்து நோக்கி வில்லுடைக் கடவு ளென்றான்.

(இ-ள்.) முட்டிவிசேடமான படியையும், நிலைவிசேடமாக நின்று கணையைத் தொடுத்தபடியும், இலக்கடைந்தபடியையும், தோள்பிறழாமற்கிடந்தபடியையும், அம்புவிட்ட நொய்ம்மையையும், கோல் காம்பையறுத்துக்கூட வந்தபடியையும் எல்லாங்கண்டு அதிசயித்து அவனைப்பார்த்து நீ வில்லைப்படைத்த கடவுளென்றானென்க. (86)

முடியாமையாலே மாங்கனியுண்ணும் கருத்து ஒழிந்து நின்றானாக. கழலினான்: சீவகன். சிலையைக் கணையினோடு வாங்கிக் கனியை அறும்படி எய்திட்டான்; எய்திட்டான்-எய்தான்; ஒரு சொல்.

1641. சிலையினெல்லை-விற்கிடையளவில்-ஏந்தல்: சீவகன். எய்த-அம்பினை எய்த. கொண்டாற்கு-கொண்ட சீவகனுக்கு. ஐயன் எய்தச்சென்று-விசயன் அணுகப் போகி.

1642. சிலைகொண்டவாறும்-வில்லைக்கையில் கொண்ட தன்மையையும் கண்கணைவைத்தவாறும்-இலக்குப்பார்த்தற்காகக் கண்ணை அம்பின் நுனியிலே செலுத்திய தன்மையையும். கல்செய்-கல்லை ஒத்த; செய், உவமச்சொல்; சீவக.2490. சரம்-அம்பு. கோல்-அம்பு. போந்தவாறும்- கனியின் காம்பையறுத்து உடன்வந்த தன்மை யையும். சீவகனைவில்லுடைக்கடவுள் என்றான்.

1643. மராமர மேழு மெய்த வாங்குவிற் றடக்கை வல்வில்
இராமனை வல்ல னென்ப திசையலாற் கண்ட தில்லை
உராமன மிவன்க ணின்றி யுவக்குமா செய்வ லென்று
குராமலர்க் காவி னீங்கிக் கோயிலே கொண்டு புக்கான்.

(இ-ள்.) வில்லைத் தேவிபொருட்டு வளைத்த கையினை யுடைய இராமனைமராமரமேழும் உருவவெய்தவலிய விற்றொழிலை வல்லனென்பது வார்த்தை யன்றிக் கண்ணாற்கண்டதில்லை; இதுகண்டேன்; இனி நீங்கிப்போமுள்ள இவனிடத்தின்றாக இவன் உவக்குமாறு செய்வேனென்று உட்கொண்டு, தான் காவினின்று நீங்கி அவனைக் கோயிலிலே கொண்டு புக்கானென்க. (87)

1644. வழிவரல் வருத்த மோம்பி வயிரப்பூ ணணிந்த மார்பன்
அழிகவுள் யானை வேந்தற் கவன்றிற மறியச் சொன்னான்
மொழியெதிர் விரும்பி மன்னன் மூரிவிற் றடக்கை யாற்குக்
கழிபெரு முகமன் கூறிக் காதலங் காளை யென்றான்.

(இ-ள்.) விசயன், வழிவருதலாலுண்டானவருத்தத்தைஉணவு முதலியவற்றாலே தீர்த்துத் தடமித்தனுக்கு அவன்கூறு பாடெல்லா மறியக்கூறினான்; அவனும் அக்கூற்றை எதிரே விரும்பிச் சீவகனுக்கு மிகப்பெரியஉபசாரங்களைக்கூறி, காளாய்! நின்மேற்காதலையுடையே மென்றானென்க. (88)

1643. வல்வில்-பல இலக்குகளையும் ஊடுருவிச்செல்ல எய்யும் வில் வன்மை; *புறநா.152: 1-6*, அடிக்; வல்விலிராமன்: "அரக்கர் தலைவன்றன், வற்பார் திரடோ ளைந்நான்குந் துணித்த வல்வி லிராமனிடம்" (*பெரியதிரு.5. 1:4.*) இசையலால்-வார்த்தையாற் கூறக்கேட்பதன்றி. உராமனம்-நம்மை நீங்கிப்போகும் உள்ளம். இன்றி-இல்லாமல். உவக்குமா= உவக்குமாறு-இவன் மகிழும் விதத்தை. என்று-என்று விசயன் எண்ணி. குராமலர்-குரவம்பூவையுடைய. கோயிலே-அரண்மனையினுள்ளே. கொண்டு-சீவகனை அழைத்துக் கொண்டு.

1664. வழிவரல் வருத்தம்-சீவகனுக்கு வழிநடந்ததால் உண்டான வருத்தத்தை. ஓம்பி-தீர்த்து. மார்பன்: விசயன். அழிகவுள்-மதமொழுகு கின்ற கன்னத்தையுடைய. வேந்தற்கு: தடமித்தனுக்கு. அவன் திறம்-சீவகனது தன்மையை. மொழியை எதிரே விரும்பி. மன்னன்: தடமித்தன். தடக்கையாற்கு: சீவகனுக்கு. கழிபெருமுகமன்-மிகப்பெரிய உபசாரங்களை. காதலம்-உன்பால் அன்புடையோம். காளை: சீவகன்; விளி.

1645. கிலுத்தங்கூர்ப் பரங்க ளென்னு மிரண்டினுட் கிலுத்தஞ் சார்ந்து
நலத்தகு விரல்க ளைந்தி னிம்பர்மூ விரலி னீளம்
சிலைத்தழும் பியானைத் தோலி னூற்றுரை சிறுமீ னொத்த
இலக்கணக் கிடக்கை கண்டே யேவினுக் கரச னென்றான்.

கிலுத்தம்-முன்கைச்சந்து. கூர்ப்பரம்-முழங்கைக்குமுன். யானைத் தோல்காழ்ப்பேறினபடிக்கும், அதிலேநூற்றையுரைத்து வெண்மைக்கும், சிறுமீன்தழும்பின்வடிவிற்குமுவமை.

(இ-ள்.) அவன் பின்னும் கிலுத்தம் கூர்ப்பரமென்றவிரண்டிலும் முன்கைச் சந்தைச்சேர்ந்து, உத்தமவிலக்கணத்தையுடைய விரல்களைந்திற்கருகே யானைத் தோலின் நூற்றுரையையும் சிறுமீனையுமொத்த மூவிரலினீளத்தையுடைய சிலைத்தழும்பாகிய இலக்கணத்தினது கிடக்கையைக்கண்டு விற்றொழிலுக்கு அரசனென்றானென்க. (89)

1646. அண்ணலஞ் சிலைவ லாரு ளமோகமா வாசா னிற்பின்
விண்ணகு வெள்ளி வெற்பின் விஞ்சைய ருலகி னல்லால்
மண்ணகத் தில்லை யென்பார் வாயினை மடங்க வந்தான்
புண்ணகத் துறையும் வேலா னெனப்புகழ்ந் தரசன் சொன்னான்.

அமோகமாவாசான்-தப்பாத பெரிய ஆசிரியன்; அமோகம்-தப்பாமை; மாஆசாம்-பெரியஆசிரியன்; [1]இன், உருபுமயக்கம். [2]இன்னும், ஐயும் அசை.

(இ-ள்.) பின்னும் தலைமையையுடைய வில்வல்லாரில் துரோணாசாரியனுக்குப் பின்பு விஞ்சையருலகினல்லது மண்ணிடத்து

1645. நலத்தகு-விரும்பத்தக்க. இம்பர்-இப்பக்கத்தே. மூவிரலின் நீளம் சிலைத்தழும்பின் அளவு. சிலைத்தழும்பாகிய இலக்கணக் கிடக்கை கண்டு; "மத்திமதேய மன்னன், கொன்னூர் கொடுவெஞ் சிலைகண்டெதிர் கொண்ட வாறும்" (*சீவக.21, ந.*) "விற்றழும் பதனை நோக்கி" (*கூர்ம. கண். மணம்.133*) நூற்றுரை-சுண்ணாம்பை உரைத்தது. (*பி-ம்.*) 'மீன் போன்ற.' ஏவினுக்கு-வில்லின் தொழிலுக்கு; (*பி-ம்.*) 'ஏவினுக்காசான்.'

1646. சிலைவலாருள்-விற்றொழில் வல்லவருள். அமோகம்: வடசொல். ஆசான்: துரோணார்; இவருடைய பெருமை *வி-பா.15-ஆம் போர். 32*-ஆம் செய்யுள் முதலியவற்றால் அறியலாகும். வெள்ளி வெற்பின்-வெள்ளி மலையையுடைய; *சீவக.395, 546, 2361.* உறையும்-உறைதற்குக்காரணமான. அரசன்:தடமித்தன்.

(உரை.) [1]ஆசானின் என்பதிலுள்ளது. [2]வாயினையென்பதிலுள்ளன.

வில் வல்லாரில்லையென்பார் வாய்மடங்கும்படி வேலான் தோன்றினா னென்றுபுகழ்ந்து, அரசன் பின்னும் ஒருமொழி கூறினானென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (90)

1647. விற்றிற னம்பி தேற்றான் விருந்தின னிவனு மன்றி
மற்றுமோர் நால்வ ருள்ளார் மாண்பினால் வளர்ந்த தில்லை
கொற்றநீ கொடுக்கல் வேண்டுங் குறையெனக் குருசி னேர்ந்தான்
அற்றைநா ளாதி யாக வவர்களும் பயிலு கின்றார்.

(இ-ள்.) விசயன் விற்றிறலையறியான்; அதற்குப்புதியன்; இவனுமன்றி வேறும் ஒருநால்வருளர்; அவரும் கல்விமாட்சியோடு வளர்ந்ததில்லை; இவர்களுக்குக் கல்வி நீ கொடுக்கல்வேண்டும்; இஃது எனக்குக் காரியமெனச் சொன்னானாக, அதற்குச் சீவகனும் நேர்ந்தான்; நேர்ந்தபின்பு அவற்றைநாள் முதலாக அவர்களும் அக்கல்வியைப் பயிலாநின்றாரென்க. (91)

(வேறு)

1648. கழலிற் செந்தாமரை யடிகள் புல்லித் தங்காதல் கூர
நிழலினீங் கார்நினைத் தனநினைப் பினமைவா னாக்கி
அழலிற் சாராத கலாதொழுக வொருநா ளவன்போகிப்
பொழிலின் மிக்கதனிற் புக்கான் மணமகளிர் போற் பொலிந்ததே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பயிலுகின்றவர்கள், செருப்புப்போலே அடிகளைப் பொருந்திக் காதல்மிகுதலாலே நிழல்போல் நீங்காராய், அவனினைத்தனவற்றை ஒருகணத்தின் முடித்துத் தீப்போலே அணுகாது அகலாதொழுகாநிற்க, அவன் ஒருநாளிலேபோய்ப் பொழில்களில் நன்மைமிக்கதொன்றைச் சேர்ந்தான்; அதுவும் பலமணத்தால் மணமகளிரைப்போலப் பொலிந்ததென்க.

1647. நம்பி: விசயன். தேற்றான்-அறியான். நால்வர்பெயர்: சீவக. 1681, ந. மாண்பு-கல்வியினால் வரும்மாட்சி. கொற்றம்-படைக்கலப் பயிற்சி. குறை-காரியம். குருசில்-சீவகன். நேர்ந்தான்-உடன்பட்டான்.

1648. கழலின்-செருப்புப்போல. அடிகளைப் புல்லி. கூர-மிகுதலால். நிழலினீங்கார்.......அழலிற்சாராதகலாது: "அழலி னீங்கா னணுகா னஞ்சி, நிழலி னீங்கான்" (நன். பாயிரம்.) அவன்: சீவகன். மிக்கதனில்-மணம் மிக்க ஒன்றில். நறுமணமிகுதியால் பொழிலுககு மணமகளிர்உவமை.

''[1]ஒண்ணுதன் மகளிர் கழலொடு மறுகும், விண்ணுயர்ந் தோங்கிய கடற்றவும்'' *(பதிற்.30)* என்றார் பிறரும். *(92)*

1649. பாசிப்பாசத் துப்பைம் பொனிரைத்
தாலிபூத்த வேங்கை
மாசில்வெண்டு கிலைநீர் தோய்த்துமேற்
போர்த்த வண்ணமேபோற்
காசின்மட் டொழுகப் பூத்தவழிஞ்சில்
கண்ணார்கவின் கொண்டன
பேசிற் செந்தலைய வெண்கறைய
புன்கம்பொரி யணிந்தவே.

(இ-ள்.) வேங்கை பச்சைக்கயிற்றிலே நிரைத்தலையுடைய பொற்றாலி போலேபூத்தன; அழிஞ்சில் வெண்டுகிலை நீரைத் தோய்த்து மேலே போர்த்தாற் போலே தேனொழுகும்படிபூத்தன; புன்கு செந்தலைய வெண்கறையவாகிய பொரிபோலேபூத்தன; இவற்றைக்கூறின் இவைதாம் கண்ணிற்கார்ந்ததொருகவின்கொண்டன வென்க.

வெள்ளைமறுவையுடையவென்க. *(93)*

1650. கோடுதை யாக்குழிசி யோடாரங் கொளக்கு யிற்றிய
ஓடுதேர்க் கான்மலர்ந் தனவகுள முயர்சண்பகம்
கூடுகோழிக் கொழுமுள்ள ரும்பினவங் கோசிக
ஆடைபூத்தன பாதிரிவெண் கடம்புபந் தணிந்தவே.

குறட்டோடே ஆர்களழுந்தத் தைத்துச்செய்த தேருருளை; மேற்சூட்டு வையாத தேருருளை.

(உரை.) [1]இனிக் கழலென்றதனை கழலையுடைய தலைமகன் காலாக்கி அக்காலொடு தலைமகளிர் புணர்ந்து உடன்போகுமென்பாரு முளர்' என்பது இப்பகுதியின்பழையவுரை.

1649. பாசிப்பாசத்து-பச்சைக்கயிற்றால். நிரைத்தாலி-வரிசை யாகிய பொற்றாலியை. வேங்கைபூத்த; பூத்த:முற்று. மாசு-அழுக்கு; *(பி-ம்.)* 'பூந்துகில்.' காசு-குற்றம். அழிஞ்சிலின் பூவுக்கு நீரில் தோய்த்த துகில் உவமை. கண்ணார்கவின்-கண்ணிற்கு நிறைந்த அழகு. புன்கம்-புன்கமரம். புன்கம்பூவிற்கு நெற்பொரி: *குறுந்.53:2-4,* ஒப்பு. கறை-மறு. புன்கம் அணிந்தன, கொண்டன என்க.

1650. கோடு-மேற்சூட்டு. தையா.பொருத்தாத. குழிசி-குடம். ஆரம்-ஆரக்கால். குயிற்றிய-அமைத்த. வகுளம்-மகிழமரம். முள்-காலி

(இ-ள்.) மகிழ் தேருருளைபோலேபூத்தன; சண்பகம் கோழியிடத்தேகூடின முள்ளுப்போலே அரும்பின; பாதிரி கோசிகவாடைபோலே பூத்தன; வெண்கடம்பு பந்தணிந்தனவென்க. (94)

1651. வெருகு வேட்பச்சிரிப் பனபோன்
முகைத்த முல்லை வெய்யவாய்
அரவு பைத்தாவித் தன்ன
வங்காந் தளவிழ்ந் தலர்ந்தன
குரவங் கொண்ட குறும்பூழ்
போற்கொழுங் கான்முகை சுமந்தன
குருதிக் கூரெயிறு கூத்தியர்
கட்கொண்ட கொடித் தளவமே.

முல்லை வெருகு விரும்பச் சிரிப்பனபோலே அரும்பின; [1]குருதிக்காந்தள் பாம்பு படத்தைவிரித்துக் கொட்டாவிகொண்டாலன்னவாக முகை நெகிழ்ந்து பின்பு அலர்ந்தன; குரவம் கையிலே பிடித்த குறும்பூழின்கால் போலே கொழுவிய முகையைச்சுமந்தன; தளவம் கூத்தியரிடத்துக்கூரெயிறுபோலே அரும்பினவென்க. (95)

1652. சொன்னநன் மலருமல்லனவும் வீழ்பலவின் சூழ்சுளைகளும்
நன்மை நூலினயந் தோன்றநன் பொன்விரலினு தியினாற்
பன்மணியு முத்தும்பவள மும்பைம் பொன்னுங் கோத்தா லொப்ப
என்னவ மரருமருளத் தொடுத்தானின மாலையே.

னிடத்துள்ள முள். சண்பகம் முள் அரும்பின. பாதிரிப்பூவுக்குக் கோசிகவாடை உவமை: "பைங்கூற் பாதிரிப் போதுபிரித் தன்ன, அங்கோசிகமும்" (*பெருங்.1.42:204-5*); கோசிகம்-பட்டாடை. கடம்பம்பூவிற்குப் பந்துஉவமை.

1651. வெருகு-காட்டுப்பூனை. வேட்ப-விரும்ப. முகைத்த-அரும்பைத் தோற்றின. முல்லையரும்புக்கு வெருகின் சிரிப்பு: *குறுந்.220:3-5*, ஒப்பு. வெய்யவாய்; அரவுக்கு அடை. பைத்து-படம் விரித்து. ஆவித்தன்ன-கொட்டாவிகொண்டாலன்னவாக; "பாம்புபைத் தாவித்தென்ன மென்காந்தட் பருமுகை யவிழிந்து" (*கூர்ம.பிலக்க. 52.*) குரவம்:எழுவாய். கொண்ட-கையிலே கொண்ட. குறும்பூழியின்கால் குரவம்பாவைக்கு உவமை; குறும்பூழ்க் கொழுங்கால்போல் எனமாறுக. குருதி-சிவப்பு. தளவம்-செம்முல்லை; "தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை" (*ஐங்.447*); "புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை" (*அகநா.23:3.*) தளவம், கூத்தியர்கட் கூரெயிறு கொண்ட என்க.

(உரை.) [1]"காந்தட், குருதி யொண்பூ" (*நற்.34:2-3.*)

(இ-ள்.) மாலைகட்டுமாறுகூறிய நூலின்நயந்தோன்றத் தேவரும் மருள மணிமுதலியனவற்றைக்கோத்தாற்போலே முற்கூறிய மலர்களையும் ஒழிந்தவற்றையும் சுளைகளையுங் கொண்டு விரனுதியாலே ஒரு [1]வகைமாலையைக் கட்டினானென்க. (96)

1653. ஊனுண் சிங்கக் குழவியெ
யிற்றே ரொளியெ யிற்றினான்
தேனுண் போதிற் பிணைய
லும்பந்தும் புனைந்து தேமார்ந்த
நானந் தோய்ந்து நனை
கலவை நாறுமதந் தெளித்தபின்
பானுண் டீஞ்சொல்லா ளோர்படுவி
வண்டார்ப்ப வந்தி றைஞ்சினாள்.

(இ-ள்.) சிங்கக்குழவியின் எயிற்றையொக்குமெயிற்றினான், அவ்வகை மாலையொழியப் போதாலே ஒருமாலையையும் பந்தையும் பின்னுங்கட்டி, இவற்றை இனிமை நிறைந்தபுழுகைத் தோய்த்து அவற்றினரும்புகளுக்குச்சந்தனத்தோடுகூடிய பனிநீரையும் புழுகையுந் தெளித்தபின்பு, பாலைப்போலத் [1]தீவிதாகிய கூரிய சொல்லையுடையாள் ஒருதொழில்செய்யுங்குறளி வந்து வணங்கினாளென்க.

[2]ஓலைப்பாசுரமானமாலையைப்பிறர்அயிராதபடி இவையுங் கூடக்கட்டினான். "குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை" (தொல். மரபு.19) என்றதனுள், 'கொடை' என்றதனாற் சிங்கக்குழவியுங்கொண்டவாறு காண்க. (97)

1652. அல்லனவும்-இவையல்லாதமலர்களும். சூழ்சுளை-தின்பார் விரும்பிச்சூழும்சுளை; "தாழ்கோட் பலவின்சூழ்சுளைப் பெரும்பழம்" (பெரும்பாண்.356, ந.) பொன்-மோதிரம்; ஆகுபெயர். மணி-மாணிக்கம்; மணி முதலியன பலவகைமலர்களுக்கு உவமை. என்ன அமரரும்-எப்படிப்பட்ட உயர்ந்ததேவரும். மருள-மயங்கும்படி.

(உரை.) [1]சீவக.483, 1889, 2693, ந.

1653. சிங்கக்குழவி-சிங்கக்குட்டி. எயிற்றினான்: சீவகன். போதின்-அரும்புகளால். பிணையல்-மாலை. மலர்களாற் பந்து செய்தல்: "தண்மலர் நறும்பைந்து" (பெருங்.3. 8:64.) தேம்-இனிமை. நானம்-புழுகு. நனை-அரும்புகளுக்கு. கலவை-சந்தனத்தோடு கலந்த பனிநீர். நாறு மதம்-புழுகு. படுவி-பணிசெய்யும் குறியவள்.

(உரை.) [1]தீவிது-இனியது. [2]ஓலைப்பாசுரம்: சீவக.671, 2148; பெருங்.4. 13:61-91.

1654. நெடியவாட் கண்கள் வாயாவிமைப்
பெனுஞ் சொல்லின் மற்றெங்
கொடியிற் கொத்த விவையென்
றாணம் பியுங்கொள்க வென்றான்
வடுவும் வேலு மலருங்
கயலும் வனப் பழித்தகண்
அடியஞ் சிலம்பி னாட்குய்த்
திறைஞ்சிக் காட்டவவள் கொண்டாள்.

(இ-ள்.) அப்படுவி, தன்கண்கள் வாயாக இமைப்பென்னுஞ் சொல்லாலே இம்மாலைகளும் பந்தும் கனகமாலைக்குப் பொருந்தின வென்றாள்; சீவகனும் கொள்வென்று கொடுத்தான்; கொடுத்தபின்பு, அவனைவணங்கி அவற்றைக் கொண்டுபோய், வடுமுதலியவற்றைக் கெடுத்த கண்ணினையும் அடியிலே சிலம்பையுமுடையாளுக்குக் காட்ட, அவளும் வாங்கிக்கொண்டாளென்க.

படுவிகுறிப்பறிந்து கொடுத்தான். (98)

1655. (1) கொண்டு கோதை மலரெழுத்து
மெல்விரலின் மேற்றாங்கி நோக்கும்
வண்டு சேர்ந்த குழலாள்
வருமுலைகள் பாய வண்டார்
விண்டு தேன்றுளிப்ப வேற்றடங்
கண்டா மாடு நாடகம்
கண்டு வாழா தவர்வாழ்க்கை
யெல்லாஞ் சவரர்வாழ்க் கையே.

1654. இமைப்பு-இமைத்தல். சொல்லின்-சொல்லால். மற்று: அசை. இவை எம்கொடியிற்கு ஒத்தவென்றாள்; இவை-இம்மாலைகளும் பந்தும். கொடியிற்கு: கனகமாலைக்கு; இவள், தடமித்தனுடைய மகள். என்றாள்-என்று அந்தக் குறியவள் கூறினாள். நம்பி:சீவகன். வடு-மாவடு. மலர்-நீலோற்பலமலர். வடுமுதலியவற்றினதூ வனப்பை அழித்த கண். கண்ணையும் அடியிற் சிலம்பையுமுடையாட்கு-கனக மாலைக்கு. காட்ட-சீவகன் கொடுத்தவற்றை அக்குறியவள் காட்ட. அவள்:கனக மாலை.

1655. கோதை கொண்டு-அம்மாலையை வாங்கிக்கொண்டு. விரலின் மேற்றாங்கி மலராகிய எழுத்தை நோக்கும்; நோக்கும்-பார்த்து வாசிக்கின்ற. குழலாள்: கனகமாலை. வருமுலை-எழுகின்றமுலை. பாய-பாய்தலால். தார்-மார்பின் மாலை. விண்டு-அலர்ந்து. தடங்கண்-பெரிய கண்கள். நாடகம்: 'கண்டார்க் கின்பஞ்செய்தலின்

1656. (2) ஆம்பனாறு மரக்கார் பவளவாயார முதன்னார்
பாம்புபைத் தாங்கனைய பவழப்பட வரவல்குலார்
தாம்பலரு மருட்டவகி றவழந்தண் பூவணைக்
காம்பின்மென் றோள்கவின்வளர வைகல்கலப் பென்பவே.

1657. (3) ஆகந்தானோர் மணிப்பலகை யாகமுலை கணாயாகப்
போகக்கேற்ற புனைபவழ வல்குல் கழகமாக
ஏகவின் பக்காமக்க வறாடலியை வதன்றேல்
ஆகநோற் றிட்டடங்க லாண்மைக் கழகென்பவே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அம்மாலையை வாங்கிக்கொண்டு விரன்மேலே தாங்கி மலராகிய எழுத்தைவாசிக்குங்குழலாள், அரக்காம்பல்போல நாறும்பவளவாயார், அமுதன்னார், பாம்பின்படமனைய அல்குலா ராகிய மகளிர்தாம் பலரும் ஆடுநாடகங்களைக் கண்டு வாழாதவர் வாழும்வாழ்வெல்லாம் மக்கட்பிறப்பிற்பிறந்தும் நன்குநுகராத வேடரது வாழ்வாயிருக்கும்; அதுவேயன்றி, அவரைக்கலக்கு மிடத்து வேற்றடங்கண்தாம் பாம்புபைத்தாங்கு மருட்ட வளவிய தார்தேன்துளிக்கும்படி வருமுலைகள்பாய அவர்தோள்கவின்வளர அணையிலேதங்குதல் கலப்பென்று கூறுவர்; அங்ஙனங்கலந்து தனதாகம் பலகையாக அவர் முலைகள் நாயாக அல்குல் சூதுபொரு மிடமாக இணையில்லாத இன்பத்தையுடைய காமமாகிய கவறாடல் கூடாதாயின், இவையெல்லாம் மேலுண்டாம்படி

நாடகமென்றார்' (*சிற்.219*, பேர்.) சவரர் வாழ்க்கையே-அறிவில்லாத வேடாது வாழ்க்கையே ஆகும். இதுமுதலிய மூன்று பாடல்கள் ஓலைப் பாசுரத்திலுள்ள செய்தி.

1656. அரக்கார்ந்த ஆம்பல் நாறும்வாயார்: "அரக்காம்ப னாறும்வாயம்மருங்குற் கன்னோ" (*நாலடி.396.*) அடி, 2: கூர்ம. சம்பு. 85. பைத்தாங்கு அனைய-படம் விரித்தாலொத்த. பவழம்-பவழமேகலை. படவரவல்குல்: பெயர்மாத்திரையெனலுமாம். மருட்ட-மயக்க. அகிற்புகை தவழும் அணையில்; அணை-படுக்கை. காம்பு-மூங்கில். வைகல்-தங்குதல். கலப்பு-கூடல்.

1657. ஆகம்-மார்பு. பலகை-வல்லுப் பலகை. போகக்கேற்ற போகத்திற்கேற்ற. நாய்: சூதாடுகருவியுள் ஒன்று. பவழவல்குல்: *சீவக.1184*, அடிக். அல்குல் கழகமாக; கழகம்-சூது ஆடுமிடம். "திருவிற்கான் மணிப்பூ ணாகம் பலகையாத் தெண்முத் தாரம், அருவிக்கால் வரைமென் கொங்கைச் சூதொட்டி யாடி வென்றும்" (*திருவிளை. நகர.48.*) ஏக இன்பத்தையுடைய காமமாகிய கவறாடல்;

தவஞ்செய்தடங்குதல் ஆண்மைக்கு அழகென்று கூறுவாரென்று வாசித்தாளென்க.

குழலாள் வாசித்தாளென்க. விடமேறினாற்போலே மருட்ட. நாடகம்-அவர்வசீகரிக்கிற நிலைமை. *(99-101)*

(வேறு)

1658. பின்னி விட்ட பிடித்தடக்கை
யிரண்டு போன்று திரண்டழகார்
கன்னிக் கலிங்க மகிலார்ந்து
கவவிக் கிடந்த குறங்கினாள்
மின்னுக் குழையும் பொற்றோடு
மிளிர வெருத்த மிடங்கோட்டி
என்னு மிமையா ணினைத்திருந்தா
ளியக்கி யிருந்த வெழிலொத்தாள்.

(இ-ள்.) முறைமைப்படநோக்கி இடைவெளியின்றியிருத்தலிற் பிடியினுடைய சேர்த்துவிட்ட கையிரண்டையொத்துத் தாம் திரள்வதுஞ்செய்து கணவன் தீண்டாத கலிங்கம் விரும்பிக்கிடந்த குறங்கினாள், அங்ஙனம் வாசித்து, குழையும் தோடும்பிறழக் கழுத்தை இடத்தே சாய்த்துச் சிறிதுமிமையாளாய் அவனிடத்துப் புணர்ச்சியை நினைத்திருந்தவள் இயக்கியிருந்த அழகையொத்தாளென்க.

இயக்கியும் தனக்குமேலாய இறைவனைத்தியானித்து இமையாதிருப்பாளென்றுணர்க. *(102)*

1659. கொடுவெஞ் சிலையைக் கொளையமைத்துக்
கொதிநீர்ப் பகழிகொள வாங்கிக்
கடுவெங் குறவ னெயப்பட்ட
கன்னிப் பிணையி னிலைகலங்கித்

ஏகஇன்பம்-இணையில்லாத இன்பம்; *சீவக.855.* இயைவதன்றேல்-முடியாதாயின். ஆக-இவையெல்லாம் மறுபிறப் பிலாவது உண்டாகும்படி. நோற்றிட்டடங்கல்-தவம் செய்தடங்குதல்.

1658. பின்னிவிட்ட-சேர்த்துவிட்ட. கன்னிக்கலிங்கம்-கணவன் தீண்டாத ஆடை. அகிலார்ந்து-அகிற்புகை யூட்டப்பெற்று. கவவி-அகத்திட்டு. குறங்கினாள்: கனகமாலை; குறங்கு-துடை. துடைக்குப் பிடியின்கை: *சீவக.353, 2695.* மிளிர-ஒளிவிட. எருத்தம்-கழுத்தை. இடம் கோட்டி-இடப்பக்கத்தே சாய்த்து. என்னும்-சிறிதும். இமையாளாகி நினைத்திருந்தாள்; நினைத்திருந்தாள்-சீவகனைச் சேரவேண்டி எண்ணியிருந்தாள். கண் இமையாதிருந்தமையின் 'இயக்கி' என்றார்.

தொடிதோ ணடப்பத் தோடேம்பத்
துணைவெம் முலைகள் பசப்பூர
நெடுமாத் தோகை மென்சாய
னெஞ்சிற் கிவ்வா றுரைக்கின்றாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்த கரிய மயில்போலும் சாயலையுடையாள் வில்லை நாணை ஏறிட்டு அம்பைநிரம்பவலித்துக் குறவனெய்யப்பட்ட கன்னிப் பிணையினிலையைத் தப்பித் தொடி தோளில் நின்றும் விழும்படி தோள் மெலியா நிற்க, முலைகள் பசப்பூராநிற்க நெஞ்சிற்கு இப்படிக் கூறாநின்றாளென்க.

நிலையைத்தப்புதல்-இறந்துபாடுநீங்குதல். மாலையைத் தன்சேடி கொண்டு வருதலின், அவற்கு நிகழ்ந்தவேட்கை தன்னிடத்தே யென்றுகருதி இறந்துபாடு நீங்கினாள். பிணைபோலென்றால் மேல்வருத்தமின்றி இறந்து பாடுதோன்றுமாம். *(103)*

1660. ஒன்றே யெயிற்ற தொருபெரும்பே
யுலகம் விழுங்க வங்காந்து
நின்றாற் போல நிழலுமிழ்ந்து
நெடுவெண் டிங்க ளெயிறிலங்க
இன்றே குருதி வானவா
யங்காந் தென்னை விழுங்குவான்
அன்றே வந்த திம்மாலை
யளியே னாவி யாதாங்கொல்.

1659. சிலையைக்கொளைஅமைத்து-வில்லில்நாணைப்பூட்டி; கொளை-நாண்; "கடுங்கொளைக் கொளீஇ" *(பெருங். 1. 45:52.)* பகழி-அம்பை. கொளவாங்கி-நிரம்பவலித்து. குறவனால் எய்யப்பட்ட. கன்னிப்பிணை-இளைய பெண்மானினது. நிலைகலங்கி-இறந்து போகும் நிலையினின்றுந் தப்பி. தொடி தோளினின்றும் நடப்ப-விழும்படி. தேம்ப-மெலிவடைய. மாத்தோகை-கரிய மயில். தோகை போலும்சாயலையுடையாள்-கனகமாலை; எழுவாய்.

1660. எயிற்றது-பல்லையுடையதாகிய. அங்காந்து-வாயைத் திறந்து. மாலை-அந்திப்பொழுது. நிழல்-ஒளி. குருதிவானம்-செவ்வானம். இம்மாலை திங்களாகிய எயிறு இலங்க, வானமாகிய வாயை அங்காந்து என்னை இன்றே விழுங்குவான் வந்ததன்றே என்க. மாலைக்காலத்திற்குப் பேயும், திங்களுக்குப் பேயின் பல்லும், செவ்வானத்திற்குப் பேயின் வாயும் உவமைகள்; "சாதக மென்னவுந் தழைத்த மாலையை" *(கம்ப. மிதிலைக்.63.)* அளியேன் ஆவி-அளிக்கத் தக்க என்னுடைய உயிர்.

(இ-ள்.) ஓரெயிற்றையுடையதொரு பெரும்பேய் உலகத்தை விழுங்கும்படி வாயை அங்காந்துநின்றாற்போலே இம்மாலை திங்களாகிய எயிறு நிழலுமிழ்ந்திலங்கச் செக்கர்வானாகிய வாயை அங்காந்து என்னை இன்றே விழுங்குதற்கு வந்துற்றதல்லவோ, இனி என்னாவி இதன்கண்ணதோ? என் கண்ணதோ? அறிகிலே னென்றாளென்க.

[1]ஏ, அசை. 'வந்தது' என விரைவுபற்றி எதிர்காலத்தை இறந்த காலத்தாற் கூறினாள். (104)

1661. வருந்தி யீன்றாண் மறந்தொழிந்தாள்
வளர்த்தாள் சொற்கேட் டில்கடிந்தாள்
முருந்தின் காறுங் கூழையை
முனிவார் நின்னை யென்முனிவார்
பொருந்திற் றன்றா லிதுவென்னாய்
பொன்று மளித்திவ் வுயிரென்னாய்
திருந்து சோலைக் கருங்குயிலே
சிலம்ப விருந்து கூவுதியால்

(இ-ள்.) நல்ல சோலையிற்குயிலே! நீ அருள்செய்து, மாலை வருகின்ற காலத்தே யாம்கூவுதல் பிரிந்த இவர்க்குப் பொருந்திற்றன் றென்றுங் கருதாயாய் இவருயிர்தான் போமென்றுங் கருதாயாய் முழங்கவிருந்து கூவாநின்றாய்; இத்தன்மையையுடைய நின்னை வருந்திப்பெற்றவள் அவ்வருத்தத்தையும் மறந்து உறவைக்கை விட்டாள்; எடுத்து வளர்த்தவளும் நின்சொல்லின் கடுமையால் இல்லினின்றும் கடிந்தாள்; நீதான் என்பளவுஞ்செல்லும் மயிர்ப்படு

(உரை.) [1]ஒன்றே என்பதிலுள்ளது.

1661. வருந்தியீன்றாளென்றது, தாய்க்குயிலை. ஒழிந்தாள்-உன்னை விட்டு நீங்கினாள். வளர்த்தாளென்றது செவிலியாகிய காக்கையை. சொற்கேட்டு-உன்னுடைய குரலைக்கேட்டு. இல் கடிந்தாள்-தம்மினமன்றென்று உன்னை வீட்டினின்றும் போக்கினாள். அடி, 1. *பிரபு.* பிரபுதேவர். 63. முருந்தின் காறும் கூழையை-அடிக்குருத் தினளவும் சென்ற மயிரையுடையாய்; என்றது இகழ்ச்சி. முனிவார்-உன்னைவெறுப்பவர்கள். அளித்து-இரங்கத்தக்கது. இதுபொருந்திற் றன்றால் என்னாய்-நாம் கூவுதல் பிரிந்த இவர்க்குப் பொருந்தியதன்று என்றுகருதாய்; ஆல், அசை. இவ்வுயிர்பொன்றும்என்னாய்; பொன்றும்-கொடும்; என்னாய்-என்றுகருதாய். சிலம்ப-முழங்க. கூவுதியால்-கூவு கின்றாய்; ஆல், அசை.

(மேற்.) *மு.:நன்.* பொது.59, மயிலை; சங்கர.

முடையை; ஆதலின், இனி நின்னைவெறுப்பார் நின்பிறப்பையோ, வளர்ப்பையோ, வடிவையோ வெறுப்பாரென்றாளென்க.

'கருங்குயிலே' என்றது சோலைக்கு [1] மறுவேயென்ற தன்மைத்து; இது,[2]செறலின்கட்டிணை மயக்கம். *(105)*

1662. பெருவெண் டிங்கண் மாலகப்பூ
மலைந்து பெட்ப நகுகின்ற
துருவு கொண்ட குரலன்றி
லுயிர்மே லாம்ப லுலாய்நிமிரும்
ஒருபெண் பாலேன் யானாக
வுலக மெல்லாம் பகையாகி
எரிகொன் றீன்ற விலைப்பாலிபோ
லிருத்தி யாலென் னின்னுயிரே.

(இ-ள்.) அன்றில்கள் தம்குரலாலே வடிவைக் கொண்டன; திங்கள் அகப்பூவோடே மலைந்து அதன்கேடு கண்டு மிகவும் நகாநின்றது; ஆம்பலென்னும்பண் சுற்றிலேயுலாவி இவ்வுயிரின் கேடு கண்டு இதன்மேலே நடவா நின்றது; இங்ஙனம் உலகிலுள்ள பொருள்ளெல்லாம் பகையாதற்குப் பற்றாதே யானொரு பெண் பாலேனாயிருந்தேனென்றுட்கொண்டு யானிங்ஙனமாகவும், கொடிய வுயிரே! நீதீமேய்ந்து வேறொருவடிவாகவீன்ற இலைச்சாம்பல்போலே இரா நின்றாய்; இஃது நீயிருக்குமளவன்றால்; நினக்கு நினைவு என்னென்றாளென்க.

அகப்பூ-இதயகமலம். [1]உலகம், ஆகுபெயர். [2]ஆகி-ஆக. பின்னும் இலைபோறலின், 'ஈன்ற' என்றார்; இது தொழிலுவமம், ஏகாரம், எதிர்மறை. *(106)*

(உரை.) [1]மறு-குற்றம். [2]செறல்-கோபித்தல்.

1662. மால்அகப்பூ-மயக்கத்தைக்கொண்ட இதயதாமரையோடு. மலைந்து-பொருது. பெட்ப-மிகவும். அன்றில் குரலால் உருவு கொண்டன. ஆம்பல் உலாய் உயிர்மேல் நிமிரும் என்க; ஆம்பல்-ஆம்பற்பண்; "ஆம்பலந்தீங்குழல்" *(சிலப்.17; 'பாம்புகயிறா'.)* உலாய்-சுற்றிலும் பரந்து; நிமிரும்-நடக்கும் யான் ஒரு பெண்பா லேனாக. எரிகொன்று-தீயால் உண்ணப்பட்டு. இலைப்பலி-இலைச்சாம்பல்.

(உரை.) [1]உலகத்திலுள்ள பொருளுக்கானமையின் ஆகுபெயர். [2]திரிபு.

1663. வேமென் னெஞ்ச மெய்வெதும்பும்
விடுக்கு மாவி வெய்துயிர்க்கு
பூமென் குழலார் புறநோக்கி
நகுவார் நகுவ தாயினேன்
தாம மார்பன் றான்புனைந்த
தண்ணென் மாலை புணையாக
யாமக் கடலை நீந்துவேன்
யாரு மில்லாத் தமியேனே.

[1]ஏகாரம், எதிர்மறை.

(இ-ள்.) காமத்தீயால் நெஞ்சுவேம்; ஆகலின், மெய் வெதும்பா நின்றது; உடம்பைக் கைவிடுகின்ற ஆவியும் போகாதேநின்று நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளா நின்றது; யானும் மகளிருடைய பொல்லாங்கைப்பார்த்து நகுவார் நகப்படும் பொல்லாங்கின் வடிவாயினேன்; இங்ஙனமாகிய தமியேனே மாலை புணையாக யாமமாகிய கடலைநீந்துவேன்; நீந்துதலரிதென்றாளென்க.

அவன்கையாற் புனைதலின், [2]அதுகொண்டு நீந்தலா மோவென நினைத்து அதனை மறுத்தாள். *(107)*

1664. செம்பொற் கடம்பன் செவ்வேலுங்
காமன் சிலையிற் றொடுத்தலர்ந்த
அம்பும் வென்ற வரிநெடுங்க
ணம்மா மதிவாண் முகத்தினாள்
வம்பு பூத்து முருகுலாய்த்
தேன்கொப் புளித்து நின்றதோர்
கொம்பு வெந்தீ யிடைப்பட்ட
தொத்தாள் விரைசெய் கோதையே.

1663. என்னெஞ்சம்வேம்; வேம்-காமத்தீயால் வெந்துபோம். விடுக்கும் உடலைவிடுகின்ற. குழலார்புறம் நோக்கி-மகளிருடைய பொல்லாங்கைப்பார்த்து. நகுவதாயினேன்-இகழப்படும் பொல்லாங்கிற் கிடமாயினேன். மார்பன்:சீவகன். தண்ணென்-குளிர்ந்த. புணையாக-தெப்பமாக; மாலை புணையாதல்: *சீவக.1674*, யாமமாகிய கடலை; யாமம்-இரவு.

(உரை.) [1]தமியேனே என்பதிலுள்ளது. [2]அது-பூமாலை.

1664. பொற்கடம்பன்-பொன்போலும் கடப்பம்பூமாலையை யணிந்த முருகனது. காமன்-மன்மதன். அலர்ந்த அம்பு-மலர்ந்த பூவாகிய அம்பு. *(பி-ம்.)* 'அம்புபூத்த.' வேலையும் அம்பையும் வென்ற கண்ணை

(இ-ள்.) முருகன்வேலையும் காமனம்பையும் வென்ற கண்ணினையுடைய முகத்தினாளாகிய கோதை, பூத்தலால் மணந்தங்கித் தேனைக் கொப்புளித்து நின்றதொரு கொம்பு தீயிடைப்பட்டதொத்தாளென்க. (108)

(வேறு)

1665. மணிநிற மாமை சாயல்
வளையொடு வண்டு மூசும்
அணிநிறப் போர்வை யாய
வரும்பெற னாணும் விற்றுப்
பணிநலம் புதிய துண்டான்
பன்மலர் மாலை கொண்டேன்
பிணிநிறப் புறஞ்சொ லென்னும்
பெருமிஞி றார்ப்ப வென்றாள்.

(இ-ள்.) நீலமணிபோலும் மாமையினையும், மென்மையையும், வளையையும், மகளிர்க்குப் போர்வையாகிய நாணையுங் கொடுத்து எல்லாரும் தாழ்கின்ற என்னலத்தைப் புதுமையையுண்டானது வண்டுமூசுமாலையை, நோயைநிறமாகவுடைய புறஞ்சொலென்னும்மிஞிறார்ப்பக்கொண்டேனென்றாளென்க. (109)

1666. காதலான் காதல் போல வகன்றுநீண் டலர்ந்த வாட்கட்
போதுலாங் கோதை மாதர் புனைந்தலர் தொடுத்த மாலை
ஆதலா லலர தாகா தொழியுமே யழுங்க லென்று
மாதுலா மழலைச் செவ்வாய் மடக்கிளி மொழிந்த தன்றே.

யுடைய முகத்தினாளாகிய கோதை-கனகமாலை. வம்பு-புதுமை. முருகு உலாய்-வாசனைதங்கி. கொப்பளித்து-சிந்தி. கொம்பு-பூங்கொம்பு.

1665. மணி நிறம்-நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய; "மணி மிடை பொன்னின் மாமை'' (*நற்.304:6.*) மாலையையும் சாயலையும் வளையையும் நாணையும் விற்று. விற்று-சீவகனிடம் கொடுத்து. பணி நலம் புதிய துண்டான்-எல்லாரும் பணியத்தக்க என் நலத்தினது புதுமையை உண்டவனாகிய சீவகனது; "நலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி" (*கலி.83:21.*) வண்டுமூசு மலர்மாலையை என இயைக்க. புறஞ்சொல்-அயலார்கூறும்பழமொழியை. மிஞிறு-வண்டு.

1666. காதலான்-சீவகனது. போது உலாம்-பூக்கள் தங்கிய. கண்ணையும் கோதையையுமுடைய மாதர்; கனகமாலை: விளி. அலராற் புனைந்து தொடுத்த மாலையாதலால் அலரது ஆகாது ஒழியுமே; ஒழியாதென்றவாறு. அழுங்கல்-வருந்தாதே. மாது உலாம்-காதல் தங்கிய. மழலைச்சொல்லையுடையகிளி.

(இ-ள்.) நின்கணவனது காதல்போலே அகன்று நீண்டு அலர்ந்த கண்ணையும் கோதையையுமுடைய மாதரே! இஃது அலராற்புனைந்து தொடுத்த மாலையாதலின், அலரிடத்ததாகாதே போமோ; இனிவருந்தாதொழியென்று கிளி ஆற்றுவித்ததென்க. *(110)*

(வேறு)

1667. என்னையுள் ளம்பிணித் தென்னலங்
கவர்ந்தவீர்ந் தாரினான்
தன்னையா னும்பிணிப் பேனெனத்
தன்மணிச் செப்பினுள்
மன்னுமா லைகொடுத் தவனுக்குய்த்
தீயெனத் தொழுதுகொண்
டன்னமென் னவொதுங் கிச்சிலம்
பரற்றச்சென் றணுகினாள்.

(இ-ள்.) என்மனத்தை இறுகப்பிணித்து என்னலத்தையுங் கொண்ட தாரினான்றன்னை யானும் அங்ஙனம் பிணிப்பேனென்று கருதி, மற்றைநாள் தன்செப்பின்மாலையை அநங்கவிலாசினியின் கையிலேகொடுத்து, கொண்டு போய் அவனுக்குக்கொடுவென, அவளும்தொழுது வாங்கிக்கொண்டு சென்று அவனையணுகினா ளென்க. *(111)*

1668. அணுகிமுன் னின்றவ நங்கவி
லாசினி யங்கைகூப்பிப்
பிணையனீட் டப்பெருந் தகைஃதே
லான்முக நோக்கலும்
துணையிறோ கையென்னங் கைக்குத்தொங்
கறொடுப் பாயுநீ
மணிசெய்மென் றோண்மருந் துநீயா
ருயிருநீ யேலென்றாள்.

1667. என் உள்ளத்தைப் பிணித்து என்க. ஈர்ந்தாரினான்-குளிர்ந்த மாலையையுடைய சீவகன்: *(பி-ம்.)* 'ஈர்மலர்த்தாரினான்.' என-என்று கருதி. மன்னும்-பொருந்திய. செப்பில்வைத்தமாலை: *சீவக.2474.* கொடுத்து-அநங்கவிலாசினியின்கையிற்கொடுத்து. அவனுக்கு: சீவகனுக்கு. உய்த்து-கொண்டுபோய். அணுகினாள்-சீவகனைஅடைந்தாள்.

1668. பிணையல் நீட்ட-கனகமாலைகொடுத்த மாலையைச் சீவகனிடம் கொடுக்க. பெருந்தகை: சீவகன். ஏலான்-ஏற்றுக் கொள்ளாதவனாகி. அநங்கவிலாசினியின் முகத்தை நோக்கலும். துணையில்-ஒப்பில்லாத. நங்கைக்கு: கனகமாலைக்கு; தோகை-மயில்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமணுகி முன்னேநின்ற அநங்கவிலாசினி தொழுது மாலையைக்கொடுக்க, அதனை அவன்வாங்காதே அவளைப்பார்த்தவளவிலே, அவளும் ஒப்பில்லாத மயிலாகிய என்னங்கைக்குத் தொங்கல் தொடுப்பாயும் நீயே; தோண் மெலிவுக்கு மருந்தும் நீயே; உயிரும் நீயே: ஆதலின், இதனை வாங்கிக்கொள் ளென்றாளென்க. *(112)*

(வேறு)

1669. மன்னர்கோயி லுறைவார் பொறிசெறித்த மாண்பினரே
என்னவஞ்சினா யென்றவனைநக் காட்கஃதன்று கோதாய்
இன்னகொள் கையேற்கேலா தென்னவிலங் கெயிற்றினாள்
அன்னமன்ன நடையினாடான் வருந்துமென நேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டவன், அரசர்கோயிலிற்றங்குவார் ஐம்பொறியையும் அடக்குவாரே; இது தகாதுகாணென்றானாக, நீ அஞ்சினாயென்று அவனை இகழ்ந்தவளுக்கு, அவன் பின்னும், கோதாய்! அதுவன்று: ஆசிரியனாய் நிற்கின்ற தன்மையேனுக்கு இது பொருந்தாது காணென்றானாக, அவளும் கனகமாலை இறந்துபடும் இதுவாங்கா தொழியின்றுகூற, அதற்கஞ்சி நேர்ந்தா னென்க. *(113)*

1670. குலிகமார்ந்த கொழுந் தாமரை
யன்ன வண்கை நீட்டி
ஒலியலேற் றானிஃதூழ் வினையா
லுள்ளஞ் சுடுமா லென்ன

தொங்கல்-பூமாலை. மணிசெய்-மணிகளால் அழகு செய்யப்பெற்ற. தோளுக்கு மருந்தும் நீ. ஏல்-இம்மாலையை வாங்கிக்கொள்.

1669. கோயில்-அரண்மனையில். பொறி செறித்த-ஐம்பொறியையும் அடக்கிய. என்ன-என்று சீவகன் கூறினானாக. நக்காட்கு-இகழ்ந்த அநங்கவிலாசினிக்கு. அஃது அன்று-நான் ஏலாமைக்குக் காரணம் அஞ்சுதல் அன்று. கோதாய்: அநங்கவிலாசினி; விளி. இன்ன கொள்கையேற்கு-ஆசிரியனாகவுள்ள இத்தன்மையையுடையேனுக்கு. ஏலாது-இது பொருந்தாது. என்ன-என்று சீவகன்கூற. எயிற்றினாள்: அநங்கவிலாசினி. நடையினாள்: கனகமாலை. வருந்தும் என-வருந்துவாள் என்று கூற. நேர்ந்தான்-சீவகன் அம்மாலையை வாங்க உடன்பட்டான்.

1670. குலிகமார்ந்த-சாதிலிங்கம் ஊட்டப்பெற்ற. ஒலியல்-மாலையை; *சீவக.2682; சூளா. துறவு. 34.* ஊழ்வினை- உழுவலன்பு. உள்ளம்-என் மனத்தை. சுடுமால் என்ன-சுடுகின்றது என்று கூறினானாக;

இலைகொள்பைம் பூணிள முலையாள்
போகிக் கனக மாலை
மெலிய வெம்பிநைகின்றா ளுய்யும்
வகை தொடங்கினாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனநேர்ந்து தாமரையன்ன கையைநீட்டி மாலையை வாங்கினான்; வாங்கி உழுவலன்பாலே இதுதான் என்னுள்ளத்தைச் சுடாநின்ற தென்றானாக, அது கேட்டபின் அநங்க விலாசினிபோய், கனகமாலை வருந்துகின்றவள் பிழைக்கு முபாயத் தைச் செய்யத் தொடங்கினாளென்க. *(114)*

1671. நீர்செய் காந்தமணி கூந்தளம்பாவை நீண்டழகிய
வேர்செய் சாந்திற் கழுநீர் விரைகமழும் பூக்கள் கோத்த
வார்செய் தாண்டாமரை வளையமைவரையின் வெள்ளருவிநீர்
சீர்செய் கோமகளைச் சேர்த்தினாள் சீதஞ்செய்யா தொழிந்தனவே.

(இ-ள்.) சாந்தோடே சந்திரகாந்தகல்லையும், நீண்டு அழகிய கூந்தளம் பாவையையும், கழுநீரையும், ஒழிந்தபூக்களையும், கோத்த நெடிய தாமரை வளையத்தையும், அருவிநீரையும் கோமகளை அணிவித்தாள்; அவை குளிர்ச்சி செய்யாதே கொதித்தன வென்க.

கூந்தளம்பாவை-பூவிசேடம். *(115)*

1672. பவ்வத்தங்கட் பிறந்துபனி பெயர்க்குந் தண்ணூற்ற தாகி
எவ்வமன்னர் படவுலகம் விற்குமரு மணியினைச்
செவ்வ னூலிற் சித்திரிக்கப் பட்டதனைச் சேர்த்திப் பின்னும்
மவ்வனாறுங் குழலாட்கு மற்றுமிவை கணாடினாள்.

ஆல், அசை. இலைகொள் பைம்பூண்: *சீவக.1371*, அடிக். முலையாள்: அநங்கவிலாசினி. நைகின்றாளாகிய கனகமாலை உய்யும் வகையை; உய்யும்வகை-பிழைக்கும் உபாயத்தை.

1671. நீர்செய்காந்தமணி-சந்திரகாந்தக்கல். விரை-வாசனை. வார்- நீண்ட. கழுநீர்மலரையும், ஒழிந்த பூக்களையும், கோத்ததாமரை வளையத்தையும், அருவி நீரையும் கோமகளைச்சேர்த்தினாள்; கோமகள்: கனகமாலை. சேர்த்தினாள்-அணிவித்தாள். சீதம்-குளிர்ச்சியை.

1672. பவ்வம்-கடல். பனிபெயர்க்கும்-பனியை நீக்கும். ஊற்றதாகி- பரிசத்தை உடையதாகி. மன்னர் எவ்வம்பட உலகத்தை விற்கும் மணி. எவ்வம்பட-துன்பமுறும்படி. மணி-முத்து; உலகம் விற்கும் மணி: *சீவக.386.* செவ்வன்-நேரே. சித்திரிக்கப்பட்டதனை-கோக்கப்பட்ட

ஊறு-பரிசம்.

(இ-ள்.) கடலிலே பிறந்து பனியைக்கெடுக்கும் குளிர்ந்த ஊற்றை யுடையதாய் மன்னர் வருத்தமுறும்படி உலகைவிற்கும் முத்தை நூலிற் கோக்கப்பட்டதனைப் பின்னுமணிந்து குழலாட்கு வேறும் இப்பரிகாரங்களைநாடினாளென்க. (116)

1673. களிசெய்கோசிக நீர்விழக் கடிமாலைமேற் றொடர்ந்துகீழ்
நளிசெய்தண் பூஞ்சலஞ்சயன மாக்கிநன்னீர் பிலிற்றும்வாய்க்
குளிர்கொள் சாந்தாற்றி பொன்னால வட்டங்கொண் டேந்தி வீசச்
சளிகொள் சந்தின்கொழுஞ் சாந்தமாக முழுது மெழுகினாள்.

(இ-ள்.) மேலேகட்டி நீரைத்தாங்கிநின்ற கஞ்சிதோய்த்த கோசிகப்பட்டின் நீர் மாலையாலே வந்துவிழும்படி மாலையைச் சூழக்கட்டிக்கீழேசெறிவு செய்த பூவையுடைய நீரிலேபடுக்கையை ஆக்கி நீரைப்பிலிற்றும்வாயையுடைய சாந்தாற்றி ஆலவட்டமென் கின்றவற்றை ஏந்திக்கொண்டு வீசாநிற்க, குளிர் கொண்ட சந்தனக் குழம்பைப்பூசினாளென்க. (117)

1674. கொம்மை வெம்முலையிற் சாந்தங் குளிர்செயா தாவிவாட்ட
அம்மென் மாலை முகங் கரிய நீர்துளும்ப நின்றுநீடி
வெம்மைமிக்கது வீரன்றொடுத்த விளங்கு மாலை
பொம்மெ லோதிக்குத் தானே துணையாம் புணையா யிற்றே.

(இ-ள்.) இளையமுலையிற் சந்தனம் கொதித்து உயிரைக் கொடுக்க, சுற்றின மாலை கருக, கீழ்நின்றநீர் வெம்மையாற்

அம்முத்தை. பின்னும் சேர்த்தி என்க. மவ்வல் நாறும்-முல்லை மலரின் மணம் வீசும். குழலாட்கு: கனகமாலைக்கு. மற்றும்-வேறும். இவைகள்-இப்பரிகாரங்களை.

1673. களிசெய் கோசிகநீர்-கஞ்சிதோய்த்த கோசிகப்பட்டின் நீர். விழ-மாலையால்வந்து விழும்படி. மாலையை மேலேதொடர்ந்து; தொடர்ந்து-கட்டி. நளிசெய்-செறிவுசெய்த. பூஞ்சலத்தில் சயனமாக்கி; பூஞ்சலம்-பூவையுடைய நீரில். சயனம்-படுக்கையை. சாந்தாற்றி-பூசிய சந்தனத்தை ஆற்றுகின்ற சிற்றாலவட்டம்; வாயையுடைய சாந்தாற்றியும் ஆலவட்டமும்: *சீவக.839*, ந. சளிகொள்-குளிர்ச்சிகொண்ட. சந்தின்-சந்தனமரத்தினது. சாந்தத்தை ஆகமுழுவது மெழுகினாள்; *(பி-ம்.)* 'சாந்திற் கொழுஞ்சாந்தமாக முலைமேலெழுதினாள்.'

1674. கொம்மை-வட்டமுமாம். ஆவிவாட்ட-கனகமாலையின் உயிரைக் கெடுக்க. மாலையினது முகம் கரிய; கரிய-கருக. துளும்ப-வெம்மையால் கொதித்தெழ. நீடிநின்று-நீட்டித்துநின்று. வீரன்:சீவகன்.

கொதித்தெழ நீட்டித்துநின்று வெம்மைமிக்கது ; அப்பொழுது வீரன் கட்டின மாலைதானே ஓதிக்குத் துணையாவதொரு தெப்பமாயிற் றென்க. *(118)*

1675. வாச நீலங் கழுநீர் குவளைபடை சாற்றிவந்
தோசனைக் கணுடையு நெடுங்கட் கனகமாலை
தாசி தூதாகத் தாமம்புணை யாகச் செல்லு நாளுட்
காசில் கல்விக் கடலைக்கரை கண்டார் காளை மாரே.

(இ-ள்.) நீலப்பூ முதலியன போர்கூறிவந்து ஓரோசனை நீளத்தே உடையும் நெடுங்கண்ணையுடைய கனகமாலை, தனக்கு அநங்கவிலாசினி தூதாக, மாலை தெப்பமாக நடக்கின்றநாளிலே, விசயன் முதலாயினார் கல்விக் கடலைக் கரைகண்டாரென்க. *(119)*

(வேறு)

1676. பொருசரஞ் சலாகை வெய்ய புகன்றனர் துரக்கு மாறும்
வருகணை விலக்கு மாறும் வாளமர் நீந்து மாறும்
கருவியுட் கரக்கு மாறுங் கணைபுறங் காணு மாறும்
விரியமற் றவர்க்குக் காட்ட வீற்றிருந் தவருங் கற்றார்.

(இ-ள்.) வெய்யசரத்தையும் இருப்புநாராசத்தையும் விரும்பி எய்யுமாறும், தம்மேல்வருமம்பை அம்பாலேவிலக்குமாறும், அமரிலே கொள்ளு நிலமறிந்து கொள்ளுமாறும், எய்தாற் கருவி யாலே மறைத்துச் சேமஞ்செய்யுமாறும், சேர்ந்தாற் பகைவர் கணை புறமாக்கித் தம்கணை செலுத்துமாறும் அவர்க்கு விரியக் காட்ட, அவரும் வருத்தமின்றிக் கற்றாரென்க.

ஓதிக்கு: கனகமாலைக்கு. துணையாம்-துணையாகின்ற. புணையாயிற்று-தெப்பமாயிற்று; *(பி-ம்.)* 'புணையாயிற்றன்றே. மாலையைத்தெப்பமாகக் கூறுதல்: *சீவக.1663.*

1675. நீலம் முதலியன உடையும்; உடையும்-தோற்றற்குக் காரணமான. தாசி:அனங்கவிலாசினி. புணை-தெப்பம். கல்விக்கடலைக் கரைகண்டார்: "நெஞ்சம் புணையாக் கலைமாக்கட னீந்தி" *(சீவக.11.)* காளைமார்: விசயன் முதலாயினோர்.

1676. சரம்-அம்பு. சலாகை-இருப்புக்கம்பி. புகன்றனர்-விரும்பிய வராய். துரக்குமாறும்-செலுத்தும் விதத்தையும். வருகணை-தம்மேல் வரும் அம்பை. வாளமர் நீந்துதல்: *சீவக.257.* கருவி-கவசம்; *சீவக.2214.* கருவியுட்கரக்குமாறும்............ காணுமாறும்: "ஒட்டும் பாய்த்துளுங் கரந்தொருங் கிருக்கையும்" *(பெருங்.1. 37:36.)* வீற்றிருந்து-கலையின்றி யிருந்து.

எனவே, "தொடையும் விலக்குஞ் செலவுஞ் சேமமும், தவிர்த்து வினைசெயலு மெனவை வினையாம்." இவற்றை வடநூலார் [1]பஞ்ச கிருத்தியமென்பர்; இவை தலைமைபற்றி வில்லையே கூறினவேனும் படைக்கலங்கட்கெல்லாம் பொது. *(120)*

1677. வேலுடைத் தடக்கை யார்கள் வேழமேற் சென்ற போழ்திற்
காலிடைக் கரக்கு மாறுங் கையிடைத் திரியு மாறும்
வாலிடை மறியு மாறு மருப்பிடைக் குளிக்கு மாறும்
நூலிடைக் கிடந்த வாறே நுனித்தவன் கொடுப்பக் கொண்டார்.

(இ-ள்.) தம்மேலே வேழஞ்சென்றபொழுது அதன்காலிடையிலே புகுந்து மறையும்படியையும், அது கையாலே வளைத்தபொழுது அதன்கைக்கு நடுவே உடம்பு பிறழும்படியையும், அது தாலவட்டத்தாலே, வீசினால் அது படாதபடி போய் அதன் காலிடையிற் புகுதும்படியையும், அது கோறற்கு இறங்கினாற் கொம்பிரண்டிற்கும் ஆம் படியையும் கூரிதாகக் கற்றவன், அத்தொழிலை நூலிற்கிடந்தபடியே கற்பிக்க, அத்தடக்கையார்களும் கற்றாரென்க.

இது, தனித்து யானையுடன்போர்செய்யுமாறு கூறிற்று. (121)

(உரை.) [1]பஞ்சகிருத்தியம்:நிவாரணம்-தடை, சேதம்-வெட்டுதல், பிரத்யுத்தானம்-எதிர்ப்பாணம் தொடுத்தல், நித்திராணம்-ரக்ஷணம், பிரகரணம்-காலதேசத் தொழிலின் பார்வை என ஐந்துபெயர்களமைந்த சுலோகமொன்று மிகவும் பிழைபட்டுச் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. அதன் உருவம் சிறிதும் புலப்படவில்லை; இவற்றின் பெயர் ஆகர்ஷணம், விகர்ஷணம், ஸங்கர்ஷணம், பிரகர்ஷணம், உத்கர்ஷணமென்றிருக்க வேண்டுமென்கின்றனர் வடமொழிப் புலவர்; *(பி-ம்.)* 'பஞ்சாங்கம்.'

1677. தடக்கையார்கள்: விசயன் முதலாயினோர். மேல் வேழம் சென்ற போழ்தில் என்க; மேல்-தம்மேலே; சென்றபோழ்தில்-கொல்வதற்காக வந்தபொழுது. கால்-யானையின்கால். கரத்தல்-ஒளித்தல். கை-துதிக்கை. மறியுமாறும்-பிறழும்படியையும். மருப்பிடைக் குளித்தல்: "செருக்கொள் யானை மருப்பிடைத் திரிவும்" *(பெருங்.1. 37:37)*; *(பி-ம்.)* 'மருப்பிடை யொளிக்குமாறும்.' குளித்தல்-மறைதல். நூல்-யானைப் போரைப்பற்றிக் கூறும்நூல். நுனித்தவன்-நுட்பமாகக் கற்ற சீவகன். நுனித்தவன் நூலிடைக் கிடந்தவாறு கொடுப்பத் தடக்கையார்கள் கொண்டார் என முடிக்க.

1678. கொடிநெடுங் தேரின் போருங் குஞ்சரங் குறித்த போரும்
கடுநடைப் புரவிப் போருங் கரப்பறக் கற்று முற்றி
இடனறிந் திலங்கும் வைவா ளிருஞ்சிலை குந்த மூன்றும்
உடனறிந் தும்ப ரார்க்கு முரைப்பருந் தகைய ரானார்.

(இ-ள்.) தேராற் பொரக்கருதினபோரையும், குஞ்சரத்தாற் பொரக் கருதினபோரையும், புரவியாற் பொரக்கருதின போரையும் வெளி யாகக்கற்றுத் தழும்பியிருந்து, இவ்வூர்திகளிலிருந்தால் ஒன்றற் கொன்று உதவுறலறிந்து வினைசெய்யுமிடமறிந்து செலுத்தும் பொழுது வாளும், இலங்கும்வில்லும், எறிகோலுமென்கின்ற மூன்றையும் சேர அறிந்து, மேலாயநிலத்திற்றேவர்க்கும் புகழ்தற் கரியதகையராயினாரென்க. *(122)*

1679. தானையு ளன்றி நின்ற தனியிட மொற்றி மன்னர்
தானைமேற் சென்ற போழ்தும் வென்றியிற் றளர்த லின்றித்
தானையை யுடைக்கும் வெம்போர்த் தருக்கினார் மைந்த ரென்று
தானைசூழ் மன்னற் குய்த்தார் மன்னனுந் தருக வென்றான்.

(இ-ள்.) தாம்படையினுளன்றித் தனியேநின்றவிடத்தை ஒற்றிப் பார்த்துப் பகைவர்படை மேற்சென்றகாலத்தும் வெற்றி யிற்றளருந் தன்மையின்றி அப்படையைக்கெடுக்கும் போர்த் தொழிலிலே பிள்ளைகள் மிகுத்தாரென்று தடமித்தனுக்குச் சொன்னார்; அவனும் யாம்காணும்படி அவரைக்கொணர்கவென்றா னென்க. *(123)*

1678. கொடியையுடைய நெடுந்தேர். குஞ்சரம்-யானையால். கடு நடைப்புரவி-விரைந்த செலவையுடைய குதிரையால். கரப்பறக்கற்று-மறைவின்றி வெளியாகப் பயின்று. முற்றி-முடித்து. இடன் அறிந்து-தொழில் செய்யுமிடமறிந்து. குந்தம்-எறிகோல்; வேலுமாம். உடனறிந்து-சேர அறிந்து. உம்பர்-தேவர். உரைப்பரும்-இவர் திறமையைப்புகழ் தற்கரிய. தகையர்-தன்மையர்.

1679. தானை-சேனை. தனியிடம் ஒற்றி-தனியே நின்ற இடத்தை ஒற்றுப்பார்த்தறிந்து. மன்னர்-பகையரசர். தானைமேல்-தம்சேனை மேலே. தளர்தல் இன்றி- சோரும்தன்மையில்லாமல். அடி, 1-2: "தனியி னாயினுந் தானையொ டாயினும், புகவும் போக்கும் பொச்சாப் பின்றி" *(பெருங்.1. 37: 41-2.)* தானையை-பகைவர் படையை. உடைக்கும்-கெடுக்கின்ற. போர் மைந்தர் தருக்கினார் என்று போர்த்தொழிலில் விசயன் முதலாயினார் மிக்காரென்று மன்னற்கு: தடமித்தனுக்கு உய்த்தார்-சொன்னார்கள். தருக-மைந்தரைக்கொணர்க.

1680. மழையொடு சூழ்ந்து கொண்ட வான்றுகள் சிலையி னீக்கிக்
குழைமுக நெற்றி நக்கக் கோலவிற் பகழி வாங்கி
இழைபக விமைப்பி னெய்திட் டெறிந்துமின் றிரிவ வேபோல்
விழைவுறு குமரர் புக்குச் சாரியை வியத்த ரானார்.

சூழ்ந்துகொண்ட மழையையும் தூளியையும் வில்லாலே நீக்குதல்-சரகூடங்கட்டி அதனால் விலக்கிக்காட்டுதல். அத்திரங் கற்ற தன்மையையும், பயன்கொண்ட தன்மையையும் இத்தொடர் நிலைச் செய்யுளுட் கூறாமையின், நெருப்பு நீருமாகிய அத்திரங் களைவிட்டானென்றல் பொருந்தாது; [1]விசயன் காண்டவ வன மெரித்ததும் சரகூடங்கட்டியென்றுணர்க.

(இ-ள்.) குமரர், சரகூடங்கட்டி, பின்பு குழையைநக்கும்படி அவ்வில்லை வலித்துப் பகழியாலே நூல்பிளக்கவெய்து வாளாலே நூல்பிளக்க வெட்டி வேலாலே நூல்பிளக்கவெறிந்து பின்னும் மின்திரியுமாறுபோலச் சாரியை திரியுந்தொழிலிலேபுக்கு வியக்கத் தக்கராயினாரென்க.

மழைகூறவே புயமுட்டியும், துகள்கூறவே சிரோமுட்டியும், குழைநெற்றி நக்க வாங்கியெனவே [2]கந்தரமுட்டியுங்கூறினார்; மேனோக்கியும் கீழ்நோக்கியும் நேருமேயெய்தலாம். *(124)*

1681. விசயனே விசயன் விற்போர்க்
கதம்பனே முருகன் வேற்போர்த்
திசையெலாம் வணக்கும் வாட்போர்க்
கந்தணன் செம்பொ னாமன்

1680. சூழ்ந்து கொண்ட மழையையும் துகளையும் சிலையின் நீக்கி என்க; "மழைத்துளி படினும் வான்றுகள் சூழினும், விலக்கித் தவிர்க்கும் விற்றொழி லுள்ளிட்டு" *(பெருங்.1. 37:49-50)*; சிலையின்-வில்லினது சரகூடத்தால். முகத்திலுள்ள குழையினது நெற்றியை நக்கும்படி என்க; குழை-குண்டலம். நெற்றி-உச்சியை. வாங்கி-வளைத்து. பகழியை எய்திட்டு. இழைபக இமைப்பின் எய்து-நூல் பிளக்கும்படி இமைப்பொழுதில் அம்பை எய்து; "நுண்படைநூல்வழிச் சிதறி" *(பெருங். 1. 37:48.)* இழைபகவென்பதை எய்து, இட்டு, எறிந்து என்பவற்றோடு தனித்தனியே கூட்டுக. வாளால் இட்டு, வேலால் எறிந்து; இட்டு-வெட்டி. குமரர்: விசயன் முதலாயினார். சாரியை-திரியும்தொழிலிலே; *(பெருங். 1.37:30.)* வியத்தரானார்-வியக்கத்தக்க ராயினார்.

(உரை.) [1]விசயன்-அருச்சுனன். [2]கந்தரம்-கழுத்து.

அசைவிலான் யானைத் தேர்ப்போர்க்
கசலனே யசல கீர்த்தி
வசையிலான் புரவிச் சேனென்
றியாவரும் புகழப் பட்டார்.

(இ-ள்.) விற்போருக்கு விசயன் அருச்சுனனே, வேற்போருக்குக் கதம்பன் முருகனே, வாட்போருக்குத் திசையெல்லாம் வணக்கும் கனகன் பரசுராமனே, யானைப்போருக்கும் தேர்ப்போருக்கும் அசல கீர்த்தி அசைவிலானாகிய அசலனென்னும் வீரனே, புரவிக்குச் சேனன் வசையில்லாதவனேயென்று இவ்வைவரும் எல்லாராலும் புகழப் பட்டாரென்க.

வசையிலானென்றது நகுலனை. *(125)*

1682. காவலன் மக்க ளாக்கங் கண்டுகண் குளிர்ந்து நோக்கி
ஏவலா னரச னொன்றோ விருபிறப் பாள னல்லார்க்
காவதன் றின்ன மாட்சி யவனையா னிகளம் பெய்து
காவல்செய் திடுவல் வல்லே காளையைக் கொணர்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) அரசன், மக்கள்கல்வியைக்கண்டு மகிழ்ந்துநோக்கி, அந்த ஏவலான் [1]ஒன்று அரசனாதல், ஒன்று அந்தணனாதலாம்;

1681. விற்போருக்கு விசயன், விசயனே; விசயனே-அருச்சுனனே. வேற்போருக்குக்கதம்பன்முருகனே. வாட்போர்க்குச்செம்பொனாமன் அந்தணனே; செம்பொனாமன்:கனகன். அந்தணன்:பரசுராமன். யானைப் போர்க்கும் தேர்ப்போர்க்கும் அசலகீர்த்தி, அசைவிலானாகிய அசலனே; அசலன்; சச்சந்தனுடைய சேனாபதி; பிராமணவருணத்தவன்; புத்திசேனனுடைய தந்தை; *சீவக.1790*, ந. புரவிப் போர்க்குச்சேன், வசையிலானே; சேன்-சேனன். வசையிலான்:நகுலன். விசயன், கதம்பன், கனகன், அசலகீர்த்தி, சேனன் என்ற ஐவரும் கனகமாலையின் சகோதரர்.

1682. காவலன்:தடமித்தன். மக்கள்ஆக்கம்-விசயன் முதலாயினாரது கல்வியை. ஏவலான்-வில்வல்லானாகிய சீவகன்; *சீவக.1935.* அரசனோ இருபிறப்பாளனோ என்று ஐயமுற்றான்; இருபிறப்பாளன்: பிராமணன். அல்லார்க்கு-வணிகர்முதலாய வருணத்தார்க்கு. இன்னமாட்சி ஆவதன்று-இக்கல்வித்திறமை உண்டாகாது. அவனை: சீவகனை. நிகளம்-விலங்கு. காவல் காவல்செய்திடுவல்வல்லே; "மடக்கிடன் மனமொடு" *(பெருங்.1. 34:50)* என்பதும் அதனுரையும் ஈண்டு அறியத்தக்கன. காளையை:சீவகனை.

(உரை.) [1]ஒன்று என்பதன் விசேடப் பிரயோகம்: *சீவக.1152, 1706, 1745.*

இரண்டுமொழிந்த சாதியிலுள்ளார்க்கு இக்கல்வியுண்டாகாது; ஆதலால், அவனை யான் நீங்காததொரு தளையையிட்டுச் சிறை செய்வேன்; இப்பொழுதே அவனைக் கொணர்மினென்றானென்க.

[2]நிகளம்-மகட்கொடுத்தல். (126)

1683. கல்வியுங் கொடிது போலுங் காவலன் காளை தன்னை
ஒல்லலன் சிறைசெய் கின்றா னென்றவன் கருதிற் றோரார்
பல்சனம் பரிந்து நிற்பப் பார்த்திப குமரன் சேர்ந்தான்
வில்வலாற் கொண்டு வேந்தன் வேறிருந் திதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) அரசன் இக்கல்வியுடைய காளைதன்னைப் பொறானாய்ச் சிறை செய்யாநின்றானாதலாற் கல்வியும் கொடிதுபோலேயிருந்த தென்றுகருதி, அவனினைத்ததறியாராய்ப் பலரும் வருந்திநிற்கின்ற வளவிலே, சீவகன் சென்றான்; அங்ஙனஞ்சென்றவனை அவ்வரசன் வேறேகொண்டிருந்து இவ்வார்த்தையைக் கூறினானென்க. (127)

1684. புண்முழு திறைஞ்சுங் கோட்டுப் பொருகளி றனைய தோன்றல்
மண்முழு தன்றி வானும் வந்துகை கூடத் தந்தாய்
கண்முழு துடம்பிற் பெற்றேன் காளைகைம் மாறு காணேன்
பண்முழு துடற்றுந் தீஞ்சொற் பாவைநின் பால ளென்றான்.

பறவைகளெல்லாம்படியும்கோட்டையுடையகளிறு. [1]இவர்க்கு நீகொற்றங் கொடுத்தலின், மண்முழுதும்வந்து கைகூடுதலன்றி மறு

---

[2]இது குறிப்புப்பொருள்; காற்கட்டென்பது உலகவழக்கு.

1683. காவலன்:தடமித்தன். காளை:சீவகன். ஒல்லலன்-பொறாதவனாய். சிறை செய்கின்றானாதலால் கல்வியும் கொடிதுபோலும் என்று, அவன் கருதிற்று ஓராராய்ப் பல்சனம் பரிந்துநிற்ப என்க; அவன் கருதிற்று-தடமித்தன் சீவகனுக்கு மகட்கொடுக்கக் கருதியதை. ஓரார்-அறியாதவராகி. பரிந்து-வருந்தி. குமரன்: சீவகன். வில்வலாற்கொண்டு-சீவகனைஅழைத்துக்கொண்டு. வேந்தன்:தடமித்தன். இதனை-இவ்வார்த்தையை.

1684. புள்முழுது-பருந்தும்கழுகும்முதலிய பறவைகளெல்லாம். இறைஞ்சும்-மாமிசத்தை உண்ணுதற்குப் படிகின்ற. தோன்றல்:சீவகன்; விளி. மண்-பூமி. கைகூட-கிடைக்கும்படி. தந்தாய்-ஞானநெறியையும் கொடுத்தாய் உடம்பிற்கண்முழுதும்பெற்றேன். காளை:சீவகன்; விளி. கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம். பண்-இராகம். உடற்றும்-பகைக்கின்ற. பாவை:கனகமாலை.

(உரை.) [1]இவர்க்கு:விசயன்முதலாயினார்க்கு.

மையில் வானும் வந்து கைகூடும்படி ஞானநெறியையுந் தந்தாய்; நல்வினைசெய்தாருடம்பிற் கண் முழுதும் யான்பெற்றேனென்றது, இவர் போர்த்தொழில் காணப்பெறுதலின் ஊனக்கண்ணும், இவரை நன்னெறியைச் சேர்வித்தலின் ஞானக்கண்ணும் பெற்றேனென்றவாறு.

(இ-ள்.) தோன்றல்! தந்தாய்; யானும்பெற்றேன்; ஆதலிற் காளாய்! கைம்மாறுகாணேன்; என்பாவை நின்பாலளாகின்ற இவ்வளவே கைம்மாறென்றானென்க.

இனி வியந்துகூறுகின்றவன் மண்ணும் விண்ணும் கைகூடத் தந்தாய்; யானும் உடம்பெல்லாம் கண்பெற்றேனென்றுமாம்; இந்திரனானேனென்றுமாம். *(128)*

1685. முடிகெழு மன்னன் சொல்ல மொய்கொள்வேற் குருசி றேற்றான்
வடிவமை மனனொன் றாக வாக்கொன்றா மறுத்த லோடும்
தடிசுவைத் தொளிறும் வேலான் றன்கையான் முன்கை பற்றி
இடிமுர சனைய சொல்லா லிற்றென விளம்பு கின்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமரசன்கூற, குருசில், தன்கருத்தைத் தெளிவியனாய் அவள்வடிவு பொறித்துக்கிடக்கின்ற மனம் வேட்கை செல்லாநிற்க வார்த்தை வேட்கையின்றாக மறுத்தவளவிலே, அவ்வரசன் தன்கையாலே அவன் கையைப் பிடித்து இத்தன்மைத் தென்று ஒருமொழிகூறாநின்றானென்க.

வடியமை பாடமாயின், ஆராய்ச்சியமைந்தவென்க. *(129)*

1686. பூவியல் கோயில் கொண்ட பொன்னனா ளனைய நங்கை
காவியங் கண்ணி வந்து பிறத்தலுங் கணிக ளீண்டி
மூவிய றிரித லின்றிச் சாதக முறையிற் செய்தார்
ஏவியல் சிலையி னாய்க்கே யுரியளென் றுரைப்ப நேர்ந்தான்.

1685. மன்னன்: தடமித்தன். குருசில்: சீவகன். தேற்றான்-தன் கருத்தைத் தெளிவியாதவனாகி. வடிவு-கனகமாலையின் வடிவம். ஒன்றாக-அவளிடத்து ஆசையுடையதாக. வாக்கு ஒன்றா-கூறுகின்ற வார்த்தையில் ஆசையில்லாததாக. தடி-மாமிசம். தடிசுவைத்தல் வேலுக்கு அடை. வேலான்: தடமித்தன். முன்கை-சீவகனுடைய முன் கையை; இடிமுரசு: வினைத்தொகை; உம்மைத்தொகையுமாம். இற்றென-இத்தன்மைத்தென்று.

1686. பூவால் இயன்ற கோயிலைக்கொண்ட பொன்னனாள்: திருமகள்; கோயில்-இருப்பிடம். நங்கையாகிய கண்ணி: கனகமாலை. கணிகள்-சோதிடர். மூவியல்: சிரோதயம், பூபதனம், தெரியுங்காலம். திரிதலின்றி-தப்புதலில்லாமல். சாதகத்தை முறையிற்செய்தார்;

(இ-ள்.) அவ்வரசன் திருவையொத்த நங்கையாகிய கண்ணி பிறந்த வளவிலே, கணிகளீண்டி [1]உதயாரூடக்கவிப்புக்களில் தப்பின்றாகச் சாதகத்தை நினக்கேயுரியமுறைமையாற் செய்தாராதலின், நினக்கே இவளுரியளென்றுகூற, அவனும் நேர்ந்தானென்க.

கலைகளும் வடிவுமுதலியனவும் உடையவனொருவனென்றலின், இவனேயாயிற்று. *(130)*

1687. வாருலா முலையி னாட்கும் வரிசிலைத் தடக்கை யாற்கும்
சீருலாங் கோலஞ் செய்தார் செப்பினார் வதுவை நன்னாட்
பாரெலா மறிய நின்று படாமுர சார்ப்பத் தீவேட்
டேருலாங் கோதை யின்பத் திளநலம் பருகு கின்றான்.

(இ-ள்.) முலையினாட்கும் தடக்கையாற்கும் மணஞ்செய்யு நாட் செப்பினார்; செப்பி மணக்கோலஞ்செய்தார்; செய்தபின்பு ஒலியவியாமுரசார்ப்பத் தீயிலே ஆகுதிபண்ணி அவன் அக்கோதை நலத்தைப் பருகாநின்றானென்க. *(131)*

1688. மோட்டிளங் குரும்பை யன்ன முலைக்கடாக் களிறு முத்தம்
சூட்டிய வோடை பொங்க நாணெனுந் தோட்டி மாற்றி
ஆட்டிய சாந்த மென்னு முகபடா மழித்து வெம்போர்
ஓட்டற வோட்டிய பைந்தா ருழக்கியிட் டுவந்த வன்றே.

பெரிய இளங்குரும்பை, வடிவிற்குவமை.

(இ-ள்.) அவன்பருகின்றபொழுது அவள்முலையாகியயானைகள் சூட்டிய முத்தமாலையாகிய பட்டமசையாநிற்க நாணென்னுந்

முறையின்-உனக்கே உரிய முறைமையால். சிலையினாய்க்கே- உனக்கே; உரியள்-கனகமாலை உரியள். உரைப்ப-தடமித்தன் கூற. நேர்ந்தான்- சீவகன்அதற்கு உடன்பட்டான்.

(உரை.) [1]உதயாரூடக்கவிப்பு: *சீவக.1280*, ந.

1687. முலையினாட்கும்: கனகமாலைக்கும். தடக்கையாற்கும்: சீவகனுக்கும். வதுவை நன்னாளைச் செப்பிக் கோலம்செய்தார் என்க; வதுவை-மணம்; கோலம்-மணத்திற்குரிய அலங்காரத்தை. பார்-பூமி. படாமுரசு=கண்படாமுரசு-ஒலிநீங்காத முரசம். தீவேட்டு-தீயில் ஆகுதியைப்பண்ணி. கோதை-கனகமாலையது. இளநலம்-இளமைப் பருவத்தின்அழகை. பருகுகின்றான்-பருகாநின்றான்.

1688. மோடு-பெருமை. முலையாகிய கடாக்களிறு; எழுவாய். சூட்டிய முத்தமாகிய ஓடைபொங்க; முத்தம்-முத்தமாலை. ஓடை- நெற்றிப்பட்டம். பொங்க-அசைய. நாண்-நாணம். தோட்டி-அங்குசம். மாற்றி-கெடுத்து. ஆட்டிய-பூசிய. சாந்தம்-குங்குமச்சாந்து. முகபடாத்தை

தோட்டியைக் கெடுத்துச் சாந்தமென்னும் முகபடாத்தையழித்து விரும்பினமுயக்கத்தில் உறாத விடமில்லையென்னும்படி மார்பிடமெங்குமுறுவித்து மாலையையுழக்கிப் போகட்டு மகிழ்ந்தனவென்க.

[1]கொடிய போரை இனிக்கேடில்லையென்னும்படி கெடுத்துத் தூசியை யுழக்கியென்றும் கொள்க. (132)

1689. ஒண்மணிக் குழைவில் வீச
வொளிர்ந்துபொன் னோலை மின்ன
வண்ணமே கலைக ளார்ப்ப
வான்சிலம் பொலிப்ப முத்தும்
கண்ணியும் பசும்பொ னாணுங்
கதிர்முலை புடைப்பக் காமர்
அண்ணலங் குமரன் றன்னொ
டாயிழை யாடி னாளே.

குமரனோடு ஆயிழையாடினாளெனவே, [1]ஒருவினையொடுச் சொலுயர்பின் வழித்தாய் இருவருமாடினாரென்பது படநின்றது. எனவே அவன் வண்ண மேகலையார்ப்பச் சிலம்பொலிப்ப ஆடினானென்றும், அவள் வீச மின்னப் புடைப்ப ஆடினாளென்றுங் கொள்க; இவன்காட்டக் கண்டாளெனவேண்டுதலின். (133)

1690. மூசுதேன் வாரி யல்குற் பட்டபின் முலைக ளென்னும்
மாசறு கந்தின் மென்றோண் மணித்தொடர்க் கொளுத்தி வாட்கண்
ஆசறு வயிரத் தோட்டி நுதலணிந் தமுதச் செவ்வாய்
காசறு கவள மாகக் களிறுகோட் பட்ட தன்றே.

அழித்து. வெம்போர்-விரும்பினமுயக்கமாகியபோரில். ஓட்டற-பொருந்தாத இடமில்லையென்னும்படி. ஓட்டி-மார்பிடமெங்கும் பொருந்தச் செய்து. தார் உழக்கி-மாலையைமிதித்து. இட்டு-கீழே போகட்டு. உவந்த வன்றே-மகிழ்ந்தன; அன்று, ஏ, அசைகள்.

(உரை.) [1]இதுதொனிப்பொருள்; தூசி-முன்படை.

1689. குழை-குண்டலம். வில்-ஒளி. ஒளிர்ந்து-விளங்கி. ஆர்ப்ப-ஒலிப்ப. முத்து-முத்தமாலை. கண்ணி-மாலை. புடைப்ப-வீங்க. குமரன்: சீவகன். ஆயிழை: கனகமாலை.

(உரை.) [1]"ஒருவினையொடுச்சொலுயர்பின்வழித்தே" (தொல். வேற்றுமை மயங்கு. 8); இச்செய்யுளுக்கு வினைமுடிவாகிய உரை பிரதிகளிற்காணப்படவில்லை.

போகாமல் வளைத்தலிற் கண் தோட்டியாயிற்று. அதற்கேற்ப நுதலணிந் தென்றார்; கூடநிமிராமைக்கு வைரமென்றார்.

(இ-ள்.) சீவகனாகிய களிறு, செவ்வாய் கவளமாக அல்குலாகிய கூடத்தே அகப்பட்டபின்பு, தன் முலைகளென்னுங் கம்பத்திலே தோளாகிய சங்கிலியாலே பூட்டிக் கண்ணாகிய தோட்டியை நுதலிலே யணிந்து இங்ஙனம் தப்பாமற்பிணிக்கப்பட்டதென்க. *(134)*

1691. ஒப்பிணை தனக்கி லாதா னுறுவரை யகல மூழ்கிச்
செப்பிணை யனைய செங்கேழ் வனமுலை பொருது சேப்பக்
கற்பக மரத்தைப் புல்லிக் கைவிடா தொழிந்து காமத்
துப்புர வுமிழுங் காம வல்லியின் றோற்ற மொத்தாள்.

(இ-ள்.) தனக்கு இணைக்குமொப்பிலாதான் அகலத்தே தன் முலைகள் சிவக்கும்படி பொருதுமூழ்கப்பட்டுத் தான் வல்லியின் றோற்றத்தை ஒத்தாளென்க.

கற்பகத்தைக் கைவிடாதே புல்லித் தங்கி அதற்குத் துப்புரவைக் கொடுப்ப தொரு வல்லி, இல்பொருளுவமை. *(135)*

1692. காய்வுறு வேட்கை தன்னாற் கங்குலும் பகலும் விள்ளான்
வேய்வெறுத் தமைந்த தோளாள் விழுத்திரை யமுத மென்று
சேய்நலங் கடந்த செல்வன் றிருநலந் தெளித்திட் டாற்ற
வாய்விடாள் பருகி யிட்டாண் மடக்கிள்ளை மருட்டுஞ் சொல்லாள்.

1690. மூசுதல்-மொய்த்தல். அல்குலாகிய வாரியிற் பட்டபின்; வாரி-யானையை அகப்படுத்துமிடம்; பட்டபின்-அகப்பட்ட பின்பு. கந்து-கம்பம். தோளாகிய தொடர்; தொடர்க் கொளுத்தி-சங்கிலியால் பூட்டி. கண்ணாகிய வயிரத்தோட்டியை நுதலில் அணிந்து. கனக மாலையது செவ்வாய் கவளமாக. களிறு-சீவகனாகிய யானை; எழுவாய். கோட்பட்டது-தப்பாமற கட்டப்பட்டது. களிறு, கவளமாக, வாரியிடத்தே, கந்தில் தொடராலே கொளுத்தி அணிந்து கோட்பட்டது என்க; "கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல், புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா லெம்மே" *(குறுந்.129:5-6.)*

1691. தனக்கு இணைக்கும் ஒப்பிலாதான்: சீவகன்; இணைக்கும்-ஒப்பாகக் கூறுதற்கூரிய. அகலத்தே மூழ்கி; அகலம்-மார்பு. செப்பு இணை அனைய-செப்பு இரண்டை ஒத்த. கேழ்-நிறம். சேப்பப் பொருது; சேப்ப-சிவப்படையும்படி. கைவிடாது-நீங்காமல். ஒழிந்து-தங்கி. துப்புரவு உமிழும்-நுகரும் பொருள்களைக் கொடுக்கின்ற. சீவகனுக்குக் கற்பக மரமும், கனகமாலைக்குக்காமவல்லியும் உவமைகள்.

1692. காய்வுறு-எரிகின்ற. வேட்கை-காமம். கங்குலிலும் பகலிலும் விள்ளரனாய்; விள்ளான்-நீங்காதவனாகி. வேய்வெறுத்து-மூங்கிலின்

வேய்தான் ஒவ்வாமையான், வெறுத்து [1]மாறினதோள்.

(இ-ள்.) செல்வன் எரிகின்ற காமத்தாலே விள்ளானாய்த் தோளானை அமுதமென்றுகருதி அவள் ஊடலாற் கலங்காதபடி நலத்தைத்தேற்றி ஆற்றுவித்தலாலே அவள் நீங்காமற் பருகினாளென்க. *(136)*

1693. திரையிடைக் கொண்ட வின்னீ ரமுதுயிர் பெற்ற தென்னும்
உரையுடைக் கோதை மாத ரொளிநல நுகர்ந்து நாளும்
வரையுடை மார்ப னங்கண் வைகின னென்ப மாதோ
கரைகட லனைய தானைக் காவலன் காத லானே.

உயிர்-சீவகன்.

(இ-ள்.) வரை தோற்கின்ற மார்பன், அமிர்து தனக்கோருயிரைப்பெற்றதென்று உலகங் கூறுமுரையை இப்பொழுதுடைய மாதரதுநலத்தை நாளும் நுகர்ந்து அரசன் காதலாலே அவ்விடத்தே சிலநாள் தங்கினானென்க. *(137)*

1694. வாளினான் மிடைந்த கண்ணாள்
வருமுலைத் தடத்துள் வைகித்
தோளினான் மிடைந்து புல்லித்
தொண்டைவா யமுத மாந்திக்

வனப்பைக்கெடுத்து. தோளாள்: கனகமாலையை. விழுத்திரை அமுதம்-சிறந்த கடலிற்றோன்றிய அமிர்தம்; திரை-கடல்; ஆகுபெயர். சேய்நலம் கடந்த செல்வன்-முருகனது அழகை வென்ற சீவகன். திருநலம்-கனக மாலையது இன்பத்தை. தெளித்திட்டு-தெளிவித்து. ஆற்ற-அவளுக்கு ஊடலாம் உள்ளம் கலங்காதபடி ஆற்றுவித்தலால். பருகியிட்டாள்-பருகினாள். கிள்ளையமருட்டுகின்ற சொல்லாள்: கனகமாலை. செல்வன் தோளாளை ஆற்ற, சொல்லாள் பருகியிட்டாள் என்க.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'மாற்றின தோள்.'

1693. திரை-கடல். அமுது உயிரைப்பெற்றது என்னும் உரையை உடைய கோதை; கனகமாலைக்கு அமுதும் சீவகனுக்கு உயிரும் உவமை. கோதையாகிய மாதரது நலத்தை; மாதர்: கனகமாலை. நலம்-இன்பம். வரையுடைமார்பன்: சீவகன்; உடைதல்- தோற்றல்; *(பி-ம்.)* 'வரையகன்மார்பனங்கு.' வைகினன்-தங்கினான்; என்ப, மாது, ஓ: அசைகள். காவலன்: தடமித்தன். மார்பன், நுகர்ந்து காவலன்காதலால் வைகினான் என்க.

1694. மிடைந்த-போர்செய்யப்பட்ட. கண்ணாள்-கனக மாலையது. மிடைந்து-நெருங்க; எச்சத்திரிபு. காளை: சீவகன். கட்டியங்காரனது

காளைசெல் கின்ற நாளுட்
கட்டியங் காரன் மூதூர்
மீளிவேற் குருசிற் குற்றார்க்
குற்றது விளம்ப லுற்றேன்.

மிடைந்து-மிடைய.

(இ-ள்.) காளை முற்கூறியவாறே வாளாலே போர்செய்யப் பட்ட கண்ணாளது முலைத்தடத்தேவைகிப் புல்லி மாந்தி நடக் கின்ற நாளிலே, இராசமாபுரத்திலிருக்கின்ற அக்காலைக் குற்றார்க்கு உற்ற காரியத்தைக் கூறலுற்றே னென்றாரென்க. (138)

1695. வெண்மதி யிழந்த மீன்போல் விடலைக்குத் தம்பி மாழாந்
தொண்மதிச் சூழ்ச்சி மிக்கா னுள்ளுழி யுணர்தல் செல்லான்
புண்மதித் துடைந்த போது பொழிந்துமட் டொழுகு நன்னாட்
டுண்மதி வருந்த நாடி யொளிநக ரெய்தி னானே.

(இ-ள்.) சீவகற்கிளையான் மதியையிழந்த உரோகிணி போலே மயங்கி மதியாற் சூழ்ச்சிமிக்கானிருப்பிடமறியானாய் நாட்டின் கண்ணே அறிவுவருந்தத் தேடிப் பின்பு குணமாலைய கத்தைச் சேர்ந்தானென்க. (139)

1696. வெள்ளிவெண் மலைக்கு வேந்த
னொருமகள் வேற்கட் பாவை
ஒள்ளிழை யவளைக் கேட்பா
னுறுவலி செல்லு மாங்கண்

மூதூரில்; மூதூர்-இராசமாபுரம். குருசிற்கு: சீவகனுக்கு. உற்றார்க்கு-உறவினர்க்கு. உற்றது-உற்ற காரியத்தை.

1695. மதியம் இழந்த மீன்போல் தம்பிமாழாந்தது: *சீவக.23, அடிக்.* விடலைக்குத் தம்பி: சீவகனுக்குத் தம்பியான நந்தட்டன். மாழாந்து. மயங்கி. மதியாற் சூழ்ச்சி மிக்கான்: சீவகன்; சூழ்ச்சி-ஆராய்ச்சி. உள்ளுழி-இருப்பிடத்தை. உணர்தல் செல்லான்-அறியாத வனாய்; *(பி-ம்.)* 'உணர்தறேற்றான்.' புள்-வண்டு. மதித்து-குடைதலால். உடைந்த போது-அலர்ந்த பூ. மட்டு-தேன். நாட்டுள்-ஏமாங்கதநாட்டில். மதி-அறிவு. நாடி-தேடி. நகர்:குணமாலையிருக்கு மிடத்தை.

1696. வெள்ளிவெண்மலை-வித்தியாதரமலை. வேந்தன்:கலுழ வேகன் பாவையாகிய ஒள்ளிழையவளை; கந்தருவதத்தையை. உறுவலி: நந்தட்டன். செல்லுமாங்கண்-செல்கின்றபொழுது. கோதை:

வள்ளிதழ்க் கோதை தானே
யிட்டதோர் வண்ணந் தன்னைக்
கொள்ளத்தான் முரல லுற்றுக்
கோலமை வீணை கொண்டாள்.

(இ-ள்.) ஆண்டுக்காணாதே, கலுழவேகன்மகள், பாவை, ஒள்ளிழையவளைக்கேட்டற்கு அவன்செல்கின்ற அளவிலே, அக்கோதை தானேபுணர்த்ததொரு புணர்ப்புவிசேடத்தைத் தானே மனங்கொள்ளப்பாடலுற்று வீணையைக்கைக்கொண்டாளென்க. (140)

1697. ஆடகச் செம்பொ னாணி யானெய்வார்ந் தனைய நுண்கோல்
மாடக நொண்டு கொண்டு மாத்திரை நிறைய வீக்கிச்
சூடக மணிந்த முன்கைத் தொகுவிரல் சேப்ப வெற்றித்
தோடலர் கோதை கீதந் துணிவினிற் பாடு கின்றாள்.

மாடகம்-பாலிகைவடிவானவிசிக்குங்கருவி.

(இ-ள்.) கோதை பொன்னாணியிற்கட்டின நெய்யொழுகினாற் போன்ற நரம்பினை மாடகத்தாலே முகந்துகொண்டு நிறையவீக்கிக் குவிந்தவிரல் சிவக்கும்படி தெறித்துப்பார்த்துக் கீதத்தைத் தெளிவோடே பாடாநின்றாளென்க. (141)

(வேறு)

1698. (1) இறுமருங்குல் போதணியி னென்றினைந்து கையின்
நறுமலர்கள் சிந்துவார் நண்ணார் துறந்தார்
நண்ணார் துறப்ப நனிவளையுந் தோடுறப்பக்
கண்ணோவா முத்துறைப்பத் தோழி கழிவேனோ.

காந்தருவதத்தை. இட்டதோர் வண்ணம்-புணர்த்ததொரு புணர்ப்பு விசேடத்தை. கொள்ள-தன்மனம் கொள்ளும்படி. முரலலுற்று-பாடக் கருதி. கோல்-நரம்பு.

1697. ஆணியிற்கட்டின கோல்; கோல்-நரம்பு. ஆன்நெய் நரம்புக்கு: "நெய்வார்ந்தன்னதுய்யடங்குநரம்பின்" (*நற்.300:8.*) கோலை மாடகத்தால் கொண்டுகொண்டு; மாடகம்: முறுக்காணி; நொண்டு-முகந்து. மாத்திரை-சுருதியின் அளவு. வீக்கி-கட்டி. சூடகம்-முன்கை வளை. தொகுவிரல்-குவிந்தவிரல். சேப்ப-சிவக்கும்படி; (*பி-ம்.*) 'சிவப்ப வொற்றி.' தோடு-இதழ். கோதை: காந்தருவதத்தை. கீதம்-பாட்டு. துணி வினில்-தெளிவோடு.

1698. போது அணியின் மருங்குல் இறுமென்று இனைந்து; *சீவக.1512*; போது-மலர். இறும்-முரியும். இனைந்து-வருந்தி.

இக்கவிமுதல் நான்கும் ஒருதொடர்.

(1) தோழி! அவர்துறப்ப, வளையும்துறப்ப, கண்மாறாதேயழ, இங்ஙனம் கழிவேனோ? கழியாததொருநாளும் வருமோவென்றாளென்க. ஓகாரம், வினா. ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாறு கூறுக. *(142)*

1699. (2) பூமாலை சூடிற் பொறையாற்றா நுண்மருங்குல்
ஏமாரா தென்றினைவா ரெண்ணார் துறந்தார்
எண்ணார் துறப்ப வினவளையுந் தோடுறப்ப
மண்ணார்வேற் கண்டுயிலா தோழி மருள்வேனோ.

(2) முலைப்பாரத்தைச்சுமத்தலாற்றாத மருங்குல்மாலைசூடின் முறியும். மண்ணுதல்-மஞ்சனமாடுதல்; கடைதலுமாம். துயிலாவாமென்க. *(143)*

1700. (3) வண்டூத வம்மருங்கு னோமென்று பூமாலை
கொண்டோச்சுங் காதலார் கூடார் துறந்தார்
கூடா ரவர்துறப்பக் கோல்வளையுந் தோடுறப்பத்
தோடார்பூங் கண்டுயிலா தோழி துயர்வேனோ.

(3) வண்டூத-வண்டு இயல்பானமணத்தையூத. ஒப்பனைக்குப் பூவும் மாலையும் வந்த அளவிலே, பூவை அவள்கையினின்றுஞ் சிந்தி மாலையை அவள்சூடாதபடி தன்கைக்கொண்டு, இஃதெடுத்திலேனாயின் மருங்குன்முறியுமென்றுகூறி, படிந்த வண்டை அதனானோட்டினாரென்றுணர்க.

[1]பாமுற்கூறிற்றேயாம். *(144)*

கையிலுள்ள நறுமலர்களை. சிந்துவார்-கீழேபோகடுவாராகிய சீவகசாமி. துறந்தார். நீங்கினார். வளை-தோள்வளை. தோள்துறப்ப-தோளைவிட்டுநீங்க. ஓவா-ஒழியாமல். முத்து உறைப்ப-முத்துப் போன்ற நீரைத்துளிக்க. தோழி: விளி. கழிவேனோ-யான்நீங்குவேனோ.

1699. சூடின் மருங்குல் ஏமாராது என்று இனைவார் என்க; பொறை-முலையின் பாரத்தை. ஏமாராது-இன்புறாமல் முறியும்; "காய்களிற்றி னிடைமருப்பிற் கவளம்போன் றேமாரா" *(சீவக.3017.)* அடி, *1-2:*குறள், *1115.* இனைவார்-வருந்து பவராகிய சீவகசாமி. எண்ணார்-யான் பிரிவை ஆற்றேனென்பதை எண்ணாதவராகி. மண்ஆர்-மஞ்சனமாடுதல் பொருந்திய; என்றது கண்ணீர் சொரிதலைக் கூறியது. தோழி: விளி. மருள்வேனோ-மயங்குவேனோ.

1700. வண்டு ஊத-வண்டு இயற்கை வாசனையை ஊத; "வண்டூது சாந்தம்" *(கலி.93:1.)* நோம்-வருந்தும். ஓச்சும்-வண்டை ஓட்டுகின்ற. காதலார்: சீவகசாமி. துயர்வேனோ-வருந்துவேனோ.

(உரை.) [1]முற்கூறிற்றேயாமென்றது தாழிசைக் கொச்சக வொருபோகை; *சீவக.1469,* அடிக்.

(வேறு)

1701. (4) ஊன்றகர்த் தனைய போன்று
மூடெரி முளைப்ப போன்றும்
தோன்றுபூ விலவத் தங்கட்
டொகையணி லனைய பைங்காய்
கான்றமென் பஞ்சி யார்ந்த
மெல்லணை யாழ்கை நீக்கித்
தேன்றயங் கிணர்பெய் கோதை
சிந்தையி னீட்டி னாளே.

(4) தகர்க்கப்பட்ட ஊன்போன்றும், எரி பலவாய்முளைப்பன போன்றும் தோன்றும் பூவையுடைய இலவத்திடத்து அணிலனைய காய் கான்ற பஞ்சென்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்பாடுகின்றவள், கழிவேனோ? மருள்வேனோ? துயர்வேனோ? என்று பாடி யாழைவைத்து அணையிலே சாய்ந்து வருத்தத்திலே நீட்டித்தாளென்க. *(145)*

(வேறு)

1702. நுண்ணிய வரியொடு திரண்டு நோக்குநர்
கண்மனங் கவற்றிய காமர் தொண்டைவாய்
அண்ணலை நினைந்துவெய் துயிர்ப்ப வாய்நலம்
வண்ணத்தின் மழுங்கிவாட் கண்ணி வாடினாள்.

நுண்ணியவரியோடே திரண்டு விருப்பமருவினவாய்.

1701. தகர்த்தனைய ஊன்போன்றும்; தகர்த்தல்-சிதறச்செய்தல்; ஊன்-மாமிசம். எரி-நெருப்பு. முளைப்ப-தோன்றுவன. இலவம்பூவுக்கு ஊனும், எரியும் உவமைகள். பூவையுடைய இலவத்தங்கண். தொகை-கூட்டம். இலவங்காய்க்கு அணில் உவமை; "இலவத் தலங்குசினை பய்ந்த, பூளையம் பசுங்காய் புடைவிரிந் தன்ன, வரிப்புற வணிலொடு" *(பெரும்பாண்.83-5.)* ஆர்ந்த மெல்லணை-பொருந்திய மெல்லிய படுக்கையில். கோதை: காந்தருவதத்தை. சிந்தையின்-வருத்தத்திலே.

1702. நோக்குநர்-தன்னைப்பார்ப்பவருடைய. கண்ணையும் மனத்தையும்கவற்றிய; கவற்றிய-கவலச்செய்த. காமர்-விருப்பம்மருவின. தொண்டைவாய்-தொண்டைக்கனிபோலும்வாயையுடைய. அண்ணலை: சீவகனை. உயிர்ப்ப-உயிர்த்தலால். ஆய்நலம்-தோழி மாரால் ஆராய்ந்து புனையப்பட்ட அழகு; "ஆய மாய்ந்தவென், நலம்" *(குறுந். 245:1-2.)*

(இ-ள்.) வாட்கண்ணி நோக்குநர் கண்மனங்கவற்றிய அண்ணலை அங்ஙனநினைந்து வெய்துயிர்த்தலாலே வயினது ஆய்நலம் பழைய வண்ணத்தினின்று நீங்கப்பட்டு மேனியும் வாடினாளென்க. *(146)*

1703. மின்றவழ் மணிவரை மாலை மார்பனைப்
பொன்றவ ழிளமுலை பொருது புல்லுநாள்
என்றுகொ லெனநினைந் திருந்த செவ்வியுட்
சென்றனன் சீவகற் கிளைய செல்வனே.

பொருது-பொர.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்வாடினவள் வரைபோலுமார்பனை இப்பசலைபரந்த முலைகள் புல்லுநாள் என்றுதானென்று சென்றநாள் ஒழிந்த நாளைத் தன் ஞானத்தால் நினைந்திருந்த காலத்திலே நந்தட்டன் சென்றானென்க. *(147)*

(வேறு)

1704. ஐவிலி னகல நின்றாங்
கடிதொழு திறைஞ்சி னாற்கு
மைவிலை பெற்ற கண்ணாண்
மைந்தனை மருண்டு நோக்கிக்
கைவிலுங் கணையு மில்லாக்
காமன்போந் திருக்க வென்ன
மொய்வெல்லுங் குருதி வேலான்
மூவிற்க ணிறைஞ்சி நின்றான்.

(இ-ள்.) ஐந்துவிற்கிடைநீளத்தேநின்று அவ்விடத்தேவணங்கிக் கவிழ்ந்து நின்றவனுக்கு மை விலைபெறுதற்குக் காரணமான

வண்ணத்தின் மழுங்கி-பழைய தன்மையினின்றுங் கோட்டு. வாட்கண்ணி: காந்தருவதத்தை.

1703. மாலைக்கு மின்னும் மார்புக்கு வரையும் உவமைகள். மார்பனை: சீவகனை. பொன்தவழ்-பசலைபரந்த. பொருது-பொர; எச்சத்திரிபு. என்றுகொல்-எந்நாளோ; கொல், ஐயம். செவ்வி-சமயம். சீவகற்கு இளைய செல்வன் சென்றனன்; செல்வன்: நந்தட்டன். சென்றனன்-காந்தருவதத்தையிருக்குமிடத்தேபோனான்.

1704. ஐவிலின் அகலநின்று-ஐந்துவிற்கிடைநீளத்தே நின்று; "ஐவிலின் கிடக்கை, நீங்காது நின்ற நேரிழை" *(மணி.4:89-90.)* அடிதொழுது-காந்தருவதத்தையின் அடியை வணங்கி. இறைஞ்சினாற்கு-முகம்கவிழ்ந்துநின்ற நந்தட்டனுக்கு. கண்ணாள்: காந்தருவதத்தை.

கண்ணான் அவனை மருண்டுபார்த்து, வேலான்! இங்ஙனேபோர் திருக்கவென்றுகூற, அக்காமனும் பின்னை மூன்றுவிற்கிடை நீளத் தேவந்து வணங்கிநின்றானென்க.

மொய்-பகை-இறைஞ்சினாற்குக் கூறவென்க. அவன்கேட்டதற்கு மருண்டாள். வேலான்போந்திருக்கவென்று அவள்கூறக் காமன் இறைஞ்சி நின்றானென்று தேவர் கூற்றாக்குக. இனிப் பிள்ளையை உவந்துகூறுமாறே கூறினாளென்று அவள்கூறலுமாம் (148)

1705. திங்கள்வாண் முகமு நோக்கான்
திருமுலைத் தடமு நோக்கான்
அங்கதிர்க் கலாப மின்னு
மணியல்குற் பரப்பு நோக்கான்
செங்கயற் கண்ணி னாடன்
சீறடிச் சிலம்பு நோக்கி
எங்குளா ரடிக ளென்னா
வின்னண மியம்பி னானே.

(இ-ள்.) கயற்கண்ணினாளுடைய, முன்பு திங்களையொக்கு முகத்தில் இப்பொழுதுநிகழ்கின்ற வாட்டத்தையுநோக்கானாய், முன்பு நன்றாகிய முலை இப்பொழுது பசந்தபசப்பையுநோக் கானாய், முன்பு கலாபமின்னுமல்குலில் ஆடைமாசுண்ட தன்மை யையுநோக்கானாய்த் தானிறைஞ்சிநிற்றலின் அடியிற் சிலம் பொன்றையுமேநோக்கி, எங்குளாரடிகளென்று இப்படி ஒருவார்த்தை கூறினானென்க.

[1]உம்மைகள் வருத்தத்தின்சிறப்புணர்த்தின. அவள்வாடியிருந்த வருத்தமிகுதியைத்தானுணராதேஅவட்குப்பொருந்தாததொருமொழி மேற்கூறுகின்றானென்பார், இன்னணமியம்பினானென்றார். (149)

1706. பொறிகுலாய்க் கிடந்த மார்பிற்
புண்ணியன் பொன்றி னானேல்
வெறிகுலாய்க் கிடந்த மாலை
வெள்வளை முத்த நீக்கி

மைந்தனை: நந்தட்டனை. காமனைப் போந்திருக்க வென்ன; காமன்: நந்தட்டன்; விளி. என்ன-என்று காந்தருவதத்தை கூற. மொய்-போர். வேலான்: நந்தட்டன். மூவிற்கண்-மூன்றுவிற்கிடைத்தூரத்தில்.

1705. கண்ணினாள்: காந்தருவதத்தை. அடிகள்என்றது சீவகனை. என்னா-என்று. இன்னணம்-இப்படி.

(உரை.) [1]முகமும், தடமும், பரப்பும் என்பவற்றில் உள்ளவை.

நெறியினா னோற்ற லொன்றோ
நீளெரி புகுத லொன்றோ
அறியலென் கொழுநன் மாய்ந்தா
லணிசுமந் திருப்ப தென்றான்.

பொறி-மூன்றுவரி.

(இ-ள்.) புண்ணியன்பொன்றிவிட்டானாயின், நீநோற்றலொரு காரியம்; அஃதன்றி எரியிலே புதுலொருகாரியம்; இவ்விரண்டு மன்றிக் கணவனிறந்தால் அணிசுமந்திருப்பது யான்கேட்டறியே னென்றானென்க. *(150)*

1707. காய்தழல் கவரப் பட்ட கற்பக மரத்திற் கன்றி
ஆய்கழற் குருசில் வாடி யற்புத்தீ யழலு ணிற்ப
வாய்மொழிந் துரைக்க லுற்றாள் வனைகுழற் கற்றை வண்டார்த்
தோய்பிழி துளிக்குங் கண்ணிச் சுரும்புசூழ் கொம்ப னாளே.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கூறிக் குருசில் தீமேய்ந்த கற்பகம்போலே அன்பாகிய தீயின்வெம்மையிலே வாடிக் கன்றிநின்றானாக, அதனைக்கண்டு பண்ணியகுழற் [1]பற்றத்தையும், வளவியதாரி னையும், செறிந்த மதுவைத் துளிக்குங் கண்ணியினையுமுடைய தொரு கொம்பனாள், முற்பட அவன் மறைந்து வேற்றுருக் கொண்டிருக்கின்றபடியைக் கூறிவிட்டுப் பின் செய்திகூறுதலுற்றா ளென்க. *(151)*

1706. பொறிகுலாய்க்கிடந்தமார்பு: *சீவக.1462,* அடிக். புண்ணியன்: சீவகன். பொன்றினானேல்-இறந்துவிட்டானாயின். வெறி-வாசனை. மாலையையும் வளையையும் முத்தத்தையும் நீக்கி. நெறியினால்-கணவனையிழந்தோர் செய்யும் முறைமையாலே. நோற்றல்-கைம்மை நோன்புபூணல்; ஒன்றோ-ஒரு காரியம்; ஓ, அசை. நோற்றலும் எரி புகுதலும்: *மணி.2: 45-8.* கொழுநன் மாய்ந்தால் அணிசுமந்திருப்பது அறியலென்என்றான்என்க. அறியலென்-யான்கேட்டறியேன்.

1707. தழல்-தீ; கவரப்பட்ட-கவர்ந்த; *(பி-ம்.)* 'கதுவப்பட்ட.' குருசில் கற்பகமரத்தினைப்போல் அற்புத்தீயழலுள் வாடிக்கன்றி நிற்ப வென்க; குருசில்: நந்தட்டன். அற்புத்தீயழலுள்-அன்பாகிய தீயின் வெம்மையில்; *சீவக.1627,* அடிக். கன்றி-வாடி. வாய்மொழிந்து-உண்மையை உரைத்து. குழற்கற்றை-கூந்தலின்தொகுதி. தோய்பிழி-செறிந்ததேனை. சுரும்பு-வண்டு. குழலையும் தாரையும் கண்ணியையு முடைய கொம்பனாள்: காந்தருவதத்தை; தார், கண்ணி என்பன மாலைவகைகள். கொம்பனாள்உரைக்கலுற்றான்.

(உரை.) [1]பற்றம்: *சீவக.2820,* ந; *கலி.93:22,* ந.

1708. மதுமுகத் தலர்ந்த கோதை மாற்றமைந் தற்கு ரைப்பாள்
கொதிமுகக் குருதி வைவேற் குருசிலோ நம்மை யுள்ளான்
விதிமுக மணங்க ளெய்தி வீற்றிருந் தின்ப முய்ப்ப
மதிமுக மறியு நாமே வாடுவ தென்னை யென்றாள்.

(இ-ள்.) கோதை நந்தட்டனுக்கு வார்த்தை கூறுகின்றவள், குருசிலோ நம்மை நினையானாய் ஊழின்முகத்தாலே உளவாய மணங்களைச்செய்து இன்பத்தைநிகழ்த்த, மதிமுகமென்னும் விஞ்சையையறிந்திருக்கின்ற நாமே இதற்குப்புலப்பதன்றி அவர்க்கு ஏதமுண்டாமென்று வாடுவது என்னென்றாளென்க.

நாமெனத் தன்னையுயர்த்துக் கூறினாள். இதனால், அவன் செய்தி கூறினாள். *(152)*

1709. வேண்டிய தெமக்கு நேரின் வில்வலாய் நுமைய னாரைக்
காண்டியென் றுரைப்பக் காளை யெழுமையு மடிமை நேர
மாண்டதோர் விஞ்சை யோதி மதிமுகந் தைவந் திட்டாள்
நீண்டது பெரிது மன்றி நினைத்துழி விளக்கிற் றன்றே.

(இ-ள்.) வில்வல்லாய்! யாம்வேண்டிய அடிமைத்தொழிலை நீயெமக்கு நேரின் நும்முடைய தமையனாரைக் காண்பையென்று தத்தை அசதியாடிக்கூற, அவனும் இம்மையேயன்றி யெழுமையும் அடிமையாகக்கடவேனென்று நேர்ந்தானாக, அவள் ஒருவிஞ்சையை யோதித் தன்முகத்தைத் தடவினாள்; அவ்விஞ்சை அவனிருந்த விடத்தை இவனுக்கு விளக்கிற்றென்க.

1708. கோதை:காந்தருவதத்தை. மாற்றம்-மறுவார்த்தை. மைந் தற்கு; நந்தட்டனுக்கு. குருசில்: சீவகன். உள்ளான்-நினையாத வனாய். விதியின்முகத்தால் மணங்களையெய்தி; விதி-ஊழ்வினை. வீற்றிருந்து-கவலையின்றியிருந்து. உய்ப்ப- நடத்தாநிற்க. மதிமுகம்-மதிமுகம் என்னும் வித்தையை; வித்தைகளுள் மகாவித்தை- 500, க்ஷுல்லக வித்தை-700, ஆகவித்தை-1200-உம் விஞ்சையர்க்குரியனவென்றும் மதிமுகம் என்பது அவற்றுள் க்ஷுல்லக வித்தையைச் சார்ந்ததென்றும் சொல்லுவர்; இந்தவித்தை ஆபோகினியென்று *ஸ்ரீபுராணத்திற்* கூறப்படுகின்றது. வாடுவது-சீவகனுக்குத் துன்ப முண்டாகுமென்று வருந்துவது.

1709. வேண்டியது-யாம்வேண்டிய அடிமைத் தொழிலை. நேரின்- உடம்பட்டால். வில்வலாய்; என்றது நந்தட்டனை; விளி. நும் ஐயனாரை-நும் தமையனான சீவகனை. காண்டி-காண்பாய். காளை: நந்தட்டன். அடிமையென்று நேர; நேர-உடன்பட்டுக் கூறினானாக.

நீண்டதென்றது இவனுக்கு மிகவும் அரிய காட்சியை. அரிதன்றாக விளக்கிற்றென்றவாறு. பெருமை-அருமை. இனித் தூரியவூர் தூரிதன்றாகவென்றலுமாம். *(153)*

1710. பொற்புடை யமளி யங்கட் பூவணைப் பள்ளி மேலாற்
கற்பக மாலை வேய்ந்து கருங்குழற் கைசெய் வானை
முற்படக் கண்டு நோக்கி முறுவல்கொண் முகத்த னாகி
விற்படை நிமிர்ந்த தோளான் றொழுதுமெய் குளிர்ந்து நின்றான்.

அழகிய கள்ளையுடைய பூவணைப்பள்ளியாகிய பொற்புடைய மளியென விசேடித்துநின்ற இருபெயரொட்டு. கற்பகம்: அரசர் தமதாணையால் இவ்வுலகிற் கொணர்ந்த கற்பகம் தேவரது சாபத்தால் தன்னிலையன்றிப் பூவளவேயுண்டாயிற்றென்க. மந்தாரமும் அவ்வாறாம்; கவிரமும் அவ்வாறாம். இனி உத்தர குருவிலுள்ள கற்பகம் ஈண்டுக் கொணர்ந்தாரென்றுமாம். கனக மாலைக்குக் கற்பகமாலையென்று ஒருபெயருமாம்.

(இ-ள்.) அமளிமேலேயிருந்து வேய்ந்து கைசெய்வானை நந்தட்டன் எதிர்முகமாகக்கண்டு மகிழ்ந்தமுகத்தனாய்த் தொழுது குளிர்ந்துநின்றானென்க.

நோக்கியென்றது, தத்தை [1] அவன்வேற்றுருக்கொண்டிருப்பா னென்று கூறியவதனை மனத்தால்நோக்கி யென்றவாறு. *(154)*

(வேறு)

1711. செய்த விஞ்சையை தேமொழி மாற்றலும்
மைய னெஞ்சொடு வண்டிமிர் தாரினான்
பொய்ய தன்மையிற் பூங்கழ லானடிக்
கெய்து கேனரு ளாயென் றிறைஞ்சினான்.

மாண்டது-மாட்சிமைப்படதாகிய. விஞ்சை-மந்திரம். மதிபோலும் தன்முகத்தை. தைவந்திட்டாள்-தடவினாள். நீண்டது பெரிதுமன்றி- சீவகன்காட்சியை நந்தட்டனுக்குமிகவும்அரியதல்லாததாக.

1710. பூவணைப்பள்ளியாகிய அமளியங்கண்; அமளியங்கண்- படுக்கையினிடத்தே. மேலால்-மேலேயிருந்து. கனகமாலைக்கு மாலையை வேய்ந்து; வேய்ந்து-அணிந்து. குழலைக்கைசெய்வானை; கைசெய்வானை-அலங்கரிப்பவனாகிய சீவகனை. நோக்கி-மனத் தாலறிந்து. தோளான்: நந்தட்டன்; *(பி-ம்.)* 'மற்படத்திரண்ட தோளான்.' தொழுது-காந்தருவதத்தையை வணங்கி.

(உரை.) [1] அவன்:சீவகன்.

அடிக்கு:உருபுமயக்கம்.

(இ-ள்.) தேமொழி தான்செய்த விஞ்சையை மாற்றின அளவிலே, தாரினான், 'வீற்றிருந்தின்பமுய்ப்ப' (சீவக.1708) என்றது பொய்யன்மையாலே, யான் சீவகனடியைச்சார்வேன்; அதற்கரு ளென்று மையல்நெஞ்சினோடு இறைஞ்சினானென்க. (155)

1712. மதுக்கை மாலையும் வண்டிமிர் சாந்தமும்
புதுக்கச் சார்ந்தபொன் வாளுஞ் சுரிகையும்
கதுப்பி னானமுங் காமர் கலங்களும்
பதிக்கட் டம்மெனப் பாவையு மேவினாள்.

கையையுடைய மதுமாலை. மயிருக்கு இனிய புழுகு.

(இ-ள்.) பாவையும் மாலைமுதலியவற்றை யானிருக்கின்ற விடத்தே தாருங்கோளென்று ஏவல்செய்வார்க்குக் கூறி அவர் கொண்டு வந்தவற்றை நீ அணியென்று இவனை ஏவினாளென்க. (156)

1713. மணியின் மேற்புறம் போர்த்தன்ன மாக்கதிர்
துணிய வீசுந் துளங்கொளி மேனியன்
பணியிற் பல்கலந் தாங்குபு சென்றபின்
அணிசெய் கோதையங் காமினி யோதினாள்.

(இ-ள்.) பளிக்குமணியின்மேலே இளைய கதிரைப் போர்த் தன்னவாகத் தத்தையது பணியாலே தன் பழையவடிவிற்குப் புறத்தே இருடுணியவீசும் ஒளிமேனியையுடையனாய்க் கலங்

1711. தேமொழி விஞ்சையை மாற்றலும்; தேமொழி: காந்தருவ தத்தை. மையல்-மயக்கம். தாரினான்: நந்தட்டன். பொய்யது அன்மையின்-சீவகன் வேற்றுருக்கொண்டிருப்பது பொய்யல்லா மையாலே. கழலான்அடிக்கு-சீவகன்அடியை. இறைஞ்சினான்-காந்தருவ தத்தையை வணங்கினான்.

1712. மதுக்கை மாலை-மதுவைத்தன்னிடத்தேயுடைய மாலை. கச்சுஆர்ந்த-கச்சிலே பொருந்திய. சாந்தம்-சந்தனம். சுரிகை-உடைவாள். கதுப்பு இன்னானம்-கூந்தலுக்கு இனிய புழுகையும். கலம்-ஆபரணங்கள். பதிக்கண்-யானிருக்கின்ற இடத்தே. தம்என-கொண்டு தாருங்களென்று ஏவலாளர்க்குக்கூறி. பாவை: காந்தருவதத்தை; எழுவாய்.

1713. மணி-பளிங்குமணி. மாக்கதிரைப் போர்த்தன்னவாக; மாக்கதிர்-இளையகதிர். துணிய-இருள்துண்டாகும்படி. மேனியன்: நந்தட்டன். பணியின்-காந்தருவ தத்தையின்ஏவலால். கலம்-ஆபரணம்.

களையும் ஒழிந்தவற்றையுந் தாங்கிச் சென்ற பின்பு, அவள் அழகிய ஆகாசகாமினியை ஓதினாளென்க.

பல்கலமெனவே படைக்கலங்களுமடங்கின. பணியினென்றது, இப்பொழுது சீவகன் கொண்டுநிற்கிற நிறமும்வடிவும் அவனைக் காணுமளவும் இவனுக்கு நிற்கவென்றுநிருமித்ததனை. இங்ஙனநிருமித்தது, நந்தட்டனான வடிவுடனே கொண்டுபோய் அரசன் கோயிலில் 'ஆடவர்குறுகா அருங்கடிவரைப்பினுள்ளே' (*நெடுநல்.107*) வைத்தாற் சீவகனறிவதற்கு முன்னே தீங்கு பிறக்குமென்று கருதியும், புறம்பேவிட்டாற் சீவகனென்னும்பெயர் வழங்காமல் அப்பொருடருவதொரு பெயர் ஆண்டு வழங்குகின்றமையின் இவற்கு அறிந்து கோயிலுட் சேறலரிதென்று கருதியுமென்றுணர்க. அஃது, "அந்நாட் டவ்வூரப்பெய ரல்லாப் பெயர் சொன்னான்" (*சீவக.1637*) என்பதனானுணர்க. இதனானே சுதஞ்சணனைநீங்கின பின்பு தன்னைமறைத்தற்கு வடிவும் பெயரும் வேறாகவே நிகழ்த்துகின்றானென்பதூஉம் பெற்றாம். வடிவு மறையாக்கால் [1]இவை மறைத்ததனாற்பயனின்றாம். இவ்விலம்பகங்களிற் சீவகனென்ற பெயர் தேவர்கூற்று. பொருளுரைக்குமிடத்து அப்பெயரேகூறிப் பொருளுரைக்கவேண்டுதலின்வந்தது. [2]அந்நிலத்தார்அப்பெயரறியாரென்றுணர்க. இனி இவ்வாறன்றி அரசர் குலத்திலும் வணிகர் குலத்திலும் பிறந்தவர்கட்குச் சிறிது வடிவொப்பன்றி ஒருவடிவேயென்று மேற்கூறுதல்பொருந்தாது. அதுதேவர்க்குக் கருத்தாயின், ஈண்டன்றிப் பிறாண்டும் [3]இருவர்க்கு மொருவடிவென்றே கூறுவர்; அது கூறாமையானும் இதுவே தேவர்க்குக்கருத்தென்றுணர்க. (157)

1714. சாந்தி னான்மெழு கித்தட மாமலர்
ஆய்ந்த தாமங்க ணாற்றி யகிற்புகை
எந்தி யிட்டிளை யாரொடு நீங்கினாள்
காந்தி வண்டுணுங் கற்பகக் கோதையே.

தாங்குபு-மேனியில்தாங்கி. கோதை: காந்தருவதத்தை. காமினி-கமனஞ் செய்தற்குக்கருவியாகவுள்ளமந்திரத்தை.

(*உரை.*) [1]இவையென்றது தன்நாடு, ஊர், பெயரென்பவற்றை. [2]அந்நிலத்தாரென்றது மத்திமதேயத்தாரை. [3]இருவர்க்கும்-சீவகன், நந்தட்டனென்ற இருவருக்கும்.

1714. தடம்-குளத்திலுள்ள. தாமங்கள்-மாலைகள். நாற்றி-தொங்கவிட்டு. ஏந்தியிட்டு-புகைத்து; (*பி-ம்.*) 'ஏந்துவித்து.' இளையரொடு-

(இ-ள்.) கோதை, அதனையோதி இவன்கிடக்கின்ற இடத்தை மெழுகி நாற்றிப் புகைத்து ஆயத்தோடே போந்தாளென்க.

காந்தி-பசித்து. (158)

1715. தூம மார்ந்த துகிலனைப் பள்ளிமேற்
காமன் றம்பியிற் காளை கிடந்தபின்
ஏம மாபுரத் திட்டதோர் மாதெய்வம்
நாம நல்லொளி நந்தனை யென்பவே.

(இ-ள்.) நந்தட்டன் சாமனைப்போலே அப்பள்ளிமேலே கிடந்தபின்பு ஒரு தெய்வம் அவனைக்கொண்டுபோய் ஏமமாபுரத்தே அரசன்கோயிலுக்குள்ளே இட்டுவைத்ததென்க.

[1]நாமம்-அச்சம்; உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது. [2]அச்சங்கூர்தலாலும் நிருமித்த வடிவாயிற்று. (159)

1716. மின்னும் பூணும் மிளிர்கதி ராரமும்
பொன்னும் பூத்ததோர் கற்பகப் பூமரம்
அன்ன காளை யமர்துயி றேறினான்
மன்னும் வெஞ்சுடர் மாக்க லிவர்ந்ததே.

(இ-ள்.) விளங்கும் பூண்முதலியவற்றைப் பூத்ததொரு கற்பகமரத்தை யொத்த காளை துயிலுணர்ந்தான்; அவ்வளவிலே, ஞாயிறும் உதயகிரியிலே வந்து பரந்ததென்க. (160)

தோழியரோடு. நீங்கினாள்-நந்தட்டன் கிடக்கின்ற இடத்தைவிட்டு நீங்கினாள். காந்தி-பசித்து. கோதை:காந்தருவதத்தை.

1715. தூமன் ஆர்ந்த-அகிற்புகை ஊட்டப்பெற்ற துகிலணை யாகிய பள்ளிமேல். காமன் தம்பியின்-சாமனைப்போல; *சீவக.43, அடிக்.* காளை: நந்தட்டன். ஏமமாபுரம்: தடமித்தனுடைய நகர். நாம நல்லொளி நந்தனை-அச்சந்தரும் நல்ல ஒளியையுடைய நந்தட்டனை. ஒருதெய்வம் நந்தனைஏமமாபுரத்திட்டது.

(உரை.) [1]நாம் என்பது உரிச்சொல். [2]நிருமித்தவடிவு-காந்தருவ தத்தையால்நிருமிக்கப்பட்டதெய்வவடிவு.

1716. மின்னும்-ஒளிவிடுகின்றது. ஆரம்-முத்துமாலை. பொன்-பொன்னாலாகிய ஆபரணம். (*பி-ம்.*) 'கற்பகப்பொன்மரம்.' காளை: நந்தட்டன். நந்தட்டனுக்குக் கற்பகமரம் உவமை. துயில்தேறினான்-தூக்கத்தினின்றும் தெளிவடைந்தான். மன்னும்-நிலைபெற்ற. சுடர்: சூரியன். மாக்கல்-உதயகிரியில். இவர்ந்தது-ஏறிப்பரந்தது.

(வேறு)

1717. செய்யவாய் நெடிய கண்ணாள்
செல்கென விடுக்கப் பட்ட
வெய்யவாட் டடக்கை வீர
னிருத்தலும் விசய னென்பான்
கையவாஞ் சிலையி னானைக்
கண்டுவந் தருகு சேர்ந்தான்
பையவாய்ப் பரந்த வல்குற்
பாவையர்க் கமிர்த மன்னான்.

கையில் அவாவுதற்குக் காரணமான சிலையினானெனவே காமனாம்.

(இ-ள்.) தத்தையாலே போவென்று விடப்பட்ட நந்தட்ட னிருந்த அளவிலே, அமிர்தமன்னானாகிய விசயனென்பான், அவனைக்கண்டு மகிழ்ந்து அருகே சேர்ந்தானென்க. *(161)*

1718. தெய்வமே கமழு மேனித் திருவொளி கலந்த மார்பின்
ஐயநீ யாரை யென்றாற் கவனுரை கொடாது விட்டான்
பையவே பெயர்ந்து போகிப் பனிமலர்க் கோதை மார்பின்
மையலங் களிறு போலு மைத்துனற் கிதனைச் சொன்னான்.

சீவகன்கொண்ட வடிவுகொண்டு நின்றதொரு தெய்வமாதலின், தெய்வமே கமழுமேனியாய் அவற்குத்தோன்றிற்று. வடிவொன்றே யாகவும் தெய்வத்தன்மையைத் தன்னுணர்வுமிகுதியானுணர்தலின், [1]இவற்குச் சிறிது வேறுபாடுமுண் டென்றறிந்து நீயாரையென்றான். யாரை: ஐ, அசை.

1717. கண்ணாள்: காந்தருவதத்தையால். செல்கென-சீவகனிடம் போவாயாக வென்று. விடுக்கப்பட்ட-விடப்பட்ட; *(பி-ம்.)* 'பணிக்கப் பட்ட.' வீரன்: நந்தட்டன்-விசயன்: தடமித்தனுடைய மகன். அவாம்-விரும்புகின்ற. சிலையினானை நந்தட்டனை. உவந்து-மகிழ்ந்து. பாவையர்க்கு-மகளிர்க்கு. அமிர்தமன்னானாகிய விசயனென்பான் சேர்ந்தான்.

1718. தெய்வமே-தெய்வத்தன்மையே. மேனியையும் மார்பினை யுமுடைய ஐய; என்றது நந்தட்டனை; விளி. யாரை-யார்; ஐ, அசை. என்றாற்கு-என்று கேட்ட விசயனுக்கு. அவன்: நந்தட்டன். உரைகொடாது-மறுமொழிபேசாமல். பையவே-மெதுவாக. பெயர்ந்து-மீண்டு. கோதையை யணிந்த மார்பினையுடைய மைத்துனற்கு, களிறுபோலும் மைத்துனற்கு என்க; கோதை-பூமாலை. மைத்துனற்கு: சீவகனுக்கு. விசயன் சொன்னான்.

(உரை.) [1]இவற்கு: நந்தட்டனுக்கு.

(இ-ள்.) மேனியையும் மார்பினையுமுடைய ஐய! நீயாரென்று வினவினாற்கு அவன் மறுமொழி கொடாதேவிட்டான்; அதனாலே அவன்மீண்டுபோய்க் கோதைமார்பினையுடைய மைத்துனனுக்கு இச்செய்தியைக் கூறினானென்க.

[2]வசுந்தரி அவற்குக்கூற, அவன்கண்டசெய்தியை இதனையென்றார். இவ்விடத்திருந்து உரைகொடாதிருந்ததும், அவன் வெறாதபடிகாத்ததும் [3]இவன்மேற்றங்கிய தெய்வமென்றுணர்க. *(162)*

1719. (1) சந்தனக் களியும் பூவுந் தமனியக் குடத்து ணீரும்
கெந்தநா றகிலு முத்துங் கிளரொளி விளக்கு மேந்தி
அந்தில்விற் பயிற்றுந் தானம் வழிபட வாங்குச் சென்றாள்
மந்திர மடந்தை யன்னாள் வசுந்தரி வந்து சொன்னாள்.

1720. (2) ஆரகிற் சேக்கை நீங்கி
வெறுநிலத் தடிக டாமே
நீரிதிற் கிடந்த தென்கொ
லென்றியா னினைந்து போகிச்
சேர்துணை கழறச் சென்றேன்
செல்வியோ டாங்குக் கண்டேன்
போர்பல கடந்த வேலோய்
மாயங்கொல் போற்றி யென்றாள்.

---

[2]வசுந்தரி: தடமித்தனுடைய அரண்மனையில் வேலை செய்பவள்; அவற்கு-விசயனுக்கு. [3]இவன்: நந்தட்டன்.

1719. சந்தனக்களி-சந்தனக்குழம்பு. தமனியம்-பொன். கெந்தம்-வாசனை. அகில்-அகிற்புகை. அந்தில்: அசைநிலை. விற்பயிற்றும் தானம்-விற்றொழில் பயிற்றுகின்ற இடத்தை. மந்திர மடந்தை-மந்திரமாகிய மகள். மடந்தையன்னாளாகிய வசுந்தரி. இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள், வசுந்தரி தனக்குக் கூறியதையும் தான் கண்டதையும் விசயன் சீவகனுக்குக் கூறுவன.

1720. அகிற்சேக்கை-அகிற்புகையூட்டப்பெற்ற படுக்கையை. அடிகள்தாம்: சீவகசாமி. நீரிதின்-நல்லநீர்மையோடே. கழறச்சென்றேன்-கனகமாலையைக் கோபித்தற்குப் போனேன். செல்வியோடு சேர் துணையை ஆங்குக்கண்டேன் என்க; செல்வி: கனகமாலை. துணை: சீவகன். வேலோய் என்றது விசயனை; விளி. மாயம்கொல்-சீவகனார் தன்மை மாயமோ. போற்றி-நீ அந்நிலைமையைப் பாதுகாத்துக் கொள்வாயாக; போற்றி: பரிகாரமுமாம்; *சீவக.264*, ந. என்றாள்-என்று வசுந்தரி கூறினாள்.

1721. (3) கணைகடி கண்ணி சொல்லக்
காணிய யானுஞ் சென்றேன்
மணியிலங் கொண்பொன் வைவாள்
கேடக மருங்கு வைத்த
இணைகடி சீய மன்னா
னிளமையும் வனப்பு மேரும்
துணையமை வடிவுஞ் சொல்லி
னிற்பொறி யொற்றிக் கொண்டேன்.

1722. (4) நீண்டதோ ணெடிய செங்க
ணீலமாய்ச் சுரிந்த குஞ்சிப்
பூண்டதோ ரார மேனிப்
பொன்னுரைத் திட்ட தொக்கும்
காண்டகு காதிற் றாழ்ந்த
குண்டலங் குவளைப் பைந்தார்
ஆண்டகை யழகன் யார்கொ
லறியல னவனை யென்றான்.

இவைநான்கும் ஒருதொடர்.

(1) அந்தில், அசை.

(இ-ள்.) மந்திரமாகிய மடந்தையை ஒப்பாளாகிய வசுந்தரி விற்பயிற்றுந் தானத்தை வழிபடுதற்குக் சந்தனக்குழம்பு முதலிய

1721. கணைகடி கண்ணி-அம்பைக்கடிகின்ற கண்ணையுடைய வசுந்தரி. சொல்ல-அவ்விதம் சொன்னமையால். காணிய-அத்தன் மையைக் காணும்பொருட்டு. மணி-இரத்தினம். பொன்னாலாகிய வாள். வாளையும் கேடகத்தையும். மருங்கு-பக்கத்தில். இணை கடி-தனக்கு ஒப்பாகக்கூறும்பொருளைக்கடிகின்ற; ஒப்பில்லாத என்றவாறு. சீயமன்னானென்றது நந்தட்டனை. வனப்பு-பலஉறுப்பும்திரண்ட வழிப் பெறுவதோர் அழகு. ஏர்-எழுச்சி. துணையமை வடிவு-ஒப்பில்லாத வடிவம்; அமைதல்-இன்மையாதல். சொல்லின்-இன்னதென்று கூறினால். நிற்பொறி- உன்னுடைய உத்தம விலக்கணங்களை. ஒற்றிக் கொண்டான்-தன்னிடத்துப் பொருத்திக்கொண்டான்.

1722. நீலநிறக்குஞ்சி: "நீலமாமணி நிமிர்ந்தியன்றன்ன, கோலங் கொண்ட குறுநெறிக் கூழை" (பெருங். 2. 15:90-91); "இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியும்" (கம்ப. மிதிலைக். 56.) நீலமாய்-நீலமணியின் நிறமாய். சுரிந்தகுஞ்சி-கடைகுழன்ற மயிர்; குறிஞ்சிப்.107-12. கலி.4:2, பொன் உரைத்திட்ட தொக்கு ஆரம்பூண்டதோர் மேனி. காண்தகு-

வற்றையேந்தி அவ்விடத்தே சென்றவள் வந்து எனக்கு ஒரு வார்த்தை கூறினாள்; அவள் கூறினபடி: அடிகடாம் சேக்கையை நீங்கி வெறுநிலத்தே நீர்மையோடே கிடந்தகாரணமென்னென்று நினைத்துப்போய்க் கனகமாலையைக் கோபித்தற்குச் சென்றேன்; சென்றநான் அவளுடனே அவ்விடத்தேகண்டேன்; ஆதலின், வேலோய்! அவர்செய்தி மாயம் போலேயிருந்தது; அந்நிலைமையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளென்று கூறினாள்; அவள் அங்ஙனங் கூறுதலின், யானும் அச்செய்தியைக் காண்டற்குச் சென்றேன்; சென்றுயான்கண்ட ஒப்பில்லாத சீயமன்னான்றன்னுடைய இளமையையும், வகுப்பழகையும். தோற்றப்பொலிவையும், ஒப்பில்லாத வடிவையுங்கூறின், நின் உத்தம இலக்கணத்தையும் யொற்றிக் கொண்டேயிருந்தான்; அங்ஙனமிருந்த தோளையும் கண்ணையும் குஞ்சியையும்கல்லிலேபொன்னுரைத்ததொக்கும்ஆரமேனியையும் குண்டலத்தையுமுடைய அழகன் யார்? அவனை யானறிகின்றிலேனென்றானென்க.

வசுந்தரி, அடிகள்வெறுநிலத்தேகிடந்தாரென்று கழறச் சென்றேனென்றமையானும், விசயன் நிற்பொறியொற்றிக் கொண்டானென்றமையானும், உவமைகூறுதலின்றி [1]இருவரும் இருவர்க்கு மொருவடிவென்றே கூறினார். உவமையாவது சிறிதொத்து இரண்டிற்கும் வேறுபாடுணர்த்துவது; இஃது அஃதன்மையுணர்க. பொறியும் ஒன்றில முழுத்தினால் ஒப்பன்றி யதுவேயாயிருக்குமென்றுணர்க. இவ்வாற்றானும் நிருமித்தமையேகூறிற்றாம். வசுந்தரி [2]மகடூஉ வாதலிற் தெய்வத்தன்மை யுணர்ந்திலள். *(163-6)*

1723. இனத்திடை யேறு போலு மெறுழ்வலி யுரைத்த மாற்றம்
மனத்திடை மகிழ்ந்து கேட்டு மைந்தனந் தட்ட னேயாம்
புனத்திடை மயில னாளாற் பொருளுரை பெற்று வந்தான்
எனத்தவி ராது சென்றாங் கெய்தின னென்ப வன்றே.

அழகுதக்க. குவளைபைந்தார்-செங்கழுநீர்மாலை. தோள் முதலியவற்றையுடைய ஆண்டகையாகிய அழகன்யார்கொல்? அழகனென்றது, நந்தட்டனை. அவனைஅறியலன்என்றான்.

(உரை.) [1]இருவரும்-வசுந்தரி, விசயனென்ற இருவரும். இருவர்க்கும்: சீவகனுக்கும் நந்தட்டனுக்கும். [2]மகடூஉ-பெண்பால்.

1723. இனத்திடை ஏறுபோலும் எறுழ்வலி-பசுக்கூட்டங் களிடையேயுள்ளஏறுபோன்றமிக்கவலியையுடையவிசயன்; இனத்திடை ஏறு: *சீவக. 751, 1475, 1847, 1916.* மாற்றம்-வார்த்தையை. கேட்டு-சீவகன்

'யாம்' என்றேபாடம்; மைந்தன்யாமென்பவெனக் கூட்டுக. பொருளுரை- மந்திரம்.

(இ-ள்.) விசயன்கூறிய கூற்றை இவன்கேட்டு உட்கொண்டு தாங்கண்ட மைந்தனை நாமென்பர்கள்; அதற்குக்காரணம் தத்தை பொருளுரையாலே யான்கொண்ட இவ்வடிவைப்பெற்று நந்தட்டனே வந்தானென்று கருதி மனத்திடை மகிழ்ந்து தங்காதே அப்பொழுதே அவ்விடத்தேசென்றணுகினானென்க.

என்பவெனப் பன்மையாற்கூறிற்று, வசுந்தரிகூற்றையுங் கருதி. அன்றே-அப்பொழுதே. *(167)*

1724. கருமுகிற் பொடித்த வெய்யோன் கடலிடை நடப்ப தேபோல்
திருமுகஞ் சுடர நோக்கிச் சீவகன் சென்று சேர்ந்தான்
தருமனை யரிதிற் கண்ட தனஞ்சயன் போலத் தம்பி
திருமலர்த் தடக்கை கூப்பிச் சேவடி தொழுது வீழ்ந்தான்.

கடலிடைத்தோற்றின இளங்கதிர் கருமுகிலிடத்தே விடாது நடப்பதே போலுமுகம். முகில் குழலிற்கும், வெய்யோன் முகத்திற்கு முவமை; "கடற், றோற்றுஞ் செஞ்சுடர்போலச் சுடர்ந்ததே" *(சீவக.2497)* என்பர்பின்னும்.

(இ-ள்.) சீவகன் தன்முகஞ்சுடர நோக்கிச் சென்றுசேர்ந்தான்; அப்பொழுது தருமனை அரிதாகக்கண்ட விசயனைப்போலே தம்பி தொழுது வீழ்ந்தானென்க. *(168)*

கேட்டுக்கொண்டு. மைந்தன்-இவர்கள் கூறுகின்ற வீரன். மயிலனாள் பொருளுரையால்-காந்தருவதத்தையது மந்திரமொழியால். பெற்று-யான்கொண்ட வேற்றுவடிவைத் தானும் பெற்று. என-என்று கருதி. தவிராது-தங்காமல். ஆங்கு-நந்தட்டனிருக்கும்அவ்விடத்தே. அன்று, ஏ; அசைகளுமாம்.

1724. பொடித்த-தோன்றிய. வெய்யோன்கருமுகிலில் நடப்பதே போலும் முகம் என்க; வெய்யோன்: சூரியன். முகிலில்-மேகத்திடத்தே. சுடர-ஒளிவிட. தருமனை: தருமபுத்திரனை. அரிதின்-அரிதாக. தனஞ்சயன்-அருச்சுனன். பாண்டவர் துவைதவனம் என்ற வனத்தில் தங்கியிருந்த பொழுது இந்திரராசனென்னும் வித்தியாதரனுடைய பகையைக் கடிதற்குத் தனியே சென்ற அருச்சுனன் மீண்டுவருதற்கு ஐந்துவருடம் சென்றனவென்பர். தம்பி: நந்தட்டன். சேவடி-சீவக னுடைய பாதத்தை.

1725. தாமரைத் தடக்கை கூப்பித் தாண்முதற் கிடந்த தம்பி
தாமரைத் தடத்தை யொத்தான் றமையனும் பருதி யொத்தான்
தாமரைக் குணத்தி னானை மும்முறை தழுவிக் கொண்டு
தாமரைச் செங்க ணானுந் தன்னுறு பரிவு தீர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனந்தொழுது கிடந்ததம்பி தாமரைத்தடத்தை யொத்தான்; தமையனும் அவன்முகமுதலியவற்றையலர்த்தலிற் பருதியையொத்தான்; அவ்வழிபாட்டின் பின்பு தாமரையென்னு மெண்ணையுடைய குணத்தினானை அன்பின்மிகுதியால் முக்காற் றழுவிக்கொண்டு பின்பு சீவகனும் தனக்குற்ற வருத்தமெல்லாந் தீர்ந்தானென்க.

என்றது, யான்போந்தபின்பு [1]இருமுதுகுரவருற்றதென் னென்று தனக்குற்றுக்கிடந்தபரிவும் [2]இவன்வாய்க்கேட்டுத் தீர்ந்தா னென்க. (169)

1726. என்னுறு நிலைமை யோரா தெரியுறு தளிரின் வாடிப்
பொன்னுறு மேனி கன்றிப் போயினீர் பொறியி லாதேன்
முன்னுற விதனை யோரேன் மூரிப்பே ரொக்க லெல்லாம்
பின்னுறு பரிவு செய்தேன் பேதையேன் கவல லென்றான்.

எனக்குற்றநிலைமையை ஓராதென்றது [1]தேவன் கொண்டு போந்தநிலைமையயறிந்தும், உண்மையென்றுணராதே யென்றவாறு; "கொண்டுபோமியக்கன்" (*சீவக.1131*) என்று [2]இருடிகூறிய கூற்றைக் கந்துகன்கூறக்கேட்டும் இவர்வருந்துவரென்று இங்ஙனங் கூறினான். பொறியிலாதேனென்றது இருமுதுகுரவரையும் வழி பட்டிருக்கும் நல்வினையில்லாதேனென்றவாறு.

1725. தாள்முதல்-சீவகனுடைய பாதத்திடத்தே. தம்பி: நந்தட்டன். தடம்-தடாகம். தமையன்: சீவகன். பருதி-சூரியன். தாமரைக் குணத்தினானை-தாமரையென்னும் எண்ணைப்போல் அளவுகடந்த நற்குணத்தையுடைய நந்தட்டனை; தாமரையென்னும் எண்; *முருகு.165*, ந. செங்கணான்: சீவகன். தன்னுறு பரிவு-தனக்குற்ற வருத்தத்தை.

(உரை.) [1]இருமுதுகுரவர்: *சிலப்.16:67*; என்றது இங்கே கந்துக் கடனையும், சுநந்தையையும். [2]இவன்: நந்தட்டன்.

1726. என்உறு-எனக்கு உற்ற. ஓராது-உணராமல். தளிரினைப் போல்வாடி. கன்றி-கருகி. பொறி-தாய்தந்தையரோடிருக்கும் நல்வினை. முன்னுற-முன்னதாகவே. ஒக்கல்-சுற்றம். பின்உறுபரிவு-பின்பு முற்ற அநுபவிக்கும்துன்பத்தை. பேதையேன்செய்தேன். கவலல்-நீவருந்தாதே.

(இ-ள்.) பொறியிலாதேன் கட்டியங்காரனாற் சிறைசெய் வித்தும் பிரிவிப்பதொரு தீவினைவந்து முன்னிற்றலாற் குண மாலையது ஒருயிர்க்காகப் பல்லுயிர்க்குந் தீங்குவருகின்றவிதனை ஓரேனாய்ப் பேதையேனாகிய யான் மதனன் மேல் ஏவாமையின், மேனிகன்றிப் போன நீங்களும் ஒக்கலும் எல்லாம் என்னுறு நிலைமையோராதே வாடிப் பின்பு முடிய அனுபவிக்குந்துன்பத்தைச் செய்தேன்; இனி நீ வருந்தாதே கொள்ளென்றானென்க.

இதனையென்றது, [3]களிற்றிடையுதவியதனை. முன்னும், "ஊழ்வினை யென்றுவிட்டான்" *(சீவக.1167)* என்றார். இனி, முன்னுறவென்ற தனை அச்சணந்தியாசாரியர்க்கு நேருகின்ற பொழுதென்னின், அதுபொருந்தாது; என்னை? தான்மேல் வருகின்றதறியானாதலானும், ஆசிரியன் கூற்றாலே ஓர்யாண்டு அவனிருப்பனென்றுணர்ந்து, "இன்னுயி ரவனை யுண்ணு மெல்லைநாள் வந்த தில்லை" (மேற்படி. 1154) என்று தான்கூறினாமையானுமென்பது. *(170)*

1727. ஆக்கமுங் கேடு முற்றீ ரடிகளே யல்லிர் மேலைப்
பூக்குலா மலங்கன் மாலைப் புட்கொடி யாற்கு முண்டே
வீக்குவார் முலையி னார்போல் வெய்துயிர்த் துருகி நைய
நோக்கினீ ரென்னை யென்றா னுதியழற் குட்ட மொப்பான்.

(இ-ள்.) நந்தட்டன், ஆக்கமுங்கேடுமுற்றீர் நீரேயல்லிர்; முன்னுள்ள இராமனுக்குமுண்டு; அவன் இங்ஙனஞ்செய்யாதே கேட்டிற்குத் தம்பியையு முதலியாகக்கொண்டான்; நீர் உடன்பிறந்த மகளிரைப்போலே உதவாதேயிருந்து வருந்தும்படி என்னைப் பார்த்தீ ரென்றானென்க.

நோக்கினீரென்றது, தேர் [1]பண்ணிவந்துகண்டவனை மதனன் மேலே செல்லென்னாதே நில்லென்று நோக்கியதனை. *(171)*

(உரை.) [1]தேவன்-சுதஞ்சணன். [2]கந்துகன் வீட்டிற்கு வந்த ஒரு முனிவன்; *சீவக.1124.* [3]களிற்றிடை உதவியது: குணமாலையைக் கொல்லவந்த அசனிவேக மென்னும் யானையையடக்கி அவளைப் பிழைக்கச்செய்த உதவி.

1727. ஆக்கமும் கேடும்-நன்மையும், தீமையும். அடிகளே யல்லிர்-நீர்மட்டுமல்லீர்; அடிகள் என்றது சீவகனை. மேலை-முன்னம். அலங்கல்-அசைதலையுடைய. மாலையையுடைய புட்கொடியாற்கும்; இராமனுக்கும்; புள்-கருடன். அடி, *1-2:* "தாதை யேவலின் மாதுடன் போகிக், காதலி நீங்கக் கடுந்துய ருழந்தோன், வேத முதல்வற் பயந்தோனென்பது, நீயறிந்திலையோ நெடுமொழி யன்றோ" (*சிலப்.*

1728. குரவரைப் பேண லின்றிக் குறிப்பிகந் தாய பாவம்
தரவந்த பயத்தி னாலித் தாமரைப் பாத நீங்கிப்
பருவருந் துன்ப முற்றேன் பாவியே னென்று சென்னி
திருவடி மிசையின் வைத்துச் சிலம்பநொந் தழுதிட் டானே.

(இ-ள்.) அவன், முற்பிறப்பிற் குரவரைப்பேணலின்றி அவர் கருத்தைக் கடத்தலானுண்டாய பாவந்தருதலான் வந்தபயனாலே, பாவியேன் இப்பாதத்தை நீங்கி மிக்கவருத்தமுற்றேனென்று சென்னிமிசையிலே அடியை வைத்து நொந்து அழுதானென்க. *(172)*

1729. பரிந்தழு கின்ற தம்பி பங்கய மனைய செங்கண்
பொருந்துபு துடைத்து வேண்டா புலம்புதல் காளை யென்று
மருந்தனா ளுறையுங் கோயின் மடுத்துடன் கொண்டு புக்கான்
அருந்ததிக் கற்பி னாளை யடிபணிந் தவனுங் கண்டான்.

(இ-ள்.) காளை! வருந்துதல்வேண்டாவென்றுகூறித் தம்பி கண்ணைத் துடைத்து அமுதனாளிருக்குங் கோயிலிலே வலிதிற் கொண்டுபுக்கான்; அவனும்அவளைவணங்கிக்கண்டானென்க. *(173)*

1730. கொழுநனைக் குறிப்பி னாலே குமரன்யா ரென்று நோக்கக்
கழுமிய கற்பி னாய்நின் மைத்துன னைய னென்ன
எழுமையும் பெறுக வின்ன விளங்கிளைச் சுற்ற மென்றாள்
கொழுமலர்த் தடங்கட் செவ்வாய்க் குவிமுலைக் கொம்ப னாளே.

14:46-9, அடியார்.) முலையினார்போல்-உடன்பிறந்த மகளிரைப்போல. நைய-யான்வருந்தும்படி. என்னைநோக்கினீரென்றான். அழறகுட்டம்-தீத்திரள். ஒப்பான்: நந்தட்டன்; எழுவாய்.

(உரை.) [1]பண்ணி-ஏறுதற்கேற்ப அமைத்து.

1728. குரவரை-ஆசாரியரை. குறிப்பு இகந்து ஆய-ஆசாரியரின் கருத்தைக்கடந்து நடந்தமையால் உண்டாய. தர-தருதலால். பயத்தினால்-தீயபயனாலே. தாமரைப் பாதமென்றது சீவகன் பாதத்தை. பருவரும் துன்பம்-மிக்கதுன்பத்தை; சென்னியைத் திருவடியின் மிசைவைத்து. சிலம்பநொந்து-வாயால் முழங்கக்கூறிவருந்தி; சிலம்ப-முழங்க.

1729. தம்பியின் செங்கண்ணைத்துடைத்து. பொருந்துபு-பொருந்தி. காளை, புலம்புதல் வேண்டாவென்று; காளை என்றது நந்தட்டனை; விளி. என்று-என்று சீவகன்கூறி. மருந்தனாள்-அமுதன்னாளாகிய கனகமாலை. கோயில்-அந்தப்புரத்தில். மடுத்து-வலிதின். அருந்ததிபோலும் கற்பினாள்; கனகமாலை அவனும் கற்பினாளைஅடிபணிந்து கண்டான்; அவன்: நந்தட்டன்.

(இ-ள்.) கொம்பனாள், தன்கணவனைக் குறிப்பினாலே இவன் யாரென்று கேட்ப, கற்பினாய்! ஐயன் நின்மைத்துன னென்றானாக, அவளும் இத்தன்மைத்தான இளங்கிளையாய சுற்றம் எழுபிறப்பும் பெறுவேனாகவென்றாளென்க. (174)

1731. குடவரை யனைய மார்பிற் குங்கும மெழுதிக் கோல
வடவரை வைரச் சாதி வாலொளி கலந்த பைம்பூண்
தடவரை மார்பின் மின்னத் தம்பியோ டமிர்த முண்டான்
படவர வல்கு லாளும் பான்மையால் விருந்து செய்தாள்.

(இ-ள்.) குங்குமமெழுதலாலே அத்தகிரியையொத்த நந்தட்டன்மார்பிலேயணிந்த சாதிவைரத்தின் ஒளிகலந்த பூண் சீவகனது வரைபோலுமார்பிலே மின்னும்படி எதிரேயிருந்து கூடவுண்டான்; அல்குலாளும் விருந்திடுகூற்றாலே விருந்துசெய்தாளென்க. (175)

1732. விருந்தவள் செய்த பின்றைத்
தம்பியுந் தானும் வேறா
இருந்துழி யென்னைக் காணா
துற்றதை யெவன்கொ லென்று

1730. கொழுநனை: சீவகனை. குமரன்: நந்தட்டன். கொம்பனாள் நோக்க. கழுமியகற்பினாய்-நிறைந்த கற்புடையாய்; என்றது கனக மாலையை. ஐயன் நின்மைத்துனன் என்ன; ஐயன்: நந்தட்டன். என்ன-என்று சீவகன்கூற. இன்ன இளங்கிளைச்சுற்றம் எழுமையும் பெறுக வென்றாள்; இன்ன-இத்தன்மையான. இளங்கிளைச் சுற்றம்: "இளங்கிளை யாரூரன்" (தே. சுந்தர. குருகாவூர். 10); "ஏவது மாறா விளங்கிளைமை" (இனியது.4); "நம்பனிளங் கிளைநன்குணராத" (கம்ப. சூளாமணி. 82.) எழுமையும்-எழுபிறப்பும். பெறுக-யான்பெறு வேனாக. கொம்பனாள்: கனகமாலை; எழுவாய்.

1731. குடவரை-அத்தகிரியை. குங்குமமெழுதியமார்பில்; மார்பில்-நந்தட்டனுடைய மார்பில். கோலம்-அழகு. வடவரை-இமய மலை யினது. வைரச்சாதியின் ஒளிகலந்த. பூண்-ஆபரணங்கள். மார்பின்மின்ன-சீவகனது மார்பில் மின்னும்படி; என்றது எதிரேயிருந்து உண்டதனைக் குறிப்பித்தது. தம்பியோடு- நந்தட்டனோடு. அமிர்தம்- உணவு. அல்கு லாளும்: கனகமாலையும். பான்மையால்-விருந்துசெய்யும் பகுதியால்.

1732. அவள்விருந்து செய்தபின்றை; அவள்: கனகமாலை. தம்பி: நந்தட்டன். தானும்: சீவகனும். காணாமையினால் உற்றதை; உற்றதை-தாய்தந்தையர் முதலாயினார் அடைந்த வருத்தம்; ஐ, அசை. எவன் கொல்-யாது; கொல், அசை. என்று-என்றுகேட்டு. பொருந்தினார்:

பொருந்தினார் செய்த தெல்லாம்
புரைவிடுத் துரைமோ வென்னக்
கருங்கழற் செங்கட் பைந்தார்க்
காளையீ துரைக்கின் றானே.

(இ-ள்.) அவள்விருந்து செய்தபின்பு தம்பியும் தானும் தனித்திருந்த விடத்து, என்னைக் காணாமையினாற் குரவர் முதலாயினார் உற்ற வருத்தமென் னென்று அதனை முதற்கேட்டுப் பின்பு தோழன்மார் செய்த கூறுபாடெல்லாம் வேறுபடுத்திச் சொல்லா யென்று சீவகன்கூற, நந்தட்டனும் இதனைக் கூறா நின்றானென்க.

உரைக்கின்றவன், இடுவித்திட்டாளென்றுரைத்தானென, "சொல்லிய" *(சீவக.1747)* என்னுங்கவியோடு முடிக்க. புரை-கூறுபாடு. கருங்கழல்-கொடிய கழல். சீவகன், தான் முன்பு அவர் செய்திகண்டு போந்தபின்பு அவர் செய்தபடி கேட்கின்றான், குண மாலையாரிலம்பகத்தில் நந்தட்டனுடன் தோழன்மார் கூடுதற்கு முன்பு அவர் தம்மிற்கூறியவாறு [1]இவனறியானாதலின், தானும் அவரும் கூடினபின்பு பிறந்தசெய்தி [2]இவன் கூறுகின்றான். இதனால் [3]அதற்கிது வேறுபாடாயிற்று. *(176)*

1733. புண்ணுமிழ் குருதி போர்த்த பொருகளம் போன்று தோன்றி
அண்ணலங் கதிரு மத்த மடைந்துசெவ் வான்கொ ளந்தித்
துண்ணெனக் களத்தி னீங்கித் தொன்னகர்ப் புறத்துத் தொக்கே
எண்ணுமின் செய்வ தென்றான் பதுமுக னெரியும் வேலான்.

(இ-ள்.) கதிரும் அத்தகிரியையடைதலாலே குருதிபோர்த்த களம் போலே தோன்றிச் செக்கர்வான்கொண்ட அந்தியிலே,

---

பதுமுகன் முதலான தோழர்கள். புரைவிடுத்து-கூறுபாடுசெய்து. உரைமோ- சொல்வாய்; மோ; முன்னிலையசை. என்ன-என்று சீவகன் கேட்ப. காளை; நந்தட்டன். ஈது-இதனை.

(உரை.) [1]இவன்: நந்தட்டன். [2]நந்தட்டன். [3] அதற்கு-தாய்தந்தை யருற்றதற்கு. இது-தோழன்மார் செய்தனவாக இவ்விலம்பகத்திற் கூறுவது.

1733. போர்த்த-மறைத்த. களம்-யுத்த பூமி. கதிர்: சூரியன். அத்தம்-அத்தகிரியை. அடைந்து-அடைதலால். போர்க்களத்திற்குச் செவ்வானம் உவமை. அந்தி-மாலைக்காலத்தில். நகர்ப்புறத்துத் தொக்கே-இராசமாபுரத்தின் வெளியிடத்தே ஒன்றுகூடி; ஏ, அசை. செய்வது எண்ணுமினென்றான்; செய்வது-மேற்செய்யும்காரியத்தை. எண்ணுமின்-ஆராய்ந்து கூறுங்கள். வேலானாகிய பதுமுகன். இது முதல்பதினைந்து பாடல்கள்நந்தட்டன்கூற்று.

எல்லாரும் [1]மழையின் மிகுதியாற் சென்ற அளவிலே, பின்பு நின்னைக் காணாமையின், அவ்விடத்து நின்றுநீங்கி நகரிடத்தே குவிந்து யாம் மேற்செய்யுங் காரியத்தை எண்ணுமினென்றான், வேலானாகிய பதுமுகனென்க. (177)

1734. மின்னென மிளிரும் பைம்பூட் புத்திசேன் வெகுண்டு வெய்ய
கன்னவி றோளி னானைக் காண்கலே மாயி னின்னே
மன்னனை வாளி னானே வானகங் காட்டி மூதூர்
தன்னையுஞ் சவட்டிப் போகிச் சாமியைச் சார்து மென்றான்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, புத்திசேனன் வெகுண்டு, தோளினானைக்காணேமாயின் இப்பொழுதே, கட்டியங்காரனைக் கொன்று ஊரையுமழித்துப்போய்ச்சீவகனைச்சேர்வேமென்றானென்க. (178)

1735. சிலையொடு திரண்ட திண்டோட்
டேவமா தத்த னென்பான்
மலையுடை யுருமிற் சீறி
மாற்றல னுயிரை யுண்டல்
இலையுடைக் கண்ணி யீர்க்கிஃ
தெளிதுநங் குருசி லுண்மை
உலைவினோ டின்மை யாராய்ந்
தொறுப்பதே துணிமி னென்றான்.

தேவமாதத்தன், 'உலோகமாபாலன்' (சீவக.395) போற்கொள்க.

(இ-ள்.) உலக்கல்லாலே திரண்டதோளையுடையதேவதத்தன், மலையை யுடைக்கின்ற உருமுப்போலே சீறிப் பகைவனுயிரை யுண்டலாகிய இத்தொழில் உமக்கெளிதாதலின், நங்குருசிலுண்மையும்

(உரை.) [1]சீவகனைச் சுதஞ்சணன் தூக்கிச் சென்றபோது மழைபெய்தமை; சீவக.1157-8.

1734. பூண்-ஆபரணம். புத்திசேன்-புத்திசேனன். கல்நவில்தோளினாளை-கல்லை உவமையாகக் கூறுகின்ற தோளையுடைய சீவகனை. இன்னே-இப்பொழுதே. மன்னனை: கட்டியங்காரனை. வாளினால் வானகம்காட்டி-கொன்று. மூதூர்: இராசமாபுரம். சவட்டி-அழிந்து. சாமியை-சீவகசாமியை. சார்தும்-தேடி அடைவோம்.

1735. சிலையொடு-உருண்டைக் கல்லால்; சிலை-வில்லுமாம். தோளையுடைய தேவதத்தன்; இவன் விசயதத்தன் என்பவனுடைய மகன்; சீவகன் தோழருள் ஒருவன். மலையையுடைக்கின்ற உருமைப் போல்; உரும்-இடி. மாற்றலன்: கட்டியங்காரனுடைய. உண்டல் இஃது-உண்ணுதலாகிய இத்தொழில். இலையையுடைய கண்ணியீர்க்கென்றது பதுமுகன் முதலான தோழரை; கண்ணி-மாலை. எளிது-எளியகாரியமாதலால். குருசில் உண்மையையும் இன்மை யையும் உலைவினோடு

இன்மையும் வருத்தத்தோடே நின்று ஆராய்ந்து பின் பகையைக் கோறலைத் துணிமினென்றானென்க.

[1]அவன் சிறையாயிருக்கின், [2]இஃது ஆகாதென்றான். *(179)*

1736. பவ்வத்துப் பிறந்த வெய்ய பருதிபோற் றிறலி னாற்குத்
தெவ்வரைக் கிழங்கி னோடுந் தின்றுநீ சொன்ன வாறே
எவ்வத்தைத் தணித்து மென்றான் சீதத்த னென்ன லோடும்
மவ்வல மணந்த தண்டார்ப் பதுமுக னிதனைச் சொன்னான்.

பருதி இருளை அகற்றுமாறுபோலே தன்னைச் சூழ்ந்த பகையை நீக்குதற்குரியனாதலின், அவற்குத் தீங்குவாராதென்றான். திறலினாற்கு: கு, பகைப்பொருட்கண்வந்த நான்காமுருபு. [1]மக்கள் நூற்றுவரையும் சேரக்கோறற்குக் கிழங்கினோடுமென்றான்.

(இ-ள்.) சீதத்தன், புத்திசேனன் கூறியவாறே திறலினாற்குப் பகைவரைக் கொன்று எவ்வத்தைத் தீர்ப்பேமென்றான்; என்ற அளவிலே பதுமுகன் இதனைக் கூறினானென்க.

அம், அசை. *(180)*

1737. நம்பிநந் தட்டன் கேட்க நங்கட்குக் குரவ ருள்ளார்
தம்பரி வகற்றி யோம்பி நீர்க்கடன் மரபு தாங்கிக்
கம்பஞ்செய் பரிவு நீங்கிக் கற்பிப்பார்க் குவர்த்துச் சொல்லார்
இம்பரிவ் வுலக மொப்பாய்க் கென்னையா னுரைப்ப தென்றான்.

ஆராய்ந்து; குருசில்: சீவகன்-உண்மை-உயிரோடுள்ளமை. உலைவினோடு-வருத்தத்தோடு. ஒறுப்பதே-பின் கட்டியங்காரனைத் தண்டிப்பதே.

(உரை.) [1]அவன்: சீவகன். [2]இஃது: கட்டியங்காரனைக் கொல்லுதல்.

1736. பவ்வம்-கடல். பருதி-சூரியன். திறலினாற்கு: சீவகனுக்கு. தெவ்வரை-பகையான கட்டியங்காரன் முதலியவரை. பகைவரை மீண்டும் தோன்றாதவாறு மக்களோடும் அழித்தல்தோன்ற, 'கிழங்கி னோடுந் தின்று' என்றான். நீ, யென்றது. புத்திசேனனை. எவ்வத்தை-சீவகனுக்குற்ற துன்பத்தை. தணித்தும்-தீர்ப்போம். சீதத்தன்தணித்து மென்றான். என்னலோடும்-என்று சீதத்தன் கூறியவளவிலே. மவ்வல் அம் மணந்த-முல்லை மலர்கலந்த; அம், அசை.

(உரை.) [1]கட்டியங்காரன் மக்கள் நூற்றுவர் காளாங்காரகன் முதலியோர்.

1737. நம்பியாகிய நந்தட்டன்; விளி. கேட்க-கேட்பாயாக. குரவராயுள்ளார்தம் பரிவகற்றி; குரவர்: கந்துகன், சுநந்தை என்பவர்.

(இ-ள்.) தம்மைக்கற்பித்தற்குரியார்க்குத் தாம் உவர்த்துச் சொல்லார்; ஆதலான், இவ்விடத்து இவ்வுலகொழுக்கந் தன்னை யொக்குநினக்கு இனிய யான்கூறுவதெவன்? ஆயினும்கூறுகின்றேன்; நந்தட்டன்! இதனைக் கேட்பாயாக; இந்நடுக்கஞ் செய்கின்ற வருத்தத்தினின்றும் நீ நீங்கி நமக்குக் குரவராயுள்ளார் வருத்தத்தையு நீக்கி அவரிருக்குமளவும் அவரைப்பேணி அவரிறந்தால் நீர்க் கடனாகிய முறைமையைச் செய்வாயாகவென்று கூறினானென்க.

நீர்க்கடன்-[1]உதகக்கிரியை. எவன், என்னெனநின்றது; ஐ, அசை. (181)

1738. ஓம்படை சாற்றற் பால துள்ளவர்க் காகு மன்றே
ஆம்புடை யென்க ணில்லை யங்கையென் கண்க ளாகத்
தேம்படு தாரி னீர்க்குஞ் செல்வற்குஞ் செய்வ செய்தேன்
காம்படு காட்டுத் தீயிற் கனன்றுட னெழுக வென்றேன்.

(இ-ள்.) உயிருடனே யிருப்பார்க்கன்றே இவரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளென்றுகூறுவது; உயிர்வாழும்பக்கம் என்னிடத்தில்லை; ஆதலின், இது கூறவேண்டா; என்கண்கள் கையாக அவற்றினீராலே நுமக்கும் செல்வனுக்குஞ் செய்யும் நீர்க்கடன் மரபெல்லாம் செய்து விட்டேன்; இனிக் காட்டுத் தீப்போலே சேரவெழுகவென்றே னென்றானென்க.

அழுதது, [1]இழவென்னுமெய்ப்பாடு. 'தாரினீர்க்கு' எனவே சுற்றமெல்லாமடங்கும். (182)

பரிவு-வருத்தம். ஓம்பி-அவரைப் பாதுகாத்து. நீர்க்கடனாகிய மரபு: மரபு-முறைமை-தாங்கு-செய்வாயாக. இக்கம்பம்-இந்நடுக்கத்தை. பரிவுநீங்கித் தாங்கு. இம்பர்-இவ்விடத்து. யான் உரைப்பது என் என்றான்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'பலிகன்மம்'.

1738. உள்ளவர்க்கன்றே ஓம்படைசாற்றற்பாலதாகும்; உள்ள வர்க்கு-உயிரோடிருப்பவர்க்கு; ஓம்படை-பாதுகாப்பு. ஆம்புடை-உயிருடனிருக்கும்பக்கம். என்கண்-என்னிடத்து; என் என்றது நந்தட்டனை. என் கண்கள் கையாக; "நெகிழ்ந்த நீரிற் கண்கை யாக.........ஒருயிர்க் கணவற்கு நீருகுப் பனள்போல்" (பெருங்.3. 24:180-83.) தாரினீர்க்கும் என்றது பதுமுகன்முதலியோரை. செல்வற்கும்: சீவகனுக்கும். செய்வ-செய்யக் கடவாதாகிய நீர்க்கடனை; என்றது கண்ணீரை. காம்பு அடு-மூங்கிலை அழிக்கின்ற. கனன்று-கோபித்து.

(உரை.) [1]'இழவென்பது, தந்தையுந்தாயுமுதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையுமிழத்தல்'(தொல்.மெய்ப்.5,பேர்.)

1739. கோட்டிளங் குழவித் திங்க
ளிரண்டன்ன வெயிற்றுக் கோளே
வேட்டவோர் சிங்கஞ் சூழ்ந்த
வேங்கையி னினத்தின் வெய்ய
வாட்படை யெழுந்து வாழ்க
சீவக னென்னு மாங்கட்
பாட்டினை யொருவ னெங்கள்
பரிவறப் பாடி னானே.

கோடு-வளைவு.

(இ-ள்.) முன்பு சிங்கத்தைச்சூழ்ந்த புலித்திரள்போலே வெய்யவாகிய நமது வாட்படை அச்சிங்கத்தின் ஏதந்தீர்த்தற்கு யான் அங்ஙனங்கூறக் கேட்டு எழுந்திருந்தது சீவகன் வாழ்கவென்ற அளவிலே, எங்கள்வருத்தந்தீர ஒருத்தன்பாட்டினைப்பாடினானென்க.

நீயும் யாங்களும் சிங்கமும் புரியும்போலிருப்போமென்றான். (183)

1740. வருவர்நங் கேள்வ ரின்னே வாணுதற் பசலை தீர
உருகிநைந் துடன்று முன்கை வளையுக மெலிய வேண்டா
அருவிமும் மதத்த யானை யதிர்ந்துழிக் காரென் றெண்ணித்
தெரிவில பேதை முல்லை பூத்தன தெளியி தென்றான்.

(இ-ள்.) யானை மதத்தவாய் அதிர்ந்துழி அவற்றைக்காரென் றெண்ணி ஆராயாதே முல்லை பூத்தன; இதனைப் பருவமன்றென்று தெளிநீ; இன்னே மெலியவேண்டா; யான் அவரிடத்தேசென்றார் குறித்தபருவத்தே நீட்டித் தாராயின் மெலியவுமமையும்; யான் சென்ற பொழுதே நின்பசலைதீரக் கேள்வர் வருவாரென்று பாடினா னென்க.

1739. கோடுஇளங்குழவித்திங்கள்-நுனியையுடைய இளைய பிறைச்சந்திரன். இரண்டன-இரண்டைப்போன்ற. எயிற்றுக் கோளே வேட்ட-பற்களால் கொலை செய்தலையே விரும்பிய. சிங்கத்தைச் சூழ்ந்த வேங்கையின் இனம்; வேங்கை-புலி. தோழருக்குப் புலிக் குழாம்: *சீவக.1748, 1750.* படை-நமது சேனை. சீவகன் வாழ்கவென்னு மாங்கண்; என்னுமாங்கண்-என்றுகூறுமளவிலே. தலைவனைவாழ்த்திப் போர்தொடங்குதல்: *சீவக.778,* அடிக். பரிவு அற-வருத்தம் கெட. ஒருவன் பாட்டினைப் பாடினான்.

1740. கேள்வர்-கணவர். இன்னே-இப்பொழுதே. பசலைதீர-பசப்புநீங்க. உடன்று-கோபித்து. முன்கைவளை-சூடகம். உக-சிந்தும்படி. அருவிபோன்ற மதத்தையுடைய. அதிர்ந்துழி-முழங்கினவிடத்து. கார்-

இது, பருவமன்றென்று தலைவியையாற்றுவித்துத் தூதுசெல்கின்ற பாணன் கூற்று; "நிலம்பெயர்ந் துறைதல் வரைநிலையுரைத்தல், கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய" (*தொல். கற்பு.* 28) என்னும் *கற்பியற் சூத்திரத்தா*னும், "அரக்கத்தன்ன...... தேரே" என்னும் (14) *அகப்பாட்டில்*, "யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன், செவ்வழி நல்லியாழிசையினென் பையெனக், கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத், தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே" என்பதனானுங் கொள்க. எனவே சீவகன் இப்பொழுதுவாரானென்பதூஉம், யாம் சென்றுபின்புகொண்டுவருவேமென்பதூஉம், இதற்குக்கருத்தென்று தேறிப் போர்த்தொழில் தவிர்தல் பயனாம். இனி, என்றாளென்று பாடமோதித் தோழி ஆற்றுவித்தாளென்றல் ஈண்டைக்குப் பொருந்தாது. இன்னேவருவரெனக் கூட்டி இப்பொழுதே வருவரென்றால், [1]இவனும் இப்பொழுதே வருவனென்பது கருத்தாமாதலிற் பொருந்தாது. *(184)*

1741. பாட்டினைக் கேட்ட லோடும் பழம்பகை நட்பு மாமே
ஓட்டியுங் கோறு மன்றே நம்பிதா னுண்மை பெற்றால்
நாட்டிடம் பரந்து போகி நாடுது நாங்க ளென்னா
ஈட்டமும் வேறு மாகி யிலைப்புரை கிளைத்திட் டேமே.

ஆமே: ஏகாரம், எதிர்மறை.

(இ-ள்.) பாட்டினைக் கேட்ட அளவிலே, அதன் பொருளைக் கருதிச் சீவகன் பிழைத்தபடியையறிந்தாற் பின்பு சிலநாள் கழித்தும்

கார்காலம். தெரிவில-அறியாதனவாய். பேதைமுல்லை: *குறுந்.*66, ஒப்பு: "பேதைப்பித்திகத்து" (*குறுந்.94:1.*) இதுதெளி-இது கார்ப்பருவ மன்று என்பதைத் தெளிவாயாக. என்றான்-என்று பாடினான்.

(உரை.) [1]இவனும்-சீவகனும்.

1741. பகையென்றது கட்டியங்காரனை. நட்பும் ஆமே-பின்பு நட்பாதலும் உண்டோ; இல்லையென்றவாறு; ஏ, எதிர்மறை. நம்பி: சீவகன். உண்மை-உயிரோடு இருக்கும் தன்மையை. பெற்றால்-நாம் அறிந்தால். ஓட்டியும்-சிலநாள் கழித்த பின்பாயினும். கோறும்-கொல்வேம். பரந்துபோகி-நான்கு பக்கமும் பரவிச்சென்று. நாடுதும் என்னா-தேடுவோமென்று கருதி. ஈட்டமும்-கூட்டமாயும். வேறும்-தனித்தும். இலைப்புரைகிளைத்தல்: "இலைப்புரைகிளைத்து" (*காஞ்சிப். வாணீசப்.* 34, *திருக்கண்.* 106; *தணிகை. நாரதன்.*10.)

(உரை.) [1]*பழமொழி*, 97.

அவனைக் கொல்வே மன்றோ! அஃதென்னெனில், ''பழம்பகை நட் பாதலில்'' என்னும் பழமொழியு முளதன்றே; இனி யாம் பரந்து போய் நாட்டிடமெல்லாம் நாடுதுமென்றுகருதித் தனித்தும் திரண்டும் எவ்விடமுந்தேடினோமென்றானென்க.

நாடு-[2]நானிலத்திற்கும் பொதுப்பெயர். 'இலைப்புரைகிளைத்தல்' ஒருபழமொழி. *(185)*

1742. (1) மணிபொதி துகிலிற் றோன்று
மஞ்சுசூழ் வரைக ணாடி
அணிநகர் யான்சென் றெய்தி
மாலைதன் மனையைச் சேர்ந்தேன்
துணைமலர்க் காந்த ளூழ்த்துச்
சொரிவபோற் றோன்றி முன்கை
அணிவளை நலத்தோ டேக
வங்ஙன மிருந்து நைவாள்.

1743. (2) என்னைக்கண் டடிசி லாக்க
வையர்க்கென் றவல நீங்கப்
பொன்னைக்கண் டனைய சாய
லவர்புரிந் தடிசி லேந்தத்
துன்னிநோ யுற்ற மஞ்ஞைத்
தோற்றம்போ லிருந்த நங்கை
பின்னைநாட் குவளை நீர்வீழ்
பெற்றிய கண்ண ளாகி.

---

[2]பாலையொழிந்த நான்கு நிலங்கள்.

1742. மணிபொதி துகிலின்-நீலமணியை மூடிய ஆடையைப் போல. மலைக்கு மணியும் வெண்மேகத்துக்கு ஆடையும் உவமைகள். வரைகளை நாடி; நாடி-ஆராய்ந்து. நகர்: இராசமாபுரம். மாலை-குணமாலையினுடைய. ஊழ்த்து-பதனழிந்து வளைக்குக் காந்தள்மலர்: "வளையுடைந் தன்ன வள்ளிதழ்க் காந்தள்" *(மலைபடு. 519)*; "கோடல் வீயுகு பவைபோ, லிலங்கோ ரெல்வளை", "ஊழுறு கோடல்போ லெல்வளையுகுபவால்", "ஊழுற்ற கோடல்வீ, இதழ்சோருங் குலைபோல விறைநீவு வளையாட்கு" *(கலி.7:15-6, 48:11, 121: 13-4)*; "உடைவளை கடுப்ப மலர்ந்த காந்தாள்" *(புறநா.90:1.)*

1743. அவலம் நீங்கும்படி ஐயர்க்கு அடிசிலாக்க என்று; அவலம்-தனக்குற்ற வருத்தம். ஐயர்க்கு: நந்தட்டனுக்கு. அடிசில் ஆக்க-உணவு சமைக்க. என்று=என்ன-என்று குணமாலை கூற. சாயலவர்: தோழியர். அடிசில் புரிந்து-உணவைச்சமைத்து. ஏந்த-ஏந்திநின்ற அளவிலே.

1744. *(3)* அடிகளை யின்றி நீரே யுண்ணவும் வல்லீ ரானீர்
கடியிர்நீ ரைய னீரே யெனக்கசிந் துருகிக் காய்பொற்
கொடிதுக ளார்ந்த வண்ணங் குழைந்துமா நிலத்து வீழ்ந்த
பெடைமயிற் சாய லாடன் பேதுகண் டாங்கு மீண்டேன்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) யான்சென்று வரைகளைநாடி நகரையெய்திக் குணமாலை மனையைச் சேர்ந்தேன்; அப்பொழுது காந்தட்பூப் பழகி உதிர்வனபோலே தோன்றி வளை நலத்தோடே ஏகவிருந்து அங்ஙனனைநைகின்றவள் என்னைக் கண்டு எனது அவலநீங்கும்படி ஐயர்க்கு அடிசிலாக்குகவென, அவருமாக்கி அடிசிலை ஏந்தினாராக, நோயுற்ற மயில் போலிருந்த நங்கையணுகிச் செவ்வியழிந்த குவளை நீர் வீழ்ந்தன்மையையுடைய கண்ணளாய், ஐயரே! அடிகளையின்றி நீரே யுண்ணவும் வல்லீராயினீர்; நீர்கொடியீரென்று கசிந்துருகிப் பொற்கொடி துகளார்ந் தாற்போலே நிலத்தேவிழுந்த சாயலாடன் வருத்தங்கண்டு அவ்விடத்தினின்றும் மீண்டேனென்றா னென்க.

[1]ஆக்குக, விகாரம். [2]என்று-என்ன. பொன்-திரு. பின்னை: ஐ, அசை. பின்னாள்-மற்றைநாள். [3]பெடைமயிலென்றார், பொலி வழிதலின். *(186-8)*

1745. செல்வனை யின்று நாடிச்
சேவடி தொழுத லொன்றோ
அல்லதிவ் வுடம்பு நீங்க
வேற்றுல கடைத லொன்றோ

துன்னி-என்னை அணுகி. நங்கை: குணமாலை. பின்னைநாள்குவளை-மற்றையநாளது குவளைமலரினின்றும்; வாடியமல ரென்றவாறு. பெற்றிய-தன்மையையுடைய.

1744. அடிகளையின்றி-சீவகசாமி உடனில்லாமல். நீரே-தனியாக வுள்ளநீரே; என்றது நந்தட்டனை; ஆனீர்-ஆயினீர். நீர் கடியிர்; கடியிர்-கொடியீர். ஐயனீரே- ஐயரே; நந்தட்டனை; விளி. என-என்று கூறி. பொற்கொடி துகளை ஆர்ந்தவண்ணம். சாயலாள்: குணமாலை. குணமாலைக்குப் பொற்கொடி உவமை. போது-வருத்தத்தை. ஆங்கு-அவ்விடத்தினின்றும்.

(உரை.) [1]ஆக்குகவென்பது ஆக்க என்றாயிற்று. [2]*சீவக.1743. சீவக.1744.*

1745. செல்வனை: *சீவகனை.* வேற்றுலகு-சுவர்க்கம். ஒன்றோ-ஒருகாரியம்; ஓ, அசை. ஒன்றென்பதன்விசேடப்பிரயோகம்: *சீவக.1682,*

எல்லையிவ் விரண்டி னொன்றை
யிப்பகன் முடிப்ப லென்னா
மல்லிகைக் கோதை யைம்பான்
மலைமகண் மனையைச் சேர்ந்தேன்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமீண்டும், செல்வனைக்கண்டு வணங்குதல் ஒருகாரியம்; அது கூடாதாயின், இறத்தலொருகாரியம்; இவ்விரண்டி னொன்றை இன்றைப்பகற்பொழுதி னெல்லையின் முடிப்பே னென்று கருதித் தத்தைமனையைச் சேர்ந்தேனென்க. *(189)*

1746. மணியொலி வீணை பண்ணி மாண்டகோ றடவ மாதர்
அணிமுலைத் தடத்தி னொற்றி வெப்பராற் றட்ப மாற்றிப்
பிணைமலர்க் கோதை கீதம் பாடயான் பெரிதும் பேதுற்
றிணைமலர்க் கண்ணிக் கொவ்வா விளிவரு கிளவி சொன்னேன்.

(இ-ள்.) கோதையையுடைய அம்மாதர், அழகிய ஓசையை யுடைய யாழைப்பண்ணி அதனரம்பைத் தடவுதற்கு முலைத் தடத்தே சேர்த்தி அதன் வெப்பத்தாலே அதன் குளிர்ச்சியை மாற்றிப் பாட, யான் பித்தேறி அவளுக்குப் பொருந்தாத கிளவியைக் கூறினே னென்றானென்க.

இளிவருகிளவி, "பொறிகுலாய்" *(சீவக.1706)* என்னுங்கவி. *(190)*

1747. சொல்லிய வென்னை நோக்கித்
துளங்கனும் மடிகள் பாதம்
புல்லயான் புணர்ப்ப லென்று
பொழுதுபோய்ப் பட்ட பின்றை

அடிக். இவ்விரண்டினொன்றை இப்பகல் எல்லையின் முடிப்பல்; என்னா-என்றுகூறி. கோதை-மாலையை யணிந்த. மலைமகள்: காந்தருவதத்தை; *சீவக.1696, 1751.*

1746. பண்ணி-சுருதியமைத்து. மாண்டகோல்-மாட்சிமைப் பட்ட நரம்பை. தடவ-தடவுதற்கு. வீணையைப் பண்ணிக் கோலைத் தடவ. மாதர்: காதலையுடைய. வெப்பரால்-வெம்மையால். வெப்பர்-வெம்மை; "புத்தகற் கொண்ட புலிக்கண் வெப்பர்" *(புறநா.269: 4.)* தட்பம்-அவ்வீணை நரம்பின் குளிர்ச்சியை. மாற்றி-கெடுத்து. அடி,1-2: "தண்மையிற் றிரிந்த வின்குரற் றீந்தொடை, கொம்மை வருமுலை வெம்மையிற் றடைஇக். கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்ப" *(நெடுநல்.68-70.)* கோதை: காந்தருவதத்தை; பேதுற்று-மயக்க மடைந்து. கண்ணிக்கு: காந்தருவதத்தைக்கு. ஒவ்வா-பொருந்தாத. இனி

எல்லிருள் விஞ்சை யோதி
யிவ்வழி யிடுவித் திட்டாள்
சொல்லுமி னடிக ணீரும்
போந்தவா றெனக்கு மென்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கூறிய என்னைநோக்கி வருந்தாதேகொள்; நும்மடிகள் பாதத்தை நீ சேரும்படி யான்கூட்டுவேனென்றுகூறி ஞாயிறு பட்ட பின்பு விஞ்சையையோதி விடியற்காலத்திருளிலே இவ்விடத்தே இடுவித்தானென்று உரைத்தான்; அங்ஙனமுரைத்த பின்பு, அடிகளே! நீரும் போந்தவாறு எனக்குக் கூறுமினென்றானென்க.

காளையீதுரைக்கின்றவன் (*சீவக.1732*) இடுவித்திட்டாளென்றுரைத்தானெனக்கூட்டுக. *(191)*

1748. (1) தாதையா ருவப்பச் செய்வான்
றாழ்கச்சிற் பிணிப்புண் டைய
போதரா நின்ற போழ்திற்
போர்ப்புலிக் குழாத்திற் சீறிக்
காதனஞ் சுற்ற மெல்லாங்
கையிலங் கெஃக மேந்திச்
சாதலே புரிந்து தோன்றுந்
தன்மையந் நகரிற் கண்டேன்.

(இ-ள்.) ஐயனே! தாதையர் மனமகிழ அவரேவல் செய்தற்காக விடா மற்றங்குவதொரு கச்சிட்டுப்பிணித்தாற்போல அவர்

வருகிளவி-இழிந்த சொல்லை; 'இளிவரலென்பது இழிபு' (*தொல். மெய்ப்.3, பேர்.*)

1747. சொல்லிய-இளிவருகிளவியைக்கூறிய. துளங்கல்-வருந்தாதே. அடிகள்பாதம்-சீவகனது அடிமை. புல்ல-நீசேரும்படி. புணர்ப்பல் என்று-கூட்டுவே னென்றுகூறி. விஞ்சையை ஓதி எல்லிருளில் இவ்வழி இடுவித்திட்டாள். விஞ்சையை-மதிமுகமென்னும்மந்திரத்தை; எல்இருள்-விடியற்காலத்திருளில். எல்லிருள்விடுத்தல்: "எல்லிருள் விடுப்ப வெழுந்தனன்போகி" (*பெருங்.3.25:165.*) அடிகள்: விளி. எனக்கும் போந்தவாறு சொல்லுமின் என்றான்.

1748. தாதையார்: கந்துகடன். செய்வான்-செய்வதற்காக. தாழ் கச்சின்-தங்குகின்ற கச்சால். ஐய; என்றது, நந்தட்டனை; விளி. எஃகம்-வேல். சாதலே புரிந்து-இறத்தற்குத் துணிந்து. சுற்றமெல்லாம் சீறித்

சொல்லாற் பிணிப்புண்டு போதுகின்ற காலத்தே, நம் சுற்ற மெல்லாம் எஃகமேந்திப் புலிக்குழாம்போலே சீறிச் சாதற் கொருப்பட்டுத்தோன்றுமியல்பை அந்நகரிற்கண்டேனென்க.

கச்சின்: இன், உவமப்பொரு.

1749. (2) கண்டபி னின்னைக் காண்பேன்
கருவரை யுலம்பிப் பல்கால்
விண்டுவு முடைய வாலின்
வெடித்துராய் வெகுண்டு நோக்கா
எண்டிசை யோரு மெள்கக்
குஞ்சர மிரியப் பாயும்
ஒண்டிறற் சிங்க மன்ன
கதழொளி யுடற்சி கண்டேன்.

கருவரையிற் சிகரமுமஞ்சியுடையும்படி வாலினாலே பல் காலும் வீசி வெகுண்டு பரந்துநோக்கி எண்டிசையோரும் அச்சங் கூரும்படி குஞ்சரத்தைக் கெடப்பாயும் சிங்கமென்க; "பழிவந்து மூடுமென்[1]றெள்குதும்" (*சிற்.92*) என்றாற்போல; அஃகவும்பாடம். கதழொளி- மிக்கவொளி.

(இ-ள்.) அவரைக்கண்ட பின்பு நின்னைக்காண்கின்ற யான் சிங்கமன்ன நின்னுடற்சியைக் கண்டேனென்றானென்க.

முன்பு [2]அவன் சிங்கத்தையின்றி எழுந்தேமென்றதற்கு [3]நீ அப்புலித்திரளுக்குச்சிங்கமென்றானென்க. விண்டு, விகாரம்.

1750. (3) சினந்தலை பெருக்கித் தீக்கோ
ளுறுப்பினைச் சுருக்கித் தீப்போல்
அனன்றுநில் லாத கண்ணா
னிறுத்தின செவியிற் றாகி

தோன்றும் தன்மையை. சுற்றத்திற்குப் புலிக்குழாம்; *சீவக.1144.* அந்நகரில்- இராசமாபுரத்தில். இதுமுதல் பதினொருபாடல்கள்சீவகன் கூற்று.

1749. கண்டபின்-கோபித்தெழுந்த நம் உறவினரைப் பார்த்த பின்பு. காண்பேன்-காண்கின்றயான். உலம்பி-முழங்கி. விண்டு-உச்சி. வெடித்து-வீசி. உராய் நோக்கா-பரந்து நோக்கி. எள்க-பயம்படும்படி. குஞ்சரம்-யானையை. இரிய-கெட. கதழ்தல்-மிகுதல். உடற்சி-மாறு பாட்டை. நந்தட்டனுக்குச்சிங்கம்உவமை.

(உரை.) [1]'எள்குதும்-கூசுதும்' (*சிற்.92*, பேர்.). [2]அவன்-நந்தட்டன். [3]நீயென்றது நந்தட்டனை.

முனம்புக வடக்கிப் பின்போந்
திருந்துபாய் வான மைந்த
இனந்தலைப் புலியோ டொக்குந்
தோழர்நின் னிடத்திற் கண்டேன்.

(இ-ள்.) அதன்பின் சினத்தை இடத்தேபெருக்கித் தீக்கோட் பாட்டையுடைய உறுப்புக்களைச்சுருக்கி அழன்று சுழல்கின்ற கண்ணோடே நேரநிறுத்தின செவியிற்றாய் உடம்பினைக்குறைத்துப் பின் போந்திருந்துமுன்னே செல்லப் பாய்தற்கிருந்த திரட்சியை யிடத்தேயுடைய புலியோடொக்குந்தோழரை நின்னிடத்தே கண்டேனென்றானென்க.

1751. (4) கூடநீர் நின்ற பெற்றி கண்டிப்பா னோக்கு வேற்கோர்
கேடகம் வாளொ டேந்திக் கெடுகவிந் நகர மென்னா
மாடத்தி னுச்சி நின்ற மலைமக டன்மை கண்டே
ஆடவர்க் குழுவை யொப்பா யஞ்சினே னதன்க ணென்றான்.

(இ-ள்.) நீர் அங்ஙனம் சேரநின்றதன்மைகண்டு தாதையார் கருத்தன்மையின், நும்மையேவாதே இப்பக்கத்தைப்பார்ப்பேன் பொருட்டுக் கெடுக இந்நகரென்று ஏந்திநின்ற தத்தைதன்மைகண்டு, புலியொப்பாய்! அந்நிலையிலே அஞ்சினேனென்றானென்க.

"தாதை" *(சீவக.1748)* முதல், இதனளவும் ஒருதொடர். *(192-5)*

1750. சினம்-கோபத்தை. தலைப்பெருக்கி-இடத்தே பெருகச் செய்து. தீக்கோள் உறுப்பினை-கொல்லுதலாகிய தீய கோட்பாட்டினை யுடைய அங்கங்களை. அனன்று-கோபித்து. நில்லாத கண்ணால்-ஒரு நிலையில் நில்லாத சுழல்கின்ற கண்களுடனே. செவியிற்றாகி-காதை யுடையதாகி. அடக்கி முனம்புகப் பாய்வானமைந்த-உடலைச் சுருக்கி முன்னே செல்லப்பாய்தற்கு அமைந்த. இனந்தலை-இனத்தினிடத்தே யுள்ள. தோழரைக் கண்டேன். தோழர்க்குப் புலிக்குழாம்: *சீவக.1739,* அடிக்.

1751. கூட-சேர. நீர் என்றது நந்தட்டனை உள்ளிட்ட தோழரை. இப்பால்-இப்பக்கத்தை. நோக்குவேற்கு-பார்ப்பேனாகிய என்பொருட்டு. என்னா-என்றுகூறி. மலைமகள்: காந்தருவதத்தை; *சீவக.1745,*அடிக். ஆடவர்க்கு-வீரர்க்கு. உழுவை-புலி. உழுவை ஒப்பாயென்றது, நந் தட்டனை; விளி. அதன்கண் அஞ்சினேன் என்றான்; அதன்கண்-அந் நிலையிலே.

(மேற்.) அடி, *1:* தொல். வினை. 6, ந; இ-வி. பத.11

1752. பெண்ணிடர் விடுப்ப வாழ்விற் சாதலே பெரிது நன்றென்
றெண்ணினே னமர்கள் வீயு மியல்பினா னெருங்கப் பட்டுக்
கண்ணிநா னியக்கன் றன்னைச் சிந்தித்தேன் கடவுள் வாழ்த்தி
அண்ணல்வந் தழுங்கத் தோன்றி யாங்கென்னைக் கொண்டு போந்தான்.

(இ-ள்.) தன்மனையாள் தன் இடரைநீக்க உயிர்வாழ்தலின், இறத்தல் மிக நன்றென்றெண்ணினேன்; எண்ணி நமக்கு ஒரு செயலின்றாக்கி நம் சுற்றமும் வீயும்வகையோடே முன்செய்த தீவினை நெருங்கப்படுதலாலே, இந்நிலைக்கு இறைவனல்லது வேறொருவரின்றென்று கருதி இறைவனைவாழ்த்தி, இயக்கனுக்கு யான் கூறிய நிலையைக் கைவிட்டுப் பின்பு இயக்கன்றன்னையே நினைத்தேன்; அவன் வந்து தோன்றி அவ்விடத்தினின்றும் என்னைக்கொண்டு போந்தானென்றானென்க.

"வாரணத் தொழுவின் முற்றி, மீளிமை செய்யின்" (*சீவக.958*) என்ற நிலையைவிட்டு வாழ்த்துதல்-ஓம்ணமோ அரஹந்தாண மென்றல். அழுங்க-சூழ்ந்தவர் வருந்த. *(196)*

1753. மந்திர மூன்றுந் தந்து வானவன் விடுப்பச் செல்வேற்
கிந்திர திருவிற் சூழ்ந்த வினமழைக் குழாத்தின் வேழம்
கொந்தழற் காட்டுத் தீயால் வளைப்புண்ட குழாத்தை நோக்கிச்
சிந்தித்துக் கவன்று நிற்பத் திருமழை பொழிந்த தன்றே.

மந்திரமும் பிறவுமுண்மையின், உம்மை, "இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு, வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்" (*தொல்.* கிளவி. *33*) என்னுமும்மையன்றி, மூன்று மந்திரமும், வழிமுதலியனவுமென எச்சவும்மை. செல்வேற்குக் கவன்றென்க. எண்ணிறந்த இனக்களிற்றின் துயரை நீக்குதற்குரிய

1752. இடர்-துன்பத்தை. விடுப்ப-நீக்குதலால். வாழ்வின்-உயிர்வாழ் தலைக் காட்டிலும். பெரிதும்-மிகவும். அடி, *1: சீவக.1152.* நமர்கள்-நம் உறவினர். வீயும்-இறக்கின்ற. நெருங்கப்பட்டு-நெருங்கப்படுதலால். கண்ணி-கருதி. கடவுளை வாழ்த்தி இயக்கன்றன்னைச் சிந்தித்தேன்; கடவுள்; அருகன். இயக்கன்: சுதஞ்சணன். அண்ணல்: சுதஞ்சணன். அழுங்க-என்னைச் சுற்றியிருந்தவர் வருந்தும்படி. ஆங்கு-அவ்விட மிருந்து.

1753. மந்திரம் மூன்று: *சீவக.1217.* வானவன்: சுதஞ்சணன். விடுப்ப-மலையினின்றும் என்னைப் பூமியிற் கொணர்ந்துவிட. இந்திரதிருவில்-இந்திரவில்; *சீவக.121, 539.* மழைக்குழாத்தின்நோக்கி;

யான் நீக்காதொழியின், [1]மூவகைப்பாவத்திலும் உடன்பாடாகிய பாவமெய்தி நெருநற் சுற்றமும் யானுமுற்ற துன்பம்போல் இதுவும் பின்பு வருமென்று எனக்குக்கவன்றென்றான். முன்பு, 'வேழப்பேரினந், தங்கியகாடு" (*சீவக.1179*) என்றார். சிந்தித்து நிற்ப-தெய்வத்தைப் பார்த்து நிற்ப. அன்றே-அப்பொழுதே. இந்திர வில்லும், மேகமும் தீச்சூழ்ந்த யானைக்குவமம்.

(இ-ள்.) தேவன்விடுப்பக்குழாத்தைநோக்கிச் செல்வேற்குக் கவன்று சிந்தித்து நிற்ப, மழை அன்றே பெய்த தென்க.

சீவகன் மற்றும் வழியில்நிகழ்ந்தனவெல்லாங்கூறாது இதனையே கூறிய தென்னையெனின், "யாண்டுநே ரெல்லை"(*சீவக.393*) என்ற மொழி நந்தட்டனறியானாதலின், இன்னும் இராசமாபுரத்துச் சென்றாலும் இத்துன்பமுளதாமோவென்று கருதினும் அதுகருதாதபடி மற்றைநாளே அத்தீவினையுள்ளது நீங்கவேண்டும் பேரறஞ் செய்தேனென்றானென்க; இனிச்செல்வேற்கு மழை பொழிந்ததெனக் கூட்டி, தேவன், "பாம்புமல்லவுங், கடுந்திற னோய்களுங் கெடுக்கும்"(*சீவக.1218*) என்ற மந்திரத்தைக் கூறலின், அவன் கூறிய மந்திரமே இம்மழையைப் பெய்வித்த தென்றுமாம். இதற்கு நெருநற் சுற்றமுற்ற துயரை இவையுமுற்றனவென்று கவன்றென்க. இம்மந்திரங்களின் பெருமையால் இனி நமக்கு எவ்விடத்தும் ஓரேதமின்றென்பதறிவித்தல் பயனாக இது கூறிற்றாம். (197)

1754. (1) வெல்களிற் றச்ச நீக்கி விரைவொடு வனத்தி னேகிப்
பல்லவ தேய நண்ணித் தனபதி யென்னு மன்னன்
நல்வனப் புடைய தேவி திலோத்தமை பெற்ற நம்பி
செல்வன்மற் றுலோக பாலன் றிருமகள் பதுமை யென்பாள்.

சீவக.1237, அடிக். சிந்தித்து நிற்றல்சீவகன் தொழில். கவலல் மழையின் தொழில். நோக்கிச் செல்வேற்கு மழைபொழிந்தது; செல்வேற்கு-செல்லும் என்பொருட்டு.

(உரை.) [1]மூவகைப் பாவம்: செய்தல், செய்வித்தல், உடன்பாடு என்பன; இவற்றை முறையே கிருதம், காரிதம், அனுமோதம் என்பர் வடநூலார்; *சீவக.2781*, ந.

1754. களிற்றச்சம் நீக்கியது; *சீவக.1237*. பெற்ற நம்பியாகிய செல்வன் உலோகமாபாலன் என்பவன்.

1755. *(2)* அரிகுரற் கோழி நாமத் தரவவட் கடித்த தாகத்
திருவிழை யவளைத் தீர்த்தேன் றீர்விலா நண்பு வேண்டிப்
பொருகளி யானை மன்னன் புனையிழை யவளைத் தந்தான்
இருமதி கழிந்த பின்றை யிடையிராப் பொழுதிற் போந்தேன்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அக்களிற்றின் அச்சத்தைநீக்கி ஏகிப் பல்லவதேசம் நண்ணி அதற்குரிய செல்வனாகிய தனபதியென்னும் மன்னனுடைய தேவி திலோத்தமை பெற்றபிள்ளை உலோகமாபாலன்; மகள் பதுமை; அவளைக் குக்குடசர்ப்பம் கடித்ததாக, அவளுக்கு அதனைத் தீர்த்தேன்; அதனாலே என்னோடுறவுவேண்டி அவ்வரசன் அவளைத் தந்தான்; தந்து இரண்டுதிங்கள் சென்றபின்பு போந்தேனென்றானென்க.

களிற்றினச்சம் நீக்கவே[1] தன்சுற்றத்திற்கும் அச்சமின்றாம். *(198-9)*

1756. வாவிப்புண் ணடையி னாளை வஞ்சித்துத்தக்க நாட்டை
மேவியான் காண லுற்றுச் சார்தலு மிப்ப ருள்ளான்
தூவிப்பொன் மாட மூதூர்ச் சுபத்திர னென்னைக் கண்டே
ஆவிக்க ணறிவு போல வளவளா யன்பு பட்டான்.

வணிகர்:-[1] இப்பர், கவிப்பர், பெருங்குடியரென்று மூன்றுபாலார். தூவிப்பொன் -[2] கிளிச்சிறை ; தூவியுமாம்.

(இ-ள்.) யான் அங்ஙனம் அவளை ஒளித்துப்போந்து தக்க நாட்டை மேவி மூதூரைக் காணலுற்றுச் சார்ந்த அளவிலே, இப்பருள்

1755. கோழிநாமத்து அரவு-குக்குடசர்ப்பம் ; *சீவக.1271, 1283,* ந ; "குக்குட வடிவிற் பாம்பாய்ப் பிறந்தவக் குபதன்" *(மேரு. நால்வரும். 26)* ; *நீல.* சாங்கிய. 47, உரை. அவட்கடித்தது-பதுமையைக்கடித்தது. திருவிழை அவளை-திருமகளும் விரும்பும் அழகுடைய பதுமைக்கு. தீர்விலா-நீங்காத. மன்னன்: தனபதி. அவளை: பதுமையை. தந்தான்-எனக்கு மணம் செய்துகொடுத்தான். இருமதி-இரண்டு மாதங்கள். இராப் பொழுதிடைப்போந்தேன்; போந்தேன்-பதுமையைப் பிரிந்து சென்றேன்.

(உரை.) [1]தன் என்றது சீவகனை.

1756. வாவிப்புள்-தடாகத்திலுள்ள அன்னம். புள்போலும் நடையினாளை: பதுமையை. வஞ்சித்து-மறைந்து பிரிந்து. மூதூரைக் காணலுற்று ; மூதூர்: கேமமாபுரம் ; இது தக்கநாட்டிலுள்ள நகர். இப்பர் என்னும் வணிகர் குடியிலுள்ளானாகிய சுபத்திரன். ஆவிக்கண்-உயிரிடத்து. அறிவுபோல்-அறிவு கலந்தாற்போல. அளவளாய்-கலந்து.

(உரை.) [1]வணிகர் மூன்றுவகையரென்பதும் அவர்களிலக் கணமும் பின்னுள்ள வெண்பாவால் விளங்கும்; "இப்பர் கவிப்பர் பெருங்குடி வாணிகரென், றொப்புடைய மூவ ருரைக்குங்காற்-றப்பின், மிதியடியே றானைமிசை நோக்கினர்கண் காணா, நிதியுடைய ராவர் நிலத்து" *(சீவசம்போதனை, 6: உலோகாதிகாரம், 42)* ; இஃது எதிர் நிரனிறை. [2]கிளிச்சிறை: நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று.

ளானாகிய சுபத்திரன் கண்டு ஆவியிடத்து அறிவுகலந்தாற்போலக் கலந்து அன்புற்றானென்க. (200)

1757. பண்ணமை தேரி னேறி யவனொடியா னிருந்து போகி
விண்ணுயர் செம்பொன் மாடத் திழிந்தவண் விளங்கப் புக்கேன்
வெண்ணிலா முத்தஞ் சூழ்ந்த வெம்முலைத் தடங்க ணாளை
மண்ணெலாஞ் செல்ல நின்ற மகிழ்ச்சியின் மகிழ்ந்து தந்தான்.

அவண் விளங்க-[1]அவள்நாணுதலின், மனைவிளங்கிற்று. உலகம் தன்னிடத்திலே செல்லநின்ற மகிழ்ச்சியாவது அரசவுரிமை. [2]இன்பொரு.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் அன்புற்றுக்கொண்டுபோதுதலின், யான் அவனுடனே தேரிலேயேறியிருந்து போய் இழிந்து மாடத்தே புக்கேன்; புக்கபின் தன் மகளை மகிழ்ந்து தந்தானென்க. (201)

1758. அவ்வழி யிரண்டு திங்கள் கழிந்தபி னவளி னீங்கி
இவ்வழி நாடு காண்பான் வருதலு மிறைவன் கண்டே
செவ்வழி பாட ராகிச் சிலைத்தொழில் சிறுவர் கற்ப
மைவழி நெடுங்க ணாளைத் தந்தனன் மதலை யென்றான்.

(இ-ள்.) மதலாய்! அவ்விடத்தே இரண்டுதிங்கள் போன அளவிலே அவளில்லினின்றுநீங்கி இவ்விடத்து இந்நாடுகாண்டற்கு வந்தேன்; வந்த அளவிலே, இறைவன் சிறுவர் செவ்விய வழி பாடராகி விற்றொழிலைக்கற்ப, அதனை அவன் கண்டு கருமைமிக்க கண்ணாளைத் தந்தானென்றானென்க.

ஏனைப்படைக்கலங்களின்றொழிலும், யானைமுதலிய ஏற்றுத் தொழிலும் கற்றாரேனும் அவை கூறாது விற்றொழிலே கூறினார்; அதன்[1] சிறப்புநோக்கி.

1757. பண்அமைதேரில்-சமைத்திருந்ததேரில். அவனொடு தேரில் ஏறியிருந்து போகி என்க. அவனொடு-சுபத்திரனொடு. இழிந்து மாடத்து அவண் விளங்கப்புக்கேன்; இழிந்து-இறங்கி. அவண்-அவ்விடம். முத்தம்-முத்துமாலை. தடங்கணாளை: கேமசரி என்பவளை. மண் எலாம்-பூமி முழுவதும். மகிழ்ச்சியின்-உவகையைப்போல.

(உரை.) [1]அவள்-கேமசரி. [2]மகிழ்ச்சியின் என்பதிலுள்ளது.

1758. அவ்வழி-அவ்விடத்தே. இரண்டு திங்கள்-இரண்டுமாதம். அவள் இல் நீங்கி கேமசரியின் வீட்டினின்றும் அகன்று. இவ்வழி-இவ்விடத்து. காடு-மத்திமதேயத்தை. காண்பான்-பார்ப்பதற்கு. இறைவன்: தடமித்தன். சிறுவர்-விசயன் முதலிய ஐவர். செவ்வியவழிபாடுடையராகி. கற்பக்கண்டு-என்னிடம் படைக்கலம் பயில அதனைத் தடமித்தன் அறிந்து. நெடுங்கணாளை: கனகமாலையை. மதலைஎன்றது நந்தட்டனை; விளி.

(உரை.) [1]சீவக. 1676, ந.

"பெண்ணிடர்'' (*சீவக.1752*) என்னுங் கவிமுதல் இவ்வளவும் ஒரு தொடராக்கி, என்றானென முடிக்க. *(202)*

1759. தானுழந் துற்ற வெல்லாந் தம்பியை யுணரக் கூறித்
தேனுழந் தரற்றந் தாரான் குரவரைச் சிந்தித் தாற்கு
வானிழிந் தாங்குக் கண்ணீர் மார்பக நனைப்பக் கையால்
ஊனுமிழ்ந் திலங்கும் வேலா னொற்றிமற் றிதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) சீவகன் தானுற்றனவெல்லாவற்றையும் தம்பியை அறியக்கூறி, குரவரைக்காணப்பெற்றிலமேயென்று நினைத்தவன் பொருட்டு நந்தட்டனழுதானாக, சீவகன் அதனைத்துடைத்து இதனைச் சொன்னானென்க.

இனி, கூறி-கூற; சீவகன்கூற இதனைக் குரவருங் கேட்கப் பெற்றிலமேயென்று சிந்தித்த நந்தட்டனுக்குக் கண்ணீர் மார்பிடத்தை நனைப்பவென்றுமாம். *(203)*

1760. திண்பொரு ளெய்த லாகுந் தெவ்வரைச் செகுக்க லாகும்
நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையு நண்ண லாகும்
ஒண்பொரு ளாவ தையா வுடன்பிறப் பாக்க லாகா
[1]எம்பியை யீங்குப் பெற்றே னென்னெனக் கரிய தென்றான்.

எம்பி, முன்னிலைப்படர்க்கை.

1759. தான் என்றது சீவகனை. உழந்து உற்றவெல்லாம்-வருந்தி அடைந்தவற்றையெல்லாம். தம்பியை: நந்தட்டனுக்கு; உருபுமயக்கம். உணர-அறிய. தேன்-வண்டு. வானிழிந்தாங்கு-மேகம் ஒழுகினாற் போல. குரவரைச் சிந்தித்தாற்குத் தாரான் கண்ணீரால் மார்பகத்தை நனைப்ப; குரவரை-கந்துகனையும் சுநந்தையையும். சிந்தித்தாற்கு-பார்க்கப் பெற்றிலேமேயென்று வருந்தி நினைத்த சீவகன்பொருட்டு, தாரான்: நந்தட்டன். வேலான் கையால் ஒற்றி இதனைச்சொன்னான்; வேலான்: சீவகன்.

1760. தெவ்வரை-பகைவரை. செகுத்தல்-அழித்தல். நண்ணலாகும்-அடையமுடியும். ஆக்கலாகா ஒண்பொருளாவது உடன்பிறப்பாகும். ஐயா-ஐயனே; என்றது நந்தட்டனை; விளி. எம்பியாகிய நின்னையீங்குப் பெற்ற எனக்கு அரியது என் என்றான்; "எம்பி நீயுளை, யாவ தேவலி", "தம்பியுடையான் பகையஞ்சான்" (*கம்ப.* அயோமுகி. 88, இந்திர சித்துவதை. 69); ''இன்றுனைத்துணையாப் பெற்றேனெம்பிரானருளும் பெற்றேன், ஒன்றெனக்கரியதுண்டோ'' (*கந்த.* வள்ளி. 254.)

(மேற்.) அடி, *4: இ-வி.* பொது. 6; *மு: நன்.* பொது. 29, மயிலை; சங்கர.

(உரை.) [1]இங்கே, 'எம்பி' என்பது முன்னிலைப் படர்க்கையாக வந்தாற்போல, "எந்தை வல்லதி யாவர்வல் லாரெனா'' (*கம்ப.* சடாயுகாண். 40) என்பதில் 'எந்தை' என்பதும் வந்திருத்தல் காண்க.

(இ-ள்.) ஐயனே! எய்தலாம்; செகுக்கலாம்; நண்ணலாம்; ஆக்கலாகா ஒண்பொருளாவது உடன்பிறப்பு. இத்தன்மையை யாகிய நின்னை இவ்விடத்தே பெற்றேன்; எனக்கு இனி அரியதில்லையென்றானென்க. (204)

(வேறு)

1761. தேனிற் பாலெனச் செல்வன் றம்பியோ
டானி யம்பல கழிய வாயிடை
வேனிற் குன்றெனத் தோழர் வெந்துமெய்
ஊனி னைகின்றார் செய்வ துன்னினார்.

(இ-ள்.) சீவகனுக்கு நந்தட்டனுடனே தேனிடத்துப்பால் போலே இனிதாகப் பலபொழுதுகழியாநிற்க, அவ்விராசமாபுரத்தே, தோழர் வேனிற்குன்றென மனங்கொதித்து உடம்பில் ஊன்மெலிகின்றவர், செய்யுங் காரியத்தை நினைத்தாரென்க. (205)

ஊனின்: இன், அசை.

1762. (1) நாடு மின்னினி நாங்கள் செய்வதென்
றீடி னாலிருந் தெண்ணி நால்வரும்
ஆடு மஞ்ஞையஞ் சாயற் றத்தைமெய்
வாட லொன்றிலள் வஞ்ச மாங்கொலோ.

1763. (2) கள்ள முண்டெனிற் காண்டு நாமென
மெள்ள வெய்தினார் வினவக் கூறினாள்
வள்ளற் குற்றதும் மறைந்த வண்ணமும்
வெள்ளி வெண்மல வேந்தன் பாவையே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

1761. தேனில் பால்போல; சீவக.1915, 2077; ''பாலொடு தேன்கலந் தற்றே'' (குறள், 1121); ''ஆன்முலைப் பிறந்த வானிற வமிர்தம், மலைப்பெய் நெய்யொடு தலைப்பெய் தாங்கு'' (பெருங்.2. 8:11-2); ''நெய்த்தலைப் பால்கலந் தனைய நேயத்தான்'' (கம்ப. கலன்காண். 3.) செல்வன்: சீவகன். தம்பி: நந்தட்டன். பல ஆனியம்-பல நாட்கள்; சீவக.359. கழிய-நீங்க. ஆயிடை-அவ்விராசமாபுரத்தே. வேனிற்குன்றென வெந்து-வேனிற்காலத்து வெம்மை கொண்ட மலையைப்போல மனம் கொதித்து. தோழர்: பதுமுகன் முதலாயினார். மெய்யின் ஊன் நைகின்றவர்; நைதல்-மெலிதல். தோழர் உன்னினார்.

1762. நால்வரும்-பதுமுகன், புத்திசேனன், சீதத்தன், தேவதத்தன். செய்வது நாடுமின்-செய்யவேண்டியதை ஆராயுங்கள். என்று-என்று கூறி. ஈடு-வருத்தம். மஞ்ஞைபோலும் சாயலையுடையதத்தை.

(1) நாங்கள்: கள், பகுதிப்பொருள்விகுதி.

(இ-ள்.) தோழன்மாரெல்லாரும் வருத்தத்தோடேயிருந்து அங்ஙனமெண்ணி இனி நாம்செய்யுங்காரியத்தைத் துணிமினென்று கூறி, தத்தை, வருத்தமில்லாளாதலின் அவன்கரந்துறைகின்றானோ அங்ஙனங் கரந்துறைதலுண்டாயின் நாம்காண்பேமென்றுதுணிந்து மெல்லச்சென்று அவர்கேட்ப அவள்அவன்கரந்திருக்கிறபடியையும், அவனுக்கு அவ்விடத்துற்ற நன்மைகளையுங் கூறினாளென்க. *(206-7)*

1764. மற்ற வள்சொலக் கேட்ட மைந்தர்கள்
இற்ற தம்முயி ரியல்பிற் பேர்த்தவட்
பெற்ற மாந்தரிற் பெரிது மெய்குளிர்ந்
தற்ற மன்மையி னவல நீங்கினார்.

(இ-ள்.) அவள்கூறக்கேட்ட மைந்தர்கள், பின்னைப் போன உயிரை முறையான்மீட்டு அவ்விடத்தே பெற்ற மாந்தரைப்போலே மெய்குளிர்ந்து அக்கூற்றுப் பொய்யன்மையின், வருத்தம் நீங்கினா ரென்க. *(208)*

1765. திருவின் சாயறன் சீற டிச்சிலம்
புருவக் குஞ்சிவா யுறுததி யொய்யென
உருக முள்ளத்தி னுடம்பு வீங்கினார்
பருகு காதலிற் பாடி யாடினார்.

இன், பொரு. சிலம்பு, ஆகுபெயர்; [1]அடியைநோக்கி வணங்கி.

1763. கள்ளம்-வஞ்சனை. நாம் காண்டும் என எய்தினார். வள்ளற்கு: சீவகனுக்கு. மறைந்த வண்ணம்-சீவகன் மறைந்திருக்கின்ற தன்மையையும். வேந்தன்பாவை: கலுழவேகன்மகளானகாந்தருவதத்தை. பாவை கூறினாள்.

1764. அவள்: காந்தருவதத்தை. மைந்தர்கள்: தோழர்கள். இற்றதம் உயிர்-போன தமது உயிரை. பேர்த்து-மீட்டு. அவண்-அவ்விடத்தே. மாந்தரின்-மனிதரைப்போல. அற்றம் அன்மையின்-காந்தருவதத்தைகூறியது பொய்யன்மையாலே. அவலம்-வருத்தம்.

1765. சாயல்:காந்தருவதத்தை. உருவம்-அழகு. அடிச்சிலம்பைக் குஞ்சிவாய் உறுத்தி; குஞ்சிவாய்-தம் தலையிடத்தே. உறுத்தி-பொருத்தி. உருகும் உள்ளத்தின்-சீவகனிடத்து உள்ள அன்பால் உருகுகின்ற மனத்தால். பருகுகாதல்: "பருகு வன்னகாதலுள்ளமொடு" *(அகநா. 399:4.)*

(உரை.) [1]அடியைத் தீண்டலாகாமையின் இவ்வாறு கூறினார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அவர்வருத்தம் நீங்குதலின், வணங்கி அவனிடத்து அன்பால் உருகுமுள்ளத்தால் உடம்புபூரித்தார்; அவனைக்காண்பேமென்னுங்காதலாற் பாடியாடினாரென்க. *(209)*

(வேறு)

1766. பைத்தர வத்திரை சிந்திய பல்கதிர்
மொய்த்தெரி நித்திலம் வைத்தன பல்லினள்
இத்திரு வின்னுரு வந்தொழு தார்தம்
தெத்துய ருங்கெடு மென்றின சொன்னார்.

(இ-ள்.) அரவத்திரை பொங்கிச் சிந்திய விளங்குகின்ற நித்திலத்தை வைத்தாற்போலும் பல்லினளாகிய இத்திருவின் வடிவைத் தொழுதாருடைய எல்லாத்துயருங் கெடுமென்று இத்தன்மையன கூறினாரென்க. *(210)*

1767. ஐயனை யாமவ ணெய்துவ மாயிழை
நொய்தி னுரைபொரு ளுண்டெனி னொய்தென
மையெழுத் தூசியின் மாண்டதொர் தோட்டிடைக்
கைவளர் கோதை கரந்தெழுத் திட்டாள்.

(இ-ள்.) ஆயிழாய்! யாம் அவ்விடத்தேசென்று ஐயனைச் சேர்வேம்; சேர்ந்தாற் கூறுங் காரியமுளதேற் கடிதிற்கூறென, அவள் மையைத் தோய்த்தெழுதும் எழுத்தையுடைய எழுத்தாணியாலே தோட்டிடையிலே எழுத்தைக்கரந்து கடிதாக எழுதினாளென்க.

மை-மஷி. அவ்வெழுத்தறிந்தாலும் பிறர்வாசியாதபடி யெழுதினாள். கை-கற்பொழுக்கம். *(211)*

1766. அரவத்திரை பைத்து-ஒலியையுடைய கடலினது அலை பொங்கி. கதிர்-கிரணம். எரிநித்திலம்-விளங்குகின்ற முத்துக்களை. சிந்திய நித்திலம். வைத்தன-வைத்தாற்போன்ற. பல்லினளாகிய இத்திரு வென்றது காந்தருவதத்தையை. என்று இன; இன=இன்ன-இத் தன்மையன.

1767. ஐயனை: சீவகனை. ஆயிழை: காந்தருவதத்தை; விளி. பொருள் உண்டெனின் நொய்தின் உரை என-சீவகற்குக் கூறும் காரியம் உளதானால் விரையச் சொல்லுவாயாக என்று தோழர்கூற. ஊசி-எழுத்தாணி. தோடு-பூவிதழ். கைவளர் கோதை-கற்பொழுக்கம் வளர்கின்ற காந்தருவதத்தை. எழுத்து கரந்து இட்டாள்-எழுத்தைப் பிறர் வாசியாதபடி மறைத்து எழுதினாள். கோதை, ஊசியால் தோட்டிடைக் கரந்து நொய்தாக இட்டாள்.

1768. ஆங்குருக் காரரக் கிட்டதன் மீமிசைப்
பூங்குழை யாற்பொறி யொற்றுபு நீட்டத்
தேங்குழ லாடொழு தாடிசை செல்கெனப்
பாங்கரங் குப்படர் குற்றன ரன்றே.

(இ-ள்.) தேங்குழலாள் அங்ஙனமெழுதி அரக்கிட்டு அதன் மேலே காதிற் குழையாலே இலச்சினையிட்டு அஃது அவனிருக்கின்ற திசையே செல்கவெனத் தெய்வத்தைத்தொழுதாள்; அதனைநீட்ட, தோழன்மார் அவ்விடத்தே போகலுற்றாரென்க.

[1]நபுலனும் விபுலனும், [2]குரவரைநோக்கிச்சிலபிள்ளைகள்நிற்க வேண்டுமென்றலின், நின்றார். *(212)*

1769. வேந்திரி யக்கணை வித்திய வெஞ்சிலைக்
காய்ந்திரிக் கும்புரு வக்கருங் கண்ணியர்
ஆய்ந்தரிக் குந்நற வம்மலர் மாலையை
வேய்ந்தரிக் கும்மிஞி றார்ப்ப விடுத்தாள்.

(இ-ள்.) வேந்து இரிய வித்துதற்குக் காய்ந்த சிலையிற்றங்குங் கணையைக் கெடுக்கும் புருவத்துட்டங்குங் கண்ணயராலே ஆராய்ந்து தீமணங் களைந்து தொடுக்கும்மாலையைச் சூழ்ந்து மேயுமிஞிறார்ப்ப விடுத்தாளென்க.

தன்றலையைச்சாய்த்துப்போமென்றலின், மிஞிறார்த்தது. *(213)*

1768. உருக்கார் அரக்கிட்டு-எழுதிய தோட்டின்மீது உருக்குதலமைந்த அரக்கையிட்டு. மீமிசை-மேலே; ஒருபொருட் பன்மொழி. குழையால்-குண்டலத்தால். பொறி ஒற்றுபு-முத்திரையிட்டு. குழலாள்: காந்தருவதத்தை; திசை-சீவகனிருக்கின்ற திசைக்கு. குழலாள், அரக்கிட்டு, பொறியொற்றித் திசைசெல்கெனத் தொழுதாளாகி நீட்ட. பாங்கர்- தோன்மார். படர்குற்றனர்-போகலுற்றார்.

(உரை.) [1]இவர்கள் சீவகன்தம்பியர். [2]குரவரை நோக்கி-தாய்தந்தையருக்காக.

1769. வேந்து இரிய வித்திய காய்ந்து-அரசர் கெடும்படி வித்துதற்குக் கோபித்து. சிலையிற் கணையை இரிக்கும்; இரிக்கும் கெடுக்கின்ற. கண்ணியர்: மகளிரால். ஆய்ந்து அரிக்கும்-ஆராய்ந்து தீயவற்றைக்களைந்து தொடுக்கின்ற. நறவம்-தேனையுடைய. வேய்ந்து அரிக்கும் மிஞிறு-சூழ்ந்து மேய்கின்ற வண்டுகள்.

(வேறு)

1770. (1) அலங்கு வெண்மதி யைப்பசி யடையவப் பகலே
நிலங்கொண் டோங்கின நிரம்பின புகர்சுழி யுடைய
உலம்பி முன்னிரு தாள்களு முமிழ்வன போல்வ
விலங்கு பாய்வன விடுகணை விலக்குவ கலிமா.

1771. (2) அள்ளற் சேறரு மணல்புன லருவரைப் படினும்
உள்ளம் போற்செல்வ வுரனசை வில்லன வமருட்
கொள்ளி மண்டிலம் போற்கொடி படத்திரிந் திடுவ
வெள்ளி மால்வரைத் தாழ்வதின் மேம்படப் பிறந்த.

1772. (3) ஈரைஞ் ஞூற்றினை யிருபதின் முரணிய தொகைய
வீர ரேறின விளங்கொளிப் பக்கரை யணிந்த
தாரும் புட்டிலு மரற்றுவ சாமரை யணிந்த
ஓருங் கூடின மள்ளரு மொலித்தெழுந் தனரே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மதி அசுவதிநட்சத்திரத்தைச் சேர அற்றைநாளிலே பிறந்து வளர்ந்தன; புகரையும் சுழியையுமுடையன; காலைக் கால்வன போல்வன; குறுக்குப்பாய்வன; தம்மேலிருந்தெய்த

1770. அலங்கு விளங்குகின்ற. ஐப்பசி-அச்சுவதிநாள். அப்பகலே-அன்றே. நிலம் கொண்டு ஓங்கின-பூமியிற் பிறந்துவளர்ந்தன. புகரையும் சுழியையும் உடைய; புகர்-புள்ளி. உலம்பி-முழங்கி. தாள்-கால். விலங்கு பாய்வன-குறுக்கே பாய்வன. விடுகணை விலக்குவ-தம்மே லிருந்து விடும் அம்மைப் பின்னிடச்செய்வன. குதிரையின் செலவிற்குக் கணை; "கணைவிடு விசைய" (*பெருங்.1. 48:8.*) கலிமா-குதிரை. இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் குதிரைப்படையின் வருணனை.

1771. அள்ளற்சேறு: இருபெயரொட்டு; அள்ளல்-செறிவுமாம்; *சீவக.929.* உள்ளம் போற்செல்வ-தம்மீது ஏறிய வீரரது மனம்போலச் செல்வன; "உள்ளம் போல வுற்றழி யுதவும், புள்ளியற் கலிமா" (*தொல். கற்பு. 53*); "மேலோ ருள்ளம் போல நூலோர், புகழப் பட்ட போர்வல் புரவி" (*பெருங். 3. 20:26-7.*) உரன் அசைவில்லன- வன்மைகெடாதன. அமர்-போர். மண்டிலம்-வட்டம்; *சீவக.448.* கொடிபட-ஒழுங் குண்டாக. தாழ்வதில்-சரிவில். மேம்பட-மேன்மையுண்டாக.

1772. ஈரைஞ்ஞூற்றினை இருபதின் முரணிய தொகை: இருபதி "பொன்னரிப் புட்டிலுந் தாரும் பொங்குபு.......... புரவிமொய்த்தவே" (*சீவக.2216*); தார்-கிண்கிணிமாலை. புட்டில்- கெச்சை; "அரிபெய்புட்டி

அம்பைப் பின்னிடுவன; சேறுமுதலியவற்றைச் செல்வன; உரன்கெடாதன; கொள்ளிவட்டம்போல் இடையறாமல் திரிவன; பிறந்தன; அமையப்பட்டன; அரற்றப்பட்டன; அணியப்பட்டனவாய் இருபதினாயிரமென்னுந் தொகையையுடைய கலிமாவீரரேறப்பட்டன வந்து கூடின; மற்றுள்ள வீரரும் எழுந்திருந்தாரென்க.

புட்டில்-கெச்சை. ஓரும், அசை. *(214-6)*

(வேறு)

1773. வடித்த போத்தொடு வன்செல லத்திரி
கடுத்த வொட்டகங் காற்செல்வ யாவையும்
நொடிப்பின் மாத்திரை நூற்றுவில் லேகுவ
எடுத்த பண்ட மியைந்துட னென்பவே.

வடித்தபோத்து-பண்ணின எருது. அத்திரி-கோவேறு கழுதை. கடுத்த-கால் கடிய. இன், அசை.

(இ-ள்.) ஒரு நொடியளவிலே நூறென்னுமெண்ணையுடைய விற்கிடை போவனவாகிய போத்துமுதலியனவும் பிறவும் மனம் பொருந்திச் சேரப் பண்டத்தைச்சுமந்தனவென்க. *(217)*

1774. ஞாலம் விற்பன பைங்கிளி நன்னிறத்
தாலு மாபவ ளக்குளம் பார்ந்தன
காலி னொய்யன கண்வெளவு காட்சிய
நால்கு பண்ணினர் நால்வரு மேறினார்.

லார்ப்ப......பாய்பரி நன்மா" *(அகநா.122:19-20)*; "அரிபெய் புட்டி லார்ப்ப" (பெருங்.3. 20:25.) அணிந்தவாய்க் கூடின. ஓரும், அசை. மள்ளர்-வீரர்.

1773. போத்து-எருது. வன்செலல்-வலிய செலவையுடைய. அத்திரி-கோவேறு கழுதை. கடுத்த-விரைந்து செல்லுதலையுடைய. கால்செல்வ-காற்றைப்போல விரைவாகச் செல்வன. நொடிப்பின் மாத்திரை-ஒருநொடியில்; இன், அசை. இயைந்து உடன்பண்டம் எடுத்த-மனம் பொருந்தி ஒருசேரப் பண்டத்தைச்சுமந்தன. என்ப, ஏ: அசைகள்.

1774. பைங்கிளிநன்னிறத்து மா; *சீவக.1860.* ஆலும்-ஒலிக்கின்ற. காலின் நொய்யன-காற்றைக்காட்டிலும் வேகமுடையன. விற்பனவும், ஆர்ந்தனவும் நொய்யனவும், காட்சியனவுமாகிய மாநால்கு; மாநால்கு: "நால்குடன்பூட்டி" *(பெரும்பாண்.489)*; "நன்னால்கு பூண்ட கடும்பரி" *(அகநா.104:6.)* பண்ணினர்- ஏறுதற்கு ஏற்ப அமைத்தனர்.

(இ-ள்.) விற்பன; ஆர்ந்தன; நொய்யன; காட்சியனவாகிய கிளி நிறத்து ஆலுமா நான்குபண்ணினார்; அவற்றிலே நால்வரும் ஏறினாரென்க.

நால்கு, இது பெயர்த்திரிசொல்; "பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி"(பொருந.165) என்றார்பிறரும். (218)

1775. நாளும் புள்ளு நயத்தகு நன்னிலைக்
கோளு மோரையுங் கொண்ட நிமித்தமும்
ஆளு மாந்தரி னாய்ந்துகொண் டாயிடைத்
தாளி னூக்குபு சாத்தொ டெழுந்தவே.

கொண்ட நிமித்தம்-பறவையொழிந்தனகொண்ட நிமித்தம். கொண்டு- கொள்ள.

(இ-ள்.) அவர்அங்ஙனமேறிநயக்கத்தக்கநாள்முதலியவற்றை எப்பொழுதும் ஆளுமாந்தரைப்போலே ஆய்ந்துகொள்ளாநிற்க, எருது முதலியன காலாலே முயன்று அவ்விடத்துப்போகின்ற சாத்துடனேபோயினவென்க.

புறப்பட்டுநின்று நாட்கேட்டது, போக்கின்விரைவால். (219)

1776. பறையுஞ் சங்கும் பரந்தொலித் தார்த்தெழ
உறைகொள் வாளினோ டொண்சுடர் வேன்மினச்
சிறைய ழிந்ததொர் செம்புனல் போன்றவண்
அறைக டற்படை யார்ப்பொ டெழுந்தவே.

(இ-ள்.) பறை ஒலிக்க, சங்கு ஆர்த்தெழ, வாளும்வேலு மின்னக் கடற்படை கரையுடைந்தநீர்போல விரைந்து ஆர்ப் போடெழுந்தவென்க.

உறைதல்கொண்டவாள். (220)

1775. நாளும் புள்ளும்: *புறநா.124:1*; "நாளும் புள்ளுங் கேளா ஆக்கமொடு" (*தகடூர்.*) புள்-பறவையினிடமாக அறியும் நிமித்தம். நயத்தகு-விரும்பத்தக்க. நன்னிலையிலுள்ள கோளையும்; கோள்-கிரகம். ஓரை-முகூர்த்தம். ஆளும்மாந்தரின்-கைக்கொள்கின்றமனிதரைப் போல. கொண்டு-கொள்ள; எச்சத்திரிபு. தாளின் ஊக்குபு-எருது முதலியன காலாலே முயன்று. சாத்தொடு-வணிகர் திரளுடனே; "சாத்தொடு போந்து" (*சிலப்.11:190*); "குதிரையைக் கொண்டு குடநாட தனிற், சதிர்படச்சாத்தாய்த்தானெழுந்தருளியும்"(*திருவா.கீர்த்தி.*)

1776. பறை-முழவு. பறை ஒலிக்க, சங்கு ஆர்த்தெழ; "தாழம் பறையொடு சங்கமணந் தியம்ப"(*பெருங்.1. 56:189.*) உறைகொள்வாள்-உறையைக் கொண்ட வாளெனினுமாம். மின-மின்ன. சிறை அழிந்ததொர் செம்புனல் போன்ற-கரையுடைந்ததொரு புதுநீர்போல;

1777. காய்த்த செந்நெலின் றாழ்கதிர் நெற்றிமேற்
பூத்த முல்லையின் போது பொழிந்துக
நீத்த நீர்வய லன்னமு நாரையும்
ஏத்தல் சான்முரு டார்ப்ப விரிந்தவே.

(இ-ள்.) முருடுமுழங்குதலாலே வயலில் அன்னமும் நாரையு மிரிந்தனவென்க.

தம் கால்பட்டு நெற்கதிரின்றலையிலே முல்லைப்பூத் தேனைச் சொரிந்து சிந்தும்படியென்க. இது, நிலமயக்கம். *(221)*

1778. அளகு சேவலொ டாடியங் காய்க்குலை
மிளகு வார்கொடி யூசல் விருப்புறூஉம்
சுளகு வார்செவித் தூங்குகைக் குஞ்சரம்
இளகு காடிள கப்பரி கொண்டவே.

இளகுகாடு-தழைத்தகாடு.

(இ-ள்.) கூகைப்பெடை சேவலோடே புணர்ந்து மிளகுகொடி யாகிய ஊசலைவிரும்புங்காடு அசையும்படி யானை அவ்வோசை களைக்கேட்டுச் செலவு கொண்டனவென்க.

அளகு-காட்டுக்கோழியுமாம்; "கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை, சூழுங் காலை யளகென லமையா" *(தொல். மரபு. 55.)* [1]இனி, குஞ்சர மிளகுங் காடு இளகும்படி படை பரிகொண்ட தென்றுமாம். *(222)*

"சிறையழி புனலிற் சென்றுமே னெருங்கி" *(பெருங்.1. 46:16.)* அறைதல்-ஒலித்தல். கடல்போலும்படை.

1777. செந்நெல்லினது தாழ்ந்த கதிரின் நெற்றிமேல்; நெற்றி-தலை. பொழிந்து-தேனைச்சொரிந்து. உக-சிந்தும்படி. வெள்ளமாகிய நீரை யுடைய வயலில். முருடு- ஒருவகைப்பறை; "சங்கு முருடு மொலிப்ப" *(பெருங்.3. 19:195.)* ஆர்ப்ப-ஒலித்தலால். இரிந்த-கெட்டு ஓடின. முருடு ஆர்ப்ப, அன்னமும் நாரையும் இரிந்த.

1778. அளகு-கோட்டானின்பெடை. ஆடி-விளையாடி. அம்-அழகிய. காய்க்குலையயுடைய மிளகுகொடியாகிய ஊசலை; ஊசல்-ஊஞ்சல் விருப்புறூஉம்-விரும்பும். சுளகுபோன்ற செவியையும் தூங்கு கையையுமுடைய குஞ்சரம்; சுளகு-முறம்; தூங்குதல்-தொங்குதல். இளகு காடு இளக-தழைத்தகாடு அசையும்படி. பரிகொண்ட-செலவு கொண்டன.

(உரை.) [1]இப்பொருளே சிறப்புடையது.

1779. அருவிக் குன்றமு மைவனச் சாரலும்
குருவி யார்த்தெழு கொய்புனக் கானமும்
திருவிற் றீர்ந்தவர் தேயமுந் தேர்ந்துபோய்
மருவி மாதவர் பள்ளியுள் விட்டதே.

திருவிற்றீர்ந்தவர்-செல்வமில்லாதவர்.

(இ-ள்.) படை குன்றமுதலியவற்றை எதிரவருகின்றானோ வென்று தேர்ந்துபோய்த் தாபதப்பள்ளியிலே மருவிவிட்டதென்க. *(223)*

(வேறு)

1780. வண்டுதுயில் கொண்டுகுயி லாலிமயி லகவி
விண்டுமது விட்டுவிரி போதுபல பொதுளிக்
கொண்டுதளிர் வேய்ந்துசினை தாழ்ந்துநனை யார்ந்தொன்
றுண்டுபொழி லிமையவர்க ளுலகமுறு வதுவே.

(இ-ள்.) துயில்கொண்டு ஆலிப் போதுபலபொதுளி மதுச்சொரிதலாலே மழையென்று மயிலகவித் தளிரைக்கொண்டு வேய்ந்து தாழ்ந்து ஆர்ந்து தேவருலகை யொப்பதொருபொழில் ஆண்டுண்டென்க.

எச்சங்களைச்செயப்படுபொருளாக்குக. *(224)*

1781. காவிகழு நீர்குவளை யாம்பல்கடிக் கமலம்
தூவிமட நாரைதுணை யன்னம்பயின் முதுமீன்
மேவியுறை வண்டினொடு மல்கிவிழை தகைய
வாவியொடு காவினிடை மாந்தர்பதி கொண்டார்.

1779. ஐவனம்-மலைநெல். ஆர்த்தெழு-ஒலித்தெழுகின்ற. புனம்-தினைப்புனம். புனத்தையுடைய கானம். திருவின் தீர்ந்தவர்-செல்வத்தினின்றும் நீங்கியவர்.தேர்ந்து-சீவகனுள்ளானோ வென்று ஆராய்ந்து. பள்ளியுள் மருவிவிட்டது; மருவிவிட்டது-படை தங்கி விட்டது.

1780. ஆலி-கூவி. அகவி-கூவி. விரிபோது பலபொதுளி விண்டு மதுவிட்டு ; பொதுளி-தழைத்து. விண்டு-அலர்ந்து. விட்டு-விடுதலால். தளிரைக் கொண்டு வேய்ந்து ; வேய்ந்து-அணியப்பட்டு. சினை-கிளை. நனை-அரும்பு. இமையவர்கள் உலகமுறுவதொரு பொழில் உண்டு; உறுவது-ஒப்பது.

1781. காவி-நீலோற்பலமலர். கடிக்கமலம்-வாசனையையுடைய தாமரை. தூவி-சிறகு. பயில்கின்ற மீன்; பயிலல்-பழகுதல். மல்கி-நிறைந்து. விழைதகைய வாவியொடு-விரும்பும் தன்மையையுடைய தடாகத்துடன்கூடிய. கா-சோலை. பதிகொண்டார்-தங்கினார்.

(இ-ள்.) மாந்தர், காவிமுதலிய பூக்களும், நாரையும், அன்னமும், மீனும் வண்டோடேநிறைந்து விரும்புந்தகைமையையுடைய வாவியோகூடியகாவினிடத்தேபதிதல்கொண்டாரென்க. (225)

1782. ஐயருறை பள்ளியிட மாண்டழகர் காணச்
செய்கழலர் தாரரவ ரெங்குந்திரி கின்றார்
கொய்தகைய பூம்பொதும்பர்க் குளிருமரப் பலகைச்
செய்யவளிற் சிறிதுமிகை சேயவளைக் கண்டார்.

(இ-ள்.) அழகராகிய அவர், அவ்விடத்து இருடிகளுறையும் பள்ளியிடத்தைக்காண்டற்குக் கழலராய்த் தாரராய்த் திரிகின்றவர் பூம்பொதும்பரில் மரப்பலகையிலேயிருக்கும் விசயையைக்கண்டாரென்க.

செய்யவளிற்காட்டின் மிகுதி இப்பொழுது சிறிது தூரியவள். குளிரும், திசைச்சொல். மலர்ப்பலகையும் பாடம். (226)

1783. (1) அந்நுண்டுகிற் கல்லரத்த மல்குலது வருத்தச்
செந்நுண்டுகி லுத்தரியம் புதைந்துசுவல் வருத்த
மைந்நுண்குழற் சிறுவன்மனம் வருத்தவடி வேற்கண்
கைந்நொண்டன கவற்சிநனி வருத்தக்கலுழ்ந் தாற்றாள்.

1784. (2) மாசொடுமி டைந்துமணி நூற்றனைய வைம்பால்
பூசுதலு மின்றிப்பிணி கொண்டுபுறந் தாழ
வாசமலர் மறைந்தவழி வாமனடிக் கேற்றித்
தோசமறத் துதிகண்மனத் தோதித்தொழு திருந்தாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

1782. ஐயர்-முனிவர். ஆண்டு-அவ்விடத்து. அழகர்: தோழன்மார். காண-காண்பதற்கு. அழகர், ஆண்டுப் பள்ளியிடத்தைக் காண. கழலராய்த் தாரராய் எங்கும் திரிகின்றவர். பொதும்பர்-சோலையின் மரச்செறிவில். குளிரும்-இருக்கின்ற; *சீவக.494*, ந; அடிக். செய்யவளின்-திருமகளைக்காட்டிலும். மிகை-பெருமை; *(பி-ம்.)* 'மிகுசெய்யவளை.' சேயவளை-தூரியவளான விசயையை. மரப்பலகையிற்குளிரும் சேயவளைக்கண்டார்.

1783. துகிலிற்றோய்த்தஅரத்தம்போலுங்கல்; கல்-நற்செங்கல்லின் வெம்மை; "செங்கற் பொடிக்கூறை வெண்பற் றவத்தவர்" *(திவ். திருப்பாவை, 14.)* அல்குலை வருத்த. துகிலாகிய உத்தரியம் புதைந்து-அழுந்தி. சுவலை வருத்த; சுவல்-தோள்; *கலி.1:11*, ந. மை-கருமை. சிறுவன்: சீவகன். கைநொண்டன கவற்சி-சச்சந்தனிறக்கும்படி செய்த ஒழுக்கத்தால் முகந்துகொண்டனவாகிய கவலை; *சீவக.10*, ந. கவற்சி வருத்துதலால்கண்கலுழ்ந்தாற்றாள்.

1784. மிடைந்து.ஒன்றோடொன்று நெருங்கி. மணி நூற்றனைய ஐம்பால்-நீலமணியைக் கம்பியாக்கினாற்போன்ற ஐந்து பகுதியுடைய

(இ-ள்.) துகிலிற்றோய்த்த அரத்தம்போலுங்கல் தன்வெம்மையால் அல்குலாகியவதனை வருத்துதலானும், துகிலாகிய மேற்போர்வை யழுந்திச் சுவலை வருத்துதலானும், சீவகன் மனத்தைவருத்துதலானும், அரசனையிழக்கும்படி நிகழ்த்தின ஒழுக்கத்தாலே முகந்துகொண்டனவாகிய கவற்சி வருத்துதலானும் கண்கலுழ்ந்து ஆற்றாளாய் மாசோடு மிடைந்து நீலமணியைக் கம்பியாக்கினாலொத்த மயிர் கழுவுதலுமின்றிச் சடையாய்த் தாழ மலரை வாமனடியிலேயேற்றிக் குற்றமறத் தோத்திரங்களையும் மனத்திலோதி வணங்கி மறைந்தவழியிலே இருந்தாளென்க.

[1]கருத்து, சீவகன்வாழ்வே கருதுதலின் மறைதலாயிற்று. *(227-8)*

1785. சிந்திப்பலென் சிறுவன்றிற மினியென்றெழி னெடுங்கண்
வந்துபனி வார்ந்துமுலைக் கலிங்கமது நனைப்ப
அந்திலிருந் தாளவளுக் கடைந்துமன நடுங்கி
வந்தித்திருந் தார்மகிழ்ந்து காதன்மிக மாதோ.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்தவள், இப்பொழுது என்பிள்ளை திறத்தைச் சந்திப்பேனென்று சிந்தித்துக் கண்ணிற்பனிவந்து வீழ்ந்து முலையிற்கலிங்கமாகிய அதனைநனைப்ப அவ்விடத்தேயிருந்தாள்; இருந்தவட்கு நம்பிள்ளைகளென்று ஒருகாதல் மிகும்படி அவர்கள் மனநடுங்கி வணங்கிச் சேர்ந்து மகிழ்ந்திருந்தா ரென்க.

[1]இவரால் அழுகைமாற்றினாள். *(229)*

கூந்தல். பூசுதல்-கழுவுதல். பிணிகொண்டு-சடையாகத்திரண்டு. புறம்-பின்னே. மலரை வாமனடியில் ஏற்றி; ஏற்றி-ஏற்கச்செய்து; தூவியென்றபடி. தோசம் அற-குற்றம் நீங்க. துதிகளை மனத்தே ஓதி. மறைந்த வழியில் இருந்தாள்.

(உரை.) [1]*சீவக.353*, அடிக்.

1785. இனிஎன்சிறுவன்திறம் சிந்திப்பலென்று; இனி-இப்பொழுது. சிறுவன் திறம்-சீவகன் தன்மையை. கண்ணில் பனிவார்ந்து வந்து; பனி-நீர். வார்ந்து-ஒழுகி. கலிங்கமாகிய அதை. அந்தில்-அவ்விடத்தில். அவளுக்கு: விசயைக்கு. அவளுக்குக் காதல் மிகும்படி, மனநடுங்கி வந்தித்து அடைந்து மகிழ்ந்திருந்தார்; வந்தித்து-வணங்கி.

(உரை.) [1]இவரால்-தோழன்மாரால்.

1786. (1) வரையுடுத்த பள்ளியிட மாகவதின் மேயோள்
விரையுடுத்த போதுறையும் வேனெடுங்க ணாள்கொல்
உரையுடுத்த நாவுறையு மொண்ணுதல்கொ லன்றித்
திரையுடுத்த தேமொழிகொ லென்றுதெரி கல்லார்.

1787. (2) மங்கலம டிந்ததிரு மாமகளை யொப்பீர்
இங்குவர வென்னைகுலம் யாதடிகட் கென்ன
எங்குலமு மெம்வரவும் வேண்டிலெளி தன்றே
நுங்குலமு நும்வரவு நீருரைமி னென்றாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) உடுத்த-சூழ்ந்த.

(இ-ள்.) பள்ளி இருப்பிடமாக அதனுள்ளே மேவினவள், திருமகளோ! நாமகளோ! மண்மகளோவென்றுதெரியாராய், மங்கலங்கெட்ட திருவையொப்பீர், இங்குவந்தரவு எங்ஙனே? அடிகளுக்குக் குலம்யாதென்றுகேட்ப, எம்குலமும் எம்வரவுங் கேட்கவேண்டிற் கூறுதல் எளிதாயினும் இவ்வேடத்தாற் கூறலாகாது. இனி நுங்குலத்தையும், நும்வரவையும் நீர்கூறுமினென்றாளென்க. *(230-31)*

1788. மோட்டுமுது நீர்மலங்கு மொய்த்தவிள வாளை
பூட்டுசிலை யிறவினொடு பொருதுதுயின் மடியும்
ஈட்டமுடை யவர்களுறை யிராசபுர மென்னும்
நாட்டமுடை நகரமெம தாகுமுறை பதியே.

1786. வரை உடுத்த-மலைகள் சூழ்ந்த. பள்ளியே இடமாக; இடம்-இருப்பிடம். மேயோள்-பொருந்தியவள். விரை-வாசனை. போது-தாமரையில். வேல்போலும் நெடுங்கணாள் கொல்: திருமகளோ. உரை-சொல். நாவில் உரையும் ஒண்ணுதல் கொல்; நாமகளோ. அன்றி-அல்லாமல். திரைஉடுத்த-கடலை ஆடையாகவுடுத்த. தேமொழி கொல்; பூமிதேவியோ; கொல், ஐயப்பொருளன. தெரிகல்லார்-அறியாதவராகி.

1787. மடிந்த-கெட்ட. ஒப்பீரென்றது விசயையை நோக்கி; விளி. வரவு என்னை-வருதற்குக் காரணம் யாது? அடிகட்குக் குலம் யாது என்ன; அடிகள் என்பது முன்னிலைக்கண் வந்தது; இச்சொல் பெண்பாற்கும் வரும்; *சீவக.1792, 1884,1909;* "ஏத முண்டோ வடிகளீங் கென்றலும்" *(சிலப்.14:24)*; "அடிகள் போக யானு மொருநாள்" *(பெருங்.3. 8:70.)* என்ன-என்று தோழன்மார் கூற. வேண்டில்-கேட்க வேண்டுமாயின். எளிது அன்று-கூறுத லெளிதாயினும் இவ்வேடத்தாற் கூறலாகாது.

மோட்டுநீரின் மலங்கும், வாளையும், பூட்டின விற்போலுமிற வோடே பொருதுதுயிலும் இராசமாபுரம்.

(இ-ள்.) பொருட்டிரளுடையாருறையும்இராசமாபுரமென்னும் அழகுடைய நகர் எமதுறைபதியாமென்க. (232)

1789. பொன்னுடைய மார்பிற்புகழ் மந்திரிபொ லந்தார்ந்
தன்னுடைய நுண்ணுணர்விற் சாகரற்குத் தக்காள்
கொன்னெடிய வாட்கட்குரு தத்தைசீ தத்தன்
மன்னடுங்க வீங்குதிர டோண்மடங்க லன்னான்.

பொன்-திரு. தன்னுணர்வு-தன் மந்திரநூலிற் கூறியவுணர்வு.

(இ-ள்.) இம்மடங்கலன்னான், அந்நகரில் மந்திரியாகிய சாகரற்குத்தக்க மனைவியாகிய குருதத்தை மகன் ஸ்ரீதத்தனென்றா னென்க. (233)

1790. அளப்பரிய நான்மறையி னானசல னென்பான்
திளைக்குந்திரு வொப்புடைய திலோத்தமைதன் சிறுவன்
விளைத்திரும்பு மேய்ந்தொழிந்த மிச்சில்வரை மார்பன்
இளைப்பலிவன் றேசுரைப்பிற் புத்திசேனிவ் விருந்தான்.

விளைத்து-தனக்கு ஒரு போரையண்டாக்கிக்கொள்ளுதலாலே. இரும்புகளெல்லாமேய்ந்து குறைகிடந்த எச்சிலாகிய மார்பனாவான்-சச்சந்தன். 'வளைத்து' என்பது பாடமாயிற் சூழ்ந்தென்க.

1788. மோட்டுநீர்-பெருமையையுடைய நீரில். மலங்கு வாளை இறவு என்பன மீன்வகைகள்; இறவுக்கு வில் உவமை; "பகழியுஞ் சிலையுமான...கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்" (*பெரும்பாண்.* 269-70); "இறவுக் கலித்துப், பூட்டறு வல்விலிற் கூட்டுமுதற் றெறிக்கும்" (*அகநா.*96:1-2); "முடங்கிறவு, பூட்டுற்ற வில்லேய்க்கும்" (*திணை மாலை.*131.) ஈட்டம்-பொருட்டிரள். இராசபுரம்-இராசமாபுரம். நாட்டம்-அழகு. எமது உறை பதியாகும்.

1789. மந்திரி-சச்சந்தனுடைய மந்திரி. பொலந்தார்-பொன்னா லாகிய மாலையை யணிந்த. மந்திரியாகிய சாகரற்கு. சாகரற்குத் தக்காள்: உயர்திணையில் நான்கனுருபு வந்தது. கொன்-அச்சம். குருதத்தையின் மகனானசீதத்தன். மன்-அரசர். மடங்கல்-சிங்கம்.

1790. நான்கு மறைகளைக்கற்றவனான அசலன்: *சீவக.*1681, அடிக். திளைக்கும்-இடைவிடாமல் தங்கும். இரும்பு......மார்பன்: *சீவக.*2281, 2353; *புறநா.*180:4. தேசு உரைப்பின் இளைப்பல்-

(இ-ள்.) இவ்விடத்திருந்தவன், சச்சந்தனுடைய அந்தணனாகிய அசலன் மனைவி திலோத்தமைதன் சிறுவனாகிய புத்திசேனன்; இவன் புகழைக்கூறில் இளைப்பேனென்றானென்க.

இவன் சேனாபதி. *(234)*

1791. செட்டிதன பாலன்மனை யாள்சினவு வாட்கட்
பட்டநுதன் மின்னினகு பவித்திரைக்குத் தோன்றி
மட்டுமலர் மார்பின்மத யானையெயி றுழுதாங்
கிட்டகுறி தார்திவளப் பதுமுகனிவ் விருந்தோன்.

(இ-ள்.) அரசற்குரிய செட்டியாகிய தனபாலன் மனையா ளாகிய பவித்திரைக்குப் பிறந்து தன்மார்பிலே தழும்புந்தாரும் விளங்க இவ்விடத்திருந்தான் பதுமுகனென்க.

நான்கானுருபு, அதற்குப்படுபொருளின்பாற்படும். பட்டம் நுதலிலே மின்போலே நகுமென்னும் பெயரெச்சம் பவித்திரை யென்னும் நிலப்பெயர் கொண்டது; "அரவம்புன் சடைமிடைந்த, மின்னனையான்"*(சிற்.125)* போல. *(235)*

1792. பொன்னகருள் வேந்தன்பெய ராற்பொறியும் பெற்றான்
வின்மரிய தோள்விசய தத்தனுயிர்க் கவசம்
பின்னரிய கற்பினவள் பிரீதிமதி காதற்
றன்மகனென் யானடிக டேவதத்த னென்பேன்.

ஒரு பெயரையெழுதப்படுதலிற் பட்டத்திற்குப் பொறியென்று பெயர்கூறினார்; ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) அடிகளே! அந்நகரிலே அரசன் பெயராற் பட்டமும் பெற்றவன்; அரசனுயிர்க்கு ஒருகவசம்; விசயதத்தனென்னும் இயற் பெயரையுமுடையவன்; அவன் மனைவி மகளிரான் மலைத்தற்

இவன்புகழைக்கூறின் இளைப்பேன்; தேசு-புகழ்; "சொற்பங்கமுறநிமி ரிசையின்சும்மையை"*(கம்ப. சடாயுகாண்.8.)* புத்திசேன்-புத்திசேனன்; *சீவக.1140,* அடிக். இவ்விருந்தான்: *சீவக.1327,* அடிக்.

1791. மனையாளாகிய பவித்திரை. பட்டம்: "பட்ட நெற்றியிற் பொட்டிடையேற்றும்" *(பெருங்.4. 12:88.)* எயிறு-தந்தம். குறி-தழும்பு. யானையெயிறுழுத குறி: *சீவக.817.* குறியும்தாரும்திவள; தார்-மாலை. திவள-விளங்க. இவ்விருந்தோன்பதுமுகன்.

1792. நகர்: இராசமாபுரம். வேந்தன்: சச்சந்தன். பெயராற் பொறியும்-பெயரோடு கூடிய பட்டத்தையும்; "தென்னவன்பெயரொடு சிறப்புபெற்ற" *(சிலப்.16:109.)* பொறி-பட்டம்; ஆகுபெயர். வின்மரிய

கரிய கற்பினையுடைய பிரீதிமதி; அவடன் காதன்மகனே னாகிய யான்தேவதத்தனென்னும்பெயரையுடையேனென்க.

நால்வர்க்குந்தாயரைக்கூறி அவர்புதல்வரென்றது, மகடூஉவாற் குலந்தூய்மை பெறுதலானும் மகடூஉவிற்குக் கூறுதலானுமென் றுணர்க். *(236)*

1793. எங்கள்வினை யாலிறைவன் வீடியவஞ் ஞான்றே
எங்களுயிர் நம்பியொடு யாங்கள்பிறந் தேமா
எங்கடமர் நம்பிக்கிவர் தோழரென வீந்தார்
எங்கெழிலென ஞாயிறென வின்னணம் வளர்ந்தேம்.

(இ-ள்.) அரசன்பட்ட அற்றைநாளிலே யாங்கள்முற்பவத்திற் செய்த நல்வினையாலே எங்களுயிர்போலுநம்பியோடே கூடவந்து பிறந்தேமாக, எங்கள் தமர் இவர் நம்பிக்குத் தோழரென்று எம்மை யீந்தார்; யாமும் எங்கெழிலென் ஞாயிறெனவளர்ந்தேமென்க.

அரசன் சுற்றத்தையெல்லாம் கட்டியங்காரனழிக்கின்றமை நோக்கியுங் கந்துக்கடன் தமக்கு இன்றியமையாமைநோக்கியும் இவர்கள்தமர் தோழரென ஈந்தார்; இங்ஙனஞ்செய்வித்தது தோழர் முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினை யென்றுணர்க. இனி, "அழுகுரல்" *(சீவக.330)* என்னுங்கவியில், "உழிதருபெருநிதி" என்றதனைத் தோழராக்கி, இவரைக் கட்டியங்காரன் கந்துக்கடற்குக் கொடுத்தா னென்பார்க்கு, இக்கவியில், 'எங்கடமர்தோழரெனவீந்தார்' என்றல் பொருந்தாமையுணர்க. *(237)*

தோள்: *சீவக.1556,1620,* அடிக். மரிய-மருவிய; "தழிய சாயலவர்" *(சீவக.2026.)* சச்சந்தனுயிர்க்குக் கவசம் போன்றவன் விசயதத்தன். பின்னரிய-மகளிரால் பொருதற்கரிய. பிரீதிமதி: விசயதத்தன் மனைவி. மகனென்யான்-மகனாகவுள்ளேன் யான்; என், தன்மையை உணர்த்தி நின்றது; "அந்தணன் மகனென்" *(பெருங். 3. 6:195.)* அடிகள்: விசயை; விளி.

1793. வினையால்-தீவினையால். இறைவன்: சச்சந்தன். வீடிய-இறந்த. உயிர்போலும் நம்பியொடு: சீவகனோடு. பிறந்தேமாக. தமர்-உறவினர். நம்பிக்கு: சீவகனுக்கு இவர் என்றது அங்குநின்ற தோழரைச் சுட்டியது. எங்கெழிலென்ஞாயிறு: "எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கு" *(தனிப்பாடல்.)*; ஞாயிறு-சூரியன்.

(மேற்.) அடி, 1: *தொல். பெயர். 15, ந.*

1794. யாண்டுநிறைந் தேகியபி னந்தனவற் கிளையார்
மாண்டகுணத் தார்நபுல விபுலரொடு மன்னும்
ஈண்டவளர்ந் தேந்தவிசி னுச்சிமிசை யெய்தித்
தீண்டரிய வெம்மையொடு திக்கயங்க ளெனவே.

'யாண்டு நிறைந்தேகியபின்' என்பதனையும், 'மாண்ட குணத்தார்' என்பதனையும், மூவர்க்குங் கூட்டுக.

(இ-ள்.) யாங்கள்பிறந்து ஓராண்டுகழிந்தபின்பு பிறந்த, அவனுக்கிளையாராகிய நந்தன் நபுலவிபுலரோடே யாங்களும் திக்கயங்களென்னும்படி எண்மராய்த் தவிசினெய்திப் பகைவர் தீண்டற்கரிய வெம்மையோடே மிகவுங் கடுகவளர்ந்தேமென்க.

'இளையான்' என்பது பாடமாயின், அவனுக்கிளையான் நந்தன்; அங்ஙன மாண்ட குணத்தார் நபுலவிபுலரென்க. அங்ஙனம் மாண்ட குணத்தாரெனவே தம்பியரென்னும் பொருடோன்றிற்று. (238)

1795. விற்றொழிலும் வாட்டொழிலும் வீணைபொரு தொழிலும்
மற்றொழிலுந் தேர்த்தொழிலும் வாரணத்தின் றொழிலும்
நற்றொழில வாசியொடு நன்கலைக ணீந்திக்
கற்றனங்கள் யாமுமுடன் கற்பனக ளெல்லாம்.

பொருதல்-தடவுதல். நன்கலைகள்-நூல்கள்.

(இ-ள்.) யாமும் அவருடனேகூடக் கற்கப்படும் விச்சைகளெல்லாம், முதலில் நன்கலைகளிலேநீந்திப் படைத்தொழில்களையுங்கற்று அவற்றிற்குப் பின்பு வீணைத்தொழிலையுங்கற்றேமென்க.

விற்றொழில் முதலியவற்றைக் குதிரையின்றொழிலோடே கற்றேமென்க. [1]அ, அசை. (239)

1794. யாண்டு=ஆண்டு-ஒருவருடம். அவற்கு:சீவகனுக்கு. குணத்தாராகிய நபுலவிபுலர். அவற்கு இளையாராகிய நந்தன், நபுலன், விபுலன் என்பவரோடு. மன்னும்-மிகவும். ஈண்ட-விரைய; *பெருங்.3.13:26.* தவிசு-ஆசனம். தீண்டரிய-தீண்டு தற்கரிய; 'எண்மர்' என்னும் தொகை தோன்ற 'திக்கயங்களெனவே' என்றார்.

1795. மல்தொழில்-மற்போர். வாரணம்-யானை. வாசி நற்றொழிலொடு; வாசி-குதிரை. கற்றனங்கள்-கற்றோம்; கள், அசை. உடன்-சீவகனுடனும் தம்பியருடனும். கற்பனங்கள்: *சீவக.2489;* "செய்வனகள் செய்யக்கண்டு" (*தே. திருநா. ஆவடு.2*) "திருவாளனென்மகளைச்செய்தனகள்" (*பெரியதிரு.5.5:1.*)

(மேற்.) அடி, 4: *தொல்.* பெயர். 15, ந.

(உரை.) [1]நற்றொழில என்பதிலுள்ளது.

1796\. (1) வெஞ்சிலையின் வேடர்தொறு மீட்டுவிசும் பேகும்
விஞ்சையரை யன்மகளை வீணைபொரு தெய்திக்
குஞ்சரமும் வென்றுகுண மாலைநல னுண்ட
நம்பியவ னமமெவ னென்னினிது வாமே.

1797\. (2) கந்துக்கட னென்றநகர்க் காதிமுது நாய்கன்
முந்திப்பெறப் பட்டமகன் மூரிச்சிலைத் தடக்கைச்
சிந்திப்பவ ரவலமறு சீவகனென் றோழன்
அந்திலொரு நாளவனை யரசனொரு தவற்றால்.

1798\. (3) தொடிகடவழ் வீங்குதிர டோளிறுக யாத்துக்
கடிகடவழ் குழன்மகளிர் கசிந்துமனங் கரியக்
கொடிகடவழ் மாடநகர்க் கொல்லவென மாழ்கி
இடிகடவழ்ந் திட்டபட நாகமென வீழ்ந்தாள்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கற்றுப் பின் நிரைமீட்டுக் கலுழவேகன் மகளை யாழாலே வென்றெய்தி யானையையும்வென்று குண மாலைநலனுண்ட நம்பி என் தோழனாம்; அவனாமம் யாதெனிற் சிந்திப்பவர் அவலமறுதற்குக்காரணமான சீவகனென்னுமிதுவாம். அந்நகரிடத்தே ஒருநாளிலே அரசனுடையதொரு தவற்றாலே கந்துக்கடனென்றநாய்கன், தான் முற்படப்பெற்ற மகனுடைய மூரிச்சிலைத்தடக்கையையுடைய தோளைச் சிலைத்தொழில் செய்யாமல் இறுகும்படி மனத்தைப்பிணிக்க, பின்பு அவ்வரசன் அவனை மகளிர் மனங்கரிய நகரிலே கொல்லவென்று தேவதத்தன் கூற, விசயைமாழ்கிவீழ்ந்தாளென்க.

1796\. சிலையின்-வில்லால். வேடர்கைக்கொண்ட தொறுவை மீட்டு; தொறு-பசுக்கூட்டம். விசும்பு ஏகும்-ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற. விஞ்சைஅரையன்: கலுழவேகன். மகளை: காத்தருவதத்தையை. குஞ்சரம்: அசனிவேகமென்னும் யானை. நலன்-இன்பத்தை. நம்பியாகிய அவனது நாமம் எவன் என்னின்; எவன்-யாது.

1797\. கந்துக்கடனென்ற நாய்கன், முந்திப்பெறப்பட்ட மகன்-தான் முற்படப்பெற்ற பிள்ளை. தடக்கையையுடைய சீவகன். அவலம்-துன்பம். அந்தில்-அவ்விராசமாபுரத்தே. அவனை: சீவகனை. அரசன்: கட்டியங்காரன்.

1798\. தொடி-தோள்வளை. சீவகனது தோளை இறுகயாத்து. யாத்து= யாக்க-கட்ட; எச்சத்திரிபு. கடிகள்-வாசனை; கள், அசை. அது கண்ட மகளிரது மனம் கசிந்து கரிய. நகரில் கொல்ல என; என-என்று தேவதத்தன்

கொல்லக் கொலைக்களங்குறுகலுமென்னப் புகுகின்றான், கொல்லவென்ற வளவிலே வீழ்ந்தாள். அரசன்கொல்லும்படி அவன் சென்று கொலைக்களங் குறுகலுமெனப் பொருளுரைக்க. நாய்கன் பிணிக்கவென்க. இடிகள் உடம்பெங்குந் தவழ்ந்த நாகமென்றது இல்பொருளுவமை. "மோட்டுமுதுநீர்" *(சீவக.1788)* என்னுங் கவி தொடங்கிக் கொல்லவென்ற சொல்லோடே முடிக்க. ஒருபெண்ணு யிரைக் காத்தவனைக் கோறல் அறனன்மையின், அரசன்றவ றென்றார். யாத்து - யாக்க. *(240-42)*

(வேறு)

1799. மாதவப் பெருமை வண்ண மாநகர் நம்பிக் குற்ற
ஏதத்தைக் கேட்ட லோடு மிருகணும் பிறழ்ந்து மாழ்கிக்
காதற்றம் மகனுக் குற்ற நவையெனக் கலங்கி வீழ்ந்தார்
ஆதலா னங்கை யாரே யருள்பெரி துடைய ரென்றார்.

(இ-ள்.) நகரிலே நம்பிக்குப்பிறந்த ஏதத்தைக்கேட்ட அளவிலே தம் மகனுக்குற்ற நவையென்றுகூறும்படி இருகண்ணும் மேலே செருகி அறிவழிந்து கலங்கிவீழ்ந்தார்; ஆதலால் தாமே பெரிதும் அருளுடையரா விருந்தார்; இங்ஙனம் அருளைப்பிறப்பித்த தவப் பெருமையின்வண்ணம் இருந்தபடியென்னென்றாரென்க. *(243)*

1800. மாழ்குபு மயங்கி வீழ்ந்த மாபெருந் தேவி தன்னை
ஆழ்துய ரவித்தற் கொத்த வரும்பெறல் யோக நாடிக்
காழ்பரிந் தரைத்த சாந்தின் களிதரு நீரிற் றேற்ற
யாழ்புரை கிளவி யாற்றாண் மயங்கிவீழ்ந் தரற்று கின்றாள்.

கூறினவளவிலே. மாழ்கி-மயங்கி. தவழ்ந்திட்ட-உடம்பு முழுவதும் தவழ்ந்த. விசயை வீழ்ந்தாள். அடி,3-4: "பகையி னெருங்கிக், கட்டெரி கொளீஇக் கரந்தன ரெனலும், ஒட்டிய தோழற் குற்றதை யறியான், பகையடு தறுக ணிமையகன்று பிறழ, உரைபெயர்த்துக் கொடஅன் யூகி மாழ்க"(பெருங்.2.9:149-153.)

1799. 'தவப்பெருமையின்வண்ணம்' என்னேயென்று வியந்தவாறு நகரில் நம்பிக்குற்ற ஏதத்தை; நம்பி:சீவகன். ஏதம்-துன்பம். பிறழ்ந்து-மேலே செருகி. காதலையுடைய தம் மகனுக்கு. என-என்றுகூறும்படி. நங்கையாரே-நங்கையாகிய இவர்தாமே.

1800. மாழ்குபு-அறிவழிந்து. தேவிதன்னை: விசயையை. துயர் அவித்தற்கு-வருத்தத்தை நீக்குதற்கு. பெறலரும் யோகத்தை நாடி; யோகம்-மருந்து. காழ்பரிந்து அரைத்த சாந்தின்களி-முத்துவடத்தை

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வீழ்ந்த தேவியை வருத்தந்தீர்த்தற் கொத்த மருந்திதுவென்றுநாடி முத்துவடத்தையறுத்துக்கூடவரைத்த சந்தனக்குழம்போடே தந்த பனிநீராலே தேற்றத் தெளிந்து யாழ் போலுங்கிளவி ஆற்றாளாய் அழாநின்றாளென்க.

கையாற்றின் நீங்கிநின்றாள். (244)

(வேறு)

1801. கைம்மாண் கடற்படையுட் காவலனை யாண்டொழியப்
பொய்ம்மா மயிலூர்ந்து போகிப் புறங்காட்டுள்
விம்மாந் தியான்வீழ வீழ்ந்தேன் றுணையாகி
எம்மானே தோன்றினா யென்னை யொளித்தியோ.

கை-படைவகுப்பு.[1] ஐ, அசை. விம்மாந்து-பொருமி.

(இ-ள்.) என்பிள்ளாய்! அரசன்படுதலாலே யான் பொறி மயிலையூர்ந்து போய்ப் புறங்காட்டிலேவீழ அங்ஙனம் வீழ்ந்தேற்குத் துணையாய்த்தோன்றின நீ இப்பொழுது என்னையொளிக்கின்றா யோவென்க. (245)

1802. கையா ரிலங்கெஃகிற் கந்துக் கடன்கொடுபோய்
மொய்யா ருவகையனாய் முற்றிழைக்குத் தான்கொடுப்ப
நையாள் வளர்த்த சுநந்தை நவையுறவென்
ஐயாவென் னையாவென் னையா வகன்றனையே.

கந்துக்கடன் சுநந்தையென்றது, வருவார் கூறக்கேட்டு.

அறுத்து அம்முத்துக்களைச் சேர்த்து அரைத்த சந்தனக் குழம்போடு. தருநீரின்-தந்த பனிநீராலே. தேற்ற என்பதன்பின் 'தெளிந்து' என ஒரு சொல் வருவிக்க. கிளவி:விசயை. ஆற்றாளாய் அரற்றுகின்றாள்.

1801. கை மாண்-பக்கப்படையால் மாட்சிமைப்பட்ட. காவலன்: சச்சந்தன். ஆண்டு ஒழிய-அவ்விராசமாபுரத்தே இறத்தலால். பொய்ம்மா மயில்-மயிற்பொறி; உயிரின்மையின் இவ்வாறு கூறினார். புறங்காடு-சுடுகாடு. விம்மாந்து-வருத்தத்தால் பொருமி; *பெருங்.3. 24:196.* வீழ்ந்த எனக்குத் துணையாகி. 'எம்மானே' என்றது சீவகனை நினைந்து கூறியது. ஒளித்தியோ-ஒளிக்கின்றாயோ.

(மேற்.) அடி, 4: *தொல்.* விளிமரபு, 37, ந; *நன்.* பெயர். 48, மயிலை; *இ-வி.* பெயர். 58.

(உரை.) [1]காவலனை என்பதிலுள்ளது.

(இ-ள்.) கந்துக்கடன் செறிவுநிறைந்த உவகையனாய் எடுத்துக் கொண்டு போய்ச்சுநந்தைக்குக்கொடுப்ப வருந்தாதே வளர்த்த அவள் வருந்தும்படி, என்னையா! அகன்றாயே என்க.

[1]விரைசொல்லடுக்காதலின், மூன்றாயிற்று. என்னையா, விளியன்று; இரக்கக்குறிப்பு. நின்னை வளர்த்தற்குரிய [2]நல்வினை யுடையவளும் வருந்த அகன்றாயே என்றாள். *(246)*

1803. மின்னிரைத்த பைம்பூண் விளங்கிலைவேல் வேந்தன்
முன்னுரைத்த மூன்று கனவும் புணையாக
என்னுயிரைத் தாங்கி யிருந்தேன் வலியாகா
தென்னரசே யென்பூசல் கேளா திறந்தனையே.

(இ-ள்.) என்னரசே! வேந்தன் மேல்விளையும்படியைக் கூறிய மூன்று கனவும் புணையாக இறந்துபடாதிருந்தேனுக்கு வலியாகாதே என்பூசலையும் கேளாதே இறந்தாயே என்க.

[1]ஒன்றுபயத்தலின், ஒழிந்தவிரண்டும் பயக்குமென்றிருந்தாள். [2]அரசன் நீயுயிர்கொண்டிருந்து நின்புதல்வனாற் பகையைவெல் கென்று போகவிடுத்தலின், என் [3]பூசலென்றாள். கேளாதே-முடியாதே. *(247)*

1804. கோவமா வாகிக் குடியோம்பி நின்குடைக்கீழ்ப்
பாவமே செய்தேன் பரிவெலா நீங்கினாற்
போவம்மா வென்றுரைப்பப் போவேன்முன் போயினாய்
ஆவம்மா வம்மாவென் னம்மா வகன்றனையே.

1802. கையில் எஃகினையுடைய கந்துக்கடன். கொடுபோய்-சீவகனை எடுத்துக்கொண்டுபோய். மொய்ஆர்-செறிவு நிறைந்த. முற்றிழை: சுநந்தை. நையாள்-வருந்தாளாய். நவையுற-வருத்தமுறும்படி.

(மேற்.) அடி, 4: *தொல்.* இடை.34, ந. *நன்.* பொது. 44, மயிலை.

(உரை.) [1]*தொல்.* எச்ச. 28. [2]நல்வினையுடையவளுமென்றது சுநந்தையை.

1803. மின்-ஒளி நிரைத்த-இடைவிடாத; *சீவக.*1603, ந. பூண்-ஆபரணம். வேந்தன்; சச்சந்தன். மூன்றுகனவு: *சீவக.*219,225,226. புணையாக-தெப்பமாக. இருந்த எனக்குவலியாகாது; வலி-துணை. பூசல்-வருத்தத்தை; *கலி.* 34, 23, கேளாது முடியாமல்.

(உரை.) [1]ஒன்று பயத்தலென்றது சச்சந்தன் இறந்தமையை; ஒழிந்த இரண்டாவன: சீவகனுக்கு எண்மர் மனைவியாதலும், அவனது ஆக்கமும்; *சீவக.*225, ந. [2]அரசன்: சச்சந்தன். [3]பூசல்-போர்.

அம்மா-அழகிய திரு. ஓம்பி-ஓம்ப. அரசனுடனிறந்திலேன்; இருந்துபகையையும்வென்றிலேனென்றுபாவமேசெய்தேனென்றாள். பரிவு-தானினைத்தவை முடியாத பரிவு. போவம்மா: அம்மை, அம்மாவென விளியேற்றது; "முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி, ஆவொடு வருதற் குரியவு முளவே" (*தொல். விளிமரபு, 9*) என்றதனால். அம்மாவென அடுக்கிய திசைச்சொல்லாகிய [1]விலாவணை, "கடிசொ லில்லை" (மேற்படி, எச்ச. 56) என்பதனாற் கொள்க. அன்றி, அம்மவென்ற அகரவீற்றிடைச்சொற் கேட்பித்து உரையசையாயவிடத்து, "உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்" (மேற்படி, உயிர்மயங்கு. 10) என்பதனாணீண்டு அது பின்பு, "அம்மவென்னு மசைச்சொ னீட்டம், அம்முறைப் பெயரொடு சிவணா தாயினும், விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே" (மேற்படி, விளிமரபு, 36) என்பதனால், 'அம்மாகொற்றா' என்றவழிக்கொற்றாவென்பது எதிர்முகமாக்கத் தான் கேளா யென்னும் பொருடந்து அதனொடுகூடி எதிர்முகமாக்கி நின்றதாதலிற் [2]பிரிந்துநின்று விளியேலாதென்றுணர்க. இதனாற் பிள்ளாயென விளித்தல் பொருந்தாது.

(இ-ள்.) உலகைக்காத்துச் செல்வத்தையுங்கொடுத்தலிற் கோவும் அழகிய திருவுமாய்நின்று நின்குடைக்கீழ்க்குடியை நீயோம்ப, அதனைக்கண்டு யான் பரிவு நீங்கினாற் பின்பு, அம்மா! நீ துறந்து போவென்னப் போவேன் முன்னே போனாய்; அங்ஙனம் போன நீ ஆ! ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ! இனி அகன்றே விட்டாயோ? இதற்குக்காரணமென்னென்க.

ஆ, இரக்கக்குறிப்பு. ஏகாரம், வினா. (248)

1804. கோ அ மாவாகி-அரசனும் அழகிய திருவுமாய் இருந்து. குடி ஓம்பி-நாட்டு மக்களைப் பாதுகாத்துநிற்க. பாவமே செய்த யான். பரிவெலாம் நீங்கினால்-உன்அரசாட்சியைக்கண்டுஎன்வருத்தமெல்லாம் நீங்கினால் அதன் பின்பு. அம்மா போ என்று உரைப்ப-நீ என்னை 'அம்மா, நீ துறவு பூண்டுபோ' என்றுகூற. போவேனாகிய எனக்குமுன். அம்மா: "அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே" (*திவ். திருப்பள்ளி.1.*)

(மேற்.) அடி, 4: *தொல். இடை. 34, ந.*

(உரை.) [1]விலாவணை: *அழுகை; பெருங்.* உரிமை விலாவணை. [2]*சீவக.2300,* ந.

1805. கோமான் மகனே குருகுலத்தார் போரேறே
ஏமாங் கதத்தா ரிறைவாவென் னின்னுயிரே
காமா கடலுட் கலங்கவிழ்த்தேன் கண்ணுணீர்
பூமாண் புனைதாராய் நோக்காது போதியோ.

குருகுலத்தார் பலருளராதலின், 'ஏமாங்கதத்தாரிறைவா' என்றாள். உவப்பின்கட்புதல்வனைக் கூறுவதனை ஈண்டுக்கூறி, 'காமா' என்றாள். கலங்கவிழ்த்தது-அரசன்பட்டது. கண்ணுணீர் நோக்காதென்றது, நீ பகைவென்றால் யான் நின்றந்தையை நோக்கி அழுகின்றநீரை நோக்காதேயென்றவாறு.

'கண்ணுணீ' என்றும் பாடம்.

(இ-ள்.) மகனே! ஏறே! இறைவா! உயிரே! காமா! தாராய்! என் கண்ணீரைநோக்காதே போகின்றாயோ வென்றாளென்க. *(249)*

1806. கந்தார் களியானைக் காவலனார் கான்முளையை
வந்தார்வாய்த் தீதின்மை கேட்டு மறைந்திருந்து
நொந்தேன் பலகாலு நோயோடே வீகின்றேன்
அந்தோ வறனேமற் றாற்றேனா லாற்றேனால்.

(இ-ள்.) சச்சந்தன் பிள்ளையைத் தீதின்மையை வந்தார் கூறக்கேட்டு நோன்பிலேமறைந்திருந்து பலகாலுநொந்தேன்; நொந்தயான், அந்தோ! இனி ஆற்றேன்; ஆற்றேன்; ஆதலின், அறனே! இந்நோயுடனே இறவா நின்றேனென்க. *(250)*

1807. முன்னொருகா லென்மகனைக் கண்டேனென் கண்குளிரப்
பின்னொருகாற் காணப் பிழைத்ததென் றேவிர்காள்
என்னொப்பார் பெண்மகளி ரிவ்வுலகிற் றோன்றற்கென்
றன்னப் பெடைநடையா ளாய்மயில்போல் வீழ்ந்தனளே.

1805. கோமான்: *சச்சந்தன்.* ஏமாங்கத நாட்டிலுள்ளார்க்கு இறைவா. கடலுட்கலம் கவிழ்த்தேனென்றது சச்சந்தனிறந்ததனைக் குறித்தது; "கலங்கவிழ்ந்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றி" *(யா.வி.86,* மேற்.*)* கண்ணுள் நீரைநோக்காது. பூமாண் புனைதாராய்-பூக்களால் மாட்சிமைப்பட அலங்கரிக்கப்பட்ட மாலையையுடைய சீவகனே.

1806. கந்து-கட்டுத்தறி. காவலனார்: *சச்சந்தன்.* கான்முளைக்குத் தீதின்மையை வந்தார்வாய்க்கேட்டு; கான்முளை: *சீவகன்;* பலகாலும் நொந்தேன். நோயோடு-சீவகன் இறந்தானென்று கூறியமையாலேற் பட்ட வருத்தத்தோடு. வீகின்றேன்-சாகிறேன். அறனே-தருமதேவதையே. ஆற்றேன்-பொறுக்கமாட்டேன்.

(இ-ள்.) நடையாள், தேவிர்காள்! என்மகனை என்கண் குளிர முன்னொருகாற்கண்ட யான் பின்னொருகாற்காண்டற்குத் தப்பின தீவினை யாது? அதனைக் கூறுவீர்; இனி என்னைப்போற் பாவிகளான மகளிர் தோன்றற்கவென்று அரற்றி வருந்தின மயில் போலே வீழ்ந்தாளென்க.

அரற்றுகின்றவள், இங்ஙனமரற்றினாளென்று, "மாழ்குபு" (*சீவக.1800*) என்னுங்கவிமுதல், ஒருதொடராகமுடிக்க. தாபதர்க்குக் [1]குல முதலியன கூறலாகாதென்றவள் தன்னுணர்வழிந்து அரற்றின மையிற் குலனேயன்றி மறைபொரு ளெல்லாங்கூறினாள்; தோழர் நல்வினை அங்ஙன நிகழ்த்திற்று. (251)

1808. புண்மல்கு மத்தகத்த போர்வேழம் பொற்பழித்த
மண்மல்கு தாரான் பெருமாட்டி வாய்மொழிகேட்
டுண்மல்கு நெஞ்சினரா யொய்யெனவே வெய்துயிராக்
கண்மல்கு நீரார் முகமுகங்க ணோக்கினாரே.

தோட்டி [1] நீவாதுகிடத்தலிற் புண்மிக்க மத்தகம்.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரனேறினயானையைக்கொன்ற பண்ணுதல் மிக்க தாரினையுடைய சச்சந்தன்தேவியது வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன்பட்டதற்கு வெய்துயிர்த்துத் தேவியிருந்ததற்கு மகிழ்ச்சி நிறைந்த நெஞ்சினராய்க் கண்மல்கு நீரையுடையராய் அவர் தம்மின் முகம் பார்த்தாரென்க.

"ஆவுதி [2] மண்ணி" (*மதுரைக்.494*) என்றார்பிறரும். கூற்றின்றிக் [3]குறிப்பு நிகழ்ந்தது, வழிபாடுதோன்ற. (252)

1807. என்கண்குளிரக்கண்டேன். காண-காண்பதற்கு. பிழைத்தது என்-தப்பினதீவினை யாது. தோன்றற்க என்று; தொகுத்தல். நடையாள்: விசயை. ஆய்மயில்- வருந்தினமயில்: *சீவக.299.*

(உரை.) [1]குலமுதலியனகூறலாகாதென்றது; *சீவக.1787.*

1808. புண்மல்கு மத்தகத்த போர்வேழம். வேழம்-கட்டியங் காரனுடைய யானையது. பொற்பழித்த-அழகையழித்துக்கொன்ற. மண்மல்கு-பண்ணுதல் மிக்க; தாரான்: சச்சந்தன். பெருமாட்டி: விசயையது. உள்மல்கு-மகிழ்ச்சிநிறைந்த. ஒய்யென வெய்துயிர்த்து. கண்ணில் மல்கும் நீரையுடையவராய். முகமுகங்கள்நோக்கினர்- ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்; "முகமுகம் பார்த்தனர்" (*திருவால.57:23*); "முகமுகநோக்கியெண்ணி" (*வி-பா.சூது.268.*)

(உரை.) [1]நீவாது-நீங்காமல். [2]மண்ணுதல்-பண்ணுதல். [3]குறிப்பு நிகழ்ந்த தென்றது தோழன்மார் ஒருவருக்கொருவர் முகம்பார்த்துக் கொண்டதை.

1809. கண்டீர் கருமம் விளைந்தவா றென்றாராய்
வண்டாரார் வண்கடக மின்னத்தங் கைம்மறித்துக்
கொண்டாங் கடல்வேலி கீழ்மகனைக் கூற்றமாய்
உண்டா முயிரென் றுவப்பெழுந் தாடினரே.

(இ-ள்.) தாரார், காரியமுடிந்தபடி கண்டீரேயென்று வெளியாகக் கூறினாராய், இவன் ஒருபொருளோவென்று கைம்மறித்து இனிக் கூற்றமாய்க் கீழ்மகனுயிரையுமுண்டோம்; உலகையும் கொண்டோமென்றுகூறி உடம்பு உவகைமிக்கு ஆடினாரென்க. (253)

1810. வீழ்ந்து மயில்போல் விசயை கிடந்தாளைத்
தாழ்ந்து பலதட்பந் தாஞ்செய்ய வேல்பெற்று
போழ்ந்தகன்ற கண்ணாள் புலம்பா வெழுந்திருப்பச்
சூழ்ந்து தொழுதிறைஞ்சிச் சொன்னா ரவன்றிறமே.

(இ-ள்.) விசயை மயில்போலே வீழ்ந்துகிடந்தவளைத் தாழ்ந்து பல குளிர்ச்சிகளைச்செய்ய உணர்ச்சிபெற்று அரசனுயிரைப் போழ்ந்தகன்ற கண்ணாளெழுந்திருப்ப, கைகுவித்து வணங்கிச் சூழ்ந்து அவன்பிழைத்தபடி கூறினாரென்க. (254)

(வேறு)

1811. கொலைக்களங் குறுகலுங் கொண்டொர் தெய்வதம்
நிலைக்கள மிதுவென நீக்க நீங்கினான்
இலக்கண மடப்பிடி யியைந்தொர் போதகம்
மலைக்கணத் திடைமகிழ்ந் தனைய மைந்தனே.

1809. கருமம் விளைந்தவாறு கண்டீர் என்றாராய்; கருமம்-காரியம். தாரார்: தோழர். கைமறித்து-கையைக்கவிழ்த்து; *சீவக.1227, ந;* "நன்னக ரதனை நோக்கி நளினக்கைம் மறித்து" *(கம்ப. கடறாவு. 93.)* கடல்வேலியைக் கொண்டோம்; கடல்வேலி: பூமி. கீழ்மகனை: கட்டியங்காரனை. கூற்றாமாய் உயிருண்டாம் என்று; உண்டோம். உவப்பு எழுந்து-மகிழ்ச்சிமிக்கு.

1810. மயில்போல் வீழ்ந்து கிடந்தாளாகிய விசயையை. தாழ்ந்து-வணங்கி. தட்பம்-குளிர்ச்சியை. ஏல்பெற்று-உணர்ச்சி அடைந்து. போழ்ந்தகன்ற கண்ணாள்-சச்சந்தனுயிரைப் பிளந்தகன்ற கண்ணாளாகிய விசயை; *சீவக.10, 1783, ந.* புலம்பா-புலம்பி. அவன்திறம் சொன்னார்-சீவகன் உயிர் பிழைத்தபடியைக் கூறினார்.

1811. கொண்டு-தன் அறிவாலே பார்த்து. தெய்வதம் என்றது சுதஞ்சணனை. இது நிலைக்களமென நீக்க; நிலைக்களம்-தக்க இடம்.

கொல்லக் கொலைக்களங்குறுகுதலும் தேவன் நீக்கினா னென்று தேவதத்தன் [1]கூறப்புகுந்ததனைத் தாம் கொண்டுகூறு கின்றார்.

(இ-ள்.) போதகம் மடப்பிடியோடு இயைந்து மகிழ்ந்தாற் போலக் குணமாலையோடு மகிழ்ந்திருந்த மைந்தன், தன்னை அரசன் கொல்லும்படி தான் கொலைக்களத்தைக் குறுகின அளவிலே, ஒரு தெய்வம் தன்னுணர்வாலே பார்த்து இஃது இட மென்றுநீக்க, அத்துன்பத்தை நீங்கினானென்று கூறினாரென்க.

மலைக்கணம், தோழர்க்குவமை. *(255)*

1812. பூவுடைத் தெரியலான் போர்வை நீத்தினிக்
கோவுடைப் பெருமக னாதல் கொண்டனம்
சேவடி சேர்ந்தனந் தொழுது சென்றென
மாவடு நோக்கியுண் மகிழ்ந்து கூறினாள்.

சென்று-செல்ல.

(இ-ள்.) யாங்கள்நின்னைத்தொழுதுபோதற்குச்சேவடியைச் சேர்ந்தேம்; அங்ஙனஞ்சேர்ந்த யாங்கள் தெரியலான் தன்னை வணிகனென்று மறைத்த போர்வையைக் கைவிட்டுத் தான் அரசனாதலைக் கண்டேமென்று கூற, அதுகேட்டு விசயையும் மகிழ்ந்து ஒருமொழி கூறினாளென்க. *(256)*

(வேறு)

1813. தரணி காவலன் சச்சந்த னென்பவன்
பரணி நாட்பிறந் தான்பகை யாவையும்
அரணி லானென்கட் டங்கிய வன்பினால்
இரணி யன்பட்ட தெம்மிறை யெய்தினான்.

நீங்கினான்-சீவகன் அத்துன்பத்தினின்றும் நீங்கினான். இலக்கணம்-உத்தம இலக்கணத்தையுடைய. போதகம்: ஆண்யானை. சீவகனுக்குப போதகமும் குணமாலைக்குப் பிடியும் உவமைகள். மைந்தன்: சீவகன். மைந்தன்குறுகலும் நீக்க நீங்கினான்.

(உரை.) [1]*சீவக.1798.*

1812. தெரியலான்: சீவகன்; தெரியல்-மாலை. போர்வைநீத்து-வணிகசாதியென்று மறைத்த போர்வையை நீக்கி. கோவுடைப் பெருமகன்-இராசபுத்திரன். தொழுது சென்று சேவடி சேர்ந்தனம் கொண்டனம் என; தொழுது-உன்னை வணங்கி. சென்று=செல்ல-

(இ-ள்.) பரணிநாட்பிறந்தானாகிய சச்சந்தன் அந்நாளின் விசேடத்தாற் பகையெல்லாவற்றிற்கும் ஒரு காவலில்லாதவன்; என்னிடத்தே தங்கிய அன்பாலே தரணியைக் காவானாய்ப் பின்பு இரணியன்பட்டதனைத்தானும்பட்டானென்க.

[1]இன்ன நாட்பிறந்த இன்னானென்றால் அரசர்க்கு மரபு. [2]பரணி யானை பிறந்த நாளாதலின், அதுபோலப் பகையை மதியானென்றாள். இரணியன் பட்டது-தன்னை இடிக்குந்துணையார் சொற்கொள்ளாதே (குறள்,447) வேறொரு தத்துவமின்றென்ற தனாற் கேடுவிளைந்து உதவியின்றி நின்றநிலை; இறைவனுற்றது-[3]அமைச்சர் நிலமுந்திருவும் நீங்குமென்றது கொள்ளாதே கட்டியங் காரனே எனக்குள்ளானென்று பின் உதவியின்றி நின்றநிலை. காவலன் 'உண்ணலன்' போல் ஈண்டு மறையை யுணர்த்திற்று. (257)

1814. விசயை யென்றுல கோடிய வீறிலேன்
பசையி னாற்றுஞ்சி யான்பட்ட தீதெலாம்
இசைய நம்பிக்கெ டுத்துரைத் தென்னுழை
அசைவின் றையனைத் தம்மி னெனச்சொன்னாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமெய்தியவன், விசயையென்று எங்கும் பரந்த நல்வினையில்லாதேன் மேல்வைத்த பற்றால் துஞ்சுதலாலே, யானுற்ற தீங்கெல்லாவற்றையும் நம்பிக்கு முறைமைப்படக்கூறி இதனால் அவன்வருந்தாதபடி ஐயனை என்னுழைத்தாருமினென்று கூறினாளென்க. (258)

போதற்கு. சேர்ந்தனம்-சேர்ந்த யாங்கள். கொண்டனம்-அறிந்து கொண்டோம். என-என்றுகூற. நோக்கி: விசயை.

1813. தரணியைக் காவலன்; காவலன்-காவாதவனாகி. பரணி நாட் பிறந்தானாகிய சச்சந்தனென்பவன். யாவையும்-எல்லாவற் றிற்கும். அரண் இலான்-தனக்குக் காவலில்லாதவன். என்கண்-என்னிடத்து. தரணியைக் காவலனாய் இரணியன் பட்டதனைப்போல் என்இறையும் எய்தினான்; இறை: சச்சந்தன்.

(உரை.) [1]இன்னநாளிற் பிறந்த இன்னானென்றல் மலைநாட்டில் இக்காலத்தும் வழங்குகின்றது. [2] 'பரணி பிறந்தான் தரணியாள்வான்' என்பது ஒரு பழமொழி; 'பரணியான் பாரவன்' (நன்.150, மயிலை.) [3]நிமித்திகன்முதலிய அமைச்சர்.

1814. உலகோடிய-உலகெங்கும்பரந்த.வீறுஇலேன் பசை-நல்வினை யில்லாத என்மீதுள்ள ஆசை; நீர்வேட்கைபோல நின்றது. துஞ்சி

1815. கோதை வேனம்பிக் கல்லதை யிப்பொருள்
யாதுங் கூறன்மின் யாரையுந் தேறன்மின்
ஏத மின்னன வின்னண மெய்தலாற்
பேதை யாரொடும் பெண்ணொடும் பேசன்மின்.

(இ-ள்.) இக்காரியத்திற் சிறிதும் சீவகனுக்கல்லது பிறர்க்குக் கூறன்மின்; யாவரையும் தேறன்மின்; இத்தன்மையவாகிய குற்றங்கள் நினைவின்றியும் வருதலின், அறியாதாருடனும் மகளிருடனும் பேசன்மினென்றாளென்க.

இன்னனவென்றது, தான்பிறப்புணர்த்திய அதனை. இன்னணமென்றது, தன்னினைவின்றி[1] விலாவத்திற்கூறிய அதனை. *(259)*

1816. பகைவ ருள்ளமும் பாம்பின் படர்ச்சியும்
வகைகொண் மேகலை மங்கையர் நெஞ்சமும்
மிகைசென் மேகத்து மின்னுஞ்செந் நில்லலா
புகைசெய் வேலினீர் போற்றுபு சென்மினே.

மிகை-மேல்.

(இ-ள்.) வேலினீர்! பகைவர் நெஞ்சம், பாம்பின்போக்கும், மகளிர் நெஞ்சும், மின்னும் செவ்விதாக நில்லாவாதலின், உள்ளத்தையும் நெஞ்சையும் பேணி ஒழுகுமினென்றாளென்க. *(260)*

இறத்தலால். தீதெலாம்-தீங்கெல்லாவற்றையும். நம்பிக்கு இசைய எடுத்துரைத்து-சீவகனுக்கு முறைமைப்பட எடுத்துக்கூறி. அசைவின்று-அவன் வருந்தாதபடி. ஐயனை: சீவகனை; சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. என்னுழைத்தம்மின்.

1815. கோதைவேல்; *சீவக.7, 491;* கோதை-உறை; பூமாலையுமாம். இப்பொருளில் யாதும் நம்பிக்கல்லதைக்கூறன்மின்; பொருள்-காரியம் யாதும்-சிறிதும். நம்பி: சீவகன், அல்லதை-அல்லது; ஐ, அசை. பிறருக்குக் கூறன்மின். தேறன்மின்-நுமக்குரிய துணைவராகத் தெளிந்து கொள்ளாதீர். இன்னவாகிய ஏதம்-துறவியாகிய யான் பிறப்புணர்த்தியது போன்ற குற்றங்கள். இன்னணம் எய்தலால்-நினைவில்லாமலும் வருதலால். பேதையார்-அறிவில்லாதவர். பெண்-பிறமகளிர்.

(உரை.) [1]விலாவத்தில்-அழுகையில்.

1816. படர்ச்சி-செல்லுதல். மேகலையையுடைய மங்கையரது நெஞ்சம். மிகை-மேலே. மின்-மின்னல். செந்நில்லா-நேராக நில்லாவாதலால். போற்றுபு சென்மின்-பகைவர் உள்ளத்தையும், மகளிர் நெஞ்சத்தையும் பாதுகாத்து நடமின்.

(வேறு)

1817. வணக்கருஞ் சிலையி னானை
யொருமதி யெல்லை நாளுட்
குணத்தொடு மலிந்த பாதங்
குறுகயாங் கொணர்ந்த பின்றைப்
பணித்ததே செய்து பற்றார்
பகைமுத லடர்த்து மென்றார்
மணிக்கொடி மாசுண் டன்னாள்
மற்றதே துணிமி னென்றாள்.

(இ-ள்.) யாங்கள் குணத்தொடுமலிந்த சீவகனை ஒருதிங்களள வாகிய நாளுக்குள்ளே நின் திருவடியைச் சேரும்படி கொணர்ந்த பின்றை அருளிச்செய்த காரியமே செய்து, தழும்பேறிக்கிடந்த நிறைந்த பகையை முற்பட அடர்ப்பேமென்றார்; அவளும் அதுவே துணிமினென்றா ளென்க.

பிறரால் வணக்கருஞ்சிலை. அடிப்பட்ட பகை-கட்டியங் காரன். *(261)*

1818. பொறிதவ நெருங்க நோற்றுப் புகரற நிறைந்த கொள்கைச்
செறிதவ விசயை பாதஞ் சென்னியின் வணங்கி மீண்டு
வெறிகமழ் சோலை நண்ணி வேண்டிய வடிசில் கைதொட்
டெறிபடை யெழுக வென்றார் வளையெழுந் தார்த்த வன்றே.

(இ-ள்.) ஐம்பொறியும் புலன்களிற் செல்லுகின்ற வேட்கை மிகவும் நெருங்கும்படி நோற்றுக் குற்றமறநிறைந்த விரதங்களை

1817. குணத்தொடு மலிந்த வணக்கருஞ் சிலையினானை: சீவகனை; வணக்கருஞ்சிலை-பகைவரால் வளைத்தற்கரிய வில். ஒருமதி எல்லைநாளுள்-ஒருமாதமாகிய அளவுள்ள நாட்களுக்குள்ளே. பாதம் குறுக-உமது அடியைஅடையும்படி. பணித்ததே-நீர்ஏவியகாரியத்தையே. பற்று ஆர்பகை-தழும்பேறிக்கிடந்த நிறைந்த பகையை; என்றது கட்டியங்காரனை. முதல் அடர்த்தும்-முற்படக் கொல்லுவேம். கொடி மாசுண்டதை அன்னாள்: விசயை; அன்னாள்-போன்றவள். மற்று, அசை. அதே-அக்காரியத்தையே.

1818. பொறிதவ நெருங்க-ஐம்பொறிகளும் வேட்கை மிகவும் ஒடுங்கும்படி. புகரற-குற்றம்நீங்க. கொள்கைச்செறிதவவிசயை-விரதங் களால் மிக்க தவத்தையுடைய விசயையெனலுமாம். பாதத்தைச் சென்னியால் வணங்கி. வெறி-வாசனை. அடிசில் கைதொட்டு-உணவை யுண்டு. ஏறிபடை-பகைவரைக்கொல்கின்ற சேனை. வளை-சங்கம்.

யுடைய விசயை பாதத்தை வணங்கிமீண்டு நண்ணி உண்டு படையெழுகவென்றார்; வளைஎழுந்து ஆர்த்தவென்க.

தவவிசயை-முற்பவத்தில் தவத்தையுடைய விசயையென்றொரு பெயர். (262)

1819. பைந்துகின் மகளிர் தேன்சோர் பவளவாய் திகழ நாணிச்
சிந்தித்துக் கூந்தல் வாங்கிச் செவ்வணந் துடைப்ப தேபோல்
இந்திர கோபங் கௌவி யிறகுளர் கின்ற மஞ்ஞை
அந்தரத் திவர்ந்த பாய்மா வரும்பொற்றா ரரவத் தாலே.

திகழ, இடக்கர்.

(இ-ள்.) மகளிர் தமது வாய்திகழ்தலாலே, அதற்குநாணி அது தீருமுபாயம் நினைந்து கூந்தலைக்குலைத்து அச்சிவந்தவண்ணத்தைத் துடைக்கின்ற தொழிலைப் போலே கோபத்தைக்கௌவி இறகை உளர்கிற மயில்கள் மாவின் தார்மணி யோசையாலே பறந்தன வென்க. (263)

1820. சாந்தின்மேற் றொடுத்த தீந்தேன் றண்மதிக் கோடு போழப்
போந்துமட் டருவி வீழும் பொன்னெடுங் குன்று மந்தண்
ஏந்துபூங் காவு சூழ்ந்த விரும்புனல் யாறு நீந்தி
மாந்தரே மலிந்த நாடு மடுத்துடன் சென்ற தன்றே.

[1]தேன், ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) அப்படை, சந்தனத்திலேவைத்து இறாலை மதிக்கோடு கிழித்தலாலே அதின்மட்டு அவ்விறாலினின்றும் போந்து அருவி போலேவீழும் மாந்தரியங்காத குன்றையும், யாற்றையுங் கடந்து மாந்தரே மலிந்த நாட்டிலே சென்றதென்க. (264)

1819. தேன்சோரும் பவளம் போலும் வாய். மகளிரது வாய் திகழ்தலால். சிந்தித்து-அதைத்தீர்க்கும் உபாயத்தை எண்ணி. கூந்தலை வாங்கி; வாங்கி-குலைத்து. செவ்வணம்-வாயினது சிவந்த நிறத்தை. இந்திர கோபப்பூச்சிகளைக் கௌவி. உளர்தல்- கோதுதல். மகளிருக்கு மயிலும், அவரது வாய்க்கு இந்திரகோபமும், அவரது கூந்தலுக்கு மயிலின்தோகையும் உவமைகள். மஞ்ஞை பாய்மாவின் பொற்றார் அரவத்தால் அந்தரத்து இவர்ந்த; பாய்மா: தோழரது குதிரைகள். பொற்றார்-கிண்கிணிமாலை. இவர்ந்த-பறந்தன.

1820. சாந்தின்மேல் தொடுத்த-சந்தனமரத்திலே வைத்த. தேன்: தேனடை. மதியினது கோடுபோழ; கோடுபோழ-நுனிகிழித்தலால். மட்டு போந்து அருவிபோல் வீழும் குன்று. அம்தண்ஏந்து-அழகையும் குளிர்ச்சியையும் தாங்கிய. நாடுமடுத்து- நாட்டை நெருங்கி. உடன்-ஒருசேர.

(உரை.) [1]தேனையுடைய இறாலுக்காயிற்று.

1821. மதுக்குலா மலங்கன் மாலை மங்கையர் வளர்த்த செந்தீப்
புதுக்கலத் தெழுந்த தீம்பாற் பொங்கலி னுரையிற் பொங்கிக்
கதிர்த்துவெண் மாடந் தோன்றுஞ் செவ்வெயிற் காத நான்கின்
நதிக்கரை வந்து விட்டார் நச்செயிற் றரவோ டொப்பார்.

(இ-ள்.) தேனறாத அசைகிற மாலையையுடைய மங்கையர் வளர்த்த தீயாலே பொங்கிப் புதுக்கலத்தினின்றுமெழுந்த பாற் பொங்கலினுடைய நுரைபோலே இட்டிகையாற்செய்த எயிலைக் கடந்து வெண்மாடந்தோன்றும் ஏமமா புரத்திற்கு நாற்காதத்தளவில் நதிக் கரையிலே, அரவோடொப்பார் சென்றுவிட்டாரென்க.

எயில், ஆகுபெயர். வரவு, செலவினையுணர்த்தும். *(265)*

(வேறு)

1822. மானயா நோக்கியர் மருங்குல் போல்வதோர்
கானயாற் றடைகரைக் கதிர்கண் போழ்கலாத்
தேனயாம் பூம்பொழிற் றிண்ணை வெண்மணற்
றானையா நால்வருந் தணப்பின் றெய்தினார்.

கான: அ, அசை. கண்-இடம். தேனினநீங்கமாட்டாது வருந்தும். தானையா நால்வரும்-தானையுண்டாதற்குக் காரணமான நால்வரும்.

(இ-ள்.) மான்வருந்து நோக்கியரிடைபோலும் நுடக்கமும் அழகுமுடைய கான்யாற்று நீரடைகரையிற் பொழிலில் உயர்ந்த மணலிலே நால்வரும் சென்றாரென்க. *(266)*

1823. வார்ந்துதேன் றுளித்துமட் டுயிர்த்து வார்மணல்
ஆர்ந்துபோ தருந்தவி சடுத்த தொத்துமேற்
றூர்ந்துதேன் வண்டொடு துதைந்துள் புக்கவர்
போந்துபோக் கரியதப் பொழிலின் பெற்றியே.

1821. குலாம்-நீங்காத. செந்தீயால் எழுந்த. பொங்கலினுடைய நுரையைப்போல. கதிர்த்து-ஒளியுடையதாகி. செவ்வெயில்-செங்கல்லாற் செய்யப்படுதலின் செந்நிறமுடைய மதில். விட்டார்-தங்கினார். அரவோடு ஒப்பார் விட்டார்.

1822. மான் அயாம்-மான்வருந்துதற்குக் காரணமான. மருங்குல் போல்வது-இடையை ஒப்பதாகிய. யாற்றை அடைந்த கரையில். கதிர்-சூரியன். கதிர்......... பொழில்: "வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்" *(பெரும்பாண்.374.)* திண்ணை வெண்மணல்: *பெருங். 1. 40:124.* தானை ஆம் நால்வரும் ; ஆம்-ஆதற்குக் காரணமான.

1823. தேன்-ஈக்கள் கூட்டில் வைத்த தேன். மட்டு-பூவிலுள்ள தேன். மணல் போது ஆர்ந்து-மணலில் மலர்கள்நிறைந்து. தவிசு-ஆதனம்.

(இ-ள்.) அப்பொழிலின்றன்மை, வைத்ததேன்வார்ந்து துளித்துப் பூவின் மதுஒழுகி மணலிலே போது ஆர்ந்து தவிசடுத்த தொத்து மேல் வெளியடங்கித் தேனும் வண்டும் நெருங்கி உள்ளேபுக்கவர்க்குப் புறப்பட்டுப்போதலரிதாயிருந்ததென்க.

செய்தெனெச்சங்களைக் காரணமாக்குக. (267)

1824. தாதணி கொழுநிழ லிருந்து தண்மதுப்
போதணி யலங்கறாழ் பொருவின் மார்பனை
யாதுநா மடைதிற முரைமி னீரெனக்
காதலாற் பதுமுகன் கண்டு கூறினான்.

(இ-ள்.) அப்பொழிலினிழலிலேயிருந்து சீவகனை யாமடையுந் திறம் யாது? அதனை நீருரைமினென்ற அளவிலே, பதுமுகன் விசாரித்துக்காதலோடே கூறினானென்க. (268)

1825. (1) திருக்கிளர் மன்னவன் சேனை மாநகர்
பொருக்கொளி யினநிரை கோடுங் கொண்டபின்
முருக்கொளி மலரடி மூரி மொய்ம்பனைச்
செருக்களத் தெதிர்ப்படச் சிதைவ தில்லையே.

1826. (2) சேட்குலாஞ் சிலையொடு திளைத்த பின்னவர்
வாட்கலாம் வலித்தமர் தொடங்கின் வல்லையே
மீட்கலாம் விருப்புடைத் தெழுக வென்றுதன்
ஆட்கெலாஞ் செப்பின னலர்ந்த தாரினான்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

தூர்ந்து-அடைத்து. துதைந்து-நெருங்கி. போந்து போக்கு-வெளியே புறப்பட்டுச்செல்லல். பெற்றி அரியது.

1824. தாது அணி-பூந்தாதை அணிந்த; "தாதுபடு தண்ணிழ லிருந்தன மாக" (குறிஞ்சிப்.106.) மதுவையுடைய போது. மார்பனை: சீவகனை. அடைதிறம் யாது? நீர் உரைமின் என. கண்டு-ஆராய்ந்து.

1825. மன்னவன்: தடமித்தன். நகர்: ஏமமாபுரம். பொருக்கு= பொருவுக்கு-ஒப்புக்கு. கோடும்-கொள்வேம். முருக்குமலர் அடிக்கு உவமை. மொய்ம்பன்:சீவகன். சிதைவது-கெடுவது.

1826. சேண்-நெடுந்தூரத்தில். குலாம்-வளைந்த. திளைத்தல்-போர் செய்தல். அவர்: தடமித்தன் படையிலுள்ளார். வாட்கலாம் வலித்து-வாட்போரைச்செய்யத்துணிந்து. வல்லை-விரைய. மீட்கலாம்-நம் படையை மீளச்செய்யலாம். ஆட்கு எலாம்-வீரர்க்கெல்லாம்; ஆள்-வீரர்; "ஆளமர் வெள்ளம் பெருகி னதுவிலக்கி" (பு.வெ.32.) தாரினான்: பதுமுகன்.

பொருக்கு-பொருவுக்கு; நிலக்குப்போல. என்றது, துரியோதனன் விராடபுரத்தே நிரையடித்துத் தருமன் முதலாயினாருண்மை யுணர்ந்ததற்கு யாமும் இவனுண்மையை உணருகின்ற தன்மை யொக்கும்படி யென்றவாறு.

(இ-ள்.) பொருவுக்கு மன்னன் மணிநிரையை யாமுங் கொள்வேம்; கொண்டபின்பு, சீவகன்மீட்கவந்தால் அவனைப் போர்க்களத்தே காண்டற்குச் சிதைவதில்லை; அதற்குக்காரணம்; வளைந்தவில்லுடனேதூரத்தேபொருதபின்அவரணுகிவாட்போரைத் தொடங்கின் நாம் படையைக் கடுகமீட்கலாம்; ஆதலான், இது விருப்பமுடைத்து; இனி எழுகவென்று தன்னை யொழிந்த மூவர்க் குங்கூறி, பின்பு, அவன் படைக்குங்கூறினானென்க. *(269-70)*

(வேறு)

1827. (1) இருங்கடன் மணிநிரை யெய்திநாங் கொண்டபின்
அருங்கடி யணிநக ரையனங் கில்லையேற்
பெரும்படை தான்வரிற் பின்றிநீங் கிற்பழி
தரும்படித் தன்றியுஞ் சாற்றுவல் கேண்மினோ.

1828. (2) மஞ்சுசூழ் விசும்பிடை மணந்துமின் மிளிர்வபோல்
வஞ்சமின் மறவர்வாண் மிளிர்ந்துபாய் குருதியுட்
குஞ்சரங் குளிப்பதோர் நீத்தமா மாதலால்
எஞ்சலில் கொள்கையீ ரெண்ணிச்சூழ் மின்களே.

1829. (3) என்றனன் புத்திசே னென்னுநான் மறையினான்
நன்றதே பொருளென நால்வரு மிருந்துழி
ஒன்றிமுன் விடுத்தவர் மூவரொற் றாட்கள்வந்
தின்றிதாற் பட்டதென் றியம்புகின் றார்களே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

1827. கடல்போலும் பெரிய நிரையை; நிரை-பசுக்கூட்டம். அருங்கடி-செல்லுதற்கரிய காவலையுடைய. நகரில் அங்கு ஐயன் இல்லையேல்; நகர்-ஏமமாபுரம். ஐயன்: சீவகன். படை: தடமித் தனுடைய சேனை. பின்றி நீங்கின்-யாம் மீண்டுபோனால். பழிதரும் படித்து-பழிதரும்படியாயிருக்கும். சாற்றுவல்-வேறொன்று கூறுவேன். இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள்புத்திசேனன்கூற்று.

1828. மணந்து-கலந்து. மின்-மின்னல். மிளிர்தல்-ஒளிவிட்டு விளங்குதல். மறவர்: வீரர். மிளிர்ந்து-மிளிர்தலால். பாய்குருதியில்-பரவிய இரத்தத்திலே. குளிப்பதோர்-மூழ்குவதொரு. நீத்தம் ஆம்-இரத்தப்பெருக்கு உண்டாகும். எஞ்சல்இல்-ஒழியாத. எண்ணிச்சூழ்மின்-ஆராய்ந்து செய்யுங்கள்.

(இ-ள்.) புத்திசேனனென்னு மந்தணன், யாமெய்தி நிரையைக் கொண்ட பின் அருங்கடியணிநகரில் ஐயனில்லையாறிற் பெரும் படை வரும்; அது வந்தால் அஞ்சினாரைப்போலே யாம் மீண்டு போந்தாற் கெட்டார்களென்று பழிதரும்படியாயிருக்கும்; அது வன்றியும் பின்னுமொன்றுகூறுவேன்; அதனைக்கேண்மின்; யாம்-மீளாமல் நின்றால் மின்போல் மறவர்வாள் மிளிர்தலாற் பிறந்த ஒளியையுடைய குருதியிலே யானைகுளிப்பதொரு குருதிப்பெருக் குண்டாம்; ஆதலால் ஒழியாத கொள்கையீர்! இனி இதனையும் எண்ணிச்சூழுமினென்றான்; என்றபின்னும் பெரிதும் பதுமுகன் கூறிய அதுவே காரியமென்று நால்வருமிருந்த அளவிலே, தாம் பொருந்தி முன்பேவிடுத்தவராகிய ஒற்றாட்கள் மூவர்வந்து இன்று பிறந்தசெய்தி இதுவென்றுகூறா நின்றாரென்க. *(271-273)*

1830. (1) வளையசுந் தரமெனும் வாரண மால்வரை
முளையிளந் திங்கள்போன் முத்துடைக் கோட்டது
கிளையிளம் பிடிகளைஞ் ஞூற்றிடைக் கேழரக்
களையவஞ் சனவரை யனையதக் களிறரோ.

1831. (2) கடுமதக் களிப்பினாற் காரென முழங்கலின்
விடுகலார் பாகரும் வெருவரக் கொன்றிடப்
பிடியொடுங் கந்தணை யின்றிநீ ருருள்பிளந்
தடுகளி றந்தப்போ திகைபரிந் தழன்றதே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) வளையசுந்தரமென்னும் வாரணம் கோட்டதாயி ருக்கும்; பிடிகளுக்கிடையிலே நின்று நிறத்தையுடைய அரக்களாவின

1829. நன்று அதே பொருளென-பெரிதும் பதுமுகன் கூறிய நிரைகொள்ளலாகிய அதுவே நாம் செய்யும் காரியம் என்று. ஒன்றி-பொருந்தி. விடுத்தவராகிய ஒற்றாட்கள் மூவர்வந்து, இன்று பட்டது இதால் என்று இயம்புகின்றார்கள்; "ஒற்றொற் றுணராமை யாள்க வுடன்மூவர், சொற்றொக்க தேறப் படும்" *(குறள், 589); பெருங்.3, 25:48-50.* பட்டது-நடந்தகாரியம். இதால்-இதுவாகும்; ஆல்; அசை.

1830. வளையசுந்தரம்: தடமித்தனுடைய பட்டத்துயானை. வாரணமாகிய வரை. முளை இளந்திங்கள்-தோன்றிய பிறைச்சந்திரன். கிளை-உறவுடைய. கேழ்அரக்குஅளைய-நிறத்தையுடையஅரக்களாவின.

1831. கார்என முழங்கலின்-மேகத்தைப்போல முழங்குதலால். பாகரும் விடுகலார். வெருவர-அஞ்சும்படி. பிடி-பெண்யானை. அணை வின்றி-கூடுதலில்லாமல். கந்தையும் நீருருளையும் பிளந்து; கந்து-

அஞ்சன வரையனையதாயிருக்கும்; அக்களிறுதான் மதத்தாலே முழங்கலிற் பாகரும் விடுகலராயிருந்தார்; அவ்வடுகளிறு வெரு வரும்படி கொன்றிடுதற்கு அணைவின்றிப் பிளந்து பரிந்து அழன்ற தென்க.

நீருருள்-சகடமாகப்பண்ணித் தண்ணீரேற்றியுருட்டுவதொன்று. இனி ஈருள் பிளந்தென்றோதின், உள்ளீரலைப்பிளந்து கொன்றிட வெனக் கூட்டுக. அந்தப்போதிகை-பின்னங்காலிற்சங்கிலி. *(274-5)*

1832. கண்ணுமிழ் தீயினாற் சுடநிறங் கரிந்தபோற்
பண்ணுமிழ் வண்டுலாய்ப் பரத்தரா நின்றசீர்
அண்ணலங் களிற்றிணை யடக்கினான் சீவகன்
வண்ணமே கலையினார் மனமெனப் படிந்ததே.

(இ-ள்.) கண்ணிற்றீயாற்சுடுதலின் நிறங்கருகினாற்போலும் வண்டு உலாவப்பட்டுப் பரத்தலைத்தராநின்ற சீரையுடைய அக்களிற்றைச் சீவகன் அடக்கினான்; அப்பொழுது அவனிடத்தே மகளிர்மனந்தாழ்ந்தாற்போல வந்து தாழ்ந்ததென்க.

'வண்டுலாம்பார்த்தர' என்றபாடத்திற்கு வண்டுலாங்களிற்றைப் பார்க்கின்றசீரை நமக்குத்தருதற்கு அடக்கினானென்க. *(276)*

1833. இறுவரை யிவர்வதோ ரிலங்கெயிற் றரியென
உறுவரை மார்பினான் றூசங்கொண் டொய்யெனப்
பெறலருங் குஞ்சர மேறலிற் பெருஞ்சனம்
அறைகடற் றிரையொலித் தாங்கென வார்த்ததே.

கட்டுத்தறி. களிறு:வளையசுந்தரம்; எழுவாய். அந்தப் போதிகை பரிந்து-பின்னங் காற்சங்கிலியை அறுத்து; "அந்தப் போதிகை யிடைபரிந் தழியக், கந்து முதல்கிழித்துக்காரெனவுரறி" *(பெருங். 1. 44:77-8.)*

1832. கண்ணுமிழ்தீ: *சீவக.807.* சுட-சுடுதலால். கரிந்தபோலும் வண்டு. பண் உமிழ்வண்டு-இராகங்களைஒலிக்கின்றவண்டுகள். உலாய்-யானையின்மீது உலாவப்பட்டு. பரத்தராநின்றசீர்-பரவுகின்றசிறப்பை யுடைய. களிற்றிணை: வளைய சுந்தரத்தை சீவகன் அடக்கினான். மேகலையினார் மனமென-மகளிரது மனம் அவனிடத்துத் தங்கினாற் போல. யானைஅவனுக்குப்படிந்தது; படிந்தது-தாழ்ந்தது.

1833. இறுவரை இவர்வதோர்-பெரியமலையில் ஏறுவதொரு. அரியென-சிங்கத்தைப்போல. உறுவரை மார்பினான்-பெரியமலை போன்ற மார்பையுடைய சீவகன். தூசங்கொண்டு-யானையது புரோசைக் கயிற்றைப்பற்றிக்கொண்டு; *சீவக.1602,* அடிக். ஒய்யென-

(இ-ள்.) மிக்க வரைபோலுமார்பினான் பெரியவரையிற்பாய் வதோர் அரியென்னும்படி படிவித்தற்கரிய குஞ்சரத்தைப் புரோசைக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு விரைய ஏறுதலாலே சனம் சமுத்திரம் ஆங்கேயொலித்ததென ஆர்த்ததென்க. (277)

1834. அங்கையந் தலத்தினா லப்புதா தையெனக்
கொங்கலர் கண்ணியான் கொம்பைதான் கொட்டலும்
பொங்கிய வுவகையிற் பொலிந்துமாக் களிறவன்
தங்கிப் பயிர்த்தொழி றடக்கையாற் செய்ததே.

(இ-ள்.) கண்ணியான், [1]அப்புதுஅப்புது, ஆதுஆது, ஐஐ என்று கூறி, அங்கையாகிய அழகியதலத்தாற் பொய்க்கத்தட்டின அளவிலே, அக்களிறு உவகையாற் பொலிந்து அவன்கட்டங்கிய பயிராற் றொழில்களைத் தன் கையாலே செய்ததென்க.

பயிராவன: பரிபரியென்பன முதலியன. தொழில்-தோட்டி முதலியன எடுத்துக்கொடுத்தல். (278)

1835. கொட்டையம் புரோசைதா னிருவடங் கொண்டுடன்
கட்டினான் கருவலித் தடக்கையாற் றோட்டியும்
இட்டன னிரண்டுட னிமிழ்க்கொளீஇ யிலங்குபொற்
பட்டமும் பனிவரை மின்னெனக் கட்டினான்.

விரைய. குஞ்சரம்-வளையசுந்தரத்தின்மீது. சனம்-மக்கள். ஆங்கு ஒலித்து என-அவ்விடத்து முழங்கினாற்போல. சனம் ஆர்த்தது.

1834. அங்கையாகிய தலத்தினால்; அங்கை-உள்ளங்கை. அப்புது, ஆது, ஐ என; என-என்றுகூறி. கண்ணியான்: சீவகன். கொம்மை கொட்டலும்-யானையின் முதுகுபுறத்தைத் தட்டினவளவிலே; *சீவக.2230.* பொங்கிய- மிக்க. களிறு உவகையாற் பொலிந்து. அவன் தங்கிய-சீவகனிடத்துத் தங்கிய. பயிரால் தொழிலைத் தடக்கையாற் செய்தது; "பயிர்கொள்வேழத்துப் பணையெருத் திரீஇ", "பயிரிற் சொல்லியது பிழையா............. பிடி" (*பெருங்.1. 38: 124; 42: 240-42*); பயிர்-யானையைத் தொழிற்படுத்தற்குரிய பேச்சுக்கள். தடக்கையால்-வளைந்த துதிக்கையால்.

(உரை.) [1]இவை யானைப் பேச்சான மொழிகள்; *முல்லைப்.35, ந.; மலைபடு.326-7, ந.*

1835. கொட்டையம் புரோசை-முடிமணியையுடைய புரோசைக் கயிறு. கருவலித் தடக்கையால்-கொடிய வன்மையையுடைய அகன்ற கையால். கையால்புரோசையை இருவடங்கொண்டுகட்டினான். இரண்டு

(இ-ள்.) கொடிய வலியையுடைய கையாலே தலையின் மணிமுடியையுடைய புரோசைக்கயிற்றை இரண்டுவடங்கொண்டு சேரக்கட்டினான்; கட்டி, நெடுந்தோட்டியையும் குறுந்தோட்டியையுந் தம்மிற்பிணைத்து அதின் கழுத்திலேயிட்டான்; இட்டுக் கயிற்றைக் கோத்துப் பட்டத்தையுங்கட்டினானென்க. (279)

1836. கச்சையும் வீக்கினன் கறங்கிரு மணியணிந்
தச்சுறு கொழுந்தொடர் யாப்பழித் தடியிணை
உச்சியும் புரோசையுட் குளிப்பவுய்த் துறுவலி
மெச்சிமேல் வேந்தனும் விழைதகத் தோன்றினான்.

அச்சுறுகொழுந்தொடர்-விசையாதபடி மரங்களிலே இரும்பைத் தைத்துக் கழுத்திலே மாலைபோலேயிடுவதொன்று.

(இ-ள்.) உறுவலி, கீழ்வயிற்றிற்கட்டுங்கச்சையுங்கட்டினான்; கட்டி இரண்டுபக்கத்திலே மணியையுமணிந்து தொடரையுங்கட்டவிழ்த்து அடியிரண்டினுச்சியையும் புரோசைக்குள்ளேயழுந்தச் செலுத்திப்[1]புலிமுகப்பில்இருக்கின்றஅரசனும்புகழுந்துவிரும்பும்படி வந்து தோன்றினானென்க. (280)

தோட்டியும் உடன் இமிழ்க்கொளீஇ இட்டனன்; உடன் இமிழ்க் கொளீஇ-தம்மிற் பிணைத்து. இட்டனன். யானையின் கழுத்திலே யிட்டான். பனிவரையிடத்து மின்னெனப்பட்டம் கட்டினான்; பட்டம்-நெற்றிப்பட்டம்.

1836. கச்சை யானை: "கச்சையங் களிநல் யானை", "கச்சையங் களிற்றொடு", "கச்சையங் கருங்களி யானை" (*சூளா.* அரசியற். 27, 59, 130); "கச்சையங் கடகரி" (*கம்ப.* அயோத்தி. மந்திர. 26.) கறங்கு-ஒலிக்கின்ற. வீக்கினான்-கட்டினான். அச்சுறு கொழுந்தொடர்; யானையின் வேகத்தை அடக்குவதொரு கருவி; தொடர்-சங்கிலி. யாப்பழித்து-கட்டவிழ்த்து. அடிஇணை-சீவகனுடைய பாதமிரண்டின். குளிப்ப உய்த்து-அழுந்தச் செலுத்தி. உறுவலி: சீவகன்; எழுவாய். வேந்தனும் மெச்சி விழைதக; வேந்தன்: தடமித்தன்; விழைதக-விரும்பும்படி. உறுவலி, வீக்கி, அணிந்து, அழித்து, உய்த்துத்தோன்றினானெனமுடிக்க.

(உரை.) [1]புலிமுகப்பு: "மாடத்துக், கைபுனை கிளர்வேங்கை" (*பரி.*10:45-6); "புலிமுகமாடம்" (*பெருங்.* 2. 9:68; 4. 15:108); "புலிமுக வாயில்", "கொடிப்புலி முகத்து வாயிற்கோட்டை" (*உதயண குமார காவ்யம்,* உஞ்சைக் காண்டம்,72, 100); இப்பெயர் இக்காலத்துச் சில விடங்களில்ஒலிமுகமென்று வழங்குகின்றது.

1837. கோற்றொடிப் புரிசையுட் கொற்றவ னின்றையன்
ஏற்றியல் காண்டுநா மிவட்டரு கென்னவே
காற்றெனக் கடலெனக் கருவரை யுருமெனக்
கூற்றெனக் குஞ்சரங் கொண்டுபுக் கானரோ.

(இ-ள்.) தொடிபோலே வளைந்தபுரிசையிலே கொற்றவன் பொருந்த வந்து நின்று நாம் ஏற்றினதியல்பைக் காண்பேம்; இவ்விடத்தே கொண்டு வருகவென்ன, அவனும் விசையாற் காற்றென, ஒலியாற் கடலென, வடிவால் வரையென, அச்சத்தாலுருமென, கொலையாற் கூற்றென அதனையுள்ளே கொண்டுபுக்கானென்க. (281)

1838. குழவியஞ் செல்வனோர் குன்றுகொண் டொய்யென
அழகிதாப் பறப்பதே போலவு மார்புயல்
மழையையூர்ந் தோடுமோர் வானவன் போலவும்
எழுதலா காவண மிருந்தன னென்பவே.

(இ-ள்.) இளஞாயிறு ஒருகுன்றைக் கவானிடைக்கொண்டு கடுகப்பறக்கின்றதொழிலைப்போல் தன்னிடத்தே தொழிலையுடையனாயும், மழையையேறியோடுந் தேவனைப்போலத் தன்னிடத்தே தொழில் கிடக்கவும் எழுதலாகாத படியிருந்தானென்க. (282)

1839. வனைகலத் திகிரியும் வாழுயிர் மேற்செலும்
கனைகடுங் கதழ்பரிக் காலசக் கரமும்போல்
வினைதகு வட்டமும் வீதியும் பத்தியும்
இனையவை யேமுற விமைப்பினி னியற்றினான்.

1837. கோல்தொடி புரிசை-திரண்ட. வளையைப்போல்வளைந்த மதில்; *கூர்ம-கண்-பூமி. 65.* கொற்றவன்: தடமித்தன். நாம் ஐயனது ஏற்றியல்பைக்காண்டும். ஐயன்: சீவகன். ஏற்றியல்பு காண்டும்-யானையேற்றத்தின் இயல்பைக் காண்பேம். இவண் தருக என்ன. உரும்-இடி. குஞ்சரம்: *வளையசுந்தரம் அடி, 3-4: சீவக.973, அடிக்.*

1838. குழவியஞ் செல்வன்-இளஞ்சூரியன்; *சூளா. அரசியற். 345, சயம். 232.* குன்று-இங்கே உதயகிரி. ஒய்யென-விரைய; 'ஒய்யென்பது யானையைப் பாகர் வையும் ஆரியமொழி யெனினுமமையும்' *(சிலப்.15:48, அடியார்.)* சீவகனுக்கு இளஞ்சூரியனும் யானைக்கு உதயகிரியும் உவமைகள்; "குழவி ஞாயிறு குன்றிவர் வதுபோல், மழகளிற் றெருத்தின் மைந்துகொண் டிருந்த, மன்னகுமரன்" *(பெருங். 1. 33: 129-31.)* புயல் ஆர்மழையை ஊர்ந்தோடும் வானவன்-நீர் நிறைந்த மேகத்தை ஏறி ஓடுகின்ற வித்தியாதரனை; "மையிருங் குன்றின் விஞ்சைய னேய்ப்ப" *(சிலப்.15:51.)*

கனைகடுங்கதழ்பரி-மிகவுங்கடிதாகிய மிக்க செலவினை யுடைய.

(இ-ள்.) திகிரியுஞ்சக்கரமும்போலே தொழிற்குத்தக்க வட்டமும் வீதியும் பத்தியுமாகிய இத்தன்மையவற்றைத் தப்பாத படியே ஒருகணத்திலே நடத்தினானென்க. *(283)*

1840. ஒருவனே களிறுமொன் றோருநூ றாயிரம்
திரிவவே போன்றன திசையெலாங் குஞ்சரக்
குரியவன் னிவனலா லுலகினில் லிலனென
அரிதுணர் வேத்தவை யமைகமற் றென்றதே.

ஒரும், அசை.

(இ-ள்.) அதுகண்டு அரிதென்றுணர்ந்த அரசவைதானும், ஒருவனே, களிறுமொன்றேயாயிருக்கவும் ஏறினபடி திசை யெல்லாம் எண்ணிறந்த யானை திரிவனபோலேயிருந்தன; ஆதலால் இவனல்லது இவ்வுலகிற் குஞ்சரமேறுதற்கு மற்றொரு வனிலனென்றுகூறிஅமைகவெனவிலக்கிற்றென்க. *(284)*

1841. வள்ளுகிர் நுதியினால் வரிநுத லுறுத்தலும்
உள்ளுணர் குஞ்சரம் மொய்யென நிற்றலும்
எள்ளரும் மிருமணி கிணினென விசைத்தன
வெள்ளநீர்ப் பெருஞ்சனம் வியந்துகை விதிர்த்ததே.

(இ-ள்.) தோட்டிநுதியென்னும் உகிர்நுதியால் நுதலிலே யழுத்தின அளவிலே இவன் மனத்தையுணரும்யானை கடுக

1839. கலம் வனைதிகிரி-பானைமுதலிய செய்தற்குரிய சக்கரம். உயிர் மேற்செலும் காலசக்கரம்; "ஆருயிர் மேயு நேமி" *(சீவக.796.)* வினைதகு-தொழிற்குத் தக்க. வட்டம், வீதி, பத்தி என்பன யானையின் கதிவிசேடங்கள்; *சீவக.795,*அடிக்; "வீதி வட்டமொடாதிய கதிவயின்" *(பெருங்.3.20:41.)* இனையவை-இத்தன்மையவானகதி விசேடங்களை. ஏமுற-தப்பாதபடி.

1840. ஒருவனே-யானையின்மீதுள்ளவன் சீவகன் ஒருவனே. களிறும் ஒன்றே. ஒரும், அசை. திசையெலாம் களிறு நூறாயிரம் திரிவவே போன்றன. அடி, 1-2. *சீவக. 450.* இவனலால், உலகினில் குஞ்சரக்கு இலன்; இவன்:சீவகன். குஞ்சரக்கு-யானை ஏற்றத்திற்கு. என-என்று கூறி. வேத்தவை=வேந்தவை-இராசசபை. அமைக-பொருந்துக.

1841. வள்உகிர்நுதியினால்-தோட்டிநுதியென்னும் பெரியநகத் தினதுநுனியால். வரியையுடைய நுதலில். உறுத்தலும்-அழுத்தினவுடன். உள் உணர் குஞ்சரம்-சீவகனது உள்ளத்தை உணரும் யானை. ஒய்யென-

நின்றதாக, மணியிசைத்தன; அப்பொழுது சனம் அதிசயித்துக் கைவிதிர்த்ததென்க.

ஓடுகின்ற விசையாலே ஒலியடங்கின மணி நின்றபொழுது இசைத்தவென்க. *(285)*

1842. (1) என்மன நின்மன மென்றிரண் டில்லையாற்
றன்மனத் துளபொரு டான்றனக் குரைப்பதொத்
துன்மன மென்மன மென்பதொத் திழைத்ததால்
நன்மனக் குஞ்சர நம்பியோ டென்மரும்.

1843. (2) தேவனே மகனலன் செல்வன்மற் றென்மரும்
பாவையே நோற்றனள் பாரின்மே லென்மரும்
கோவனும் மக்களுங் குளிர்ந்துதோ ணோக்கினார்
ஓவென வையகத் தோசைபோ யுயர்ந்ததே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) தன்மனத்திற்பொருளைத் தான் தனக்குரைக்குந் தன்மையையொத்து ஏவல்செய்தலாலே என்மனம் உன்மனமென்று கூறுவதாகிய நன்மனக் குஞ்சரம் நம்பியோடொத்துத் தொழிலைச் செய்தது; ஆதலால் அக்குஞ்சரத்திற்கும் நம்பிக்கும் என்மனம் நின்மனமென்று இரண்டில்லையாயிருந்ததென்பாரும், செல்வன்

விரைய. எள்ளரும்-இகழ்தற் கரிய. மணி- யானையின் மணி. வியந்துகை விதிர்த்தல்: *சீவக.1108, 2366.*

1842. தன், தான், தனக்கு என்பன யானையை. உன்மனம் என் மனம் என்பதாகிய நன்மனக் குஞ்சரம், நம்பியோடு ஒத்த இழைத்தது; குஞ்சரம்: வளையசுந்தரம். நம்பி: சீவகன். இழைத்தது-அவன் ஏவிய தொழிலைச் செய்தது. இழைத்தலால் இரண் டில்லை. என்மரும்-என்று கூறுவர்களும்.

1843. செல்வன் மகனலன் தேவனே; செல்வன்: சீவகன். மகன்; மனிதன். பாவை: கனகமாலை. கோவன்-அரசன் என்றது தடமித்தனை. குளிர்ந்து-மனமகிழ்ந்து. தோள்நோக்கல், பெருமகிழ்ச்சிக் குறிப்பு; "தோணோக்க மாடாமோ" *(திருவா. தோணோ.2-6.)* "திண்டோண் மகிழ்ந்தனனோக்கி" *(பெருங்.5. 7:134)*; "நரனிருந்து தோள்பார்க்க நான் கிடந்து புலம்புவதோ" *(கம்ப. சூர்ப்பநகை. 109)*; பல்வரிக் கூத்தினுள் ஒன்றாகிய தோள்வீச்சென்பது தோணோக்கமென வழங்கும்; *(சிலப். பக்.88-99, அடியார்.)* என்மரும் என்மருமாய் ஓவென்றலின் ஓசை உயர்ந்தது; கோவனும் மக்களும் தோணோக்கினாரென முடிக்க.

தேவனேயென்பாரும், பாவை நோற்றனளென்பாருமாய் ஓவென்றலின், ஓசையுயர்ந்தது ; அப்பொழுது அரசனும் மக்களுந் தோளைநோக்கினாரென்க.

என்பார் என்மரெனத் திரிந்தது ; “உண்மருந் தின்மரும்” (*பதிற்.* 24) என்றாற் போல. இனி ஆயினாரெனவினைகோடலின், மாரீறு விகாரமாய் நின்றதெனிற்றனக்குரிய எதிர்காலமுணர்த்தாமை யுணர்க. *(286-7)*

1844. பிண்டமுண் ணும்பெருங் களிறுபூட் டிய்யவண்
வண்டரும் மோவரும் பாடமா நகர்தொழக்
கொண்டதன் றம்பியுந் தானுங்கோ யில்புகக்
கண்டனங் கண்ணினே யென்றுகண் டவர்சொனார்.

(இ-ள்.) பட்டத்திற்குரிய யானையைக்கம்பத்தோடேசேர்த்துக் கட்டிக் [1] கடிகையாரும் [2] ஏத்தாளிகளும்புகழ நகர்தொழத் தம்பியுந் தானுந் தமக்கென்று கைக்கொண்ட கோயிலிலே புக, கண்ணாலே கண்டேமென்று ஒற்றர்கூறினாரென்க.

ஏகாரம், அசை. கண்டவரென்றது [3]முன்னரியம்புகின்றாரென்ற ஒற்றரைச் சுட்டிநின்றதொரு பெயராகக்கொண்டு, அவர் இங்ஙனங் கூறினாரென்க. நந்தட்டன் கூடநிற்றலாற் சீவகனென்றுணர்ந்தார். *(288)*

1845. பாத்தில்சீர்ப் பதுமுகன் படிவவொற் றாளர்சொற்
கோத்தெனக் கொடுத்தனன் கொழுநிதி யுவகையிற்
றூத்திரட் சுறாவினந் தொக்கபோன் மறவரும்
ஏத்தருஞ் சிலைகைவா ளிலங்குவே லேந்தினார்.

1844. பிண்டம்-கவளம். களிறுபூட்டி-யானையைக் கம்பத்தே கட்டி. வண்டர்-கடிகையர்; “வண்டர், குழுக்க ளுங்குலை குலைந்திட” (*திருவிளை.* விறகுவிற்ற. 48); (*பி-ம்.*) ‘பண்டர்.’ ஓவர்-ஏத்தாளிகள்; “ஊழி வாழியென் றோவர் தோன்ற” (*சிலப்.26: 124*); “நாணுள்ளத், தவிகை யோவரு மொருவழி யகன்றிட” (*திருவிளை.* விறகுவிற்ற. 50.)தம்பியும் தானும் கோயில்புக; தம்பி:நந்தட்டன். தானுமென்றது சீவகனை. கொண்ட கோயில்-தமக்கென்று கொண்ட அரண்மனையிலே. கண்ணினே கண்டனமென்று கண்டவர் சொன்னார்; கண்ணினே-தம் கண்ணால்; ஏ, அசை. கண்டவர்:ஒற்றர்.

(உரை.) [1]கடிகையார்-மங்கலப்பாடகர்; *சீவக.*2367. [2]ஏத்தாளிகள்-வாழ்த்துக்கூறுபவர்; *சீவக.*2139, ந.

(இ-ள்.) நீக்கமில்லாத சீரையுடைய பதுமுகன் மறைந்தவேடங் கொண்ட ஒற்றரொருவர்கூறியசொற்கு இருவர்சொல்லுஞ் சேர்ந்த தென்று கருதி உவகையால் நிதியைக் கொடுத்தான்; கொடுத்தபின் சுறாவினம்பலவுந் தொக்கபோலுமறவரும் சிலையையும் வாளையும் வேலையும் கையிலேயேந்தினாரென்க.

ஒத்தது, ஒத்தெனவிகாரம்; ஓத்து, விதியுமாம். *(289)*

1846. வேனிரை வாண்மதில் பிளந்துவெஞ் சமத்திடைத்
தேனிரை களிற்றின்மேற் றிண்குளம் பழுத்துவ
ஆனிரை வளைப்பதோர் பொருளெனச் சிரித்துடன்
மாநிரை பண்ணினார் வடித்தநூற் கேள்வியார்.

(இ-ள்.) கேள்வியார் வேலாகிய காவற்காட்டையுடைய வாண்மதிலைச் சமத்திடையிலேபிளந்து களிற்றின்மேலழுத்துவன வாகிய மாநிரை இப்பொழுது நிரைகொள்வது காரியமாயிருந்த தென்று சேரநக்கு அம்மாநிரையைப் பண்ணினாரென்க. *(290)*

(வேறு)

1847. விடையுடைய யினநிரை விழுங்கன் மேயினார்
துடியொடு சிறுபறை துவைத்த வால்வளை
முடியுல குறநிமிர்ந் தார்த்த மொய்கழல்
அடுபடை யிளையரு மரணம் வீசினார்.

1845. பாத்தில்சீர்-நீங்குதலில்லாத சிறப்பையுடைய. படிவ ஒற்றாளர் சொற்கு-மறைந்த வடிவம் கொண்ட ஒற்றர் கூறிய சொல் லுக்கு; "துறந்தார்படிவத்தராகிய...ஒற்று" *(குறள், 586)*; "படிவ வொற்றிற் பட்டாங் குணர்ந்து" *(பெருங்.3. 25:8.)* ஒத்தென=ஒத்ததென-சேர்ந்த தென்று கருதி. உவகையால் நிதியைக் கொடுத்தனன். தூதிரள்-வலிய திரட்சியையுடைய. சுறா-ஒருவகைமீன். மறவர்-வீரர். வீரருக்குச் சுறா வினம் உவமை: *சீவக.1446*, அடிக்; "சுறவினத்தின்...... வித்தக வீரரும்" *(பெருங்.1. 45:89-90)*; "சுறாவெறி வீர ரானார்" *(மேரு. பலதேவர். 11.)* சிலையையும் வாளையும் வேலையும் ஏந்தினார்.

1846. வேல்நிரை வாள்மதில்-வேலாகிய காவற்காட்டையுடைய வாளாகிய மதிலை; "வாண்மதி லாக வேன்மிளை யுயர்த்து" *(பதிற். 33:7.)* சமத்திடையில் பிளந்து. தேன்நிரைகளிறு-மதத்தை உண்ண விரும்பிவண்டுகள்நிரைத்தலையுடைய யானை; தேன் இரைகளிறெனப் பிரித்தலுமாம். ஆனிரை-பசுக்கூட்டத்தை. ஓர்பொருள்-ஒரு காரியமா யிருந்தது; இகழ்ச்சி. மாநிரை-நாம் ஏறி வந்த குதிரைக் கூட்டத்தை. கேள்வியார்: தோழன்மார். கேள்வியார், ஆனிரையை வளைப்பது ஓர் பொருளென உடன் சிரித்து, குளம்பழுத்துவனவாகிய மாநிரையைப் பண்ணினார்எனமுடிக்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நிரைகோடலை மேவினராக, துடியும் பறையுமிசைத்தன; வளை தேவலோகத்தளவுஞ் செல்ல ஆர்த்தன; இளையருங் கவசத்தை யணிந்தாரென்க. (291)

1848. (1) காந்தளங் கடிமலர்க் கண்ணி நெற்றியர்
ஆய்ந்தளந் தியற்றிய வத்து ணாடையர்
வேய்ந்துணி யலமரும் புறத்தர் வெஞ்சுடர்
ஏந்தெழி னவியமு மேந்து தோளினார்.

1849. (2) கோனுடை யினநிரை காக்குங் கோவலர்
தேனொடு கடிச்சுரும் பரற்றுந் தேமலர்க்
கானிடை யினநிரை காவல் போற்றுமின்
ஆனிடை யழித்தபுள் ளென்று கூறினார்.

ஆய்ந்து-வடித்து. அளந்தியற்றுதல்-இப்புடைவைக்கு இஃது அளவென்று அளந்துபண்ணுதல். அத்து-சிவப்பு. வேய்ந்துணி, வேய்த்துணி-உறழ்ச்சி; அஃது ஊதுங்குழல். ஒளியைத் தன்னிடத்தே ஏந்திய நவியம்-கோடாலி.

(இ-ள்.) அவர் அங்ஙனமெழுகின்ற அளவிலே, நெற்றியராய் ஆடையராய்ப் புறத்தராய்த் தோளினராய் அரசனது இனங்களையுடைய நிரையைக் காக்குமாயர், ஆனிடையிலே காரியெழுந்தனவாதலாற் காட்டில் நிரையைக்காவல்போற்றுமினென்று கூறினாரென்க. (292-3)

1847. விடையுடை இனநிரை-காளைகளையுடைய பசுக்கூட்டத்தை; *சீவக.1723*, அடிக். விழுங்கல்-கொள்ளுதலை. பறை-ஆகோட்பறை; *சீவக..418*, ந. துவைத்த-ஒலித்தன. துடியும், பறையும் ஒலிக்க, நிரை கொள்ளல்: *சீவக.418*. வால்வளை- வெள்ளிய சங்கு. வளை, உலகின் முடியுறநின்று ஆர்த்த. கழலையும், படையையுமுடைய இளையர்: வீரர். அரணம் வீசினார்-கவசத்தை அணிந்தார்: *சீவக.777*, அடிக்.

1848. கடி-வாசனை. கண்ணியையுடைய நெற்றியர். அத்து உண் ஆடையர்-துவரூட்டப்பெற்ற ஆடையையுடையவர்; "அத்துண்ணாடை யாய்கோ லிடையன்" (*யா-வி.* 75, மேற்.) வேய்ந்துணி-புல்லாங் குழல்; வேய்-மூங்கில். அலமரும்-அசைகின்ற. புறம்-முதுகு. சுடரை ஏந்திய எழிலையுடைய நவியம்; கோடாலி; இஃது ஒடியெறிதற்குக் கொள்வது. குழலும், நவியமும் ஆயர்க்கு உரியன; *சீவக.422*.

1849. கோனுடை-அரசனுடைய. இனநிரை-காளைகளையுடைய பசுக்கூட்டத்தை. கோவலர்-இடையர். தேனும் சுரும்பும், வண்டின் வகைகள். அரற்றும்-ஒலிக்கின்ற. மலரையுடைய கானிடை; கான்-காடு. ஆனிடையில் புள் அழித்த வாதலால் கானிடை உள்ள இனநிரையைக் காவல் போற்றுமின் என்று கூறினார்; *சீவக.420*; ஆனிடை-பசுக் கூட்டத்தே. புள்அழித்தல்-காரிப்பறவை எழுதல்; "மணிநிரைக், கட்சியுட் காரியெழும்" (*பு.வெ.3*, பி-ம்.)

1850. விடுபொறி யரவென விளங்கு வெஞ்சிலை
அடுகணை சிதறினா ரார்த்த வால்வளை
கடுகின காலிய லிவுளி காண்டலும்
முடுகுபு கோவலர் முந்து காற்பெய்தார்.

விடுபொறி-வீசுகின்றபொறி.

(இ-ள்.) அவர் சிலையாலே கணையைச்சிதறினார்; வளை யார்த்தன; இவுளி கடுகின; இவற்றைக்காண்டலுங் கோவலர் நிரையைக்காத்தற்கு முற்பட ஓடினாரென்க. *(294)*

1851. அளைச்செறி யிரும்புலி யனைய வாடவர்
வளைத்தனர் மணிநிரை வன்க ணாயரும்
விளைத்தனர் வெருவரத் தக்க வெஞ்சொலால்
உளைத்தனர் பூசல்விட் டுணர்த்த வோடினார்.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே ஆடவர் நிரையைவளைத்தார்; ஆயரும் உளைத்தனராய்ப் போரைவிளைத்தார்; விளைத்தவர் அப்பூசலைக்கைவிட்டுவெஞ்சொல்லால்உணர்த்தஓடினாரென்க.*(295)*

(வேறு)

1852. தேர்த்தொகைத் தானை மன்னன் சீவகற் கிளைய நம்பி
வார்த்தொகை முழவம் விம்ம மல்லுறழ் தோளி னானை
நீர்த்தொகைக் கழனி நாடு நெடுநகர்ப் பெயரு நுங்கள்
சீர்த்தொகைக் குலனு மெல்லாந் தெரிந்தெமக் குரைமோ வென்றான்.

இதுமுதலாக ஆயர்செல்கின்றகாலத்து அரசனிருக்கும்படி கூறுகின்றார். தெரிந்து-[1]தெரிய.

1850. பொறி-தீப்பொறி; புள்ளியெனலுமாம். பொறியையுடைய அரவு. வில்லுக்குப் பாம்பு உவமை: *சீவக.2158*; ''அரவுற ழஞ்சிலை'' *(குறிஞ்சிப்.158)*; *கலி.50:6-7.* சிலையால் கணையைச்சிதறினார். வளை ஆர்த்த. காலியல் இவுளிகடுகின-காற்றைப்போல் விரைந்து செல்லும் குதிரைகள்விரைந்தன. காண்டலும்-இவற்றைப்பார்த்தவுடன். முடுகுபு-முடுகி. முந்து-முற்பட. காற்பெய்தார்-ஓடினார்.

1851. அளையிலே செறிந்த; அளை-குகை. மணிநிரையை வளைத்தனர். போரை உளைத்தனராய் விளைத்தனர். பூசல்-போரை. வெஞ்சொலால் உணர்த்த.

1852. மன்னன்: தடமித்தன. விம்ம-ஒலிப்ப. நம்பியாகிய தோளினானை: நந்தட்டனை. கழனியையுடைய நாடு; கழனி-வயல். நுங்களது நாடும், நகர்ப்பெயரும் குலனும் எமக்கு உரைமோ என்றான்.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு.

(இ-ள்.) [1]நரபதி, சீவகற்கு இளைய நம்பியாகிய நந்தட்டனை நும்முடைய நாட்டின்பெயரையும், நகரின்பெயரையும், குலத்தையும் எமக்குத் தெரியவுரைப்பாயாகவென்றானென்க. (296)

1853. திருக்குறிப் பன்ன தாயிற் செப்புவ லடிகள் செம்பொன்
அரித்தசும் பொழுகு குன்றத் தருவியின் வெரீஇய மஞ்ஞை
பரித்தவை பழன நாரைப் பார்பொடு மருதிற் சேக்கும்
உரைத்தகு நாடு மூருங் குலத்துட னுணர வென்றான்.

(இ-ள்.) அடிகளே! திருவுள்ளக்கருத்து அத்தன்மைத்தாயின், நீயுணரும்படி குன்றத்தருவியான் வெருவிய மயில்களோடினவை நாரைப்பார்ப்போடே மருதிலே தங்கும் புகழ்தற்குத்தக்க நாட்டையு மூரையுங் குலத்தோடே செப்புவே னென்றானென்க. (297)

1854. பொருகய லுகளிப் பாயப் பூஞ்சிறைக் குமரி யன்னம்
குருகினோ டிரியச் செந்நெற் கொழுங்கதிர் குவளை யெற்ற
முருகுவிண் டிரியத் தீந்தேன் முழங்குநீர்க் கழனி நன்னா
டெரியுமிழ்ந் திலங்கும் வேலோ யேமமாங் கதம தென்றான்.

கயல் பிறழ்ந்துபாய்தலினாலே அஞ்சிய அன்னமுங் குருகுமிரிதலின், அவற்றின் மெய்தீண்டிச் செந்நெற்கதிர் குவளைமேலெற்றுதலின் நறுநாற்றம் விட்டு உலாவ, அதற்குத் தேனினமுழங்கு நாடென்க. கதிர்குவளையென்றே பாடம்.

(இ-ள்.) வேலோய்! அந்நாடு ஏமாங்கதமென்றானென்க.

ஏமமாங்கதமது, பகுதிப்பொருள்விகுதி. (298)

1855. பூந்துகிற் கொடுத்த தீந்தே னகிற்புகை பொன்ன னார்தம்
கூந்தலிற் குளித்த வண்டு கொப்புளித் திட்ட வாசம்
மாந்தர்மேற் றவழ்ந்து மாட மிருள்படப் புதையுஞ் செல்வத்
தேந்துபொன் னிஞ்சி மூது ரிராசமா புரம தென்றான்.

(இ-ள்.) துகிற்குக்கொடுத்த அகிற்புகையும் வண்டுகொப்புளித்த தேனும் மாந்தர்மேற்றவழ்ந்து இருள்படுத்தலாலே மாடம்

(உரை.) [1]நரபதி:தடமித்தன்.

1853. திருக்குறிப்பு-திருவுள்ளக்கருத்து. அடிகள்: தடமித்தன்; விளி. அசும்பு-ஊற்று. அருவியின் வெரீஇய மஞ்ஞை-அருவியனது ஒலியால் அஞ்சிய மயில்கள். பரித்தவை-ஓடியவை. மஞ்ஞை நாரைப்பார்ப்பொடு மருதிற்சேக்கும்; பார்ப்பு-குஞ்சு. மருது-மருதமரம். சேக்கும்-தங்கும்; "நிரையாமா சேக்கு நெடுங்குன்ற நாட" (நாலடி.319.) உரைத்தகு-புகழ்ந்து சொல்லுதற்குத்தக்க உணரச்செப்புவல் என்றான்.

1854. கயல் உகளிப்பாய கயல்மீன் பிறழ்ந்து பாய்தலாலே. சிறை-சிறகு. குமரியன்னம்-இளைய அன்னம். இரிய-கெட்டோடுதலால். கதிர்குவளையை ஏற்றுதலால். முருகு விண்டு இரிய-வாசனைவிட்டு வீச. தேன்-வண்டுகள். வேலோய்: என்றது தடமித்தனை; விளி.

புதையுஞ் செல்வத்தினையும், இஞ்சியையுமுடைய அம்மூதூர் இராசமாபுரமென்றானென்க. (299)

1856. எங்குல மடிகள் கேட்க வென்றலு மெழுந்தோர் பூசல்
பொங்குளைப் புரவி வெள்ளம் போக்கற வளைத்து முற்றி
இங்குள நிரையை யெல்லாங் கவர்ந்ததென் றிட்ட போழ்தே
திங்கள்வெண் குடையி னான்றன் றிருச்செவிக் கிசைத்த தன்றே.

(இ-ள்.) அடிகள்! எங்குலத்தைக்கேட்கவென்று நந்தட்டன் கூறினவளவிலே, நிரையையெல்லாம் புரவிவெள்ளமெழுந்து கோலி வளைத்துக் கவர்ந்தென்று ஆயர் ஒருபூசலிட்டபொழுதே, அப்பூசல் அரசன்செவி யிடத்தே யிசைத்ததென்க. (300)

1857. எரித்திறல் வென்றி வேந்தற் கிற்றென விசைப்பச் சீறி
மருப்புறக் கந்து பாய்ந்து முழங்குமால் களிறு போலத்
திருக்கிளர் மணிசெய் பொற்றூண் டீப்படப் புடைத்துச் செங்கண்
உருத்தெரி தவழ நோக்கி யுடல்சினங் கடவச் சொன்னான்.

எரிபோலும் வலியையுடைய வென்றி-கொன்று வெல்கின்ற வெற்றி.

(இ-ள்.) வேந்தற்கு அப்பூசலிசைத்தவளவிலே, சீறி, மருப் பழுந்தக் குத்தி முழங்குங்களிறுபோலே அக்கோபத்தாலே தூணிலே தீப்பிறப்ப அடித்து, நோக்கிச் சினம் உடலைச்செலுத்த ஒருமொழி கூறினானென்க. (301)

1855. துகிற்குக் கொடுத்த அகிற்புகையும் வண்டு கொப்புளித் திட்ட வாசத்தையுடைய தேனும் மாந்தர்மேல் தவழ்ந்து இருள் படுத்தலால்; கொடுத்த- ஊட்டப்பெற்ற. மாடம் புதையும் செல்வத் தையும் இஞ்சியையுமுடைய மூதூர்; புதையும்-மறைகின்ற. இஞ்சி-மதில்.

1856. அடிகள் எங்குலம் கேட்க என்றலும்; அடிகளென்றது தடமித்தனை; விளி. என்றலும்-என்று நந்தட்டன் கூறியவுடன். பொங்குளை-அசையும் தலையாட்டத்தை யணிந்த. போக்கற-யாம் மீளுதலில்லாதபடி. முற்றி-கோலி. புரவிவெள்ளம் எழுந்து முற்றி, வளைத்து நிரையைக்கவர்ந்த தென்று ஓர் பூசலிட்டபோழ்தே. குடையினான்: தடமித்தன். இசைத்தது-அப்பூசல் ஒலித்தது.

1857. எரித்திறல் வென்றி வேந்தர்க்கு-தீப்போலும் வலியையும் வெற்றியையும் உடைய தடமித்தனுக்கு. இற்றென இசைப்ப-அப்பூசல் இன்னதன்மைத்து என்று உணர்த்தியதனால். மருப்பு உற-தந்தம் அழுந்தும்படி. கந்தைப்பாய்ந்து. திருக்கிளர்-அழகுவிளங்குகின்ற. கோபத்தால் தூணைப்புடைத்தல்; *சீவக.1282, அடிக்;* கண்ணால் உருத்து நோக்கி; உருத்து-கோபித்து. சினம் உடல்கடவ-கோபம் உடம்பினைச் செலுத்த; *சீவக.768, ந;* உடல் சினம்-மாறுபடும் சினமெனலுமாம்; *புறநா. 72:6,* உரை.

1858. நாற்கடற் பரப்பும் வந்து நன்னகர்க் கண்ணுற் றென்ன
வேற்கடற் றானை பாய்மா விளங்கொளி யிவுளித் திண்டேர்
கூற்றென முழங்கு மோடைக் குஞ்சரக் குழாத்தோ டேகிப்
பாற்கடற் பரப்பின் வல்லே படுநிரை பெயர்க்க வென்றான்.

(இ-ள்.) நாற்கடலும்வந்து நகரிலேகூடினவென்னும்படி குஞ்சரக் குழாத்தோடே தானையும் மாவும் தேரும் நகரிலேகூடிச் சென்று பாற்கடற் பரப்புப் போலப் பாலுண்டான நிரையை வல்லே பெயர்க்கவென்று கூறினானென்க. (302)

1859. கண்ணகன் கடலங் கோடும் பறைகளு முழங்கி விம்ம
விண்ணகத் தியங்கு மேகக் குழாமென நிரைத்த வேழம்
திண்ணுகப் புரவித் திண்டேர் விரைந்தன நிரந்த பாய்மா
மண்ணக மலிரக் காலாட் கடல்கிளர்ந் தெழுந்த தன்றே.

(இ-ள்.) சங்கும் பறைகளு முழங்கியொலியாநிற்ப வேழமுந் தேரும் விரைந்தன; மாப்பரந்தன; காலாட்கடல் மிக்கெழுந்த தென்க. (303)

1860. பானிறக் கவரி நெற்றிப் பசுங்கிளி நிறத்த பாய்மாத்
தானுறப் பண்ணித் திண்டேர்த் தம்பிகோல் கொள்ள வேறிக்
கூனிறக் குழவித் திங்கட் குளிர்கதி ரார மார்பிற்
றேனிறங் கொண்ட கண்ணிச் சீவக குமரன் சொன்னான்.

பானிறக்கவரி-பால்போலுங்கவரி. கூன்-வளைவு. தேனையுடைய ஒளி கொண்ட மாலை.

1858. காலாட்படை முதலிய நான்குபடையும் கூறுதலின், 'நாற்கடற்பரப்பும்' என்றான். நகர்க்கண் உற்ற என்ன-நகரிலே வந்து கூடின என்னும்படி. வேலையுடைய கடல்போலும் தானை; என்றது காலாட்படையை; தலைமைபற்றி வேலைமட்டும் கூறினார். பாய்மா-குதிரைப்படை. இவுளியை உடைய தேர்-தேர்படை. ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். குஞ்சரக்குழாம்: யானைப்படை. பாற்கடற்பரப்பினைப்போலும் படுநிரையை வல்லே பெயர்க்க என்றான்; படுநிரை-பாலுண்டாதலையுடைய பசுக்கூட்டம். பெயர்க்க-மீட்க.

1859. கண் அகல்-இடமகன்ற. கோடு-சங்கு. சங்கும் கோடும் *பு.வெ. 24.* முழங்கிவிம்ம; விம்ம-பெருக. மேகக்குழாமென நிரைத்த வேழம்- மேகக்கூட்டத்தைப் போல இடைவிடாத யானைத் தொகுதி. வேழமும் தேரும் விரைந்தன. பாய்மா நிரந்த; நிரந்த-பரந்தன. மலிர-நிறையும்படி. காலாட்கடல்-காலாட்படையின்பரப்பு. கிளர்ந்து-மிக்கு.

1860. பால்போலும் நிறத்தையுடைய கவரியை நெற்றியிலே உடைய பாய்மா; பசுங்கிளிபோலும் பச்சைநிறமுடைய பாய்மா; *சீவக.1774.* பாய்மா தேர் உறப்பண்ணி-குதிரையைத் தேரில் பொருந்தும்

(இ-ள்.) சீவகன்றான், மாவைத் தேரிலேயுறும்படிபண்ணித் தம்பி செலுத்த அத்தேரையேறி ஒருமொழி கூறினானென்க. *(304)*

1861. மன்னவ னிரைகொண் டாரை வளநகர்த் தந்து மன்னன்
பொன்னவிர் கழலிற் றங்கள் புனைமுடி யிடுவி யேனேல்
இன்னிசை யுலகந் தன்னு ளென்பெயர் சேற லின்றாய்க்
கன்னிய மகளிர் நெஞ்சிற் காமம்போற் கரக்க வென்றான்.

கன்னிய: அ, அசை.

(இ-ள்.) அரசனிரையைக்கவர்ந்தவரை இந்நகரிலேகொண்டு வந்து அவ்வரசனடியிலே அவர்முடியையிடுவியேனாயின், கன்னிய ராகிய மகளிர் நெஞ்சிற் காமம்போலே என்பெயர் உலகில் நடவாது மறைகவென்றானென்க.

அரசனைக் காணாமற் போந்து வஞ்சினங் கூறினான். *(305)*

1862. பார்மலி பரவைத் தானைப் பரப்பிடைப் பறப்ப தேபோல்
நீர்மலி கடாத்த கொண்மூ நெற்றிமேன் மின்னி னெய்தாத்
தார்மலி மார்பன் றிண்டேர் தோன்றலுந் தறுகண் மைந்தன்
சீர்மலி பகழி யேந்திப் பதுமுகன் சிலைதொட் டானே.

கடல்போல் நிறைந்த மதத்தையுடைய மேகத்தின் றலையிற் றோன்றுவதொரு மின்னினுங் கடிதாகத் தேர் தோன்றிற்று. மேகம்-யானை.

படி பூட்டி. தம்பி: நந்தட்டன். கோல்-சம்மட்டி. ஏறி-தேரிலே தான் ஏறி. பிறைபோலும் முத்துமாலையை யணிந்த மார்பில். தேன் நிறம் கொண்ட-தேனையுடைய ஒளியைக்கொண்ட. கண்ணியை யணிந்த சீவககுமரன்.

1861. மன்னவன் நிரை-தடமித்தனுடைய பசுக்கூட்டத்தை. நகரில் தந்து. மன்னனுடைய கழலில்-தடமித்தனுடைய பாதத்திலே. தங்கள் முடி-நிரைகவர்ந்தவருடைய முடியை. இன்னிசை-இனிய புகழையுடைய. சேறலின்றாய்-நடவாமல். பெயர்கெடுக என்றல்: *சீவக.773.* கன்னிமகளிரது நெஞ்சிற் காமத்தைப்போலக் கரக்க; "கன்னி காமம் போலவுள்ள, இன்மை யுரையா விடுக்க ணாளிரும்" *(பெருங்.4. 2:24-5)*; "கன்னியர்தம் வேட்கையே போலுங் களிமழலை, தன்மணிவா யுள்ளே தடுமாற" *(நள.190.)* கரக்க-மறைக. கன்னியர் காமம்போல் என்பெயர் உலகில் சேறலின்றாய் மறைக.

1862. பார்மலி: பரவைக்கு அடை. *(பி-ம்.)* 'பார்மலிகடலந்தானை'. நீர்மலிகடாத்த-கடல்நீர்போல் நிறைந்த மதத்தையுடைய. கொண்மூ-மேகமாகிய யானையது. மின்னின் நொய்தா-மின்னலைக்காட்டிலும் விரைய. நொய்தாக மார்பனுடைய தேர் தோன்றலும்; மார்பன்: சீவகன்.

(இ-ள்.) தானையிடையிலே பறப்பதுபோலே தேர் தோன்றின வளவிலே, மைந்தனாகிய பதுமுகன் பகழியையேந்திச் சிலையை யெடுத்தானென்க. *(306)*

1863. குடைநிழற் கொற்ற வேந்த னொருமகற் காணக் குன்றா
அடிநிழ லுறைய வந்தே மடியம்யா மென்ன வெய்த
விடுகணை சென்று தேர்மேற் பின்முனா வீழ்த லோடும்
தொடுகழற் குருசி னோக்கித் தூத்துகில் வீசி னானே.

[1]விடுகணை, ஒருபெயர்.

(இ-ள்.) அடியேமாகிய யாம் தன்குன்றாவடிநிழலிலே உறைய வேண்டிச் சச்சந்தன் மகனாகிய தன்னைக் காணவந்தேமென்று அறிவிக்கும்படி எழுதியெய்த அம்புசென்று தேர்மேலே மாறிவீழ்ந்த வளவிலே, குருசில் நோக்கிப் பதுமுகனேயென்றறிந்து மேற் பொராதபடி துகிலைவீசித்தன்படையை விலக்கினானென்க. *(307)*

1864. ஏந்தலைத் தோழ ரெல்லா மிணையடி தொழுது வீழச்
சேந்தன கண்ணி னாலுந் திண்ணெழிற் றோளி னாலும்
வாய்ந்தவின் சொல்லி னாலு மாலைதாழ் முடியி னாலும்
ஆய்ந்தவன் சிறப்புச் செய்தா னவலநோ யவருந் தீர்ந்தார்.

(இ-ள்.) அரசனாதலறிந்தமையிற் சீவகனைத் தோழரெல் லோருந்தொழுது அடியிலே வீழ்ந்தவளவிலே, அவன் இவர்க்குச்

தறுகண்-அஞ்சாமை. மைந்தனாகிய பதுமுகன் பகழியை ஏந்திச் சிலையைத்தொட்டான்.

1863. அடியம்யாம், குன்றா அடிநிழல் உறைய, கொற்ற வேந்தனுடைய ஒரு மகனைக் காணவந்தேம்; குன்றா-குறைவில்லாத. அடி-சீவகன்பாதம். உறைய-தங்கும்பொருட்டு. வேந்தன்: சச்சந்தன். மகன்: சீவகன். என்ன எய்த கணை-என்று தெரிவிக்கும்படி எழுதிப் பதுமுகன்எய்தஅம்பு. தேர்மேல்-சீவகனது தேரின்மீது. அம்பு சீவகன்மீது படாமைதோன்ற, 'பின்முனாவீழ்தலோடும்' என்றார். குருசில்: சீவகன். நோக்கி-அம்பில் எழுதியது பதுமுகனேயென்றறிந்து. துகில் வீசினான்: "மறையோரெல்லாமுத்தரியம், விண்ணிலேற விட்டார்த்தார்" *(பெரிய. வெள்ளானைச். 13.)* போரைநிறுத்தும்பொருட்டுத்துகிலை வீசினான்.

(உரை.) [1]எய்த விடுகணை யென்றுவந்தமையின் இவ்வாறா யிற்று.

1864. ஏந்தலை: சீவகனை. தோழர்: பதுமுகன் முதலியவர். சேந்தனகண்-இயல்பாகச் சிவந்தனவாகிய கண்கள். கண்ணினால் பார்த்தும், தோளினால் தழுவியும், இன்சொல்லினால் புகழ்ந்தும், முடியினால்அசைத்தும்சிறப்புச்செய்தான். ஆய்ந்து-அவர்க்குச்செய்யும் சிறப்பைத் தகுதிக்கேற்ப ஆராய்ந்து. அவன்: சீவகன். அவரும்

செய்யுஞ் சிறப்பிவையென்றாராய்ந்து அத்தரங்களிலே தோளாலுஞ் சொல்லாலும் முடியாலும் கண்ணாலுஞ்சிறப்புச்செய்தான்; அவரும் நோய்தீர்ந்தாரென்க. *(308)*

1865. கழலவாய்க் கிடந்த நோன்றாட் காளைதன் காத லாரை
நிழலவா யிறைஞ்சி நீங்கா நெடுங்களிற் றெருத்த மேற்றி
அழலவாய்க் கிடந்த வைவே லரசிளங் குமரர் சூழக்
குழலவாய்க் கிடந்த கோதை தாதையூர் கொண்டு புக்கான்.

தன்னிழலைப் பகையென்றவாவித்தாழ்ந்து. கொல்லனுலையை விரும்பின வேல்; "கொற்றுறைக் குற்றில" *(புறா.95)* போல. அரசு நடாத்துதற்குரிய இளைய குமாரர். மொழியை [1]வங்கியம் விரும்பிக் கிடத்தற்குக்காரணமான கனகமாலை.

(இ-ள்.) காளை தன்றோழரை யானையிலேயேற்றிக் குமரர் சூழ நரதேவ னூரிலே கொண்டுபுக்கானென்க.

சீவகனும் அரசிளங்குமரரும் தோழர்நால்வருடனே யானை யேறினாரென்பது ஏற்றி என்பதனாற் பெற்றாம். *(309)*

(வேறு)

1866. வானக்கி நின்று நுடங்குங்கொடி மாட மூதூர்ப்
பானக்க தீஞ்சொற் பவளம்புரை பாவை யன்ன
மானக்க நோக்கின் மடவார்தொழ மைந்த ரேத்த
யானைக்கு ழாத்தி னிழிந்தாரரி மானொ டொப்பார்.

அவலநோய்தீர்ந்தார்; அவர்:தோழர்; அவலநோய்-சீவகனைப்பிரிந்த வருத்தத்தாலாகிய நோய். *மு.பாகவதம், 1.4:62*; திருவிளை. திருமணப். 95. அவரவர்தகுதிக்குத் தக்கபடி ஒழுகவேண்டுமென்பது இப்பாடலால் அறியப்படுகின்றது.

1865. கழலவாய்-வீரக்கழலையுடையனவாய். நோன்றாட்காளை-வலிய அடியையுடைய சீவகன். காதலாரை: தோழரை. நிழல் அவாய் இறைஞ்சி நீங்கா-தன்நிழலைத் தனக்குப் பகையாகிய யானையென்று விரும்பிப் பூமியில் தாழ்ந்து நீங்காத. எருத்தம்-பிடர். ஏற்றி-ஏறச்செய்து. அழல் அவாய்-கொல்லனுலையிற்றீயை விரும்பி. வேலையுடைய அரசிளங்குமரர்: விசயன் முதலாயினார். குழல் அவாய்க்கிடந்த கோதை-மொழியைப் புல்லாங்குழல் விரும்பிக் கிடத்தற்குக் காரணமான கனகமாலை. தாதையூர்-தடமித்தனுடைய ஊராகிய ஏமமாபுரத்தில்.

(உரை.) [1]வங்கியம்-புல்லாங்குழல்.

1866. வான் நக்கி-ஆகாயத்தைத் தீண்டி. நுடங்கும்-அசைகின்ற. மூதூர்-ஏமமாபுரத்தில். பால் நக்க-பாலின் சுவையைக் கெடுத்த. பாவை-கொல்லிப்பாவை. மான்நக்க-மானினது பார்வையைக்கெடுத்த.

நக்கி-தீண்டி. நக்க-கெடுத்த.

(இ-ள்.) அரிமானொடொப்பார் மூதூரிலே சொல்லையும் நோக்கினையு்முடைய பாவையன்ன மடவார் தொழ மைந்தரேத்த யானைத்திரளினின்றும் இழிந்தாரென்க.

[1]நிறத்தாற் பவளம்புரையுமடவார். சீவகனுமரசிளங்குமரருந் தோழர்நால்வரும் யானையினின்றுமிழின்றகாலத்துச் சீவகனையுமர சிளங்குமரரையும் மகளிர்தொழுதாரென்றுணர்க. *(310)*

1867. செம்பொற் புளகத் திளஞாயிறு செற்ற கோயில்
வம்பிற் றுளும்பு முலைவாணெடுங் கண்ம டவார்
நம்பப் புகுந்து நரதேவ னருளி னெய்திப்
பைம்பொற் புளகக் களிற்றானடி தாம்ப ணிந்தார்.

(இ-ள்.) கச்சோடே மாறுபட்டசையு முலையினையும், கண்ணினையுமுடைய மடவார் விரும்பப் பொன்னாற்செய்த கண்ணாடியால் இளஞாயிற்றைக் கெடுத்த கோயிலிலேபுகுந்து நரதேவனழைக்கச் சென்றணுகி அவனடியைத் தாம் வணங்கினா ரென்க. *(311)*

1868. வல்லான் புனைந்த வயிரக்குழை வார்ந்து வான்பொற்
பல்பூ ணெருத்திற் பரந்தஞ்சுடர் கால மன்னன்
மல்லார் திரடோண் மருமான்முக நோக்க மைந்தர்
எல்லா மடிக ளெனக்கின்னுயிர்த் தோழ ரென்றான்.

வாரப்பட்டு வாலிதாகிய பொன்னாற் செய்த பூண்.

(இ-ள்.) மன்னன் பூணையுடைய எருத்திலே குழைபரந்து ஒளிகாலும்படி மருமான்முகத்தை இவர் யாரென்னுங்குறிப்புப்

சொல்லையும், நோக்கினையுமுடைய பாவையன்னமடவார். மைந்தர்: வீரர். குழாத்தினின்றும் இழிந்தார்; இழிந்தார்-இறங்கினார். அரிமான்-சிங்கம். ஒப்பார்: சீவகன் முதலியவர்; எழுவாய்.

(உரை.) [1]*சீவக.192; மணி.4:124-5.*

1867. செம்பொன்னாலாகிய புளகத்து; புளகத்து-கண்ணாடியால். ஞாயிறு செற்ற-சூரியனைக் கெடுத்த. கோயில்-அரண்மனையில். வம்பின் துளும்பும் முலை-கச்சிற்குள்ளே அசைகின்ற முலை. மடவார் நம்பக் கோயிலில் புகுந்து; நம்ப-விரும்பும்படி. நரதேவனது அருளால் எய்தி; நரதேவன்: தடமித்தன். பைம்பொற் புளக்களிறு: *சீவக.809; பெருங்.1.45:14-5.* களிற்றான்: தடமித்தன்; சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

1868. வல்லான்-தொழில்வல்லவன். குழை-குண்டலம். வார்ந்து-ஒழுகி. வான்-சிறந்த. பூணையுடைய பிடரில். மன்னன், எருத்திற் குழை பரந்து சுடர்காலும்படி மருமான் முகத்தை நோக்க; மன்னன்: தடமித்தன்.

படப் பார்க்க, அடிகளே! மைந்தரெல்லாரும் எனக்கு உயிர்போலுந் தோழ ரென்றானென்க. (312)

1869. வார்பொன் முடிமேல் வயிரம்முழச் சேந்த செல்வத்
தார்பொன் னடிசூழ் மணியங்கழ லானை வேந்தன்
கார்மின் னுடங்கு மிடைமங்கையைக் காண்க சென்றென்
றேர்மின்னு தாரா னருளத்தொழு தேகி னாரே.

(இ-ள்.) அரசர்முடியில் வைரம் உழுதலாலே சிவந்த செல்வத்தையுடைய அடியைப் பொன்னிடத்திலேநிறைந்த மணியையுடைய கழல்சூழ்ந்த தாரானாகிய யானையையுடைய வேந்தன் கனகமாலையைச் சென்று காண்கவென்றருளிச் செய்ய, அவரும் ஏகினாரென்க.

வார்தல்-பெருகுதல். ஆர்பொன்-திருவுமாம். (313)

1870. தழுமுற்றும் வாராத் திரடாமங்க டாழ்ந்த கோயில்
முழுமுற்றுந் தானே விளக்காய்மணிக் கொம்பி னின்றாள்
எழுமுற்றுந் தோளார் தொழுதாரின்ன ரென்று நோக்கக்
கழுமிற்றுக் காதல் கதிர்வெள்வளைத் தோளி னாட்கே.

முழுதும், முழுமெனவிகாரம்.

(இ-ள்.) முற்றுந்தழுவவொண்ணாததாமந்தாழ்ந்த கோயிலின் முழுதுந்தானே விளக்காய்ச்சென்று முற்றுமணிக்கொம்புபோனின்ற

மருமான்: சீவகனது. நோக்க-உடன்வந்தோர் யாரென்று வினவும் குறிப்புத் தோன்றப்பார்க்க; குறிப்புநோக்கினால்வினாவல்: *சீவக.1730.* மைந்தர்: உடன்வந்தோர். அடிகள்: தடமித்தன்; விளி. என்றான்-என்று சீவகன்கூறினான்.

1869. முடிமேல்-சிற்றரசரது கிரீடத்தின்மேலுள்ள. வயிரம் உழ-வயிரம்அவர்வணங்கும்போது உழுதலால். சேந்தஅடி-சிவந்த பாதத்தை. செல்வத்து பொன்ஆர்மணி சூழ்கழல்; பொன் ஆர்-பொன்னால் அமைந்த. ஆனை-யானை. வேந்தன்: தடமித்தன். கார்மின் நுடங்கு-மேகத்து மின்னலைப் போலத்துவளும். மங்கை: கனகமாலை. ஏர்மின்னு-அழகு விளங்கும். சென்றுகாண்க என்று தாரான் அருள; தாரான்: தடமித்தன்.

1870. தழுமுற்றும் வாரா: "தழுமுற்றும் வாரா" (*கூர்ம. கண். பூமி. 19.*) முற்றும் தழுவவாராத திரண்ட தாமங்கள். தாமம்-மாலை. தாழ்ந்த-தங்கிய. கோயில்-அரண்மனையில். முழுமுற்றும்-முழுவதும்; ஒருசொல். மணிக்கொம்பினைப்போல் நின்றாளை; என்றது, கனக மாலையை. எழுமுற்றும்-தூணைப்போலும். தோளார்: தோழன்மார். நோக்க-வினாவும் குறிப்போடு பார்க்க. இன்னர் என்று-இத்தன்மை

வளை எழுப்போலுந் தோளார் தொழுதார்; அவள் [1]என்னரென்று குறிப்புப்பட நோக்க, அவ்வளவிலே சீவகன் இவர் எனக்கு இத்தன்மையரென்று அவளைநோக்க, அவட்குத் காதல் நிறைந்த தென்க.

இனி முழுமுற்றும், ஒரு சொல்லாக்கியுமுரைப்ப. *(314)*

1871. துறக்கம் மிதுவே யெனுந்தொன்னகர் மன்னன் மங்கை
தொறுக்கொண்ட கள்வ ரிவரோவெனச் சொல்லி நக்காங்
கொறுக்கப் படுவா ரிவரென்றங் கசதி யாடி
வெறுக்கைக் கிழவன் மகளென்ன விருந்து செய்தாள்.

(இ-ள்.) மன்னன்மகள், இவரோ ஆங்குநிரையடித்த கள்வ ரென்றுகூறி நக்கு, இவர் இனித் தண்டஞ்செய்யத் தகுவரென்று நகையாடி, அப்பொழுதே அளகைக் கோன்மகள் விருந்துசெய்தா லென்னவிருந்துசெய்தாளென்க. *(315)*

1872. அருந்தீத் தொழிலே புரிந்தான்மறை யாய வெல்லாம்
விருந்தா விரிப்பா னவன்சீவக சாமி வேறா
இருந்தாற்கொ ரோலை கொடுத்தானெரி குண்ட லத்தாற்
பொருந்தார் பொறியைப் புறநீக்குபு நோக்கு கின்றான்.

(இ-ள்.) புத்திசேனன், மறைந்தகாரியங்களெல்லாம் புதிதாகப் பின்பு கூற வேண்டி இப்பொழுது சீவகன் தனியேயிருந்தவனுக்கு ஓரோலையைக் கொடுத்தான்; அதனை அவன்வாங்கிக் குண்டலத்

யானவரென்று. நோக்க-சீவகன் கனகமாலையைப் பார்க்க. தோளினாட்குக் காதல்கழுமிற்று-கனக மாலைக்கு அவரிடத்தில் அன்பு நிறைந்தது.

(உரை.) [1]என்னர்-எத்தன்மையர்.

1871. துறக்கம்-சுவர்க்கம். எனும் நகர்-என்று கூறப்படும் ஏமமாபுரத்தில் மன்னன் மங்கை-தடமித்தன் மகளாகிய கனகமாலை. இவரோ தொறுகொண்ட கள்வர் எனச் சொல்லி; தொறுக்கொண்ட-பசு நிரையைக் கைக்கொண்ட. நக்கு-சிரித்து. இவர் ஒறுக்கப்படுவார் என்று அசதியாடி; ஒறுக்கப்படுவார்-தண்டிக்கப்படுவார். அசதியாடி- பரிகாசச் சொற்களைக் கூறி; "ஒண்ணுதன் மாதர்......அசதிக் கிளவி நயவர மிழற்றி", "அசதி யாடிய, மைதவழ் கண்ணி" *(பெருங்.2, 17:187-92; 3. 15: 17-8)*; "ஐயன்மார் போந்ததென்றசதி யாடினான்" *(சூளா. அரசியற். 254.)* வெறுக்கைக்கிழவன் மகளென்ன-செல்வத்திற்கு உரியவனான குபேரன் மகளைப் போல.

1872. அருந்தீத் தொழிலே புரிந்தான்-செய்தற்கரிய அக்கினி காரியங்களையே செய்தவனாகிய புத்திசேனன். விருந்தா-புதிதாக. விரிப்பான்-விரித்துக் கூறவேண்டி. அவன்:புத்திசேனன். வேறா இருந்தாற்கு-தனியே இருந்தவனுக்கு. எரிகுண்டலத்தால்-விளங்கு

தோடே பொருந்துதல் நிறைந்த குழையைப் புறத்தினின்று நீக்கி வாசியாநின்றானென்க.

பொறி, [1]தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணிய ஆகு பெயரிலேயாய்க் குழையையுணர்த்திற்று. *(316)*

(வேறு)

1873. மற்றடிகள் கண்டருளிச் செய்க மலரடிக்கீழ்ச்
சிற்றடிச்சி தத்தையடி வீழ்ச்சிதிரு வடிகட்
குற்றடிசின் மஞ்சனத்தை யுள்ளுறுத்த காப்பும்
பொற்புடைய வாகவெனப் போற்றியடி வீழ்ந்தேன்.

மற்றுக் காப்பென்க; அரசன் நுகருவனவற்றைக்[1]காப்பென்றல் மரபு. அடியிலே யுற்றுப் போற்றியென்க. என்றது, சமைக்கின்ற பொழுதேயுற்றுக்காக்கப்பட்டென்றவாறு.

(இ-ள்.) திருவடிக்கு அடிசிலையும் மஞ்சனத்தையுமுள்ளிட் டனவும் மற்றுக் காப்புக்களும் அடியிலேயுற்றப் போற்றப்பட்டுப் பொற்புடையவாக வேண்டுமென்று சிற்றடியாளாகிய தத்தை மலரடிக் கீழ் வீழ்ந்தேன்; அவ்வடி வீழ்ச்சியை அடிகள் நெஞ்சாலே கண்டருளுகவென்க.

இவைகாத்தல் தனக்குக் கடனாதலின், முற்கூறினாள். *(317)*

கின்ற குண்டலத்தோடு. பொருந்து ஆர்பொறியை-பொருந்துதல் நிறைந்த குண்டலத்தாலிட்ட முத்திரையை; *சீவக.1768.* புறத்தினின்றும் நீக்கி.

(மேற்.) அடி, 3-4: *கல்.* 'அண்டமீன்ற', 5-10, மயில்.

(உரை.) [1] *தொல்.* வேற்றுமை மயங்கு. 33.

1873. அடிகள்: சீவகன்; விளி. சிற்றடிச்சியாகிய தத்தை; அடிச்சி-அடியாள். மலரடிக்கீழ் அடிவீழ்ச்சி; அடிவீழ்ச்சி-வணக்கம்; *சீவக.2587;* "செங்கண்மால் சேவடிக்கீ ழடிவீழ்ச்சி" *(நாச்சியார். 9:7.)* அடிசிலையும் மஞ்சனத்தையும் உள்ளுறுத்த காப்பும் போற்றிப் பொற்புடையவாக வென; *சீவக.1893;* உள்ளுறுத்த-உள்ளிட்ட. காப்பு: "காப்புடை நறுநீர்" *(பெருங்.1. 57:87.)* போற்றி-காப்பாற்றப்பட்டு. இதுமுதல் எட்டுப் பாடல்கள்காந்தருவதத்தை ஓலையில் எழுதிய செய்திகள்.

(மேற்.) அடி, 1: *தொல்.* இடை.14, தெய்வச்; நன். இடை.14, மயிலை; சங்கர.

(உரை.) [1]காப்பென்பது மஞ்சட்காப்பு, மாக்காப்பு, எண்ணெய்க் காப்பு, மிளகுகாப்பென்று இக்காலத்தும் இருவகை வழக்கிலும் வழங்கும்; 'குரவர்க்குக் காப்புக்களைக் குறித்துப் போற்றியென்றல் மரபு' *(சிலப்.13: 95-7, அடியார்.)* என்பது ஈண்டறியற்பாலது.

1874. வயிரமணிக் கலன்கமழுங் கற்பகநன் மாலை
உயிரைமதஞ் செய்யுமதுத் தண்டொடுடை யாடை
செயிரினறுஞ் சாந்துசிலை யம்புமணி யயில்வாள்
மயிரெலியின் போர்வையொடெம் மன்னன்விடுத் தானே.

மதுத்தண்டு-வீரபானமிருகம் குழாய்.

(இ-ள்.) கலுழவேகன், எலிமயிர்ப்போர்வையோடே கலமுதலிய வற்றை வரவிட்டானென்க.

உம்மையும் உருவும் விரிக்க. *(318)*

1875. வந்தவனை யாருமறி யாமன்மறை யாகத்
தந்துதரன் கேட்பவிது சாமிவலித் தானா
ஐந்துமதி யெல்லையினை யாண்டுடைய னாகி
அந்திலகன் றான்றமரொ டாங்கணெனச் சொன்னேன்.

(இ-ள்.) தான்வந்தவனை யாரும் அறியாதபடி மறையாகக் கொண்டு வந்து வைத்து அவன்கேட்கும்படி ஓராண்டிற்கு ஐந்து திங்களளவு குறையாகவுடையனாய்த் தமரோடே ஏமமாபுரத்தேய கன்றானென்று இக்காரியம் சாமிதானே யருளிச்செய்தானாகக் கூறினேனென்க.

தோழர் ஏமமாபுரத்து ஏறப்போவதற்குமுன்பே ஏழுதிங்கள் சென்றமை, "இங்கிவர்க ளிவ்வாறு" *(சீவக.492)* என்னுங் கவியிற் கூறினாம். பின்பு தோழர் தாபதப்பள்ளியிற் செல்ல ஒன்றும், "ஒருமதியெல்லைநாளுட்......... கொணர்ந்த பின்றை" *(மேற்படி 1817)* எனவே சீவகன் வந்து விசயையைக் காண ஒன்றும், இவளைக் கண்டு [1]ஊரேறப்போக ஒன்றும், [2]மாமனாரிடத்து ஏறப்போக ஒன்றும் மீண்டு ஊரேற வர ஒன்றும் ஆக ஐந்து திங்களுஞ் சென்றவாறுணர்க. *(319)*

1874. வயிரத்தாலும் மணியாலும் ஆகிய கலன்; ஆபரணம். மதம் செய்யும்-மதமுடையதாகச் செய்கின்ற, மதுத்தண்டு: *சீவக.863*, அடிக். செயிர் இல்-குற்றமில்லாத. அயில்-வேல். எலிமயிராற் செய்த போர்வை; *சீவக.819*, அடிக்; "எலிப்பூம் போர்வையொடு" *(பெருங்.1. 47:179.)* எம்மன்னன்: கலுழவேகன். விடுத்தான்-தரன் என்பவனை அனுப்பினான். அடி, *3-4: மதுரைக்.225-8.*

1875. வந்தவனை-தரனை. தந்து-கொண்டு. கேட்ப-கேட்கும்படி. யாண்டுக்குஐந்துமதி எல்லையினைஉடையனாகித்தமரோடு ஆங்கண்-அகன்றான் என இது சாமி வலித்தானாகச் சொன்னேன்; உடையனாகி-குறையாக உடையனாய். தமர்:தோழர். ஆங்கண்-ஏமமாபுரத்தே. சாமி வலித்தானா-சீவகசாமி கூறினானாக.

(உரை.) [1]ஊர்:இராசமாபுரம். [2]மாமனார்: கோவிந்தராசன்.

1876. பட்டபழி வெள்ளிமலை மேற்பரத்த லஞ்சித்
தொட்டுவிடுத் தேனவனைத் தூதுபிற சொல்லிப்
பட்டபழி காத்துப்புக ழேபரப்பி னல்லால்
விட்டலர்ந்த கோதையவ ரால்விளைவ துண்டோ.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரன் சிறைசெய்தானென்று பிறந்த பழி மலைமேற் பரத்தலைஞ்சி வேறே சிலகாரியங்களைக் கூறி அவனை என்னைத் தொட்டுச் சூளுறவுகொண்டு போகவிட்டேன்; இனி இப்பழியை மறைத்து அரசவுரிமையை எய்துவதொழிய மகளிரை மணஞ்செய்கின்ற அதனால் விளைவதொரு புகழில்லையென்க.

பழி வெள்ளிமலைமேற் பரத்தலஞ்சியெனவே, இவன் சிறைப்பட்டமை கலுழவேகனும் அறிந்திலமென்பது பெற்றாம். ஈண்டு இங்ஙனங் கூறவே, "பொன்னணி" (*சீவக.1147*) என்னுங் கவியில், 'தெய்வமாதரைச்சூழ்ந்த' என்றும், "சந்தமாலை" (மேற்படி.*1160*) என்னுங்கவியில், 'வந்தவிண்ணோர்களை' என்றும், அவள்வழிபட்ட தெய்வங்கள் வந்து நினைத்தவை முடித்துக்கொடுக்குமென்றதன்றித் தன்படையாகிய விஞ்சையர் ஈண்டுவந்தாரென்னாமையுணர்க; அவ்விஞ்சையரை அழைக்குங்கால், "தன்னுடை விஞ்சையெல்லாந் தளிரியலோதலோடும்" (மேற்படி *1147*) என்ன வேண்டாவாகலின். *(320)*

1877. அல்லதுவு மெங்கைகுண மாலையவ ளாற்றாள்
செல்லுமதி நோக்கிப்பக லேசிறியை யென்னும்
பல்கதிரை நோக்கிமதி யேபெரியை யென்னும்
எல்லியிது காலையிது வென்பதறி கல்லாள்.

(இ-ள்.) அப்பழியன்றிப் பின்னும் ஒருபழி விளைப்பாள் போன்று எங்கையாகிய குணமாலை ஆற்றாளாய் இரவிது பகலிஃது

1876. பட்டபழி-சீவகசாமியைக் கட்டியங்காரன் சிறைசெய்தா னென்பதனால் பிறந்த பழி. பரத்தல்-பரவுதலை. தூதாகப் பிறசொல்லி அவனைத் தொட்டுவிடுத்தேன்; பிற-வேறுசிலகாரியங்களை. அவனை: தரனை. தொட்டு. என்னைத்தொட்டுச் சூளுறவு கொண்டு. விடுத்தேன்-மீண்டுபோகவிட்டேன். பட்ட பழி காத்து-கட்டியங்காரனாலுற்ற பழியை மறைத்து. விட்டு-விண்டு. கோதையவரால்: பதுமை, கேமசரி, கனமாலை முதலிய மகளிரை மணம்செய்து கொள்வதனால். விளைவது-விளைகின்ற புகழ். உண்டோ-இல்லை; ஓ, எதிர்மறை.

1877. அல்லதும்-அப்பழியையல்லாமலும். எங்கையாகிய குணமாலை யென்னும் அவள்; எங்கை-என் தங்கை. ஆற்றாள்-நும் பிரிவைப் பொருளாகி. செல்லுமதி-ஆகாயத்தில் ஊர்ந்து செல்கின்ற

என்பதறியாளாய், அவள் மதியை, வெம்மையாற் பகலே, சிறியை யென்னும்; கதிரை, தண்மையான் மதியே, பெரியையென்னு மென்க. (321)

1878. அரவுவெகுண் டன்னவக லல்குனிலம் புல்லித்
திருவில்வளைந் தனையதிரு மேகலையி னீங்கிப்
புருவமதி முகமும்புகழ் தோளும்புணர் முலையும்
உருவமழிந் தடிச்சியுள ளாங்கொலுணர் கலனே.

(இ-ள்.) பாம்பு கோபித்துப் படம்விரித்தாற்போலு மல் குலையுடையாள் நிலத்தேவீழ்ந்து வில்வளைந்தனைய மேகலை யையுடைய திருவினின்று நீங்கிப் புருவத்தையுடையதொரு மதி போலுமுகமும் தோளும் முலையும் வடிவழிதலாலே அடிச்சி பிழைப்பாளோ? இறப்பளோ? அறியேனென்றாளென்க.

திருவின்றன்மை கெட்டென்க. (322)

1879. நாளைவரு நையலென நன்றெனவி ரும்பி
நாளையெனு நாளணிமைத் தோபெரிதுஞ் சேய்த்தோ
நாளையுரை யென்றுகிளி யோடுநகச் சொல்லும்
நாளினுமிந் நங்கைதுயர் நாளினுமற் றிதுவே.

(இ-ள்.) சீவகன் நாளை வரும்; நீ நையாதேகொள்ளென்று கிளி கூற, அது நன்றென்று விரும்பி, நீ கூறிய நாளையென்னும் நாள் அணித்தோ? சேய்த்தோ? அந்நாளைக்கூறென்று, அது நக, அதனோடே சொல்லும்; இந்த நங்கையது துயர் நாளினும் நாளினும் இத்தன்மைத் தென்க.

மற்று, அசை. (323)

சந்திரனை. என்னும்-என்று கூறுவாள். கதிரை-சூரியனை. எல்லி- இரவு. காலை-பகல். அறிகல்லாள், சிறியை என்னும்; பெரியை என்னும்; அறிகல்லாள்- அறியாதவளாய்.

1878. அரவு-பாம்பு. வெகுண்டன்ன-கோபித்துப் படம் விரித்தாற் போன்ற. அல்குல்: குணமாலை. நிலத்தேபுல்லி; புல்லி-வீழ்ந்து. திருவில்-இந்திரவில். மேகலையையுடைய திருவின் நீங்கி; திரு-கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை; *சீவக.840,* ந. புருவத்தையுடைய மதிபோலும் முகமும். உருவம்-வடிவம்; அழகு எனலுமாம். அழிந்து-கெடுதலால் அடிச்சி உள்ள ஆம்கொல்-குணமாலை உயிரோடு இருப்பாளோ? கொல், ஐயப் பொருளில் வந்தது. உணர்கலன்-அறியேன்.

1879. வரும்-சீவகன் வருவான். நையல்-வருந்தாதே. என-என்று கிளிகூற. அணிமைத்தோ-சமீபத்தில் உள்ளதோ. பெரிதும்-மிகவும். சேய்த்தோ-சேய்மைக்கண் உள்ளதோ. நாளை உரை-அந்தநாளைக் கூறுவாயாக. அணிமைத்தோ, சேய்த்தோ: "அணித்தோ சேய்த்தோ

(வேறு)

1880. நோக்கவே தளிர்த்து நோக்கா திமைப்பினு நுணுகு நல்லார்
பூக்கம மூமளிச் சேக்கும் புதுமண வாள னார்தாம்
நீப்பிலார் நெஞ்சி னுள்ளா ராதலா னினைத்தல் செய்யேன்
போக்குவல் பொழுதுந் தாந்தம் பொன்னடி போற்றி யென்றாள்.

(இ-ள்.) பார்க்கவே தளிர்த்துப் பாராது இமைப்பினும் மெலியுநல்லார் அமளியிலே தங்கும் நித்தகல்யாணர்தாம் நீங்குதலில்லாராய் என்னெஞ்சி டத்தாராதலால், யான் வருந்தேனாய்ப் பொழுது போக்குவேன்; இனித் தாம் தம்மைப் பாதுகாப்பாராக வென்றெழுதி னாளென்க. *(324)*

1881. இலவம்பூ வரக்குண் டன்ன பஞ்சிமெல் லடியி னாடன்
புலவிச்சொற் பொறித்த வோலை திருமுடி துளக்கி நோக்கித்
தலைவைத்த காப்பு விஞ்சை கொண்டபின் றாமஞ் சூழ்ந்து
கொலைவைத்த குருதி வேலான் றோழரைக் குறுகி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அவள் புலவிச்சொற்பொறித்த ஓலையை வாசித்துத் தலைசாய்த்து ஓலையின் முடிவிலெழுதின தனக்குக் காவலாகிய விஞ்சையை உட்கொண்டபின்பு, வெற்றிமாலை சூழப்பட்டுக் கொலைத்தொழிலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட வேலான் தோழரைச் சேர்ந்தானென்க.

கூறுதலின்'' *(புறநா.173:12.)* நக-கிளி பரிகசிக்கும்படி. சொல்லும்-குணமாலை கூறுவாள். இந்நங்கை துயர் நாளினும் நாளினும் இதுவே; நங்கை: குணமாலை. நாளினும்-ஒவ்வொருநாளும்; இன், சாரியை. இதுவே-இத்தன்மையாதே.

1880. தளிர்த்து-மனம் குளிர்ச்சியடைந்து. இமைப்பினும்-இமைத்துப் பார்த்தாலும். நுணுகும் நல்லார்-மெலிகின்ற மகளிரது; என்றது, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை என்பவர்களை. அடி, 1: *குறள், 1187.* அமளிச்சேக்கும்-படுக்கையில் தங்குகின்ற. புதுமணவாளனாரென்றது சீவகனை. நீப்பிலார்-நீங்காதவராய். நெஞ்சின்-என் மனத்தில். நினைத்தல் செய்யேன்-வருந்தேன். என்றாள்-என்ற எழுதினாள்.

1881. இலவம்பூ அரக்குண்டன்ன-இலவம்பூவில் சாதிலிங்கம் ஊட்டப்பெற்றா லொத்த. பஞ்சிமெல்லடி-செம்பஞ்சு ஊட்டப்பெற்ற மெல்லிய பாதம். அடிக்கு இலவம்பூ உவமை: *சீவக.1588.* அடியினாள்: காந்தருவதத்தை. பொறித்த-எழுதிய. ஓலையை நோக்கித் திருமுடி துளக்கி ; துளக்கி-அசைத்து. தலைவைத்த-முடிவில் எழுதிய. தனக்குக் காப்பாகிய விஞ்சையை. கொண்டபின்-அறிந்தபின்பு. தாமம் சூழ்ந்து-

ஒழிந்த காரியங்களுமுளவேனும், புதுமணவாளனா ரென்றதனாற் புலவி பொறித்ததாயிற்று.[1] (325)

1882. எங்கோமற் றென்றிறநீர் கேட்ட தென்றாற் கெரிமணிப்பூட்
செங்கோன் மணிநெடுந்தேர்ச் செல்வன் காதற் பெருந்தேவி
தங்காத் தவவுருவந் தாங்கித் தண்டா ரணியத்து
ளங்காத் திருந்தாளைத் தலைப்பட் டைய வறிந்தோமே.

(இ-ள்.) நீர்என்றிறம்எங்கேயோகேட்டதென்று வினாயினாற்கு, ஐயனே, சச்சந்தன்றேவி விசயை தண்டகாரணியமென்கின்ற வனத்திலே தனக்கேலாத தவவுருவைத் தாங்கி மனத்தை நீ வாழ வேண்டுமென்கின்ற ஆசை பிணிக்கப்பட்டுத் துறவோருறைகின்ற அவ்விடத்தே இருந்தவளை எதிர்ப்பட்டு நின்றிறம் அறிந்தோமென்றா ரென்க.

"ஆத்த பொறிய" (*நாலடி.290*), "ஆத்த வறிவினர்" (மேற்படி *351)* என்றாற் போல, ஆத்தென்றார்; இனி உளங்காத்தென்றும் பாட மோதுப. (326)

1883. என்னேமற் றென்னே நீர் மொழிந்த
தென்னே யெனவிரும்பி
முன்னே மொழிந்தாற்போன் முறைநின்
றெல்லா முடன்மொழிய

மாலை அணியப்பட்டு. வேலான்: சீவகன். தோழரை: பதுமுகன் முதலியவரை.

(உரை.) [1]இக்கவியின் பின்னே பின்வருஞ் செய்யுள் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது; "அடிகணீ ராச ராத லறிந்திலே மேலை நாட்கட், டொடியணி தோளு நல்ல வாகமும் புல்லி நும்மைக், குடிவழி வந்த தோலாக்கந்துகன் மகனென் றெண்ணி, அடிகணா மிகழ்ந்த தெல்லா மருளுக வென்று நின்றார்".

1882. நீர் என்திறம் எங்கோ கேட்டது என்றாற்கு; என்றாற்கு என்று கூறிய சீவகனுக்கு. பூணையும், செங்கோலையும் தேரையும் பெற்ற செல்வன்; என்றது சச்சந்தனை. தேவி: விசயை. தங்கா-தனக்குப் பொருந்தாத. ஆத்து-ஆசையால் பிணிக்கப்பட்டு; "ஆத்த வன்பின்" (*பெருங்.2.16:91.*) தலைப்பட்டு-எதிர்ப்பட்டு. ஐய: சீவகனை நோக்கிய விளி.

1883. விரும்பி, நீர்மொழிந்தது என்னே, என்னே யென;என்னே எவ்வாறு. என-என்று சீவகன் வினாவ. முன்னே நின்று மொழிந்தாற் போல்-விசயை சீவகன் முன்புநின்று கூறியதைப்போல. மொழிய-

மன்னாரஞ் சிந்துவபோன் மலர்ந்த
செந்தாமரைக் கண்ணீர்
பொன்னார மார்பின்மேற் பொழியப்
புன்க ணுற்றானே.

விரைவாதலின், மூன்றடுக்கினார். விசயையிருக்கின்றமை [1]ஆசிரியன் கூறக்கேட்டதன்றிச் செய்திவிளங்காமையின், ஈண்டு இங்ஙனங்கேட்கின்றான்.

(இ-ள்.) தான் விரும்பி நீர் கூறிய மொழி எங்ஙனேயென்று வினாவ, அவரும் தேவிதான் இவன்முன்னே நின்று கூறினாற் போலச் செய்தியெல்லாம்அடைவே சேரச்சொல்ல, அதுகேட்டு முத்தஞ்சிந்துவதுபோலே கண்ணீர் மார்பிலே சொரிய வருந்தினா னென்க. *(327)*

1884. அஃதே யடிகளும் முளரோ வென்றாற் கருளுமா
றிஃதா விருந்தவா றென்றார்க் கென்னைப் பெறவல்லார்க்
கெய்தா விடருளவே யெங்கெங் கென்றத் திசைநோக்கி
வெய்தா வடிதொழுது வேந்தன் கோயிற் கெழுந்தானே.

(இ-ள்.) பிறந்த செய்தி அஃதேயென்று அவையெல்லாங் கேட்டபின், என்னைப்பெறவல்ல தீவினையையுடையவர்க்கு எய்தா திருப்பன சிலதீவினை இனி இல்லை; அத்தீவினையையுற்ற அடிகளும் இருக்கின்றாரோவென்று வினாயினாற்கு, அவரும் இப்பொழுது நல்வினையாகிய தெய்வம் நமக்கு அருளுநெறி யிருந்தபடி இத்தன்மைத்தாவிருந்ததென்றார்; என்றவர்க்கு அவனும்

தோழர்கூற. ஆரம்-முத்து. பொழிய சொரிய. புன்கண் உற்றான்-வருத்த மடைந்தான்.

(உரை.) [1]ஆசிரியன்-அச்சணந்தியாசிரியன்.

1884. அஃதே-நடந்த செய்தி அத்தன்மையதே; "அஃதே யஃதே யாங்கார வேகன்" (சூளா. அரசியற். 206.) என்னைப் பெற வல்லார்க்கு எய்தா இடர் உளவே, அடிகளும் உளரோ என்றாற்கு; உளவே: இல்லை யென்றவாறு. அடிகளும்: விசயையும். என்றாற்கு-என்று கூறிய சீவகனுக்கு. அருளுமாறு இஃதா இருந்தவாறு என்றார்க்கு; அருளுமாறு- நல்வினைத் தெய்வம் நமக்கு அருளிய வழி. இஃதா-இத்தன்மைத்தாக. என்றார்க்கு-என்று கூறிய தோழர்க்கு. எங்கெங்கென்று-அவர் இருக்கின்ற இடம் எங்கே எங்கேயென்று சீவகன்கூறி. வெய்தா-விரைய. அடி-விசயையின்பாதத்தை. திசைநோக்கித் தொழுது: சீவக.849, அடிக். வேந்தன்கோயிற்கு-தடமித்தனது அரண்மனைக்கு.

அவரிருக்கின்ற திசை எங்கேயெங்கேயென்று கூறி அத்திசையை நோக்கி விரைய வணங்கிப் பின்பு அரசன்கோயிலுக்குப் போனா னென்க. *(328)*

1885. இலைவிரவு பூம்பைந்தார் வேந்த னேந்தல் குலங்கேட்பான்
மலைவிரவு நீண்மார்பின் மைந்தன் றோழர் முகநோக்கிக்
கொலைவிரவு கூர்நுதிவேற் குமர னென்னக் குருகுலத்தான்
கலைவிரவு தீஞ்சொல்லார் காம னென்றார் கமழ்தாரார்.

(இ-ள்.) இவன்சென்ற அளவிலே, வேந்தன் சீவகன்குலத்தைக் கேட்கவேண்டி, அவன்றோழர்முகத்தை நோக்கிக் குமரன் எக்குலத்தா னென்று வினாதலுற்றுக் குமரனென்ற அளவிலே, சொல்லாராகிய தாரார் அவன்குறிப்பறிந்து, இக்காமன் குருகுலத்தானென்றா ரென்க.

[1]விரவு, உவமவுருபு. *(329)*

1886. அண்ணல் குருகுலத்தா னென்றால் யான்முன் கருதியதென்
எண்ணம் வெளிப்பட்டான் கரந்த மைந்த னெரிசெம்பொன்
வண்ண வரைமார்ப முயங்கி நுண்ணூன் மதியாரோ
டெண்ணி வியநெறியால் விடுத்தான் கோயில் புக்கானே.

என்றாலென்பது, ஒருசொல்விழுக்காடு. நந்தட்டன் [1]நாடும் ஊரும் முதலியனகூறலின் உணர்ந்தான். வியம், ஏவலாதலிற் போக்கின்மேற்று.

1885. வேந்தன்: தடமித்தன். ஏந்தலது குலத்தைக் கேட்கவேண்டி; ஏந்தல்: சீவகன். மலைவிரவு-மலையைப்போன்ற. மைந்தன் தோழர்-சீவகனுடைய தோழரது. கூரிய நுதியையுடைய வேல். குமரன் என்ன; என்ன-என்று சொன்ன அளவிலே. சொல்லாராகிய தாரார் இக்காமன் குருகுலத்தான் என்றார். கலைவிரவு தீஞ்சொல்லார்-பலகலைகளும் கலந்த இனிய சொல்லையுடையார். தாரார்: தோழர். காமன்: சீவகன். சீவகன் குருகுலத்தானென்பது: *சீவக.1805.*

(உரை.) [1]மலைவிரவு என்பதிலுள்ளது.

1886. அண்ணல்: சீவகன். முன்கருதியது-முன்பு எண்ணிய குலமே. என் எண்ணத்தில் வெளிப்பட்டான் என்று கூறி. கரந்த மைந்தன்-குலம் முதலியவற்றை மறைத்த சீவகன். மைந்தனது மார்பை முயங்கி; முயங்கி-தழுவி. நுண்ணூல் மதியாரோடு-நுண்ணிய நூல்களில் வல்ல மந்திரியரோடு. எண்ணி-மேல்செய்ய வேண்டுவனவற்றை ஆராய்ந்து. வியநெறியால் விடுத்தான்-போகவிடும் வழியாலே போகவிட்டான். சீவகன் கோயில்புக்கான்; கோயில்-கனகமாலையின் அரண்மனையில்.

(உரை.) [1]நந்தட்டன் நாடும் ஊரும் முதலியன கூறியது: *சீவக.1854, 1855.*

(இ-ள்.) தலைவன் குருகுலத்தானென்றால் இது யான் முன் கருதிய குலமே; என்னெண்ணத்திலே வெளியானானென்றுகூறி எழுந்திருந்து கரந்த மைந்தன்மார்பிலே முயங்கி அமைச்சருடனே காரியத்தையெண்ணி அவனைப் போகவிடுநெறியாலே போக விட்டான்; அவனும் போக்கறிவித்தற்குக் கனகமாலை கோயிலிலே சென்றானென்க.

அரசனாகவே போகவிட்டான். *(330)*

1887. விள்ளா வியனெடுந்தேர் வேந்தன் காதன் மடமகளே
கள்ளாவி கொப்புளிக்குங் கமழ்பூங் கோதா யென்மனத்தின்
உள்ளாவி யுள்ளாய்நீ யொழிந்தா யல்லை யெனக்கையிற்
புள்ளாவிச் செங்கழுநீர்க் குவளை செய்தாள் புனைபூணாள்.

(இ-ள்.) வியனெடுந்தேர்வேந்தன் காதல் நீங்காதமட மகளே! கள்ளின் நாற்றத்தைக் கொப்புளிக்குங்கோதாய்! நீ என் மனத்தினுள்ளே உறைகின்ற உயிராயுள்ளாய்; ஆதலின், நீயென்னையகன்றாயல்லையென்று பிரிவுணர்த்த அதனையுணர்ந்து பூணாள் தன்கையிலிருந்த வண்டிற்குயிராகிய செங்கழுநீரை நெட்டுயிர்ப்பாலேகருங்குவளையாக்கினாளென்க.

இனி, [1]கள்ளைநீராவியாகக்கொப்புளிக்குமென்றும், [2]உயிரிலே யிருத்தலினென்றும், [3]அன்னங்களையுடைய வாவியிற் கழுநீரென்று முரைப்ப. *(331)*

1888. வார்முயங்கு மென்முலைய வளை வேய்த்
தோளாண் மனமகிழ
நீர்முயங்கு கண்குளிர்ப்பப் புல்லி
நீடோ ளவனீங்கித்

1877. வேந்தனது காதல் விள்ளா மடமகளே; வேந்தன்: தடமித்தன். விள்ளா-நீங்காத. மகளே: கனகமாலாய்; விளி. கள்ஆவி-தேனின் மணத்தை. கோதாய்: கனகமாலாய். மனத்தினுள் ஆவியாக உள்ளாய். நீ ஒழிந்தா யல்லை-நீ என்னை நீங்கினாயல்லை. என-என்று தன் பிரிவை உணர்த்த. பூணாள் செங்கழுநீரைக் குவலையாகச் செய்தாள்; பூணாள்: கனகமாலை. புள்ஆவிச் செங்கழுநீர்-வண்டிற்கு உயிராகவுள்ள செங்கழு நீர்ப்பூவை. குவளைசெய்தாள்-சீவகன்பிரிவை யுணர்ந்து அதற்காற்றாது விட்ட தனது பெருமூச்சால் கரிய குவளைப் பூவாகச் செய்தாள். அடி, 4: "புதல்வன் புன்றலைத், தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல், மோயினளுயிர்த்த காலை மாமலர், மணியுரு விழந்த வணியழி தோற்றம்" *(அகநா. 5:22-5.)*

(உரை.) [1]கள்ளாவி என்பதற்கு. [2]உள்ளாவி என்பதற்கு. [3]புள்ளாவி என்பதற்கு.

தேர்முயங்கு தானையான் சிறுவர்
சேடா ரகன்மார்பம்
தார்முயங்கிக் கூந்தன்மா விவர்ந்தான்
சங்க முரன்றவே.

(இ-ள்.) அதுகண்டு, அவளை மனமகிழவும் கண்குளிரவும் புல்லி, அவன் அங்குநின்றும்போய் நரதேவன் புதல்வராகிய மைத்துனன்மாருடைய மார்பைத் தழுவிக்கொண்டு மாவை யேறினான்; அப்பொழுது நன்னிமித்தமாகச் சங்கம் முழங்கின வென்க. (332)

7. கனகமாலையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 1888.

1888. வார்-கச்சு. முலையவளை:கனகமாலையை. தோளாளது மனமகிழவும் கண்குளிர்ப்பவும் புல்லி. தோளவன்: சீவகன். தானையானுடைய சிறுவர்மார்பத்தைத்தாரோடு முயங்கி; தானையான் சிறுவர்-தடமித்தன்புதல்வராகிய விசயன்முதலியஐவர். சேடு-பெருமை. தார்-பூமாலை. முயங்கி-தழுவி. கூந்தன்மா-பிடரிமயிரையுடைய குதிரையை; 781, அடிக். முரன்றவே-முழங்கின; ஏ, அசை.

சீவக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்

முதல் தொகுதி

